COPYRIGHT STATEMENT

AUTHOR:
EURIPIDES

TITLE:
EURIPIDIS TRAGOEDIAE ET FRAGMENTA . . .

PLACE:
LIPSIAE

DATE:
1813-1837

Original Material as Filmed - Existing Bibliographic Record

Works. 1813-

88EI
E14

Euripides.

Euripidis tragoediae et fragmenta, recensuit interpretationem Latinam correxit scholia Graeca e codicibus manuscriptis partim supplevit, partim emendavit Augustus Matthiae. [Indices in Euripidis tragoedias et fragmenta confecit scholia Vaticana in Troadas et Rhesum emendatiora adiecit ... C. F. Kampmann.] Lipsiae, apud Ioa. Aug. Gottl. Weigel, 1813-1837.

10 v. facsims.

Contents.--t. 1-3. Greek text.--t. 4-5. Scholia.--t. 6-8. Notes.--t. 9. Fragments.--t. 10. Indices by Kampmann.

VOLUME 5

AIIM

Association for Information and Image Management

1100 Wayne Avenue, Suite 1100
Silver Spring, Maryland 20910
301/587-8202

Centimeter

Inches

MANUFACTURED TO AIIM STANDARDS
BY APPLIED IMAGE, INC.

M. L. Earle

EURIPIDIS
TRAGOEDIAE
ET
FRAGMENTA.

vol. 5.

RECENSUIT
INTERPRETATIONEM LATINAM CORREXIT
SCHOLIA GRAECA E CODICIBUS MANUSCRIPTIS
PARTIM SUPPLEVIT PARTIM EMENDAVIT

AUGUSTUS MATTHIAE.

TOMUS QUINTUS.

LIPSIAE
APUD IOA. AUG. GOTTL. WEIGEL
MDCCCXVIII.

Quae Scholiis subiungere constitutum fuerat, Corrigenda et Addenda, in quibus multa e codd. nondum collatis petita, ea, quum nondum omnia ad editorem perlata sint, singulari volumini reservavimus.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Περιπαθεῖς ἄγαν αἱ Φοίνισσαι τῇ τραγῳδίᾳ. ἀπώλετο γὰρ ὁ Κρέοντος υἱὸς ἀπὸ τοῦ τείχους ὑπὲρ τῆς πόλεως ἀποθανών· ἀπέθανον δὲ καὶ οἱ δύο ἀδελφοὶ ὑπ' ἀλλήλων. καὶ Ἰοκάστη ἡ μήτηρ αὐτῶν ἑαυτὴν ἀνεῖλεν ἐπὶ τοῖς παισί· καὶ οἱ ἐπὶ Θήβας στρατευόμενοι Ἀργεῖοι ἀπώλοντο· καὶ ἄταφος Πολυνείκης πρόκειται· καὶ Οἰδίπους τῆς πατρίδος ἐκβάλλεται, καὶ σὺν αὐτῷ ἡ θυγάτηρ Ἀντιγόνη. Ἔστι δὲ τὸ δρᾶμα καὶ πολυπρόσωπον, καὶ γνωμῶν πολλῶν μεστόν τε καὶ καλῶν.

ΚΑΙ ἌΛΛΩΣ.

Ἔστι μὲν ταῖς σκηνικαῖς ὄψεσι καλὸν τὸ δρᾶμα, ἐπεὶ καὶ παραπληρωματικόν· ἥ τε γὰρ ἀπὸ τῶν τειχέων Ἀντιγόνη θεωροῦσα μέρος οὐκ ἔστι τοῦ δράματος, καὶ ὑπόσπονδος Πολυνείκης οὐδενος ἕνεκα παραγίνεται· ἔτι ἐπὶ πᾶσι μετ' ᾠδῆς ἀδολέσχου φυγαδευόμενος ὁ Οἰδίπους προσέῤῥιπται διακενοῦ.

V. 1. *Ω ΤΗΝ ΕΝ ΑΣΤΡΟΙΣ.* Ἡ εἴςθεσις τοῦ δράματος ἐκ μονοστροφικῆς ἐστὶ περιόδου. οἱ δὲ στίχοι εἰσὶν ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι πζ [1]), ὧν τελευταῖος (v. 87.) Τὸν αὐτὸν αἰεὶ δυςτυχῆ καθεστάναι. ἐπὶ τῷ τέλει δὲ κορωνίς. *Ω ΤΗΝ ΕΝ Α.* ταῦτα πάντα πρὸς τὸν ἥλιον ἀποτείνει Ἰοκάστη, δυςχεραίνουσα διὰ τὰ συμβάντα. *Ω ΤΗΝ ΕΝ ΑΣΤΡΟΙΣ.* Ἔθος ἔχουσιν οἱ τραγικοὶ, παράγειν τοὺς ἥρωας θεοῖς τὰς συμφορὰς ἀπολοφυρομένους. [ὡς] καὶ ἐν Μηδείᾳ, Ὥσθ' ἵμερός μ'

1) Sic King. Valck. pro ριβ Junt. et Basil. Barn. dederat ϙβ'.

ὑπῆλθε γῇ τε κοὐρανῷ Λέξαι, μολούσῃ δεῦρο; δεσποίνης [2]) τύχας. Ἄλλως. Παλαιά τις φέρεται δόξα, ὡς Σοφοκλῆς μὲν ἐπιτιμήσειεν Εὐριπίδῃ, ὅτι [μὴ] προέταξε τούτους τοὺς δύο στίχους, ὁ δὲ Εὐριπίδης, ὅτι [μὴ] προέταξεν ἐν Ἠλέκτρᾳ ὁ Σοφοκλῆς τὸ Ὦ τοῦ στρατηγήσαντος Ἠλέκτρα [3]) ποτέ. Ω ΤΗΝ ΕΝ ΑΣΤΡΟΙΣ. Ὦ διοδεύων τοῦ οὐρανοῦ τὴν ὁδὸν τὴν παρὰ τοῖς ἄστροις, ὅ ἐστι τὴν παρὰ τοῖς οἴκοις τοῦ ζωδιακοῦ κύκλου· ὅτι γὰρ ἄστρα φησὶ τοὺς οἴκους τοῦ ζωδιακοῦ κύκλου, Ἄρατος εἴρηκεν, (Phaen. 543.)

— — αὐτὰρ ἑκάστη
Ἴση μετρηθεῖσα δύω περιτέμνεται ἄστρα. [4])
Ζωΐδιον δέ ἑ κύκλον ἐπίκλησιν καλέουσι.

ΤΗΝ ΕΝ ΑΣΤΡΟΙΣ, τὴν ἐν τοῖς ζωδίοις. (τὴν ἐν τοῖς ζωδιακοῖς κύκλοις add. Gu. m. 2.) Gu. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. ἢ πρὸς τὸ ἄστρα τὸ οὐρανοῦ, ἢ πρὸς τὸ ὁδόν. Gu. m. 2. ΤΕΜΝΩΝ, διερχόμενος. (ὁδεύων add. Gu.) Florr. iidem et 33. Gu.

V. 2. ΧΡΥΣΟΚΟΛΛΗΤΟΙΣΙΝ, χρυσοκολλήτῳ, ἐκ χρυσοῦ ἡρμοσμένῳ, ἀντὶ τοῦ (Mosqu. ἤγουν) χρυσοειδεῖ.

2) Sic cod. August. et Havn. pro δεσπότῃ, quod sine τύχας habet Junt. Basil. Ex Medea, ut tunc edebatur, v. 57. Barn. dedit Μηδείας τύχας, quem secuti sunt King. et Valck. Paulo ante παράγειν pro παρέχειν dedi ex Havn. et Taur. quorum prior etiam ὡς om. ante καὶ ἐν Μηδ. In verss. Eur. Taur. ὡς ἵμ. ἐπῆλθε (hoc etiam Havn.) μοι γῇ τε κοὐρ.

3) Ἠλέκτρα. Sic Junt. Basil. cod. August. ἐν Τροίᾳ ex edita Electra dedit King. quem sequitur Valck. Praecedentia sic habet August. et Havn. ὅτι μὴ προσέταξεν Εὐριπίδης τοὺς δύο τούτους στίχους, ὁ Εὐριπίδης, ὅτι μὴ προσέταξεν (Havn. Taur. προέτ.) Ἠλέκτραν (Taur. Ἠλέκτρα) ὁ Σοφοκλῆς. Versui Soph. τὸ praefigunt Havn. et Taur. τὸ ὦ στρ. μὴ delendum esse, recte monuit Valck.

4) ἄστρα. Sic cod. August. Havn. ut in Arato editur. Junt. Basil. δύο περιτ. οἴκους· ζωδίων δὲ ἑ κύκλον ἐπικλείουσιν. Ex Arato em. Barn. Aug. et Havn. αὐτὰρ ἰοκάστη ἴση μ. — περιτ. ἄστρα. ζωδίου δὲ ἑκύκλον ἐπίκλησιν καλέουσιν. Verba ὅτι γὰρ — κύκλου neglexerunt Barn. et King.

Gu. m. pr. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Mosqu. D. ΕΜΒΕΒΩΣ, ἐπιβεβηκώς. Gu. m. pr. Florr. iidem. ἐποχούμενος. Gu. m. 2. Fl. 33. qui addit βαίνων. ΔΙΦΡΟΙΣ, δίφρῳ ἤγουν ἅρματι. Gu. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

V. 3. ΘΟΑΙΣ ΙΠΠΟΙΣΙ. λείπει ἡ σὺν, ἵν᾽ ᾖ, σὺν θοαῖς ἵπποισι. καὶ Ὅμηρος (Il. θ', 24.) Αὐτῇ κεν γαίῃ ἐρύσαιμ᾽ —, καὶ ἐν Βάκχαις [5]) Αὐτῇσιν ἐλάταις, καὶ ἐν Ἱππολύτῳ (v. 1179.) Αὐτῇσιν ἀρβύλῃσιν ἁρμόσας πόδα. καὶ ἐστὶν [6]) Ἀττικὴ ἡ συνήθεια. ἔδει δὲ ἐκ τοῦ ἐπικρατοῦντος ἀρσενικῶς αὐτοὺς ὀνομάσαι. τέσσαρες δὲ εἰσὶ, Χρόνος, Αἰθὼ, Ἀστραπὴ, Βροντὴ, ἄλλοι δὲ φασὶν, ὡς δύο, Λάμπων καὶ Φαέθων. [7]) ἔθος δὲ τοῖς ποιηταῖς θηλυκῶς λέγειν τὰς ἵππους, Σώφρονι, τὰν ἵππον, καὶ ἐν Ἱππολύτῳ (v. 1215.) Αἴδ᾽ ἐνδακοῦσαι στόμια, καὶ παρ᾽ Ὁμήρῳ (Il. ψ', 376.) Αἱ Φηρητιάδαο ποδώκεες ἔκφερον ἵπποι. ΕΙΛΙΣΣΩΝ. ἐπειδὴ κυκλοτερὴς ὁ οὐρανὸς, ἢ ἐπεὶ ἑλικοειδὴς ὁ ζωδιακὸς κύκλος, καθ᾽ ὃν φέρεται ὁ ἥλιος. August. [8]) στρέφων, περιφέρων. Gu. m. pr. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Mosqu. D. στρέφων, περιελαύνων, περιάγων. Fl. 33. διὰ συστροφῆς ποιῶν. Gu. m. 2. ΦΛΟΓΑ, τὰς ἀκτῖνας. Gu. m. pr. Florr. Mosqu. D.

V. 4. ΩΣ ΔΥΣΤΥΧΗ. Ἀσεβεῖ, φασὶ, τὴν ἀκτῖνα τοῦ ἡλίου δυςτυχῆ καλῶν. πῶς δὲ ἀσεβεῖ, ὁπότε καὶ Ἡσίοδος τινὰς τῶν ἡμερῶν ἀποφαίνει πονηράς; Ἄλλως. Οἱ κακοδαιμονοῦντες καὶ τὰς πρώην εὐδαιμονίας [9]) ἀτυχίας

5) Haec olim lecta fuisse Bacch. v. 698. suspicatur Valck. At ibi suppleri non potest σύν.

6) Havn. ἔστι δέ.

7) Verba τέσσαρες — Φαέθων leguntur etiam in Gu. m. 2. ut recte Valck. coniecerit, vv. ἄλλοι δὲ — Φαέθων e Cod. Cantabr. suppleta esse. ἔδει δὲ — Φαέθων non habet Havn. et pro ἔθος δὲ legit ἔνθα ἐστὶ. Sed Gu. τέσσαρες εἰσὶν οἱ Ἡλίου παῖδες, οὕτω καλούμενοι, Χρ. κ. τ. λ. Valck. legendum putat Ἠῷος, Αἴθοψ, Ἀστρ. Βρ.

8) Minus recte ad v. 1. hoc scholion adscripsit Valck.

9) August. Taur. εὐτυχίας. Havn. τὴν πρώην εὐτυχίαν ἀτυχίαν.

νομίζουσι, τῇ παρούσῃ δυςποτμίᾳ βαρυνόμενοι. Καὶ μὴν τότε εὐδαίμονες ἦσαν αἱ Θῆβαι διά τε τὸν Ἁρμονιακὸν [10]) γάμον, ἐν ᾧ οἱ θεοὶ εἱστιάθησαν, καὶ τὴν Διονύσου καὶ Ἡρακλέους γένεσιν. νοσεῖν δὲ ἤρξατο, ἐξ οὗ ἐτεκνώθη Λάϊος βίᾳ θεῶν. τὰ τοιαῦτα δ' οὐ πρὸς τὸ ἀληθὲς, ἀλλ' ὡς οἱ λέγοντες πάθους ἔχουσιν. εὐεπίφορος δὲ ὁ Εὐριπίδης πρὸς ἕτερα πρόσωπα πρεσβύτερα τὴν τῶν δυςτυχημάτων αἰτίαν ἀναφέρειν. καὶ ἐν Τρῳάσιν ἡ Ἑλένη φησὶν, (v. 912.) Πρῶτον μὲν ἀρχὰς ἔτεκεν ἥδε τῶν κακῶν Πάριν τεκοῦσα. καὶ ἐν Ὀρέστῃ (v. 574.) Σύ τοι φυτεύσας θυγατέρ', ὦ γέρον, κακὴν, Ἀπώλεσάς με. κέχρηται τούτῳ τῷ εἴδει καὶ Ὅμηρος (Il. έ, 62.) Ὃς καὶ Ἀλεξάνδρῳ τεκτήνατο νῆας ἐΐσας [Ἀρχεκάκους, αἳ πᾶσι κακὸν Τρώεσσι γένοντο. [1])] καὶ Εὔμαιος συμπαθῶς ἔχων πρὸς τὸν Ὀδυσσέα φησὶν, (Od. σ', 68.) — ὡς ὤφελλ' Ἑλένης ἀπὸ φῦλον ὀλέσθαι, καίτοι τῶν ἀδελφῶν αὐτῆς τῶν Διοσκούρων ἤδη θεῶν ὄντων καὶ πολλὰ τοῖς ἀνθρώποις ἐπαρκούντων. ἔτι δὲ τινὲς ἐγκαλοῦσι τῷ Εὐριπίδῃ, ὡς οὐκ ἀκολούθως γενεαλογήσαντι· εἰ μὲν γὰρ ἐξ ἀρχῆς ἐβούλετο τὰ πράγματα λέγειν, ἐχρῆν τὴν ἐκ Φοινίκης ἀποικίαν [2]) τοῦ Κάδμου κατὰ λεπτὸν μετὰ τῆς αἰτίας διηγήσασθαι· εἰ δὲ ἐκ τῆς ὑπογύου ἀρχῆς, ἔδει ἀπὸ τῶν Λαΐου δυςτυχημάτων ἄρξασθαι. πρὸς οὓς ῥητέον, ὅτι, εἰ μὲν ἄνωθεν ἤρξατο, μακρὸς ἂν ἦν ὁ λόγος· ἄλλως τε οὐκ ἔπρεπε Θηβαίαν γυναῖκα ἀκριβῶς τὰ ἐν Φοινίκῃ ἐπίστασθαι· εἰ δὲ ἀπὸ τῶν Λαΐου δυςτυχημάτων, πολλὰς ἂν τῶν περὶ τὰς Θήβας συμφορῶν παρέλιπεν. Ἀκταίωνα μὲν γὰρ αἱ οἰκεῖαι κύνες διεσπάσαντο, Πενθέα τε τὸν υἱὸν Ἀγαυὴ, Σεμέλην τε ἐκεραύνωσεν ὁ Ζεὺς, καὶ τῆς Ἰνοῦς υἱὸν Λέαρχον μὲν μανεὶς ὁ πατὴρ Ἀθάμας ἀπέκτεινε, Μελικέρτης δὲ μετὰ τῆς μητρὸς ἔπεσεν

In eodem seqq. καὶ μὴν etc. cum praecedd. ita, ut edidi, iuncta erant; in editis novum scholium constituunt. Quae post πάθους ἔχουσιν sequuntur, om. August.

10) August. Ἁρμονίας (sic etiam Havn.) γ. ἐν ᾧ θεοὶ ἡστιάθησαν. Paulo post ἐξ οὗ καὶ ἐτ.

1) Secundum v. ex Hom. supplevit Barn.

2) ἀποικίαν ex emend. Valck. pro αἰτίαν. et sic Taurin. Ab eodem Valck. paulo post Ἀγαυὴ pro Ἀγαυῆς.

εἰς τὴν θάλασσαν, οἱ Νιόβης τε παῖδες ἐτοξεύθησαν, καὶ αὕτη (l. αὐτὴ) λίθος ὁρᾶται δακρύων. ΩΣ ΔΥΣΤΥΧΗ. Δυςτυχῆ ἀκτῖνα λέγει, οὐ δι' ἑαυτὴν, ἀλλὰ διότι ἐν αὐτῇ ἐγένετο ἡ ἀρχὴ καὶ ἡ αἰτία τῆς δυςτυχίας αὐτῶν. Baroc. 74. Gu. m. pr. Mosqu. D. ΩΣ, λίαν. Gu. m. pr. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Mosqu. D. ΘΗΒΑΙΣΙ, νῦν οὕτω καλουμέναις. Gu. m. 2. ΤΗι ΤΟΘ' ΗΜΕΡΑι, κατὰ τὴν τότε ἡμέραν, ἡνίκα ὁ Κάδμος ἦλθεν εἰς τὴν γῆν τήνδε. Gu. m. pr. Florr. iidem, Mosqu. D.

V. 5. ΕΦΗΚΑΣ ταῖς Θήβαις, ἤγουν ἐπάνω τῶν Θηβῶν ἀφῆκας. Gu. m. pr. Florr. iidem. Mosqu. D. ΚΑΔΜΟΣ ΗΝΙΚ' ΗΛΘΕ. Λιβύης τῆς Ἐπάφου καὶ Ποσειδῶνος Ἀγήνωρ [καὶ Βῆλος]· Ἀγήνορος δὲ καὶ Ἀντιόπης τῆς Βήλου [3]) Κάδμος, Κίλιξ, Φοῖνιξ, ἀφ' οὗ οἱ Φοίνικες. Φοίνικος καὶ Τηλέφης [4]) τῆς Ἐπιμεδούσης Πείρως, Ἀστυπάλη, Εὐρώπεια, Φοινίκη. ἔνιοι δὲ ἀντὶ Ἁρμονίας Ἠλέκτραν γῆμαι αὐτὸν φασί. [5]) ΚΑΔΜΟΣ. Ἀγήνορος θυγάτηρ Εὐρώπη, ἣν λαβὼν Ζεὺς, εἰς Κρήτην ἀγνοίᾳ τοῦ πατρὸς ἤγαγεν. ὁ δὲ περιήρχετο ζητῶν καὶ τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ, Κάδμον, Θάσον, [6]) Κίλικα καὶ Φινέα ἀπέστειλε ψηλαφήσαντας μαθεῖν. Κάδμος οὖν τὸν χρησμὸν λαβὼν εἰς τὸ Ἀπόλλωνος ἱερὸν, ἐτάχθη δάμαλιν λαβεῖν, καὶ ἀπερχόμενον ἐλαύνειν ἔμπροσθεν, καὶ ὅπου κλιθεῖσα ἡ δάμαλις πέσῃ, κτίσαι πόλιν. κτίζει οὖν Θήβας, καὶ τὸν δράκοντα ἀναιρεῖ, σπείρας τοὺς ὀδόντας αὐτοῦ, ἐξ ὧν ἀνεφύησαν οἱ γίγαντες. Baroc. 74. Gu. m. 2.

V. 6. ΦΟΙΝΙΣΣΑΝ. Εἰ μὲν ἐπὶ πάσης τῆς Φοινί-

3) Ἀργιόπης τῆς Νείλου legendum monuit Valck. Cod. Taur. Ἀντ. τοῦ Βήλου. Paulo ante καὶ Βῆλος om. Havn. et habet Ἀγήν. δὲ καὶ Ἀντ. sicut ex Aug. edidit Valck. Ante deerat δέ.

4) Sic em. Barn. pro Φοινίκης καὶ Τηλέφου. Τηλέφης etiam August. et Φοίνικος καὶ Τηλέφης Taur. si recte coniecturam facio ex eo, quod nihil ad h. l. ex illo cod. enotavit doctiss. Peyron. Verba ἀφ' οὗ οἱ Φοίνικες Valck. add. ex Aug. habet etiam Havn. Pro Πείρως Aug. et Havn. Πεῖσις.

5) Taur. εὐρώπεια. ἔνιοι δὲ αὐτὰς ἁρμονίας ἠλέκτραν αὐτὸν φασὶ γῆμαι Κύπριδος Ἁρμονίαν. Ἔφορος δὲ ἠλέκτρας τῆς ἄτλαντος et cet. quae leguntur infra ad v. 7.

6) Gu. βάσσον, et paulo post καὶ ὅπου κλιθείη ἡ δάμαλις πεσοῦσα. Pro Φινέα leg. Φοίνικα.

κης, ἀκουστέον ἀντὶ τοῦ παραλίαν, εἰ δ' ἐπὶ μιᾶς πόλεως, ἐκδεκτέον τὴν Τύρον· νησιάζεται γὰρ, ὡς καὶ ἑξῆς φησὶ, Τύριον οἶδμα λιποῦσ' ἔβαν Ἀκροθίνια Λοξίᾳ Φοινίσσας ἀπὸ νάσου, τουτέστι τῆς Φοινίκης νήσου Τύρου. καὶ Κάδμος ἔμολε τάνδε γᾶν Τύριος —. Ἄλλως. Τὴν Τύρον. νησιάζεται γὰρ [ἡ Φοινίκη].7) προληπτικὸς δὲ ὁ λόγος. οὐδέπω γὰρ ἐκαλεῖτο Φοινίκη. ἐν γοῦν τῷ Φρίξῳ φησίν· ἦσαν γὰρ Ἀγήνορος παῖδες, Κίλιξ, ἀφ' οὗ καὶ Κιλικία κικλήσκεται, Φοίνιξ, ὅθενπερ τοὔνομ' ἡ χώρα φέρει, Καὶ Θάσος. ΕΝΑΛΙΑΝ ΧΘ. τὴν τῆς Φοινίκης παραθαλασσίαν γῆν. Gu. m. pr. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. θαλασσίαν, παραλίαν. Gu. m. 2.

V. 7. ΓΗΜΑΣ ΚΥΠΡΙΔΟΣ. Δέρκυλλος Θηβαίου τινὸς, Δράκοντος τοὔνομα, βασιλέως δὲ Θηβαίων,8a) θυγατέρα τὴν Ἁρμονίαν εἶναι φησὶν, ὃν φονεύσας Κάδμος, ἔγημεν Ἁρμονίαν. Ἔφορος δὲ Ἠλέκτρας τῆς Ἄτλαντος αὐτὴν εἶναι λέγει, Κάδμον δὲ παραπλέοντα τὴν Σαμοθράκην, ἁρπάσαι αὐτὴν, τὴν δὲ εἰς τιμὴν τῆς μητρὸς ὀνομάσαι τὰς Ἠλέκτρας πύλας, καὶ νῦν ἔτι ἐν τῇ Σαμοθράκῃ ζητοῦσιν αὐτὴν ἐν ταῖς ἑορταῖς. Δημαγόρας δὲ ἀπὸ Λιβύης ἐλθοῦσαν τὴν Ἠλέκτραν οἰκῆσαι τὴν Σαμοθράκην. ἔνθα συγγενομένη Διῒ ἔτεκεν Ἡμιθέαν, Δάρδανον, Ἁρμονίαν· τὸν δὲ Κάδμον παραπλέοντα μετὰ Θάσου ἐπὶ ζήτησιν τῆς ἀδελφῆς μυηθῆναί τε καὶ μυούμενον ἰδεῖν τὴν Ἁρμονίαν, προνοίᾳ δὲ Ἀθηνᾶς ἁρπάσαι αὐτήν. ἔνιοι τὴν Ἠλέκτραν τὴν Ἄτλαντος αὐτὸν, οὐ τὴν Ἁρμονίαν λέγουσι γεγαμηκέναι. ΟΣ ΠΑΙΔΑ ΓΗΜΑΣ. ὁ Κάδμος τὴν θυγατέρα εἰς γυναῖκα λαβών. Gu. m. pr. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

V. 8. ΠΟΛΥΔΩΡΟΝ. τοῦτον οἱ ποιηταὶ Πίνακον καλοῦσι, Πολύδωρον δὲ, διὰ τὸ πολλὰ δῶρα εἰληφέναι τὴν μητέρα αὐτοῦ ἐπὶ τῇ γεννήσει αὐτοῦ.8b) ΕΞΕΦΥΣΕΝ, ἔφυσεν, ἐγέννησεν. Gu. m. pr. Fl. 5. 6. 9. 21. 34. 56. 59. 76.

V. 10. ΕΓΩ ΔΕ ΠΑΙΣ. γενεαλογήσασα ἕως Λαΐου ἐκτρέχει εἰς Κρέοντα καὶ Ἰοκάστην.8c) ΚΛΗΙΖΟΜΑΙ, καλοῦμαι, εἰμί. Gu. m. pr. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. φημίζομαι. Gu. m. 2. ὀνομάζομαι. Fl. 33.

V. 12. ΚΑΛΟΥΣΙ Δ' ΙΟΚΑΣΤΗΝ ΜΕ. Ἀσφαλίζεται τὴν ὀνομασίαν τῆς ἡρωΐνης, ἐπεὶ οἱ παλαιότεροι

7) ἡ Φοινίκη spurium esse vidit Hemsterh. ad Luc. Jud. voc. p. 87. (p. 304. Bip.). Mox Aug. Taurin. Havn. ἦσαν γὰρ Ἀγήνωρος (Ἀγήνορος Taur. Havn.) κοῦροι Κίλ. In sqq. καὶ Κιλ. pro ἡ Κιλ. suppeditavit idem codex, Havn. et Taur. qui ἀφ' οὗ καὶ κεκιλικία κικλ.

8a) August. Δερκυλος δὲ Θηβαίου τινὸς Δράκοντος Ἄρεως Θηβαίου φησὶν εἶναι τὴν Ἁρμονίαν θυγατέρα, quocum consentit Havn. et Taurin. nisi quod hic δὲ ponit post Ἄρεως. Valck. scriptum fuisse suspicatur: Δερ. μὲν, Θηβ. τινὸς, Δράκ. τοὔνομα, Ἄρεως υἱοῦ, βασ. δὲ Θηβαίων. cf. Palaeph. c. 6. Paulo post August. Ἔφ. δὲ Ἠλέκτραν τὴν Ἄτλαντος αὐτὴν εἶναι. Vulgatam tuetur Taurin. qui hanc particulam ad v. 5. adscriptam habet. Valck. comparat Steph. Byz. v. Δάρδανος. — Tum Havn. λέγουσι. Κάδμον δὲ περιπλέοντος. — Mox August. et Havn. Δημαγόρας δὲ καὶ, prob. Valck., et ἔνθα συγγ. Διῒ ἠτέκνωσεν (Taur. Havn. ἐτέκνωσεν) pro ἔτεκεν. Valck. mavult ἔνθα συγγενομένην Διῒ τεκεῖν. Pro Ἡμιθέαν cum Valck. leg. Ἠετίωνα. vid. ad v. 1129. — τὸν δὲ Κ. παραπλέοντα. Havn. περιπλέοντα. — προνοίᾳ δὲ, Havn. καὶ προν. — Ultima ἔνιοι — γεγαμηκέναι addidit King ex iis, quae in Junt. Basil. Barn. post scholion ad v. 10. subiiciuntur, sed emendatis ἔνιοι Ἁρμονίαν τὴν Ἠλέκτραν αὐτὸν (Barn. αὐτὴν), οὐ τὴν Ἄτλαντος λέγ. γεγαμηκέναι. Peius etiam Taurin. qui post scholion ad v. 8. ἐπὶ τῇ γεννήσει αὐτοῦ addit: ἐκ δὲ τοῦδε Λάϊον. ἔνιοι Ἁρμονίαν τὴν Ἠλέκτρας αὐτὸν λέγει (λέγουσι) τῆς Ἄτλαντος γεγαμηκέναι.

8b) Haec in editis scholio ad v. 6. post καὶ Θάσον subiuncta sunt: huc transferenda esse monuit Valck. In Gu. supra n. Πολύδωρον m. sec. scriptum est οὗτος καὶ Πίναξ ἐκαλεῖτο; in Taur. post καὶ Θάσον legitur: Πολύδωρον ἐξέφυσε. τοῦτον οἱ ποιηταὶ κ. τ. λ. unde origo erroris apparet.

8c) Haec quoque in editis ad v. 6. statim post proximum superius scholion adscripta erant. In Aug. proxime sequebantur, quae ad v. 12. relata sunt. Ex eo cod. recepi γενεαλογήσασα pro γενεαλογήσας et εἰς. nam in Junt. Bas. est ἐκτρέχει Κρέοντα, quibus πρὸς interseruit Barn. Praeterea codex ἀνατρέχει εἰς τοὺς (sequebantur litterarum quidam ductus obscuri) καὶ Ἰοκάστης, quae Valck. sic explet: εἰς τοὺς γονεῖς Κρέοντος καὶ Ἰοκ. vel εἰς τοὺς περὶ Κρέοντα καὶ Ἰοκάστην. Sed latet vox γηγενεῖς. Sic enim Taurin. ἀνατρέχει εἰς τοὺς γηγενεῖς Κρέοντα καὶ Ἰοκάστην.

Ἐπικάστην καλοῦσιν. καὶ Ὅμηρος· (Od. λ', 270.) *Μητέρα δ' Οἰδιπόδαο ἴδον καλὴν Ἐπικάστην.* [9])

V. 13. *ΓΑΜΕΙ ΔΕ ΛΑΙΟΣ. Ἐπιμενίδης Εὐρύκλειαν τὴν Ἔκφαντος φησὶν αὐτὸν γεγαμηκέναι, ἐξ ἧς εἶναι τὸν Οἰδίποδα· οἱ δὲ δύο τὸν Λάϊον φασὶ γῆμαι γυναῖκας, Εὐρύκλειαν καὶ Ἐπικάστην. καὶ τὸν Οἰδίποδα δὲ φασὶν Ἐπικάστην τὴν μητέρα γεγαμηκέναι, καὶ Εὐρυγάνην.* [10]) *Αἰγύπτιος δὲ φησὶν, ὡς ἐκ χρησμοῦ τοὺς παῖδας ἀκούσας ἀλληλοκτονήσειν, ἐξέθηκε τὸν Πολυνείκην, Μήστωρ δὲ ἀμφοτέρους ἐκτεθῆναι.*

V. 14. *ΧΡΟΝΙΑ. Ἤγουν χρονίως, ἐπὶ πολλὴν παράτασιν χρόνου ἔχων τὴν μετ' ἐμοῦ συνοίκησιν ἐν τοῖς δώμασιν.* MS. C.C.C. Gu. m. 1. *ἀντὶ τοῦ ἐκ πολλοῦ* (*χρόνου* add. Gu.) *γήμας με.* Fl. 33. Gu. m. 2.

V. 15. *ΕΛΘΩΝ ΕΡΩΤΑι. ἐρωτᾷ μὲν τῆς ἀπαιδίας τὴν αἰτίαν, αἰτεῖ δὲ τῆς ἀῤῥενογονίας τὴν εὐτυχίαν.* August. [1])

V. 16. *ΚΟΙΝΩΝΙΑΝ. συναυλίαν.* (*μετοχὴν* add. Gu. m. 2.) Gu. Fl. 5. 6. 9. 21. 34. 56. 59. 76. Mosqu. D.

V. 17. *ΕΥΙΠΠΟΙΣ ΑΝΑΞ. κατὰ ζῆλον Ὁμηρικὸν Εὐριπίδης εἰς δοτικὴν τὸ ἄναξ συντέταχεν·* [2]) *ἐκεῖνος γὰρ ἀεὶ τούτῳ χρῆται τῷ πλαγιασμῷ.* Baroc. 74. Leid. Gu.

9) Pro *οἱ παλαιότεροι* August. *οἱ παλαιοί*, Taur. *καὶ παλαιότεροι.* Post *Ἐπικάστην* addi *αὐτήν* volebat Valck. King, oblitterato hoc scholio, e Barocc. aliud dedit, quod etiam in Gu. legitur: *οὐ μόνον Ἰοκάστην ταύτην καλοῦσιν, ἀλλὰ καὶ Ἐπικάστην, ὡς ἔχει τὸ Ὁμηρικόν· μητ.*

10) Taur. *Εὐρυγόνην.* Idem mox *Αἰγύστιος δὲ*, August. *Αἴγυστος.* Verum huius vel grammatici vel historici nomen, puto etiam Mestoris, ipsum Valck. latebat. Fabric. Bibl. gr. T. II. p. 274. pro *Αἰγύπτιος* legendum suspicabatur Aegis vel Aegias, cuius cum Dercyllo meminit Clem. Alex. Strom. I. p. 521. Pro *Μήστωρ* Taurin. *μυστήριον.* vere!

1) In cod. erat *τῆς οὐ παιδ. . . . . τὴν αἰτίαν*, quod emend. Valck. dubitans tamen, an scriptum fuisset *τῆς οὐ παιδογονίας* propter *ἰσόκωλον*, egregie, si hunc locum e sophista aliquo, ut videtur, sumsit gramm. Gu. *ἐλθὼν ἠρώτησε τὴν αἰτίαν τῆς ἀπαιδίας.*

2) *κατὰ ζῆλον Ὁμ.* et *συντέταχεν* Leid. et Gu. *καταλῆλον* et *συνέταξεν* ediderat King.

V. 18. *ΠΑΙΔΩΝ ΑΛΟΚΑ. Ἐμπεδοκλῆς ὁ φυσικὸς ἀλληγορῶν φησί· Σχιστοὺς λιμένας Ἀφροδίτης, ἐν οἷς ἡ τῶν παίδων γένεσίς ἐστιν. Εὐριπίδης δὲ ταυτὸ τούτῳ φάσκων, τήν τε ἔννοιαν τὴν αἰσχρὰν ἀπέφυγε, καὶ τοῖς ὀνόμασιν οἰκείως ἐχρήσατο, τεχνικαῖς ταῖς μεταφοραῖς σπόρον καὶ ἄλοκα λέγων.* [3]) *ΑΛΟΚΑ, αὔλακα· αὖλαξ δὲ ἡ τομὴ τῆς γῆς ὑπὸ* (*ὑπὲρ τοῦ* Taur.) *ἀρότρου. μεταφορικῶς δὲ λέγει, αὔλακα μὴ σπεῖρε ἀπὸ τῆς ἀρουμένης γῆς, μὴ συνέρχου τῇ γυναικί.* [4]) August. Taurin. *ΤΕΚΝΩΝ ΑΛΟΚΑ, ἤγουν παιδοποιὸν αὔλακα.* Gu. m. pr. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. *ΔΑΙΜΟΝΩΝ ΒΙΑι, κατὰ δυναστείαν τὴν πρὸς τοὺς θεούς.* Gu. m. pr. Florr. iidem. *ἄνευ θελήματος τῶν θεῶν.* Gu. m. sec.

V. 19. *ΤΕΚΝΩΣΕΙΣ ἀντὶ τοῦ γεννήσεις.* Mosqu. D.

V. 21. *Ο Δ' ΗΔΟΝΗι ΔΟΥΣ, ἐκ τοῦ οἴνου εἰς ἡδονὴν τραπείς. Ἄλλως. Ἀντὶ τοῦ ἑαυτὸν δοὺς εἰς εὐωχίαν.* [5]) *καὶ πῶς προεγνωκυῖα τὸν χρησμὸν ἡ γυνὴ οὐκ ἀπέτρεψε τῆς μίξεως τὸν Λάϊον; ἢ οὖν ὕστερον εἶπεν αὐτῇ, ἢ εἶπε μὲν, ἡ δὲ ὑπώπτευε τὸ ῥηθὲν εἶναι ψεῦδος, διὰ τὸν ἔρωτα Χρυσίππου. ΕΙΣ ΒΑΚΧΕΙΟΝ ΠΕΣΩΝ. μεθυσθείς.* Baroc. 74. Gu. m. pr. Mosqu. D. *ΒΑΚΧΕΙΟΝ, μέθην, ἐρωτομανίαν.* et in marg. *λέγεται βακχεῖον καὶ ὁ τοῦ Διονύσου ναὸς, καὶ τὸ μαντικὸν, ὡς τὸ βακχεῖον κάρα.* Gu. m. 2. *ἔρωτα.* Fl. 33.

V. 22. *ΗΜΙΝ, ἡμῖν ἐσόμενον, χάριν ἡμῶν.* Gu. m. 2. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

3) *σχιστοὺς λιμένας* pro *ἔχεις τοὺς λιμένας* ex August. cod. restituit Valck. Accedunt Flor. 33. et Taurin. qui tamen habent *σχ. λειμῶνας*, quod reiicere non ausim. Ut Aug. *φησὶ, σχ. λιμ. Ἀφροδίτης φασὶν*, sic Taur. *φησὶ σχ. λειμῶνας Ἀφρ. καλεῖ.* An: *Ἐμπ. ὁ φυσ., φασὶν, σχ. λ. Ἀφρ. καλεῖ?* Mox Junt. Bas. *Εὐρ. δὲ ταυτὸ τοῦτο φάσκων.* Aug. *Εὐρ. δὲ αὐτὸν τοῦτον φάσκων.* Taur. *Εὐρ. δὲ ταὐτὸν τούτῳ φ.* quod recepi. Ultima sic legebantur in Aug. *καὶ τεχνικῶς ταῖς μετ.*

4) Junt. Basil. Barn. King. haec habent: *Ἄλλως. μεταφορικῶς, μὴ σπεῖρε τὴν ἄλοκα, ἀπὸ τῆς ἀρουμένης γῆς.*

5) Verba *ἐκ τοῦ οἴν. εἰς ἡδ. τραπ.* et *εἰς εὐωχίαν* ex Aug. addidit Valck. Eadem esse videntur in Taurin. Mox Aug. *ἡ δὲ ὑπ. τὸν χρησμὸν εἶναι ψεῦδος.*

V. 23. *ΤΑΜΠΛΑΚΗΜΑ*, τὸ ἁμάρτημα. Gu. m. pr. Florr. iidem. *ΤΗΝ ΦΑΤΙΝ*, τὸν χρησμόν. Gu. m. pr. Fl. iid. τὴν μαντείαν. Gu. m. 2. Fl. 33.

V. 24. *ΛΕΙΜΩΝ' ΕΣ ΗΡΑΣ*. ἢ ὅτι πᾶς λειμὼν ἱερόν ἐστιν Ἥρας, ἢ ὅτι Κιθαιρωνίας Ἥρας ἐστὶν ἐν Θήβαις ἱερόν. ὅσοι δὲ ἐγκαλοῦσιν, ὡς ἐν ἱερῷ τόπῳ ἐκτεθέντος τοῦ παιδὸς, ἴστωσαν, ὅτι καὶ Ἀθῆναι μὲν λέγονται ἱεραὶ τῆς Ἀθηνᾶς, ὀλίγος δέ ἐστι τῆς ἀκροπόλεως εὐαγής τε καὶ ἱερὸς τόπος. καὶ λελωβημένον δὲ ὅμως ἀνείλοντο τὸ βρέφος, ἴσως τῷ κάλλει νενικημένοι, καὶ τὴν ἴασιν εὐμαρῆ νομίσαντες αὐτοῦ ὑπὸ τῆς βασιλείας ἔσεσθαι. [6]) *ΛΕΠΑΣ*, ἀκρωτήριον· ἐν τούτῳ γὰρ ναὸς Ἥρας ἦν, ὃ καὶ καλεῖ λειμῶνα Ἥρας· πάντας γὰρ τοὺς ἀλσώδεις τόπους θεοῖς ἀφιέρουν, [7]) καὶ τεμένη θεῶν ἐκάλουν Ἕλληνες. Baroc. 74. Gu. m. 2.

V. 25. *ΔΙΔΩΣΙ ΒΟΥΚΟΛΟΙΣΙ*, ἵνα ἀποθάνῃ. οὐ γὰρ ἤθελεν ἐκ τοῦ ἐμφανοῦς ἀνελεῖν τὸ βρέφος, φεύγων τὸ μῦσος. [8]) *ΔΙΔΩΣΙ*. οὐκ ἤθελε γὰρ αὐτὸς ἀποκτεῖναι, φυσικῇ κατεχόμενος συμπαθείᾳ, ἅτε πατήρ· καὶ διὰ τοῦτο εἰς τὸ ὄρος ἔῤῥιψεν, ὡς ἂν ὑπὸ θηρίων ἀναιρεθείη. Baroc. 74. Gu. m. 2. [9])

V. 26. *ΣΦΥΡΩΝ*. διὰ τῶν σφυρῶν, (ἤγουν add. Gu.) τῶν ἀστραγάλων ἐλάσας κατὰ (τὸ add. Bar. Mosqu.) μέσου σιδηρᾶ κέντρα, ἀφ' ἧς αἰτίας ὠνόμαζον αὐτὸν οἱ ἐν τῇ Ἑλλάδι Οἰδίποδα. Bar. 74. Gu. Mosqu. D. διὰ μέσων τῶν σφυρῶν τὰ σιδηρᾶ κέντρα πείρας. Καὶ ἄλλως. Ὡς θηριώδης, φησὶ, καὶ ἀνόητος! ἀνελεῖν μὲν οὐκ ἔμελλε τὸ βρέφος, ὁ δὲ χαλεπῶς ἐλωβήσατο. ῥητέον μὲν οὖν, ὅτι τὸ μὲν ἀποκτεῖναι ἀσεβὲς ἡγήσατο· εἰ δὲ καὶ διατρήσειε κέντροις τὼ πόδε, τὸν ἐπηρτημένον κίνδυνον ἐκφεύξεσθαι, μηδενὸς ἀνελομένου βρέφος λελωβημένον. [10]) οἱ δὲ ἀπὸ τῶν σπαργάνων φασὶν αὐτὸν ἐξῳδηκέναι ἐκ ταυτομάτου τὼ πόδε. οἱ δὲ, εἰς θάλασσαν ἐκβληθῆναι εἰς λάρνακα, [1]) καὶ προσοκείλαντα τῇ Σικυῶνι ὑπὸ τοῦ Πολύβου ἀνατραφῆναι. Ἔνιοι δὲ καὶ φασὶν αὐτὸν εἶναι παῖδα —. Τινὲς δὲ Ἱπποδάμειαν τὴν Οἰνομάου ὑποβεβλῆσθαι αὐτὸν αὐτῷ φασὶν, ὕστερον δὲ ἁρπάσαντος τοῦ Λαΐου Χρύσιππον, βοηθὸν ὄντα τῷ Χρυσίππῳ ἀποκτεῖναι τὸν Λάϊον. τὴν δὲ Ἰοκάστην ἐλθοῦσαν ἐπὶ τὴν κηδείαν τοῦ νεκροῦ, μιγέντα γεννῆσαι τοὺς παῖδας· ὕστερον δὲ, λύσαντα [2]) τὸ αἴνιγμα, γνωρισθῆναι. Οἱ δὲ, τὸν Πόλυβον αὐτὸν τυφλῶσαι, τοὺς περὶ τῆς πατροκτονίας χρησμοὺς ἀκούσαντα. Τινὲς δὲ καὶ τὴν μητέρα [ὑπ'] αὐτοῦ ἀνῃρῆσθαι. ἀνελεῖν δὲ αὐτὸν οὐ μόνον τὴν Σφίγγα, ἀλλὰ καὶ τὴν Τευμησίαν ἀλώπεκα, ὡς Κόριννα. Οἱ δὲ τὴν Σφίγγα Μακαρέως μὲν γενέσθαι γυναῖκα, θυγατέρα δὲ Οὐκαλέγοντος, [3]) ἑνὸς τῶν ἐγχωρίων· οὗ τελευτήσαντος κατασχεῖν τὴν Σφίγγα, ἐπαναιρεθῆναι ὑπὸ τινὸς Οἰδίποδος, συνελθόντος αὐτῇ. Τινὲς δὲ καὶ Λαΐου τὴν Σφίγγα παραδιδόασιν, ὡς Λυσίμαχος. August. Taur.

6) Ab initio Aug. ὅτι πᾶς λειμὸς ἱερός ἐστι τῇ Ἥρᾳ. Verba καὶ λελωβημένον δὲ ad v. 28. spectare monuit Valck. sic scribenda suspicans: καὶ λελ. μὲν, ὅμως δὲ ἀνείλοντο. Aug. ἀνείλαντο. αὐτοῦ etiam est ex Aug. qui habet praeterea αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ βασιλέως. Vett. αὐτῶν.

7) Quod King. recte coniecerat, καλεῖ λειμῶνα pro καλειμῶνα, praebuerunt Leid. et Gu. Iidem mox ἀλσώδεις — θεοῖς pro ἀλώδεις — θεαῖς Barocc.

8) μῦσος. Sic Aug. Olim μῖσος.

9) Ad hunc versum relatum est in Gu. quod King. ad v. Κιθαιρῶνος λέπας adscripserat. Ex eodem cod. accesserunt etiam ultima ὡς ἂν — ἀναιρεθείη.

10) βρέφος λελωβημένον accesserunt e Taur. e quo est etiam ἐκφεύξεσθαι pro ἐκφεύξεται. Idem codex antea εἰ δὲ διατρήσειε αὐτοῖς κέντρα τὼ πόδε τὸν ἐπηρμένον. Pro κέντροις, quae Valck. est emendatio, Aug. καὶ τρεῖς.

1) ἐκβληθῆναι εἰς λάρνακα etiam suppeditavit Taurin. In Aug. lacunam esse vidit Valck. eamque explebat v. ῥιφέντα. In sqq. August. ἔνιοι δὲ φασὶν αὐτὸν εἶναι παῖδα, ubi lacunam suspicatus Valck. legebat ἔ. δὲ φ. νόθον αὐτὸν εἶναι παῖδα Πολύβου. Nostra lectio est e Taurin. in quo si pro αὐτὸν legatur αὐτοῦ, nempe Πολύβου, nihil desideres.

2) λυσαντα. Sic Taur. λύσαντος Aug. Ex eodem est τοὺς ante τῆς πατροκτ. Paulo post Taur. τινὲς δὲ τὴν μητέρα αὐτοῦ φασὶν ἀνῃρῆσθαι. ὑπ' ante αὐτοῦ est e coni. Valck.

3) Aug. θυγατέρα Εὐκαλέτονος, Taur. θυγ. δὲ οὐκ ἂν λέγοντος, quo egregie firmatur emend. Valck. Οὐκαλέγοντος. Mox idem codex οὗ τελευτ.

V. 27. *ΟΘΕΝ ΝΙΝ ΕΛΛΑΣ.* ἀφ᾽ οὗ ὁ Οἰδίπους, παρὰ τὸ οἰδεῖν τοὺς πόδας ἐκ τῶν περονῶν. ἡ μὲν Μερόπη πρῶτον αὐτὸν Οἰδίπουν ἐκάλεσεν, ἡ δὲ Ἑλλὰς ἀπ᾽ αὐτῆς διεδέξατο τὸ ὄνομα. 4) August.

V. 28. *ΠΟΛΥΒΩι ΔΕ ΝΙΝ.* Τύραννος καὶ αὐτὸς ἐν ἑτέρῳ μέρει τῆς Βοιωτίας. Οἱ δὲ τῆς Κορίνθου φασὶ βασιλέα. 5) August. Taur. *ΙΠΠΟΒΟΥΚΟΛΟΙ.* ἱπποφορβοί. τὸ δὲ βουκόλοι ἀπὸ τοῦ ἐπισήμου ζώου, ὡς τὸ (Il. ύ, 221.) Τοῦ τρισχίλιαι ἵπποι ἕλος καταβουκολέοντο. Τινὲς εἰς λάρνακα βληθέντα καὶ εἰς θάλασσαν ῥιφέντα τὸν παῖδα προσπελασθῆναι τῇ Κορίνθῳ φασί. *ΙΠΠΟΒΟΥΚΟΛΟΙ.* Ἱπποβουκόλους ἐνταῦθα καλεῖ ἤτοι μεγάλα βουκόλια νέμοντας· (ἵππος γὰρ τὸ μέγα παρ᾽ Ἀττικοῖς, ὥσπερ καὶ τὸ βοῦς· καὶ γὰρ βούπαιδα τὸν μέγαν φαμὲν, καὶ Ἱππόβινον Ἀριστοφάνης (Ran. 432.) τὸν μέγιστον εἰς τὴν συνουσίαν λέγει.) ἢ ἱπποβουκόλους τοὺς τῶν ἵππων βοσκοὺς, καὶ τὸ βουκόλους ἀντὶ τοῦ βοσκοὺς καταχρηστικῶς, ὥσπερ καὶ ἕτερα τοιαῦτα εὕρηται παρὰ τοῖς ποιηταῖς, ὡς ἔχει καὶ τὸ Ὁμηρικόν· Νέκταρ ἐῳνοχόει — (Il. δ', 3.). Ἔλαβον δὲ τὸ βρέφος ἐκεῖνοι, ὑπὸ τῆς δεσποίνης παραγγελθέντες, εἴπου εὕροιεν παιδίον ἐκτεθὲν παρὰ τῆς μητρὸς, ἀγαγεῖν αὐτῇ ἀπαιδίαν νοσούσῃ. 6) Barocc. 74. Leid. Gu. m. 2. Ἄλλως. Ἀμήχανον δὲ τὸ τοὺς βουκόλους βρέφος ἀνελέσθαι καὶ οὕτω λελωβημένον· ῥητέον, ὅτι ἄγροικοι ὄντες τῇ δεσποίνῃ χαριεῖσθαι ἐδόκουν· καὶ γὰρ τὸ εἶδος τοῦ παιδὸς καλὸν ἑώρων. 7) August. Taurin.

4) In Gu. glossa supra Ἑλλὰς adscripta: ἐκ Μερόπης παραλαβοῦσα τοὔνομα πρώτης καλεσάσης.

5) ἐν ἑτέρῳ μ. et φασὶ e Taurinensi accesserunt.

6) In Barocc. sunt tantum priora, ἱπποβουκόλους — ἐῳνοχόει, in Leid. et Gu. totum scholion. E Gu. scripsi τοὺς τῶν ἵππων βοσκοὺς, καὶ τὸ βουκόλους, quum καὶ deesset in Barocc. Pro ἐῳνοχόει idem codex οἰνοχοεύει. Ultima pleniora sunt in Gu. ἔλαβον δὲ οἱ βουκόλοι τὸ βρέφος ὑπὸ τῆς δεσποίνης αὐτῶν παραγγελθέντες, εἴπου εὕροιεν αὐτῇ ἀγαγεῖν παιδίον ἐκτεθὲν παρὰ τῆς μητρός· ἀπαιδίαν γὰρ ἦν νοσοῦσα, καὶ διὰ τοῦτο φοβουμένη, μὴ ὑπὸ τοῦ ἀνδρὸς ἀτιμασθείη νενευκότος πρὸς ἄλλην. ἐποίησε δὲ πιθανὴν τοῦ βρέφους τὸ λελωβημένον εἶναι καὶ οὐχ ὑγιές.

7) Verba ἄγροικοι — καὶ γὰρ e Taurin. addidi, qui ab initio etiam habet ἀπέθανον (i. e. ἀπίθανον) δὲ τοῦτο τὸ τοὺς β.

V. 30. *ΤΟΝ ΕΜΟΝ ΩΔΙΝΩΝ ΠΟΝΟΝ.* ἀντὶ τοῦ τὸν πόνον τῶν ἐμῶν ὠδίνων. ἔχει δέ τι τοῦτο παραλλάττον πρὸς τὸ, ἐμὸν αὐτοῦ πρᾶγμα, καὶ τὰ τοιαῦτα. ἐν μὲν γὰρ ἐκείνοις δυοῖν ὄντων, προσώπου καὶ πράγματος, εἶτα πρωτοτύπου ἀντωνυμίας κατὰ γενικὴν ὀφειλούσης κεῖσθαι ἐπὶ τοῦ προσώπου, διὰ τὴν προσοῦσαν ἑτέραν γενικὴν, κτητικὴ τίθεται πρὸς τὸ πρᾶγμα ἀντωνυμία. ἐνταῦθα δὲ τριῶν ὄντων, προσώπου, καὶ δυοῖν πραγμάτων, τῶν τε ὠδίνων καὶ τοῦ πόνου, καὶ τῶν μὲν ὠδίνων τοῦ προσώπου οὐσῶν, τοῦ δὲ πόνου τῶν ὠδίνων, ὤφειλεν ἡ κτητικὴ ἀντωνυμία ἐπὶ τῶν ὠδίνων κεῖσθαι· οὕτω γὰρ ἂν ἐφαίνετο προδήλως, ὅτι αἱ μὲν ὠδῖνες εἰσὶ τοῦ προσώπου, ὁ δὲ πόνος τῶν ὠδίνων. νυνὶ 8) δὲ ἐπὶ τοῦ πόνου κεῖται, καὶ συγχεῖ, καὶ δυσδιανόητον ποιεῖ τὸν λόγον. *ΤΟΝ ΕΜ. ΩΔ. Π.* τὸν πόνον, ἤγουν τὸ ἔργον τῶν ἐμῶν ὠδίνων, τουτέστιν ὃν ἐγὼ ὠδινήσασα ἔτεκον. Gu. m. pr. Fl. 5. 59. 76.

V. 31. *ΜΑΣΤΟΙΣ ΥΦΕΙΤΟ;* ὑπέβαλεν. Εὔηθες δὲ, φασὶν, εἰ λελωβημένον ὑπεβάλλετο παιδίον, ὅπου γε ἐκτίθεμεν καὶ τὰ ἐξ ἡμῶν πεπηρωμένα. καὶ τί θαυμαστὸν ὑποβάλλεσθαι φοβουμένην μὲν ἐκπεσεῖν διὰ τὴν ἀπαιδίαν, ἀποτρίψασθαι δὲ τὴν τῆς ὑποβολῆς ὑποψίαν διὰ τὴν ὑποῦσαν συμφορὰν τῷ βρέφει; καὶ τὸ ἰαθήσεσθαι δὲ τοῦτο, οὐκ ἀπεγνώκει. 9) *ΚΑΙ ΠΟΣΙΝ ΠΕΙΘΕΙ.* πείθει τὸν ἄνδρα τεκεῖν αὐτὴν, καὶ ἀναπείθει λέγειν τοῖς ἔξω αὐτοῦ τέκνον εἶναι. Πῶς δὲ λελωβημένον αὐτὸν ἡ γυνὴ τοῦ βασιλέως ἐλάμβανεν; ὅτι οὐκ ἤθελε τοῖς ἔξω περὶ αὐτῆς δοῦναι ὑπόνοιαν, ὡς οὔσης στείρας, ἀλλ᾽ ἵνα καὶ πίστιν μείζονα ἐνδείξηται, ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ ἐμὸς παῖς, ἰδοὺ λελωβημένον αὐτὸν ἔχω· οὐκ ἂν γὰρ ξένον οὐκ ἀσινῆ ὄντα. 10) August. Taurin.

8) Sic cum editis Gu. εἰ δὲ dederat King. ποιεῖ, quod K. edidit, est etiam in Gu. ποιεῖν Junt. Basil. Barn.

9) Ab initio ὑπέβαλεν Taur. et mox ὑπέβαλε τὸ παιδίον. Tum Junt. Bas. Barn. K. ὅπου γε καὶ ἐκτίθεμεν τάχα ἐξ ἡμ. πεπ. Nostra lectio est in August. et Taur. Pro ἀποτρίψασθαι Aug. ἀποστρέψασθαι et διὰ τὴν παροῦσαν, denique καὶ τὸ ἰαθ. δὲ τοῦτο, om. διά.

10) Lacunas, quae hic erant in Aug., explet Taurin. Dubito tamen de prioribus καὶ ἀναπ. λέγειν τοῖς ἔξω αὐτοῦ τ. εἶναι, ubi Taur. εἴη, Aug. καὶ ἀναπ. τὸν . . . αὐτοῦ τ. εἶναι. — ὡς οὔσης στείρας. Taur. καὶ οὔσ. στ. ὡς ex Aug. servavi . . οὐκ ἂν γὰρ — ὄντα suppeditavit idem Taur.

V. 32. *ΗΔΗ ΔΕ ΠΥΡΣΑΙΣ.* ἡδέως καὶ τραγικῶς τὴν ἀκμὴν ἐξέφρασε· πυρσαῖς δέ· πρὸ γὰρ τοῦ τοὺς ἰούλους βαλεῖν, ξανθιζόμενα τὰ γένεια τῇ θερμότητι τῶν τριχῶν. Aug. Taur. εἰς ἀνδρὸς ἡλικίαν ἐλθών. MS. C.C.C. Gu. m. pr. Fl. 5. 6. 9. 21. 33. 56. 59. 76.

V. 33. *Η ΓΝΟΥΣ,* ὅτι οὐκ εἴη παῖς Πολύβου γνήσιος, ἀλλὰ νόθος, [μὴ κατὰ τοὺς φυσικοὺς παῖδας ἀγαπώμενος,] ἢ τοῦτο μαθὼν παρά τινος τῶν ἡλικιωτῶν [εἰς ἔριν αὐτῷ ἐλθόντος καὶ] ὀνειδίσαντος, ὅτι εἴη νόθος. ἔνιοι δὲ φασὶν, εἰς Πυθῶνα ἐληλυθέναι τὸν Οἰδίποδα, ἵνα τροφεῖα ἀπυδῷ τῷ Ἀπόλλωνι. 1) *ΓΝΟΥΣ,* φωράσας ἀφ' ἑαυτοῦ. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

V. 35. *ΛΑΙΟΣ Θ' ΟΥΜΟΣ.* ἔστειχε πρὸς τὸ δῶμα τοῦ Φοίβου. Baroc. 74. Gu. m. pr.

V. 36. *ΕΚΤΕΘΕΝΤΑ.* Ἤτοι τότε ὀνείρου ταράξαντος 2) αὐτὸν, ἢ ὅτε λοιπὸν ὑπώπτευεν αὐτὴν τὴν ἡλικίαν τοῦ παιδὸς προκόπτειν. ἐβούλετο γὰρ ἢ τεθνεῶτα αὐτὸν ἀκούσας διάγειν ἀδεῶς, ἢ ζῶντα ἀκούσας φυλάττειν ἑαυτόν. *ΤΟΝ ΕΚΤΕΘΕΝΤΑ ΠΑΙΔΑ* ζητῶν μαθεῖν, εἰ ὁ ἐκτεθεὶς ὑφ' ἡμῶν παῖς οὐκέτ' εἴη, ὅμοιον τῷ εἰπέ μοι τὸν Πολύδωρον εἰ ζῇ. Gu. m. pr. Fl. 5. 6. 9. 56. 59. 76.

1) Quae uncis inclusi, addita sunt e Gu. a Kingio haud dubie e Barocc. Praeterea Gu. ab in. ὅτι οὐκ ἔστι, omissis γνήσιος, ἀλλὰ νόθος, quae omittit etiam Leid. ὅτι οὐκ ἦν Aug. Taur. τοὺς ante φυσικοὺς non habet King. Leid. μὴ κατὰ τοὺς γνησίους π. ἀγ. ὑπ' αὐτοῦ. — Tum Junt. Basil. ὁ μαθὼν παρὰ τ. Aug. Taur. ἢ μαθ. π. τ. Gu. ἢ παρ' ἄλλου τοῦτο μαθὼν, om. τῶν ἡλικιωτῶν. Tum Aug. Taur. ὅτι νόθος εἴη ὀνειδισάντων. Ultima ἔνιοι δὲ κ. τ. λ. desunt in Gu. — ὅτι, quod ante εἰς Πυθῶ habet Aug., omittit Taur. tum uterque ἐξεληλυθέναι. — ἀποδῷ Taur. pro vulg. δῷ. τῷ Ἀπ. om. Aug. τὸν Ἀπόλλωνα add. Taur.

2) „Quae Kingius aliunde dederat, in August. cod. deerant.“ Valck. At nihil King. nisi vv. ἔστειχε πρὸς τὸ δῶμα τοῦ Φοίβου praefixit; haec autem ipsa V. e Baroc. dedit. Secutus essem King. nisi haec ἤτοι τότε — φυλάττειν ἑαυτόν in Gu. deessent, unde apparet, diversorum enarratorum has annotationes esse. In his Taur. ὀνείρων ταραξάντων αὐτὸν, tum ὑπώπτευσεν.

Mosqu. D. *ΜΑΣΤΕΥΩΝ.* ζητῶν, ὅθεν καὶ μαστὸς, ὁ ἐπιζητούμενος παρὰ τῶν παίδων. 3)

V. 38. *ΕΣ ΤΑΥΤΟΝ.* εἰς ταυτὸν τῆς σχιστῆς ὁδοῦ τῆς Φωκίδος συνάπτουσι τὸν πόδα, ἤτοι συντυγχάνουσι ἐπὶ τῆς σχιστῆς ὁδοῦ. οὕτω δὲ καλεῖται [ἐν Φωκίδι], ἐπειδὴ σχίζει τὴν ἐπὶ Βοιωτίαν καὶ Θήβας καὶ Ἀττικὴν καὶ Κόρινθον ὁδόν. 4)

V. 39. *ΚΑΙ ΝΙΝ ΚΕΛΕΥΕΙ.* καὶ ἐκέλευσεν αὐτὸν ὁ ἡνίοχος τοῦ Λαΐου ὑποχωρεῖν τῷ βασιλεῖ, ὤφειλεν εἰπεῖν· ὁ δὲ ἄλλως ἀρξάμενος, ἄλλως ἀποδίδωσι τὸν λόγον, ὥςπερ ἐκ μεταμελείας. *ΚΑΙ ΝΙΝ ΚΕΛΕΥΕΙ.* εἰ δὲ ληφθείη τὸ κελεύει ἀντὶ τοῦ προςτακτικῶς ἔφη πρὸς αὐτὸν, σώζεται ὁ λόγος ἅπας ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σχήματος. τὸ δὲ κελεύω πρὸς δοτικὴν μὲν συντάσσεται, ὥςπερ καὶ τὰ τούτου σημαινόμενα, οἷον τὸ προστάσσω καὶ τὸ ὁρίζω, ἐνταῦθα δὲ πρὸς αἰτιατικὴν συντάσσεται, τῆς πρὸς ἔξωθεν λαμβανομένης. Fl. 21. *ΚΕΛΕΥΕΙ Λ. ΤΡΟΧ.* λέγων. Gu. m. pr. *ΤΡΟΧΗΛΑΤΗΣ,* ὁ ἡνίοχος. Πολυφήτην δὲ τὸν κήρυκα τοῦτον Φερεκύδης Πολυποίτην φησί. Taurin.

V. 40. *Ω ΞΕΝΕ.* Κακῶς (l. καλῶς) ἑκατέρῳ περίκειται φρύαγμά τι, Λαΐῳ μὲν διὰ τὸ τῆς ἀρχῆς ἀξίωμα, Οἰδίποδι δὲ, ὅτι βασιλέως υἱὸς ἦν καὶ προπετὴς ὡς νέος, καὶ ὁδοῦ τῆς πᾶσι κοινῆς εἴργετο. Aug. *ΤΥΡΑΝΝΟΙΣ,* τοῖς βασιλεῦσιν, ἀντὶ τοῦ τῷ βασιλεῖ. (Gu. τοῖς βασιλείοις.) Gu. m. pr. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. *ΕΚΠΟΔΩΝ ΜΕΘΙΣΤΑΣΟ,* ὑποχώρει. Gu. m. pr. Fl. iidem. ἐκ τοῦ μέσου ὑποχώρει. Fl. 33.

V. 41. *ΕΙΡΠ' ΑΝΑΥΔΟΣ.* ἀντὶ τοῦ ἐπορεύετο μηδὲν ἀποκρινόμενος. MS. C.C.C. Gu. m. pr. 5) *ΠΩΛΟΙ ΔΕ ΝΙΝ.* οἱ ἵπποι δὲ τοῦ Λαΐου ἐξήμασσον αὐτὸν, ἤγουν τὸν Οἰδίποδα, τοῖς ἑαυτῶν ὄνυξι κατὰ τοὺς τένοντας τῶν ποδῶν·

3) Ex his ζητῶν est a m. pr. in Gu. reliqua a sec. et τοῦ παιδὸς pro τῶν παίδων.

4) οὕτω δὲ καλεῖται. Sic August. Vulgo οὕτως κ. Sequ. vulgo ἐν Φωκίσιν. Taur. ἐν Φωκίδι. omittit August. quod verum puto. οὕτω δὲ καλεῖται sc. ἡ ὁδός. Alioqui addendum est ἡ ἐν Φ. cum Valck. ἐπειδὴ σχίζει Taurin. ἐπεὶ σχίζει Aug. ἐπεὶ διασχ. Junt. rell.

5) Taurin. haec habet: ἔτρεχε μὴ φθεγγόμενος, ἢ ὅτι τέλος λοιπὸν εἶχε καὶ ἐδεδοίκει μή ποτε ἄλλος τὴν ἀρχὴν διαδέξηται. quae non intelligo.

V. 32. *ΗΔΗ ΔΕ ΠΥΡΣΑΙΣ.* ἡδέως καὶ τραγικῶς τὴν ἀκμὴν ἐξέφρασε· πυρσαῖς δέ· πρὸ γὰρ τοῦ τοὺς ἰούλους βαλεῖν, ξανθιζόμενα τὰ γένεια τῇ θερμότητι τῶν τριχῶν. Aug. Taur. εἰς ἀνδρὸς ἡλικίαν ἐλθών. MS. C.C.C. Gu. m. pr. Fl. 5. 6. 9. 21. 33. 56. 59. 76.

V. 33. *Η ΓΝΟΥΣ,* ὅτι οὐκ εἴη παῖς Πολύβου γνήσιος, ἀλλὰ νόθος, [μὴ κατὰ τοὺς φυσικοὺς παῖδας ἀγαπώμενος,] ἢ τοῦτο μαθὼν παρά τινος τῶν ἡλικιωτῶν [εἰς ἔριν αὐτῷ ἐλθόντος καὶ] ὀνειδίσαντος, ὅτι εἴη νόθος. ἔνιοι δὲ φασὶν, εἰς Πυθῶνα ἐληλυθέναι τὸν Οἰδίποδα, ἵνα τροφεῖα ἀποδῷ τῷ Ἀπόλλωνι. [1]) *ΓΝΟΥΣ,* φωράσας ἀφ' ἑαυτοῦ. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

V. 35. *ΛΑΙΟΣ Θ' ΟΥΜΟΣ.* ἔστειχε πρὸς τὸ δῶμα τοῦ Φοίβου. Baroc. 74. Gu. m. pr.

V. 36. *ΕΚΤΕΘΕΝΤΑ.* Ἤτοι τότε ὀνείρου ταράξαντος [2]) αὐτὸν, ἢ ὅτε λοιπὸν ὑπώπτευεν αὐτὴν τὴν ἡλικίαν τοῦ παιδὸς προκόπτειν. ἐβούλετο γὰρ ἢ τεθνεῶτα αὐτὸν ἀκούσας διάγειν ἀδεῶς, ἢ ζῶντα ἀκούσας φυλάττειν ἑαυτόν. *ΤΟΝ ΕΚΤΕΘΕΝΤΑ ΠΑΙΔΑ* ζητῶν μαθεῖν, εἰ ὁ ἐκτεθεὶς ὑφ' ἡμῶν παῖς οὐκέτ' εἴη, ὅμοιον τῷ εἰπέ μοι τὸν Πολύδωρον εἰ ζῇ. Gu. m. pr. Fl. 5. 6. 9. 56. 59. 76.

1) Quae uncis inclusi, addita sunt e Gu. a Kingio haud dubie e Barocc. Praeterea Gu. ab in. ὅτι οὐκ ἔστι, omissis γνήσιος, ἀλλὰ νόθος, quae omittit etiam Leid. ὅτι οὐκ ἦν Aug. Taur. τοὺς ante φυσικοὺς non habet King. Leid. μὴ κατὰ τοὺς γνησίους π. ἀγ. ὑπ' αὐτοῦ. — Tum Junt. Basil. ὁ μαθὼν παρὰ τ. Aug. Taur. ἢ μαθ. π. τ. Gu. ἢ παρ' ἄλλου τοῦτο μαθὼν, om. τῶν ἡλικιωτῶν. Tum Aug. Taur. ὅτι νόθος εἴη ὀνειδισάντων. Ultima ἔνιοι δὲ κ. τ. λ. desunt in Gu. — ὅτι, quod ante εἰς Πυθῶ habet Aug., omittit Taur. tum uterque ἐξεληλυθέναι. — ἀποδῷ Taur. pro vulg. δῷ. τῷ Ἀπ. om. Aug. τὸν Ἀπόλλωνα add. Taur.

2) „Quae Kingius aliunde dederat, in August. cod. deerant." Valck. At nihil King. nisi vv. ἔστειχε πρὸς τὸ δῶμα τοῦ Φοίβου praefixit; haec autem ipsa V. e Baroc. dedit. Secutus essem King. nisi haec ἤτοι τότε — φυλάττειν ἑαυτόν in Gu. deessent, unde apparet, diversorum enarratorum has annotationes esse. In his Taur. ὀνείρων ταραξάντων αὐτὸν, tum ὑπώπτευσεν.

Mosqu. D. *ΜΑΣΤΕΥΩΝ.* ζητῶν, ὅθεν καὶ μαστὸς, ὁ ἐπιζητούμενος παρὰ τῶν παίδων. [3])

V. 38. *ΕΣ ΤΑΥΤΟΝ.* εἰς ταυτὸν τῆς σχιστῆς ὁδοῦ τῆς Φωκίδος συνάπτουσι τὸν πόδα, ἤτοι συντυγχάνουσι ἐπὶ τῆς σχιστῆς ὁδοῦ. οὕτω δὲ καλεῖται [ἐν Φωκίδι], ἐπειδὴ σχίζει τὴν ἐπὶ Βοιωτίαν καὶ Θήβας καὶ Ἀττικὴν καὶ Κόρινθον ὁδόν. [4])

V. 39. *ΚΑΙ ΝΙΝ ΚΕΛΕΥΕΙ.* καὶ ἐκέλευσεν αὐτὸν ὁ ἡνίοχος τοῦ Λαΐου ὑποχωρεῖν τῷ βασιλεῖ, ὤφειλεν εἰπεῖν· ὁ δὲ ἄλλως ἀρξάμενος, ἄλλως ἀποδίδωσι τὸν λόγον, ὥςπερ ἐκ μεταμελείας. *ΚΑΙ ΝΙΝ ΚΕΛΕΥΕΙ.* εἰ δὲ ληφθείη τὸ κελεύει ἀντὶ τοῦ προςτακτικῶς ἔφη πρὸς αὐτὸν, σώζεται ὁ λόγος ἅπας ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σχήματος. τὸ δὲ κελεύω πρὸς δοτικὴν μὲν συντάσσεται, ὥςπερ καὶ τὰ τούτου σημαινόμενα, οἷον τὸ προστάσσω καὶ τὸ ὁρίζω, ἐνταῦθα δὲ πρὸς αἰτιατικὴν συντάσσεται, τῆς πρὸς ἔξωθεν λαμβανομένης. Fl. 21. *ΚΕΛΕΥΕΙ Λ. ΤΡΟΧ.* λέγων. Gu. m. pr. *ΤΡΟΧΗΛΑΤΗΣ,* ὁ ἡνίοχος. Πολυφήτην δὲ τὸν κήρυκα τοῦτον Φερεκύδης Πολυποίτην φησί. Taurin.

V. 40. *Ω ΞΕΝΕ.* Κακῶς (l. καλῶς) ἑκατέρῳ περίκειται φρύαγμά τι, Λαΐῳ μὲν διὰ τὸ τῆς ἀρχῆς ἀξίωμα, Οἰδίποδι δὲ, ὅτι βασιλέως υἱὸς ἦν καὶ προπετὴς ὡς νέος, καὶ ὁδοῦ τῆς πᾶσι κοινῆς εἴργετο. Aug. *ΤΥΡΑΝΝΟΙΣ,* τοῖς βασιλεῦσιν, ἀντὶ τοῦ τῷ βασιλεῖ. (Gu. τοῖς βασιλείοις.) Gu. m. pr. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. *ΕΚΠΟΔΩΝ ΜΕΘΙΣΤΑΣΟ,* ὑποχώρει. Gu. m. pr. Fl. iidem. ἐκ τοῦ μέσου ὑποχώρει. Fl. 33.

V. 41. *ΕΙΡΠ' ΑΝΑΥΔΟΣ.* ἀντὶ τοῦ ἐπορεύετο μηδὲν ἀποκρινόμενος. MS. C.C.C. Gu. m. pr. [5]) *ΠΩΛΟΙ ΔΕ ΝΙΝ.* οἱ ἵπποι δὲ τοῦ Λαΐου ἐξήμασσον αὐτὸν, ἤγουν τὸν Οἰδίποδα, τοῖς ἑαυτῶν ὄνυξι κατὰ τοὺς τένοντας τῶν ποδῶν·

3) Ex his ζητῶν est a m. pr. in Gu. reliqua a sec. et τοῦ παιδὸς pro τῶν παίδων.

4) οὕτω δὲ καλεῖται. Sic August. Vulgo οὕτως κ. Sequ. vulgo ἐν Φωκίσιν. Taur. ἐν Φωκίδι. omittit August. quod verum puto. οὕτω δὲ καλεῖται sc. ἡ ὁδός. Alioqui addendum est ἡ ἐν Φ. cum Valck. ἐπειδὴ σχίζει Taurin. ἐπεὶ σχίζει Aug. ἐπεὶ διασχ. Junt. rell.

5) Taurin. haec habet: ἔτρεχε μὴ φθεγγόμενος, ἢ ὅτι τέλος λοιπὸν εἶχε καὶ ἐδεδοίκει μή ποτε ἄλλος τὴν ἀρχὴν διαδέξηται. quae non intelligo.

ὅμοιον τῷ, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων.

V. 42. *ΧΗΛΑΙΣ.* ἐν ταῖς χηλαῖς τοὺς τῶν ποδῶν τοῦ Οἰδίποδος τένοντας ἐξήμασσον, οὐχ ὑποχωροῦντος αὐτοῦ τῆς ὁδοῦ. [6])

V. 43. *ΟΘΕΝ — ΤΙ ΤΑ ᾿ΚΤΟΣ.* ὑποστικτέον εἰς τὸ ὅθεν· ἔμελλε γὰρ ἴσως τὴν λοιδορίαν καὶ τὴν μάχην ἀμφοτέρων λέγειν. Ἄλλως. Τί οὖν, φησὶ, ταῦτα τὰ περιττὰ καὶ τὰ ἐκτὸς τῶν κακῶν λέγω; Aug. Ἄλλως. Ποία μοι χρεία λέγειν τὰ ἔξω τῶν κακῶν, τὰς παρακολουθησάσας ὕβρεις; τοὺς διαπληκτισμοὺς οὐ λέγω, ἀλλ᾿ αὐτὸ τὸ κακόν. ἐν συντόμῳ γὰρ [7]) Παῖς πατέρα καίνει —. *ΤΙ ΤΑ᾿ΚΤΟΣ.* κατὰ τί δεῖ λέγειν ἐμὲ τὰ ἐκτὸς τῶν κακῶν ἀντὶ τοῦ κακοῦ, ἤγουν τοῦ φόνου, καὶ μὴ λέγειν αὐτὸ τὸ πρᾶγμα δηλονότι. Mosqu. D.

V. 44. *ΛΑΒΩΝ ΟΧΗΜΑΤΑ.* [8]) Ζητοῦσι, πῶς ἐπὶ τὸ μαντεῖον οὐκέτι ἀπῆλθεν ὁ Οἰδίπους. φασὶν, ὅτι οὐκ ᾤετο τὸν θεὸν εὐθέως χρήσειν αὐτῷ μυσαρῷ γενομένῳ, πρὶν καθαρθῆναι, καὶ ἅμα ἵνα μὴ γνῷ, ὅτι πατέρα ἔκτεινεν· εἵμαρτο γὰρ καὶ [9]) τὴν μητέρα γῆμαι. ὅτι δὲ Πολύβῳ ἔδωκε τοὺς ἵππους, καὶ Ἀντίμαχος φησὶν ἐν Λύδῃ·

> Εἶπε δὲ φωνήσας· Πόλυβε, θρεπτήρια ταῦτα
> Ἵππους τοι δώσω δυςμενέων ἐλάσας.

Ζητοῦσι δὲ πάλιν, πῶς οὐδεμίαν ζήτησιν πεποίηνται Θηβαῖοι, τεθνεῶτος αὐτοῖς τοῦ βασιλέως. λεκτέον, ὅτι εὐθὺς μὲν αὐτὸν οὐκ ἐπεζήτησαν, ἐν Δελφοῖς εἶναι νομίζοντες· μετὰ ταῦτα τῶν ἵππων ἀφανῶν γενομένων, λῃστῶν ἐδόκει τοὔργον γεγονέναι. Ἄλλως. Δεῖ νοεῖν, ὅτι ὁ Οἰδίπους φονεύσας τὸν Λάϊον, ὡς ἐναγὴς παραχρῆμα οὐκ εἰςῆλθεν εἰς τὸ ἱερόν· οὐ γὰρ ᾤετο χρήσειν [10]) αὐτῷ τὸν θεόν. ὑποστρέψας δὲ εἰς Κόρινθον μετὰ τῶν ἵππων Λαΐου, καὶ καθαρθεὶς τὸν

6) Taurin. addit: *χηλὴ διὰ τὸ ὥςπερ κεχηνέναι τοὺς ὄνυχας.*

7) Sic haec in August. cod. item Taurin. iuncta erant. In primo scholio pro *ἔμελλε γὰρ — ἀμφοτέρων* Taur. *ἔμαθεν δὲ — ἀμφοτέρως.* In secundo idem codex *καὶ τὰ ἐκτὸς τῶν παθῶν. τὰ* deerat in Aug. In ultimo *ὕβρεις* om. Aug. et Taur. ille habet etiam *τοῖς διαπληκτισμοῖς*, quod non displicebat Valck. Mihi distinguendum videtur *κακῶν; τὰς παρ. ὕ. τοὺς διαπληκτισμοὺς οὐ λέγω.* Tandem Taur. *ἐν συντόμῳ, ὅτι παῖς πατ. κτένει.*

8) In Gu. hoc scholion est: *Διὰ τί Οἰδίπους μετὰ τὸ ἀποκτεῖναι Λάϊον οὐκ ἦλθεν εἰς Πυθίαν, ἀποροῦσι τινές. καὶ φαμὲν, ὅτι, ἐπεὶ αὐτῷ συνῄδει φόνον εἰργασμένῳ, οὐκ ᾤετο τὸν Ἀπόλλωνα ἀνελεῖν αὐτῷ. διὰ τοῦτο λαβὼν τοὺς ἵππους ἀπῆλθεν εἰς Κόρινθον παρὰ Πολύβῳ, εἰπὼν οὕτω· Πόλυβε, θρεπτήρια τάδε ἵππους τοι δώσω δυςμενέων ἐλάσας, ὥς φησιν Ἀντίμαχος. καθαρθεὶς δὲ ἐκεῖσε, αὖθις ἀπῆλθε καὶ παρὰ τὸν Πύθιον, καὶ λαβὼν χρησμὸν, ὅτι ἐπὶ φθορᾷ καὶ συνελεύσει μητρὸς ἐτέχθη, ἔγνω φυγεῖν τοὺς δῆθεν δοκοῦντας αὐτῷ πατέρας, καὶ καταλαμβάνει Θήβας. κηρύξαντος δὲ Κρέοντος, ὡς, ὅςτις τὸ τῆς Σφιγγὸς αἴνιγμα εὕρῃ, τούτῳ συνάψειν τὴν ἀδελφὴν, Οἰδίπους εὑρὼν ἐγάμησε τὴν μητέρα ὑπ᾿ ἀγνοίας. μέμφονται δέ τινες τῷ Κρέοντι, ὡς τὸν τυχόντα εἰς τὸν τῆς ἀδελφῆς γάμον καλοῦντι διὰ τοῦ κηρύγματος· ἀγνοοῦντες ὡς ὁ τοιοῦτον κατορθώσας ἀγῶνα μείζων τῶν ἄλλων εἶναι κατὰ τὸν Πίνδαρον· ὁ μέγας κίνδυνος ἄναλκιν οὐ φῶτα λαμβάνει* - - - (His quaedam prorsus evanuerunt. Proxima littera post *λαμβάνει* est *α*, tum in sequ. linea agnoscere mihi videor vocem *πάλιν.* Scriptum itaque fuisse videtur: *ἀποροῦσι δέ τινες πάλιν, πῶς οὐδὲ πεποίηνται τοῦ βασιλέως αὐτῶν τεθνεῶτος Θηβαῖοι. λεκτέον οὖν, ὅτι παραχρῆμα μὲν οὐκ ἐζήτησαν, ἐν Δελφοῖς εἶναι νομίζοντες, ὕστερον δὲ εἰς Δελφοὺς ἀφιγμένοι καὶ πολλὰ καμόντες, ἐπεὶ οὐκ ἠδύναντο* . . . . . (Supple e Kingio: *εὑρεῖν, οὐδενὸς παραγενομένου τῷ φόνῳ*) . . . *φασαν* (*ἔφασαν*) *ὑπὸ λῃστῶν ἀναιρῆσθαι αὐτόν.* His, in Barocc. etiam inventis, qui quidem cum Gu. plerumque conspirat, Kingius editum scholion interpolavit. Hoc ego ita exhibui, ut in Junt. Basil. scriptum reperitur, ejectis etiam iis, quae Valck. e Kingianis servavit, uncis tantum inclusa: *ὕστερον δὲ — τῷ φόνῳ, καί.*

9) *εἵμαρτο γὰρ καί.* Sic Junt. Basil. Barn. King. *εἵμαρτο γοῦν αὐτῷ καί* Valck. nescio unde; ex August. non credo: nam Taurin. qui cum Aug. in plerisque concinit, a vulgata non recedit. Paulo ante Valck. *αὑτῷ μυσ.* ubi editt. *αὐτῷ.* Superius etiam Junt. Basil. Barn. *οὐκ ᾤετο τῷ θεῷ.* Corr. King. Mox *ἐν Λύδῃ* recte Junt. *ἐν λήθῃ* Basil. Barn. qui *ἐν Θήβᾳ* conjiciebat, hoc pro *Θηβαΐδι* dictum accipiens. — *θρεπτήρια ταῦτα* est ex em. Barn. Vulgo *θρ. τάδε.*

10) *χρήσειν* pro *χρῆσαι* ex Aug., ut antea *εἰςῆλθεν* pro *ἦλθεν*, recepit Valck. *χρήσειν* etiam Taurin. de *εἰςῆλθεν* nihil notatum est. Paulo post Aug. *καθαρθεὶς τοῦ φόνου* (Taur. *καθαρθεὶς τῶν φόνων*) *πάλιν ἐπὶ τοῦ γνῶναι τοὺς γονεῖς ἐπανῆκε* (Taur. *ἐπανῆλθε*) *πρὸς τὸν θ.*

φόνον, πάλιν ἐπὶ τῷ γνῶναι τοὺς γονεῖς ἐπανῆκε πρὸς τὸν θεόν. λαβὼν δὲ χρησμὸν, ὅτι ἐπὶ φθορᾷ τοῦ πατρὸς ἐτέχθη καὶ συνουσίᾳ τῆς μητρὸς, διέγνω Κόρινθον φυγεῖν τὴν νομιζομένην πατρίδα. γνοὺς δὲ τοῦ Κρέοντος τὸ κήρυγμα, ἐπὶ τὸν ἀγῶνα καθίησιν ἑαυτὸν τῆς Σφιγγὸς, κινδύνῳ τὴν εὐτυχίαν θηρώμενος. *ΟΧΗΜΑΤΑ* ἀντὶ τοῦ ὄχημα. Ἓν γὰρ ἦν ὄχημα, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ (Oed. T. 763.)· ἀπήνη δ᾽ ἦγε Λάϊον μία. Bar. 74. Gu. m. pr.

V. 45. *ΠΟΛΥΒΩι ΤΡΟΦΕΙ.* οἷον τῷ θρέψαντι. γνοὺς, ὅτι οὐκ ἂν εἴη αὐτοῦ πατὴρ, τροφεῖα καταβάλλει. August. *ΕΠΕΖΑΡΕΙ.* ζαρὸς ὄρνεόν ἐστιν ἁρπακτικόν. τὴν δὲ Σφίγγα οἱ μὲν λέγουσιν [1]) ἔχειν πρόσωπον παρθένου, στῆθος δὲ καὶ πόδας λέοντος, πτερὰ δὲ ὄρνιθος· Σωκράτης δὲ ἐγχωρίαν αὐτὴν φησὶ χρησμολόγον δύςγνωστα μαντευομένην. ἅπερ ἀγνοοῦντες οἱ Θηβαῖοι, καὶ ἐναντίως αὐτοῖς χρώμενοι ἀπώλοντο. Ἀσκληπιάδης δὲ λέγει τοὺς Θηβαίους εἰς ἐκκλησίαν [2]) καθ᾽ ἑκάστην ἀθροίζεσθαι διὰ τὸ δυςαίνιγμα τῆς Σφιγγός. λόγιον γὰρ ἦν αὐτοῖς μὴ ἀπαλλαγήσεσθαι τῶν κακῶν, πρὶν ἂν τοὺς τῆς Σφιγγὸς λύσειαν χρησμοὺς, ὁπότε δὲ μὴ συνίοιεν, ἁρπάζειν αὐτὴν, ὅντινα ἂν τῶν πολιτῶν βούλοιτο. *ΩΣ Δ᾽ ΕΠΕΖΑΡΕΙ.* Ἐπέκειτο κακοποιοῦσα. ἁρπασθῆναι δ᾽ ὑπ᾽ αὐτῆς φασὶν Αἵμονα τὸν Κρέοντος παῖδα. τινὲς δὲ φασὶν, ὅτι μία τῶν σὺν ταῖς [3]) Κάδμου θυγατράσι μανεισῶν μετεβλήθη εἰς τὸ ζῶον τὴν Σφίγγα. *ΕΠΕΖΑΡΕΙ,* ἐπέκειτο δίκην ζάρου, ὅ ἐστιν ὄρνεον ἁρπακτικόν· ἢ ἐπεβάρει κατὰ τροπὴν τοῦ β εἰς ζ. Gu. m. 2. τὸ ἐπεξάρει γράφεται καὶ ἐπεζάρει. παρήχθη δὲ ἡ λέξις ἀπὸ τοῦ ζάρου. ἔστι δὲ ὁ ζάρος εἶδος ὀρνέου λίαν ἁρπακτικώτατον. Fl. 21. ἐπέκειτο βλάπτουσα. Gu. m. pr. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. ἐπεκάθητο, ἠφάνιζε. Gu. m. 2.

V. 46. *ΣΦΙΓΞ.* Τὴν Σφίγγα ἱστοροῦσι παρθένου μὲν ἔχειν πρόςωπον, χεῖρας δὲ καὶ πόδας λέοντος καὶ στῆθος, πτερὰ δὲ ὄρνιθος· λέγουσι δὲ καὶ [4]) θυγατέρα εἶναι Τυφῶνος καὶ Ἐχίδνης, ἄλλοι δὲ Χιμαίρας. Baroc. 74. Gu. m. 2.

V. 47. *ΚΡΕΩΝ ΑΔΕΛΦΟΣ.* ὁ Κρέων ὁ ἐμὸς ἀδελφὸς ἐκήρυξε τὰ ἐμὰ λέχη, ἀντὶ τοῦ τὸν ἐμὸν γάμον, ὑπισχνούμενος ξυνάψειν τὰ λέκτρα τὰ ἐμὰ δηλονότι, ἀντὶ τοῦ ἐμὲ [5]), εἰς γάμον ἐκείνῳ, ὅστις ἂν νοήσῃ τὸ αἴνιγμα τῆς σοφῆς παρθένου, ἤγουν τῆς Σφιγγός. Leid. Gu. m. 1. *ΤΑΜΑ ΚΗΡΥΣΣΕΙ ΛΕΧΗ,* ἀνοήτως, φασὶν, ἐπὶ τὸν τῆς ἀδελφῆς γάμον τὸν τυχόντα καλῶν. [6]) ἀγνοοῦσι δὲ, ὅτι ἡ κατεπείγουσα συμφορὰ καὶ παρὰ τὸ πρέπον τι πράττειν προτρέπεται. ἔπειτα καὶ ἄριστόν τινα ᾤετο τὸν ἐγχειρήσαντα τῷ ἀγῶνι. κατὰ γὰρ Πίνδαρον (Ol. I, 129.) Ὁ μέγας κίνδυνος ἄναλκιν οὐ φῶτα λαμβάνει. *ΚΡΕΩΝ Τ᾽ ΑΔΕΛΦΟΣ.* σκόπει, ὡς ἐνταῦθα ἐστὶν ἡ ἀπόδοσις, καὶ μή σε εἰς πλάνην ὁ τε σύνδεσμος ἐμβάλλῃ. ἀλλ᾽ εἰποῦσα ἄνω, ὡς δὲ ἠφάνιζε τὴν πόλιν ἐν ἁρπαγαῖσιν ἡ Σφὶγξ, καὶ οὐκ ἦν ἐμὸς ἀνὴρ, ἐνταῦθα ἐπάγει τὴν ἀπόδοσιν οὕτω· καὶ ὁ ἐμὸς ἀδελφὸς Κρέων τοὺς ἐμοὺς γάμους κηρύσσει, καὶ ὁ ἐμὸς παῖς τυγχάνει πως καὶ κατά τινα τρόπον μαθὼν τὸ αἴνιγμα· ὥςτε, εἰ πρὸς τὸ τυγχάνει τέ, ἀλλὰ μὴ δέ ἦν, οὐδεμία ἂν ἦν δυς-

1) *λέγουσιν* Valck. ex Aug. addidit. Quae Barn. huic scholio praefixerat *ἐπέκειτο, ἐπεβάρει, καί* (e Cantabr. cod. putabat Valck.), infra pleniora legentur. Taur. haec praemittit: *ἐπεζάρει. ἐξήταζε τοὺς ἐν τῇ πόλει ἀφαρπάσαι. Ζᾶρον ὄρνεόν ἐστιν κ. τ. λ.* Pro *Σωκράτης* Taur. *ὡς Κράτης.* De Socrate historico vid. Valck. ad h. l. et Voss. de hist. gr. pr. 328.

2) Aug. *εἰς ἕλος.* Mox *δυςαίνιγμα* habent Aug. et Taur. pro *μυςαίνιγμα,* e quo Barn. fecit *διὰ τὸ λῦσαι τὸ αἴν.* — *λόγιον γάρ.* Aug. Taur. *λογικὸν γάρ.* Junt. Bas. rell. *λόγος γάρ,* tum Aug. *πρὶν αὐτοὺς τῆς Σφ. λῦσαι χρ.* Taur. *πρὶν ἂν τοὺς τῆς Σφ. λύσῃ χρ.* Ultima *ὁπότε δὲ κ. τ. λ.* ex Aug. adjecit Valck. qui codex hoc cum seq. scholio ita conjungit: *βούλοιτο καὶ ὑπερέκειτο κακοποιοῦσα.*

3) *σὺν ταῖς.* Sic Aug. Taur. pro *σὺν αὐταῖς.* Mox Aug. tantum *μετεβλήθη εἰς Σφίγγα.*

4) Sic Gu. *λέγοντες θυγ.* Baroc. Ab initio etiam Gu. *ἱστοροῦσι ταύτην παρθ.*

5) Sic Gu. *τὰ λ. τὰ ἐμαυτῆς, ἐμὲ δηλονότι, εἰς γ.* Leid. Tum Gu. *νοήσειεν* pro *νοήσῃ,* sicut in textu inter *μάθοι* et *μάθῃ* variatur.

6) *ἀνοήτως — καλῶν.* Sic Aug. Taur. Vulgo *ἀνόητον — καλεῖν.* Ante *κατεπείγουσα* ex Aug. *ἡ* inseruit Valck. — Mox *τῷ ἀγῶνι* Aug. Taur. pro *τοῦ ἀγῶνος.* qui etiam *ἐγχειρίσαντα* habent. In versibus Pindari *δέ* om. iidem codd. ut et scholion Gu. in nota ad v. 43. adscriptum.

χέρεια. νῦν δὲ διὰ τὸ δέ πλανώμενοι τινὲς, καὶ μὴ δυνάμενοι συνιδεῖν τὴν σύνταξιν, ἐκβάλλουσιν ἐξ ἀνάγκης ἐκεῖσε τὸν σύνδεσμον. ἢ πρὸς τοῦ λέκτρα τὴν ἀπόδοσιν ποίησον, ἵν' ᾖ τὸ δὲ κατὰ Ἀττικὴν συνήθειαν, ὥςπερ ἐκεῖνοι ποιοῦσιν εἰς τὰς ἀποδόσεις. Gu. m. 2.

V. 50. *ΑΙΝΙΓΜ' ΕΜΟΣ ΠΑΙΣ.* τινὲς γράφουσι, Μούσας ἐμὸς παῖς, ὃ καὶ βέλτιον. Μούσας δὲ φησὶ τὰ αἰνίγματα, διότι [7]) ἐμμελῶς προςεφέρετο τότε ἡ Σφίγξ. τὸ δὲ αἴνιγμα Ἀσκληπιάδης οὕτως ἀναγράφει· Ἔστι δίπουν ἐπὶ γῆς, καὶ τετράπουν — καὶ προεγράφη. Τὴν δὲ λύσιν τοῦ αἰνίγματος οὕτω τινὲς φασίν· Κλῦθι καὶ οὐκ ἐθέλουσα, κακόπτερε Μοῦσα θανόντων, Φωνῆς ἡμετέρης, σὸν τέλος ἀμπλακίης. Ἄνθρωπον κατέλεξας, ὃς, ἡνίκα γαῖαν ἐφ' ἕρπει, Πρῶτον ἔφυ τετράπους νήπιος ἐκ λαγόνων. Γηραλέος δὲ πέλων τρίτατον πόδα βάκτρον ἐρείδει, Αὐχένα φορτίζων, γήραϊ καμπτόμενος. Τινὲς φασὶ τύχῃ λῦσαι τὸ αἴνιγμα καὶ δακτυλοδεικτεῖν . . . ὅ ἐστι τὸν ἄνθρωπον. . . . ἑαυτὴν διεσπάραξεν. Aug. Taur.

V. 52. *ΚΑΙ ΣΚΗΠΤΡ' ΕΠΑΘΛΑ.* ἐπ' οὐδενὶ κεῖται τὸ ἔπαθλα, ἢ μόνῳ τῷ Εὐριπίδῃ· ὅθεν μεταγράφουσι τινὲς [τὸ δ' ἑξῆς]· Καὶ σκῆπτρα χώρας τῆςδ' ὡς ἆθλα λαμβάνει. Aug. *ΕΠΑΘΛΑ*, βραβεῖα τῆς εὑρέσεως τοῦ αἰνίγματος. Gu. m. 2.

V. 53. *ΓΑΜΕΙ ΔΕ ΤΗΝ ΤΕΚΟΥΣΑΝ.* Φερεκύδης τὰ κατὰ τοὺς παῖδας Οἰδίποδος καὶ τὰς γημαμένας οὕτως ἱστορεῖ· Οἰδίποδι, φησὶ, Κρέων δίδωσι τὴν βασιλείαν καὶ τὴν γυναῖκα Λαΐου, μητέρα δ' αὐτοῦ Ἰοκάστην, ἐξ ἧς γίνονται αὐτῷ Φράστωρ καὶ Λαόνυτος, [8a]) οἳ θνήσκουσιν ὑπὸ Μινυῶν καὶ Ἐργίνου. Ἐπεὶ δὲ ἐνιαυτὸς παρῆλθε, γαμεῖ ὁ Οἰδίπους Εὐρυγάνειαν τὴν Περίφαντος, ἐξ ἧς γίνονται αὐτῷ Ἀντιγόνη καὶ Ἰσμήνη, ἣν ἀναιρεῖ Τυδεὺς ἐπὶ κρήνης, καὶ ἀπ' αὐτῆς ἡ κρήνη Ἰσμήνη ἐκλήθη. υἱοὶ δὲ αὐτῷ ἐξ αὐτῆς Ἐτεοκλῆς καὶ Πολυνείκης. ἐπεὶ δὲ Εὐρυγάνεια ἐτελεύτησε, γαμεῖ Ἀστυμέδουσαν τὴν Σθενέλου. τινὲς δὲ Εὐρυγάνειαν ἀδελφὴν λέγουσιν εἶναι Ἰοκάστης, τῆς μητρὸς Οἰδίποδος.

7) διότι. Sic Taurin. διὸ August. Post Σφίγξ Taurin. ἄλλως. τὸ αἴν. Ἀσκλ. οὕτως ἀναγράφεται· ἔστι δίπουν κ. τ. λ. tum sequitur totum carmen, quod supra T. I. in argum. Guelph. Phoen. dedi, sed magna cum diversitate lectionis. In ultimis defectus in August. nullum indicium apparebat, nec in Taurin.

8a) Taur. Φράστος καὶ Λαόνδτος. Verba ἐξ ἧς γίνονται — τὴν Περίφαντος desunt in Aug. Mox Taur. ἐπεὶ δὲ ὁ ἐν. παρηλ— post quae deest integrum folium mala manu avulsum. Ante Ἀντιγόνη in editis legebatur Ἰοκάστη, non in August. Delevit Valck. Paulo post Aug. υἱοὶ δὲ αὐτοῦ καὶ αὐτῆς et γαμεῖ Οἰδίπους Ἀσμένουσαν. Sed Ἀστυμ. Schol. Hom. Il. δ', 376. Eustath. p. 369, 40.

V. 56. *ΚΛΕΙΝΗΝ ΤΕ Π. Β.* ἤγουν καὶ τὸν ἔνδοξον Πολυνείκην, περιφραστικῶς. C. C. C. Gu. m. pr.

V. 59. *ΜΑΘΩΝ ΔΕ.* Γνοὺς δὲ τὰ ἐμὰ λέκτρα τὰ τῆς μητρὸς, ἀντὶ τοῦ ἐπιγνοὺς μητρὶ συγκοιμώμενος. τὸ δὲ μητρῴων γάμων περιφραστικῶς, ἀντὶ τῆς μητρός. *ΜΑΘΩΝ ΔΕ* τὰ λέκτρα τῶν ἐμῶν μητρῴων γάμων, ἀντὶ τοῦ τὴν κοίτην τοῦ γάμου ἐμοῦ τῆς μητρὸς, τουτέστιν, ἣ (Gu. ἣν) ἔγημεν ἐμὲ τὴν μητέρα. [8b]) Leid. Gu. m. pr. Mosqu. D. *ΜΑΘΩΝ*, ἴσως παρὰ τοῦ Τειρεσίου. Gu. m. 2.

V. 61. *ΕΙΣ ΟΜΜΑΘ' ΑΥΤΟΥ.* ὅμοια καὶ Ἑλλάνικος. ἐν δὲ τῷ Οἰδίποδι οἱ Λαΐου θεράποντες ἐτύφλωσαν αὐτόν· Ἡμεῖς δὲ Πολύβου παῖδ' ἐρείσαντες πέδῳ, Ἐξομματοῦμεν καὶ διόλλυμεν κόρας. πῶς δὲ, φησὶν, Ἰοκάστη μετὰ τοσαῦτα δυςτυχήματα ἔζη; ῥητέον, ὅτι πᾶσα γυνὴ πρὸς θάνατον δειλοτέρα [9]) μὲν ἀνδρὸς, ὀκνεῖ δὲ νοῦν ἔχουσα ἴσως· ἀεὶ γὰρ τοῖς παροῦσι δακρύοις ἐμποιεῖ τὸ θῆλυ τῆς ψυχῆς ἀναβολὴν τῷ πάθει. *ΦΟΝΟΝ.* τὴν δι' αἵματος ἀπώλειαν λέγει φόνον ἀπὸ τοῦ καθολικωτέρου μετάγων τὸν λόγον ἐπὶ τὸ μέρος, ὡς καὶ αὐτὸς ἑαυτὸν ἑρμηνεύει ἐπάγων, Χρυσηλάτοις πόρπησιν αἱμάξας κόρας. Leid. Gu. m. pr. Mosq. D.

V. 62. *ΧΡΥΣΗΛΑΤΟΙΣ* περόναις ἐκ χρυσοῦ ἠλασμένου. (ἐλαθείσαις add. Gu. m. 2.) Gu. m. pr. Fl. 5. 6. 21. 56. 59. 76. τινὲς φασὶν ἐξ ἰδίας κατάρας. Fl. 55.

8b) Mosqu. ὃν ἔγημεν ἐγὼ, τὴν μητέρα.

9) δειλοτέρα ex em. Barn. Antea erat δειλόν.

V. 63. *ΕΠΕΙ ΔΕ ΤΕΚΝΩΝ.* ὅτε δὲ ἥβησαν οἱ παῖδες, κλείθροις ἔκρυψαν τὸν πατέρα, ἵνα ἡ τύχη λήθῃ παραδοθῇ, καίπερ δυςαπόνιπτος οὖσα καὶ πολλῆς δεομένη μηχανῆς εἰς τὸ λαθεῖν (δι᾽ ὑπερβολὴν τοῦ πάθους add. Fl. 33.). *ΕΠΕΙ ΔΕ Τ.* (τῶν ἐμῶν τέκνων ἡ σιαγὼν κατάσκιος γέγονε δηλονότι add. Mosqu.). διὰ κλείθρων (κλείδων Gu.) ἐν οἴκῳ ἀσφαλισάμενοι ἔκρυψαν, ἵνα ἡ συμβεβηκυῖα παρανομία ἀμνήμων γένοιτο, ἤγουν ἀφανισθείη τῆς μνήμης τῶν ἀνθρώπων, πολλῆς μηχανῆς χρῄζουσα εἰς τὸ ἀμνήμων γενέσθαι (δηλονότι add. Leid. Gu.). Mosqu. D. Leid. Gu. m. 1. *ΣΚΙΑΖΕΤΑΙ*, κατάσκιος γέγονε γενείοις δηλονότι. Gu. m. pr. Fl. 5. 6. 21. 56. 59. 76. κατάσκιος γίνεται, καλύπτεται ὑπὸ τῶν τριχῶν. Gu. m. 2. σκέπεται. Fl. 33. *ΙΝ᾽ ΑΜΝΗΜΩΝ*, ἵνα τὸ κατ᾽ αὐτὸν ἐλεεινὸν δρᾶμα εἰς λήθην ἔλθῃ, δυςαπόνιπτον δοκοῦν καὶ πολλῆς δεόμενον μηχανῆς εἰς τὸ λαθεῖν, κρύπτουσι μὲν αὐτὸν ἐντὸς [τοῦ] οἴκου, [10]) ἵνα μηδενὸς ὁρῶντος τῷ χρόνῳ ἀμνήμων ἡ συμφορὰ γίνηται· ἀρᾶται δὲ καὶ αὐτὸς τούτοις σιδήρῳ διελέσθαι τὴν βασιλείαν, τουτέστιν ὑπ᾽ ἀλλήλων φονευθῆναι. Baroc. 74. Gu. m. 2.

V. 65. *ΠΟΛΛΩΝ ΔΕΟΜΕΝΗ*, ἤτοι ἡ [1]) πολλῆς δεομένη μηχανῆς πρὸς τὸ λαθεῖν, ἢ πολλῶν παραινέσεων καὶ πολλῆς παραμυθίας, διὰ τὴν ὑπερβολὴν τοῦ πάθους.

V. 66. *ΖΩΝ Δ᾽ ΕΣΤ᾽.* ἔστι δὲ ἐν οἴκοις ζῶν· παρὰ δὲ τοῦ συμβεβηκότος κακοῦ, ἤγουν τῆς καθείρξεως, ν ο σ ῶ ν, ἤγουν μικροψυχῶν. C. C. C. Gu. m. pr. [2]) *ΤΗΣ ΤΥΧΗΣ*, βαρέως ἐπικειμένης αὐτῷ. Gu. m. 2. *ΝΟΣΩΝ*, κάμνων. Gu. m. 2. Fl. 33. *ΝΟΣΩΝ.* Τί ἥμαρτεν ὁ Οἰδίπους, ὅτι καὶ αὐτὸς τιμωρεῖται; φασὶ δὲ, ὅτι Πέλοψ, Χρυσίππου ἁρπαγέντος, κατηράσατο μέχρι παίδων εἶναι τὸ

10) τοῦ om. Gu. qui etiam paulo ante vitiose habet καὶ πολλῆς δοκούμενον μηχ.

1) ἢ om. Valck. errore amanuensis, unde factum etiam videtur, ut hoc scholion, tanquam e Bar. petitum, signis † distingueretur, quod jam in Junt. et Bas. exstabat.

2) Priora ἔστι δὲ ἐν ο. ζ. quae sola sunt in Flor. 5. 6. 56. 59. 76. e Gu. addidi, sicut τοῦ ante συμβεβ. τῆς ante καθείρξ. et ν ο σ ῶ ν ἤγουν.

κακόν. τινὲς δὲ φασὶν, ὅτι Λάϊος ἀνῃρέθη ὑπὸ Οἰδίποδος, ὅτι ἀμφότεροι ἤρων Χρυσίππου. [3])

V. 67. *ΑΡΑΣ ΑΡΑΤΑΙ*, [4]) ἢ ὅτι εἰςήγαγον αὐτὸν ἐντὸς [τοῦ] οἴκου ἄκοντα, καὶ οὐκ εἴασαν αὐτὸν ἐξελθεῖν, ἢ δι᾽ ἣν αἰτίαν αὐτὸς ὑπ᾽ αὐτῶν κέκρυπται, ἵνα τῇ λήθῃ παραδοθῇ τὸ δυςτύχημα, διὰ ταύτην καὶ οὗτος αὐτοῖς κατηράσατο, νομίζων, ὡς, εἴ τις αὐτοὺς ζῶντας ὁρῴη, ἀναπολεῖν ἔχῃ τῷ νῷ τὰ κατὰ τὸ γένος αὐτῶν συμβάντα παρανομήματα. Baroc. 74. Gu. m. 2.

V. 68. *ΘΗΚΤΩι ΣΙΔΗΡΩι*, οἷον ξίφει κληρωθῆναι καὶ ἀπολέσαι τὸν οἶκον, ἵνα μὴ οἱ τούτου παῖδες λειπόμενα μνημεῖα τῆς αὐτοῦ τύχης φυλάττῃ (l. φυλάττωσι). Aug.

V. 69. *ΤΩ Δ᾽ ΕΙΣ ΦΟΒΟΝ.* Εἰκότως ἔδεισαν πειραθέντες, ὅσα Λαΐῳ συνέβη διὰ τὰς Πέλοπος ἀράς. [5]) *ΤΕΛΕΣΦΟΡΟΥΣ*, τέλος φερούσας. Gu. m. pr. Fl. 5. 6. 21. 56. 59. 76. Mosqu. D. τελείας, τελειωτικάς. Gu. m. 2.

V. 70. *ΕΥΧΑΣ*, τὰς κατ᾽ αὐτῶν δηλονότι. Gu. m. 1. Florr. iidem. Mosqu. D. *ΚΡΑΙΝΩΣΙΝ.* ἐκ παραλλήλου φησὶ τελεςφόρους τελειώσωσιν· ὤφειλε γὰρ ποιήσωσιν. Gu. m. pr. Florr. iidem. Mosqu. tantum τελειώσωσι, ποιήσωσιν ὤφειλε.

V. 71. *ΞΥΜΒΑΝΤ᾽.* οὗτος ὁ τόπος εἰς ἀσυμφωνίαν ἄγει τὸ δρᾶμα. ἔδει γὰρ ἐξέλασιν ὑποθέσθαι τοῦ Πολυνείκους, ἵνα διὰ τῶν ἑξῆς δεόντως λέγοι Π ο τ ὲ μ ὲ ν ἐ π᾽ ἦ μ α ρ ε ἶ χ ο ν, ε ἶ τ᾽ ο ὐ κ ε ἶ χ ο ν. εἰ γὰρ ἀλλήλοις ὑπεχώρησαν [6]) ἐνιαυτὸν παρ᾽ ἐνιαυτὸν ἄρχειν, πάντως καὶ τὰ

3) In editis hoc scholion praecedenti adnectebatur sic: πρὸς δὲ τί ἥμ. ὁ Οἰδ. quod sic scriptum erat: *ΠΡΟΣ ΔΕ.* τί ἥμ. Mox Junt. Bas. τὸ καλὸν pro τὸ κακόν.

4) In Gu. hoc scholion cum superiore ad v. 64. arcte cohaeret. Is om. τοῦ ante οἴκου, pro ἄκοντα habet ἄκοντι, denique κατηράσατο, quod recepi pro κατηρᾶτο.

5) Aug. ὅτι Λαΐῳ πολλὰ συνέβη διὰ Πέλοπος ἀράς. Inter hoc et sequ. scholion Aug. inserit ἄλλως.

6) Valck. conii. ἀλλήλοις συνεχώρησαν. Aug. ἀλλήλους ὑπεχ.

ἐπιτήδεια ἐπεφέρετο ὁ Πολυνείκης. δεῖ οὖν εἰδέναι, ὅτι οὐ παρὰ πᾶσι συμφωνεῖ ἡ Πολυνείκους εἰς Ἄργος ἄφιξις. Φερεκύδης μὲν γὰρ ἐκβεβλῆσθαι τὸν Πολυνείκην φησὶ μετὰ βίας· Ἑλλάνικος δὲ ἱστορεῖ, κατὰ συνθήκας αὐτὸν [7]) συγχωρῆσαι τὴν βασιλείαν Ἐτεοκλεῖ, λέγων αἵρεσιν αὐτῷ προθεῖναι τὸν Ἐτεοκλῆ, εἰ βούλοιτο τὴν βασιλείαν ἔχειν, ἢ τὸ μέρος τῶν χρημάτων λαβεῖν καὶ ἑτέραν πόλιν οἰκεῖν. τὸν δὲ, λαβόντα τὸν ὅρμον καὶ τὸν χιτῶνα Ἁρμονίας, ἀναχωρῆσαι εἰς Ἄργος, κρίναντος τοῦ μέρους τὴν βασιλείαν Οἰδίποδος παραχωρῆσαι. [8]) ὧν τὸν μὲν ὅρμον Ἀφροδίτη, τὸν δὲ χιτῶνα αὐτῇ Ἀθηνᾶ [9]) ἐχαρίσατο, ἃ καὶ δέδωκε τῇ θυγατρὶ Ἄδραστος Ἀργείᾳ. ὅθεν Εὐριπίδης ταῖς δυο ἱστορίαις ἐχρήσατο, ἐνταῦθα μὲν τῇ Φερεκύδου, ὕστερον δὲ τῇ Ἑλλανίκου. *ΣΥΜΒΑΝΤ' ΕΤΑΞΑΝ*, συνελθόντες, συσκεψάμενοι ὥρισαν· ἢ Συμβάντες, εἰς φιλίαν ἐλθόντες. Aug. συμβιβασθέντες (ξυμφωνήσαντες). Gu. Fl. iidem. *ΤΟΝ ΝΕΩΤΕΡΟΝ.* ὁ μὲν Εὐριπίδης τὸν Ἐτεοκλέα, ὁ δὲ Σοφοκλῆς τὸν Πολυνείκην μείζονα οἶδεν ἐν Οἰδίποδι (O. C. 567.) [10]) *ΤΟΝ ΝΕΩΤΕΡΟΝ.* κατὰ μὲν Εὐριπίδην νεώτερος Πολυνείκης Ἐτεοκλέους, ὡς δὲ Σοφοκλῆς ἐν Οἰδίποδι λέγει, πρεσβύτερος, ἔχων μὲν τὴν τῆς ἀρχῆς ἐξουσίαν τὸν

tum ἐποιεῖτο pro ἐπεφέρετο. Valck. malit ἀπεφέρετο. μὲν post Φερεκ. ex Aug. assumsi, qui om. γὰρ et τὸν Πολυν.

7) αὐτόν. Sic Aug. quod jam Barn. dederat pro vulg. αὐτῷ. Pro συγχωρ. Aug. παραχωρῆσαι.

8) Aug. τὸν δὲ λαβ. τὸν χιτ. τὸν ὅρμον Ἁρμ. ἀ. ε. Ἄ. κρίναντας δὲ τοὺς τὴν βασιλ. Οἰδίποδος παραχωρῆσαι. e quibus παραχωρῆσαι pro (Οἰδίποδός) που χωρ. rec. Valck. Neutrum verum videtur. Suspicor: τὸν δὲ - - - κρίναντα ἀντὶ τοῦ μέρους τὴν βασιλείαν Οἰδ. συγχωρῆσαι.

9) Vulgo: ὧν τὸν μὲν ὅρμ. Ἀφροδίτῃ, τὸν δὲ χιτῶνα Ἀθηνᾷ ἐχαρ. quod e Basil. fluxit: nam Junt. Ἀφροδίτη — Ἀθηνᾶ sine ι subscr. et sic leg. vidit Wessel. ad Diod. S. T. I. p. 309, 62. αὐτῇ Valck. ex Aug. addidit. Statim post Junt. Basil. ᾧ καὶ δέδ. Barn. Piers. King. ᾧ καὶ δέδ. τὴν θύγατρα Ἄδρ. Ἀργείαν. ἃ καὶ δέδ. Aug. quod rec. Valck. Tum Aug. ὅ. Εὐρ. ταῖς δύο Ἀργείαις ἐχρίσατο et Φερεκύδους.

10) In editis hoc superiori scholio οὗτος ὁ τόπος — Ἑλλανίκου adnexum est. Diiungit Aug.

τεταγμένον χρόνον καὶ πάλιν παραχωρήσας Ἐτεοκλεῖ, ἀπατηθεὶς δὲ ὑπ' ἐκείνου, ὡς ἐπὶ τοῖς ἴσοις διατεθησομένου. Baroc. 74. Gu. m. 2.

V. 73. *ΕΤΕΟΚΛΕΑ ΔΕ.* τὸν Ἐτεοκλέα δὲ κρατεῖν τῆς βασιλείας τῆς γῆς μένοντα. Gu. m. pr. Fl. 5. 6. 21. 59. 76.

V. 74. *ΕΝΙΑΥΤΟΝ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤ'*, ἐπὶ χρόνον πληρούμενον καὶ διαδεχόμενον ἕτερον. Gu. m. pr. Fl. 5. 6. 21. 56. 59. 76. διαδεχόμενον τὴν βασιλείαν (τὴν ἀρχὴν διαδ. Gu.) κατ' ἐνιαυτόν. Fl. 21. Gu. m. 2. *ΕΠΕΙ Δ' ΕΠΙ ΖΥΓΟΙΣ*, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τῆς βασιλείας. [1]) μετενήνοχε δὲ ἀπὸ τῶν κυβερνητῶν. τοιοῦτον ἐστὶ καὶ τὸ παρ' Ὁμήρῳ, Ζεὺς ὑψίζυγος. ἐπὶ γὰρ τοῦ ὑψίστου ζυγοῦ καθήμενος, ὡς κυβερνήτης, πάντως φέρει | τοὺς οἴακας. *ΕΠΕΙ Δ' ΕΠΙ ΖΥΓΟΙΣ.* ἀπὸ τῆς τιμῆς καὶ τῆς καθέδρας δηλοῖ τὴν βασιλείαν. Aug. ζυγὸς κυρίως ἐπὶ τῶν κυβερνητῶν, ἐν ᾧ καθήμενοι τὰ ἱστία μεταχειρίζονται· καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ ἄλλης ἐξουσίας τοῦτο φασί. Baroc. 74. Gu. m. 2.

V. 75. *ΚΑΘΙΖΕΤ' ΑΡΧΗΣ*, ἀντὶ τοῦ ἐκάθισε τῆς βασιλείας. Gu. m. pr. Fl. 5. 6. 21. 33. 56. 59. 76. *ΜΕΘΙΣΤΑΤΑΙ ΘΡΟΝΩΝ.* μεθιστῶ τινὰ τῆς καθέδρας, ἤγουν ἐν ἑτέρῳ τῆς καθέδρας τόπῳ μεταγαγὼν [2]) ἱστῶ· καὶ μεθίσταμαι ἐγὼ τοῦ θρόνου οὐχ ὑπό τινος. Baroc. 74. Gu. m. 1. παραχωρεῖ τῷ Πολυνείκῃ. Gu. m. 2.

V. 76. *ΦΥΓΑΔΑ Δ' ΑΠΩΘΕΙ*, ἐξόριστον ἀπωθεῖται ἤγουν ἀποπέμπει. Gu. m. pr. Fl. 5. 6. 21. 33. 56. 59. 76.

V. 77. *ΚΗΔΟΣ*, ἐπιγαμβρία. λείπει δὲ ὁ καί. *ΚΗΔΟΣ*, συγγένειαν, ἐπιγαμβρείαν. ἔσχε γὰρ εἰς γυναῖκα τὴν τούτου θυγατέρα Ἀργείαν. Gu. m. 2. [3]) *ΚΗΔΟΣ ΑΔΡ. ΛΑΒΩΝ*, συγγενὴς γενόμενος τοῦ Ἀδράστου. Gu. m. pr. Fl. 5. 6. 21. 56. 59. 76.

1) Junt. Bas. ἐπὶ τὴν βασιλείαν. Valck. ἐπὶ τῆς βασιλείας, fortasse e cod. Aug. Edebatur etiam Ζεὺς δ' ὑψίζυγος. Deinde Aug. καὶ κυβ. περιφέρει τοὺς οἴακας. Taur. ὁ κυβ. περιφ. τοὺς οἴ.

2) μεταγαγὼν Gu. King. ediderat μετάγων.

3) Flor. 33. συγγένειαν. ὄνομα τῇ γαμηθείσῃ αὐτοῦ Ἀργεία.

V. 78. *ΑΣΠΙΔ'*, ἀντὶ τοῦ στράτευμα. Aug. Gu. m. 1. συμμαχίαν. Gu. m. 2. Fl. 33.

V. 80. *ΠΑΤΡΩΐ ΑΠΑΙΤΕΙ*, τὴν βασιλείαν τὴν πατρῴαν ἀπαιτεῖ, καὶ τὸ μέρος τὸ ἀνῆκον αὐτῷ τῆς χθονός. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 21. 56. 59. 76. Mosqu. D.

V. 81. *ΥΠΟΣΠΟΝΔΟΝ*, μετὰ σπονδῶν καὶ φιλίας. *ΥΠΟΣΠ.* φιλικὸν (εἰρηναῖον). Gu. Fl. iidem.

V. 82. *ΠΡΙΝ ΨΑΥΣΑΙ*, ἅψασθαι πολέμου· πρὶν τὸν πόλεμον συγκροτηθῆναι.

V. 83. *ΑΓΓΕΛΟΣ*, ὃς ἦν ὁ παιδαγωγός. Gu. m. 2.

V. 84. *ΠΤΥΧΑΣ*, ἀντὶ τοῦ ἀκρωρείας. [4]) ἐὰν μὲν ἀπὸ τοῦ πτὺξ, πτύχας, ἐὰν δὲ ἀπὸ τοῦ πτυχὴ, πτυχάς.

V. 85. *ΣΩΣΟΝ ΗΜΑΣ*, ῥῦσαι (ἐλευθέρωσον add. Gu. m. 2.) τῶν κινδύνων. Gu. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. *ΞΥΜΒΑΣΙΝ*, συμβίβασιν (ἕνωσιν). Gu.

V. 86. *ΕΙ ΣΟΦΟΣ ΠΕΦΥΚΑΣ*, ἐπειδὴ τῶν εὐσεβῶν ἐπίσκοπος. *ΕΙ*, ἐπειδή. Gu. m. pr. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 56. 76.

V. 87. *ΤΟΝ ΑΥΤΟΝ ΑΙΕΙ.* τοῦτο λέγει ἀπιδοῦσα πρὸς τὰς πολλὰς τοῦ Οἰδίποδος δυστυχίας. Gu. m. 2.

V. 88 sqq. *Ω ΚΛΕΙΝΟΝ.* Σύστημα προκαταστατικὸν τῶν ἑξῆς ἀλλοιοστρόφων συστημάτων, στίχων ἰαμβικῶν τριμέτρων ιε. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος. Ὁμηρικῷ ζήλῳ ἀνάγει [5]) Εὐριπίδης Ἀντιγόνην ἰδεῖν τὸ στράτευμα, ὥσπερ ἐκεῖνος Ἑλένην ἐποίησε. πλὴν ὅσον ἐκείνη μὲν τῷ Πριάμῳ δεικνύει τὰ τοῦ στρατεύματος, Ἀντιγόνη δὲ ὁ παιδαγωγὸς διηγεῖται. *Ω ΚΛΕΙΝΟΝ.* ὦ Ἀντιγόνη, ἔνδοξον τῷ πατρὶ βλάστημα ἐν τοῖς οἴκοις, ἐπεί σε ἡ μήτηρ κατέλιπε διὰ τὰς σὰς ἱκεσίας ἐκλιπεῖν τοὺς παρθενῶνας καὶ ἀνελθεῖν δηλονότι εἰς τὸ ἔσχατον ὑπερῷον τῶν μελάθρων, ὥστε ἰδεῖν τὸ στράτευμα τὸ Ἀργεῖον, ἐπίσχες, σαυτὴν δηλονότι, ἤγουν [6]) ἀνάμεινον, ὡς ἂν προεξερευνήσω καὶ ἴδω τὴν ὁδὸν, μή τις ἀπὸ τῶν πολιτῶν φαίνεται ἐν τῇ ὁδῷ, καὶ ἐμοὶ μὲν ἔλθοι καὶ καταλάβοι κακὸς ψόγος ὡς δούλῳ, σοὶ δὲ καθὰ ἀνάσσῃ καὶ κυρίᾳ. πάντα δὲ φράσω καὶ εἴπω, ἅ τινα ἐθεασάμην καὶ εἰσήκουσα παρὰ τῶν Ἀργείων, ὅτε ἦλθον φέρων τῷ σῷ ἀδελφῷ σπονδὰς ἐνθένδε, ἀπὸ τούτου τοῦ τόπου, ἐκεῖσε, παρ' ἐκείνου δὲ πάλιν ἐνταῦθα. Ἀλλ' οὐδεὶς ἀπὸ τῶν πολιτῶν πλησιάζει ἐν τοῖς δόμοις. διέρχου δὲ διὰ τοῦ ποδὸς τὴν παλαιὰν κλίμακα τὴν ἀπὸ τοῦ κέδρου, καὶ σκόπει τὰ πεδία καὶ τὰ ῥεύματα τοῦ Ἰσμηνοῦ καὶ τὸ νᾶμα τῆς Δίρκης τῆς πηγῆς, ὅσον ὑπάρχει τὸ στράτευμα τῶν πολεμίων. *Ω ΚΛΕΙΝΟΝ ΟΙΚΟΙΣ.* Ἡ τοῦ δράματος διάθεσις ἐνταῦθα ἀγωνιστικωτέρα γίνεται. τὰ γὰρ τῆς Ἰοκάστης παρελκόμενά εἰσι, καὶ ἕνεκα τοῦ θεάτρου [7]) ἐκτέταται. ἡ δὲ ἔξοδος τῆς παρθένου εἰκὼν ἐστὶ τῆς Ὁμηρικῆς τειχοσκοπίας τῆς Ἑλένης ἐκ τοῦ ἐναντίου· ἐκεῖ γὰρ γυνὴ τῷ γέροντι δείκνυσι. διδάσκει δὲ πρόοδον παρθένου γενέσθαι κατ' ἐπιτροπὴν μὲν μητρὸς, παιδαγωγίαν δὲ τροφέως, χρείας τε μὴ τῆς τυχούσης ἐπειγούσης τὴν ἔξοδον. Ἄλλως. Εὐδιοίκητος ἂν [8]) ἡ τῆς Ἀντιγόνης ἔξοδος. καλῶς δὲ τὴν βασιλικὴν παρθένον οὐ γυναῖκες φυλάττουσιν, ἀλλ' ὁ διὰ τὸ γῆρας σώφρων καὶ φρόνιμος. τοιγαροῦν οὐκ ἀσκέπτως μετ' αὐτῆς ἔξεισιν, ἀλλ' ἐρημίαν παραφυλάξας. ἐνόμιζε γὰρ διὰ τὸν πάσης πόλεως κίνδυνον δεῖν τὴν τῆς κόρης μέλεσθαι ποιεῖν εὐταξίαν.

4) Haec ex Aug. addidit Valck. Gu. πύλας, supra quod manus secunda scripsit: πύλας, πτύχας, ἐξοχάς.

5) ἀνώγει Junt. Basil. Barn. King. ἀνάγει primus Valck. et sic Gu.

6) ἤγουν add. Gu. qui haec usque ad ἀνάμεινον habet a manu prima; cetera paraphraseos editae, ut plerumque, e glossis supra scriptis conflata sunt.

7) Junt. Basil. Barn. King. ἕνεκα τοῦ θεατοῦ. Correxit Valck. ex Aug. cod. quocum conspirat Taur. Is mox τῆς Ὁμ. στιχοποιΐας, (Taur. Ὁμ. τειχοποιΐας) et inferius παιδαγωγίᾳ δὲ τρ.

8) Junt. Basil. εὐδιοικὴς ἄν. Nostrum est a Barn. sed verius Valck. εὖ διῴκηται ἡ τῆς Ἀ. ἔ. Taurin. εὐδιοικῆσαν ἡ τῆς Ἀ. ἔ. Omittit haec Aug. sequentia autem ita scripta exhibet: καλῶς φησὶ τὴν β. παρθενίαν οὐ γ. φ. ἀ. ὁ. δ. τ. γ. σ. κ. φ. τ. οὐκ ἀσκόπως etc. Taur. οὐ γυν. φυλ. ἀλλ' ἐρημίαν παραφ. om. intermediis. In fine pro μέλεσθαι π. εὐτ. habet ἀμελεῖσθαι εὐταξίαν. Taur. ἀμελ. ποιεῖν εὐτ. unde Valck. coni. οὐ δεῖν τὴν τῆς κόρ. ἀμελεῖσθαι εὐτ.

V. 88. *ΘΑΛΟΣ*, κλάδος, βλάστημα. (θαλλὸς ὁ κλάδος, θάλος δὲ τὸ τούτου βλάστημα.) Gu.

V. 90. *ΔΙΗΡΕΣ ΕΣΧΑΤΟΝ*. Διῆρες τὸ διῃρημένον καὶ ὑπερκείμενον τῶν ὑπερῴων, τὸ δίστεγον ὑπερῷον, οἷον δύο, διῆρες, ὡς μόνον μονῆρες, ἀπὸ τοῦ δὶς, κατὰ δύο οὔσης τῆς ὀροφῆς. καταχρηστικώτερον δὲ κἂν τριόροφος ᾖ, κἂν πολύστεγος, οὕτως λέγεται. οἱ δὲ διῆρες τὸ διερὸν, οἷον ὑπαίθριον. [9]) *ΕΙΣ ΔΙΗΡΕΣ*. ἀνελθεῖν δηλονότι. Mosqu. D.

V. 93. *ΜΗ ΤΙΣ ΠΟΛΙΤΩΝ*. ταῦτα καταμηχανᾶσθαι φασὶ τὸν Εὐριπίδην, ἵνα τὸν πρωταγωνιστὴν ἀπὸ τοῦ τῆς Ἰοκάστης προςώπου μετασκευάσῃ· διὸ οὐ συνεπιφαίνεται αὐτῷ Ἀντιγόνη, ἀλλ' ὕστερον. [10]) *ΦΑΝΤΑΖΕΤΑΙ*, ἀντὶ τοῦ φαίνεται, [1]) ὁριστικὸν ἀντὶ τοῦ ὑποτακτικοῦ, ὡς παρ' Ὁμήρῳ, ἴν' εἴδομεν, ἀντὶ τοῦ εἰδῶμεν. Baroc. 74. Gu. m. pr. τοῦτο τὸ μὴ ἀεί ποτε ὑποτάσσει· ἐνταῦθα δὲ τὸ φαντάζεται ἀνυπότλητον ἐξενήνεκται. τῷ ποιητῇ διὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου. Gu. m. 2.

V. 94. *ΚΑΜΟΙ ΜΕΝ ΕΛΘΗι ΦΑΥΛΟΣ*. Εἰ γάρ τις ἐθεάσατο, Ἀντιγόνην (leg. -νη ἂν) ἐμέμψατο μὲν καὶ τῷ παιδαγωγῷ, ἀλλ' ἐλάχιστον, δούλῳ τυγχάνοντι, ἐκείνῃ δὲ ὡς μάλιστα, ἅτε ἀνάσσῃ. εἶπεν οὖν ὁ παιδαγωγὸς εἰς ἑαυτὸν μὲν, κἀμοὶ ἔλθῃ φαῦλος ψόγος ὡς δούλῳ, ἀπεσιώπησε δὲ τὸ, σοὶ δὲ ἔλθῃ μέγας, ὡς ἀνάσσῃ, καὶ ἀφῆκε νοεῖσθαι. Bar.

9) Sic Valck. hoc scholion e cod. Aug. emendavit. Ante legebatur: διῆρες τὸ δίατεγον ὑπ. ὡς μόνον μονῆρες, δύο διῆρες, ἀπὸ τοῦ δὶς καὶ δύο οὔσ. τῆς ὀρ. καταχρ. δὲ κἂν ὄροφον ᾖ, κἂν πολύστεγον, οὕ. λέγ. οἱ δὲ διῆρες καὶ διηρὰν καὶ ὕπαιθρον. Ex his tantum τὸ δίστεγον ὑπερῷον retinui, pro quo V. τὸ διστ. τῶν ὑπερῴων. Cum Aug. congruere videtur Taur. e quo nihil ad h. l. enotatum est. In Gu. hoc scholion est a m. 2. τὸ διηρμένον τῶν ἄλλων, ὡς ὑπερκείμενον, ἢ τὸ διωρόφον (sic) καὶ δίστεγον. e quibus διηρμένον verum videtur.

10) Aug. ταῦτα μηχανᾶσθαι φ. τ. Ε. ἵ. τ. π. ἀπὸ τῆς Ἰοκ. τῆς πρόσω μετασκευάσῃ.

1) Haec e Gu. addidi. King. huic scholio adiecit εἰδὼς ἀντὶ τοῦ γιγνώσκων, quae ad v. 95. pertinent.

74. Gu. m. 2. *ΦΑΥΛΟΣ*, ὀλίγος. Gu. m. pr. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. εὐτελὴς, μικρός. Gu. m. 2. [2])

V. 95. *ΣΟΙ Δ' ΩΣ ΑΝΑΣΣΗι*, ἤγουν ἀναλλότριον παρὰ τὸ ἀξίωμα τὸ σόν. C.C.C. [3]) *ΕΞΕΙΔΩΣ* ἀντὶ τοῦ εἰδὼς, ἤγουν γινώσκων. Gu. m. pr. Baroc. 74.

V. 96. *Α Τ' ΕΙΔΟΝ ΕΙΣΗΚ*. οἰκονομικῶς ὁ ποιητὴς φησὶν αὐτὸν ἀπεστάλθαι εἰς τὸ στρατόπεδον, ὅπως εὔλογον ἔχῃ πρόφασιν τοῦ ἐπιγινώσκειν ἅπαντας. [4])

V. 97 sq. *ΣΠΟΝΔΑΣ ΟΤ' ΗΛΘΟΝ*, ὅτε ἦλθον φέρων σπονδὰς τῷ σῷ κασιγνήτῳ ἀπὸ τοῦδε ἐκεῖσε, καὶ παρ' ἐκείνου ὧδε. σπονδὰς τὰς ἐπὶ τῇ διαλλαγῇ ἀγγελίας. Gu. m. pr. Mosqu. D. [5])

V. 98. *ΕΝΘΕΝΔ' ΕΚΕΙΣΕ*, ἀπὸ τῶν ἐνταῦθα ἐκεῖσε, καὶ ἀπὸ τῶν ἐκεῖθεν δεῦρο. Aug. Taur. [6]) ἀπὸ τῶν ἐντεῦθεν, ἀπὸ τοῦ Ἐτεοκλέους εἰς τὸν Πολυνείκην. Gu. m. 2.

V. 99. *ΑΛΛ' ΟΥΤΙΣ*. οὐδεὶς ἀπὸ τῶν πολιτῶν χρίμπτεται, ἤγουν πλησιάζει. Gu. m. 1.

V. 100. *ΚΕΔΡΟΥ ΠΑΛΑΙΑΝ ΚΛΙΜΑΚ'*. διὰ τοῦ κέδρου παλαιὰν κλίμακα λεληθότως τὸν πλοῦτον τῶν βασιλείων παρίστησιν, ὅπου γε κεδρίνην τὴν κλίμακα φησί. [7]) *ΕΚΠΕΡΑ*, ἀνάβαινε, διέρχου. Gu. m. 2.

2) In Flor. 33. est ἀτελὴς, quod fuit [illegible]τελής.

3) In Gu. a m. pr. Mosqu. D. et Florr. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. est: σοὶ δὲ ἔλθῃ ψόγος ὡς ἀνάσσῃ, ἤγουν ἀναλόγως πρὸς τὸ ἀξίωμα τὸ σόν.

4) In vett. edd. hoc scholion superiori ad v. 93. ταῦτα — ἀλλ' ὕστερον adnexum est οἰκον. δὲ ὁ π.; novum hic ordiuntur Aug. et Taur. etiam Gu. m. 2. qui tamen servat δέ.

5) Ultima a v. σπονδὰς sunt etiam in Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

6) ἐκεῖθεν est e Taur. pro ἐκεῖσε.

7) In Junt. Basil. Barn. haec statim sequebantur post illa ad v. 96. adscripta, διὰ δὲ τοῦ κ. Seiunxit King. Mihi illa omnia v. 93. ταῦτα καταμ. — ὕστερον, v. 96. οἰκον. δὲ — ἅπαντας et ista ex eiusdem grammatici, qui non singula verba, sed universam rei

V. 101. *ΣΚΟΠΕΙ ΔΕ Π.* σκόπει δὲ παρὰ τὰ πεδία καὶ παρὰ τὰς ῥοὰς τοῦ Ἰσμηνοῦ καὶ παρὰ τὸ νᾶμα τῆς Δίρκης, τὸ στράτευμα τῶν πολεμίων ὅσον ἐστίν. Δίρκη πηγὴ καὶ ποταμὸς παρὰ ταῖς Θήβαις. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. [8]) *ΙΣΜΗΝΟΥ.* Ἰσμηνὸς ποταμὸς Θηβῶν, ὅθεν καὶ Ἰσμήνιος ὁ Ἀπόλλων, ὅτι ἐν αὐτῷ τιμᾶται. Aug. Taur. [9]) Ἰσμήνης ὕστερον ἐκλήθη ἀπὸ Ἰσμήνης τῆς ὑπὸ Τυδέως αὐτόθι ἀναιρεθείσης, ὡς φασίν. Gu. m. 2.

V. 102. *ΔΙΡΚΗΣ ΤΕ ΝΑΜΑ.* Δίρκη κρήνη Θηβῶν, πλησίον τοῦ Ἰσμηνοῦ, ἀπὸ Δίρκης ὀνομασθεῖσα. οἱ γὰρ περὶ Ζῆθον καὶ Ἀμφίονα ἐκτεθέντες ὑπὸ τῆς μητρὸς Ἀντιόπης καὶ τραφέντες ἐν τοῖς βουκόλοις τῆς Δίρκης ἐβουκόλουν αὐτῇ. ὕστερον δὲ παρέδωκεν αὐτοῖς τὴν Ἀντιόπην ἐπὶ τῷ διὰ ταύρων διασπάσαι· οἱ δὲ γνόντες αὐτὴν μητέρα αὐτῶν, αὐτῆς μὲν ἐφείσαντο, τὴν δὲ Δίρκην ὑπὸ τῶν ταύρων διέσπασαν. καὶ ὁ τόπος, ἔνθα ἐσύρη, Δίρκη καλεῖται καὶ ἡ κρήνη καὶ ὁ ποταμός. [10])

tractationem spectaret, notationibus sumta, reliqua diversorum esse enarratorum videntur, quae librarii deinde ad suum quaeque versum referrent. Hinc in Aug. Gu. desunt h. l. priora διὰ δὲ — κλίμακα. Ex Aug. Valck. recepit βασιλείων pro βασιλέων, quod etiam est in Gu. At Flor. 53. βασιλείων, qui praeterea λεληθότερον et post βασιλείων addit ἀπὸ τῆς κεδρίνης κλίμακος, ab initio autem haec: νοητέον ἔξωθεν τὸ λοιπόν.

8) Δίρκη — Θήβαις sunt etiam in Gu. in marg. reliqua inter versus.

9) Taur. ὅθεν ἰσμήνιος ἥλιος τιμᾶται.

10) Gu. haec habet a m. 2. Ἀμφίων καὶ Ζῆθος ὑπὸ τῆς μητρὸς ἐκτεθέντες ἐν βουκολίοις τινὸς γυναικὸς Θηβαίας καλουμένης Δίρκης ἐτρέφοντο. μετὰ ταῦτα αὐτὴ ἡ Δίρκη ὀργισθεῖσα Ἀντιόπην ἔπεμψεν αὐτὴν εἰς τούτους ὑπὸ ταύρων ἀναιρήσεσθαι. οἱ δὲ γνόντες αὐτὴν μητέρα οὖσαν αὐτῶν, ταύτην μὲν εἴασαν. ἐλθοῦσαν δὲ Δίρκην ὑπὸ ταύρων διασπασθῆναι ἐποίησαν. ἐκλήθη οὖν ἀπ᾽ αὐτῆς Δίρκη, ἀφ᾽ ἧς ὁ Ἰσμηνὸς ποταμὸς ἔχει τὸ ὕδωρ, καὶ ὁμώνυμος ταύτῃ Δίρκῃ λεγόμενος. Jam apparet, unde sua sumserit King. Ἀμφίων γὰρ καὶ Ζῆθος et αὐτὴ ἡ Δ. ὀργισθ. Ἀντ. ἔπ. αὐτοὺς εἰς τούτους ὑπὸ ταύρων ἀναιρεθήσεσθαι. quibus scholion an-

V. 103 sq. *ΟΡΕΓΕ ΝΥΝ.* Τὰ τοιαῦτα εἴδη καλεῖται, ὡς εἴρηται, ἀνομοιόστοφα κυρίως, διὰ τὸ μὴ εἶναι κατὰ σχέσιν. καὶ εἰσὶ τῆς παρούσης στροφῆς τὰ κῶλα γ. τὸ α παιωνικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον, ἐκ παιώνων τετάρτων δύο καὶ σπονδείου. τὸ β ἀντισπαστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, Γλυκώνειον [1]) ἐξ ἀντισπάστου καὶ διϊάμβου. τὸ γ ἀναπαιστικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος. *ΟΡΕΓΕ ΝΥΝ.* πάρεχέ μοι τὴν χεῖρα ὁδηγὸν, ἤγουν ὁδήγει με· ἢ ἀντὶ τοῦ ἔκτεινε τὴν παλαιάν σου χεῖρα ἐμῇ τῇ νέᾳ, ἅμα προσαναβαίνων· ἐπαντέλλων γὰρ ἀντὶ τοῦ ἐπανάγων. [2]) ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τοῦ ἡλίου· καὶ γὰρ οὗτος εἰς τὸ ὑψηλὸν τοῦ οὐρανοῦ ἀναβαίνει. *ΟΡΕΓΕ* καὶ πάρεχε ἀρτίως ἀπὸ τῶν κλιμάκων τὴν χεῖρα τὴν γεραιὰν τῇ ἐμῇ νέᾳ χειρὶ, ἐπανατέλλων καὶ ἀναβιβάζων τὸ ἴχνος τοῦ ποδός. *ΟΡΕΓΕ ΝΥΝ ΟΡ.* ἡ δευτέρα ἐπαγωγὴ τοῦ ὄρεγε τὴν πολλὴν προθυμίαν τῆς κόρης ἐμφαίνει, ἣν εἶχεν ἰδεῖν τὸ στράτευμα. Gu. m. 2.

V. 105. 6. 7. *Κατὰ περικοπὴν ἴαμβοι γ, εἶτα παράγραφος. ΙΔΟΥ.* ὦ παρθένε, ἰδοὺ σύναψον· ἐγκαίρως

tiquitus vulgatum interpolavit: nam Gu. eadem fere habet, quae Barocc. 74. Idem scholion habebat Leid. Scholion, quod in editis legitur, habent etiam Taurin. et Flor. 53. deerat in Aug. Pro ἐν τοῖς βουκόλοις rectius puto ἐν τοῖς βουκολίοις, quod est in sch. Gu. — ἐπὶ τῷ — διασπ. e Taur. recepi, qui etiam paulo ante ἐκτεθ. ὑπὲρ τῆς μητρός. Paulo post τὴν δὲ Δίρκην ἐπὶ τῶν ταύρων δ. Taurin. cum Junt. Basil. Barn. ὑπὸ est a Kingio. Ultima καὶ ὁ τόπος καὶ ὁ ποταμός absunt a Taur. eaque rectius abesse judicat Valck. Ego καὶ ἡ κρήνη καὶ ὁ π. recopi e Flor. qui habet καὶ ἡ κρίνη.

1) Sic King. dedit pro τὸ β ἀντ. δίμ. ἀκ. ἐξ ἀντισπ. καὶ διϊ. τὸ γ ἀναπ. διμ. γλυκώνειον βραχ.

2) Gu. a m. 2. *ΕΠΑΝΤ.* ἀναβιβάζων, ἀναφέρων. ἡ δὲ μετ. ἀπὸ τ. ἡ. οὗτος γὰρ κατὰ μικρὸν εἰς τὸ ὑψηλότερον ἀνάγεται. Taur. ὁδήγει με. Ἄλλως. ἔκτ. τὴν π. σ. χ. ἐμοὶ (hoc verum videtur, quamvis Gu. etiam habeat τῇ ἐμῇ χειρὶ δηλονότι τῇ νέᾳ.) τῇ νέᾳ ἅμα προσαν. Ἄλλως. ἐπὶ τῇ νέᾳ ὄρεγε τὴν γραιάν σου χεῖρα. ἐπανατέλλων, προφαίνων καὶ προβαίνων καὶ προαναφαίνων. Ἄλλως. ἐπανάγων. ἀπὸ τοῦ ἡλ. ἡ μετ. καὶ γὰρ κ. τ. λ.

γὰρ ἐπορεύθης· κινούμενον γὰρ ὑπάρχει τὸ Ἀργεῖον στράτευμα, χωρίζουσι δὲ καὶ ἀποχωροῦσιν ἀλλήλων τοὺς λόχους καὶ τὰ τάγματα.

V. 104. *ΕΠΑΝΤΕΛΛΩΝ*, ἐπαναβιβάζων. Mosqu. D.

V. 105. *ΣΥΝΑΨΟΝ*, ἅρμοσον τὴν χεῖρά σου τῇ ἐμῇ χειρί. Gu. m. 2. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Mosqu. D.

V. 107. *ΧΩΡΙΖΟΥΣΙ*, ἀποχωρίζουσι, κατατάττουσι τὰς τάξεις, οἷον παρατάττουσιν ἀλλήλους εἰς πόλεμον. Aug. Taur. 3) *ΛΟΧΟΥΣ*, τὰ κοινῶς λεγόμενα ἀλλάγια (Gu. ἀλάγια). Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

V. 108 sqq. *ΙΩ ΠΟΤΝΙΑ.* Ἡ β αὕτη στροφὴ 4) κώλων ἐστὶ γ. τὸ α ἀντισπαστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον Γλυκώνειον, ἐξ ἀντισπάστου καὶ ἐπιτρίτου α. τὸ β ἀναπαιστικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον. τὸ γ τροχαϊκὸν πενθημιμερὲς, τοῦ α ποδὸς χορείου· εἰ δὲ βούλει, παιωνικὸν ἡμιόλιον, ἐκ παίωνος δ καὶ σπονδείου. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος. *ΙΩ.* Φεῦ, ὦ θύγατερ τῆς Λητοῦς σεβασμία Σελήνη· ἅπαν γὰρ τὸ πεδίον ἀστράπτει κατάχαλκον, ἤτοι ἔνοπλον. *ΙΩ ΠΟΤΝΙΑ.* πότνια παῖ Λατοῦς καὶ τοξότης (l. τοξότις) Ἄρτεμις. 5) Ὡς παρθένος δὲ τὴν Ἄρτεμιν ἀνακαλεῖται, ἢ ἐπειδὴ τὸ πεδίον ἀστράπτον ἑώρα, τὸ δὲ τῆς σελήνης εἶδος τοιοῦτον· εἰς γὰρ τὴν σελήνην ἀλληγορεῖται ἡ Ἄρτεμις. διὰ τοῦτο ἐκπληττομένη πρὸς τὴν Ἄρτεμιν ποι-

3) Verba τὰς τάξεις, οἷον παρατ. desunt in Aug. Gu. ἀποχ. καὶ παρατ. τὰς τάξεις.

4) Sic King. pro ἡ β ἀντιστροφή.

5) Haec ex Aug. addidit Valck. ὡς παρθ. Aug. Taur. Gu. a m. 2. pro ἡ παρθ. Utrumque coniunxit King, ἢ ὡς παρθ. bene: nam ἢ ante ἐπειδὴ omissum in ant. edd. Gu. etiam agnoscit, King. e Bar. sumsit. August. tantum ὡς παρθένος δὲ τὴν Ἄ. καλεῖ. reliquorum vice habebat sequentia: ἢ θαυμάζουσα τὸ φῶς τὴν Ἑκάτην καλεῖ· ἡ αὐτὴ γάρ ἐστι τῇ σελήνῃ, quorum priora ἢ — καλεῖ sunt etiam in Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. praemissis his: ἡ τοξότης Ἄρτεμις τὴν παρθένον καλεῖ, (quae ex ultimis scholii August. verbis et primis editi depravata videntur) ultima ἡ αὐτὴ γὰρ etc. in Fl. 33. Taurinensis cum vulgatis conspirat. — ὅτι καὶ καιρὸν εἶχε scripsi e Gu.

εῖται τὸν λόγον. εἰ δέ τις εἴποι, ὅτι καὶ καιρὸν εἶχε τὸ ταύτην ἐπιβοᾶσθαι ὡς πολεμικὴν, οὐδὲν βλάβος τῷ λόγῳ.

V. 109. *ΚΑΤΑΧΑΛΚΟΝ*, ἀντὶ τοῦ πεπληρωμένον χαλκῷ ὡπλισμένων ἀνδρῶν. C.C.C. Gu. m. pr. πάγχαλκον, πολύχαλκον, ἀσπίδων καὶ θωράκων καὶ κνημίδων καὶ κρανῶν πλῆρες. Gu. m. 2.

V. 110. *ΑΣΤΡΑΠΤΕΙ.* 6) Τῇ ὑπερβολῇ κατάπληξιν ἐμφαίνει, ὅλον λέγων ἀστράπτειν τὸ πεδίον· καίτοι ὀλίγον μέρος αὐτοῦ κατεῖχον οἱ πολέμιοι. οἰκείως δὲ τὸ ἀστράπτειν ἐνταῦθα· τοιαύτη γὰρ ἡ τοῦ χαλκοῦ φύσις, ὅταν τις ἐν ἡλίῳ κινήσειεν αὐτόν. πῶς δὲ ἐνταῦθα φησὶ κατάχαλκον πεδίον, ἐν δὲ τοῖς ἑξῆς φησὶ Λεύκασπιν εἰσορῶμεν Ἀργείων στρατόν; ἀλλ᾽ οὐ πάντες ἦσαν λευκάσπιδες. περὶ γοῦν τινος φησὶ Πάγχαλκον ἀσπίδ᾽ ἀμφὶ Βραχίονι κουφίζων. ἢ καὶ ἀπὸ τῶν ἄλλων ὅπλων κατάχαλκον φησὶ τὸ πεδίον, θωρήκων τε καὶ κνημίδων καὶ κρανῶν.

V. 111. 112. *ΟΥ ΓΑΡ ΤΙ.* κατὰ περικοπὴν ἴαμβοι β, εἶτα παράγραφος. *ΟΥ ΓΑΡ ΤΙ.* οὐ γὰρ φαύλως καὶ ἀπρεπῶς ἦλθε καὶ κατέλαβεν ὁ Πολυνείκης τὴν γῆν, ἀλλὰ βρέμων καὶ ἠχῶν ἐν πολλοῖς ἵπποις καὶ μυρίοις ὅπλοις. 7)

V. 112. *ΟΠΛΟΙΣ ΒΡΕΜΩΝ*, ἐμφαντικῶς, οἱονεὶ ἠχῶν, ἵνα σκηπτὸν ἀλληγορῇ τὸν πόλεμον· ἢ κομπάζων. Taur. 8)

V. 113—116. *ΑΡΑ ΠΥΛΑΙ.* ἡ τρίτη αὕτη στροφὴ κώλων ἐστὶ δ. τὸ α δακτυλικὸν πενθημιμερές· εἰ δὲ βού-

6) Istis haec praefigebat Aug. τὸ δοκεῖν ἀέρα . . . διὰ τὸ πλῆθος αὐτῶν. Ἄλλως. τῇ ὑπερβ. Saniora Taurin. τῷ δοκεῖν ἀστράπτει διὰ τὸ πλῆθος τῶν ὅπλων. οἰκονομικῶς δὲ καὶ τοῦτο, ἅμα τε ἵνα ἀποδειχθῇ τὸ πλῆθος αὐτῶν.

7) Gu. m. pr. Florr. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. οὔτι γὰρ φαύλως, ἤγουν οὐδαμῶς γὰρ φαύλως, ἤγουν εὐτελῶς μικροπρεπῶς (ἦλθεν add. Gu.) εἰς τὴν ἑαυτοῦ πατρίδα.

8) Haec etiam legebantur in Aug. sed mutila et corrupta: ἐμφαντικῶς . . . . ἠχῶν, ἵνα σκοπῶν ἀλλ. τὸν πόλ. ἢ κομπ. ad quae Valck. „quae, si quis emendaverit, inter scholia poterunt reponi." Gu. etiam: ἠχῶν (σοβῶν. ἀλαζονευόμενος.)

λει, χοριαμβικὸν ἡμιόλιον ἐκ χοριάμβου καὶ σπονδείου. τὸ β παιωνικὸν δίμετρον καταληκτικὸν ἐκ παίωνος α καὶ δακτύλου. τὸ γ προσῳδιακὸν τρίμετρον καταληκτικὸν ἐκ χοριάμβου, ἰωνικοῦ ἀπὸ μείζονος καὶ κρητικοῦ. τὸ δ δακτυλικὸν πενθημιμερές· εἰ δὲ βούλει, χοριαμβικὸν καθαρὸν ἡμιόλιον. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος. *ΑΡΑ ΠΥΛΑΙ.* ἆρα αἱ πύλαι καλῶς τοῖς κλείθροις ἡρμοσμέναι εἰσὶ, καὶ τὰ χαλκόδετα ἔμβολα ἥρμοσται τοῖς λαϊνέοις Ἀμφίονος ὀργάνοις, ὅ ἐστι τῷ λαϊνέῳ τείχει; [9])

V. 114. *ΕΜΒΟΛΑ* οἱ μὲν τοὺς καθέτους, [10]) οἱ δὲ τοὺς στροφεῖς. *ΧΑΛΚΟΔΕΤΑ Τ' ΕΜΒΟΛΑ,* τοὺς μοχλοὺς τῷ χαλκῷ δεδεμένους. τὸ αὐτὸ δὲ καὶ κλεῖθρα. Aug. *ΧΑΛΚΟΔΕΤΑ ΕΜΒΟΛΑ* τινὲς τοὺς στροφεῖς, παρὰ τὸ ἐμβάλλεσθαι τῇ ὀπῇ τοῦ οὐδοῦ. [1]) χαλκόδετα δὲ, ἐπεὶ χαλκῷ περισφηκοῦνται οἱ στροφεῖς, διὰ τὸ μὴ προστριβόμενον ἐξασθενεῖν τὸ ξύλον. ἆρα οὖν, φησὶν, αἱ πύλαι καλῶς τοῖς κλείθροις ἡρμοσμέναι εἰσὶ, καὶ οἱ στροφεῖς καλῶς ἐνηρμόσθησαν πρὸς τὸ λαΐνεον τεῖχος κατὰ τὰς ὀπὰς, [2]) ὅ ἐστι τὸ ἔργον τοῦ Ἀμφίονος. οὐ θαρσήσασα δὲ τοῖς κλείθροις, καὶ περὶ τῶν στροφέων φησὶ,

9) Gu. a m. pr. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. *ἆρα αἱ πύλαι τοῖς κλείθροις ἡρμόσθησαν, καὶ τὰ χαλκόδετα ἔμβολα ἡρμόσθη τοῖς λιθίνοις ἔργοις τοῦ τείχους τοῦ Ἀμφίονος,* post quae in Florr. statim sequuntur, quae in nota ad v. 114. adscripsi, *τὰς σιδηροῖς π.* seiuncta in Gu. Etiam in Junt. Bas. Barn. Taurin., in quo idem scholion legitur, post *λαινέῳ τείχει* statim sequuntur haec: *ὀργάνοις δὲ τοῖς ἔργ. — ἀντὶ τοῦ ἔργον* (vid. ad v. 115.) *καὶ ἔμβολα οἱ μὲν τοὺς κ. οἱ δὲ τοὺς στρ.* Aliter Flor. 53. *καλῶς συνηρμόσθησαν τοῖς κλείθροις. χρὴ γὰρ νοῆσαι καὶ ὑπακοῦσαι τοῦτο ἔξωθεν, ἢ καὶ αὐτὸ περὶ τὸ οὐδέτερον, ὃ προσεχέστερον ἦν, ἐπήνεγκε τὸ ἥρμοσται ἑνικόν.*

10) Taurin. *καθέτας.*

1) Haec sunt etiam in Gu. a m. 2. *οἱ μὲν στροφεῖς παρὰ τὸ ἐμβ.* post quae statim subiiciuntur: *οἱ δὲ καθέτους, διά τινος μηχανήματος καθιέμενα καὶ ἀνελκόμενα. χαλκόδετα δὲ διὰ τὸ δεδ. καὶ ἠσφαλῆσθαι* (sic) *χαλκῷ,* quae infra sequuntur. Mox *περισφηκοῦνται* e Taur. recepi pro *παρασφ.*

2) *κατὰ τὰς ὀπὰς* ex em. Valck. pro *καὶ τὰς ὀ.*

μήποτε καὶ τοὺς στροφεῖς τῶν θυρῶν ἀναβαλεῖν [3]) δυνήσονται οἱ Ἀργεῖοι, μὴ ἐν βάθει ἡρμοσμένους. ἄλλοι δὲ ἔμβολα φασὶ τὰς καθέτους, τὰ νῦν καλούμενα πτερὰ, ἅπερ ἐστὶ τῇ κατασκευῇ τοιάδε. Θύραν κατασκευάσαντες ἴσην κατά τε μῆκος καὶ πλάτος τῇ πύλῃ τοῦ τείχους, ἔξωθεν αὐτῆς χαλκᾶ πέταλα [4]) καθηλοῦσιν, ὡς ὁλόχαλκον τὴν θύραν νομίζεσθαι. ταύτην ἐπάνω [τῆς θύρας] ἱστᾶσιν [5]) οὐχ ἑδραίαν, ἀλλ' ὥςπερ κρεμαμένην. τῶν δὲ πυλῶν κλειομένων, καθιᾶσιν ἄνωθεν τὴν κεχαλκωμένην θύραν, ἥτις μέχρι τοῦ ἐδάφους φθάνουσα ἐκάλυπτε τὰς πύλας, [6]) ὡς ἂν μηδεμίαν ἐπιβουλὴν γίνεσθαι ἔσθ' ὅτε καὶ πυρὸς προσφερομένου ταῖς πύλαις ξυλίναις οὔσαις. Καὶ πολεμίων μὲν πολιορκούντων, τάς τε πύλας ἔκλειον καὶ τὰ ἔμβολα καθίεσαν· εἰρήνης δὲ οὔσης, διὰ τὸ τὰς πύλας οὔσας μεγάλας δυςχέρειαν παρέχειν ἔν τε τῷ κλείεσθαι καὶ ἀνοίγεσθαι, ταύτας μὲν εἴων ἀνεῳγμένας διαπαντὸς, ἑσπέρας δ' ἠρκοῦντο τῷ ἐμβόλῳ, διά τινος μηχανήματος αὐτὸ καθιέντες καὶ ἀνέλκοντες. [7]) ἔμβολον δὲ καλεῖ ἐκ τοῦ ἄνωθεν ἀπὸ τοῦ

5) Vulgo *ἀνακαλεῖν.* Emend. Valck. ex Aug. quocum conspirat Taurin. Iidem paulo ante *στροφέων* pro *στροφίων.* Mox Taur. *μὴ βάθει ἡρμοσμένοι,* et *καθέτας* pro *καθέτους.*

4) Sic Aug. Taur. Vulgo *χαλκοπέταλα.*

5) Aug. *ταύτην δὲ τὴν ἐπάνω τῆς θύρας.* ex quo Valck. coni. *ταύτην δὲ τὴν γανωτὴν θύραν ἱστ.* Taurin. nihil iuvat, qui mendosius etiam habet *ἵστησιν.*

6) Sic Aug. Taur. Vulgo *καλύπτει τὴν θύραν.* Paulo post ex Aug. post *πολεμίων* Valck. inseruit *μὲν,* post *τὰς πύλας* autem *οὔσας μεγάλας,* quod utrumque firmat Taur.

7) Taur. *ἀντικαθιέντες καί.* Pro his brevius scholion habent Gu. m. pr. Florr. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. *τὰς σιδηροῖς πετάλοις ἐνδεδυμένας διόλου πύλας λέγει, ἃς μετεώρους οὔσας διὰ μηχανημάτων τινῶν καθιᾶσιν ἔμπροσθεν τῶν πυλῶν τῆς πόλεως* (*ἃς νῦν καταράκτας φασὶν* add. Florr.)—. Sqq. *ὁ δὲ νοῦς — τείχεσιν* deerant in Aug. E Taurin. nihil enotatum est. Fl. 33. *καὶ τὰ χαλκόδετα ἔμβολα, ἤτοι αἱ στρόφιγγες, ἡρμόσθησαν καὶ ταῦτα τοῖς λιθίνοις ὀργάνοις τοῦ τείχους τοῦ Ἀμφίονος. λέγει δὲ ὄργανα λίθινα τὰ κοιλώματα, εἰς ἃ αἱ στρόφιγγες ἐναρμόζονται. ταῦτα γὰρ ὡς ἀληθῶς ὄργανα τῆς στρόφιγγος· εἰ γὰρ μὴ ταῦτα εἶεν, οὐκ ἄν ποτε*

τείχους ἐμβάλλεσθαι ἔξωθεν τῶν πυλῶν· χαλκόδετον δὲ, διὰ τὸ δεδέσθαι καὶ ἠσφαλίσθαι χαλκῷ. ὁ δὲ νοῦς, ἆρα αἱ πύλαι τοῖς κλείθροις ἡρμοσμέναι εἰσὶ, καὶ τὰ χαλκόδετα ἔμβολα ἥρμοσται τοῖς Ἀμφίονος λαϊνέοις τοῦ τείχους ὀργάνοις, τουτέστι τοῖς ὑπὸ Ἀμφίονος κατασκευασθεῖσι τείχεσιν. ὁ μὲν γὰρ Κάδμος ἔκτισε τὰς Θήβας, Ἀμφίων δὲ καὶ Ζῆθος ἐτείχισαν.

V. 115. *ΛΑΙΝΕΟΙΣ ΑΜΦΙΟΝΟΣ ΟΡΓΑΝΟΙΣ*, ἀντὶ τοῦ ἔργοις, τοῖς μουσικῶς 8) γινομένοις. φασὶ γὰρ, ὡς Ἀμφίων ὁ οἰκοδομησάμενος Θήβας, ὅτε διετίθει τὸν τειχισμὸν, οὐ χερσὶν ἐχρῆτο πρὸς τοῦτο, οὐδὲ ἦσαν οἱ συναιρόμενοι αὐτῷ τῆς οἰκοδομίας, ἀλλὰ τῆς αὐτοῦ μουσικῆς ἐποιεῖτο τὸ ἔργον, μέλος ἀνακρουόμενος, κἀντεῦθεν τοὺς λίθους κινῶν, καὶ κατασκευάζων τὰ τείχη. ἐγένετο δὲ τὸ τεῖχος ἑπτάπυλον, ὅσοι καὶ οἱ τῆς λύρας τόνοι. Ὀργάνοις δὲ τοῖς ἔργοις, ἐκ τοῦ ποιοῦντος τὸ ποιούμενον. καὶ Σοφοκλῆς, Ξουθοῦ μελίσσης κηρόπλαστον ὄργανον, ἀντὶ τοῦ ἔργον. Συνάμα δὲ Ἀμφίονι καὶ Ζῆθος κατεσκευάζετο τὸ τεῖχος. Ἑρμῆς δὲ τὴν λύραν πρῶτος εὑρὼν Ἀμφίονι δοῦναι λέγεται. 9)

V. 117. *ΘΑΡΣΕΙ.* κατὰ περικοπὴν ἴαμβοι β, εἶτα παράγραφος. *ΘΑΡΣΕΙ*, θάῤῥος ἔχε. τὰ ἔνδον γὰρ καὶ τὰ ἐντὸς ἀσφαλῶς καὶ βεβαίως ἔχει ἡ πόλις.

V. 118. *ΑΛΛ' ΕΙΣΟΡΑ.* ἀλλ' εἰσόρα καὶ βλέπε, εἰ βούλει καὶ θέλεις γνῶναι τὸν πρῶτον στρατηγόν. *ΑΛΛ' ΕΙΣΟΡΑ.* ὅρα τὸν προχείρως ὁρώμενον ἡμῖν ἔμπροσθεν

ἐλιχθῶσιν ἐκεῖνοι. τινὲς δὲ τὸ ὄργανον ἀντὶ τοῦ ἔργον, ὡς καὶ Σοφοκλῆς, ξουθὰ μελίσσης κληρόπλαστον ὄργανον.

8) Junt. Bas. μουσικοῖς. Leid. Gu. μουσικῶς. μουσικῇ est a Barnesio. Mox ὁ οἰκοδομησ. primus ed. Valck. nihil monito lectore; deerat articulus. Gu. ὁ δομησάμενος. In medio scholio Valck. legendum videbatur διὰ τῆς αὐτοῦ μουσ. In fine καὶ addidit e Leid. quod etiam est in Gu. ὅσοι καὶ οἱ τῆς λ. τ. Sequens scholion cum hoc ita connectit Leid. et Gu. ὄργανα (δὲ add. Gu.) λέγει τὰ ἔργα, ἀπὸ τοῦ ποιοῦντος τὸ ποιούμ. ὡς ἔχει καὶ τὸ τοῦ Σοφοκλέους· ξουθοῦ etc. Sophoclis fragm. e Polyido omisit Brunck.

9) Ultima συνάμα δὲ etc. accesserunt e Leid. et Gu. in quo est κατεσκεύαζε, non κατεσκευάζετο.

τῶν ἄλλων. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. *ΤΟΝ ΠΡΩΤΟΝ*, τὸν ταξίαρχον. Gu. m. 2.

V. 119—122. *ΤΙΣ ΟΥΤΟΣ.* Τίς ἐστὶν οὗτος, ὁ λευκὴν φέρων κόρυθα, ὅστις ἔμπροσθεν προοδοποιεῖ τοῦ στρατοῦ, κρατῶν ἀμφὶ τὸν βραχίονα ἀσπίδα πάγχαλκον.

V. 119. *Ο ΛΕΥΚΟΛΟΦΑΣ*, ὁ λαμπρὰν ἔχων περικεφαλαίαν. *Ο ΛΕΥΚΟΛ.* ὁ λευκὸν τὸ ἐπανάστημα τῆς περικεφαλαίας ἔχων. Gu. m. 2.

V. 120 sqq. *ΠΡΟΠΑΡ ΟΣ ΑΓ.* ὅστις ἔμπροσθεν ἡγεῖται τοῦ στρατοπέδου, ὁλόχαλκον ἀσπίδα περὶ τὸν βραχίονα βαστάζων. *ΠΡΟΠΑΡ*, ἀντὶ τῆς πρό. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. *ΟΣ ΑΓΕΙΤΑΙ ΣΤΡΑΤΟΥ*, ἤγουν ὃς προηγεῖται τοῦ στρατοῦ. Gu. m. 1. Florr. iidem.

V. 122. *ΚΟΥΦΙΖΩΝ*, κούφως αἴρων. Gu. m. 1. Fl. iidem. βαστάζων, ἀναφέρων. Gu. m. 2.

V. 123. 124. Κατὰ περικοπὴν ἴαμβοι δ. εἶτα παράγραφος. *ΛΟΧΑΓΟΣ*, ταξίαρχος, ὦ δέσποινα. τίς, καὶ ἐκ ποίου τόπου γεγονώς; εἰπὲ, ὦ γεραιὲ, τίς καλεῖται κατὰ τὸ ὄνομα;

V. 123. *ΛΟΧΑΓΟΣ*, ταξίαρχος, ἡγεμών. *ΛΟΧΑΓΟΣ.* λοχαγὸς λέγεται ὁ ταξίαρχος, εἷς τῶν ἑπτὰ λοχαγῶν. Ἑπτὰ λοχαγοὶ — ἐφ' ἑπτὰ πύλαις, Σοφοκλῆς ἐν Ἀντιγόνῃ (v. 145.). Aug. *ΤΙΣ.* τὸ μὲν τίς ζητεῖ τὸ ὄνομα, τὸ δὲ πόθεν τὸν τόπον. τίς ἐστιν ὤφειλεν· τὸ γὰρ τίς καὶ μόνον δῆλον ὅτι τὸ ὄνομα ζητεῖ, ὥστε τὸ ὀνομάζεται ἀδολεσχίαν ἔχει. C. C. C. Gu. m. 1. 10)

V. 125. 126. *ΟΥΤΟΣ ΜΥΚ.* οὗτος ὀνομάζεται Μυκηναῖος τὸ γένος, Ἱππομέδων βασιλεύς. *ΜΥΚΗΝΑΙΟΣ.* οἱ νεώτεροι τὴν αὐτὴν Μυκήνην καὶ Ἄργος φασί. φησὶν οὖν, ὅτι Μυκηναῖος ἐστὶν, οἰκεῖ δὲ περὶ τὴν Λέρνην, τὴν ἐν Μυκήναις πηγὴν, ὅ ἐστι τὴν ἐν Ἄργει [πηγήν.] 1)

10) Ultima τίς ἐστιν ὤφ. prioribus addit Gu. Ea sola sunt in Florr. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

1) Haec ex Aug. sic dedit Valck. οἱ νεώτ. τὴν αὐτ. Μ. κ. Ἄ. φασί. Μυκηναῖος οὖν ἐστιν, οἰκ. δὲ π. τ. Λ. τὴν ἐν Μυκήνῃ π. ὅ ἐστι τὴν ἐν Ἄργει.

ΟΥΤΟΣ ΜΥΚ. οὗτος Ἱππομέδων ἄναξ ὀνομάζεται, Μυκηναῖος μὲν κατὰ τὸ γένος, οἰκεῖ δὲ τὰ Λερναῖα νάματα, ἀντὶ τοῦ περὶ τὰ νάματα τῆς Λέρνης. [2]) ἔστι δὲ Λέρνη πηγὴ ἐν τῷ Ἄργει. τὸ ἑξῆς οὕτως· οὗτος Μυκηναῖος μὲν αὐδᾶται γένος, Ἱππομέδων ἄναξ, ἵνα τὸ αὐδᾶται πρὸς τὸ Ἱππομέδων ῥᾳδίως ἀποδίδοιτο τῇ συνεπείᾳ τοῦ λόγου. Gu. m. pr. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Mosqu. D. ΓΕΝΟΣ, κατὰ τὴν πατρίδα. Mosqu. D.

V. 126. ΙΠΠΟΜΕΔΩΝ. ὃς ἦν Ταλαοῦ υἱὸς, Ἀδράστου δὲ ἀδελφός. Gu. m. 2. Ἀριστάρχῳ τοῦ Ἰολάου, τοῦ Βίαντος, τοῦ Ἀμυθάονος, τοῦ Κρηθέως, τοῦ Ἕλληνος, τοῦ Διὸς παῖς, [3]) Ἱππομέδοντος Πολύδωρος ἢ Δημοφῶν. Taurin.

V. 126. ΛΕΡΝΑΙΑ. ἀπὸ μέρους τὸ Ἄργος· Λέρνη γὰρ πόλις καὶ πηγὴ τοῦ Ἄργους.

V. 127—130. Ε Ε ΩΣ ΓΑΥΡΟΣ. ἡ πέμπτη αὕτη στροφὴ κώλων ἐστὶ ε. τὸ α ἰωνικὸν ἀπ᾽ ἐλάττονος δίμετρον ὑπερκατάληκτον ἐξ ἰωνικοῦ ἀπ᾽ ἐλάττονος, παίωνος β καὶ συλλαβῆς. [4]) τὸ β τροχαϊκὸν ἰθυφαλλικόν. τὸ γ δακτυλικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ δ τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ ε ἀναπαιστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον· εἰ δὲ βούλει, προσῳδικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον ἐξ ἰωνικοῦ ἀπὸ μείζονος καὶ χοριάμβου καὶ σπονδείου. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος. Ε Ε ΩΣ ΓΑΥΡΟΣ, ἐπηρμένος τῷ σώματι, καὶ διὰ τοῦ σχήματος ἐμφανίζων τὸ αὔθαδες τῆς ψυχῆς. Ἄλλως. Αἶ, αἶ ὡς γαῦρος, ὡς φοβερὸς εἰςιδεῖν, ἀστερωπὸς ἐν γραφαῖσι, γίγαντι γηγενέτᾳ παραπλήσιος, οὐχὶ πρόςφορος ἁμερίῳ γένει, οὐχ ὅμοιος ἀνθρωπίνῃ γενεᾷ, ἀλλ᾽ ἀνημέρῳ τινὶ καὶ θηριώδει. [5]) ΓΑΥΡΟΣ, σοβαρός. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. ἀλαζών. Fl. 33.

2) Haec e Leid. etiam edidit Valck. Pro Λέρνης Mosqu. Δίρκης. Idem supra vv. ὀνομ. Μυκ. μὲν omittit.

3) Leg. τοῦ Ταλαοῦ - - - τοῦ Κρηθέως, τοῦ Αἰόλου, τοῦ Ἕλληνος. Talai filium nominasse quosdam narrat etiam Apollod. III, 6, 3. cf. Soph. Oed. C. 1383. cf. ad v. 150. ubi est Ἀντίμαχος.

4) Ita King. edidit. Vulgo ἐξ ἰωνικοῦ β καὶ συλλαβῆς.

5) Sic Junt. Bas. Interpolavit King. omissis ἀστερ. ἐν γρ. et e sq. scholio post παραπλήσιος intersertis ἀστεροειδὴς τὸ σῶμα καὶ τὴν ἐσθῆτα γρ. Secutus tamen sum King. in duobus scholiis, αἶ αἶ ὡς γαῦρος — ἁμερίῳ γένει et οὐχ ὅμ. — θηριώδει iungendis.

V. 128. ΓΗΓΕΝΕΤΑι. ὅτι ἀπὸ τῆς γῆς οἱ Γίγαντες ἀνεφύησαν, ὡς ὁ μῦθος ἔχει τῶν Ἑλλήνων. Leid. Gu. m. 1.

V. 129. ΑΣΤΕΡΩΠΟΣ, ἀστεροειδὴς τὸ σῶμα, καὶ τὴν ἐσθῆτα γραπτός. τοὺς γίγαντας πρὸς τὸ φοβερὸν αὐτῶν [6]) γράφουσιν. ἴσως οὖν καὶ αὐτὸς κατάστικτον ἔχει τὴν πανοπλίαν. τὸ δὲ ἑξῆς, γραπτῷ γίγαντι παραπλήσιος. διὰ μέσου δὲ τὸ ἀστερωπὸς ἔθηκε, δηλῶσαι θέλων τὸ ὄμμα λαμπρὸν ἔχοντα ὁμοίως ἀστέρι. Ἄλλως. Ἀστεροειδὴς καὶ ποικίλος ἐν ταῖς γραφαῖς τῆς ἀσπίδος· εἰσὶ γὰρ κατάστικτα τὰ ὅπλα. ΕΝ ΓΡΑΦΑΙΣΙΝ, ἤγουν ἐν τῷ τύπῳ καὶ χαρακτῆρι τοῦ προσώπου, ἢ τῶν ὅπλων (κατάστικτα γὰρ καὶ ποικίλα ταῦτ᾽ εἶχεν) ὃ καὶ κρεῖττον. οὐδὲ [7]) γὰρ ἠδύνατο τὴν τοῦ προσώπου τούτου μορφὴν θεάσασθαι, ἐσκευασμένου τοῖς ὅπλοις. Leid. Gu. m. 2.

V. 129. 130. ΠΡΟΣΦΟΡΟΣ ΑΜ. Γ. ὅμοιος, προςφέρων, προεοικὼς (l. προςε.) τῇ τῶν ἀνθρώπων γενέσει καὶ φύσει· ἁμέριοι γὰρ ἀπὸ τοῦ πρὸς ἡμέραν ζῆν. Ἄλλως. οὗτος, φησὶν, ἀνήμερος καὶ θηριώδης φαίνεται, οὐκ ἐοικὼς ἀνθρώπῳ, ἀλλ᾽ ἀνημέρῳ τινὶ γηγενεῖ. Taurin.

V. 131—134. ΤΟΝΔ᾽. κατὰ περικοπὴν ἴαμβοι δ. εἶτα παράγραφος.

V. 131. ΕΞΑΜΕΙΒΟΝΤ᾽, διερχόμενον. Gu. m. pr. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. παρερχόμενον. Gu. m. 2.

V. 132. ΑΛΛΟΣ. θαυμαστικὸς [8]) ὁ ἀναδιπλασιασμός. ΑΛΛΟΣ ΑΛΛΟΣ, ἄλλῳ, φησὶ, τρόπῳ πεποίκιλται οὗτος, καὶ οὐχ ὥςπερ ἐκεῖνος. ἡ δὲ δευτέρα ἐπαγωγὴ τοῦ ἄλλος ὡς ἂν ἐπιθαυμάζοντός γε. Taurin. Fl. 33. [9]) ΤΡΟ-

6) Valck. coniecturam πρὸς τὸ φοβ. αὐτῶν pro αὐτῷ confirmat Taurin.

7) οὐδὲ. Sic Gu. pro οὐδείς.

8) Vulgo θαυμαστός. Correxit Valck.

9) Fl. τοῦ ἄλλος θαυμάζοντός ἐστι. Leg. τοῦ ἄλλος ὡς ἂν ἐπιθαυμ. ἐστι. Gu. m. 2. - - τοῦ ἄλλος πλείστου θαυμασμοῦ ἔμφασιν ἔχει.

ΠΟΣ, ἤγουν ἡ κατασκευὴ τῶν ὅπλων, ἡ διακόσμησις. Gu. m. 2.

V. 133. *ΠΑΙΣ ΜΕΝ ΟΙΝΕΩΣ.* Οἰνέως τοῦ Πορθάονος τοῦ Ἀγήνορος τοῦ Ἄρεως καὶ Εὐρυμεδούσης τῆς Αἰτωλοῦ. οἱ δὲ τὸν Ἀγήνορα Πλευρῶνος τοῦ Ἐνδυμίωνος τοῦ Ἀεθλίου, τοῦ Διὸς καὶ Πρωτογενείας τῆς Δευκαλίωνος, μητρὸς δὲ Περιβοίας τῆς Ἱππονόου τοῦ Ἰοκλέους τοῦ Ἀστακοῦ, τοῦ Ἕρμου (sic) καὶ Ἀστάβης τῆς Πηνειοῦ.[10]) Taurin.

V. 134. *ΑΡΗ Δ' ΑΙΤΩΛΟΝ.* Ὡς ἔχοντος αὐτοῦ τῆς ἀσπίδος τὸν περὶ τοῦ συὸς πόλεμον. Καλλίμαχος, Εἶμι [1]) τέρας Καλυδῶνος, ἄγω δ' Αἰτωλὸν Ἄρηα. τινὲς δὲ Ἄρη τὴν τῶν ὅπλων κατασκευήν. θέλει δὲ εἰπεῖν, ὅτι ἐγχωρίως καθώπλισται, ὡς οἱ Αἰτωλοί· τὸ δὲ στέρνον ἀντὶ τοῦ ὅλου σώματος εἶπεν. οἱ δὲ τὴν τῶν πολεμίων ἐπιθυμίαν καὶ τὴν ἐπιστήμην, ὡς τῶν Αἰτωλῶν ἄριστα πολεμούντων. *ΑΡΗΝ ΑΙΤ.* σκευὴν ὅπλων Αἰτωλικήν. Mosqu. D.

V. 135 sqq. Ἡ ἕκτη αὕτη στροφὴ [2]) κώλων ἐστὶ δ. τὸ α δακτυλικὸν τετράμετρον, ἤτοι δίμοιρον ἔπους· τὰ γὰρ δ δίμοιρα τῶν ἕξ. τὸ β ὅμοιον ἐφθημιμερές. τὸ γ παιωνικὸν ἡμιόλιον ἐκ παίωνος δ καὶ ἰάμβου. τὸ δ ἴαμβος τρίμετρος. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

V. 135 sqq. *ΟΥΤΟΣ Ο ΤΑΣ ΠΟΛΥΝ.* οὗτος ἐστὶν, ὦ γέρον, ὁ τῆς αὐταδέλφης τῆς γυναικὸς τοῦ Πολυνείκους — ἀνὴρ ὤφειλεν· ὁ δὲ λέγει σύγγαμβρος, ἀποδιδοὺς τὸν λόγον πρὸς τὸν Πολυνείκην· ὁ γὰρ τῆς αὐταδέλφης τῆς

10) Alteram Agenoris genealogiam sequitur Apollod. I, 7, 6. 7. ex quo inter *Πλευρ.* et *τοῦ Ἐνδ.* excidisse videtur *τοῦ Αἰτωλοῦ*. Priorem qui praeter huius scholii auctorem secutus sit, non reperio.

1) *εἶμι.* Sic Bentl. ad Callim. fr. p. 522. quod recepit Valck, pro *εἰμί.* Mox *κατασκευὴν* Valck. ex Aug. pro *σκευήν.* Gu. m. pr. Florr. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. *ἄρη δ' Αἰτ.* (*τὸ ὄνομα* praeponit Gu.) *ἀντὶ τοῦ σκευὴν ὅπλων Αἰτωλικήν. ἐν στέρνοις, ἐν ὅλῳ τῷ σώματι.*

2) Vulgo *ἡ ς ἀντιστροφή.* Corr. Barnes. Mox *τὰ γὰρ δ δίμ.* est a Kingio; deerat *δ.*

γυναικὸς αὐτοῦ ἀνὴρ δηλονότι σύγγαμβρος αὐτοῦ ἐστιν. Gu. m. pr. Leid. Mosqu. D. [3]) οὗτός ἐστιν, ὦ γέρον, ὃς ὁμόγαμος καὶ ἀνὴρ τυγχάνει τῆς ἀδελφῆς τῆς νύμφης τῆς Πολυνείκους, ἀντὶ ἧς (leg. ἀντὶ τοῦ ὃς) ἔχει τὴν ἀδελφὴν τῆς γυναικὸς Πολυνείκους, ὅς ἐστι σύγγαμβρος Πολυνείκους. Ἀργεία δὲ ἐλέγετο γυνὴ Πολυνείκους, ἀφ' ἧς Θέρσανδρος, Δηϊπύλη δὲ ἡ τοῦ Τυδέως, ἀφ' ἧς Διομήδης. Taur. [4])

V. 136. *ΑΥΤΟΚΑΣΙΓΝΗΤΑΣ*, τῆς αὐτῆς ἀδελφῆς, τουτέστιν ἐκ τοῦ αὐτοῦ πατρὸς καὶ μητρὸς τῆς αὐτῆς. ἀντὶ ὁ ἀνήρ. [5]) Taur.

V. 137. *ΟΜΟΓΑΜΟΝ* δὲ ἀντὶ τοῦ σύμβιον, παρὰ τὸ ὁμοῦ γὰρ ἐπίσης ἄνδρα τε καὶ γυναῖκα τῆς συνουσίας μετέχειν. ἐγάμει δὲ Δηϊπύλην, Τυδεὺς δὲ Ἀργείαν. [6])

V. 138. *ΩΣ ΑΛΛΟΧΡΩΣ.* ἴσως ὅτι ἐξηλλαγμένοι οἱ Αἰτωλοὶ περὶ τὰς ὁπλίσεις, καταστίκτους αὐτὰς ἔχοντες, καθάπερ καὶ τοῖς ὑποδήμασιν, [7]) ὥστε τὸν δεξιὸν μὲν ὑπο-

3) Leid. haec tantum habet: *ὤφειλεν ὅδε λέγειν σύγγ. ἀποδιδοὺς κ. τ. λ.* quae mutila et corrupta e Gu. sanata sunt.

4) Ultima sunt etiam in Gu. m. 2. *Ἀργεία μὲν ἐλέγετο ἡ γ. τοῦ Π. – – Δ. δὲ ἡ τοῦ Τ.* qui haec statim subiicit: *ἔχων δὲ Ἄδραστος τὸν δοθέντα αὐτῷ χρησμὸν, ὡς λέοντα καὶ κάπρον ταῖς αὐτοῦ θυγατράσι συζεύξειν, ἐπὶ μιᾷ τῶν ἡμερῶν ἐξελθὼν εὗρε Τυδέα καὶ Πολυνείκην περὶ κοίτης μαχομένους πρὸ τῶν πυλῶν, καὶ νομίσας τούτους εἶναι τοὺς παρὰ τοῦ χρησμοῦ ἢ ἀπὸ τῶν ἐνδυμάτων, ἢ ἀπὸ τοῦ μάχεσθαι, ποιεῖται γαμβρούς.*

5) Ultima ad v. *ὁμόγαμος* spectant.

6) Simile Scholion habet August. *Ἄδραστος εἶχε θυγατέρας δύο· καὶ τὴν μὲν μίαν, τὴν Ἀργείαν, εἶχεν ὁ Πολυνείκης, τὴν δ' ἑτέραν ὁ Τυδεὺς, ἤγουν τὴν Δηϊπύλην.*

7) Taurin. *καθάπερ καὶ τὴν ὑπόδεσιν, ὥστε καὶ τὸν δεξιὸν — ἀριστερόν.* Priora ista deerant in Aug. Tum Taurin. *ἄλλως. καλῶς εἶπεν αὐτὸν μιξ. οἱ γὰρ Αἰτ. πάντες καὶ ὅπλοις ὁπλίζουσιν, ὡς Ἕλληνες, ἀκοντ.* Qui haec duntaxat habet Aug, dat *καλῶς γὰρ αὐτόν φησι μιξ. οἱ γὰρ Αἰτ. πάντες καὶ ὅ, ὁπλίζονται κ. τ. λ.* e quibus *ὡς Ἕλληνες* in vulg. inserendum videtur. A verbis *ἴσως γὰρ τότε*, quae etiam deerant in Aug., haud dubie novum scholion incipit, in quo Taur. *ἐν τοῖς Θ. χοροῖς.*

δεδέσθαι πόδα, γυμνὸν δὲ ἔχειν τὸν ἀριστερόν. Καλῶς δὲ εἶπεν αὐτὸν Μιξοβάρβαρον, ὅτι οἱ Αἰτωλοὶ πάντες ὁπλίζονται, ἀκοντίζουσι δὲ ὡς βάρβαροι. Ἴσως γὰρ τότε ἐν τοῖς Θηβαϊκοῖς χρόνοις οἱ μὲν Ἕλληνες ὅπλοις ἐχρήσαντο, οἱ δὲ βάρβαροι ἀκοντίζειν ἠπίσταντο, ὕστερον δὲ καὶ τὸ ἀκοντίζειν Ἕλληνες μεμαθήκασιν. ΑΛΛΟΧΡΩΣ. τινὲς δὲ ἀλλόχρωτά φασιν εἰρῆσθαι αὐτὸν διὰ τὸ λόγχην ἔχειν καὶ μὴ δόρυ. Fl. 33.

V. 139. *ΣΑΚΕΣΦΟΡΟΙ*, ἀσπιδηφόροι. Gu. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

V. 141. *ΑΙΣΘΑΝΗι*, γινώσκεις. Gu. Fl. iidem. *ΣΑΦΩΣ*, ἀληθῶς, ἀκριβῶς. Gu. *ΜΙΞΟΒΑΡΒΑΡΟΣ*. ἐν τέλει γὰρ τῆς Εὐρώπης οἰκοῦντες Αἰτωλοὶ Ἑλληνικῶν τε καὶ βαρβαρικῶν ἅπτονται φρονημάτων· ἢ ἐπεὶ δοκοῦσι βαρβαρικὸν φρόνημα ἔχειν, διὰ τοὺς κατ᾽ ἀλλήλων πολέμους. καὶ Ὅμηρος· (Il. ι, 525.) Κουρῆτές τ᾽ ἐμάχοντο καὶ Αἰτωλοὶ μενεχάρμαι. *ΜΙΞΟΒΑΡΒΑΡΟΣ*, μεμιγμένος δοκῶν τὸ γένος ἐξ Ἕλληνος καὶ βαρβάρου. ὡς μὲν γὰρ βάρβαρος ἀκόντια ἔφερε καὶ ἀσπίδα, ὡς δὲ Ἕλλην, δόρυ καὶ σπάθην καὶ θώρακα καὶ κόρυθα· [8]) ὕστερον δὲ καὶ Ἕλληνες ἀκοντίοις ἐχρήσαντο. Leid. Gu. m. 2.

V. 143. *ΣΠΟΝΔΑΣ*, τὰς ἐπὶ τῇ διαλλαγῇ ἀγγελίας. C. C. C. Gu. m. 1.

V. 145—149. *ΤΙΣ ΟΥΤΟΣ ΑΜΦΙ ΜΝΗΜΑ ΖΗΘΟΥ*. Ἡ ἑβδόμη αὕτη στροφὴ κώλων ἐστὶ ε. τὸ α ἴαμβος τρίμετρος. τὸ β ἀναπαιστικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον εἰς δισύλλαβον. τὸ γ τροχαϊκὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον. τὸ δ ὅμοιον τῷ πρώτῳ. τὸ ε ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον· εἰ δὲ βούλει, ἰωνικὸν ἀπ᾽ ἐλάσσονος ἡμιόλιον ἐξ ἰωνικοῦ καὶ ἰάμβου. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

V. 145. *ΑΜΦΙ ΜΝΗΜΑ ΤΟΥ ΖΗΘΟΥ*. οὗτος ὁ Ζῆθος, ὡς ἔφαμεν, τειχιστὴς ὢν τῶν Θηβῶν, μεγάλου καὶ ἐπισήμου τάφου ἠξιώθη. [9]) *ΑΜΦΙ ΜΝΗΜΑ ΤΟΥ ΖΗΘΟΥ*. κοινὸς μὲν ἀμφοῖν ὁ τάφος Ζήθου καὶ Ἀμφίονος, συλληπτικῶς δὲ εἶπε. τινὲς δὲ φασὶ τὸν Ἀμφίονα *. [10])

V. 146. *ΚΑΤΑΒΟΣΤΡΥΧΟΣ*, πυκνοὺς καθειμένος βοστρύχους. C. C. C. Gu. m. pr. δασύθριξ. Fl. 33. δασυτρίχος. Gu. m. 2. τοῖς βοστρύχοις, τοῖς πλοκάμοις κατάκομος, καὶ τοῖς ὄμμασι καταπληκτικός· τὸ γὰρ κατὰ πλήθους ἐμφαντικόν. Taurin.

V. 146 sq. *ΓΟΡΓΟΣ Τ᾽ ΕΙΣΙΔΕΙΝ*, γοργῶδες ἀποβλέπων τοῖς ὄμμασι, καὶ ἅμα καὶ τῶν βοστρύχων παρεχόντων [1]) τοῖς ὀφθαλμοῖς τὸ γοργονῶδες. *ΓΟΡΓΟΣ*, καταπληκτικὸς ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς Γοργοῦς. Gu. m. 2.

V. 148. *ΥΣΤΕΡΩι*, ἀκολούθῳ. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

V. 149. *ΑΜΦΕΠΕΙ*, ἐπακολουθεῖ αὐτῷ ὄχλος πολὺς ὀπισθόπους. τινὲς δὲ ἐπὶ κατάρας αὐτὸ δέχονται, οἷον ἐσχάτῳ ποδὶ καὶ μηκέτι ὑποστρέφοντι, ἵν᾽ ᾖ, ὡς ὄχλος νιν ἀμφέπει ἐπὶ ἀπωλείᾳ.

V. 150. *ΟΔ᾽ ΕΣΤΙ*. Κατὰ περικοπὴν ἴαμβος, εἶτα παράγραφος. *ΠΑΡΘΕΝΟΠΑΙΟΣ*. ὡς μὲν Ἀντίμαχος Ἰάσονος φησὶ Ταλαοῦ, τοῦ Βίαντος, τοῦ Ἀμυθάονος, τοῦ Κρηθέως, τοῦ Αἰόλου, τοῦ Ἕλληνος, τοῦ Διὸς, μητρὸς δὲ Λυσιμάχης τῆς Κερκυόνος τοῦ Ποσειδῶνος· ὡς δὲ Ἑλλάνικος, Μειλίωνος (Μειλανίωνος) τοῦ Ἀμφιδάμαντος, τοῦ Ἐπόχου, τοῦ Ἀργήπου, τοῦ Κηφέως, τοῦ Ποσειδῶνος, μητρὸς δὲ Ἀταλάντης (add. τῆς) Ἰάσου. Taurin. [2]) *ΑΤΑΛΑΝΤΗΣ ΓΟΝΟΣ*. αὕτη ἐστὶν ἡ Ἰά-

8) Gu. ἐξ Ἑλλήνων καὶ βαρβάρων. ὡς μὲν γὰρ β. ἀκόντιον ἔφερεν, ὡς δὲ Ἕλλην, ἀσπίδα, ὕστ. δὲ κ. τ. λ.

9) ὡς ἔφη Leid. et ἠξίωται Gu.

10) Asteriscum, lacunae indicem, habet jam Junt. et Basil. In Taurin. nulla est lacunae nota, sed post Ἀμφίονα statim sequitur de Atalanta: ταύτην Μελανίων etc. In Gu. et Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. hoc scholion est: περὶ τὸ μνῆμα τὸ τοῦ Ζήθου καὶ τοῦ Ἀμφίονος· εἷς γὰρ ἦν ἀμφοτέρων τάφος.

1) παρεχόντων e Taur. recepi pro παρειλίττων. Idem ab initio γοργονῶδες, et om. καὶ ante ἅμα.

2) Parthenopaeum Talai f. commemorat Apoll. I, 9, 13. Paus. p. 156. cf. Schol. Soph. Oed. C. 1585. Itaque Ἰάσονος ex Ἰάσου a fine huc retractum suspicor. Quae sequuntur ex Hellanico, etiam ab aliorum narrationibus abhorrent.

σου μὲν παῖς, Μειλανίωνος δὲ γυνὴ, Ἀρκὰς τῷ γένει. [3]) ἔστι δὲ καὶ ἄλλη Σχοινέως θυγάτηρ, Ἱππομένους γυνὴ, Βοιωτική.

V. 151—153. *ΑΛΛΑ ΝΙΝ.* ἡ ὀγδόη αὕτη στροφὴ κώλων ἐστὶ δ. τὸ α δακτυλικὸν τετράμετρον, ἤτοι δίμοιρον ἔπους. τὸ β ὅμοιον πενθημιμερές· εἰ δὲ βούλει τὸ ι βραχὺ, ἔστω παιωνικὸν δίμετρον καταληκτικὸν ἐκ παίωνος α καὶ ἀναπαίστου. τὸ γ ὅμοιον τῷ α, καταληκτικὸν εἰς δισύλλαβον. Τὸ δ προσῳδιακὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον ἐκ χοριάμβου, παίωνος δ ἀντὶ ἰωνικοῦ ἀπ' ἐλάττονος καὶ σπονδείου. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος. Baroc. 74. *ΑΛΛΑ ΝΙΝ.* ἀλλ' αὐτὸν ἀπολέσειεν ἡ Ἄρτεμις, ἡ μετὰ τῆς μητρὸς αὐτοῦ κυνηγετοῦσα. εἰκότως δὲ τὴν Ἄρτεμιν κατ' αὐτοῦ ἐπικαλεῖται, ὡς θυμουμένην κατὰ τῆς Ἀταλάντης, ἐπεὶ πρότερον τὴν παρθενίαν ἠγάπα, ὕστερον δὲ τῷ Μειλανίωνι γαμηθεῖσα, κατεφρόνησε τῆς Ἀρτέμιδος. αὕτη δ' ἐστιν ἡ καὶ Μελεάγρῳ συγκυνηγετήσασα. [4]) *ΑΛΛΑ ΝΙΝ.* ἀλλ' εἴθε ἡ Ἄρτεμις ἡ κατὰ τὰ ὄρη μετὰ τῆς μητρὸς αὐτοῦ διατρίβουσα ὀλέσειεν αὐτὸν τόξοις δαμάσασα. C. C. C. Gu. m. 1.

V. 152. *ΙΕΜΕΝΑ*, διατρίβουσα (ὁρμωμένη, πορευομένη). Gu. Mosqu.

V. 154 sq. *ΕΙΗ.* Κατὰ περικοπὴν ἴαμβοι β. εἶτα παράγραφος.

V. 155. *Ο ΚΑΙ ΔΕΔΟΙΚΑ*, διὸ καὶ εὐλαβοῦμαι, μὴ τὸ δίκαιον [5]) σκοπήσαντες οἱ θεοὶ, ἀπολέσωσιν ἡμᾶς.

3) *Ἀρκὰς τῷ γένει* e Taurin. addidi, qui *αὕτη Ἰάσου μὲν θυγ. Μελανιῶνος* (sic) *γυνή. Ἀ. τ. γ. ἔστι δὲ ἄλλης χοινέως θ. ἱππομένους γ. βοιωτιακή.* Habet praeterea aliud scholion: *ταύτην Μελανίων ἔγημε τῇ τέχνῃ τῶν μήλων.* Gu. a m. 2. *ἥτις ἦν Μαινάλου θυγάτηρ.*

4) Quod e Leid. scholion enotavit Valck. idem habet Gu. *εἰκότως Ἄρτεμιν Ἀντιγόνη κατὰ Παρθενοπαίου ἐπιβοᾶται, ὡς θυμουμένην κατὰ τῆς τούτου μητρὸς Ἀταλάντης· ἱέρεια γὰρ οὖσα πρότερον τῆς θεοῦ καὶ παρθενίᾳ ζῆν αἱρουμένη, ἔφθαρται Μειλανίωνι. καὶ ὀργῆς ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος πλείστης πεπειραμένη, ἀπηξίωται τῆς πρὸς αὐτὴν ὑπηρεσίας.*

5) Sic Taurin. et Gu. pro *τοῦτο δίκ.* pro quo Valck. coniicit *τούτων τὸ δίκ.* In fine Taur. addit *ἡμᾶς τὸν θεὸν φοβουμένους.*

ΜΗ ΣΚΟΠΩΣ', ἀντὶ τοῦ ἵνα μὴ σκοπήσωσι, τουτέστιν ἵνα μὴ προνοήσωνται οἱ θεοὶ τοῦ δικαίου. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

V. 156—158. *ΠΟΥ Δ' ΟΣ ΕΜΟΙ.* Ἡ ἐννάτη αὕτη στροφὴ κώλων ἐστὶ δ. τὸ α χοριαμβικὸν ἡμιόλιον ἐκ χοριάμβου καὶ ἰάμβου· εἰ δὲ βούλει, τροχαϊκὸν πενθημιμερὲς, δακτύλου ἀρχομένου. τὸ β παιωνικὸν δίμετρον καταληκτικὸν ἐκ παίωνος δ [6]) καὶ δακτύλου, ἢ κρητικοῦ διὰ τὴν ἀδιάφορον. τὸ γ ὅμοιον ἡμιόλιον. τὸ δ ἴαμβος τρίμετρος. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος. *ΠΟΥ Δ' ΟΣ*, ποῦ ὑπάρχει ὃς ἐγένετο ἐμοὶ ἐκ μιᾶς μητρὸς ἐν πολυπόνῳ καὶ πολυωδύνῳ μοίρᾳ καὶ τύχῃ. ὦ φίλτατε γέρον, εἰπὲ, ποῦ ἐστὶν ὁ Πολυνείκης. *ΠΟΥ Δ' ΟΣ ΕΜΟΙ.* παρὰ τὸ Ὁμηρικὸν, (Il. γ', 236.) *Δοιὼ δ' οὐ δύναμαι ἰδέειν κοσμήτορε λαῶν.* δὶς δὲ παρέλαβε τὸ *Ποῦ*, τὴν σπουδὴν τῆς κόρης παριστῶν. *πολυπόνῳ* δὲ *μοίρᾳ*, ἤτοι κακομοιρίᾳ· τῷ γὰρ ἐπιθέτῳ διέστειλε τὸ τῆς μοίρας ὄνομα ὂν τῶν μέσων. [7])

V. 159 sqq. *ΕΚΕΙΝΟΣ.* κατὰ περικοπὴν ἴαμβοι δ, εἶτα παράγραφος. *ΕΚΕΙΝΟΣ* πλησίον τοῦ τάφου τῶν ἑπτὰ παρθένων τῆς Νιόβης παρίσταται τῷ Ἀδράστῳ. ὁρᾷς; ὁρῶ κατὰ τινὰ τρόπον χαρακτῆρα τοῦ προσώπου ἐκείνου καὶ στέρνα ἐξωμοιωμένα τοῖς στέρνοις ἐκείνου. [8]) MS. C.C.C. Gu. m. pr.

V. 159. *ΕΠΤΑ ΠΑΡΘΕΝΩΝ.* ὁ Ἀριστόδημος οὐ-

6) Sic King. Vulgo *ἐκ παίωνος δευτέρου.*

7) Sic Gu. et Flor. 33. in quibus haec sunt tantum a *κακομοιρίᾳ.* Vulgo: *τὸ τῆς μοίρας ὂν τὸ μέσον*, quod Valck. em. *τὸ τῆς μ. ὄνομα τὸ μέσον.* Paulo ante *κακομοιρίᾳ* jam Junt. et Basil. quod ipsum restituit V. qui Barnesianam vel Kingianam tantum inspexerat. In versu Homerico *δοιὼ* scribendum fuisse, per se quisque videt. Quae hunc sequuntur, ita exhibet Gu. *τὸ διπλοῦν ποῦ τὴν προθυμίαν τῆς κόρης παριστᾷ, ἣν εἶχεν ἰδεῖν τὸν ἀδελφόν.*

8) In Gu. desunt intermedia *ὁρᾷς — τρόπον*, quae Kingius de suo addidisse videtur. Post *Ἀδράστῳ* etiam *πλησίον* addunt Gu. et Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. post quod in Florr. statim sequitur: *τὸ γὰρ παρίσταται* etc. Ultima *χαρακτῆρα* etc. in scholiis dedit etiam Valck. ad v. 165. e C. C. C. et ad eum v. sunt in Mosqu. D.

δαμοῦ ἐν ταῖς Θήβαις φησὶ τῶν Νιοβιδῶν εἶναι τάφον, ὅπερ ἐστὶν ἀληθές. ὡς αὐτοσχεδιάζειν οὖν ἔοικεν Εὐριπίδης. περὶ δὲ τοῦ πλήθους τῶν Νιοβιδῶν αὐτὸς Εὐριπίδης ἐν Κρεσφόντῃ [9]) φησὶ, — — καὶ δὶς ἕπτ᾽ αὐτῆς τέκνα Νιόβης θανόντα Λοξίου τοξεύμασιν. ὅμως καὶ Αἰσχύλος ἐν Νιόβῃ καὶ Ἀριστοφάνης δὲ ἐν δράματι Νιόβης ὁμοίως ζ αὐτὰς λέγουσιν, εἶναι δὲ ἑπτὰ καὶ τοὺς ἄῤῥενας. Τιμαγόρας δὲ ἐν τοῖς Θηβαϊκοῖς φησὶν, ὡς κακῶς πάσχοντες ὑπὸ τῶν περὶ Ἀμφίονα οἱ Σπαρτοὶ ἀνεῖλον αὐτοὺς λοχήσαντες, ἀπιόντας εἰς Ἐλευθερὰς ἐπὶ πατρικὴν θυσίαν, [10]) τὴν δὲ Νιόβην εἴασαν ζῆν διὰ Πέλοπα. ἄλλοι δὲ ἄλλως ἱστοροῦσι περὶ αὐτῆς. ὁ μὲν γὰρ Φερεκύδης φησὶν, αὐτὴν ἔχειν παῖδας ἓξ, Ἀλαλκομενέα, [1]) Φηρέα, Εὔδωρον, Λύσιππον, Ξάνθον, Ἀργεῖον, θυγατέρας δὲ ἓξ, Χιόνην, Κλυτίαν, Μελίαν, Ὥρην, Λαμίππην, Πελοπίαν. Ἑλλάνικος δὲ ἐν τῇ ἐπιγραφῇ Ἀτλαντίδος ἄρσενας δ φησὶ, Ἀρχήνορα, Μενέστρατον, * Ἀρχαγόραν, θυγατέρας δὲ τρεῖς, Πελοπίαν, [2]) Ὠγυγίαν, Ἀστυκράτειαν. Ξάνθος δὲ ὁ Λύδιος δέκα καὶ δέκα ἐκ Φιλόττου [3]) τοῦ Ἀσσυρίου, ὃς ᾤκει ἐν Σιπύλῳ.

9) *Κρεσφόντῃ* Meursius em. pro *Κλεοφόντῃ*. Propius ad verum accedit Flor. 35. *Κρεσφῶντι*. Taur. *ἐν Κρεοφάντῃ*.

10) Sic em. Valck. pro *οὐσίαν*. Taur. *εἰς πάτριουσίαν*, et paulo ante *κακῶς π. οἱ περὶ τὸν Ἀμφίονα οἱ Σπαρτιάται*.

1) Taurin. *ἔχειν αὐτὴν παῖδας ἐξαλαλκομενέος* (i. e. *ἓξ, Ἀλαλκομενέα*) *δύσιπον, ξάνθον, ἀργεῖον, θυγατέρας δὲ κιόνην, κλυτίαν* etc. *Χιόνην* est a Barn. pro *Κιόνην*. Mox pro *ἐν τῇ ἐπιγραφῇ Ἀτλαντίδος* Valck. conii. *ἐν τῇ ἐπιγραφομένῃ Ἀτλαντίδι* vel *Ἀτλαντιάδι*.

2) Hoc nomen Flor. 33. et Taurin. suppeditaverunt, qui tamen defectum in nominibus puerorum non explent: Taur. habet *ἀρχίνορα, μεν. Ἀρχιγόραν*. *Ὠγυγίαν* debetur Barn. pro *Ὠγυῖαν*. Taur. *ὠγύαν*. Fl. *αὐγυίαν*.

3) *Φιλόττου* egregia emendatio est Valck. Philottum, Niobes maritum, commemorat Parthenius c. 33. Paulo ante Taur. *καὶ δέκα* om. et post *Σιπύλῳ* cum Flor. addit: *ὃς ἀνῃρέθη ἐν κυνηγεσίῳ ὑπὸ ἄρκτου*. In Gu. hoc est scholion, idemque in Leid. teste Valcken. *Νιόβη παίδων θηλειῶν ἓξ καὶ ἀῤῥένων τοσούτων καταστᾶσα μήτηρ, διότι πρὸς Λητὼ ἐμεγαλαυχήσατο, εὐδαιμονε-*

V. 160. *ΑΔΡΑΣΤΩι.* εἰκότως τούτῳ παρίσταται, καὶ τοῦτον θεραπεύει, δι᾽ οὗ τὴν εἰς [4]) τὴν πατρίδα κάθοδον προσεδόκα αὐτῷ γενέσθαι. *ΑΔΡΑΣΤΩι.* Ἄδραστος υἱὸς Λυσιμάχης τῆς Κερκυόνος καὶ Ταλαοῦ τοῦ Ἀγήνορος, τοῦ Καλυδῶνος, τοῦ Πλευρῶνος, τοῦ Μένου, τοῦ Ἐνδυμίωνος, τοῦ Ἀεθλίου, τοῦ Διός. Havn. *ΠΛΗΣΙΟΝ.* περισσὸν τὸ πλησίον· τὸ γὰρ παρίσταται τὸ πλησίον ἵσταται δηλοῖ. C.C.C. Gu.m.1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Mosqu. D.

V. 163—169. *ΑΝΕΜΩΚΕΟΣ.* Ἡ δεκάτη αὕτη στροφὴ ἑτέρως μέν ἐστιν ἐσχηματισμένη, ὡς ἄνω τεθέντος τοῦ προσώπου, κώλων δέ ἐστιν η. τὸ α ἀναπαιστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ β ὅμοιον καταληκτικὸν [5]) εἰς δισύλλαβον. τὸ γ ὅμοιον πενθημιμερὲς ἐκ δύο προκελευσματικῶν, ἤτοι τριῶν τριβραχέων. τὸ δ ἰωνικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον ἐκ παίωνος τρίτου ἀντὶ ἰωνικοῦ, τροχαϊκῆς συζυγίας, ἤτοι ἐπιτρίτου β καὶ ἰάμβου. τὸ ε ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐξ ἰάμβου καὶ ἀναπαίστου καὶ δύο χορείων· εἰ δὲ

στέραν ἐκείνης ἑαυτὴν εἶναι λέγουσα, (*δύο ἐχούσης παῖδας* addit Leid.) *ὑπὸ τῶν ὕστερον Λητοῖ παίδων, Ἀρτέμιδός τε καὶ Ἀπόλλωνος* (*ὑπὸ τῶν παίδων Λητοῦς Ἀπ. καὶ Ἀρτ.* Leid) *βέλεσι τρωθέντα τὰ τέκνα ἀπώλεσε, καὶ Ζεὺς θρηνοῦσαν οἰκτείρας εἰς λίθον μετάγει. φασὶ δὲ τὰ μὲν τῶν ἀῤῥένων ὀνόματα Ἀλκομενέα* (sic), *Φηρέα, Εὔδωρον, Λύσιππον, Ξάνθον, Ἀργεῖον, τὰ δὲ τῶν θηλειῶν Κιόνην, Κλυτίαν, Μελίαν, Αὔρην, Λαμίππην*, (Leid. *Αἴρην, Λαμείπην*) *Πελοπίαν. ἄλλοι δὲ φασὶν, ὧν καὶ Εὐριπίδης, ὡς ἑπτὰ θηλείας καὶ ἑπτὰ ἄῤῥενας ἔτεκεν.* Huius priora usque ad *μετάγει*, et postrema *ἄλλοι δὲ φ.* in contextu, reliqua in nota 24. dedit Valcken. Idem simile sch. Aug. cod. affert not. 29. *λέγεται, ὅτι ἡ Νιόβη εἶχε παῖδας ἓξ ἄῤῥενας καὶ θηλείας, ἐξ ὧν τοὺς ἄῤῥενας ἐφόνευσεν ὁ Ἀπόλλων, τὰς δὲ θηλείας ἡ Ἄρτεμις, ὅτι ἐκαυχήσατο ἔχειν πολύπαιδας καὶ καλλίπαιδας ὑπὲρ τὴν Λητὼ τὴν αὐτῶν μητέρα τὰς θυγατέρας. καὶ ἅπαντας ἐτάφησεν ἡ μήτηρ Νιόβη εἰς ἓν μνημεῖον.* et addit: ultima, si quis ita velit, corriget; modo forma recentior *ταφῆσαι* relinquatur intacta.

4) Sic August. et Gu. pro *ὡς*.

5) Sic King. Vulgo inepte *ἀκατάληκτον*. Paulo post vulgo: *τὸ γ - - - - ἤτοι τριβραχέων*. Omisit King. *γ*. interseruit Valck. *ἤτοι γ τριβρ*.

βούλει; ἰωνικὸν τρίμετρον καταληκτικὸν ἐκ παιώνων δευτέρου καὶ πρώτου ἀντὶ ἰωνικοῦ ἀπὸ μείζονος, καὶ χορείου. τὸ ς τροχαϊκὸν τρίμετρον ὑπερκατάληκτον Στησιχόρειον. τὸ ζ ἀντισπαστικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον, ἐκ δύο ἀντισπάστων καὶ ἰάμβου. τὸ η ὅμοιον ἡμιόλιον. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

V. 165—167. *ΑΝΕΜΩΚΕΟΣ ΕΙΘΕ. Εἴθε ἐξήνυσα τοῖς ποσὶν ἤγουν* 6) *ἠδυνήθην τελέσαι δρόμον νεφέλης ταχείας διὰ τοῦ ἀέρος πρὸς τὸν ἐμὸν ἀδελφὸν, τὸν φυγάδα τὸν ἄθλιον, περιέβαλον δὲ διὰ χρόνου τὰς ἐμὰς ὠλένας τῇ δέρῃ αὐτοῦ τῇ φιλτάτῃ.* C. C. C. Gu. m. 1. *εἴθε δρόμον νεφέλας ἐξανύσαιμι ποδὶ δι' αἰθέρος, πρὸς ἐμὸν ὁμογενέτορα, φυγάδα μέλεον, περὶ δ' ὠλένας βάλοιμι τῇ φίλῃ δέρῃ· διὰ χρόνου γάρ. αὕτη δὲ ἡ σύνταξίς ἐστιν, ἐὰν μὴ ἔγκειται τὸ, ὡς ἴδον· ἐὰν δὲ ἔγκειται τὸ, ὡς ἴδον, οὕτω συντακτέον· χρόνῳ φυγάδα μέλεον ὡς ἴδω.* 7)

V. 163. *ΑΝΕΜΩΚΕΟΣ,* (*ταχείας*) *ἢ τῆς ἀνέμῳ κινουμένης νεφέλης· ἴσως γὰρ ἀνέμῳ κινεῖται.* (*κινοῦνται* Havn.) Gu. Havn. 8)

V. 166. *ΒΑΛΟΙΜΙ ΧΡ. περιέβαλον δὲ διὰ χρόνου.* (*ἢ εἰς τὸ χρόνῳ ὑποστικτέον.*) Gu.

V. 168 sq. *ΩΣ ΟΠΛΟΙΣΙ. ὡς εὐπρεπὴς, ὦ γέρον, ἐστὶν, ἤγουν εὔστολος ἐν ὅπλοις χρυσοῖς* (*φλεγέθων ἤγουν* add. Gu.) *λάμπων ὁμοίως ταῖς ἑωθιναῖς* (*πρωϊναῖς* Gu.) *ἀκτῖσι τοῦ ἡλίου.* MS. C. C. C. Gu. m. pr.

V. 169. *ΕΩιΟΙΣ ΟΜ. ταῖς ἑωθιναῖς βολαῖς τοῦ ἡλίου ἐοικώς.* 9)

6) *ἐξήνυσα* et *ἤγουν* e Gu. addidi. Prius necessarium erat ob sequ. *περιέβαλον.* Glossa etiam est in Gu. a m. pr. *ἐξανύσαιμι ἀντὶ τοῦ ἐξήνυσα,* et a m. 2. additum *ἐδυνήθην τελέσαι.*

7) Hoc scholion omisit King. In Havn. est *δέρῃ διὰ χρόνου. αὕτη ἡ σύντ.* om. *γὰρ* et *δὲ*, e quibus *δὲ* om. etiam Valck. Tum cod. *ἐὰν μὴ ἔγκειται τὸ ἐδαφιῶ τὸ ὡς ἴδω. ἐὰν κεῖται, οὐ συντ.*

8) In Havn. sequitur *τὸ ἑξῆς· ἀνεμώκεος εἴθε δρόμον.* Priora *τῆς — νεφέλης* habet etiam Fl. 33.

9) Hoc quoque scholion om. King. recepta tamen ex eo voce *ἑωθιναῖς* in paraphr. v. 168.

V. 170—174. *Κατὰ περικοπὴν ἴαμβοι ε, εἶτα παράγραφος.* 10)

V. 170—174. *ΗΞΕΙ εἰς τούςδε τοὺς δόμους ἠσφαλισμένος σπονδαῖς, ὥςτε πληρῶσαί σε χαρᾶς. Οὗτος δὲ, ὦ γεραιὲ, τίς ὑπάρχει, ὃς ἵππους λευκοὺς ἡνιοχεῖ ἐπιβεβηκώς; οὗτός ἐστιν ὁ μάντις Ἀμφιάραος· ζῶα δὲ ἐν τῷ ἅρματι αὐτοῦ ἐπὶ τῷ σφαγιασθῆναι καὶ ῥεῦσαι τὸ αἷμα αὐτῶν προςφιλῶς τῇ γῇ.* MS. C. C. C. 1)

V. 171. *ΕΝΣΠΟΝΔΟΣ, φίλιος, εἰρηναῖος, εἰρηνικὸς, μετὰ εἰρήνης. Τὸν Ὁμηρικὸν δὲ Μενέλαον μιμεῖται Εὐριπίδης, ὑπόσπονδον Πολυνείκην ἄγων εἰς τὰς Θήβας, ὡς ἐκεῖνος εἰς τὴν Ἴλιον εἰςῆλθε καταθησόμενος τὸν πόλεμον.* 2)

V. 172. *ΑΡΜΑ ΛΕΥΚΟΝ. λευκὸν τὸ ἅρμα φησὶ διὰ τοὺς ἵππους· ἐκ γὰρ τῶν ἵππων τὸ ἅρμα λέγει.* 3)

V. 174. *ΣΦΑΓΙΑ Δ' ΑΜ' ΑΥΤΩι. σφάγια μὲν τὰ ἱερεῖα, ῥοαὶ δὲ αἱ σπονδαί.* 4) *ἢ οὕτως· ὧν τὸ αἷμα τῆς γῆς ῥοαὶ γίνεται, ἢ ὧν τὸ αἷμα συμβαίνει παρὰ τὴν γῆν ἐκχεῖσθαι. τὸ γὰρ φιλεῖν καὶ ἐπὶ τοῦ συμβαίνειν τάττεται. ΣΦΑΓΙΑ. Ὅτι ἐν τῷ ἅρματι ἔφερεν αὐτοῦ ὁ Ἀμφιάραος ζῶα ἕτοιμα εἰς σφαγὴν, ἵνα, ὅτε δοκεῖ αὐτῷ καλὸν, ἀποσφάξῃ καὶ μαντεύηται δι' αὐτῶν,* 5) *δῆλον ἀφ' ὧν λέγει ἔμπροσθεν* (v. 1109. sqq.) — *εἴς τε Προιτίδας*

10) Hoc scholion dedit King. fortasse e Barocc. In Junt. Bas. Barn. non legitur.

1) In Gu. sunt tantum ultima: *ζῶα δὲ ἐν κ. τ. λ.* Reliqua pro glossis inter versus scripta sunt, praeter *ἠσφαλισμένος σπ. φιλικός,* quod e C. C. C. enotatum a Piersio habet Valck.

2) Havn. *τὸν Ἑλληνικὸν μιμεῖται ὁ Εὐρ. Μεν.*

3) Havn. *λ. τὸ ἅρμα λέγει διὰ τοὺς ἵ.* pro *φησὶ,* tum reliqua omittit.

4) *ἱερεῖα* pro *ἱερὰ* Aug. Taur. Havn. *αἱ* ante *σπονδαὶ* add. Valck. et id ipsum habet Havn. qui etiam vv. *ὧν τὸ αἷμα — γίνεται ἢ* omittit.

5) In Gu. hoc scholion annexum est verbis paraphraseos ad v. 170—174. *προςφιλῶς τῇ γῇ. ὅτι δὲ ἐν τῷ ἅρματι αὐτοῦ ἔφ. ὁ Ἀμφ.* tum *ὅτε δοκεῖ* cum Cant. et Leid. pro quo Valck. dedit *ὅτ' ἐδόκει.* denique *σφάξῃ καὶ μαντεύοιτο.*

Πύλας ἐχώρει, σφάγι᾽ ἔχων ἐφ᾽ ἅρμασιν — — Ἀμφιάραος. C.C.C. Leid. Gu. m. 1. *ΣΦΑΓΙΑ.* λέγει ἢ ἐσφαγμένα ἱερεῖα πρὸ αὐτοῦ ὄντα, δι᾽ ὧν ἐμαντεύετο, ἢ, ἐπειδὴ μάντις ἦν, σημεῖα τῆς ἑαυτοῦ τέχνης γεγραμμένα ἱερεῖα εἶχεν ἐπὶ τοῦ ἅρματος. κρείττων δὲ ἡ πρόσθεν ἔννοια. Gu. m. 2. *ΦΙΛΑΙΜΑΤΟΥ.* Τὸ ἐπίθετον [6]) τῆς γῆς ἐπὶ τὰ σφάγια μετήγαγεν. οἱ μὲν γράφουσι γῆς φιλαιμάτου, οἱ δὲ τὸ τέλειον φιλαιμάτοιο λέγουσιν.

V. 175 — 179. *Ω ΛΙΠΑΡΟΖΩΝΟΥ ΘΥΓΑΤΕΡ.* Ἡ ἑνδεκάτη αὕτη στροφὴ ἑτέρως μέν ἐστιν ἐσχηματισμένη κατὰ τὸ τέλος, κώλων δέ ἐστιν ἕξ. τὸ α δακτυλικὸν ἑφθημιμερές. τὸ β χοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐκ χοριάμβου καὶ ἐπιτρίτου α. τὸ γ ὅμοιον καταληκτικόν· εἰ δὲ βούλει, δακτυλικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον [εἰς δισυλλαβίαν]. τὸ δ ὅμοιον ἐκ χοριάμβου καὶ ἀμφιβραχέος· εἰ δὲ βούλει, ἰαμβικὸν ἑφθημιμερές. τὸ ε ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος ἡμιόλιον· εἰ δὲ βούλει, ἰαμβικὸν πενθημιμερές, τοῦ β ποδὸς ἀναπαίστου. τὸ ϛ παιωνικὸν δίμετρον καταληκτικὸν [7]) ἐκ παίωνος δ καὶ βακχίου. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος. *Ω ΣΕΛΗΝΗ,* θύγατερ Ἀελίου τοῦ χρυσοειδοῦς καὶ καθαροῦ, λίαν ἡσύχως καὶ εὐτάκτως τὴν μάστιγα ἔνθεν κἀκεῖθεν φέρων τοῖς πώλοις, ἰθύνει, αὐτοὺς δηλονότι, ἤγουν εἰς ὀρθὸν ἄγει. [8]) C.C.C. Gu. m. 1.

6) Articulum addunt Aug. Gu. et Havn. hic paulo post ἐπὶ σφάγια. tum οἱ μὲν γράφουσι γῆν φιλαίματον, οἱ δὲ τὸ τ. φιλαίματοι λέγ. Aug. οἱ δὲ γρ. τοῖς φιλαιμάτου, οἱ δὲ τὸ τέλ. φιλαιμάτοιο. Gu. τὸ ἐπ. τῆς γ. ἐπὶ τὰ σφ. μ. οἱ δὲ γρ. γῆς φιλαιμάτοιο. sic Barnes. jam dederat pro φιλαιμάτιον. Post λέγουσιν in Havn. sequitur: ὁ νοῦς ἅτινα ῥοαὶ φιλαίματοι εἰσὶ τῆς γῆς. ἡδομένη ἐπὶ τῶν σφαγίων, ἢ αἱ εἰωθυῖαι δι᾽ αἱμάτων γίνεσθαι. ἄλλως. τὰ σφάγια τῶν ἱερείων αὐτῷ τῷ Ἀμφιαράῳ ἢ διὰ τὸ εἶναι αὐτὸν μάντιν, ἢ πολεμικῶν φίλα, καὶ αἱ ῥύσεις τῶν αἱμάτων προσφιλεῖς εἶναι αὐτῷ ἐπὶ τῆς γῆς. Priora sunt etiam in Gu. a m. 2. et Flor. 33. ἅτινα σφάγια ῥ. φ. εἰσὶ τῆς γῆς, ἡδομένης (ἡδόμεναι Flor.) ἐπὶ τῷ σφαγίῳ.

7) Vulgo παιων. τρίμετρον ἀκ. tum ἐκ π. δ. καὶ βραχέος. Corr. King.

8) In Gu. tantum sunt λίαν ἡσ. — ἄγει. Verba χρυσ. καὶ καθ. pro glossis scripta sunt supra λιπαροζ. Ἀελίου saltem in Ἡλίου mutare debuerat King.

V. 175. *ΛΙΠΑΡΟΖΩΝΟΥ,* εὐπρεπεστάτου. *ΛΙΠΑΡΟΖΩΝΟΥ,* μεγαλοζώνου, τουτέστι τοῦ πλουσίου εἰς φαῦσιν. et ab al. m. τουτέστιν ἔχοντα πολλὰς ζώνας· τὸ γὰρ λιπαρὸν οὕτω δηλοῖ, ἤγουν πολυφώτου καὶ εὐπρεπεστάτου. Gu. m. 2. [9]) *ΘΥΓΑΤΕΡ ΑΕΛΙΟΥ.* Ἡσίοδος φησὶν, ἀδελφὴν Ἡλίου εἶναι τὴν Σελήνην, Θεία δ᾽ Ἠέλιόν τε μέγαν λαμπράν τε Σελήνην Γείνατο. (Theog. 371.) Αἰσχύλος δὲ καὶ οἱ φυσικώτεροι, θυγάτερα, παρόσον ἐκ τοῦ ἡλιακοῦ φωτὸς μεταλαμβάνει, ἀμέλει καὶ πρὸς τὰς ἡλιακὰς ὑποστάσεις [10]) μεταμορφοῦται ἡ σελήνη. *ΘΥΓ. ΑΕ.* Κατὰ μὲν τὴν μυθικὴν ἱστορίαν ἀδελφὴ Ἡλίου ἡ Σελήνη· (ἄμφω γὰρ ἐκ Λητοῦς καὶ Διὸς) κατὰ δὲ τὸν φυσικὸν λόγον θυγάτηρ, ἐκεῖθεν ὥσπερ ἐκ πηγῆς ἀρυομένη τὸ φῶς. Leid. Gu. m. 2.

V. 177. *ΑΤΡΕΜΑΙΑ.* εἰκότως ἡσυχῇ καὶ σωφρόνως ἐλαύνει ὁ Ἀμφιάραος· οἶδε γὰρ ὡς μάντις τὰ ἀποβησόμενα, καὶ ὡς ἀποθανούμενος· καὶ διὰ τοῦτο οὐκ ἐσόβει τοῖς ἵπποις, ὥσπερ οἱ ἄλλοι. [1]) *ΚΕΝΤΡΑ,* μάστιγας.

V. 179. *ΙΘΥΝΕΙ.* κυβερνᾷ.

V. 180 sq. *ΠΟΥ Δ᾽ ΟΣ.* σύστημα κατὰ περικοπὴν ἴαμβοι γ', εἶτα παράγραφος. τὸ παρὸν σύστημα ἄλλως ἐστὶν ἐσχηματισμένον, ὡς ἄνω τιθέντος τοῦ προσώπου. οὕτω δὲ χρὴ τὸν δεύτερον στίχον γράφειν, ὡς διωρθώθη παρ᾽ ἡμῶν, ἵν᾽ ᾖ τέλειος ἴαμβος, καὶ μὴ τὸ Καπανεὺς μόνον κείμενον εἴη, ὡς πολλαχοῦ εὕρηται. Baroc. 74. *ΠΟΥ Δ᾽ ΟΣ.* ποῦ δέ ἐστιν ὁ Καπανεὺς, ὃς κατὰ τῆσδε τῆς πόλεως τὰς δεινὰς ὕβρεις ὑβρίζει. MS. C.C.C. Gu. m. pr. *ΕΦΥΒΡΙΖΕΙ,* μετὰ ὕβρεως ἀπειλεῖ τὰ χαλεπὰ τῇ πόλει.

9) Priora μεγαλ. — φαῦσιν habet etiam Flor. 33.

10) πρὸς τὰς ἡλ. ὑποστ. ex Aug. (et Taur.) recepit Valck. pro πρὸς τὰς ἡλ. μεταστάσεις. Havn. πρὸς τὰς ἡλ. κατακλίσεις. Paulo ante pro θυγατέρα Aug. et Taur. φασὶν ὅτι θυγάτηρ, quod recepit Valck. — γείνατο ex Aug. Taur. Havn. accessit. Ab initio versus Hesiodei ante Valck. legebatur Θείαν τ᾽.

1) Ultima καὶ ὡς ἀποθανούμενος κ. τ. λ. e Gu. addidi: idem antea habet ᾔδει γὰρ ὡς μ. τὸ ἀποβησόμενον. Recte autem ad hunc vs. adscriptum est hoc scholion in Havn. et Gu. quod in Junt. Bas. Barn. scholio ad v. 172. adhaeserat.

V. 181. *ΚΑΠΑΝΕΥΣ.* Καπανεὺς Ἱππονόου τοῦ Ἀναξαγόρα, τοῦ Ἀργείου, [2]) τοῦ Μεγαπένθους, τοῦ Προίτου, τοῦ Ἄβαντος, τοῦ Λυγκέως, τοῦ Αἰγύπτου, μητρὸς δὲ Λαοδίκης τῆς Ἴφιος,[3]) τοῦ Ἀλέκτορος. Aug. Taur. Havn. Μετὰ τοῦ Ἀδράστου ἑπτὰ λοχαγοὺς οὗτος ὁ ποιητὴς ἀριθμεῖ, ὁ δὲ Αἰσχύλος, ὅτι τοῦτον οὐκ ἀριθμεῖ, διὰ τοῦτο τὸν Ἐτέοκλον τοῖς ἓξ συναριθμεῖ. Gu. m. 2. *ΠΡΟΣΒΑΣΕΙΣ ΤΕΚΜ.* τὰς πύλας σκέπτεται. *ΠΡΟΣΒΑΣΕΙΣ*, τὰς εἰςβάσεις λέγει καὶ τὰς πύλας. ἄλλως. τὰς ἑπτὰ κλίμακας τῶν πύργων, δι᾽ ὧν εἰς τὸ τεῖχος ἀνέρχονται. Fl. 33. Taur. Havn. [4]) εἰςόδους. (ἀναβάσεις, ἐξοχὰς, προβολὰς ἢ πύλας.) Gu. *ΤΕΚΜΑΙΡΕΤΑΙ*, σκοπεῖ. (σημειοῦται.) Gu.

V. 183—192. *ΙΩ ΝΕΜΕΣΙΣ.* Ἡ δωδεκάτη αὕτη στροφὴ [5]) κώλων ἐστὶ ιδ. τὸ α ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος δίμετρον ἀκατάληκτον ἐκ παίωνος β καὶ ἰωνικοῦ. τὸ β ἰωνικὸν ἡμιόλιον ἐκ παίωνος δ καὶ σπονδείου· εἰ δὲ βούλει, ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον. τὸ γ ἀντισπαστικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον ἐξ ἰαμβικῆς συζυγίας, ἤτοι διϊάμβου, ἀντισπάστου [6]) καὶ πυῤῥιχίου, ἢ ἰάμβου διὰ τὴν ἀδιάφορον. τὸ δ προςῳδιακὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐκ παίωνος β ἀντὶ ἰωνικοῦ καὶ χοριάμβου. τὸ ε ἀναπαιστικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον. τὸ ς ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ ζ ἐκ χοριάμβου, ἐπιτρίτου γ καὶ τροχαίου. τὸ η ἀντισπαστικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον, ὃ καλεῖται Σαπφικὸν, ἢ Ἱππωνάκτειον, ἐξ ἐπιτρίτου τετάρτου καὶ τρίτου καὶ συλλαβῆς. τὸ θ χοριαμβικὸν τρίμετρον καταληκτι-

2) Sic Havn. pro *Ἄργου.* vid. Paus. II. p. 150.

3) Sic Taur. pro *Ἰφίτου ἀλέκτορος*, quod habent Aug. Havn. Valck. em. *Ἴφιδος τοῦ Ἀλ.*

4) Havn. ab initio articulum omittit.

5) Junt. Basil. rursus *ἡ ιβ ἀντιστροφή.* Paulo post *ἐκ παίων. β καὶ ἰων.* King. dedit pro *ἐκ π. β. ἀντὶ ἰων.* Tum King. *τὸ β παιωνικὸν ἡμ.* non assentiente Valck. qui, primus quidem pes, inquit, paeon quartus est *βαρύβρομοι*, sed ionici vice positus.

6) *ἀντισπάστου* interseruit King, an e cod. dubito. Mox post *τὸ ε — βραχυκατάληκτον* delevit voces *ἐκ χοριάμβου.* Post *τὸ ζ* King. et Valck. interseruerunt *χοριαμβικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον.*

κὸν ἐξ ἐπιτρίτου πρώτου, χοριάμβου καὶ ἀμφιβραχέος. τὸ ι προςῳδιακὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον.[7]) τὸ ια χοριαμβικὸν ἐκ χοριάμβου καὶ ἀναπαίστου· εἰ δὲ βούλει, δακτυλικὸν πενθημιμερές. τὸ ιβ χοριαμβικὸν [ὅμοιον τῷ ζ] ἐκ δύο χοριάμβων, [ἢ ἐπιτρίτου καὶ χοριάμβου,] καὶ πυῤῥιχίου, ἢ ἰάμβου διὰ τὴν ἀδιάφορον. τὸ ιγ χοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐκ χοριάμβου καὶ διϊάμβου διὰ τὴν ἀδιάφορον. τὸ ιδ ὅμοιον ἡμιόλιον· εἰ δὲ βούλει, δακτυλικὸν ὅμοιον τῷ ιβ. ἐπὶ τῷ τέλει δύο διπλαῖ, ἡ μὲν ἐν ἀρχῇ τοῦ κώλου, ἡ δὲ κατὰ τὸ τέλος, δηλοῦσαι, ὡς τέλος ἔσχε τὰ ἀνομοιόστροφα.

V. 183—185. *ΙΩ ΝΕΜΕΣΙΣ.* Φεῦ, ὦ Νέμεσις, Δίκη, καὶ Διὸς μεγαλόηχοι βρονταὶ, καὶ φῶς κεραύνιον, καυστικὸν, σὺ κοιμίζοις [8]) καὶ ταπεινοῖς τὴν κενοδοξίαν τὴν ὑπεράνορα καὶ ὑψηλήν.

V. 183. *ΙΩ*, ἐπὶ ἀγανακτήσεως. Gu. m. pr. *ΝΕΜΕΣΙΣ* θεὰ παρ᾽ Ἕλλησι τιμωρουμένη τοὺς μεγαλαύχους. Baroc. 74. Gu. m. 2. τουτέστιν, ὦ θεὰ νεμεσῶσα καὶ τιμωροῦσα τοὺς ἀλαζόνας. Gu. m. 2. Fl. 33. ὦ δίκη. (θυγάτηρ τῆς Νυκτός.) Gu. *ΒΑΡΥΒΡΟΜΟΙ*, βαρύηχοι. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

V. 184. *ΚΕΡΑΥΝΙΟΝ ΤΕ ΦΩΣ ΑΙΘ.* ὦ κεραυνοῦ φῶς. προαναφωνεῖ τὰ συμβησόμενα αὐτῷ. Gu. m. 2. Fl. 33. *ΣΥ ΤΟΙ*, πρὸς ἐκεῖνον ἀποστρέφεται. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 56. 59. 76. ἀποστροφὴ πρὸς Καπανέα. Fl. 21. ὦ Νέμεσις. Gu. m. pr.

V. 185. *ΜΕΓΑΛΑΝΟΡΙΑΝ.* μεγαλοφροσύνην, μεγαλοῤῥημοσύνην, ἤγουν μεγαληγορίαν. *ΜΕΓΑΛΑΝΟΡΙΑΝ.* ἔπαρσιν, ἀλαζονείαν ὑπερήφανον. C. C. C. Gu. m. 1. [9])

7) Post *βραχυκατάληκτον* legebatur *ἐκ χοριάμβου καὶ ἀναπαίστου, εἰ δὲ β. δακ. πενθ.* quae King. post vv. *τὸ ια χοριαμβικὸν* transposuit. Paulo ante Valck. legendum videbatur: *τὸ θ ἀντισπαστικὸν τρίμετρον καταληκτικὸν, ἤτοι Φαλαίκειον, ἐξ ἀντισπάστου, ἐπιτρίτου β, ἰάμβου καὶ συλλαβῆς.*

8) Legebatur *νομίζεις.* Barn. *κοιμίζεις.* King. *κοιμίζοις.*

9) In Gu. his manus secunda adscripsit *ὑπὲρ ἄνθρωπον.* Ibidem aliae glossae sunt: *ὑπερηφανίαν, μεγαλαυχίαν, μεγαλοφροσύνην, κενοδοξίαν.* In iis, quae dedi, Mosqu. *ἀλαζ. καὶ ὑπερηφανίαν.*

ΚΟΙΜΙΖΟΙΣ. Τὸ κοιμίζοις εἰ μὲν ο καὶ ι γράφεις, μερικόν ἐστι πρὸς μόνον τὸν Καπανέα· εἰ δὲ ε καὶ ι, καθόλου. οἷον σὺ τὴν ὑπερηφανείαν κοιμίζεις, καὶ οὗτος, τοιοῦτος ὢν, κατενεχθήσεται. Leid. Gu. m. 2. *ΚΟΜΙΖΕΙΣ,* ἔχεις. Mosqu. D.

V. 186—189. *ΟΔ᾽ ΕΣΤΙΝ.* [10]) Τὸ ἑξῆς· ὅδ᾽ ἐστὶν, ὃς ἐπαγγέλλεται πολέμῳ δουλείαν περιβάλλων αἰχμαλωτίδας γυναῖκας δώσειν Μυκήναισι Λερναίᾳ τε τριαίνᾳ τοῖς Ποσειδῶνος καὶ Ἀμυμώνης ὕδασι. Διὰ γὰρ τὴν μίξιν τὴν Ποσειδῶνος καὶ Ἀμυμώνης πολύυδρον γέγονε τὸ Ἄργος. τὸν Ὁμηρικὸν δὲ Ἕκτορα ἐμιμήσατο, φάσκοντα πρὸς Ἀνδρομαχην· (Il. ζ΄, 457.) Καί κεν ὕδωρ φορέοις Μεσσηΐδος ἢ Ὑπερείης. Ἄλλως. Τινὲς οὕτω· λείπει ὁ καὶ, καὶ εἰσὶ τὰ κτητικὰ ἀντὶ τῶν πρωτοτύπων, ἵν᾽ ᾖ, Ποσειδῶνος καὶ Ἀμυμώνης ὕδασι. *ΟΔ᾽ ΕΣΤΙΝ.* οὗτος ἐστὶν, ὃς ἀπειλεῖ δηλονότι δώσειν τὰς Θηβαίας γυναῖκας διὰ τοῦ πολέμου αἰχμαλώτιδας ταῖς Μυκήναις καὶ τῇ Λερναίᾳ τριαίνῃ, ἀντὶ τοῦ τῇ Λέρνῃ τῇ πηγῇ τῇ ἀναδοθείσῃ τῇ τριαίνῃ τοῦ Ποσειδῶνος, λέγω τοῖς ὕδασι τοῖς (Ἀμυμωνίοις, ἤγουν τῆς add. Gu. Mosqu.) Ἀμυμώνης, (ἥτις ἐστὶν ἡ αὐτὴ τῇ Λέρνῃ, τοῖς Ποσειδωνίοις, ἤγουν τοῖς ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος ἀναδοθεῖσι, πήξαντος αὐτόθι τὴν τρίαιναν, ὅτε ἀπήρχετο συγγενησόμενος τῇ Ἀμυμώνῃ, ἀφ᾽ ἧς δηλονότι καὶ Ἀμυμώνη ἡ πηγὴ ὠνομάσθη add. Gu. Mosqu.) δουλείαν περιβαλὼν τῇδε τῇ γῇ δηλονότι. MS. C.C.C. Gu. m. pr. Mosqu. D. [1])

10) Cod. Taur. et Havn. haec ab initio addunt: λείπει τὸ ἐπαγγέλλεται. ὁ νοῦς (οὗτος add. Taur.) ἐστιν· οὗτος ἐστὶν ὁ τὰς Θήβας δορὶ καὶ πολέμῳ παραδώσειν (ἐπαπειλούμενος add. Havn.) αἰχμαλώτους ταῖς Μυκηναίων καὶ Ἀργείων (Μυκηναίαις καὶ ταῖς Ἀργείαις Taur.) γυναιξὶν (ἀπειλεῖ add. Taur.), ἀποκαταστήσειν τε ἐν Λέρνῃ καὶ τῇ Ἀμυμώνῃ τῇ γενομένῃ ἐκ τῆς (τοῦ add. Taur.) Ποσειδῶνος τριαίνης ἐπαγγειλόμενος (sic Havn. ἐπαγγελόμενος Taur.) αὐτὰς ὥστε ὑδρεύσασθαι ἐκ τούτου δούλας γενομένας. τὸ δὲ ἑξῆς οὕτως· ὅδ᾽ ἐστιν etc. In edito scholio Havn. διὰ γὰρ τὴν μίξιν τοῦ Ποσ. tum τὸν Ὁμ. Ἕκτορα omisso δὲ denique φέροις Μεσηΐδος. Sqq. ad v. 188. Ποσειδωνείοις adscripta sunt, sicut in Flor. 35.: in Havn. τινὲς οὕτω· λείπει ὁ καί· εἰσὶ γὰρ τὰ κτ. (in Flor. τινὲς λέγουσι καὶ Ἀμυμωνίοις· εἰσὶ γὰρ τὰ κτ.) et in fine addit ὕδασι, quod recepi.

V. 188. *ΤΡΙΑΙΝΗι.* Ἐνταῦθα δὲ τόπος Ἄργους, ἔνθα τὴν τρίαιναν ἔπηξεν ὁ Ποσειδῶν, συγγενόμενος τῇ Ἀμυμώνῃ, καὶ εὐθὺς κατ᾽ ἐκεῖνον τὸν τόπον ὕδωρ ἀνέβλυσεν, ὃ καὶ τὴν ἐπίκλησιν ἔσχεν ἐξ Ἀμυμώνης. Ἦν δὲ καὶ ἑτέρα κρήνη ἐν Λέρνῃ. ἀμφότεραι δὲ τοῦ Ἄργους εἰσίν. Εἰπὼν οὖν τριαίνῃ ἐπεξηγήσατο διὰ τῶν Ποσειδωνείοις καὶ Ἀμυμωνείοις. [2]) *ΤΡΙΑΙΝΑι.* ἥνπερ ἐποίησεν ὁ Ποσειδῶν ἀναδοθῆναι διὰ τὴν Ἀμυμώνην, ἤγουν τῆς Ἀμυμώνης τῆς πηγῆς, ἥτις ἡ αὐτή ἐστι τῇ Λέρνῃ. Ἀμυμώνης τῆς Δαναοῦ [3]) θυγατρὸς ἀπελθούσης εἰς Λέρνην ἀρύσασθαι, ἰδὼν καὶ εἰς ἔρωτα Ποσειδῶν καταστὰς, ἥρπασέ τε αὐτὴν καὶ ἐμίγη, ἐν ᾧ δὲ τόπῳ ἐμίγη, τήν τε τρίαιναν ἔπηξεν καὶ πηγὴ ἀνεδόθη, ἐξ Ἀμυμώνης λαβοῦσα τοὔνομα. εἰπὼν δὲ τὸ τριαίνῃ, ὥσπερ ἐπεξηγεῖται διὰ τοῦ Ποσειδωνίοις Ἀμυμωνίοις ὕδασιν. Baroc. 74. Gu. m. 2.

V. 190—192. *ΜΗΠΟΤΕ.* τὸ ἑξῆς· εἴθε μήποτε τήνδε τὴν δουλοσύνην, ἤγουν τὴν δουλείαν τλαίην, τουτέστιν ὑπομείναιμι. Gu. m. pr.

1) Sumtum esse hoc scholion e MS. C.C.C. ex eo coniicio, quod King. illud habet in paraphr. Verba ἤγουν τῆς Ἀμ. ἥτις — ὠνομάσθη ad voc. Ἀμυμωνίοις v. 189. adscripta leguntur in Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

2) His cod. Aug. praefigit: τρίαινά ἐστι τὸ δόρυ, (οὗ add. Valck.) τὸ ἓν σίδηρον ὀρθὸν, τὸ δὲ ἕτερον στρεβλὸν. Erat etiam interlinearis glossa: τρίαινα τὸ λεγόμενον καμάκιον. — ἔνθα τὴν τρίαιναν ἔπηξεν est ex Aug. Taur. Havn. pro τρ. ὀρθὴν ἔστησεν. κατ᾽ ἐκεῖνον τὸν τόπον ex Aug. recepit Valck. pro κατ᾽ ἐκεῖνο· sed pro καὶ εὐθὺς ἀνέβλυσεν, ὃ καὶ Havn. ὅπου καὶ πηγὴ ἀνεδόθη, ἐξ ἧς. Idem verba ἦν δὲ καὶ — Ἄργους εἰσὶν omittit, in quibus vett. edd. κρήνη Λέρνῃ. ἐν ex Aug. interseruit Valck. Sed quae in hoc scholio mutat vel omittit Havn. in alio retinet: Ἀμυμώνῃ τῇ ἡρωΐνῃ μέλλων Ποσειδῶν συγγίνεσθαι, ὀρθὴν ἐπέδειξε τὴν τρίαιναν. καὶ εὐθὺς κατ᾽ ἐκεῖνον τὸν τόπον ὕδατα ἀνέβλησεν (sic). ὃ καὶ γέγονε κρήνη αὐτόθεν ὁμωνύμως τῇ Ἀμυμώνῃ. ἦν καὶ ἑτέρα κρήνη. ἀμφότεραι δὲ τοῦ Ἄργους εἰσί. Denique vocibus Ποσειδ. et Ἀμυμ. Havn. interserit καί.

3) Sic Gu. In Baroc. erat τῆς Κάδμου. Gu. habet tantum quae a verbis Ἀμυμ. τῆς Δ. incipiunt.

V. 192. *ΕΡΝΟΣ*, κλάδος, τέκνον. Gu. m. pr.

V. 193—201. *Σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερὲς ἐν ἐκθέσει στίχων ἰαμβικῶν τριμέτρων θ. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνὶς διὰ τὸ εἰςέρχεσθαι τὸν χορὸν καὶ ὑποχωρεῖν τοὺς ὑποκριτάς.*

V. 193. *Ω ΤΕΚΝΟΝ, ΕΙΣΒΑ ΔΩΜΑ*, εἴςελθε εἰς τὸν οἶκον.

V. 194. *ΕΠΕΙ ΠΟΘΟΥ—ΗΛΘΕΣ*, ἐπειδὴ εἰς κόρον ἦλθες, ὧν ἔχρηζες εἰςιδεῖν. Ἄλλως. ποθοῦσα γὰρ εἰς τέρψιν ἦλθες. Taur. Havn. 4)

V. 195. *ΤΕΡΨΙΝ*. ἀπόλαυσιν. Gu. m. pr. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

V. 196. *ΟΧΛΟΣ ΓΑΡ ΩΣ*. ἐπεὶ γὰρ ταραγμὸς εἰςῆλθεν εἰς τὴν πόλιν, ὄχλος γυναικῶν χωρεῖ εἰς τὰ βασίλεια· ἵν' ᾖ ὁ νοῦς· 5) παραγενομένων τῶν Ἀργείων καὶ πολεμούντων τοῖς Θηβαίοις, ὄχλος γυναικῶν εἰς τὰ βασίλεια παραγέγονεν. λέγει δὲ τὰς τοῦ χοροῦ γυναῖκας, αἵτινες νεωστὶ ἦσαν ἀπὸ Φοινίκης ἐλθοῦσαι. ἔνιοι δὲ στίζουσιν εἰς τὸ π ό λ ι ν, καὶ τὸ χ ώ ρ ε ι παροξύνουσι, καὶ οὕτως ἐξηγοῦνται· ὅτι γὰρ ὄχλος καὶ ταραγμὸς εἰςῆλθεν εἰς τὴν πόλιν, χώρει πρὸς δόμους τυραννικούς, καὶ μένε ὅπου αἱ γυναῖκες· φιλόψογον γὰρ χρῆμα θηλειῶν ἔφυ· ἵν' ᾖ τὸ ὡ ς ἀντὶ τοῦ ὅτι. *ΤΑΡΑΓΜΟΣ*, παρὰ τοῦ Ἀργείου στρατεύματος. Gu. m. 2.

V. 198. *ΦΙΛΟΨΟΓΟΝ*, φιλολοίδορον. Gu. m. 1. MS. C.C.C. *ΧΡΗΜΑ ΘΗΛΕΙΩΝ*. ἤγουν αἱ γυναῖκες, περιφραστικῶς. ibid.

4) Quae post ἄλλως sequuntur, sunt etiam in Fl. 33.

5) Verba ἵν' ᾖ ὁ νοῦς om. Valck. nimirum quia King. haec omiserat, quippe qui priora ἐπεὶ γὰρ — βασίλεια in parenthesi, reliqua in scholiis posuit. Uterque antea εἰςῆλθε τὴν πόλιν, haud dubie quia tale quid sive in Baroc. sive in MS. C.C.C. legerat, quod suppeditant Gu. a m. pr. Florr. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. πλῆθος γὰρ γυναικῶν ἔρχεται πρὸς τοὺς βασιλικοὺς δόμους, ἐπεὶ ταραγμὸς εἰςῆλθε τὴν πόλιν. Quae sequuntur: λέγει δὲ τὰς — ἐλθοῦσαι in Gu. m. 2. sunt inter lineas scripta.

V. 199. *ΑΦΟΡΜΑΣ*, προφάσεις. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. *ΛΟΓΩΝ*, ὑποθέσεων. Gu. m. 2.

V. 201. *ΥΓΙΕΣ*, ἀληθές. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 33. 56. 59. 76.

V. 202—258. *ΤΥΡΙΟΝ ΟΙΔΜΑ*. *Τὰ παρόντα εἴδη ἑτέρως εἰσὶν ἐσχηματισμένα· τὰ μὲν γὰρ εἰσὶ μονοστροφικὰ [καὶ μερικὰ] κατὰ σχέσιν ἄτακτα, καὶ συστηματικὰ ἐξ ἀνομοίων κατὰ περιορισμοὺς ἀνίσους. εἰσὶ δὲ τὰ κατὰ σχέσιν μιᾶς στροφῆς. εἰσὶ γοῦν τῆς μονοστρόφου στροφῆς τὰ κῶλα λϛ. τὸ α ἀντισπαστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐξ ἀντισπάστου πεντασυλλάβου, διαλελυμένης τῆς πρώτης μακρᾶς εἰς δύο βραχείας, καὶ διϊάμβου· εἰ δὲ βούλει, ἰωνικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον, ἐκ παίωνος τετάρτου καὶ τρίτου ἀντὶ ἰωνικοῦ ἀπ' ἐλάττονος, καὶ συλλαβῆς. τὸ β ἀναπαιστικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον· εἰ δὲ βούλει, περίοδος ἐκ τροχαϊκῆς καὶ ἰαμβικῆς συζυγίας. τὸ γ ἀντισπαστικὸν δίμετρον 6) καταληκτικόν, Φερεκράτειον, ἐξ ἐπιτρίτου τετάρτου καὶ βακχείου. τὸ δ ὅμοιον ἐκ δισπονδείου, καὶ βακχείου. τὸ ε ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάττονος τρίμετρον βραχυκατάληκτον ἐκ παίωνος τετάρτου καὶ τρίτου, καὶ ἰάμβου· εἰ δὲ βούλει, ἀναπαιστικὸν ἑφθημιμερὲς ἐκ χορείου καὶ δακτύλων. τὸ ϛ ἰωνικὸν δίμετρον καταληκτικὸν ἐκ διτροχαίου καὶ βακχείου. τὸ ζ ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάττονος δίμετρον ἀκατάληκτον ἐκ παίωνος τετάρτου καὶ τρίτου, ἢ ἰωνικοῦ, διὰ τὴν ἀδιάφορον. (τὸ η προςῳδιακὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον ἐξ ἰωνικοῦ ἀπ' ἐλάσσονος, χοριάμβου καὶ διϊάμβου διὰ τὴν ἀδιάφορον.* Baroc. 74.) *τὸ θ ἀναπαιστικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον, τοῦ τετάρτου ποδὸς χορείου. τὸ ι ὅμοιον δίμετρον ἀκατάληκτον, τοῦ δευτέρου ποδὸς ἰάμβου. τὸ ια ἀντισπαστικὸν τρίμετρον καταληκτικὸν ἐκ διϊάμβου, ἐπιτρίτου τετάρτου καὶ ἀμφιβραχέος. τὸ ιβ ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος δίμετρον ὑπερκατάληκτον ἐξ ἰωνικοῦ, ἐπιτρίτου τετάρτου καὶ συλλαβῆς. τὸ ιγ ἀντισπαστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐξ ἐπιτρίτου τετάρτου καὶ διϊάμβου. τὸ ιδ ὅμοιον*

6) Vulgo τρίμετρον. Emend. King. Eidem paulo post debetur ἐκ παίωνος τετ. καὶ τρίτου pro ἐκ π. τετ. ἐπιτρίτου. Post ἀναπαιστικὸν ἑφθημ. delevit ἐκ χορείου καὶ δακτύλων (edd. vett. ἐκ χ. δακτύλου) improbante Valck. Pro iis, quae paulo post e Baroc. 74. interserta sunt, edd. vett. τὸ η ὅμοιον.

τῷ γ. [7] τὸ ιε ὅμοιον ἐξ ἐπιτρίτου τρίτου καὶ ἀναπαί-στου· εἰ δὲ βούλει, ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον, τοῦ τρίτου ποδὸς ἀναπαίστου. τὸ ις ὅμοιον τῷ α. τὸ ιζ ὅμοιον τῷ γ. τὸ ιη δακτυλικὸν τετράμετρον, ἤτοι δίμοιρον ἔπους. ἔστι δὲ ἀκέφαλον, διὰ τὸ ἐκ βραχείας ἄρχεσθαι. [8] τὸ ιθ ἀναπαιστικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον. τὸ κ ὅμοιον τῷ α. τὸ κα ὅμοιον κατὰ πάντα. τὸ κβ ὅμοιον τῷ ιγ. τὸ κγ ὅμοιον τῷ γ. τὸ κδ ἀντισπαστικὸν δίμετραν ὑπερκατά-ληκτον ἐξ ἐπιτρίτου πρώτου καὶ διϊάμβου καὶ συλλαβῆς. τὸ κε ὅμοιον τῷ α. τὸ κς ὅμοιον τῷ γ. [9] τὸ κζ προςῳδια-κὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον ἐξ ἐπιτρίτου τετάρτου, χο-ριάμβου καὶ σπονδείου. τὸ κη χοριαμβικὸν μονόμετρον ὑπερκατάληκτον· εἰ δὲ βούλει, ἀναπαιστικὴ βάσις. [10] τὸ κθ τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον· εἰ δὲ βούλει, ἰωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐξ ἐπιτρίτου τετάρτου καὶ διτροχαίου. τὸ λ ἰωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐκ παίωνος τετάρτου ἀντὶ ἰωνικοῦ ἀπ' ἐλάττονος, καὶ διτροχαίου. τὸ λα ὅμοιον ἐκ δισπονδείου καὶ ἰωνικοῦ ἀπ' ἐλάττονος κατὰ συνίζησιν. τὸ λβ χοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, τοῦ δευτέρου πο-δὸς πεντασυλλάβου διὰ τὴν ἀδιάφορον. τὸ λγ ὅμοιον τῷ λα, ἐξ ἐπιτρίτου πρώτου καὶ ἰωνικοῦ κατὰ συνίζησιν. τὸ λδ χοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐκ διϊάμβου καὶ χο-ριάμβου διὰ τὴν ἀδιάφορον. τὸ λε ὅμοιον τῷ ιη. τὸ δὲ λς ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος ἡμιόλιον ἐξ ἰωνικοῦ καὶ τροχαίου· εἰ δὲ βούλει, ἀναπαιστικὸν πενθημιμερές. ταῦτα ἐστὶ τῆς μονοστρόφου στροφῆς τὰ κῶλα.

V. 202—215. *ΤΥΡΙΟΝ.* Τὴν θάλασσαν τῆς Τύρου λιποῦσα, ἦλθον ἐξαίρετον ἀνάθημα τῷ Λοξίᾳ, ἤγουν τῷ Ἀπόλλωνι, ἀπὸ χεῤῥονήσου τῆς Φοινίκης, δούλη τῶν οἰ-κημάτων τοῦ Φοίβου, ὅπου ὑπὸ τοῖς ἀκρωτηρίοις τοῖς χιο-

7) Ante King. legebatur τῷ ιγ.

8) διὰ τὸ ἐκ βρ. ἄρχ. — βραχυκατάληκτον addidit King.

9) τῷ α — τῷ γ King. pro τῷ γ — τῷ β.

10) Horum loco, quae Cod. MS. praebuit, quae legebantur in edd. ἐξ ἐπιτρίτου α καὶ διϊάμβου καὶ συλλαβῆς, librarius aberrans e nota repetierat ad colon XXIV. Valck. Paulo post ἰων. δίμετρον et ἐκ διτροχαίου est a Kingio pro ἰων. τρίμετρον — καὶ τροχαίου. tum λα ὅμ. ἐκ δισπ. pro ἐκ σπονδείου.

νοβλήτοις τοῦ Παρνασοῦ ἐκληρώθην οἰκῆσαι, νηῒ πλεύσασα κατὰ τὸν πόντον τὸν Ἰόνιον Ζεφύρου σφοδρῶς πνεύσαντος ἐν τῷ ἀέρι κάλλιστα κελαδήματα [1] ὑπὲρ τῶν πεδίων τῆς Σικελίας τῶν πολυκάρπων, ἐκ τῆς ἐμῆς πόλεως ἐκλεχθεῖσα ἐξαίρετος τῷ Λοξίᾳ [ἀναθήματα.] MS. C.C.C. Gu. m. 1. Mosqu. D.

V. 202. *ΤΥΡΙΟΝ ΟΙΔΜΑ.* Δέον ἐκ Θηβαίων γυ-ναικῶν συνιστάμενον τὸν χορὸν Ἰοκάστην παραμυθεῖσθαι ἐπὶ τοῖς συμβᾶσιν, ἐπίτηδες οὐκ ἐξ ἐγχωρίων, ἀλλ' ἐκ ξέ-νων συνέστηκεν, ὅπως ἀδεῶς ἀντιλέγοιεν τῇ Ἐτεοκλέους πλεονεξίᾳ, ὥςτε πῶς [2] ἔμελλον τὰν βασιλέα ἐλέγχειν, εἴ-περ ὑπ' αὐτοῦ ἐβασιλεύοντο; διὰ τοῦτο Φοίνισσαι εἰσὶν αἰ-χμαλώτιδες, Ἀγηνοριδῶν ἐκπεπορθηκότων Τύρον καὶ τὰς ἐκκρίτους αὐτῶν τῷ Ἀπόλλωνι πεπομφότων, ἃς καὶ ἀκρο-θίνια Εὐριπίδης λέγει Λοξίᾳ. ἀπερχόμεναι οὖν διὰ τῶν Θηβῶν ἐκεῖσε, ἠναγκάσθησαν εἰς Θήβας ἐπιμεῖναι διὰ τὸν ἐπιστάντα πόλεμον τῶν Ἀργείων. Ἄλλως. [3] Τοῦτο τὸ μέλος στάσιμον λέγεται· ὅταν γὰρ ὁ χορὸς μετὰ τὴν πάρο-δον λέγῃ τι μέλος ἀνῆκον τῇ ὑποθέσει ἀκίνητος μένων, στάσιμον καλεῖται τὸ ᾆσμα. πάροδος δέ ἐστιν ᾠδὴ χοροῦ βαδίζοντος ᾀδομένη ἅμα τῇ ἐξόδῳ, ὡς τὸ σῖγα σῖγα λεπτὸν ἴχνος ἀρβύλης [τιθεῖτε]. ἔδει δέ, φασίν, ἀπὸ συμπολιτίδων, ἢ συγγενίδων τῆς Ἰοκάστης εἶναι τὸν χορόν, αἵτινες ἔμελλον

1) Gu. Mosqu. κάλλιστον κελάδημα, et in fine deest ἀναθήματα. E Mosqu. recepi ἐξαίρετος pro ἐξαίρετα. Idem paulo ante τῆς Σικ. τῆς πολυκάρπου. Quae apud King. et Valck. sequuntur, ea partim e glossis in MS. C. C. C. supra scriptis conflata esse videntur; in Gu. certe non est continua paraphrasis, sed singulae glossae usque ad v. 229. Alia ex editis interseruit King. ut ea, quae ad v. 222. pertinent.

2) ὥςτε πῶς. Sic King. haud dubie e Cod. nam sic etiam Leid. et Gu. in quibus idem scholion legitur. Vulgo ὥςπερ ἔμ. Valck. tamen ὥςτε deleri malebat, ut in sq. scholio scribitur.

3) Huius scholii priorem partem τοῦτο τὸ μ. — τιθεῖτε dedit Valck. p. 799. alteram ἔδει — ὑπ' αὐτοῦ; om. King. In eo ex Havn. recepi λέγῃ pro λέγει, et τὸ ᾆσμα addidi post καλεῖται. (cod. λέγεται) ut et alterum σῖγα. Praeterea habet τοῦτο τὸ μέρος — πρὸς τὴν ὑπόθ. ἀνῆκον — πάροδος δὲ λέγεται et om. τιθεῖτε.

παραμυθήσασθαι αὐτὴν ἐπὶ [τοῖς συμβᾶσιν. ἐπίτηδες οὐκ εἰσὶν ἐγχώριαι αἱ τοῦ χοροῦ, ἀλλὰ ξέναι καὶ ἱερόδουλοι, ὅπως ἐν τοῖς ἑξῆς ἀδεῶς ἀντιλέγοιεν] τὴν πρὸς [4]) Ἐτεοκλέους ἀδικίαν· Οὐκ εὖ λέγειν χρὴ, μὴ 'πὶ τοῖς ἔργοις καλοῖς. ἀεὶ γὰρ ὁ χορὸς παῤῥησιαζόμενος τοῦ δικαίου προΐσταται. πῶς οὖν ἔμελλον τὸν βασιλέα ἐλέγχειν, εἰ ἐβασιλεύοντο ὑπ' αὐτοῦ; *ΟΙΔΜΑ.* τὸ πέλαγος.

V. 203. *ΑΚΡΟΘΙΝΙΑ.* κυρίως αἱ τῶν καρπῶν ἀπαρχαὶ, παρὰ τὸν θῖνα, ὅ ἐστι τὸν σωρὸν τῆς ἅλω. [5]) καταχρηστικῶς δὲ λέγονται καὶ αἱ ἀπαρχαὶ τῆς λείας.

V. 204. *ΦΟΙΝΙΣΣΑΣ ΑΠΟ ΝΑΣΟΥ.* οὐ νῆσος, ἀλλ' ἤπειρος ἡ Φοινίκη παράλιος. κατεχρήσατο τοίνυν τῇ φράσει. τινὲς δὲ Φοινίσσας νήσου τῆς Τύρου· νησιάζεται γάρ. οἱ ἀπ' Ἀγήνορος καταγόμενοι, συγγένειαν ἔχοντες πρὸς τοὺς περὶ Ἐτεοκλέα, ἃς ἔλαβον αἰχμαλώτους τὴν Τύρον ἑλόντες, ἀπέστειλαν αὐτῷ, ἵνα εἰς Δελφοὺς ἀποσταλῶσι δι' Ἐτεοκλέους [6]) ἀναθήματα τῷ θεῷ. ἐπεὶ οὖν ἄδηλον ἦν, πόθεν ἐληλύθεισαν, αὐτὰς πεποίηκε τὴν κατ' αὐτὰς τύχην ἀπαγγεῖλαι.

4) In his constituendis secutus sum cod. Havn. in quo desunt τοῖς συμβᾶσιν — ἀντιλέγοιεν. Ex eodem post τῆς Ἰοκάστης addidi εἶναι τὸν χορὸν, ubi Taur. τὸν χορὸν εἶναι, et versus finem παῤῥησιαζόμενος scripsi pro παῤῥησιασάμενος. Idem ab initio ἀπὸ πολιτίδων ἢ συγγενῶν et in fine om. ὑπ' αὐτοῦ. In verbis seclusis Taur. αἱ ἀπὸ τοῦ χοροῦ, ἀλλὰ ξένοι καὶ ἱερόδημοι. Praeterea aliud scholion habent Taur. et Havn. sed e superiore excerptum a recentissimo litteratore: ὁ χορὸς ἐκ Φοινισσῶν. ἐπειδὴ οἱ Ἀγηνορίδαι ποιήσαντες τὴν Φοινίκην νῆσον ἐπραίδευσαν καὶ αἰχμαλώτους ἔλαβον τὰς γυναῖκας τοῦ χοροῦ ἐπιλέκτους ἔπεμψαν τῷ Ἀπόλλωνι· πρὸ δὲ τῆς πομπῆς εὐθὺς συνήχθη κατ' αὐτῶν πόλεμος. διὰ δὲ τῶν Θηβῶν ἀποστείλαντες ἠξίωσαν τοὺς Θηβαίους συγγενεῖς ὄντας ἐκπέμψαι τῷ θεῷ εἰς Δελφούς. λέγει οὖν ταῦτα ὁ χορὸς τῷ Πολυνείκει.

5) Havn. Gu. ἅλωνος. Tum Havn. καταχρ. δὲ οὕτως λέγ. αἱ ἀπ.

6) Sic Aug. et Havn. Vulgo ἵνα δι' αὐτοῦ τοῦ Ἐτ. εἰς Δ. ἀποσταλ. Valck. conii. ἵνα δι' αὐτοῦ εἰς Δ. ἀπ. In sqq. πόθεν ἐληλ. αὗται, πεπ. Havn. vulgatam servat. Idem scholion est in Flor. 33. qui ab initio habet: ἀλλ' ἤπ. ἡ Φοίνιξ. παραλόγως κατεχρ. In Gu. aliud est: οὐ νῆσος ἡ Φοίνισσα, ἀλλὰ παράλιος μόνον. ἀγνοοῦντες τοίνυν τινὲς, πῶς τοῦτο Εὐριπίδης φησὶ, νῆσον τὴν Φοίνισσαν ἀπατώμενοι λέγουσι. τὸ δέ ἐστι τοιοῦτον· ἔβαν ἀπὸ τῆς νήσου τῆς Τύρου. ἥδε νῆσος τῆς Φοινίσσης ἐστί. δῆλον δ' ἐντεῦθεν· αὐτὸς γὰρ ὁ χορὸς τοῦτο παριστᾷ λέγων Τύριον οἶδμα προλιποῦσα, καὶ μετὰ ταῦτα ἐπιφέρων, Φοινίσσας ἀπὸ νάσου.

V. 206. *ΙΝ' ΥΠΟ.* ὅπως ὑπὸ ταῖς ἐξοχαῖς ταῖς χιονιζομέναις τοῦ Παρνασσοῦ ταχθήσωμαι οἰκῆσαι. [7]) *ΙΝΑ,* ὅπου. Gu. m. 1. *ΙΝ',* ὅπου, ἤγουν ἐν τοῖς οἰκήμασι. Fl. 33. *ΔΕΙΡΑΣΙ,* τοῖς ἀκρωτηρίοις. (ἐξοχαῖς.) Gu. *ΝΙΦΟΒΟΛΟΙΣ,* τοῖς χιονοβλήτοις. (τοῖς ὑπὸ χιόνος βαλλομένοις διὰ τὸ ὕψος.) Gu.

V. 207. *ΠΑΡΝΑΣΟΥ,* τῶν Δελφῶν, ἀπὸ Πάρνηθος βασιλέως, τοῦ ὄρους ἐγγύς. Gu. m. 2. *ΚΑΤΕΝΑΣΘΗΝ* ἀντὶ τοῦ κατανασθήσομαι. καὶ Σιμωνίδης ἐν ἰάμβοις, Τί ταῦτα διὰ μακρῶν λόγων ἀνέδραμον; [8]) ἀντὶ τοῦ ἀναδραμεῖν μέλλω. ἐγὼ δὲ οἶμαι οὕτως εἶναι· ὅπου ἐν Φοινίκῃ κατετάχθην οἰκῆσαι τὸν Παρνασσόν.

V. 208. *ΙΟΝΙΟΝ ΚΑΤΑ ΠΟΝΤΟΝ.* Διαποροῦσι, πῶς λέγουσιν αἱ κατὰ τὸν χορὸν ἀπὸ Φοινίκης εἰς Δελφοὺς πλεύσασαι [9]) κατὰ τὸν Ἰόνιον πόντον καὶ Σικελίαν γεγονέναι, καὶ ταῦτα Ζεφύρου πνεύσαντος καὶ ἐναντιουμένου τῷ πλῷ. δεῖ οὖν τὸ ἑξῆς ἀκούειν, Τύριον οἶδμα λιποῦσα ἔβην ἐλάτᾳ. λοιπὸν [10]) τὴν αἰτίαν τοῦ κώπαις αὐ-

7) Recte Valck. em. ὅπου — ταχθήσομαι.

8) διὰ μακρῶν λ. est e Taurin. et Havn. pro τῶν μ. λ. Ante King. edebatur: καὶ τὸ κατεν. ἀντὶ τοῦ καταναστήσομαι. καὶ τὸ om. Havn. κατανασθήσομαι em. H. Steph. App. de dial. att. p. 145. Havn. τινὲς δὲ ἀντὶ τοῦ κατευνασθήσομαι. Idem om. ἐν ante ἰάμβοις. Tum ἐγὼ δὲ οὕτως οἶμαι εἶναι Havn. e quibus εἶναι recepi pro ἐστίν. Havn. et Taur. post Παρνασσὸν addunt τῇ ἐλάτῃ πλεύσασα.

9) Sic coni. Valck. quod confirmat Havn. ἐκπλεύσασα exhibens. Vulgo: πλεῦσαι. Idem codex ab initio: διαπορεῖται πῶς λέγει et om. εἰς Δελφούς.

10) λοιπόν. Sic Taur. quod coni. Valck. pro λιπόν. Idem an-

τὰς, καὶ μὴ οὐρίᾳ, πεπλευκέναι, ἀποδιδόασι τῇ Ζεφύρου πνοῇ, ὃς ἐκ τῶν δυτικῶν πνέων ἀντιβαίνει τοῖς ἀπὸ ἀνατολῆς ἐπὶ τὰ δυτικὰ πλέουσι, [1]) ὅ ἐστιν ἀπὸ Συρίας εἰς Ἑλλάδα. ἐλάτῃ τοίνυν ἔπλευσα τοῦ Ζεφύρου κατὰ τὸν οὐρανὸν πνεύσαντος καλλίστῳ κελαδήματι ὑπεράνω τῶν Ἰονίων καὶ τῶν ἀκαρπίστων πεδίων, ἅπερ εἰσὶ δυτικά.[2]) ἔνιοι δὲ Ἰόνιον λέγουσι τὸ κατ᾽ Εὔβοιαν πέλαγος, τὸ περὶ Ἰονίαν πόλιν Εὐβοίας, ἣν ἔκτισεν Ἴων ὁ Ξούθου, βασιλεύσας ἔτη κζ, ἵν᾽ ᾖ· ἐλάτᾳ πλεύσασα [3]) τὸν Ἰόνιον κατὰ πόντον τοῦ Ζεφύρου πνεύσαντος, ὑπεράνω τῶν ἀκαρπίστων πεδίων τῆς Σικελίας.

V. 209. *ΠΕΡΙΡΡΥΤΩΝ.* τῶν σφοδρῶς ῥεομένων καὶ κύκλῳ κεχυμένων. [4]) Ἀκάρπιστα δὲ πεδία τὴν θάλασσαν φησὶν, ἐπεὶ ἱππεύειν αἱ νῆες δοκοῦσιν ὀχήματος τρόπον. οὕτω καὶ Ἴων λέγει, Ὅταν δὲ πόντου πεδίον Αἰγαῖον δράμω. καὶ Αἰσχύλος Νηρεΐσι, Δελφινοφόρον πεδίον πόντου διαμειψάμεναι. [5])

V. 210. *ΑΚΑΡΠΙΣΤΩΝ.* Ἀκάρπιστα οἱ μὲν τὰ πολύκαρπα, οἱ δὲ τὰ θαλάσσια πεδία, ὅ ἐστι τὰ ἄκαρπα. ὥς που καὶ ἀτρύγετος λέγεται ἡ θάλασσα. [6])

V. 211. *ΣΙΚΕΛΙΑΣ.* Σικελίαν δὲ φασὶν εἶναι μικρὰν νῆσον μεταξὺ Χαλκίδος καὶ Αὐλίδος. [7]) ταύτην δὲ ἄκαρπον εἰρῆσθαι, παραβαλλομένην τῇ μεγάλῃ νήσῳ καὶ πολυκάρπῳ Σικελίᾳ. οἱ δὲ φασὶν Αἰσχύλῳ αὐτὸν ἕπεσθαι οἰομένῳ πάντα πόντον Ἰόνιον λέγεσθαι, ὃν ἀλωμένη περιῆλθεν [8]) ἡ Ἰώ· ὅθεν καὶ, ὡς ἐναντίου ἀνέμου πνέοντος τοῖς ἀπὸ Φοινίκης πλέουσι, κώπῃ πεπλευκέναι φασὶν, ἢ καὶ πνεύσαντος ἤδη τοῦ Ζεφύρου καὶ πεπαυμένου, ὅτε γαληνὸν ἦν τὸ πέλαγος ἐν ὥρᾳ εἰαρινῇ. ὁ δὲ Κράτης φησὶν αὐτὰς δηλοῦν τὴν ὥραν, καθ᾽ ἣν ἐκομίσθησαν εἰς τὴν Ἑλλάδα, τὴν μετὰ Ζεφύρου πνοὰς, τοῦ φαινομένου κατὰ τὸν Ἰόνιον κόλπον. σημαίνει οὖν τὸν ἐαρινὸν καιρόν. οἱ δὲ λέγουσι τοὺς ἀπὸ Συρίας εἰς τὴν Ἑλλάδα εἰςβάλλοντας τὸν Ἰόνιον πόντον περᾶν.

V. 212. *ΙΠΠΕΥΣΑΝΤΟΣ,* ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ σφοδρῶς πνεύσαντος. καλῶς δὲ [καὶ τὸ] ἐξ οὐρανοῦ αὐτὸν λέγει πνεῖν, ἐπεὶ [καὶ] ἐν ὕψει κεῖται ἡ Σικελία. ἄλλως. [9])

---

tea ἐλάτᾳ πλεύσασα δικώπῳ, quod etiam Havn. habet; sed omisso λοιπόν. Mox idem et Taur. τὴν τοῦ Ζεφ. πνοήν. Havn. etiam αὐταῖς pro αὐτὰς, Taur. οὐρίαν pro οὐρίᾳ (Havn. ὕρια).

1) Havn. πνέων ἀντιπνέει τὴν ἀπὸ ἀνατολῶν ἐπὶ τὰ δυτικὰ ἐρχομένην. Sqq. ὅ ἐστιν em. Valck. pro ὅς ἐστιν. et sic Gu. qui habet verba τὴν αἰτίαν usque ad Ἑλλάδα, et in iis οὐρίως — ἀποδίδωσι — τοῖς ἀπ᾽ ἀνατολῶν ἐπὶ τὰ δυτ. ἐρχομένην, ita ut vix dubitem, quin λοιπὸν sit vel eius, qui diversorum enarratorum scholia conglutinaverit, vel e v. λιποῦσα ortum.

2) Hic ante Kingium, etiam in Taur. et Havn., inserta legebantur, quae ad v. 210. adscripsimus. Post πεδίων Havn. et Taur. addunt τῆς Σικελίας. Sequitur in Havn. οἱ δὲ Ἰόνιον πόντον ἀκούουσι τὸ etc. et Ἰονίαν pro Ἰωνίαν.

3) Sic haec coniungunt Taurin. et Havn. pro ἔτη κζ. ΕΛΑΤΑι. ἔτι. ἐλάτᾳ πλ. Uterque etiam κϛ pro κζ.

4) κύκλῳ κεχυμ. Sic August. et, si recte coniicio, Taur. pro χεομένων. Havn. ἢ κύκλῳ χεομένων. gl. Gu. κύκλῳ περιῤῥεομένων. Mox Aug. ἐπεὶ ζεύγειν αἰγεῖ δοκ. ὀχ. τρ. quod ortum est e scriptura Havn. Taur. ἐπεὶ πεζεύειν αἱ νῆες δ. ὀ. τ. quod verum videtur. Pro οὕτω καὶ Ἴων λ. idem cod. ὡς καὶ Ἴ. λ.

5) Junt. Bas. δελφινορόν. Havn. δελφήνηρον. Taur. δελφίνορον. Emendavit Barn. Tum vett. edd. πῶς διαμ. Quod Valck. restituit πόντου, est in Taur. Havn. Aug.

6) ἀτρύγετος — ἡ θάλ. dedi e Taur. et Havn. Vulgo ἀτρύγετον λέγεται. Pro ὥς που iidem codd. ὅπου. Valck. legendum suspicabatur: ὥς που καὶ Ὅμηρος πόντον ἀτρύγετον λέγει.

7) King. Σικελίαν οἱ μὲν φ. nulla alia, puto, de causa, nisi ut hoc scholion seiungeretur ab eo, quod ad v. 208. adscriptum est ἐλάτᾳ πλεύσασα — τῆς Σικελίας, quocum in Junt. Basil. Barn. cohaeret. Havn. Σικελία δέ ἐστι μικρὰ νῆσος μετ. Αὐλ. καὶ Χ. tum εἴρηκε pro εἰρῆσθαι. — Αἰσχύλον αὐτῷ ἕπεσθαι. Locus Aeschyli est Prom. 845 sq.

8) πόντον pro τόπον dedi ex Havn. περιῆλθεν pro ἐπῆλθεν ex eodem et Taurin. Paulo post Havn. ὁ δὲ Κράτης φησὶ πανταχόθεν αὐτοῦ δηλοῦντος τὴν ὥ. (αὐτοῦ sc. τοῦ Ζεφύρου.) Taur. φησὶν ἀντιδηλοῦν τὴν ὥ.

9) Haec e Taurin. et Havn. accesserunt. Quae uncis inclusi, desunt in Taur. In sqq. κάλλιστον δέ φ. αὐτ. ἐχ. πν. sumsi ex Taur. εἰ καὶ et ἡδύς ἐστιν suppeditarunt Taur. et Havn. pro καὶ

σφοδρῶς καταπνεύσαντος ἐξ ὕψους τὸ κάλλιστον ἑαυτοῦ πνεῦμα. κάλλιστον δέ φησιν αὐτὸν ἔχειν πνεῦμα. σφοδρῶς καταπνεύσαντος ἐξ ὕψους τὸ κάλλιστον ἑαυτοῦ πνεῦμα, εἰ καὶ ἐναντίον τῷ χορῷ γέγονεν. ὅτι ἡδύς ἐστιν ὁ Ζέφυρος πνέων ὥρᾳ θέρους πρὸς εὐρωστίαν. καὶ Ὅμηρος, (Od. δ', 567.) Ἀλλ' αἰεὶ ζεφύροιο λιγυπνείοντος ἀήτας, Ὠκεανὸς ἀνίησιν ἀναψύχειν ἀνθρώπους. τὸ φύσει οὖν κάλλιστον φησὶν, οὐ τὸ ἑαυταῖς κάλλιστον, ἐναντίον γὰρ ἦν.

V. 214. *ΕΚΠΡΟΚΡΙΘΕΙΣ'*, ἐπιλεχθεῖσα ἐγὼ ἐκ τῆς ἐμῆς πόλεως, ὡς καλλίστευμά τι καὶ ἄγαλμα τῷ Λοξίᾳ. ὡς πρὸς τὸ σημαινόμενον δὲ ἀπέδωκεν· ἐκ πολλῶν γὰρ ὁ χορός. Taur. Havn. [10])

V. 216—219. *ΚΑΔΜΕΙΩΝ.* ἦλθον δὲ εἰς τὴν γῆν τῶν ἀπὸ τοῦ Κάδμου, ἐνθάδε πεμφθεῖσα ἐπὶ τοὺς πύργους τοῦ Λαΐου (τοὺς ὁμογενεῖς ἤγουν add. Gu.) ἐπὶ τὴν πόλιν τοῦ Λαΐου τὴν συγγενεῖς ἄρχοντας ἔχουσαν τῶν ἀρχόντων τῆς Φοινίκης. MS. C.C.C. Gu. m. 1. ἐνταῦθα εἰς τὴν τῶν Καδμείων γῆν ἀποσταλεῖσα, εἰς τοὺς οἴκους τοῦ Λαΐου καὶ τούτου τοὺς παῖδας συγγενεῖς ὄντας τῶν κλεινῶν Ἀγηνοριδῶν· τῶν γὰρ Ἀγήνορος οἱ μὲν τὰς Θήβας ᾤκησαν, οἱ δὲ τὴν Φοινίκην, οἱ δὲ ἄλλην χώραν. Taurin. Fl. 33. [1])

V. 217. *ΚΛΕΙΝΩΝ ΑΓΗΝΟΡΙΔΩΝ.* Οἱ αὐτοὶ Καδμεῖοι καὶ Ἀγηνορίδαι, ἐπεὶ πατὴρ τοῦ Κάδμου ὁ Ἀγήνωρ. MS. C.C.C. Gu. m. pr. *ΚΛΕΙΝΩΝ ΑΓ.* Τινὲς εἰς τὸ Ἀγηνοριδῶν στίζουσι. τὸ δὲ Ὁμογενεῖς ἀντὶ τοῦ συγγενεῖς ἡμῖν. Ἄλλως.[2]) ἐπὶ τοὺς ὁμογενεῖς τῶν Ἀγηνοριδῶν πύργους Λαΐου πεμφθεῖσα, [Ἀγήνορος δὲ παῖδες Κάδμος, Θάσος, Κηφεὺς, Κίλιξ, Φοῖνιξ, Εὐρώπη, Φινεύς. ἐπὶ Λαΐου οὖν, φησὶν, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ πύργους τοῦ Λαΐου πεμφθεῖσα,] ὅ ἐστιν εἰς Θήβας. τινὲς δὲ πύργους φασὶ Λαΐου τὸν Ἐτεοκλῆ καὶ Πολυνείκη, ὁμογενεῖς δὲ τῶν Φοινίκων.

V. 218. *ΟΜΟΓΕΝΕΙΣ*, πεμφθεῖσα ἐνθάδε ἐπὶ τοὺς πύργους τοῦ Λαΐου τοὺς ὁμογενεῖς, ἤγουν ἐπὶ τὴν πόλιν τοῦ Λαΐου τὴν συγγενεῖς ἔχουσαν τῶν ἀρχόντων τῆς Φοινίσσης. Mosqu. D.

V. 220. *ΙΣΑ* ἀντὶ τοῦ ὁμοίως καὶ ἴσως ἀγάλμασι χρυσέοισιν, ὥςπερ τι διὰ χρυσοῦ κατεσκευασμένον ἀνάθημα, οὕτως ἐπέμφθην. *ΑΓΑΛΜΑΣΙ ΧΡ.* οἷον τρίποσι, στεφάνοις, δίσκοις καί τισιν ἑτέροις. ἀντὶ τοῦ οὐ τυχὸν δῶρον ἐπέμφθην. Gu. m. 2. *ΑΓΑΛΜ.* ἀναθήμασι. Gu. m. 1. *ΧΡΥΣΟΤΕΥΚΤΟΙΣ*, ἐκ χρυσοῦ κατεσκευασμένοις. Gu. m. 1.

V. 221. *ΕΓΕΝΟΜΑΝ.* ἐτάχθην γενέσθαι, ἤτοι γενήσομαι, ἵν' ᾖ ὡς τὸ κατενάσθην· ἢ λάτρις καὶ δούλη ὠνομάσθην καὶ ἐτιμήθην, ἤγουν πᾶσα τῷ θεῷ ἀφιέρωμαι. [3])

V. 222—225. *ΕΤΙ ΔΕ ΚΑΣΤ.* ἔτι δέ μοι ταῦτα περιλιμπάνεται, τὸ λούσασθαι ἐν τῇ Κασταλίᾳ. Ἄλλως. λείπει οὖν, φησὶν, ἐναπολούσασθαί με τῷ τῆς Κασταλίας ὕδατι καὶ διαβρέξαι τὴν ἐμαυτῆς κόμην, ἵνα ἁγνὴ γενομένη οὕτω τοῖς θεοῖς λατρεύοιμι. [4])

et ἡ δύσις. Illud coniectura assecutus erat Valck. hoc King. nisi quod is ἡδὺς ἐστ' ὁ Ζ. Taurin. etiam ἐναντίος pro ἐναντίον. καὶ Ὅμ. est ex Havn. pro Ὅμ. Is in fine habet φησὶν αὐτὸν, οὐχ ἑαυτῷ κάλλ. Ceterum, quod Valck. suspic. haec primitus sic scripta fuisse, *ΙΙΙΙΙ.* σφ. καταπν. *ΕΝ ΟΥΡ.* ἐξ ὕψους. *ΚΕΛΑΔ.* πνεῦμα, confirmatur Gu. in quo haec interpretamenta supra voces illas adscripta sunt.

10) Taur. ὥςτε καλλιστεύματα καὶ ἀγάλματα. δὲ post σημαινόμενον om. Havn. Verba ὡς καλλίστ. — Λοξίᾳ habet etiam Fl. 33.

1) In Flor. hoc scholion cohaeret cum altero ad v. 217. edito.

2) Sic haec distinguit Taurin. Vulgo continua serie συγγενεῖς ἡμῖν, ἐπὶ τοὺς ὁμογ. Ab his verbis ἐπὶ τοὺς ὁμ. incipit etiam hoc scholion in Fl. 33. Seqq. Ἀγήνορος — πεμφθεῖσα desunt in Havn. Pro ἐπὶ Λ. οὖν φησιν ἀντὶ τοῦ ἐπὶ πύργους Flor. tantum habet ἐπὶ τοὺς πύργους. Pro ὅ ἐστιν εἰς Θήβας Flor. et Havn. ὅ ἐστι τὰς Θ. tum ἢ πύργους φασὶ (hoc om. Havn.) τοὺς υἱοὺς (Οἰδίποδος add. Fl.) Ἐτεοκλέα καὶ Πολυνείκην. (ἢ τοὺς πολίτας add. Fl.) Gu. nota supra πύργους adscripta: ἢ τὸν Ἐτεοκλέα καὶ τὸν Πολυνείκην πύργους καλεῖ, ἢ τὰς Θήβας ἀπὸ μέρους καλεῖ.

3) ἐτάχθην γεν. e Cantabr., ut e Piersii ed. apparet, addidit Barn. Idem est in Gu. a m. pr. post quod sequitur a m. 2. ἢ γενήσομαι, ἢ ὠνομάσθην καὶ ἐτιμήθην. Valck. coniecturam καὶ δούλη pro ἡ δούλη firmant Taur. et Havn.

4) Prius scholion in edd. cum scholio ad v. 221. ἐτάχθην γεν.

V. 222. *ΕΤΙ ΔΕ ΚΑΣΤΑΛΙΑΣ.* Κασταλία ἐστὶ πηγὴ ἐν Πυθίᾳ, εἰς ἣν λέγουσι τὰς ἱεροδούλους παρθένους λούεσθαι, μελλούσας θεοπρόπιον φθέγγεσθαι παρὰ τῷ τρίποδι.[5]) *ΕΤΙ ΔΕ ΚΑΣΤ.* Κασταλία πηγὴ ἐν Πυθίᾳ, ἀφ᾽ ἧς ἐλούοντο τοῦ ἱεροῦ δοῦλαι παρθένοι, αἵτινες ἔμελλον θεοπρόπιον, ἤτοι μάντευμα ᾄδειν περὶ τοῦ τρίποδος.[6]) Μυθεύονται δὲ, ὅτι καὶ τὸ τῆς Κασταλίας ὕδωρ λάλον ἦν, πλασάμενοι τοῦτο οὐκ ἀπὸ τοῦ λαλεῖν ἐκεῖνο, — ἀδύνατον γὰρ — ἀλλ᾽ ἀπὸ τοῦ ποιεῖν τοὺς ἄλλους μαντικοὺς καὶ λέγειν δυναμένους τὰ τῶν ἄλλων ἀγνοούμενα καὶ διασαφεῖν. Τὸ αὐτὸ δὲ νόει καὶ περὶ τῆς ἐν Δωδώνῃ δρυός. Leid. Gu. m. 2. Κασταλία ὄνομα πηγῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ. ἐστὶ καὶ τὸ ἐν Δελφοῖς ὕδωρ. Aug.

V. 224. *ΔΕΥΣΑΙ*, λοῦσαι, (βρέξαι.) Gu. *ΠΑΡΘΕΝΙΟΝ ΧΛΙΔΑΝ.* ἢ αὐτὴν τὴν Κασταλίαν φησὶ, παρόσον παρθένων μόνον ἐστὶ λουτρόν· ἢ τὰς κόμας, αἳ κάλλος καὶ τρυφὴ εἰσὶ τῶν παρθένων.[7])

V. 225. *ΦΟΙΒΕΙΑΙΣΙ ΛΑΤΡΕΙΑΙΣ.* ἐπὶ ταῖς τοῦ Φοίβου λατρείαις. Gu. m. pr. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. τὸ Φοιβείαισι λατρείαις ἢ πρὸς τὸ δεῦσαι συντακτέον, ἢ πρὸς τὸ λάμπουσα. Gu. m. 2.

coaluerat. In altero Fl. 33. λ. οὖν, φ. λούσασθαι ἐπὶ τῷ τ. Κ. ὕ. Havn. λ. οὖν φασιν ἐν. με τῷ ὕδ. τ. Κ. tum Flor. et Havn. τὴν ἑαυτῆς κόμην. Flor. περὶ θεοῖς λατρείῳ.

5) παρὰ τῷ τρίποδι recepi e Flor. 35. Taur. Havn. pro ἐν τῷ τρίποδι. Eodem alludit cod. Aug. περὶ τῆς πατρίδος. φθέγγεσθαι quatuor codd. pro φθέγξεσθαι. Flor. habet tantum τὰς ἱεροδ. παραλούεσθαι μ. φασι θ. φθ. π. τ. τρ. Aug. εἰς ἣν λέγεται τὰς ἱεροδούλας παρθ. λ. μ. θετρόπια φθ. π. τ. π. Havn. εἰς ἣν λούουσι τὰς ἱεροδ. παρθ. μέλλ. θ. φθ. π. τῷ τρ.

6) Gu. παρὰ τοῦ τρίπ. An puellas vaticinia a Pythia in tripode sedente accepta cecinisse significat? Certe περὶ corruptum e παρά. Supra Gu. παρ᾽ ἧς ἐλ. αἱ ἱερόδουλοι παρθ. et ἤτοι μάντ. non ἢ τὸ μάντ. In sqq. καὶ λέγειν δυν. — διασαφεῖν e Gu. addidi.

7) εἰσὶ cum Aug. habent Taur. Gu. Havn. pro ἐστί. Ab initio ἢ addiderunt King. et Valck. nescio unde. αὐτὴν om. Gu. qui aliud etiam scholion habet: παρθένων γὰρ τρυφὴ τὸ λούεσθαι. ἢ παρθένιον χλιδὰν λέγει τὰς κόμας.

V. 226. *ΠΕΤΡΑ*, ἤγουν ἡ ἐν Παρνασῷ. Fl. 21.

V. 227. *ΔΙΚΟΡΥΦΟΝ ΣΕΛΑΣ.* δικόρυφον αὐτὸν εἶπεν, ἐπείπερ ἐν ἀμφοτέραις ταῖς ἄκραις τοῦ Παρνασσοῦ εἰσὶν ἱερὰ, τὸ μὲν Ἀρτέμιδος καὶ Ἀπόλλωνος, τὸ δὲ Διονύσου. ἐπεὶ τοίνυν ἐν ἑκατέρᾳ πῦρ ἀνάπτεται πρὸς τὰς θυσίας, τούτου χάριν καὶ τὸ πῦρ δικόρυφον εἶπεν, ἅτε δὴ ἐν ἑκατέρᾳ ἄκρᾳ ἁπτόμενον. οὐκ ἀπὸ τῶν δύο δὲ κορυφῶν ἀναδίδοται αὐτόματον πῦρ, ἀλλ᾽ ἀπὸ ἑνὸς ἄκρου. δοκεῖ δὲ τοῖς κάτω ἐκ δύο ἀναδίδοσθαι, διὰ τὸν ἐπίπροσθεν σκόπελον, καὶ ὥςπερ ἐξ αὐτοῦ ἐπιμερίζεσθαι τὸ πῦρ.[8]) *ΣΕΛΑΣ*, ἐκ τῶν τόπων, ἐν οἷς βακχεύει ὁ Διόνυσος. Fl. 33.

V. 227 sq. *ΥΠΕΡ ΑΚΡΩΝ ΒΑΚΧΕΙΩΝ.* εἰς τὴν τοῦ Διονύσου κορυφὴν φασὶν εἶναι ἄμπελον, ἥτις καθ᾽ ἑκάστην ἡμέραν ἕνα βότρυν ἔφερεν, ἐξ οὗ ἡ σπονδὴ τῷ Διονύσῳ ἐγένετο. [οἰνάνθη δὲ λέγεται ἡ πρώτη ἔκφυσις τῶν βοτρύων.] οἰνάνθας οὖν βότρυν τὸν ἐξ οἰνάνθης βότρυν προκόπτοντα. οἴνη δὲ καλεῖται ἡ ἄμπελος.[9]) Σοφοκλῆς δὲ ἐν Θυέστῃ ἱστορεῖ, καὶ παρ᾽ Εὐβοεῦσιν ὁμοίαν

8) [In cdd. huic scholio e sqq. adhaesit ὑπὲρ ἄκρων. Supra pro ἐπείπερ ἐν ἀμφ. Havn. ὅτι ἀμφ. tum καὶ ἡλίου pro καὶ Ἀπόλλωνος — ἐν ἑκατέρῳ — ἀνάγκη pro τούτου χάριν. — ἀναπτόμενον pro ἁπτόμ. denique δοκεῖ δὲ τοῖς κ. ἐκ δύο ἀναδ. τὸ ἐπίπροσθεν πῦρ, ὥςπερ καὶ ἐξ αὐτοῦ ἐπιμ. τὸν σκοπελόν. Quod scholion e Leid. descripsit Valck. idem est in Gu. a m. 2. δικόρυφος (ὢν add. Leid.) Παρνασὸς ἐν μὲν τῇ μιᾷ κορυφῇ Ἀρτέμιδος ἱερὸν καὶ Ἀπόλλωνος εἶχεν, ἐν δὲ θατέρᾳ Διονύσου καὶ (Leid. ἢ) Σεμέλης. ὅθεν καὶ δικόρυφον σέλας καλεῖ ἀπὸ τοῦ ἐν αὐταῖς ἀναπτομένου πυρὸς εἰς τὴν τῶν (om. Leid.) θεῶν θυσίαν ὀνομάσας. Cum hoc cohaeret, quod ad sequens scholion dabimus.

9) Verba οἰνάνθας — ἄμπελος aliena esse monuit Valck. Sed vid. scholion Gu. cit. in nota ad 229 — 231. In iis τὸν ἐξ οἰν. β. scripsi ex Havn. et Taur. Deerat praepositio. Scholion Gu. et Leid. φασὶ (δὲ καὶ add. Gu.), ὅτι ἄμπελος ἦν ἐν τῷ τοῦ Διονύσου ἱερῷ, ἥτις καθ᾽ ἡμέραν ἑκάστην ἔφερε βότρυν, ἐξ οὗ (Leid. ὅθεν) ἡ σπονδὴ τῷ Διονύσῳ ἐγένετο. ἐδηλοῦτο δὲ ἐντεῦθεν, ὅτι Διόνυσος πρῶτος ἐχαρίσατο (τοῖς add. Leid.) ἀνθρώποις τὴν ἄμπελον, Ἰκαρίῳ δοὺς πρώτῳ, ὥςπερ καὶ Δημήτηρ τὸν σῖτον, καὶ Ἀθηνᾶ τὴν ἐλαίαν, καὶ ἕτεροι τῶν θεῶν ἕτερα.

ἄμπελον εἶναι τῇ ἐν Παρνασσῷ, λέγων οὕτως. — Ἔστι γάρ τις ἐναλία — — Εὐβοίας τῇδε Βάκχειος βότρυς Ἐπ' ἦμαρ ἕρπει. πρῶτα μὲν λαμπρᾶς ἕω Κεκλημάτωται χῶρος εὐανθὲς δέμας· Εἶτ' ἦμαρ αὔξει μέσσον ὄμφακος τύπον, Καὶ κλίνεταί γε κἀποπερκοῦται βότρυς. Δείλῃ δὲ πᾶσα τέμνεται βλαστουμένη Καλῶς ὀπώρα, κᾀνακίρναται ποτόν. [10]

V. 228. *ΒΑΚΧΕΙΩΝ*, τῶν τελετῶν καὶ ἑορτῶν. Gu. m. pr. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Mosqu. D. ναῶν. Gu. m. pr.

V. 229 — 231. *ΟΙΝΑ Θ' Α.* (ἥτις καθ' ἑκάστην ἡμέραν στάζεις οἶνον δηλονότι τὸν ἀεὶ καρποφορούμενον, add. Gu.) καὶ (οὐ add. C.C.C.) ὦ οἴνη, ἤγουν ὦ ἄμπελε, ἥτις καθ' ἑκάστην ἡμέραν στάζεις οἶνον, διδοῦσα τὸν ἀεὶ καρποφορούμενον βότρυν τῆς οἰνάνθης, (τουτέστι add. Gu.) τὸν τὴν οἰνάνθην ποιοῦντα, ἤγουν τὸν λεπτότατον οἶνον. MS. C.C.C. Gu. m. pr. Mosqu. D. *ΟΙΝΑ Θ' Α.* ὦ ἄμπελε, ἥτις τὸν πολύκαρπον βότρυν ἀποστάζεις, ἀπὸ τῆς οἰνάνθης αὐτὸν ἐκπέμπουσα. Οἰνάνθη δὲ ἡ πρώτη ἔκφυσις τῆς σταφυλῆς. [1]

10) In versibus Sophocleis *τις* ab initio om. Havn. Pro *Εὐβοίας* Havn. Taur. *Εὐβοήσασα*, tum monstrum lectionis habet Taur. *τῆδοβάκοσχμος βότρυς*. Verum credo vidisse Valcken. quem sequitur Brunckius, in Fragm. Soph. p. 619. edens, *γῆς Εὐβοΐας*. — *πρῶτα μὲν λαμπρᾶς ἕω.* Taur. *πρῶτα μὲν λαβραδίῳ κεκλ.* Havn. *πρ. μὲν λαβρᾶς ἐκκεκλιμάτωται.* *κεκλημάτωται* est a Barn. — *εὐανθὲς δέμας* est e Taur. et Havn. pro *εὐάνθης· δέμας οἰνάνθης*, quod Br. dedit, est e Barn. coniectura. Indidem recepi *ὄμφ. τύπον* pro *ὄμφ. τρόπον*. — *καὶ κλίνεταί γε*, quod coni. Valck., est in iisdem codd. — *δείλῃ* est a Barn. *δέλῃ* Junt. Basil. *δήλῃ* Taur. Havn. qui etiam *πᾶσι* pro *πᾶσα* et in *ὄπωρα καλῶς* cum editis consentiunt. *κᾀνακίρναται* pro *κἀνακιρνᾶται* legendum monuit Porson. ad Eurip. Med. v. 1. p. 388. b. Lips.

1) Gu. a m. 2. *οἰνάνθη ἡ πρώτη ἔκφυσις τῶν βοτρύων λέγεται. οἰνάνθας οὖν βότρυν νοητέον ἐνταῦθα, τὸν ἐξ οἰνάνθης καὶ ἐκ πρώτης ἐκφύσεως ὕστερον βότρυν γινόμενον.* — In scholio edito *ἔκφυσις* est a Kingio pro *ἔκρυσις*. Idem reposuit V. D. in Misc.

V. 232. *ΔΡΑΚΟΝΤΟΣ.* Σπήλαιόν ἐστιν ἐν τῷ Παρνασσῷ δράκοντος, ὃν ἀνεῖλεν Ἀπόλλων, καὶ τὸ δέρμα αὐτοῦ παρὰ τὸν ναὸν εὕρηται, τὴν τοῦ Θεοῦ παριστῶν νίκην. λέγουσι δὲ (καὶ add. Gu.) τὴν Πυθίαν οὕτω παρωνομάσθαι ἀπὸ τοῦ ἐκεῖ κατασαπέντος δράκοντος· τὸ πύθω γὰρ τὸ σήπω. οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ πεύθω, τὸ ἐρωτῶ καὶ μανθάνω, φασὶν, ἅτε κοινὸν χρηστήριον πᾶσιν ἀνθρώποις οὖσαν, ἐρωτῶσι περὶ ὧν βούλονται καὶ μανθάνουσιν. ἦν δὲ τὸ ὄνομα τοῦ δράκοντος Δελφίνης, (Δελφὶν Gu.) ὅθεν καὶ ὁ τόπος τὸ ὄνομα ἔσχε, (ἔσχηκε Gu.) Δελφοὶ καλούμενος. Leid. Gu. m. 2. [2]

V. 233. *ΣΚΟΠΙΑΙ.* σκοπιὰς θεῶν φησὶ τὸ κατοπτευτήριον, [3] τόπον οὕτω καλούμενον ἐν Παρνασσῷ, ὅθεν

Obss. III. p. 109. et habet Havn. qui antea *βαστάζεις* pro *ἀποστάζεις* et *οἰνάνθης τῷ Διονύσῳ καθ' ἑκάστην αὐτὴν ἐκπέμπ.* Qui hinc redorditur Aug. cod. *οἰνάνθη γάρ ἐστιν ἡ πρώτη ἔκφυσις τῆς σταφ.*

2) Gu. has glossas habet a m. pr. *ζάθεα*] *ἄγαν θεῖα. δράκοντος*] *τοῦ δελφῖνος, ὃν ἀνεῖλεν ὁ Ἀπόλλων.* (Hoc etiam e Cantabr. enotavit Barn. In Havn. hoc est scholion: *ὑπὸ τὸν Παρνασσὸν δείκνυταί τι σπήλαιον τοῦ δράκοντος.* vel, ut Fl. 33. habet: *τοῦ δελφῶνος* (sic) — *ὑπὸ τὸν Παρνασσὸν δείκνυται τὸ σπήλαιον, ὃν ἀνεῖλεν ὁ Ἀπόλλων.*) *οὔρειαι*] *ὀρειναί. θεῶν*] *τοῦ θεοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος. νιφοβ. τ' ὄρος ἱερόν*] *καὶ ὦ χιονόβλητον ὄρος ἱερόν. τὸν Παρνασὸν πάλιν λέγει.* (Hoc est etiam in Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.) *ἑλίσσων*] *ἀντὶ τοῦ ἑλισσόμενος, στρεφόμενος.* (et Flor. iidem.) *ἀθανάτας θεοῦ*] *τῆς Ἀρτέμιδος. παρὰ*] *κατά. γύαλα*] *τόπους, ναούς.* (et Florr. iidem.) *μεσόμφαλα*] *τοὺς κατὰ τὸ μέσον τῆς γῆς. Δίρκαν*] *ἀντὶ τοῦ τὰς Θήβας.* quae apposui, ut confirmarem, quod supra dixi, Kingii paraphrasin e glossis MS. C.C.C. concinnatam videri. Sed ad vss. 234 — 38. continua est etiam paraphrasis in Gu. *εἴθε καταλιποῦσα τὴν Δίρκην, τουτέστι τὰς Θήβας, γενοίμην τῆς ἀθανάτου θεοῦ, ἤγουν τῆς Ἀρτέμιδος χορὸς ἑλισσόμενος, ἤγουν στρεφόμενος, ἄφοβος κατὰ τοὺς ναοὺς τοῦ Ἀπόλλωνος τοὺς κατὰ τὸ μέσον τῆς γῆς.*

3) *τὸ κατοπτ.*, ut optime coni. Valck. recepi ex Havn. *ὅθεν κατοπτ.* e Taur. et Havn. King. dederat: *ὅτι ἐν Παρν.* tum pro *τὸν Δέλφιν* Havn. *τὸν Δελφῖνα.*

κατοπτεύσας Ἀπόλλων τὸν Δέλφιν κατετόξευσεν. *ΣΚΟΠΙΑΣ ΘΕΩΝ* πάλιν λέγει, ὃ δικόρυφον ἄνω εἶπε σέλας πυρός. σκοπιὰ δέ ἐστιν ὁ ὑψηλὸς τόπος, ἐφ' οὗ ἀναβάς τις τὰ πόῤῥω διεστῶτα σκοπήσει καὶ κατοπτεύσει. Gu. m. 2.

V. 234 sq. *ΙΕΡΟΝ ΕΛΙΣΣΩΝ.* Τινὲς στίζουσιν εἰς τὸ ἱερόν· τὸ γὰρ [4]) εἱλίσσων ἀντὶ τοῦ περιχορεύων. περιττὸς ὅ τε, ἵν' ἦ, γενοίμην χορὸς τῆς θεοῦ, ἑλίσσων ἐν ταῖς χορείαις τὸ ὄρος. οἱ δὲ στίζουσιν εἰς τὸ ὄρος ἱερὸν ἑλίσσων, ἵν' ἦ, καὶ σὺ, ὦ Ἄπολλον, περιέπων τὸν Παρνασσόν. *ΕΛΙΣΣΩΝ.* τοῦτο πρὸς τὸ χορὸς νοητέον, τὸ δὲ προλιποῦσα πρὸς τὴν τοῦ χοροῦ φύσιν. Gu. m. 2. ὁ Ἀπόλλων ὁ εἱλίσσων καὶ περιερχόμενος τῆς Ἀρτέμιδος καὶ τοῦ Ἡλίου κοινὰ μυστήρια, Fl. 33. ἑλισσόμενος ἤγουν στρεφόμενος. Mosqu. D. *ΑΘΑΝΑΤΑΣ ΘΕΟΥ*, τῆς Ἀρτέμιδος. κοινὰ γὰρ εἰσὶ τῆς Ἀρτέμιδος καὶ Ἀπόλλωνος τὰ μυστήρια. Gu. m. 2.

V. 236. *ΑΦΟΒΟΣ.* οἱ γὰρ ἱερόδουλοι οὐδένα φοβοῦνται. *ΑΦΟΒΟΣ.* τοῦτο λέγει διὰ τὸ παρὰ πάντων τὰς τῶν θεῶν ἱερείας τιμᾶσθαι καὶ μηδένα κίνδυνον ὑποπτεύειν ποτέ. Gu. m. 2.

V. 237. *ΜΕΣΟΜΦΑΛΑ ΓΥΑΛΑ* Φοίβου λέγει τὸν ἐν Δελφοῖς τοῦ θεοῦ ναὸν, μέσον τῆς πάσης γῆς ἐσχηκότα χώραν, ὡς οἱ τοῦ μύθου ἀετοὶ ἔδειξαν. Γύαλα δὲ κυρίως αἱ τῶν ὀρῶν κοιλότητες. Leid. Gu. m. 2. *ΓΥΑΛΑ*, τὰ κοιλώματα τοῦ ὄρους. τοιαῦται γὰρ αἱ φύσεις τῶν ὀρῶν ἐν ὕψει καὶ ἐν βάθει συγκείμεναι. [5])

V. 239 — 260. *ΝΥΝ ΔΕ ΜΟΙ.* τῆς κατὰ σχέσιν στροφῆς τὰ κῶλα εἰσὶν ια, καὶ τὰ τῆς ἀντιστροφῆς τοσαῦτα. εἰσὶ δὲ τὸ μὲν θ καὶ τὸ ια τροχαϊκὰ δίμετρα καταληκτικὰ, ἤτοι ἑφθημιμερῆ, ἃ καλεῖται κυρίως Εὐριπίδεια, ἢ ληκύθια, τὸ δὲ ι ὅμοιον τροχαϊκὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον. τὸ μέντοι τῆς ἀντιστροφῆς ἔννατον [6]) κῶλον οὐ

4) *γάρ.* Sic Havn. pro *δέ.* Is etiam antea *τινὲς δὲ στίζουσιν* et mox *περισσῶς.*

5) *συγκείμεναι.* Sic Gu. pro *συγκειμένων.* In superiore sch. idem cod. male *μεσόμφαλα δὲ κυρ. αἱ τ. ὀ. κ.*

6) *ἔννατον.* Sic King. pro *ἐναντίον*, uti mox etiam *τὸν δ καὶ τὸν β πόδα* pro *τὸν δ καὶ τὸν ζ π.*

καλῶς ἔχον διωρθώθη παρ' ἡμῶν, καὶ ἔχει τὸν δ καὶ τὸν β πόδα χορείους. ἐχρήσατο δὲ τῷ τροχαϊκῷ ἐνταῦθα μέτρῳ διὰ τὸ τοὺς πολεμίους καὶ σφοδρῶς ἐπελθεῖν ὁρμαῖς καὶ συνεχέσι δρόμοις τὰ ἐκτὸς ληΐζεσθαι· διὸ καὶ τὸ Θούριος μολὼν Ἄρης ἔφη. ἐπὶ ταῖς ἀποθέσεσι τῆς μονοστροφῆς τῶν συστημάτων καὶ ἐπὶ τῷ ς τῆς κατὰ σχέσιν στροφῆς παράγραφος, ἐπὶ δὲ τῷ τῆς ἀντιστροφῆς κορωνίς. (Ἰστέον δὲ, ὅτι τῷ τοιούτῳ χρῶνται οἱ ποιηταὶ σχηματισμῷ ἐν τοῖς χοροῖς, τὰ μὲν μονοστρόφως καὶ κατὰ συστήματα ἐκφέροντες, τὰ δὲ κατὰ σχέσιν, ὅτε διηγηματικὸν ποιοῦσι τὸν λόγον. Τούτου τοῦ σχήματός ἐστι παρὰ μὲν Σοφοκλεῖ τὸ Τελαμώνιε παῖ τῆς ἀμφιρύτου Σαλαμῖνος — ἐν Αἴαντι. (134.) παρὰ δὲ Αἰσχύλῳ ἐν ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις τὸ Θρέομαι φοβερὰ μεγάλ' ἄχη. (v. 78.) ἐν δ' Ἀγαμέμνονι ὀνομαζομένῳ δράματι αὐτοῦ τὸ Δέκατον μὲν ἔτος τόδ', ἐπεὶ Πριάμου Μέγας ἀντίδικος Μενέλαος ἄναξ. (40.) Baroc. 74.)

V. 239 sqq. *ΝΥΝ ΔΕ ΜΟΙ.* ὁ δὲ ἀντὶ τοῦ γάρ. κατὰ ἀνάκλασιν δὲ ὁ πᾶς λόγος προῆκται, ἔχων οὕτως· ἰὼ [7a]) Παρνάσσιον ὄρος λάμπον διπλῇ λαμπηδόνι, σύ τε, ὦ αὐτόθι ἐκβλαστάνουσα ἄμπελε, θεῖά τε ἄντρα τοῦ δράκοντος, οὔρειαί τε σκοπιαὶ θεῶν, σύ τε, ὦ δέσποτα Ἄπολλον, ὃς τὸ καταινιφόμενον ὄρος ἀμφιέπεις, εἴθε χορεύσαιμί σοι καὶ τῇ Ἀρτέμιδι ἄφοβος τοῦ λοιποῦ γενομένη. νῦν γὰρ ἡμᾶς ὁ παρὼν πόλεμος ἐκφοβεῖ, καὶ δέδοικα, μὴ καὶ δεύτερον αἰχμάλωτος γένωμαι. εἴθε οὖν, φησὶ, παρ' ὑμῖν γενοίμην, ἵνα ἀσφαλῶς τοῦ λοιποῦ διάξαιμι. *ΝΥΝ ΔΕ ΜΟΙ.* ὡς οἰκεῖον δέχεται τὸν κατὰ τῆς πόλεως πόλεμον. MS. C.C.C. Gu. m. 1.

V. 240. *ΘΟΥΡΙΟΣ Μ. ΑΡ.* ὁρμητικὸς ἐλθὼν πόλεμος. MS. C.C.C. Gu. m. pr.

V. 241. *ΑΙΜΑ*, φόνον. Iidem. *ΔΑΙΟΝ ΦΛΕΓΕΙ*, τὸν ἀπὸ τῆς μάχης ἀνάπτει. *ΤΗΙΔΕ ΤΗΙ ΠΟΛΕΙ*,

7a) *ἰώ.* Sic Flor. 33. Taurin. Havn. pro *τό.* Ex Taurin. Havn. recepi etiam *ὃς τὸ καταιφ. ὄρος ἀμφ.* pro *ὃς τὸ κατ. ἄντρον ἀμφ.* Iidem etiam *καὶ ὦ θεῖον ἄντρον* pro *θεῖά τε ἄντρα.* Ad finem verba *καὶ δεύτερον* et *φησὶ* om. Havn.

ἤγουν κατὰ τῆςδε τῆς πόλεως. Iidem. *ΑΙΜ. Δ. ΦΛ.* πόλεμον ἀκμαῖον διεγείρει τῇδε τῇ πόλει.

V. 242. *Ο ΜΗ ΤΥΧΟΙ Π.* εἴθε μὴ συμβαίη αὐτῇ. MS. C.C.C. Gu. m. pr.

V. 243—246. *ΚΟΙΝΑ ΓΑΡ.* κοιναὶ γὰρ αἱ λῦπαι τῶν φίλων, τοῖς φίλοις δηλονότι, κοινὰ δὲ τῇ χώρᾳ τῇ Φοινίσσῃ, ἤγουν τῇ τῆς Φοινίκης, εἴ τι πείσεται ἡ ἑπτάπυργος ἥδε γῆ. Τὸ εἴ τι εἰπὼν ἐπάγει πληθυντικῶς τὰ κοινὰ, οὐκ ἔξω λόγου· τὸ γὰρ εἴ τι ἀορίστως λεγόμενον ἐπὶ πολλὰ τείνει. πολλὴ δὲ ἡ χρῆσις τούτου καὶ παρὰ τῷ πεζῷ λόγῳ. 7b) MS. C.C.C. Gu. m. 1.

V. 246. *ΦΟΙΝΙΣΣΑι ΧΩΡΑι.* γράφεται Φοίνισσα χώρα κατ' εὐθεῖαν, ἵν' ᾖ ἀπὸ κοινοῦ τὸ πείσεται· εἴ τι πείσεται ἅδε γᾶ, πείσεται καὶ Φοίνισσα χώρα. 8)

V. 247. *ΚΟΙΝΟΝ ΑΙΜΑ.* τὸ γένος τὸ ἐν τῇδε τῇ γῇ καὶ τῇ Φοινίκῃ. MS. C.C.C. Gu. m. 1. τουτέστιν οἱ ἐκ Θηβῶν καὶ οἱ ἐκ Φοινίσσης ἕν εἰσι γένος, τέκνα ὄντες Ἰοῦς τῆς ἐρασθείσης μὲν ὑπὸ τοῦ Διὸς, εἰς βοῦν δὲ ἀμειφθείσης παρ' αὐτοῦ, ἵνα λάθῃ τὴν Ἥραν· διὸ καὶ Κερασφόρον καλεῖ. σκόπει δέ· ἀπὸ Ἰοῦς Ἔπαφος, οὗ Λιβύη, ἧς Βῆλος, οὗ Φοῖνιξ καὶ Ἀγήνωρ, οὗ Κάδμος, οὗ Πολύδωρος, οὗ Λάβδακος, οὗ Λάϊος, οὗ Οἰδίπους, οὗ Ἐτεοκλῆς καὶ Πολυνείκης. Baroc. 74 Leid. Gu. m. 2. 9) *ΚΟΙΝΑ ΤΕΚΕΑ.* ὁ Φοῖνιξ καὶ Ἀγήνωρ υἱοὶ τῆς Ἰοῦς. Aug.

V. 248. *ΤΗΣ ΚΕΡΑΣΦΟΡΟΥ ΠΕΦ. ΙΟΥΣ.* τῆς βοὸς γενομένης ὑπάρχει. Gu. m. 1. MS. C.C.C. *ΤΑΣ ΚΕΡΑΣΦΟΡΟΥ*, τῆς μεταβληθείσης εἰς βοῦν κερασφόρον τῆς Ἰοῦς ὑπὸ τοῦ Διὸς ὑφορωμένου (—μένης H.) τὴν ζηλοτυπίαν τῆς Ἥρας. Taur. Havn. *ΙΟΥΣ.* λέγεται καὶ ἡ Ἰνὼ τῆς Ἰνόος καὶ Ἰνοῦς, καὶ ἡ Ἰὼ τῆς Ἰόος καὶ Ἰοῦς. Baroc. 74. Gu. m. pr.

V. 249. *ΩΝ ΜΕΤΕΣΤΙ ΜΟΙ ΠΟΝΩΝ*, ὧν, τῶν πόνων, μέτεστί μοι, ἤγουν μετουσία ἐστί μοι. MS. C.C.C. Gu. m. 1. τὸ ὧν μέτεστί μοι διπλῶς νοητέον, ἢ ὧν Θηβαίων τῶν πόνων καὶ τῶν δυςτυχιῶν μέτεστί μοι ὡς συγγενεῖ, ἢ ἐπειδὴ ἄνωθεν ἔφη, ὡς, ἐάν τι πείσωνται Θηβαῖοι, τούτου κοινωνεῖ καὶ ἡ Φοίνισσα, νῦν ἐπιφέρει τοῦτο, ὧν πόνων καὶ δυςτυχιῶν μέτεστί μοι, ἵν' ᾖ τὸ πόνων καὶ τὸ ὧν ἓν κατ' ἔννοιαν. Gu. m. 2.

V. 250—252. *ΑΜΦΙ ΔΕ ΠΤΟΛΙΝ*, περὶ δὲ τὴν πόλιν πλῆθος πυκνὸν ἀσπιδηφόρων ἀνδρῶν 10a) ἀνάπτεται. MS. C.C.C. Gu. m. 1. τὸ δὲ ἀντὶ τοῦ γάρ. ἀμφὶ γὰρ πόλιν 10b) τὸ νέφος τῶν ἀσπίδων *ΦΛΕΓΕΙ* καὶ οἱονεὶ ἀστράπτει, *ΣΧΗΜΑ* καὶ σημεῖον μάχης. οἰκεῖον δὲ τῇ συννεφείᾳ τὸ ἀστράπτειν. *ΣΧΗΜΑ*, κατάστασις. Gu. m. 1.

V. 253. *ΑΝ*, ἣν τὴν μάχην. Gu. m. 1. *ΤΑΧ'*, ἴσως. idem. *ΟΙΣΕΤΑΙ*, οἴσει. (γνώσεται, γνωρίσῃ.) idem. 1) *ΑΝ ΑΡΗΣ.* ἣν ὁ Ἄρης γνώσεται. ὁ δὲ νοῦς, ἣν μάχην φέρων τοῖς παισὶν Οἰδίπου ταχέως πορευθήσεται. ἄμεινον δὲ τὸ εἴσεται, ἀντὶ τοῦ ὁρμήσει. 2) *ΑΝ ΑΡΗΣ ΤΑΧ' ΟΙΣΕΤΑΙ.* Τὸ οἴσεται εἰ μὲν ο καὶ ι γράψεις, οὕτως ἐρεῖς· ἣν μάχην ταχέως οἴσεται καὶ κομίσει καὶ ἄξει ὁ Ἄρης· εἰ δὲ ε καὶ ι, οὕτως· ἣν μάχην ταχέως γνώσεται ὁ πόλεμος, τουτέστιν ἣ ταχέως γενήσεται, πρὸς

7b) In Mosqu. D. haec tantum leguntur: τὸ εἴ τι ἀόρ. — πεζῷ λόγῳ, in quibus πολὺ habet pro πολλή.

8) Hoc scholion unde sumserit Valck., ignoro. In Junt. Basil. Barn. King. non legitur.

9) Sic haec coniungit cod. Gu. quem sequi malui, quam incertam auctoritatem Kingii. Is enim scholion finit verbis κερασφόρον καλεῖ, omissis verbis σκόπει δέ. tum novum scholion, tanquam e Bar. petitum, addit: λέγεται — καὶ Ἰοῦς, (quod in Gu. est a m. pr. et in MS. C. C. C. exstare videtur) et cum hoc continuo ordine iungit ἀπὸ Ἰοῦς Ἐπ. κ. τ. λ.

10a) Verba πλῆθ. ἀσπιδηφ. ἀ. habet etiam Mosqu. D.

10b) Haec addidi ex Havn. qui caret verbis οἰκεῖον δὲ etc. In Junt. Bas. Barn. hoc scholion ad 241. refertur, huc in Havn. King. Valck.

1) Quae in Gu. m. pr. scripta sunt, habet etiam King. in paraphr. e MS. C.C.C. Hoc semel dictum sufficiat. Vix enotassem ea, nisi eadem in Kingiana legerentur.

2) Havn. τοῖς παισὶν Οἰδίπου (sic etiam Junt. Bas.) ὁ Ἄρης ταχέως πορ. ἄμεινον γὰρ οὕτως. omissis verbis δὲ τὸ εἴσεται ἀ. τ. ὁρμ. ubi οἴσεται pro εἴσεται ex Aug. scripsit Valck.

πόλεμον τοῖς Θηβαίοις καταστάντων Ἀργείων. Baroc. 74. Gu. m. 2.

V. 254. *ΠΑΙΣΙΝ ΟΙΔ.* κατὰ τῶν παίδων τοῦ Οἰδίποδος. Gu. m. 1.

V. 255. *ΠΗΜΟΝΑΝ ΕΡ.* βλάβην ἕνεκα τῶν καταρῶν τοῦ Οἰδίποδος. Gu. m. 1. Mosqu. D.

V. 257. *ΔΕΙΜΑΙΝΩ*, δέδοικα. Gu. m. 1. *ΑΛΚΑΝ*, ἰσχύν. id.

V. 258. *ΤΟ ΘΕΟΘΕΝ*, τὴν δικαιοσύνην. id. ἤγουν τὸ δίκαιον καὶ τὸ μετὰ θεῶν συμμαχίας ἐπιστρατεύεσθαί σε. Gu. m. 2. τὸ δίκαιον, καὶ τὴν τοῦ θείου συμμαχίαν ἀεὶ τοῦ δικαίου προϊσταμένην καὶ τοῖς δικαίοις ἐπαξίως συνερχομένην. [3])

V. 258—260. *ΟΥ ΓΑΡ ΑΔΙΚΟΝ*, οὐ γὰρ ἀδίκως εἰς τόνδε τὸν ἀγῶνα, τὸν τῆς μάχης δηλονότι, ὥρμησεν ἔνοπλος ὁ παῖς, ὃς μετέρχεται, ἤγουν ζητεῖ, ἀπαιτεῖ τοὺς δόμους, ἀντὶ τοῦ τὴν βασιλείαν. μετέρχεται δόμους, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν τοὺς φεύγοντας ζητούντων καταλαβεῖν. MS. C. C. C. Baroc. 74. Gu. m. 1. Mosqu. D. [4])

V. 261 sqq. *ΤΑ ΜΕΝ ΠΥΛΩΡΩΝ ΚΛΕΙΘΡΑ.* Αἱ συστηματικαὶ αὗται περίοδοι εἰσὶν ἰαμβικῶν τριμέτρων λ, ὧν τελευταῖος Καλεῖ δὲ Πολυνείκην με Θηβαῖος λεώς. ἐπὶ ταῖς ἀποθέσεσιν ἑκάστου συστήματος παράγραφος.

V. 261—264. *ΤΑ ΜΕΝ ΠΥΛΩΡΩΝ.* τὰ μὲν πυλώματα τὰ ἐπιτετραμμένα τοῖς πυλωροῖς δι' εὐκολίας με ὑπεδέξαντο. ὅθεν καὶ, διὰ τὸ εὐμαρῶς καὶ εὐχερῶς με ὑποδέξασθαι τοὺς φύλακας, ὑποπτεύω, μὴ δόλος ἐστίν. [5a]) *ΤΑ ΜΕΝ ΠΥΛ. ΚΛ.* ἀντὶ τοῦ αἱ πύλαι, ἃς οἱ πυλωροὶ φυλάσσουσιν. Gu. m. pr. ταῦτα καθ' ἑαυτὸν λέγει μετὰ τὴν τῶν πυλῶν τῆς ἄστεος εἴσοδον. Gu. m. 2.

V. 262. *ΔΙ' ΕΥΠΕΤΕΙΑΣ*, δι' εὐμαρείας, δι' εὐχερείας. *ΕΙΣΕΔΕΞΑΝΤΟ ΔΙ' ΕΥΠ.* ἤγουν εὐκόλως οἱ πυλωροὶ ἠνέῳξάν μοι τὰς πύλας, καὶ οὐκ ἐπέσχον πρὸς τὴν εἴσοδον. Gu. m. 2.

V. 263. *Ο*, ἤγουν τὸ εἰσελθεῖν. (ἤγουν τὸ τοὺς φύλακας εὐχερῶς καὶ εὐμαρῶς με ὑποδέξασθαι.) Gu.

V. 264. *ΟΥ ΜΕΘΩΣΙΝ*, οὐκ ἀφῶσιν ἄτρωτον. Ἄλλως. οἱ μὲν γράφουσιν οὐκ ἐφρῶσιν. [5b]) οἱ οὖν ὑποκριταὶ διὰ τὸ δυσέκφορον μεταπλάττουσι τὴν λέξιν. καὶ Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ μονοσυλλάβων ῥημάτων, ὅτε διαλαμβάνει περὶ τοῦ φρῶ, ταύτην τὴν χρῆσιν φησίν.

V. 265. *ΩΝ ΟΥΝΕΚ'*, οὗ τοῦ φόβου, *ΟΜΜΑ*, τὴν ὄψιν, *ΠΑΝΤΑΧΟΥ*, ἀντὶ τοῦ πανταχόσε, ἄξιον στρέφειν. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. *ΩΝ*, οὗ. (τοῦ φόβου, ἢ τῶν δικτύων.) Gu.

V. 267. *ΩΠΛΙΣΜΕΝΟΣ ΔΕ ΧΕΙΡΑ ΤΩιΔΕ ΦΑΣΓΑΝΩι.* Ἀνόητον [6]) φασὶ τῷ ξίφει πιστεύειν, ταῖς σπονδαῖς δὲ μήπω, εἰ καὶ μόνος ὢν κρατῆσαι ἐδύνατο ἐπιβουλευόντων τοσούτων. ἀγνοοῦσι δὲ, ὅτι οἱ μετὰ ἀνάγκης ἐπί τινα κίνδυνον ἐρχόμενοι οὐχὶ ἐκ τῶν ἐνδεχομένων θηρᾶσθαι τὴν ἀσφάλειαν ἐθέλουσιν, ἀλλ' οἵαν παρὰ τοῦ καιροῦ λαμβάνουσι, καὶ οἱ ἐπ' ἐρημίας μετὰ ξιφιδίου πορεύονται, ἧττον μὲν ὡπλισμένοι τῶν ὑποπτευομένων θηρῶν, ἢ

3) Havn. τὸ δίκ. καὶ παρὰ τὴν τῶν θεῶν συμμ. ἀεὶ προϊστάμενον, καὶ τοῖς δικαίοις ἐπεξιοῦσι σοι ἐρχομένων. ex quo legendum coni. καὶ τοῖς δικαίως ἐπεξιοῦσι συνερχομένην.

4) Priora οὐ γὰρ — βασιλείαν e MS. C. C. C. reliqua e Baroc. enotavit King. Totum eadem m. scriptum in Gu. exstat.

5a) Aug. et Havn. sic: τὰ μὲν θυρώματα ἐπιτετρ. τοῖς θυρωροῖς. *ΔΙ' ΕΥΠΕΤΕΙΑΣ*, διὰ (hoc om. Havn.) τὴν εὐμάρειαν καὶ τὸ εὐχερῶς με ὑποδέξασθαι τοὺς φυλ. ὑπ. μὴ δόλος (τις add. Havn.) ἐστίν. Etiam Taur. θυρώματα et θυρωροῖς, quae pro antiquioribus habet Valck.

5b) Haec suppeditavit Havn. in quibus leg. οὔ με φρῶσιν annotavit Niebuhr. Ex eodem codice in fine addidi φησὶν, nec sic tamen locum integrum esse existimans. Paulo ante idem περὶ μονοσυλλάβου ῥητέον ῥῆμα.

6) Vulgo ἀνόητον τὴν χρῆσιν φασὶ τῷ ξ. π. Pro τὴν χρῆσιν Valck. coniiciebat τὴν τήρησιν. Sed melius illa absunt a Taurin. et Havn. e scholio edito ad v. 264. repetita. Praeterea Havn. ἀνοήτως δέ φησι τῷ ξ. π. φησὶ etiam Taur. Mox delevi δὲ in εἰ δὲ καί. Verba ἀναγκασθεὶς sine γὰρ usque ad δύσεριс εἶναι sunt etiam in marg. Gu. In hoc scholio, quod finitur voce ἐπορίσατο, desinit codex Havn. hac addita nota: τέλος τῆς ἐξηγήσεως τοῦ δράματος τῶν Φοινισσῶν.

ληστῶν, ἄμεινον δὲ τῶν ἀνόπλων. τοῦτο καὶ Πολυνείκει συνέβη· ἀναγκασθεὶς γὰρ ἐπὶ διαλλαγὰς εἰς τὰς Θήβας ἐλθεῖν, ἔρχεται μὲν, ἵνα μὴ δόξῃ δύςερις εἶναι, δόλον δὲ ὑποπτεύων, τὴν ἀσφάλειαν κατὰ τὸ δυνατὸν ἐπορίσατο.

V. 268. *ΤΑ ΠΙΣΤ' ΕΜΑΥΤΩι*, ἤγουν τὴν πίστιν τοῦ θαῤῥεῖν, ὅ ἐστι τὴν ἀσφάλειαν τοῦ θαῤῥεῖν. [7]) *ΤΑ ΠΙΣΤΑ*, ἤγουν τὴν πίστωσιν τοῦ θάῤῥους. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. *ΤΟΥ ΘΡΑΣΟΥΣ*, οἷον ἄρα θρασύνομαι τῷ ξίφει πιστεύων. Aug. Taur. εἰ καὶ θράσος ἐνεδειξάμην μόνος εἰς πολεμίων εἰςιὼν πόλιν, ἀλλ' ἐν χερσὶν ἔχων τὸ ξίφος, τὰ πιστὰ ἐμαυτῷ τοῦ θράσους παρέξομαι, τουτέστι, πίστιν καὶ πληροφορίαν καὶ ἀσφάλειαν ἐμαυτῷ περιποιησαίμην, ἐντεῦθεν τὸν ἐπιόντα ἀμυνόμενος. οὐκ ἀρκεῖται δὲ εἰς τοῦτο· τί γὰρ ἂν ἐποίησε μόνος πρὸς πολλοὺς μαχόμενος; ἀλλ' εὗρεν ἑτέραν καταφυγὴν, τοὺς τῶν θεῶν βωμούς. Gu. m. 2.

V. 269. *ΩΗ.* ἐπίφθεγμα ἀνακλήσεως. *Η ΚΤΥΠΟΝ.* ἀποφαντικῶς, ὄντως κενὸν τὸν ψόφον ὑφορώμεθα. [8])

V. 270. *ΤΟΛΜΩΣΙ*, τολμηρὰ πράσσουσι. Gu. m. 2. Fl. 33.

V. 271. *ΑΜΕΙΒΗΤΑΙ*, φέρηται. Gu. m. 1. Florr. iidem.

V. 273. *ΥΠΟΣΠΟΝΔΟΝ ΜΟΛΕΙΝ*, φιλικὸν, ὑπὸ ἀσφαλείᾳ σπονδῶν. Gu. m. pr. Florr. iidem.

V. 274. *ΑΛΚΗ*, βοήθεια. Gu. m. 1. Florr. iidem. ἐγγὺς τῶν πυλῶν Ἀθηνᾶς ἱερὸν ἵδρυται, καὶ οἱ καταφεύγοντες εἰς ἱερὰ σωτηρίας τυγχάνουσιν. ἀλκὴ δὲ καλεῖται ἡ Ἀθηνᾶ κατὰ τὴν τῶν Φοινίκων γλῶσσαν. Gu. m. 2.

7) Recte hoc scholion a praecedente separavit Valck. quod monstrant etiam Aug. Havn. Taur.

8) Sic dedi e Gu. et Aug. pro τὸν κτύπον οὖν φησὶν ἀποφαντικῶς, ὄντα, ἤγουν τὸν κ. ψ. ὑφ. Aug. tamen et Taur. τὸν κτύπον repetunt: ἢ κτύπον.] τὸν κτ. ἀποφ. Taur. ἀποφατικὸν ὄντως. Possis etiam cum Valck. scribere ἀποφ. ἤγουν ὄντως. κενὸν τὸν ψ. hoc ordine Gu. ἀποφαντικῶς ad significationem vocis ἢ declarandam spectat.

ΒΩΜΙΟΙ, ὥςτε καταφυγεῖν ἐπ' αὐτοὺς ἡδέως, [9]) εἰ δέοι. τοῦτο δὲ οὐ συνῳδὸν τῷ Ὡπλισμένος δὲ χεῖρα τῷδε φασγάνῳ. θρασύδειλον γὰρ τὸν Πολυνείκην παρίστησι, πρῶτον μὲν φάσκοντα, Ὡπλισμένος δὲ χεῖρα τῷδε φασγάνῳ Τὰ πίστ' ἐμαυτῷ τοῦ θράσους παρέξομαι, νῦν δὲ τοὺς βωμοὺς πλησίον εἶναι φησὶν, οἷς προςφυγὼν, νομίζει σωθήσεσθαι [10]) καθάπερ ἱκέτης γενόμενος. Ἐσχάρα δὲ κυρίως μὲν ὁ ἐπὶ τῆς γῆς βόθρος, ἔνθα ἐναγίζουσι τοῖς κάτω ἐρχομένοις· βωμὸς δὲ, ἐν ᾧ θύουσι τοῖς ἐπουρανίοις θεοῖς. νῦν οὖν βώμιοι ἐσχάραι τὰ κοιλώματα τῶν βωμῶν, ἢ κατὰ περίφρασιν οἱ βωμοί. *ΒΩΜΙΟΙ ΓΑΡ ΕΣΧΑΡΑΙ.* Ἐσχάρα, ἔνθα τὸ πῦρ ἥπτετο· βωμὸς δὲ τὸ περιέχον τὴν ἐσχάραν (οἰκοδόμημα add. Bar. Gu.) Baroc. 74. Gu. m. pr. Mosqu. D.

V. 275. *ΚΟΥΚ ΕΡΗΜΑ ΔΩΜΑΤΑ.* καὶ δώματα πάρεισιν οὐκ ἔρημα, ἀνθρώπων δηλονότι. Gu. m. pr. τὰς ἀπὸ τοῦ χοροῦ ἑωρακὼς φησὶ τεθαῤῥηκέναι. ἀσθενοῦς δὲ [1]) ψυχῆς τεκμήριον· τί γὰρ ἔμελλον αὐτῷ γυναῖκες συμβαλέσθαι πρὸς κίνδυνον;

V. 276. *ΕΣ ΣΚΟΤΕΙΝΑΣ.* εἰς τὸν κουλεὸν, ἢ ὑπὸ τὴν χλαῖναν, ὃ [2]) καὶ ἄμεινον, ἵνα κεκαλυμμένον τὸ ξίφος

9) ἐπ' αὐτοὺς ἡδέως. Sic Taur. ex quo errore librarii orta Aug. cod. lectio ἐπ' ἀντιδέως. Ex hoc Valck. suspicabatur ἐπ' αὐτοὺς, ἐάν τι δέοι. Sed fortasse εἰ δέοι ipsum ex ἡδέως ortum est; omittit certe Taurin.

10) σωθήσεσθαι ex Aug. recepit Valck. pro σωθῆναι. E Taurin. nihil enotatum. Seqq. ἐσχάρα δὲ κ. τ. λ. in Junt. Basil. cum superioribus cohaerent; seiunxit King. omisso δέ. Aug. ἐσχάρα μὲν γὰρ κυρ. In his ἐναγίζουσι dat Taur. pro quo in Aug. erat ἀναγίζουσι. Vulgo σφαγιάζουσι.

1) φησὶ, quod ante ψυχῆς legebatur, cum Aug. omittit Taur. In fine post κίνδυνον haec subiiciebantur in Aug. ἀλλὰ τοῦ χοροῦ πρὸς τὰς βασιλείας εἰδ *** οἴκων. quae paulo emendatiora exhibet Taur. ἄλλως. τοὺς τοῦ χοροῦ πρὸ τῶν βασιλείων εἰδὼς οἴκων. quae varia lectio esse videtur verborum τὰς ἀπὸ τοῦ χοροῦ ἑωρακώς.

2) ὃ ex Aug. addidit Valck. idem est in Gu. In hoc εἰς τὸν κουλεὸν est a pr. m. reliqua a sec.

ἔχῃ καὶ πρὸς ἄμυναν ἕτοιμον. *ΜΕΘΩ*, βάλω. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

V. 278. *ΞΕΝΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ*. ἢ ἀπὸ τῶν ἐνδυμάτων ἢ ἀπὸ — τῶν λόγων ἔγνω αὐτὰς Πολυνείκης μὴ εἶναι καθαρὰς Ἑλληνίδας. Καὶ γὰρ οὐ καθάπαξ Ἑλληνικῶς ὡμίλουν, ἀλλ' εἶχόν τι τῆς πατρῴας φωνῆς. Leid. Gu. m. 2. [3])

V. 279. *ΠΕΛΑΖΕΤΕ*, τὴν ἀναστροφὴν ποιεῖσθε. Gu. m. pr. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Mosqu. D.

V. 281. Τὸ *ΠΑΙΔΕΣ ΕΚ ΠΑΙΔΩΝ*, ἢ ὡς τῶν παίδων ἐκείνου ἀπόγονος, ἢ τὸ παῖδες ἀντὶ τοῦ ἀπόγονος μόνον νοητέον, τὸ δὲ ἐκ παίδων ἀντὶ τοῦ ἐκ τῶν ἄλλων ἐκεῖ οὐσῶν παρθένων, οὕτω· ἔπεμψάν με ἐνθάδε τῷ Φοίβῳ ἀκροθίνιον τοῦ πολέμου ἐκ τῶν παίδων. Gu. m. 2. *ΔΟΡΟΣ*, λαφυραγωγίας. [4]) *ΔΟΡΟΣ*, πολέμου. Gu. m. 1. Florr.

V. 282. *ΑΚΡΟΘΙΝΙΟΝ*, τὴν ἐκ πόλεως τῆς λείας ἀπαρχήν. *ΑΚΡΟΘΙΝΙΟΝ* λέγεται ἡ ἐκ πόλεως λαφυραγωγία πεμπομένη δῶρον. Aug.

V. 283. *ΜΕΛΛΩΝ ΔΕ ΠΕΜΠΕΙΝ*. Σολοικοφανὲς τοῦτο ἔστιν· ἔδει γὰρ εἰπεῖν, μέλλοντος πέμπειν με Οἰδίποδος, ἐν τῷδ' ἐπεστράτευσαν Ἀργεῖοι, ἢ οὕτως, μέλλων δὲ πέμψειν, πρὶν ἰδεῖν τοὺς Ἀργείους ἐπιστρατεύσαντας, ἐν τοσούτῳ οἱ Ἀργεῖοι ἐπὶ τὴν πόλιν ἐστράτευσαν.[5]) *ΜΕΛΛΩΝ ΔΕ ΠΕΜΠΕΙΝ ΜΕ*. Λέγουσιν ἁπαξάπαντες, ὡς ἡ σύνταξις αὕτη καθαρῶς σόλοικος. ἐποίησε δὲ Εὐριπίδης

3) Gu. sic habet: ἢ — λόγων, ὡς οὐ καθάπ. Ἑλλ. ὡμίλ. — φωνῆς, ἔγνω κ. τ. λ.

4) Hoc non ad δορὸς, sed ad ἀκροθίνιον spectare e sq. scholio Aug. apparet.

5) ἐν τῷδ' ἐπεστράτευσαν edidit Valck. πέμψειν πρὶν ἰδεῖν Barn. Junt. Basil. ἐστράτευσαν et om. πρίν. Vix tamen haec sincera. An: μέλλων δὲ πέμψειν εἶδον τοὺς Ἀργ. ἐπιστρ. ut ultima ἐν τοσούτῳ etc. variam tantum lectionem verborum ἐν τῷδ' ἐστράτ. Ἀ. contineant. Cod. Gu. ad ἐν τῷδ', ἐν τοσούτῳ (ἐν τῷ μέλλειν πέμψαι). Flor. 33. ἀντὶ τοῦ μέλλοντος πέμπειν με. σύνηθες δὲ τῷ Εὐριπίδῃ τὸ σχῆμα. unde coniicias etiam: ἢ οὕτως· ἐν τῷ μέλλειν πέμψαι l. πέμπειν με — ἐν τοσούτῳ.

ἑκὼν, ὥςπερ καὶ Ὅμηρος πολλάκις. τέχνης γὰρ ὄντες ὡς ἀληθῶς ἐπιστήμονες καὶ οἷον ἀρχηγοὶ, εἰ καὶ τοῖς ὑπὲρ τέχνην ἅπαξ ἐχρήσαντο, τί θαυμαστὸν; σὺ δὲ, τούτους ὡς ἠπατημένους χαίρειν [6]) ἐάσας, μὴ νόμιζε τὸ ἐπεστράτευσαν πρὸς τὸ μέλλων ἀποδοθῆναι, ὥςπερ ἐκεῖνοι οἴονται· τοῦτο γὰρ καθαρῶς σόλοικον· ἀλλὰ πρὸς τὴν ἐπανάληψιν τὸ ἐν τῷδε. Οἶσθα γὰρ, ὡς, ἡνίκα ἂν ποιῶμεν ἐπαναλήψεις, ποτὲ μὲν τὴν ἀπόδοσιν πρὸς τὴν πρόσθεν ἐπιφέρομεν σύνταξιν, ποτὲ δὲ ἐναλλάττομεν, ὡς ἐθέλομεν. τοῦτο οὖν κἀνταῦθα γέγονε. Παραδείγματα τῆς ἐναλλαγῆς ταύτης ἄλλα τε πολλὰ καὶ τάδε· παραμείψαντες δὲ τῶν ὀρῶν τοὺς ἑλιγμοὺς, ἐπεὶ φανείη [7]) τὸ ἄστυ, — τοῦτο δὲ ἐγίγνετο τῆς ἀποστάσεως ἐν πεντήκοντα σταδίοις οὔσης καὶ ἑκατόν — ὁπότε οὖν ἐκλάμψειε, παρὰ μὲν τῶν ἄλλων σιγὴ ἦν. Ἐνταῦθα γὰρ οὐ πρὸς τὸ παραμείψαντες ἐποίησε τὴν ἀπόδοσιν τὸ σιγὴ ἦν, ἀλλὰ πρὸς τὰς ἐπαναλήψεις. καὶ πάλιν ὁ αὐτὸς Λιβάνιος ἐν τῷ πρὸς Ἰουλιανὸν ἐπιταφίῳ οὕτω φησί· διεξιὼν γὰρ πολίχνιον τὸ πρῶτον ἧς παρελάμβανε γῆς στέφανόν τινα κλάδων — πολλοὺς δὲ ἐκ καλωδίων τεταμένων εἰς κίονας ἐκ τοίχων ἐξαρτῶσιν οἱ δῆμοι μετεώρους, — τούτων εἷς τῶν στεφάνων, ᾧ καλλωπίζομεν τὰς πόλεις, ἐκλυθεὶς τοῦ δεσμοῦ καταβαίνων ἦν ἐν τῇ τοῦ βασιλέως κεφαλῇ καὶ ἥρμοσε. καὶ ἑτέρωθι· Τὸν δὲ ἐμοί τε καὶ σοὶ φίλτατον, καὶ ᾧ μὴ χαριζόμενος αἰσχυνοίμην ἂν, Παγκράτιον, τὸν ἄρχειν ἐπιστάμενον καὶ λέγειν, καὶ ᾧ τὸ τιμᾶσθαι κατὰ τοὺς τρόπους μᾶλλον, ἢ τὴν δόξαν [8]) ἐγέ-

6) χαίρειν addidi e Gu. sicut antea ὡς ante ἀληθῶς, et paulo post πρὸς τὴν ἐπαν. τὸ ἐν τῷδε scripsi pro τὴν ἐν τῷδε.

7) ἐπεὶ φανείη. Sic Gu. pro ἐπεφάνη. Paulo ante idem τοῦτο οὖν κἀνταῦθα γ. pro ὡς καὶ ἐντ. γέγ. Libanii duo loca priora, indicante Valck. sunt T. II. p. 270. D. et 271. A. ed. Morell. Priorem in Reiskii editione non reperi; alter est T. I. p. 535 sq. In eo τεταγμένων est etiam in Gu. τεταμένων hic e Leid. Valck. ut in Libanio Reisk. e duobus codd.

8) τὴν δόξαν. Sic Gu. pro τῆς δόξης, ut in epist. 251. ed. Wolfii. Paulo ante Gu. ἐκεῖ τε καὶ σοὶ φίλτ. e quibus τε recepi.

νετο τοῦ πατρὸς, οὗτος δὴ ὁ Παγκράτιος ἐκέλευσέ μοι συγγνώμην αἰτεῖν ἐν τοῖς γράμμασιν. Καὶ μυρία ἂν τοιαῦτα σκοπῶν εὑρήσεις. Leid. Gu. m. 2.

V. 284. *ΛΟΞΙΟΥ Τ' ΕΠ' ΕΣΧΑΡΑΣ.* Διαφέρει βωμὸς καὶ ἐσχάρα· βωμὸς γάρ ἐστιν ὁ εἰς ὕψος ᾠκοδομημένος καὶ ἀνάβασιν ἔχων, ἐσχάρα δὲ ἡ ἐν τετραγώνῳ περὶ γῆν [9]) βάσις βωμοῦ τάξιν ἔχουσα ἄνευ ἀναβάσεως. [ἡ ἐσχάρα κυρίως τὸ πῦρ.]

V. 285. *ΕΝ ΤΩιΔ',* ἐν τοσούτῳ, ἤγουν ἐν τῷ μέλλειν πέμπειν ἐμέ. Mosqu. D.

V. 287. *ΕΠΤΑΣΤΟΜΟΝ.* ἑπτάπυλος ἡ Θήβη κατεσκεύαστο, ὅτι πρὸς τὴν ἑπτάχορδον λύραν Ἀμφίονος κιθαρίζοντος ἐτειχοδομήθη.

V. 291—300. *Ω ΣΥΓΓΕΝΕΙΑ.* Σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερὲς στίχων καὶ κώλων ι. ὁ α|καὶ ὁ β ἴαμβοι τρίμετροι. τὸ γ τροχαϊκὸν δίμετρον [10]) ἀκατάληκτον, τοῦ πρώτου ποδὸς χορείου. τὸ δ ἰαμβικὸν τρίμετρον καταληκτικόν. τὸ ε ἐκ διϊάμβου, ἐπιτρίτου δευτέρου καὶ βακχείου. [1]) τὸ ς ἀντισπαστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, ἐκ δύο ἀντισπάστων, τοῦ πρώτου καθαροῦ, τοῦ δευτέρου ἐξαβραχέος. τὸ ζ ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον, τοῦ πρώτου ποδὸς χορείου. τὸ η ἀντισπαστικὸν δίμετρον, ὅμοιον τῷ ς, ἐξ ἀντισπάστου καὶ διτροχαίου. τὸ θ . . . [2]) ἐκ παίωνος τρίτου καὶ ἰωνικοῦ, διὰ τὴν ἀδιάφορον. τὸ ι ἀσυνάρτητον ἐξ ἰαμβικῆς βάσεως καὶ τροχαϊκῆς πενθημιμεροῦς. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

V. 291. *Ω ΣΥΓΓΕΝΕΙΑ ΤΩΝ ΑΓΗΝΟΡΟΣ.* Ἰοῦς Ἔπαφος, οὗ Λιβύη, ἧς Βῆλος, οὗ Φοῖνιξ καὶ Ἀγήνωρ, οὗ Κάδμος, οὗ Πολύδωρος, οὗ Λάβδακος, οὗ Λάϊος, οὗ Οἰδίπους, οὗ Ἐτεοκλῆς καὶ Πολυνείκης. *ΤΕΚΝΩΝ,* ἀπογόνων. MS. C.C.C. Gu. m. pr.

9) Valck. coni. ἐπὶ γῆς. Idem ultima delenda censet.

10) Sic King. pro τρίμετρον, nescio an e cod.

1) τὸ ε et καὶ βακχείου addidit King.

2) King. ad h. l. scholia hic de metro manca sunt; ego igitur optimum cod. secutus sum.

V. 292. *ΕΜΩΝ ΤΥΡΑΝΝΩΝ,* τῶν ἐμῶν βασιλέων, ὑφ' ὧν δεῦρο ἀπεστάλην. MS. C.C.C. Gu. m. pr.

V. 293. *ΓΟΝΥΠΕΤΕΙΣ,* ὡς τῶν Φοινίκων διὰ γονυκλισίας τιμώντων τοὺς βασιλεῖς. *ΓΟΝΥΠΕΤΕΙΣ* ἀντὶ τοῦ γονυπετῶς. Aug. ἀντὶ τοῦ γονυπετῆ προσκύνησιν προσκυνῶ σε. MS. C.C.C. Gu. m. pr. Mosqu. D. *ΕΔΡΑΣ.* ἕδρα κυρίως ἡ καθέδρα· ἐπεὶ δὲ καὶ ὁ γονυπετῶν ἔοικε καθεζομένῳ, διὰ τοῦτο ἕδρας τὰς προσκυνήσεις λέγει. Gu. m. 2.

V. 294. *ΣΕΒΟΥΣΑ,* τιμῶσα καὶ φυλάττουσα. ἢ τιμῶσα κατὰ τὸν πάτριον νόμον, ἢ φυλάττουσα τὸ ἔθος τὸ ἐκ τῆς θρησκείας. *ΤΟΝ ΟΙΚ. Ν. ΣΕΒ.* τὴν ἀπὸ τῆς ἐμῆς πατρίδος συνήθειαν τιμῶσα. MS. C.C.C. Gu. m. 1. κατὰ τὸν οἰκεῖον, τὸν ἐγχώριον, ἢ κατὰ τὸν πατρῷον νόμον. Gu. m. 2.

V. 295. *ΕΒΑΣ Ω ΧΡΟΝΩι.* ἀναφώνημά ἐστιν ἐπὶ τοῖς χρονίως ὁρωμένοις ἀναβοώμενον. ἦλθες (ἀφίκου, ἐπορεύθης add. Gu.) ὦ Πολύνεικες, διὰ χρόνου εἰς τὴν πατρίδα. Gu. m. 2. Fl. 33.

V. 296. *ΙΩ ΠΟΤΝΙΑ,* ὦ σεβασμία, ἐλθὲ ἔξω δραμοῦσα, προϋπαντῶσα. MS. C.C.C. Gu. m. 1. *ΠΡΟΔΡΟΜCΣ* (sic), ἔμπροσθεν τῶν δόμων. Gu. m. 2.

V. 297. *ΑΝΑΠΕΤΑΣΟΝ.* ἄνοιξον. κυρίως ἐπὶ καταρακτῶν λέγεται τὸ ἀναπετᾶν, καὶ ἀπὸ τούτου ἁπλῶς ἐπὶ πάσης πύλης. MS. C.C.C. Gu. m. 1.

V. 298. *ΚΛΥΕΙΣ Ω ΤΕΚ.* ἀκούεις ὦ μῆτερ ἡ τεκοῦσα τοῦτον. MS. C.C.C. Gu. m. 1.

V. 299. *ΤΙ ΜΕΛΛΕΙΣ,* τί βραδύνεις. MS. C.C.C. Gu. m. 1. *ΥΠΩΡΟΦΑ ΜΕΛ.* τὰ ἐστεγασμένα. Gu. m. 2. ἀντὶ τοῦ ὑπὸ τὰς στέγας τῶν οἴκων. Fl. 33. *ΠΕΡΑιΝ,* διέρχεσθαι. MS. C. C. C. Gu. m. pr. διαβαίνειν. Gu. m. 2.

V. 300. *ΘΙΓΕΙΝ Τ' ΩΛ. Τ.* καὶ ψαύειν ταῖς σαῖς ὠλέναις, ἤγουν ἀγκάλαις, τοῦ σοῦ τέκνου. MS. C.C.C. Gu. m. pr.

V. 301—354. *ΦΟΙΝΙΣΣΑΝ ΒΟΑΝ.* Τὰ τοιαῦτα εἴδη καλεῖται, ὡς εἴρηται, μονόστροφα καὶ μετρικὰ ἄτακτα καὶ συστηματικὰ ἐξ ἀνομοίων κατὰ περιορισμοὺς ἀνίσους.

ἔστιν οὖν ἡ παροῦσα στροφὴ, κώλων νη. [3]) τὸ α ἴαμβος τρίμετρος ἀκατάληκτος. τὸ β ἰαμβικὸν ἑφθημιμερές. τὸ γ χοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐξ ἐπιτρίτου τετάρτου καὶ χοριάμβου· εἰ δὲ βούλει, ἀναπαιστικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον. τὸ δ ἰωνικὸν ἡμιόλιον, ἐξ ἐπιτρίτου τρίτου καὶ ἰωνικοῦ ἡμίσεος· εἰ δὲ βούλει, ἰαμβικὸν [4]) δίμετρον βραχυκατάληκτον. τὸ ε ἰαμβικὴ βάσις. τὸ ς ἴαμβος τρίμετρος, ὅμοιος τῷ α. τὸ ζ ἰωνικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον ἐκ διϊάμβου, παίωνος τετάρτου ἀντὶ ἰωνικοῦ ἀπ᾽ ἐλάττονος, καὶ συλλαβῆς· εἰ δὲ βούλει, περίοδος ἐξ ἰαμβικῆς καὶ τροχαϊκῆς συζυγίας. ἔχει δὲ ἡ τροχαϊκὴ συζυγία τὸν πρῶτον πόδα χορεῖον. τὸ η τροχαϊκὸν ἑφθημιμερὲς Εὐριπίδειον, ἢ ληκύθιον. τὸ θ ἰαμβικὸν ἑφθημιμερές. τὸ ι χοριαμβικὸν τρίμετρον καταληκτικὸν ἐκ διτροχαίου, χοριάμβου καὶ βακχείου· εἰ δὲ βούλει, ἰωνικὸν ἀπ᾽ ἐλάττονος. τὸ γὰρ κυ καὶ βραχὺ παρ᾽ Ὁμήρῳ εὕρηται (Od. μ', 60.), Κῦμα μέγα ῥοχθεῖ κυανώπιδος Ἀμφιτρίτης. [5]) τὸ ια ἰωνικὸν ἀπ᾽ ἐλάττονος τρίμετρον βραχυκατάληκτον ἐκ παίωνος τρίτου ἀντὶ ἰωνικοῦ, ἐπιτρίτου τρίτου καὶ ἰάμβου. τὸ ιβ ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ ιγ ἰαμβικὸν τρίμετρον ὅμοιον τῷ α. [6]) τὸ ιδ καὶ ιε ὅμοια τῷ β ἰαμβικά. τὸ ις τροχαϊκὸν, ὅμοιον τῷ η, τοῦ πρώτου ποδὸς χορείου· εἰ δὲ βούλει, ἰωνικὸν ἀπ᾽ ἐλάττονος δίμετρον ἀκατάληκτον ἐκ παίωνος τετάρτου ἀντὶ ἰωνικοῦ καὶ διϊάμβου. [7]) τὸ ιζ ἰαμβικὸν, ὅμοιον τῷ β. τὸ ιη ἰωνικὸν, ὅμοιον τῷ ις, ἐκ παίωνος τετάρτου καὶ διτροχαίου. τὸ ιθ ἀντισπαστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, ἐξ ἀντισπάστου καὶ ἐπιτρίτου τρίτου. τὸ κ ἰαμβικὴ βάσις, ὅμοιον τῷ ε. τὸ κα ἀντισπαστικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον ἐξ ἀντισπάστου, ἐπιτρίτου πεντασυλλάβου καὶ ἰάμβου, διὰ τὸ ἀδιάφορον· εἰ δὲ βούλει,

3) Ita King. pro νε.

4) Ita King. pro ἰωνικόν. sicut infra τὸ θ ἰαμβικὸν pro ἰων.

5) Versum Homericum addidit King. uncis inclusum, fort. e Barocc.

6) Olim τῷ ια. Corr. King. In Valck. ed. errore operarum nota 42. ad praecedens ἀκατάληκτον relata est.

7) Vulgo ἀκατάληκτον ἐξ ἀντισπάστου καὶ ἐπιτρίτου γ, ἢ καὶ ἐκ παίωνος δ etc. illa ἐξ ἀντ. — ἢ καὶ delevit King, utpote e nota ad colon ιθ repetita.

καταληκτικὸν ἐξ ἀντισπάστου, παίωνος πρώτου καὶ δακτύλου. τὸ κβ ἰωνικὸν τρίμετρον καταληκτικὸν ἐκ παίωνος τετάρτου ἀντὶ ἰωνικοῦ ἀπ᾽ ἐλάττονος, διϊάμβου καὶ μολοσσοῦ. τὸ κγ, καὶ κδ τροχαϊκὰ ἰθυφαλλικά. τὸ κε ἀντισπαστικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον ἐκ παίωνος τετάρτου, ἀντισπάστου καὶ διϊάμβου. [8]) τὸ κς ὅμοιον, ἐξ ἀντισπάστου [πεντασυλλάβου] καὶ διϊάμβου καὶ ἐπιτρίτου τρίτου. τὸ κζ ἀναπαιστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον· εἰ δὲ βούλει, ἀντισπαστικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον ἐξ ἀντισπάστου, ἐπιτρίτου πρώτου καὶ τροχαίου. τὸ κη προσῳδιακὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐκ παίωνος δευτέρου ἀντὶ ἰωνικοῦ, καὶ χοριάμβου. τὸ κθ ἰωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, ἐκ παίωνος δευτέρου ἀντὶ ἰωνικοῦ καὶ διϊάμβου. τὸ λ ἴαμβος τρίμετρος. τὸ λα ἀντισπαστικὸν δίμετρον καταληκτικὸν ἐξ ἀντισπάστου καὶ κρητικοῦ, ἤτοι ἀμφιμάκρου. τὸ λβ τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, ἴαμβον ἔχον τὸν τέταρτον πόδα. ἔοικε δὲ εἶναι καὶ τοῦτο Στησιχόρειον σὺν τῷ Πινδαρικῷ ἔθει. τὸ λγ ἰωνικὸν δίμετρον καταληκτικὸν, ἐκ παίωνος τρίτου ἀντὶ ἰωνικοῦ ἀπ᾽ ἐλάττονος καὶ δακτύλου. Τὸ λδ ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος τρίμετρον καταληκτικὸν [9]) ἐξ ἰωνικοῦ, διτροχαίου καὶ κρητικοῦ. τὸ λε ἰαμβικὸν ὅμοιον τῷ ιβ. τὸ λς ὅμοιον. τὸ λζ ὅμοιον τῷ λα. τὸ λη χοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐκ χοριάμβου πεντασυλλάβου καὶ ἑτέρου καθαροῦ διὰ τὴν κοινὴν, ἢ ἐπιτρίτου τρίτου. τὸ λθ ἰωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐξ ἰωνικοῦ ἀπὸ μείζονος καὶ ἐπιτρίτου τρίτου. τὸ μ ἴαμβος τρίμετρος, ὅμοιος τῷ α. τὸ μα ἰαμβικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον· λείπεται γὰρ ὅλου ποδὸς εἰς τὸ εἶναι τρίμετρον. τὸ μβ, τὸ μγ, καὶ τὸ μδ καὶ τὸ με ἰαμβικὰ, ὅμοια τῷ ιβ. τὸ μς ὅμοιον ἑφθημιμερές. τὸ μζ ἀντισπαστικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον ἐξ ἀντισπάστου, ἐπιτρίτου πεντασυλλάβου καὶ ἰάμβου. τὸ μη παιωνικὸν ἡμιόλιον ἐκ παίωνος τετάρτου καὶ ἰάμβου· εἰ δὲ βούλει, τροχαϊκὸν πενθημιμερὲς, τοῦ πρώτου ποδὸς χορείου. τὸ μθ χοριαμβικὸν δίμετρον

8) Sic King. correxit pro ἀντισπαστικοῦ καὶ ἰάμβου. Idem mox post ἀντισπάστου interseruit πεντασυλλάβου. et ad τὸ κζ post ἀκατάληκτον delevit εἰς δισύλλαβον.

9) Verba ἐκ παίωνος τρίτου — καταληκτικὸν e Barocc. 74. interseruit King. et delevit quod sequebatur post κρητικοῦ, τὸ λδ ὅμοιον.

ἀκατάληκτον, 10) ἐξ ἐπιτρίτου δευτέρου καὶ χοριάμβου πεν-
τασυλλάβου. τὸ ν ἀντισπαστικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον ἐκ
παίωνος τετάρτου, ἀντισπάστου καὶ ἐπιτρίτου πρώτου· εἰ
δὲ βούλει, ἰωνικὸν τρίμετρον καταληκτικὸν ἐκ διτροχαίου
πεντασυλλάβου, ἰωνικοῦ ἀπὸ μείζονος καὶ μολοσσοῦ. τὸ να
χοριαμβικὸν ἡμιόλιον ἐκ χοριάμβου καὶ ἰάμβου. τὸ νβ τρο-
χαϊκὸν ἑφθημιμερὲς, τοῦ πρώτου ποδὸς χορείου, ἤτοι τρι-
βραχέος. τὸ νγ ἀντισπαστικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον ἐξ
ἐπιτρίτου πρώτου καὶ τρίτου καὶ σπονδείου. 1) τὸ νδ προς-
ῳδιακὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον ἐκ παίωνος δευτέρου ἀντὶ
ἰωνικοῦ ἀπὸ μείζονος, χοριάμβου καὶ συλλαβῆς· εἰ δὲ βούλει,
ἀναπαιστικὸν ἑφθημιμερὲς, ἰάμβου ἀρχομένου. τὸ νε δα-
κτυλικὸν τετράμετρον ἤτοι δίμοιρον ἔπους. τὸ νς δακτυλι-
κὸν πενθημιμερές· εἰ δὲ βούλει, χοριαμβικὸν δίμετρον κα-
ταληκτικόν. 2) τὸ νζ ἀναπαιστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον.
τὸ νη ἰωνικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον ἐκ παίωνος τετάρτου,
δευτέρου, καὶ διϊάμβου. ἐπὶ ταῖς ἀποθέσεσι παράγραφος,
ἐπὶ δὲ τῷ τέλει τῆς στροφῆς κορωνίς.

V. 301. *ΦΟΙΝΙΣΣΑΝ Ω ΝΕΑΝΙΔΕΣ.* Οἱ τούτων ἐπιλαμβανόμενοι καὶ λέγοντες, πῶς, οὐδὲν αὐτῶν εἰπουσῶν φοινικικῶς, φησὶν Ἰοκάστη, Φοίνισσαν βοὰν κλύουσα, ἀγνοοῦσιν, ὅτι κατὰ φωνὴν ὑποτίθεται ὁ Εὐριπίδης αὐτὰς τῇ κοινολογίᾳ τῶν Φοινίκων, οὐχ οἷον βαρβαρικὸν διαλαλούσας, ἐπεὶ οὐδ' ὁ Πολυνείκης αὐτῶν ἤκουσεν, ἀλλὰ τῷ λαλιᾶς ἤχῳ ποιούσας τι τοιοῦτον, ὥςτε σημαίνειν, ὅτι εἰσὶ Φοίνισσαι, καὶ ἐμφαίνειν τινὰ χαρακτῆρα τῆς πατρίδος φωνῆς. 3) Εἰ γὰρ καὶ Ἑλληνικῶς ἐλάλουν, ἀλλ' οὖν γε τὴν

10) Sic King. correxit vulgatum καταληκτικόν.

1) Sic dedit King. pro ἐξ ἐπιτρίτου α ἐκ τρίτου ς σπονδείου.

2) Junt. Basil. Barn. τὸ νε δακτ. δίμετρον καταληκτικόν. τὸ νς δακτυλικὸν ὅμοιον. Correxit King. e Barocc. 74. qui tamen δίμετρον ἔπους pro δίμοιρον. Idem statim post corr. vulg. τὸ νζ ἀντισπαστικὸν ἀκατάληκτον.

3) Priora ista ex Aug. addidit Valck. Eadem sunt in Taurin. qui ab initio οἱ τούτων pro οἱ τούτου. Post πῶς, Valck. lacunae signa posuit. Taur. πῶς ὅτι οὐδέν. εἰπουσῶν est a Valck. Codex εἰποῦσα. Ad finem Taur. ὥςτε σημῆναι, ὅτι. et ἐμφαίνουσαι pro καὶ ἐμφαίνειν. In scholio edito Aug. εἰ γὰρ Ἑλλ. ἐλ. ἀλλ' οὐ ....

πάτριον ἀπήχησιν ἔσωζον τῆς φωνῆς, ὡς Σοφοκλῆς ἐν Ἑλένης ἀπαιτήσει (Brunck. p. 611.), *Καὶ γὰρ χαρακτὴρ αὐτὸς ἐν γλώσσῃ τί με Παρηγορεῖ Λάκωνος ὀσμᾶσθαι λόγου.*

V. 303. *ΕΛΚΩ ΠΟΔΟΣ ΒΑΣΙΝ*, ἐπείγω μου τὴν βάσιν ὑπὸ τοῦ γήρως τρομεράν. *ΕΛΚΩ*, ἤγουν βίᾳ ἀνύω, ἀπὸ (μεταφορᾶς add. Gu.) τῶν βοῶν, τῶν τὸν ζυγὸν ἑλκόντων καὶ τὴν ἅμαξαν. MS. C.C.C. Gu. m. pr. Mosqu. D. *ΒΑΣΙΝ*, ἤγουν πορείαν. *Τρομερὰν*, τουτέστι τρέμουσαν καὶ οὐ βεβηκυῖαν ὑπὸ τοῦ γήρως. MS. C. C. C. Gu. m. 1. Mosqu. D.

V. 305. *ΧΡΟΝΩι.* τὸ χρόνῳ καὶ τὸ *μυρίαις ἐν ἁμέραις* ἐκ παραλλήλου. Gu. m. 2. *ΣΟΝ ΟΜΜΑ*, τὴν σὴν ὄψιν ἐν παρατάσει πλείστων ἡμερῶν εἶδον. MS. C.C.C. Gu. m. 1.

V. 306. *ΑΜΦΙΒΑΛΛΕ ΜΑΣΤΟΝ*, τὸν μαστὸν τῆς σῆς μητρὸς περίβαλλε ταῖς σαῖς ὠλέναις. ὃ πᾶς νοῦς· περιπτυξάμενος ἄσπασαί με. ἔστι τὸ ἀμφίβαλλε 4) μαστὸν ἀπὸ μέρους, τὸ στῆθος τῆς μητρὸς ταῖς σαῖς χερσί.

V. 308. *ΠΑΡΗΙΔΩΝ Τ' ΟΡΕΓΜΑ*, ἀντὶ τοῦ ἀγαπητικῶς περιπτυσσόμενος. *ΠΑΡΗΙΔΩΝ Τ' ΟΡ.* τὸ ἄσπασμα τῆς παρειᾶς μου περίβαλε ταῖς σαῖς ὠλέναις. Aug. Fl. 33. 5) ἤγουν τὰς παρειὰς περιφραστικῶς. ὄρεγμα, δόσιν, ἔκτασιν. Gu. m. 2. πόρισον ὄρεγμα καὶ παροχὴν τῶν ἐμῶν παρειῶν, τουτέστι παράσχου ταῖς ἐμαῖς παρειαῖς. Fl. 21.

τὴν πάτρ. ἔσωζον ἀπήχ. τῆς Φ. καὶ Σ. Ἑλένης ἀπαιτούσης· καὶ γαρ χ. αὐτ. ἐν γλ. τί με παρητ' Λακωνος ὀσμᾶσθαι λόγος. Taur. προσηγορεῖ Λ. ὁρμασθαι λ.

4) Aug. ἀμφιβάλου, unde conii. Valck. τουτέστιν ἀμφιβαλοῦ. Μαστόν] ἀπὸ μέρους, τὸ στῆθος τῆς μ. Ὠλέναισι] ταῖς σαῖς χερσί. Mihi nihil nisi δὲ addendum videtur. ἔστι δὲ τὸ ἀμφ. μ. ἀπὸ μέρους τὸ πᾶν. gl. Gu. τὸ σὸν στῆθος ἀπὸ μέρους τὸ πᾶν.

5) Flor. addit post ὠλέναις, ὅ ἐστι ἀγαπαστὲς (sic) περισπασάμενος, καὶ ἐκτενῶς ἀσπάζου τὴν σὴν μητέρα. ultima cum scholio edito Valck. ex Aug. ad v. 316. (309.) adscripsit. Sed pertinet ad v. 306 sq. ubi in Gu. gl. est supra ὠλέναισι, ὅ ἐστιν ἀγαπητῶς περιπτύσσου.

V. 509. *ΚΥΑΝΟΧΡΩΤΑ.* καὶ τὸν κυανόχρωτά σου πλόκαμον περίβαλε τῷ τραχήλῳ μου, καὶ κατασκίαζε τοῦ-τον τοῖς βοστρυχώδεσί σου πλοκάμοις· ἐκ κοινοῦ γὰρ τὸ ἀμφίβαλε· οὐ γὰρ τὸν ἑαυτῆς πλόκαμον λέγει, ὅτι μικρὸν ὕστερον ἐξυρῆσθαι αὐτὴν φησὶ διὰ τὸ πένθος. [6]) *ΚΥΑ-ΝΟΧΡΩΤΑ.* καὶ τὸν πλόκαμον (τὸν μελανόχρουν add. Gu. m. 2. Mosqu.) τῶν βοστρύχων τῆς σῆς χαίτης, ὄρεγε δη-λονότι σκιάζων τὴν ἐμὴν δέρην. MS. C.C.C. Gu. m. 1. Mosqu. D. *ΣΚΙΑΖΩΝ*, περικαλύπτων. Gu. m. 2. *ΔΕ-ΡΑΝ*, λέγω τράχηλον. idem.

V. 510. 511. *ΙΩ ΜΟΛΙΣ ΦΑΝΕΙΣ.* ἐπιφανείς, ἐπι-δημήσας. Gu. m. 1. MS. C.C.C.

V. 511. *ΑΕΛΠΤΑ ΚΑΔΟΚ.* ἀνέλπιστα καὶ ἀπροσ-δόκητα. [7]) (παρ' ἐλπίδας καὶ ἀπροσδοκήτως. ὄνομα ἀντὶ ἐπιῤῥήματος.) Gu. *ΑΕΛΠΤΑ ΚΑΔΟΚΗΤΑ*, ὦ παρ' ἐλπίδα φανεὶς καὶ ἀπροσδοκήτως εἰς τὰς ἐμὰς χεῖρας. Aug.

V. 512—316. *ΤΙ ΦΩ ΣΕ.* τί σοι εἴπω, πῶς προσ-φθέγξομαί σε; καὶ πῶς τὰ πάντα λάβω, τέρψιν παλαιὰν καὶ χαρμονὴν καὶ πολυέλικτον ἡδονὴν χερσί τε καὶ λόγοις, ἐκεῖσε καὶ τὸ δεῦρο περιχορεύουσα, ἀντὶ τοῦ περισκιρτῶσα πανταχῆ. [8a]) *ΠΩΣ ΑΠΑΝΤΑ.* Θέλουσα ἡ Ἰοκάστη, ὅσην ἔσχεν ἐπὶ Πολυνείκει φανέντι ἡδονὴν, παραστῆσαι, πῶς ἅπαντα λάβω; φησὶ, τουτέστι πῶς καὶ διὰ λόγων καὶ δι' ἔργων καὶ πανταχόσε σκιρτῶσα λάβω ἡδονὴν πολύτροπον καὶ παντοίαν, δι' ἔργου καὶ λόγου καὶ σκιρτημάτων γινομέ-νην· ταῦτα γὰρ οἱ ἀπροσδοκήτως τοὺς αὐτῶν ὁρῶντες δρᾶν

6) Aug. ὡς μικρὸν ὕστερον φησὶν αὐτὴν ἐξυρῆσθαι διὰ τὸ πά-θος. Taur. ὡς μικρόν· ὕστερον δέ φησι ἑαυτὴν ἐξυρῆσθαι διὰ τὸ πένθος. Hinc Valck. recepisse se dicit ἐξυρῆσθαι pro ἐξυρεῖσθαι, quod tolerarant Barn. et King.

7) King. dedit ἀνελπίστως καὶ ἀπροσδοκήτως. Ultima ὄν. ἀντὶ ἐπ. sunt etiam in Flor. 33.

8a) Haec etiam habet Flor. 33. a vv. πῶς φθέγξομαί σοι, ut habet pro πῶς προσφθ. σε. tum aliud addit: Ἄλλως. πῶς κατὰ πάντα ἐκπληρώσω τὴν ἡδονὴν λόγοις καὶ ἔργοις τῇδε κἀκεῖσε. πῶς περιχορεύουσα τέρψιν λάβω τὴν πολύστροφον ἡδονήν; In Gu. pro primis est τί φῶ σε, ὀνομάσω σε.

εἰώθασι. τὸ δὲ παλαιὰν χαρμονὰν ἀντὶ τοῦ ἧς ἐκ πολλοῦ τυχεῖν ηὐχόμην ἐπὶ τῷ σὲ ἰδεῖν καὶ προσπτύξασθαι. Σκόπει δὲ τὸ ποικίλον· δέον γὰρ εἰπεῖν, πῶς ἅπαντα λάβω καὶ ἐν χερσὶ καὶ ἐν λόγοις καὶ ἐν ποσὶν, ὁ δὲ οὐχ οὕτως ἐξή-νεγκεν, ἀλλὰ τὸ μὲν χερσὶ καὶ λόγοις πρὸς τὸ λάβω συνῆψεν, ἐκ δὲ τοῦ εἰπεῖν ἐκεῖσε καὶ τὸ δεῦρο περιχορεύουσα τὸ ποσὶν ἐδήλωσε· ποδῶν γὰρ τὸ χορεύειν. Baroc. 74. Gu. m. 2.

V. 313. *ΚΟΜΑΙΣΙ*, διὰ τῆς κόμης. Mosqu. D. πῶς ἂν λάβω ἀπόλαυσιν τῶν παλαιῶν εὐφρονῶν [8b]) *ΠΕΡΙ-ΧΟΡΕΥΟΥΣΑ*, περισκιρτῶσα, *ΠΟΛΥΕΛΙΚΤΟΝ ΑΔΟ-ΝΑΝ*, πολύστροφον ἡδὺ σκίρτημα καὶ διὰ τῶν χειρῶν καὶ διὰ τῆς κόμης, ἅπαντα καὶ τὸ ἐκεῖσε φέρον καὶ τὸ δεῦρο. MS. C.C.C. Gu. m. pr.

V. 314. *ΠΟΛΥΕΛΙΚΤΟΝ.* πολύπλεκτον, ποικίλην, τὴν πανταχόθεν με ἔχουσαν ἡδονήν. *ΠΟΛΥΕΛ.* πολύτρο-πον, ποικίλην, πολύστροφον. Gu. m. 2.

V. 316. *ΠΑΛΑΙΑΝ.* παλαιῶν ἡδονῶν χαρμονήν.

V. 318. *ΕΡΗΜΟΝ ΠΑΤΡΩιΟΝ.* σοῦ ἔρημον δη-λονότι· τὴν γὰρ αὐτοῦ ἀπουσίαν ἐρημίαν τοῦ παντὸς οἴ-κου οἴεται. [9])

V. 319. *ΦΥΓΑΣ*, ἐξόριστος ἀποπεμφθεὶς (ἀποδιω-χθεὶς Gu. m. 2.) ἀδελφοῦ ἀδικίᾳ (ὕβρει, ἀτιμίᾳ. Gu. m. 2.) MS. C.C.C. Gu. m. pr.

V. 320. 321. *Η ΠΟΘΕΙΝΟΣ*, ὄντως (βεβαιωτικόν. *ΠΟΘ.* ὅτε οὐκ ἦσθα ἐνθάδε, ὑπῆρχες Φ. add. Gu. m. 2.) ὄντως ποθούμενος καὶ ἐπιζητούμενος. MS. C. C. C. Gu. m. 1.

V. 322—326. *ΟΘΕΝ ΕΜΑΝ*, ἀφ' οὗ, ὦ τέκνον, καὶ τὴν ἐμὴν λευκόχροα κόμην ἐκειράμην, ἀφιεῖσα, φωνὴν δηλονότι, θρηνώδη μετὰ δακρύων, ἀμέτοχος λευκῶν ἱματίων ὑπάρχουσα, τὰ δυσόρφναια καὶ σκότια τρύχη διαδέχομαι. MS. C.C.C. Gu. m. 1. [10]) *ΟΘΕΝ ΕΜΑΝ ΤΕ.* ἀφ'

8b) Mosq. D. ad παλ. χαρμ. adscriptum habet παλαιῶν εὐφρο-συνῶν.

9) Gu. m. 2. τὴν γὰρ τοῦ υἱοῦ ἀποδημίαν οἴεται ἐρημίαν τοῦ πα-τρῴου οἴκου. Pro παντὸς οἴκου Barn. King. Valck. τοῦ πατρὸς οἴκου.

10) Gu. ἀμ. ἐνδυμάτων λευκῶν, ἀλλάσσω δὲ ἀντὶ τοῦ ἤλλαξα

οὗ σὺ ἔφυγες, ἐκειρόμην τὴν πεπολιωμένην κόμην, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ σοὶ ἐκειράμην ἀποβαλοῦσα ἐπὶ τῷ σῷ πάθει. πενθήρη κόμαν, ἀπενθέα, ὅ ἐστι πολυπενθῆ κόμην. Ἢ ὅτι τὴν λευκόχροα κόμην ἐκειράμην εἰς τὰ σὰ πένθη, νομίζουσά σε τεθνηκέναι, ὅτε ἀπεδήμησας, ἵνα τὸ πλῆρες ᾖ εἰς ἃ, ἢ εἰς σὲ τὸν πολυπενθῆ. Aug. Taur. [1])

V. 324. *ΑΠΕΠΛΟΣ.* ἀντὶ τοῦ μελανοφόρος. καὶ στικτέον ἐν τῷ τέκνον.

V. 325. *ΔΥΣΟΡΦΝΑΙΑ.* ἀντὶ τοῦ σκοτεινὰ καὶ ῥερυπωμένα, σκότια καὶ μέλανα. Τὴν δὲ ἀμφὶ πρὸς τὸ[2]) ἀμείβομαι, τουτέστι περιβάλλομαι τρύχη, ῥακώματα, δυσόρφναιά τε καὶ σκοτεινά. Aug. Taur.

V. 327—356. *Ο Δ' ΕΝ ΔΟΜΟΙΣΙ.* ὁ Οἰδίπους δὲ ὁ τῶν ὀμμάτων ἐστερημένος τοῦ ζεύγους τοῦ συγγενικοῦ, ἤγουν ὑμῶν τῶν δύο ἀδελφῶν τῶν χωρισθέντων τῶν δόμων ἐπιθυμίαν περίδακρυν ἀεὶ ἔχων ὥρμησε μὲν καὶ ἐπ' αὐτόχειρα σφαγὴν ξίφους, καὶ ἐπὶ πνιγμονὴν ὑπὲρ τὰ ὑψηλὰ οἰκήματα, μετὰ στεναγμοῦ ἐπαρώμενος ἀρὰς τοῖς τέκνοις. MS. C.C.C. Gu. m. 1.

V. 328. *ΑΠΗΝΑΣ,* [3]) συζυγίας. Ἐτεοκλέα καὶ Πολυνείκην ἀπήνην εἶπεν, ἥτις ἐκ δύο βοῶν ἕλκεται.

ταῦτα τὰ τριχηνὰ (τρίχινα) ἐνδύματα τὰ δυσόρφναια, τὰ σκότια, ἐκ παραλλήλου ἀντὶ τοῦ μέλανα. quae e MS. Cantabr. primus Barn. cum praecedentibus dedit, King. ad v. 338. *ἀμείβομαι* seorsum posuit. Eadem singula singulis verbis suprascripta sunt; supra τρίχη (sic cod.) m. 2. rectius ῥάκη. King. paraphrasin Junt. Basil. recepit, nisi quod ea ἀνείμων habet pro ἀμέτοχος. Taurin. ἄπεπλος φαρ. ἀντὶ ἀμέτοχος ἄπεπλος διὰ λευκῶν φαρέων οὖσα τὰ δυσόρφν. καὶ σκ. τρ. διαδ.

1) Lacunam, quae erat in Aug. post πάθει, explevi e Taurin. cuius tamen lectio vix ipsa sincera est. Valck. conii. ἐπὶ τῷ σῷ πάθει πολυπενθεῖ πενθήρη, ὅ ἐστι πολυπενθῆ κ. Pro ὅ ἐστι Taur. ἀντί. — νομίζουσά σε est a Valck. qui etiam ἀπεδήμησας recte coniecit. ἵνα τὸ πλῆρες sine ᾖ Aug. quod addit Taur. Ultima eleganter emendat Valck. ἰεῖσα εἰς σὲ τὸν π.

2) πρὸς τό. Sic Taur. pro ἀντὶ τοῦ, ut coni. Valck. Idem codex antea pro ῥερυπωμένα habet ἐρητρωμένα.

3) ζεύγους συγγενικοῦ haud dubie e Cantabr. addidit Barn. qui

ΟΜΟΠΤΕΡΟΥ. ἢ ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ὁμοειδῶν ὀρνέων, ἃ ἀπὸ τοῦ τοῖς αὐτοῖς πτεροῖς χρῆσθαι γνωρίζουσι τὴν ἑαυτῶν συγγένειαν καὶ τὸ ὁμοειδές. MS. C.C.C. Gu. m. 1. ὁμοδιαίτου, ὁμοκινήτου, ἤγουν ἀδελφικῆς, συγγενοῦς, καταχρηστικῶς ἀπὸ τῶν ὀρνέων. Gu. m. 2.

V. 330 sqq. *ΠΟΘΟΝ ΑΜΦΙΔ.* καίπερ πόθον ἔχων ὅμως ἀποθανεῖν ἐζήτει. Taurin.

V. 331. *ΑΝΗΙΞΕ ΜΕΝ ΞΙΦΟΥΣ.* ἀντὶ τοῦ ὥρμησε καὶ ἐπὶ σφαγὴν ξίφους αὐτόχειρα. Ἄλλως. ὥρμησε μὲν κατὰ τοῦ ξίφους, ὥρμησε δὲ καὶ ἐπ' αὐτόχειρα σφαγὴν ὁμοίως ἐπ' ἀγχόνην. Aug. Taur. [4]) *ΞΙΦΟΥΣ,* ἣν τὸ ξίφος δηλονότι ποιεῖ. Gu. m. pr. Fl. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

V. 332. *ΑΥΤΟΧΕΙΡΑ,* αὐτουργόν. Gu. m. pr. Florr. iidem. et 5.

V. 333. *ΤΕΡΑΜΝΑ,* καὶ εἰς τὰ μετέωρα τῆς ἀγχόνης, ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἀνῇξεν. Ἄλλως. καὶ ἐπὶ ἀγχόνας ὥρμησε μέν, καὶ κατὰ τοῦ ξίφους ὥρμησεν, καὶ ἐπὶ σφαγὴν ὁμοίως καὶ ἀγχόνης αὐτόχειρα. [5]) *ΤΕΡΑΜΝΑ,* τὰ ὑψηλὰ οἰκήματα. (τὰ τέγη, τὰ ὀροφώματα. τέρεμνα κυρίως τὰ ἄκρα.) Gu.

V. 334. *ΣΤΕΝΑΖΩΝ.* διὰ τὰς ἀράς, ἃς κατηρᾶτο κατὰ [6]) τῶν τέκνων· μετέγνω γὰρ ἐπὶ τῷ καταράσασθαι τοῖς παισί. *ΣΤΕΝΑΖ. ΑΡ.* μετὰ στεναγμῶν ἀρώμενος. Mosqu. D.

V. 335. *ΣΥΝ ΑΛΑΛΑΙΣΙ,* σὺν ἀλαλαγμοῖς. (κλαυθμοῖς καὶ βοαῖς add. Gu. m. 2.) *ΑΙΑΓΜΑΤΩΝ,* θρη-

reliqua ex eo cod. petita omisit. King. addit tantum ζεύγους. συγγενικοῦ sequenti scholio ad ὁμοπτέρου adiecit Valck. Hoc etiam scholion e Cant. primus protulit Barn.

4) Ἄλλως. ὥρμησε, quod Valck. dedit pro ἀλλ' ὥρμησε, habet Taur. e quo μὲν adieci.

5) Valck. hoc tanquam ex Aug. petitum dedit sic: ἄλλως. καὶ ἐπὶ ἀγχ. ὥρμ. τὰς ὑπὲρ τέραμνα καὶ εἰς τὰ ὑψηλότερα. τέρεμνα δὲ λέγει τὰ ὀροφήματα.

6) Sic emend. Valck. pro μετὰ τῶν τ. Pro ultimis Gu. m. 2. μετέγνω γὰρ τοῖς παισὶ καταρασάμενος· τοῦτο γὰρ καὶ τοῦ χωρισμοῦ αἴτιον γέγονεν.

νημάτων. ἀλαλαὶ κυρίως αἱ ἐπὶ τῶν θυσιῶν εὐχαί. MS. C.C.C. Gu. m. 1.

V. 337—343. *ΣΕ Δ', Ω ΤΕΚΝΟΝ.* Σὲ δ', ὦ τέκνον, ἀκούω ἐπὶ ξένης ζευχθῆναι, καὶ ξένοις (ξένην) συγγένειαν ἔχειν, καὶ ἄτην γάμων αὐθαίρετον, τουτέστιν ἣν αὐτὸς σεαυτῷ ἐπηγάγου. ταῦτα δὲ ἀνεπίληστα ἐμοί τε καὶ τῷ σῷ προγόνῳ Λαΐῳ, εἰ καὶ ἤδη τέθνηκεν. *ΣΕ Δ', Ω ΤΕΚΝΟΝ.* Σὲ δέ, ὦ τέκνον, ἀκούω καὶ παιδοποιὸν ἡδονὴν ἔχειν ἐν ξένοις δόμοις γυναικὶ συζυγέντα, καὶ ξένην συγγένειαν περιέπειν, γάμων ἐπακτὴν ἄτην, ἤγουν λέγω βλάβην γάμων ἐπείςακτον, τουτέστι ξένων, καὶ ἀπ' ἀλλοτρίου γένους. τὰ δὲ ἄλαστα μητρὶ τάδε καὶ Λαΐῳ τῷ παλαιγενεῖ διὰ μέσου, ἤγουν [7]) οὐκ εἰσὶ τάδε δυνάμενα ὑπὸ τῆς μητρὸς ἐπιλησθῆναι καὶ ὑπὸ τοῦ Λαΐου τοῦ παλαιοῦ. MS. C.C.C. Gu. m. 1.

V. 340. *ΞΕΝΟΝ ΤΕ ΚΗΔΟΣ ΑΜΦΕΠΕΙΝ.* τὸ ἑξῆς· ξένον δὲ κῆδος ἀμφέπειν γάμοιν. ποῖον κῆδος; τὴν ἄτην ἣν ἐπηγάγου ἡμῖν· διὰ γὰρ τοῦ γάμου πολεμεῖς τὴν πατρίδα. τὰ δὲ ἑξῆς διὰ μέσου. *ΚΗΔΟΣ ΑΜΦΕΠΕΙΝ,* συγγένειαν περιέπειν, ἤγουν θεραπεύειν, θάλπειν [διὰ μέσου add. MS. C.C.C.]. Περιέπειν τὸ φίλον τινὰ κυβερνᾷν καὶ θάλπειν· διέπειν δὲ τὸ διοικεῖν. MS. C.C.C. Gu. m. pr.

V. 341 sqq. *ΑΛΑΣΤΑ ΜΗΤΡΙ ΤΑΔΕ.* ὡςεὶ ἔλεγε μέγιστα δυστυχήματα ἐμοῦ τε καὶ τῶν σῶν προγόνων. [8]) *ΑΛΑΣΤΑ ΜΗΤΡΙ ΤΑΔΕ,* τουτέστιν οὐ μόνον ἡμῖν τοῖς ζῶσιν οὐ δυνατὸν ἐπιλαθέσθαι, ὧν ἐποίησας, μὴ παρ' ἡμῖν γήμας, ἀλλ' ἐν ἀλλοτρίοις τόποις, ἀλλὰ καὶ οἱ τεθνηκότες, εἴπερ αἴσθησις, ἴσασί τε ταῦτα, καὶ μέγιστα δυςτυχήματα ἡμῖν τε καὶ σφίσιν αὐτοῖς λογιζόμενοι διατελοῦσιν. Gu. m. 2.

V. 342. *ΤΩι ΠΑΛΑΙΓΕΝΕΙ,* τῷ παλαιῷ, τῷ πάλαι ἤγουν πρὸ μακροῦ γεγονότι. Gu. m. pr. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

7) Haec τὰ δὲ ἄλ. — ἤγουν e Gu. addidi, omissa a Kingio, ne species paraphraseos turbaretur.

8) In his secutus sum cod. August. Vulgo post διὰ μέσου in scholio ad v. 340. statim sequitur: ὡςεὶ ἔλεγε δυςτυχήματα ἐ. τε καὶ τ. σ. πρ.

V. 343. *ΓΑΜΩΝ ΕΠ. ΑΤ.* τὸ σὲ μὴ μετασχεῖν ὁμοφύλου γυναικός. [9]) Τὸ δὲ *ΕΠΑΚΤΗΝ ΓΑΜΩΝ ΑΤΗΝ* ἢ διὰ τὸ μὴ μετασχεῖν αὐτὸν ὁμοφύλου γυναικός, ἀλλ' ἑτερογενοῦς νοητέον, ἢ διότι συνέβαλλον αὐτῷ οἱ τοιοῦτοι γάμοι κατὰ τῆς πατρίδος στρατεῦσαι καὶ τῆς ἐπ' αὐτῇ βλάβης κατέστησαν πρόξενοι. ἐπακτῶν δὲ γάμων ὀφείλων εἰπεῖν ἄτην, πρὸς τὸ ἄτην ἐπήνεγκεν Ἀττικῶς, ἐπακτὴν ἄτην εἰπών, ὥςπερ ὅταν λέγωμεν τὰ ἡμέτερα αὐτῶν, δέον εἰπεῖν τὰ ἡμῶν αὐτῶν, καὶ ἕτερα μυρία τοιαῦτα. Gu. m. 2.

V. 344—348. *ΕΓΩ Δ' ΟΥΤΕ ΣΟΙ.* ἐγὼ δέ σοι οὐδαμῶς ἐν τοῖς γάμοις ἀνῆψα φῶς πυρὸς νενομισμένον, καθὰ πρέπει μητρὶ εὐτυχεῖ, ὁ Ἰσμηνὸς δὲ ποταμὸς ἐπεγαμβρεύθη ἀνυμέναια τῆς λουτροφόρου χλιδῆς, ἤγουν χωρὶς τῆς γαμικῆς λουτροφόρου τρυφῆς, τουτέστι χωρὶς τοῦ προςενεγκεῖν τρυφὴν λουτρῶν γαμικῶν. MS. C.C.C. Gu. m. pr. [10])

V. 344. *ΕΓΩ Δ' ΟΥΤΕ ΣΟΙ.* Ἔθος ἦν τὴν νύμφην ὑπὸ τῆς μητρὸς τοῦ γαμοῦντος μετὰ λαμπάδων εἰςάγεσθαι. [1a])

V. 345. *ΝΟΜΙΜΟΝ,* νενομισμένον, σύνηθες. Mosqu. D.

V. 347. *ΑΝΥΜΕΝΑΙΑ Δ' ΙΣΜ. ΕΚΗΔ.* ἐπεγάμβρευσε δὲ τῷ Ἄργει ὁ Ἰσμηνός, μὴ μεταλαβὼν τῶν ὑμεναίων τῆς λουτροφόρου χλιδῆς, ὅ ἐστι, μήτε ὑμεναίων ἀκούσας, μήτε λουτρά σοι ἐκπέμψας ὁ Ἰσμηνὸς οὐ συνήσθη ἐπὶ τῇ πρὸς τὸν Ἄδραστον ἐπιγαμβρείᾳ· οὐ γὰρ ἐδέξατο τὰ παρ' αὐτοῦ λουτρά. [1b]) *ΑΝΥΜΕΝΑΙΑ Δ' ΙΣΜΗΝΟΣ.*

9) τὸ σὲ μὴ μ. Sic Taur. pro τὸ δέ. Sic constituto scholio omnis tollitur lacunae suspicio. Valck. praecedentibus ad v. 341. iungebat, προγ. τάδε, τὸ μὴ μετ. ὁμ. γ.

10) Priorem huius scholii partem usque ad εὐτυχεῖ King. in paraphrasi posuit, reliqua in notis, adscitis in paraphrasi iis, quae infra ad v. 347. ex editis leguntur.

1a) μετὰ λαμπάδων Taur. et Gu. prout King. etiam dedit haud dubie e cod. MS. pro μετὰ λαμπάδος, quod frustra defendit Valck.

1b) Huius scholii priora usque ad ἐκπέμψας in paraphrasi, reliqua in notis posuit King. ὁ δὲ Ἰσμηνός, ut Junt. Basil. Barn.

ἀνυμεναίως, ἀπορεύτως. Ἄλλως. Οὐ μετεῖχε τῶν σῶν ὑμεναίων, οὔτε τῇ σῇ πρὸς τὸν Ἄδραστον ἐπιγαμβρίᾳ συνήσθη· οὐ γὰρ ἐδέξω τὰ παρ᾽ αὐτοῦ λουτρά. Εἰώθασι γὰρ οἱ νυμφίοι τὸ παλαιὸν [2]) ἀπολούεσθαι ἐπὶ τοῖς ἐγχωρίοις ποταμοῖς καὶ περιῤῥαίνεσθαι λαμβάνοντες ὕδωρ τῶν ποταμῶν καὶ πηγῶν, συμβολικῶς παιδοποιΐαν εὐχόμενοι, ἐπεὶ ζωοποιὸν τὸ ὕδωρ καὶ γόνιμον. Aug. Taur. Ἔθος ἦν τοῖς παλαιοῖς, ὅτε ἔγημέ τις, [3]) ἐπὶ τοῖς ἐγχωρίοις ποταμοῖς ἀπολούεσθαι, ἐμοὶ δοκεῖν, ἵνα κατὰ ῥοῦν τὰ πρὸς τὸν βίον αὐτοῖς χωρῇ. ἐπειδὴ οὖν καὶ Πολυνείκης, Θηβαῖος ὤν, οὐκ ἐνταῦθα ἔγημε, ἵνα καὶ τῶν τοῦ ποταμοῦ μετάσχῃ λουτρῶν, ἀλλ᾽ ἑτέρωθι, διὰ τοῦτο [4]) ἀνυμέναια λουτροφόρου χλιδῆς κηδευθῆναι τὸν Ἰσμηνὸν λέγει· τουτέστιν ἐκηδεύθη μὲν Ἰσμηνὸς τῷ Ἀδράστῳ διὰ τὸν Πολυνείκην, ὅτι δὲ οὐ μετέδωκε τούτῳ τῶν παρ᾽ αὐτοῦ λουτρῶν, ἀνυμέναια καὶ ἀμέτοχα λουτροφόρου χλιδῆς ἐκηδεύθη. Baroc. 74. Leid. B. Gu. m. 2.

V. 349. *ΕΣΙΓΑΘΗ*, ἐσιωπήθησαν. γράφεται καὶ ἐσιγάθησαν, ἀντὶ τοῦ οὐκ ἀνυμνήθησαν. [5])

V. 350. *ΟΛΟΙΤΟ ΤΑΔ᾽*, ἀπόλοιτο τάδε τὰ κακὰ, καὶ μεταβληθείησαν εἰς ἀγαθὰ, εἴ τις αὐτῶν ἐστὶν αἴτιος· λείπει γὰρ τὸ αὐτῶν. Ἄλλως. Ὄλοιτο τάδε, ἀντὶ τοῦ τῶνδε, ὡς τὸ διά τ᾽ ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα. (Il. κ', 298.) ὁ [6]) οὖν τούτων αἴτιος καὶ πρόξενος ἀπόλοιτο, ὅστις

habent. Ego codicem Taurin. secutus sum, qui haec coniungit, δὲ om. Ex eodem est ἐπιγαμβρείᾳ pro ἐπιγαμίᾳ.

2) οἱ νυμφίοι τὸ παλαιὸν e Taurin. recepi pro οἱ παλαιοί.

3) Gu. εἰωθὸς ἦν τοῖς παλαιοῖς, ὅταν ἔγημαν. Idem mox ἀπολούεσθαι cum Leid. ὑπολούεσθαι edidit King. Paulo post King. ἵνα κατὰ ῥοῦν τὰ πρὸς τὸν βίον αὐτοῖς δοκῇ (non δοθῇ, ut ait Valck.). Leid. χωρεῖ. Gu. χωρῇ.

4) διὰ τοῦτο e Leid. et Gu. scripsi, ubi apud King. erat tantum τό. Tum Gu. ὅτι δὲ οὐ μετέδ. Baroc. ἔτι δὲ οὐ μετέδ.

5) Sic scribendum esse: γράφ. καὶ ἐσιγαθ. ἐσιωπήθησαν, ἀντὶ τοῦ etc. monuit Valck. Taur. ἐσιγάθη ἀντὶ οὐκ ἀνυμνήθη, ἢ ἀντὶ ἐσιωπήθησαν, γράφε ἐσιγάθησαν.

6) ὁ ex Aug. recepi pro ὡς. Idem om. ὄλ. τάδε ἀντὶ τοῦ τῶνδε, tum habet ὡς ἐν τῷ διά τ᾽ ἔντ. denique εἴτις ποτε ἄρα ἐστίν.

ποτὲ ἄρα ἐστίν. *ΟΛΟΙΤΟ ΤΑΔΕ*, φθειρέσθω, ἤγουν ἀποπέμπομαι ταῦτα καὶ φθορᾶς ἄξια κρίνω. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Mosqu. D. *ΕΙΤΕ ΣΙΔΑΡΟΣ*. ὁ ὁπλίτης, ἢ ὁ Ἄρης. Aug.

V. 352 sqq. *ΚΑΤΕΚΩΜΑΣΕ*. σφοδρῶς ἐπῆλθεν. τῶν γὰρ κακῶν τούτων [7]) τὰ ἄχη εἰς ἐμὲ κατέσκηψεν. *ΚΑΤΕΚΩΜΑΣΕ*, ὑβριστικῶς ἐπῆλθε. Gu. m. pr. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Mosqu. D. μετὰ θορύβου ἐπῆλθε. Fl. 33. ἐπὶ κακῷ ἦλθε, μετὰ φθορᾶς εἰςῆλθε. Gu. m. 2.

V. 353. *ΟΙΔΙΠΟΔΑ*. ἡ εὐθεῖα ὁ Οἰδιπόδης. MS. C. C. C. Gu. m. 1.

V. 355. *ΔΕΙΝΟΝ ΓΥΝ*. αἱ περίοδοι αὗται στίχων εἰσὶν ἰαμβικῶν τριμέτρων σλγ, ὧν ὁ τελευταῖος καὶ ξύμβασίν τιν᾽ Οἰδίπου τέκνοις δότε. ἐπὶ δὲ τῷ τέλει ὁμοίως παράγραφος· οὐ γὰρ ἐξῆλθον οἱ ὑποκριταί. Baroc. 74. *ΔΕΙΝΟΝ ΓΥΝΑΙΞΙ*, τίμιον, ἢ μέγα κακόν. ἢ οὕτως· δεινὸν ἀντὶ τοῦ τίμιον, [ἢ] θαυμαστόν. [8]) ὁ δὲ νοῦς· αἱ γοναὶ αἱ ὀδύνης αἴτιαι θαυμαστόν τι καὶ τίμιον παρὰ ταῖς γυναιξίν. ἐν ἤθει δὲ θαυμαστικῶς εἴρηται, ὅτι ταῖς γυναιξὶν αἱ ὀδύναι φίλτρον καθέστηκε, καὶ παρὰ πάσαις τὸ φιλότεκνον σώζεται. Ἄλλως. Αἱ δι᾽ ὠδίνων γοναὶ, καθότι πρὸ τοῦ τεκεῖν πολλὴν ταλαιπωρίαν ἔχουσιν· ὡς εἰ ἔλεγε, καίτοι τῶν γονῶν ἐπωδύνων οὐσῶν, ὅμως φιλότεκνοί εἰσιν αἱ γυναῖκες. *ΔΕΙΝΟΝ ΓΥΝΑΙΞΙΝ*. Ἐπειδήπερ αἱ γυναῖκες μεγάλους ὑφίστανται πόνους πρὸς τὸ τεκεῖν, [9]) διὰ τοῦτο γυναιξὶν εἶπε καὶ οὐκ ἀνδράσιν· εἰ γὰρ καὶ ἄμφω συμ-

7) γὰρ addidi et τούτων pro κώμων scripsi ex Aug. et Taur. tum in fine κατέσκηψεν pro ἔσκηψαν.

8) ἢ ex Aug. interseruit Valck. dubito, an recte; neque enim diversa sunt haec duo, ut e sqq. patet. Gu. a m. pr. habet θαυμαστὸν, a sec. m. τίμιον, et μέγα εἰς τὸ θέλξαι αὐτάς. Flor. 33. δεινὸν, τυραννικόν. Sqq. ἐν ἤθει — καθέστηκε sunt etiam in Gu. m. 2. et καίτοι τῶν γ. — αἱ γυν. In fine ἔχουσιν pro παρέχουσιν, et καίτοι τῶν γονῶν pro καὶ τὸ τῶν γ. ex Aug. recepit Valck. Hoc est etiam in Gu.

9) πρὸς τὸ τεκεῖν. Sic Gu. pro πρὸ τοῦ τεκεῖν. Mox idem ἀλλ᾽ αἵδε μεῖζον — ἴδοις pro ἴδῃς — καταφρ. παίδων — ἀλλὰ τοσοῦτόν ἐστιν αὐταῖς τὸ φιλότεκνον.

βάλλουσι πρὸς τὰς τῶν παίδων γονὰς, ἀλλ' αἱ μὲν μεῖζον, οἱ δ' ἔλαττον. Καὶ πολλοὺς ἂν ἴδοις πατέρας καταφρονήσαντας τέκνων, μητέρα δὲ οὐδεμίαν· ἀλλὰ τοσοῦτόν ἐστι τὸ φίλτρον αὐτῶν, ὡς καὶ ἑαυτῶν πολλάκις ὑπερορᾶν ὑπὲρ σωτηρίας τῶν παίδων. Baroc. 74. Gu. m. 2.

V. 357. *ΜΗΤΕΡ ΦΡΟΝΩΝ*, φρονῶν μὲν, καθὸ πεισθείς σοι ἦλθον, οὐ φρονῶν δὲ, καθότι κατὰ τῆς πατρίδος ὡπλίσθην, καὶ πρὸς τοὺς ἐχθροὺς παραγέγονα· ὅθεν ἐπιφέρει, ἀλλ' ἀναγκαίως ἔχει πατρίδος ἐρᾶν ἅπαντας, ἀπολογούμενος ὑπὲρ τῆς ἀφίξεως. *ΦΡΟΝΩΝ ΜΕΝ.* καὶ φρόνησιν ἐμαυτοῦ καὶ ἄνοιαν [10]) κατέγνων, φρόνησιν μὲν, ὅτι ὑπὲρ τοῦ θεάσασθαι τοὺς οἰκείους καὶ δι' ἐχθρῶν ἐτόλμησα εἰςελθεῖν, μὴ ἐννοήσας δόλον· ὅμως συγγινώσκω ἐμαυτῷ διὰ τὸν κοινὸν ἔρωτα τῆς πατρίδος. Aug. Taur.

V. 357. *ΑΦΙΚΟΜΗΝ.* τὴν ἄφιξιν δοκεῖ λέγειν τὴν ἀπὸ τοῦ Ἄργους. Mosqu. D.

V. 359. *ΠΑΤΡΙΔΟΣ ΕΡΑΝ.* εἰ καὶ ἥμαρτον προπετευσάμενος, ὅμως συγγινώσκει μοι ὁ τῆς πατρίδος ἔρως.[1]) *ΠΑΤΡΙΔΟΣ ΕΡΑΝ ΑΠΑΝΤΑΣ.* μαρτυρεῖ καὶ Ὅμηρος λέγων, οὐδὲν γλύκιον ἧς πατρίδος οὐδὲ τοκήων.[2]) (Od. ι, 34.) Baroc. 74. Gu. m. 2.

V. 360. *ΛΟΓΟΙΣΙ ΧΑΙΡΕΙ*, τουτέστι λόγῳ μὲν λέγει τοῦτο, τῷ δ' ἔργῳ πρὸς τὴν πατρίδα τείνει ἀεὶ, ταύτην ἀναπολῶν, καὶ κατὰ νοῦν συγγινόμενος. Baroc. 74. Gu. m. 2. φλυαρεῖ. Gu. m. 2. ληροῖ. Fl. 33. *ΕΚΕΙΣ' ΕΧΕΙ*, εἰς τὸ φιλεῖν τὴν πατρίδα. MS. C. C. C. Gu. m. pr.

V. 361. *ΟΥΤΩ ΔΕ ΤΑΡΒΟΥΣ ΕΙΣ ΦΟΒΟΝ Τ' ΑΦΙΚΟΜΗΝ.* εἰς τοσοῦτον τοῦ τάρβους καὶ εἰς τὸν φόβον τοσοῦτον ἀφικόμην. MS. C.C.C. εἰς τοῦτο, ἤγουν

10) καὶ ἄγνοιαν Aug. et Taur. Corr. Valck. Idem in fine συγγ. ἐμαυτῷ dedit pro ἐμαυτόν. κοινὸν e Taur. addidi.

1) ὁ ante τῆς πατρ. deest in Junt. Basil. Barn. King. Addidit Valck.

2) Gu. μαρτ. δὲ καὶ Ὅ. λ. οὐδὲν γλ. ἧς π. οὐδὲν οὐδὲ τοκ. In Bar. deerat prius οὐδὲν et οὐδὲ τοκήων.

εἰς τοσοῦτο, τάρβος ἀφικόμην. Οὐκ οἶμαι ταυτὸν εἶναι τάρβος καὶ φόβον· οὐ γὰρ ἂν ἄμφω τέθεικεν ἐνταῦθα καὶ ἐν Ὀρέστῃ λέγων (v. 302.) Καὶ μὴ τὸ ταρβοῦν κἀκφοβοῦν σ' ἐκ δεμνίων — ἀποδέχου. ἔστιν οὖν, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, τάρβος μὲν ἡ ἐν ψυχῇ δειλία, ἥτις τὴν καρδίαν πατάξασα, καὶ αὐτὴν τὴν βοὴν τείρει καὶ δαμάζει, καὶ ἀφώνους ἡμᾶς καθίστησι· φόβος δὲ ἡ πρὸς φυγὴν κινοῦσα ὁρμὴ τῆς ψυχῆς, ἀπὸ τοῦ φέβω, τοῦ φεύγω, γενομένη· καὶ ὅτι τοῦτο ἐστὶ, δηλοῖ καὶ ἐκφοβοῦν σ' ἐκ τῶν δεμνίων. τάρβος οὖν χρὴ γράφειν καὶ ἐνταῦθα. Baroc. 74. *ΕΙΣ ΦΟΒΟΝ Τ'.* περισσὸς ὁ τέ.

V. 363. *ΞΙΦΗΡΗ.* ξίφει ἡρμοσμένος τὴν χεῖρα.[3]) *ΧΕΙΡ' ΕΧΩΝ.* ὑποστικτέον ἐν τῷ ἔχων.

V. 364. *ΚΥΚΛΩΝ*, τῇδε κἀκεῖσε περιφέρων καὶ περιάγων. *ΕΝ ΔΕ Μ' ΩΦΕΛΕΙ*, παρηγορεῖ, θαῤῥεῖν ποιεῖ.

V. 365. *ΣΠΟΝΔΑΙ ΤΕ.* σπονδὰς λέγει τοὺς ὅρκους τοὺς ἐπὶ ταῖς καταλλαγαῖς γινομένους· μὴ γὰρ τούτων προβάντων, οὐκ ἂν αὐτὸς εἰς προφανῆ κίνδυνον ἑαυτὸν ἔδωκε. νῦν δὲ ταύταις θαῤῥῶν καὶ τῇ τῆς μητρὸς πίστει, ὡς αὐτὸς λέγει, τὴν πόλιν εἰςήει. ἔθος δὲ ἦν τοῖς παλαιοῖς, ὅταν ἔμελλον πρὸς ἀλλήλους καταλλαγῆναι, θύειν τοῖς θεοῖς καὶ μάρτυρας τούτους ποιεῖσθαι τῶν πραττομένων, ἵνα τῶν παραβεβηκότων τιμωροὶ γένοιντο·[4]) ὅτι δὲ ἔθυον, μαρτυρεῖ τὸ ὄνομα τῆς σπονδῆς ἀπὸ τοῦ σπένδω γινόμενον. Baroc. 74. Gu. m. 2. *ΚΑΙ ΣΗ ΠΙΣΤΙΣ*, τὸ πρὸς σὲ θάῤῥος. Gu. m. pr. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. πληροφορία. Gu. m. 2.

V. 367. *ΧΡΟΝΙΟΣ.* ἐπιῤῥηματικῶς ἀντὶ τοῦ διὰ μακροῦ χρόνου.[5]) MS. C. C. C. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

3) Gu. a m. pr. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. ξίφος ἡρμένον ἔχουσαν. Quod post haec proxime sequebatur τῇδε κἀκεῖσε, monente Valck. et cod. Gu. ad κυκλῶν v. 364. retuli.

4) γένοιντο. Sic Gu. pro γίνωνται.

5) διὰ e Gu. et Florr. addidi.

V. 368. *ΓΥΜΝΑΣΙΑ.* τοὺς τόπους τῶν γυμνασίων, ἐν οἷς ἀνετράφην. [6]) Baroc. 74. Gu. m. pr. Florr. iidem.

V. 369. *ΩΝ ΟΥ ΔΙΚΑΙΩΣ,* ἀφ' ὧν διωχθεὶς ξένην πόλιν οἰκῶ.

V. 370. *ΔΙ' ΟΣΣΩΝ,* τῶν ὀφθαλμῶν τὴν ὄψιν δακρυῤῥοοῦσαν ἔχων. ἔστι δὲ ποιητικὴ περίφρασις. τὸ αὐτὸ γὰρ σημαίνει, ὡς τὸ ποδάνιπτρα ποδῶν. [7]) *ΟΣΣΑ* κυρίως λέγονται τὰ περιέχοντα κοιλώματα τοὺς ὀφθαλμούς. Gu. m. 2. ὄσσος λέγεται ἡ κόρη τοῦ ὀφθαλμοῦ, ὄμμα δὲ τὸ ἔξωθεν δέρμα τοῦ ὀφθαλμοῦ. Fl. 33.

V. 371. *ΑΛΛ' ΕΚ ΓΑΡ ΑΛΓΟΥΣ.* ἀλλ' ἐκ γὰρ τῆς παλαιᾶς δυςτυχίας τῆς κατεχούσης με ἕτερον ἄλγος ὁρῶ σε ἔχουσαν, κάρα ξυρηκὲς, ἐξυρημένην τὴν κεφαλὴν, καὶ πέπλους μέλανας ἔχουσαν. *ΑΛΛ' ΕΚ ΓΑΡ ΑΛΓ.* τουτέστι λύπη συνὼν διὰ τὴν τῆς πατρίδος ἀπόστασιν, [8]) ἑτέραν λύπην αὖ δέχομαι τὸ σὲ κεκαρμένην καὶ μελανειμονοῦσαν εἶναι. Leid. Gu.

V. 372. *ΚΑΡΑ ΞΥΡΗΚΕΣ.* τὸ ξυρηκὲς, ὡς ἀπηνὲς, τῷ τόνῳ· παραλόγως γὰρ ἐξηνέχθη, καὶ οὐκ ἔχει τὴν ἀκὴν ἐγκειμένην, ὡς τὸ ἄμφηκες. Aug. [9]) Ἄλλως. Ὑπερβολικῶς εἴρηκεν· ἐκέκαρτο γὰρ, ὡς ἀνωτέρω εἶπεν, Ὅθεν ἐμάν τε λευκόχροα κείρομαι [10]) χαίταν· οὐ ξυρῷ δὲ, ἀλλ' ὡς ἐν πένθει.

V. 373. *ΟΙΜΟΙ.* οἴμοι ἐγὼ ἕνεκα τῶν ἐμῶν κακῶν.

V. 374—378. *ΩΣ ΔΕΙΝΟΝ.* λίαν χαλεπὸν πρᾶγμ'

6) ἐν οἷς ἀνετρ. e Gu. et Florr. accesserunt.

7) Aug. et Taur. *ΔΙ' ΟΣΣΩΝ.* πεποίηται (Taur. ποιητικὴ) ἡ φράσις (Taur. ἡ περίφρασις) ἐκ παραλλήλου· τὸ αὐτὸ γὰρ σημαίνει (Taur. add. ὡς τὸ ποδάνιπτρα ποδῶν· ἐκ παραλλήλου τὸ αὐτὸ σημαίνει) τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχω (Taur. ἔχων) δακρύοντας. Gu. ποιητ. ἡ περίφρ. ἐκ παρ. τὸ αὐτὸ τὸ δι' ὄσσων ὄμμα, ὡς τὸ ποδ. ποδ.

8) τουτέστι addidi et ἀπόστασιν scripsi pro ὑπόστασιν e Gu.

9) In editis priora tantum sunt: τὸ ξυρ. — τόνῳ. ἀκὴν em. Valck. pro ἀκοήν.

10) κείρομαι. Sic Aug. et Taur. Vulgo κέκαρμαι.

ἐστὶ, μῆτερ, ἔχθρα συγγενῶν· δυςδιορθώτους γὰρ ἔχει τὰς φιλιώσεις. ἀλλὰ τί μοι πράττει ἐν οἴκοις ὁ γέρων πατὴρ ἐν σκότει διατρίβων; καὶ τί δρῶσιν αἱ δύο ἀδελφαί; ἆρα λυποῦνται διὰ τὰς ἐμὰς φυγάς;

V. 375. *ΚΑΙ ΔΥΣΛΥΤΟΥΣ ΕΧΟΥΣΑ ΤΑΣ ΔΙΑΛΛΑΓΑΣ.* Ὁ στίχος οὗτος ἔν τισιν οὐ φέρεται. *ΔΙΑΛΛΑΓΑΣ.* συμβιβάσεις, φιλίας. Baroc. 74. Gu. m. 2.

V. 377. *ΣΚΟΤΟΝ ΔΕΔΟΡΚΩΣ.* ἀντὶ τοῦ ἐν σκότει διατρίβων· οἱ γὰρ τυφλοὶ δοκοῦσι σκότον δεδορκέναι. Aug. Gu.

V. 380. *ΟΥΤΩ ΓΑΡ.* οὕτως ὁ δαίμων ἤρξατο φθείρειν τὸ γένος· οὕτω, φησὶν, ἐξ ἀρχῆς δυςτυχῶ, ἀφ' οὗ ἀνόμως ἔτεκον· ἀνόμως γὰρ καὶ ἀσεβῶς παρεσκεύασέ με τεκεῖν. *ΑΝΟΜΑ ΜΕΝ ΤΕΚΕΙΝ ΕΜΕ.* ὡς ἀνόμως μὲν ἐμὲ παρεσκεύασε τεκεῖν τὸν Οἰδίπουν παρὰ τὴν τοῦ Ἀπόλλωνος βουλήν. Aug.

V. 381. *ΦΥΝΑΙ ΤΕ ΣΕ.* ἐπειδὴ γὰρ ἐξ ἀθέσμων καὶ αὐτὸς ἐγένετο, διὰ τοῦτο κακῶς αὐτὸν φῦναι λέγει. Baroc. 74. Gu. m. 2.

V. 382. *ΑΤΑΡ ΤΙ.* κατὰ τί δὲ ταῦτα, φημὶ δηλονότι· οἰστέον τὰ τῶν θεῶν. *ΑΤΑΡ ΤΙ ΤΑΥΤΑ,* τουτέστι τί ταῦτα φημί; οὕτω γὰρ τοῖς θεοῖς ἔδοξε. διὸ δεῖ φέρειν τὰ ἐξ ἐκείνων. Gu. m. 2.

V. 384. *ΔΕΔΟΙΧ', Α ΧΡΗΙΖΩ.* Τοῦτο οὕτω συντακτέον· δέδοικα, ὅπως ἔρωμαι ἐκεῖνα ἃ χρήζω, μὴ δάκω καὶ λυπήσω τὴν σὴν φρένα, τῶν πάλαι δυςχερῶν, ὧν πεπείρασαι φυγαδευόμενος, ἀναμιμνήσκουσά σε νυνί. [1]) Baroc. 74. Gu. m. 2. *ΔΙΑ ΠΟΘΟΥ Δ' ΕΛΗΛΥΘΑ,* ποθῶ δὲ ἐρωτῆσαι. Mosqu. D. Baroc. 74. Gu. m. 1.

1) Hoc scholion primus edidit King. Quia etiam in Gu. est, fidenter adscripsi e Barocc. petitum esse. Idem de scholio ad v. 394. dictum esto. In ant. edd. haec legebantur: δέδοικα, φησὶ, μή πως ἔρωμαι ἃ χρήζω καὶ δάκω σου τὴν φρένα, ὅμως ἐπιθυμῶ σε ἐρέσθαι, κἂν λυπῶ σε. quod est etiam in Taur. et Flor. 33. nisi quod hi habent δέδ. μὴ ὅπως ἔρ. Flor. εἰ καὶ λ. σε. et addit: λυπεῖ δὲ δι' ὧν ἐξετάζει τὰ περὶ τῆς φυγῆς.

V. 385. *ΕΝΔΕΕΣ*, ἐλλιπές. (ὧν βούλει ἐρωτῆσαι. ἀτελές.) Gu.

V. 387. *ΤΥΧΕΙΝ*, ἀκοῦσαι, μαθεῖν. Fl. 33.

V. 388. *ΤΙ ΤΟ ΣΤΕΡΕΣΘΑΙ.* Τοῦτο μετὰ ἤθους· οὐκ ἐν δέοντι δὲ γνωμολογεῖ, τοιούτων κακῶν περιεστώτων τῇ πόλει. οὕτως δὲ πολλαχοῦ ὁ Εὐριπίδης. Aug.

V. 389. *ΕΡΓΩι — ΛΟΓΩι.* πείρᾳ ἢ λογισμῷ. MS. C.C.C. Gu. m. 1. ἤγουν ὁ πειραθεὶς ἐπίσταται τοῦ λέγοντος μᾶλλον. Gu. m. 2.

V. 390. *ΤΙΣ Ο ΤΡΟΠΟΣ*, τίς τρόπος τῆς δυςτυχίας τῶν φυγάδων δηλονότι. *ΤΙΣ Ο ΤΡ.* τίς ἡ διάθεσις τοῦ πράγματος, ἡ δυςτυχία τοῖς ἐξορίστοις. MS. C.C.C. Gu. m. pr. τί τὸ ποιοῦν αὐτὸ μέγιστον κακόν. Gu. m. 2.

V. 391. *ΟΥΚ ΕΧΕΙ ΠΑΡΡΗΣΙΑΝ.* διὰ γὰρ τὸ ξένος εἶναι οὐ δύναται παῤῥησιάζεσθαι, συμβουλῆς ἐστώσης, λέγειν τε τὰ δέοντα,[2]) εἰ νοήσειε, καὶ πρὸς ἔργα παραλαμβάνεσθαι ὑποπτευόμενος ὡς ξένος, ἀλλ' ἃ τοῖς αὐτοῦ δεσπόταις δοκεῖ, εἰ καὶ πρὸς ταύτην ἥξει τὴν τύχην, κἂν ᾖ τὰ φαυλότατα, καὶ αὐτὸν ἀνάγκη πείθεσθαι καὶ δρᾶν ταυτὶ, ὃ πάσης ἀπολείπει λύπης ὑπερβολὴν, καθάπερ ἐν ἀρχῇ τοῦ Πλούτου Ἀριστοφάνης ἔδειξεν εἰπών· Ὡς ἀργαλέον πρᾶγμ' ἐστὶν, ὦ Ζεῦ καὶ θεοὶ, Δοῦλον γενέσθαι παραφρονοῦντος δεσπότου, καὶ τὰ ἑξῆς. Baroc. 74. Gu. m. 2.

V. 392. *ΔΟΥΛΟΥ ΤΟΔ' ΕΙΠΑΣ*, δούλου ἴδιόν ἐστι τοῦτο, ὃ εἶπας. Baroc. 74. Gu. m. 1. *ΜΗ ΛΕΓΕΙΝ Α ΤΙΣ ΦΡΟΝΕΙ.* Δυοῖν ὄντων ἐνταῦθα, τοῦ μὴ λέγειν, καὶ τοῦ ἃ φρονεῖ, καὶ τοῦ μὲν ζητοῦντος αἰτιατικὴν, τοῦ δὲ ἃ φρονεῖ εὐθεῖαν, εἰ μὲν τὸ μὴ λέγειν ἐλάμβανε τὴν αἰτιατικὴν, τὸ ἃ φρονεῖ μόνον ἂν ἐπήγετο· νυνὶ δὲ, ἐπεὶ τὸ ἃ φρονεῖ λαμβάνει τὴν εὐθεῖαν, τὸ μὴ λέγειν πάλιν οὐδὲν ἐξ ἀνάγκης ἔχει. οὗτος δὲ ὁ τρόπος καὶ παρὰ τῷ πεζῷ λόγῳ συνήθης. MS. C.C.C. Gu. m. 1.

V. 393. *ΤΑΣ ΤΩΝ ΚΡΑΤΟΥΝΤΩΝ.* Τοῦτο ὡς

2) E Gu. addidi τε et scripsi νοήσειε — ἥξει. Ad finem idem cod. ὃ πάντ' ἀπολ. λ. ὑπερβ.

Ἀθηναῖος ἔφη ὁ ποιητής· κἂν μὴ φυγὰς ᾖ τις, ὅμως φέρει τὰς τῶν κρατούντων ἀμαθίας, κἂν μὴ θέλῃ. γράφουσι δέ τινες Τὰς τῶν πολιτῶν· κρατοῦσι γὰρ οἱ πολῖται. [3])

V. 394. *ΛΥΠΡΟΝ.* λυπηρὸν, ἀλγεινόν. Baroc. 74. Gu. m. 1. φύσις γὰρ τῷ φρονίμῳ μὴ μωραίνειν. Gu. m. 2. *ΣΥΝΑΣΟΦΕΙΝ.* συνανοηταίνειν τοῖς ἀνοήτοις. *ΣΥΝΑΣΟΦΕΙΝ*, συμμωραίνειν, συναπαιδευτεῖν. Gu. m. 2.

V. 395. *ΑΛΛ' ΕΙΣ ΤΟ ΚΕΡΔΟΣ.* διά. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. ἕνεκα. Fl. 33. τὴν γὰρ ζωὴν ἡμῶν καὶ τὸν βίον διὰ τούτου περιποιούμεθα καὶ πραγματευόμεθα. Gu. m. 2. *ΑΛΛ' ΕΙΣ ΤΟ ΚΕΡΔΟΣ.* Οὐκ ἀξιόχρεως ἥρωος ὁ λόγος. *ΑΛΛ' ΕΙΣ ΤΟ ΚΕΡΔΟΣ.* Εἰ καὶ λυπηρὸν συνανοηταίνειν τοῖς ἄφροσιν, ἀλλ', ἐπειδὴ τοῦτο συμφέρει μᾶλλον καὶ πρὸς κέρδος ἀφορᾷ, δεῖ φέρειν, καὶ παρὰ φύσιν τοῦτο δοκοῦν· μαρτυρεῖ δὲ καὶ ἡ παροιμία λέγουσα Κέρδους ἕκατι κἂν ἐπὶ ῥιπὸς πλέοι, [4]) ἐπὶ τῶν εἰς κινδύνους κέρδους χάριν ἑαυτοὺς ῥιπτούντων λαμβανομένη. Ἔστι δὲ ῥὶψ πλέγμα τι ψιαθῶδες. ἐκφέρεται δὲ οὕτως· Θεοῦ θέλοντος, κἂν ἐπὶ ῥιπὸς πλέοις. Baroc. 74. Gu. m. 2.

V. 396. *ΑΙ Δ' ΕΛΠΙΔΕΣ.* αἱ ἐλπίδες καὶ ἡ προςδοκία τοῦ ἐπιβήσεσθαι τῆς πατρίδος. [5]) ἐντεῦθεν καὶ ἡ

3) Aug. et Taur. inverso ordine: γράφουσί (om. A.) τινες, τὰς (A. τὰ) τῶν πολ. κρατοῦσι (A. κραταιοὶ) γὰρ οἱ πολ. τοῦτο δὲ ὡς Ἀθ. ὁ π. εἶπε· κἂν μὴ φυγὰς ὢν τις, ὅμ. φ. τὰς τῶν κρ. ἀμαθίας. unde ἀμαθίας pro vulg. ἁμαρτίας recepit Valck. In Gu. priora τοῦτο ὡς Ἀθ. ὢν (sic) ὁ π. εἶπε et posteriora locis discreta sunt, et legit κἂν μὴ φυγὰς εἴη τις.

4) MSS. πλέοι τις hic et in fine scholii, quod King. correxit τις πλέοι. Sed additum videtur a grammatico. Indidem ortum τῆς, quod in Arist. Pace 698. inter ἐπὶ et ῥιπὸς ante Brunckium legebatur. Mox Gu. κέρδους ἕνεκα χάριν.

5) Aug. inter τοῦ et ἐπιβήσεσθαι habet χρῆναι ἀπολάβειν (ἀπολαύειν.) non item Taur. Gu. Flor. 33. tantum habent: παροιμία· αἱ δ' ἐλπ. β. τοὺς κενοὺς βροτῶν. unde βροτῶν recepi pro βροτούς.

παροιμία, αἱ δ᾽ ἐλπίδες βόσκουσι τοὺς κενοὺς βροτῶν. *ΑΙ Δ᾽ ΕΛΠΙΔΕΣ*, ἤγουν τὸ ἐλπίζειν ἐπαναστρέψαι εἰς τὴν οἰκείαν πατρίδα. Gu. m. pr. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. ἐλπίζουσιν οἱ φυγάδες εἰς τὴν ἑαυτῶν πατρίδα κατενεχθῆναι πάλιν. Gu. m. 2.

V. 397. *ΚΑΛΟΙΣ ΒΛΕΠ.* ὄμμασι καλοῖς ὁρῶσιν αἱ ἐλπίδες, ἀλλὰ βραδύνουσιν. *ΚΑΛΟΙΣ ΒΛΕΠΟΥΣΙ Γ᾽ ΟΜΜΑΣΙΝ*, ἤγουν εὐνοοῦσι καὶ καλὰ ἐπαγγέλλονται καὶ θαῤῥεῖν παρασκευάζουσι τῇ εὐνοίᾳ, μέλλουσι δὲ, ἤγουν βραδύνουσιν. MS. C. C. C. Gu. m. pr. καλὰ πρὸ ὀφθαλμῶν τιθέμεναι, βραδύνουσι δέ. [6]) Ἄλλως. Δοκοῦσιν αἱ ἐλπίδες τρέφειν, καλοῖς ὄμμασι βλέπουσι δὲ, ἀντὶ τοῦ καλὰ πρὸ ὀφθαλμῶν τιθέασι. Aug. Taur. ἀεὶ ὑποτυποῦσι τὴν κάθοδον, τέλος δὲ αὐτῶν οὐχ ὁρᾶται. Gu. m. 2.

V. 398. *ΟΥΔ᾽ Ο ΧΡΟΝΟΣ*, οὐδὲ ἡ πολλὴ παράτασις τοῦ χρόνου διασαφεῖ αὐτὰς οὔσας κενὰς, ἤγουν ματαίας. [7]) *ΟΥΔ᾽ Ο ΧΡΟΝΟΣ.* οὐκ ἀπεδείχθησαν ὑπὸ τοῦ χρόνου μάταιαι, ὡς μηδαμῶς προσέχειν αὐταῖς. Gu. m. 2.

V. 399. *ΕΧΟΥΣΙΝ ΑΦΡ.* ἔχουσι τέρψιν τινὰ ἡδεῖαν πρὸς τὰς δυστυχίας. [8]) *ΕΧΟΥΣΙΝ ΑΦΡΟΔΙΤΗΝ*, ἡδονήν τινα ἔχουσιν ἐν κακοῖς τοῦ ἐλπίζειν. Ἄλλως. Ἡδονὴν ἡδεῖαν ἔχουσιν, ἀλλὰ [9]) βλαβερὰν οἱ ἐν τοῖς κακοῖς ἐξεταζόμενοι καὶ ἐλπίζοντες ἀγαθά. Aug. Taur. Ἄλλως. Ὁ ὢν ἐν κακοῖς, ἐλπίζων δὲ ἀγαθὰ, δοκεῖ τὴν ἐλπίδα τοῦ ἀγαθοῦ παραμυθεῖσθαι τὴν λύπην. *ΗΔΕΙΑΝ*, ἡδίονα, τὸ ἁπλοῦν ἀντὶ συγκριτικοῦ, ὥςπερ καὶ τοὔμπαλιν εὕρηται. γίνεται ἡ τοιαύτη ἐναλλαγὴ καὶ χρῆσις καὶ ἐπὶ τοῖς

6) Sic Taur. nisi quod *τιθέμενα* habet. Aug. *τιθέμεναι βραδύνουσιν*, sine *δέ*. Gu. a m. 2. *μάλλα* (sic) *προ ὀφθ. τίθενται, βραδύνουσι δέ.* In sqq. pro *τιθέασι* Taur. *ἔχουσι.*

7) *κενὰς ἤγουν* e Gu. addidi.

8) Sic Gu. pro *συμφοράς.*

9) In Taur. erat *ἡδ. ἡδ. ἔχουσιν. Ἄλλως. βλαβεράν*, ex quo feci *ἀλλὰ βλ.* Similiter Valck. corr. *ἔχουσι, βλαβερὰν δέ.* Idem post *ἡδεῖαν* interserendum putabat *μέν.* et paulo ante suspicabatur *ἡδ. τινὰ ἔχει ἐν κ. τὸ ἐλπ.*

ἁπλοῖς τε καὶ κτητικοῖς, τοῖς μὲν ἀντὶ ἁπλῶν λαμβανομένοις, ὡς ἔχει τὸ παρθενικὴ καὶ τὸ ῥητορικὸς καὶ ἕτερα μυρία, τοῖς δὲ ἀντὶ κτητικῶν, ὡς ἔχει τὸ Σκύθην ἐς οἶμον ἤτοι Σκυθικὸν, καὶ τὸ γαλάτης ῥοῦς ἀντὶ τοῦ γαλατικός. ἢ τὸ ἡδεῖαν μὴ ἔστω ἀντὶ συγκριτικοῦ, ἀλλ᾽ ἁπλοῦν, οὕτω· ἔχουσί τινα ἀφροδίτην καὶ ἡδονὴν τῶν προσόντων αὐταῖς κακῶν ἡδεῖαν καὶ εὐφραντὴν, τουτέστιν αἱ προσοῦσαι ταῖς ἐλπίσιν κακίαι — αἱ δέ εἰσι τὸ μὴ τάχιον ἀποκαθίστασθαι, ἀλλ᾽ ἀεὶ μέλλειν — ἔχουσί τινα χάριν· ἡ δέ ἐστι τὸ θέλγειν καὶ παράγειν τοὺς πάσχοντας καὶ μὴ ἐᾷν ἀπειπεῖν, ἀλλὰ προςδοκᾷν διδόναι τάχιστα τῶν πιεζόντων δεινῶν ἀπηλλάχθαι. Gu. m. 2.

V. 400. *ΠΟΘΕΝ Δ᾽ ΕΒΟΣΚΟΥ*, ἀπὸ ποίου δὲ πόρου ἐτρέφου πρὸ τοῦ διὰ τοῦ γάμου εὑρεῖν ζωάρκειαν. [10])

V. 401. *ΠΟΤΕ ΜΕΝ.* ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ εἶχον τροφὴν, ἐν ἄλλῃ δὲ οὔ. *ΕΠ᾽ ΗΜΑΡ.* στάσιν ἐνταῦθα δηλοῖ ἡ ἐπὶ, ὡς καὶ ἐν τῷ ἀλλ᾽ ἐπὶ γαῖαν εἰσὶ δύω. Gu. m. 2. Florr. iidem. *ΑΝ*, τυχόν. Gu. m. 1. Florr. iidem.

V. 402. *ΦΙΛΟΙ ΔΕ Π.* τὸ φίλοι καὶ ξένοι ἐκ παραλλήλων, ὥςπερ καὶ τὸ ἑταῖρος καὶ φίλος. Gu. m. 2.

V. 403. *ΕΥ ΠΡΑΣΣΕ*, εὔχου εὐτυχεῖν. [1]) *ΤΑ ΦΙΛΩΝ Δ᾽ ΟΥΔΕΝ.* ἀνδρὸς γὰρ [2]) κακῶς πράσσοντος ἐκποδὼν φίλοι. Πῶς δὲ ταῦτα φησὶν, ὅπου γε ὑπὸ τῶν φίλων εἰς τὴν πατρίδα κατάγεται. ἢ τάχα

10) Sic Gu. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. pro *ἀπὸ π. δὲ π. ἐτρ. πρὸ τοῦ γάμου.*

1) Haec etiam habet Gu. At Aug. Flor. 32. *εὔχου σοι* (Fl. *σὺ*) *πράττειν καλῶς* (*καλῶς* om. Fl.)· *τὰ γὰρ τῶν φίλων οὐδέν ἐστιν* (*ἐὰν σὺ δυστυχῇς* add. Aug.). Valck. pro *εὔχου σοὶ* conii. *εὔχου σε.* Librarius, qui Flor. cod. scripsit, ante oculos habuisse videtur, *εὔχου εὖ πράττειν.*

2) *γὰρ* est grammatici hunc versum ad nostrum explicandum adscribentis. Delevit Valck. quia in Aug. deerat. Sequentia miro modo confusa sunt in Aug. *ἢ τάχα πρὸ τοῦ γάμου ~~δυστυχῶν~~, ὑπὸ τῶν ξένων, γήμας δὲ καὶ τῆς δυστ. ἀπ. ὑπὸ τῶν φίλων ἠλεμεῖτο* i. e. *ἠμελεῖτο.*

πρὸ τοῦ γάμου ὑπὸ τῶν φίλων δυςτυχῶν ἠγνοεῖτο, γήμας δὲ καὶ τῆς δυςτυχίας ἀπαλλαγεὶς, τότε πάλιν φίλους ἔσχε; πρὸ τοῦ τοίνυν ἐντυχεῖν τῷ Ἀδράστῳ, ταῦτα παθεῖν φησί. *ΟΥΔΕΝ*, οὐδαμῶς ὠφελοῦσι. Fl. 5.

V. 404. *HiPEN*, ὕψωσεν. Fl. 5. Gu. m. 2.

V. 405. *ΤΟ ΓΕΝΟΣ ΟΥΚ ΕΒΟΣΚΕ ΜΕ.* Ἐψεύσατο· πρῶτον γὰρ διὰ τὸν χρησμὸν [τοῦ γάμου] 3) ὅμηρος Ἄδραστον, ἔπειτα δὲ καὶ τὸ γένος συνῴκισεν αὐτῷ τὴν θυγατέρα Ἀργείαν. οὐκ ἂν γὰρ οὐδὲ Ἀπόλλων τὸν τυχόντα ἔλεγεν ἑλέσθαι. Aug. Taur. *ΕΒΟΣΚΕ*, ἔτρεφεν. Gu. m. pr. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

V. 406. *Η ΠΑΤΡΙΣ.* συμπεραίνει ἐκ πάντων, ἡλίκον τὸ τῆς πατρίδος ἐστὶ φίλτρον. Gu. m. 2. *ΦΙΛΤΑΤΟΝ*, ἤγουν πάνυ φιλούμενον πρᾶγμα. Gu. m. pr. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

V. 407. *ΟΝΟΜΑΣΑΙ*, δηλῶσαι διὰ λόγου. Gu. m. 2. *ΔΥΝΑΙΜ᾽ ΑΝ.* ἀντὶ τοῦ δυναίμην. Gu. m. pr. Fl. iidem. Mosqu. D.

V. 408. *ΠΩΣ ΔΕ.* πῶς δὲ εἰς τὸ Ἄργος ἦλθες, καὶ οὐκ εἰς ἄλλην πόλιν; *ΕΠΙΝΟΙΑΝ*, σκοπόν. (νοῦν. πρόφασιν, ἀφορμὴν, λογισμὸν, σκοπὸν τῆς ἐκεῖσε ἀφίξεως.) Gu. *ΕΣΧΕΘΕΣ*, εἶχες. Gu. m. pr. 4)

V. 409. *ΧΡΗΣΜΟΝ ΤΙΝΑ*, ἀφ᾽ οὗ δηλονότι δείκνυται, ὅτι ὁ Λοξίας με ἤγαγεν εἰς τὸ Ἄργος. Gu. m. pr. Ἄτοπον φασὶ τὸν Ἄδραστον πιστεύσαντα τῷ θεῷ τοσαῦτα δυςτυχῆσαι κατὰ τὰς Θήβας, καὶ μόνον φυγάδα σωθῆναι ὑπὸ τοῦ ἰδίου ἵππου Ἀρείονος. πρὸς οὓς λεκτέον, ἐκδοῦναι προςέταξε τὰς θυγατέρας ὁ θεὸς, ἀλλ᾽ οὐχὶ καὶ ἐπιστρατεῦσαι ταῖς Θήβαις. 5) *ΕΧΡΗΣ᾽ ΑΔΡΑΣΤΩι.* Ἡ μὲν

3) τοῦ γάμου recte om. Taur. Probabiliter Valck. em. sqq. θηρὸς ὁ Ἄδραστος, ἔπειτα δὲ καὶ διὰ τὸ γένος συν. in quibus διὰ τὸν χρησμὸν θηρὸς iungo. ἔλεγεν, ἑλέσθαι est e Taur. pro Ἑλένην ἑλ.

4) Quae hic et deinceps e Gu. m. pr. scripta enotavi, eadem dedit King. in paraphrasi, haud dubie e MS. C. C. C.

5) Aug. in his φησὶ πιστεύσ. τῷ θ. τὸν Ἄδρ. (quem genuinum

τὴν αἰτίαν τῆς εἰς Ἄργος ἀφίξεως ἐρωτᾷ, ὁ δὲ τὴν αἰτίαν τῆς αὐτόθι καταμονῆς λέγει· εἰ μὴ γὰρ διὰ τὸν χρησμὸν τοῦ γάμου παρέμεινεν, ἴσως ἂν ἔωθεν παρώδευσε τὸ Ἄργος. ἀλλὰ φησὶ διὰ τὸ πεπρωμένον ἦλθον ἐπὶ τὸ Ἄργος· ὁ γὰρ χρησμὸς ἐκεῖσε ἤγαγεν. 6)

V. 410. κατὰ *ΤΙ ΤΟΥΤ᾽* (ὅπερ εἶπας) *ΕΧΩ*, δύναμαι. *ΜΑΘΕΙΝ*, νοῆσαι. Gu.

V. 411. *ΚΑΠΡΩι ΛΕΟΝΤΙ Θ᾽.* Ὁ χρησμὸς ὑπὸ Μνασέου οὕτως ἀναγέγραπται· κουράων δὲ γάμους ζεῦξον κάπρῳ ἠδὲ λέοντι, Οὓς κεν ἴδῃς προθύροισι τεοῦ δόμου ἐξ ἱεροῖο Ἀμοῦ στείχοντας, μηδὲ φρεσὶ σῇσι πλανηθῇς. 7) καὶ οἱ

verborum ordinem dicit Valck.) δυςτ. τοιαῦτα. tum ἀρείον . . pro Ἀρίονος, unde Ἀρείονος scripsi. vid. Valck. ad h. l. denique πρὸς οὓς ῥητέον, ἐκδ. πρὸς ε. τάξιν ὁ θ. τὴν θυγατέρα.

6) Aug. τὴν μὲν αἰτ. — αὐτὸν ἐρωτᾷ — καταμ. ἔλεγεν. (sic etiam Taur.) Tum Taur. μὴ (sine εἰ) γὰρ — γάμου ἔωθεν παρέμ. In fine Aug. ἐκεῖσε ἤγαγεν ἡμᾶς. Taur. ἐκ. ἡμᾶς ἤγ. Denique in utroque cod. Ἄλλως, τὸ εἱμαρμ. quae ad v. 413. adscripsi.

7) κουράων δὲ γάμους. Sic Aug. Taur. Barocc. 74. Gu. nisi quod hic κουράωνι γ. Junt. Basil. κοῦρα δὲ γαμβροῖν. Barn. κοῦρα μὲν γαμβροῖν, quod retinuit Valck. ζεῦξαι Aug. quod cum Valck. praetulissem, nisi reliquorum codd. et edd. vett. consensus adversaretur. οὓς κεν ἴδῃς e Gu. recepi pro ἴδοις. Ultimo v. ἡμετέρου (ὑμετέρου Junt. Basil.) στείχοντας Codd. omnes et edd. pro quo recte Valck. ἀμοῦ στείχοντας. Sqq. sic leguntur in Bar. 74. et Gu. καὶ οἱ μὲν λ. ὡς ἀπὸ τῶν ἀσπίδων συνέβαλλεν (συνέβαλεν Bar.) ὁ Ἄδραστος. Τυδεὺς μὲν γὰρ τὸν Καλυδώνιον κάπρον εἶχεν ἐπίσημον, Πολυνείκης δὲ τὴν Σφίγγα, λέοντος στῆθος καὶ πόδας ἔχουσαν. οἱ δὲ, ὡς κρύους γενομένου κατέφυγον εἰς τὸ Ἀπόλλωνος ἱερὸν, καὶ δορὰς εὑρόντες λέοντος καὶ συὸς, (τινῶν add. Gu.) ἀναθήματα κυνηγετῶν, Τυδεὺς μὲν τὴν κάπρου, Πολυνείκης δὲ τὴν λέοντος εἰληφότες ἐνεδύθησαν. καὶ εἰς Ἄργος ἔπειτ᾽ ἐλθόντες τοῦ κήδους τοῦ Ἀδράστου ἔτυχον. (τὸν χρησμὸν συμβαλόντες — leg. συμβαλόντος — add. Gu.) κρεῖττον δέ ἐστι τοῦτο, ὅτι εὑρὼν αὐτὸς Ἄδραστος ἐν προθύροις μαχομένους (περὶ κοίτης add. Gu.), ὃ καὶ Εὐριπίδης φησὶν ἐνταῦθα, ἀπεικάσας τούτους θηρσὶ τὰς θυγατέρας

μὲν λέγουσιν, ὡς ἀπὸ τῶν ἐπισήμων τῶν ἀσπίδων συνέβαλλεν Ἄδραστος· ὁ μὲν γὰρ εἶχε τὸν Καλυδώνιον σῦν, ὁ δὲ τὴν λεοντοπρόσωπον Σφίγγα· οἱ δ', ὡς κρύους γενομένου ἀφίκοντο εἰς τὸ Ἀπόλλωνος ἱερὸν, καὶ δορὰς εὑρόντες λέοντος καὶ συὸς ἀναθήματα κυνηγετῶν, ἐφιλονείκησάν τε, καὶ περὶ τῆς στάσεως εἰς κρίσιν ἀχθέντες τῷ βασιλεῖ τῶν γάμων ἔτυχον. ἀπείκασε γὰρ τὸν μὲν λέοντι, τὸν δὲ Τυδέα κάπρῳ, ὃς ἔγημε Δηϊπύλην, ὁ δὲ Πολυνείκης Ἀργείαν. ΕΧΡΗΣ' Α. Δύο δέρματα ἔκειντο εἰς τὰ οἰκήματα τοῦ Ἀδράστου εἰς ἀνάπαυσιν τῶν ξένων, τὸ μὲν ἓν λέοντος, τὸ δὲ ἕτερον κάπρου. καὶ ἐλθόντες εἰς τὰ προλεχθέντα οἰκήματα τοῦ Ἀδράστου ὁ Τυδεύς τε καὶ Πολυνείκης φιλονεικίαν ἐποιήσαντο [8]) ἄμφω, ἵνα αὐτὰ ἐπάρωσι. Τοῦτο δὲ νοήσας ὁ Ἄδραστος κατὰ τὸν χρησμὸν ἔδωκεν τὰς αὑτοῦ θυγατέρας τοῖς δυσὶ τούτοις, δηλονότι τῷ Τυδεῖ καὶ τῷ Πολυνείκει· καὶ τὴν μὲν Δηϊπύλην ἔσχεν ὁ Τυδεὺς, τὴν δὲ Ἀργείαν ὁ Πολυνείκης. Aug.

V. 411. ΚΑΠΡΩι. ἔχρησεν ὁ θεὸς ἑνῶσαι τὰς θυγατέρας λέοντι καὶ κάπρῳ. [9])

V. 412. ΚΑΙ ΣΟΙ ΤΙ. Καὶ κατὰ τί σοι τοῦ ὀνόματος τῶν θηρῶν ἦν μετουσία, τέκνον;

V. 413. Ο ΔΑΙΜΩΝ Μ' ΕΚ. τὸ εἱμαρμένον ἤγαγεν ἡμᾶς εἰς τοῦτο τῆς συντυχίας, καὶ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΤΥΧΗΝ, πρὸς τὸ συμβησόμενον. οὐκ ἐκ προνοίας μοι ἀπέβη ὁ γάμος, ἀλλ' αὐτομάτως ἐκ τῆς τύχης. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

V. 414. ΤΙΝΙ ΤΡΟΠΩι, πῶς. Gu. m. pr. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. ΛΕΧΟΣ, τὴν συνοίκησιν μετὰ τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἀδράστου. Gu. Florr. iidem.

ἔδωκεν· εἰ γὰρ ἦν τι τοιοῦτον ὧν ἀνωτέρω εἰρήκαμεν, ἐδήλωσεν ἂν Εὐριπίδης. γέγραπται δὲ (καὶ add. Bar.) αὕτη ἡ ἱστορία ὄπισθεν.

8) In Cod. legebatur tantum ἐποι . . . quod supplevit Valck. In fine καὶ τὴν μὲν Δ. ἔσχεν ὁ Πολυνείκης, τὴν δὲ Ἀ. ὁ Τυδεύς.

9) Hoc est in Kingii paraphr. ἔχρησε habet etiam Gu. a m. pr. ἑνῶσαι a sec. tum supra παίδων γάμους ἀντὶ τοῦ τὰς θυγατέρας εἰς γάμον. Sequentis scholii in Gu. sunt verba κατὰ et μετουσία ἦν.

V. 415. ΕΙΣ ΠΑΡΑΣΤΑΔΑΣ, πύλας. (εἰς τὰ προπύλαια, ἀπὸ μέρους τὸ πᾶν, ἤγουν τὰς πύλας.) Gu. [10])

V. 416. ΚΟΙΤΑΣ ΜΑΤΕΥΩΝ, συνάφειαν (μετὰ add. Gu. Fl.) γυναικὸς ζητῶν, (μαστεύων Mosqu. D.) ἢ ἐξόριστος πλανώμενος ἦλθες εἰς τὰς ἐκείνου παραστάδας. Gu. m. pr. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Mosqu. D. πρὸς τῷ βασιλεῖ κοιμηθησόμενος; ἢ ὡς φυγὰς πλανώμενος. Taurin.

V. 417. ΗΝ ΤΑΥΤΑ, τοῦτο τὸ δεύτερον. Gu. m. pr. Florr. iidem. καὶ ὅτι φυγὰς ἐπλανώμην, καὶ ὅτι κοίτας ἐζήτουν. Bar. 74. Gu. m. 2. [1])

V. 417. ΚΑιΤΑ Γ' ΗΛΘΕΝ ΑΛΛΟΣ, ὁ Τυδεύς· φασὶ γὰρ, ὅτι τὰ τέκνα Ἀγρίου ἐφόνευσεν Ἀλκάθουν καὶ Λυκωπέα· [2]) διὸ ἔφυγε. Τυδεὺς οὗτος ἔφυγε διὰ τὸν φόνον τῶν συγγενῶν. Aug. Taurin.

V. 420. ΤΙ ΘΗΡΣΙ, κατὰ τί δὲ ὑμᾶς ὁ Ἄδραστος ὡμοίωσε τοῖς θηρσί;

V. 421. ΣΤΡΩΜΝΗΣ ΕΣ ΑΛΚΗΝ, διότι ἤλθομεν εἰς μάχην ἕνεκα στρωμνῆς. — Στρωμνῆς νῦν τοῦ τόπου τῆς κατακλίσεως. [3]) ὅτι θηριῶδες ἐμαχεσάμεθα πρὸς ἀλλήλους, θηρσὶν ἡμᾶς εἴκασεν. ἔνιοι οὐ διὰ τοῦτο, ἀλλ' ὅτι ὁ μὲν κάπρου, ὁ δὲ λέοντος δορὰν ἠμφίεστο.

V. 422. ΕΝΤΑΥΘΑ ΤΑΛΑΟΥ ΠΑΙΣ. ἐν τούτῳ ὁ τοῦ Ταλαοῦ παῖς Ἄδραστος ἔγνω τὰ μαντεύματα. Αἰόλου Κρηθεύς, οὗ Ἀμυθάων, οὗ Βίας, οὗ Ταλαὸς, οὗ Ἄδραστος.

10) πύλας est etiam in Flor. τὰ προπύλ. in Baroc. 74.

1) καὶ et φυγὰς desunt in Bar.

2) Ἀγρίου recte Taur. pro quo in Aug. Ἀσίου. Ἀλκάθουν καὶ Λυκωπέα est e Valck. corr. Aug. Ἀκάν . . . καὶ Λευκίππην. Taur. Ἄκανθον καὶ Λευκ. Verbis Τυδεὺς οὗτος Valck. praeposuit Ἄλλως. Simile scholion est in Baroc. 74. et Gu. m. 2. ὃς (Gu. ὃν), φασί, διά τινα φόνον συγγενικὸν ἔφυγε τῆς πατρίδος.

3) κατακλίσεως. Sic Aug. Flor. 53. et Gu. pro κατοικήσεως. In fine Flor. addit καὶ ὥσπερ θηρία ἐν ὕλῃ (an αὐλῇ?) ἰσχυρῶς καὶ καρτερικῶς ἐκοιμήθησαν.

V. 423. *ΚΑΔΩΚΕΝ.* ναὶ δηλονότι· καὶ ἔδωκεν ἡμῖν τοῖς δυσὶν τὰς δύο αὐτοῦ θυγατέρας.

V. 424. *ΕΥΤΥΧΕΙΣ*, διά τε πλούτου καὶ γυναικὸς ἀρίστης καὶ τέκνων γονῆς. Gu. m. 2. γάμοις, κατὰ τοὺς γάμους. Gu. m. pr. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

V. 425. *ΕΣ ΤΟΔ' ΗΜΕΡΑΣ*, μέχρι τῆσδε τῆς ἡμέρας. Gu. m. pr. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Mosqu. D. μέχρι τοῦ παρόντος. Gu. m. 2. Fl. 33.

V. 426. *ΣΠΕΣΘΑΙ*, ἕπεσθαι, ἀκολουθῆσαι. [4])

V. 428. *ΣΥΓΓΑΜΟΣ*, σύγγαμβρος ὁ Τυδεύς. MS. C.C.C. Gu. m. 1.

V. 429. *ΠΡΟΣΘΕΝ Δ' ΕΜΕ.* ἐπείπερ οὗτος εἶχε τὴν πρεσβυτέραν τῶν θυγατέρων. Gu. m. 2.

V. 430. *ΑΚΡΟΙ*, προὔχοντες, (ἔνδοξοι. ἔκκριτοι. πρῶτοι. ἄριστοι, ἐξέχοντες.) Gu. [5])

V. 431. *ΛΥΠΡΑΝ ΧΑΡΙΝ.* Καθὸ κατὰ πατρίδος ἐστρατεύσαντο, λυπρὰν φησὶ τὴν χάριν, ἀναγκαίαν δέ·[6]) οὐκ ἐγχωρεῖ γὰρ ἄλλως γενέσθαι δίχα πολέμου. ἔμφρων δὲ καὶ ἐλεεινὸς ὁ λόγος.

V. 433. *ΕΠΩΜΟΣ'*, ἀντὶ τοῦ ἐπόμνυμι. Baroc. 74. Gu. m. 1.

V. 434. *ΤΟΙΣ ΦΙΛΤΑΤΟΙΣ ΤΟΚΕΥΣΙ.* Γράφεται καὶ ἑκοῦσιν, ἵν' ᾖ, τῷ ἀδελφῷ μου· ὁ γὰρ Ἐτεοκλῆς ἑκὼν πορθεῖ τὴν βασιλείαν, διὰ τὸ μὴ ἀφίστασθαι ταύτης. [7]) *ΗιΡΑΜΗΝ ΔΟΡΥ*, ἐκίνησα πόλεμον. MS. C.C.C. Gu. m. pr.

4) ἀκολουθῆσαι add. King. haud dubie e Baroc. nam idem est in Gu.

5) Duo priora sunt etiam in Baroc. 74.

6) δέ Valck. addidit ex Aug. qui mox habet δίων πολέμου. Flor. 33. sequentia tantum habet: οὐκ ἐνεχώρει (sic) γὰρ ἄ. γ. χωρὶς π. et post ὁ λόγος addit: καὶ λυπροῦ δὲ διότι πολεμῆσαι κατὰ τῆς πατρίδος οὐκ ἔθελεν, ὅμως ἀναγκαζόμενος.

7) ταύτης e Gu. recepi pro τῆς βασιλείας. In πορθεῖ τὴν βασιλείαν Junt. Basil. Gu. Taur. consentiunt. Valck. ex Aug. recepit π. τὴν πόλιν. Praeterea Aug. [Flor. 33. γρ. τεκοῦσιν et pro ἑκὼν πορθεῖ Flor. ἐκπορθεῖ.

V. 435. *ΕΙΣ ΣΕ ΤΕΙΝΕΙ.* Εἰς σὲ ἀφορᾷ. (ἀνάκειται add. Gu.)

V. 435—437. *ΑΛΛ' ΕΙΣ ΣΕ Τ.* Ἀλλ' εἰς σὲ ἀφορᾷ, ὦ μῆτερ, ἡ διάλυσις τούτων τῶν κακῶν, συνάξασαν ἡμᾶς εἰς φιλίαν παῦσαι καὶ ἐμὲ πόνων καὶ σαυτὴν καὶ πᾶσαν τὴν πόλιν. King. Gu. m. 1.

V. 436. *ΔΙΑΛΛΑΞΑΣΑΝ*, φιλιώσασαν. *ΟΜΟΓΕΝΕΙΣ ΦΙΛΟΥΣ.* (τουτέστι διὰ διαλλαγῶν add. Gu.) ἐχθροὺς ὄντας τοὺς ὁμογενεῖς ἤτοι τοὺς ἀδελφοὺς (ποιήσασαν φίλους add. Gu.) Baroc. 74. Gu.

V. 438. *ΠΑΛΑΙ ΜΕΝ ΟΥΝ ΥΜΝΗΘΕΝ.* πάλαι λαληθὲν, ἀλλ' ὅμως ἐρῶ. παροιμιώδης δὲ ὁ στίχος. [8]) καὶ ὁ Ῥήτωρ· (Demosth. Olynth. I. p. 15, 2. Reisk.) Δεῖ δὲ χρημάτων. *ΥΜΝΗΘΕΝ*, ἤγουν λεχθὲν, ᾀσθὲν, λόγιον. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 56. 59. 76.

V. 440. *ΤΩΝ ΕΝ ΑΝΘΡ.* τῶν πάντων πραγμάτων. MS. C. C. C. Gu. m. pr.

V. 441. *Α'ΓΩ ΜΕΘΗΚΩ*, ἐφ' ἃ χρήματα κἀγὼ ἥκω. *ΜΕΘΗΚΩ*, ζητήσων ἥκω. MS. C.C.C. Gu. m. 1. μετέρχομαι, ζητῶ. Gu. m. 2.

V. 442. *ΛΟΓΧΗΝ*, φωσσάτον, στρατὸν λογχοφόρον. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. *ΠΕΝΗΣ ΓΑΡ.* καὶ γὰρ πένης ἀνὴρ οὐδαμῶς εὐγενής.] (εὐτυχής. Flor.) Gu. m. 1. Florr. iidem.

V. 446. *ΜΗΤΕΡ ΠΑΡΕΙΜΙ.* Κάλλιστα πεποίηται τῷ τραγικῷ τὸ πρόσωπον, οἷον δεῖ εἶναι ἄδικον ἄνδρα· γινώσκων γὰρ, ὡς οὐδὲν δίκαιον ἔχει λέγειν, ἐπάγει[9]) τὴν

8) Flor. 33. Taur. ἐρῶ οὖν ῥῆμα πάλαι μὲν ὑμνηθὲν, ἀλλ' ὅμως ἐρῶ. Aug. ἐρῶ μὲν ῥ. πάλαι ὑ. tum Flor. et Aug. παρ' Ὁμήρῳ (pro παροιμιώδης) δὲ ὁ στίχος. In sqq. Flor. 33. καὶ ὁ ῥ. δεῖται χρημ.

9) ἐπάγει dedi pro ἐπείγει e Gu. qui bis haec habet, ἅτε ἀδικοῦντα ἐπιστάμενος ἑαυτὸν ἐπ. τὴν κρ. semel inter versus 443. 44. tum in marg. ad v. 447. ἀρχέτω δέ τις λ. Idem bis φεύγων pro

κρίσιν, τὸν ἐκ τῆς δικαιολογίας κατὰ λεπτὸν γινόμενον ἔλεγχον ἐκφεύγων. *ΤΗΝ ΧΑΡΙΝ ΔΕ ΣΟΙ.* Ὀρθοτονητέον τὸ σοὶ διὰ τὴν πρὸς τὸν ἀδελφὸν σχέσιν. Aug.

V. 447. *ΑΡΧΕΤΩ ΔΕ ΤΙΣ.* οὗτος ὁ Πολυνείκης (προηγείσθω add. Gu.).

V. 448—450. *ΩΣ ΑΜΦΙ.* ὅτι ἐπέσχον, ἐμαυτὸν δηλονότι, τάσσων τοὺς πολίτας περὶ τὰ τείχη καὶ τὰς συντάξεις τῶν ταγμάτων, ὅπως ἀκούσαιμί σου τὰς κοινὰς βραβείας. Gu. m. pr.

V. 448. *ΚΑΙ ΞΥΝΩΡΙΔΑΣ,* παρατάξεις. ὁ δὲ καὶ παρέλκει. *ΞΥΝΩΡΙΔΑΣ,* τοὺς ἱππέας τοῦ στρατοῦ ἐκ τῶν ἁρμάτων δηλοῖ. ξυνωρίδας τὰ ἅρματα, λόχων δὲ τῶν στρατευμάτων. *ΞΥΝΩΡΙΔΑΣ.* συστήματα, τάξεις, ἀπὸ μέρους τὸ πᾶν. Ξυνωρὶς γὰρ τὸ ἅρμα· τὸ δὲ λόχων ἀντὶ τοῦ στρατευμάτων. Baroc. 74. Gu. m. 2. τάξεις στρατευμάτων. λόχος κυρίως ἡ ἐνέδρα, καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἡ τάξις. ὁ δὲ λόχος διὰ πεζῶν ἀνδρῶν γίνεται. Gu. m. 2.

V. 449. *ΤΑΣΣΩΝ,* στρατολογῶν. *ΤΑΣΣΩΝ,* κοσμῶν. Gu. m. 2. Fl. 33. *ΤΑΣΣΩΝ ΕΠΕΣΧΟΝ.* ὅτι διὰ σὲ τὰ ἅρματα τῶν στρατευμάτων τῶν ἐνσάρκων στρατολογῶν, ἔσχον τὴν διακόσμησιν τοῦ στρατοῦ. Ἄλλως. τουτέστιν ἐν τάξει μερίζων τοὺς πολίτας καὶ κατατάσσων τὴν ἐμὴν δύναμιν ἐπέσχον τὴν διακόσμησιν, ὅπως ἀκούσαιμι πρῶτα τοὺς πρὸς τὴν κοινὴν ἡμῶν διάλυσιν παρὰ σοῦ γενομένους λόγους, ὦ μῆτερ. Aug. διὰ σέ, ὦ μῆτερ, τὴν διακόσμησιν τοῦ στρατοῦ ἐπέσχον, ὅπως ἀκούσω πρότερον τὰς παρὰ σοῦ γινομένας κοινὰς ἡμῖν διαλύσεις. βραβείας γὰρ διαλύσεις, ὅ ἐστι τοὺς μετὰ κρίσεως λόγους.

V. 450. 451. *ΚΟΙΝΑΣ ΒΡΑΒΕΙΑΣ,* τὰς διαλλαγάς, τὰς κρίσεις, ἐφ᾽ αἷς ἤγουν δι᾽ ἃς ἐδέξω μολεῖν τόνδε ὑπόσπονδον εἴσω τῶν τειχέων, πείσασά με. Gu. m. 1. Mosqu. D.

V. 450. *ΚΟΙΝΑΣ,* ἐμοῦ καὶ τοῦ ἀδελφοῦ μου. Gu. m. 2. *ΒΡΑΒΕΙΑΣ.* βραβεύω τὸ παρέχω, τὸ κρίνω, καὶ

ἐκφεύγων. Ad v. 447. adscripta sunt etiam in Flor. 33. in quo haec praefiguntur: ἑαυτὸν ὀργιζόμενος ἐνέφηνεν οὐκ εἰπὼν λέγεται (l. λεγέτω) οὗτος, ἀλλὰ λεγέτω τις. κάλλιστα δὲ πέπ.

τὸ βραβεῖα καὶ γέρα δίδωμι. Gu. m. 2. *ΚΟΙΝΑΣ ΒΡΑΒΕΙΑΣ,* τὰς ἀμφοῖν διαλύσεις ἡμῶν. Ἄλλως. Βραβείας ἀντὶ τοῦ διαλύσεις, ὧν ἐβράβευσεν ἡ μήτηρ, τοὺς μετὰ κρίσεως λόγους, δι᾽ ὧν ἓν θάτερον αὐτῶν ἐδείκνυε δικαιότερον λόγων. [10]) Aug. Taur.

V. 451. *ΤΟΝΔ᾽ ΕΙΣΕΔΕΞΩ,* ἀντὶ του εἴσω ἐδέξω, ὡς εἴσιθι ἀντὶ τοῦ εἴσω ἴθι. τούτῳ δὲ ἐναντίον τὸ Ἴλιον εἴσω ἀντὶ τοῦ εἰς τὴν Ἴλιον· ἐκεῖσε γὰρ ἀντὶ προθέσεως παραλαμβάνεται.

V. 452. *ΕΠΙΣΧΕΣ.* [κατάπαυσον,] καρτέρησον, [ἄνες]. *ΟΥΤΟΙ ΤΟ ΤΑΧΥ ΤΗΝ ΔΙΚΗΝ ΕΧΕΙ.* οὐκ ἐν τῷ τάχει ἐστὶ τὸ δίκαιον· οὐδαμῶς γὰρ τὸ ὀξέως τι πράττειν τὸ δίκαιον κατέχει. Aug.

V. 453. *ΒΡΑΔΕΙΣ ΔΕ ΜΥΘΟΙ,* οἱ μετ᾽ ἐπισκέψεως, οἳ καὶ τὸ σοφὸν ἔχουσι. *ΒΡΑΔΕΙΣ.* οἱ μετὰ βραδυτῆτος γινόμενοι, οἱ μετὰ ἀνέσεως λεγόμενοι. [1]) Baroc. 74. Gu.

V. 454. *ΣΧΑΣΟΝ,* στῆσον, κατάπαυσον, ἄνες· ἡ [2]) μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἐρεσσόντων. σχάσαι γὰρ τὸ ἐπισχεῖν τῶν κωπῶν τὴν εἰρεσίαν. *ΔΕΙΝΟΝ ΟΜΜΑ,* ἀντὶ τοῦ τὴν δεινότητα τοῦ ὄμματος. Gu. m. pr. Baroc. 74. ὀργίλον. Fl. 33. *ΘΥΜΟΥ ΠΝΟΑΣ,* ἤγουν τὸν θυμόν, περιφραστικῶς. Baroc. 74. Gu. m. 2.

10) Taur. ἐδ. δικαιότερα λέγων. Fortasse δι᾽ ὧν ἑκάτερος αὐτῶν ἐδείκνυε δικαιότερα λέγων.

1) In Gu. priora οἱ μετὰ βρ. γιν. scripta sunt m. sec. et additum καὶ ἐπισκέψεως, seqq. μετὰ ἀν. λεγ. m. pr. Taur. haec habet: οὐ μετ᾽ ἐπισκέψεως καὶ μὴ σπουδάζοντες λόγοι πάνυ δεικνύουσι σοφόν.

2) Haec ex Aug. et Taur. addidi, in quibus Aug. καὶ παῦσον. Quae ad ἐπίσχες v. 452. leguntur κατάπαυσον, ἄνες, ad vocem σχάσον explicandam pertinere, monuit Valck. Hinc in editis scholion ad v. 452. cum isto in unum coaluit. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. παῦσον, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἐρεσσόντων καὶ παυομένων τῆς εἰρεσίας. Priora παῦσον — ἐρεσσόντων habet etiam Gu. a m. pr. a sec. autem χαλάσον, στῆσον.

V. 455. *ΛΑΙΜΟΤΜΗΤΟΝ*, τὸ ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ τετμημένον. Gu. m. pr. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

V. 456. *ΓΟΡΓΟΝΟΣ*. Ἡ Γοργόνη θεὰ ἦν, καὶ, εἴτις δ' ἂν αὐτὴν εἶδεν, ἀπελιθοῦτο· ὁ δὲ Περσεὺς σταλεὶς παρὰ τοῦ Ἑρμοῦ ἀπεκεφάλισεν αὐτὴν, καὶ πάλιν εἶχε τὴν αὐτὴν ἐνέργειαν, καὶ οἵτινες δὲ τὴν αὐτῆς κάραν εἶδον, ἀπελιθοῦντο. Aug.

V. 457. *ΣΤΡΕΦΕ*. τρέπε.

V. 458. *ΕΙΣ ΓΑΡ ΤΑΥΤΟΝ*, ἀπ' ἐναντίας. *ΕΙΣ ΓΑΡ ΤΑΥΤΟΝ*. εἰς γὰρ τὸ αὐτὸ τοῖς ὄμμασι τούτου βλέπων, ἤγουν βλέπων γὰρ τοῦτον κατὰ ὀφθαλμοὺς, λέξεις ἄμεινον. Baroc. 74. Gu. m. pr.

V. 459. *ΕΝΔΕΞΗι ΛΟΓΟΥΣ*. ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἄμεινον.

V. 460. *ΣΦΩιΝ*, ὑμῖν. *ΣΟΦΟΝ*, φρόνιμον.

V. 461—464. *ΟΤΑΝ*. ὁπόταν τις φίλος θυμωθεὶς ἀνδρὶ φίλῳ, συνελθὼν, ἐκείνῳ δηλονότι, τὰ αὐτοῦ ὄμματα τοῖς ἐκείνου δώσῃ, ταῦτα μόνον πρέπει σκοπεῖν δι' ἅπερ ἦλθε, τῶν προτέρων δὲ κακῶν μὴ μνήμην ἔχειν.

V. 463. *ΤΑΥΤΑ*, ἤγουν τὴν διαλλαγήν. Gu. m. 2.

V. 465. *ΛΟΓΟΣ ΜΕΝ ΟΥΝ ΣΟΣ*. Νόμος, τὸν διώκοντα πρῶτον λέγειν, εἶτα τὸν φεύγοντα πρὸς ἃ ὁ διώκων προὐβάλλετο κατ' αὐτοῦ ἀπολογεῖσθαι. ἐπεὶ οὖν καὶ ὁ Πολυνείκης ἐν σχήματι διώκοντος ἦν, διὰ τοῦτο πρῶτος λέγειν Ἐτεοκλέους [3]) παρὰ τῆς Ἰοκάστης προτρέπεται. Διὰ τοῦτο δὲ προςέθηκε τὸ ὡς σὺ φῄς, ἵνα μὴ δόξῃ ἐπαχθὴς τῷ Ἐτεοκλεῖ, πρὶν ἀμφοτέρων ἀκοῦσαι, τὴν ψῆφον ἐκφέρουσα. Baroc. 74. Gu. m. 2. *ΣΟΣ ΠΡΟΣΘΕΝ*, ἀντὶ τοῦ πρότερος γενέσθω (ἤγουν προηγείσθω add. Gu. m. pr. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.).

V. 467. *ΩΣ ΣΥ ΦΗιΣ*. Τοῦτο θεραπεύει τὸν Ἐτεοκλέα. [4])

3) Ἐτεοκλέους legitur etiam in Gu. Deleri illud volebat Valck. Ceterum in Gu. verba διὰ τοῦτο προσέθηκε (sic sine δὲ cod. et προσέφη) ad v. 467. adscripta sunt.

4) Gu. τοῦτο θεραπευτικὸν κατὰ τοῦ Ἐτεοκλέους.

V. 468. *ΔΙΑΛΛΑΚΤΗΣ*. ὀξυτόνως· παρὰ ῥῆμα γὰρ, ὡς ποιητὴς, κολυμβητὴς καὶ τὰ ὅμοια. [5])

V. 469. *ΑΠΛΟΥΣ*. ἀποίκιλος ὁ λόγος, ἤγουν ἡ ἀλήθεια λόγῳ χρῆται ἀποικίλῳ· οὐ γὰρ χρείαν ἔχει τοῦ ποικίλου. Gu. m. pr. [6]) μονοειδὴς, οὐ ποικίλος, ἡρμοσμένος, ἀλλὰ ἀπανούργευτος καὶ ἀνεμπόδιστος. Gu. m. 2.

V. 470. *ΚΟΥ ΠΟΙΚΙΛΩΝ*. γράφεται, δεῖτ' ἄνδιχ' [7]) ἑρμηνευμάτων, ἵν' ἦ, καὶ οὐ ποικίλης δεῖται ἔξωθεν ἀπολογίας ἡ ἀλήθεια· ἔχει γὰρ αὐτὰ τὰ ἀληθῆ ἀφ' ἑαυτῶν τὸ εὔκαιρον. ἄνδιχα γὰρ, ἀντὶ τοῦ ἔξωθεν. Ἄλλως. Τὰ ἔνδικα ἀντὶ τοῦ τὰ δίκαια. τὸ δὲ Χ διὰ τὴν δασεῖαν. *ΔΕΙ Τ' ΑΝΔΙΧ'*, ἀντὶ τοῦ δεῖται τὰ δίκαια ἐξαγγελιῶν. Gu. m. pr. MS. C.C.C. σημειῶσαι τὴν σύνταξιν, ὡς τὸ παρ' Ὁμήρῳ, χρεὼ βουλῆς ἐμέ τε καὶ σέ. καὶ οὕτω μὲν λέγω αἰτιατικῶς νοήσας τὸ ἔνδικα· εὐθεῖαν δὲ λέγων οὕτω συντάξεις· καὶ οὐ ποικίλων ἑρμηνευμάτων δεῖται καὶ χρῄζει τὰ ἔνδικα. πρὸς μὲν οὖν τὸ πρῶτον τἄνδικα γράψεις, πρὸς δὲ τὸ β' τ' ἔνδικα, κουφίζων τὴν ου (leg. αι) δίφθογγον, ὡς τὸ βούλομ' ἐγώ. ἔστι δὲ ὅμοιον τοῦτο καὶ τῷ παρ' Αἰσχύλῳ· αὐτὸν γάρ σε δεῖ Προμηθέως. Τὸ αὐτὸ ἄλλως. οὕτως ἔδει εἰπεῖν, οὐ δεῖ τοῖς ἐνδίκοις ποικίλων ἑρμηνευμάτων. νῦν δὲ τὰ ἔνδικα εἶπε. ἀποδίδοται οὖν αὕτη ἡ αἰτιατικὴ πρὸς τὸ συναγόμενον· τὸ γὰρ οὐ δεῖ ποικίλων τὰ ἔνδικα ἑρμηνευμάτων τοῦτο συνάγει, οὐ δεῖ ποικίλως ἑρμηνεύειν τὰ ἔνδικα. ἔστι δὲ Ὁμηρικὴ σύνταξις, ὡς τὸ χρεὼ βουλῆς ἐμέ τε καὶ σέ, ἀντὶ τοῦ χρεία βουλεύσασθαι ἐμέ τε καὶ σέ. Gu. m. 2.

V. 471. *ΕΧΕΙ ΓΑΡ ΑΥΤΑ*. τὰ δίκαια ἔχει ἰσχὺν καὶ ἐγκαιριότητα. [8]) *ΚΑΙΡΟΝ*, ἰσχὺν, εὐκαιρίαν, εὐστο-

5) Gu. tantum, ὀξυτόνως, ὡς τὸ κολ. ποιητ. καὶ τὰ ὅμ.

6) King. e MS. C.C.C. enotavit ἤγουν — ἀποικίλῳ, quibus addit Valck. ex eodem cod. δεῖ ἀντὶ τοῦ δεῖται.

7) Junt. Basil. δεῖ τὰ ἄνδιχ. E sqq. Aug. ultima tantum habet ἄνδιχα ἀντὶ τοῦ τὰ δίκαια. Taur. omnia, quae sequuntur, usque ad τὰ ἀληθῆ ἐφ' ἑαυτοῦ (sic) τὸ εὔκαιρον. tum ἄνδιχα γὰρ ἀντὶ δίκαια. τὸ δὲ χ διὰ τὴν δασεῖαν.

8) Valck. em. εὐκαιριότητα.

χίαν. [9]) *ΚΑΙΡΟΝ.* εὐκαίρως γὰρ καὶ καλῶς λέγεται τὰ δίκαια, καὶ τὴν ἐπίτευξιν ἔχει. Aug. Gu. m. 2.

V. 472. *ΝΟΣΩΝ ΕΝ ΑΥΤΩι,* ἐν ἑαυτῷ κακῶς ἔχων συνηγορῶν δεῖται, θεραπειῶν πεπαιδευμένων. *ΝΟΣΩΝ ΕΝ ΑΥΤΩι,* ἀδυνατῶν ἐν ἑαυτῷ, λόγων δεῖται μετὰ τέχνης καὶ στροφῆς λεγομένων. MS. C. C. C. Gu. m. pr. Mosqu. D.

V. 473. *ΠΡΟΥΣΚΕΨΑΜΗΝ.* ἐγὼ, φησὶ, προνοησάμενος τῆς πατρικῆς οὐσίας, καὶ βουλόμενος ἐμέ τε καὶ τοῦτον ἐκφυγεῖν τὰς Οἰδίποδος ἀρὰς, ἐξῆλθον ἔξω [10]) τούτων τῶν ὅρων τῆς γῆς, τουτέστι τῆς ἐμῆς πατρίδος. Ἄλλως. Ἐγὼ δὲ προνοησάμενος τὸ ἐμὸν καὶ τὸ τούτου συμφέρον, χρῄζων τὰς ἀρὰς τοῦ πατρὸς ἐκφυγεῖν, ἃς ἐφθέγξατο ὁ Οἰδίπους εἰς ἡμᾶς, ἐξῆλθον ἑκὼν ἔξω τῆς ἐμῆς πατρίδος. *ΠΡΟΥΣΚΕΨΑΜΗΝ,* προεμηθευσάμην (ἀντὶ τοῦ προσκεψάμενος add. Gu. m. 2.). Gu. Fl. 5. 6. 9. 56. 59. 76. τουτέστι τῆς πατρικῆς περιουσίας πρόνοιαν ἐποιησάμην. Gu. m. 2. Fl. 6.

V. 474. *ΤΟΥΜΟΝ ΤΕ,* κατὰ τὸ (ἤγουν ἐμέ. ἀσύνδετον) *ΚΑΙ* κατὰ τὸ *ΤΟΥΔΕ.* κατὰ τὸ συμφέρον (δηλονότι add. Florr.) θέλων τὰς κατάρας. Gu.

V. 475. *ΕΦΘΕΓΞΑΤΟ,* κατηράσατο. Gu. m. pr. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

V. 478. *ΛΑΒΩΝ.* Ἀττικὴ ἡ σύνταξις, λαβὼν ἀντὶ τοῦ λαβόντα αὐτὸν ἐμὲ [λαβόντα]. ὡς τὸ Ἐξὸν καθεύδειν τὴν ἐρωμένην ἔχων, [1]) ἀντὶ τοῦ ἔχοντα. *ΑΝΑ ΜΕΡΟΣ,* κατὰ διαδοχὴν, ἐκ μέρους. Gu. m. 2.

V. 479. *ΔΙ' ΕΧΘΡΑΣ,* ἤγουν μισηθεὶς παρ' αὐτοῦ καὶ φονευθείς. Gu. m. 2.

V. 480. *ΔΡΑΣΑΙ ΚΑΙ ΠΑΘΕΙΝ,* ποιῆσαι αὐτὸν καὶ παθεῖν ὑπ' αὐτοῦ. Gu. m. pr. MS. C.C.C. *Α ΓΙΓΝΕΤΑΙ,* καθὰ συμβαίνει, ἃ εἴωθε γίγνεσθαι. Gu. m. 1. MS. C.C.C. ἃ συμβαίνει τοῖς φίλοις εἰς ἔχθραν ἥκουσιν. Fl. 33.

V. 481. *Ο Δ' ΑΙΝΕΣΑΣ,* συγκαταθεὶς, [2]) συνθέμενος. *ΟΡΚΙΟΥΣ ΤΕ Δ. Θ.* καὶ θεοὺς εἰς ὅρκον προβαλόμενος. Gu. m. pr. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. ἤγουν ἀσφαλεῖς ὅρκους ποιήσας. Gu. m. 2.

V. 483. *ΚΑΙ ΔΟΜΩΝ ΕΜΟΝ ΜΕΡΟΣ,* ἀντὶ τοῦ καὶ τὸ μέρος τὸ ἐμὸν τῶν δόμων, ἤγουν τὸ ἀνῆκον ἐμοὶ μέρος τῶν δόμων. Gu. m. pr. MS. C.C.C.

V. 484 — 486. *ΚΑΙ ΝΥΝ* ἕτοιμός εἰμι τὸν μὲν στρατὸν ἀποστεῖλαι, οἰκεῖν δὲ κατὰ διαδοχὴν τὸν ἐμὸν οἶκον λαβόντα. [3])

V. 484. *ΤΑΜΑΥΤΟΥ,* ἤγουν τὸν ὡρισμένον χρόνον. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

V. 487. *ΑΦΕΙΝΑΙ,* παραχωρῆσαι οἰκεῖν. Gu. m. 2.

V. 489. *ΠΗΚΤΩΝ ΚΛΙΜ. ΠΡΟΣΑΜΒ.* διὰ πεπηγμένων [4]) κλιμάκων ἀναβάσεις. *ΠΡΟΣΦΕΡΕΙΝ ΠΥΡΓΟΙΣΙ.* τοιαῦτα γὰρ οἱ πορθοῦντες ποιεῖν εἰώθασιν. Gu. m. 2. προσφέρουσι γὰρ (Aug. καὶ) κλίμακας οἱ πολέμιοι. Aug. Taur. Fl. 33.

9) Pro εὐστοχ. Taur. καὶ εὐτυχίαν. In Gu. εὐκαιρίαν est a m. pr. εὐστοχίαν a sec. his additis: ἰσχὺν, τουτέστιν οἴκοθεν ἰσχύουσι καὶ οὐκ ἐκ ποικιλίας λόγων.

10) ἔξω. Sic Aug. Gu. pro ἀπό. Praeterea Aug. τῶν πατρῴων δόμων. In fine τουτέστι τῆς ἐμῆς πατρίδος e Gu. addidi. In secundo scholio ὁ Οἰδίπους εἰς ἡμᾶς et ἑκών addidit King. quae confirmantur Florr. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Gu. m. pr. θέλων ἐκφ. ἡμᾶς δηλονότι τὰς κατάρας, ἃς ὁ Οἰδίπους εἰς ἡμᾶς ἐφθ. ποτὲ, ἐξ. ἑκὼν (ἐγὼ add. Florr.) ἔξω τῆσδε τῆς χθονός. Taurin. ἃς Οἰδίποδος ἐφθέγξατο.

1) ἐξὸν καθεύδειν addidit Barn. ex Eustathio ad Il. β', p. 179, 12. sqq. ἀντὶ τοῦ ἔχ. Valck. ex Aug. Supra alterum λαβόντα non erat in Aug. neque in Gu. hic etiam in vv. ἀντὶ τοῦ λαβόντα αὐτὸν ἐμὲ subsistit.

2) Legebatur συγκατατεθεὶς etiam in Gu. et Florr. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

3) Taur. λαβών, minus soloece.

4) Valck. „Coalescant in διαπεπηγμένων." vix recte.

V. 490. *Α ΜΗ ΚΥΡΗΣΑΣ*, ἅτινα ἀπόπειραν ποιήσομαι πράττειν μὴ ἐπιτυχὼν τοῦ δικαίου. [5]) ἢ ἄλλως. καὶ λείπει ἡ εἰς· εἰς ἃ μὴ κυρήσας πειράσομαι δρᾶν τὰ ἀπὸ τῆς δίκης. [6])

V. 491—493. *ΜΑΡΤΥΡΑΣ ΔΕ ΤΩΝΔΕ*, ἐπιβοῶμαι δὲ μάρτυρας τούτων τοὺς θεοὺς, ὅτι πάντα πράττων μετὰ δικαιοσύνης ἀπαλλοτριοῦμαι τῆς πατρίδος ἀδικώτατα.

V. 492. *ΠΑΝΤΑ ΠΡΑΣΣΩΝ ΣΥΝ ΔΙΚΗι*, ἤγουν ἐν οὐδενὶ ἀδικῶν. Gu. m. pr. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

V. 494. *ΤΑΥΤ' ΑΥΘ' ΕΚΑΣΤΑ*, τὰ ἁπλᾶ χωρὶς ποικιλίας τινός· τὸ ἑξῆς, ταῦτα ἕκαστα εἶπον. καὶ ἄλλως. αὐθέκαστα τὰ κεφάλαια καὶ τὰ ἀναγκαιότατα [7]) τῶν λόγων μου ταῦτά εἰσι. *ΟΥΧΙ ΠΕΡΙΠΛΟΚΑΣ.* ταῦτα ἕκαστα εἶπον, οὐ συστροφὰς συνάξας λόγων, ἀλλ' ἃ καὶ λογίοις καὶ ἀτέχνοις ὑπάρχειν δίκαια φαίνεται. περιπλοκὰς, μηχανάς. (ἤγουν δυςχερεῖς ὑποθέσεις.) Gu. m. 2.

V. 496. *ΚΑΙ ΤΟΙΣΙ ΦΑΥΛΟΙΣ*, τοῖς ἀπαιδεύτοις, τοῖς ἀνοήτοις. MS. C.C.C. Gu. m. pr. (*ἰδιώταις* add. Gu.) *Καὶ τοῖς εὐτελέσι καὶ μὴ δυναμένοις διακρῖναι.* [8]) Aug. Taur. Gu. m. 2.

V. 497. *ΕΜΟΙ ΜΕΝ.* Ἐμοὶ μὲν, εἰ καὶ μὴ κατὰ γῆν τῶν Ἑλλήνων ἀνετράφημεν, ὅμως συνετά μοι δοκεῖς λέγειν· ἵνα πλεονάζῃ ὁ μὲν, καὶ ἡ μία ἀντωνυμία. [9]) *ΕΜΟΙ ΜΕΝ.* ἐμοὶ μὲν δοκεῖς συνετὰ λέγειν, εἰ καὶ μὴ Ἕλλην εἰμί· μετέβη δέ. καὶ ἄλλως. εἰ καὶ μὴ καθ' Ἑλλήνων χθόνα τεθάρμμεθα, ἀλλ' οὖν γ' ἐμοὶ ξυνετὰ δοκεῖς λέγειν. [10]) Aug. Taur.

5) Gu. *ἅτινα ἐπιχειρήσω δρᾶν μὴ τυχὼν* (m. 2. *ἐπιτυχὼν*) *τοῦ δικαίου.* Sic et Florr. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Aliter Taur. Flor. 33. *ἅτινα πειράσομαι δρᾶν μὴ κυρήσας τῆς δίκης.* Aug. *ἅτινα πειρ. δρ. τὰ ἀπὸ τῆς δίκης.*

6) Taur. *τῆς δίκης. Ἄλλως. καὶ λύεται ἡ εἰς* etc.

7) Aug. *ἀναγκαιότερα.* Gu. *ἀναγκαιωδέστερα.*

8) *διακρῖναι.* Sic Taur. et Gu. pro *διακριθῆναι* Aug.

9) *ἡ μία ἀντ.* scripsi ex eo, quod in Taur. est, *καὶ μὴ μία ἀντ.* In eo autem et Gu. haec verba *ἵνα πλ.* adscripta sunt post sequens scholion.

V. 499 sqq. *ΕΙ ΠΑΣΙ.* Εἰ ταὐτὸ καλὸν ἦν καὶ σοφὸν πᾶσιν ὁμοῦ, οὐκ ἦν ἀμφίβολος φιλονεικία καὶ μάχη ἐν ἀνθρώποις. νῦν δὲ μέχρις ὀνόματος τὸ ὅμοιον καὶ τὸ ἴσον σώζεται τοῖς ἀνθρώποις. ὀνομάζομεν γὰρ κοινῇ πάντες Ἕλληνες χρυσὸν, καὶ τὸ μὲν ὄνομα ὁμοίως προφερόμεθα, διχοστατοῦμεν δὲ περὶ τὴν τούτου δόξαν, οἱ μὲν ἀγαθὸν, οἱ δὲ φαῦλον αὐτὸν φάσκοντες. ὁμοίως καὶ ἐπὶ τῆς σωφροσύνης καὶ ἐπὶ πάντων τῶν ἄλλων. [1]) *ΕΙ ΠΑΣΙ.* εἰ παρὰ πᾶσιν ἅμα τοῖς ἀνθρώποις ἦν τὸ αὐτὸ πρᾶγμα καλὸν καὶ σοφὸν ἤγουν φρόνιμον, καὶ μὴ τῷ μὲν δηλονότι ἐδόκει τόδε καλὸν, ἑτέρῳ δὲ τοὐναντίον. Baroc. 74. Gu. m. pr. Mosqu. D.

V. 501. *ΑΜΦΙΛΕΚΤΟΣ*, ἀμφιςβητήσιμος. (ἀμφοτέρωθεν λόγους δεχομένη.) Gu.

V. 501. *ΝΥΝ Δ' ΟΥΘ' ΟΜΟΙΟΝ.* νῦν δὲ οὔτε ὅμοιον (οὐδὲν add. Bar. Gu.) ἐστι παρὰ τοῖς ἀνθρώποις οὔτε ἴσον, πλὴν ὀνομάσαι· ὀνομάζεται μὲν γὰρ παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις ὅμοιον καὶ ἴσον, καὶ συμφωνοῦσι κατὰ τοῦτο πάντες ἄνθρωποι, τὸ δὲ ἔργον τοῦτο οὐκ ἔστι παρὰ αὐτοῖς· ἤγουν ὅμοιον μὲν ὄνομα καὶ ἴσον [2]) ἐστὶ παρὰ τοῖς ἀν-

10) Taur. *δοκεῖς μοι συν. λ. καὶ εἰ μὴ Ἕ. εἰμί* et in fine *δοκεῖς λ.* pro *δοκεῖ*, quod bis habet Aug. Post *μετέβη δὲ* deesse *εἰς πληθυντικὸν* suspicabatur Valck. Quae post *καὶ ἄλλως* sequuntur, habet etiam Gu. sed *χώραν* pro *χθόνα.*

1) In Aug. et Taur. haec leguntur: *ΕΙ ΠΑΣΙ ΤΑΥΤΟ ΚΑΛΟΝ. ὥςτε, εἴ σοι* (*εἴτε σοι* Aug. *εἴγε* em. Valck.) *τοῦτο τὸ* (om. Aug.) *δίκαιον φαίνεται, ἀλλ' οὐκ* (Aug. *ἀλλ' οὔτ'.* Valck. em. *ἀλλ' οὔ γ'*) *ἐμοί.* Seqq. ad vv. *οὔτ' ἴσον βροτοῖς* v. 501. adscripta sunt in Aug. Taur. Gu. m. 2. quibus Aug. praefigit *οὐδὲν ἴσον μέχρ.* Taur. *οὐδὲν οὐδὲ ἴσον μέχρι ὄν.* In iis Aug. *ἅπαντες Ἑλλ. — πάντες ὁμ. προφ.* Mox Gu. *περὶ τὴν δόξαν*, sine *τούτου.* Pro *αὐτὸν φάσκοντες* Aug. *ἀποφάσκοντες*, quod genuinum videbatur Valck. *καὶ ἐπὶ πάντων τῶν ἄ.* Gu. Aug. *καὶ ἐπὶ πάντων ἄ.*

2) Hoc ordine MS. C. C. C. Mosqu. et Gu. sed Barocc. *ὁμ. μὲν καὶ ἴσον ὄνομά ἐστι.* Mosqu. *ἤγουν* om. et paulo post habet *πλεῖον.*

θρώποις, ἔργον δὲ ὅμοιον καὶ ἴσον οὐκ ἔστι· ἕκαστος γὰρ τὸ πλέον ζητεῖ καὶ τὸ κρεῖττον. MS. C.C.C. Baroc. 74. Gu. m. pr. Mosqu. D. ὃ λέγει, τοῦτό ἐστι· τὸ ἰσότητος ὄνομα παρὰ πάντων λέγεται, τὸ δὲ ἔργον αὐτῆς παρ' οὐδενί ἐστιν· ὃ γὰρ σὺ καλὸν νομίζεις, ἐμοὶ οὐ καλὸν φαίνεται. λέγει οὖν ταῦτα ὁ Ἐτεοκλῆς, ὡς, εἰ καὶ δοκεῖ σοι, ὦ Πολύνεικες, καλὸν τὸ ἐπίσης μετέχειν ἡμᾶς τῆς βασιλείας, ἀλλ' ἐγὼ τοῦτο κακὸν νομίζω. Gu. m. 2. καθ' ἑαυτοῦ λέγει τοὺς λόγους τούτους Ἐτεοκλῆς, εἰ καὶ ὑπὲρ αὑτοῦ λέγειν δοκεῖ. Idem. *ΟΜΟΙΟΝ* ἐπὶ ποίου, *ΙΣΟΝ* ἐπὶ πόσου. MS. C.C.C. Gu. m. pr. τὸ ὅμοιον καὶ τὸ ἴσον ἐκ παραλλήλου. Gu. m. sec. *ΟΜΟΙΟΝ*, σύμφωνον, τῆς αὐτῆς ἐχόμενον προαιρέσεως. Idem.

V. 502. *ΠΛΗΝ ΟΝΟΜΑΣΑΙ*, ἐξ ὀνόματος καλέσαι. ἤτοι ὄνομα μόνον, ἡ πρᾶξις δ' οὐκ ἔστι τοῦτο. *ΠΛΗΝ ΟΝΟΜΑΣΑΙ*. κατὰ μὲν τὸ ὄνομά ἐστι παρ' ἀνθρώποις τὸ δίκαιον, κατὰ δὲ τὸ ἔργον οὐκ ἔστι. [3]) Baroc. 74. Gu. m. 2.

V. 504—506. *ΑΣΤΡΩΝ ΑΝΕΛΘΟΙΜ'*. εἴθε ἠδυνάμην εἰς οὐρανὸν ἀνελθεῖν καὶ εἰς ᾅδου κατελθεῖν ἐπὶ τῷ κατορθῶσαί μοι τὴν [4]) τῶν θεῶν τυραννίδα. οὐκ ἐπιτιμητέον δέ· ἁρμόδιοι γὰρ οἱ λόγοι ἀνδρὶ πλεονεξίαν διώκοντι, καὶ τῶν ἄστρων καὶ τοῦ ἡλίου κατακρατῆσαι, καὶ τοῦ θρόνου τοῦ Διὸς οὐκ ἂν παραιτήσασθαι. *ΗΛΙΟΥ ΠΡΟΣ ΑΝΑΤΟΛΑΣ*. λείπει ὁ καί· καὶ ἡλίου πρὸς ἀνατολὰς, καὶ ἄστρων [5]) καὶ τοῦ ἡλίου. Aug. Taur.

V. 505. *ΔΥΝΑΤΟΣ ΩΝ ΔΡΑΣΑΙ ΤΑΔΕ*, εἰ ἠδυνάμην τοῦτο ποιῆσαι.

V. 506. *ΤΗΝ ΘΕΩΝ ΜΕΓ.* τουτέστι βασιλεύειν

3) Aliud est in Gu. τουτέστι, λέγομεν μὲν, ὡς ἔστιν ἰσότης παρ' ἀνθρώποις, πράττομεν δὲ ταύτην οὐδαμῶς.

4) μοι. Sic Gu. Vulgo κατορθῶταί με, quod est a Barnesio. Junt. Basil. ἐπὶ τῷ κατορθώσαιμι τὴν θ. τ. Praeterea Gu. ἐπὶ τὸ κατ. et ab initio εἰς οὐρανούς. In seqq. ἀνδρὶ πλ. est ex Aug. et Gu. pro οἱ λ. πρὸς πλεονεξ. δ. Paulo post idem codex κρατῆσαι pro κατακρατῆσαι.

5) Taur. πρὸν τὰς ἀν. καὶ τῶν ἄστρων.

κατὰ τοὺς θεοὺς, ἥπερ ἐστὶ μεγίστη τυραννὶς, οὐρανίων καὶ ὑποχθονίων ἄρχειν καὶ τῶν ἐν μέσῳ. πρέποντες δὲ εἰσὶν οὗτοι οἱ λόγοι ἀνδρὶ πλεονέκτῃ, καὶ οἷος ἦν ὁ Ἐτεοκλῆς. [6]) Gu. m. 2.

V. 507. *ΤΟΥΤ' ΟΥΝ ΤΟ ΧΡΗΣΤΟΝ.* Ἀλόγιστος, φησὶν, [7]) ὁ Ἐτεοκλῆς· ἐξὸν γὰρ αὐτῷ τῷ τοῦ πρεσβυτέρου χρήσασθαι δικαιώματι, ᾧ μᾶλλον ἐπέβαλλεν ἡ ἀρχὴ, ἀδικεῖν ὁμολογεῖ ἑαυτὸν, ἢ πλεονεκτεῖν. πρὸς ὃ ῥητέον, ὅτι μίμησιν ἀνδρὸς ἀδίκου ἐξεικονίζει ἡμῖν ὁ Εὐριπίδης, μήτε τῷ δοκεῖν εὐσεβεῖν βουλομένου· ἄλλως τε, εἰ ἔφασκεν ἄρχειν, ὡς πρεσβύτερος, ἠκολούθει τῷ λόγῳ, τὸ τῶν κτημάτων μέρος δεῖν ἀπονέμειν.

V. 508. *ΠΑΡΕΙΝΑΙ*, ἀφεῖναι. (παραχωρῆσαι add. Gu. m. 2.) Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. *ΣΩΖΕΙΝ*, διατηρεῖν ἐμαυτῷ. Gu. Fl. iidem. *Η ΣΩΖΕΙΝ ΕΜΟΙ*, ἀλλὰ σώζειν ἐμαυτῷ.

V. 509. *ΑΝΑΝΔΡΙΑ ΓΑΡ.* δειλία γάρ ἐστι τῷ ἀνθρώπῳ ἐκείνῳ, ὅστις φθείρας τὸ μεῖζον, τὸ ἔλαττον ἐδέξατο. *ΑΠΟΛΕΣΑΣ*. δοὺς, ὤφειλεν· ἐπεὶ δὲ ταύτην τὴν δωρεὰν, ὅταν δηλονότι διδῷ τις τὸ πλέον, ἵνα λάβῃ τὸ ἔλαττον, ἀπώλειαν νομίζει, [8]) ἀπολέσας λέγει. MS. C.C.C. Gu. m. pr. Mosqu. D.

V. 510—517. *ΠΡΟΣ ΔΕ ΤΟΙΣΔ'*. πρὸς δὲ τοῖσδε, οἷς εἶπον δηλονότι, αἰσχύνη καὶ ὄνειδός ἐστιν, ὧν χρῄζει, τοῦτον τυχεῖν, ἐπὶ πορθήσει παραγενόμενον. Ἄλλως. Αἰ-

6) Haec ultima πρέποντες εἰσὶν - - - sine praecedentibus e Barocc. 74. dedit King.

7) φησὶν om. Aug. et Taur. Mox Aug. τῷ πρεσβυτέρῳ χρ. Taur. τῷ τοῦ πρεσβύτου. Pro ᾧ μᾶλλον ἐπέβ. ἡ ἀ. Aug. ὧν μᾶλλον ἡ ἀρχή. ἢ πλεονεκτεῖν sine φησίν Gu. Aug. ἢ πλεονέκτην φησί. Vulgo εἰ πλεονεκτεῖν φησίν. Tum Aug. πρὸς ὃν ῥητ. — βουλομένου, quod pro βουλομένῳ iam dedit Valck., habet Gu.

8) ἀπώλειαν νομ. Sic Gu. Mosqu. pro ἀπολέσαι ν. Valck. vel ἀπώλεσε ν. Kingii. Quod post ὤφειλεν addidit King. εἰπεῖν, deest etiam in Gu. sed hic praefigit: ἀνανδρία γὰρ ὑπάρχει ἐκείνῳ, ὅστις ἀπολέσας — δοὺς ὠφ. Mosq. τὴν δοτικὴν pro τὴν δωρεὰν, et ὅταν δηλ. δώσει τὸ πλέον.

σχύνη, φησὶν, ἐστὶν, εἰ συγχωρήσαιμι τὴν ἐμὴν βασιλείαν τῷ Πολυνείκει λαβεῖν τῷ φόβῳ τοῦ Μυκηναίου πολέμου. ἔπρεπε δ' αὐτὸν τὸν Πολυνείκην, ὦ μῆτερ, οὐ δι' ὅπλων ποιεῖσθαι τὰς φιλίας· πᾶν γὰρ πρᾶγμα κατορθοῖ ὁ λόγος, ὅπερ καὶ ὁ σίδηρος τῶν πολεμίων ποιήσειεν ἄν.

V. 511. *ΣΥΝ ΟΠΛΟΙΣ*, σὺν ὡπλισμένοις ἀνδράσιν. Gu. m. pr. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. *ΠΟΡΘΟΥΝΤΑ*, ἐπιχειροῦντα πορθεῖν. Gu. m. pr. Florr. iidem.

V. 512. *ΤΥΧΕΙΝ Α ΧΡ.* τὸ τυγχάνω καὶ γενικῇ καὶ αἰτιατικῇ συντάσσεται. καὶ γενικῇ μὲν ἀεὶ, αἰτιατικῇ δὲ ἅπαξ, ὡς ἔχει τὸ τοῦ Σοφοκλέους. [9]) Gu. m. 2.

V. 513. *ΟΝΕΙΔΟΣ*, αἰσχύνης πρόξενον. Gu. m. pr. Florr. iidem.

V. 514. *ΦΟΒΩι ΠΑΡΕΙΗΝ*, διὰ φόβον ἀφείην, συγχωρήσαιμι τὴν βασιλείαν τὴν ἐμὴν, ὥςτε ἔχειν αὐτήν. Gu. m. pr. Florr. iidem.

V. 515. *ΟΠΛΟΙΣΙ*, δι' ὅπλων, ἀντὶ τοῦ διὰ στρατευμάτων. Gu. m. pr. Florr. iidem.

V. 516. *ΠΑΝ ΓΑΡ ΕΞΑΙΡΕΙ ΛΟΓΟΣ.* ὁ λόγος, φησὶν, ἴσος ἐστὶ σιδήρῳ· πάντα γὰρ χειροῦται καὶ κατορθοῖ ὁ λόγος διὰ τῆς πειθοῦς, ἅπερ σίδηρος βίᾳ. [10]) *ΠΑΝ ΓΑΡ ΕΞ.* ἀντὶ τοῦ ὃ ποιεῖ ὁ καλὸς λόγος, οὐ δύναται ποιῆσαι ὁ πόλεμος τῶν πολεμίων. Aug.

V. 518. *ΑΛΛ' ΕΙ ΜΕΝ ΑΛΛΩΣ*, κατὰ ἄλλον τρόπον, ἐκτὸς τῆς βασιλείας, [1]) ἔξεστιν. *ΑΛΛΩΣ*, ἤγουν ἰδιώτης καὶ οὐκ ἄρχων. Gu. m. 2.

V. 519. *ΕΚΕΙΝΟ ΔΕ.* ἐκεῖνο δὲ, ἤτοι τὸ βασιλεύειν, ἑκὼν οὐκ ἀπολύσω. βασιλεύειν ἐξόν μοι, τῷδ' ὑποταγήσομαι;

V. 520. *ΑΡΧΕΙΝ ΠΑΡΟΝ ΜΟΙ.* τί λέγεις, φησὶν,

9) Respexit fortasse ad locum Soph. Oed. T. 598.

10) Ex Aug. ὥσπερ σίδ. βίᾳ ed. Valck. His praefixum in Aug. πάντα γὰρ ὁ λόγος κατορθοῖ. quod supra iam fuit in editis.

1) Gu. m. pr. χωρὶς τοῦ ἄρχειν.

ἐξόν μοι νῦν ἄρχειν, ἄλλῳ παραχωρήσω καὶ δουλεύσω; [2]) Aug. Taur.

V. 521. *ΙΤΩ*, ἐλθέτω.

V. 522. *ΠΕΔΙΑ ΠΙΜΠΛΑΘ' ΑΡΜΑΤΩΝ.* πληροῦτε ὀχημάτων. MS. C. C. C. Gu. m. 1. πίμπλημι, ἐπίμπλην παρατατικὸς, πιμπλὰς πιμπλάντος μετοχὴ, πίμπλαθι προςτακτικὸν, τὸ δεύτερον τῶν πληθυντικῶν πίμπλατε. Fl. 21.

V. 523. *ΩΣ*, ὅτι οὐκ ἀφήσω. MS. C. C. C. Gu. m. pr.

V. 525. *ΤΑΛΛΑ Δ' ΕΥΣΕΒΕΙΝ ΧΡΕΩΝ*, κατὰ τἄλλα δίκαια πράττειν πρέπον. ibid.

V. 526. *ΟΥΚ ΕΥ ΛΕΓΕΙΝ*, οὐ χρὴ τὰ φαῦλα τῶν ἔργων λόγοις καλλωπίζειν· οὐ γάρ ἐστι τοῦτο καλὸν, ἀλλ' ἐναντίον τῷ δικαίῳ. [3]) *ΟΥΚ ΕΥ ΛΕΓΕΙΝ ΧΡΗ.* ὁ νοῦς· οὐ δεῖ, φησὶ, λόγῳ μὲν σοφίζεσθαι, ἔργῳ δὲ πονηρὸν εἶναι. Aug. Taur. *Οὐ δεῖ σεμνολογεῖν τὰς φαύλας πράξεις.* Baroc. 74. Gu. m. 2. *Οὐ κεκαλλωπισμένους λόγους χρὴ λέγειν ἐπὶ τοῖς μὴ καλοῖς ἔργοις.* MS. C. C. C. Gu. m. pr.

V. 527. *ΟΥ ΓΑΡ ΚΑΛΟΝ ΤΟΔΕ*, τουτέστι τοὺς ἐπὶ τοῖς κακοῖς σεμνολογουμένους ἡ Δίκη τιμωρεῖται, ὡς ταύτη πικρὰ καὶ ἀναπόδεκτα λέγοντας. Baroc. 74. Gu. m. 2. [4]) ἤγουν (K. ἤτοι) τὰ μὴ καλὰ ἔργα πειρᾶσθαι καλύπτειν κεκαλλωπισμένοις λόγοις. [5]) *ΤΗι ΔΙΚΗι ΠΙΚΡΟΝ*, ἀλγεινὸν, βαρύ. *ΤΗι ΔΙΚΗι* βαρὺ, τουτέστιν ἄδικον. MS. C.C.C. Gu. m. 1. *ΠΙΚΡΟΝ*, λυπηρὸν, ἐναντίον. Gu. m. 2.

2) Taur. νῦν ἄρχειν, ἀλλὰ παραχωρήσω. Ἄλλως. ἄλλῳ δὲ παραχωρήσω καὶ δουλεύσω.

3) Huic scholio Taur. praefigit: *ΜΗ 'ΠΙ ΤΟΙΣ ΕΡΓΟΙΣ Κ.* ἐπὶ τοῖς ἔργοις τοῖς μὴ καλοῖς. ὁ νοῦς· sequitur scholion August. post εἶναι, Ἄλλως. οὐ δεῖ τὰ φ. κ. τ. λ.

4) Hoc scholion in Gu. recte a sch. ad v. 526. οὐ δεῖ — πράξεις disiunctum est, quod King. cum eo continuaverat. Idem de sequ. valet.

5) King. dedit — λόγοις οὐκ ἀγαθὸν, ἀλλὰ πικρὸν, ὅ ἐστιν ἀλγ.

V. 528. *ΟΥΧ ἍΠΑΝΤΑ ΤΩι ΓΗΡΑι ΚΑΚΑ* ἔστι γὰρ ἐν τῷ γήρᾳ ἔνια κακὰ, τὸ ἀσθενὲς, τὸ δυςκίνητον, τὸ ἐπίλησμον, (τὸ δυςήκοον· ἀλλ᾽ ἔστιν ἐν αὐτῷ καλὸν, ἡ πεῖρα τῶν πολλῶν add. Aug.). *ΟΥΧ ἈΠΑΝΤΑ*. εἰ καὶ πλεῖστα τῶν κακῶν, πήρωσις, (ἐπιλησμοσύνη add. Gu.) κώφωσις, μελῶν ἔκλυσις καὶ τἄλλα τοῖς γέρουσι πρόςεστιν, ἀλλὰ πλείω τῶν νέων ἴσασιν, ὑπὸ τοῦ χρόνιυ ἐμπειρίαν τῶν πραγμάτων κτησάμενοι. Bar. 74. Gu. m. 2.

V. 529. 530. *ἈΛΛ᾽ Η ᾿ΜΠΕΙΡΙΑ*. ἡ ἐμπειρία γορ καὶ ἡ πολυχρόνιος τριβὴ ἔχει τὶ λέξαι (τῶν νέων add. Aug.) σοφώτερον, ὥςτε μή μου καταφρονήσῃς παντελῶς. Ἄλλως. Γράφεται καὶ πρὸς δοτικὴν, ἵν᾽ ᾖ, τῇ γὰρ ἐμπειρίᾳ τὸ γῆρας Ἔχει τὶ λέξαι τῶν νέων σοφώτερον. *ἈΛΛ᾽ Η ᾿ΜΠΕΙΡΙΑ*. τὸ ἀλλὰ ἀντὶ τοῦ γάρ. Gu. m. 2.

V. 531. *ΤΙ ΤΗΣ ΚΑΚΙΣΤΗΣ*. τῆς ἐν τοῖς δαίμοσι χειρίστης, ὡς τὸ δικαιότατος Κενταύρων, (Il. λ', 831.) ἀντὶ τοῦ δίκαιος ἐν Κενταύροις. *ΤΙ ΤΗΣ ΚΑΚΙΣΤΗΣ*. διὰ τί (ἐφίεσαι, ἤγουν add. Mosqu.) ἐπιθυμεῖς, ὦ παῖ, τῆς φιλονεικίας, τῆς κακίστης ἀπὸ τῶν θεῶν; μετὰ τῆς ἀπὸ, ἵν᾽ ᾖ, (ἀντὶ τοῦ add. Mosqu.) τῆς κακίστης θεοῦ· τὸ γὰρ χωρὶς τῆς ἀπὸ δεικνύει καὶ τοὺς ἄλλους θεοὺς κακοὺς, εἶτα αὐτὴν κακίστην, ὅπερ ὁ Εὐριπίδης οὐ βούλεται, [εἰ καὶ ἀληθὲς τυγχάνει].[6]) τὸ τοιοῦτο δὲ καὶ ἐν ἄλλοις πλείστοις συμβαίνει. δεῖ οὖν ἐπὶ τῶν τοιούτων ἐπιστατεῖν, καὶ μὴ διὰ τὸ ὑπερθετικὸν ἐξαπατᾶσθαι καὶ προδιδόναι τὴν τοῦ λόγου ἔννοιαν. Baroc. 74. Gu. m. pr. Leid. Mosqu. D.

V. 532. *ΦΙΛΟΤΙΜΙΑΣ*, κενοδοξίας· μέσον γὰρ τὸ τῆς φιλοτιμίας ὄνομα.[7]) *ΦΙΛΟΤΙΜΙΑΣ*, ἀντὶ τοῦ φιλονεικίας. (κενοδοξίας, πλεονεξίας.) Gu. *ΜΗ ΣΥ Γ'*, ἐπιθύμει ταύτης. Gu. m. pr. *ἈΔΙΚΟΣ Η Θ.* αὕτη γὰρ πλεονεξίας ἐπιθυμία. Gu. m. 2.

6) εἰ καὶ ἀλ. τ. quod pro monachi cuiusdam emblemate habet Valck. desunt in Gu. et Mosqu. Ex iisdem et Leid. paulo post recepi τὸ τοιοῦτο pro τοῦτο.

7) His praefigit Taur. φιλοτιμία, ἡ σπουδὴ, ἡ ἐπιθυμία περὶ τὰ ἄδικα καὶ τὰ δίκαια, quae habet etiam Flor. 33. φιλοτ. ἡ σπ. π. τὰ ἀδ. καὶ ἐπιθυμία π. τὰ δίκαια.

V. 534. *ΚἈΞΗΛΘ᾽*, ἀπέβη, ἐτελεύτησεν.[8]) MS. C. C. C. Gu. m. pr. *ἘΠ᾽ ΟΛΕΘΡΩι ΤΩΝ ΧΡΩΜΕΝΩΝ*. πολλὰ γὰρ τῶν κακῶν ἐπὶ φθορᾷ τῶν ἀπολλυμένων ἀπαλλάσσεται, ὡς νόσος, καὶ πυρετοὶ σφοδροὶ καὶ διάφοροι.

V. 535. *ἘΦ᾽ Ηι ΣΥ ΜΑΙΝΗι*, ἧς σὺ[9]) ἐρᾷς τοιαύτης οὔσης δηλονότι. MS. C.C.C. Gu. m. pr.

V. 536. *ΙΣΟΤΗΤΑ*, δικαιοσύνην. Gu. m. 2.

V. 538. *ΞΥΝΔΕΙ*, συνάπτει. Gu. m. pr. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. ἑνοῖ,[10]) συναρμόττει. Gu. m. 2. *ΤΟ ΓΑΡ ΙΣΟΝ ΝΟΜΙΜΟΝ*. ἀντὶ τοῦ δίκαιον καὶ ἀσφαλὲς καὶ βέβαιον· οἱ γὰρ νόμοι ἀμετάτρεπτοι εἰσίν. *ΝΟΜΙΜΟΝ*. νόμου δύναμιν ἔχον, τουτέστιν ἀσφαλὲς, φίλιον ὑπάρχει. MS. C.C.C. Gu. m. pr.

V. 539 sq. *ΤΩι ΠΛΕΟΝΙ*. Ἐπειδήπερ ἐχθρὸν αὐτῷ τοὔλασσον, ἐξ ἐκείνης παρασκευάζει ἐχθρᾶς ἡμέρας κατάρχεσθαι λέγει. ἕως μὲν γάρ[1]) ἐστιν ἰσότης παρὰ ἀνθρώποις, καὶ φιλία πάρεστιν, ἐπειδὰν δέ τις πλειόνων ἐγκρατὴς καταστῇ, πάντας τοὺς λειπομένους αὐτοῦ τῇ οὐσίᾳ ἐχθροὺς αὐτῷ καθιστᾷ, καὶ βασκάνους οὐκ ἀνεχομένους τὴν τῆς τύχης ὑπεροχήν. ἢ τὸ ἐχθρᾶς ἡμέρας οὕτω νοητέον, ὅτι οἱ πλεονεκτοῦντες ἐπὶ κακῷ ἑαυτῶν τοῦτο ποιοῦσι. δῆλον δὲ ἐξ ὧν[2]) πρόσθεν εἶπε περὶ τῆς φιλοτιμίας· Πολλοὺς δ᾽ ἐς οἴκους καὶ πόλεις εὐδαίμονας Εἰςῆλθε κἀξῆλθ᾽ ἐπ᾽ ὀλέθρῳ τῶν χρωμένων. Baroc. 74. Gu. m. 2. τοῖς πολλὰ ἔχουσιν οἱ ὀλίγα κεκτημένοι φθονοῦσι. Gu. m. 2. τῷ πλεονέκτῃ δ᾽ ἀεὶ ἐναντίον ἐστὶ τὸ μικρόν. Fl. 33.

V. 540. *ΤΟΥΛΑΣΣΟΝ ΕΧΘΡΑΣ*, τὸ ἔλαττον ἐχθροῦ βίου ἄρχει, ἤγουν ἐπιστατεῖ, ἐξουσιάζει. Gu. m. pr. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

8) Gu. ἐτέλεσεν.

9) Gu. ἤγουν σὺ ἐρ. sed inter ἢ et σὺ sec. m. scripsit ἧς.

10) Flor. 35. συνενοῖ.

1) γὰρ recepi pro οὖν e Gu.

2) ἐξ ὧν. Sic Gu. ὅτι King.

V. 541. *ΚΑΙ ΓΑΡ ΜΕΤΡ' ΑΝΘΡΩΠΟΙΣΙ ΚΑΙ ΜΕΡΗ ΣΤΑΘΜΩΝ.* ἐν τούτοις γὰρ σώζεται τὸ ἴσον, καὶ [γὰρ] διὰ τῶν μέτρων καταλαμβάνεται τὸ ἴσον. [3]) *ΚΑΙ ΓΑΡ ΜΕΤΡ' ΑΝΘΡΩΠΟΙΣΙ.* καὶ γὰρ ἡ ἰσότης ἔταξε μέτρα ἀνθρώποις, ἀντὶ τοῦ διὰ τὴν ἰσότητα καὶ μέτρα ἐτάχθησαν τοῖς ἀνθρώποις, καὶ μέρη σταθμῶν καὶ ἀριθμός. *ΜΕΤΡΑ* τὰ μετροῦντα λέγει, οἷον μέδιμνον, ἢ τοιοῦτό τι. MS. C.C.C. Gu. m. pr. Mosqu. D.

V. 543. *ΝΥΚΤΟΣ Τ' ΑΦΕΓΓΕΣ ΒΛΕΦΑΡΟΝ.* ἀντὶ τοῦ ἡ σκοτεινὴ ὄψις τῆς νυκτός. Baroc. 74. Gu. m. pr. *ΗΛΙΟΥ ΤΕ ΦΩΣ,* καὶ ἡ ἡμέρα. (ὀφθαλμὸς γὰρ αὐτῆς ἥλιος add. Gu.) ibid.

V. 544. *ΙΣΟΝ,* ἐπίσης. Gu. m. pr. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. *ΤΟΝ ΕΝΙΑΥΣΙΟΝ,* κατὰ τὸν χρονιαῖον. ibid.

V. 545. *ΦΘΟΝΟΝ ΕΧΕΙ,* ἀντὶ τοῦ μέμψιν. Διὰ τὴν ἰσότητα παραχωροῦσιν ἀλλήλοις τὸ νικᾶν, ἀνελλιπῶς λάμποντες. Aug. *ΝΙΚΩΜΕΝΟΝ,* ὑπὸ τοῦ ἑτέρου· ἤγουν ὑπεῖκον τῷ ἑτέρῳ καὶ ὑπεξιστάμενον. MS. C.C.C. Gu. m. pr.

V. 546 sq. *ΕΙΘ' ΗΛΙΟΣ ΜΕΝ.* ἥλιος μὲν καὶ ἡ νὺξ τῷ ἴσῳ δουλεύουσι, σὺ δὲ ἐν βροτοῖς οὐκ ἀνέξῃ, τῶν δωμάτων ἔχων τὸ ἴσον, θουλεύειν τῇ ἰσότητι; *ΔΟΥΛΕΥΕΙ,* κατὰ διαδοχὴν (δηλονότι) καὶ ἰσότητα. Gu. MS. C.C.C. *ΔΟΥΛΕΥΕΙ ΒΡΟΤΟΙΣ.* Εἰς τὸ δουλεύει τοῖς βροτοῖς ἐξίσου ἄνωθεν λάμβανε· τουτέστιν εἰς ὑπουργίαν[4]) ἀνθρώπου ἥ τε νὺξ καὶ ὁ ἥλιος γενόμενοι, ὁ μὲν, ἵνα ἐργάζωνται, ἡ δὲ, ἵνα ὕπνῳ τοὺς κόπους ἀναπαύωσιν, οὐκ ἔχουσι πλεονεξίαν πρὸς ἀλλήλους. (τὸ δὲ ἐξίσου, εἴτε οὕτως εἴτε ἐκείνως εἴπῃς, ἔξωθεν νοητέον add. Gu.) Baroc. 74. Gu. m. 2.

V. 547 sq. *ΕΧΩΝ ΙΣΟΝ.* ἐὰν γράφεται ἔχειν, καὶ ἀπονέμειν, ἐὰν δὲ ἔχων, ἀπονέμων. Taur. *ΙΣΟΝ,* τὸ ἥμισυ. Gu. m. 2.

3) Fl. 33. ἰσότης γὰρ ἐν τούτοις σώζ. καὶ διὰ τῶν μ. κατ. τὸ ἴσον, omisso γάρ. recte.

4) εἰς ὑπουργίαν. Sic Gu. pro εἰς ὑποζυγίαν Barocc. In fine Gu. etiam habet πρὸς ἄλληλα.

V. 549. *ΤΙ ΤΗΝ ΤΥΡΑΝΝΙΔ'.* λείπει τὸ οὖσαν, καὶ τὸ ὡς. τί τιμᾷς τὴν τυραννίδα ἀδικίαν οὖσαν, ὡς εὐδαίμονα καὶ μακαρίαν. Ἄλλως. Αὐτὴν τὴν τυραννίδα εὐδαίμονα ἀδικίαν φησί. τί τιμᾷς τὴν εὐδαίμονα ἀδικίαν; [5]) *ΕΥΔΑΙΜΟΝΑ.* ἔδει, φασὶν, δυςδαίμονα αὐτὴν εἰπεῖν, ἵνα τὸν Ἐτεοκλέα τῆς περὶ αὐτὴν ἀσεβοῦς ἐπιθυμίας ἀποστρέψῃ. διὰ μέσου δὲ μετὰ σχετλιασμοῦ τὸ ὑπέρευ ἀναπεφώνηται. [6]) *ΤΙ ΤΗΝ ΤΥΡΑΝΝΙΔ'.* τί τὸ τυραννεῖν εὔδαιμον τιμᾷς, τουτέστιν ἡγῇ, ἄδικον ὄν. ἢ καὶ οὕτως· τί τὸ τυραννεῖν εὔδαιμον ἄδικον ἡγῇ, ἤγουν ἀδικίαν καλλίστην; ὥςπερ καὶ αὐτὸς ὄπισθεν φησὶ, Εἴπερ γὰρ ἀδικεῖν χρὴ, τυραννίδος πέρι Κάλλιστον ἀδικεῖν. ὤφειλε δὲ εἰπεῖν ἡγῇ· ἐπεὶ δὲ, ὅπερ νομίζει τις κάλλιστον, τοῦτο καὶ τιμᾷ, ἀντὶ τοῦ ἡγῇ τὸ τιμᾷς εἶπε· τὸ δὲ Ὑπέρφευ, σχετλιαστικὸν ὂν, διὰ μέσου ἔθηκεν. Baroc. 74. Gu. m. 2. *ΕΥΔΑΙΜΟΝΑ ΤΙΜΑιΣ,* εὐδαίμονα κρίνεις, ὤφειλεν· ἵνα δὲ δηλώσῃ τὸ πρὸς αὐτὴν αὐτοῦ σέβας, καὶ ὅπως (αὐτὸς αὐτῆς ἡττᾶται, καὶ ὅπως αὐτὸς add. Gu.) αὐτὴν θαυμάζει, οὐχ ἁπλῶς λέγει κρίνεις, ἀλλὰ τιμᾷς, ὅμοιον ὡς, ἐάν τις εἴπῃ, δίκαιον σέβομαι τὸν θεὸν, ἅμα τῇ πίστει τοῦ εἶναι αὐτὸν δίκαιον ἐμφαίνων διὰ τῆς λέξεως καὶ τὸ περὶ αὐτὸν σέβας. MS. C.C.C. Gu. m. pr. Mosqu. D.

V. 550. *ΥΠΕΡΕΥ,* ὑπεράγαν. *ΥΠΕΡΦΕΥ,* ἀντιστροφὴ ἡ ὑπέρ. Fl. 59. *ΚΑΙ ΜΕΓ' ΗΓΗΣΑΙ,* καὶ μέγα τοῦτο νομίζεις τὸ ἄρχειν. *ΤΟΔΕ,* τὸ τιμᾷν τὴν τυραννίδα. Fl. 59.

V. 551. *ΠΕΡΙΒΛΕΠΕΣΘΑΙ ΤΙΜΙΟΝ.* τὸ περιβλέπεσθαι καὶ θαυμάζεσθαι τίμιον τοῦτο δηλοῖ, ἤγουν τὸ ἄρχειν. Ἄλλως. Ἐν ἤθει πευστικόν. μέγα νομίζεις τὸ πε-

5) Aug. Ἄλλως. τί αὐτὴν τὴν τυρ. εὐδαίμονα νομίζεις, ἀδικίαν οὖσαν, ἔδει, φησὶ, δυςδαίμονα. Taur. Ἄλλως. τί τὴν τυρ. αὐτὴν τὴν τυρ. εὐδαίμονα ἀδικίαν φησὶ τὴν εὐδαίμονα ἀδικίαν.

6) Haec διὰ μέσου — ἀναπεφώνηται, hoc loco posita in Junt. Basil. post scholion ad v. 550. ὑπέρφευ. ὑπεράγαν exhibet Aug. vitiose: διὰ μέσου σχετλιασμοῦ τὸ ὑπεράγαν ἀναπεφ. Rectius Taur. ὑπέρφευ, ὑπεράγαν διὰ μέσου. μετὰ δὲ σχετλιασμοῦ τὸ ὑπέρφευ ἀναπεφ.

ρίβλεπτος εἶναι καὶ περιφανὴς παρὰ πᾶσιν; ἢ οὕτως. ἀλλὰ τὸ περιβλέπεσθαι τίμιον νενόμικας. κενὸν μὲν οὖν τοῦτο. 7) περιβλέπεσθαι, περίβλεπτον εἶναί τινα, ἤγουν περιφανῆ. Gu. m. pr. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. ἤγουν τὸ περίβλεπτον εἶναί σε παρὰ πάντων σοι δοκεῖ τίμιον. Fl. 59. κενὸν μὲν οὖν, μᾶλλον μὲν οὖν μάταιον. Gu. m. pr.

V. 552. *ΜΟΧΘΕΙΝ*, κοπιᾶν. (ὁ γὰρ πολλῶν κτημάτων κύριος καὶ πολλοῦ κόπου κληρονομεῖ τὴν τούτων διοίκησιν.) Gu.

V. 553. *ΟΝΟΜ' ΕΧΕΙ ΜΟΝΟΝ*, ἔργον δὲ δηλονότι οὐκ ἔχει. εἶτα ἐπάγει τὴν αἰτίαν, ἐπεὶ τά γε ἀρκοῦντα ἱκανά, εἴ τις τὸ πρᾶγμα σὺν φρονήσει λογίζοιτο. εἰ οὖν ἱκανὰ τὰ ἀρκοῦντα, 8) τὸ πλέον, δηλονότι τοῦ ἀρκοῦντος, ἄχρηστον ἂν εἴη καὶ περιττόν· εἰ δὲ περιττόν ἐστι καὶ πρὸς οὐδὲν χρήσιμον, εἶτα πλέον λέγεται, ὀνόματι δηλονότι μόνον λέγεται, ἔργῳ δὲ τί ἂν πλέον ποιήσειεν ἐκεῖνο, οὗ χρεία οὐδεμία ἐστί; MS. C. C. C. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Gu. m. pr. Leid.

V. 554. *ΕΠΕΙ ΤΑ Γ' ΑΡΚΟΥΝΘ'*. ἐπειδὴ τὰ ἀρκετὰ καὶ μεμετρημένα τοῖς φρονίμοις ἱκανὰ λελόγισται.

V. 555. *ΙΔΙΑ*. φυσικὰ, ἤγουν παρεπόμενα τῇ ἰδίᾳ φύσει. *ΟΥΤΟΙ — ΙΔΙΑ*. οὐχ ἡμέτερα, ἀλλὰ τῶν θεῶν εἰσὶ τὰ πράγματα. Aug.

V. 556—558. *ΤΑ ΤΩΝ ΘΕΩΝ*. τὰ ἀπὸ τῶν θεῶν δὲ ἔχοντες χρήματα φροντίζομεν· ὁπόταν δὲ θέλωσιν, αὐτὰ πάλιν ἀφ' ἡμῶν λαμβάνουσιν. ὁ δὲ πλοῦτος οὐ μόνιμος, ἀλλὰ πρόςκαιρος.

V. 557. *ΟΤΑΝ ΔΕ ΧΡΗιΖΩΣ'*. ἀντὶ τοῦ βούλωνται· ὅταν δὲ βούλωνται [καὶ χρείαν ἔχοιεν] παρασχεῖν αὐτὰ ἑτέροις, πάλιν ἀφαιροῦνται. 9)

7) In Flor. 33. haec ad verba καὶ μέγ' ἥγησαι adscripta sunt sic: τὸ δὲ ἐν ἤθει πνευστικῶς. μέγα — μὲν οὖν τοῦτο. τὸ γὰρ περιβλέπεσθαι τίμιον τὸ ἄρχειν δηλοῖ.

8) εἰ οὖν ἱκ, τὰ ἀρκ., quae iam dederat Barn., om. King. Mox Gu. οὐδὲν χρησιμεύων. Leid. o. χρησιμεῖον. Verba ὀνόματι δηλ. μόνον λέγ. exciderunt in Musgr. Leid. ὀνόματι μόνῳ δηλ. λέγ.

9) Verba ἀντὶ τοῦ βούλωνται et καὶ χρείαν ἔχοιεν ex Aug. interseruit Valck. καὶ χρ. ἔχ. habet etiam Fl. 33. tum τοῦ παρέχειν: παρασχεῖν est iam in Junt. Basil.

V. 559—567. *ΑΓ' ΗΝ Σ' ΕΡ*. ἀποκρίθητι, ἐάν σε ἐρωτήσω, δύο λόγους προβαλομένη, ἆρα τυραννεῖν θέλεις, ἢ τὴν πόλιν σῶσαι; πάντως ἐρεῖς μοι τυραννεῖν. ἐὰν δὲ νικήσῃ οὗτος, καὶ ἡ τῶν Ἀργείων ἰσχὺς τοὺς Καδμείους νικήσῃ, θεάσῃ φθαρὲν τὸ ἄστυ τῶν Θηβαίων, καὶ πολλὰς κόρας αἰχμαλωτιζομένας σὺν βίᾳ παρὰ τῶν πολεμίων ἀνδρῶν. ἐπώδυνος λοιπὸν ὁ πλοῦτος καὶ αἰσχύνης αἴτιος γενήσεται ταῖς Θήβαις, ὅντινα ζητεῖς κεκτῆσθαι. 10)

V. 561. *ΕΡΕΙΣ ΤΥΡΑΝΝΕΙΝ*. ἐὰν γὰρ τυραννεῖν θέλῃς, (εἰ δὲ τυραννεῖς Fl.) πολεμηθήσεται ἡ χώρα. (ἡ πόλις Fl.) Taur. Fl. 33.

V. 564. *ΚΟΡΑΣ*. τὰς ἐν νέᾳ (νεαρᾷ Gu.) φησὶν ἡλικίᾳ. Baroc. 74. Gu. m. 1.

V. 565. *ΟΔΥΝΗΡΟΣ*. γράφεται καὶ δαπανηρὸς, ὅ ἐστιν ἐπιζήμιος· ἀνάγκη γὰρ εἰς πόλεμον συμμάχους προτρέψασθαι καὶ δαπανᾶν. *ΟΔΥΝΗΡΟΣ*. ἐπώδυνος, ὀδύνης αἴτιος. MS. C.C.C. Gu. m. 1. Ἐπειδὴ πρὸς ὄλεθρον σὸν, καὶ τοῖς σοῖς (τοῖς περὶ σὲ Gu.) συμβήσεται· ἔστι δὲ τοῦτο συμπέρασμα τῶν ἄνω. Bar. 74. Gu. m. 2. *ΑΡ' Ο Π.* συλλογιστικὸν ἐνταῦθα τὸ ἄρα, οὐκ ἀπορηματικόν. MS. C.C.C. Gu. m. pr. Mosqu. D. 1) *Ο ΠΛΟΥΤΟΣ*, ἡ εὐδαιμονία. Baroc. 74. Gu. m. 2.

V. 567. *ΦΙΛΟΤΙΜΟΣ*. πλεονέκτης καὶ ἄδικος δόξεις καὶ φιλόνεικος. Baroc. 74. Gu. 2)

10) Paulo aliter Florr. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Gu. m. pr. ἤγουν ἣν (Gu. ἐάν) σε ἐρωτήσω, δύο ἅμα λ. προβαλομένη, οὕτως· ἄγε εἰπὲ, πότερον θέλ. βασ. ἢ σῶσ. τὴν π. ἐρ. βασ. εἰ δὲ νικήσει σε οὗτος, καὶ ἡ ἰσχ. τῶν Ἀργ. ἕλῃ τὴν ἰσχὺν τῶν Κ. (καὶ add. Florr.) θεάσῃ μὲν φθ. τὸ ἄ. τόδε τῶν Θ. θεάσῃ δὲ π. κ. αἰχμαλώτιδας παρὰ ἀνδρῶν πολ. σὺν βίᾳ αἰχμαλ. (τί ἐρεῖς δηλονότι add. Fl.)

1) Gu. συλλογιστικὸς — ὁ ἄρα — ἀπορηματικός.

2) φιλόνεικος erat etiam in editis. In Gu. hoc manu pr. reliqua secunda scripta sunt.

V. 568. *ΣΟΙ ΜΕΝ ΤΑΔ' ΑΥΔΩ.* ἵνα μὴ δόξῃ δυςχερὴς Ἐτεοκλεῖ, αὐτῷ μόνῳ ἐπιτιμῶσα, στρέφεται καὶ πρὸς Πολυνείκην. Τοιούτους γὰρ χρὴ τοὺς διαλλακτὰς εἶναι,[3] μὴ πρὸς ἕνα τῶν μαχομένων, ἀλλὰ πρὸς ἀμφοτέρους χρῆσθαι τοῖς λόγοις, ἵνα μὴ πρὸς ἕτερον νεύοντες τὸν ἕτερον ἀγριαίνωσιν. Baroc. 74. Gu. m. 2.

V. 569. *ΑΜΑΘΕΙΣ*, ἀνοήτους, μωράς. Ἀμαθεῖς χάριτας λέγει δοῦναι αὐτῷ τὸν Ἄδραστον, ἐπειδὴ κατὰ τῆς πατρίδος ἐπιστρατεῦσαι αὐτὸν παρεσκεύασεν. Baroc. 74. Gu. *ΑΝΗΨΑΤΟ*, ἀνέθηκε, περιήψατο,[4] ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν πλοίων, τῶν ἀποδεσμουμένων εἰς λιμένα.

V. 570. *ΑΣΥΝΕΤΑ.* ἀσυνέτως δὲ καὶ σὺ ἦλθες λεηλατήσων τὴν πόλιν· ἑνὶ γὰρ διαφερόμενος, ἁπάσῃ τῇ πόλει ἐπάγεις κίνδυνον, καὶ ταῦτα ἐπιστάμενος οὐ δημοκρατουμένην, ἀλλὰ μοναρχουμένην.

V. 571. *ΦΕΡ'*, εἰπέ. *ΕΛΗιΣ*, παραλάβῃς κοινῶς. *ΜΗ ΤΥΧΟΙ*, εἴθε μὴ συμβαίη. Gu. m. pr. MS. C.C.C.

V. 572. *ΤΡΟΠΑΙΑ.* εἰώθεσαν οἱ παλαιοὶ, ἐπειδὰν ἐνίκων τοὺς ἀντιπάλους, ἀνιστᾷν τείχη, γράφοντες ἐνταῦθα τὴν κατὰ τούτων νίκην, ἀείμνηστον ἐνταῦθα καθιστάντες τὴν σφῶν αὐτῶν ἀρετὴν, ἅπερ ἐκάλουν τρόπαια, ὡς δεικνύντα τὴν τῶν ἐναντίων τροπήν. ἔμελλεν οὖν καὶ Πολυνείκης, εἴπερ ἐνίκησεν Ἐτεοκλέα, τοῦτο ποιήσειν, ἐπιγράψειν τε τὴν κατὰ τῆς πόλεως πόρθησιν· ὃ ἐπειδὴ πλείω μέμψιν εἶχεν αὐτῷ, ἢ φιλοτιμίαν, ἀποτρέπει ἡ μήτηρ τῆς πρὸς τὸν ἀδελφὸν συμβολῆς. οὐ μόνον δὲ τοῦτο ἐποίουν, ἀλλὰ καὶ τὰς ἀσπίδας τῶν πολεμίων σκυλεύοντες τοῖς θεοῖς ἀνετίθουν, ὡς αἰτίοις τῆς νίκης, ἐπιγράφοντες εἰς αὐτὰς, ἃ καὶ ἐν τοῖς τροπαίοις. Baroc. 74. Gu. m. 2. *ΤΡΟΠΑΙΑ.* νικητήρια, ἀπὸ τοῦ τρέψαι καὶ διῶξαι τοὺς πολεμίους. λέγει δὲ τὰ ἱστάμενα συμβόλαια τῆς νίκης. *ΑΝΑΣΤΗΣΕΙΣ*, ἀναθήσεις τοῖς θεοῖς. Fl. 59. ἀναστειλώσεις (vel ἀναστολ.) ἀνεγερεῖς. Gu. m. 2.

3) χρὴ τοὺς δ. εἶν. Sic Gu. In Bar. deerat χρὴ, pro quo δεῖ post διαλλακτὰς e coni. interiecit King. Gu. etiam in fine ἀγριάνωσιν.

4) περιήψατο ex em. Valck. pro παρήψατο.

V. 573. *ΠΩΣ Δ' ΑΥ ΚΑΤΑΡΞΕΙ*, ἐπιστατήσεις. Gu. m. pr. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. καταρχὴν ποιήσεις. Fl. 59. ἁγνὸν γὰρ δεῖ τὸν θύοντα εἶναι. σὺ δὲ οὐχ ἁγνὸς, καθελὼν πατρίδα. Gu. m. 2. *ΕΛΩΝ*, παραστησάμενος τὴν πατρίδα τὴν σήν. Gu. m. pr.

V. 574. *ΣΚΥΛΑ ΓΡΑΨΕΙΣ.* ἀντὶ τοῦ τὰ ὅπλα ἐπιγράψεις, ἤτοι τὰ ἀναθήματα τῶν πεφονευμένων. τί δ' ἔσται τὸ ἐπίγραμμα; Θήβας πυρώσας τάςδε Πολυνείκης θεοῖς Ἀσπίδας ἔθηκεν. *ΚΕΙΣ ΣΚΥΛΑ ΓΡ.* καὶ ἐπιγραφὰς πῶς ἐπιγράψεις ταῖς ῥοαῖς τοῦ Ἰνάχου. ποταμὸς ἐν τῷ Ἄργει ὁ Ἴναχος. Gu. m. pr. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. *ΙΝ. ΡΟΑΙΣ*, ἐν τῷ Ἄργει, ἀπὸ μέρους τὸ πᾶν. Gu. m. 2.

V. 575. *ΘΗΒΑΣ ΠΥΡ.* ἆρα ἐπιγράψεις τοῦτο τὸ ἐπίγραμμα; Gu. m. pr. Fl. iidem.

V. 576. *ΜΗΠΟΤ'.* εἴθε μὴ γένοιτό σοι, τέκνον, λαβεῖν ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων τοιαύτην φήμην, τουτέστι νικητὴν τῆς πατρίδος ᾄδεσθαι.[5] *ΜΗΠΟΤ', Ω ΤΕΚΝΟΝ, ΚΛΕΟΣ.* ἀντὶ τοῦ, ὄνειδος.[6] λόγῳ μὲν παραινεῖ αὐτῷ, τῇ δ' ἀληθείᾳ ἐπεύχεται τῷ πράγματι, ὡς παρ' Ὁμήρῳ, Μὴ σέ γ' ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ βασιλῆα Κρονίων Ποιήσῃ. (Od. ά, 586.) Aug. Taur.

V. 578. *ΥΠΕΚΔΡΑΜΗι*, παρέλθῃ, νικήσῃ. μετενήνοχε δὲ ἀπὸ τῶν δρομέων, οἷον ὑπέρτερα γένηται.

V. 580. *Ω ΚΑΚΑ ΜΝΗΣΤΕΥΜΑΤΑ.* Τὸ ὦ κακὰ μνηστεύματα, καὶ τὸ Ἄδραστε ταυτόν ἐστι· οὕτω γὰρ ἄν τις εἶπεν· ὦ Ἄδραστε, ὁ[7] κακὴν μνηστείαν καὶ κῆδος πρὸς Πολυνείκην ποιήσας, προςθεὶς καὶ τοῦτο,

5) Verba τουτέστι — ᾄδεσθαι e Baroc. 74. add. King. Eadem sunt in Gu. addito insuper μή, μὴ νικ. π. ᾄ. In eo εἴθε μήπ. ἂν, ὦ (sic) τέκνον, γέν. σοι λαβ. ὑπὸ sunt a m. pr. ὑπὸ τῶν Ἑ. — ᾄδ. a m. sec.

6) In Aug. legebatur νομεισειος, e quo Valck. fecit ὄνομά σοι εἴη. Nostrum est in Taur. om. σοι εἴη. Ex eodem sunt vv. λόγῳ — ἀληθείᾳ. Pro ἐπεύχεται probabiliter Valck. ἀπεύχεται.

7) ὁ κακὴν Gu. pro Bar. ὦ κακ. Idem mox ἐποίησε δὲ οὕτω, et ὅπερ, εἰ καὶ, quod recepi pro ὅπερ καί.

διὰ μιᾶς γυναικὸς, τῆς σῆς θυγατρὸς, ἡμεῖς ἀπωλό-
μεθα. ἐποίησε δὲ τοῦτο κατὰ ποιητικὴν ἄδειαν, ὅπερ, εἰ
καὶ ταῖς λέξεσι κεχώρισται, ἀλλὰ τῷ νῷ συνάπτεται. Ἄδρα-
στος γὰρ καὶ οὐχ ἕτερος ἦν ὁ τὴν μνηστείαν ποιήσας. ἢ
τὸ προσθεὶς πρὸς τὸ κακὰ συντακτέον, καὶ οὐ πρὸς τὸ
διὰ μιᾶς νύμφης, ἵν᾽ ᾖ οὕτως, ὦ μνηστεύματα κακὰ
προςθεὶς, τουτέστι μετὰ τοιαύτης προςθήκης ταῦτα ἀνα-
βοήσεται. Bar. 74. Gu. m. 2. συμφωνίαι γάμων. Mosqu. D.

V. 581. *ΠΡΟΣΘΕΙΣ*. συνθέμενος, συμφωνήσας. MS. C.C.C. Gu. m. pr. Mosqu. D.

V. 583. *ΚΕΙΝΩΝ ΣΤΕΡΕΣΘΑΙ*, τοῦ Ἄργους δη-
λονότι. ὁ δὲ νοῦς· μήτε ἐκεῖνα, μήτε ταῦτα ἔχειν, ἤτοι
κἀκείνων 8) στερηθῆναι, καὶ τούτων μὴ τυχεῖν. τὸ γὰρ
ἐν μέσῳ πεσεῖν τουτέστι τὸ πρὸ τοῦ ἀφικέσθαι ἐπ᾽ αὐ-
τὰ ἐκπεσεῖν τῆς ἐλπίδος. *ΚΕΙΝΩΝ ΣΤΕΡΕΣΘΑΙ*. τῶν
Ἀργείων, ἢ ὑπὸ Θηβαίων θανεῖν. Aug. *ΕΝ ΤΩι ΜΕ-
ΣΩι*, ἐν τῷ μεταξύ. Gu. m. pr. Fl. 5. 6. 9. 56. 76.
τῶνδε, τῶν μετὰ σοῦ στρατευμάτων. Gu. m. 2. Fl. 21.

V. 584. *ΜΕΘΕΤΟΝ ΤΟ ΛΙΑΝ*. τὴν ὑπερβολὴν
τῶν ὀρέξεων, ἢ τὸ θυμικόν. καὶ ἐν Ὀρέστῃ, (v. 694.)
Τῷ λίαν χρῆσθαι καλῶς. ὅμοιον δέ ἐστι τὸ μη-
δὲν ἄγαν τῷ ἄφετε τὸ λίαν φιλονεικεῖν. 9) Ἄλλως. Ἐν
τούτοις οὐδὲν Ἰοκάστη συμβεβούλευκε τοῖς παισὶ κοινωφε-
λὲς, ἀλλὰ τῷ μὲν λέγει, εἰς τί φιλοτιμῇ τυραννεῖν; τῷ δὲ,
εἰς τί πολεμεῖς τὴν πατρίδα; ἐχρῆν δὲ τούτοις συμβουλεῦ-
σαι, διελομένους τὰ πατρῷα καὶ τὴν βασιλείαν, παύσασθαι
τῆς διχοστασίας, ὅπως ὑπέστησαν ἐξ ἀρχῆς ἀνὰ μέρος ἄρ-
χειν. καὶ γὰρ ἐπὶ τῷ ποιητῇ ἦν ποιῆσαι αὐτοὺς μὴ πει-
θομένους, ὅπως τὰ τῆς ἱστορίας μένῃ βέβαια· εἵμαρτο γὰρ
αὐτοὺς, ἀλληλοκτόνους γενομένους, κατὰ τὰς ἀρὰς τοῦ πα-
τρὸς ἀποθανεῖν. νῦν δὲ οὐδὲν τούτων πεποίηκεν. *ΤΟ*

8) Taurin. ταῦτα ἔχων κἀκείνων στ. In fine Aug. τὸ γὰρ ἐν μ. π. οὔ φησι πρὸ τοῦ ἀφ. etc. Valckenaerio legendum videbatur τὸ γὰρ ἐν μ. πεσεῖν ἐστι τό. Ego conieceram: τοῦτο γὰρ τὸ ἐν μέσῳ πεσεῖν φησὶ, τουτέστι πρὸ τοῦ ἀφ.

9) Ultima ὅμοιον δέ ἐστι ante Valcken. post scholion ad ἀμαθίαι δυοῖν legebantur. August. praeterea: μέθετον λίαν (l. τὸ λίαν) φιλονεικεῖν. Ἄλλως. Μέθ. τὸ λίαν ἀντὶ τοῦ θυμικόν. etc.

ΛΙΑΝ ΜΕΘΕΤΟΝ. ἄφετε τὴν ὑπερβολὴν τῶν ὀρέξεων, καταλείψατε τὸ ὑπερβάλλον τῆς ἐνστάσεως. Baroc. 74. Gu. m. 2. 10) τὸ θυμοῦσθαι κατ᾽ ἀλλήλων. Fl. 59. *ΑΜΑΘΙΑΙ ΔΥΟΙΝ*. αἱ τῶν δύο ἀμαθίαι, ὅταν μόλωσιν εἰς ταυτὸν, μέγιστον κακὸν γίνονται. 1) Ἄλλως. Δεινὸν κακὸν ὅταν εἰς τὸ αὐτὸ κακὸν τῆς ἀμαθίας ἔλθητε. *ΑΜΑΘΙΑΙ*. ἀπαιδευσίαι ἀνθρώπων εἰς ταὐτὸν ὅταν ἔλθωσιν, ἤγουν ὅταν συνδράμωσι, πάνυ μεμισημέναι. Aug. Gu. m. pr.

V. 585. *ΕΙΣ ΤΑΥΘ᾽ ΟΤΑΝ*. ὅταν ἔλθητε 2) εἰς τὸ πολεμεῖν ἀλλήλοις, ἀμαθία ἀμφοτέροις τοῦτο ἔσται, ὃ μέγιστον κακὸν τοῖς ἔχουσιν, ὡς μὴ τὰ συνοίσοντα σφίσι γνῶναι δυναμένοις. Baroc. 74. Gu. m. 2.

V. 586. *ΓΕΝΟΙΣΘΕ ΤΩΝΔ᾽ ΑΠΟΤΡΟΠΟΙ ΚΑΚΩΝ*. ἤγουν ἐκκρούετε, ἀποπέμπετε τάδε τὰ κακά. MS. C.C.C. Gu. m. 1. *ΑΠΟΤΡΟΠΟΙ*, λυτήριοι, διῶκται, ἀποσοβηταί. Gu. m. 2.

V. 587. *ΞΥΜΒΑΣΙΝ*. ξυμβίβασιν.

V. 588 sqq. *ΜΗΤΕΡ, ΟΥ Λ*. τροχαϊκοὶ στίχοι τετράμετροι ν, ὧν τελευταῖος *ΕΘΕΤΟ ΣΟΙ ΘΕΙΑι ΠΡΟΝΟΙΑι ΝΕΙΚΕΩΝ ΕΠΩΝΥΜΟΝ*. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνὶς, ἐξιόντων τῶν ὑποκριτῶν. ἐχρήσατο δὲ ἐνταῦθα τῷ τροχαϊκῷ μέτρῳ διὰ τὸ μετὰ ὀργῆς καὶ ὁρμῆς τινὸς καὶ σπουδῆς εἰςιέναι τὸν Ἐτεοκλέα. Baroc. 74.

V. 588—593. *ΟΥ ΛΟΓΩΝ*. ὦ μῆτερ, οὐκ ἔριδός ἐστ᾽ ἀγών· ἀπώλετο γὰρ ὁ καιρὸς ὁ ἐν μέσῳ ἀκαίρως, περαίνει δὲ, ἤτοι πληροῖ, οὐδαμῶς ἡ σὴ προθυμία. ὁ δὲ νοῦς· περαίνει δ᾽ οὐδὲν ἡ προθυμία, ἀντὶ τοῦ προθυμουμένη ἡμᾶς εἰς φιλίαν ἀγαγεῖν, οὐ πείθεις· οὐ γὰρ φιλιωθείημεν καὶ εἰς ξύμβασιν καὶ φιλίαν ἔλθοιμεν ἄλλως, ἢ ἐπὶ τοῖς εἰρημένοις ὑπ᾽ ἐμοῦ, ὥςτε με τὰ σκῆπτρα κατέχειν δηλονότι καὶ βασιλέα ὑπάρχειν τῆς χθονὸς τῆςδε.

10) Dedi scholion, ut in Gu. legitur. Barocc. om. ἄφετε et καταλείψ. et invertit ordinem.

1) Aug. Taur. γίνεται. Post sequens scholion Aug. subiicit: ἄλλως. ὅταν δι᾽ αὐτὸ τὸ κακὸν τῆς ἀμαθίας ἔλθητε ἀμφότεροι, δεινὸν κακόν.

2) ἔλθητε Gu. ἔλθοιτε Bar.

τῶν ἐπὶ πολὺ δὲ παρατεινομένων νουθετημάτων ἀποστᾶσα, ἄφες ἡμᾶς. καὶ σὺ δὲ τῶν τειχῶν τούτων ἐξέρχου· εἰ δὲ μὴ, ἀποθανῇ.

V. 589. *ΠΕΡΑΙΝΕΙ Δ' ΟΥΔΕΝ Η ΠΡΟΘΥΜΙΑ.* ἐκ τοῦ προτεθυμῆσθαί σε, ὦ μῆτερ, διαλλάξαι ἡμᾶς, οὐδὲν πλέον γίνεται· ὁρᾷς γὰρ ἡμᾶς μὴ πειθομένους. Aug. Fl. 33. 3)

V. 593. *ΚΟΜΙΖΟΥ*, τῷ σῷ ἵππῳ· εἰ γὰρ πεζῇ ἔμελλεν ἐξέρχεσθαι, οὐκ ἂν ἔλεγε κομίζου, ἀλλὰ ἀπέρχου, ἢ ἔξιθι, ἢ τοιοῦτό τι. MS. C.C.C. Gu. m. pr. Fl. 21. 4)

V. 594 sq. *ΠΡΟΣ ΤΙΝΟΣ.* παρὰ τίνος ἀποθανοῦμαι; τίς δ' οὕτως ἄτρωτός ἐστιν, ὅςτις, εἰς ἡμᾶς φονικὸν ἐμβαλὼν ξίφος, τὸν ὅμοιον οὐκ ἀπολαβὼν οἴσεται θάνατον;

V. 596. *ΕΓΓΥΣ ΟΥ ΠΡ.* οὗτινος ἐγγὺς καὶ ἔμπροσθεν ἵστασαι. τὸ δὲ εἰς χέρας λεύσσεις ἐμὰς ἐν ἐρωτήσει, λεύσσεις εἰς χεῖρας ἐμάς; ἐκ τούτων θνήσκεις. *ΕΣ ΧΕΡΑΣ ΛΕΥΣΣΕΙΣ.* δείκνυται αὐτῷ τὸ ξίφος. Fl. 59. *ΕΓΓΥΣ· ΟΥ ΠΡΟΣΩ ΒΕΒΗΚΑΣ.* ἐγώ εἰμὶ, φησὶν, ὁ φονεύς σου γενησόμενος. Τὸ δὲ οὐ πρόσω βέβηκας; ἀντὶ τοῦ οὐ πέφευγάς με; Aug. οὐ πόῤῥω ἵστασαι. Mosqu. D.

V. 597 sqq. *ΕΙΣΟΡΩ.* ὁρῶ· ὁ πλοῦτος δὲ κακὸν δειλίας καὶ φιλοζωΐας ποιητικόν. MS. C.C.C. Gu. m. pr. *ΔΕΙΛΟΝ Δ' Ο ΠΛΟΥΤΟΣ.* παρόσον οἱ πλούσιοι δειλοί εἰσι πρὸς θάνατον, ὡς μεγάλων ἀγαθῶν στερούμενοι· οἱ δὲ πένητες ῥιψοκίνδυνοί εἰσιν, ἐπιλογιζόμενοι, ὡς λυσιτελεῖ κινδυνεύσαντας κτήσασθαι, καὶ ἀποθανεῖν μᾶλλον, ἢ πτωχοὺς ὄντας ζῆν. φησὶ γοῦν, ὅτι φιλόψυχος εἶ σύ. 5) *ΔΕΙ-*

3) In Flor. est ἐκ τοῦ προθυμήσεσθαι, ὦ μῆτερ, διαλλάσσειν ἡμᾶς, οὐ. πλ. τι γίν. ὁρ. γ. ἡμᾶς μὴ π. προθυμίαν γὰρ λέγει τὴν τῆς μητρός. οὐ γὰρ ἂν ξυμβῶμεν, φίλοι γενοίμεθα, εἰς φιλίαν ἔλθωμεν.

4) Flor. praeterea: διὰ δὲ τούτου δείκνυται ἔφιππον εἶναι τὸν Πολυνείκην· εἰ γὰρ ἦν πεζὸς, ἀπέρχου ἂν εἶπεν.

5) Pro his Gu. m. 2. ἐπειδὴ οἱ πλουτοῦντες μὲν δειλιῶσι διὰ τὴν ὑπάρχουσαν αὐτοῖς τύχην, οἱ δὲ πένητες ῥιψοκίνδυνοι, ἵνα τῆς πενίας ἀπαλλαγῶσι. διὰ τοῦτο καὶ αὐτὸς πρὸς τὴν ὑπάρχουσαν

ΛΟΝ ΔΕ. καὶ οὐ μέλλεις συνάραι πόλεμον, οἷα δειλός. Fl. 59.

V. 598. *ΚΑιΤΑ.* καὶ εἶτα πρὸς τὸν φιλόζωον καὶ ἄνανδρον σὺν πλείστοις ἦλθες μαχέσασθαι; *ΚΑιΤΑ ΣΥΝ Π.* ἐπεὶ οὖν κατὰ τὸν εὔλογον δειλὸν ὁ πλοῦτος, διὰ τί μετὰ πολλῶν πρὸς ἐμὲ ἀφίκου. καὶ ἔστι τὸ κᾆτα συμπερασματικὸν, ἢ καὶ ἀπορηματικὸν λέγε ἐκφέρων κατ' ἐρώτησιν. Gu. m. 2. 6) *ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΟΥΔΕΝ* ὄντα, ἤγουν δειλόν. Gu. m. pr. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 76. τὸν ἄνανδρον ἐμὲ καὶ οὐ βουλόμενον μάχεσθαι. Gu. m. 2.

V. 599. *ΑΣΦΑΛΗΣ ΓΑΡ.* ναί. καὶ γὰρ ὁ ὠχυρωμένος ἐν ὅπλοις στρατηλάτης κρείττων ἐστὶ τοῦ θρασέος. *ΑΣΦΑΛΗΣ*, ὁ ἠσφαλισμένος (Gu. ἤγουν ἠσφ.) γὰρ δυνάμει ἀξιολόγῳ στρατηλάτης ἐστὶν ἀμείνων, ἢ ὁ χωρὶς δυνάμεως θρασυνόμενος. MS. C.C.C. ap. Barn. Gu. m. 1. ὁ ἀσφάλειαν ἔχων εἰς ἑαυτόν. οὐ δειλός εἰμι, ἀλλ' ἀσφαλής. Gu. m. 2. 7)

V. 600. *ΚΟΜΠΟΣ ΕΙ.* ἀλαζονικὸς ὑπάρχεις, θαῤῥῶν ἐν σπονδαῖς, αἵ σε τηροῦσι θανεῖν. *ΚΟΜΠΟΣ.* τὸ μὲν προσηγορικὸν, ὡς τέμπος· 8) τὸ δὲ ἐπίθετον, ὡς καρπός. κόμπος γὰρ λόγος, κομπὸς δὲ ὁ κομπαστής. ὁ δὲ νοῦς, μεγαλοφρονεῖς ἐπὶ ταῖς γενομέναις σπονδαῖς καὶ συνθήκαις, αἵ τινές σε ῥύονται τοῦ ἤδη τεθνήξεσθαι. *ΚΟΜΠΟΣ*, κομπηρὸς (εἶ add. Florr.), ἤγουν φλυαρός. (φλυαρεῖς Florr.) Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 76. γαῦρος, σοβαρὸς, κομπαστὴς, ἀλαζονικός. Gu. m. 2. ἐπηρμένος. Fl. 59. *ΣΠΟΝΔΑΙΣ.* σπονδὰς φησὶ, καθ' ἃς ἐπετράπη ἐξελθεῖν. Aug. *ΑΙ ΣΕ ΣΩΖ. Θ.* αἵ σοι (τὸ add.

εὐδαιμονίαν αὐτῷ θεωρῶν τοῦτο φησί. Idem habet priora scholii editi παρόσον — στερούμενοι.

6) Verba ἔστι τὸ κᾆτα — ἐρώτησιν etiam e Baroc. 74. enotavit King. ubi legitur ἀπορ. λέγεται κατ' ἐρ.

7) Simile habet Flor. 33. οἷον ἄδηλός (l. οἷον οὐ δειλός) εἰμι, ἀλλ' εὔτολμος στρατηλάτης.

8) Aug. ὡς πόμπος. Taur. ὡς κόμπος. Vulgatum tuetur Etym. M. p. 527, 46. et Gu. Mox Taur. ὡς τὸ καρπὸς, λάλος, κομπὸς etc. Locum dedi e Gu.

Gu.) ζῆν χαρίζονται καὶ οὐκ ἐῶσι θανεῖν. δέον δὲ εἰπεῖν, αἵ σε σώζουσι θανάτου, ἀντὶ ὀνόματος ἀπαρέμφατον ἔθηκε τὸ θανεῖν, ὃ καὶ δυςκολίαν τινὰ παρέχει. Baroc. 74. Gu. m. 2. *ΣΩΖΟΥΣΙΝ Θ.* ῥύονται μὴ θανεῖν. MS. C.C.C. ap. Piers. Gu. m. pr.

V. 601. *ΚΑΙ ΣΕ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.* ἰδοὺ, φησὶν, ἐκ δευτέρου σοι λέγω ἀποδοῦναί μοι τὸ μέρος τῆς βασιλείας. ἅπαξ γὰρ εἶπεν ἄνω (v. 484.)· καὶ νῦν ἕτοιμός εἰμι τἀμαυτοῦ λαβὼν στρατὸν μὲν ἔξω τῆςδ' ἀποστεῖλαι χθονός.

V. 602. *ΟΥΚ ΑΠΑΙΤΟΥΜΕΣΘ'*, οὐ χρεωστοῦμεν.

V. 603. *ΤΟΥ ΜΕΡΟΥΣ ΕΧ.* τοῦ ἐπιβάλλοντός σοι μέρους κεκτημένος τὸ περισσότερον; *ΤΟΥ ΜΕΡΟΥΣ* τοῦ σοῦ, ἤγουν τοῦ ἀνήκοντός σοι; Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 76. ἤγουν τὸ ὅλον μέρος. Gu. m. 2. *ΦΗΜ'· ΑΠΑΛΛ.* ναὶ λέγω· ἐλευθεροῦ δὲ καὶ ἀπαλλάσσου τῆς γῆς. *ΑΠΑΛΛΑΣΣΟΥ*, ἀπέρχου. Gu. m. pr. Florr.

V. 604. *Ω ΘΕΩΝ.* τὸ ἑξῆς· ὦ θεῶν βωμοὶ πατρῷοι, κλύετέ μου. Gu. m. pr. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 76. *ΠΑΤΡΩΙΟΙ*, πατρικοὶ, οὓς οἱ πρόγονοι ἡμῶν ἐσέβοντο. Gu. m. 2. *ΠΑΡΕΙ*, παρεγένου. 9)

V. 605. *ΕΠΕΣΤΡΑΤΕΥΜΕΝΟΥ.* κατὰ τῆς πατρίδος στρατευσαμένου. Mosqu. D.

V. 606. *ΤΩΝ ΛΕΥΚΟΠΩΛΩΝ*, Κάστορος καὶ Πολυδεύκους, ἢ Ζήθου καὶ Ἀμφίονος, ὅπερ ἄμεινον. *ΚΑΙ ΘΕΩΝ ΤΩΝ ΛΕΥΚΟΠΩΛΩΝ.* καὶ ὦ δώματα τῶν θεῶν τῶν λευκοπώλων, τοῦ Ἀμφίονος καὶ Ζήθου. (Ἀπόλλωνος, Ἀρτέμιδος καὶ Ἡμέρας, ἢ Κάστορος καὶ Πολυδεύκους.) Gu. 10)

V. 607. *ΕΞΕΛΑΥΝΟΜΕΣΘΑ.* τὸ ἑξῆς· ἐξελαυνό-

9) King. e MS. C.C.C. in paraphr. dedit ὦ βωμοὶ τῶν θεῶν πατρῴων, οὓς σὺ πορθήσων παρεγένου. παρεγένου est etiam in edd.

10) Sic hoc scholion legitur in Bar. 74. καὶ ὦ δ. τῶν θ. τῶν λ. ἢ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ Ἀρτέμιδος, ἢ τοῦ Ἀμφίονος καὶ τοῦ Ζήθου. Flor. 59. ad λευκοπώλων adscriptum habet κατευφημισμόν.

μεθα τῆς πατρίδος ἀδικίᾳ τῇ σῇ. τὸ δὲ ὦ θεοὶ, διὰ μέσου. 1) *ΕΞΕΛΩΝ*, ἐξελάσων. *ΕΞΕΛΩΝ*, ἡμᾶς ἐκ τῆς πατρίδος. Fl. 59. πορθήσων τὴν πατρίδα. Gu. m. pr. Fl. 6. 9. 21. 56. 76.

V. 608. *ΑΝΑΚΑΛΕΙ*, ἀντὶ τοῦ κάλει. Gu. m. pr. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 76. μεγάλως, ἐκ δευτέρου κάλει. Gu. m. 2.

V. 609. *ΑΝΟΣΙΟΣ ΠΕΦ.* τὸ ἑξῆς· ἀνόσιος πέφυκας, ὅς μ' (ἄμοιρον add. Gu.) ἐξελαύνεις (ἤγουν add. Gu.) ἐστερημένον. MS. C.C.C. Gu. m. pr. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. *ΑΝΟΣΙΟΣ*, ἄδικος, ὡς οὐκ ἐμμείνας τοῖς ὅρκοις, οὓς ὤμοσας. Gu. m. 2. *ΑΛΛ' ΟΥ ΠΑΤΡΙΔΟΣ.* καὶ μὴν οὐκ εἰμὶ πολέμιος τῆς ἐμῆς πατρίδος, ὡς σύ. Baroc. 74. Gu. m. pr.

V. 610. *ΑΜΟΙΡΟΝ*, χωρὶς μερίδος. *ΑΜΟΙΡΟΝ*, τοῦ ἀνήκοντός μοι μέρους. MS. C. C. C. Gu. m. pr. μέρος τῆς βασιλείας οὐκ ἔχοντα. Gu. m. 2. Fl. 53. ἤγουν μὴ τοῦ πατρῴου κλήρου τὸ μέρος ἔχοντα. Gu. m. 2. *ΚΑΙ ΚΑΤΑΚΤΕΝΩ ΓΕ ΠΡΟΣ.* σὺν τῷ ἐξελάσαι σε ἄμοιρον καὶ κτανῶ σε. MS. C. C. C. Gu. m. pr.

V. 612. *ΟΥ ΣΕ ΘΕΜΙΤΟΝ*, οὐ πρέπον. (δίκαιον, ὡς κατὰ τῆς αὐτὴν ἐχούσης πόλεως ἐστρατευκότι.) Gu. 2)

V. 613. *ΑΝΑΚΑΛΕΙ*, ἀναζήτει. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. *ΛΕΡΝΗΣ ΥΔΩΡ*, ἤγουν τὰς Μυκήνας· ἀπὸ μέρους τὸ πᾶν. Gu. m. 2.

V. 614. *ΜΗ ΠΟΝΕΙ.* μὴ δεινοπάθει, 3) μὴ κάμνε, μὴ θορυβοῦ τούτου χάριν· ἄπειμι γάρ. ἐπίτηδες δὲ περιεσταλμένῳ φρονήματι ταῦτα φησὶ, προςδοκῶν εἰς τὸ δίκαιον ἔτι μετακαλέσειν τὸν ἀδελφόν. *ΣΕ Δ' ΑΙΝΩ*, σὲ δὲ, ὦ μῆτερ, ἀποδέχομαι, ὅτι ἐσπούδασας ἡμᾶς εἰς φιλίαν συνα-

1) Barocc. 74. et Gu. m. 1. τὸ ἑξ. ἐξελ. ὦ θεοὶ, τῆς πατρ. σὺν ἀδικίᾳ, ἤγουν ἀδίκως.

2) οὐ πρέπον, οὐ δίκ. σὲ ὀνομάζειν τὴν μητέρα e Bar. 74. ed. King.

3) μὴ δεινοπάθει addidit Valck. nescio unde. Est tamen etiam in Gu. a m. pr. additis a m. 2. κάμνε, μὴ περὶ τούτου ἀγανάκτει, θορυβοῦ. In sqq. μετακαλέσαι ex Aug. dedit Valck. pro vulg. καλέσειν. In sequ. scholio ἀποδέχομαι dedit Valck. ex Aug. pro ἐπαινῶ, et συναγαγεῖν pro ἀγαγεῖν.

γαγεῖν. *ΣΕ Δ' ΑΙΝΩ, ΜΗΤΕΡ.* ἕνεκα τῆς προθυμίας, ἣν ἔσχες ἡμᾶς διαλλάξαι, εἰ καὶ ἡμεῖς [4a]) οὐκ ἐβουλήθημεν. Baroc 74. Gu. m. 2. Ἐπαινῶ ἕνεκα τῆς σπουδῆς τῶν διαλλαγῶν. [4b]) Baroc. 74. Gu. m. 1.

V. 615. *ΕΙΜΙ.* τὸ μὲν Εἶμι διὰ τῆς ει διφθόγγου παραλόγως, ἡ δὲ ἐξ αὐτοῦ κλίσις πᾶσα [5]) διὰ τοῦ ἰῶτα. *ΕΙΜΙ.* ὅ ἐστι, μέχρι θανάτου χωρήσω πρὸς τὸ ῥηθὲν ὑπὸ Ἐτεοκλέους — οὐ θεμιτόν σοι μητρὸς ὀνομάζειν κάρα. Aug.

V. 616. *ΑΛΛΑ.* ἀντὶ τοῦ κἂν. *ΑΛΛΑ,* εἰ καὶ μὴ πατέρα δώσεις ἰδεῖν. Gu. m. 2.

V. 617. *ΕΧΘΙΣΤΟΣ,* πάνυ μεμισημένος. Gu. m. pr. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. μισητὸς, ὡς κατ' αὐτῶν στρατεύσας. Gu. m. 2.

V. 618. *ΑΛΛΑ,* κἂν. Gu. m. 1. Florr. iidem. εἰ καὶ μὴ ὁ πατὴρ καὶ αἱ ἀδελφαί μου· σὲ γὰρ εἰσορῶ. Gu. m. 2. *ΧΑΡΤΑ.* ἐν ἤθει τοῦτο· ἐπεὶ εἶπε χαῖρε, χαρᾶς, φησὶν, ἄξια πάσχω, τέκνον. ὁ δὲ λόγος ἐν εἰρωνείᾳ μετὰ ἤθους. [6]) *ΧΑΡΤΑ ΓΟΥΝ.* εἰ μὲν κατ' ἀπόφασιν τοῦτ' ἐρεῖς, κατ' εἰρωνείαν ὁ λόγος, εἰ δὲ κατ' ἐρώτησιν, οὐ κατ' εἰρωνείαν. Baroc. 74. Gu. m. 2.

V. 619. *ΟΥΚ ΕΤ' ΕΙΜΙ.* (ἤγουν τὸ add. Gu.) ἀπὸ τοῦδε οὐκ ἄν με ὄψει, ἄπειμι γάρ. Baroc. 74. Gu. m. 2. *ΕΙΣ ΠΟΛΛ' ΑΘΛΙΑ.* πατέρα γὰρ τὸν σὸν παρὰ τὴν τῶν θεῶν βούλησιν (βουλὴν Gu.) συλλαβοῦσα ἔτεκον. τοῦτό μοι πρῶτον τῆς ἀθλιότητος. ἔπειτα συνῆλθον αὐτῷ παρανόμως, καὶ τυφλὸν εἶδον, καὶ πρόσθεν τὴν σὴν ἀπουσίαν ἤνεγκα, καὶ νῦν ὁρῶ πολεμοῦντας ὑμᾶς ἀλλήλοις, καὶ τὸν περὶ ψυχῆς κινδυνεύοντας. ἆρα ἔστι τις ἀθλιώτερος βροτῶν; Baroc. 74. Gu. m. 2.

4a) εἰ καὶ ἡμ. Sic Gu. King. om. εἰ. Praeterea Gu. aliud habet a m. 2. ὅτι θελήσασα ἡμᾶς καταλλάξαι οὐκ ἠδυνήθης.

4b) Mosqu. D. ἐπ. σε ἕν. τῆς σπονδῆς καὶ τῆς διαλλαγῆς.

5) πᾶσα add. e Taur.

6) In editis erant tantum haec: ἐν ἤθει. ἄξ. χ. π. τέκν. Reliqua e Taur. et Flor. 53. addidi. Taur. etiam post τοῦτο addit Ἰοκάστη, tum ἐπεὶ αὐτὴν εἶπε χ. χαρ. οὖν ἄξ. π. τ. om. φησί.

V. 622. *ΑΝΤΙΤΑΞΟΜΑΙ ΚΤ. ΣΕ,* ἐπὶ τῷ κτενεῖν σε. Gu. m. pr. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 76. εἰ μὲν τὸ κτανων βαρύνεις, ἀντιστρόφως συντάξεις κατά τινας λέγων ἀντιταχθεὶς κτενῶ σε· οὐ γὰρ ἄλλως ἔστιν εἰπεῖν· πρῶτον γὰρ ἀντετάχθη, εἶτα καὶ τὸν φόνον εἰργάσατ' ἄν. ἔστι δὲ ἡ τοιαύτη σύνταξις ψυχρά. εἰ δὲ περισπάσεις, οὕτω πως εἴποις, ἀντιτάξομαι κτανῶν καὶ φονεύσων σέ, ὅπερ εἰς μέλλοντα. δεύτερον κανονίζεται. ἔνεστι δὲ καὶ τὴν βαρεῖαν μὴ ἐναλλάξαντα συντάξαι βεβιασμένως καὶ οἷον παρακεκινδυνευμένως, ὅπερ ἔστι κρεῖττον ἤπερ φασὶν ἐναλλαγῆς ἕτεροι. ἐπειδὴ γὰρ τοῦ κτεῖναι αὐτὸν ἐπεθύμει, διὰ τοῦτο παρῳχημένως τοῦτο ἐξήνεγκε, παριστῶν ἣν ἔχει πρὸς τοῦτο ἐπιθυμίαν· οἱ γὰρ περί τι ἐρωτικῶς διακείμενοι, εἰ καὶ μὴ τὸν αὐτὸν (an: αὐτῶν)τελέσουσιν ἔρωτα, ἀλλ' ὥςπερ ποιήσαντες οὕτω διάκεινται. Gu. m. sec. *ΤΟΥΔ' ΕΡΩΣ ΕΧΕΙ,* καὶ ἐγὼ τούτου ἐρῶ, τοῦ ἀντιτάξασθαι δηλονότι ἐπὶ τῷ κτενεῖν σε. Gu. m. pr. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 76. [7])

V. 621. *ΠΟΥ ΠΟΤΕ.* κατ' ἐρώτησιν, ἀντὶ τοῦ ἐν ποίῳ τόπῳ παρατάττῃ, ἵνα κἀγὼ ἐκεῖ παρατάξωμαι;

V. 623. *ΑΥΤΟ ΣΗΜΑΝΕΙ,* τὴν πρᾶξιν, ἣν ποιήσομεν, δηλώσει τὸ πρᾶγμα. (ἡνίκα ἀντιταχθῶμεν ἀλλήλοις add. Gu.) Baroc. 74. Gu. m. 2.

V. 624. *ΠΑΤΡΟΣ ΟΥ ΦΕΥΞΕΣΘ'.* ἀποφαντικῶς, ἀντὶ τοῦ, ἐὰν μαχήσεσθε, πάντως ἀπολεῖσθε. [8]) *ΕΡΙΝΝΥΣ,* ἤγουν τὰς ἀρὰς, ἃς ὑμῖν ἠράσατο. σπεύδοντες γὰρ ἀλλήλους φονεῦσαι οὐ ταύτας φεύξεσθε. Εἰ δὲ κατ' ἐρώτησιν εἴποις, οὕτως ἐρεῖς: οὐ φεύξεσθε τὰς ἐριννῦς τοῦ πατρός; τουτέστιν, οὐ σπουδάσετε πάντα τρόπον ἔξω τῶν ἀρῶν γενέσθαι; τοῦτο δ' ἂν γένοιτο, εἰ τοῦ πολεμεῖν παύσεσθε. Ἐριννῦς δὲ ἐνταῦθα λέγει τὰς διὰ τῶν ἀρῶν ἐπαγομένας αὐτοῖς φθορὰς, ἐκ μεταφορᾶς τῶν φθοροποιῶν Ἐριννύων. Baroc. 74. Gu. m. 2. [9]) *ΕΡΡΕΤΩ.* φθα-

7) E MS. C.C.C. Piersius ed. ΤΟΥΔ' ἀντὶ τοῦ κτενεῖν σε.

8) ἀντὶ τοῦ — ἀπολεῖσθε scripsi e Flor. 53. pro ὅτι — ἀπόλλυσθε. Idem cod. ἀττικῶς pro ἀποφαντικῶς.

9) Coniunxi auctoritate cod. Gu. quae King. in tria discerpsit: σπεύδοντες — παύσετε. τὰς ἀρ. — ἠράσατο. Ἐριννῦς — Ἐριν-

ῥήτω (Gu. φθειρέσθω) πᾶσα ἡ γενεά. (ἀπὸ τοῦ νῦν οὐ φροντίζω τοῦ οἴκου, ἀλλὰ χρήσομαι τῷ ξίφει, καὶ ἴσως οὐκ ἔσται ἀργόν.) Baroc. 74. Gu. m. 1. et 2. τὸ ἔῤῥω ἐνεργητικὸν ὂν ῥῆμα παθητικὴν σημασίαν ἔχει· οὐδὲ γὰρ ἀντὶ τοῦ φθείρω, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ φθείρομαι κεῖται. καὶ τὸ ἐῤῥέτω ἀντὶ τοῦ φθειρέσθω. Fl. 21. *ΠΡΟΠΑΣ ΔΟΜ.* εἰ βούλει, ἡ πρὸ περισσή. Fl. 59.

V. 625. *ΩΣ ΤΑΧ'*, ὅτι ἴσως. MS. C. C.C. Gu. m. pr. *ΑΙΜΑΤΗΡΟΝ*, ὥςτε γενέσθαι. Gu. m. pr. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. οὐκέτι ἀναίμακτον μενεῖ. Gu. m. 2. Fl. 33.

V. 626. *ΜΑΡΤΥΡΟΜΑΙ*, μάρτυρας προβάλλομαι. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

V. 628. *ΑΛΛ' ΟΥΧΙ.* ὁ ἀλλὰ ἀντὶ τοῦ καί. Gu. m. 2. Fl. 33.

V. 629. *ΚΑΝ ΤΙ ΣΟΙ.* καὶ ἐάν τι δέ σοι συμβῇ κακὸν ὑπ' ἐμοῦ, ὦ πόλις, μὴ ἐμὲ αἰτιῶ, τόνδε δὲ, ἤγουν Ἐτεοκλέα. οὕτω χρὴ γράφειν τὸν στίχον, καὶ οὕτω συντακτέον. οἱ δὲ τὸ ο μεγεθύνοντες, καὶ τὸ δὲ ἀφαιροῦντες τὸ δεύτερον, οὐκ ἴσασι τὰ περὶ τῶν μέτρων. Baroc. 74. καὶ ἐάν τι δέ σοι συμβῇ κακὸν ὑπ' ἐμοῦ, ὦ πόλις, μή με τούτων αἰτιῶ, ἤγουν αἴτιον νόμιζε. ὅμοιον τῷ, Κοινὰ δ' εἴ τι πείσεθ' Ἑπτάπυργος ἅδε γᾶ. Baroc. 74. Gu. m. 1. Τὸ τῶνδε εἰ μὲν μέγα γράψεις, οὕτως εἴποις· μὴ αἰτιῶ καὶ αἴτιον ἡγοῦ, ὦ πόλις, ἐμὲ τῶνδε ὧν μέλλεις παθεῖν. εἰ δὲ μικρὸν, οὕτως· μὴ αἰτιῶ ἐμὲ ὧν μέλλεις παθεῖν δηλονότι, τὸν δὲ αἰτιῶ. ἔστι δὲ ἀσύνθετον. Gu. m. 2. κἄν τί σοι συμβῇ, πόλις, κἂν πορθηθῇς. τοῦτο δὲ καλεῖται μαρτύριον. Fl. 55.

V. 631. *ΑΓΥΙΕΥ.* ἐν τοῖς προπυλαίοις καὶ οἰκήμασιν ἱδρυμένε, ὅτι τὸν Ἀγυιέα πρὸ πυλῶν ἵστασαν. κίων δὲ οὗτος ἦν εἰς ὀξὺ λήγων. 10) *ΑΓΥΙΕΥ.* εἰώθασιν οἱ παλαιοὶ ἐν τοῖς στενωποῖς τὸν Ἀπόλλωνα γράφειν· εἰ γὰρ οὗτος ἀλληγορεῖται εἰς ἥλιον, ὁ δ' ἀνίσχων πρώτοις προςβάλλει τοῖς στενωποῖς, εἰκότως ἀγάλματα Ἀπόλλωνος τοῖς προπυλαίοις Ἀγυιέως ἵστασαν· (ἃ καὶ ἐκαλοῦντο Ἀπόλλωνος Ἀγυιέως ἀγάλματα add. Baroc.) Baroc. 74. Gu. m. 2.

V. 632. *ΔΕΞΙΜΗΛΑ.* τὰ δεχόμενα τὰς θυσίας.

V. 634. *ΕΛΠΙΔΕΣ Δ' ΟΥΠΩ.* Πρῶτον μὲν ἐλπίδας εἶχον περὶ τοῦ δόμου ἀβεβαίους καὶ σκοτεινὰς, νῦν δὲ οὐ καθεύδουσιν αὗται, ἤγουν οὐκ ἄδηλοι εἰσὶν, ἀλλὰ προφανεῖς [1]) καὶ βέβαιοι. Baroc. 74. Gu. m. 2. Leid. *ΚΑΘΕΥΔΟΥΣ'*, ὑπνοῦσιν. *ΟΥΠΩ ΚΑΘΕΥΔ.* ἀλλὰ γρηγοροῦσιν, ἀπαγορεύουσιν, ἐκβέβληνται. Gu. m. 2.

V. 637. *ΝΕΙΚΕΩΝ ΕΠΩΝΥΜΟΝ.* παρετυμολογεῖ τὸ ὄνομα Πολυνείκους, ὄνομα νεικέων φερώνυμον, τουτέστιν ἀπὸ τῶν νεικέων τὴν ἐπωνυμίαν λαβόν.

V. 638—675. *ΚΑΔΜΟΣ ΕΜΟΛΕ.* Τὰ τοιαῦτα εἴδη τοῦ χοροῦ καλεῖται ἐπῳδικὰ, ὡς εἴρηται. εἰσὶ δὲ τὰ παρόντα τριὰς ἐπῳδική. τὰ κῶλα δὲ τῆς μὲν στροφῆς κ, καὶ τῆς ἀντιστροφῆς τοσαῦτα. [2]) τὸ α ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος δίμετρον ἀκατάληκτον ἐκ παίωνος α ἀντὶ ἰωνικοῦ καὶ διϊάμβου· εἰ δὲ βούλει, τροχαϊκὸν ἑφθημιμερὲς, τοῦ δευτέρου ποδὸς χορείου. ἐχρήσατο τῷ τοιούτῳ μέτρῳ ἐνταῦθα διὰ τὴν τοῦ Κάδμου κίνησιν. τὸ β ὅμοιον ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάττονος ἐκ παίωνος τετάρτου ἀντὶ ἰωνικοῦ, καὶ διϊάμβου· εἰ δὲ βούλει, τροχαϊκὸν ἑφθημιμερὲς, τοῦ πρώτου ποδὸς

νέων. E Gu. etiam recepi εἰ δὲ κ. ἐρ. εἴποις pro εἴπῃς, σπονδάσετε pro σπονδάσεται, τοῦτο δ' ἂν γένοιτο pro τ. δ' ἂν γένηται, παύσεσθε pro παύσετε. Pro φθορᾶς Gu. συμφορᾶς.

10) Plura scholia, ut videtur, commiscet Flor. 33. ἀγυιεῦ, τὸν Ἀγυιέα πρὸ τῶν πυλῶν ἔστησαν. κίων δὲ οὗτος ἦν εἰς ὀξὺ λήγων. ἐπεὶ πρὸ τῶν πυλῶν ἔστησαν ἀγάλματα Ἀπόλλωνος ὡς ἀλεξικάκου καὶ φύλακος τῶν ὁδῶν, διὰ τοῦτο Ἀγυιεύς. Ἀγυιεῦ Ἄπολλον ὁ ἐν ταῖς ἀγυιαῖς προπύλαιος ἱδρυμένος ἀλεξίκακος φύλαξ τῶν ὁδῶν, ὅτι τὸν Ἀγ. πρὸ τῶν ὁδῶν ἔστησαν, κίων δὲ ἦν οὗτος εἰς ὀξὺ λήγων. Media κίων — τοῦτο Ἀγυιεύς sunt etiam in Aug. et Taur. nisi quod ille δέ post κίων om. Tum uterque οὗτός ἐστιν εἰς ὀ. καταλήγων, et post ἀλεξικάκου interponit δεσπότου, denique διὰ γὰρ τοῦτο Ἀγ.

1) προφανεῖς. Sic Gu. et Leid. προσφιλεῖς Barocc.

2) Vulgo: τὰ κῶλα δὲ τῆς μονοστροφῆς τοσαῦτα. Emendavit King.

χορείου. τὸ γ ὅμοιον τῷ α, δίμετρον ὑπερκατάληκτον ἐκ παίωνος πρώτου, ἀντὶ ἰωνικοῦ, ἐπιτρίτου τρίτου καὶ συλλαβῆς· εἰ δὲ βούλει, τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, [3]) τοῦ δευτέρου ποδὸς ἀναπαίστου. τὸ δ ὅμοιον τῷ β, δίμετρον ὑπερκατάληκτον ἐκ παίωνος τετάρτου ἀντὶ ἰωνικοῦ, διϊάμβου καὶ συλλαβῆς. τὸ ε τροχαϊκὸν ἑφθημιμερὲς Εὐριπίδειον. τὸ μέντοι τῆς ἀντιστροφῆς κῶλον χορεῖον ἔχει τὸν πρῶτον πόδα. τὸ ς ὅμοιον τῷ β. τὸ ζ ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος, ὅμοιον τῷ α, ἐξ ἰωνικοῦ πεντασυλλάβου καὶ διτροχαίου. τὸ μέντοι κῶλον τῆς ἀντιστροφῆς τὸν μὲν πρῶτον ἔχει πόδα διτροχαῖον, τὸν δὲ δεύτερον ἐπίτριτον τρίτον. [4]) τὸ η τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐκ τροχαίου καὶ χορείων. τὸ θ τροχαϊκὸν ἑφθημιμερὲς Εὐριπίδειον. τὸ ι ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον. τὸ ια τροχαϊκὸν καθαρὸν πενθημιμερές. τὸ ιβ τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, τοῦ πρώτου ποδὸς χορείου. τὸ μέντοι τῆς ἀντιστροφῆς κῶλον καθαρὸν ἐστί. τὸ ιγ καὶ ιδ τροχαϊκὸν Εὐριπίδειον. τὸ ιε ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, τοῦ τρίτου ποδὸς χορείου. τὸ ις ὅμοιον καθαρὸν ἰαμβικόν. τὸ ιζ ἴαμβος καθαρὸς τρίμετρος. τὸ ιη τροχαϊκὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον, ὃ καλεῖται ἰθυφαλλικόν. τὸ ιθ ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος δίμετρον ἀκατάληκτον ἐκ διτροχαίου καὶ ἐπιτρίτου τετάρτου. τὸ μέντοι τῆς ἀντιστροφῆς κῶλον ἐπίτριτον τρίτον ἔχει τὸν δεύτερον πόδα. τὸ κ τροχαϊκὸν ἰθυφαλλικόν. ἐπὶ τῷ τέλει τῆς στροφῆς καὶ τῆς ἀντιστροφῆς παράγραφος. [5])

V. 638—656. *ΚΑΔΜΟΣ.* Ὁ Κάδμος ἦλθεν εἰς τήνδε τὴν γῆν ὁ Τύριος, οὗ χάριν ἡ τετράπους μόσχος ἔῤῥιψεν ἑαυτὴν αὐτόματον πτῶμα, μὴ ὑπό τινος πληγῆς γεγονὸς, διδοῦσα τέλος φέροντα τὸν χρησμὸν, ὅπου οἰκεῖσθαι ἐποίησε. πεδία δὲ σιτοφόρα τῶν δόμων ὁ χρησμὸς ἔχρησε, [6]) γενέσθαι δηλονότι, ὅπου τε ἡ καλλιπόταμος νοτὶς τοῦ ὕδατος τῆς Δίρκης ἐπέρχεται τὰς βοτανηφόρους αὔλακας τῆς γῆς καὶ βαθυσπόρους, ἔνθα τὸν Διόνυσον ἔτεκεν ἡ μήτηρ αὐτοῦ ἡ Σεμέλη διὰ τοῦ γάμου τοῦ Διός. ὅντινα τὸν Διόνυσον εὐθὺς ἔτι βρέφος ὄντα κισσὸς φύσιν ἔχων ἑλίσσεσθαι κύκλῳ ἐσκέπασε, μακάριον δείξας, κλάδοις χλοηφόροις κατασκίοις. Κ ι σ σ ὸ ς δὲ εἰπὼν, ἐπάγει βακχεῖον χόρευμα, ἤγουν λέγω χόρευμα βακχικὸν τῶν παρθένων τῶν Θηβαίων, καὶ τῶν γυναικῶν τῶν εὐΐων, ἤγουν τῶν βακχικῶν (τῶν τῷ Εὐοῖ — ἔστι δὲ ὕμνος εἰς Διόνυσον — ᾀδουσῶν add. Florr.).

V. 658 sqq. *ΚΑΔΜΟΣ ΕΜΟΛΕ.* Κάδμος ζητῶν τὴν ἀδελφὴν Εὐρώπην, μαντεῖον ἔλαβε περὶ αὐτῆς, οὐδὲν αὐτῷ σημαῖνον, ἀλλ᾽ ὥςτε αὐτὸν ἐξελθόντα ἕπεσθαι βοΐ, καὶ οὗ δ᾽ ἂν αὐτόματος πέσῃ, κτίζειν πόλιν. ἔχει δὲ ὁ χρησμὸς τοῦ Πυθίου οὕτως·

Φράζεο δή μοι μῦθον, Ἀγήνορος ἔκγονε Κάδμε·
Ἠοῦς ἐγρόμενος, προλιπὼν ἴθι Πυθὼ δῖαν,
Ἠθάδ᾽ [7]) ἔχων ἐσθῆτα καὶ αἰγανέην μετὰ χερσὶ,
Τὴν διά τε Φλεγύων καὶ Φωκίδος, ἔςτ᾽ ἂν ἵκηαι
Βουκόλον ἠδὲ βόας κηριτρεφέος Πελάγοντος.
Ἐνθάδε προςπελάσας ξυλλάμβανε βοῦν ἐρίμυκον
Τὴν, ἥ κεν νώτοισιν ἐπ᾽ ἀμφοτέροισιν ἔχῃσι
Λευκὸν σῆμ᾽ ἑκάτερθε, περίτροχον [8]) ἠΰτε μήνης·
Τήνδε σὺ ἡγεμόνα σχὲ περιτρίπτοιο κελεύθου.

3) Vulgo τροχ. ἑφθημιμερὲς δίμ. ἀκ. Vocem e versu praecedente repetitam delevit King.

4) Vett. tantum τὸν β ἐπίτριτον. E Barocc. 74. supplevit King.

5) Haec etiam K. supplevit e Barocc. 74. In vett. nihil erat, nisi τὸ μέντοι τῆς ἀντιστροφῆς παράγραφος.

6) Sic Gu. et haud dubie Barocc. 74. Florr. omnes. Junt. Basil. Barn. ὅπου οἰκεῖσθαι ἐποίησε πεδία τὰ σιτ. Quod post γεγονὸς addunt πτῶμα Junt. Basil. Barn. deest in marg. Gu. in quo continua haec exhibentur, sed inter versus eadem manu scriptum est μὴ ὑπό τινος πληγῆς γεγονὸς πτῶμα. Hinc error natus.

7) ἠθάδ᾽ e Schol. Aristoph. Ran. 1256. scripsit Barn. pro ἐνθάδ᾽. Aberrationes codicum omnes nihil attinet commemorare. Sq. v. εὖτ᾽ ἂν ἵκηαι pro ἔςτ᾽ ἂν cum Aug. Taur.

8) περίτροχον scripsi ex Aug. et Taur. pro περίδρομον. Vid. Valck. Versu proximo superiore lectionem Junt. Basil. confirmatam etiam cod. Taur. et, quod suspicor, Aug. restitui τὴν, ἥ κεν ν. Barn. primus edidit: ἥ κεν δὴ νώτ. Sequens versus mendo laborare videtur: Aug. τήνδε σοι ἡγεμόνος περιτρέπτοιο κ. Taur. τήνδε σὺ ἡγεμόνος γε περ. κ. Barn. ed. τήνδε σὺ ἡγεμόνα σχεῖν ἀτρέπτοιο κ.

Σῆμα δέ τοι ἐρέω μάλ᾽ ἀριφραδὲς, οὐδέ σε λήσει·
Ἔνθα κέ τοι πρώτιστα βοὸς κέρας ἀγραύλοιο
Ἵζηται κλίνη τε πέδῳ γόνυ ποιήεντι,
Καὶ τότε τὴν μὲν ἔπειτα μελαμφύλλῳ χθονὶ ῥέζειν
Ἁγνῶς καὶ καθαρῶς, γαίῃ δ᾽ ὅταν ἱερὰ ῥέξῃς,
Ὄχθῳ ἐπ᾽ ἀκροτάτῳ κτίζειν πόλιν εὐρυάγυιαν,
Δεινὸν Ἐνυαλίου πέμψας φύλακ᾽ Ἄϊδος εἴσω.
Καὶ σύ γ᾽ ἐπ᾽ ἀνθρώπους [9]) ὀνομάκλυτος ἔσσεαι αὖθις,
Ἀθανάτων λεχέων ἀντήσας, ὄλβιε Κάδμε.

Ταῦτα ἀκούσας ὁ Κάδμος, ἀφίκετο εἰς τὸ βουκόλιον τοῦ Πελάγοντος τοῦ Ἀμφιδάμαντος, παρ᾽ οὗ ἀγοράσας βοῦν καὶ ἡγεμόνα ταύτην τῆς ὁδοῦ ποιησάμενος, κτίζει τὰς Θήβας ὁμωνύμους τῶν Αἰγυπτίων Θηβῶν, ἐπεὶ τὸ ἀνέκαθεν Αἰγύπτιος ἦν ὁ Κάδμος. καὶ ἡ Βοιωτία δὲ ἀπὸ τῆς βοὸς ἐκλήθη. [10]) *ΚΑΔΜΟΣ. Κάδμος πεμφθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀγήνορος ζητῆσαι τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ Εὐρώπην σὺν τοῖς ἀδελφοῖς, καὶ μὴ εὑρὼν αὐτὴν, εἰς τὸ μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Πυθοῖ παραγίνεται, πυνθανόμενος ποῦ ὀφείλει κατοικεῖν· ὁ δὲ ἔφη, ὅπου καθίσει ἡ βοῦς αὐτη, ἐκεῖ κτίσον πόλιν. καὶ δὴ ἐξελθὼν τοῦ μαντείου εὗρε βοῦν, καὶ ἠκολούθησεν αὐτῇ, καὶ εἰς Θήβας ἔθηκε, καὶ ἐκεῖ ᾠκοδόμησε τὰς Θήβας· Θήβα γὰρ Συριστὶ λέγεται ἡ βοῦς.* Aug.

9) *ἐπ᾽ ἀνθρώπους.* Sic Taur, Schol. Arist. quo proxime accedunt Junt. Basil. *ἐπ᾽ ἀνθρώπων. ἐν ἀνθρώποις* ex Aug. ed. Valck.

10) *παρ᾽ οὗ ἀγ. βοῦν, ἡγεμόνα ταύτην ὁδοῦ π.* ex Aug. edidit Valck. pro *καὶ ἀγ. βοῦν καὶ ἡγ. ταύτην τῆς ὁδ.* Ego nihil nisi *παρ᾽ οὗ* inde assumsi. Rem hoc modo narrat scholion Guelph. *Εὐρώπης ἁρπασθείσης ὑπὸ Διὸς ταύρου γεγονότος καὶ ἀπαχθείσης εἰς Δίκτεον* (l. *Δικταῖον*) *ἄντρον τῆς Κρήτης, Ἀγήνωρ ὁ ταύτης πατὴρ ἀγνοῶν τὸ συμβὰν ἔπεμψε τοὺς ἀδελφοὺς αὐτῆς κατὰ ζήτησιν. ἄλλων οὖν ἄλλοσέ πη ἰόντων, Κάδμος ἐλθὼν εἰς τὸν Πύθιον, αἰτεῖται μαντεῖον περὶ τῆς ἀδελφῆς. καὶ ὃς αὐτῷ μὲν οὐδὲν περὶ τούτου ἔχρησεν, ἐξελθόντα δὲ ἕπεσθαι βοΐ, καὶ ὅπῃ ἂν ἐκείνη αὐτομάτως καὶ μηδενὸς δαμάσαντος πεσεῖται, πόλιν ἀνεγείρειν ἐκεῖ. ἀκούσας οὖν Κάδμος ἀφίκετο ἐς τὸ βουκόλιον τοῦ Πελάγοντος, ἀφ᾽ οὗ πριάμενος βοῦν, καὶ ἡγεμόνα ταύτην τῆς ὁδοῦ ποιησάμενος, ἔνθα πέπτωκεν αὕτη, κτίζει τὰς Θήβας, ὁμωνύμους τῶν Αἰγυπτίων Θηβῶν· Αἰγύπτιος γὰρ ἦν τὸ ἀνέκαθεν Κάδμος. ἀπὸ δὲ τῆς βοὸς ταύτης καὶ ἡ Βοιωτία τοὔνομα ἔσχε.*

V. 639. *ΤΥΡΙΟΣ. οὐδέπω ἐκαλεῖτο Φοινίκη, ὅτε κατέλιπεν αὐτὴν ὁ Κάδμος, ἀλλὰ Τύρος. μετὰ ταῦτα ἀπὸ Φοίνικος τὴν προσηγορίαν ἔσχεν, ὡς καὶ αἱ λοιπαὶ πόλεις ὁμοίως ὠνομάσθησαν ἀπὸ τῶν ἀδελφῶν.* Aug. *Ωι. ἤγουν οὗ χάριν.* Gu. m. pr. *ΤΕΤΡΑΣΚΕΛΗΣ. τετράπους.*

V. 640. *ΑΔΑΜΑΣΤΟΝ ΠΕΣ., τὸ μὴ ὑπό τινος ἠναγκασμένον πτῶμα, ἀλλὰ αὐτοῤῥιφές. Πέσημα δὲ τὸ σῶμα ἀπὸ τοῦ παρεπομένου. ἢ ἀντὶ τοῦ, αὐτόματον ἔβαλε τὸ σῶμα ἐπὶ τὴν γῆν·* [1]) *δίκειν γὰρ τὸ βάλλειν, ὅθεν καὶ δίσκος. τινὲς δὲ τὸ ἀδάμαστον πέσημα τὸ μηδέπω δαμασθὲν ζεύγλῃ σῶμα. ἐμφαίνει δὲ τὸν νέον μόσχον.*

V. 641. *ΔΙΚΕ, κατέβαλε. καὶ ἐν Βάκχαις* (v. 557.)· *Δίκετε πεδόσε τρομερὰ σώματα. ΔΙΚΕ, ἔῤῥιψεν, ἑαυτὴν δηλονότι, ἔπεσεν.* Gu. m. pr. *ΤΕΛΕΣΦΟΡΟΝ, τέλος φέροντα. (πεπληρωμένον, τέλειον.)* Gu.

V. 642. *ΟΥ ΚΑΤΩιΚΙΣΕ. ἐνταῦθα ἔπεσεν, ὅπου κατῴκισε Κάδμος τὴν πόλιν.* [2]) *ΟΥ ΚΑΤΩιΚΙΣΕ. ἐν ἐνίοις τῶν ὑπομνημάτων ἀντὶ τοῦ οὗ κατῴκισε, κατοικίσαι. ὁ δὲ λόγος, πλεονάζοντος τοῦ μὲν, ἀντὶ τοῦ οὗ κατοικίσαι μὲν, καὶ οἱονεὶ κτίσαι τὰ πεδία τῶν δόμων ὁ θεὸς ἐμαντεύσατο, ἔνθα ἡ τῆς Δίρκης πηγὴ καταρδεύει τὰς γύας. ΟΥ ΚΑΤΩιΚΙΣΕΝ, οὗ οἰκεῖσθαι ἐποίησεν. (τοῦτο κατὰ σύνταξιν οὐ συνδεῖται τῷ προτέρῳ, ἀλλ᾽ ἔστι κομματικὸν, συναπτομένου τοῦ κατῴκησε πρὸς τὸ ὄπισθεν. ἢ πρὸς τὸ χρησμὸν στίξον, καὶ κομματικῶς, ἀρξάμενος ἀπὸ τοῦ οὗ κατῴκησε, σύναψον τοῦτο πρὸς τὸ πεδία μὲν τὸ θέσφατον, λέγων οὕτως· οὗ καὶ ὅπου κατῴκησεν ὁ Κάδμος, ἔχρησε τὸ θέσφατον καὶ ἡ μαντεία*

1) *ἔβαλε τὸ σῶμα* scripsit Valck. pro *ἐβάλλετο σῶμα*, vel, quod King. ed. *ἐβάλλετο τὸ σῶμα.* Aug. *πέσημα τὸ πτῶμα ἀπὸ τοῦ παρ. Ἄλλως. ἀδάμ. ἀντὶ τοῦ αὐτ. ἐβάλετο πτῶμα ἐπὶ τὴν γῆν.*

2) Simile scholion ex Aug. addidit Valck. *ὅπου κατῳκίσθη ἡ πόλις, ἐνταῦθα ἔπεσεν, ὅπου κατῴκισε Κάδμος τὴν πόλιν.*

πεδία δόμων πυροφόρων, τουτέστι γῆν πίονα καὶ ἱκανὴν τοὺς ἐνοικοῦντας αὐτῇ τρέφειν.) Gu. [3])

V. 643. *ΠΕΔΙΑ ΜΕΝ.* τοῦτο ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς· κεῖται γὰρ νῦν ὁ μὲν ἀντὶ τοῦ δὲ, ἵν' ᾖ. πεδία δὲ πυροφόρα ὁ θεὸς ἔχρησεν, ἔσεσθαι προσυπακουστέον. [4]) Ἄλλως. Ὁ νοῦς· τὸ θέσφατον δὲ ἔχρησεν ἐκεῖ ἀγροὺς γενέσθαι, ὅπου ἡ καλλιπόταμος νοτὶς ἐπινέμεται τὰς γύας τῆς Δίρκης. Δίρκη δὲ ποταμὸς Θήβης, ὁμώνυμος τῇ πηγῇ. Ἄλλως. Τῆς δὲ πόλεως κτισθείσης, καὶ τὴν χώραν πυροφόρον ἔσεσθαι ὁ χρησμὸς ἐσήμηνε διὰ τοῦ τῆς Δίρκης ὕδατος. ἐμφαίνει δέ τινα ποταμὸν ὑπὸ τῆς Δίρκης ἀποτελεῖσθαι ὁμωνύμως καλούμενον. [5]) ὁ δὲ νοῦς οὗτος· ἔνθα τὸ καλλιπόταμον ὕδωρ τῆς Δίρκης ταῖς βαθυσπόροις ἐπεμβαίνει γαῖς. Aug.

V. 644. *ΠΥΡΟΦΟΡΑ ΔΟΜΩΝ,* σιτοφόρα. (σιτοποιά. δι' ὧν οἱ δόμοι συνίστανται.) Gu. *Πεδία — δόμων,* δι' ὧν αἱ συστάσεις τῶν δόμων ἔσονται. Aug.

V. 645. *ΚΑΛΛΙΠΟΤΑΜΟΣ ΥΔΑΤΟΣ.* ἡ καλλιπόταμος νοτὶς τοῦ ὕδατος τῆς Δίρκης· — Δίρκη δὲ ποταμὸς Θηβῶν ὁμώνυμος τῇ πηγῇ. — ὅπου τὸ καλλιπόταμον ὕδωρ τῆς Δίρκης τὰς εὐκάρπους χώρας ἐπιβαίνει. Aug. *ΚΑΛΛΙΠΟΤΑΜΟΣ,* ἡ καλὸν ποταμὸν ποιοῦσα τὸν Ἰσμηνόν. Gu. m. 2. ὁ Ἰσμηνός. Fl. 33.

V. 647. *ΧΛΟΗΦΟΡΟΥΣ,* βοτανηφόρους. Gu. m. 1.

V. 648. *ΒΑΘΥΣΠΟΡΟΥΣ,* τὰς εἰς βάθος δεχομένας τὸν σπόρον, διὰ τὸ μεγαλόβωλον εἶναι τὴν γῆν καὶ οὐ λε-

3) A verbo *σύναψον* eadem e Barocc. 74. dedit King. In iis codex *κατῴκισεν.*

4) *προσυπακουστέον* ex Aug. addidit Valck. Gu. a m. pr. supra *ἔχρησεν* habet *γενέσθαι δηλονότι.* Taurin. *πεδία δὲ τὸ θέσφατον ἔχρησε πυροφόρῳ ἔσεσθαι προσυπακούεσθαι.*

5) Aug. haec tantum habet: *ἐμφαίνει δέ τινα ὑπὸ τῆς Δ. ὁμωνύμως καλούμενος,* pro quo Valck. coni. *ἐμφ. τινὰ ποταμὸν τῇ πηγῇ τῆς Δ. ὁμωνύμως καλούμενον.* Taur. *ἐμφ. δέ τινα ποταμὸν ἀπὸ τῆς Δ. ἀποτελεῖσθαι ἀφ' οὗ ποταμηδὸν ῥεούσης ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ Δίρκης ὁμων. καλούμενος.* e quibus recepi, quae sensu non carere videbantur.

πτόγεων, ὅπερ γῆς ἀρετή· ἢ βαθυσπόρους διὰ τὴν τῆς γῆς πιότητα, ἣν ἀπὸ τῶν τῆς Δίρκης ναμάτων ἔχει. Baroc. 74. Gu. m. 2. *ΒΑΘΥΣΠΟΡΟΥΣ,* ἃς Ὅμηρος ἐριβώλακας λέγει. ἔπαινος δέ ἐστι τῆς γῆς τὸ μὴ ξηρὰν αὐτὴν εἶναι, ἀλλὰ λιπαρὴν, καὶ εἰς βάθος παρέχουσαν ῥιζοῦσθαι τὰ σπέρματα. MS. C.C.C. ap. Barn. Gu. m. pr.

V. 649. *ΒΡΟΜΙΟΝ,* τὸν (ἠχητικὸν) Διόνυσον. Baroc. 74. Gu. *ΕΝΘΑ ΤΕΚΕΤΟ,* ἔνθα, φησὶν, ἐν Θήβῃ τὸν Διόνυσον τῷ Διῒ ἡ Σεμέλη ἔτεκε.

V. 651. *ΚΙΣΣΟΣ ΟΝ ΠΕΡΙΣΤ.* ὁ πανταχόθεν αὐτὸν περισκέψας· [6]) τοῦ γὰρ οἴκου κεραυνωθέντος, ἐξήμβλωσεν αὐτὸν ἡ μήτηρ φοβηθεῖσα, κισσὸς δὲ περιείλιξεν. Ἄλλως. Ὅντινα Διόνυσον κισσὸς ἔξωθεν περιπλακεὶς ἔτι βρέφος ὄντα κατὰ τοῦ νώτου ἐκάλυψεν. ἱστορεῖ γὰρ Μνασέας, ὅτι τῶν Καδμείων βασιλείων κεραυνωθέντων, κισσὸς περὶ τοὺς κίονας φυεὶς ἐκάλυψεν αὐτὸν, ὅπως μὴ αὐθημερὸν καὶ ἐν μηδενὶ τὸ βρέφος διαφθαρῇ καλυφθέν. διὸ καὶ περικιόνιος ὁ θεὸς ἐκλήθη παρὰ Θηβαίοις. [7])

V. 649. 650. *ΜΑΤΗΡ,* ἡ μήτηρ αὐτοῦ δηλονότι, ἡ Σεμέλη. *ΓΑΜΟΙΣ,* διὰ τοῦ γάμου, ἣν ὁ Ζεὺς αὐτὴν ἔγημεν. [8]) Baroc. 74. Gu. m. 1. Ζεὺς ἤρα Σεμέλης καὶ συνῆν αὐτῇ τὰ ἐρωτικά. ζηλοτυπήσασα οὖν ἡ Ἥρα τοιόνδε τι μηχανᾶται πρὸς ἄμυναν, ὡς οὐκ εἴη Ζεὺς ὁ σοίγε συνὼν, φράζουσα πρὸς Σεμέλην· εἰ γὰρ ἔστιν ἀληθῶς,

6) Sic locum e cod. Aug. emendavi. Vulgo post *ἔτεκε* statim sequuntur haec: *κισσὸς δὲ παντ. ἀ. περισκέψαι.* Aug. etiam *σκέψας* pro *περισκ.*

7) Gu. a m. 2. *τῶν Κ. βασιλείων κερ. ἐξήμβλωσεν αὐτὸν ἡ μήτηρ καταφλεχθεῖσα, κισσὸς δὲ περὶ τοὺς κ. φὺς ἔτι βρέφος ὄντα κατὰ τοῦ νώτου περιείλιξεν, ὅπως μὴ αὐθημερὸν ἐν μηδενὶ τὸ βρέφος διαφθαρῇ,* om. vv. *ἱστορεῖ Μνασέας.* Pro *ἐκάλυψεν αὐτὸν* Aug. et Taur. *ἐκ. αὐτοὺς,* ille etiam in fine addit *κισσῷ,* quod recepit Valck. mihi alienum videtur. *περικιώνιος* emendatio est Valck. pro *περικιόνος.*

8) King. haec cum sqq. una serie coniunxit, et dedit *ἡ Σ. διὰ τοῦ γ. ἣν. ὁ Ζεὺς αὐτ. ἐγ.* In sqq. Gu. *πρὸς ἔρωτος ἄμυναν.*

ἀφικέσθαι αὐτὸν μετὰ κεραυνοῦ παρακάλεσον. ἀπατηθεῖσα οὖν Σεμέλη αἰτεῖται τοῦτο τὸν Δία· καὶ ὃς ἐπιὼν μετὰ κε- ραυνοῦ, κατέφλεξε τὴν Σεμέλην κύουσαν· καὶ πεπτωκὼς ὁ Διόνυσος περιέστεπται ὑπὸ κισσοῦ, μέχρις ἂν ὁ Ζεὺς ἐῤ- ῥάψατο τῷ μηρῷ, ἕως ἂν ὡραῖον τὸ βρέφος γενήσεται. Διὰ τοῦτο οὖν αἱ βάκχαι πρὸς τιμὴν τοῦ θεοῦ 9) κισσοῦ κλά- δους ἔφερον χορεύουσαι περὶ αὐτὸν, καὶ βοῶσαι εὐοῖ, εὐὰν ὕης, ἤγουν υἱὲ τοῦ Διός· τοῦτο γὰρ ἐστὶ τὸ εὐΐοις. Baroc. 74. Gu. m. 2. Leid.

V. 652. *ΕΛΙΚΤΟΣ*, φύσιν ἔχων ἑλίσσεσθαι. 10) (ἐστραμμένος ἐν κύκλῳ.) Gu.

V. 653. *ΧΛΟΗΦΟΡΟΙΣ*, θάλλουσι. Gu. m. 2. *ΕΡΝΕΣΙΝ*, κλάδοις. Gu. m. 1.

V. 654. *ΚΑΤΑΣΚΙΟΙΣΙΝ*. κατάσκιος τόπος ὁ ὑπό τινων 1) σκιαζόμενος· ἐνταῦθα δὲ κατάσκιοι κλάδοι οἱ σκιὰν ἐμποιοῦντες τῇ πυκνότητι τῶν φύλλων. MS. C.C.C. ap. Barn. Gu. m. 1. σκιεροῖς. Gu. m. 2. *ΟΛΒΙΣΑΣ*, μακάριον δείξας. (τιμήσας αὐτὸν διὰ τοῦ στέψαι.) Gu. καλλωπίσας. Fl. 33. *ΕΝΩΤΙΣΕΝ*, ἐσκέπασεν. (περιέστε- ψεν, κατὰ νώτων ἐκάλυψεν, νῶτα ἔδωκεν.) Gu. *ΟΛΒΙ- ΣΑΣ ΕΝΩΤΙΣΕΝ*. τὸ νῶτον περιείλιξε. μεγάλη γὰρ αὐ- τῷ δόξα τὸ τῆς παραδόξου σωτηρίας τέλος. ὀλβίσας δὲ αὐτὸν τὸν Διόνυσον ὁ κισσὸς ἐνώτισεν, τὸ τοῦ βακχεύειν καὶ χορεύειν τὰς Θήβας αἴτιον. 2)

V. 655. *ΒΑΚΧΙΟΝ ΧΟΡΕΥΜΑ*. ὁ κισσὸς δηλονότι, ὃν ταῖς χερσὶ φέρουσαι Βάκχαι εἰς τιμὴν Διονύσου χορεύ-

9) τοῦ θεοῦ. Sic Gu. Leid. πρὸς τιμὴν τοῦ κισσοῦ King. Mox idem εὖ οἶ, εὖ αὐ· υἵις. Gu. εὖ οἶ· οἶ εὖ· υἱΐς. Emendavit Valck.

10) Idem King. habet in paraphr. haud dubie e MS. C. C. C. Id quod etiam de iis valet, quae deinceps e Gu. a m. pr. scripta enotata sunt.

1) ὑπό τινος MS. C.C.C.

2) Aug. τῆς παραδόξου θυσίας pro σωτηρίας et post τέλος ita pergit: ὀλβ. αὐτὸν τὸν Δ. ἐνώτισεν. ἐνώτισε γὰρ ὁ κισσὸς τό τε βακχεύειν καὶ χορεύειν τὰς Θ. ἄρτιον (αἴτιον) καὶ λέγειν εὖ οἶ, εὖ ἄν.

ουσι. 3) τὸ χόρευμα ἢ διὰ τὸν Διόνυσον νοητέον, περὶ ὃν αἱ Βάκχαι χορεύουσιν, ἢ διὰ τὸν κισσὸν, ὃν ἐν χερσὶ φέ- ρουσαι χορεύουσιν. Baroc. 74. Gu. m. 2.

V. 656. *ΓΥΝΑΙΞΙΝ ΕΥΙΟΙΣ*, ταῖς Διονύσῳ χο- ρευούσαις, καὶ τὸ εὐοῖ, εὐὰν ἐπιφθεγγομέναις. 4)

V. 657—675. *ΕΝΘΑ ΦΟΝΙΟΣ*. ἔνθα δράκων ἦν τοῦ Ἄρεως φονικὸς, ἄγριος, ἀπηνὴς φύλαξ, τῆς πηγῆς δη- λονότι, τὰ νάματα τὰ εὔϋδρα καὶ τὰ ὑγρὰ ῥεῖθρα ἐφορῶν ὀφθαλμοῖς ἐπὶ πολλὰ διάγουσι τὸ βλέμμα καὶ σκοπουμένοις· ὃν ὁ Κάδμος ὁ ὀλεσίθηρος ἐπὶ θυσίας ἐλθὼν, ὀλέσας λίθῳ, βαλὼν αὐτὸν βολαῖς χειρῶν κατὰ τὸ κρᾶτα τὸ φόνιον κατὰ τὰς βουλὰς τῆς ἐνδόξου Ἀθηνᾶς ἢ τῆς ἀπὸ τοῦ Διὸς *) τῆς ἀμήτορος, ἔσπειρε χαμαιριφεῖς τοὺς ὀδόντας αὐτοῦ εἰς αὔλακας βαθυσπόρους, ὅθεν ἀνέδωκεν ἡ γῆ ὡπλισμένους ἄνδρας ἐπάνω τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς· σιδηρόφρων δὲ φό- νος πάλιν ἥνωσεν αὐτὴν 5) τῇ προσφιλεῖ γῇ. ἀπὸ τοῦ αἵ- ματος δὲ αὐτῆς ἔδευσε τὴν γῆν, ἥτις, ἤγουν ἡ γῆ, ἔδειξεν αὐτὴν ταῖς πνοαῖς τοῦ ἀέρος ταῖς εὐκόλως ὑπὸ τοῦ ἡλίου φωτιζομέναις.

V. 657 sq. *ΕΝΘΑ ΦΟΝΙΟΣ*. ἔνθα παρὰ τῇ Δίρκῃ δεινὸς ἦν 6) δράκων, ὠμὸς τὴν φύσιν, φύλαξ ὑπὸ τοῦ Ἄρεος κατασταθεὶς τῆς Δίρκης, πρὸς τὸ μηδένα ἀπ᾿ αὐ- τῆς ὑδρεύσασθαι.

V. 658. *ΑΡΕΟΣ ΦΥΛΑΞ*, ὡς τὸ βασιλέως ἄρχων, ἀντὶ τοῦ ὑπὸ βασιλέως κατασταθεὶς ἄρχων. *ΩΜΟΦΡΩΝ*, ἀπηνὴς, ἄγριος. Gu. m. 1. παρόσον οἱ φονεύοντες ὠμό- φρονες εἰσίν. Fl. 33.

3) Haec e Gu. addidi.

4) Gu. a m. 2. ἤγουν ταῖς Βάκχαις ταῖς βοώσαις εὖ οἶ, ἤγουν εὖ καὶ καλῶς ἔστω οἶ καὶ αὐτῷ τῷ Διονύσῳ.

*) Haec verba ἢ τῆς etc. om. Mosqu. D.

5) King. add. ἤγουν πάνοπλον ὄψιν ἀνδρῶν, sed uncis inclusa, utpote de suo. In edd. est ἥνωται αὐτῇ τῇ πρ. emendavit K. e scholio ad v. 673. ubi haec recurrunt.

6) Valck. ex Aug. ὑπῆρχε. Ex eodem est ἔνθα ab initio et ὑδρεύσασθαι pro ὑδρεῦσαι. Illud habet etiam etiam habet Taur. Flor. 33. et Gu. a m. 2. supra φύλαξ, πρὸς τὸ μηδένα ἐκ τῆς πηγῆς ὑδρεύσασθαι. Ex Aug. est etiam in sq. scholio ἀντὶ τοῦ ὑπὸ βασ. pro ἀντὶ τοῦ βασ.

V. 660. *ΧΛΟΕΡΑ*, χλοηφόρα, βοτανώδη. χλοερὰ δὲ εἶπε, διὰ τὸ ἄνθη εἶναι ἐν αὐτοῖς. [7]) λέγει περὶ τῆς Ἀρείας οὕτω καλουμένης πηγῆς. Aug. Taur. *ΔΕΡΓΜΑΤΩΝ*. ταῖς κόραις τῶν ὀφθαλμῶν.

V. 661. *ΠΟΛΥΠΛΑΝΟΙΣ*, ταῖς πανταχοῦ περιαγομέναις. (ταῖς πανταχοῦ στρεφομέναις τῇ θέᾳ. Gu. m. 2.)

V. 662. *ΕΠΙ ΧΕΡΝΙΒΑΣ*. ἐπὶ τὸ νίψασθαι τὰς χεῖρας· ἐβούλετο γὰρ τὴν βοῦν θῦσαι τοῖς θεοῖς, ὅτι σύμβολον αὐτὸ αὐτόθι γέγονε τοῦ κτίσαι τὴν πόλιν. ὁ μὲν οὖν Ἑλλάνικος λίθῳ φησὶν ἀναιρεθῆναι τὸν δράκοντα, ὁ δὲ Φερεκύδης [8]) ξίφει. Ἄλλως. ἕνεκα τοῦ πρὸς τὴν θυσίαν ὕδατος λαβεῖν μολών· ἔθυε γὰρ τῇ γῇ τὴν βοῦν. *ΧΕΡΝΙΒΑΣ*. χερόνιπτρα, ἀπὸ τοῦ χέρνιψ.

V. 663. *ΚΑΔΜΟΣ ΩΛΕΣΕ*, ὃν ὁ Κάδμος ὤλεσε, ἀντιστρόφως τοῦτο λέγεται, ἀντὶ τοῦ ὃν ὁ Κάδμος ὀλέσας σπείρας τοὺς ὀδόντας αὐτοῦ εἰς τὰς αὔλακας τῆς γῆς. ἀνέσπειρε τοὺς ὀδόντας (αὐτοῦ add. Mosqu.), βαλὼν αὐτὸν κατὰ τὸ κρᾶτα τὸ φόνιον. ὅμοιον τῷ — ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων. MS. C.C.C. Gu. m. pr. Baroc. 74. Mosqu. D. ἔστιν ὅλον καὶ μέρος τὸ ὃν καὶ τὸ κρᾶτα. Gu. m. 2.

V. 678. *ΟΛΕΣΙΘΗΡΟΣ*, τοῦ ἀπολέσθαι ἀξίου θηρός. ἢ ὀλεσίθηρος αὐτὸς ὁ Κάδμος, ὁ τὸν θῆρα ὀλέσας. [9]) *ΟΛΕΣΙΘΗΡΟΣ*. Τοῦτο ἢ πρὸς τὸ ὠλένῃ συντακτέον, ἢ πρὸς τὸ Κάδμος. Gu. m. 2. [10])

V. 666 sq. *ΔΙΑΣ ΑΜΑΤΟΡΟΣ*. ταῖς ὑποθήκαις

7) ἐν αὐτοῖς. Sic Taur. et Gu. qui haec tantum suprascripta habet a m. 2., διὰ τὸ ἄνθεα εἶναι ἐν αὐτοῖς. In Aug. lacuna erat post ἐν, quam Valck. explevit voc. αὐτῇ. Praeterea Gu. habet: παραφύονται γὰρ ταῖς πηγαῖς πόαι. ἢ ἃ ποιοῦσιν ἀναφύεσθαι πόας.

8) Sic Valck. pro Φερεκράτης.

9) ἀξίου θηρὸς pro ἄξιος θὴρ ex Aug. dedit et ὁ τὸν θ. ὀλ. addidit Valck. Conspirat Gu. m. 2.

10) King. e Barocc. 74. dedit: τοῦτο πρὸς τὸ Κάδμος σύναπτε.

τῆς ἐνδόξου Ἀθηνᾶς πεισθεὶς [1]) τῆς ἀμάτορος, τῆς ἐκ μητρὸς οὐ γεννηθείσης. Aug. Taur. τῆς ἐκ Διὸς, καὶ οὐκ ἀπὸ μητρός. Baroc. 74. Gu. m. 2. ἀμήτωρ ἡ Ἀθηνᾶ, ἐπειδὴ ἄνευ μίξεως τῆς πρὸς γυναικὸς (Fl. γυναῖκα) γέγονε τῷ Διΐ (ἐκ τῆς κεφαλῆς ἀναδοθεῖσα add. Flor.). ἤρισαν γὰρ πρὸς ἀλλήλους Ζεύς τε καὶ Ἥρα ἄνευ τῆς πρὸς ἀλλήλων (Flor. πρὸς ἕτερον) μίξεως τεκεῖν. καὶ ἡ μὲν τὸν Ἥφαιστον ἔτεκεν, ὁ δὲ τὴν Ἀθηνᾶν. Gu. m. 2. Fl. 33.

V. 667. *ΦΡΑΔΑΙΣ*, βουλαῖς, τουτέστι κατὰ τὰς βουλάς. (ἐν γνώμαις.) Gu.

V. 668. *ΓΑΠΕΤΕΙΣ*, εἰς τὴν γῆν πεσόντας, πεπτωκότας. ἐποίησε δὲ τὴν τοιαύτην αἰτιατικὴν πρὸς τὸ ὀδόντας. Gu. m. 2. *ΔΙΚΩΝ ΟΔΟΝΤΑΣ*. ἀντὶ τοῦ ἔδικεν, ἐγκατέσπειρεν· μετοχὴ ἀντὶ ῥήματος. (ἢ εἰς τὴν γῆν πίπτοντας ὑπὸ Παλλάδος φραδαῖς add. Aug.)

V. 669. *ΕΙΣ ΒΑΘΥΣΠΟΡΟΥΣ*. εἰς βάθος δεχομένας σπόρον ἀρούρας, αὔλακας. Baroc. 74.

V. 670. *ΕΝΘΕΝ ΕΞΑΝΗΚΕ ΓΑ*. ἐκ τῶν ὀδόντων ἐξεκύησεν ἡ γῆ ὁπλοφόρους ἄνδρας. εἰσὶ δὲ οὗτοι ἐξ αὐτῶν ὑπολειφθέντες, Πέλωρ, Ἐχίων, Οὐδαῖος, [2]) Χθόνιος, Ὑπερήνωρ, κατὰ δὲ Τιμαγόραν, καὶ Κρέων. Ἄλλως. Ὁ μὲν Στησίχορος ἐν Εὐρωπείᾳ τὴν Ἀθηνᾶν ἐσπαρκέναι τοὺς ὀδόντας φησὶν, ὁ δὲ Ἀνδροτίων σπαρτοὺς αὐτοὺς φησὶ διὰ τὸ ἀκολουθήσαντας αὐτοὺς [3]) ἐκ Φοινίκης Κάδμῳ σποράδην οἰκῆσαι, Ἀμφίλοχος δὲ, διὰ τὸ ἐπεσπάρθαι τοῖς οἰ-

1) πεισθείς. Sic Taur. quum in Aug. tantum esset πεια . . . . pro quo Valck. suspicabatur πειθαρχῶν. Taur. confirmat etiam Valck. emendationes ταῖς ὑποθήκαις pro ταῖς ὑπὸ θή . . . et ἐκ μητρὸς οὐ γενν. pro ἐκ μ. γενν.

2) Οὐδαῖος exciderat in edd. Barn. Piersii, King. Χθόνιος om. Aug. pro eo Taur. χθονός. Mox Aug. mendose κατὰ δέ τινας μαγόραν καὶ Κρέων. Post Κρέων Taur. addit ἀφ' οὗ γέγονεν.

3) αὐτούς. Sic Taur. pro αὐτῷ. Melius tamen abfuerit, et om. Aug. qui etiam διακολουθήσαντας pro διὰ τὸ ἀκ. ut mox διεσπάρθαι pro διὰ τὸ ἐπ. Idem Taur. in fine ἐκ διαφ. γυν. πεντήκοντα τὸν ἀρ. In Aug. ultima ἐκ διαφ. γ. etc. desunt.

κοῦσιν ἐν Θήβαις, Διονύσιος δὲ ἔθνος Βοιωτίας αὐτοὺς φησίν. ἔνιοι δὲ παῖδας Κάδμου αὐτοὺς φασὶν ἐκ διαφόρων γυναικῶν, ιγ τὸν ἀριθμόν.

V. 671. *ΠΑΝΟΠΛΟΝ ΟΨΙΝ.* [Ὄψιν λέγει] ἀπὸ τῆς ὁράσεως τὸ ὁρώμενον, ἤγουν ἄνδρας ὡπλισμένους. 4) Baroc. 74. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. *ΥΠΕΡ ΑΚΡΩΝ ΟΡΩΝ ΓΗΣ,* εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς. *ΥΠΕΡ ΑΚΡ. ΟΡ.* ἀντὶ τοῦ ἐπάνω τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς. MS. C.C.C. Piers. Gu. m. 1.

V. 672. *ΣΙΔΑΡΟΦΡΩΝ ΔΕ ΝΙΝ.* τὸ νὶν πρὸς τὸ ὄψιν. *ΣΙΔΑΡΟΦΡΩΝ.* οὗτοι, φησὶν, οἱ ἀναφανέντες ἐκ γῆς ὁμοῦ τῇ πανοπλίᾳ, εὐθὺς ἅμα τῷ φανῆναι ἀλλήλους ἐφόνευσαν. τὸ οὖν νὶν πρὸς τὴν ὄψιν ἀπέδωκε, τουτέστιν αὐτὴν δὲ τὴν πάνοπλον ὄψιν 5) τὴν ἀναδοθεῖσαν ἐκ γῆς ὁ κατ᾽ ἀλλήλων φόνος γενόμενος πάλιν εἰς γῆν κατήνεγκε. τὴν δὲ ὄψιν ὅταν λέγῃ, τοὺς ἄνδρας σημαίνει.

V. 673. *ΞΥΝΗΨΕ.* τῇδε γῇ πάλιν ξυνῆψεν αὐτοὺς, ὅ ἐστιν ἡ αὐτὴ μήτηρ καὶ τάφος γέγονεν. Taur. τοῦτο λέγει διὰ τὸ ἐξ αὐτῆς ἀναδοθῆναι. Gu. m. 2.

V. 674. *ΕΔΕΥΣΕ,* ἔβρεξεν ὁ φόνος. Gu. m. 2.

V. 674 sq. *Α ΝΙΝ ΕΥΗΛΙΟΙΣΙ,* ἥτις αὐτοὺς κατ᾽ ἀρχὴν εἰς φῶς ἤγαγεν, ὡςεὶ ἔλεγεν, ἡ αὐτὴ μήτηρ καὶ τάφος. τὸ δὲ νὶν πάλιν πρὸς τὴν ὄψιν ἀπέδωκεν. Taur. *ΕΥΗΛΙΟΙΣΙ,* λαμπραῖς, ἡλιώδεσιν. Baroc. 74. Gu. m. 2. 6)

V. 675. *ΑΙΘΕΡΟΣ.* ἀντὶ τοῦ ἀέρος· (καταχρηστικῶς· ἄλλο γὰρ αἰθὴρ, καὶ ἄλλο ἀήρ.) Baroc. 74. Gu.

4) In Gu. vv. ἀπὸ τῆς ὁρ. τὸ ὁρ. sunt a m. pr. ὁπλοφόρους ἄνδρας τοὺς Γίγαντας a m. 2.

5) πάνοπλον ὄψ. scripsi et γενόμενος post φόνος addidi e Gu. qui nil praeter ista habet, αὐτὴν δὲ — κατήνεγκε. — Quae deinde ad v. ξυνῆψεν annotata sunt in edd. ἥνωσε τῇ προςφιλεῖ γῇ, ea supra iam dedimus ad v. 657—675.

6) Quae his praefiguntur apud King. ταῖς εὐκόλως ὑπὸ τοῦ ἡλίου φωτιζομέναις, exstantia etiam in Gu. a m. pr. ea supra iam adscripsimus ad v. 657—675.

V. 676—689. *ΚΑΙ ΣΕ ΤΟΝ ΠΡΟΜΑΤΟΡΟΣ.* Τῆς ἐπῳδῆς ταύτης τὰ κῶλα ις. τὸ α τροχαϊκὸν ἑφθημιμερὲς Εὐριπίδειον. τὸ β ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον. τὸ γ τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, τοῦ πρώτου ποδὸς χορείου· εἰ δὲ βούλει, ἰωνικὸν ἀπ᾽ ἐλάττονος δίμετρον ὑπερκατάληκτον, ἐκ παίωνος τετάρτου ἀντὶ ἰωνικοῦ, διϊάμβου καὶ συλλαβῆς. τὸ δ τροχαϊκὸν πενθημιμερὲς ἐκ χορείων δύο καὶ συλλαβῆς. τὸ ε ὅμοιον τροχαϊκὸν πενθημιμερὲς καθαρόν. τὸ ς ἀντισπαστικὸν δίμετρον καταληκτικὸν Φερεκράτειον, ἐξ ἀντισπάστου καὶ κρητικοῦ· εἰ δὲ βούλει, τροχαϊκὸν ἑφθημιμερὲς, ἰάμβου ἀρχομένου. τὸ ζ, τὸ η, τὸ θ, τὸ ι, ὅμοια τῷ α, τροχαϊκὰ Εὐριπίδεια. τὸ ια ὅμοιον τῷ ε. τὸ ιβ ἰαμβικὸν πενθημιμερές. Τὸ ιγ ἰαμβικὸν ὅμοιον τῷ β. τὸ ιδ τροχαϊκὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον. τὸ ιε ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον καθαρόν. τὸ ις τροχαϊκὸν Εὐριπίδειον, ὅμοιον τῷ α. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνὶς καὶ παράγραφος.

V. 676—689. *ΚΑΙ ΣΕ ΤΟΝ.* καὶ δή σε, ὦ γένεθλον τοῦ Διὸς, τὸν Ἔπαφον λέγω, τὸν υἱὸν τῆς ποτὲ Ἰοῦς, τῆς προμήτορος ἡμῶν,— ἀντὶ τοῦ τῶν ἀρχόντων ἡμῶν· οἰκειοῦται γὰρ τὰ τῶν δεσποτῶν — ἐπικαλοῦμαι βαρβαρικῇ βοῇ, βαρβαρικαῖς λιταῖς. (τὸ δὲ ἰὼ διὰ μέσου add. Gu.) βᾶθι, ἤγουν ἐλθὲ, εἰς τήνδε τὴν γῆν. οἱ σοὶ ἀπόγονοι ἔκτισαν αὐτὴν ἐκεῖ, ὅπου αἱ διτταὶ θεαὶ, ἡ Περσεφόνη καὶ ἡ προσφιλὴς Δημήτηρ, ἡ θεὰ [ἡ] γῆ, ἡ πάντων ἄνασσα, πάντων δὲ τροφὸς, [ἐκτίσαντο καὶ κατῴκισαν, ἢ] τὴν κτῆσιν ἔσχον. 7) πέμπε σιτοφόρους θεὰς, ταύτας δηλονότι, τὴν Δήμητρα καὶ τὴν Περσεφόνην, βοηθῆσαι τῇδε τῇ γῇ. πάντα δὲ εὔκολα τοῖς θεοῖς.

V. 678. *ΕΠΑΦΟΝ.* Ἔπαφος ἐκλήθη, ὅτι ὁ Ζεὺς, ἐπαφησάμενος τῆς Ἰοῦς, πάλιν εἰς γυναῖκα αὐτὴν μετεμόρφωσε. καὶ σὲ ἐπικαλούμεθα, ὦ Ἔπαφε, ὃς Ἰοῦς καὶ Διὸς γένεθλον ὑπάρχεις, ἐλθὲ δὴ σωτήριος εἰς τὰς Θήβας ταῖς ἡμῶν λιταῖς ἐπινεύσας· οἱ γὰρ σοὶ ἔκγονοι, καὶ τὰ ἑξῆς. 8)

7) Quae uncis inclusi, desunt in Gu.

8) Gu. m. 2. ἀπὸ γὰρ τῆς τοῦ Διὸς ἐπαφῆς πρὸς Ἰὼ Ἔπαφος ἐγένετο, ὃν νῦν ἐπιβοᾶται πρὸς ἀρωγὴν, ὡς πρόγονον. Fl. 33. ἐπεὶ

V. 682. *ΣΟΙ ΝΙΝ ΕΚΓΟΝΟΙ.* Ὁ σὸς ἔκγονος Κάδμος, ὦ Ἔπαφε, [9]) τὰς Θήβας ἔκτισε ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ, ἐν ᾧ αἱ διώνυμοι θεαὶ ᾤκησαν. δεδόσθαι γὰρ τὰς Θήβας τῇ Περσεφόνῃ ὑπὸ τοῦ Διὸς ἀνακαλυπτήρια (λέγεται add. Fl. 33.), ὡς Εὐφορίων·

Ἀλλ' οὔπω Θήβῃ πεπρωμένα κεῖτο τάλαντα,
Τήν ῥά ποτε Κρονίδης δῶρον πόρε Περσεφονείῃ,
Ἐς γαμέτην ὅτε πρῶτον ὀπωπήσασθαι ἔμελλε,
Νυμφιδίου σπείροιο παρακλίνασα καλύπτρην.

ἀπὸ ταύτης γένους οἱ παρὰ Πολυνείκην. ὁ δὲ νοῦς οὕτως· ἐπικαλ. σὲ — εἰς τὰς Θ. καὶ ταῖς παρ' ἡμῶν ἱκεσίαις ἐπίνευσον· καὶ γὰρ ὁ σὸς ἔκγονος Κάδμος ἔκτισε τὰς Θήβας. ἀπόγονος δὲ Ἐπάφου Κάδμος, ἐπεὶ Ἀγήνορός ἐστιν υἱὸς τοῦ Βήλου τοῦ Λιβύης, τοῦ Ἐπάφου, τῆς Ἰοῦς. Eadem fere habent a vv. ὁ δὲ νοῦς Aug. et Taur. quae Valck. separatim dedit: κατεγκαλούμεθά (καταχαλ. Taur.) σε, ὦ Ἔπαφε, ὡς Ἰοῦς καὶ Δ. γέν. εἰσελθὲ δὲ σωτὴρ εἰς τὰς Θ. καὶ ταῖς παρ' ἡμ. ἱκεσ. ἐπίνευσον· ὁ γὰρ σὸς ἔκγ. Κ. ἔκτ. τὰς Θ. ὅθεν δικαίως ἂν σώζοις αὐτάς. (Gu. supra κτίσαν m. 2. adscriptum habet: ὥστε εἰκότως ἂν ἀμύναις.)

9) ὦ Ἔπαφε. Sic edidi e Flor. 33. pro ὁ Ἐπάφου. Idem sic pergit: νὶν καὶ αὐτὴν τὴν πόλιν ἔκτισεν ἐν τούτῳ τῷ τ. unde ἐν recepi, addit et λέγεται post ἀνακαλυπτήρια. In Gu. et Florr. 5. 6. 9. 56. 59. 76. vv. ἀνακαλ. γὰρ ὑπὸ τοῦ Διὸς, ὥς φησιν Ἐφορίων (sic), ἐδόθησαν αἱ Θῆβαι τῇ Περσεφόνῃ ad v. 687. referuntur, praefixis etiam in Gu. ἐκτήσαντο, τὴν κτῆσιν ἔσχον. In fr. Euphorionis v. 3. Junt. Basil. ἐγγαμετήν. Taur. ἐγγαμετῇ. Flor. γαμετῇ. Barn. dedit ἐς γαμετήν. Valck. ἐς γαμέτην, idem tamen sic scriptum fuisse existimans: ἐν γαμέτην, ut iungeretur ὅτε πρῶτον ἐνοπωπήσασθαι ἔμελλεν γαμέτην. In versibus Euph. desinit Flor. In sqq. schol. Aug. quod separatim dedit Valck. γρ. σῷ νιν ἐκγ. κτ. ἵν' ᾖ, τῷ σῷ ἐκγόνῳ Ἔπαφος τῷ Κ. ἔκτισαν, quod non diversum esse ab edito, e Taur. apparet, qui illud suo loco exhibet et Ἔπαφε legit. Felicissima coniectura Valck. restituit τὴν ἀρχαίαν γραφὴν pro τὴν ἀρχὴν, egregie illa confirmata cod. Taur. qui τὴν γραφὴν habet. Pro ἐπ' ἀρχ. Salmas. ad Herodis Att. inscr. p. 232. corr. πρὸ ἀρχ. Valck. ἕως ἄρχοντος. Alterutrum necessarium, nisi error est eius, qui haec ex antiquorum grammaticorum notatis concinnavit. Post legebatur: τῷ ι ἀντὶ τοῦ η, καὶ τὸ ο ἀντὶ τοῦ ω ἔγραφον. ἔγραφον οὖν etc. Corr. Salmasius et Valck.

γράφεται Σῷ νιν ἐκγόνῳ κτίσαν, ἵν' ᾖ, τῷ ἐκγόνῳ σου, τῷ Κάδμῳ, αἱ θεαὶ κατέκτισαν τὰς Θήβας. γέγονε δὲ περὶ τὴν ἀρχαίαν γραφὴν ἁμάρτημα. ἐπ' ἄρχοντος γὰρ Ἀθήνησιν Εὐκλείδου μήπω τῶν μακρῶν εὑρημένων, τοῖς βραχέσιν ἀντὶ μακρῶν ἐχρῶντο, τῷ ε ἀντὶ τοῦ η, καὶ τῷ ο ἀντὶ τοῦ ω. ἔγραφον οὖν τὸ δήμῳ μετὰ τοῦ ι δήμοι. μὴ νοήσαντες δὲ καὶ ὅτι κατὰ τὴν ἀρχαίαν γραφὴν καὶ δεῖ μετατεθῆναι τὸ ο εἰς τὸ ω μέγα, ἐτάραξαν τὸ νοητόν. *ΣΟΙ ΝΙΝ ΕΚΓΟΝΟΙ ΚΤΙΣΑΝ.* Τὸ νὶν ἀντὶ τοῦ τὴν γῆν, τουτέστι τὰς Θήβας. προμάτορα δὲ αἱ Φοίνισσαι τὴν Ἰὼ ἔφησαν, διὰ τὸ Φοίνικα ἀπ' Ἰοῦς κατεισάγειν. [10]) Κάδμου γὰρ καὶ Εὐρώπης ἀδελφὸς Φοῖνιξ. Aug. Taur. *ΣΟΙ ΕΚΓ.* πληθυντικὸν ἀντὶ τοῦ ἑνικοῦ· ἔδει γὰρ εἰπεῖν, ὁ σὸς ἔκγονος Κάδμος, [1]) ὦ Ἔπαφε, τὰς Θήβας ἔκτισε ταύτας ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ, ἐν ᾧ αἱ διώνυμοι θεαὶ ᾤκησαν. Gu. m. 2. Σοί νιν ἔκγονοι, ἀντὶ τοῦ, σὸς ἔκγονος, ὅπου ἔκτισαν αὐτὴν, ὅπου αἱ διώνυμοι ᾠκήσαντο. Ἀπόγονος ὁ Κάδμος Ἐπάφου, ἐπεὶ Ἀγήνορος ἐστὶν υἱός.

V. 683. *ΑΙ ΔΙΩΝΥΜΟΙ.* τὸ ᾇ Δωρικόν ἐστιν, ἀντὶ τοῦ ᾗ, ὅ ἐστιν ὅπου. Ἱερὰν δὲ τῆς Δήμητρος τὴν Θήβην εἶπεν, ἢ διὰ τὸ εὔκαρπον, ἢ ἐπειδὴ πάντα τὰ ἐκ γῆς φυόμενα ἱερὰ τῇ θεῷ· καὶ οἱ σπαρτοὶ οὖν ἐκ τῆς γῆς. Διώνυμοι δὲ, παρόσον ἡ μὲν Κόρη καὶ Περσεφόνη, ἡ δὲ Δημήτηρ καὶ Γῆ καλεῖται, ἡ μὲν πρεσβυτέρα, ἡ δὲ νεωτέρα. [2]) *ΔΙΩΝΥΜΟΙ ΘΕΑΙ.* Διωνύμους λέγει [τὰς add. Baroc.] θεὰς, ἢ διὰ τὸ ἑκάστη δύο ὀνόματα εἶναι· τήν τε γὰρ Δήμητραν καὶ Γῆν καλοῦσι, τήν τε Περσεφόνην καὶ Κόρην· ἢ ἐπειδὴ δύο ἦσαν, καὶ δύο ὀνόματα εἶχον. τὴν οὖν Περσεφόνην πάντων ἄνασσαν καλεῖ, τὴν δὲ Δήμητραν πάντων τροφόν. Baroc. 74. Gu. m. 2. τοῦτο ἀπὸ ἄλλης

10) Sic Taur. pro διὰ τὴν Φ. Ἰοῦς κ. quod Valck. iam coniectura assecutus erat. Sed praeterea cum V. legendum τὸ γένος κατάγειν.

1) Similiter Aug. post vv. ὅθεν δικαίως ἂν σώζοις αὐτὰς pergit: τὸ οὖν πληθ. ἀντὶ τοῦ ἑν. κεῖται· ἔδει γὰρ εἰπ. σὸς Κάδμος ἔκγ.

2) Ex Aug. addidit Valck. ἢ ὅτι δύο οὖσαι ἑνὶ ὀνόματι χρῶνται· ἑκατέρα γὰρ Δημήτηρ καλεῖται, ἡ μὲν πρεσβυτέρα, ἡ δὲ νεωτέρα. tum alia quae e Taur. et Flor. infra exhibui.

ἀρχῆς. χρὴ δὲ μὴ ὡς πληθυντικὸν ἄρθρον τὸ αι, ἀλλὰ Δωρικὸν περισπῶντας ἀναγινώσκειν, καὶ ἵνα σημαίνῃ τὰ ἔνθα. καὶ γίνεται ὁ λόγος τοιοῦτος· [3]) ὁ σὸς ἔκγονος, ὦ Ἔπαφε, τὰς Θήβας ἔκτισεν ἐνταῦθα, ἔνθα ἡ Περσεφόνη καὶ ἡ Δήμητρα αἱ διώνυμοι θεαὶ ᾤκησαν· τὸ γὰρ κτίσαι ἀντὶ τοῦ οἰκῆσαι λέγεται (λέγει Flor.), [4]) ὡς καὶ παρ' Ὁμήρῳ ἐΰκτιτον Αἰπὺ ἀντὶ τοῦ εὖ κατῳκημένον. πῶς δὲ αἱ θεαὶ αὗται οἰκισθῆναι (Taur. οἰκηθῆναι) ἐποίησαν τὰς Θήβας; οὕτως· τῆς γὰρ γῆς ἀναδιδούσης (Flor. Θήβας; ὅτι τῆς γ. ἀναδ.) τοὺς Σπαρτοὺς ἐκ τῶν τοῦ δράκοντος ὀδόντων, ὁ Κάδμος τοὺς μὲν ἀπεθέριζε, τοὺς δὲ εἶχε συνεργοὺς εἰς τὴν τῆς πόλεως κατασκευήν. ἐπεὶ οὖν πάντα τὰ (Taurin. ἐπεὶ οὖν καὶ αὐτὰ) ἐκ γῆς ἀναδιδόμενα τῆς Δήμητρος ἂν εἰκότως νομίζοιτο, διὰ τοῦτο καὶ τούτους ὥςπερ βλάστημά τι ἐκ γῆς ἀναδεδόσθαι τῷ Κάδμῳ φησὶ (Taur. φαμὲν) συνοικίσαντας αὐτῷ τὴν πόλιν. (ὅθεν εἰκότως ἔφη τὰς θεὰς ταύτας συνεκτικέναι τὴν πόλιν add. Taur.) τί δ' ἂν εἶεν οἱ ἀναδοθέντες ἐκ γῆς ἔνοπλοι; οἱ καρποὶ ἄντικρυς τῶν (F. ἄντ. γὰρ τούτων) φυομένων ἀφθόνως εὐμαρές ἐστι πολεμικοὺς ἄνδρας τρέφειν, καὶ συμμάχων ἔχειν πλῆθος, καὶ διὰ τὸ ἐπικουρεῖν καὶ παρέχειν τοῖς δεομένοις. ἢ τὸ ἔνοπλον δηλοῖ τὸ ἀσφαλὲς τοῦ καρποῦ καὶ οὔποτε τὴν πόλιν ἐπιλείψαντος. εἰκότως οὖν νομίζοιντο ἂν αἱ θεαὶ αὗται συνῳκηκέναι τὴν πόλιν, ἐπεὶ τὸ ἀναγκαιότατον τῶν ἐν ἀνθρώποις παρέσχον τὸν σῖτον. Taur. Fl. 33.

V. 684. *ΦΙΛΑ*, πᾶσιν. Gu. m. 2.

V. 685. *ΔΑΜΑΤΗΡ ΘΕΑ*, γῆ· ἐπ' αὐτῆς γὰρ οἰκοῦμεν καὶ τῶν ἐξ αὐτῆς σπερμάτων ἀπολαύομεν. Gu. m. 2.

V. 686. *ΠΑΝΤΩΝ ΑΝΑΣΣΑ*, διὰ τὸ πάντας ἀνθρώπους εἰς ᾅδου φοιτᾶν. Baroc. 74. Gu. m. 2.

V. 687. *ΕΚΤΗΣΑΝΤΟ*. τὸ δὲ ἐκτίσαντο ἀντὶ τοῦ

3) Haec in solo Taur. sunt. Scholion Flor. a vv. ὁ σὸς ἔκγ. incipit.

4) Verba ὁ σὸς ἔκγ. — οἰκῆσαι λέγεται habet etiam Aug. in scholio edito ad v. 689. a Valck. in quo tamen Δημήτηρ et λέγουσιν legitur.

ᾤκισαν· οὐ γὰρ κτίζει τις, ἐνταῦθα καὶ οἰκεῖ. φησὶ δὲ καὶ Πίνδαρος ὀρείκτιτον σῦν [5]) τὸν ἐν τῷ ὄρει οἰκοῦντα. κατῴκουν δὲ ἐν Θήβαις Δημήτηρ καὶ Περσεφόνη, ὡς μέν τινες φασὶ, διὰ τὸ δωρήσασθαι Θήβας Περσεφόνῃ τὸν Δία χάριτός τινος ἕνεκα προϋπαρξάσης αὐτῷ παρὰ τῆςδε· ὡς δὲ ὁ ἀληθὴς ἔχει λόγος, διὰ τὸ τὴν γῆν πυριφόρον (sic) εἶναι, διὰ τοῦτο ἐμυθεύσαντο Δημήτραν ἐνταῦθα οἰκεῖν, ἐξ ἀνάγκης δὲ καὶ τὴν αὐτῆς θυγατέρα Περσεφόνην. Gu. m. 2.

V. 687. *ΠΥΡΟΦΟΡΟΥΣ ΘΕΟΥΣ*. τοῦτο πρὸς τὸ ἄνω ληπτέον· τουτέστιν, ὦ Ἔπαφε, πέμπε τὰς πυροφόρους θεὰς βοηθῆσαι τῇ γῇ. Πυροφόρους δὲ εἶπε Δήμητραν καὶ Κόρην, ἐπειδὴ δᾳδουχίαι αὐταῖς γίνονται, τοῦ φωτὸς [6]) ἐμφαίνοντος τὴν ἐκ τῶν καρπῶν τοῖς ἀνθρώποις ζωήν. ἢ τὰς σιτοφόρους λέγει. ἔστι δὲ ταυτόν. Aug. Taur. Πυρφόρους καλεῖ, ἐπειδὴ ἐν νυκτὶ γινομένων τῶν μυστηρίων οἱ μυούμενοι πῦρ ἔφερον, ὅθεν καὶ ταύτας πυρφόρους εἰκόνιζον. ἢ Πυρφόρους, τὰς παρεχούσας τὸν σῖτον. εἰ γὰρ καὶ μόνη Δημήτηρ παρέσχεν, ἀλλὰ [καὶ] μετ' αὐτῆς καὶ ταύτην συνέλαβεν. (κρεῖττον δέ ἐστι τὸ πρόσθεν· ἐπὶ γὰρ τῷ ποιῆσαι ὄλεθρον τοῦ τῶν πολεμίων στρατεύματος διὰ τοῦ πυρὸς, ἐπιβοᾶται τοῦτον αὐτὰς πέμψαι add. Gu.) Baroc. 74. Gu. m. 2.

V. 688. *ΑΜΥΝΑΙ ΤΑιΔΕ ΓΑι*, βοηθῆσαι τῇδε χώρᾳ. ἢ οὕτως, ἄμυνε τᾷδε γᾷ ἀντὶ τοῦ ἀμείβετε. ὡς καὶ Θουκυδίδης· ἀξιούτω τοῖς ὁμοίοις ἡμᾶς ἀμύνεσθαι. Τουτέστιν οἶδεν εὐχαριστεῖν ταῖς θεαῖς ἡ χώρα, εἰ εὐεργετήσουσιν αὐτήν. Γράφεται καὶ Ἀμύνεται τᾷδε γᾶ,

5) Sic perspicue codex, quum in Junt. Bas. legeretur inter ὅ ἐστιν ὅπου et ἱερὰν δὲ in scholio ad v. 683. τὸ δὲ ἐκτήσαντο ἀντὶ τοῦ ᾤκησαν, ὡς τὸ ὀρυκτῇ τοῦ συὸς παρὰ Πινδάρῳ ἀντὶ τοῦ ὀρεισοίκου. Ibi Barn. edidit ἐκτίσαντο — ὀρικτίτου συὸς ὀρειοίκου. August. εἰς τὰ ὀρεικτήτου σ. π. Π. ἀντὶ τοῦ ὄρει οἴκου. Valck. suspicabatur ὀρεικοίτου.

6) Quod Valck. addendum censuit ad lacunam in Aug. explendam, φωτός, suppeditavit Taur. idem tamen cum Aug. ἐμφαίνοντες retinens. Ex eodem accessit τὰς ante πυροφ. θ.

ὅ ἐστιν ἱκανή ἐστιν ἡ πόλις ἀμείψασθαι ταῖς εὐεργεσίαις. Aug. Taurin. [7])

V. 689. *ΠΑΝΤΑ Δ' ΕΥΠΕΤΗ ΘΕΟΙΣ.* ὥστε, ἐπεὶ καὶ αὗται τοῦ τῶν θεῶν γένους εἰσὶ, ῥᾷστον ἐστὶ σοὶ καὶ ταύταις βοήθειαν παρασχεῖν ἡμῖν. Gu. m. 2.

V. 690—783. *ΧΩΡΕΙ ΣΥ.* Αἱ συστηματικαὶ αὗται περίοδοι καὶ οἱ ἑξῆς ἀμοιβαῖοι στίχοι ἰαμβικοὶ εἰσὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι κδ, ὧν τελευταῖος, Προσευξόμεσθα τήνδε διασῶσαι πόλιν. ἐπὶ ταῖς ἀποθέσεσι παράγραφος, ἐπὶ δὲ τῷ τέλει κορωνίς.

V. 690. *ΧΩΡΕΙ ΣΥ.* δεῖ νοεῖν, ὅτι, τοῦ χοροῦ ᾄδοντος, ἔσω ἦν ὁ Ἐτεοκλῆς. νῦν δὲ ἔξεισιν οἰκέτης, ἐπιταχθεὶς καλέσαι τὸν Κρέοντα. *ΧΩΡΕΙ.* ἀντὶ τοῦ ἀπέρχου [8]). χωρῶ, τὸ δέχομαι, οἷον τοσοῦτον ὕδωρ τόδε τὸ ἀγγεῖον χωρεῖ· ἀφ' οὗ χώρα, (ἡ ἄδεια (ἄδια Mosqu.) καὶ ἐλευθερία add. Bar. Gu. M.) καὶ τὸ ἐγχωρεῖν τὸ ἐνδέχεσθαι. χωρῶ καὶ τὸ ἔρχομαι, ἀφ' οὗ συγχωρῶ, ὅταν ἑκὼν ἀπολύω τι, καὶ παραχωρῶ, ὅταν ἄκων ἀπολύω, καὶ προχωρεῖ ἀντὶ τοῦ προβαίνει, καὶ ἀναχωρεῖ, ἀντὶ τοῦ ἐπαναστρέφει, καὶ ἀποχωρεῖ ἀντὶ τοῦ ἀφίσταται, καὶ ὑποχωρεῖ ἀντὶ τοῦ ὑπεξίσταται. MS. C.C.C. Baroc. 74. Gu. m. pr. Leid. Mosqu. D. *ΚΟΜΙΖΕ*, δεῦρο παράπεμπε. Gu. m. pr. Florr. omnes.

V. 692. *ΟΙΚΕΙΑ ΚΑΙ ΚΟΙΝΑ.* ἤγουν ἴδια ἐμοῦ, τουτέστι περὶ ἐμοῦ ἰδίως [9]) καὶ κοινὰ τῆς χθονὸς, ἤγουν

7) Dedi scholion e Taur. quum in Aug. lacunae essent. Post ἢ οὕτως nonnulla deesse vidit Valck. Idem pro ἀμύνετε, quod est in Aug. legendum vidit ἀμείβεται. Taur. ἀμείβετε. Neque tamen omnia persanata sunt. Locus Thuc. est I, 42. in. In sqq. Aug. οἶδα εὐχ. ταῖς θ. τὴν χώραν. et ἀμύνετ . . . δὲ γᾷ, pro quo Valck. conii. ἀμύνεται δὲ γᾶ.

8) Haec e Gu. accesserunt; ut et τὸ ante ἐγχωρεῖν. χωρῶ καὶ τὸ ἔρχ. deerant in MS. C.C.C. et Baroc. addidit Valck. e Leid. quocum conspirat Gu. Pro ἐπαναστρέφει Bar. ἐπάνω στρ.

9) Sic Gu. E Bar. King. dedit τουτέστιν ἐμοῦ ἴδια καὶ κ. Mosq. οἰκεῖα ἤγουν ἐν ἰδίᾳ ἐμοῦ, τουτέστιν περὶ τῶν ἐμοῦ ἰδίων, καὶ κοινὰ τῆς χθ. ἤγουν ὁμοῦ καὶ περὶ πάσης χθ.

καὶ ὁμοῦ περὶ πάσης τῆς γῆς. διττῶς δὲ δύναται ταῦτα νοεῖσθαι· λέγοιτο γὰρ ἂν βουλεύματα ἴδια ἐμοῦ, ἢ διότι ἐγὼ αὐτὰ ἰδίως συνεβούλευσα, ἢ διότι περὶ ἐμοῦ ἐγὼ αὐτὰ συνεβούλευσα, ἢ ἕτερος. καὶ κοινὰ τῆς χθονὸς, ἢ διότι κοινῶς αὐτὰ ἡ γῆ συνεβούλευσεν, ἢ διότι ἕτερος αὐτὰ περὶ αὐτῆς ὁμοῦ πάσης συνεβούλευσεν, ἢ αὐτὴ περὶ ἑαυτῆς. Bar. 74. Gu. m. 1. Florr. omnes. Mosqu. D.

V. 693. *ΣΥΜΒΑΛΕΙΝ ΒΟΥΛ.* βουλεύσασθαι, καὶ ἀνακοινώσασθαι βουλάς.

V. 694. *ΔΟΡΟΣ ΤΑΞΙΝ*, πολέμου παράταξιν. MS. C.C.C. Gu. m. 1.

V. 695. *ΚΑΙ ΤΟΙ ΠΟΔΩΝ.* ἀντιστρόφως λέγεται ἀντὶ τοῦ ἐλευθεροῖ τοὺς σοὺς πόδας τοῦ μόχθου. οἱ πόδες γὰρ ἐδέοντο τῆς ἐλευθερίας, καὶ ἐπὶ τούτων ἁρμόζει ἡ ἐλευθερία, καὶ οὐκ ἐπὶ τοῦ μόχθου. Baroc. 74. Gu. m. pr. Mosqu. D.

V. 697 sqq. *Η ΠΟΛΛ' ΕΠΗΛΘΟΝ.* ὄντως ἐπὶ πολλοὺς τόπους ἐπέδραμον χρῄζων εἰςιδεῖν σε, βασιλεῦ. περιῆλθον γὰρ τὰς τῶν Καδμείων πύλας καὶ φύλακας, ζητῶν τὸ σὸν δέμας, περιφραστικῶς, ἤγουν σέ.

V. 699. *ΘΗΡΩΜΕΝΟΣ*, θηρῶν ἀντὶ τοῦ ζητῶν. Gu. m. pr. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

V. 700 sqq. *ΚΑΙ ΜΗΝ ΕΓΩ.* πάντως κἀγὼ ἤθελόν σε ἰδεῖν, ὦ Κρέον· κατὰ πολὺ γὰρ εὗρον ἐνδεεῖς τὰς φιλιώσεις, ἡνίκα εἰς λόγους ἐλθὼν ἠνώθην τῷ Πολυνείκει. ἐλθὼν γὰρ εἰς λόγους τῷ Πολυνείκει, πολὺ εὗρον ἀτελεῖς τὰς διαλλαγὰς ἡμῶν. ἢ οὕτως· πολὺ λειπομένας τὰς συμβουλὰς εἰς τὸ γενέσθαι, δοκῶν διαλλάττεσθαι πρὸς Πολυνείκην. ὥστε ὑπολείπεται πολεμεῖν.

V. 701. *ΠΟΛΛΩι ΓΑΡ.* πολλῷ μέτρῳ, ἤγουν κατὰ πολὺ μέτρον ἐλλιπεῖς [10]) (ἢ καθὰ ἤλπιζον) τὰς φιλιώσεις. (τοῦ πεῖσαι ἡμᾶς ἀλλήλους.) Gu.

V. 702. *ΣΥΝΗΨΑ.* συνάπτω ἕτερον ἑτέρῳ καὶ συνάπτω ἐγώ τινι· ἤγουν ἑνοῦμαι, καθὰ λέγεται ἐνταῦθα. MS. C. C. C. Gu. m. 1.

10) Haec sunt etiam in Florr. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

V. 703 sq. *ΗΚΟΥΣΑ ΜΕΙΖΟΝ.* ἤκουσα αὐτὸν φρονοῦντα μεῖζον, ἢ κατὰ δύναμιν Θηβῶν, ἐπὶ τῇ συγγενείᾳ τοῦ Ἀδράστου καὶ τῷ στρατῷ θαῤῥοῦντα. *Η ΘΗΒΑΣ ΦΡΟΝΕΙΝ.* ἤγουν τὴν τούτων καταστροφὴν πάνυ ῥᾴστην ἡγεῖσθαι, καὶ πλέον οἴεσθαι ποιήσειν, ἢ ταύτας πολιορκῆσαι. Baroc. 74. Gu. m. 2. Leid. [1])

V. 705 sq. *ΑΛΛ᾽ ΕΙΣ ΘΕΟΥΣ.* ἀλλὰ ταῦτα μὲν τῷ θεῷ ἀναθετέον· καὶ [2]) ἔστιν ὅμοιον τῷ παρ᾽ Ὁμήρῳ, Ἀλλ᾽ ἤτοι μὲν ταῦτα μεταφρασόμεσθα καὶ αὖθις. (Il. ά, 140.) ἃ δ᾽ ἔστιν ἐμπόδιον, ταῦτα παρῆλθον λέξων.

V. 705. *ΤΑΥΤΑ,* ἤγουν τὸ μεῖζον ἐκεῖνον φρονεῖν, ἢ τὰς Θήβας. Gu. m. 2. *ΑΝΑΡΤΗΣΑΝΤ᾽,* ἀναθέντα. Gu. m. 2. Fl. 5. 6. 9. 21. 33. 56. 59. 76. *ΕΧΕΙΝ,* τὰς ἐλπίδας εἰς τοὺς θεούς. Fl. 59.

V. 707. *ΤΑ ΠΟΙΑ.* περισσὸν τὸ Τά. MS. C.C.C. Gu. m. 1.

V. 708. *ΗΚΕΙ ΤΙΣ.* ἴσως κατάσκοπος ληφθεὶς, νύκτωρ σταλείς. [3]) *ΗΚΕΙ ΤΙΣ,* ἡμέτερος παρ᾽ Ἀργείων αἰχμαλωτισθεὶς καὶ πρὸς ἡμᾶς αὖθις ἐπανιών. Gu. m. 2. ἐλθὼν γὰρ ὡς κατάσκοπος ἐλήφθη ὑπ᾽ αὐτῶν. Fl. 59.

V. 709. *ΝΕΩΤΕΡΟΝ,* παρ᾽ ἃ ἴσμεν. Gu. m. 2. παραδοξότερον. Fl. 33.

V. 727. *ΜΕΛΛΕΙΝ ΠΕΡΙΞ.* Ἐπειδήπερ οὐκ εἰς πᾶσαν τὴν πόλιν ἔμελλον οἱ πολέμιοι προσβαλεῖν λόχους, ἀλλ᾽ εἰς μόνους τοὺς πύργους τοὺς πύλας ἔχοντας, διὰ τοῦτο πᾶσαν [τὴν] πόλιν εἰπὼν, ἐπήγαγε τὸ πύργους, δηλῶν ὅπερ ἔφην. ἔστι δὲ καθ᾽ ὅλον καὶ μέρος. [4]) Baroc. 74. Gu. m. 2.

1) King. dedit tantum: τούτων — ποιήσειν. Seqq. e Leid. addidit Valck. quae eadem sunt in Gu. In eodem ab initio sunt haec, ἤγουν τὴν, et deest ποιήσειν.

2) Notam interpolavit Barn. addito alio Homeri versu Od. π', 129. ἀλλά νύ που καὶ ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται· καὶ Ἀλλ᾽ ἤτοι etc.

3) August. ἴσ. κατ. πεμφθεὶς, νυκτὸς ληφθεὶς, quod recepit Valck. Consentire videtur Taur.

4) τὴν om. Gu. et habet καθ᾽ ὅλον pro καθόλον Bar.

V. 710. 711. *ΜΕΛΛΕΙΝ ΠΕΡΙΞ.* λέγει πέριξ ἑλίξειν, ἀντὶ τοῦ περιελίξειν; ἤγουν κυκλώσειν, *ΠΥΡΓΟΙΣΙ,* κατὰ τοὺς πύργους. Gu. m. 1. MS. C.C.C.

V. 711. *ΟΠΛΟΙΣ ΕΛΙΞΕΙΝ,* πολιορκήσειν. *ΟΠΛΟΙΣ,* ὡπλισμένοις ἀνδράσιν. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Mosqu. D. *ΑΥΤΙΚΑ,* οὐκ εἰς ἀναβολάς. Gu. m. 1. Florr. iidem. εὐθύς. Gu. m. 2. Fl. 59.

V. 712. *ΕΞΟΙΣΤΕΟΝ.* ἀνάγκη τῇ πόλει ἐξενεγκεῖν ὅπλα. Ἄλλως. οὐκοῦν δέον καὶ τὰς Θήβας ἐξενεγκεῖν ὅπλα καὶ παρατάττεσθαι. *ΕΞΟΙΣΤΕΟΝ.* ἄξιον ἆρά ἐστι τῇ πόλει τῶν Καδμείων ἐξοίσειν ὅπλα, ἀντὶ τοῦ ὡπλισμένους ἄνδρας. MS. C.C.C. Gu. m. 1.

V. 713. *ΜΩΝ ΝΕΑΖΩΝ.* ἐρωτηματικῶς ἀναγνωστέον. οὐκ ἐᾷ δὲ αὐτὸν ἐξελθεῖν. *ΜΩΝ ΝΕΑΖΩΝ,* ἆρα νηπιάζων οὐκ οἶδας τὰ πρέποντα ποιεῖν τῷ παρόντι καιρῷ; ἆρα νέα φρονῶν οὐ λογίζῃ ἃ πρέπει λογίζεσθαι; Gu. m. 2. *ΝΕΑΖΩΝ,* νέος ὤν. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. νέος ὑπάρχων διανοῆσαι. Fl. 33. *ΟΡΑιΣ — ΟΡΑιΝ,* νοεῖς — νοεῖν. Gu. m. 1. Florr. iidem.

V. 714. *ΕΚΤΟΣ ΤΑΦΡΩΝ,* ἀντὶ τοῦ ἔξω. Gu. m. 1. Florr. iidem. ἡ εὐθεῖα (Fl. ἤδε) ἡ τάφρος. Gu. m. 1. Florr. iidem. τάφροι τὰ κοινῶς λεγόμενα χαντάκια. Fl. 59. *ΩΣ ΜΑΧΟΥΜΕΝΟΥΣ.* πρὸς τὸ σημαινόμενον ἀπέδωκεν· (Gu. ἀποδέδωκεν.) ἐξοιστέον γὰρ εἰπὼν ὅπλα ἀποδίδωσιν ὡς μαχουμένους, ἐπεὶ διὰ τοῦ ὅπλα τοὺς ὡπλισμένους ἄνδρας ἐδήλου. MS. C.C.C. Gu. m. 1. Mosqu. D.

V. 715. *ΣΜΙΚΡΟΝ,* ἀντὶ τοῦ ὀλίγον. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. *ΑΦΘΟΝΟΙ,* πολλοί. Gu. m. 1. Florr. iidem.

V. 716. *ΕΓΩιΔΑ.* οἱονεὶ ἐγὼ οὐ ψηφίσω ἐκείνους (τοὺς ἄνδρας add. Gu.) τοὺς ὄντας θρασεῖς ἐν λόγοις καὶ οὐκ ἔργοις. Aug. Gu. m. 2.

V. 717. *ΕΧΕΙ ΤΙΝ᾽ ΟΓΚΟΝ,* ὅ ἐστιν, ὑπολήψεις ἔχει παρὰ τοῖς Ἕλλησι. τινὲς δὲ τὸ Ἄργος Ἑλλήνων, τὸ Ἑλληνικὸν Ἄργος, ἵνα πλεονάζῃ ἡ παρά. ὁ δὲ νοῦς· ἔχει τινὰ δύναμιν τὸ Ἑλληνικὸν Ἄργος. *ΕΧΕΙ ΤΙΝ᾽ ΟΓΚΟΝ,* μεγαλοπρέπειαν, μέγεθος ἰσχύος. Baroc. 74. μεγαλοπρέ-

πειαν, ἰσχύν. Gu. m. 1. Florr. omn. μέγεθος ἰσχύος, ἐπειδήπερ Ἕλληνες οἱ οἰκοῦντες. Gu. m. 2.

V. 718. *ΘΑΡΣΕΙ.* θάῤῥει, τῷ αὐτῶν φόνῳ τὸ ἐμὸν πεδίον πληρώσω. *ΤΑΧ᾽ ΑΥΤΩΝ.* ἴσως ἐμπλήσω τὸ πεδίον τοῦ αἵματος αὐτῶν. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. *ΕΜΠΛΗΣΩ,* κορέσω. Fl. 59.

V. 719. *ΘΕΛΟΙΜ᾽ ΑΝ,* οὕτω γενήσεσθαι. Gu. m. 2. ἅπερ λέγεις, εἰ γενήσονται. Fl. 59. *ΠΟΛΛΟΥ ΠΟΝΟΥ,* δεόμενον. Baroc. 74. Gu. m. 1.

V. 720. *ΩΣ ΟΥ ΚΑΘΕΞΩ.* ἴσθι, ὅτι οὐκ ἐπισχήσω τὸν στρατὸν ἐντὸς τῶν τειχῶν. *ΩΣ ΟΥ ΚΑΘΕΞΩ.* λείπει τὸ γίνωσκε. Baroc. 74. Gu. m. 1. ὅρα. Fl. 33. καὶ δὴ οὐ καθέξω τὸν στρατὸν εἴσω τειχέων. Aug. εἰ γὰρ καὶ ἀποτρέπεις ἡμᾶς τῆς ἐξόδου, ἀλλ᾽ οὐχ ὑπακούσομαί σου, ἀλλ᾽ ἐξελθὼν μετὰ τοῦ στρατοῦ μαχοῦμαι. Gu. m. 2.

V. 721. *ΚΑΙ ΜΗΝ ΤΟ ΝΙΚΑιΝ.* ἀκολουθεῖ τῇ εὐβουλίᾳ τὸ νικᾷν, καὶ ἡ εὐβουλία ἔχει τὸ κράτος ἐν ταῖς νίκαις, ὡς τὴν δύναμιν τῆς νίκης καὶ τὴν ἐνέργειαν οὐκ ἄλλο τι εἶναι, ἢ εὐβουλίαν αὐτόχρημα. [5]) *ΤΟ ΝΙΚΑιΝ ΕΣΤΙ.* πᾶσα νίκη εὐβουλία ἐστὶ, τουτέστι δι᾽ εὐβουλίας γίνεται· ὥςτε καὶ αὐτὸς θέλων νικῆσαι μὴ μετὰ θράσους μεταχειρίζου τὰ πράγματα, ἀλλ᾽ εὐβουλίᾳ χρώμενος. Gu. m. 2. ἐν παντὶ τὸ νικᾷν γίνεται εὐβουλίας· ὅθεν ἐκεῖνος φησὶν, Εἰ οὖν εὐβουλία ἐστὶ τὸ νικᾷν, βούλει ἑτέραν μέθοδον μετέλθω γνῶναι; Ἄλλως. Τὸ κεφάλαιόν ἐστι τὸ νικᾷν· καθέξεις οὖν, οὐ καθέξεις περὶ τοῦ νικᾷν σκόπησον, ἀλλ᾽ οὐ τοσοῦτον τὸ νικᾷν ἐν δυνάμει, ὅσον ἐν εὐβουλίᾳ καὶ συνέσει. [6]) Aug. Taur.

5) Ultima ὡς τὴν δύν. κ. τ. λ. addidit Barn. haud dubie e MS. C.C.C. Eadem in Gu. a m. pr. scholio edito subiecta sunt.

6) In Aug. erat ab initio, ἐν παντὶ τοῦ . . . . κᾷν γι εὐουλίας. Litterarum ductus assecutum esse Valcken. monstrat Taur. nisi quod ἐστιν habet pro γίνεται. Idem explet lacunam, quae in Aug. in his ἐστὶ τὸ νικᾷν . . . ἑτέραν. Alia lacuna est in Aug. in verbis οὐ καθέξεις παρ . . . . τὸ νικᾷν, ubi Taur. habet quod edidi, quod tamen dubito, an verum sit. In fine Aug. tantum ὅσον ἐν συνέσει.

V. 722. *ΒΟΥΛΕΙ ΤΡΑΠΩΜΑΙ.* βούλει ἵνα διανοήσωμαι μεθόδους ἄλλας καὶ αἰτίας βουλευμάτων. *ΒΟΥΛΕΙ ΤΡΑΠ.* τοῦτο μὲν ἐάσω, ἄλλα δὲ βουλεύσομαι. τὸ γὰρ ὁδοὺς οὐκ ἔστιν ἄλλο, ἢ ὁδοὶ βουλευμάτων. Gu. m. 2. βούλει ἵνα βαδίσω, ἀντὶ τοῦ βούλει ἵνα μεθόδους ἄλλας τινὰς διανοήσωμαι. Gu. m. pr. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. [7])

V. 723. *ΠΑΣΑΣ* τράπηθι, πρὶν ἐλθεῖν εἰς κίνδυνον. *ΕΙΣΑΠΑΞ,* καθόλου. (παντελῶς.) Gu.

V. 724 sq. *ΕΙ ΝΥΚΤΟΣ.* εἰ συμπλακείημεν αὐτοῖς νύκτωρ ἐκ λόχου, καλόν σοι δηλονότι τοῦτο δοκεῖ; ναὶ καλόν μοι δοκεῖ, εἴπερ ἀποτυχὼν δυνατὸς ἔσῃ πάλιν δεῦρο σωθῆναι. [8]) *ΕΙ ΝΥΚΤΟΣ ΑΥΤΟΙΣ.* λείπει τὸ περιεσόμεθα· (ἐρωτηματικὸς δέ ἐστιν ὁ λόγος· εἰ νυκτὸς αὐτοῖς ἐπέλθωμεν, [9]) περιγενησόμεθα, ἵνα ἐξ ἐνέδρας αὐτοὺς λάβωμεν add. Aug. Taurin.) *ΠΡΟΣΒΑΛΟΙΜΙ,* συμμίξαιμι. Gu. m. pr. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Mosqu. D. *ΕΚ ΛΟΧΟΥ,* ἐξ ἐνέδρας. Gu. m. pr. Florr. iidem. Mosqu. D. εἰ ἐπέλθοιμεν, περιγενησόμεθα, ἢ καλὸν τοῦτο, ἤγουν ἐξ ἐνέδρας αὐτοὺς λάβοιμεν. Fl. 33. τὸ ἢ γράφεται καὶ δίφθογγον ἀντὶ τοῦ ἐὰν, οὕτως· εἰ νυκτὸς αὐτοῖς προςβάλλοιμεν ἐκ λόχου, τί σοι δοκεῖ δηλονότι. πρὸς ὃ οὐδὲν ἀπεκρίνατο Κρέων, ἀλλ᾽ ἄλλον νοῦν ἐρωτᾷ. Gu. m. 2.

V. 725. *ΕΙΠΕΡ ΣΦΑΛΗιΣ.* Εἰ μὲν τὸ σφαλῇς η γράψεις, κατ᾽ ἐρώτησιν εἴπῃς, οἷον, ἐπειδή με ἐρωτᾷς, ὦ Ἐτεόκλεις, εἰ ἄρα δέον ἐστὶ νυκτὸς [10]) προςβαλεῖν αὐ-

7) Praeterea Taur. θέλεις βουλευσόμεθα (Gu. m. 2. θ. βουλεύσομαι) γνώμας, προφάσεις, αἰτίας βουλευμάτων, e quibus προφ. αἰτ. βουλ. sunt etiam in Gu. m. 2. Tum Fl. 33. ὁδοὺς, βουλάς.

8) Ultima καλόν σοι — σωθῆναι sunt e MS. C.C.C. et Gu. a m. pr. In editis leguntur tantum εἰ συμπλ. — λόχου (quae desunt in Gu.). His statim annexa sunt λείπει τὸ περιεσόμεθα. quae cum Valck. ad sequens scholion retuli.

9) Taur. εἰ νύκτωρ α. ἐπέλθοιμεν.

10) ἐστὶ νυκτός. Sic perspicue Gu. King. inepte ἐστὶν ἐκτός. quod ne Valck. quidem offendit. Paulo post non intelligo, quid sibi voluerit Valck. ad ἀποτυχόντι monens, „positum pro ἀποτυ-

τοῖς, ἀντερωτῶ σε καὶ αὐτὸς, ἐὰν σφαλῇς τοῦ κατὰ τὴν νύκτα τολμήματος, σωθήσῃ δεῦρο πάλιν; τουτέστι δυνατόν ἐστί σοι, ἀποτυχόντι τοῦ κατ᾽ ἐκείνων ἐγχειρήματος, καταφυγεῖν πρὸς τὴν πόλιν καὶ σωθῆναι, ἀλλ᾽ οὐχ ὑπὸ τῆς νυκτὸς ἐμποδισθῆναι; *Εἰ δὲ δίφθογγον* οὕτω κατ᾽ ἀπόφασιν, οὕτω σύναψον· τοῖς πολεμίοις ἐν νυκτὶ, εἰ σωθήσῃ πάλιν δεῦρο, σφαλεὶς τῆς κατ᾽ ἐκείνων ἐλπίδος. [1]) Baroc. 74. Gu. m. 2.

V. 726. *ΙΣΟΝ ΦΕΡΕΙ ΝΥΞ.* ἑκατέρῳ μὲν στρατεύματι ἐπίσης ἐμποδίζει τὸ τῆς νυκτὸς σκότος, τοῖς μέντοι προεπιτιθεμένοις πλέον τι παρέχει πρὸς νίκην τὸ εὐτρεπίσθαι. [2]) ἢ οὕτως, καὶ τοῖς ἐπιχειροῦσι καὶ τοῖς ἐπιχειρουμένοις ἴσον παρέχει ἡ νὺξ ἐμπόδιον, τοῖς δὲ τολμηροτέροις τὴν νίκην χαρίζεται. *ΙΣΟΝ ΦΕΡΕΙ.* ἴσην ὠφέλειαν ἐπάγει ἡ νὺξ ἀμφοτέροις τοῖς μέρεσι τοῖς ἀντιταττομένοις, τοῖς ἐπιτιθεμένοις δὲ, ἡσυχάζοντι τῷ ἑτέρῳ μέρει, πλέον. MS. C. C. C. Gu. m. pr. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. *ΤΟΙΣ ΔΕ ΤΟΛΜΩΣΙ.* εἴπερ οὗτοι μὲν ἀμερίμνως ἔχουσιν, οἱ δὲ γρηγοροῦσιν οἱ τολμῶντες. Gu. m. 2.

V. 727. *ΕΝΔΥΣΤΥΧΗΣΑΙ Δ.* ἐπιτήδειον τὸ σκότος τῆς νυκτὸς εἰς τὸ ἐνδυστυχῆσαι τινὰ ἐν αὐτῷ. MS. C. C. C. Gu. m. 1. *ΕΝΔΥΣΤΥΧΗΣΑΙ.* ἡ ἐν ἀντὶ τῆς κατά. ὁ δὲ νοῦς, δυστυχῆσαι τινὰ κατὰ τὸ σκότος τῆς νυκτὸς χαλεπόν ἐστι. καὶ Ὅμηρος, ἐν δὲ φάει καὶ ὄλεσσον. (Il. ρ', 647.) [3])

χόντος." Mosqu. D. supra scripta habet haec: *ναὶ καλὸν δοκεῖ* (hoc etiam Gu.) *ὅπερ* (leg. *εἴπερ*) *ἀποτυχὼν δυνατὸς ἔσῃ πάλιν δεῦρο σωθῆναι.* Ibi Gu. *τῆς κατ᾽ ἐκείνων ἐγχειρήσεως* pro *τοῦ — — ἐγχειρήμ.*

1) *κατ᾽ ἐκείνων* Gu. quomodo scribendum esse pro *κατ᾽ ἐκεῖνον* King. suspicabatur Valck. Idem superiora sic emendabat: *εἰ δὲ δίφθογγον, κατ᾽ ἀπόφανσιν οὕτω· σύναψον* etc.

2) Felici coniectura sic vulg. *οὐ τρέπεσθαι* emendavit Valck. auxilio cod. August. qui *εὐτρεπίζεσθαι.* Taur. aperte *εὐτρεπίσθαι.* Paulo ante Junt. Bas. *τοῖς προσεπιτιθ.*, quod ex Aug. correxit Valck.

3) Verba *καὶ Ὅμ.* ex August. addidit Valck.

V. 728. *ΑΛΛ᾽ ΑΜΦΙ ΔΕΙΠΝΟΝ,* ἀλλὰ βούλει ἵνα περὶ δεῖπνον οὖσιν αὐτοῖς συγκροτήσω πόλεμον; MS. C.C.C. Gu. m. pr. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. ἀλλὰ τὸ μὲν[4]) νυκτὸς βαθείας προςβαλλεῖν αὐτοῖς ἐάσω, ἐν ἑσπέρᾳ δὲ (πόλεμον αὐτοῖς συνάψω add. Baroc.) Baroc. 74. Gu. m. 2.

V. 729. *ΕΚΠΛΗΞΙΣ ΑΝ Γ.* ἀντὶ τοῦ ταραχὴ μόνον γίνεται αὐτοῖς, οὐ μέντοι ἧττα, ἐπεὶ εἰκὸς αὐτοὺς ἐνόπλους δειπνεῖν. *ΕΚΠΛΗΞΙΣ,* θόρυβος. (ταραχή. τουτέστι ταραχὴν ποιήσεις, οὐ νίκην· ταύτης δὲ χρεία. [5]) καὶ γὰρ οἱ πολέμιοι ἐν ἑσπέρᾳ γρηγοροῦσιν, ἐν δὲ νυκτὶ οἱ πλείους αὐτῶν καθεύδουσιν.) Gu.

V. 730. *ΒΑΘΥΣ ΓΕΝΟΙΤΟ.* Τοῦτο φησὶν, ὡς συντιθέμενος καὶ ἐπαινῶν· οὐ δεῖ [6]) ἐξαίφνης ἐπιθέσθαι, μήπως, τροπῆς γενομένης καθ᾽ ἡμῶν, φεύγοντες περᾶν τὸν ποταμὸν βαθὺν ὄντα οὐ δυνησόμεθα. *Δίρκη* δὲ ποταμὸς ὁμώνυμος τῇ κρήνῃ. *ΒΑΘΥΣ,* πλατύς. *ΒΑΘΥΣ ΓΕΝ.* οὐκ ἔστιν ἡμῖν εὐχερὲς ἀναχωρῆσαι διὰ τῆς *Δίρκης* οὔσης βαθείας, καὶ μάλιστα ἐπειγομένοις, [7]) ἀλλὰ δύςκολον. Aug. Taur. *Ἤγουν,* εἰ καὶ μὴ παντελῶς νικήσω, ἀλλὰ πολλοὺς αὐτῶν ἀπολέσω. ἐπιχειρήσαντες γὰρ φεύγειν οὐχ οἷοί τε ἔσονται *Δίρκην* περᾶν, τὸ πολὺ τοῦ ὕδατος ὑποπτεύοντες. εἰ δ᾽ οὖν πᾶς τις ἂν ἴδῃ, ὡς οὐκ ὀλίγοι πεπνίξονται τῷ τε νύκτα εἶναι, τῷ τε μετὰ σπουδῆς καὶ ἀσκόπως τὸν πόρον ποιεῖσθαι, ἃ μέγιστα σφίσιν ἔσται ἐναντιώματα. Baroc. 74. Gu. m. 2.

V. 731. *ΑΠΑΝ ΚΑΚΙΟΝ.* ἅπαν δεύτερον καὶ χεῖ-

4) *τὸ μὲν ν.* pro *μὴ ν.* et *προςβαλεῖν* pro *προςβάλλειν* sunt e Gu.

5) Man. pr. in marg. *θόρυβος, ταραχὴ ἂν γένοιτο οὕτως, οὐ νίκη· νικῆσαι δὲ χρεία ἐστί.* Taur. habet, *εἰ δειπνοῦσιν αὐτοῖς ἐπέλθοιμεν, ἔκπληξις ἂν καὶ ταραχὴ γένοιτο· οὐ μέντοι νίκην ἐπιφέρει τὸ τοιοῦτον πρᾶγμα· δεῖ δὲ νικᾶν.*

6) *οὐ δεῖ.* Sic ex Aug. rescripsit Valck. pro *καὶ δεῖ.* et sic Taur. qui paulo ante *τοῦτο φησὶ καὶ συντ.* et paulo post ante *περᾶν* addit *φεύγοντες.* In fine legebatur: *τῇ κρήνῃ, βαθὺς, πλατύς.* Gu. et Florr. *ΒΑΘΥΣ, ἀντὶ τοῦ πλατύς.*

7) Cod. *καὶ μάλλιστα ἐπειγομένου.*

ρον, πᾶν ὁτιοῦν μὴ φυλαττόμενον τοῦ φυλαττομένου ἀκριβῶς χεῖρόν ἐστι. [8]) *ΑΠΑΝ ΚΑΚ. τουτέστι δεύτερα πάντα τῆς εὐλόγου ἀσφαλείας.* Gu. m. 1. *ἤγουν ἅπαντα ἐλάττονα πρὸς τὸ φυλάττεσθαι καὶ μὴ κινδυνεύειν, ὥςτε καὶ αὐτὸς τουτὶ μόνον, ὅπως μὴ κινδυνεύσῃς, τηρῶν πᾶσιν ἐπιχείρει πράγμασιν.* Baroc. 74. Gu. m. 2.

V. 732. *ΤΙ Δ', ΕΙ ΚΑΘΙΠΠ. τί δὲ ἄρα πλέον ἡμῖν ἔσται, εἰ πάντες ἐφ' ἵππων ὁρμήσομεν κατ' αὐτῶν. ΤΙ Δ', ΕΙ ΚΑΘ. τί δέ σοι δοκεῖ, εἰ ἔφιπποι ὁρμήσαιμεν ἐπὶ τὸν στρατὸν τῶν Ἀργείων.* Gu. m. pr. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. *δι' ἵππων καταδράμοιμεν.* Gu. m. 2.

V. 733. *ΚΑΚΕΙ ΠΕΦΡΑΚΤΑΙ. κἀκεῖ ἠσφάλισται ἅρμασιν ἐν κύκλῳ ὁ στρατός.*

V. 734. *ΤΙ ΔΗΤΑ ΔΡΑΣΩ. ἀγανακτῶν δυςχεραίνει. ἐπεὶ πάντα, ὅσα εἶπεν, ἀπεδοκίμασε, φησίν· θέλεις οὖν προδῶ τὴν πόλιν;*

V. 736. *ΓΙΝΕΤΑΙ. ἀντὶ τοῦ γίνηται. σύνηθες Τραγικοῖς* (Gu. Leid. *τούτοις*) *χρῆσθαι ὁριστικῷ ἀντὶ ὑποτακτικοῦ, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις οὗτος, — ὡς ἂν προὐξερευνήσω στίβον, Μή τις πολιτῶν ἐν τρίβῳ φαντάζεται. καὶ παρ' Ὁμήρῳ, ἵνα εἴδομεν ἄμφω, ἀντὶ τοῦ εἰδῶμεν.* MS. C.C.C. Gu. m. 1. Leid. *ΠΡΟΝΟΙΑ, προμήθεια. (φροντίς.)* Gu. *ΣΟΦΩΤΕΡΑ, φρονιμωτέρα.* Gu. m. 1. *ὧν εἶπον.* Baroc. 74. Gu. m. 2.

V. 737 sqq. *ΕΠΤ' ΑΝΔΡΑΣ. τὸ ἑξῆς· ἑπτὰ ἄνδρας ἐν αὐτοῖς φασὶ λόχων ἀνάσσειν. καὶ αὐτὸς ἑλοῦ.*

V. 737. *ΕΠΤ' ΑΝΔΡΑΣ. Ἀκούσας ἐξαίφνης ἑπτὰ ἄνδρας Ἐτεοκλῆς οὐκ ἐνενόησε στρατηγοὺς, θεραπείαν συχνὴν περὶ* [9]) *αὐτοὺς ἔχοντας, ἀλλ' ἁπλῶς ἑπτὰ ἄνδρας μόνους· καὶ διὰ τοῦτο φησὶ, ὡς τῶν ἑπτὰ τὸ σθένος βραχύ. Τοῦτο δὲ ἔπαθεν οὐκ ἀνασχόμενος ἀκοῦσαι πάντα τὸν*

8) Aug. post *χεῖρον. ὁ νοῦς· πᾶν ὁτιοῦν φυλαττόμενον τοῦ φυλάττειν ἀκριβῶς χεῖρόν ἐστιν. ὅ ἐστι, φύλαττε σαυτόν· πᾶν γὰρ ὁτιοῦν φυλαττό . . . ἀσθενέστερον τοῦ φυλάττεσθαι καλῶς.* In prioribus conspirat Taur. sed om. *σαυτὸν* et pergit: *τοῦ γὰρ φυλάττεσθαι καλῶς πᾶν ὁτιοῦν ἀσθενέστερόν ἐστι.*

9) *ἐνενόησε* et *περὶ* e Gu. scripsi pro *ἐνόησε* et *πρός.*

λόγον Κρέοντος, ἀλλ' ἐν ἀρχῇ τοῦτον ὑποτεμών. Baroc. 74. Gu. m. 2. *ΑΥΤΟΙΣ. τοῖς Ἀργείοις, ἤγουν ὑπ' αὐτῶν.* Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

V. 738. *ΤΙ ΠΡΟΣΤΕΤΑΧΘΑΙ. τί λέγουσιν αὐτοῖς προςτετάχθαι; τὸ γὰρ σθένος τῶν ἑπτὰ βραχύ. ΤΙ ΠΡΟΣΤΕΤΑΧΘΑΙ. καὶ προςτετάχθαι, καὶ προςτέτακται γράφεται.* [10]) *καὶ τὸ μέν ἐστι φανερὸν ὅπως συντάττεται· τὸ δὲ προςτετάχθαι πρὸς τὸ ὄπισθεν φασὶ, ἀποδεδομένου τοῦ Ἐτεοκλέους λόγου πρὸς τὸν τοῦ Κρέοντος.*

V. 739. *ΛΟΧΩΝ. ταγμάτων. ΠΡΟΣΚΕΙΣΘΑΙ, παρακαθῆσθαι.* Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

V. 740. *ΑΠΟΡΙΑΝ ΓΑΡ. οὐ μενῶ, φησὶν, ἕως εἰς ἀπορίαν καὶ ἀμηχανίαν πέσω. ΑΠΟΡΙΑΝ, ἀμηχανίαν. (οὐκ ἐάσω εἰς τοιοῦτον καιρὸν ἐλθεῖν τὰ πράγματα, ὡς ἀπορίαν γενέσθαι, τί δεῖ περὶ αὐτῶν πράττειν.)* Gu.

V. 741. *ΕΠΤ' ΑΝΔΡΑΣ. ἐπ' αὐτοῖς, ἤγουν κατ' αὐτῶν. ΕΛΟΥ, ἔκλεξαι.* Gu. m. 1. *πρόκρινε, λάβε, ἔκλεξαι.* Gu. m. 2.

V. 742. *ΛΟΧΩΝ ΑΝΑΣΣΕΙΝ, ταγμάτων ἀνάσσειν ἕκαστον, ἢ μόνης τῆς ἑαυτοῦ λόγχης ἕκαστον ἀνάσσειν;* Baroc. 74. Gu. m. 1. *ἤγουν ἕκαστον στρατηγὸν περὶ αὐτὸν θεραπείαν ἔχειν, ἢ πάντας ὁμοῦ ἡνωμένους ἄρχειν παντὸς στρατοῦ καὶ οὐ μεμερισμένου.* Baroc. 74. Gu. m. 2. *ΛΟΧΩΝ ΑΝΑΣΣΕΙΝ. πότερον, φησὶν, ἑπτὰ ἄνδρας τῶν τάξεων ἄρχειν, ἢ εἷς πρὸς ἕνα, οἱ ἑπτὰ κατ' ἰδίαν περιεσταλμένοι δόρασι.* [1])

V. 743. *ΠΡΟΚΡΙΝΑΣ, ἐκλεξάμενος ἐκείνους τοὺς στρατιώτας, ἤγουν στρατηγοὺς, οἵπερ εἰσὶν ἀνδρειότατοι.* [2]) Baroc. 74.

10) *γράφε* etiam Gu. perspicue, ut non scripturae compendio deceptus King. ita ediderit. *πρὸς τὸ ὄπισθεν,* verbum quod praecessit interpretatur Valck.

1) Aug. *πότερον, φησὶ, κρίνω τοὺς ἑπτὰ τῶν λόγχων* (sic) *ἄρχειν, ἢ διὰ μονοστόλου δορός· ὅ ἐστιν, εἷς πρὸς ἕνα, ὡς ἑπτὰ πρὸς τοὺς ἑπτά.*

2) In Gu. a m. pr. sunt hae glossae: *ἐκλεξάμενος ἐκείνους* (a m. 2. add. *τοὺς στρατηγοὺς*) *ἰσχυρότατοι εἰσίν.*

V. 744. *ΞΥΝΗΚ'*, ἐνόησα, βοηθεῖν πρὸς τὰς ἀναβά-
σεις τῶν τειχῶν. MS. C.C.C. Gu. m. pr. *ΑΜΥΝΕΙΝ*
ΤΕΙΧΕΩΝ, ὥστε βοηθεῖν τῇ πόλει καὶ μὴ τοὺς πολεμίους
ἐᾶν κλίμακας θέντας ἀναβαίνειν ἀνὰ τὰ τείχη. τοῦτο ἔστι
τὸ βοηθεῖν τῇ πόλει τὰς προσαμβάσεις καὶ ἀναβάσεις τῶν
τειχέων· ταύτας γὰρ τὰς προσαμβάσεις καλεῖ βοήθειαν, ὡς
πλείστης σπουδῆς δεομένας καὶ φυλακῆς, ὅπως μὴ γένωνται.
Οὕτω λέγε, καὶ μὴ λάμβανε τὸ εἰς ἔξωθεν. ἢ οὐ λαμβά-
νων ἔξωθεν πρόθεσιν, ἀλλὰ τὸ ἀμύνειν ἀντὶ τοῦ ἀποσοβεῖν
λέγων, καλῶς ἂν εἴπῃς. [3]) Baroc. 74. Gu. m. 2. ἐπα-
ναβάσεις, ὅ ἐστιν ἀποσοβεῖν τῶν τειχέων τὰς ἐπαναβάσεις.

V. 745. *ΚΑΙ ΞΥΣΤΡΑΤΗΓΟΥΣ*, ξύλλεξαι αὐτοῖς
δηλονότι καὶ στρατηγοὺς ἑτέρους μετὰ τῶν [4]) ἑπτά. καθ'
Ὅμηρον γὰρ (Il. κ', 224.) Σύν τε δύ' ἐρχομένω, καί
τε πρὸ ὃ τοῦ ἐνόησεν. *ΕΙΣ Δ' ΑΝΗΡ*. οὐ μόνον
τοὺς ἑπτὰ στρατηλάτας στῆσον, ἀλλὰ καὶ ἄλλους σὺν αὐ-
τοῖς· εἷς γὰρ ἀνὴρ τῶν στρατηλατῶν οὐ δύναται θεωρῆ-
σαι, ἀλλὰ βοηθοὺς παρέσχε (an: παράσχε) ἑκάστῳ. Aug.

V. 746. *ΘΑΡΣΕΙ*, ἀνδρείᾳ. *ΘΑΡΣΕΙ ΠΡΟΚΡΙ-
ΝΑΣ*, ἄνδρας ἐν τόλμῃ ἐκλεξάμενος καὶ ἀνδρείᾳ, ἤγουν
τολμηροὺς καὶ ἀνδρείους, ἢ ἐν εὐβουλίᾳ, ἤγουν φρονίμους
ἄλλως [5]) καὶ ἀγαθοὺς τὰς βουλάς. MS. C.C.C. Gu. m.
pr. Florr. Mosqu. D.

V. 747. *ΑΜΦΟΤΕΡΟΝ*, κατὰ τὰ δύο· οὐδὲν γὰρ
ἔστι τὸ ἕτερον ἀπολειφθὲν τοῦ ἑτέρου. *ΑΜΦΟΤΕΡΟΝ*,
ἀμφότερα ἔστω, ἤγουν καὶ τὰ δύο ἔστω· στερηθὲν γὰρ τὸ

3) Dedi scholion, ut in Gu. legitur; nam quod King. edidit,
dubito an non interpolatum sit. Is duo fecit: ὥστε β. — ἀνὰ
τείχη. (ἀνὰ τὰ τείχη Gu.) tum: τὸ ἀμύνειν τειχέων προσαμβάσεις,
τοῦτό ἐστι τὸ βοηθεῖν τῇ πόλει εἰς τὰς προσαμβάσεις καὶ ἀναβ.
τῶν τειχ. In his dedit ὅπως ἔκπλεκται μὴ γένωνται. Pro ἐκπλ.
Valck. ἔκλεξαι, sed addens: forte tamen scripserat, ὅπως
μὴ κενῶνται id est κένανδροι γένωνται· ut ad binas in-
terpretationes quis adposuerit: ἔκλεξαι, elige harum
quam volueris. Gu. nihil habet, nisi ὅπως μὴ γένωνται sc.
αἱ προσαμβ. Mox King. οὕτω λέγε καὶ λάβῃς τὸ εἰς ἔξωθεν, ἢ
λαμβάνων ἔξωθεν πρόθ. ἀλλὰ καὶ τὸ ἀμ.

4) μετὰ τῶν Aug. et Taur. pro μετ' αὐτῶν.

5) ἄλλως om. MS. C.C.C. ἀλλ' ὡς Mosqu. D.

ἕτερον τοῦ ἑτέρου οὐδέν ἐστιν. Gu. m. pr. Fl. 5. 6. 9.
21. 56. 59. 76. πρόκρινε καὶ ἰσχυροὺς καὶ φρονίμους.
Gu. m. 2.

V. 748. *ΕΠΤΑΠΥΡΓΟΝ ΕΣ ΠΟΛΙΝ*. Γελοίως
τοῦτο φησίν, ὡς μὴ ὢν νῦν ἐν τῇ πόλει. πεφύλακται δὲ
τὰς ὀνομασίας αὐτῶν εἰπεῖν, ὡς φησὶ Δίδυμος, διὰ τὸ
ὑπὸ Αἰσχύλου εἰρῆσθαι ἐν τοῖς ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις [αὐτοῦ]. [6])
ΕΠΤΑΠΥΡΓΟΝ, ἀντὶ τοῦ ἑπτάπυλον. Gu. m. pr. Florr.
omnes. Mosqu. D. *ΜΟΛΩΝ*, ἀπελθών. Gu. m. pr.
Florr.

V. 749. *ΛΟΧΑΓΟΥΣ*, ταξιάρχους. Gu. m. pr. Florr.
στρατηγούς. Gu. m. 2. ἡγεμόνας. Fl. 33. *ΛΕΓΕΙΣ*, συμ-
βουλεύεις. Gu. m. pr. Florr.

V. 750. *ΙΣΟΥΣ ΙΣΟΙΣΙ*, ἰσαρίθμους ἰσαρίθμοις.
Gu. m. pr. Florr. *ΑΝΤΙΘΕΙΣ*, ἀντιτάξας. Gu. m. 1.
Florr. ἀντιπαρατάξας, ἐξ ἐναντίας θείς (Baroc. τιθείς).
Baroc. 74. Gu. m. 2.

V. 751. *ΔΙΑΤΡΙΒΗ*, ἀργία. [7]) Ἄλλως. οὐκ ὀφεί-
λομεν ἑκάστου καταλέγειν τὸ ὄνομα, πολέμου ἐπείγοντος.

V. 753. *ΑΛΛ' ΕΙΜ'*, ἀλλ' ἀπέρχομαι, ὅπως μὴ ἐμ-
ποδίζωμεν τὸ τῶν χειρῶν ἔργον, τουτέστι τὸν πόλεμον.
ΚΑΤΑΡΓΩΜΕΝ Χ. βραδύνωμεν τὴν κίνησιν. Gu. m. 1.
Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. μὴ ἀργοὶ καὶ ἄπρακτοι ὦμεν.
Gu. m. 2. περισσὸν τὸ κατά. Fl. 35. *ΧΕΡΑ*, τὸ ἔρ-
γον, ἀπὸ τοῦ ποιοῦντος τὸ ποιούμενον. Gu. m. 2.

V. 754. *ΚΑΙ ΜΟΙ ΓΕΝΟΙΤΟ*. γένοιτό μοι ἐξ ἐναν-
τίας λαβεῖν τὸν ἀδελφόν μου καὶ φονεῦσαι. Aug. Taur. [8])
ΑΝΤΗΡΗ, ἐναντίον, ἀντίπαλον, ἀντιστάτην. Baroc. 74.
Gu. *ΛΑΒΕΙΝ*, κρατῆσαι. Fl. 59.

6) Gu. πεφ. τὸ ὄνομα αὐτῶν εἰπ. τῇ πόλει. et in fine omittit
αὐτοῦ. Rectius ibi, ut in Barocc. hoc scholion ad v. 751. refer-
tur, omisso δέ.

7) Sic recte Gu. Florr. Edebatur ἀργεία. In sqq. Gu. οὐκ ὀφ.
ἕκαστον κατ' ὄνομα λέγειν τοῦ πολ. ἐπ.

8) In Taur. haec ad v. 756. adscripta sunt: *ΠΑΤΡ. ΠΟΡΘ.*
ταῦτα κατ' εὐχὴν ἐγένετο. καὶ γένοιτό μοι etc. In sequenti scho-
lio ἀντίπαλον est etiam in editis, in Gu. hoc a prima manu, re-
liqua a sec.

V. 755. *ΞΥΣΤΑΘΕΝΤΑ*, συστάδην μαχεσάμενον. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. καὶ σύστασιν πολεμήσαντα, μαχησάμενον. Fl. 59. συμπαραταξάμενον. Gu. m. 2. *ΕΛΕΙΝ ΔΟΡΙ*, φονεῦσαι [9]) διὰ τοῦ δουρός. ἑλεῖν δ. νικῆσαι διὰ τοῦ πολέμου. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

V. 757—760. *ΓΑΜΟΥΣ Δ' ΑΔΕΛΦΗΣ*. τοὺς γάμους σοὶ χρὴ μέλεσθαι. Ἄλλως. τοὺς γάμους σοι χρὴ εἶναι ἐν φροντίδι, προςήκει φροντίζειν τὴν δόσιν τὴν ἐχέγγυον, καὶ τὴν τοῦ γάμου ἔκδοσιν ἀσφαλῆ. Aug.

V. 758. *ΤΗΣ ΤΥΧΗΣ ΕΓΩ ΣΦΑΛΩ*. εἰς τὸν πόλεμον κινδυνεύσω, τῆς εὐτυχίας (τῆς ἐλπιζομένης add. Gu. Florr.) [10]) ἀποτύχω. Baroc. 74. Gu. ἐάν τι τῆς εὐτυχίας διαμάρτω καὶ ἀποτύχω, σοὶ χρὴ καὶ προςήκει μέλεσθαι καὶ φροντίζειν. Fl. 33.

V. 759. *ΤΗΝ ΔΟΣΙΝ*, τὴν ἔκδοσιν. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. τὴν διὰ λόγου. Gu. m. 2. *ΕΧΕΓΓΥΟΝ*, ἀσφαλῆ. *ΕΧΕΓΓ.* βεβαίαν. Gu. m. 2. ἐξ οὗ καὶ ἐγγυηταὶ οἱ εἰς ἀσφάλειαν παραλαμβανόμενοι. Fl. 59. τὴν τοῦ γάμου ἔκδοσιν ἀσφαλῆ ποιῶ. Fl. 33.

V. 760. *ΤΗΝ ΠΡΟΣΘΕ*, τὴν γεγονυῖαν πρόσθεν ἐμοῦ καὶ σοῦ. Gu. m. 2. ἣν ἐποίησα δηλονότι. Fl. 59. *ΕΠ' ΕΞΟΔΟΙΣ ΕΜΑΙΣ*. ἐπὶ τῇ ἐμῇ ἐξόδῳ. Gu. m. pr. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. πρὸς τῆς ἐμῆς ἐξόδου καὶ ἀποδημίας. Fl. 33.

V. 761. *ΤΙ ΔΕΙ*, κατὰ τί δεῖ ἤγουν πρέπει ἐπὶ πολὺ παρατεινομένους λόγους ἀγορεύειν. MS. C.C.C. Gu. m. 1.

V. 762. *ΤΡΕΦ' ΑΞΙΩΣ*. τρέφε αὐτὴν καὶ σοῦ ἀξίως καὶ διὰ τὴν ἐμὴν χάριν. Gu. m. 1.

V. 763. *ΠΑΤΗΡ Δ' ΕΣ ΑΥΤΟΝ*. ἤγουν εἰς ἑαυτὸν ἀμαθὲς ἔργον ἐποίησεν· ἢ (πρὸ τοῦ μέμψιν παρ' ἄλλου λαβεῖν add. Gu.) αὐτὸς ἑαυτὸν μέμφεται, ὡς πάνδεινον ἔργον ποιήσαντα καὶ μωρίας ἔμπλεων· ἢ ὀφείλει αὐτὸς

9) Vulgo φονεύσειν. Corr. Abresch Anim. ad Aesch. p. 18.

10) In Gu. a m. pr. sunt τῆς εὐτ. τ. ἐλπ. ἀπ. quae eadem habent Florr. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. reliqua a m. 2. In edd. tantum erat τῆς εὐτ. ἀποτύχω.

ἑαυτοῦ μωρίαν καταγνῶναι. [1]) Baroc. 74. Gu. εἰς ἑαυτὸν χρεωστεῖ μωρίαν, ἀντὶ τοῦ αὐτὸς ἑαυτοῦ καταγνοίη μωρίαν, ὡς εἴτις εἴποι, ὁ δεῖνα εἰς τόνδε δίκην χρεωστεῖ.

V. 764. *ΟΥΚ ΑΓΑΝ ΣΦ' ΕΠΗΙΝΕΣΑ*. οὐδ' ὅλως, (ἀλλὰ μᾶλλον λίαν ψέγω add. Gu. Mosqu. D.) ἐπίτασιν γὰρ κατὰ τὸ ἐναντίον συνάγει ταῦτα· οἷον οὐ πάνυ χαίρω, ἀντὶ τοῦ, πολλὰ λυποῦμαι, (καὶ οὐκ ἄγαν ἐπαινῶ, ἀντὶ τοῦ λίαν ψέγω. add. MS. C.C.C. et Gu.) MS. C.C.C. Gu. m. 1. Mosqu. D.

V. 765. *ΗΜΑΣ Δ' ΑΡΑΙΣΙ*. καὶ ἡμῖν αἴτιος θανάτου γένηται, [2]) ὅσον ἐπὶ ταῖς ἀραῖς, ἐὰν συμβῇ αὐτὰς ἰσχύσαι· τὸ γὰρ ἢν τύχῃ τοῦτο δηλοῖ.

V. 766. *ΕΝ Δ' ΕΣΤΙΝ ΗΜΙΝ ΑΡΓΟΝ*. ἀργὸν, ἄπρακτον καὶ παραλελειμμένον, ὀφεῖλον γενέσθαι καὶ μὴ γενόμενον. Ἄλλως. Ἐκεῖνο, φησὶ, μόνον ἡμῖν παραλέλειπται, [3]) τὸ παρὰ τοῦ μάντεως ἀκοῦσαι περὶ τούτων· εἰωθότες γὰρ οἱ ἄνθρωποι ἐν ταῖς εὐπραγίαις καταφρονεῖν μαντικῆς, ἐν ταῖς συμφοραῖς ἐπὶ τοὺς μάντεις καταφεύγουσιν. *ΑΡΓΟΝ*, ἀνενέργητον. (ἐλλειπὲς, ἀτελές.) Gu.

V. 768. *ΤΑΥΤΑ*. τὸ Εἴ τι εἰπὼν ἐνταῦθα ἐπάγει πλησίον τὸ Ταῦτα πρὸς τὸ σημαινόμενον· ὅμοιον τῷ· Κοινὰ δ', εἴ τι πείσεται Ἑπτάπυργος ἅδε γᾶ, Φοινίσσᾳ χώρᾳ. MS. C. C. C. Gu. m. 1. Leid.

V. 769. *ΑΥΤΕΠΩΝΥΜΟΝ*, ὁμώνυμον, τῷ αὐτῷ ὀνόματι καλούμενον. [4])

V. 770. *ΛΑΒΟΝΤΑ ΠΕΜΨΩ*. ὡς τοῦ Μενοικέως

1) Priora ἤγουν εἰς ἑαυτὸν — ἔμπλεων in Gu. sunt a m. 2. supra versum scripta, ultima ἢ ὀφ. a m. pr. in margine sic: ἤγουν ὀφ. Pro iis supra versum αὐτὸς ἑαυτοῦ καταγνοίη μωρίαν, quae in sq. scholio edito leguntur: sed μωρίας pro μωρίαν.

2) γενήσεται King. Valck. γεγένηται Taur.

3) παραλέλειπται Valck. scripsit ex Aug. pro περιλέλειπται, quod Taur. etiam servat. Gu. etiam a m. 2. ἓν μόνον παραλέλειπται τὸ π. τοῦ μ. ἀκ. π. τούτων.

4) Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Mosqu. D. ὁμ. τὴν αὐτὴν αὐτῷ ἐπωνυμίαν ἔχοντα.

ἐν τῷ στρατοπέδῳ ὄντος, τοῦτο φησίν. Ἄλλως. Ἐγὼ δὲ τὸν παῖδά σου δεῦρο πέμψω, λαβόντα τὸν Τειρεσίαν, ὅ ἐστιν ἐνεγκόντα. *ΛΑΒΟΝΤΑ*, κομίσοντα. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. *ΠΕΜΨΩ.* μετακαλέσομαι. Fl. 33. *ΔΕΥΡΟ*, ὥςτε ἀγαγεῖν. Fl. 59.

V. 771. *ΗΔΥΣ*, ἡδέως. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

V. 772. *ΕΜΕΜΨΑΜΗΝ*, ἐξεφαύλισα. Gu. m. 2. τὸ μέμφομαι ἐνίοτε μὲν δοτικῇ συντάσσεται, ἐνίοτε δὲ αἰτιατικῇ. Baroc. 74. Gu. m. 1. 5)

V. 773. *ΗΔΗ*, πάλαι. Fl. 59. πρὸ ὀλίγου· ἤγουν ὅτε οὗτος ὁ μάντις τούτους ἐμέμψατο διὰ τὸ μὴ τὴν προςήκουσαν τιμὴν τῷ σφῶν πατρὶ διδόναι, οὔτε ἔξοδον ἐκ τοῦ οἴκου. Gu. m. 2. πρὸ ὀλίγου ἐνώπιον αὐτοῦ ἐμεμψάμην τὴν μαντικὴν, ὥςτε μέμψασθαί μοι ἔχειν. 6)

V. 774—777. *ΠΟΛΕΙ ΔΕ ΚΑΙ ΣΟΙ.* σοὶ μὲν γὰρ λέγω, ἐὰν ἡ ἐμὴ δύναμις κρατήσῃ καὶ νικήσῃ τὸν Πολυνείκην, οὐ χρὴ ταφῆναι αὐτὸν ἐν ταύτῃ τῇ γῇ. Aug.

V. 774. *ΕΠΙΣΚΗΠΤΩ.* ἐντέλλομαι, (παραγγέλλω, προστάττω.) Baroc. 74. Gu. m. 1. et 2. 7)

V. 775. *ΗΝΠΕΡ.* ἐὰν ἡ ἐμὴ δύναμις ἐπικρατήσῃ. 8) *ΤΑΜΑ*, τὸ ἐμὸν μέρος, ἤγουν ἐγώ. Baroc. 74. Gu. m. 1. *ΝΕΚΥΝ*, τὸ σῶμα.

V. 777. *ΘΝΗΣΚΕΙΝ*, θανατοῦσθαι. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. ἐπισκήπτω. Gu. m. 2. *ΦΙΛΩΝ*, συγγενῶν. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. διὰ τούτου προαναφέρει τὰ κατὰ τὴν ἀδελφήν. 9)

5) King. hoc scholion ad v. 773. retulit.

6) Barn. edidit ὥςτε μέμψ. μοι καὶ μομφὴν ἔχειν. Gu. ὥςτε μομφὴν ἔχειν ἐμοὶ, ἤγουν ὥςτε μέμφεσθαι ἐμοί. e quibus ultima ἤγουν κ. τ. λ. e Bar. 74. scholio ad v. 772. praefixit King.

7) ἐντέλλομαι est etiam in editis. Taur. addit: τὸ δὲ ἐπισκήπτω ἀπὸ κοινοῦ.

8) Gu. ἐὰν ἡ ἐμὴ δύν. κρατήσῃ καὶ νικήσῃ. Fl. 33. ἐὰν ἡ ἐμὴ δ. κρ. καὶ φονεύσῃ τὸν Πολυνείκην. Taur. ἐὰν ἡ ἐμὴ δύν. φονεύσῃ καὶ νικήσῃ τὸν Πολ.

9) Flor. 33. διὰ τούτων προαναφωνεῖ τὰ κατὰ τὸν ἀδελφόν.

V. 779. *ΕΚΦΕΡΕΤΕ ΤΕΥΧΗ*, ἔξω φέρετε τὰ ὅπλα. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. 10) *ΠΑΝΟΠΛΑ Τ᾽ ΑΜΦΙΒΛΗΜΑΤΑ.* ἤγουν τὰ ἐνδύματα τὰ πάνοπλα, τουτέστι τὰς πανοπλίας. Gu. m. 1. Florr. iidem. περιβλήματα, κράνος, θώρακα, ἀσπίδα, ξυστίδα, κνημίδας καὶ τἄλλα, ἤγουν τὰς πάντα τὸν ἄνθρωπον ὁπλιζούσας περιβολάς. 1) Gu. m. 2. *ΠΑΝΟΠΛΑ Τ᾽ ΑΜΦΙΒΛ.* ταῦτα τινὲς εἴδη δορατίων φασί.

V. 781. *ΣΥΝ ΔΙΚΗι*, σὺν κρίσει νικηφόρῳ· ἑαυτὸν γὰρ δίκαιον ᾤετο ἀμυνόμενος περὶ τῆς πατρίδος, ἐκεῖνον δὲ ἀσεβῆ κατὰ πατρίδος στρατευόμενον. καὶ Ὅμηρος, (Il. μ΄, 243.) *Εἷς οἰωνὸς ἄριστος ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης.* 2) *ΝΙΚΗΦΟΡΩι*, νίκην ἐπαγούσῃ. Σὺν δίκῃ λέγει χωρεῖν εἰς τὸν ἀγῶνα, ἐπεὶ νομίζει αὐτὸς ἔχειν τὸ δίκαιον ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἀμυνόμενος. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

V. 782. *ΤΗι Δ᾽ ΕΥΛΑΒΕΙΑι.* σωματοποιεῖ τὴν Εὐλάβειαν, ὡς Ὅμηρος, (Il. λ΄, 37.) *Δεῖμός τε Φόβος τε.* 3) τῇ δ᾽ Εὐλαβείᾳ εὔχονται, ἵνα αὐτοὶ ἀφόβως ἀπέλθωσιν, ἢ ἵνα τοῖς πολεμίοις φόβον ἐμβάλῃ. *ΤΗι Δ᾽ ΕΥΛΑΒΕΙΑι.* Εὐλάβεια θεὰ παρ᾽ Ἕλλησιν ἔφορος φόβου. λέγει οὖν ταύτῃ προςεύξασθαι, ἢ ἵνα εὐμενῶς εἰς αὐτοὺς βλέψῃ καὶ ἀφόβως ἐπελθεῖν παρασκευάσῃ τοῖς πολεμίοις, ἢ ἵνα φόβον ἐμβάλῃ τοῖς ἐχθροῖς. Baroc. 74. Gu. m. 2. τῇ συστολῇ, τῇ προμηθείᾳ. Gu. m. 2. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. φόβῳ. Fl. 33.

V. 784—817. *Ω ΠΟΛΥΜΟΧΘΟΣ ΑΡΗΣ.* Τὰ τοιαῦτα εἴδη τῶν χορῶν καλεῖται τριὰς ἐπῳδικὴ, ὡς εἰρη-

10) In editis est τεύχη τὰς ἀσπίδας.

1) In editis est ἀμφιβλήματα δὲ τὰ ἐνδύματα πάντα τὰ τὸν ἄνθρωπον ὁπλίζοντα. λέγει δὲ θώρακα, περικεφαλαίαν, κνημίδα. οἱ δὲ γράφουσι τὰ σάγματα, pro quo Aug. οἱ δὲ γράφουσιν ἀγάλματα. Verba περιβλήμ. — τἄλλα sunt etiam in marg. cod. Leid.

2) Gu. m. 2. ὑπὲρ γὰρ τῆς πατρίδος παραταξόμεθα. καὶ Ὅμ. εἷς οἰ. κ. τ. λ.

3) Aug. Δεῖμός τ᾽ ἠδὲ Φόβος τε, quod recepit Valck. lectum Il. δ΄, 440. Suspecta mihi est haec lectio propter additum τε. In fine ἐμβάλῃ, quod coniecit Valck., legitur in Taur.

ται. οὕτω δὲ χρὴ γράφειν τά τε κῶλα καὶ τοὺς στίχους, ὡς διωρθώθη παρ᾽ ἐμοῦ· ἀτάκτως γὰρ ἦσαν καὶ ἀναρμόστως ἐν τοῖς ἀντιγράφοις κείμενα, καὶ πολύν μοι παρέσχον πόνον εἰς τάξιν ταῦτα καὶ ἁρμονίαν μετενεγκεῖν. τὰ μὲν γὰρ ἦσαν δακτυλικὰ, τὰ δὲ ἀναπαιστικὰ κῶλα, οὐ μὴν δὲ καὶ κατὰ λόγον κείμενα. ἀλλ᾽ εἴ τις ὀρθῶς λογίζοιτο, καλῶς ἂν εὕρῃ ταῦτα διορθωθέντα. ἔστι τοίνυν τῆς στροφῆς τὰ κῶλα καὶ οἱ στίχοι ιζ, καὶ τὰ τῆς ἀντιστροφῆς τοσαῦτα, τὰ πάντα μέντοι δακτυλικά. τὸ α τετράμετρον ἀκατάληκτον· κατὰ γὰρ μονοποδίαν μετρεῖται τὰ δακτυλικά. ὁ β καὶ ὁ γ καὶ ὁ δ ἑξάμετροι. τὸ ε ὅμοιον τῷ α. ὁ ϛ, ὁ ζ, ὁ η καὶ ὁ θ πάλιν ἑξάμετροι. τὸ ι ὅμοιον τῷ α. τὸ ια ἑξάμετρον, τὸ ιβ δίμετρον, τὸ ιγ, τὸ ιδ, τὸ ιε καὶ τὸ ιϛ ὅμοια τῷ α. [4]) τὸ ιζ ἐφθημιμερές. ἐπὶ τῷ τέλει τῆς τε στροφῆς καὶ τῆς ἀντιστροφῆς παράγραφος.

V. 784 sq. *Ω ΠΟΛΥΜΟΧΘΟΣ ΑΡΗΣ*, πολλῶν καμάτων αἴτιε [5]) Ἄρες, διατί πρὸς φόνον καὶ πρὸς θάνατον ἐνθουσιᾷς, ἀνάρμοστος ὑπάρχων ταῖς ἑορταῖς τοῦ Διονύσου; Gu. m. 1. ὦ πολύμοχθε καὶ πολύπονε Ἄρη, τί ἄρα κατέχῃ ἐν φόνῳ καὶ θανάτῳ, ἤγουν φόνους καὶ θανάτους ποιεῖς, παράμουσος καὶ ἐναντίος ταῖς ἑορταῖς τοῦ Διονύσου; Gu. m. 2. *Ω ΠΟΛΥΜΟΧΘΟΣ*. ἔδει, ὦ πολύμοχθε Ἄρες. Ἀττικὴ δέ ἐστιν ἡ κλίσις. Aug. Taur. Fl. 33. [6])

V. 785. *ΚΑΤΕΧΗι*. χαίρεις καὶ ἐνθουσιᾷς. *ΒΡΟΜΙΟΥ ΠΑΡΑΜΟΥΣΟΣ ΕΟΡΤΑΙΣ*. οὗτος ὁ σὺν ταῖς τοῦ Διονύσου ἑορταῖς παρηλλαγμένην μοῦσαν ἔχων, ἐναντίος ταῖς τοῦ Βρομίου ἑορταῖς, ἀσύμφωνος κατὰ τὴν μοῦσαν· ἐν γὰρ εἰρήνης καιρῷ τὰ τοῦ Διονύσου γίνεται. Aug. Taur. [7]) ἐναντίος, οὐ τὴν αὐτὴν μοῦσαν ἔχων ἐκείνῳ· ὃ

4) Legebatur τὸ ι καὶ τὰ λοιπὰ ὅμοια τῷ α. τὸ ιζ ἐφθ. Quae interiecta sunt, e Baroc. 74. addidit King.

5) αἴτιε. Sic Gu. αἴτιος Junt. Basil.

6) Aug. ὦ πολύμοχθε. ἄρ᾽ Ἀττική ἐστιν ἡ λέξις. Valck. coniic. ἀλλ᾽ Ἀττ. ἐστιν ἡ λ. vel simile quid. Quod dedi, est in Taur. qui ἄρε, et Florr. qui Ἄρης habent; hi addunt etiam ὦ πολλῶν καμάτων μεστὲ Ἄρης.

7) Taur. — — μοῦσαν ἔχων ἐναντίος· τουτέστι — ἀσύμφωνος,

μὲν γὰρ χαρᾶς αἴτιος, σὺ δὲ λύπης καὶ φόνων. [8]) τουτέστι ταῖς τοῦ Βρομίου ἑορταῖς ἀσύμφωνος. Ἄλλως. ἀσύμφωνος, ὡς καὶ τὴν ἄνοιαν παράνοιαν φασίν· οὐ συνῳδὸς, ἀλλὰ ἀλλότριος.

V. 786—790. *ΟΥΚ ΕΠΙ ΚΑΛΛΙΧΟΡΟΙΣ*. οὐκ ἐπὶ στροφαῖς καὶ κύκλοις χορῶν καλλιχόρων, εὐπρεπείαις λέγω νεάνιδος, ἤγουν ἐφ᾽ οἷς διαπρέπουσιν αἱ νεάνιδες, τὸν σὸν βόστρυχον ἀναπετάσας κατὰ τὰ ἀπηχήματα τῆς σύριγγος περιηχῇ μέλος, ἐν ᾧ χάριτες εἰσὶ χαρὰν ἐμποιοῦσαι καὶ ἀγαλλίασιν. ἀλλὰ σὺν ὁπλοφόροις ἀνδράσι πρὸ τῶν Θηβῶν χορεύεις χορείαν ὑβριστικὴν, κακομουσοτάτην, διεγείρας τὸν στρατὸν τῶν Ἀργείων ἐπὶ φόνον. *ΟΥΚ ΕΠΙ ΚΑΛΛΙΧ.* οὐκ ἐν ταῖς ὥραις, ἤτοι τῷ ἔαρι ἔκλυτον ἐάσας τὸν πλόκαμον ἐπὶ καλλιχόροις στεφάνοις νεάνιδος, ἤγουν ἐπὶ ἐστεφανωμένῃ καὶ χορευούσῃ νεάνιδι, καθάπερ ὁ Διόνυσος ποιεῖ, ᾄδεις ᾠδὴν κατὰ τὰ ἀπηχήματα τοῦ αὐλοῦ, ἐν ᾗ ᾠδῇ χαροποιοὶ ἡδοναὶ εἰσίν. ἀλλὰ ἐπὶ τὰς Θήβας ἐν φόνῳ ἀγαγὼν στρατὸν Ἀργείων σὺν ὁπλοφόροις ἀνδράσιν ἔμπροσθεν ἐκείνων χορεύεις καὶ μετὰ χοροῦ ᾄδεις κῶμον καὶ ᾠδὴν ἀναυλότατον, καὶ λύπης γέμοντα. Gu. m. 2.

V. 786. *ΚΑΛΛΙΧΟΡΟΙΣ*. δέον καλλιχόρου εἰπεῖν πρὸς τὸ νεάνιδος, καλλιχόροις εἶπε πρὸς τὸ στεφάνοις ἔθει ποιητικῷ, ὡς καὶ κατωτέρω ἐρεῖ τὸ ψαλλίοις τετραβάμοσιν. Gu. m. 2. *ΚΑΛΛΙΧ. ΣΤΕΦ.* ἤγουν ἐν τῇ συζεύξει. Fl. 59.

V. 786. *ΝΕΑΝΙΔΟΣ ΩΡΑΙΣ*. ἀντὶ τοῦ ὡραίας, ἀκμαίας, ὥραν ἐχούσης γάμου. [9]) Τὸ δ᾽ ἑξῆς· Οὐ μέλπῃ, τουτέστιν οὐκ ᾄδεις, οὐδὲ ὑμνεῖς, ἐπὶ ἀκμαζούσῃ κόρῃ νυμ-

ὡς καὶ etc. oculis librarii ad eadem verba secundi scholii aberrantibus.

8) Verba ἐκείνῳ — φόνων e Gu. addidi. In eo desunt verba τουτέστι ταῖς τοῦ Βρ. ἑ. ἀσύμφ. et in fine ἀλλὰ ἀλλότριος. Idem φασὶν perspicue, prout coni. Valck. pro φησίν.

9) Ut edidi, est in Taur. pro Aug. ὡραίεις (Valck. ὡραίαις), ἀκμαίαις, ὥρ. ἐχούσαις γάμων. In fine Aug. καὶ οἱ τούτου χωρ ἀλλ᾽ ἐπιπολέμου ὁρᾷς. quae recte emendata esse a Valck. monstrat Taur. nisi quod ἐπὶ πολέμους habet pro ἐπὶ πόλεμον.

φιδίους ᾠδὰς, οὐδὲ αὐλῶν μέλεσι γαμηλίων χορεύεις, ἀνασείσας τὸν πλόκαμον, ὥςπερ ὁ Διόνυσος καὶ οἱ τούτου χοροὶ, ἀλλ' ἐπὶ πολέμους ὁρμᾷς. Aug. Taur. τοῖς γαμηλίοις καιροῖς. τινὲς δὲ οὕτως, νεάνιδος ἀκμαίας, ὥραν ἐχούσης γάμου. διὰ τί δὲ μὴ τὸν σὸν βόστρυχον ἐπὶ στεφάνοις νεάνιδος ὥραις ἐκπετάσας μέλπῃ πρὸς πνεῦμα λωτοῦ. ἔνιοι δὲ, νεάνιδος ὥρας, τοῦ ἔαρος τοῦ πάντα νέα ποιοῦντος. Ἄλλως. οὐ καλλιχόροις στεφάνοις βόστρυχον ἀναπετάσας ἐπὶ γάμοις νεάνιδος μέλπῃ νυμφιδίους ᾠδὰς πρὸς αὐλόν· ἢ (leg. ἢ) ἐπὶ πρὸς τὸ ὥραις, ἐπὶ ὥραις νεάνιδος. *ΝΕΑΝΙΔΟΣ ΩΡΑΙΣ.* ἐν ἔαρι γινομένων τῶν Διονυσιακῶν, ὅσαι τῶν παρθένων ἦσαν βάκχαι, ἀναπετῶσαι καὶ ἔκλυτον ἐῶσαι τὸν αὐτῶν βόστρυχον, ἐχόρευόν τε καὶ ᾖδον πρὸς αὐλὸν, ὃν νῦν καλεῖ λωτόν. καὶ εἰκότως παρείκασε τῷ λωτῷ τὸν αὐλὸν, κάλαμόν τε ὄντα καὶ ἐμμελῆ καὶ γλυκύτητος [10]) γέμοντα, καθάπερ ἐκεῖνος· ἔφερον δὲ αἱ βάκχαι καὶ κλάδους κισσοῦ, ἀλλὰ καὶ νεβρίδας ἐφόρουν· νεβρὶς δέ ἐστι δέρμα ἐλάφου μικροῦ κατάστικτον, ἣν καλοῦσι δορκάδα, ὡς νεβρόν. Ἐπειδὴ γὰρ οἱ μαινόμενοι τὸ δέρμα αὐτῶν κατατέμνοντες κατάστικτον ποιοῦσι τοῖς μώλωψι, διὰ τοῦτο καὶ αὗται μανίαν ὑποκρινόμεναι σώφρονα ἐνεδέδυντο νεβρίδας. Bar. 74. Gu. m. 2.

V. 787. *ΑΜΠΕΤΑΣΑΣ.* ἀνασείσας [1]) τὸν πλόκαμον, ὥςπερ ὁ Διόνυσος. *ΚΑΤΑ ΠΝΕΥΜΑΤΑ.* ἡ κατὰ ἀντὶ τῆς πρὸς, πρὸς πνεύματα, ὅ ἐστιν ἀπηχήματα τοῦ αὐλοῦ.

V. 788. *ΜΟΥΣΑΝ*, ᾠδήν. οὐ τοιαύτην, φησὶν, ἔχεις μοῦσαν, ἐν ᾗ χάριτες εἰσὶ χορείας [2]) αἴτιαι γενόμεναι. ἢ

10) γλυκύτητος γ. Sic Gu. pro γλυκύ τι γ. quod dedit King. et paulo post κλάδους κισσοῦ, non κλάδους καὶ κισσοὺς, quod legitur in Barocc. E Gu. addidi etiam supra αὐτῶν ante βόστρυχον, et in seqq. μικροῦ post ἐλάφου, ὡς νεβρὸν post δορκάδα, σώφρονα post ὑποκρινόμεναι. Cf. scholion editum ad 791. νεβρίδων.

1) Aug. ἐπανασείσας. Indidem est ἡ κατὰ pro ἢ κατά.

2) χορείας. Sic Taur. quod coniectura assecutus erat Valck. quum in Aug. scriptum esset χορο*** Flor. χορείαις. In fine ποιητικαὶ εἰρ. est etiam e Taur. pro ποιητικὴν εἰρ. Aug. vel ποιητικὴν εἰρήνην Flor. In Taur. scholio praemissa sunt ista: οὐδ' ἐπὶ καλλιστεφάνοις ὡραίας νεάνιδος ἁπλώσας τὸν βόστρυχον κατὰ πνεύματος τοῦ λωτοῦ.

οὕτως. οὐ μέλπῃ τοιαύτην ἔχων μοῦσαν, ἐν ᾗ χάριτες εἰσὶ τουτέστι ποιητικαὶ εἰρήνης. Aug. Taur. Fl. 33.

V. 789 sq. *ΑΛΛΑ ΣΥΝ ΟΠΛΟΦΟΡΟΙΣ.* τοῦτο μὲν οὐ ποιεῖς, ἀλλὰ τόδε. Τὸ δὲ ἑξῆς· ἀλλὰ προχορεύεις· σὺ δὲ, φησὶν, ὦ Ἄρες, [3]) ἀνασκιρτᾷς σὺν ὁπλοφόροις ἀνδράσιν, καὶ χορεύεις χορείαν ἄτοπον, τὸν Ἀργείων στρατὸν παροξύνας κατὰ τοῦ τῶν Θηβαίων αἵματος. Aug. Taur. *ΑΛΛΑ ΣΥΝ ΟΠΛΟΦΟΡΟΙΣ*, ἀλλὰ σὺν ὁπλοφόροις κῶμον ἀναυλότατον προχορεύεις, στρατὸν Ἀργείων ἐπιπνεύσας τῷ αἵματι τῆς Θήβης, ὅ ἐστι τῷ γένει τῶν Θηβαίων. Ὅμηρος· (δ, 611.) Αἵματος εἶς ἀγαθοῖο. [4]) *ΑΛΛΑ ΣΥΝ ΟΠΛΟΦΟΡΟΙΣ.* τὸ ἑξῆς, ἀλλὰ σὺν ὁπλοφόροις Θήβαις στρατὸν Ἀργείων ἐπιπνεύσας, ὅ ἐστιν ἐνθουσιάσας ἑκάτερον στράτευμα, καὶ κατόχους αὐτοὺς ποιήσας ἑαυτοῦ, αἵματι κῶμον ἀναυλότατον προχορεύεις, ὅ ἐστι προκαλῇ αὐτοὺς εἰς ἄμουσον κῶμον σὺν αἵματι· λέγει τὸν πόλεμον. *ΕΠΙΠΝΕΥΣΑΣ*, κινήσας. Fl. 33.

V. 790. *ΚΩΜΟΣ*, εἶδος ὀρχήσεως. *ΚΩΜΟΝ*, ὄρχησιν, ᾠδήν. κῶμος κυρίως ἡ μετὰ μέθης ᾠδή. Gu. m. 2. *ΑΝΑΥΛΟΤΑΤΟΝ*, ἀπὸ τοῦ αὐλὸς, ἐκμελῆ καὶ ἄμουσον· σάλπιγξ γάρ ἐστιν ὁ αὐλὸς τοῦ πολέμου. [5]) *ΠΡΟΧΟ-*

3) ὦ Ἄρες. Sic Taur. pro ὦ Ἄραβες, quod miror non correxisse Valck. Paulo post Taur. ἄτοπον τοῦ τὸν Ἀργ. στρ. παροξύναι κατὰ τοῦ τῶν Θ. αἵ. unde alterum τοῦ adscivi.

4) Aug. Taur. σὺν τῷ αἵμ. τῆς Θήβας. Ex iisdem accessit Ὅμηρος. Tum Aug. addit αἵμ. εἶς ἀγ. φίλων, Taur. αἵμ. εἶς ἀγ. φίλον τέκος. Gu. ἐπὶ φόνον a m. 1. supra quod sec. scripsit: ἢ ἐπὶ τῷ αἵματι καὶ τῷ γένει τῆς Θήβας. ὅτι δὲ αἷμα τὸ γένος, καὶ Ὅμηρος μαρτυρεῖ· αἵμ. εἶς ἀγ.

5) Aug. κῶμον ἀναυλότατον et om. ἀπὸ τοῦ αὐλὸς et in fine habet σάλπ. γάρ ἐ. ὁ πολέμιος αὐλός. In editis hoc scholion cum priore iunctum erat: πόλεμον. ἄναυλον δὲ etc. Sic paulo post in editis ἡ δὲ πρὸ etc. ubi in Aug. et Taur. novum scholion incipit.

ΡΕΥΕΙΣ. ἡ πρό πλεονάζει, ὡς τὸ νῆάς τε προπάσας (Il. β', 493.), ἀντὶ τοῦ κωμάζεις.

V. 791—797. *ΟΥΔ' ΥΠΟ ΘΥΡΣΟΜΑΝΕΙ.* οὐδὲ ὑπὸ τῷ Διονύσῳ τῷ μετὰ θύρσων μαινομένῳ χορεύεις, δέρματα ἐλάφων ἐνδεδυμένος, καὶ ἐπὶ τοῖς ῥεύμασι τοῦ Ἰσμηνοῦ τοῦ ποταμοῦ πορευόμενος σὺν ἅρμασι καὶ χαλινοῖς τετραπόδων μονωνύχων ἵππων ἱππεύσεσιν ὁρμᾷς, διεγείρας τοὺς Ἀργείους κατὰ τῆς γενεᾶς τῶν ἀπὸ τῆς σπορᾶς τῶν ὀδόντων τοῦ δράκοντος ἀναδοθέντων, λέγω θίασον ἀσπιδοφόρον (Gu. ἀσπιδηφ.), ἔνοπλον, ἀντίπαλον κατὰ τὰ λίθινα τείχη ὁπλίσας χαλκῷ. *ΟΥΔ' ΥΠΟ ΘΥΡΣ.* οὐδέ, ὥςπερ αἱ Βάκχαι, χορεύεις ὑπὸ τῷ θυρσομανεῖ Διονύσῳ μετὰ νεβρίδων, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῖς χεύμασι τοῦ Ἰσμηνοῦ βαίνων θοάζεις καὶ θηριωδῶς ὁρμᾷς ἐν ἅρμασι καὶ χαλινοῖς τετραβαμόνων μωνύχων πώλων (πρὸς γὰρ τὸ ψαλλίοις τὸ τετραβάμοσιν εἶπεν) ἐν ἱππεύσεσι καὶ ἵππων καταδρομαῖς, ἐπαγαγὼν ἐπὶ τοῖς Θηβαίοις κατὰ τὰ λάϊνα λέγω τείχη Ἀργείους, θίασον καὶ χορὸν ἀσπίδας φέροντα, ἔνοπλον, ἐναντίον Θηβαίοις ἢ τῷ Διονύσου χορῷ, καὶ οὐ κλαδηφοροῦντα μετὰ νεβρίδων, ὥςπερ ἐκεῖνος, κοσμήσας τοῦτον ἐν χαλκῷ. Gu. m. 2. [6])

V. 791. *ΟΥΔ' ΥΠΟ ΘΥΡΣΟΜΑΝΕΙ.* ἀντὶ τοῦ θυρσομανοῦς. λέγει δὲ τοῦ Διονύσου. ἡ ὑπό (f. ἢ ἡ ὑπό) ἀντὶ τῆς σύν, σὺν θυρσομανεῖ Διονύσῳ· ὅπερ καὶ ἄμεινον. θύρσος δὲ ὁ ἁπαλὸς κλάδος τοῖς νάρθηξι περιπλεχθείς. [7]) *ΘΥΡΣΟΜΑΝΕΙ*, τῷ θύρσοις καὶ κλάδοις κισσοῦ βακχεύοντι. Gu. m. 2. *ΝΕΒΡΙΔΩΝ.* νεβρίς ἐστι δέρμα ἐλάφου κατάστικτον, ὃ φοροῦσιν οἱ βακχευταί. ἐπειδὴ γὰρ οἱ μαινόμενοι τὸ δέρμα αὐτῶν κατατέμνοντες ποικίλον αὐτὸ [8]) ποιοῦσιν, οἱ σώφρονα μανίαν μαινόμενοι τῷ κατα-

6) Brevius Taurin. et Flor. 33. οἷον οὐ χορεύεις μετὰ κλάδων καὶ δερμάτων ἐλάφων, ἀλλὰ ἁρμάτων ἐπιβαίνων καὶ ἵππων τετραπόδων παρὰ ταῖς ὄχθαις τοῦ Ἰσμηνοῦ ταῖς ἱππικαῖς χορείαις ἀνασκιρτᾷς, ἐπεγείρας καὶ παροξύνας τὴν γένναν τῶν Θηβαίων τοῖς Ἀργείοις, τὸν χορὸν τὸν φέροντα καὶ σείοντα τὰς ἀσπίδας ἐξ ἐναντίας κοσμήσας τῷ σιδήρῳ.

7) In editis nihil erat, nisi ἡ ὑπὸ ἀντὶ τῆς σύν, σὺν θ. Δ. Reliqua ex Aug. addidit Valck.

8) αὐτὸ e Taurin. additum.

στίκτῳ τῆς νεβρίδος σοφίζονται τῆς μανίας τὸ σχῆμα. *ΔΙΝΕΥΕΙΣ*, οὐδὲ χορεύεις, φησίν, ὑπὸ θυρσομανεῖ τῷ κώμῳ μετὰ νεβρίδων, ἐν ἅρμασι καὶ ἵπποις ἀναστρέφων, τουτέστιν, οὐ νεβρίδας ἔχων καὶ θύρσους, ὥςπερ οἱ τοῦ Διονύσου χοροί, δινεύεις καὶ περιχορεύεις, ἀλλὰ ἅρμασι καὶ ἵπποις [9]) ἐπιβαίνεις, ἅρμασι δὲ τοῖς τετραπόδεσι, οἷς τετράποδα ὑπέζευκται. Καὶ ψαλίων, χαλινῶν· ἀντίπτωσις δέ ἐστι, σὺν ἅρμασι καὶ ψαλίοις μωνύχων πώλων. Τετραβάμοσι δὲ τετραπόδων. Aug. Taur.

V. 792. *ΨΑΛΙΟΙΣ*, χαλινοῖς μονωνύχων ἵππων καὶ τετραπόδων. *ΨΑΛΙΟΙΣ.* ψάλιον Ἀττικῶς, ψέλλιον κοινῶς. ἔστι δὲ ψέλιον ὁ κρίκος τοῦ χαλινοῦ, ἢ ἁπλῶς ὁ κρίκος. ἐνταῦθα δὲ ψάλια τοὺς χαλινοὺς φησίν, τῷ μέρει ἀντὶ τοῦ ὅλου χρώμενος. Baroc. 74. Gu. m. 1. *ΜΩΝΥΧΑ ΠΩΛΟΝ.* μώνυχα πῶλον γράφε· οὕτω γὰρ ἔχει πρὸς τὸ μέτρον ὀρθῶς· καὶ πρὸς τὸ δινεύεις σύναπτε οὕτως· ἀλλὰ δινεύεις καὶ κινεῖς μώνυχα πῶλον ἐν ἅρμασι τετραβάμοσι, καὶ ψαλίοις· τὰ ἅρματα γὰρ εἰσὶ τετραβάμονα, οὐ τὰ ψάλια. Bar. 74.

V. 793. *ΕΠΙ ΧΕΥΜΑΣΙ ΒΑΙΝΩΝ.* ἡδὺ μὲν καὶ χάριεν οὐδὲν πράττεις, [10]) ἐπιβαίνων δὲ τοῖς χεύμασι τοῦ Ἰσμηνοῦ, σὺν ἅρμασι καὶ ψαλίοις μωνύχων πώλων, τῇ ἱππικῇ ἐκμαίνῃ.

V. 794. *ΕΠΙΠΝΕΥΣΑΣ.* ἀντὶ τοῦ παροξύνας τοὺς Θηβαίους, καὶ ἐξ ἐναντίας αὐτοὺς τάξας τοῖς Ἀργείοις. [1]) ἀπὸ δὲ τοῦ ἐναντίου νῦν εἶπεν· ἐν γὰρ τοῖς ἀνωτέρω τοὺς Ἀργείους εἶπε παροξύνεσθαι κατὰ τῶν Θηβῶν. τοῦτο δὲ φησίν, ὡς τοῦ Ἄρεως ἑκατέρους παροξύνοντος κατ' ἀλλήλων.

V. 795. *ΣΠΑΡΤΩΝ ΓΕΝΝΑΝ.* κατὰ τὴν γενεὰν τῶν σπαρτῶν, ἤγουν τῶν ἀπὸ τῆς σπορᾶς τῶν ὀδόντων τοῦ δράκοντος ἀναδοθέντων. MS. C.C.C. Gu. m. 1. *ΣΠΑΡΤΩΝ ΓΕΝΝΑΝ*, τοὺς Θηβαίους· οἱ γὰρ περιλειφθέντες [2])

9) Verba ἀναστρέφων — — ἀλλὰ ἅρμασι καὶ ἵπποις e Taur. accesserunt.

10) Sic Aug. Vulgo ἡδὺ μὲν οὐδ. εἰ καὶ χαρίεν πρ.

1) Aug. ἐπιπν. ἐπιπέμψας, παροξ. τοὺς Θ. καὶ ἐξεν. αὐτοὺς στήσας τοὺς Θηβαίους.

2) Sic Taur. παραλειφθέντες Aug. Gu. a m. 2. hoc scholion

ἐκ τῶν σπαρτῶν ὀδόντων τοῦ δράκοντος τῶν ἑξῆς πάντων εἰσὶ πρόγονοι. *ΕΠΙΠΝ.* — *ΓΕΝΝΑι.* διεγείρας κατὰ τῆς γενεᾶς τῶν Σπαρτῶν. Mosqu. D.

V. 796. *ΑΣΠΙΔΟΦΕΡΜΟΝΑ*, τουτέστιν ἀσπιδοθρέμμονα· φέρσαι γὰρ 3) τὸ θρέψαι· τὸν ἐν ἀσπίδι τραφέντα, τουτέστι τὸν σπαρτὸν λαὸν, τὸν πολεμικὸν, παραγώγως. *ΑΣΠΙΔΟΦΕΡΜΟΝΑ*, ἀσπιδηφόρον. MS. C. C. C. Gu. m. 1. *ΑΣΠΙΔΟΦΕΡΜΟΝΑ ΘΙΑΣΟΝ ΕΝΟΠΛΟΝ.* ὁ νοῦς οὕτως· κοσμήσας χορὸν οὐ θυρσοφόρον, ἀλλ' ἀσπιδοφέρμονα, οὐ συνθιασώτην 4) καὶ σύγκωμον χορὸν, ἀλλ' ἀντίπαλον, οὐ κισσῷ κοσμήσας, ἀλλὰ χαλκῷ. Εἰ δὲ ἦν ἐπὶ Διονύσου, οὕτως ἂν ἔφη, θυρσοφόρον θίασον, σύγκωμον, κατὰ σύμφυτα ὄρη κισσῷ κοσμήσας κατὰ τὰ λάϊνα τείχη.

V. 797. *ΛΑΙΝΑ ΤΕΙΧΕΑ.* περισσὸν ἐνταῦθα τὸ χαλκῷ κοσμήσας· διὸ καὶ ἐξεβλήθη παρ' ἐμοῦ. εὔοπλον δὲ γράφε, μὴ ἔνοπλον. οὕτω γὰρ ἁρμόζει τῷ μέτρῳ. Baroc. 74.

V. 798—800. *Η ΔΕΙΝΑ ΤΙΣ ΕΡΙΣ Θ.* ὄντως χαλεπή τις θεὸς ἡ Ἔρις, ἥτις 5) ταύτας τὰς βλάβας ἐβουλεύσατο κατὰ τῶν βασιλέων τῆς γῆς ταύτης, τῶν ἀπὸ τοῦ Λαβδάκου καταγομένων, τῶν πολλοὺς καμάτους ὑπομεμενηκότων. 6) *Η ΔΕΙΝΑ ΤΙΣ ΕΡΙΣ.* τοῦτο καθολικόν·

habet: οἱ περιλειφθέντες ἐκ τῶν σπαρτῶν Γιγάντων, ὡς Αἰσχύλος φησὶν, ἦσαν οὗτοι· Χθόνιος, Οὐδαῖος, Πέλωρος (Πέλωρ), Ὑπερήνης, Ἐχίων, ὃς ἔγημεν Ἀγαυὴν τὴν τοῦ Κάδμου θυγατέρα, ἐξ ἧς ποιεῖ Πενθέα, οὗ Ὄκλασος, οὗ Μενοικεὺς, οὗ Κρέων καὶ Ἰοκάστη. quod infra ad v. 942. in editis exstat, in nonnullis aliter scriptum.

3) φέρψαι corr. Valck. a φέρβω, quamvis apud Heracl. alleg. Hom. p. 491. etiam legatur φέρσαι τὸ γεννῆσαι.

4) συνθιασώτην e Taur. recepi pro συνθίασον. Idem Codex post οὐ χαλκῷ κοσμήσας addit οὐ κατὰ τείχη. non male, modo additum esset ἀλλὰ κατ' ὄρη. Ultima κατὰ τὰ λάϊνα τείχη suspecta mihi sunt.

5) Vulgo εἴτις.

6) Operae pretium non erat, alteram paraphrasin Gu. m. 2. ad-

ὄντως δεινὴ θεὸς ἡ Ἔρις· κατειργάσατο γὰρ κακὰ τοῖς βασιλεῦσι.

V. 800. *ΛΑΒΔΑΚΙΔΑΙΣ*, ἤτοι τοῖς Θηβαίοις· πρόγονος γὰρ Θηβαίων Λάβδακος.

V. 801—805. *Ω ΖΑΘΕΩΝ ΠΕΤ.* ὦ Κιθαιρὼν, περίβλεπτον καὶ διάδηλον ὄρος τῆς Ἀρτέμιδος, ἄγαν θείων δένδρων πεπληρωμένον, πολυειδῶν θηρίων ἀγρευομένων περιεκτικὸν, τῶν χιόνων φυλακτικὸν, 7) οὐκ ὤφελες τὸν Οἰδίποδα τὸν ἐκτεθέντα τῷ θανάτῳ, τὸν ἐκβεβλημένον τῶν οἴκων, τὸν ἐπίσημον ἤγουν διάδηλον ταῖς χρυσοδέτοις περόναις, τὸν τόκον τῆς Ἰοκάστης θρέψαι βρέφος ὄντα. *Ω ΖΑΘΕΩΝ ΠΕΤ.* ὦ Κιθαιρὼν, ὄρος φύλλων ζαθέων θαυμαστῶν ἤγουν θείων, πολλὴν θήραν ἔχων, χιονῶδες ὄμμα Ἀρτέμιδος, ἤγουν ὃ ἐφορᾷ Ἄρτεμις, εἴθε μὴ ἔμελλες θρέψαι ποτὲ βρέφος τὸν Οἰδίποδα, τὸ Ἰοκάστης γέννημα, τὸν ἐκριφέντα ἐν σοὶ ἐν θανάτῳ, ἔκβολον καὶ ἐκβεβλημένον τῶν οἴκων, σεσημασμένον ἐν χρυσαῖς περόναις. Gu. m. 2.

V. 801. *Ω ΖΑΘΕΩΝ ΠΕΤΑΛΩΝ.* ὦ νάπος ζαθέων πετάλων. νάπος πετάλων τὸ σύμφυτον ὄρος. τὸ ἑξῆς· ὦ πολυθηρότατον ὄρος Κιθαιρὼν τὸ σύμφυτον· τοῦτο γὰρ δηλοῖ τὸ νάπος πετάλων. Ἄλλως. ζαθέων, 8) μεγάλων φύλλων, ἢ θείων, ὥσπερ φαμὲν θεῖον τόπον διὰ τὸν ἐν αὐτῷ θεόν. λέγονται γὰρ ἐν αὐτῷ ἱδρύσθαι αἱ Μοῦσαι, καὶ δένδροις διαφόροις κοσμεῖσθαι. *ΠΟΛΥΘΗΡΟΤΑΤΟΝ*, πολλοὺς θῆρας ἔχον.

scribere, quae non nisi in paucis ab ista discrepabat, exhibens τάδε τὰ δυστυχήματα pro ταύτας τὰς βλάβας.

7) Sic Gu. et King, nisi quod Gu. παρεκτικόν. Junt. Bas. ἀγρ. περιεκτικὸν τῶν χιόνων καὶ φυλ. Mosqu. τῶν χιόνων παρεκτικόν.

8) Priora ὦ νάπος - - - πετάλων ex Aug. addidit Valck. Eadem sunt in Taur. sed paulo emendatius scripta. Nam νάπος πετάλων in Aug. deerat ante τὸ σύμφ. ὄ. et pro ὄρος Κιθ. erat νάπος Κιθ. Taur. addit etiam: Ἄλλως. ζαθέων, μεγ. etc. Quae post hoc scholion sequuntur apud Valck. e MS. C. C. C. petita, ἄγαν θείων δένδρων πεπληρωμένον, quum iam in paraphrasi lecta sint, omisi, sicut etiam quae ad v. 802. χιονοτρόφον annotata sunt.

V. 802. *ΝΑΠΟΣ*, ὁ σύμφυτος τόπος. *ΧΙΟΝΟΤΡΟΦΟΝ*. τὸ οἱονεὶ τρέφον χιόνα, διὰ τὸ ἀεὶ εἶναι κεκαλυμμένον ὑπ' αὐτῆς. (χιονῶδες add. Gu.) Baroc. 74. Gu. m. 2. *ΟΜΜΑ*. ὅπερ ἐφορᾷ ἡ Ἄρτεμις ὑπὲρ τὰ ἄλλα ὄρη· ἢ ὡς καλλιστεῦον παρὰ τῇ θεῷ, ὥςπερ ἐν τῷ σώματι τὸ ὄμμα· πολύθηρον γάρ ἐστι, κυνηγέτις δὲ ἡ θεὸς ἡ Ἄρτεμις ὑπάρχει. [*ΟΜΜΑ*.] Ἄλλως. ὦ ὄμμα τῶν ἄλλων ὀρῶν Κιθαιρὼν ὅραμα,[9]) ἤτοι διὰ τὸ ὑψηλὸν εἶναι καὶ πόῤῥωθεν τοῖς πᾶσι ὁρᾶσθαι, ἢ ὅτι ἄνωθεν ἦν πάντα καθορᾷν, ἢ ἁπλῶς ἐκπρεπέστερον χρῆμα αὐτὸ ἂν εἴη λέγων, λέγων τὸν Κιθαιρῶνα, ὥςπερ τὰ ἄλλα πάντα ὄρη τῇ Ἀρτέμιδι,[10]) ὥςπερ ὀφθαλμὸς ἐν σώματι. λέγονται δὲ ἐνταῦθα ἱδρύσθαι αἱ Μοῦσαι. Taur.

V. 803. *ΠΡΟΤΕΘΕΝΤΑ*. τὸν ἐκτεθέντα τῷ θανάτῳ, ἤγουν τὸν ἔκδοτον εἰς θάνατον γενόμενον. (ἤγουν ἵνα θάνῃ.) Gu.[1]) *ΛΟΧΕΥΜΑ*, γέννημα.

V. 804. *ΒΡΕΦΟΣ*. τὸ βρέφος ἢ πρὸς τὸ θρέψαι συντακτέον, ἢ πρὸς τὸ προτεθέντα, ὃ καὶ κρεῖττον. Baroc. 74. Gu. m. 2. *ΕΚΒΟΛΟΝ*, ἐκβεβλημένον.

V. 805. *ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΙΣ*. ἡ μὲν Ἰοκάστη ὡς ἀκριβῶς εἰδυῖα, εἶπε σιδηρᾶς τὰς περόνας, αὗται δὲ ὡς βάρβαροι οὐκ ἀκριβῶς ἴσασιν. *ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΙΣ ΠΕΡΟΝΑΙΣ ΕΠΙΣΑΜΟΝ*. τὸν ὕστερον γενόμενον διὰ τὴν τύφλωσιν ἐπίσημον,[2]) τουτέστι διάδηλον διὰ τὰς περόνας,

9) Sic in proximo superiore scholio post ὄρη addit Taur. *καί ἐστιν ὅραμα*.

10) Deesse quaedam videntur similia iis, quae Gu. habet a m. 2. *ὄμμα καὶ καλλίστευμα Ἀρτέμιδος, ὁ καλλιστεύων παρὰ τῇ θεᾷ, ὥςπερ ἐν σώματι ὄμμα*.

1) In Barn. King. Valck. est *ΠΡΟΤ. ἐκτεθέντα*, quasi e Junt. Basil. petitum: sed ibi nihil eiusmodi exstat.

2) Sic Valck. em. scripturam codicis *ἐπώνυμον τοῦτ' ἐστι διὰ* etc. Taur. habet *τοῦ διὰ τὰς περ. – – – εἶπε γὰρ ἤδε σφ. σιδ. κ. διαπ. μέσον*. Simile scholion e Cantabrig. dederat Piersius, omissum a Kingio: *δι' ὧν δηλονότι ἐτύφλωσεν ἑαυτόν· αὗται γὰρ ἦσαν χρυσόδετοι*. quod idem est in Florr. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Gu. a m. pr. et in Mosqu. D. In Gu. et Mosqu. haec praemittuntur: *τὸν διάδηλον ταῖς χρυσοδέτοις περόναις*.

αἷς ὕστερον ἑαυτὸν ἐτύφλωσεν· οὐ γὰρ ταῖς τῶν ποδῶν· εἶπε γὰρ τόδε, Σφυρῶν σιδηρᾶ κέντρα διαπείρας. Aug. Ἄλλως. νῦν φησὶ χρυσῷ διαπερονεῖσθαι (διαπεπερονῆσθαι) τὰ σφυρὰ τοῦ Οἰδίποδος, ἄνω δὲ εἶπεν σφύρα σιδηρᾶ (l. σφυρῶν σιδηρᾶ). οὐκ ἐπὶ τῶν σφυρῶν λέγει τὸ χρυσοδέτοις περόναις, ἀλλὰ διὰ τὴν τύφλωσιν, καὶ ἐπίσημον αὐτὸν γεγονέναι· μᾶλλον δὲ ἐμφαίνει τὰ σφυρὰ τοῦ Οἰδίποδος διὰ τὰ παρακείμενα· ἐπάγει γὰρ βρέφος ἔκβολον οἴκων. οὐ τυφλὸς ἦν, ἡνίκα ἐκβέβληται. ἴσως οὖν διαφόρου οὔσης τῆς ἱστορίας οὕτω ἀμφοτέρω συγκατατίθεται. Taur. τὸ χρυσοδέτοις περόναις λέγει, ἢ ὅτι φέρεται λόγος ἢ σιδηρᾶς αὐτὰς εἶναι ἢ χρυσᾶς, ἢ ὅτι ὡμολογημένως σιδηραῖ ἦσαν, ὡς καὶ ἐν ἀρχῇ τοῦ δράματος εἴρηται τῷ ποιητῇ, σφυρῶν σιδηρᾶ κέντρα διαπείρας. τιμῶν δὲ τοῦτον ὡς βασιλέα, οὕτω ταύτας καλεῖ. Gu. m. 2.

V. 806—811. *ΜΗΔΕ ΤΟ ΠΑΡΘΕΝ*. οὐδὲ ἡ ὑπόπτερος Σφὶγξ ἡ παρθένος, τὸ ὀρεινὸν (τέρας, τὸ add. Gu. King.) πένθος τῆς γῆς ταύτης ὤφελε δηλονότι ἐλθεῖν σὺν αἰνίγμασιν ἐμμέτροις κακομουσοτάτοις, ἥτις ποτὲ τὴν γενεὰν τὴν ἀπὸ τοῦ Κάδμου καταγομένην διὰ τῶν ὀνύχων τῶν τεσσάρων αὐτῆς ποδῶν ἠφάνιζε τοῖς τείχεσιν ἐπικαθίζουσα, ἣν ὁ κατὰ χθονὸς Ἅιδης ἔπεμψε κατὰ τῶν Καδμείων. Τὸ *ΠΑΡΘΕΝΙΟΝ ΠΤΕΡΟΝ* πρὸς τὸ Σφιγγὸς συντακτέον, ἵν' ᾖ τὸ πτερὸν τῆς παρθένου Σφιγγὸς, τὸ ὄρειον τέρας· ὃ μὴ ὤφειλε, κατὰ κοινοῦ, ἐλθεῖν πένθεα τῆς γῆς, τουτέστιν ἐπὶ πένθει καὶ δυστυχίᾳ Θηβῶν· ἥτις ἐν ᾠδαῖς ἀμουσοτάταις καὶ κακαῖς τοῖς τείχεσι πλησιάζουσα ἔφερεν ἐν ταῖς τετραβάμοσι χηλαῖς Θηβαῖον εἰς τὸ ἄβατον φῶς τοῦ αἰθέρος, ἤτοι εἰς ὕψος τὸ μὴ βατὸν τισὶν ἄλλοις, ἢ τοῖς ὀφθαλμοῖς μὴ ἀφικνουμένοις καὶ φθάνουσι πρὸς τὴν τούτου κατάληψιν· ἥντινα Σφίγγα ἐπιπέμπει τοῖς Θηβαίοις ὁ ὑποχθόνιος Ἅιδης. τοῦτο δέ φησι διὰ τὸ αὐτὴν θανάτους ἐπάγειν Θηβαίοις ἐκ τῶν αἰνιγμάτων. ἣν καὶ ὡς αἰτίαν τῶν παρόντων κακῶν ἀπεύχεται μὴ ἐλθεῖν· εἰ μὴ γὰρ τὰ ταύτης αἰνίγματα εὗρεν, οὔτε εἰς ἀθέμιτον γάμον τὸν τῆς μητρὸς ἀφίκετο, οὔτε τὰ νῦν συμβέβηκε, τυφλωθέντος ἐκείνου καὶ ἐπαρασαμένου τοῖς τέκνοις. Gu. m. 2.

V. 806. *ΜΗΔΕ ΤΟ ΠΑΡΘΕΝΙΟΝ*. ἀπὸ κοινοῦ

τὸ ὤφειλεν. τουτέστι μηδὲ ἡ Σφὶγξ [3]) ὤφειλεν εἰς τὰς Θήβας ἐπεληλυθέναι· αὕτη γὰρ ἡ ἀρχὴ τῆς συμφορᾶς ἐγένετο τοῦ Οἰδίποδος· διὰ γὰρ τὸ εὑρηκέναι τὸ προτεθὲν ὑπ' αὐτῆς ζήτημα, ἔγημε τὴν μητέρα κατ' ἄγνοιαν· προέκειτο γὰρ εἰς γάμον τῷ συνιέντι. *ΠΑΡΘΕΝΙΟΝ ΠΤΕΡΟΝ.* τὸ παρθένιον πτερὸν τῆς Σφιγγὸς, (ἤγουν τὸ πτερὸν τῆς παρθένου Σφιγγὸς add. Gu.) τουτέστιν ἡ ὑπόπτερος Σφὶγξ, ἡ παρθένος, περιφραστικῶς. Baroc. 74. Gu. m. pr. *ΟΥΡΕΙΟΝ ΤΕΡΑΣ.* ἄγριον. ἢ ἴσως ἐπειδὴ ἐν Κιθαιρῶνι ἐτρέφετο τῷ ὄρει, οὔρειον [4]) τέρας αὐτὴν φησί. τέρας δέ ἐστι πᾶν τὸ παρὰ φύσιν. τὸ δὲ ἑξῆς, μηδὲ τὸ παρθένιον πτερὸν Σφιγγὸς ὤφειλεν ἐλθεῖν εἰς πένθεα ταῦτα τῆς χθονός. Πτερὸν δὲ τὴν Σφίγγα λέγει, ἐπειδὴ πτερωτὴ ἦν, παρθένου πρόσωπον ἔχουσα, λέοντος δὲ τὸ πᾶν σῶμα, μιξοφυὴς οὖσα.

V. 807. *ΑΜΟΥΣΟΤΑΤΑΙΣΙ.* σὺν κακομούσοις προβλήμασι καὶ σοφίσμασιν. ᾠδὴν δὲ κακόμουσον τὸ αἴνιγμα φησὶν, ἐπεὶ ἐμμελῶς τε καὶ εὐρύθμως καὶ ἐμμέτρως ἐλέγετο, [5]) ἐξαπώλλυε δὲ πολλοὺς τῶν Θηβαίων· μὴ εὑρίσκοντες γὰρ τὸ αἴνιγμα κατησθίοντο. *ΑΜΟΥΣΟΤΑΤΑΙΣΙ,* κακαῖς, ἀσαφέσιν, ἀειδέσι (l. ἀηδέσι) διὰ τῶν (l. τὸ) φόνων αἰτίαν εἶναι. et in marg. τὸ ἀ μ ο υ σ ο τ ά τ α ι ς σ ὺ ν ᾠ δ α ῖ ς ἢ πρὸς τὸ ἄνω, ἢ πρὸς τὸ κάτω σύναπτε. Gu. m. 2.

3) Sic Barnes. corr. vulgatum οὐδὲ ἡ στίξ. Adstipulatur Aug. e quo Valck. etiam dedit ἡ ἀρχὴ pro ἀρχὴ et διὰ γὰρ τὸ εὑρηκ. pro διὰ τὸ εὑρ. γάρ. Pro ἐπεληλυθέναι Taur. ἐληλυθέναι.

4) οὔρειον ex Aug. addidit Valck. In Taur. deest, ut in editis. Ad finem πτερὸν οὔρειον δὲ ex Aug. dedit Valck. pro τέρας δέ. Satis erat πτερὸν δὲ, in quod inciderat etiam King. Ceterum in Aug. primo loco leguntur haec: *ΠΤ. ΟΥΡ.* τὴν Σφίγγα, ἐπειδὴ πτ. — — σῶμα. tum ἢ ἄγριον, ἴσως ἐπεὶ ἐν Κιθ. — — τῆς χθονός. Taur. ordinem vulgatum servat. Gu. a m. pr. supra τέρας, τὸ ξένης καὶ παρὰ φύσιν διαπλάσεως ζῶον (quae eadem sunt in Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.) et a m. 2. supra πτερὸν, ἢ ὡς διαιτωμένης ἐν Κιθαιρῶνι τῆς Σφιγγὸς, οὔρειον, ὀρεινὸν, ἄγριον λέγει.

5) Verba ᾠδὴν κακόμ. — ἐλέγετο sunt etiam in Gu. m. 2. in margine scripta, omissis tamen illis καὶ εὐρύθμως. In fine Aug. μὴ εὑρ. γὰρ λῦσαι τὸ αἴν. κατησθ. ὑπ' αὐτῆς.

V. 808. *Α ΠΟΤΕ,* ἥτις ἐπικαθεζομένη τοῖς τείχεσι τετραβάμοσι χηλαῖς τὴν Καδμογενῆ γένναν εἰς αἰθέρος ἄβατον φῶς ἀνῆγεν.

V. 809. *ΑΒΑΤΟΝ ΦΩΣ,* ἐπεὶ ἄβατος καὶ αὐτοῖς τοῖς ὀρνέοις ἐστίν. ὑπερβολικῶς δὲ τοῦτο φησὶν, ἀντὶ τοῦ εἰς ὕψος πολὺ, ὥστε προσεγγίζειν τῷ αἰθέρι, ἀνέφερε τὴν Καδμογενῆ γένναν· τοιοῦτον γάρ τι ἱστορεῖται, [6]) ὅτι εἰς ὕψος αὐτοὺς ἀνῆγε, καὶ ἠφίει ἐπὶ τῆς γῆς φέρεσθαι πρῶτον ἄνω διασπαράξασα.

V. 810. *ΤΑΝ Ο ΚΑΤΑ ΧΘΟΝΟΣ,* ἣν Ἐριννύς τις, ἢ Ἀϊδωνεὺς, ἢ ἀλάστωρ ἐφῆκε τῇ πόλει· πάντα γὰρ τὰ δεινὰ χθόνια ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι.

V. 811—817. *ΔΥΣΔΑΙΜΩΝ Δ' ΕΡΙΣ.* ἄλλη δὲ πάλιν ἔρις δυστυχὴς αὔξει κατὰ τὰ δώματα καὶ τὴν πόλιν τῶν παίδων τοῦ Οἰδίποδος. [7]) καὶ γὰρ ὃ μὴ καλὸν τῇ φύσει, οὐδέποτε ὑπάρχει καλὸν, οὐδὲ οἱ μὴ ὄντες ἔννομοι παῖδες, καλοὶ εἰσὶ δηλονότι, ὡς ὁ Οἰδίπους, τὸ κακὸν γέννημα τῆς μητρὸς, τὸ μεμιασμένον σπέρμα τοῦ πατρός. ἡ δὲ Ἰοκάστη ἦλθε λέχος εἰς συγγενικόν. ἄλλη δὲ ἔρις καὶ φιλονεικία τῶν παίδων τοῦ Οἰδίποδος ὁ νῦν λεγόμενος πόλεμος αὔξεται κατὰ τὰ δώματα καὶ κατὰ τὴν πόλιν· οὐ γὰρ ποτὲ ἔφυ καλὸν, ὃ μὴ ἦν ἐν ἀρχῇ καλόν· τουτέστιν, ἐπειδὴ ἡ συνέλευσις τοῦ Λαΐου οὐ καλὸν ἦν, καὶ ἔτι μᾶλλον τοῦ Οἰδίποδος, διὰ τοῦτο καὶ οἱ ἀπ' ἐκείνων καταγόμενοι οὐ καλοὶ ἦσαν, ἀλλὰ παράνομοι, ὅθεν καὶ τὰ παρόντα εἰς αὐτοὺς κακὰ ἐκ τοῦ μὴ εἶναι καθαροὺς συμβέβηκε· πρὸς τοῦτο γὰρ ἡ κατασκευὴ ἐστὶν, ἐπήγαγε δὲ ἡ πρὸς μόνην τὴν τοῦ Οἰδίποδος παρανομίαν, ἢ τὴν Λαΐου, λέγων, οὐδ' οἱ μὴ νόμιμοι παῖδες καλὸν, ἀπὸ κοινοῦ λόχευμα τῇ μητρὶ, ὄν-

6) Ex Aug. ιστόρηται edidit Valck. et mox ἐπὶ τῆς γῆς pro ἐπὶ γῆς. Pro πρῶτον ἄνω διασπ. in Junt. et Basil. legebatur ᾱ ἄνω διασπ. „Non intellectam litteram deinceps omiserunt, numeri compendium.“ Valck.

7) Gu. δυστ. δὲ ἔρ. ἄλλη αὔξ. cuius scripturam in sqq. secutus sum pro κατὰ τῶν παίδ. τοῦ Οἰδ. κατά τε τὰ δώμ. καὶ τὴν π. tum Junt. Bas. ὅπερ οὐκ ἔστι καλὸν, οὐδ. φύσει κ. ὑ. tum Gu. ἔννομοι pro νόμιμοι, et pergit: δηλονότι (quod addidi), μεμ. σπ. τοῦ πατρὸς ὄντες, τόκος μητρὸς ὄντες, ἥτις εἰς συγγ. ἦλθε λέχος.

τες μίασμα καὶ παρανομία τοῦ πατρός· ἡ δὲ μήτηρ εἰς τὸ υἱοῦ αὐτῆς λέχος ἦλθεν. Gu. m. 2.

V. 811. *ΔΥΣΔΑΙΜΩΝ.* μετὰ δὲ ταῦτα δυςδαίμων ἔρις ἄλλη αὔξεται κατὰ τοὺς οἴκους τοῦ Οἰδίποδος τῶν παίδων. ἄλλη δὲ ἔρις ἄλλα ποιεῖ κατὰ διαδοχὴν, κατὰ τὴν πόλιν καὶ τοὺς οἴκους τῶν Οἰδίποδος παίδων· κακοὶ γὰρ ὄντες κακὰ πάσχουσιν, ὡς παρὰ φύσιν τεχθέντες.

V. 814. *ΟΥ ΓΑΡ, Ο ΜΗ ΚΑΛΟΝ, ΟΥΠΟΤ' ΕΦΥ ΚΑΛΟΝ.* τὸ πρῶτον οὐ περιττόν ἐστιν.[8]) οὐ γάρ ποτε τοῦτο καλόν ἐστιν, ὅπερ αὐτὸ τὴν ἀρχὴν ἀπὸ ῥίζης μὴ ἔφυ καλῆς. τοῦτο δὲ διὰ τὸν Οἰδίποδα παρανόμως γήμαντα τὴν μητέρα καὶ παρανόμως παῖδας τεκόντα. τοῦτο οὖν φησὶ, τὸ μὴ καλὸν γενόμενον οὔποτε ἐπαινέσομεν· οὐδὲ γὰρ αὐτοῖς γέγονεν, ὃ ἔστι καλόν.

V. 815. *ΟΥΔ' ΟΙ ΜΗ ΝΟΜΙΜΟΙ.* ἀπὸ κοινοῦ τὸ καλόν· οὐδὲ οἱ μὴ νόμιμοι παῖδες καλὸν, οἱ παρὰ τὸν τῆς φύσεως νόμον γενόμενοι, ἀλλὰ κατάρατοι καὶ ἀνόσιοι. *ΟΥΔ' ΟΙ ΜΗ ΝΟΜΙΜΟΙ.* ἤγουν ὁ Ἐτεοκλῆς καὶ Πολυνείκης, καλοὶ δηλονότι. Baroc. 74.

V. 815—817. *ΠΑΙΔΕΣ ΜΑΤΡΙ.* κατὰ κοινοῦ τὸ οὐ καλὸν, τουτέστιν οὐ καλὸν οἱ μὴ νόμιμοι παῖδες, οἷον Οἰδίπους παρὰ τὸν τῆς φύσεως νόμον συγγενόμενος τῇ μητρὶ, καὶ ἀνελὼν τὸν πατέρα. οὐ καλὸν οὖν, φησὶ, γέννημα, ἀλλὰ κατάρατον, παῖς τῆς τοῦ πατρὸς καὶ μητρὸς ἐπιβαίνων εὐνῆς· συναίμονα γὰρ εἶπε τὸν πατέρα τοῦ παιδὸς, ἐπειδὴ ἐξ ἑνὸς αἵματος ὁ παῖς τῷ πατρί. δύναται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ Ἐτεοκλέους ἡρμόσθαι ὁ λόγος, καὶ ἐροῦμεν οὕτως· οὐ καλὸν γέννημα οἱ μὴ νόμιμοι παῖδες τῇ μητρὶ, οἷον Ἐτεοκλῆς καὶ Πολυνείκης, ἐκ λέχους τοῦ αὐτοῦ πατρὸς καὶ ἀδελφοῦ ἐλθόντες εἰς φῶς, ἵν' ᾖ τὸ σύναιμον ἀντὶ ἀδελφοῦ, τὸ δὲ εἰς λέχος ἀντὶ ἐκ λέχους, λόχευμα δὲ τὸ γέννημα. Ἄλλως. οἵτινες παῖδες εἰσὶ τῇ μητρὶ λόχευμα, μίασμα δὲ τοῦ πατρὸς, διὰ τὸ δι' αὐτοὺς τετυφλωκέναι ἑαυτὸν, ἢ διότι ἑαυτὸν ἔκρυψε· πατρὸς δὲ, τοῦ καὶ συναίμονος, ἐκ λέχους ἦλθον. Taur.

8) Haec e Taurin. adieci, e quo etiam in seqq. pro *μὴ ἔλθοι κακῆς* scripsi *μὴ ἔφυ κ.* Praeterea ille habet *εἴπερ ἀντὶ τὴν ἀρχήν.* Tum Aug. et Taur. *τοῦτο δὲ διὰ τὸν Οἰδ.* pro *κατὰ τὸν Οἰδ.* quamvis *κατὰ* eodem sensu nonnumquam usurpari monuerit Valck. *ἐπαινέσομεν* pro *ἐπαινήσομεν* est ex Aug. qui in fine *ὅ ἐστι καλόν,* Taur. *εἰ ἔστι καλόν.*

V. 817. *ΣΥΝΑΙΜΟΝ ΕΣ ΛΕΧΟΣ.* πατρὸς γὰρ σύναιμον εἰς λέχος ἦλθεν, ὅ ἐστι τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῶν τοῦ Οἰδίποδος.

V. 818—833. *ΕΤΕΚΕΣ.* Ἔτεκες, ὦ γῆ τῶν Θηβῶν, ποτὲ, καθὰ ἐν τῇ ἐμῇ πατρίδι ποτὲ ἤκουσα λόγον βαρβαρικὸν, τὴν γενεὰν τὴν ἀπὸ τῶν ὀδόντων γεννηθεῖσαν, τὴν ἀπὸ τοῦ δράκοντος τοῦ θηρσὶ τρεφομένου, τοῦ φοινικοῦ τὴν κεφαλὴν, κλέος κάλλιστον τῶν Θηβῶν. εἰς δὲ τοὺς γάμους τῆς Ἁρμονίας τῆς θυγατρὸς τῆς Ἀφροδίτης, ἣν ἔγημεν ὁ Κάδμος, ἦλθον οἱ θεοὶ, καὶ ὑπὸ τῆς φόρμιγγος καὶ τῆς λύρας τοῦ Ἀμφίονος τὰ τείχη τῶν Θηβῶν καὶ ὁ πύργος ἀνῳκοδομήθη περὶ τὸ μέσον τῶν δύο ποταμῶν τῆς Δίρκης τῆς πηγῆς, ἤγουν τοῦ Ἰσμηνοῦ καὶ τῆς Δίρκης, ἥτις ὁμωνύμως λέγεται τῇ πηγῇ, ἥτις, ἤγουν Δίρκη, ἡ πηγὴ, τὸ ἔμπροσθεν τοῦ Ἰσμηνοῦ πεδίον τὸ βοτανηφόρον ἄρδει καὶ κάθυγρον ποιεῖ. καὶ ἡ Ἰὼ, ἡ κέρας ἔχουσα, ἡ προμήτωρ, τοὺς βασιλεῖς τῶν Θηβαίων ἔτεκεν· ἡ πόλις δὲ ἥδε, μυριάδας ἀγαθῶν ἑτέρας ἐφ' ἑτέραις κατὰ διαδοχὴν ἔχουσα, νῦν ἐπὶ μεγίστῃ καὶ ἐσχάτῃ πολιορκίᾳ τοῦ Ἄρεος ἕστηκεν. MS. C.C.C. Gu. m. 1. ἐγέννησας ποτὲ, ὦ γῆ, ὡς ἔμαθον ἐν τοῖς οἴκοις ἀκοὴν βάρβαρον (ὡς γὰρ Φοῖνιξ ὁ χορὸς, οἱ δὲ Φοίνικες βάρβαροι, βάρβαρον ἀκοὴν ἐδάην φησίν·) ἐγέννησας οὖν τὴν ὀδοντοφυῆ γένναν, τουτέστι τοὺς ἐξ ὀδόντων φύντας καὶ γεννηθέντας Γίγαντας, τὴν ὑπάρχουσαν ἀπὸ δράκοντος θηριώδους, καὶ φοινικοῦν λόφον καὶ κεφαλὴν ἔχοντος. κάλλιστον οὖν ὄνειδος ταῖς Θήβαις ἦσαν οἱ Γίγαντες, ὄνειδος μὲν ὡς ἐξ ὀδόντων δράκοντος γεννηθέντες, κάλλιστον δὲ ὡς αὐτόχθονες καὶ ἀνδρεῖοι· ἀφ' ὧν Γιγάντων Θηβαῖοι κατήγοντο. εἰς τοὺς ὑμεναίους δὲ καὶ τοὺς γάμους τῆς Ἄρεος καὶ Ἀφροδίτης θυγατρὸς Ἁρμονίας, ἣν ἔγημε Κάδμος, ἦλθον οἱ θεοὶ, καὶ ἀνέστη τῆς πόλεως τὰ τείχη ἐν τῇ λύρᾳ τοῦ Ἀμφίονος, καὶ ὁ πύργος ἀνέστη ὑπὸ τῆς Ἀμφιονίας λύρας. ἔστι δὲ ἀμφότερα ταῦτα τὰ κῶλα ταυτοσήμαντα. ἀνέστη δὲ περὶ τὸ μέσον τῶν δύο ποταμῶν τῆς Δίρκης, ἤγουν οὓς ἡ Δίρκη ποιεῖ σχιζομένη, ἥτις καταῤ-

ῥέει εἰς τὸ πεδίον ἔμπροσθεν τοῦ Ἰσμηνοῦ ποταμοῦ. καὶ ἡ κερασφόρος Ἰὼ ἐγέννησε τοὺς βασιλέας τῶν Θηβαίων. μεταμειβομένη δὲ καὶ διαδεχομένη ἥδε ἡ πόλις μυριάδας ἑτέρας ἀγαθῶν ἐν μυρίοις ἀγαθοῖς, ἕστηκεν ἐπ' ἄκροις στεφάνοις Ἀρηΐοις καὶ πολεμικοῖς, τουτέστι πολλῶν ἀγαθῶν πειραθεῖσα τῆς τῶν Σπαρτῶν γέννας, τοῦ ἐλθεῖν τοὺς θεοὺς εἰς τοὺς τῆς Ἁρμονίας γάμους, τοῦ ἀναστῆναι τὰ τείχη ὑπὸ λύρας, τοῦ τὴν Ἰὼ προμήτορα ἔχειν, τούτων οὖν ἁπάντων εἰς πεῖραν ἰοῦσα κεκύκλωται νῦν ὑπὸ πολεμίων. Gu. m. 2.

V. 818—821. *ΕΤΕΚΕΣ, Ω ΓΑ.* ταῦτα ἐφεξῆς μέχρι τοῦ τέλους τοῦ χοροῦ ἀνακλητικῶς προφέρουσι, μακαρίζουσαι τῆς ἀρχαίας εὐδαιμονίας τὰς Θήβας. τὸ δὲ ἑξῆς· ἔτεκές ποτε, ὦ γᾶ, γένναν ὀδοντοφυῆ σπαρτῶν τῶν ἀπὸ τοῦ φοινικολόφοιο δράκοντος, ὥς ποτε ἠκούσαμεν κατὰ τὴν βάρβαρον ἀκοὴν ἡμῶν, ἐν τῇ πατρίδι οὖσαι.

V. 819. *ΑΚΟΑΝ.* ἀκοὴ λέγεται ἐνταῦθα τὸ ἀκουόμενον, ὡς ἐν ἄλλοις αἴσθησις τὸ αἰσθητὸν, καὶ νοῦς [9]) τὸ νοούμενον. MS. C. C. C. Gu. m. 1. *ΒΑΡΒ. ΑΚΟΑΝ,* βαρβαρικὸν λόγον. Gu. Mosqu. D.

V. 820. *ΤΑΝ ΑΠΟ ΘΗΡΟΤΡΟΦΟΥ.* τὸ ἀπὸ φοινικολόφοιο δράκοντος συντακτέον, [10]) θηρότροφον δὲ γένναν περιφραστικῶς τοὺς σπαρτοὺς, ἐπεὶ ἀπὸ θηρίου τοῦ δράκοντος ἐγεννήθησαν. τάττεται δὲ τὸ τραφῆναι καὶ ἀντὶ τοῦ γεννηθῆναι, ἢ ἀντὶ τοῦ αὐξηθῆναι καὶ ἀναδοθῆναι ἀπὸ τῆς γῆς.

V. 821. *ΚΑΛΛΙΣΤΟΝ ΟΝΕΙΔΟΣ.* κάλλιστον κλέος ταῖς Θήβαις αὐτοὺς τοὺς σπαρτοὺς φησί. ἔστι δὲ τὸ ὄνειδος τῶν μέσων λέξεων, ὡς καὶ τύχη καὶ δόλος καὶ ζῆλος. *ΟΝΕΙΔΟΣ,* κλέος, ἐγκώμιον.

V. 822. *ΥΜΕΝΑΙΟΥΣ.* Φασὶν, ὡς, ὅτε οἱ θεοὶ εἰς τὸν τῆς Ἁρμονίας γάμον παρεγένοντο, ᾆσαι αὐτοὺς ᾆσμα εἰς τιμὴν τῶν νυμφίων. τὸ [1]) ὑμεναίους τοίνυν ἢ ἀντὶ

9) King. ὁ νοῦς. Articulum om. Gu.

10) Aug. et Taur. συναπτέον. Paulo post Aug. ἐτέχθησαν. τάσσεται δὲ τὸ τρ. καὶ ἐπὶ τοῦ γενν. ἢ περὶ τοῦ αὐξ. καὶ ἀναδ.

1) τὸ pro τοὺς scripsi et εἰς ante ᾠδὰς γαμ. inserui e Gu.

τοῦ γάμους νοητέον, ἢ εἰς ᾠδὰς γαμικάς. Baroc. 74. Gu. m. 2. καὶ κατὰ τοῦτο, φησὶ, μακαρία ἡ πόλις, ὅτι γαμοῦντι τῷ Κάδμῳ τὴν Ἁρμονίαν συνῆλθον οἱ θεοί. Taur.

V. 823. *ΦΟΡΜΙΓΓΙ ΤΕ ΤΕΙΧΕΑ ΘΗΒΑΣ.* καὶ τοῦτο εἰς εὐδαιμονίας, φησὶ, λόγον ταῖς Θήβαις συνέβη, τὸ ὑπὸ τῆς λύρας Ἀμφίονος τειχισθῆναι. Aug.

V. 824. *ΠΥΡΓΟΣ ΑΝΕΣΤΑ.* ὁ πύργος δὲ καὶ τὰ τείχη ἀνῳκοδομήθη ὑπὸ τῆς τοῦ Ἀμφίονος λύρας.

V. 825. *ΔΙΔΥΜΩΝ ΠΟΤΑΜΩΝ ΠΟΡΟΝ ΑΜΦΙ ΜΕΣΟΝ.* περὶ τὸν μέσον πόρον τῶν διδύμων ποταμῶν τῆς Δίρκης, ἥτις σχιζομένη [τὸ ἔμπροσθεν τοῦ Ἰσμηνοῦ] δύο ἀποτελεῖ ποταμοὺς, οὓς καὶ Διδύμους ἐκάλεσαν, ἐπεὶ ἐξ ἑνὸς [2]) οἱ δύο ἀποτελοῦνται. Ἄλλως. ἥτις Δίρκη εἰς δύο σχιζομένη τὸ ἔμπροσθεν τοῦ Ἰσμηνοῦ πεδία καταρδεύει. Οὗτοι γάρ εἰσιν οἱ δύο ποταμοὶ, ἥ τε Δίρκη καὶ Ἰσμηνός. Aug. *ΔΙΔΥΜΩΝ ΠΟΤΑΜΩΝ.* περὶ τὸν μέσον πόρον τῶν δύο ποταμῶν (τῆς Δίρκης, ἀντὶ τοῦ περὶ τὸ μέσον τοῦ πόρου τῶν δύο ποταμῶν add. Mosqu.) τῆς Δίρκης τῆς πηγῆς· δύο γὰρ ποταμοὶ διαιροῦνται ἀπὸ τῆς Δίρκης, ὁ Ἰσμηνὸς καὶ ἡ ὁμωνύμως τῇ πηγῇ καλουμένη Δίρκη. [3]) MS. C.C.C. Mosqu. D.

V. 826. *ΧΛΟΕΡΟΤΡΟΦΟΝ,* βοτανοτρόφον.

V. 827. *ΠΡΟΠΑΡ.* τὸ ἔμπροσθεν τοῦ Ἰσμηνοῦ ποτίζει.

V. 828. *ΙΩ Θ' Α ΚΕΡΟΕΣΣΑ.* καὶ ἡ κερασφόρος Ἰὼ τοὺς βασιλεῖς τῶν Θηβαίων ἐγέννησε. *ΙΩ Θ' Α ΚΕΡ.* πρὸς ἅπασι τούτοις καὶ Ἰὼ ἔχουσιν οἱ Θηβαῖοι προμήτορα. Ἄλλως. καὶ ὦ Ἰὼ κερατοφόρε, ἥτις ἐγέννησε τοὺς βασιλεῖς τῶν Θηβαίων καὶ ἤνεγκε μυριάδας ἀγαθῶν ἀντὶ κακῶν. Taurin. [4])

V. 830 sqq. *ΜΥΡΙΑΔΑΣ Δ' ΑΓΑΘΩΝ.* δεῖ δὲ,

2) Sic emendavit Valck. scripturam cod. ἐπεὶ οἱ ξένοι οἱ δ. ἀ.

3) Mosq. καὶ ἡ ὁμώνυμος τῇ πηγῇ τῇ καλουμένῃ Δίρκῃ. ὁμώνυμος etiam King. dedit.

4) Quae post Ἄλλως sequuntur, sunt etiam in Aug. sed sic scripta, καὶ ἡ Ἰὼ κερατοφόρος – – – et ἤνεκε pro ἤνεγκε.

φησὶ, φράσαι συντόμως,[5]) ἡ πόλις αὕτη μυρία ἀνδραγαθήματα νίκαις συνάπτουσα εἰς ἄκρον ἐν τῷ πολέμῳ προελήλυθεν ἀνδραγαθημάτων, ὡς εἰ ἔλεγε, τὴν οὕτως μακαρίαν οὐκ ἀπεικὸς τοὺς ἐπελθόντας πολεμίους ἀπώσασθαι. ἢ οὕτως· ἤδη τοσαῦτα πλεονεκτήματα εὐτυχήσασα, καὶ ἄλλους ἄλλοις ἀμειψαμένη, νῦν ἐπὶ ξυροῦ πολέμου ἕστηκεν, ἐπὶ ἀγωνίσμασι πολεμικοῖς. *ΜΥΡΙΑΔΑΣ Δ'*. ἡ δὲ πόλις αὕτη πρὸς τοῖς ἄλλοις ἄλλας δεξαμένη μυριάδας ἀγαθῶν, νῦν ἐν κινδύνοις ἄκροις ἕστηκεν. Aug. Taur.

V. 832 sq. *ΕΠ' ΑΚΡΟΙΣ ΕΣΤΑΚ' ΑΡ. ΣΤ.* ἤγουν ὑπὸ πολεμίων κεκύκλωται καὶ πρὸς κίνδυνόν ἐστι. τοιαύτην γὰρ ἔμφασιν ἔχει τὸ ἄκροις. ἐπειδὴ καὶ οἱ ἐπ' ἄκρου τινὸς ἱστάμενοι πρὸς τὸ πεσεῖν ἕτοιμοί εἰσιν. Gu. m. 2.

V. 834 sqq. *ΗΓΟΥ ΠΑΡΟΙΘΕ.* Αἱ ἑξῆς αὗται περίοδοι στίχων εἰσὶν ἰαμβικῶν τριμέτρων ἀκαταλήκτων ρπ, ὧν τελευταῖος πειρώμεναι τὸ λοιπὸν εὐτυχοῖεν ἄν.

V. 834—838. *ΗΓΟΥ ΠΑΡ.* προοδοποίει ἔμπροσθεν, ὦ θύγατερ, ὅτι ὀφθαλμὸς ὑπάρχεις σὺ τῷ τυφλῷ καὶ ὁδηγουμένῳ μοι ποδὶ, καθὰ τοῖς ἐπιβάταις τῆς νεὼς τὸ ἄστρον, εἰς ὃ δηλονότι ἀποβλέπουσι· ἄγε πρόβαινε, προέρχου, τιθεῖσα τὸ ἐμὸν ἴχνος, ἤγουν ἐμὲ, εἰς ὁμαλὴν καὶ ἰσόπεδον γῆν, ἵνα μὴ προσπέσωμεν, μὴ δυνάμενοι πορεύεσθαι· ἀσθενὴς γὰρ ὁ πατήρ σου. καὶ τὰς σημειώσεις τῶν ἀποβάσεων φύλασσε τῇ παρθενικῇ σου χειρί. [6])

5) E lectione cod. Aug. συνελόντι δὲ φασὶ φράσας συντόμως Valck. legendum suspicatur: συνελόντι δὲ, φησὶ, φράσαι, deleto συντόμως. Fortasse nihil nisi εἰ δὲ δεῖ, φησὶ, φράσαι συντόμως. nam haec notata grammaticorum alii aliis verbis concepisse videntur. Idem codex paulo post ἀνδραγαθ. καὶ νίκας συνάπτ. et intermedia omittit usque ad τοσαῦτα πλεονεκτ. ubi Taur. ἢ δὴ τοσ. πλ. Tum Aug. καὶ ἄλλας ἄλλοις ἀμ. Valck. legendum suspicatur καὶ ἄλλα ἄλλοις ἀμ. vel ἄλλας ἄλλαις sc. εὐτυχίας. ἐπὶ ξυροῦ pro ἐπὶ ξηροῦ Junt. Basil. Aug. recte habet Taur. In sq. scholio Taur. διαδεξαμένη pro δεξαμένη.

6) Addidit Valck. ἃς ἔλαβον τὰς μαντείας τῶν ὀρνίθων νοήσας σκεψάμενος ἐν τῷ θρόνῳ τῷ ἱερῷ ὅπου μαντεύομαι. quae infra ad

V. 834. *ΗΓΟΥ ΠΑΡΟΙΘΕ, ΘΥΓΑΤΕΡ.* Μαντὼ ἐκαλεῖτο ἡ θυγάτηρ τοῦ Τειρεσίου.[7]) *ΘΥΓΑΤΕΡ.* Ἰστέον, ὅτι Σοφοκλῆς ἐν τῷ τῆς Ἀντιγόνης δράματι υἱὸν εἶναι λέγει τὸν χειραγωγοῦντα τὸν Τειρεσίαν· ἐνταῦθα δὲ Εὐριπίδης θυγατέρα, ἥτις Μαντὼ ἐκαλεῖτο. Gu. m. 2. *ΤΥΦΛΩι ΠΟΔΙ*, τῷ μὴ ὑπὸ τῶν οἰκείων ὀφθαλμῶν ὁδηγουμένῳ. MS. C.C.C. Gu. m. 1.

V. 835. *ΝΑΥΒΑΤΑΙΣΙΝ ΑΣΤΡΟΝ ΩΣ.* καθὰ τοῖς ἐπιβάταις τῶν νεῶν τὸ ἄστρον, εἰς ὃ δηλονότι ἀποβλέπει τὰ σιδήρια. MS. C. C. C. Gu. m. 1. *ΑΣΤΡΟΝ*, τουτέστι Ἑλίκη. Fl. 35.

V. 836 sq. *ΔΕΥΡ' ΕΣ ΤΟ ΛΕΥΡΟΝ.* ὧδε πρόβαινε εἰς τὸ ὁμαλὸν πεδίον τὸν πόδα τὸν ἐμὸν τιθεῖσα, ἤγουν ἐρείδουσα, ἀσφαλιζομένη. Gu. m. 1. *) εἰς τὸ πλατὺ πεδίον καὶ ὁμαλὸν καὶ ἰσόπεδον τὸ ἴχνος τοὐμὸν τιθεῖσα πρόβαινε, καὶ μὴ εἰς κεκρυμμένην, ἵνα μὴ σφαλῶμεν τῆς οἰωνοσκοπίας. Taur. *ΙΧΝΟΣ ΤΙΘΕΙΣ' ΕΜΟΝ*, τὸν σὸν πόδα, ὅς ἐστιν ἴχνος ἐμόν· ἢ τιθεῖσα τὸ ἐμὸν ἴχνος ἀντὶ τοῦ ὁδηγοῦσά με· ἡ γὰρ σὴ ὁδήγησις τὸν ἐμὸν πόδα εἰς πορείαν ἄγει. Gu. m. 2.

V. 838. *ΚΛΗΡΟΥΣ*, τὰ λάχη ἤτοι τοὺς μισθοὺς τοὺς ἀπὸ κλήρου δοθέντας μοι, ἢ τὰς μαντικὰς ψήφους. Gu. m. 2.

V. 839. *ΟΥΣ ΕΛΑΒΟΝ.* οἱ γὰρ οἰωνοσκόποι ἐν δέλτοις ἐσημειοῦντο τὰς πτήσεις, ἵνα διὰ μνήμης ἄγοιεν. εἰ δὲ τυφλὸς ἦν, μὴ θαυμάσωμεν· ἡ γὰρ θυγάτηρ ἔμπειρος οὖσα ἐσημειοῦτο τὰς πτήσεις. φασὶ δὲ αὐτὴν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς ἀρίστην μάντιν γενέσθαι. *ΟΙΩΝΙΣΜΑΤ' ΟΡΝΙΘΩΝ ΜΑΘΩΝ.* Ἀποροῦσι [τινὲς add. Baroc.], πῶς

suum locum v. 839 e Gu. adponentur. In superioribus pro ἵνα μὴ προσπέσωμεν legendum suspicor ἵνα μὴ προσπταίσωμεν, quod est in Gu. m. 1. v. 837. supra σφαλῶμεν adscriptum.

7) Aug. addit: καὶ πρὸς ἐκείνην λέγει τοὺς Τειρεσίας. in quibus post τοὺς excidisse videtur λόγους. Taur. haec addit: Πείσανδρος ἱστορεῖ, ὅτι ζάνξη (vel ξάνξη) Τειρεσίας ἐποίησε παῖδας δ, φαινένφερ, σεκίρδην, χλῶριν, μαντώ.

*) Verba τὸν πόδα κ. τ. λ. e MS. C. C. C. etiam enotavit King.

τυφλὸς ὢν ὁ Τειρεσίας ἠδύνατο καταλαμβάνειν τὰς τῶν ὀρνίθων πτήσεις; καὶ φαμὲν, ὡς ἡ θυγάτηρ αὐτοῦ ἔμπειρος οὖσα ἔλεγεν αὐτῷ τοιῶςδε καὶ τοιῶςδε πέτεσθαι τοὺς ὄρνις· ἐκ τούτου οὖν ἐκεῖνος ἐμαντεύετο. φασὶ δὲ καὶ μετὰ θάνατον αὐτοῦ μάντιν ἄριστον γενέσθαι τὴν θυγατέρα. Baroc. 74. Gu. m. 2. *ΟΙΩΝΙΣΜΑΤΑ*, τὰς μαντείας τῶν ὀρνίθων. *ΜΑΘΩΝ*, νοήσας, σκεψάμενος. Gu. m. 1.

V. 840. *ΘΑΚΟΙΣΙΝ ΕΝ ΙΕΡΟΙΣΙΝ*. τόπος Θήβης ὁ θᾶκος, ὅπου ἐμαντεύετο ὁ Τειρεσίας. Ἢ σκίμπους, ἐν ᾧ καθεζόμενος ἐμαντεύετο. Aug. 8) τοῖς θρόνοις. *ΟΥ* ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ θρόνῳ τῷ ἱερῷ. Gu. m. 1. Mosqu. D.

V. 841 — 844. *ΤΕΚΝΟΝ ΜΕΝΟΙΚΕΥ*. ἀντὶ τοῦ τέκνον ἐμὸν καθ' ἡλικίαν, πόσου διαστήματός ἐστιν ἡ ἐπίλοιπος ὁδὸς μέχρι τοῦ ἄστεος, ἢ πρὸς τὸν πατέρα σου; κοπιῶσι γὰρ οἱ πόδες μου, καὶ μόλις περιπατῶ συνεχῆ βαδίσας βάδισιν. *ΤΕΚΝΟΝ ΜΕΝΟΙΚΕΥ*, εἰπέ μοι, πόσου διαστήματος ἡ ἔμπροσθεν ὁδὸς τοῦ ἄστεος· ἐντὸς γὰρ τοῦ ἄστεος τὴν πορείαν ἐποιοῦντο. διὰ τοῦτο φησὶν, ἡ τοῦ ἄστεος ὁδός.

V. 843. *ΕΜΟΝ ΚΑΜΝΕΙ ΓΟΝΥ*, ἀντὶ τοῦ οἱ ἐμοὶ πόδες κοπιῶσιν. Gu. m. 1. *ΚΑΜΝΕΙ*, ἀσθενεῖ. Fl. 55. πάσχει ἀπὸ τοῦ κόπου. Gu. m. 2.

V. 844. *ΠΥΚΝΗΗΝ ΔΕ ΒΑΙΝΩΝ*. συνεχῆ δὲ πορευόμενος πορείαν μόλις κινοῦμαι. ἀπὸ γὰρ τῶν Ἀθηνῶν ἐλθὼν, εἶτα οὔπω ἱκανῶς ἀναπαυσάμενος, καὶ ταύτην μετακληθεὶς ἔρχεται τὴν ὁδόν. Gu. m. 1. 9) *ΗΛΥΣΙΝ*, ἐπέλευσιν, ὁδόν. Gu. m. 2. *ΠΕΡΩ*, διέρχομαι, περιπατῶ. Id.

8) Priora erant in editis sic scripta: οἱ δὲ θᾶκοι τόπος Θ. ὅποι ἐμ. ὁ Τ. Sequentia sic exhibet Gu. a m. 2. θῶκος ὁ ἱερὸς σκίμπους, ἐν ᾧ καθ. ὁ Τειρ. ἐμ.

9) Verba συνεχῆ δὲ — κινοῦμαι habent etiam Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. ultima e MS. C. C. C. dedit Barnes. sunt etiam in Leid. e quo Valck. post Ἀθηνῶν interseruit μόλις et pro ἔρχεται dedit ἔρχομαι. Flor. 33. συνεχῆ δὲ βάσιος, ὅ ἐστι τὸ μῆκος τοῦ ὁδοῦ μόγις περιπατῶ. ἀπὸ γὰρ τῶν Ἀθηναίων παραυτίκα ἔρχεται πρόσφατος, quae a v. ἀπὸ γὰρ τῶν Ἀθ. sunt etiam in Aug. et Taur. nisi quod in hoc legitur ἀπὸ γὰρ τῶν Θηβαίων.

V. 845 — 848. *ΘΑΡΣΕΙ*. θάρσει, ὦ Τειρεσία· ἔξεστι σοὶ γὰρ πλησίον τῶν φίλων στῆσαι τὸν πόδα. ἅψαι δ' αὐτοῦ καὶ ἀντιλαβοῦ, τέκνον Μενοικεῦ, ὅτι πᾶσα ἀπήνη καὶ πᾶς πρεσβύτου ποὺς εἴωθε περιμένειν χειρὸς ἀλλοτρίας χειραγωγήματα.

V. 845. *ΕΞΩΡΜΙΣΩ*. γράφεται καὶ ἐξόρμισαι, ἀντὶ τοῦ στῆσον τὸν σὸν πόδα. ἡ μεταφορὰ δὲ ἀπὸ τῶν νηῶν τῶν εἰς λιμένα καταγομένων. *ΕΞΟΡΜΙΣΑΙ*. λείπει τὸ ἐστὶν, ὥςτε ἐξορμίσαι 10) τὸν πόδα ἐστίν· ἢ τὸ ἀπαρέμφατον ἀντὶ τοῦ προςτακτικοῦ, ἀντὶ τοῦ ἐξόρμισον, στῆσον. Aug. *ΕΞΟΡΜΙΣΟΝ*. (supra —σον eadem m. scriptum —σαι) στῆσον. (ἐκόμισας, ἔστησας.) Gu.

V. 847. *ΩΣ ΠΑΣ' ΑΠΗΝΗ*. ὥςπερ γὰρ ἅρμα, μὴ ὄντος τοῦ κινοῦντος αὐτὸ 1) ἡνιόχου, ἀκίνητον μένει, οὕτω καὶ πρεσβύτης, εἰ μή τις αὐτὸν ἀνακουφίζει, ἑαυτῷ χρῆσθαι οὐ δύναται. *ΩΣ ΠΑΣ' ΑΠΗΝΗ*. καὶ οἱ γεγηρακότες, φησὶ, ὑπὸ ξένης χειραγωγεῖσθαι ὀφείλουσιν. ἤτοι ἐν τῷ μὴ δύνασθαι αὐτὴν καθ' ἑαυτὴν ἄνευ ζώων τρέχειν· ἢ, ὅπερ βέλτιον καὶ ἀκόλουθον, ἐν τῷ τὰ ὑπεζευγμένα ζῶα ἄνευ τοῦ ἡνιοχοῦντος μὴ δύνασθαι τρέχειν, ἵνα καὶ αὐτὴν τὴν ζεῦξιν ἀπήνας λέγει (l. λέγῃ). *ΘΥΡΑΙΑΣ* δὲ ἀλλοτρίας, ὡς πρὸς τὰ ἕλκοντα ζῶα μὴ κοινωνούσης τοῦ ἑλκυσμοῦ· ἐὰν δ' ἐπὶ τῆς ἁμάξης μόνον ἁπλούστερον τῆς ἀλλοτρίας τῆς τῶν ζώων. Taurin. *ΑΠΗΝΗ*, καροῦχα. Gu. m. 1. Florr. *ΦΙΛΕΙ*, εἴωθε. Gu. m. 1. ἔθος ἔχει. Fl. 33.

V. 848. *ΚΟΥΦΙΣΜΑΤΑ*, χειραγωγήματα. Baroc. 74. Gu. m. 1.

V. 849. *ΕΙΕΝ*. ἔστω ταῦτα· διὰ τί με, ὦ Κρέον, μετεκαλέσω ἐν σπουδῇ; *ΕΙΕΝ*. διῃρημένως 2) ἀναγνωστέον. ἔστι δὲ ἐπίῤῥημα, τοῦ μὲν προτέρου λόγου ληκτικὸν, ἑτέρου δὲ ἀρκτικόν. Aug. ταῦτα μὲν οὕτως ὑπάρχουσι. Gu. m. 2. *ΠΑΡΕΣΜΕΝ*, ἀντὶ τοῦ παραγεγόναμεν. Gu. m. 1.

10) In Cod. erat ὡς τὸ ἐξόρμισαι. Corr. Valck.

1) αὐτὸ e Gu. addidi.

2) Sic Schaefer. ad Dionys. de compos. p. 151. pro διῃρημένως.

V. 850 sq. *ΟΤΠΩ ΛΕΛΗΣΜΕΘ'.* οὐδαμῶς ἐπελαθόμεθα, δι' ὃ σε μετεκαλεσάμεθα· ἀλλ' ἀνάλαβε τὴν δύναμιν, καὶ τὴν πνοὴν σύλλεξον, ἐκβαλὼν τὸ ἆσθμα, ὅπερ ἡ ὁδὸς ἐποίησεν. *ΟΤΠΩ ΛΕΛΗΣΜΕΘΑ,* τοῦ διό σε κεκλήκαμεν. Ἀλλὰ σύλλεξαι, ἀντὶ τοῦ ἀναλάμβανε [3]) σαυτὸν, ἀνακτῆσαι τὴν δύναμιν. Aug.

V. 851. *ΚΑΙ ΠΝΕΤΜ' ΑΘΡΟΙΣΟΝ.* διὰ τοῦτο πνεῦμα αὐτὸν ἀθροῖσαι φησὶν, ἵνα τὴν ἔνδον ἐκ τῆς ὁδοῦ αὐτῷ συμβᾶσαν θερμότητα ἀναψύξῃ διὰ τοῦ ἔξωθεν πνεύματος. *ΚΑΠΟΣ.* νῦν τὸν κάματον, ἢ τὸ ἀπὸ τῆς ὁδοῦ ἆσθμα γινόμενον. ἄλλοι δὲ ἆπος τὸ ὕψος, νῦν δὲ καταχρηστικῶς τὸ μῆκος, ὡς καὶ ποὺς ὀλέθριος ἐν Καλλιμάχῳ.[4])

V. 852 sq. *ΚΟΠΩι ΠΑΡΕΙΜΙ.* χθὲς τῇ προλαβούσῃ ἡμέρᾳ ἀπὸ τῆς γῆς τῶν Ἀθηναίων παραπεμφθεὶς δεῦρο σὺν κόπῳ παραγέγονα. γράφεται δὲ καὶ παρεῖμαι, ἀντὶ τοῦ ὑπὸ τοῦ κόπου παραλέλυμαι.

V. 854. *ΚΑΚΕΙ ΓΑΡ ΗΝ.* καὶ ἐκεῖ γὰρ ἦν πόλεμος, ὅντινα ἐποίησεν Εὔμολπος, ὅπου νικηφόρους τοὺς Ἀθηναίους ἐποίησα, καὶ τοῦτον τὸν χρυσοῦν στέφανον, ὡς βλέπεις, φορῶ, λαβὼν ὡς ἐξαίρετον ἀπαρχὴν ἀπὸ τῶν πολεμίων σκυλευμάτων αὐτόν. ἐπίτηδες δὲ πρὸς ἔπαινον τῶν Ἀθηναίων ἀνακεχρόνισται, τέσσαρσι γενεαῖς προὔχοντος [5]) τοῦ Θηβαϊκοῦ πολέμου. Ἄλλως. Τέσσαρσι γενεαῖς τοῦ Θηβαϊκοῦ πολέμου πρεσβύτερός ἐστιν Εὐμόλπου ὁ πρὸς Ἐρεχθέα πόλεμος. Ἐρεχθέως μὲν γὰρ Πανδίων, οὗ Αἰγεὺς, οὗ Θησεὺς ὁ τῶν ἐν Καδμείᾳ πεσόντων τὰ σώματα ἀνελόμενος. ἦν δὲ ὁ Εὔμολπος Θρακῶν βασιλεὺς, ὃς λέγεται ἐλθεῖν εἰς Ἐλευσῖνα ἐπὶ τὸ μυηθῆναι τὰ Ἐλευσίνια, καὶ

3) In Cod. erat λάμβανε.

4) Valck. scribendum suspicabatur αἶπος, τὸ ὕψος. et sic Hesych. T. I. p. 165. Pro ποὺς ὀλ. Barn. coni. κᾶπος δίπλεθρον, Bentl. ad Callim. fr. CCCCV. καὶ ἆπος πλεθριαῖον, iugeri longitudo.

5) προὔχοντος e Taur. scripsi pro προὔχοντα, ad quod supplendum esset τὸν τοῦ Εὐμόλπου πόλεμον. Idem cod. τετράσι γενεαῖς. Aug. corrupte τετράδι γενεαῖς et om. προὔχ. In sqq. post Ἐρεχθέως μὲν γὰρ Barn. interseruerat Κέκρωψ ὁ β. οὗ Π. nullis codd. addicentibus.

πρῶτος ἱστορεῖται ξένος μυηθῆναι, διὸ καὶ ἀπ' αὐτοῦ ἄρχοντες ἐγένοντο ἱεροῖσιν Εὐμολπίδαι Ἀθήνησιν. οὗτος συνεμάχησεν Ἐλευσινίοις, στασιάζουσι κατὰ τοῦ βασιλέως Ἐρεχθέως, καὶ ἡττηθεὶς ἐφονεύθη. ὕστερον δὲ κατὰ πυθόχρηστον ἐτιμήθη, καὶ ὁ τάφος αὐτοῦ ἱερώθη διὰ τὸ πρῶτον τὰ Ἐλευσίνια μεμυῆσθαι. τινὲς δὲ υἱὸν Ποσειδῶνος τὸν Εὔμολπον φασὶν, ὃς ἡττηθεὶς ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς εἰς τὴν ἔριν τὴν περὶ τῆς Ἀττικῆς διὰ τῆς ἐλαίας τὸν υἱὸν αὐτοῦ κατὰ τῶν Ἀθηναίων ἐκίνησεν. *ΠΟΛΕΜΟΣ ΕΤΜΟΛΠΟΤ ΔΟΡΟΣ,* ὃν τὸ δόρυ τοῦ Εὐμόλπου ἐποίει ἤγουν ἡ δύναμις. Baroc. 74. Gu. m. 1. Florr. Εὔμολπος (ὁ τῆς add. Baroc.) Θράκης βασιλεὺς, υἱὸς Ποσειδῶνος καὶ Χιόνης, ἀμυνόμενος Ἀθηναίους, ὡς ἡττηθέντος αὐτοῦ τοῦ πατρὸς Ἀθηνᾷ [6]) τὴν περὶ τῆς πόλεως κρίσιν, ἐστράτευσε κατ' αὐτῶν· μηκυνομένου δὲ τοῦ πολέμου, ἑκὼν αὐτὸς τοῦτον διέλυσεν, οὐ νενικηκότων Ἀθηναίων καὶ καλλινίκων γενομένων, ὡς αὐτὸς φησί. Baroc. 74. Gu. m. 2.

V. 855. *ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΤΣ,* νικηφόρους. Gu. m. 2. *ΕΘΗΚ',* ἐσήμηνα. MS. C.C.C. Gu. m. 1. ἐμαντευσάμην αὐτοῖς νίκην. Gu. m. 2.

V. 856. *ΚΑΙ ΤΟΝΔΕ ΧΡΤΣΟΤΝ ΣΤΕΦΑΝΟΝ.* χρυσοῦν δὲ στέφανον εἶπεν, ἐπειδὴ στεφάνους ἔχουσιν ἐν τοῖς πολέμοις, ἵνα οἱ νικῶντες ἀναδέωνται. [7])

V. 857. *ΑΠΑΡΧΑΣ.* ἀπαρχὴ κυρίως ἐπὶ καρπῶν, ὅταν πρὸ παντὸς ἄλλου τῷ θεῷ τις ἀποτέμηται καὶ ἀναθῇ μοῖραν. MS. C.C.C. Gu. m. 1.

V. 858—864. *ΟΙΩΝΟΝ ΕΘΕΜΗΝ.* Ἀγαθὸν ση-

6) Ἀθηνᾶ uterque codex. Valck. Ἀθηνᾶς. Paulo ante Bar. ἀμυνομένους. Taurin. hoc scholion habet: Εὔμολπος παῖς Ποσειδῶνος καὶ Χιόνος (l. Χιόνης) τῆς Βορέου καὶ Ὠρειθυίας θυγατρὸς Ἐρεχθέως· ὃς πολεμῶν τὰς Ἀθήνας ἐπὶ τοῦ νεωτέρου Ἐρεχθέως ἐφονεύθη παρ' αὐτοῦ. ἕτεροι δὲ καὶ ἄλλοι δύο υἱοὶ παρ' αὐτοῦ Ἐρεχθέως ἀνῃρέθεντο (sic) ἐν ἐκείνῳ τῷ πολέμῳ συμμαχοῦντες Εὐφόρβῳ Εὐμόλπῳ Φόρβας καὶ Ἰμμάραδος. τότε δὲ ἐπὶ τῇ εἰρήνῃ τὰ μυστήρια Δήμητρος ἐτέλεσαν. in quibus Εὐφόρβῳ e prima syllaba vocis Εὐμόλπῳ et e nom. Φόρβας ortum videtur.

7) Aug. ἵνα οἱ νικ. ἀναδέωνται ἢ ἀναδίδοιντο. Taur. ἀναδέδονται. Flor. ἀναδέοιντο. v. not. sq. Inde recepi οἱ ante νικῶντες.

μεῖον ἐδεξάμην [8]) καὶ σημεῖον ἐθέμην τοῦ ἡμᾶς νικῆσαι τὸν ἐπὶ τῇ νίκῃ δοθέντα σοι στέφανον. ἐν ταραχῇ γὰρ ἐσμὲν, ὡς αὐτὸς οἶδας, τοῦ πολέμου τῶν Ἀργείων. καὶ δὴ καὶ μεγάλη ἐστὶ ταῖς Θήβαις ἀγωνία· ὁ μὲν βασιλεὺς Ἐτεοκλῆς πρὸ ὀλίγου ὁπλισθεὶς ὅπλοις ἐξῆλθε πρὸς μάχην τῶν Ἀργείων, ἐμοὶ δ' ἐνετείλατο παρὰ σοῦ μαθεῖν, τί ποιοῦντες τὴν πόλιν ῥυσαίμεθ' ἄν.

V. 858. ΚΑΛΛΙΝΙΚΑ ΣΑ ΣΤΕΦΗ. ἤγουν τὸν σὸν στέφανον, τὸν ἐπὶ τῇ νίκῃ δοθέντα σοι. MS. C.C.C. Gu. m. 1.

V. 859. ΚΛΥΔΩΝΙ, καὶ ταραχῇ καὶ ἐν μεγάλῃ ἀνάγκῃ. Fl. 59. ἤτοι ἐν ταραχῇ καὶ συγχύσει κακῶν. Fl. 33.

V. 865. ΕΤΕΟΚΛΕΟΥΣ ΜΕΝ. Ἕνεκα μὲν τοῦ Ἐτεοκλέους κλείσας ἂν τὸ στόμα τὰς μαντείας (ἐπέσχον ἀντὶ τοῦ add. Gu.) κατέσχον. MS. C.C.C. Gu. m. 1. ΕΤΕΟΚΛΕΟΥΣ ΜΕΝ. προεῖπεν ὁ Ἐτεοκλῆς τὴν αἰτίαν τῆς λύπης τοῦ μάντεως, Σοὶ μὲν γὰρ ἡδὺς εἰς λόγους ἀφίξεται. Ἐγὼ δὲ τέχνην μαντικὴν ἐμεμψάμην, ἀντὶ τοῦ ἐξεφαύλισα. τὸ ἑξῆς· ἕνεκα μὲν τοῦ Ἐτεοκλέους κλείσας τὸ στόμα τοὺς χρησμοὺς ἐπέσχον· νοσεῖ γὰρ ἥδε γῆ, τουτέστι νοσεῖ ἡ πόλις, ἐξ οὗ ὁ Λάϊος ἐγεννήθη καὶ ὁ Οἰδίπους ἔφυ, καὶ ἡ τῶν ὀφθαλμῶν τύφλωσις ἐγένετο αὐτῷ. διαφθορὰν δὲ εἶπε τὴν τύφλωσιν. [9])

V. 867. ΝΟΣΕΙ, δυστυχεῖ. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. ΠΑΛΑΙ, ἐκ μακροῦ. Gu. m. 1. Florr. iidem.

V. 868. ΕΞ ΟΥ ΤΕΚΝΩΘΗ, τέκνου πατὴρ ἐγένετο, ἀντὶ τοῦ ἐτέκνωσε. κατὰ ἀπαρίθμησιν δὲ προάγει τὸν

8) Haec verba ἀγ. σημ. ἐδ. καὶ addidit Barn. haud dubie e MS. C.C.C. petita: nam eadem habet Gu. a m. 1. nec quidquam praeterea, nisi μαντείαν τοῦ καὶ ἡμᾶς νικῆσαι a m. 2. Aliud scholion ex Aug. Valck. σημεῖον ἐθέμην τοῦ καὶ ἡμᾶς νικῆσαι τὰ νικηφόρα σου στέφη. Idem habet Flor. 33. his subiunctis: καὶ στεφάνους ἔχειν ἐν τοῖς πολέμοις, ἵνα οἱ νικῶντες ἀναδέοιντο. Hoc quidem, sicut sequens a Kingio editum, omitti poterat, quum ad verbum paene in paraphrasi insit.

9) Haec a v. τὸ ἑξῆς e Taur. accesserunt.

λόγον· ἀπὸ τοῦ Λαΐου γὰρ ἀρξάμενος, κατέβη εἰς τοὺς περὶ τὸν Ἐτεοκλέα καὶ Πολυνείκην. ΤΕΚΝΩΘΗ, τέκνον ἔσπειρεν. Gu. m. 2. ἐπαιδοποίησε. Fl. 59. ΒΙΑι ΘΕΩΝ, μὴ βουλήσει τῶν θεῶν. Gu. m. 1. MS. C.C.C. παρὰ γνώμην καὶ προαίρεσιν. Gu. m. 2.

V. 870. ΑΙΘ' ΑΙΜΑΤΩΠΟΙ. καὶ ἐξ οὗ ἐγένοντο αἱ ᾑμαγμέναι καὶ τετρωμέναι τῶν ὀφθαλμῶν τυφλώσεις. [10])

V. 871. ΘΕΩΝ ΣΟΦΙΣΜΑ. ἀντὶ τοῦ παραλογισμὸς ἢ [1]) ἐπίνοια θεῶν, ἵνα πᾶσι δειχθῇ μὴ παρακούειν θεῶν. ΚΑιΠΙΔΕΙΞΙΣ, καὶ ἀπόδειξις δὲ, ἤγουν παραίνεσις εἰς τὸ μὴ παραβῆναι τὸ θεῖον. ΚΑιΠΙΔΕΙΞΙΣ ΕΛΛΑΔΟΣ. καὶ ἔνδειξις αὐτῶν πρὸς τὴν Ἑλλάδα. MS. C.C.C. Gu. m. 1. Florr. ΚΑιΠΙΔΕΙΞΙΣ, τῆς τοῦ Λαΐου παρακοῆς. ἐπέδειξαν γὰρ διὰ τούτου πᾶσιν, ὅτι τοιαῦθ' ἅπαντες πάσχουσιν οἱ θεοῖς ἀπειθοῦντες. Gu. m. 2.

V. 872. Α, ἤγουν τὸ τεκνῶσαι τὸν Λάϊον, τὸ Οἰδίπουν γενέσθαι ἄνδρα τῆς οἰκείας μητρὸς καὶ τὸ μὴ τυφλὸν γενόμενον φαίνεσθαι. Gu. m. 2. ΣΥΓΚΑΛΥΨΑΙ, κρύψαι. Gu. m. 1. Florr. [2]) ἀφανίσαι. Gu. m. 2. ΧΡΟΝΩι, διὰ τῆς παρατάσεως τοῦ χρόνου. Gu. m. 1. Florr.

V. 873. ΧΡΗιΖΟΝΤΕΣ, θέλοντες. Gu. m. 1. Florr. ΩΣ ΔΗ Θ. ΥΠΕΚΔ. καθὰ δὴ τὴν τῶν θεῶν ἀγανάκτησιν ἐκφευξόμενοι. Gu. m. 1. Florr. ὡς οὕτως ἂν τὴν τῶν θεῶν ὀργὴν καὶ τιμωρίαν φευξόμενοι· ὃν γὰρ ἐμίσουν ἐκεῖνοι, τοῦτον καὶ αὐτοὶ ὥσπερ μισοῦντες καὶ τοῖς θεοῖς ὥσπερ συμπράττοντες ἔνδον οἴκου κατέκλεισαν. Gu. m. 2. ΩΣ ΔΗ ΘΕΟΥΣ. ὡς δὴ μέλλοντες [3]) ἐκ τούτου τὴν τῶν

10) Aug. nil nisi ᾑμαγμέναι καὶ τετριμμέναι τῶν ὀφθ. τυφλ. Quae Barn. addidit διαφθοραὶ αἱματώδεις, ad hunc modum leguntur in Gu. et Florr. ἐξ οὗ ἐγ. αἱ διαφθ. τῶν ὀμμάτων τοῦ Οἰδ. αἱ αἱματώδεις. Taur. ἀφ' οὗ καὶ αἱ αἱματώδεις τῶν ὀφθ. διαφθοραί.

1) παραλογισμὸς ἢ ex Aug. interseruit Valck.

2) Haec et quae deinceps usque ad v. 874. e Gu. m. 1. enotata sunt, e MS. C.C.C. dedit etiam Piersius, neglecta a Kingio.

3) Vulgo μέλλοντος. Corr. King. prout legitur in Taur. Aug. μέλλοντας, in quo sqq. sic leguntur: μ. ἐκ τούτων θεῶν ἔρισιν

θεῶν κρίσιν καὶ ἀγανάκτησιν ὑπεκβῆναι, καὶ μέχρι τούτου στήσειν οἰόμενοι αὐτοῖς τὸ κακὸν τοὺς θεοὺς, διὰ τοῦ συγκλείειν τὸν πατέρα περιτρύχοντας. κεκριμένον δὲ ἦν τοῖς θεοῖς, ὥςτε καὶ αὐτοὺς ἀλλήλους ἀποκτεῖναι.

V. 874. *ΗΜΑΡΤΟΝ ΑΜΑΘΩΣ.* ἀπέτυχον ἀπαιδεύτως. *ΗΜΑΡΤΟΝ ΑΜ.* ἀπέτυχον (τοῦ οἰκείου σκοποῦ add. m. 2.) ἀνοήτως, ἤγουν δι' ἀγνωσίαν. Gu. m. 1. Florr. *ΓΕΡΑΣ*, τιμήν. Gu. m. 1. Florr.

V. 875. *ΟΥΤ' ΕΞΟΔΟΝ*, ἐλευθερίαν προέρχεσθαι τῆς οἰκίας. καθεῖρξαν, φησὶν, αὐτὸν οὔτε τινὰ τιμὴν ἀποδιδόντες αὐτῷ, οὔτε προελθεῖν που 4) συγχωροῦντες. καὶ τούτου χάριν θυμηθεὶς αὐτοὺς κατηράσατο, ὅτι τῷ περὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς πάθει καὶ προςητίμαστο. Aug. Taur.

V. 876. *ΕΞΗΓΡΙΩΣΑΝ*, εἰς θυμὸν ἐκίνησαν. *ΕΚ Δ' ΕΠΝΕΥΣ'.* ἐξεφώνησε κατ' αὐτῶν ἀρὰς χαλεπὰς τυφλὸς ὢν, σὺν τούτῳ δὲ καὶ καταπεφρονημένος καὶ ὑβριζόμενος.

V. 878. *Α 'ΓΩ.* λείπει διὰ, δι' ἃ λέγων. τὸ δὲ οὐ ἀπὸ κοινοῦ. ὁ δὲ νοῦς, πράττων καὶ λέγων πολλὰ, ἐμισήθην ὑπὸ τῶν παίδων τοῦ Οἰδίποδος. *ΑΓΩ.* μὴ λάβῃς εἰς τὸ ἃ ἔξωθεν τὸ διὰ, ὥςπερ τινὲς, ἀλλ' ἔστιν αὕτη ἡ αἰτιατικὴ πρὸς τὸ τί δρῶν, ὁποῖα δ' οὐ λέγων ἔπη, ἐπειδὴ δρῶ σε φαμὲν καὶ λέγω σε τόδε, οὕτως· ἃ ἐγὼ τί οὐ δρῶν καὶ τί οὐ ποιῶν, ὁποῖα δὲ ἔπη οὐ λέγων, ἀντὶ τοῦ καὶ δι' ἔργου καὶ διὰ λόγου ταῦτα μεμφόμενος, δι' ἔργου μὲν, ὅτι καλοῦσι πολλάκις αὐτοῖς οὐχ ὑπήκουσα, (τὸ δὲ ἦν τὰ σφῶν ἔργα μισοῦντος) διὰ λόγου δὲ, ὅτι ὀνειδίζων οὐ πέπαυμαι, εἰς ἔχθος ἦλθον τοῖς παισὶ τοῦ Οἰδίπου. ἢ τὸ ἃ πρὸς τὸ ἦλθον συντακτέον, οὕτως· ἃ ἐγὼ ἦλθον εἰς ἔχθος τοῖς παισὶ τοῦ Οἰδίπου τί δρῶν, ὁποῖα δ' οὐ λέγων ἔπη. ὥςπερ γὰρ φαμὲν, ἐπορεύθην ταύτην τὴν

ὑπερβαίνειν (Taur. κρίσιν ὑπερβῆναι). Ex eo στήσειν οἰόμενοι — — τοὺς θεοὺς Valck. recepit pro οἰόμ. στήσ. — — τοῖς θεοῖς. Tum Aug. περιτρέχοντας. Taur. περιτρέχοντες.

4) Sic Taur. et Gu. qui hanc particulam οὔτε — — συγχ. supra v. οὔτ' ἐξ. scriptam habet. Aug. παρελθεῖν. In fine προςητίμαστο suppeditavit etiam Taur. pro προςητίμασεν, pro quo Valck. coniiciebat προςητίμασαν.

ὁδὸν ἐπ' εὐδαιμονίᾳ σῇ ἀντὶ τοῦ ἡ πόρευσίς μου εὐδαιμονίαν σοι ἤγαγεν, οὕτω καὶ τὸ ἃ ἦλθον εἰς ἔχθος, ἀντὶ τοῦ τὸ περὶ τούτων διεξιέναι με ἔχθος ἐμοὶ πρὸς τοὺς Οἰδίποδος παῖδας ἤγαγε. λάμβανε δὲ εἰς τὸ πρῶτον πρὸς τὸ τί δρῶν τὸ οὐ κατὰ συνεκδοχὴν ἀπὸ τοῦ οὐ λέγων. Gu. m. 2.

V. 879. *ΕΙΣ ΕΧΘΟΣ ΗΛΘΟΝ.* γράφεται καὶ εἰς ὄχλον ἦλθον, ἀντὶ τοῦ εἰς ὄχλησιν.

V. 880. *ΑΥΤΟΧΕΙΡ*, ἀντὶ τοῦ αὐτοχείρως ἀμφότεροι φονευθήσονται. *ΑΥΤΟΧΕΙΡ* θάνατος κυρίως, ὃν αὐτὸς ἑαυτόν τις θανατώσει. ἐνταῦθα δὲ, τὸ ταῖς χερσὶν ἀλλήλων αὐτοὺς θανατωθῆναι, καὶ μὴ ὑπὸ χειρῶν ἄλλων, αὐτόχειρα θάνατον ἐκάλεσε, μεταστήσας ἠρέμα τὴν σημασίαν τῆς λέξεως. MS. C.C.C. Gu. m. 1.

V. 882. *ΜΙΞΑΝΤΕΣ*, συγκροτήσαντες.

V. 884. *ΣΥΓΚΑΤΑΣΚΑΠΤΗι*, συγκαταστρέφῃ. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. συναφανίζῃ, διαφθαρήσῃ. Gu. m. 2.

V. 885. *ΤΙΣ*, ὁ Κρέων. οὐκ ἠβούλετο δὲ εἰπεῖν τοὔνομα, ἵνα μὴ τοῦτον παρόντα λυπήσῃ. Gu. m. 2.

V. 886. *ΕΚΕΙΝΟ ΜΕΝ ΓΑΡ.* ἔθος ποιητικὸν τὸ ἀπὸ τοῦ γὰρ ἄρχεσθαι. Ὅμηρος· (Od. κ', 226.) Ὦ φίλοι, ἔνδον γάρ τις ἐποιχομένη μέγαν ἱστόν. καὶ Μένανδρος· Ἐκ γειτόνων οἴκων γὰρ, ὦ τοιχωρύχε. 5) *ΠΡΩΤΟΝ ΗΝ.* ἀντὶ τοῦ πρωτεῦον, αἱρε-

5) Recte monuit Valck. hanc annotationem ad v. 867. spectare; ad hunc locum tamen adscripta est etiam in Taur. qui habet: ἐκεῖνο γὰρ πρῶτον ἦν ἴαμα τῶν ἀπὸ Οἰδίπου μηδένα πολίτην, μηδὲ ἄνακτα εἶναι τῇδε τῇ πόλει, ὡς κακοδαιμονοῦντας. Ἄλλως. πρωτεῦον, αἱρετώτερον. ἔθος ποιητ. τούτου γὰρ ἄρχεσθαι. Ὅμηρος· οὐ γάρ τ' ἴδμεν, ὅπη ζόφος — — (Od. κ', 190.) ὦ φίλοι, ἔνδον γάρ τις ἐστοιχωμένη. καὶ Μέν. ἐκ γειτόνων οἴκων γὰρ, ὦ τριχώρυχε. Ex eo recepi ἐκ γ. οἴκ. γὰρ pro ἐκ γειτόνων γὰρ οἴκ. Bentl. emend. in Men. p. 83. em. ἐκ γ. γὰρ οἶκον, quemadmodum in edit. vet. scholiorum, Valcken. quidem ignota (nam Junt. ut Basil. οἴκων) legi testabatur, probante Valck. In Aug. haec ad v. 884. adscripta sunt: ἔθος ποιητ.

τώτερον, ἐπικρατέστερον, μηδένα τῶν καταγομένων ἀπὸ τοῦ Οἰδίποδος μὴ βασιλέα, μήτε πολίτην ὑπάρχειν τῆς χθονὸς, ὡς κακοδαιμονῶντας, ὡς σκληρῷ δαίμονι καὶ ἀπανθρώπῳ χρωμένους. ΕΚΕΙΝΟ ΜΕΝ ΓΑΡ ΠΡΩΤΟΝ ΗΝ, πρωτεῦον, αἱρετώτερον. Ἐκεῖνο μὲν γὰρ, φησὶν, ἦν πρῶτον τῇ πόλει ἴαμα, ὥςτε μηδένα τῶν Οἰδιποδαγόνων, [6]) διὰ τὸ ἀσεβῶς γεγονέναι, μήτε βασιλέα τῆς χώρας γενέσθαι, μήτε ὅλως πολίτην, ὡς ὀργῇ δαιμόνων κατεχομένους. Aug. ἐκεῖνο μὲν γὰρ ἦν ἄριστον, μηδένα ἀπὸ τῶν παίδων τοῦ Οἰδίποδος ἄνακτα εἶναι τῆς χθονὸς, μηδὲ πολίτην ἀντὶ τοῦ οἰκήτορα. Πολῖται οἱ πόλιν οἰκοῦντες ἁπλῶς, καὶ ἐν πόλει τὴν ἀναστροφὴν ποιούμενοι· ἀστοὶ δὲ οἱ ἰθαγενεῖς πολῖται, ὧν τοῖς μὲν ἀντίκεινται οἱ ἐν τοῖς ἀγροῖς τὴν οἴκησιν ἔχοντες, τοῖς δὲ ἀστοῖς οἱ ξένοι. MS. C.C.C. Gu. m. 1. καλὸν καὶ σωτήριον τῇ πόλει. Gu. m. 2.

V. 887. ΜΗΔΕΝΑ ΠΟΛΙΤΗΝ. πρωθύστερον. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

V. 888. ΩΣ ΔΑΙΜΟΝΩΝΤΑΣ, καθὰ κακοδαίμονας ὄντας. Gu. m. 1. Florr. iidem. δυςτυχίᾳ κατεχομένους. Fl. 33. ΚΑΝΑΤΡΕΨΟΝΤΑΣ. ἀνατρέπειν τὸ τοὺς θεμελίους τῶν οἰκοδομημάτων ἄνω ποιεῖν, τὰ δὲ τείχη κάτω. Gu. m. 1. Florr. iidem. ἀνάστατον ποιήσοντας. Gu. m. 2.

V. 889—895. ΕΠΕΙ ΔΕ ΚΡΕΙΣΣΟΝ. ἐπεὶ δ' ἐπικρατέστερόν ἐστι τὸ κακὸν τοῦ ἀγαθοῦ, (καὶ Ὅμηρος — Il. ά, 756. — ἐπεὶ τὰ χερείονα νικᾷ) [7]) ἔστιν ἄλλη μία μέθοδος καὶ ἐπίνοια σωτηρίας. ἀλλ' οὐκ ἀκίνδυνον οὔτ' ἐμοὶ τόδε εἰπεῖν, καὶ λυπηρὸν τὸ σύμβαμα τῶν κλήρων τοῖς κεκτημένοις τὴν δυστυχίαν, [8]) ὥςτε παρασχεῖν τῇ πόλει

ἀπὸ τοῦ ὦ ἄρχεσθαι. Ὅμ. ὦ φίλοι ἐποιχόμενοι. καὶ Μεν. ἐκ γειτόνων ὦ τειχώρυχε.

6) Valck. em. τῶν Οἰδίποδος ἐκγόνων.

7) Verba ἐπικρατ. τὸ κακόν. Ὅμ. — νικᾷ scholion per se constituunt in Aug. sicut ediderunt King. et Valck. In Gu. ἐπικρατέστερον est a m. pr. καὶ Ὅμ. αἰεὶ (sic) τὰ χερ. νικ. a m. 2.

8) Diversa hic inter se confusa videntur. Certe Gu. a m. pr. et Florr. supra τὴν τύχην habent τὸ σύμβαμα, τὸν κλῆρον et Gu.

θεραπείας φάρμακον, ἀπελεύσομαι, χαίρετε· εἷς γὰρ ὢν καὶ αὐτὸς μετὰ πολλῶν Θηβαίων ἀπολοῦμαι· οὕτω γὰρ εἵμαρται.

V. 891. ΑΛΛ' ΟΥ ΓΑΡ ΕΙΠ. ἀλλ' ἐάσω· οὐκ ἔστι γὰρ οὔτε ἐμοὶ τοῦτο ἀσφαλὲς ἤγουν ἀνεμπόδιστον εἰς τὸ εἰπεῖν. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

V. 892. ΠΙΚΡΟΝ ΤΕ ΤΟΙΣΙ ΤΗΝ ΤΥΧΗΝ ΚΕΚΤΗΜΕΝΟΙΣ. εὐτυχίαν, τὸ ἐκ τοῦ αὐτομάτου προςπίπτον. Ἔστι δὲ, φησὶ, λυπηρὸν τοῖς εὐτυχοῦσι δεσπόταις τὸ δοῦναι φάρμακον τῆς σωτηρίας τῇ πόλει. Aug.

V. 895. ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ, ΕΙ ΧΡΗ, ΠΕΙΣ. Αἰσχύλος· σὺν ἄλλοις πείσομαι τὸ μόρσιμον. (Ἑπτ. ἐπὶ Θ. 265.) ΤΙ ΓΑΡ ΠΑΘΩ, τίνα γὰρ διάθεσιν ἵνα σχῶ, ἢ τί γὰρ ἵνα ποιήσω. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Mosqu. D.

V. 896. ΕΠΙΣΧΕΣ, ἐπίσχες σεαυτὸν, ὦ πρέσβυ, καὶ καρτέρησον. ΕΠΙΣΧΕΣ, ἤγουν καρτέρησον σαυτόν. ἐπίῤῥημα τοπικόν (ἤγουν ἔνθα ἵστασαι add. Florr.) Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. ἐν αὐτῷ τῷ τόπῳ. Gu. m. 2. ΜΗ 'ΠΙΛΑΜΒΑΝΟΥ, μή μου ἅπτου. ΜΗ 'ΠΙΛ. μὴ λαμβάνου μου, ἤγουν μὴ κάτεχε (κατάσχε Florr.) με. Gu. m. 1. Florr. iidem.

V. 897. ΤΙ ΦΕΥΓΕΙΣ. διὰ τί σπουδάζεις ἀπέρχεσθαι; MS. C.C.C. Gu. m. 1. Η ΤΥΧΗ Σ', ΑΛΛ' ΟΥΚ ΕΓΩ. ἡ ἀγαθὴ τύχη σε φεύγει, οὐκ ἐγώ. Η ΤΥΧΗ Σ'. ἡ εὐτυχία φεύγει σε, ὡς δυςτυχοῦντα, οὐκ ἐγώ· ἢ, ἡ δυςτυχία φεύγει σε, καὶ οὐκ ἐθέλει ἐμφανισθῆναί σοι, οὐκ ἐῶσα ἐμὲ εἰπεῖν σοι φανερῶς αὐτὴν, ἵνα μή σε λυπήσω. Baroc. 74. Gu. m. 2. μέλλει γὰρ μετ' ὀλίγον ὁ παῖς αὐτοῦ ἀναιρήσειν ἑαυτόν. Gu. m. 2. Fl. 33. Taur.

V. 899. ΒΟΥΛΕΙ ΣΥ ΜΕΝΤΟΙ, ΚΟΥΧΙ ΒΟΥΛΗΣΗι ΤΑΧΑ, ταχέως. τουτέστιν οὐκ ἀρέσει σοι ἡ ἀκοὴ, ἀλλ' εὐθέως μεταμεληθήσῃ ἐπὶ τῇ ἀκοῇ. ἄλλως. θέλεις, φησὶ, νῦν ἀκοῦσαι, ταχέως βουλήσῃ μὴ ἀκηκοέναι τὰ μέλλον σοι γενήσεσθαι. ἄλλως. νῦν μὲν ἀκοῦσαι ἐπείγῃ,

a m. 2. την δυςτυχίαν ταύτην. In sqq. etiam φάρμακον explicatur adscripto θεραπείαν.

ἐπειδὰν δὲ ἀκούσῃς ἅπαξ, οὐ μὴ θελήσεις πάλιν ἀκηκοέναι. Aug. Taur. [9]) *ΤΑΧΑ*, ἴσως, Gu. m. 1.

V. 900. *ΚΑΙ ΠΩΣ ΠΑΤΡΩιΑΝ.* ἢ πρὸς τὸ πῶς στίξας τὸ λοιπὸν κατ' ἐρώτησιν ἔκφερε [10]) ἢ τὸ πᾶν κατ' ἀπόφασιν. Baroc. 74. Gu. m. 2. *ΚΑΙ ΠΩΣ*, οὐ βούλομαι. Fl. 59. *ΣΩΣΑΙ*, κινδύνων ῥύσασθαι. MS. C.C.C. Gu. m. 1.

V. 901. *ΣΠΟΥΔΗΝ ΕΧΕΙΣ*, σπουδάζεις ἀκοῦσαι. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

V. 902. *ΕΙΣ ΓΑΡ ΤΙ Μ' ΑΛΛΟ ΔΕΙ ΠΡΟΘΥΜΙΑΝ ΕΧΕΙΝ.* ἀντὶ τοῦ εἰς ποῖον ἄλλο, οἷον, περὶ οὐδὲν ἄλλο δεῖ σπουδὴν ἔχειν πλείονα, ἢ περὶ τὸ σώζειν ἕκαστον τὴν πατρίδα. καὶ Ὅμηρος· (Il. μ', 243.) *Εἷς οἰωνὸς ἄριστος, ἀμύνασθαι περὶ πάτρης.* [1]) *ΕΙΣ ΓΑΡ ΤΙ Μ' ΑΛΛΟ ΔΕΙ*, ἢ ὑπὲρ τοῦ πατρίδα σῶσαι· ἢ εἰς τὸ ἀκοῦσαι τὴν σωτηρίαν τῆς πόλεως. Gu. m. 2.

V. 903. *ΚΑΤΟΙΣ ΑΝ ΗΔΗ*, ἄκουε δὴ νῦν.

V. 905. *ΕΠΗΓΑΓΕΝ.* ἀντὶ τοῦ ἤγαγεν. ἐπάγειν λέγεται, ὅταν ἕτερόν τις λόγον εἰπὼν εἶτα ἐπ' ἐκείνῳ ἕτερον ἐπάγῃ, καὶ ὅταν ἄγῃ τίς τι κατά τινος. καὶ ἐπάγεται λόγος ἕτερος ἐφ' ἑτέρῳ δηλονότι. ἐπάγεται δέ τις δοῦλον ἐπὶ ἐνεργείας, ἢ ἕτερόν τι, ἀντὶ τοῦ μεθ' ἑαυτοῦ ἄγει. Leid. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

V. 906. *ΑΠΕΣΤΙ.* τὸ ἀπεῖναι καὶ τὸ ἀφίστασθαι καὶ ἐπὶ τόπου λέγεται καὶ ἐπὶ πράξεως, καὶ ἔτι ἐπὶ πράγματος. δηλοῦσι δὲ τὸ κεχωρίσθαι μόνον, [2]) οὐκ ἔτι δὲ καὶ

9) Dedi scholion, ut in Taur. scriptum reperitur. In Aug. est: θέλεις φῇ νῦν . . . . . σαι τ. . . χέως β. μὴ ἀκηκοέναι τὸ μ. σοι γίνεσθαι. τουτ. οὐκ ἀρ. – – – ἀκοῇ. νῦν ἀκοῦσαι κ. τ. λ.

10) ἔκφερε e Gu. addidi.

1) Haec a v. ἢ περὶ τὸ σ. erant etiam in editis; reliqua ex Aug. adiecit Valck. In Taur. sic ea leguntur: ἀντὶ οὐδὲν μᾶλλον δεῖ πλείονα σπ. ἔχ. ἢ περὶ τὸ σώζ. ἕκ. τὴν π. κακὸς γὰρ, φησὶ, οἰωνὸς ἡμῖν καὶ σύμβολον οὐκ ἀγαθὸν τὸ μὴ ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἀμύνειν. Ἄλλως. ἢ περὶ τὸ σώζειν π. Ὅμ. κ. τ. λ.

2) Leid. τὸ κεχωρισμένον et paulo post διάστ. μακρὸν ἢ βρ. om. ὅτι.

τὸ διάστημα, ὅτι μακρὸν ἢ βραχύ. Baroc. 74. Gu. m. 1. Leid. Mosqu. D. Florr. iidem. *ΠΛΗΣΙΟΝ ΔΕ ΣΟΥ*, ἐστὶ δηλονότι· οὐ γὰρ τὸ ἄπεστιν ἀπὸ κοινοῦ ἁρμόζει. Gu. m. 1. Florr. iidem. Mosqu. D.

V. 907. *ΑΠΕΛΘΕΤΩ ΝΥΝ Θ.* χωρισθήτω τῶν ἐμῶν μαντευμάτων. Gu. m. 1. Florr. iidem. *ΘΕΣΦΑΤΩΝ.* θέσφατα, θεσπίσματα, χρησμοὶ τὸ αὐτὸ, ἐλέγοντο δὲ ἐπὶ θεῶν· μαντεῖαι δὲ καὶ μαντεύματα ἐπὶ μάντεων ἀνθρώπων. MS. C.C.C. Gu. m. 1. [3])

V. 909. *ΒΟΥΛΕΙ ΠΑΡΟΝΤΟΣ.* τὴν διήγησιν ἔδει, φησὶ, μὴ ἀντικρὺ τοῦ Μενοικέως λέγειν, ἤτοι τὰ περὶ τῆς σφαγῆς αὐτοῦ, [4]) ἀλλ' ὥσπερ καὶ ἑτέρωθι ποιεῖ, *δεῦρ' ἔλθ' ἐς οὖς σοι.* (Ion. 1521.) λέγοι δ' ἄν τις, ὅτι γεννικόν ἐστι τὸ πρόσωπον καὶ φιλόδοξον, ὡς καὶ τὴν ψυχὴν προέσθαι ὑπὲρ εὐκλείας.

V. 911—914. *ΑΚΟΥΕ ΔΗ ΝΥΝ.* ἄκουε δὴ τῶν ἐμῶν μαντευμάτων τὴν μέθοδον, ἅτινα ποιοῦντες σώσαιτ' ἂν τὴν πόλιν τῶν Θηβαίων. χρεία ἐστὶν ὑπὲρ τῆς πατρίδος σφάξαι τὸν σὸν παῖδα τοῦτον τὸν Μενοικέα, ἐπειδὴ τὴν εὐτυχίαν τῆς πόλεως αὐτὸς ἀναζητεῖς.

V. 913. *ΣΦΑΞΑΙ ΜΕΝΟΙΚΕΑ.* ὁ Μενοικεὺς Κρέοντος ἦν υἱὸς, βασιλέως Θηβῶν. πολεμουμένης οὖν τῆς ἰδίας πατρίδος τῶν Θηβῶν ὑπὸ τῶν ἑπτὰ στρατηγῶν καὶ τοῦ στρατοῦ Πολυνείκους, ἐχρησμοδότησε Τειρεσίας μάντις ὢν, παραυτὰ παύσασθαι τὸν πόλεμον, καὶ ἔσεσθαι αὐτοῖς νίκην, εἰ τοῦ βασιλικοῦ γένους τῶν αὐτοχθόνων τῶν ἀναδοθέντων ἐκ τῶν ὀδόντων τοῦ δράκοντός τις ἑαυτὸν δῷ πρὸς ἀναίρεσιν. μαθὼν τοῦτο ὁ Μενοικεὺς, καὶ θέλων ἐλευθερῶσαι τῆς πολιορκίας τὴν πόλιν, δέδωκεν αὑτὸν εἰς ἀναίρεσιν, δίχα τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Κρέοντος, καὶ στὰς ἐπ' ἄκρων τῶν τειχέων ἔσφαξεν ἑαυτὸν εἰς σκοτεινὸν φωλεὸν τοῦ δράκοντος, ἔνθ' ὁ μάντις ἐξηγήσατο. Leid. *ΣΦΑΞΑΙ.* ὁ ἐνεστὼς σφάζω, ὃ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς σφάττω λέγεται, ὡς τὸ βράζω βράττω

3) In Mosqu. D. haec ad v. 903. adscripta sunt.

4) Melius Aug. om. τὴν διήγησιν et ἤτοι. γεννικὸν pro γενικὸν dedit Valck. Cum Aug. conspirat Flor. 33. qui hoc scholion ad v. 913. σφάξαι Μεν. adscriptum habet.

καὶ τὸ ἁρμόζω ἁρμόττω. MS. C.C.C. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

V. 915. *ΤΙ ΦΗιΣ.* τί λέγεις; τίς ἐστιν ὁ λόγος οὗτος, ὃν εἶπας, γέρον; γράφεται καὶ οὕτως, Τί φῄς; ἐμὸν παῖδ᾽ ἕνεκα γῆς σφάξαι θέλεις;

V. 916. *ΑΠΕΡ ΠΕΦΥΚΕ,* (ἐστὶ τῷ πράγματι add. MS. C.C.C. Gu.) ἤγουν ἄλλο τι οὐκ ἔστιν εἰς σωτηρίαν τῆς πόλεως. ὅπερ οὖν ἐστὶ, (ἔνεστι Mosqu. D.) τοῦτο καὶ ἀνάγκη σε δρᾷν. MS. C.C.C. Gu. m. 1. Mosqu. D. ἤγουν ἅπερ φυσικῶς ἐστιν ὑπὲρ πατρίδος ποιεῖν. Gu. m. 2.

V. 917. *Ω ΠΟΛΛΑ ΛΕΞΑΣ ΕΝ ΒΡΑΧΕΙ.* τῷ βραχεῖ ἐναντίον τὸ μακρὸν, τῷ δὲ ὀλίγῳ τὸ πολύ. MS. C.C.C. Gu. m. 1.

V. 918. *ΣΟΙ ΓΕ.* σοὶ μόνῳ κακά· τῇ γὰρ πατρίδι μεγάλα καὶ σωτήρια. [5]) Aug.

V. 919. *ΟΥΚ ΕΚΛΥΟΝ.* οὐ κλύω, οὐκ ἀκούω. ὀφείλων εἰπεῖν, ὅτι ὡς θέλει, πραττέτω ἡ πόλις, τὰ κατ᾽ αὐτὴν, ὡς θέλει, οἰκονομείτω, ὁ δὲ εὐφημοτέρῳ χρησάμενος λόγῳ, ὡς ἐν εὐχῆς σχήματι, χαιρέτω, φησὶν, ἤγουν ἐν χαρᾷ ἔστω. Σύνηθες δὲ τοῦτο καὶ τοῖς κοινοῖς, τὸ παραιτεῖσθαι ἕτερον καὶ χαίρειν λέγειν ἐᾷν, [6]) εἰ δι᾽ αὐτὸ βλάβη εἰς ἕτερον ἀνακύπτοι μεῖζον. (leg. μείζων.) MS. C.C.C. Gu. m. 1. Mosqu. D. *ΧΑΙΡΕΤΩ,* φθειρέσθω, οἰμωζέτω.

V. 920. *ΟΥΚΕΤ᾽ ΑΥΤΟΣ,* (ἀντὶ τοῦ, οὐκέτι μένει ὁ αὐτὸς add. Gu.) τὸ αὐτὸς χωρὶς μὲν τοῦ ἄρθρου ἀναφορὰν δηλοῖ μόνον, μετὰ δὲ τοῦ ἄρθρου ἐνίοτε μὲν ἀναφορὰν, οἷον ὁ δεῖνα ἐποίησε τόδε, ὁ αὐτὸς ἐποίησε καὶ τόδε, ἐνίοτε δὲ ταυτότητα, ἤγουν ὁμοίωσιν ἀπαράλλακτον, οἷον ὁ δεῖνα ὁ αὐτός ἐστι τῷ δεῖνι. καὶ ἀνὴρ ὅδε οὐκέτι ὁ αὐτὸς μένει, ἤγουν ἐνήλλακται τὴν γνώμην, καὶ οὐχ ὅπερ ἦν ἤδη πρὸ τούτου, αὐτὸ δὴ τοῦτο ἀπαραλλάκτως φυλάττει. ἐνταῦθα δὲ λείπει τὸ ἄρθρον ποιητικῶς. MS. C.C.C. Gu. m. 1. *ΕΚΝΕΥΕΙ ΠΑΛΙΝ.* ὑποστρέφει εἰς τοὐπίσω, ἀναχωρεῖ, ἔξαρνος γίνεται. *ΕΚΝΕΥΕΙ,* (μετατρέπεται add. Baroc.) ἐκφέρεται τῆς πρόσθε γνώμης. Baroc.

5) In Junt. et Basil. erant tantum σοὶ μόνῳ κακά.

6) In Mosqu. sunt tantum verba ὅτι ὡς θέλει — ἐᾷν.

74. Gu. m. 2. ἐκκλίνει τοῦ σκοποῦ αὐτοῦ. Gu. m. 1. *ΠΑΛΙΝ,* εἰς τοὐπίσω. Gu. m. 2.

V. 921. *ΧΑΙΡΩΝ ΙΘΙ,* χαίρων ἄπιθι· οὐ γὰρ χρεία μοι ἐστι τῶν σῶν μαντευμάτων. *ΟΥ ΓΑΡ ΣΩΝ ΜΕ ΔΕΙ Μ.* αὕτη ἡ σύνταξις ὡς τὸ χρεὼ βουλῆς ἐμὲ καὶ σέ. ἤγουν οὐ δεῖ ἀπὸ σοῦ με μαντεύσασθαι. Gu. m. 2. *ΜΑΝΤΕΥΜΑΤΩΝ,* ἀκοῦσαι. Fl. 59.

V. 922. *ΑΠΟΛΩΛΕΝ Η ᾿ΛΗΘΕΙ᾽.* τοῦτο κατ᾽ ἐρώτησιν ὁ Τειρεσίας φησί. *ΑΠΟΛ. Η ᾿ΛΗΘ.* ἐν ἤθει τοῦτο λέγεται. Gu. m. 1. Florr.

V. 923. *Ω ΠΡΟΣ ΣΕ.* λείπει τὸ ἱκετεύω σε. ὦ Τειρεσία, προσπίπτω σοι κατὰ τῶν γονάτων, ἢ ἕνεκα, καὶ τῆς τιμίας τριχὸς ἕνεκα· σιγᾷν σε αἰτῶ. *Ω ΠΡΟΣ ΣΕ ΓΟΝΑΤΩΝ.* ὦ Τειρεσία, ἱκετεύω σε πρὸς τῶν σῶν γονάτων, καὶ τῆς σεβασμίου σου τριχός. [7]) MS. C.C.C. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. τὸ πρὸς πρὸς τὸ γονάτων σύναπτε, εἰ καὶ διὰ μέσου τὸ σὲ εἴρηται, ἔμφασιν ἔχον τοῦ ἱκετεύων. Gu. m. 2.

V. 924. *ΤΙ ΠΡΟΣΠΙΤΝΕΙΣ ΜΕ.* τί προσπίπτων αἰτεῖς με; δυσκόλως φυλαχθῆναι, ἤγουν σιωπηθῆναι, δυνάμενα, αἰτεῖς, ζητεῖς. MS. C.C.C. Gu. m. 1. *ΔΥΣΦΥΛΑΚΤΑ,* ἃ μὴ δύναμαι φυλάξαι καὶ μὴ εἰπεῖν. Gu. m. 2. δυστήρητα, ἅπερ οὐ δύναμαι παραφυλάξασθαι καὶ μὴ εἰπεῖν. (ἢ ἀπαραίτητα, ἀσιώπητα add. Fl.) Fl. 33. Taur.

V. 925. *ΣΙΓΑ.* ὁ μὲν ἐζήτησε, τί αἰτεῖς; ὁ δὲ οὐ λέγει, τόδε σε αἰτῶ, ἀλλὰ σίγα ἀντὶ τοῦ σιγᾷν σε αἰτῶ. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. μὴ τῆς σωτηρίας ἀκούσασα καὶ ἄκοντος ἀφαιρήσεταί μου τὸν παῖδα καὶ πρὸς σφαγὰς ἑλκύσῃ. Gu. m. 2.

V. 926. *ΑΔΙΚΕΙΝ ΚΕΛΕΥΕΙΣ Μ᾽.* ἄδικα ποιεῖν με προτρέπῃ· οὐκ ἔστι δυνατὸν, ἵνα σιγήσωμεν. MS. C.C.C. Gu. m. 1. προτρέπων με δηλονότι μὴ λέγειν τὸ δίκαιον.

7) τῆς σεβ. σου τριχός. Sic Gu. et Florr. King. e cod. dederat σεβασμένου σου οστριχος. e quo Valck. fecit σεσεβασμένου σου βοστρύχου. In Taur. superiora subiiciuntur post scholion ad v. 922. Τειρεσίας φησί. οὕτως δὲ ἡ γραφὴ διὰ τὸ μέτρον. *Ω ΠΡΟΣ ΣΕ ΓΟΝ.* ὦ Τειρ. προσπ. σοι κατὰ τῶν γον. σου καὶ τῆς τιμ. τρ.

V. 927. *ΚΑΤΑΚΤΕΝΕΙΣ*, ἀντὶ τοῦ ποιήσεις ἀποκτανθῆναι. Baroc. 74. Gu. m. 1.

V. 928. *ΑΛΛΟΙΣ ΜΕΛΗΣΕΙ ΤΑΥΤ'*. ὁ Τειρεσίας πρὸς τὸ ἀποκτενεῖς ἀπαντᾷ, καὶ φησὶν, ἄλλοις ἔσται τοῦτο διὰ φροντίδος, τὸ φονευθῆναι δηλονότι [8]) αὐτὸν, ὑπ' ἐμοῦ δὲ εἰρήσεται. Leid. Gu. m. 1.

V. 929. *ΕΚ ΤΟΥ Δ' ΕΜΟΙ*. ἀπὸ ποίας αἰτίας τόδε τὸ κακὸν ἦλθεν ἐμοὶ καὶ τῷ παιδί;

V. 930—937. *ΟΡΘΩΣ Μ' ΕΡΩΤΑιΣ*, ἁρμοδίως μ' ἐρωτᾷς, καὶ εἰς ἐξέτασιν ἔρχῃ τῶν ἐμῶν λόγων. πρέπει τόνδε ἐν τῷ φωλεῷ, ὅπου ὁ γηγενὴς δράκων ἐγένετο φύλαξ τῶν ναμάτων τῆς Δίρκης, σφαγέντα τὸ ἀπὸ τῆς σφαγῆς αἷμα δοῦναι θυσίας τῇ γῇ, διὰ τὰ μηνίματα [9]) τὰ παλαιὰ τοῦ Ἄρεως τὰ κατὰ τοῦ Κάδμου, ὃς Ἄρης ἐκδικεῖ τὸν φόνον τοῦ ἐκ γῆς γεννηθέντος δράκοντος, ὃν ἐφόνευσεν αὐτὸς ὁ Κάδμος. καὶ ταῦτα ποιοῦντες βοηθὸν ἕξετε τὸν Ἄρην.

V. 931. *ΘΑΛΑΜΑΙΣ*. θαλάμαι, καταδύσεις, θῆκαι, ἀγγεῖα, κεραμεῖα, [10]) εἰς ἃ ἐμβάλλεται ἅτινα ἀπόῤῥητα καὶ εἰς γῆν τίθεται. Aug. Fl. 33.

V. 933. *ΦΟΝΙΟΝ ΑΙΜΑ*, τὸ ἀπὸ τῆς σφαγῆς. Gu. m. 1. τοῦ φόνου αἷμα. Fl. 33. *ΧΟΑΣ*, ἐκχύσεις τὰς ἐπιχεομένας τοῖς νεκροῖς. Fl. 33. Taur.

V. 934. *ΚΑΔΜΟΥ ΠΑΛΑΙΩΝ*. λείπει ἡ κατὰ, κατὰ Κάδμου. ὁ δὲ νοῦς· διὰ τὴν παλαιὰν μῆνιν τοῦ Ἄρεως τὴν κατὰ τοῦ Κάδμου· [1]) ἐπ' ἐκδικίᾳ γὰρ τοῦ δράκοντος

8) δηλονότι et supra ἀποκτενεῖς pro ἀποκτενεῖν suppeditavit Gu. Operae pretium non erat addere paraphrasin Junt. et Bas. ταῦτ' ἄλλοις ἔσται διὰ φροντίδος, τὸ κτανεῖν δηλονότι, ὑπ' ἐμοῦ δὲ λεχθήσεται.

9) μηνίματα recte Junt. μνήματα Basil.

10) Valck. coni. ἀγγεῖα κεράμεια. Mox Flor. ἐμβάλλεταί τινα ἀπ. καὶ εἰς γῆν τιθέντα.

1) τὴν κατὰ τοῦ Κάδμου. Vulgo καὶ τοῦ Κάδμου. Taur. τὴν κατὰ τοῦ Κάδμου. Secutus sum Gu. in quo haec διὰ τὴν παλ. τοῦ Ἄρεως μῆνιν τὴν κατὰ τοῦ Κάδμ. supra v. Κάδμου manu sec.

ἔτι καὶ νῦν μνησικακεῖ τοῖς περιλειφθεῖσι τῶν Σπαρτῶν ὁ Ἄρης, ἐπεὶ μὴ ἤμυναν τῷ δράκοντι γεγονότες ἐξ αὐτοῦ, οὔτε τοῖς ἀδελφοῖς, ἔμειναν δὲ τοῦ Κάδμου φίλοι, καὶ σὺν αὐτῷ ἔκτισαν τὴν πόλιν· ὁ δὲ Ἐχίων καὶ τὴν θυγατέρα Κάδμου ἔγημεν. ἀλλαχοῦ δὲ φησὶ ταῦτα ὑπὸ Διονύσου πεπονθέναι τὴν πόλιν. [2]) Ζητοῦσι δέ τινες, εἰ μὲν ὠργίσθη ἡ γῆ καὶ ὁ Ἄρης διὰ τὸν φόνον τοῦ δράκοντος, διὰ τί πάλιν κελεύει ὁ μάντις ἀπ' ἐκείνου τοῦ γένους σφαγῆναι. πρὸς τοῦτο ῥητέον, ὅτι ἡ γῆ ἀνέδωκε τοὺς Σπαρτοὺς πρὸς τὸ ἐκδικῆσαι τὸν φόνον τοῦ δράκοντος, οὗτοι δὲ οὐκ ἐξεδίκησαν, ἀλλὰ τοῖς Θηβαίοις ἐκοινώνησαν· καὶ γὰρ Ἐχίων, εἷς ὢν τῶν Σπαρτῶν, ἔγημεν Ἀγαυὴν τὴν θυγατέρα Κάδμου. διὰ τοῦτο οὖν κελεύει ὁ μάντις ἐκ τοῦ γένους σφαγῆναι τινὰ, ἵνα τιμωρίαν παράσχωσι τῆς προδοσίας. *ΚΑΔΜΟΥ ΠΑΛΑΙΩΝ*. τὸ Κάδμου κ. τ. λ. οὕτω νόει· ἐκ

scripta sunt. Priora transposui, quum vulgo legeretur: λείπει ἡ κατά. ὁ δὲ νοῦς· κατὰ Κ. Paulo post scripsi ἤμυναν pro ἤμυνον tum propter sequens ἔμειναν, tum ob scholion in Florr. exstans: ἕνεκα τῶν μνησικακιῶν τοῦ Ἄρεος τῶν παλαιῶν τῶν ἐκ τοῦ Κάδμου ἤγουν τῶν ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Κάδμου, ὃς, ἤγουν ὁ Ἄρης, ἐκδικεῖν ζητεῖ τῷ γηγενεῖ δράκοντι τὸν φόνον ἐν τοῖς Σπαρτοῖς δηλονότι, ἐπεὶ ἀπὸ τοῦ δράκοντος γεγονότες, οὐκ ἤμυναν αὐτῷ, ἀλλ' ἔμειναν φίλοι τοῦ Κάδμου, καὶ σὺν αὐτῷ ἔκτισαν τὴν πόλιν. Desunt in iis, ut in Aug., verba οὔτε τοῖς ἀδελφοῖς, quae unde orta sint, ex isto scholio Flor. 33. et Taur. intelligitur, ad v. γηγενεῖ δράκοντι adscripto: διὰ τοῦτο, (διὰ τί Taur.) φησὶν, ἐμήνιεν ὁ Ἄρης τοῖς Σπαρτοῖς, ὅτι οὐκ (οὐδὲ T.) ἐβοήθησαν αὐτῷ τῷ δράκοντι μετὰ ταῦτα, οἱ δὲ (οὐδὲ T.) ἐτιμώρησαν τοῖς ἀδελφοῖς, ἀλλ' ἔμειναν τοῦ Κάδμου φίλοι. αὐτοὶ γοῦν καὶ συνέκτισαν αὐτῷ τὴν πόλιν. In seqq. Junt. Basil. ὁ δὲ Ἐ. καὶ θυγ. Κ. ἔγ. Aug. ὁ δὲ Ἐ. τὴν θυγ. Κ. Utrumque coniunxit Valck. sed in articulo Aug. mihi latere videtur nomen Ἀγαυὴν et leg. ὁ δὲ Ἐ. καὶ Ἀγαυὴν, θυγ. Κ. ἔγ.

2) Aug. ἀλλαχοῦ δὲ τὰ ὑπὸ Διον. πεμφθῆναι. Taur. ἀλλαχοῦ δὲ φησὶ τὰ ὑπὲρ Διον. πεπονθέναι τὴν πόλιν. Quae sequuntur e Taur. addidi. Quae ex Aug. subiecit Valck. ὁ μὲν Ἄρης, ὡς λέγουσι, φύλαξ ἦν τοῦ δράκοντος, καὶ ἕνεκεν τούτου ὠργίσθη (cod. ὀργία. η) πρὸς τὸ γένος τοῦ Κάδμου. utpote nullius pretii, ipse Valck. iudice, omittenda iudicavi.

τῶν παλαιῶν μηνιμάτων καὶ ὀργῶν τοῦ Ἄρεος τοῦ Κάδμου, τουτέστιν, ἃ πρὸς τὸν Κάδμον εἶχεν (ὁ Ἄρης add. Baroc.) φονεύσαντα τὸν υἱὸν αὐτοῦ δράκοντα. Baroc. 74. Gu. m. 2. *ΠΑΛΑΙΩΝ*, ἤγουν πρὸ μακροῦ ἀρξαμένων. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

V. 935. *ΓΗΓΕΝΕΙ*, τῷ ἐκ τῆς γῆς γεννηθέντι, ἤγουν τῷ ἰσχυρῷ. Gu. m. 2. *ΤΙΜΩΡΕΙ*, ἐκδικεῖν ζητεῖ. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. ἐκδικεῖ, τιμωρίαν ἀπαιτεῖ. Fl. 59.

V. 937. *ΧΘΩΝ Δ' ΑΝΤΙ ΚΑΡΠΟΥ*. ἡ γῆ δὲ ἐὰν ἀντὶ καρποῦ, ἤτοι τοῦ δράκοντος τοῦ υἱοῦ αὐτῆς, λάβῃ καρπὸν, ἤτοι τὸν Μενοικέα, καὶ ἀντὶ τοῦ αἵματος τοῦ δράκοντος αἷμα βρότειον τοῦ Μενοικέως, ἔσται ἵλεως ὑμῖν. ἐλυπεῖτο γὰρ ἡ γῆ, ὅτι τῶν γηγενῶν Σπαρτῶν ἐδέξατο τὸ αἷμα. [3]) *ΧΘΩΝ Δ' ΑΝΤΙ ΚΑΡΠΟΥ*. ἐπειδήπερ ἐκ γῆς καὶ Ἄρεος ὁ δράκων ἦν, οὐ μόνον Ἄρης ἐλυπεῖτο διὰ τὸν φόνον τοῦ παιδὸς, ἀλλὰ καὶ ἡ γῆ. λέγει οὖν ὁ μάντις, ὡς, εἴπερ ἀντὶ τοῦ καρποῦ καὶ υἱοῦ αὐτῆς δράκοντος ἡ γῆ λάβῃ καρπὸν τὸν Μενοικέα — καρπὸς γὰρ γῆς καὶ ὁ Μενοικεὺς, ἀπὸ τῶν ἐκ τῆς γῆς ἀναδοθέντων Σπαρτῶν κατάγων τὸ γένος — καὶ αἷμα ἀντὶ αἵματος, ἵλεων αὐτὴν ἕξετε καὶ οὐκ ἔτι ὀργιζομένην. Gu. m. 2. [4])

V. 938. 939. *ΕΞΕΤ' ΕΥΜΕΝΗ ΓΗΝ*. ἀντὶ τοῦ καρποῦ αὐτῆς, ἤγουν τῶν Γιγάντων, ἢν λάβῃ καρπὸν βρότειον, καὶ ἀντὶ τοῦ αἵματος αὐτῶν ἢν λάβῃ αἷμα βρότειον, ἕξετε εὐμενῆ αὐτὴν, ὤφειλεν· ὁ δὲ ἐπάγει πάλιν τὴν γῆν. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

3) Ante ἐλυπεῖτο γὰρ Valck. ex Aug. haec interseruit: *ΧΘ. Δ. ΑΝΤΙ Κ.* τοῦ δράκοντος ἢ τῶν γηγενῶν· καρπὸν δὲ πάλιν τὸν Μενοικέα, quibus haec subdit Taur. ἐὰν ἡ γῆ ἀντὶ αἵματος τοῦ δράκοντος ἕτερον αἷμα λάβῃ, ἔσται τότε εὐμενὴς ἡμῖν. ἐλυπεῖτο δὲ ἡ γῆ, ὅτι γηγενεῖς ἦσαν. δεξαμένη οὖν τὸ αἷμα ἀντὶ αἵματος, ὅ ἐστι καρπὸν ἀντὶ καρποῦ ἰδίου τοῦ φονευθέντος τοῦ ἀπὸ τοῦ δράκοντος.

4) Partem horum e Baroc. 74. iam dedit King. nimirum ἐπειδήπερ — ἀλλὰ καὶ ἡ γῆ, et καρπὸς γὰρ — τὸ γένος. In Gu. haec sequuntur: φασὶ δὲ μαχομένων τῶν Σπαρτῶν, περιλειφθῆναι τούτους, Χθόνιον κ. τ. λ. quae addere nolui ob scholion editum ad v. 942.

V. 939. 940. *ΗΤΙΣ ΠΟΘ' ΥΜΙΝ*. ἥτις ἡ γῆ ἀνέδωκε ποτὲ ἡμῖν στάχυν τῶν Σπαρτῶν χρυσοπήληκα, ἤτοι ἄνδρας χρυσαῖς περικεφαλαίαις κεκοσμημένους· οὕτω γὰρ ἀνεδόθησαν· [5]) ἢ ἀπὸ μέρους τῆς πήληκος πᾶσαν τὴν ὅπλισιν δεῖ νοεῖν.

V. 940. *ΕΚ ΓΕΝΟΥΣ ΔΕ ΔΕΙ ΘΑΝΕΙΝ*. ἀνάγκη δὲ ἔστιν ἕνα τῶν ἐκ γένους τῶν Σπαρτῶν, ὅ ἐστι τοῦ δράκοντος, ἀποθανεῖν ὑπὲρ τῆς πατρίδος. Fl. 33. Taur. [6]) *ΔΕΙ ΘΑΝΕΙΝ* ἐκεῖνον, ὅςτις πέφυκεν ἤγουν ὑπάρχει παῖς ἐκ τῆς σιαγόνος τοῦ δράκοντος. Baroc. 74. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. *ΓΕΝΥΟΣ*, τοῦ στόματος, ἤγουν τῶν ὀδόντων, ἀπὸ τοῦ περιέχοντος τὸ περιεχόμενον. Gu. m. 2.

V. 941. *ΟΣ ΔΡΑΚΟΝΤΟΣ ΓΕΝΥΟΣ*. λέγεται Ἐχίονα εἶναι ἕνα τῶν γηγενῶν. ὅτε ἐφόνευσε τοὺς γηγενεῖς ὁ Κάδμος, ἔσωσε πέντε ἐξ αὐτῶν, συνεργῶν τῇ γνώμῃ τῆς Ἀθηνᾶς εἰς τὸ κτίσαι τὴν πόλιν, καὶ αὐτῷ δέδωκεν ὁ Κάδμος πρὸς γάμον τὴν θυγατέρα αὐτοῦ. Aug.

V. 942. *ΛΟΙΠΟΣ ΕΙ ΣΠΑΡΤΩΝ ΓΕΝΟΥΣ*. οἱ περιλειφθέντες τῶν Σπαρτῶν, ὡς Αἰσχύλος φησὶν, ἦσαν Χθόνιος, Οὐδαῖος, Πέλωρος, Ὑπερήνωρ καὶ Ἐχίων, ὃς ἔγημεν Ἀγαυὴν τὴν Κάδμου θυγατέρα, ἐξ ἧς ποιεῖ Πενθέα, οὗ ὁ κλάσας,[7]) οὗ Μενοικεὺς, οὗ Κρέων καὶ Ἰοκάστη.

5) Verba χρυσαῖς — ἀνεδόθησαν sunt etiam in Taur. et Flor. 33. Aliud e Baroc. 74. dedit King. τοὺς μετὰ χρυσῆς περικεφαλαίας ἀναδοθέντας γίγαντας. Ultima ἀπὸ μέρους — νοεῖν habet Gu. a m. 1.

6) In Aug. hoc sequitur post scholion ad v. 942. sic: ἀνάγκη οὖν, φησὶν, ἑνὸς κ. τ. λ.

7) Gu. hic et supra ad v. 795. ὄκλασος. Is codex post Κρέων καὶ Ἰοκάστη ita pergit: οὗ Μενοικεὺς ὁ νῦν σφαγησόμενος. καλῶς δὲ εἶπε τὸ β ρ ό τ ε ι ο ν, ἐπειδὴ ὁ μὲν Μενοικεὺς ἐξ ἀνθρώπων ἦν, ὁ δράκων δὲ θεῖός τις, ὡς ἐξ Ἄρεος. Aug. ἐν τῇ μάχῃ τοῦ Κάδμου πρὸς τοὺς Σπαρτοὺς παραλειφθῆναι πέντε μόνους, ὧν καὶ τὰ ὀνόματα Αἰσχύλος λέγει, Οὐδ. Ὑπ. Ἀγόνωρ, Ἐχ. Χθ. ἐξ ἑνὸς οὖν τούτων κατήγετο ὁ πατὴρ τοῦ Μενοικέως ὁ Κρέων. Eadem sunt in Flor. 33. nisi quod is λέγεται ἐν τῇ μ. — — — περιλειφθῆναι

V. 943. *ΑΚΕΡΑΙΟΣ*, καθαρὸς καὶ ἀνεπίληπτος καὶ ἀληθὴς ἀπόγονος τῶν Σπαρτῶν καὶ ἀπὸ μητρὸς καὶ ἀπὸ πατρὸς, οὐχὶ ἀπὸ πατρὸς μόνον ἢ μητρὸς, ἀλλὰ καθ' ἑκάτερον ὁμοίως. 8) *ΑΡΣΕΝΩΝ Τ' ΑΠΟ.* ἀντὶ ἑνικοῦ τὸ πληθυντικὸν εἶπε, ἀντὶ τοῦ ἀκέραιος καὶ ἀπὸ πατρός.

V. 944. *ΑΙΜΟΝΟΣ ΜΕΝ ΟΥΝ.* ὁ Αἵμων, φησὶν, ὁ πρεσβύτερός σου υἱὸς, διὰ τὸ μεμολύνθαι τῇ μνηστείᾳ, οὐ σφαγήσεται· ἀφθόρου γὰρ ἀνδρὸς χρεία. *ΓΑΜΟΙ.* ὁ γάμος ἀντὶ τοῦ ἡ μνηστεία· ἦν γὰρ κατηγγυημένη αὐτῷ ἡ Ἀντιγόνη. MS. C.C.C. Gu. m. 1.

V. 945. *ΣΦΑΓΑΣ ΑΠΕΙΡΓΟΥΣ'*, τὴν σφαγὴν αὐτοῦ κωλύει. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. *ΟΥ ΓΑΡ ΕΣΤΙΝ ΗιΘΕΟΣ*, ἢ καθὸ ἐμνηστεύσατο, ἢ ἐπεὶ, ὡς λέγουσι, λάθρα συνῆλθε· τοῦτο δ' ὡς μάντιν εἰδότα εὐφήμως εἰπεῖν. *ΗιΘΕΟΣ*, παρθένος. Gu. m. 1. Florr. iidem. ἄγαμος, καθαρὸς, ἀμόλυντος, μεμνηστευμένος Ἀντιγόνῃ. Gu. m. 2.

V. 946. *ΕΥΝΗΣ*, συνουσίας. Gu. m. 1. Florr. iid. *ΛΕΧΟΣ*, ἀντὶ τοῦ γυναῖκα. MS. C.C.C. Gu. m. 1.

V. 947. *ΑΝΕΙΜΕΝΟΣ* δὲ τῇ πόλει ἀντὶ τοῦ σφαγιασθεὶς καὶ ἱερωθεὶς τῇ πόλει. *ΤΗιΔ' ΑΝΕΙΜΕΝΟΣ.* τὸ τῇδε ἀντὶ τοῦ οὕτως, ἢ ἀντὶ τοῦ ταύτῃ, ἵν' ᾖ οὕτως· ὁ μὲν Αἵμων μεμνήστευται τῇ Ἀντιγόνῃ, καὶ οὐκ ἔστι καθαρὸς, Μενοικεὺς δὲ ἀνειμένος καὶ ἀπολελυμένος τῇδε καὶ ταύτῃ τῇ πόλει, πῶλος καὶ παρθένος, τουτέστιν ἄνετος διάγων καὶ γυναικὶ μὴ συνημμένος, θανὼν, ὥςπερ ἔφην, ταύτην σώσειεν ἄν. ἔστι δὲ κρεῖττον· τὸ τῇδε ἀντὶ τοῦ οὕτως. τοῦτο δὲ λόγῳ δεύτερον. 9) Baroc. 74. Gu. m. 2.

V. 949. *ΠΙΚΡΟΝ Δ' ΑΔΡΑΣΤΩι.* μόνος γὰρ ἐσώθη τῶν στρατηγῶν, διὸ εἶπε νόστον· πικρὸν δὲ διὰ τὴν λύπην τῶν συστρατευσαμένων. *ΠΙΚΡΟΝ ΝΟΣΤΟΝ*, ἀλγεινὸν νόστον, ἤγουν ἀλγεινὴν ἐπαναστροφήν. MS. C.C.C. Gu. m. 1.

V. 950. *ΜΕΛΑΙΝΑΝ ΚΗΡ'*, βαλὼν ἐπὶ τοῖς ὄμμασιν αὐτοῦ (Gu. Flor. αὐτῶν) κῆρα μέλαιναν, ἀντὶ τοῦ ἀμαυρώσεως ποιητικήν. Leid. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. *ΜΕΛΑΙΝΑΝ*, σκοτοποιόν. Gu. m. 2. *ΚΗΡΑ*, θάνατον. Idem. *ΜΕΛ. — ΒΑΛΩΝ*, διὰ τοὺς ἀναιρεθέντας Ἀργείους. Id.

V. 951. *ΚΛΕΙΝΑΣ ΤΕ ΘΗΒΑΣ*, ἐνδόξους θήσει ἀπὸ κοινοῦ. *ΤΟΙΝΔ' ΕΛΟΥ ΔΥΟΙΝ.* Τούτων τῶν δύο δυςτυχιῶν ἤγουν τοῦ 10) καταστραφῆναι τὴν πόλιν, ἢ τὸν σὸν παῖδα ἀποθανεῖν, ἑλοῦ, ἤγουν πρόκρινε, ἔκλεξαι τὴν ἑτέραν· ἢ γὰρ τὸν σὸν παῖδα σῶσον καὶ ἄφες δηλονότι καταστραφῆναι τὴν πόλιν, ἢ τὴν πόλιν σῶσον, καὶ ἔασον φονευθῆναι τὸν σὸν παῖδα. Baroc. 74. Gu. m. 1.

V. 953. *ΤΑ ΜΕΝ ΠΑΡ' ΗΜΩΝ*, ἤγουν τοὺς λόγους πάντας, οὓς ἦν δυνατὸν ῥηθῆναι παρ' ἐμοῦ, ἔχεις, ἀκούσας δηλονότι. Baroc. 74. Gu. m. 1. *ΤΑ ΜΕΝ ΠΑΡ ΗΜΩΝ.* πάνθ' ὅσα παρ' ἡμῶν ἐβούλου μαθεῖν, ἔχεις, ἀντὶ τοῦ ἀκήκοας καὶ κατέχεις.

V. 953—959. *ΗΓΟΥ*, προοδοποιοῦ, θύγατερ, πρὸς τὸν οἶκον. ὅστις δὲ μαντικῇ χρῆται τέχνῃ, μάταιός ἐστι· ἢν μὲν γὰρ τύχῃ δηλώσας μισητὰ, ἐπαχθὴς ἐγένετο, ἐκείνοις δηλονότι, ὧν χάριν τὰς μαντείας ποιῆται· 1) ψευδῆ δὲ τοῖς χρωμέ-

ἕνα. ἐξ ἑνὸς οὖν τ. κατ. καὶ ὁ π. τοῦ Μ. ὧν καὶ τὰ ὀν. Αἰ. λ. – – – Ἀγήνωρ – – in fine repetuntur verba ἐξ ἑνὸς οὖν κ. τ. λ. In Taur. priora tantum leguntur: λέγεται δὲ ἐν τῇ μ. – – περιλειφθῆναι πέντε. — ἐξ ἑ. οὖν τ. κατήγαγεν ὁ π. τοῦ Μ. Κρ.

8) Ultima καὶ ἀπὸ μητρ. — ὁμοίως e Flor. 33. addidi.

9) λόγῳ δεύτερον. Sic Gu. pro λόγου δευτέρου.

10) τοῦ e Gu. scripsi, quod etiam Valck. rescribendum monuerat, pro τό. Ex eodem cod. ἤγουν addidi ante πρόκρινε, et δηλονότι post ἄφες. Pro ἢ γὰρ τὸν σὸν π. idem habet ἤγουν τὸν σ. π. Brevius scholion erat in editis: ἀπὸ τῶν δ. δ. πρόκρ. τὴν ἑτ. ἢ τὸν παῖδα σῶσον, ἢ τὴν πόλιν. Aug. τούτων τῶν δύο πότμων ἕνα ἐπίλεξαι, ἢ τὴν τοῦ παιδὸς σωτηρίαν, ἢ τῆς πόλεως πότμον. Taur. τοῖν δυοῖν πότμον τὸν ἕτερον ἑλοῦ, ἢ τοῦ παιδὸς τεθνηκότος σῶσαι τὴν πόλιν, ἢ τῆς πόλεως καταστραφείσης σῶσαι μὲν τὸν υἱὸν, οὐ μὴν οὐδ' αὐτὸν σώσεις· μετ' οὐ πολὺ γὰρ καὶ αὐτὸς μετὰ τῆς πόλεως ἀπολεῖται.

1) Puto ποιεῖται, ut Gu. qui verba ἐπαχθὴς et ἐκείνοις — ποιεῖται a m. pr. supra adscripta habet, ut paulo post κρύπτων (om. τὸ ἀληθὲς) καὶ μὴ διάδ. — δωρεὰν in margine. Pro ψευδῆ

νοις λέγων ὑπὸ συμπαθείας, ἀδικεῖ {εἰς τοὺς θεοὺς ψευδόμενος, κρύπτων τὸ ἀληθὲς, καὶ μὴ διάδηλον ποιῶν τὴν δύναμιν αὐτῶν καὶ τὴν δωρεάν. τὸν Ἀπόλλωνα δὲ μόνον πρέπει χρησμοὺς διδόναι τοῖς βροτοῖς, ὃς οὐ φοβεῖται τινά.

V. 954. *ΟΣΤΙΣ Δ' ΕΜΠΥΡΩι ΧΡ. Τ.* τὸ εἶδος ἀντὶ γένους· γένος γὰρ ἡ μαντικὴ, εἶδος δὲ ταύτης τὸ διὰ πυρὸς γνῶναι τὸ μέλλον. Gu. m. 1.

V. 955. *ΜΑΤΑΙΟΣ*; ἄκαιρος. Gu. m. 1. *ΕΧΘΡΑ.* καθὰ τὸ φίλος λέγεται μὲν ἐπὶ τοῦ φιλουμένου, λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ φιλοῦντος, οὕτω καὶ τὸ ἐχθρός· ἐνίοτε μὲν λέγεται ἐπὶ τοῦ ἐχθραίνοντος, ἐνίοτε δὲ ἐπὶ τοῦ πρὸς ὃν ἡ ἔχθρα. Leid. Gu. m. 1. *ΣΗΜΗΝΑΣ*, δείξας, μαντευσάμενος. Gu. m. 2.

V. 960 sq. *ΚΡΕΟΝ, ΤΙ ΣΙΓΑιΣ.* ὦ Κρέον, τί σιωπᾷς, τὴν φωνὴν ἄηχον ἐπισχὼν, καὶ οὐκέτι φθεγγόμενος; ὡς εἰ ἔλεγεν, οὐ σιωπῆς σοι καιρὸς ἀκούσαντι ταῦτα, ἀλλὰ βουλεύσασθαί τι καὶ πρᾶξαι. κἀγώ σοι οὐδὲν ἧττον συναλγῶ. ἀλλ' οὐ σιωπῆς, βουλῆς δὲ μᾶλλον καιρός ἐστιν. διὸ ἔδει λαλεῖν σε. *ΚΡΕΟΝ ΤΙ ΣΙΓΑιΣ.* ἰδὼν ὁ χορὸς ἄφθογγον ὑπ' ἀπορίας Κρέοντα, φησὶ, τί σιωπᾷς· ἀλλ' ἐπειδὴ τοιαῦτα ἤκουσας, δεῖ σε βουλεύεσθαι τι πράξειν· καὶ γὰρ κἀγὼ ταῦτα ἀκούσας, οὐδὲν ἧττον, ἢ σὺ, ἐκπλήττομαι, ἀλλ' οὐχ ἡγοῦμαι νῦν καιρὸν ἔχειν τὴν σιωπήν. Bar. 74. Gu. m. 2.

V. 960. *ΣΧΑΣΑΣ.* μεταφορικῶς ἀντὶ τοῦ ἀποκόψας καὶ ἀποκλείσας. ἄφθογγον δὲ γῆρυν ἀντὶ τοῦ ἄηχον. *ΣΧΑΣΑΣ*, ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἐρεσσόντων. σχάσαι γὰρ τὸ κρατῆσαι τὴν τῶν κωπῶν εἰρεσίαν. Gu. m. 2. παύσας (ἐπισχὼν, χαλάσας.) Gu. *ΑΦΘΟΓΓΟΝ*, ἄφωνον. Gu. m. 2.

V. 962. *ΔΗΛΟΝ*, λείπει τὸ πρᾶγμα, δῆλον τὸ πρᾶγμα. [2]) *ΔΗΛΟΝ ΟΙ Γ' ΕΜΟΙ ΛΟΓΟΙ.* δῆλον ὅτι οὐδὲν

δὲ — συμπαθείας Gu. a m. pr. et Florr. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. ψ. δὲ λ. τοῖς χρ. αὐτῷ, ἤγουν τοῖς μαντευομένοις, ὑπ' οἴκτου ἀναπειθόμενος δηλονότι, Flor. 53. et Taur. ψ. λ. ὑπὸ τῆς ἐλεημοσύνης τούτοις μαντευομένοις.

2) King. addidit τουτέστι δηλοῖ. haud dubie e Baroc. vel C.C.C. nam Gu. etiam a m. pr. et Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. δῆλον

ἄλλο, ἢ ὥςτε μὴ προςθεῖναι τὸν υἱὸν τῇ πόλει σφάγιον. Fl. 53. Aug.

V. 963—976. *ΕΓΩ ΓΑΡ ΟΥ ΠΟΤ' ΕΙΣ ΤΟΔ' ΕΙΜΙ.* ἐγὼ γὰρ οὐδέποτε εἰς τοῦτο τῆς συμφορᾶς, ἀντὶ τοῦ εἰς τοιαύτην συμφορὰν, ἀπελεύσομαι, ὥςτε παραθεῖναι τῇ πόλει τοῦτον σφαγέντα, ἀντὶ τοῦ ὥςτε σφαγιασθῆναι ὑπὲρ τῆς πόλεως. πᾶσι γὰρ ἀνθρώποις ὑπάρχει φιλότεκνος ὁ βίος, ἤγουν πάντες ἄνθρωποι τὰ ἑαυτῶν τέκνα φιλοῦσι, οὐδέ τις ἂν δοίη τὸν αὑτοῦ παῖδα, ὥςτε φονευθῆναι. μὴ ἐπαινείτω μέ τις λόγους εὐλόγους λέγων, τἀμὰ τέκνα συμβουλεύων με κτείνειν. ἐγὼ δὲ θνήσκειν ὑπὲρ πατρίδος ἕτοιμός εἰμι, ἀπολυόμενος αὐτὴν τῶν περιεστώτων κακῶν· ἐν ζωῇ γὰρ ἐγκαίρῳ καθίσταμαι. ἀλλ' ἄγε, ὦ παῖ, πρὸ τοῦ τὴν πόλιν μαθεῖν, τὰ ἀπαίδευτα τοῦ μάντεως ἐάσας χρηστήρια, φεῦγε λίαν ταχέως τῆς χθονὸς ταύτης ἐλευθερωθείς. λέξει γὰρ τοῖς ἄρχουσι καὶ τοῖς στρατηγοῖς ταῦτα, ἐπὶ τὰς ἑπτὰ πύλας καὶ τοὺς λοχαγέτας παραγενόμενος. καὶ ἐὰν προφθάσωμεν, ὑπάρχει σοι σωτηρία· ἐὰν δὲ ὑστερηθῇς, ἀπωλόμεθα· ἀποθανῇ γάρ.

V. 964. *ΣΦΑΓΕΝΤΑ.* ἀντὶ τοῦ σφαγησόμενον. Aug. Gu. m. 1. *ΠΡΟΣΘΕΙΝΑΙ*, ἐκθεῖναι, ἔκδοτον ποιῆσαι. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

V. 965. *ΠΑΣΙΝ ΓΑΡ ΑΝΘ.* ἤγουν πάντες γὰρ οἱ ἄνθρωποι φιλότεκνον ζωὴν ζῶσιν, ἀντὶ τοῦ μετὰ τοῦ φιλεῖν τὰ ἑαυτῶν τέκνα ἀνύουσι τὴν ζωὴν, τουτέστι φιλότεκνοί εἰσιν· (ὅμοιον add. Flor. Mosqu. D.) ὥςπερ ἄν τις εἴποι, ἀμελῆ ζωὴν ζῶ, (ἀντὶ τοῦ μετὰ ἀμελείας ἀνύω τὴν ζωὴν add. Gu. Fl.) τουτέστιν ἀμελής εἰμι· οὐ γὰρ ἡ ζωή ἐστιν ἀμελὴς, ὥςπερ οὐδὲ φιλότεκνος, ἀλλ' οἱ τὴν ζωὴν ζῶντες ἐν ἀμελείᾳ καὶ φιλοτεκνίᾳ, οὗτοι εἰσὶν εἰκότως ἀμελεῖς καὶ φιλότεκνοι. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Mosqu. D.

V. 966. *ΔΟΙΗ ΚΤΑΝΕΙΝ.* ἤγουν εἰς τὸ κτανεῖν αὐτόν τινα· ὅμοιον τῷ [3]) ἡδὺς ποταμὸς πιεῖν. MS. C.C.C. Gu. m. 1. Florr. iidem.

τὸ πρᾶγμα, τουτέστι δῆλοι (sic). Hoc Valck. praeposuit: τουτέστι δῆλοι, ἢ λείπει τὸ πρ. δ. τὸ πρ. nescio unde. In scholio Aug. προθεῖναι scripsi pro προςθεῖναι, quamvis hoc poetae sit.

3) τῷ scripsi e Gu. et Florr.

V. 967. *ΜΗ Μ' ΕΥΛΟΓΕΙΤΩ.* μὴ ἐπαινείτω, καὶ μεγαλόψυχον λεγέτω, εἰ προείμην τὸν παῖδα. Baroc. 74. Gu. [4])

V. 968. *ΕΝ ΩΡΑΙΩι ΓΑΡ ΙΣΤΑΜΑΙ ΒΙΩι,* ὥραν καὶ καιρὸν ἔχοντι θανάτου. Ἐγὼ δὲ αὐτὸς, φησὶν, ἐν τῷ καιρῷ τῆς τελευτῆς ὑπάρχω, γέρων ὑπάρχων. Aug. ἐγκαίρῳ, πρὸς τελευτὴν ἐπιτηδείῳ. Gu. m. pr. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

V. 969. *ΕΚΛΥΤΗΡΙΟΝ.* ἀπολυτήριον, ἴαμα κακῶν, ἀπολυόμενος τὴν πατρίδα τῶν περιεστώτων αὐτῇ κακῶν. (δεινῶν Fl. et add. ἢ λυτήριον ὑπὲρ τῆς πατρίδος.) Aug. Fl. 33. ἐλευθερωτήριον, εἰς ἐλευθερίαν, εἰς λύτρωσιν. (ἐκλυτρ. M.) Baroc. 74. Gu. m. 1. Mosqu. D.

V. 971. *ΑΚΟΛΑΣΤ',* ἤγουν τὰ μὴ ὑποπίπτοντα κολάσει, μετ' ἐξουσίας δὲ λεγόμενα, ἢ ἀνεξέταστα, ἀβασάνιστα, τόλμης γέμοντα, ἀτελῆ. Aug. τὰ ἀπαίδευτα (ἀπαιδεύτως Fl.) καὶ χωρὶς συστολῆς λεγόμενα. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Mosqu. D. ἀζήτητα, τολμηρὰ, προπετῆ. [5]) Fl. 33.

V. 973. *ΛΕΞΕΙ ΓΑΡ ΑΡΧΑΙΣ.* τοῖς ἄρχουσι, τοῖς ἡγεμόσι, τοῖς βασιλεῦσιν. Ἤρκει οὗτος ὁ στίχος· ὁ γὰρ ἐπιφερόμενος περιττός ἐστιν, Πύλας ἐφ' ἑπτὰ καὶ λοχαγέτας μολών, ἐπὶ τοὺς στρατηλάτας μολών. Aug.

V. 976. *ΗΝ Δ' ΥΣΤΕΡΗΣΗις.* ἐναντίον τὸ Ὑστερεῖν τῷ Προφθάνειν. MS. C.C.C. Gu. m. 1. ἀπολειφθῇς. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. ὕστερος φανῇς. (ἤγουν βραδύνῃς add. Gu.) Gu. m. 2. Fl. 33.

V. 977. *ΠΟΙ ΔΗΤΑ.* ποῦ λοιπὸν φύγω, εἰς τίνα πόλιν, εἰς τίνα τῶν φίλων;

4) In Gu. priora ἐπ. μεγ. λ. sunt a m. pr. supra quae scripsit m. 2. ἐπαινείτω λέγων, ὡς σωτὴρ ἔσομαι τῆς πατρίδος, εἰ προείμην τὸν παῖδα. Taur. μή μ' εὐλ. ὡς δόξαν μέλλοντα ἔχειν τὸν υἱὸν ὑπὲρ τῆς πόλεως δεδωκότα.

5) Ex his emendanda videntur, quae Valck. ex Aug. vulgavit: τολμηρᾷ, προπομπῇ, quae ille cum voc. ἀτελῆ ad ἐάσας adscripsit. In cod. vv. τολμ. πρ. erant ante ἤγουν τὰ μὴ ὑπ. et ἀτελῆ post γέμοντα.

V. 978. *ΟΠΟΥ ΧΘΟΝΟΣ.* ὅπου μακρὰν μάλιστα τῆσδε τῆς γῆς γενήσῃ.

V. 979. *ΟΥΚΟΥΝ ΣΕ ΦΡ.* πρέπον σε λοιπὸν, ὅπου πορευθῶ, λέγειν, ἐκπληροῦν δ' ἐμέ.

V. 980—982. *ΠΟΙ ΜΕ ΧΡΗ.* ποῖ με χρὴ ἀπελθεῖν τοὺς Δελφοὺς διαβάντα; — εἰς τὴν τῶν Αἰτωλῶν γῆν. — ἐκ δὲ τῆσδε ποῖ περάσω; — εἰς τὴν γῆν τῶν Θεσπρωτῶν. MS. C. C. C. Gu. m. 1.

V. 980. *ΔΕΛΦΟΥΣ ΠΕΡΑΣΑΣ.* ἐκ τῶν Δελφῶν περάσας δηλονότι. εἰς οὐδὲν δὲ χρήσιμον τοπογραφεῖ. μᾶλλον δὲ αὐτὸν ἐχρῆν σκοπεῖν, ὅπως τῶν πολεμίων παρακαθιζομένων λήσεται [6]) φεύγων ὁ Μενοικεύς. *ΠΕΡΑΣΑΣ,* διαβάς. (διελθών.) Gu. *ΠΗι ΜΕ ΧΡΗ.* ἡ σύνταξις οὕτως, ἐκ δὲ τῶν Δελφῶν πῇ με χρὴ μολεῖν. Aug.

V. 981. *ΑΙΤΩΛΙΔ' ΕΙΣ ΓΗΝ.* ὄνομα ἔθνους ἀπὸ Αἰτωλοῦ, ἡ λεγομένη Βόντιζα, ἐπισκοπῆς Ναυπάκτου. [7])

V. 982. *ΘΕΣΠΡΩΤΟΝ ΟΥΔΑΣ.* εἰς τὴν τῶν Θεσπρωτῶν γῆν, εἰς τὴν νῦν κοινῶς λεγομένην Δρυνόπολιν, εἰς τὸν τόπον, ἔνθα ἵδρυται ἡ σεμνὴ Δωδώνη. (Θεσπρωτοὶ ἔθνος πλησίον τῆς Δωδώνης χώρας· τοῦτο γὰρ λέγει βάθρα, οἱονεὶ θεμέλιοι καὶ ὅροι. [8]) Baroc. 74. Leid. Gu.

6) Sic Taur. pro λήσῃ. Aug. ὑπ. τ. π. παρασκευαζομένων λήσηται φ.

7) Cod. αἰτωλοὺς et ἐπὶ σκοπῆς. Emendavit Valck. ut urbs sub episcopatu Naupacti, tum temporis Bontiza dicta, designaretur.

8) Ita haec in Gu. leguntur, priora a m. pr., reliqua, uncis inclusa, a m. 2. Verba εἰς τὴν τῶν Θ. γῆν Valck. iam e Leid. addidit. In Mosqu. D. leguntur tantum εἰς τὴν γῆν τὴν κοινῶς λεγ. Δρ. In Δρυνόπολιν codd. consentiunt cum Flor. 59. qui εἰς τὸ ἔδαφος τὴν Δρυνόπολιν, sed margo Leid. veram nominis formam Ἀδριανούπολιν praebet: inde vulgare eius aetatis nomen prava loquendi consuetudine factum esse dicas. Quae sequuntur εἰς τὸν τόπ. — Δωδώνη King. iam e MS. C.C.C. in paraphrasi dedit; sunt etiam in Mosqu. D.

ΣΕΜΝΑ, τὰ σεβάσμια τῆς Δωδώνης θεμέλια.[9]) ΣΕΜΝΑ ΒΑΘΡΑ λέγει, ἤγουν σεβάσμια, διὰ τὸ ἐκεῖ Διὸς ἱερὸν καὶ τὴν λαλοῦσαν δρῦν καὶ μαντευομένην. Baroc. 74. Gu. m. 2. ΔΩΔΩΝΗΣ. Δωδώνη τόπος Λευκάδος πλησίον τοῦ αἰγιαλοῦ· ὅπου τὰ σεμνὰ τῆς Δωδώνης θεμέλια. Δωδώνη γὰρ ἐγγὺς Θεσπρωτείας, ἐν ᾗ Διός ἐστιν ἱερόν. Aug.

V. 983. ΤΙ ΔΗΤΑ. τί φύλαγμά μοι γενήσεται, ὅ ἐστι ποία πόλις δεξαμένη με σώσει; ΤΙ ΔΗΤΑ Ρ. τί πρᾶγμα γενήσεται εἰς ἔρυμα, ἀντὶ τοῦ ἀσφάλεια γενήσεται; MS. C.C.C. Gu. m. 1. ΕΡΥΜΑ. φυλακὴ καὶ ἀσφάλεια κατὰ τὴν ὁδόν. Baroc. 74.

V. 984. ΠΟΜΠΙΜΟΣ Ο ΔΑΙΜΩΝ. ὁδηγήσει σε ἡ τύχη.[10]) ΠΟΜΠΙΜΟΣ Ο Δ. ὁδηγὸς ὁ θεὸς, ὁ Ζεὺς, δηλονότι διὰ τῶν αὐτοῦ χρησμῶν. Baroc. 74. Gu. m. 1. ὁ ἐκεῖσε θεὸς ὁ Ζεὺς μαντεύεται, ποῖ δεήσει οἰκεῖν. ὁ αὐτὸς, φησὶν, ὁ ἐνταῦθα θεὸς Ζεὺς παραπέμψει σε, χρησμῷ δηλώσας δηλονότι, ὅπου δέοι σταλέντα σε σωθῆναι.[1]) Aug. Fl. 35. Taur. ΧΡΗΜΑΤΩΝ ΔΕ ΤΙΣ ΠΟΡΟΣ; τίς εὐπορία. ΧΡΗΜ. ΔΕ. πόθεν ἥξει τὰ ἀναγκαῖα ἐφόδια; Aug.[2])

V. 985. ΕΓΩ ΠΟΡΕΥΣΩ. ἀντὶ τοῦ πέμψω χρυσόν. ΕΓΩ ΠΟΡΕΥΣΩ. σύν σοι ἀποπέμψω, ἀποστελῶ. Aug.

V. 985 sq. ΕΥ ΛΕΓΕΙΣ. καλῶς λέγεις, ὦ πάτερ. ἀπέρχου δή.

V. 986. ΩΣ ΣΗΝ ΠΡΟΣ ΚΑΣ. ἐκ παραλλήλου·

9) Sequebantur continuo ordine haec: φύλαγμά μοι γεν. κ. τ. λ. quae ad v. 983. referenda erant.

10) Gu. a m. 2. ἡ σὴ ὁδ. σε τύχη.

1) Scholion Taur. incipit a vv. αὐτὸς, φησὶ, ὁ δαίμων, ὅ ἐστιν ὁ Ζεὺς, παραπ. Quae ante ὁ ἐντ. θ. in Aug. legebantur, omisit Valck. in notam reiecta. Pro χρησμῷ δηλώσας Taur. Flor. χρησμωδήσας. In fine Taur. ποῖ δέει σε σταλ. Aug. ὅπου δέοι (sic et Flor.) σταλ. σοι σωθῆναι. σοί vel σέ om. Flor.

2) Taur. et Flor. 33. ad πορεύσω, σὺν σοὶ ἀποπ. ἀποστ. (Taur. tantum ἀποστείλω) εἴποι (Fl. εἴπῃ) δ᾽ ἄν τις, ἕως οὗ ἀποστείλῃς (Fl. —στείλῃ) τὸν χρυσὸν, πόθεν ἕξω (Taur. ἕξει) τὰ ἀναγκαῖα ἐφόδια.

ἢ ἡ εἰς περιττή. πρὸς τὴν σὴν κασιγνήτην Ἰοκάστην ἐλθὼν, ἧστινος καταρχὰς τὸν μαστὸν ἐθήλασα, τῆς μητρὸς στερηθεὶς καὶ ὀρφανὸς γενόμενος, προσαγορεύσων ἐκείνην καὶ συνταξόμενος ἀπελεύσομαι διατηρήσων τὴν ἐμαυτοῦ ζωήν. ἐναντίως δὲ ἱστορεῖ Σοφοκλῆς· μετὰ γὰρ θάνατον τοῦ παιδὸς ἡ μήτηρ αὐτοῦ ζῇ, ὡς ἐν Ἀντιγόνῃ φησί (1180 sq.)· καὶ μὴν ὁρῶ — δάμαρτα τοῦ Κρέοντος.[3]) ΩΣ ΣΗΝ ΠΡΟΣ ΚΑΣ. πρὸς τὴν σὴν ἀδελφὴν ἀπελθών· πλεονάζει γὰρ τὸ ὡς. Ἄλλως. πρῶτον, φησὶ, πρὸς σὴν ἀδελφὴν βούλομαι ἀπελθεῖν, ἥτις με ἀνέθρεψε στερηθέντα μητρός. Aug. Taur.[4])

V. 989. ΠΡΟΣΗΓΟΡΗΣΩΝ, προσαγορεύσων, συνταξόμενος αὐτῇ, ἀποχαιρετίσων παρὰ τοῖς κοινοῖς. Gu. m. 1.[5]) ΠΡΟΣΗΓΟΡΗΣΩΝ αὐτὴν καὶ σώσων τὸν βίον. Ἄλλως. σώσων τὴν πόλιν. οὐ γὰρ ὡς ὁ πατὴρ ᾤετο.[6])

V. 990. ΑΛΛ᾽ ΕΙΑ ΧΩΡΕΙ, σπεῦσον, ἄπελθε· μὴ σὺ σαυτὸν ἐμπόδιζε πρὸς τὴν σωτηρίαν. Ἄλλως. μὴ τὸ σὸν, ὅσον τὸ κατὰ σὲ, μὴ γενέσθω κώλυμα.

V. 991—1012. ΓΥΝΑΙΚΕΣ, ΩΣ ΕΥ. ὦ γυναῖκες, λίαν ἐπιτηδείως καὶ καλῶς ἐξέβαλον τὸν φόβον τοῦ πατρὸς,

3) In Gu. duae sunt paraphrases huius loci, altera m. pr. altera sec. scripta: prior est etiam in Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. πρὸς τὴν σὴν ἀδελφὴν ἀπελθὼν, τὴν Ἰοκάστην λέγω, ἧς πρῶτα τὸν μαστὸν εἵλκυσα (m. 2. ἧστινος πρῶτον εἵ. τὸν μ.) τῆς ἐμῆς μητρὸς στερηθεὶς καὶ ὀρφανὸς γενόμενος, χωρισθεὶς ἐκείνης (m. 2. στερ. τῆς μ. καὶ χωρ. ὀρφ.) συνταξόμενος (Gu. —άμενος) αὐτῇ, ἀπελεύσομαι καὶ διατηρήσω τὴν ἐμαυτοῦ ζωήν. (m. 2. προσηγορήσων καὶ χαιρετίσων αὐτὴν ἀπελ. καὶ σώσω τὸν βίον, τουτέστι μετὰ τὸ προσειπεῖν ἐκείνην φευξοῦμαι καὶ σωθήσομαι.) Sqq. ἐναντίως δὲ loco discreta sunt ab istis et m. 2. scripta: eadem sunt in Taur.

4) ἄλλως et ἀνέθρεψε pro ἔθρεψε sunt e Taur.

5) Verba ἀποχαιρ. π. τοῖς κ. e MS. C.C.C. dedit King. in quibus legitur περὶ, emendatum, ut scriptum est in Gu., a Valck.

6) In Gu. etiam voci βίον suprascriptum est m. 2. τὴν πόλιν. Idem supra vv. ἐξεῖλον φόβον v. 991. habet: οὐ γὰρ, ὡς ὁ πατὴρ προσέταξεν, οὕτως ἐποίησεν.

διὰ λόγων ἀπατήσας αὐτὸν, ὥςτε τυχεῖν ὧν βούλομαι· ὅςτις ὁ πατὴρ φυγαδεύει καὶ ὑπεξάγει τῆς πόλεως, τῆς εὐτυχίας ἀποστερῶν με [7]) *καὶ φόβῳ δίδωσιν ἐμέ. καὶ συγγνώμης ἄξιον τὸ πρᾶγμα τῷ πατρὶ, τὸ κατ' ἐμὲ δ' οὐδαμῶς συγγνώμην ἔχει, τὸ γενέσθαι προδότην τῆς πατρίδος, ἥτις ἐγέννησέ με. ἵνα οὖν γνῶτε, ἀπελεύσομαι, καὶ σώσω τὴν πόλιν, τὴν δὲ ζωὴν δώσω, ὥςτε ἀποθανεῖν ὑπὲρ τῆςδε τῆς χθονός. αἰσχύνης γὰρ ἄξιον, ἐὰν οἱ τῶν μαντευμάτων ἐλεύθεροι καὶ ὑπὸ τῶν θεῶν μὴ ἀναγκαζόμενοι οὐκ ἀναβάλλονται ἀποθανεῖν παρὰ πόλεμον στάντες, καὶ ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἔμπροσθεν τῶν πύργων μαχόμενοι, ἐγὼ δὲ, πατέρα καὶ ἀδελφὸν προδοὺς καὶ πόλιν τὴν ἐμαυτοῦ, ὡς ἄνανδρος ἔξω τῆς χθονὸς ἀπελεύσομαι· καὶ ὅπου ἂν ζῶ, κακότροπος φανήσομαι. οὐ ποιήσω τοῦτο, μὰ τὸν μετ' ἄστρων Ζῆνα, (τὸν Ἥλιον φησὶ,) καὶ τὸν Ἄρη, τὸν αἴτιον τοῦ ἐμοῦ φόνου, (Ἄρη δὲ φόνιον, ἐπειδὴ οὗτος φονικὸς τῶν Σπαρτῶν, δράκοντα καταστήσας αὐτόθι φύλακα τῆς κρήνης, ἐξ οὗ τῶν ὀδόντων οἱ Σπαρτοὶ)* [8]) *ὅςτις τοὺς ἀναδοθέντας ποτὲ ἐκ τῆς γῆς Σπαρτοὺς δεσπότας καὶ βασιλεῖς τῆςδε τῆς γῆς κατεστήσατο. ἀλλ' ἀπελεύσομαι, καὶ στὰς ἐκ τοῦ ἄκρου τῶν ἐπάλξεων, καὶ σφάξας ἐμαυτὸν εἰς τὴν θαλάμην τὴν σκοτεινὴν τοῦ δράκοντος, ὅπου ὁ Τειρεσίας διηγήσατο καὶ παρήνεσε φονευθῆναι, ἐλευθερώσω τὴν γῆν.*

V. 999. *ΟΙ ΜΕΝ. λείπει τὸ εἰ, εἰ οἱ μὲν ἄνευ μαντείας μάχονται, οἷον ἐκτὸς, μαντείας ἀπηλλαγμένοι, ἀντὶ τοῦ οὐκ εἰς μαντείαν καλούμενοι. αὐτὸς γὰρ ἠναγκάζετο διὰ τὴν μῆνιν τοῦ θεοῦ.* Aug. *ΘΕΣΦΑΤΩΝ ΕΛΕΥΘΕΡΟΙ. προτροπῆς χρησμῶν εἰς τὸ ἀποθανεῖν.* Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. *οὗτος γὰρ οὐκ ἐλεύθερος*

7) *καὶ τὴν πόλιν* addidit Barn. sed qui scholion scripsit, iunxisse videtur: *ὅς μ' ἐκκ. πόλιν, ἀποστ. τ.*

8) Quae uncis inclusa sunt, omisit King. quippe paraphrasi non idonea. Ante parenthesin Junt. Basil. Barn. *τὸν Ἥ. φ. τὸν αἴτ. τοῦ ἐμοῦ φ. Ἄρη δὲ φόν.* King. Valck. *μὰ τὸν μετ' ἄ. Ζ. τὸν Ἥλιον καὶ τὸν Ἄρη, τὸν αἴτιον τοῦ ἐ. φ. ὅςτις ἀναδ.* Pro *ἐπειδὴ οὗτος φ. τῶν Σπ.* rectius Aug. e quo scholion ad v. 1006. (1013.) apposuit Valck. *ὁ γὰρ Ἄρης αἴτιος τῶν Σπ. δρακ. καταστ.*

θεσφάτων, ἐπεὶ ὁ Τειρεσίας δεῖν εἶπε τοῦτον θανεῖν. ἐπιχείρημα ἀπὸ τοῦ ἐλάττονος. Gu. m. 2.

V. 1000. *ΚΟΥΚ ΕΙΣ ΑΝΑΓΚΗΝ Δ. ΑΦ. οὐκ ἀναγκαζόμενοι ὑπὸ θεῶν ὑπὲρ πατρίδος τεθνάναι, ὥςπερ ἐγώ.* Gu. m. 2.

V. 1002. *ΠΑΡΟΙΘΕΝ, ἔμπροσθεν. τοπικὸν ἐνταῦθα. λέγεται δὲ καὶ χρονικῶς ἐν ἄλλοις.* Leid. Gu. m. 1. Mosqu. D.

V. 1003. *ΕΓΩ ΔΕ ΠΑΤ. εἰ γὰρ ἐξέλθω τῆς πόλεως ὥςπερ δειλὸς, αὐτὸς μὲν ἴσως σωθήσομαι, πατρὸς δὲ καὶ ἀδελφοῦ καὶ πόλεως προδότης γενήσομαι, ἀπολωλυίας αὐτῆς ὑπ' ἐχθρῶν, καὶ σὺν αὐτῇ κἀκείνων.* Gu. m. 2.

V. 1005. *ΚΑΚΟΣ, δειλός. (καὶ τῶν οἰκείων προδότης.)* Gu.

V. 1006. *ΜΑ ΤΟΝ ΜΕΤ' ΑΣΤΡΩΝ ΖΗΝ'. τὸν ἥλιον φασὶ δεσπότην τῶν ἄστρων, τὸν ὄντα ἐν τοῖς ἄστροις θεόν.* Aug.

V. 1007. *ΟΣ ΤΟΥΣ ΥΠΕΡΤΕΙΛΑΝΤΑΣ ΕΚ ΓΑΙΑΣ. Ἐν Θήβαις ταῖς ἑπταπύλοις τῆς Βοιωτίας λέγεται, ὅτι Κάδμος ἢ ἄλλος τις, λαβὼν τοὺς τοῦ Δελφικοῦ δράκοντος ὀδόντας, ἔσπειρεν εἰς τὴν γῆν, (ἢ ἐνέσπειρεν) καὶ ἀνεδόθησαν ἔνοπλοι ἄνδρες· ἀνεδόθησαν δὲ ἀπὸ μηρῶν μέχρι τῶν ἄνω, καὶ οὕτως ἱστάμενοι ἐπολέμουν ἀλλήλοις καὶ τοῖς ἄλλοις.* Leid.

V. 1008. *ΣΠΑΡΤΟΥΣ. Ἐχίων γὰρ εἷς τῶν Σπαρτῶν Ἀγαυὴν τὴν Κάδμου θυγατέρα ἐγάμησε. λέγει οὖν ἄνακτας τῆςδε τῆς γῆς τοὺς Σπαρτοὺς, οὐ κυρίως, ἀλλὰ καταχρηστικῶς· εἰ γὰρ πρῶτος μὲν βασιλεὺς Κάδμος, μετ' ἐκεῖνον δὲ Πολύδωρος, ἔπειτα Λάβδακος, καὶ τέταρτος Λάϊος, ὕστερον δὲ Οἰδίπους καὶ οἱ παῖδες ἐκείνου, τίν' ἔχει λόγον τοὺς Σπαρτοὺς ἄνακτας τῆςδε καλεῖν τῆς γῆς;* Baroc. 74. Gu. m. 2. *ΙΔΡΥΣΑΤΟ, (κατέστησε* add. Gu.) *παραγαγὼν δηλονότι· εἰ μὴ γὰρ παρήχθησαν, οὐδ' ἂν ἄνακτες ἐγένοντο. ὁ Ἄρης δὲ ἦν αἴτιος τῆς παραγωγῆς αὐτῶν, τὸν δράκοντα καταστήσας αὐτόθι φύλακα, ἀφ' οὗ αὐτοὶ γεγόνασιν.* Baroc. 74. Mosqu. D. Gu. m. 1.

V. 1009. *ΑΛΛ' ΕΙΜΙ, οὐκ ἐκφεύξομαι, ἀλλ' εἶμι*

πρὸς θάνατον ἐξ ἐπάλξεων ἄκρων. [9]) *ΕΞ ΕΠΑΛΞΕΩΝ.* (*τῶν τειχῶν* add. Gu.) *ἐνταῦθα γὰρ ἦν ὁ σηκὸς τοῦ δράκοντος.* Baroc. 74. Gu. m. 2.

V. 1010. *ΣΦΑΞΑΣ ΕΜΑΥΤΟΝ. Σωσιφάνης ὁ τραγικὸς ὑπὸ τοῦ Λαΐου φησὶ τεθνηκέναι τὸν Μενοικέα, Νικόστρατος δὲ ὑπὸ τῆς Σφιγγός. ΣΗΚΟΝ. εἰς τὸν σηκὸν σφάξας ἐμαυτὸν ἀπὸ τῶν τειχέων, ὡς τοῦ σηκοῦ πλησίον τοῦ τείχους ὄντος. ΣΗΚΟΝ· διαφέρει σηκὸς καὶ ἄδυτον. ὁ μὲν γὰρ σηκὸς ἐπὶ τάφου τοῦ ἀνθρώπου, τὸ δὲ ἄδυτον ἐπὶ θεοῦ.* Aug. *Σηκὸς, ἔνθα ἱδρύετο τὸ ἄγαλμα· λέγεται σηκὸς, καὶ ἔνθα ἐγκλείουσιν οἱ νομεῖς τὰ νεογνὰ, ὅταν τὰς μητέρας αὐτῶν ἀμέλγωσιν, ἢ εἰς νομὴν* [10]) *ἐκπέμπωσιν· ἀφ᾽ οὗ ἐνταῦθα σηκὸς, ὁ φωλεός.* MS. C. C. C. Gu. m. 1. Leid. Florr. omnes. *ΜΕΛΑΜΒΑΘΗ, τὸν μέλανα, τὸν σκοτεινόν.* Gu. m. 1. Florr. omnes. Mosqu. D.

V. 1011. *ΕΞΗΓΗΣΑΤΟ. ὅπου ὁ μάντις ἐξηγήσατο.* [1]) *εἶπε γάρ·* (v. 931 sqq.) *Δεῖ τόνδε θαλάμαις, οὗ δράκων ὁ γηγενὴς Ἐγένετο Δίρκης ναμάτων ἐπίσκοπος, Σφαγέντα φόνιον αἷμα γῇ δοῦναι χοάς.*

V. 1012 sqq. *ΕΙΡΗΤΑΙ ΛΟΓΟΣ. ἐλέχθη ὁ λόγος. ἀπέρχομαι δὲ διὰ τοῦ ἐμοῦ θανάτου δῶρον οὐκ ἀπρεπὲς τῇ πατρίδι δώσων καὶ τοῦ κινδύνου ταύτην ἐλευθερώσων.* [2]) *εἰ γὰρ ἕκαστος ὃ κατὰ δύναμιν εἶχεν ἀγαθὸν εἰσέφερε τῇ πατρίδι, ἐκτὸς ἂν ἦσαν πᾶσαι κακοῦ αἱ πόλεις.*

V. 1013. *ΟΥΚ ΑΙΣΧΡΟΝ, ἀλλὰ εὐπρεπὲς δηλονότι.* Gu. m. pr. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. *ἀλλὰ καλὸν καὶ λυσιτελὲς, τίμιον.* Gu. m. 2.

9) Taur. *κατεστήσατο.* (quod pertinet ad *ἱδρύσατο.*) *ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ οὐκ ἄπειμι ἔξω χθονὸς, ἀλλ᾽ ἄπειμι θάνατον τῶν ἐξεπάλξεων ἄκρων.* an *θαν. ζητῶν ἐξ ἐπ.*

10) *νομήν.* Sic Gu. Leid. Florr. pro *νομόν.*

1) Junt. Basil. *ἐξήγησεν.* Barn. *ἐξηγεῖτο.* Valck. *ἐξηγήσατο.*

2) Aug. Taur. haec habent: *λείπει ἡ διά· διὰ θανάτου μου δῶρον τῇ πόλει παρέξω οὐκ αἰσχρόν.* Sqq. sunt etiam in Aug. sed ibi legitur *μετὰ δύναμιν* et *ἐκτὸς ἦσ. ἂν κακ. αἱ πόλεις πᾶσαι.*

V. 1015—1018. *ΕΙ ΓΑΡ ΛΑΒΩΝ. εἰ γὰρ ἕκαστός τις ὅ τι ἂν δύναιτο χρηστὸν λαβὼν τοῦτο γυμνάσαιτο καὶ τῇ πατρίδι φέροι εἰς μέσον πάντων,* [3]) *αἱ πόλεις ἂν κατὰ τὸ ἔμπροσθεν εὐτυχοῖεν πεῖραν λαμβάνουσαι, ἀπολαύουσαι βλαβῶν ἐλαττόνων, ἢ νῦν δηλονότι πειρῶνται.* MS. C. C. C. Gu. m. 1. Florr. *αὕτη ἡ κατασκευὴ πρὸς τὸ οὐκ αἰσχρὸν, τοῦτο δὲ κατὰ πρῶτον μὲν μερικῶς ἐξήνεγκε, ἔπειτα δὲ καθόλου, πρῶτον μὲν εἰς κοινὸν φέρει* (sic) *πατρίδι εἰπὼν, ἔπειτα δὲ κακῶν αἱ πόλεις ἐλασσόνων. ὁ δὲ νοῦς· ἐὰν ἕκαστός τις τῶν πολιτῶν ὡς δύναιτο εἰς καιρὸν βίου ὑπὲρ πατρίδος σπουδάζῃ, ὀλίγου τινὸς πειραθεῖσαι τότε αἱ πόλεις κακοῦ, εἰς ἃς ἡ τοιαύτη σπουδὴ γίνεται, εὐτυχεῖς ἂν εἰς τὸ ἑξῆς. ἐπεὶ δὲ τὸ συμφέρον τῆς πόλεως καὶ διὰ συμβουλῆς καὶ δι᾽ ἔργου γίνεται, πρὸς μὲν τὸ διὰ συμβουλῆς ἔθηκε τὸ διέλθοι, πρὸς δὲ τὸ δι᾽ ἔργου τὸ φέρει. λάμβανε δὲ τὸ εἰς κοινὸν πρὸς τὸ διέλθοι κατὰ συνεκδοχήν.* Gu. m. 2.

V. 1016. *ΔΙΕΛΘΟΙ, μεταχειρίζοιτο καὶ εἰς μέσον φέροι.* Aug. [4]) *μετέλθοι, γυμνάσαιτο, ἀσκῆσαι.* Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

V. 1019—1066. *ΕΒΑΣ, ΕΒΑΣ. Τὰ τοιαῦτα εἴδη τῶν χορῶν καλεῖται, ὡς εἴρηται, κατὰ σχέσιν· ἔστι δὲ τὸ ᾆσμα στροφῆς μιᾶς, εἰσὶ δὲ τὰ κῶλα τῆς στροφῆς κδ, καὶ τὰ τῆς ἀντιστροφῆς τοσαῦτα. Τὸ α σύνθετον, ἤτοι ἀσυνάρτητον, ἐξ ἰαμβικῆς βάσεως καὶ τροχαϊκοῦ διμέτρου ἀκαταλήκτου. ἥνωσε δὲ ταῦτα ἐνταῦθα, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, δυοῖν ἕνεκα, κινήσεως φημὶ καὶ στάσεως· ὡς μὲν γὰρ ἐξ ὄρους φοιτώσης τῆς Σφιγγὸς, τῷ τροχαϊκῷ ἐχρήσατο μέτρῳ, ὡς δ᾽ ἐν τοῖς τείχεσι καθημένης καὶ φθεγγομένης, ὅπερ στάσεώς ἐστι, τῷ ἰαμβικῷ· καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς δὲ τούτοις τοῖς μέτροις διῃρημένως ἐχρήσατο. Τὸ β τροχαϊκὸν ἰθυφαλλικὸν, ἤτοι δίμετρον βραχυκατάληκτον. Τὸ γ ἀντισπαστικὸν ἡμιόλιον ἐκ δισπονδείου καὶ ἡμίσεος ἀντισπάστου, ἤτοι ἰάμβου. Τὸ δ ἰαμβικὸν καθαρὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ ε σύνθετον ἐκ δύο τροχαϊκῶν πενθημιμερῶν· εἰ δὲ βου-*

3) Sic Gu. Florr. pro *μέσον, πάντως.* Idem in Gu. eadem m. scripsit supra *ἐς κοινόν.*

4) Taur. *εἰς μέσον φέροι, τουτέστι διεξέλθοι καὶ μεταχειρίζοιτο.*

λει, ἀντισπαστικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον ἐκ διτροχαίου, ἐπιτρίτου τρίτου καὶ ἰάμβου, ἢ πυῤῥιχίου. τὸ ϛ τροχαϊκὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον ἐκ διτροχαίου, ἐπιτρίτου τετάρτου καὶ συλλαβῆς. Τὸ ζ ὅμοιον, ἐξ ἐπιτρίτων, πρώτου καὶ τετάρτου [5]) καὶ συλλαβῆς. Τὸ η ἰαμβικὸν ἐφθημιμερές. Τὸ θ καὶ ι ἰθυφαλλικὰ, τοῦ πρώτου ποδὸς χορείου· εἰ δὲ βούλει, ἰωνικὰ δίμετρα καταληκτικὰ ἐκ παίωνος τετάρτου καὶ ἀμφιβραχέως. Τὸ ια τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐκ δ χορείων. Τὸ ιβ ὅμοιον ἐφθημιμερὲς Εὐριπίδειον, τοῦ πρώτου καὶ δευτέρου ποδὸς χορείου. Τὸ ιγ τροχαϊκὸν ἰθυφαλλικὸν καθαρόν. Τὸ ιδ καὶ ιε ἰαμβικὰ ὅμοια τῷ δ. Τὸ ιϛ ὅμοιον τῷ ιγ. Τὸ ιζ καὶ ιη ὅμοια τῷ δ ἰαμβικά. ἐλλιπῆ δὲ ὄντα τὰ κῶλα πρὸς τὰ τῆς ἀντιστροφῆς ἀνεπληρώθη παρ' ἐμοῦ ὁμοίαις λέξεσι. Τὸ ιθ τροχαϊκὸν καθαρὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ κ τροχαϊκὸν ἐφθημιμερὲς τοῦ πρώτου ποδὸς χορείου. Τὸ κα ἰθυφαλλικόν. Τὸ κβ ἰωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, ἐξ ἐπιτρίτου τετάρτου, καὶ παίωνος τετάρτου [6]). τὸ τῆς στροφῆς δὲ κῶλον πεντασύλλαβον ἔχει τὸν ἐπίτριτον. Τὸ κγ ἰωνικὸν δίμετρον καταληκτικὸν ἐκ παίωνος δευτέρου καὶ κρητικοῦ. τὸ τῆς στροφῆς δὲ κῶλον ἐν μὲν τῷ πρώτῳ ποδὶ συνίζησιν ἔχει, ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ ἀντὶ τοῦ κρητικοῦ ἀμφίβραχον. Τὸ κδ τροχαϊκὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον. ἐπὶ τῷ τέλει μὲν τῆς στροφῆς παράγραφος, τῆς δὲ ἀντιστροφῆς κορωνὶς μόνη. Baroc. 74.

V. 1019—1042. *ΕΒΑΣ.* Ἦλθες, ἦλθες, ὦ πτερόεσσα Σφὶγξ, γέννημα μὲν τῆς τῶν Θηβαίων γῆς — ἐνταῦθα γὰρ ἐγεννήθης — λόχευμα δὲ τοῦ Τυφῶνος καὶ τῆς καταχθονίου Ἐχίδνης, ἐπὶ ἁρπαγῇ τῶν Θηβαίων, πολλῶν στεναγμῶν αἰτία, πολύφθορε, μιξοπάρθενε, (ἔχεις γὰρ τὰ μὲν παρθένου, τὰ δὲ θηρὸς, ξένης καὶ παραδόξου φύσεως) φονικὸν τέρας τοῖς τε φοιταλέοις καὶ μανικοῖς πτεροῖς καὶ

5) τὸ ϛ τροχ. — τετάρτου dedi, ut in codice legebantur, sed King. legendum monet: τὸ ϛ ἀντισπαστικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον ἐξ ἐπιτρίτων τετάρτων δύο καὶ συλλαβῆς. τὸ ζ ὅμοιον ἐξ ἀντισπάστων πρώτου καὶ τετάρτου καὶ συλλαβῆς, quod recepit Valck.

6) Lege π. πρώτου. KING.

τοῖς ὄνυξι τοῖς ὠμὰ τὰ κρέα ἁρπάζουσι πρὸς σίτησιν. [7]) ἥτις πεδαίρουσα τοὺς νέους, ἀπὸ τῆς γῆς εἰς ὕψος αἴρουσα ποτὲ ἐκ τῶν τόπων τῆς Δίρκης, ἤτοι ἐκ τῶν Θηβῶν, περιῆγες καὶ περιέφερες ἄναυλον καὶ ἀνήδονον ᾠδὴν, λέγω φόνους καὶ λύπας ταῖς Θήβαις. ὁ ἐκ θεῶν ταῦτα πράξας αὐτὸς φόνιος ἦν. [8]) αἱ δὲ ἰάλεμοι τῶν παρθένων καὶ τῶν μητέρων ἐστέναζον ἐν τοῖς οἴκοις, πενθοῦσαι αἱ μὲν τὰ τέκνα, αἱ δὲ τοὺς ἀδελφοὺς, θρηνητικὴν βοήν. Ἄλλος ἄλλην ἐθρήνει· ὁ στεναγμὸς δὲ καὶ ἡ ἠχὴ βροντῇ ὑπῆρχεν ὅμοιος,

7) In Gu. duae paraphrases sunt a pr. m. et a sec. In illa est: — — Σφὶγξ, γένν. τῆς γῆς καὶ τῆς κατ. Ἐχ. in altera: — — Σφ. λόχευμα καὶ γέννημα τῆς γῆς τῶν Θ. ἐντ. γὰρ ἐγεννήθη, καὶ τῆς νερτέρου καὶ τῆς ἐν νεκροῖς Ἐχ. Tum m. 1. πολλῶν στ. αἰτ. πολλῶν μόχθων αἰτία, ἐκ θηρίου καὶ γυναικὸς συντεθειμένη, ζῶον ξένης καὶ παρὰ φύσιν διαπλάσεως πολέμιον. quae statim sequitur ἥτις ποτὲ ἐκ τῶν τ. Eadem paraphr. est in Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. m. sec. θανάτου γὰρ αἰτία εἶ, μιξοπ. καὶ τὸ ἥμισυ παρθένου ἔχουσα, δάϊον καὶ ἀφανιστικὸν τέρας, δάϊον μὲν ὡς ἀφανιστικὴ, τέρας δὲ ὡς πρόσωπον μὲν παρθένου ἔχουσα, χεῖρας δὲ καὶ πόδας καὶ στῆθος λέοντος, πτερὰ δὲ ὄρνιθος, οὐραῖον δὲ δράκοντος, σὺ οὖν, ὦ Σφὶγξ, ἦλθες, ἦλθες ἐν φοιτάσι καὶ μανικοῖς πτεροῖς, καὶ ἐν χηλαῖς καὶ ὄνυξιν ὠμοσίτοις καὶ φονικοῖς ἐπὶ ἁρπαγῇ τῶν Καδμείων, πολύφθορος, πολύστονος, ἤτοι πολλὰς φθορὰς καὶ στεναγμοὺς ποιοῦσα ἐνταῦθα διὰ τῆς ἁρπαγῆς.

8) Gu, m. 1. nihil hic dignum notatu, nisi ἐπέφερες κακόλυρον μοῦσαν καὶ ἀξίαν ἀπωλείας Ἐριννὺν, λέγω λύπας τῇ πατρίδι, ἤγουν ταῖς Θ. m. 2. ἅ ποτε καὶ ἥτις ἔφερες ἔφερες τῇ πατρίδι ἤτοι ταῖς Θ. ἄχεα καὶ θλίψεις φόνια καὶ φονικὰ, πεδαίρουσα καὶ εἰς ὕψος ἐκ γῆς αἴρουσα νέους ἐκ τῶν Διρκαίων τόπων, ἤτοι τῶν Θηβῶν, περὶ μοῦσαν καὶ ᾠδὴν ἄλυρον καὶ κακόμουσον καὶ ἄλλην ποταπὴν (sic) Ἐριννὺν οὐλομένην καὶ φθοροποιόν. ἡ γὰρ σὴ μοῦσα, ἤτοι τὰ ἔμμετρα αἰνίγματα, ἄλυρος καὶ κακόμουσος ἦν καὶ Ἐριννὺς οὐλομένη δι' οὓς προὐξένει θανάτους. ὅστις ἐκ τῶν θεῶν ἦν καὶ ὑπῆρχεν ὁ ταῦτα πράξας, τὸ τοῖς Θηβαίοις λέγω ἐπελθεῖν τὴν Σφίγγα καὶ φθείρειν αὐτοὺς, (ἦν δὲ ὁ Ἄρης διὰ τὸν φόνον τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ τοῦ δράκοντος) φόνιος ἦν. εἰκότως δὲ ὁ Ἄρης τοιοῦτος καλοῖτ' ἂν, καὶ δι' οὓς ποιεῖ φόνους καὶ διὰ τὰς τῆς Σφιγγὸς ονικὰς ἁρπαγάς.

ὅταν ἀναρπάσειεν ἡ Σφὶγξ ἀπὸ τῆς πόλεως τινὰ τῶν ἀνδρῶν, θρῆνος καὶ βοὴ ἐγένετο. [9])

V. 1019. *ΕΒΑΣ, ΕΒΑΣ.* πρὸς οὐδὲν ταῦτα· ἔδει γὰρ τὸν χορὸν οἰκτίσασθαι τὸν θάνατον [10]) Μενοικέως, ἢ ἀποδέχεσθαι τὴν εὐψυχίαν τοῦ νεανίσκου. ἀλλὰ τὰ περὶ Οἰδίπουν καὶ τὴν Σφίγγα διηγοῦνται τὰ πολλάκις εἰρημένα. *ΓΑΣ ΛΟΧΕΥΜΑ.* παρόσον ἐν ὄρεσι διατρίβουσα τὸ πρὶν καὶ μὴ φαινομένη ἐξαίφνης ἐπέστη τοῖς Θηβαίοις, διὰ τοῦτο ἔδοξεν οἷον ἐκ γῆς ἀναδοθῆναι. Fl. 33.

V. 1020. *ΝΕΡΤΕΡΟΥ,* σκοτεινῆς. Fl. 33. νερτ. Ἐχ. γένν. λέγει τὴν Σφίγγα, ὡς θανάτου αἰτίαν. Gu. m. 2. *ΕΧΙΔΝΗΣ.* ἐκ Τυφῶνος γὰρ καὶ Ἐχίδνης ἡ Σφίγξ. Gu. m. 1.

V. 1022. τὸ *ΠΟΛΥΣΤΟΝΟΣ* καὶ τὰ ἑξῆς πρὸς τὸ ἔβης ἀποδίδοται, ἤγουν ἔβης πολύστονος, πολύμοχθος. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

V. 1024. *ΦΟΙΤΑΣΙ,* μεμηνόσιν. Gu. m. 1. Florr. iidem. ὁρμητικοῖς. Gu. m. 2. Fl. 33.

9) Gu. m. 2. ἰάλ. δὲ καὶ θρῆνοι παρθένων ἐστέναζον ἐν τοῖς οἴκοις, ἰάλ. δὲ καὶ θρ. μητέρων, ἰήϊον καὶ θρηνητικὴν βοὴν, ἰήϊον μέλος, τουτέστιν ὁπότε ἡ Σφὶγξ τοῖς Θηβαίοις ἐπεχωρίαζεν, ἐστέναζον μὲν αἱ μητέρες διὰ τοὺς σφετέρους παῖδας ἁρπαζομένους ὑπ᾽ αὐτῆς, ἐστέναζον δὲ αἱ παρθένοι, πατέρων αὐταῖς καὶ ἀδελφῶν καὶ ἑτέρων νέων, οὓς ἔμελλον συνοίκους κτήσεσθαι, ἀθλίως ὑπ᾽ ἐκείνης ἀπολλυμένων. ἄλλος ἄλλον ἀνὰ τὴν πόλιν ἐπετότυζε (sic) καὶ ἐθρήνει ἐν διαδοχαῖς· διεδέχετο γὰρ ἄλλος ἄλλον ταῖς συμφοραῖς, νῦν μὲν ἐκείνου, νῦν δὲ ἐκείνου σπαραττομένου ταῖς ἁρπαγαῖς. ἦν δὲ καὶ ὑπῆρχε στεναγμὸς ὅμοιος βροντῇ καὶ ἰαχὴ καὶ θρηνώδης βοὴ, ὁπότε ἀφανίσειε καὶ ἠφάνισε τινὰ τῶν ἀνδρῶν τῆς πόλεως ἡ πτεροῦσσα καὶ ἐπτερωμένη παρθενόμορφος Σφίγξ. Paraphrasis ista m. 2. etiam in Bar. esse videtur; certe, quam ad antistrophen dedit King, in Gu. eadem m. scripta est.

10) Valck. ex Aug. οἰκτ. διὰ τὸν θάν. lamentari chorus debuerat, atque adeo spectatores ad commiserationem movere propter mortem Menoecei. Vix opus. Paulo post εὐψυχίαν est a Barn. pro εὐτυχίαν Junt. Basil. Illud etiam in Taur. esse videtur. Denique ἀλλὰ τά Taur. pro ἀλλὰ τό, quod etiam sine codice corrigendum erat.

V. 1025. *ΧΑΛΑΙΣΙ* νῦν ταῖς σιαγόσιν, οἱ δὲ τοῖς ὄνυξι, τὰ ὠμὰ κρέα ἁρπάζουσι καὶ σιτουμένοις. Fl. 33. *ΩΜΟΣΙΤΟΙΣ,* θηριώδεσιν. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

V. 1027. *ΠΕΔΑΙΡΟΥΣΑ.* περισσὴ ἡ σύνθεσις τοῦ πέδι (Flor. πέδου), ἐπεὶ ἔχει τὸ ἐκ τόπων. ἔστιν οὖν τὸ πεδαίρουσα ἀντὶ τοῦ μεταίρουσα. Gu. m. 1. Florr. iidem. ἀπὸ τοῦ πεδίου μετεωρίζουσα καὶ αἴρουσα εἰς ὕψος. Taur. [1])

V. 1028. *ΑΛΥΡΟΝ ΜΟΥΣΑΝ.* τὸν θρῆνον, παρόσον πρὸς αὐλὸν, οὐχὶ πρὸς λύραν, ᾔδοντο οἱ θρῆνοι, [2]) ἱερὰν Ἀπόλλωνος νομιζομένην. ἀπενθὴς δὲ θεὸς ὁ Ἀπόλλων. Αἰσχύλος· (Agam. 1083.) Τί ταῦτ᾽ ἀνωλόλυξας ἀμφὶ Λοξίου· Οὐ γὰρ τοιοῦτος, ὥςτε θρηνητοῦ τυχεῖν. ἡ ἀμφὶ δὲ πρὸς τὸ ἔφερες, περιέφερες ᾠδήν. λέγει δὲ τὸ αἴνιγμα. *ΑΜΦΙ ΜΟΥΣΑΝ.* ἡ ἀμφὶ ἀντὶ τῆς ἐπὶ, ἵν᾽ ᾖ κακόλυρον μοῦσαν ἐπέφερες. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. [3])

V. 1029. *ΕΡΙΝΝΥΝ.* Ἐριννὺς ἡ κατάρα, καὶ ἀπὸ τούτου Ἐριννύες, αἱ ἔφοροι τῶν καταρῶν θεαὶ παρ᾽ Ἕλλησιν· ἐνταῦθα δὲ Ἐριννὺν οὐ τὴν κατάραν λέγει, οὐδὲ τὴν ἔφορον [4]) τῶν καταρῶν θεὰν, ἀλλὰ τὰ δάκρυα καὶ τοὺς φόνους οὕτω φησὶν κατὰ μεταφορὰν, ἐπεὶ ἀπὸ τῶν καταρῶν ἐνίοτε καὶ δάκρυα καὶ φόνοι συμβαίνουσιν. Leid. Gu. m. 1. Florr. iidem. *ΟΛΟΜΕΝΑΝ Τ᾽ ΕΡ.* φθοροποιόν. ἐπειδὴ φθορᾶς αἰτία ἦν ἡ μοῦσα, διὰ τοῦτο Ἐριννὺν οὐλομένην αὐτὴν λέγει. Gu. m. 2. τοὺς γινομένους θρήνους διὰ τὰ αἰνίγματα. Gu. m. 2. Taur. [5])

V. 1030. *ΑΧΕΑ ΠΑΤΡΙΔΙ ΦΟΝΙΑ.* τινὲς τὸ φόνια πρὸς τὰ ἑξῆς, ὅς τάδε τὰ φόνια πράξας, φόνιος ἦν θεός.

1) In Cod. haec post sequentis scholii vv. πρὸς τὸ ἔφερες sequuntur: Ἄλλως. ἀπὸ τ. π.

2) θρῆνοι. Sic Valck. ex Aug. dedit pro ὕμνοι. Taur. ᾖδον τὸν θρῆνον.

3) Aug. ἡ ἀμφὶ ἀντὶ τῆς πρὸς, προσέφερες.

4) Gu. et Florr. οὐδὲ μὴν ἐφ.

5) In Taur. est ἢ διὰ τοὺς γ. θρ. ἢ διὰ τὰ αἰν.

V. 1031. *ΦΟΝΙΑ*, ἐπὶ φόνοις. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. *ΦΟΝΙΟΣ ΕΚ ΘΕΩΝ*. ὁ ἐκ θεῶν ταῦτα πράξας οὗτος φόνιος ἦν. παρόσον τὴν Σφίγγα ὁ Διόνυσος ἔπεμψε τοῖς Θηβαίοις ὡς ἐναντία λέγειν. [6])

V. 1034. *ΙΑΛΕΜΟΙ ΔΕ ΠΑΡΘ*. ἢ πρὸς τὸ παρθένων στικτέον, ἢ τὸ ἰάλεμοι πρὸς τὸ ἐστέναζον συντακτέον. καὶ μὴ ξενισθῇς ἀκούων τὸ ἐστέναζον ἰάλεμοι· πολλὰ γὰρ τοιαῦτα παρὰ ποιηταῖς εὕρηται. Gu. m. 2.

V. 1035. *ΕΣΤΕΝΑΖΟΝ*, ἀντὶ τοῦ ἐποίουν, ἀνέπεμπον. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

V. 1036. *ΙΗΙΟΝ ΒΟΑΝ*. θρηνητικήν. (ἀπὸ τοῦ ἰὼ τὸ φεῦ. τοῦτο ἐπὶ μὲν θρήνων ψιλοῦται, ἐπὶ δὲ παιώνων δασύνεται.) Gu. [7]) ἢ θρηνητικὴν, ἢ λοξὴν, διότι καὶ τῷ Λοξίᾳ Ἀπόλλωνι τοιοῦτος ὕμνος ᾔδετο. καὶ τὸ αἴνιγμα τοιοῦτον ἦν. Fl. 33. ἀφανιστικήν. idem. παιώνιον φωνήν. παιὰν δέ ἐστιν ᾆσμα ᾀδόμενον ἐπὶ καταπαύσει λοιμοῦ ἢ δεινῶν τινων. εἰ μὲν συνταχθῇ βοὴν ἰήιον ἀντὶ τοῦ λοξὴν, συντακτέον οὕτως, διὰ τὴν βοὴν τὴν ἰήϊον· εἰ δ' ἄλλως, ἄνευ προθέσεως. idem.

V. 1038. *ΑΛΛΟΣ ΑΛΛΟΝ ΕΠΩΤ*. ἄλλος ἐπ' ἄλλον ἐθρήνει, ἐσχετλίαζεν, ἀπὸ τοῦ ὀττοτοί. Gu. m. 1. Fl. 21. [8])

V. 1043—1066. *ΧΡΟΝΩι Δ' ΕΒΑ*. χρόνῳ δὲ ὕστερον ἔβη ὁ ἄθλιος Οἰδίπους εἰς τήνδε τὴν Θηβαίων γῆν ἐν ἀποστολαῖς Πυθίαις καὶ ταῖς τοῦ Πυθίου, ἀσμένοις καὶ χαίρουσι τοῖς Θηβαίοις τότε, διὰ τὸ θανατῶσαι τὴν Σφίγγα, πάλιν δὲ καὶ ὕστερον ἄχη ὑπῆρξε διὰ τὰς γεγενημένας ἀπ'

6) MS. ἐναντοία λέγειν. Multo facilius est pravam integrare pronuntiationem, quam defectum supplere. Socrates apud Schol. ad v. 45. Sphinga mulierem fuisse tradit fatidicam, δυσγνωστὰ μαντευομένην, ἅπερ ἀγνοοῦντες οἱ Θηβαῖοι καὶ ἐναντίως αὐτοῖς χρώμενοι ἀπώλλυντο. VALCK.

7) Mutilum erat in editis. θρηνητ. βοήν. διὸ ἐπὶ μὲν θρ. etc. King. et Valck. θρ. β. διὸ omiserunt. Flor. 21. habet ἀπὸ τοῦ ἰὼ, ὃ σημαίνει τὸ φεῦ καὶ τροπῇ τοῦ ω εἰς η ἰήϊον.

8) Verba ἐσχ. ἀπὸ τοῦ ὀτ. King. etiam dedit e MS. C.C.C. In editis tantum erat ἄλλος ἄλλον ἐθρήνει.

αὐτοῦ συμφοράς. καλλίνικος δὲ καὶ νικητὴς ὢν τῶν τῆς Σφιγγὸς αἰνιγμάτων συνάπτει ὁ τάλας τῇ μητρὶ γάμους δυσγάμους, (παρανομώτατοι γάρ) μιαίνει δὲ καὶ μολύνει ἐκ τῆς τοιαύτης παρανόμου συναφῆς τὴν πόλιν. ἀμείβει δὲ καὶ διέρχεται (τὴν πόλιν add. Bar.) δι' αἱμάτων καὶ διὰ φόνων καταβαλὼν ὁ μέλεος τὰ τέκνα ἐν ἀραῖς εἰς ἀγῶνα μυσαρὸν καὶ βδελυρὸν καὶ ἀδελφοκτόνον, τουτέστι καταρασάμενος τοῖς παισὶ δι' αἵματος τὴν ἀρχὴν λαχεῖν εἰς πόλεμόν τε συνῆψε, δι' οὗ πολὺς φόνος γίνεται καὶ κινδυνεύουσιν ὑπ' ἀλλήλων καὶ αὐτοὶ φονευθῆναι. ἀγάμεθα, ἀγάμεθα καὶ θαυμάζομεν σφόδρα (ὁ γὰρ τῶν ὀνομάτων τούτων διπλασιασμὸς ὑπερβολὴν θαύματος δηλοῖ) τὸν Κρέοντος υἱὸν Μενοικέα, ὅςτις οἴχεται καὶ ἐπορεύθη ἐπὶ θάνατον αὐτόχειρα ὑπὲρ τῆς πατρῴας γῆς, λιπὼν μὲν καὶ καταλείψας τῷ αὑτοῦ πατρὶ Κρέοντι γόους, (ἀπαραμύθητα γὰρ στενάξεται δι' αὐτὸν) θήσων δὲ τὰ ἑπτάπυργα (ἑπτάπυλα Gu.) κλεῖθρα τῆς γῆς καλλίνικα, τουτέστι τὴν ἑπτὰ πύργους (πύλας Gu.) ἔχουσαν πόλιν τῶν Θηβαίων νικῆσαι ποιήσων, ὡς ἔφη ὁ μάντις. γενοίμεθα, γενοίμεθα καὶ ὑπάρξαιμεν εὔτεκνοι μητέρες ὧδε, καὶ οὕτως, τουτέστι τοιούτους παῖδας ποιήσαιμεν, ὡς ὑπὲρ τῆς αὐτῶν πατρίδος, ἢν δέῃ, εἰς θάνατον ἑαυτοὺς ἑκόντας διδόναι. γενοίμεθα, ὦ Παλλὰς καὶ Ἀθηνᾶ, ἥτις κατειργάσω καὶ διεπράξω αἷμα καὶ φόνον λιθόβολον καὶ διὰ λίθου βολῆς γενόμενον τοῦ ἐν Δίρκῃ δράκοντος. πῶς δὲ τοῦτο ἐποίησας; ὁρμήσασα ἐπὶ τοῦτο τὸ ἔργον, ἤτοι τὸν φόνον, τὴν Καδμείαν μέριμναν, τουτέστι παρακινήσασα τὸν Κάδμον μεριμνῆσαι τὸν κατὰ τοῦ δράκοντος φόνον. ὅθεν καὶ ἀφ' ἧς αἰτίας, λέγω δὴ τῆς τοῦ δράκοντος ἀπωλείας, ἐπέσσυτο καὶ ὥρμησεν (ὥρμητο Gu.) εἰς τήνδε τὴν γῆν τις δαιμόνων ἄτη καὶ βλάβη ἐν ἁρπαγαῖς· τουτέστιν ὀργισθεὶς ὁ Ἄρης ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ τοῦ δράκοντος, ἐπήγαγε τὴν Σφίγγα Θηβαίοις (ταύτην γὰρ ἄτην δαιμόνων λέγει add. Baroc.). Baroc. 74. Gu. m. 2. [9])

9) Paraphrasin istam dedi maxime, ut in Gu. legitur. τουτέστι καταρ. τοῖς π. Barocc. καταρ. γὰρ τοῖς π. Post ἀγάμεθα, ἀγ. ante καὶ θαυμ. omittit sive King, sive MS. utrumque inepte. Paulo post pro στενάξεται Bar. στενάζει. — ὡς ὑπὲρ τῆς αὐτῶν π. Bar. om. αὐτῶν. — διεπράξω. Bar. ἔπραξας. — λέγω δή. Bar. λ. δέ. In editis manca est paraphrasis: μετὰ χρόνον δὲ ὁ ἄθλιος Οἰδίπους

V. 1043. *ΑΠΟΣΤΟΛΑΙΣ.* κατὰ τὴν ἀποστολὴν τοῦ Πυθίου, ἤγουν ἣν ἀπέστειλεν αὐτὸν ὁ Πύθιος, τουτέστιν ὁ Ἀπόλλων. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. πυνθανομένῳ γὰρ Οἰδίποδι περὶ τῶν γονέων, ἔχρησεν αὐτῷ ὁ θεὸς, ὡς ἀποκτείνας τὸν πατέρα γαμήσει τὴν μητέρα. διὸ εἰς Θήβας ἦλθεν, οὐκ εἰς Κόρινθον, φοβούμενος μὴ ἀποκτείνας Πόλυβον γαμήσει Μερόπην. [10]) *ΠΥΘΙΑΙΣ ΑΠΟΣΤΟΛΑΙΣΙ.* οὐκ ἐπὶ τὸ ἀνελεῖν [1]) τὴν Σφίγγα ἐπέμφθη παρὰ τοῦ Πυθίου Οἰδίπους, ἀλλὰ χρωμένῳ περὶ τῶν γονέων ἀνεῖλεν αὐτῷ, ὡς τούτους φονεύσειε. καὶ ὃς, φοβηθεὶς διὰ τὸν χρησμὸν ἀπελθεῖν εἰς Κόρινθον, ἵνα μὴ τὸν δοκοῦντα γονέα Πόλυβον ἀποκτείνῃ, καταλαμβάνει Θήβας. Baroc. 74. Gu. m. 2.

V. 1046. *ΤΟΤΕ ΜΕΝ ΑΣΜΕΝΟΣ*, ἀντὶ τοῦ ἡδὺς, διὰ τὸ λῦσαι τὸ αἴνιγμα· πάλιν δὲ, ἤτοι ὕστερον, ἄχη συνάπτει, διὰ τὸν γάμον τῆς μητρὸς, καὶ τὰ λοιπά. ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ συνάπτει. ὁ αὐτὸς δὲ πάλιν, φησὶν, οὕτω καὶ λύπας αὐτὸς (αὐτοῖς) προσετρίψατο, γήμας τὴν μητέρα καὶ φύσας τοὺς περὶ Πολυνείκην ἐξ ἀνόμων γάμων· οἳ νῦν διὰ (τὰς) τούτου ἀρὰς εἰς ἀγῶνα καὶ πόλεμον κατέστησαν. τὸ δὲ ὕστερον γενόμενον προανεφώνησεν· οὐ γὰρ εὐθὺς, ὡς ἐπεδήμησεν, ἄσμενοι αὐτὸν εἶδον, ἀλλ᾽ ὅτ᾽ ἔλυσε. λείπει δὲ τὸ ἦλθε. [2])

εἰς τήνδε τὴν γῆν τῶν Θηβαίων ταῖς τοῦ Ἀπόλλωνος παραπομπαῖς ἦλθε.

10) Huic scholio ista praemittit Taur. ἀντὶ ἀπὸ Πυθίου ὁ ἥλιος (an: ὁ ἄθλιος? Paulum certe discrepant in Gu. ἄθλιος et ἀέλιος) ἀπεσταλμένος. κατὰ χρησμὸν γὰρ τούτου ἦλθεν εἰς Θήβας Οἰδίπους ὁ τλάμων. πυνθανόμενος γὰρ Οἰδίποδι κ. τ. λ. Aug. praemittit ταῖς τοῦ Ἀπόλλωνος πομπαῖς, quae recepit Valck.

1) King. ἐπὶ τῷ ἀν. δὲ Σφ. Gu. haec exhibet, ut Valck. emendavit, fortasse e Leid. nisi quod Gu. τὴν ante Σφ. omittit. Pro φονεύσειε codex habere videtur φονεύσειν.

2) Verba ὁ αὐτὸς δὲ πάλιν — ἦλθε e Taurin. accesserunt, in quo scholion editum est a vv. διὰ τὸ λῦσαι τὸ αἴν. et post τὰ λοιπὰ, omissis ἀπὸ κ. δὲ τὸ συν. statim sequuntur illa: ὁ αὐτὸς δὲ κ. τ. λ.

V. 1047. *ΓΑΜΟΥΣ ΔΥΣΓΑΜΟΥΣ*, συνάφειαν γάμων δυσγάμων. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. παρανόμους, αἰτίους συμφορῶν, κακούς. Gu. m. 2.

V. 1048. *ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ ΩΝ.* τὸ ἑξῆς· καλλίνικος γὰρ ὢν τῶν αἰνιγμάτων τῆς Σφιγγὸς ἕνεκα, γάμους συνάπτει τῇ μητρὶ αὐτῇ.

V. 1051 sqq. *ΔΙ᾽ ΑΙΜΑΤΩΝ.* τὴν πόλιν δὲ διὰ φόνων ἐναλλάσσει. τὸ δὲ ἀ μ ε ί β ε ι ἀμείβεσθαι ποιεῖ, ἐμβαλὼν διὰ καταρῶν τοὺς παῖδας εἰς φιλονεικίαν. Ἄλλως. τὰ πρῶτα κακὰ δι᾽ αἱμάτων ἤλλαξε, δευτέρῳ φόνῳ [3]) ἐμβαλὼν τοὺς παῖδας διὰ καταρῶν εἰς φιλονεικίαν. Ἄλλως. διὰ φόνων δὲ διέρχεται, εἰς τὴν μεμιασμένην φιλονεικίαν (λέγει δὲ τὴν μονομαχίαν,) καταβαλὼν διὰ τῶν ἀρῶν τὰ ἑαυτοῦ τέκνα ὁ ἄθλιος. *ΑΜΕΙΒΕΙ.* κατὰ διαδοχὴν ἄγει (διαβιβάζει 59.) τὴν πόλιν. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. διέρχεται. Gu. m. 2.

V. 1052. *ΜΥΣΑΡΟΝ*, βδελυκτόν. Gu. m. 1. Florr. iidem. βδελυρόν· πολεμοῦσι γὰρ ἀλλήλοις. Gu. m. 2. αἴτιος ὁ Οἰδίπους φόνων γίνεται καταβαλὼν τὰ τέκνα κατάραις εἰς μυσαρὸν καὶ βδελυρὸν ἀγῶνα, ὃν ἀγωνίζονται ὑπὲρ τῆς ἀρχῆς, ἀλλήλους καταβαλεῖν σπεύδοντες. Gu. m. 2.

V. 1054—1059. *ΑΓΑΜΕΘ᾽ ΑΓΑΜΕΘΑ.* θαυμάζομεν καὶ ἐκπληττόμεθα τὸν Μενοικέα ἐκεῖνον, ὃς ἦλθεν ἐπὶ θάνατον ὑπὲρ τῆς ἑαυτοῦ πατρίδος, Κρέοντι μὲν καταλείψας θρήνους, τὰς δὲ νικηφόρους Θήβας νικηφόρους καταστήσων, ἀντικαταλλασσόμενος ἑκουσίῳ θανάτῳ τὴν εὔκλειαν. [4]) Ἄλλως. ἀπὸ τούτου εὐθέως ἐχρῆν ἄρξασθαι τὸν χορόν· ἐκεῖνα γὰρ περιττά εἰσι.

V. 1060 sq. *ΓΕΝΟΙΜΕΘ᾽ ΩΔΕ.* εἴθε, ὦ δέσποινα

3) δευτέρῳ φόνῳ addit Taur. Etiam Aug. βῳ (i. e. δευτέρῳ) φόνῳ ἐμβ.

4) Alia quoque praebebat Aug. cod. μετέβησαν ἐπὶ . . . ὑπακουστέον φόνον ἐκείνου· (Taur. μετ. ἐπὶ τὸν Μενοικέως φόνον. Valck. corr. ἐπὶ τὸν ἑκούσιον φόνον ἐ.) θαυμ. φησὶ, καὶ ἐκπεπλήγμεθα τὸν παῖδα ἀνταλλαττόμενον ἑκ. θ. τὴν εὔκλ. quae eadem sunt in Taur. Sequenti scholio praefigit Aug. προσυπακουστέον τὸ ἐκεῖνον.

᾿Αθηνᾶ, καὶ ἡμεῖς εὐτυχήσαιμεν τοιούτων τέκνων. ὡς παρθένοι δὲ παρθένῳ θεῷ εὔχονται, ταύτην τέως εἰδυῖαι θεόν. συμπεριλαμβάνουσι δὲ τὸ πᾶν γένος, γενοίμεθα λέγουσαι. ΓΕΝΟΙΜΕΘ᾿ ΩΔΕ. ἤγουν τοιούτων παίδων ὑπὲρ πατρίδος ἀγωνιζομένων. Gu. m. 2.

V. 1062. *ΠΑΛΛΑΣ, Α. διὰ τοῦτο τὴν ᾿Αθηνᾶν ἐπικαλεῖται νῦν, ὡς γενναῖον καὶ φρόνιμον ἔργον ἐργαζομένου τοῦ Μενοικέως.* Baroc. 74. Gu. m. 2. *Α ΔΡΑΚΟΝΤΟΣ, ἥτις τὸν φόνον τὸν διὰ λίθου γενόμενον τοῦ δράκοντος πεποίηκας.* [5]) *δοκεῖ γὰρ ᾿Αθηνᾶ συμπρᾶξαι τῷ Κάδμῳ κατὰ τῶν Σπαρτῶν, διὸ καὶ ἱδρύσατο ταύτην, ῎Ογκαν προσαγορεύσας τῇ τῶν Φοινίκων διαλέκτῳ. ἐπεγέγραπτο δὲ τῷ ἱερῷ τούτῳ,*

῎Ογκας νηὸς ὅδ᾿ ἐστὶν ᾿Αθήνης, [6]) *ὅν ποτε Κάδμος*
Εἵσατο, βοῦν θ᾿ ἱέρευσεν, ὅτ᾿ ἔκτισεν ἄστυ τὸ Θήβης.

V. 1063. *ΚΑΔΜΕΙΑΝ ΜΕΡΙΜΝΑΝ, τὸν Κάδμον περιφραστικῶς, διεγείρασα καὶ παρορμήσασα εἰς ἔργον, ἤτοι εἰς τὸν φόνον τοῦ δράκοντος.*

V. 1065. *ΟΘΕΝ, ἤγουν ἀφ᾿ ἧς αἰτίας ἐπῆλθεν εἰς τήνδε τὴν πόλιν μεγάλη τις βλάβη ταῖς θεῶν ἁρπαγαῖς. ἥρπαζε γὰρ ἡ Σφὶγξ, ὁ δὲ Μενοικεὺς ἔπαθέν τι ὅμοιον ἁρπαγῇ. ΟΘΕΝ. μηνίσαντος τοῦ ῎Αρεος, καὶ ἐπιπέμψαντος τὴν Σφίγγα.* Aug.

V. 1066. *ΔΑΙΜΟΝΩΝ ΤΙΣ ΑΤΑ, βλάβη, (ἤγουν*

5) Ita pergit cod. Aug. *προνοίᾳ γὰρ ᾿Αθηνᾶς ἀνεῖλεν ὁ Κάδμος, ὡς ἀνώτερον* (667.) *Παλλάδος φρ.* velut novum scholion sequuntur vulgata: *δοκεῖ ᾿Αθ.* in quo *διό*, quod deerat, et *ἐπεγέγραπτο* pro *ἐπιγέγραπται* recepit Valck.

6) In Junt. et Basil. est: *῎Ογκας νηὸς, τουτέστιν ᾿Αθηνᾶς.* Quod dedimus, est e Barn. emendatione, et sic Aug. *῎Ογκας νηὸς, ὅ ἐστιν ᾿Αθηνᾶς*, relicto inter *Κάδμος* et *βοῦν* spatio litteris 24 capiendis idoneo. Gu. *ὄγκας ὁ νηὸς ὅδ᾿ ἐστιν ᾿Αθήνης* (*᾿Αθήνης* etiam Taur.) *ὅν ποτε Κ. δείματο κ. τ. λ.* Ceterum Gu. a. m. 2. *᾿Αθηνᾶ συνέπραξε Κάδμῳ τὸν τοῦ δράκοντος φόνον· διὸ καὶ ἱδρύσατο ταύτῃ ἐν Θήβαις ἱερὸν, ἐπιγράψας αὐτῷ τάδε· ῎Ογκας — Θήβας. ῎Ογκαν δὲ τῇ τῶν Φοινίκων διαλέκτῳ προσηγόρευσεν.* Versu 2. *Θήβης* Taur. pro *Θήβας.*

add. Gu.) *ἣν οἱ θεοὶ ἔπεμψαν, τουτέστι θεήλατος. λέγει δὲ τὴν Σφίγγα, ἣν ὁ ῎Αρης ἔπεμψεν.* MS. C.C.C. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

V. 1067 sqq. *ΩΗ ΤΙΣ. αἱ ἑξῆς αὗται περίοδοι στίχων εἰσὶν ἰαμβικῶν τριμέτρων ἀκαταλήκτων σιε, ὧν τελευταῖος, θανοῦσα δ᾿ αὐτοῖς συνθανοῦσα κείσομαι. ἐπὶ ταῖς ἀποθέσεσι παράγραφος, ἐπὶ δὲ τῷ τέλει κορωνίς.* Baroc. 74. *ΩΗ. τοῦτο καὶ ἐπὶ χαρᾶς λέγεται, καὶ ἐπὶ φόβου καὶ θρήνου, ἐνταῦθα δὲ ἐπὶ χαρᾶς.*

V. 1068. *ΕΚΠΟΡΕΥΕΤΕ, ἐξάγετε.*

V. 1069. *ΔΙΑ ΜΑΚΡΟΥ, βραδέως μὲν ἐξέρχῃ, ἀλλ᾿ ὅμως δὲ ἔξελθε, καὶ ἄκουσον, ἔνδοξε γυνὴ τοῦ Οἰδίποδος, παυσαμένη τῶν θρήνων καὶ τῶν θρηνωδῶν δακρύων. ΔΙΑ ΜΑΚΡΟΥ. χρόνου ἢ λόγου ἀκούσῃ.* Gu. m. 2.

V. 1071. *ΠΕΝΘΙΜΩΝ ΤΕ ΔΑΚΡΥΩΝ. τῶν θρηνωδῶν δακρύων. πένθιμα λέγει δάκρυα, ἐπεὶ ἐστὶ καὶ χαρᾶς δάκρυα.* Baroc. 74. Gu. m. 1.

V. 1072. *ΗΠΟΥ ΞΥΜΦΟΡΑΝ. κακῶν συντυχίαν. λαμβάνεται ἡ λέξις καὶ ἐπὶ τῆς ἁπλῶς συντυχίας, ὅμως ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ καὶ ἐπὶ τοῦ προτέρου τίθεται σημαινομένου.* Baroc. 74. Gu. m. 1.

V. 1073 sq. *ΟΥ ΠΑΡ᾿ ΑΣΠΙΔΑ ΒΕΒΗΚΑΣ. ἐν πολλοῖς ἀντιγράφοις οὐ φέρεται οὗτος ὁ στίχος. ἐπειδὴ ὑπασπιστὴς αὐτοῦ ἦν, νυνὶ δὲ κεχώρισται τοῦ δεσπότου, διὰ τοῦτο ὑπονοεῖ, μὴ καὶ τέθνηκεν.*

V. 1074. *ΠΟΛΕΜΙΩΝ ΕΙΡΓΩΝ Β. ἃ οἱ πολέμιοι πέμπουσιν, ἀποσοβῶν, κωλύων ἐπ᾿ αὐτὸν ἀφικνεῖσθαι.* Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

V. 1077. *ΩΣ Σ᾿ ΑΠΑΛΛΑΞΩ. τὸ ὡς ἀντὶ τοῦ ἵνα, ἦλθον ἵνα σε ἀπαλλάξω τοῦ φόβου.*

V. 1078. *ΕΠΤΑΠΥΡΓΟΙ. ἀντὶ τοῦ ἑπτάπυλοι· πύργος γὰρ ἡ ἀσφάλεια. ῎Αλλως. αἱ ἑπτάπυλοι σκέπαι τῆς πόλεως.* [7]) *ΠΕΡΙΒΟΛΑΙ, τὰ κυκλώματα τῶν τειχῶν, ἤγουν ἡ πόλις περιφραστικῶς.* Baroc. 74. Gu. m. 2.

7) Aug. horum loco: *σκέπη δὲ τῆς πόλεως αἱ ἑπτάπυργοι* (l. *οἱ ἑπτὰ πύργοι*), *τὰ τείχη.*

V. 1079. *ΕΣΤΑΣ' ΑΘΡΑΥΣΤΟΙ Κ. Α. Π.* ἀβλαβεῖς, στερεαὶ, ἄκλαστοι. ἡ δὲ πόλις οὐ πεπόρθηται. Aug.

V. 1080. *ΗΛΘΟΝ ΔΕ ΠΡΟΣ ΚΙΝΔΥΝΟΝ*, ἀντὶ τοῦ συμβαλόντες τοῖς Ἀργείοις, κινδύνου διάπειραν ἔσχον. ἦλθον (δὲ οἱ περίβολοι, ἀντὶ τοῦ οἱ ἐν τοῖς περιβόλοις, τουτέστιν add. Gu. Fl. Mosqu. D.) οἱ Θηβαῖοι εἰς ἀγῶνα πολέμου μετὰ τῶν Ἀργείων. λέγει δὲ κίνδυνον ἀντὶ τοῦ ἀγῶνος, ἐπεὶ ὁ τοῦ πολέμου ἀγὼν ἐπικρεμάμενον ἔχει κίνδυνον. MS. C. C. C. Gu. m. 1. Florr. omnes. Mosqu. D.

V. 1081. *ΑΚΜΗΝ Γ' ΕΠ' ΑΥΤΗΝ*, εἰς αὐτὴν τὴν τοῦ πολέμου ὀξύτητα, εἰς αὐτὸ τὸ ἀκμαιότατον τοῦ κινδύνου. Aug. Gu. m. 2. Taur. 8) ἤγουν εἰς ἰσχυρὸν πόλεμον κατέστησαν. οὐχὶ μέτριον. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

V. 1081 sq. *ΑΛΛ' Ο ΚΑΔΜΕΙΩΝ*, ἀλλ' ὁ τῶν Καδμείων πόλεμος κρείσσων ἐγένετο τῶν Ἀργείων.

V. 1083. *ΕΙ ΤΙ ΠΟΛΥΝΕΙΚΟΥΣ ΠΕΡΙ.* φιλοστόργου μητρὸς ἦθος· εὔχεται γὰρ ἑκάτερον εὐτυχεῖν. ἀκούσασα δὲ περὶ Ἐτεοκλέους καὶ περὶ Πολυνείκους ἐρωτᾷ.

V. 1084. *ΩΣ ΜΕΛΕΙ ΜΟΙ ΚΑΙ ΤΟΔ'*, ὅτι διὰ φροντίδος ἐστί μοι καὶ τόδε, εἰ ὁρᾷ φῶς, ἤγουν εἰ ζῇ. φάος τὸ φῶς βραχὺ, καὶ Φάρος (Gu. φάος) ὄνομα τόπου. φάρος δὲ τὸ ἱμάτιον, ἐνίοτε μὲν μακρὸν, ἐνίοτε δὲ βραχὺ, ὡς τὸ καλὸν, τὸ ἴσον (sic), τὸ ἀνὴρ, τὸ ὕδωρ, τὸ ἀὴρ, τὸ ἄρης, ὡς δείκνυται ἐν τῷ Ἄρες Ἄρες βροτολοιγὲ, τὸ ὑμῖν καὶ ἕτερα. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

V. 1085. *ΞΥΝΩΡΙΣ*, ἡ δυάς. *ΕΣ ΤΟΔ' ΗΜΕΡΑΣ*, εἰς ταύτην τὴν ἡμέραν, ἤγουν μέχρι ταύτης τῆς ἡμέρας. Gu. m. 1. Florr. iidem. 9)

8) In editis erat: εἰς αὐτὴν ἦλθον τοῦ πολέμου τὴν σφοδρότητα. et sic Taur. nisi quod εἰσὶ pro ἦλθον. Tum in Taur. Ἄλλως. εἰς αὐτὸ ἀκμ. τοῦ πολέμου ἦλθεν.

9) Pro his Valck. dedit ex Aug. ζῇ ἡ δυὰς τῶν τ. μέχρι ταύτ. τ. ἡμ.

V. 1086—1089. *ΕΥΔΑΙΜΟΝΟΙΗΣ*, εὐτυχοίης. λέξον δὲ πῶς τοὺς Ἀργείους ἀπὸ τῶν πυλῶν ἀπεδιώξατε περικυκλούμενοι ὑπ' ἐκείνων, ὅπως εἰσελθοῦσα εὐφράνω τὸν τυφλὸν Οἰδίποδα, τῆς γῆς ταύτης φυλαττομένης. *ΠΩΣ ΓΑΡ ΑΡΓΕΙΩΝ ΔΟΡΥ.* αὕτη ἡ κατασκευὴ, (τὸ πῶς γὰρ add. Baroc.) οὐ πρὸς τὸ εὐδαιμονοίης, ἀλλ' ἄνω τοῦ ἀγγέλου εἰπόντος, ὡς ὁ Καδμείων Ἄρης κρείσσων κατέστη τοῦ Μυκηναίου δορὸς, θεῖσα αὕτη διὰ μέσου τὴν περὶ τῶν τέκνων ἐρώτησιν, καὶ μαθοῦσα τὰ λῷστα (λῴω Gu.), ὥσπερ διαπιστοῦσα πρὸς ἐκεῖνον τὸν λόγον ἔοικεν· ὑπονοεῖται γὰρ ἐκ τῆς τοιαύτης κατασκευῆς, ὅτι οὐ δέχεται, φάσκουσα, πῶς γὰρ ἀπεστήσασθε τὸ Ἀργεῖον δόρυ τῶν πυλῶν; λέξον, εἰ ἀληθῆ λέγεις, ὡς ὁ Καδμείων Ἄρης κρείσσων κατέστη τοῦ Μυκηναίου δορός. Baroc. 74. Gu. m. 2.

V. 1087. *ΑΠΕΣΤΗΣΑΣΘΕ*, ἀπεδιώξατε. Gu. m. 1. *ΠΥΡΓΗΡΟΥΜΕΝΟΙ*, φυλάσσοντες τοὺς πύργους, ἢ ἐπ' ἐκείνων πολιορκούμενοι. 10) ἢ φυλαττόμενοι ἡμεῖς, τειχήρεις ὄντες. Aug. Taur.

V. 1089. *ΣΕΣΩΣΜΕΝΗΣ.* ἐν ἀσφαλείᾳ οὔσης. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

V. 1090. *ΥΠΕΡΘΑΝΩΝ.* γράφεται ὑπερβαλών. τὸ ὑπερβάλλειν γενικῇ καὶ αἰτιατικῇ, ὥσπερ καὶ τὸ ὑπεραίρω. ἔστι δὲ τὸ ὑπερβὰς τῆς γῆς καὶ τὸ πύργων ἐπ' ἄκρων στὰς ταυτόν. Gu. m. 2.

V. 1091. *ΜΕΛΑΝΔΕΤΟΝ.* Μέλαιναν λαβὴν ἔχον, κερατίνην, ἢ σιδηρᾶν. Ἡσίοδος, (ἔ. κ. ἡ. 150.) — μέλας δ' οὐκ ἔσκε σίδηρος. ἐπ' ἄκρων δὲ πύργων πρὸς τὸ πᾶσι τὴν πρᾶξιν καταφανῆ γενέσθαι. τὸ ἑξῆς, ξίφος μελάνδετον, σωτήριον.

V. 1092. *ΛΑΙΜΩΝ ΔΙΗΚΕ*, διεβίβασε διὰ τοῦ λαιμοῦ αὐτοῦ. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. διέπεμψε. Gu. m. 2. ἐνέβαλε. Fl. 33.

V. 1093. *ΛΟΧΟΥΣ*, τάγματα. *ΕΝΕΙΜΕΝ*, ἔταξεν ἄγων. Gu. m. 1. Florr. iidem. *ΛΟΧΑΓΕΤΑΣ*, ταξιάρχους (—χας Gu.) MS. C. C. C. Gu. m. 1.

10) Taur. τ. πύργους ἐπ' ἐκ. om. ἢ. Gu. m. 1. κυκλούμενοι, πολιορκούμενοι, quibus m. 2. adscripsit ὑπ' ἐκείνων, quod verum puto.

V. 1094. *ΦΥΛΑΚΑΣ*, ἐπιτηρητὰς καὶ ἀποσοβητὰς τῶν πολεμίων. Gu. m. 2. [1]) διὰ τοῦτο ἑπτὰ ἔταξε στρατηγοὺς ταῖς ἑπτὰ πύλαις, ἑαυτὸν οὐ συγκατατάξας, ὅπως αὐτὸς περιέρχοιτο τὰς πύλας, τῷ νοσοῦντι μέρει συμμαχῶν· ἐπάγει γὰρ (v. 1163.) ἐπειδὴ τάσδ' εἰςεῖδεν εὐτυχεῖς πύλας, ἄλλας ἐπήϊξε παῖς σός. [2])

V. 1095. *ΕΦΕΔΡΟΥΣ*, ἀντιπάλους, ἀγωνιστὰς ἐπικαθεζομένους ἀντιτάττεσθαι, εἰ ἐπικρατοίη τὸ ἀντίπαλον μέρος. ἔφεδρος γὰρ ὁ εὐτρεπισμένος, δύο τινῶν παλαιόντων, παλαίειν τῷ νικήσαντι. [3]) *ΕΦΕΔΡΟΥΣ*. ἔταξε δὲ καὶ ἐφέδρους ἑτέρους, ἱππότας καὶ πεζοὺς ὡπλισμένους πρὸς τοὺς ἐν ταῖς πύλαις ἱσταμένους ἱππότας καὶ πεζοὺς, ἵνα ὦσι βοήθεια καὶ δύναμις τούτοις, εἴποτε κάμοιεν πολεμοῦντες. ἐγγὺς γὰρ ὄντες τούτοις, τάχιστα καὶ δι' ὀλίγου ἐβοήθουν ἂν ὁρμώμενοι. Ἔφεδρος γάρ ἐστιν, ὅταν τινῶν παλαιόντων ἕτερός τις αναμένῃ τὸν νικήσαντα παλαίσειν. Baroc. 74. Gu. m. 2. [4]) ἐπαλλήλους τούτους ἔταξεν, ἵνα, φησὶν, εἴη τοῖς (νοσοῦσι add. Gu. Flor.) τείχεσι πολέμου βοήθεια ἐγγύς. MS. C. C. C. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. *ΙΠΠΟΤΑΣ ΜΕΝ ΙΠΠΟΤΑΙΣ*, ἐφ' ἱππόταις. ἢ ἐπὶ ἀπὸ κοινοῦ. Gu. m. 1. Florr. iidem.

V. 1096. *ΟΠΛΙΤΑΣ*, πεζοὺς (ὡπλισμένους ἐπὶ τοῖς πεζοῖς add. Gu.).

1) In editis erat: *ΛΟΧΑΓΕΤΑΣ*, λόχους, τάγματα, φύλακας. quae Valck. ita em. *ΛΟΧΟΥΣ*, τάγματα. *ΛΟΧΑΓΕΤΑΣ*, ταγμάτων φύλακας.

2) Ultima: τῷ νοσ. μ. etc. in Taur. adiecta sunt. Versus Euripidis intactos reliqui, sed pro ἐπάγει Cod. ἐπάγῃ. Ex eodem supra συγκατατάξας recepi pro κατατάξας. Pro ἑαυτὸν οὐ συγκ. Aug. καὶ ἑαυτὸν οὐ συγκατέλεξεν, quae non intelligo, cur meliora vulgatis dicat Valck.

3) Verba ἔφεδρος γὰρ — νικήσαντι e Gu. addidi, in quo haec verbis. ἐπικαθεζ. — μέρος subiecta sunt. Eadem in MS. C. C. C. Barn. in Leid. Valck. repererunt. Singulari oscitantia in mendo ἐπικρατείη Junt. Basil. Barn. King. Valck. Schütz. conspirant. ἐπικρατοίη Gu.

4) Valck. addidit scholion Aug. ἐπικαθεζομένους ἄλλους ἐποίησεν, ὅπως βοηθήσωσι τοῖς ἀσθενεστέροις. quo carere poteramus.

V. 1097. *ΩΣ ΤΩι ΝΟΣΟΥΝΤΙ*, τῷ νοσοῦντι μέρει τῶν τειχῶν.

V. 1098. *ΔΙ' ΟΛΙΓΟΥ*, ἐγγύς. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. συντόμως, διὰ ταχέος. Gu. m. 2. *ΠΕΡΓΑΜΩΝ Τ'*, καὶ ἀπὸ τῶν τειχῶν τῶν ὑψηλῶν. Gu. m. pr. Florr. iidem. [5])

V. 1100. *ΤΕΥΜΗΣΣΟΝ*. Τευμησσὸς, ὄρος Βοιωτίας, ἀντὶ τοῦ τὴν τῷ Τευμησσῷ παρακειμένην χώραν. ἐπεὶ πῶς ὁρᾶν ἠδύναντο, τοῦ Τευμησσοῦ ἀφεστηκότος πλέον ἑκατὸν σταδίους τῶν Θηβῶν; ἢ οὐκ ἐκλιπόντα, ἀλλ' ἤδη καταλιπόντα. [6]) *ΤΕΥΜΗΣΣΟΝ*. οἱ μὲν ὄρος Βοιωτῶν, οἱ δὲ, ὅτι ὄρος ἐν Ἄργει, ἐν ᾧ ὡπλίζοντο οἱ Ἀργεῖοι εὐτρεπιζόμενοι πρὸς πόλεμον. Taur. *ΚΑΙ ΤΑΦΡΟΥ ΠΕΛΑΣ*, πλησίον τῆς σούδας.

V. 1101. *ΔΡΟΜΩι ΣΥΝΗΨΕΝ*. ἤγουν ἥνωσε τὸ ἄστυ τῶν Θηβῶν δρόμῳ, τουτέστι δραμὼν ἦλθεν εἰς Θήβας. δέον δὲ εἰπεῖν συνάψαντα πρὸς τὸ ἐκλιπόντα, καινῶς [7]) τὴν σύνταξιν ἐξήνεγκε πρὸς εὐθεῖαν. εὕρηται δὲ τοῦτο πολλαχοῦ, οὐ μόνον παρὰ ποιηταῖς, ἀλλὰ καὶ λογοποιοῖς. Baroc. 74. Gu. m. 2. ἐπλησίασεν εἰς τὸ ἄστυ. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. μέχρι τῆς πόλεως ἔδραμεν. Gu. m. 2.

5) Taur. πέργ. τὰ ἀκρωτήρια· στέγη δὲ τὰ τείχη τῶν ὑψηλῶν, quod quid sit, nescio.

6) Aug. Τελμησὸς, ὄνομα τόπος Βοιωτ. ἀντὶ τοῦ τὴν ἐν τῷ Τελμ. χώραν παρακ. ἐπεὶ πῶς ὁρ. ἠδ. πλ. ἑκ. στ. τοῦ Τελμ. ἀφ. τῶν Θ. Eodem ordine Taur. sed Τευμησσοῦ ἀφεστηκ. Inde Valck. τὴν recepit ante τῷ Τευμ. Pro καταλιπόντα Taur. καταλείποντα. Fort. ἐκλείποντα (sic Taur. in textu) ἀλλ' ἤδη καταλ. Simile ex Aug. dedit Valck. Τελμ. τόπος ὀρεινὸς, ἀπέχων τῶν Θηβῶν ἑκατὸν σταδίους. λέγει οὖν οὐχ ὅτι Τελμησὸν κατέλιπον, (πολὺ γὰρ ἀφέστηκεν·) ἀλλ' ὅτι τὴν χώραν τὴν παρατείνουσαν τοῦ Τελμησοῦ μέχρι Θηβῶν. aliud King. e MS. C. C. C. ὄρος Βοιωτίας, ἀντὶ τοῦ τὸν παρὰ τῷ Τελμησῷ τόπον, τὸν ἀφορῶντα πρὸς τὸν Τελμησόν. quod idem est in Gu. a m. 1. et Mosqu. D. sed ii τὸν omittunt ante παρὰ, et Mosqu. παρὰ τὸν Τελμησόν.

7) Sic recte Gu. pro κοινῶς.

V. 1102. *ΠΑΙΑΝ*, εἶδος ᾠδῆς λεγόμενον εἰς Ἀπόλλωνα ἐπὶ καταπαύσει τῶν δεινῶν. *ΠΑΙΑΝ ΔΕ ΚΑΙ ΣΑΛΠΙΓΓΕΣ*. παιὰν ὕμνος εἰς Ἀπόλλωνα ἐπὶ ἀφέσει λοιμοῦ [8] ᾀδόμενος· νῦν δὲ παιᾶνα λέγει τὰς ἑκατέρων τῶν στρατευμάτων φωνὰς, τὰς εἰς μάχην παρακαλούσας. γράφεται δὲ καὶ παιὼν, ὡς φησὶν Ἀριστείδης ἐν Παναθηναϊκῷ· (T. I. p. 124. extr. ed. Iebb.) ἐκ θεῶν ἀρξάμενοι καὶ τοῦ φίλου παιῶνος. Baroc. 74. Gu. m. 2.

V. 1104. *ΝΗΙΤΑΙΣ ΠΥΛΑΙΣ*. ἢ ἀπὸ Νηΐδος τῆς Ἀμφίονος καὶ Νιόβης, ἢ ἐπεὶ νέαται εἰσίν. ὁ δὲ Φερεκύδης ἀπὸ Νηΐδος τῆς Ζήθου θυγατρός.

V. 1105. *ΠΕΦΡΙΚΟΤΑ*, ἐξορθούμενον ταῖς ἀσπίσιν, ὡς τὸ (Il. ν', 259.) Ἔφριξεν δὲ μάχη φθισίμβροτος ἐγχείησι. *ΠΕΦΡΙΚΟΤΑ*. φρὶξ τὸ ἀνεστηκὸς τῆς θαλάσσης ἐπιπολῆς. ἀπὸ τούτου κατὰ μεταφορὰν καὶ ἐπὶ συὸς, φρίξας εὖ λοφιήν. (Od. τ', 446.) καὶ ἔφριξε μάχη φθισίβροτος ἐγχείησι. (Il. ν', 339.)[9] καὶ ἐνταῦθα, ἀσπίσιν πεφρικότα, οἱονεὶ κυματίζοντα τῇ πυκνότητι καὶ κινήσει τῶν ἀσπίδων καὶ ὀρθιάσει. MS. C.C.C. Gu. m. 1. Mosqu. D.

V. 1106. *Ο ΤΗΣ ΚΥΝΑΓΟΥ - - ΕΚΓΟΝΟΣ*, ὁ υἱὸς τῆς κυνηγοῦ, ἤγουν τῆς Ἀταλάντης. Gu. m. 1. Florr. omnes.

V. 1108. *ΑΤΑΛΑΝΤΗΝ*. σημεῖον [10] ἔχει γὰρ τὴν

8) *λιμοῦ* Barooc. Gu. Aug. sed recte Valck. *λοιμοῦ* e cod. Leid. Hom. ad Il. α', 473. cf. schol. Flor. ad v. 1036. Superiori scholio, in quo habet *ὕμνος ᾠ. λεγόμενος*, Aug. haec addit: *οἱ μὲν εὐχόμενοι σωθῆναι, καὶ ἐπὶ ἀφέσει λιμοῦ ᾀδόμενοι*, in quibus oculi imperiti librarii ab altero ad alterum scholion aberrarunt; Flor. 33. *οἱ μὲν εὐχ. σωθ. οἱ δὲ σαλπίζοντες, τουτέστιν εὐχαὶ καὶ εὐφημίαι*. In seq. scholio inepte ad explicationem vocis *ἐκελάδουν* referebatur, quod ad *παιάν* pertinebat.

9) Verba *καὶ ἔφριξε — ἐγχείησι* e Gu. et Mosqu. addidi, in quibus M. *φθεισίβροτος ἐγχίοισιν*. Idem mox *ὡς ἐνταῦθα* pro *καὶ ἐντ.* et *ἀσπίδι πεφρ.*

10) *σημεῖον* addit Taur.

Ἀταλάντην ἐν τῇ ἀσπίδι τοξεύουσαν τὸν ἀπὸ τῆς Αἰτωλίας κάπρον τοῖς μακροβόλοις τόξοις (ὀϊστοῖς Taur.). Aug. Taurin. *ΚΑΠΡΟΝ*. ὃν ἐπήγαγεν Αἰτωλοῖς ποτὲ Ἄρτεμις λυμαίνεσθαι τὴν σφῶν χώραν, ὀργιζομένη Οἰνεῖ [1] θύσαντι τοῖς ἄλλοις θεοῖς, καὶ οὐ τῇ Ἀρτέμιδι. ἀπέκτεινε δὲ τὸν κάπρον τοῦτον ὁ Μελέαγρος. Baroc. 74. Gu. m. 2. Ἄλλως. οὗτος ὁ κάπρος ἐλέγετο Καλυδώνιος, Καλυδὼν δὲ ὄρος Αἰτωλίας. ἱστορεῖται δὲ, ὡς τοῦτον τὸν κάπρον ἡ Ἄρτεμις ἐτόξευσε, Μελέαγρος δὲ τῷ συοκτόνῳ δόρατι περὶ τὸ μέτωπον πλήξας ἀνεῖλεν. Gu. m. 2.

V. 1109. *ΧΕΙΡΟΥΜΕΝΗΝ*, κρατοῦσαν, νικῶσαν. Gu. m. 2. *ΕΙΣ ΔΕ ΠΡΟΙΤΙΔΑΣ*. ἐκβληθεὶς γὰρ ὑπὸ Ἀκρισίου ᾤκησεν ὁ Προῖτος εἰς τὰς Θήβας πλησίον τούτων τῶν πυλῶν. ὅθεν ἴσχυσεν αὐτῶν ἡ προσηγορία. [2]

V. 1110. *ΣΦΑΓΙ' ΕΧΩΝ*, ἱερεῖα εἰς σφαγὴν ἔχων ἕτοιμα ἐν τῷ ἅρματι, ἵν', εἰ χρεία γένοιτο μαντείας, εὐθέως σφάξας μαντεύσηται. [3]

V. 1111. *ΟΥ ΣΗΜΕΙ' ΕΧΩΝ*, οὐκ ἔχων ἐπὶ τῇ ἀσπίδι σημεῖα ὑπερήφανα καὶ μετὰ ἀλαζονείας, ὡς τὰ Καπανέως. καὶ παρ' Αἰσχύλῳ· (ἑπτ. ἐ. Θ. 596.) Τοιαῦθ' ὁ μάντις ἀσπίδ' εὔκυκλον νέμων Πάγχαλκον ηὔδα, σῆμα δ' οὐκ ἐπῆν κύκλῳ. [4] *ΥΒΡΙ-*

1) Baroc. *ὀργιζομένην οἱονεὶ θ.* Gu. etiam *οἱονεί*. Corr. Valck.

2) *ὅθεν — προσηγορία* Valck. ex Aug. addidit. Taur. — *πυλῶν. λύπα δὲ Θηβῶν ἀπὸ Προίτου τοῦ ἄρχοντος, ὃς ἐξ Ἄργους φυγὼν ᾤκησεν ἐν Θήβαις*. Pro illo aliud scholion e MS. C.C.C. dedit King. quod idem est in Gu. a m. 1. et Florr. 56. 59. 76. *ἐκβληθεὶς, φασὶν, ὁ Προῖτος ὑπὸ Ἀκρισίου εἰς τὰς Θήβας ἦλθε, καὶ αὐτόθι ᾤκησε πλησίον τούτων τῶν πυλῶν, αἳ δὴ καὶ Προιτίδες ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάσθησαν*. quorum ultima, *εἰς τὰς Θηβ. κ. τ. λ.* e Mosqu. D. etiam enotavit Beck. p. 1056.

3) Aug. et Taur. *σφαγὴν ἕτοιμα εἶχεν ἐν τῷ ἅ.* Gu. etiam *σφαγὰς ἕτ. εἶχεν ἐν τῷ ἅ.* et in fine *μαντεύσοιτο*.

4) Hi versus ante Barnes. sic legebantur: *τοίαν ὁ μάντις ἀσπίδ' ἔχων πάγχαλκον ἕρπε, σῆμα δ' οὐκ ἐπῆν κύκλῳ*. In Taur. sic scripti sunt: *τοίων δ' ὁ μάντις ἀσπίδων ἔγκυκον ἔχων πάγχαλκον ἕρπει, σῆμα δ' οὐκ ἐπῆν κ.* in quibus *ἕρπει* fortassis non contemnendum.

ΣΜΕΝ᾽. ὕβριν ἔχοντα καὶ ἀλαζονείαν, ἀλλ᾽ ἔχων ὅπλα ἄσημα, ἤγουν μηδὲν ἐπίσημον ἔχοντα, σωφρόνως, ἤγουν ἐν καταστάσει ἀλαζονείας ἀπηλλαγμένη. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἀλαζονείαν τινά. ἴσως δὲ ὡς μάντις προειδὼς τὸ μέλλον οὐδὲν ἀλαζονικὸν ἐφρόνει. Taurin.

V. 1113. ΩΓΥΓΙΑ Δ᾽ ΕΙΣ ΠΥΛΩΜΑΘ᾽. Ὠγύγια προσηγορεύθη, φησὶν Ἀριστόδημος, διὰ τὸ τοὺς 5) περὶ Ἀμφίονα καὶ Ζῆθον, τειχίζοντας τὰς Θήβας, παρὰ τὸν Ὠγύγου τοῦ βασιλέως τάφον αὐτὰς τάξαι. Ὠγύγια δὲ τὰ ἐν τάφῳ τοῦ Ὠγύγου βασιλέως.

V. 1114. ΕΝ ΜΕΣΩι ΣΑΚΕΙ. ἐν μέσῳ τῷ Ἱππομέδοντος σάκει ἐνεγέγραπτο ὁ Ἄργος ὁ κύων, ὃν πανταχόσε τοῦ σώματος ὀφθαλμοῖς πεποικίλθαι φασὶν, τοὺς μὲν, σὺν ταῖς ἀνατολαῖς τῶν ἄστρων, τουτέστιν ἐν νυκτὶ, ἀνεῳγμένους καὶ βλέποντας κεκτημένον, 6) τοὺς δὲ σὺν τῇ δύσει τῶν ἄστρων καμμύοντας. τοῦτο δὲ ἦν, ἵν᾽ ἑκάστοτε ἀγρυπνῶν πρόνοιαν ἔχῃ Ἰοῦς, ἧς ἐπιστάτην Ἥρα ἐπέστησεν· ὃν ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ, Διὸς πέμψαντος, φονευθέντα ἐλεήσασα ἡ Ἥρα ἐποίησεν ἀντ᾽ αὐτοῦ ταώ. Baroc. 74. Gu. m. 2.

V. 1115. ΣΤΙΚΤΟΙΣ, ποικίλοις, καταπληκτικοῖς. ΣΤΙΚΤΟΙΣ, πυκνοῖς. Gu. m. 1. Florr. τοῖς ἐμπεποικιλμένοις. φησὶ δὲ τὸν Ἄργον — τὸν τῆς Ἰοῦς φύλακα. οἰκεῖον δὲ ὁ Ἱππομέδων σημεῖον εἶχεν ἐγγεγραμμένον· εἰς γὰρ τεκμήριον τῆς πατρίδος σημεῖον στικτὸν ἔφερε τῆς Ἀργείας βοὸς φύλακα. οἱ δὲ οἷον κατεστιγμένα, 7) ποικίλα τὴν γραφήν·

5) τὸ interiecit Valck. nam in cod. erat tantum διὰ τοὺς π. etc. Taurin. hoc scholion habet: ἐπεὶ παρὰ Ὠγύγου τοῦ Βοιωτοῦ τάφῳ ἔκειντο, καὶ οὐχ ὅτι Ὤγυγος αὐτὴν ἔκτισεν· οἱ γὰρ περὶ τὸν Ἀμφίονα ἔκτισαν τὰς Θήβας· ἢ ἀρχαίως (f. ἀρχαίων) ὡς αὐτῶν πρωτοκτίστων οὐσῶν τῇ πόλει.

6) Verba καὶ βλ. κεκτ. e Gu. accesserunt, qui praeterea habet σὺν τῇ ἀνατολῇ et ἠνεῳγμένους.

7) κατεστιγμένα, ποικίλα et paulo post καταστίκτους e Taur. scripsi pro κατεστιγμένος, ποικίλος — κατάστικτος. Valck. coniic. τοῖς γὰρ ὀφθαλμοῖς κατάστικτον γρ. In Aug. praefixa erant haec: ὁ πανόπτης κύων, ὃς ἐφύλασσε τὴν Ἰνὼ, ἅπας γὰρ ὀφθαλμὸς ἦν.

τοὺς γὰρ ὀφθαλμοὺς καταστίκτους γράφουσι καὶ φοβερόν τι ἀποτελοῦσι τῇ καταστίξει. Aug. Taur. ΠΑΝΟΠΤΗΝ, τὸν Ἄργον κύνα. ΠΑΝΟΠΤΗΣ διὰ τὸ εἶναι ἄϋπνος. Gu. m. 2.

V. 1116. ΕΠΙΤΟΛΑΙΣΙΝ. τοῖς μὲν πρὸς ἀνατολὰς κειμένοις ὄμμασι βλέποντα, μύοντα δὲ τοῖς 8) πρὸς δύσιν· θέλει γὰρ αὐτὸν τοῖς μὲν διαγρυπνεῖν, τοῖς δὲ καθεύδειν ὄμμασι. Ἄλλως. Ἰδίως 9) ὁ Εὐριπίδης ἔνια μὲν τῶν τοῦ Ἄργου ὀμμάτων συνανατέλλειν φησὶ τοῖς ἄστροις δεδορκότα, τὰ δὲ πρὸς ταῖς δύσεσι καταμύειν. ὁ μὲν γὰρ Φερεκύδης ἐπὶ τοῦ ἰνίου φησὶν αὐτὸν ἔχειν ὀφθαλμὸν, ἅμα δηλῶν, ὅτι δύο ἐγένοντο Ἄργοι. γράφει δὲ οὕτως· Ἄργος ὁ Διὸς γαμεῖ Πειθὼ τὴν Ὠκεανοῦ θυγατέρα. τοῦ δὲ γίνεται Κρίασος, τοῦ δὲ Ἐρευθαλίων (ἀφ᾽ οὗ Ἐρευθαλία πόλις καλεῖται ἐν Ἄργει) καὶ Φόρβας. τοῦ δὲ γίνεται Ἀρέστωρ, τοῦ δὲ Ἄργος, ᾧ Ἥρα ὀφθαλμὸν τίθησιν ἐν τῷ ἰνίῳ, καὶ τὸν ὕπνον ἐξαιρεῖται, καὶ ὑφίσταται φύλακα αὐτὸν τῇ Ἰοῖ, ἔπειτα Ἑρμῆς αὐτὸν κτείνει. Διονύσιος δὲ ἐν τῷ πρώτῳ 10) τοῦ κύκλου βύρσαν αὐτὸν ἠμφιέσθαι φησὶ, καὶ κύκλῳ τὸ σῶμα ὅλον ὠμματῶσθαι. ὁ δὲ τὸν Αἰγίμιον ποιήσας φησί·

in Taur. πεποιημένοις (leg. πεποικιλμένοις, ut Flor. 59.), ἐγγεγραμμένοις.

8) δὲ τοῖς. Sic Taur. pro δὲ τά. Idem mox οἷς μὲν ἐξαγρ. οἷς δὲ etc.

9) ἰδίως ex Aug. addidit Valck. et eiusdem cod. auctoritate totum hoc post scholion Aug. τουτέστιν — ἐκάμμυον posuit. Pro ἅμα δηλῶν ὅτι δύο ἐγ. Aug. ἅμα δὲ λβ ἐγ. Taur. ἅμα δηλονότι δύο ἐγ. Verba γράφει δὲ οὕτως om. Aug. pro iis Taur. γράφουσι δὲ οὕτ. Tum Aug. om. Πειθώ et habet Κρίσσος — Ἐραυθαλία — τοῦ δὲ γίνεται Ἄργος — ᾧ δὴ ὀφθαλμ. ἐτ. Valck. coni. ᾧ Ἥ. ὀ. τ. ἐν τῷ ἰν. ᾧ δὴ τὸν ὕ. Quidni: ᾧ δὴ Ἥ. ὀ. τ. ἐν τῷ ἰ. καὶ τὸν ὕ. Pro ὑφίσταται φύλ. (in Junt. Bas. ὑφ. καὶ φ. καὶ om. Aug.) recte Valck. legendum monet ἐφίστησι.

10) Legebatur ἐν τῷ ἑνδεκάτῳ, qui error natus erat e scriptura ΤΩιΑ. Veram lectionem ex Aug. restituit Valck. Taur. ἐν τῷ αἴτου κύκλῳ. Paulo post in Junt. Basil. erat ὁ δὲ τὸν * ποιήσας. defectum supplet Aug. αἴγιμ᾽. Taur. αἴγιμον.

Καί οἱ ἐπίσκοπον Ἄργον ἵει κρατερόν τε μέγαν τε,
Τέτρασιν ὀφθαλμοῖσιν ὁρώμενον ἔνθα καὶ ἔνθα,
Ἀκάματον δέ οἱ ὦρσε θεὰ μένος, οὐδέ οἱ ὕπνος
Πίπτεν ἐπὶ βλεφάροις, φυλακὴ δ᾽ ἔχεν ἔμπεδον αὐτόν.[1])

ΕΠΙΤΟΛΑΙΣΙΝ. ἀνατολὴ καὶ ἐπιτολὴ διαφέρει. ἀνατολὴ μὲν γάρ ἐστι τῶν μεγίστων ἄστρων τῶν προαναβαινόντων· ἐπιτολὴ δὲ τῶν ἐλαττόνων, τῶν μετ᾽ ἐκεῖνα. — Ἐπιτολαῖσιν ἐνταῦθα ἀνατολαῖς ἀκούειν δεῖ, οὐ διαχωρίζοντας, ὡς παρ᾽ Ἡσιόδῳ καὶ Ἀράτῳ. τὴν πρόφασιν δὲ εἶπεν ἀκολούθως τοῦ λεπτῶς οὕτω γνῶναι τὴν γραφήν·[2]) τεθνηκότος γὰρ τοῦ Ἱππομέδοντος, καὶ κειμένου τοῦ ὅπλου, παρῆν ἀδεῶς καὶ θαυμάζειν τὴν γραφήν. Aug. Taur. ΤΑ ΜΕΝ ΣΤΝ ΑΣΤΡΩΝ ΕΠ. ΟΜΜΑΤΑ, τουτέστιν οἱ μὲν ὀφθαλμοὶ, οἵτινες ἦσαν πρὸς ἀνατολὴν, ἔβλεπον, οἵτινες δὲ ἦσαν πρὸς τὴν δύσιν, ἐκάμμυον. Aug. Τὸν Ἄργον κύνα λέγει ἐγγεγράφθαι ἐν τῇ ἀσπίδι τοῦ Ἱππομέδοντος, ἔχοντα [3]) τῶν ὀφθαλμῶν τοὺς μὲν ἐπὶ ἀνατολὰς τῶν ἄστρων τετραμμένους, τοὺς δὲ πρὸς τὰς δύσεις, οὓς καὶ μύειν ἐδόκει· τὸ γὰρ πίπτοντα ἀντὶ τοῦ καμμύοντα. Πανόπτης δὲ καλεῖται διὰ τὸ εἶναι αὐτὸν ἄϋπνον, φυλάττοντα τὴν βοῦν ἐκ κελεύσεως Ἥρας. Aug.

V. 1117. ΒΛΕΠΟΝΤΑ, ΤΑ ΔΕ ΚΡΥΠΤΟΝΤΑ. ἰστέον, ὅτι τὸ βλέποντα καὶ τὸ κρύπτοντα πρὸς τὸ πανόπτην συντάσσεται ἀρσενικαὶ αἰτιατικαὶ οὖσαι, καὶ

1) Aug. et Taur. φυλακὴ δ᾽ ἔχεν (Taur. ἔσχεν) ἔμπεδος αἰεί. quod verum videtur. Paulo ante Aug. πίπτει ἐπὶ βλεφάρων. Taur. οἱ ὕπνος ἐπιβλεφάροισι. Etiam Junt. Basil. βλεφάροισι.

2) τὴν γραφήν. Sic Valck. em. scripturam cod. τὴν τροφήν. Paulo ante Taurin. διαχωρίζοντας, recte: dicit, ἐπιτολαῖς idem esse quod ἀνατολαῖς, ut apud Hesiodum et Aratum vox occurrat, ut Πληϊάδων δ᾽ - - ἐπιτελλομενάων, non utrumque inter se distinguendum, quod paulo ante monitum erat. Idem cod. τοῦ λεπτῶς pro τῷ. Praeterea cod. καὶ τὴν πρόφ. εἶπε et in fine παρῆν ἀδεῶς καὶ λεπτότερον (hoc tamen incertum propter compendium scripturae) θαυμάσεις τὴν γρ.

3) Cod. λέγει ἐγγεγράπτῳ φησὶν ἐν τῇ ἀ. τ. Ἰ. ἔχων. Legendum videtur: ΠΑΝΟΠΤΗΝ τὸν Ἄργον κύνα λέγει. ut supra in scholio edito. ἐγγέγραπται, φησὶν, ἐν τῇ ἀ. In fine Valck. ἐκ ddidit an te κελεύσεως.

οὐχ, ὡς φασὶ τινὲς, οὐδέτεραι, [4]) συντάσσοντες πρὸς τὸ τὰ μὲν — τὰ δὲ, οὐ συνάπτοντες τῷ προτέρῳ, ἀλλὰ κομματικὸν ἐκφέροντες, λαμβάνοντες ἔξωθεν τὸ ὑπῆρχον καὶ λέγοντες οὕτω, τὰ μὲν ὄμματα ὑπῆρχον βλέποντα, τὰ δὲ κρύπτοντα. Baroc. 74. Gu. m. 2.

V. 1118. ΩΣ ΤΣΤΕΡΟΝ. καθὰ παρῆν ἡμῖν ὕστερον ὁρᾶν, ἀποθανόντος αὐτοῦ τοῦ Ἱππομέδοντος. Baroc. 74. Gu. m. 1. Mosqu. D. [5])

V. 1119. ΟΜΟΛΩΙΣΙ. πύλαι Θηβῶν αὗται οὕτως ἐκλήθησαν ἀπὸ Ὁμολωέως τοῦ Ἀμφίονος. τοὺς γὰρ περὶ Ἀμφίονα φασὶ σὺν τοῖς παισὶ [6]) ἅμα Κάδμῳ τειχίσαι τὴν πόλιν. Ἀριστόδημος δ᾽ αὐτὰς φησὶν οὕτω κληθῆναι διὰ τὸ πλησίον εἶναι τοῦ Ὁμολωοῦ. ἄλλοι δὲ ἀπὸ μιᾶς τῶν Νιόβης θυγατέρων, Ὁμολωΐδος καλουμένης.

V. 1120. ΤΥΔΕΥΣ ΛΕΟΝΤΟΣ. ὥπλιστο ἀσπίδα Τυδεὺς, λέοντος δέρμα ἐπίσημον ἔχουσαν· ἐνεγέγραπτο δὲ καὶ ὁ Προμηθεὺς λαμπάδα ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ, ὁ εἷς τῶν Τιτάνων, ὡς πρήσων τὴν πόλιν. ΛΕΟΝΤΟΣ ΔΕΡΟΣ. λέοντος δέρμα ὁ Τυδεὺς εἶχεν ἐγγεγραμμένον, τῇ μὲν λαιᾷ τὸ δέρμα, τῇ δὲ δεξιᾷ τὸν πυρσόν. [7]) τὸ δὲ Τιτὰν Προμη-

4) καὶ οὐχ — οὐδέτεραι e Gu. addidi, qui omittit etiam δὲ post συντάσσοντες. Ita non opus est, neque cum Kingio in fine post κρύπτοντα addere ἀμαθεῖς, neque cum Valck. scribere οὐ συνάπτουσι — ἐκφέρουσι.

5) Simillimum scholion est in Aug. et Taur. ὥστε παρῆν ὕστερον τὴν ἀσπίδα οὕτως ἐγγεγραμμένην ὁρᾶν (Taur. ὥστε π. ὁρ. τὴν ἀσπ. ὕστ. οὐ. ἐγγ.) ἀποθανόντος Ἱππομέδοντος τοῦ αὐτὴν (Aug. αὐτὸς) βαστάζοντος.

6) σὺν τοῖς παισὶ Valck. addidit ex Aug. qui sic: αἱ Ὁμολωΐδες ἀπὸ Ὁμολωϊέως τοῦ Ἀ. τοὺς γὰρ π. Ἀμφιόνας φησὶ σὺν τοῖς παισὶν ἅμα καὶ Κάδμῳ τ. τ. π. In Junt. Basil. erat φασὶ *ἅμα Κ. In seqq. Aug. Ἀριστ. δὲ φ. οὕτως κληθ. διὰ πλησίον εἶναι τοῦ . . . . . . κατὰ δὲ τοὺς ψευδολογεῖν βουλομένους ἀπὸ μιᾶς τῆς Ν. θυγατρὸς Ὁμ. Lacunam ita explet Taur. εἶναι τοῦ Ὁμολώου ἥρωος, οὕτω τὴν ἐπίκλησιν ἔχουσι· κατὰ δὲ τοὺς ψ. β. ἀ. μ. τῶν Ν. θυγατέρων Ὁμ.

7) τὸν πυρσὸν pro τὸ πελτὸν dedit Barn. Aug. Τυδεὺς λέον-

θεὺς οὕτως ἐξεδέξαντο τινὲς, ἀντὶ τοῦ δόρυ εἶχεν ὡς Τιτὰν, ἀλλ' αὐτόχρημα Τιτὰν Προμηθεύς.

V. 1123. *ΚΡΗΝΑΙΑΙΣΙ, ταῖς ἐν τῇ Δίρκῃ. ΚΡΗΝΑΙΑΙΣΙ, ταῖς ἀπὸ τῆς κρήνης Δίρκης καλουμέναις.* Baroc. 74. Gu. m. 2. *πύλαι καὶ αὗται Θηβῶν, ἴσως δὲ τῇ Δίρκῃ παρέκειντο, καὶ ἀπὸ ταύτης ὠνόμασαν* (leg. *ὠνομάσθησαν.*) Taurin.

V. 1124. *ΠΟΤΝΙΑΔΕΣ. τὰς τοῦ Γλαύκου φησὶν, αἳ λυσσήσασαι κατέφαγον τὸν δεσπότην Γλαῦκον τὸν Σισύφου ἐν Ποτνίαις τῆς Βοιωτίας. ΠΟΤΝΙΑΔΕΣ. Γλαῦκον τὸν Σισύφου φασὶν ἔχειν ἵππους οὕτω λυττώσας, ὡς καὶ αὐτὸν ὕστερον Γλαῦκον καταφαγεῖν. ἔτρεφε δὲ ἐν Ποτνίαις, πόλει τῆς Βοιωτίας, ὅθεν καὶ τοὔνομα ἔσχον αἱ ἵπποι Ποτνιάδες. εἶχε δὲ αὐτὰς ἐπίσημον Πολυνείκης ἐπὶ τῆς ἀσπίδος ἐν μέσῳ τῷ ὀμφαλῷ χαλκᾶς, οὕτως ὑπὸ μηχανῆς κατεσκευασμένας, ὥςτε τοῖς ὑποκάτω τῆς ἀσπίδος ἱμᾶσι κινουμένας δοκεῖν μαίνεσθαι καὶ φόβον ποιεῖν τοῖς ὁρῶσιν.* Baroc. 74. Gu. m. 2. *μανικοί. τινὲς δὲ φασὶ, Γλαῦκον τὸν τῶν* [8]) *Ποτνιάδων ἵππων δεσπότην, πατέρα εἶναι Βελλεροφόντου, ἐξ οὗ παῖς ἐγένετο Γλαῦκος. Ποτνιάδες δὲ ἐκαλοῦντο, ἐπειδὴ ἐν Ποτνίαις ἔτρεφεν αὐτὰς ὁ*

τος.] Τυδεὺς ἦν γεγραμμένος τῇ μὲν λαιᾷ τὸ δέρμα, τῇ δὲ δεξιᾷ τὸ πῦρ ἔχων. In primis cum editis conspirat Taur. in ult. *τῇ δὲ δ. τὸ πῦρ ἔχων* cum Aug. Pergit Aug. *ἔχων, ἀντὶ* (Valck. em. *ὃ ἀντὶ*) *δόρατος εἶχεν. Ὡς Τιτὰν, ὅπερ ἐδέξαντο τινὲς ἀπὸ τοῦ ἑξῆς, ἀλλ' οὐ τὸ χρῆμα Τιτὰν Προμηθεύς. τὸ ὡς προτακτέον τοῦ Τιτάν. εἷς καὶ οὕτως* (*οὗτος*) *ὁ Προμηθεὺς γέγονε πάντων τῶν θεῶν.* (Flor. 33. *τὸ δὲ ὡς πρὸς Τιτάν. ὁ γὰρ Προμηθεὺς εἷς γέγονε τῶν Τιτάνων θεῶν.* unde corrigendum sch. Aug.) Taur. post *ἔχων. Τιτὰν Προμηθεύς. τὸ ὡς προςτακτέον* (leg. *προτ.*) *τοῦ Τιτὰν, ὡς ὁ Προμηθεὺς ὁ ἀπὸ τῶν Τιτάνων. τὸ δὲ Τιτὰν Προμηθεὺς οὕτως ἐξεδέξαντο τινὲς ἀντὶ δόρατος εἶχεν ὡς Τιτὰν, ὅπερ ἐξεδέξαντό τινες ἀπὸ τοῦ ἑξῆς, ἀλλ' αὐτὸ χρῆμα Τιτὰν Προμηθεύς.* In his duo scholia confusa videntur, alterum *τὸ ὡς προτακτέον τοῦ Τ. ὡς ὁ Προμ. ὁ ἀπὸ τῶν Τ.* alterum huic oppositum, non iungenda esse *ὡς Τιτὰν Προμ.* sed Tydeum esse ipsum et verum Promethea, *ἀλλ' αὐτόχρημα Τ. Προμ.*

8) *τὸν τῶν Π.* scripsi e Taur. pro *τούτων τῶν Π.* Paulo post *Πότνιαι δὲ π. Β.* Taur. *ποτνία* Aug.

Γλαῦκος. Πότνιαι δὲ πόλις Βοιωτίας· Γλαῦκον δὲ αὐτὸν ἀπὸ Σισύφου, ἀλλὰ τὸν Θρᾷκα τὸν ἄγριον. Aug. Taur.

V. 1125. *ΕΠΙΣΗΜΑ. ἐπίσημον δὲ ἐπὶ τῇ ἀσπίδι αὐτοῦ πῶλοι μανικαὶ καὶ ἐπιτήδειοι εἰς δρόμον ἐσκίρτων ἐν κινήσει, εὐστρόφως* [9]) *κατά τινα τρόπον στρεφόμεναι μηχαναῖς τισὶν ἔνδοθεν τῆς ἀσπίδος ὑπ' αὐτὸν τὸν πόρπακα.* Leid. Gu. m. 1. *ΕΦΟΙΤΩΝ, ἐσκίρτων. ΕΣΚΙΡΤΩΝ ΦΟΒΩι, τῷ περὶ αὐτὰς φόβῳ ἐδόκουν σκιρτᾶν, τουτέστιν οὕτω φοβεραὶ ἦσαν κατὰ τὴν γραφὴν, ὡς δοκεῖν σκιρτᾶν,* [10]) *θέας ἀποτελούσης. Στρόφιγξι δὲ ταῖς περιστροφαῖς τοῦ δρόμου ἐν τῇ γραφῇ* [1]) *κυκλουμένων αὐτῶν τῶν τραχήλων πάνυ ταῖς ἡνίαις, ὡς δοκεῖν ἀληθῶς τοῦ ὄπισθεν τοῦ ὅπλου αὐτὰς κατέχεσθαι, ὡς νομίζεσθαι τὸν βαστάζοντα τὸ ὅπλον καὶ τὰς ἡνίας αὐτῶν ὑπὸ τὸν πόρπακα κατέχειν· διὰ τὸ μὴ ἐγγεγράφθαι τὸν ἡνίοχον μήτε τὸ ὄχημα, μόνην δὲ τὴν ζεῦξιν τῶν πώλων, ὡς καὶ ἐν ἅρματι, ἐγγίζουσαν τοῦ ὅπλου, καὶ ἔσωθεν αὐτὴν ἡνιοχουμένην. στρόφιγξι δὲ, ταῖς ἡνίαις, καθὰ δι' αὐτῶν στρέφεται τὸ ἅρμα.* Aug. Taur.

V. 1126. *ΣΤΡΟΦΙΓΞΙΝ, μηχαναῖς. ΣΤΡΟΦ. τοῖς ὑποκάτω τῆς ἀσπίδος ἱμᾶσι.* Gu. m. 2. *ΕΝΔΟΘΕΝ ΚΥΚΛΟΥΜΕΝΑΙ, ἔνδοθεν τῆς ἄντυγος δηλονότι, ἵνα εἴπῃ κατὰ μέσον τῆς ἀσπίδος. στρόφιγξι δὲ, ταῖς περιφοραῖς τοῦ δρόμου.*

V. 1127. *ΠΟΡΠΑΧ' ΥΠ' ΑΥΤΟΝ, τὸν ὀμφαλὸν, ὃ καλοῦσι τὸ μέσον τῆς ἀσπίδος.* Gu. m. 2. [2]) *πόρπαξ ὁ λῶρος τῆς ἀσπίδος.* Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Mosqu. D. *πόρπαξ δὲ καλεῖται τὸ κατὰ μέσον τοῦ ὅπλου ὑπὸ τὸ τοῦ ὀμ-*

9) *εὐστρόφως* Gu. pro *εὐστρόφῳ* Leid.

10) Gu. haec sola habet a m. 2. *τοσοῦτο γὰρ ἦσαν φοβ. κατὰ τὴν γρ. ὡς δ. σκ.*

1) Aug. *τοῦ δρ. ἐν τῷ κυκλουμένῳ.* Quod dedi, est in Taur. qui tamen vitiose *κεκαυμένων αὐτ. τ. τρ.* Ex eodem dedi *ὡς νομίζ. τὸν βαστ. τὸ ὅπλ. καὶ τὰς ἡν. αὐτ. ὑπὸ τὸν πόρπ. κατέχ.* quod coniectura iam assecutus erat Valck. pro *ὡς νομ. τῶν ὅπλ. καὶ τῆς ἡνίας αὐτῶν τὸν βαστ. ὑπὸ τὸν πόρπ. κατ.* Praeterea idem cod. *τῇ ὄπ. τοῦ ὅπλ. αὐτὴν κατ.*

2) In editis erat tantum *κατὰ τὸ μέσ. τῆς ἀσπ.*

φαλοῦ κοίλωμα, δι' οὗ καὶ βαστάζεται [3]) τὸ ὅπλον. καλῶς πως ὑπὸ τὸν πόρπακα κατεχόμεναι σκιρτηματικῶς, ὡς δοκεῖν μαίνεσθαι αὐτάς. εἴη δ' ἂν αὐτῷ τῆς τύχης οἰκεῖον καὶ τῆς φυγῆς τὸ σημεῖον. — *ΕΝΔΟΘΕΝ*, δηλονότι τῆς ἄντυγος, ἵνα εἴπῃ, κατὰ τὸ μέσον τῆς ἀσπίδος. Πόρπακα δὲ τὸν ὀμφαλὸν τῆς ἀσπίδος. ἐν δὲ τῇ ἀσπίδι, φησὶ, τούτου ἐντετύπωντο αἱ Ποτνιάδες ἵπποι, οὕτως ἀκριβῶς, ὡς δοκεῖν τῇ ἀληθείᾳ σκιρτᾶν κατὰ τὴν γραφὴν καὶ περιθέειν τὸν τῆς ἀσπίδος ὀμφαλόν. Aug. Taur.

V. 1128. *Ο Δ' ΟΥΚ ΕΛΑΣΣΟΝ.* ὁ δὲ Καπανεὺς, ὁ φρονῶν εἰς μάχην, ἤγουν ἐπαιρόμενος, οὐκ ἔλαττον τοῦ Ἄρεος, τοῦ θεοῦ δηλονότι. [4]) Gu. m. 1. Baroc. 74.

V. 1129. *ΕΠ' ΗΛΕΚΤΡΑΙΣ ΠΥΛΑΙΣ.* ἀπὸ Ἠλεκτρυῶνος τοῦ πατρὸς Ἀλκμήνης, ἢ ἀπὸ Ἠλέκτρας τῆς Ἀμφίονος. ἔνιοι δὲ ἀπὸ Ἠλέκτρας τῆς Ἁρμονίας μητρὸς, ἧς εἶναι ἀνάθημα φασὶ τὸ ἐν Τροίᾳ Παλλάδιον, τὸ κλαπὲν ὑπὸ Ὀδυσσέως καὶ Διομήδους. *ΕΠ' ΗΛΕΚΤΡΑΙΣ ΠΥΛΑΙΣ.* ἀπὸ Ἠλέκτρας τῆς Ἄτλαντος καὶ Ἡσιόνης. ἱστορεῖται δὲ καὶ ἡ Ἠλέκτρα τρεῖς παῖδας ἔχειν, Δάρδανον, Ἠετίωνα, ὃν καὶ Ἰασίωνα ὠνόμασαν, [5]) καὶ Ἁρμονίαν, ἣν γήμαντα τὸν Κάδμον ἀπὸ τῆς μητρὸς αὐτῆς Ἠλέκτρας πύλας ὀνομάσαι τῆς Θήβης. οἱ δὲ ἀπὸ Ἠλέκτρας, μιᾶς τῶν Ἀμφίονος θυγατέρων. ἐνταῦθα ὁ Καπα-

3) *βαστάζεται* Taur. pro *βασανίζεται* Aug. Antea pro *τοῦ ὀμφαλοῦ* Aug. *τοῦ ὀφθαλμοῦ*, sicut Taur. *ὑπὸ τὸν ὀφθαλμὸν κοίλωμα.* Emendavit Valck. qui etiam in fine dedit *κατὰ τὴν γρ.* pro *καὶ τὴν γρ.*

4) Baroc. *οὐκ ἔλ. τοῦ θεοῦ τοῦ Ἄρεος.*

5) Aug. *Γάργαρον*, *Ἠετ. ὃν καὶ ἡσιωνὰν ὠνόμασαν.* Etiam Taur. *ἡσίονα.* Emendavit Valck. Paulo post Taur. *Ἠλέκτρας πύλ.* pro *Ἠλεκτριάδας π.* Aug. *ὀνόμασαι*, quod Valck. dedit pro *ὠνόμασαν*, — *τῆς Θήβης* pro *τὰς Θ.* Tandem Aug. *ἀπὸ ἠλέκτας μιᾶς τῆς ἀμφιόνος θυγατρός.* Valck. coniicit *μιᾶς τῶν Ἀ. θυγατέρων*, et hoc ipsum est in Taur. cf. ad v. 1119. Aliud scholion e Barocc. dedit King. *φασὶν Ἠλέκτραν τὴν Ἄτλαντος καὶ Ἡσιόνης θυγατέρα τρεῖς παῖδας κτήσασθαι, Δάρδανον, Ἠετίονα, Ἁρμονίαν, ἣν ἔγημε Κάδμος, ἥτις ἀπὸ τῆς μητρὸς τὰς πύλας ἐκάλεσεν Ἠλέκτρας.* quod idem est in Gu. a m. 2.

νεὺς λοχαγεῖ, ὡς αὐτὸς διεσάφησε τὴν οἰκειότητα τοῦ σημείου αὐτοῦ. Aug. Taur.

V. 1130. *ΣΙΔΗΡΟΝΩΤΟΙΣ.* πῶς οὖν ἀνωτέρω εἶπε λεύκασπιν εἰσορῶμεν Ἀργείων στρατὸν, ἐν δὲ τῇ Ἀντιγόνῃ, ἐπὶ χρυσεόνωτον ἀσπίδα τὰν Καπανέως; [6]) λεύκασπιν μὲν οὖν ἀπὸ τοῦ πλεονάζοντος φησὶ, χρυσεόνωτον δὲ τὴν πολυτελῆ, σιδηρόνωτον δὲ τὴν ἰσχυρὰν ἀσπίδα. *ΣΙΔΗΡΟΝΩΤΟΙΣ*, χαλκενδύτοις. *ΤΥΠΟΙΣ ΕΠΗΝ*, ἐπὶ τοῖς τύποις δὲ, ἤγουν ταῖς γραφαῖς, ταῖς σιδηρονώτοις τῆς ἀσπίδος, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τῷ σιδηρῷ νώτῳ [7]) τῆς ἀσπίδος, ἦν γίγας γηγενὴς ὁλόκληρον πόλιν φέρων ἐπὶ τοῖς ἑαυτοῦ ὤμοις, ἐκριζώσας αὐτὴν σὺν βίᾳ διὰ μοχλῶν. MS. C.C.C. Gu. m. 1.

V. 1132. *ΒΑΘΡΩΝ*, τῶν θεμελίων καὶ τῶν βάσεων. Aug. [8])

V. 1133. *ΥΠΟΝΟΙΑΝ ΗΜΙΝ.* μὴ λάβῃς ἔξωθεν εἰς πρόθεσιν εἰς τὸ ὑπόνοιαν, ὥς τινές φασιν, [9]) ἀλλ' οὕτω λέγε· ἐπῆν δὲ καὶ ὑπῆρχεν ἐπὶ τῆς ἀσπίδος ἐν σιδηρονώτοις τύποις γίγας γηγενὴς, καὶ ἐκ τῆς γῆς γεννηθεὶς, φέρων ἐπὶ τοῖς ὤμοις ὅλην τὴν πόλιν, ὑπόνοιαν καὶ ὑποψίαν, οἷα πείσεται ἡ πόλις αὕτη· τουτέστι τὸ φέρειν ἐπὶ τοῖς ὤμοις τὴν πόλιν ὑπονοεῖν τοῖς ὁρῶσι παρεῖχε τὴν ἐσομένην τῇ πόλει καταστροφήν: τὸ δὲ ἐξανασπάσας βίᾳ μοχλοῖσι διὰ μέσου, δεικνύον καὶ ἑρμηνεῦον τὸ πῶς αὐτὴν ἐν τοῖς ὤμοις ἔφερε. τὸ δὲ σιδηρονώτοις τύποις ἀντὶ τοῦ ἐν σιδηροῖς τύποις ἐπὶ τῶν νώτων τῆς ἀσπίδος ἐνετετύπωτο. Gu. m. 2. *ΥΠΟΝΟΙΑΝ ΗΜΙΝ*, τουτέστιν ὑποψίαν καὶ σημεῖον, ὁποῖα ἡ πόλις πείσεται. ἐπέκειτο [10])

6) Aug. *ἐν δὲ τῇ Ἀντ. ἐπιχρυσεὸν νῶτον ἀσπίδα τὰν Καπ.* et mox *τὴν πολυτελῆ* pro *τὸν πολ.*

7) *ἐπὶ τῷ σιδηρῷ ν.* Leid. et Gu. ut King. coniecerat pro *ἐπὶ τῷ σ. νότῳ* C. C. C.

8) Retuli huc, auctore Porsono ad Phoen. 1148. quod Valck. ad v. 1179. (1186.) adscripsit.

9) Sic in Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 76. adscriptum est *εἰς*.

10) *ἐπέκειτο* et *ἐπὶ τῆς ἀ.* Gu. pro *ὑπέκειτο* et *ὑπὸ τῆς ἀσπίδος.* Illud reponendum vidit Valck. hoc etiam Aug. suppeditabat.

γὰρ, φησὶ, καὶ ἐζωγράφητο ἐπὶ τῆς ἀσπίδος γίγας, φέρων ἐπὶ τοῖς ὤμοις πᾶσαν τὴν πόλιν, ὑπόνοιαν διδοὺς, καὶ τὰ ἑξῆς.

V. 1134. *ΤΑΙΣ Δ' ΕΒΔΟΜΑΙΣ.* τινὲς δὲ φασὶ τὰς ἑβδόμας πύλας Βοιωτίας καλεῖσθαι ἀπὸ Βοιωτοῦ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς σοφῆς Μελανίππης, ἀφ' οὗ πᾶσα ἡ Βοιωτία ἐκλήθη. Aug. [1])

V. 1136. *ΕΚΑΤΟΝ ΕΧΙΔΝΑΙΣ,* πληρῶν τὴν ἀσπίδα ἑκατὸν ἐχίδναις· ἐχιδνοκέφαλος γὰρ ἡ ὕδρα, ἢ τῷ ἑκατὸν ἐχρήσατο ἀορίστως. [2]) ἡ δὲ σύνταξις, πολλαῖς ἐχίδναις, τουτέστι κεφαλαῖς ὕδρας, ἐκπληρῶν τὴν ἀσπίδα, ἀντὶ τοῦ πληρώσας. τὸ δὲ ἑξῆς· ἀσπίδα ἔχων λαιοῖς ἐν βραχίοσιν, ἑκατὸν ἐχίδναις ὕδρας ἐκπληρῶν τῇ γραφῇ, ἀντὶ τοῦ ἑκατὸν κεφαλαῖς. λέγει δὲ τὴν ὕδραν· ἐχιδνώδεις γὰρ ἦσαν αἱ ταύτης κεφαλαί. *ΕΧΙΔΝΑΙΣ.* κεφαλαῖς ὤφειλεν, λέγει δὲ ἐχίδναις, ὅλον ἀντὶ μέρους τιθείς· ἐχιδνώδεις δὲ ἦσαν αἱ κεφαλαὶ τῆς Ὕδρας. MS. C. C. C. [3])

V. 1136. *ΥΔΡΑΣ — ΑΡΓΕΙΟΝ ΑΥΧ.* αὐτὴν δηλονότι τὴν ἀσπίδα μετὰ τῆς Ὕδρας, ἥτις ἐν τῇ Λέρνῃ ἦν. (τῇ πηγῇ τῇ ἐν τῷ Ἄργει add. Florr.) Baroc. 74. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. (Ἐν τῷ Ἄργει add. Baroc.) ἐν Λέρνῃ πηγῇ Ἄργους ἡ Ὕδρα ἡ ἐννεακέφαλος ἦν, ἣν ἀπέκτεινεν Ἡρακλῆς. εἶχεν οὖν Ἄδραστος ὡς Ἀργεῖος ταύτην ἐπίσημον τῇ ἀσπίδι, οὐκ ἔχουσαν κεφαλὰς ἐννέα, ἀλλ' εἰς ἑκατὸν ταύτας προτείνουσαν· [4]) ἦσαν δὲ αὗται αἱ κεφαλαὶ ἐχιδνῶν· ἔφερεν οὖν ἑκάστη τούτων Καδμεῖον ἐκ μέσου τοῦ τείχους ἁρπάζουσα. ἐγέγραπτο γὰρ ἡ πόλις ἐν τῇ ἀσπίδι (ἔμπροσθεν τῆς ὕδρας add. Gu.). εἶδεν οὖν ταῦτα ὁ ἄγγελος πεμπόμενος, ὡς αὐτὸς φησὶν, ἐξ Ἐτεοκλέους κατάσκοπος, καὶ φέρων γνωρίσματα τῶν πολεμίων ἑκάστου τῶν στρατηγῶν τοῖς Θηβαίοις. Baroc. 74. Gu. m. 2.

V. 1137. *ΑΡΓΕΙΟΝ ΑΥΧΗΜ'.* ἀλλὰ γὰρ βασιλεὺς ὢν τοῦ Ἄργους ἔφερε παράδοξα αὐχήματα μαινομένῳ ἐναρπάζοντα [5]) τὰς Θήβας. Ἐν Λέρνῃ δὲ τῇ Ἀργείᾳ κρήνῃ ἀνεφύη ἡ Ὕδρα, ἥτις δρακοντείας κεφαλὰς παμπληθεῖς εἶχεν. οὕτω γοῦν Ἡρακλῆς ὁρῶν αὐτὰς τεμνομένας καὶ πάλιν φυομένας καὶ βλαστανούσας ἐκέλευσεν Ἰολάῳ τὰς τεμνομένας παρακαίειν. ἔφερεν οὖν τὴν ἀσπίδα τοῖς ἀριστεροῖς βραχίοσι τῇ γραφῇ τῆς Ὕδρας πεπληρωμένην, καὶ διὰ τῆς γραφῆς τῆς Ὕδρας ἐχίδναις αὐτὴν ἐκπληρῶν καταγραφείσαις, αἳ δὴ καὶ ἀνήρπαζον. Aug. ἐν γὰρ τῇ ὕδρᾳ Ἀργεῖοι ἐσεμνύνοντο. Gu. m. 2. *ΕΚ ΔΕ ΤΕΙΧΕΩΝ ΜΕΣΩΝ.* ἐκ μέσου δὲ τῶν τειχῶν εἰς τύπον τῶν Θηβῶν ἐζωγραφημένων οἱ δράκοντες, ἀντὶ τοῦ αἱ κεφαλαὶ τῆς Ὕδρας, ἔφερον ταῖς ἑαυτῶν γνάθοις, ἤγουν σιαγόσι, τὰ τέκνα τῶν Καδμείων. MS. C.C.C. Gu. m. 1.

V. 1138. *ΔΡΑΚΟΝΤΕΣ,* ἤγουν αἱ ἔχιδναι καὶ αἱ κεφαλαὶ τῆς ὕδρας. δράκοντας εἶπεν ἀντὶ εἴδους εἶδος παραλαμβάνων. Gu. m. 2. [6])

V. 1139. *ΠΑΡΗΝ Δ' ΕΚ.* παρῆν δὲ ἐμοὶ ἡ ὄψις ἑκάστου τούτων. Gu. m. 1. et 2. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

1) Hoc quoque scholion ad h. l. pertinere, monuit Porson. ad Ph. 1150. qui etiam emendavit, quum in codice esset τὰς εὐδόμους π. τῆς Βοιωτ. φ. κ.

2) Verba ἢ τῷ ἑκ. ἐχρ. ἀορ. ex Aug. vulgatis interiecit Valck. ultima voce ἀρίστως emendata.

3) Gu. a m. 1. supra ἐχίδναις, κεφαλαῖς ὤφειλε, λέγει δέ. tum in marg. ἑκατὸν ἀντὶ τοῦ πλείσταις. (ἀντὶ τοῦ πλείσταις κεφαλαῖς. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.) ἐχίδναις, ὅλον ἀντὶ μέρους τιθείς· ἐχιδνώδεις γὰρ ἦσαν. Verbo ὤφειλεν Leid. addit εἰπεῖν.

4) προτείνουσαν e Gu. scripsi pro προάγουσαν, ut mox ἔφερεν pro ἔφερον. Post Gu. ἐγέγρ. δὲ καὶ ἡ π.

5) Valck. coni. Ἄδραστος βασ. ὢν τοῦ Ἀ. ἔφερε παράδ. καὶ Ἀργεῖα αὐχήματα, μαινόμενος ἀναρπάζειν τὰς Θ. simul tamen monens, illud μαινόμενος ἀναρπ. poetam potius decere, quam grammaticum. Taur. καὶ, quod inter παράδοξα et αὐχ. habet Aug. om. et plene habet ἐναρπάζοντα, quum in Aug. esset ἐναρπάζοντ. . . Paulo post Taur. καὶ πάλιν βλαστώσας ἐκέλ. et in fine ἐκπλ. καταγραφεισῶν pro καταγραφούσαις, et ἀνήρπαζον pro πανήρπαζον.

6) Ex Aug. hoc scholion dedit Valck. ὕδρα ὄφις ἦν ἔχουσα κεφαλὰς ρ. καὶ ἄλλως. ἀπὸ τῆς ὕδρας ἐξήρχοντο κεφαλαὶ πολλαὶ, αἳ κεφαλαὶ τῆς ὕδρας ἐχιδνώδεις. αἱ ἔχιδναι ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τῆς ὕδρας ἐξήρχοντο. δράκοντας δὲ εἶπεν, εἶδος ἀντὶ εἴδους παραλαμβάνων.

V. 1140. *ΞΥΝΘΗΜΑ*, ἀγγελίαν, μήνυμα, σημεῖόν τι ἴδιον εἰς γνώρισιν [7]) ὑπὲρ τοῦ μὴ τοὺς ἰδίους φονεύειν. *ΠΟΙΜΕΣΙΝ Λ.*, τοῖς στρατηγοῖς τῶν ταγμάτων.

V. 1141. *ΜΕΣΑΓΚΥΛΟΙΣ*, τοῖς ἀκοντίοις, διὰ τὸ κατὰ μέσον τοῦ ξύλου τὰ ἀκόντια ἀγκύλον τι καὶ κοῖλον ἔχειν ἐγγλυφὲν, εἰς ὃ ἐμβαλόντες τὸν δάκτυλον τὸν δεύτερον καὶ τοῖν δυοῖν ἑκατέρωθεν κατέχοντες τακτικώτερον ῥίπτουσιν οἱ πολέμιοι. [8]) *ΜΕΣΑΓΚΥΛΟΙΣ*. τὸ μεσάγκυλον εἶδός ἐστιν ἀκοντίου, ἐν μέσῳ τῷ ξύλῳ κοῖλον ἔχον, ὡς ἂν ἐρείδηται ἡ χεὶρ τοῦ πέμποντος, κατὰ τροπὴν τῆς οι διφθόγγου εἰς Ὑψιλόν. Baroc. 74. Gu. m. 2. *ΕΚΗΒΟΛΟΙΣ*, μακρὰν βαλλούσαις. Gu. m. 1. Florr. omn.

V. 1143. *ΠΕΤΡΩΝ Τ' ΑΡΑΓΜΟΙΣ*, σχίσμασι, κλάσμασιν· οὐ γὰρ πέτρας ἔῤῥιπτον μεγάλας οὔσας, ἀλλ' εἰς μικρὰ κλῶντες αὐτὰς ἔῤῥιπτον. Aug. Gu. m. 2. βολαῖς σφοδραῖς. MS. C.C.C. Gu. m. 1.

V. 1144. *ΕΚΛΑΓΞΕ*, ἐφώνησε, ἤχησε. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. μεγάλως ἐβόησε. Gu. m. 2.

V. 1145. *ΠΡΙΝ ΚΑΤΕΞΑΝΘΑΙ ΒΟΛΑΙΣ*. πρὶν κατὰ πληγὰς αἱματωθῆναι, διαφθαρῆναι. ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἐρίων κατὰ μικρὸν τῇ ἐργασίᾳ ξαινομένων. [9]) *ΚΑ-*

7) εἰς γνώρισιν ex emend. Valck. pro εἰ γινώσκουσιν. Flor. 59. annotat ὅπερ εἶχον εἰς γνωριμότητα. Corruptius etiam Aug. σύνθ. ἀντὶ τοῦ σημεῖον ἴδιον ὑπὸ μὴ τοῦ ἰδίους φον. Taur. σημ. τι ἴδιον ἐπιγιγνώσκουσιν ἀπὸ τὸ τοὺς οἰκείους μὴ φονεύειν. λέγει δὲ τὸ κηρυκεῖον. ταῦτα δέ φησι εἶδον ἀκριβῶς πρὸς ἕκαστον αὐτῶν κῆρυξ ἀποστελλόμενος ταξιαρχῶν. Gu. m. 2. γνώρισμα τῶν πολεμίων, σημεῖον ἴδιον, ὅπως τοὺς ἰδίους μὴ φονεύωσι.

8) Ultima ἐγγλυφὲν, εἰς ὃ — πολέμιοι e Taur. addidi.

9) In editis nihil erat, nisi ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἐρίων κατὰ μικρὸν (ξανθέντων addidit Barn.) τῇ ἐργασίᾳ. Eadem sunt in Flor. 33. qui τῆς ἐργασίας ἐξικνουμένων. Aug. τῇ ἐργασίᾳ ἐξικνουμένων, e quo Valck. fecit τῇ ἐργ. ξαινομένων. Priora ex Aug. addidit Valk. Gu. habet tantum αἱματωθῆναι, διαφθαρῆναι, κατὰ μικρὸν ἀφανισθῆναι, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἐρίων. Itaque in scholio Aug. scribendum suspicor, πρὶν κατὰ μικρὸν πληγαῖς αἱμ.

ΤΕΞΑΝΘΑΙ. ἀπὸ τοῦ ξαίνω τὸ μαστίζω. MS. C.C.C. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

V. 1146. *ΤΙ ΜΕΛΛΕΤΕ*. διὰ τί κατ' ὀλίγον ἀναλισκόμεθα, καὶ οὐχὶ πάντες ἐμπίπτομεν ταῖς πύλαις; *ΤΙ ΜΕΛΛΕΤΕ*. τί βραδύνετε μετεώρῳ [10]) κινήματι καὶ διεγηγερμένῳ, ὥςτε ἐπιτίθεσθαι ταῖς πύλαις. MS. C. C. C. Gu. m. 1. Mosqu. D. *ΑΡΔΗΝ*, ὁμοῦ. Gu. m. 2.

V. 1147. *ΓΥΜΝΗΤΕΣ, ΙΠΠΕΙΣ*. ὄνομα στρατιωτῶν, οὐ πανοπλίᾳ χρωμένων, ἀλλὰ τῇ σφενδόνῃ, πεζοὶ, οἱ σφενδονῆται, ἢ οἱ τοξόται. [1])

V. 1148. *ΗΧΗΣ*. ἠχὴ ποιητικὸν, ἦχος κοινόν. ἠχὼ δὲ τὸ τῆς κραυγῆς ἀντίφθεγμα, καὶ ὄνομα θεᾶς. MS. C.C.C. Gu. m. 1. Mosqu. D.

V. 1149. *ΠΟΛΛΟΙ Δ' ΕΠΙΠΤΟΝ*. πολλοὶ δὲ Ἀργείων ἐξ ἡμῶν δηλονότι, ἄνωθεν λίθοις βεβλημένοι τὰς κεφαλὰς καὶ αἱματούμενοι ἔπιπτον εἰς γῆν· οὐ μόνον δὲ Ἀργεῖοι, ἀλλὰ καὶ ἐξ ἡμῶν πολλοὺς ἂν εἶδες κατὰ γῆς ἐῤῥιμμένους πρὸ τῶν τειχῶν ἡμιθνῆτας, πάλλοντας τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας, καὶ ὥςπερ κυβιστητῆρσιν ἐοικότας. ἢ καὶ οὕτως, ἵν' ᾖ τοῦτο ὅμοιον τῷ ἄνω, καὶ εἶδες ἂν Ἀργείους ἐξ ἡμῶν ἐκπεπνευκότας, τουτέστιν ἐξ ἡμῶν ἀφῃρημένους τὸ ζῆν. [2]) Baroc. 74. Gu. m. 2.

V. 1151. *ΚΥΒΙΣΤΗΤΗΡΑΣ ΕΚΠΕΠΝΕΥΚΟΤΑΣ*. τὴν ψυχὴν παραδιδόντας, καὶ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς πίπτοντας. [3]) *ΚΥΒΙΣΤΗΤ*. ἀπὸ τοῦ κύβη ἡ κεφαλή. Fl. 59. δίκην κολυμβητῶν χερσὶ καὶ ποσὶ παλλομένους. Gu. m. 2.

V. 1152. *ΕΔΕΥΟΝ*. κάθυγρον ἐποίουν. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. ἔβρεχον. Gu. m. 2.

10) μετεώρῳ Gu. μετηόρῳ e C. C. C. dedit Piersius. Mosqu. μετεώρῳ κιν. διεγηγερμένοι ὥστε ἐπιτίθεσθαι.

1) ὄνομ. — σφενδόνῃ ex Aug. addidit Valck. quibus ego adieci πεζοὶ e Taur. Is codex etiam ὀνόματα et χρώμενοι. In editis nihil erat, nisi οἱ σφ. ἢ οἱ τοξ.

2) Ultima ἢ καὶ οὕτως κ. τ. λ. e Gu. accesserunt, qui etiam ab initio πολλοὶ Ἀργεῖοι et κυβιστῆρσιν pro κυβιστητῆρσιν, ut Bar.

3) Mosqu. D. gl. κατὰ κεφαλῆς πίπτοντας.

V. 1153. *Ο Δ' ΑΡΚΑΣ.* Ἀρκὰς γὰρ ὢν ἐν Ἄργει ἐπαιδεύθη, ὡς ἐν ἄλλοις φησίν· (Suppl. 891.) Ἀρκὰς μὲν ἦν, ἐλθὼν δ' ἐπ' Ἰνάχου ῥοαῖς [4]) Παιδεύεται κατ' Ἄργος. *ΑΤΑΛΑΝΤΗΣ ΓΟΝΟΣ*, ὁ Παρθενοπαῖος.

V. 1154. *ΤΥΦΩΣ ΠΥΛΑΙΣΙ.* τύφεσθαί ἐστι τὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς συγκεχύσθαι. Μένανδρος ἐν Φιλαδέλφοις· Νὴ τὸν Δία τὸν μέγιστον ἐκτυφήσομαι. καὶ ἐν Ἐπιτρέπουσιν, [5]) — ἐξετύφην μὲν οὖν κλαίουσα. Τυφὼς μὲν οὖν ἡ ἐκ τῆς ἀναθυμιάσεως, πρὶν ἐκπυρωθῆναι τὸν ἀέρα, συστροφή. βούλεται δὲ ἀπὸ μέρους τὸ πῦρ δηλῶσαι· ἐμπεσὼν, φησὶ, ταῖς πύλαις ὡς πῦρ, ἀνεβόησε φωνῇ μεγάλῃ, πῦρ καὶ δικέλλας αἰτῶν. [6]) τινὲς ἐκ τοῦ τυφῶνος ἐδέξαντο ἑνὸς τῶν γιγάντων. ΤΥΦΩΣ. τεράστιος δαίμων καὶ τὸ σφοδρὸν τοῦ ἀνέμου. ΤΥΦΩΣ, ἡ κοινῶς λεγομένη ἀνεμοζάλη. MS. C.C.C. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

V. 1155. *ΠΥΡ ΚΑΙ ΔΙΚΕΛΛΑΣ.* δότε μοι δηλονότι, ἵνα καταβάλω πόλιν. Baroc. 74. *ΔΙΚΕΛΛΑΝ*, ἐργαλεῖον μοχλευτικόν. Gu. m. 2. Fl. 33. *ΚΑΤΑΣΚΑΨΩ*, καταβάλω, καταστρέψω. Gu. m. 1.

V. 1156—1163. *ΑΛΛ' ΕΣΧΕ.* ἀλλ' ἐπέσχε μαινόμενον αὐτὸν ὁ τοῦ Ποσειδῶνος παῖς Περικλύμενος, λίθον ἐπιρρίψας κατὰ τὸ κάρα μέγαν καὶ ἅμαξαν ἱκανὸν πληροῦν, λέγω ἐξέχουσαν πέτραν ἀπὸ τῶν προμαχεώνων. τὴν ξανθότριχα δὲ κεφαλὴν εἰς λεπτὰ κατέθραυσεν, καὶ συνδέσεις ὀστέων ἔσχισεν, τὴν ἄρτι δὲ ξανθότριχα σιαγόνα, ἤγουν τὴν οὐ πρὸ μακροῦ τὰς ξανθὰς [7]) τρίχας φύσασαν, ᾑμαγμένην ἐποίησεν, οὐδὲ διασώσει τὴν ἑαυτοῦ ζωὴν, ἤγουν οὐδὲ ἀπάξει ἑαυτὸν ζῶντα, τῇ ἑαυτοῦ μητρὶ τῇ Ἀταλάντῃ, τῇ τοξικῇ, τῇ κόρῃ τοῦ Μαινάλου, ἤγουν τῇ περὶ τὸ Μαίναλον διατριβούσῃ. Ἐπεὶ δὲ τάσδε τὰς πύλας εἶδεν εὐτυχεῖς ὁ σὸς παῖς, ἐπ' ἄλλας ᾔει, ἤγουν ἐπορεύετο, ἠκολούθουν δὲ ἐγώ. ὁρῶ δὲ Τύδεα καὶ πολλοὺς ὑπασπιστάς. MS. C.C.C. Gu. m. 1.

V. 1156. *ΑΛΛ' ΕΣΧΕ.* πρὸς ταῖς Κρηναίαις πύλαις φησὶ τὸν Παρθενοπαῖον ὑπὸ τοῦ Περικλυμένου λιθοβοληθῆναι Ἀριστόδημος. [8]) *ΜΑΡΓΩΝΤΑ*, μεμηνότα. *ΕΝΑΛΙΟΥ ΘΕΟΥ*, τοῦ Ποσειδῶνος. [9])

V. 1158. *ΑΜΑΞΟΠΛΗΘΗ*, δυνάμενον πληρῶσαι ἅμαξαν, ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἐμβαλών. [10]) *ΓΕΙΣΣ' ΕΠΑΛΞΕΩΝ.* τὰ ἄκρα τῶν ἐπάλξεων. *ΓΕΙΣ.* ὃν εἶπε λίθον, τοῦτο γεῖσσα λέγει, ὄντα τῶν τειχέων. [1]) Ἄλλως. τὰς ποικίλας ἐξοχὰς τοῦ οἰκοδομήματος. Aug.

V. 1159. *ΞΑΝΘΟΝ ΔΕ ΚΡΑΤΑ.* ἀμφίβολον, πότερον τοὺς κρᾶτας εἶπεν, ἢ τὰς κρᾶτας· [2]) ἐπεὶ καὶ ἐν

4) ῥοαῖς Junt. Basil. ῥοὰς dedit Barn. ex Euripidis loco.

5) Sic recte Aug. et MS. C.C.C. pro ἐν ἐπιτρέπενον Junt. vel ἐνεπιτρέπενον Basil. Totum scholion e MS. C.C.C. primus edere sibi visus est Barnes. Pro μέγ. ἐκτυφήσομαι Aug. ἐκτυφώσομαι, Taur. ἐκταφήσομαι, ille etiam μὰ τὸν Δ. Pro ἐξετύφην Aug. ἐξετύφχν, Taur. ἐξετύφον.

6) Aug. ἀνεβόησε μεγάλῃ τῇ φωνῇ, πῦρ καὶ δίκελλαν αἰτῶν.

7) Sic Gu. King. dedit οὐ πρὸ μικροῦ τὰς μακρὰς τρίχας. sed ad v. 1176. ubi idem scholion e Baroc. dedit, sic ut nos edidimus.

8) Aug. Ἀριστόβουλος. male. v. Valck.

9) King. e Baroc. 74. τοῦ Ἄρεος, ἢ τοῦ Ποσ. In Gu. τοῦ Ποσειδῶνος est a m. 1. supra quod scriptum est m. 2. Ἄρεος, ἐνάλιος et ἐνυάλιος inter se confusis.

10) Junt. Bas. δυναμένῳ et ἐμβαίνων. Correxit Barn.

1) Valck. corr. ὃν εἶπε λᾶαν, τοῦτο γ. λ. λίθον ὄντα τ. τ. Taur. post τὰ ἄκρα τῶν ἐπάλξεων, quae et in illo codice et in Aug. post οἰκοδομήματος sequuntur, addit: λαμβάνεται δὲ καὶ ἐπὶ χειρῶν ἡ λέξις. ἁμαξοπλήθη γεῖσα δυναμένην πληρῶσαι ἅμαξαν. In hac adnotatione desinit MS. Taur. nam quae ad v. 1159. notata sunt, in illo codice ad v. 1149. sunt adscripta. Aliud scholion est in Gu. m. 1. et Mosqu. ἐξέχουσαν πέτραν ἀπὸ τῶν προμαχεόνων, ut Gu. προμαχέων, ut Mosqu. Lege προμαχεώνων, quod iam supra legitur in paraphr. ad v. 1156—1163.

2) Taur. πότ. τὰς κρᾶτας εἶπεν ἢ τὰ κράτα. Valck. coniicit: τὸν κρᾶτα εἶπεν, ἢ τὸ κρᾶτα. Vulgatam veram puto: κρᾶτα enim pro feminino habitum esse, monstrat scholion Gu. a m. 2. ad ξανθὸν adscriptum, τὴν ξανθὴν Ἀττικῶς, ὥσπερ θεὸς ἀντὶ τοῦ θεά. In sqq. Junt. Basil. ἀναστρέψαι, quod correxit Barn. ad Eurip. fr. Archel. p. 519. Taur. τὸ σὸν κρᾶτα ἀναστρέψαι θέλω (Aug. θέλων.) — κρατὸς

V. 1153. *Ο Δ' ΑΡΚΑΣ.* Ἀρκὰς γὰρ ὢν ἐν Ἄργει ἐπαιδεύθη, ὡς ἐν ἄλλοις φησίν· (Suppl. 891.) Ἀρκὰς μὲν ἦν, ἐλθὼν δ' ἐπ' Ἰνάχου ῥοαῖς [4]) Παιδεύεται κατ' Ἄργος. *ΑΤΑΛΑΝΤΗΣ ΓΟΝΟΣ,* ὁ Παρθενοπαῖος.

V. 1154. *ΤΥΦΩΣ ΠΥΛΑΙΣΙ.* τύφεσθαί ἐστι τὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς συγκεχύσθαι. Μένανδρος ἐν Φιλαδέλφοις· Νὴ τὸν Δία τὸν μέγιστον ἐκτυφήσομαι. καὶ ἐν Ἐπιτρέπουσιν, [5]) — ἐξετύφην μὲν οὖν Κλαίουσα. Τυφὼς μὲν οὖν ἡ ἐκ τῆς ἀναθυμιάσεως, πρὶν ἐκπυρωθῆναι τὸν ἀέρα, συστροφή. βούλεται δὲ ἀπὸ μέρους τὸ πῦρ δηλῶσαι· ἐμπεσὼν, φησὶ, ταῖς πύλαις ὡς πῦρ, ἀνεβόησε φωνῇ μεγάλῃ, πῦρ καὶ δικέλλας αἰτῶν. [6]) τινὲς ἐκ τοῦ τυφῶνος ἐδέξαντο ἑνὸς τῶν γιγάντων. *ΤΥΦΩΣ.* τεράστιος δαίμων καὶ τὸ σφοδρὸν τοῦ ἀνέμου. *ΤΥΦΩΣ,* ἡ κοινῶς λεγομένη ἀνεμοζάλη. MS. C.C.C. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

V. 1155. *ΠΥΡ ΚΑΙ ΔΙΚΕΛΛΑΣ.* δότε μοι δηλονότι, ἵνα καταβάλω πόλιν. Baroc. 74. *ΔΙΚΕΛΛΑΝ,* ἐργαλεῖον μοχλευτικόν. Gu. m. 2. Fl. 33. *ΚΑΤΑΣΚΑΨΩ,* καταβάλω, καταστρέψω. Gu. m. 1.

V. 1156—1163. *ΑΛΛ' ΕΣΧΕ.* ἀλλ' ἐπέσχε μαινόμενον αὐτὸν ὁ τοῦ Ποσειδῶνος παῖς Περικλύμενος, λίθον ἐπιῤῥίψας κατὰ τὸ κάρα μέγαν καὶ ἅμαξαν ἱκανὸν πληροῦν, λέγω ἐξέχουσαν πέτραν ἀπὸ τῶν προμαχεώνων. τὴν ξανθότριχα δὲ κεφαλὴν εἰς λεπτὰ κατέθραυσεν, καὶ συνδέσεις ὀστέων ἔσχισεν, τὴν ἄρτι δὲ ξανθότριχα σιαγόνα, ἤγουν τὴν οὐ πρὸ μακροῦ τὰς ξανθὰς [7]) τρίχας φύσασαν, ᾑμαγμένην ἐποίησεν, οὐδὲ διασώσει τὴν ἑαυτοῦ ζωὴν, ἤγουν οὐδὲ ἀπάξει ἑαυτὸν ζῶντα, τῇ ἑαυτοῦ μητρὶ τῇ Ἀταλάντῃ, τῇ τοξικῇ, τῇ κόρῃ τοῦ Μαινάλου, ἤγουν τῇ περὶ τὸ Μαίναλον διατριβούσῃ. Ἐπεὶ δὲ τάσδε τὰς πύλας εἶδεν εὐτυχεῖς ὁ σὸς παῖς, ἐπ' ἄλλας ᾔει, ἤγουν ἐπορεύετο, ἠκολούθουν δὲ ἐγώ. ὁρῶ δὲ Τύδεα καὶ πολλοὺς ὑπασπιστάς. MS. C.C.C. Gu. m. 1.

V. 1156. *ΑΛΛ' ΕΣΧΕ.* πρὸς ταῖς Κρηναίαις πύλαις φησὶ τὸν Παρθενοπαῖον ὑπὸ τοῦ Περικλυμένου λιθοβοληθῆναι Ἀριστόδημος. [8]) *ΜΑΡΓΩΝΤΑ,* μεμηνότα. *ΕΝΑΛΙΟΥ ΘΕΟΥ,* τοῦ Ποσειδῶνος. [9])

V. 1158. *ΑΜΑΞΟΠΛΗΘΗ,* δυνάμενον πληρῶσαι ἅμαξαν, ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἐμβαλών. [10]) *ΓΕΙΣΣ' ΕΠΑΛΞΕΩΝ.* τὰ ἄκρα τῶν ἐπάλξεων. *ΓΕΙΣ.* ὃν εἶπε λίθον, τοῦτο γεῖσσα λέγει, ὄντα τῶν τειχέων. [1]) Ἄλλως. τὰς ποικίλας ἐξοχὰς τοῦ οἰκοδομήματος. Aug.

V. 1159. *ΞΑΝΘΟΝ ΔΕ ΚΡΑΤΑ.* ἀμφίβολον, πότερον τοὺς κρᾶτας εἶπεν, ἢ τὰς κρᾶτας· [2]) ἐπεὶ καὶ ἐν

4) ῥοαῖς Junt. Basil. ῥοὰς dedit Barn. ex Euripidis loco.

5) Sic recte Aug. et MS. C.C.C. pro ἐν ἐπιτρέπενον Junt. vel ἐνεπιτρέπενον Basil. Totum scholion e MS. C.C.C. primus edere sibi visus est Barnes. Pro μέγ. ἐκτυφήσομαι Aug. ἐκτυφώσομαι, Taur. ἐκταφήσομαι, ille etiam μὰ τὸν Δ. Pro ἐξετύφην Aug. ἐξετύφχν, Taur. ἐξετύφον.

6) Aug. ἀνεβόησε μεγάλῃ τῇ φωνῇ, πῦρ καὶ δίκελλαν αἰτῶν.

7) Sic Gu. King. dedit οὐ πρὸ μικροῦ τὰς μακρὰς τρίχας. sed ad v. 1176. ubi idem scholion e Baroc. dedit, sic ut nos edidimus.

8) Aug. Ἀριστόβουλος. male. v. Valck.

9) King. e Baroc. 74. τοῦ Ἄρεος, ἢ τοῦ Ποσ. In Gu. τοῦ Ποσειδῶνος est a m. 1. supra quod scriptum est m. 2. Ἄρεος, ἐνάλιος et ἐνυάλιος inter se confusis.

10) Junt. Bas. δυναμένῳ et ἐμβαίνων. Correxit Barn.

1) Valck. corr. ὃν εἶπε λᾶαν, τοῦτο γ. λ. λίθον ὄντα τ. τ. Taur. post τὰ ἄκρα τῶν ἐπάλξεων, quae et in illo codice et in Aug. post οἰκοδομήματος sequuntur, addit: λαμβάνεται δὲ καὶ ἐπὶ χειρῶν ἡ λέξις. ἁμαξοπλήθη γεῖσα δυναμένην πληρῶσαι ἅμαξαν. In hac adnotatione desinit MS. Taur. nam quae ad v. 1159. notata sunt, in illo codice ad v. 1149. sunt adscripta. Aliud scholion est in Gu. m. 1. et Mosqu. ἐξέχουσαν πέτραν ἀπὸ τῶν προμαχεόνων, ut Gu. προμαχέων, ut Mosqu. Lege προμαχεώνων, quod iam supra legitur in paraphr. ad v. 1156—1163.

2) Taur. πότ. τὰς κρᾶτας εἶπεν ἢ τὰ κράτα. Valck. coniicit: τὸν κρᾶτα εἶπεν, ἢ τὸ κρᾶτα. Vulgatam veram puto; κρᾶτα enim pro feminino habitum esse, monstrat scholion Gu. a m. 2. ad ξανθὸν adscriptum, τὴν ξανθὴν Ἀττικῶς, ὥσπερ θεὸς ἀντὶ τοῦ θεά. In sqq. Junt. Basil. ἀναστρέψαι, quod correxit Barn. ad Eurip. fr. Archel. p. 519. Taur. τὸ σὸν κρᾶτα ἀναστρέψαι θέλω (Aug. θέλων.) — κρατὸς

Ἀρχελάῳ, *Ἐγὼ δὲ τὸν σὸν κρᾶτ' ἀναστέψαι θέλω.* καὶ Ὅμηρος ἀμφιβόλως εἴρηκεν, εἰπών· *Κρατῶν τυπτομένων.* καὶ Ἴων· *Τύπτων τὸν αὐτοῦ κρᾶτα.* *ΔΙΕΠΑΛΥΝΕ*, διελέπτυνε. *ΔΙΕΠΑΛΥΝΕ*, εἰς λεπτὰ διέχεε. καὶ γὰρ παιπάλη λέγεται τὸ λεπτὸν τοῦ ἀλεύρου. Ὅμηρος (Il. κ', 7.) — *ὅτε πέρ τε χιὼν ἐπάλυνεν ἀρούρας*, ἀντὶ τοῦ ἐπέπασσεν, παρὰ τὸ (Il. ε', 100.) — *παλάσσετο δ' αἵματι θώρηξ.* *ΡΑΦΑΣ*, συνδέσεις. *ΡΑΦΑΣ*, ἁρμογὰς, ἁρμονίας. Gu. m. 1.

V. 1160. *ΟΙΝΩΠΟΝ*, πυῤῥὰν, ξανθίζουσαν γένυν, ἣν παραχρῆμα ᾑμάτωσεν. *ΟΙΝΩΠΟΝ*, πυῤῥὰν, ἀνθηρὰν, τὴν πυρώδη καὶ ἐρυθρὰν, οἷος ὁ οἶνος. Gu. m. 2.

V. 1161. *ΟΥΔ' ΑΠΟΙΣΕΤΑΙ*, οὐδὲ κομίσει ἑαυτὸν ζῶντα πρὸς τὴν μητέρα. [3])

V. 1162. *ΜΑΙΝΑΛΟΥ ΚΟΡΗι.* τῇ ἀπὸ Μαινάλου, ὄρους Ἀρκαδίας. ὡς φιλοκύνηγος [4]) δὲ ἐν ὄρει διέτριβε· τὸ δὲ κόρη διαφόρως τάττουσιν ἐπὶ τοῦ γυνή. Γράφεται δὲ, Μαινάλου χθόνα, τουτέστι Μαιναλίαν χθόνα. Aug. Fl. 33. *ΚΟΡΗι*, θυγατρί. Gu. m. 2.

V. 1164. *ΕΠΗιΕΙ*, ἐπήρχετο.

V. 1165. *ΠΑΡΑΣΠΙΣΤΑΣ*, ἀσπιδηφόρους. *ΠΑΡΑΣΠΙΣΤΑΣ ΠΥΚΝΟΥΣ.* ἀκολούθους, ὑπασπιστὰς συνεχεῖς. MS. C. C. C. Gu.

V. 1166. *ΑΙΤΩΛΙΣΙΝ.* Αἰτωλὶς λόγχη, ᾗ οἱ Αἰτωλοὶ χρῶνται. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. *ΕΙΣ ΑΚΡΟΝ ΣΤΟΜΑ Π.* εἰς τὰς ἐπάλξεις. Gu. m. 1.

τυπτομένων — τύπτου τὰ αὐτοῦ κάρα. Aug. ἀμφίβολον — καὶ οἷον τύπτει τὸν αὐτοῦ κρᾶτα.

3) Quod his scholion subiecit Valck. e MS. C. C. C. idem iam dederat in paraphrasi cum Kingio. Hic tantum omisit τῇ τοξικῇ. Quod in fine legitur, ὄρος Ἀρκαδίας τὸ Μαίναλον, est etiam in Gu.

4) φιλοκύνηγος e Flor. dedi pro φιλοκάρηνος. Ab initio Aug. πῇ (Valck. ἡ. quidni τῇ?) ἀπὸ μ. ὄρη — ἐν ὄρη διέτρ. Sequentia sic em. Valck. τὸ δὲ κόρη ἀδιαφόρως τ. καὶ ἐπὶ τοῦ γυνή.

Florr. iidem. εἰς τοὺς τῶν τειχέων ὀδόντας, ἔνθα ἵστανται οἱ ἄνδρες. Gu. m. 2.

V. 1167. *ΑΚΟΝΤΙΖΟΝΤΑΣ.* ἀκοντίζειν ἐστὶ τὸ ἀκοντίῳ [5]) καὶ λόγχῃ βάλλειν. εἰ οὖν καὶ μόνον τὸ ἀκοντίζειν τὸ λόγχῃ βάλλειν δηλοῖ, περισσόν ἐστι καὶ ἀδολεσχίαν ἔχει, εἴ τις εἴποι λόγχῃ ἀκοντίζειν· λόγχῃ δὲ τοιᾷδε ἀκοντίζειν εἴτις λέγοι σὺν ἐπιθέτῳ, ἀκολούθως λέγει καὶ οὐδεμίαν ἀδολεσχίαν ποιεῖ. τῆς μὲν γὰρ οὖν λόγχης ἐν τῷ ἀκοντίζειν παρούσης, οὐκέτι καὶ τὸ εἶδος αὐτῆς συμπαρῆν. εἴ τις οὖν [6]) ἐπάγειν αὐτὸ θέλοι, ἀνάγκην ἔχει ἐπαναλαμβάνειν τὴν λόγχην· καὶ ἐπὶ πάντων δὲ τῶν ὁμοίων τὸ τοιοῦτον ἐξ ἀνάγκης συμβαίνει. MS. C.C.C. Gu. m. 1.

V. 1167 sq. *ΕΠΑΛΞΕΩΝ ΛΙΠΕΙΝ ΕΡΙΠΝΑΣ*, τῶν ἐπάλξεων τὰ ἄκρα. Ἄλλως. Ἐπάλξεων ἐριπνὰς, περιφραστικῶς τὰς ἐπάλξεις, καταλιπεῖν φυγάδας γενομένους. [7]) Ἐριπναὶ δὲ, αἱ ἄκραι, παρὰ τὸ μεγάλως καταπνέεσθαι. Ἄλλως. Ἐριπνὰς, τὰς ἀκρωρείας. *ΩΣΤ' ΕΠΑΛΞΕΩΝ*, ἡ σύνταξις οὕτως· ὥστε λιπεῖν ἡμᾶς τὰς ἐξοχὰς τῶν ἐπάλξεων, φυγάδας γενομένους. Aug.

V. 1168. *ΑΛΛΑ ΝΙΝ ΠΑΛΙΝ.* τοὺς φυγόντας ὁ σὸς παῖς ὡς κυνηγὸς ἐξαθροίζει καὶ ὁρμᾷ. Aug. *ΑΛΛΑ ΝΙΝ*, τὸν λαόν. *ΑΛΛΑ ΝΙΝ*, ἤγουν αὐτούς. Gu. m. 1. Fl. 33. 59.

V. 1169. *ΕΞΑΘΡΟΙΖΕΤΑΙ.* συνάγει πάλιν, καὶ ἐν τοῖς πύργοις ἔστησεν. *ΕΞΑΘΡΟΙΖΕΤΑΙ*, τοὺς φυγάδας συναθροίζει καὶ συνάγει. ἐπὶ κυνῶν θήρας φευγόντων. [8])

5) τὸ ἀκ. e Gu. et Mosqu. recepi pro τῷ ἀκ. Mosqu. etiam mox μόνον τὸ ἀκ. quod recepi.

6) οὖν etiam e Gu. et Mosqu. addidi; Gu. praeterea habet θέλει et ἀνάγκη ἔχει. Mosqu. ἐπάγει αὐτό. Idem paulo ante τῆς μὲν οὖν λόγχ. om. γάρ. Mihi eo loco οὖν delendum videtur, et leg. τῆς μὲν γὰρ λόγχης.

7) In editis tantum erat: τῶν ἐπάλξεων τὰ ἄκρα. ὥστε καταλεῖψαι τὰς ἐπάλξεις φυγάδας γενομένους ἡμᾶς. Gu. a m. 1. et Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. haec habent: ὥστε λιπεῖν τοὺς ἐν τοῖς τείχεσι τὰς ἐριπνὰς τῶν ἐπάλξεων, ἤγουν τὰ μετέωρα τῶν τειχῶν, φυγάδας, γενομένους δηλονότι, ἤγουν φυγόντας.

8) Valck. coni. ἀπὸ κυνῶν.

V. 1171. *ΗΠΕΙΓΟΜΕΣΘΑ.* ἐπείγω ἕτερον ἀντὶ τοῦ παρακινῶ καὶ ἐπισπεύδω, ἐπείγομαι δὲ ἀμεταβάτως, ἀντὶ τοῦ σπεύδω. καὶ ἥδω ἕτερον ποιητικῶς, ἥδομαι δὲ ἐγὼ ἀμεταβάτως. Baroc. 74. Gu. m. 1. *ΝΟΣΟΥΝ*, τοῦτο τὸ μέρος παύσαντες δυστυχοῦν καὶ κακῶς ἔχον, ἐσπεύδομεν εἰς ἄλλας πύλας. *ΝΟΣΟΥΝ*, τὸ μέρος τοῦ κινδυνεύειν παύσαντες. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. ποιήσαντες ἄφοβον. Fl. 59.

V. 1172. *ΚΑΠΑΝΕΥΣ ΔΕ.* Ὁ Καπανεὺς, θέλων μιμήσασθαι τὸν Δία, ἀνῆλθεν εἰς κλίμακα, ἔχων δύο λαμπάδας, τὴν μὲν μίαν κεραυνὸν ἔλεγεν εἶναι, τὴν δὲ ἑτέραν ἀστραπήν· ἐπὶ τούτοις ὀργισθεὶς ὁ Ζεὺς ἐκεραύνωσεν αὐτόν. Aug. *ΩΣ*, πῶς. *ΩΣ ΕΜΑΙΝ.* ὅτι μανικῶς ὥρμα. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

V. 1173. *ΜΑΚΡΑΥΧΕΝΟΣ ΓΑΡ ΚΛΙΜΑΚΟΣ*, ὑψηλῆς κλίμακος ἐπαναβάσεις, περιφραστικῶς, ἀντὶ τοῦ κλίμακα ὑψηλήν. Baroc. 74. Gu. m. 1. *ΠΡΟΣΑΜΒΑΣΕΙΣ.* τὰς ἀναβάσεις [9]) τῆς ὑψηλῆς κλίμακος βαστάζων ἐπορεύετο.

V. 1174 sq. *ΚΑΙ ΤΟΣΟΝΔ' ΕΚΟΜΠΑΣΕΝ*, καὶ τοσοῦταν ἐκαυχήσατο, μηδὲ τὸ τίμιον πῦρ, ὅ ἐστιν ὁ κεραυνὸς, κωλύειν αὐτὸν τοῦ μὴ πορθεῖν τὴν πόλιν ἀπ' ἄκρων τειχῶν. *ΕΚΟΜΠΑΣΕ*, μετ' ἐπάρσεως εἶπεν, ἐκαυχήσατο. MS. C. C. C. Gu. m. 1.

V. 1175. *ΜΗΔ' ΑΝ ΤΟ Σ.* μὴ ἀποκωλύειν αὐτὸν τὸ φοβερὸν πῦρ τοῦ Διὸς τοῦ μὴ ἐπελθεῖν τὴν πόλιν ἀπὸ ἄκρων τειχέων. τὸ δὲ πλεονάζει. Aug. *ΕΙΡΓΑΘΕΙΝ.* εἴργω κοινὸν, εἰργάθω Ἀττικόν. [10]) MS. C. C. C. Baroc. 74. Gu. m. 1.

V. 1176. *ΤΟ ΜΗ ΟΥ.* τὸ μὴ καὶ τὸ οὐ ἐκ παραλλήλου. Baroc. 74. Gu. m. 1. *ΚΑΤ' ΑΚΡΩΝ.* ἢ κατὰ πρὸς τὸ ἑλεῖν, περγάμων δὲ τῶν τειχῶν, εἰς τὸ μὴ καθελεῖν τὴν πόλιν. τὸ γὰρ οὐ πλεονάζει. *ΚΑΤ' ΑΚΡΩΝ ΠΕΡΓΑΜΩΝ.* ἤγουν τῆς ἀκροπόλεως, τὸ παρὰ τῷ πεζῷ λόγῳ κατάκρας. Leid. Gu. m. 1.

9) Junt. Basil. ἀμβάσεις] πρὸς τὰς ἀναβ. Corr. Barnes.

10) Ἀττικόν. Sic C. C. C. et Gu. ποιητικόν Baroc.

V. 1177. *ΠΕΤΡΟΥΜΕΝΟΣ*, λίθοις βαλλόμενος. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

V. 1178. *ΑΝΕΙΡΦ'*, ἀνέβαινε, ἀνήρχετο. Florr. iidem. *ΕΙΛΙΞΑΣ ΔΕΜΑΣ*, συστείλας τὸ σῶμα. Gu. m. 1. Florr. iidem. *ΥΠ' ΑΥΤΗΝ ΑΣΠΙΔΑ.* ἐναργῶς ἔδειξε τοῦτον ὑπὸ τῇ ἀσπίδι κεκαλυμμένον καὶ βαλλόμενον ἄνωθεν, ὡς τὸ (Il. π', 360.) — Ἀσπίδι ταυρείῃ κεκαλυμμένος.

V. 1179. *ΑΜΕΙΒΩΝ.* διερχόμενος τὰ ξεστὰ βάθρα, ἤγουν τὰς ξεστὰς [1]) βαθμίδας τῶν ἐνηλάτων τῆς κλίμακος, τουτέστι τῶν ὀρθῶν ξύλων, ἐφ' οἷς πεπήγασιν αἱ βαθμίδες. MS. C. C. C. Gu. m. 1. Florr. omn. *ΕΝΗΛΑΤΩΝ.* περιφραστικῶς δὲ ἐνήλατα, ὅπου ἐπιβαίνομεν, ἢ τὰς βάσεις τῶν ἐνηλάτων τῆς κλίμακος. Ἄλλως. Ἐνήλατα εἰσὶ τὰ ὀρθὰ ξύλα, ἔνθα πήγνυται καὶ ἐλαύνεται τὰ βάθρα τῆς κλίμακος. [2])

V. 1180. *ΥΠΕΡΒΑΙΝΟΝΤΑ*, ἀπὸ τοῦ νῦν μέλλοντα ἐπιβῆναι τῶν τειχῶν. Gu. m. 2. *ΓΕΙΣΑ*, τὰ λεγόμενα στηθαῖα. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

V. 1181. *ΕΚΤΥΠΗΣΕ*, ἦχον ἐποίησεν. Gu. m. 1. Florr. iidem. πεσόντος τοῦ κεραυνοῦ. Gu. m. 2.

V. 1183. *ΕΣΦΕΝΔΟΝΑΤΟ*, ὡς ἀπὸ σφενδόνης ἐχωρίζετο καὶ ἐῤῥίπτετο τὰ μέλη αὐτοῦ ἀπ' ἀλλήλων.

V. 1184. *ΚΟΜΑΙ ΜΕΝ*, ὡς κοῦφαι. Gu. m. 2. *ΕΙΣ ΟΛΥΜΠΟΝ*, εἰς οὐρανὸν ἀνεπέμποντο. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. εἰς ὕψος. Gu. m. 2. *ΑΙΜΑ ΔΕ*, ὡς γεῶδες. Gu. m. 2.

V. 1185. *ΚΩΛΑ*, τὰ ἄκρα τῶν ποδῶν. *ΚΩΛΑ*, οἱ πόδες. Gu. m. 1. Florr. omn. καὶ τἄλλα μέρη. Gu. m. 2. χεῖρες καὶ κῶλα εἰπὼν ἐπάγει ἑλίσσετο, πρὸς τὸ προσεχῶς οὐδέτερον ἀποδιδοὺς, ἢ πραγματικὴν ποιούμενος τὴν σύνταξιν. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56.

1) ξεστάς. Sic Gu. et Florr. pro ξυστάς.

2) Aug. καὶ ἀνάλλεται. pro quo Valck. legendum suspicatur ἐμβάλλεται. Gu. a m. 2. haec habet: ἐνήλατα τὰ σκέλη τῆς κλίμακος, ἔνθα αἱ βαθμίδες πήγνυνται προσηλούμενοι.

59. 76. *ΩΣ ΚΥΚΛΩΜ'*, ὡς ὁ τροχὸς τοῦ Ἰξίονος, περὶ ὃν ἀεὶ στρέφεται. [3]) οὗτος γὰρ ὁ Ἰξίων διὰ τὸ ἐρασθῆναι Ἥρας, ταύτην κατεδικάσθη τὴν τιμωρίαν ἐν ᾅδου. *ΙΞΙΟΝΟΣ*. Ὁ Ἰξίων φόνον δράσας ὑπὸ τοῦ Διὸς ἀνηνέχθη ὑπ' [4]) οὐρανὸν, καὶ μετὰ τὸ καθαρθῆναι ὕβρισε τὴν τοῦ Διὸς φιλίαν. ἐπεθύμησε γὰρ τῆς Ἥρας, καὶ λόγους ἐπήγαγεν αὐτῇ· ἡ δὲ θεὰ νεφέλην αὐτῷ παρεκοίμισεν εἰς ἑαυτὴν σχηματίζουσα, ᾗ δὴ συγκαθευδήσας ὁ Ἰξίων ἐπεκαυχήσατο τῇ συνουσίᾳ. καὶ Ζεὺς ἀγανακτήσας ἐταρτάρωσεν αὐτὸν καὶ τρόχῳ προσέστησεν. Ἄλλως. Ὁ Ἰξίων τροχῷ κατακριθεὶς τὴν τιμωρίαν ἔχει· ἀναβιβάζει γὰρ τὸν τρόχον ἐν τόπῳ ὑψηλῷ. οὗτος δὲ πάλιν κατέρχεται. Ἄλλως. Ὁ Ἰξίων Λαπίθης ἦν τὸ γένος, ἠγάγετο δὲ Δΐαν τὴν Ἠϊονέως θυγατέρα, τὸν δὲ πενθερὰν αὐτοῦ ἐλθόντα ἐπὶ τὰ ἕδνα συνεσκευάσατο, ὄρυγμα [5]) ποιήσας ἐν τῇ οἰκίᾳ καὶ γεμίσας πυρὸς, ἐκεῖ τὸν Ἠϊονέα ἐνέβαλεν· ἐφ' ᾧ ὁ θεὸς ἠγανάκτησεν. ὁ δὲ Ζεὺς ἐλεήσας αὐτὸν Ἰξίονα, καὶ * βῶν αὐτὸν ἐν τῷ ἰδίῳ ἱερῷ ἀφῆκε, μεταδιδοὺς αὐτῷ καὶ τῆς ἀθανασίας. ὃς ἀκολασταίνων ἰδὼν τὴν Ἥραν ἠράσθη αὐτῆς· μὴ φέρουσα δὲ ἡ Ἥρα τὴν μανίαν αὐτοῦ φησὶ τῷ Διΐ· ἐφ' ᾧ ἀγανακτήσας ὁ Ζεὺς, βουλόμενος δὲ δοκιμάσαι, εἴγε ἀληθές ἐστι, ἀπείκασε τῇ Ἥρᾳ νεφέλην, ἣν ἰδὼν ὁ Ἰξίων, νομίσας τὴν Ἥραν εἶναι, μίγνυται αὐτῇ καὶ ποιεῖ παῖδα διφυῆ, τὰ μὲν ἀνθρώπου ἔχοντα, τὰ δὲ ἵππου, ἀφ' οὗ καὶ οἱ λοιποὶ Κένταυροι γεγόνασιν. ὀργισθεὶς δὲ ὁ Ζεὺς ὑποπτέρῳ τροχῷ τὸν Ἰξίονα δήσας ἀφῆκε τῷ ἀέρι φέρεσθαι μαστιζόμενον καὶ λέγοντα· Χρὴ τιμᾷν τοὺς εὐεργέτας. Οἱ δὲ, ὅτι ἐταρτάρωσεν αὐτόν· οἱ δὲ, ὅτι καὶ πύρινος ἦν τροχὸς, φασίν. Aug. Οὗτος ὁ

3) Gu. m. 2. τροχὸς Ἰξ. περὶ ὃν ἀναστρέφεται καθ' ᾅδην ταρταρωθεὶς ὑπὸ Διός. nihil amplius.

4) Valck. corr. εἰς οὐρ. et post ὕβρισε interiecit τὴν, tum παρεκοίμισεν pro π ρεκοίμησεν. Tandem pro προσέστησεν restitui vult προσέδησεν vel προσέπηξεν.

5) Scribendum ὄρυγμα γὰρ ποιήσας e Schol. Lucian. T. I. p. 216. (T. II. p. 17. Bip.) VALCK. Mox idem scholion ἐφ' ᾧ οἱ θεοὶ ἀγανακτήσαντες ἔμελλον αὐτὸν τιμωρεῖν. Ὁ δὲ Ζεὺς μόνος ἠλέησεν αὐτὸν, καὶ λαβὼν ἰδίῳ ἱερῷ etc. In nostro Valck. pro * βῶν coni. καθαίρων.

Ἰξίων, ὁμοδίαιτος ὢν τῷ Διΐ, ἐφωράθη τῆς Ἥρας ἐρῶν. θέλων οὖν ὁ Ζεὺς γνῶναι τὸν ἔρωτα, νεφέλην παρεικάζει τῇ Ἥρᾳ, εἰς ἣν ὁρμήσας ὁ Ἰξίων δῆλον ἐποίησε τῷ Διΐ τὸν ἔρωτα· ὃς ὀργισθεὶς, δήσας αὐτὸν ἐν ταχυτάτῳ τροχῷ ἀφῆκεν ἐν ἀέρι περιελίσσεσθαι, καὶ δίκην οὕτω τίνειν τῆς ἀκολάστου γνώμης, βοῶντα, ὡς χρὴ τοὺς εὐεργέτας τιμᾷν. ἐκ δὲ τῆς πρὸς τὴν νεφέλην τοῦ Ἰξίονος μίξεως γέγονεν ὁ Ἱπποκένταυρος, κεφαλὴν μὲν καὶ στῆθος καὶ χεῖρας ἀνθρώπου ἔχων, τὸ δὲ λοιπὸν σῶμα ἵππου, ὅν τις ἰδὼν τὴν ἀρχὴν οὕτως ἀτοπώτατον θέαμα εἶπεν· Ἀνὴρ ἀποπέρδεται ἵππον, ἵππος δ' ἀπερεύγεται ἄνδρα. [6]) Baroc. 74. Gu. m. 2.

V. 1186. *ΕΜΠΥΡΟΣ*, κεκαυμένος. *ΕΜΠΥΡΟΣ*, πεπυρακτωμένος. Gu. m. 1. Florr. ἡμίεφθος, κεκαυμένος, κεκεραυνωμένος. Gu. m. 2.

V. 1188. *ΚΑΘΕΙΣΕΝ*, καθεσθῆναι ἐποίησεν ἔξω τῆς σούδας. *ΚΑΘΕΙΣΕΝ*. καθιέω, καθιῶ, ὁ μέλλων καθιέσω, ὁ ἀόριστος καθίεσα, καὶ κατὰ μετάθεσιν καὶ συναίρεσιν καθεῖσα καθεῖσας καθεῖσεν. ὅτι δὲ οὕτως ἔχει, μαρτυρεῖ καὶ τὸ καθεῖσαν καὶ ἀφεῖσαν καὶ παρεῖσαν, τρίτα τῶν πληθυντικῶν ὄντα. ἃ πειρώμενοί τινες ἐκ τοῦ παρατατικοῦ κανονίζειν, λέγοντες ἵημι, καὶ ὁ παρατατικὸς ἵην, τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν ἵεσαν, καὶ κατὰ μετάθεσιν καὶ συναίρεσιν εἶσαν, δοκοῦσι μὲν ἀληθές τι λέγειν, ἐξελέγχονται δὲ τῇ σημασίᾳ. παρεῖσαν γὰρ ἀντὶ τοῦ κατέλειψαν, οὐ κατελίμπανον, τὸ μὲν παρατατικὸν, τὸ δὲ κατέλειψαν ἀόριστον ὄν. πρὸς δὲ, καὶ ὃ νῦν Εὐριπίδης φησὶ, μέγα τεκμήριον τοῦ ὅτι εἰς ἀόριστον δεῖ κανονίζεσθαι. Gu. m. 2. ἕω τὸ κάθημαι, ἤγουν τὸ καθῆσθαι ποιῶ, ὁ μέλλων ἕσω, ὁ ἀόριστος εἶσα. ἔστι δὲ ἓν τῶν τὸ ι προσλαμβανομένων ἐπὶ τῶν παρῳχημένων, καὶ μετὰ τῆς κατὰ καθεῖσεν. Fl. 21. ἀναπαύσασθαι ἐποίησεν. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

V. 1189. *ΟΙ Δ' ΑΥ ΠΑΡ' ΗΜΩΝ*, οἱ δὲ ἀπὸ

6) Gu. ἄνθρωπος ἀποπ. ἵππον, καὶ ἵππ. ἀπερ. ἄνθρωπον. et paulo ante ἀτοπώτατον, quemadmodum pro ἀτυπώτατον iam edidit Valck. Idem monuit, hoc alibi sic scriptum legi: ἵππος ἐρεύγεται ἄνδρα, βροτὸς δ' ἀποπέρδεται ἵππον.

τοῦ ἡμετέρου μέρους, ἤγουν οἱ ἡμέτεροι. Gu. m. 2. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. *ΔΕΞΙΟΝ*, ἀγαθόν. Gu. m. 1. Florr. iidem. ἐπιτήδειον, κάλλιστον. Gu. m. 2. *ΤΕΡΑΣ*, σημεῖον. Gu. m. 1. Florr. iidem.

V. 1190. *ΕΞΗΛΑΥΝΟΝ*, ἐκ τῆς πόλεως ἢ ἐκ τῆς τάφρου. Gu. m. 2. *ΑΡΜΑΤΩΝ ΟΧΟΥΣ.* (ἀντὶ τοῦ add. Gu.) τὰ ἅρματα, περιφραστικῶς.

V. 1191. *ΚΕΙΣ ΜΕΣ' ΑΡΓΕΙΩΝ ΟΠΛΑ*, εἰς μέσους τοὺς Ἀργείους, ἤγουν εἰς τὸ μέσον τῶν Ἀργείων. Gu. m. 1. Florr. iidem. εἰς μέσας παρατάξεις. Gu. m. 2. 7)

V. 1192. *ΞΥΝΗΨΑΝ ΕΓΧΗ*, συνεκρότησαν τὴν μάχην. MS. C.C.C. Gu. m. 1.

V. 1193. *ΑΝΤΥΓΩΝ ΑΠΟ.* ἄντυξ ἡ περιφέρεια τοῦ ἅρματος. ἐνταῦθα ἀντύγων ἄπο ἀντὶ τοῦ ἀπὸ ἁρμάτων. MS. C.C.C. Gu. m. 1. Mosqu. D. 8)

V. 1194. *ΑΞΟΝΕΣ Τ' ΕΠ' ΑΞΟΣΙ.* καὶ παρὰ τῷ Αἰσχύλῳ ἐν Γλαύκῳ Ποτνιεῖ· 9)

Ἐφ' ἅρματος γὰρ ἅρμα, καὶ νεκρῷ νεκρὸς,
Ἵπποι δ' ἐφ' ἵπποις ἦσαν ἐκπεφευγμένοι.

V. 1195—1198. *ΝΕΚΡΟΙ ΔΕ ΝΕΚΡΟΙΣ* ἐσωρεύοντο, ἤγουν σωρηδὸν ἐπέπιπτον. τὰς μὲν οὖν κατασκαφὰς τῶν πύργων τῆς γῆς, ἀντὶ τοῦ τὴν καταστροφὴν, ἐπέσχομεν μέχρι τῆς παρούσης ἡμέρας. εἰ δὲ εὐτυχὴς ἔσται κατὰ τὸ ἐπίλοιπον, ἤγουν τὸ ἔμπροσθεν, ἥδε γῆ, τοῖς θεοῖς διὰ φροντίδος ἐστίν. MS. C.C.C. 10)

7) In editis tantum: ἐν μέσῃ τῇ παρατάξει.

8) Mosqu. ἐντ. δὲ ἀντ. ἁπλῶς ἀντὶ τοῦ τῶν ἁρμάτων. e quibus δὲ et ἁπλῶς recipiendum puto.

9) *Ποτνιεῖ* Valck. ex Aug. addidit, in quo est ἐν Γ. πιτνεῖ. Idem eiecit καὶ ab initio. Versus Aeschyli in Aug. sic scripti erant: ἐφ' ἅρματι γὰρ ἅρμα καὶ νεκρῶν νεκροὶ, ἵπποι δ' ἐφ' ἵπποις ἦσαν ἐμπεφυγμένοι. Hoc Valck. mutavit in ἐμπεφυρμένοι. Possis etiam ἐμπεπλεγμένοι.

10) In Gu. a m. 1. et Florr. 59. 76. sunt tantum haec: τὰς μὲν οὖν κατ. — ἡμέρας. reliqua in Gu. pro glossis supra versum scripta: κατὰ τὸ ἐπίλ. ἤγ. τὸ ἔμπρ. tum διὰ φροντίδος ἔστιν.

V. 1195. *ΕΞΕΣΩΡΕΥΟΝΘ' ΟΜΟΥ*, νεκροὶ ἐπὶ νεκροῖς ἐσωρεύοντο, (περισσὴ δὲ ἡ ἐξ,) σωρηδὸν ἐπ' ἀλλήλων ἔκειντο, ἀνεμίγνυντο, ἀλλεπάλληλοι ἔπιπτον. Aug. 1)

V. 1196. *ΕΣΧΟΜΕΝ ΚΑΤΑΣΚΑΦΑΣ.* τοὺς θεμελίους τῶν πύργων κατασκαφῆναι διεκωλύσαμεν.

V. 1198. *ΘΕΟΙΣ ΜΕΛΕΙ*, τοῖς θεοῖς φροντίς ἐστι.

V. 1200. *ΚΑΛΟΝ ΤΟ ΝΙΚΑΝ.* καλὸν τὸ νικᾷν ἐστίν· εἰ δὲ καὶ βέλτιον τοῦ νικᾷν ἡμᾶς βουλεύονται οἱ θεοὶ, εὐτυχοίην ἄν. λέγει δὲ τὸ φιλίαν ἐμβαλεῖν τοῖς ἀδελφοῖς. *ΚΑΛΟΝ ΤΟ Ν.* καλόν ἐστι νικῆσαι ἡμᾶς τοὺς πολεμίους· ἐὰν δὲ ἔχωσιν οἱ θεοὶ κρείττονα γνώμην, διαλλάξαι λέγω πρὸς ἀλλήλους τοὺς ἀδελφοὺς, εἴην ἂν εὐτυχὴς ἐγὼ, ἤγουν, τοῦτο κάλλιστον καὶ εὐτυχία τῆς πόλεώς ἐστι καὶ ἄμεινον τοῦ νικᾷν. Gu. m. 2. *ΕΙ Δ' ΑΜΕΙΝΟΝΑ.* τινὲς ἀντὶ τοῦ δικαίαν. ὁ δὲ νοῦς, ἐγένετο μὲν νικᾷν τοὺς Θηβαίους· εἰ δὲ οἱ θεοὶ τὰ δίκαια κρίνουσι, καὶ συμβῇ ἀπολέσθαι τοὺς Θηβαίους, ἀλλ' οὖν ἐγὼ διαφύγοιμι. *ΕΙ Δ' ΑΜΕΙΝΟΝ' ΟΙ ΘΕΟΙ.* εἰ οἱ θεοὶ τὰ δίκαια κρίνουσι, πάντως ἡττηθήσονται οἱ Θηβαῖοι. ἐγὼ οὖν ὁ χορὸς σωθείην, διαφύγοιμι. Aug.

V. 1202—1208. *ΚΑΛΩΣ ΤΑ Τ. Θ.* καλῶς ἡμῖν ἔχει ἡ τῶν θεῶν γνώμη καὶ ἡ τῆς τύχης· παῖδές τε γάρ μοι ζῶσι, καὶ πέφευγε τὸν κίνδυνον ἡ γῆ. Κρέων δὲ φαίνεται τῶν ἑπομένων κακῶν τοῖς ἐμοῖς νυμφεύμασι τῶν τε Οἰδίπου δύστηνος ἀπολαῦσαι παρανομιῶν, παιδὸς τοῦ οἰκείου στερηθεὶς, ὅσον μὲν τὸ πρὸς τὴν πόλιν εὐτυχῶς, τὸ εἰς ἑαυτὸν δὲ ἀλγεινῶς. ὡς ἐξ ἄλλης ἀρχῆς διήγησαί μοι, τί κατὰ τὸ μετὰ ταῦτα οἱ παῖδες οἱ ἐμοὶ μέλλουσι δράσειν; 2) MS. C.C.C.

1) In editis tantum erat: σωρηδὸν ἀλλήλοις ἐπέκειντο. Gu. a m. 2. σωρηδὸν ἔπιπτον, ἤγουν ἐκ τούτου εἰς ἕνα σωρὸν συνήγοντο, σωρηδὸν ἀλλήλοις ἐπέκειντο, ἀνεμ. ἀλλεπ. ἔπ.

2) Paraphrasis e glossis singulis conflata videtur, quae eaedem sunt in Gu. a m. 1. καλῶς — τῆς τύχης. τὸν κίνδυνον (supra πέφευγε adscriptum) φαίνεται. παρανομιῶν. τοῦ οἰκείου. ὅσον μὲν τὸ πρὸς τὴν πόλιν. τὸ εἰς ἑαυτόν. λυπηρῶς ἀλγεινῶς. ὡς — διήγησαι. τί — δράσειν.

V. 1202. *ΕΧΕΙ*, διάκειται. MS. C.C.C. Gu. m. 1.

V. 1207. *ΑΛΛ' ΑΝΕΛΘΕ ΜΟΙ*, ἀνάδραμε, διήγησαι.

V. 1208. *ΔΡΑΣΕΙΕΤΟΝ*, ἐπιθυμοῦσι δρᾶσαι, παρασκευάζονται. Baroc. 74. Gu. m. 2.

V. 1209. *ΕΑ ΤΑ ΛΟΙΠΑ*: μὴ περαιτέρω πύθη. *ΕΑ ΤΑ Λ.* μὴ ζήτει τὰ μετὰ ταῦτα, ἀλλ' ἐνταῦθα στῆθι. Gu. m. 2. *ΤΑ ΛΟΙΠΑ*, τὰ ἐπίλοιπα, τὰ ἔμπροσθεν. Gu. m. 2. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. *ΔΕΥΡ' ΑΕΙ.* ἀντὶ τοῦ μέχρι τοῦ νῦν, ἕως τούτου. Ἐπειδὴ δὲ εἶπεν ἔα τὰ λοιπὰ, εἰ καλῶς πράσσεις, εἶπεν, ὅτι εἰς ὑποψίαν εἶπας. 3)

V. 1210. *ΕΙΣ ΥΠΟΠΤΟΝ*, εἰς ὑπόνοιαν κακοῦ. MS. C.C.C. Gu. m. 1. ὑποψίαν τινὸς κακοῦ. Gu. m. 2. ἔμφοβον. Fl. 33. *ΕΑΤΕΟΝ*, ἄξιόν ἐστιν ἐᾶσαι. Gu. m. 2. καταλειπτέον. Fl. 59.

V. 1211. *ΜΕΙΖΟΝ* ἄλλο *ΤΙ* θέλεις μαθεῖν, ἢ (μαθεῖν add. Gu. Florr.) τοὺς σοὺς παῖδας πεφυλαγμένους. MS. C.C.C. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

V. 1212. *ΚΑΙ ΤΑΠΙΛ.* χρήζω ἀκούειν, εἰ καλῶς πράσσω, ἤγουν εὐτυχῶ, καὶ κατὰ τὰ ἐπίλοιπα, ἤγουν τὰ ἔμπροσθεν. MS. C.C.C. Gu. m. 1. ἤγουν εἰ εὐτυχῶ εἰς τὸ μετὰ ταῦτα, ὅσον τὸ κατ' ἐκείνους. λέγει δὲ τοῦτο, ὑπόνοιαν ἔχουσα, μὴ δέδοκταί σφισι πολεμεῖν πρὸς ἀλλήλους. ἀξιοῖ οὖν μαθεῖν, ὅντινα σκοπὸν ἔχουσιν. Gu. m. 2.

V. 1213. *ΜΕΘΕΣ Μ'.* ἔασόν με ἀπελθεῖν· ἐρημός ἐστιν ὁ παῖς σου ὑπασπιστοῦ, ἤγουν μεμονωμένος. MS. C.C.C. Gu. m. 1. *ΥΠΑΣΠΙΣΤΟΥ*, ἀσπιδηφόρου, ἤγουν ἐμοῦ. 4)

3) Gu. a m. 1. τὸ ἀεὶ ἀντὶ τοῦ ἕως, ἤγουν ἕως γὰρ τοῦ δεῦρο εὐτυχεῖς. quorum ultima ἕως γάρ etc. e MS. C.C.C. petita, et cum verbis μὴ περ. π. quae in Gu. sunt a m. 2. in paraphrasin contulit King. Priora τὸ ἀεὶ ἀ. τοῦ ἕως sunt etiam in Mosqu. D. In scholio edito legendum puto, ἐπεὶ καλῶς πρ.

4) In editis est: ὑπασπ. ἀντὶ τοῦ ἀσπιδηφόρου. ἔρημος καὶ μεμονωμένος ἐστὶ ἐμοῦ τοῦ ὑπασπιστοῦ ὁ σὸς παῖς.

V. 1214. *ΚΕΥΘΕΙΣ*, κρύπτεις. MS. C. C. C. Gu. m. 1. *ΣΤΕΓΕΙΣ*, φέρεις. MS. C.C.C. Gu. m. 1. φυλάττεις, ἐκ μεταφορᾶς τῆς στέγης. Gu. m. 2. στέγω οὐ μόνον τὸ ὑπομένω, ἀλλὰ καὶ τὸ φέρω, ὡς ἐνταῦθα. Fl. 21. *ΥΠΟ ΣΚΟΤΩι*, ὑπὸ ἀφανείᾳ. MS. C.C.C. Gu. m. 1. κρυφίως. Gu. m. 2. τῇ κρυφιότητι. Fl. 59. 5)

V. 1215. *ΟΥΚ ΑΝ ΓΕ Α.* πρὸς οἷς ἔλεξα ἀγαθοῖς οὐκ ἂν παραγγείλαιμι τὰ κακά. *ΟΥΚ ΑΝ ΓΕ Α.* ἤγουν ἀγαθὰ εἰπὼν οὐκ ἔχω προσθεῖναι κακά. Gu. m. 2. Baroc. 74. οὐκ ἔστι δυνατὸν, ἵνα εἴπω ἐφ' οἷς ἤκουσας ἀγαθοῖς. (κακά add. Baroc.) Gu. m. 1. Baroc. 74.

V. 1216. *ΗΝ ΜΗ ΜΕ Φ.* λέξεις δηλονότι. *ΗΝ ΜΗ ΜΕ Φ.* λέξεις, ἐάν γε μὴ φεύγων ἐκφύγῃς, ἤγουν τὴν φυγὴν ἀνύσῃς πρὸς αἰθέρα. MS. C.C.C. Gu. m. 1.

V. 1217—1224. *ΤΙ Μ' ΟΥΚ ΕΙΑΣ.* Διὰ τί μετὰ τὴν εὐάγγελον ἀγγελίαν οὐκ ἀφῆκας ἐμὲ ἀπελθεῖν, ἀλλ' ἀναγκάζεις μηνῦσαι τὰ κακά; τὼ παῖδε τὼ σὼ φροντίζουσι τολμᾶν ἀπρεπέστατα τολμήματα, λέγω μονομαχεῖν ἰδίᾳ παντὸς τοῦ στρατοῦ, λέξαντες εἰς μέσον τῶν Ἀργείων καὶ Καδμείων λόγον τοιοῦτον, ὁποῖον μὴ ὤφελον εἰπεῖν. 6) ὁ Ἐτεοκλῆς δὲ ἤρξατο τοῦ λόγου ἀφ' ὑψηλοῦ πύργου στὰς, κελεύσας τοῖς κήρυξι σιγὴν κηρύξαι τῷ λαῷ.

V. 1223. *ΥΠΗΡΞ' ΑΠ' ΟΡΘΙΟΥ*, προήρξατο, κατήρξατο· ὀρθίου δὲ ὑψηλοῦ· ἀρχηγὸς ἐγένετο, κελεύσας κηρύξαι στρατηλάταις. Aug.

V. 1224. *ΣΙΓΑ*, ἔχειν, ἤγουν σιγᾶν. Gu. m. 1.

V. 1225. *Ω ΓΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.* Ὁμηρικῶς ἤρξατο· (Il. γ', 86.) *Κέκλυτέ μευ Τρῶες καὶ ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοί.* οὗτος δὲ ὁ στίχος ἐν πολλοῖς ἀντιγράφοις οὐ φέρεται. *Ω ΓΗΣ ΕΛΛ.* ἀπὸ τοῦ διηγηματικοῦ ἐπὶ τὸ μιμητικὸν μετέβη. λείπει οὖν τῷ λαῷ ταῦτα λέγων. Aug. τῶν ἀπὸ τῆς γῆς τῆς Ἑλλάδος στρατηγοί. MS. C.C.C. Gu. m. 1. 7)

5) In editis nihil nisi: καὶ καλύπτεις ἐν ἀφανείᾳ.

6) Omisi, quod King. praeterea dedit ex Baroc. 74. habet etiam Gu. a m. pr. οἷον λόγον μήποτε ὤφελον ἐκεῖνοι δηλονότι εἰπεῖν.

7) Quae dehinc tanquam e MS. C.C.C. petita adscripsi, King.

V. 1226. *ΔΑΝΑΩΝ Τ' ΑΡΙΣΤΕΙΣ*, ἐπ' ἀνδραγαθίαις λάμψαντες. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. *ΕΝΘΑΔΕ*, δεῦρο. MS. C.C.C. Gu. m. 1.

V. 1227. *ΚΑΔΜΟΥ ΤΕ ΛΑΟΣ*, καὶ ὦ Καδμεῖοι. MS. C.C.C. Gu. m. 1.

V. 1228. *ΨΥΧΑΣ ΑΠΕΜΠΟΛΑΤΕ*, τὴν ζωὴν ὑμῶν προδίδοτε. 8) ἀπεμπολᾷν κυρίως τὸ πιπράσκεν. Ἄλλως. εἰς κίνδυνον ἐκδίδοτε· ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν κινδυνευόντων ἐν θαλάσσῃ κέρδους χάριν. *ΨΥΧΑΣ ΑΠΕΜΠΟΛΑΤΕ.* ἐπειδὴ μισθοῦ χάριν οἱ στρατιῶται στρατεύονται καὶ τὰς ψυχὰς προϊᾶσι, διὰ τοῦτο τὰς ψυχὰς ἀπεμπολᾶτε εἶπεν. Baroc. 74. Gu. m. 2. *ΜΗΘ' ΗΜΩΝ ΥΠΕΡ*, μήτε ὑπὲρ ἐμοῦ, ἤγουν ἕνεκα ἐμοῦ. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

V. 1229 sq. *ΜΕΘΕΙΣ*, ἐκβαλὼν τὸν θάνατον 9) μόνος συγκροτήσω τῷ ἀδελφῷ μου μάχην. *ΜΕΘΕΙΣ*, παύσας, ἐκβαλὼν τὸν κίνδυνον ὑμῶν καὶ τὸν πόλεμον. *ΤΟΝΔΕ ΚΙΝΔ. ΜΕΘ.* πάντας ἐκβαλὼν τοῦ κοινοῦ κινδύνου καὶ πολέμου. Gu. m. 2. *ΤΟΝΔΕ ΚΙΝΔ.* τὸ μάχεσθαι ἀμφότερα τὰ στρατεύματα. Gu. m. 2. τὸ φονεύεσθαι ἡμᾶς. Fl. 59.

V. 1232. *ΗΣΣΩΜΕΝΟΣ*, ἀντὶ τοῦ ἡττηθείς. Gu. m. 1. MS. C.C.C. *ΤΩιΔΕ ΠΑΡΑΔ. ΠΟΛΙΝ*, ἄδειαν δώσω τῷδε κατέχειν τὴν πόλιν. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. 10)

V. 1233. *ΑΓΩΝΑ*, τὸν τοῦ πολέμου. MS. C.C.C. Gu. m. 1.

cum iis quae editiones scholiorum praebebant, in unam paraphrasin coniunxit.

8) Pro his Valck. ex Aug. dedit *ἐκποιεῖτε*, quod cur alteri praeferendum sit, non video. Ex eodem paulo post est *εἰς κίνδ. ἐκδίδοτε*, quod est etiam in Gu. a m. 2. pro *ἐνδίδ.*

9) King. in paraphr. dedit: *ἐγὼ γὰρ αὐτὸς ἐκβαλὼν κίνδυνον ὑμῶν, μόνος συγκρ.* alterum omisit. In Gu. nihil est, nisi *ἐκβαλῶν* a m. 1. suprascriptum v. *μεθείς*, et a 2. m. *ἀφείς*.

10) King. dedit: *ἡττηθεὶς δὲ δώσω τῷδε κατ. τὴν π.*

V. 1234. *ΝΕΙΣΕΣΘΕ*, πορεύεσθε, ἀπελεύσεσθε. Gu. m. 1. 1)

V. 1235. *ΣΠΑΡΤΩΝ ΤΕ*, καὶ ὁ τῶν Θηβαίων ὄχλος ἀποθανὼν αὐτάρκης. *ΑΛΙΣ*, ἀρκούντως ἔχει. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

V. 1237. *ΕΚ ΤΑΞΕΩΝ*, ἐκ τῶν ταγμάτων ὥρμησε καὶ συνήνεσε τοὺς λόγους. καὶ οἱ Ἀργεῖοι πάντες ἐπευφήμησαν, ἃ ὁ Ἐτεοκλῆς εἶπε, καὶ οἱ Καδμεῖοι, ὡς δίκαιον τόδε νομίζοντες. ἐπὶ τούτοις ἐφιλιώθησαν, καὶ ἀπὸ τῶν δύο μερῶν ὅρκους ὤμοσαν ἐμμένειν τοῖς ὅρκοις τοὺς στρατηγούς.

V. 1238. *ΕΠΕΡΡΟΘΗΣΑΝ*, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τούτοις ἤχησαν, (ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ ἤχου τῶν κυμάτων) 2) ὡς δίκαια τάδε (ἡγούμενοι, ἤγουν add. Gu.) νομίζοντες. MS. C.C.C. Gu. m. 1. Florr.

V. 1240. *ΕΠΙ ΤΟΙΣΔΕ*, τοῖς λόγοις. Gu. m. 2. τοῖς ὁμολογουμένοις. Fl. 33. *ΕΣΠΕΙΣΑΝΤΟ*, συνθήκας ἐποιήσαντο, εἰς φιλίαν ἦλθον, σπονδὰς ἐποίησαν ἀμφότερα τὰ στρατεύματα. Gu. m. 2. *ΚΑιΝ ΜΕΤΑΙΧΜΙΟΙΣ.* μεταίχμιον λέγεται ὁ τόπος ὁ μεταξὺ τῶν δύο στρατευμάτων. ἐπὶ τούτοις τοῖς ὁμιλήμασιν ἐν τοῖς μεταιχμίοις συνελθόντες ἐπεσπείσαντο ἐμμένειν αὐτοῖς οἱ στρατηγοί. ἔνιοι γράφουσι στρατηλάταις μετὰ τοῦ ι, ἵνα τοὺς ἄλλους βασιλεῖς καὶ τὰ στρατεύματα ἀκούσωσιν ἐμμένειν τοῖς ῥηθεῖσιν ὑπ' ἀμφοτέρων. 3) *ΚΑιΝ ΜΕΤΑΙΧΜΙΟΙΣ.* ἤγουν ἐν τῷ μεταξὺ τόπῳ τῶν παρατάξεων. MS. C.C.C. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

V. 1241. *ΟΡΚΟΥΣ ΣΥΝΗΨΑΝ*, οἷον τὰ πρὸς τοὺς ὅρκους ἐπιτήδεια συνέμιξαν Θηβαῖοι καὶ Ἀργεῖοι. τουτέστι τὸν οἶνον καὶ τὸ αἷμα τῶν ἱερείων. 4)

1) In editis erat tantum *πορεύεσθε*. Utrumque inter scholia dedit King. sed rectius *πορεύσεσθε*. In Gu. syllabae *ε* a m. 2. suprascriptum est *σε* i. e. *πορεύσεσθε*.

2) Verba inclusa sunt etiam in Mosqu. D.

3) Legebatur: — *στρατηγοὶ, ἢ τοὺς ἄλλους βασ. καὶ τὰ στρατ. νοοῦσιν ἐμμ. τοῖς ῥ. ὑπ' ἀμφ.* Media ex Aug. interseruit, et *ἀκούσωσιν* pro *νοοῦσιν* scripsit Valck.

4) Gu. a m. 1. et Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. *τὰ πρὸς τοὺς*

V. 1242. *ΕΚΡΥΠΤΟΝ ΣΩΜΑ ΠΑΓΧΑΛΚΟΙΣ ΟΠΛΟΙΣ.* (ἐξ ἐκείνου δὲ ἔκρυπτον τὸ σῶμα, ἀντὶ τοῦ τὰ σώματα, ὅπλοις χαλκοῖς add. Gu. Florr.) περιφραστικῶς, ἀντὶ τοῦ ὡπλίζοντο. MS. C.C.C. Gu. m. 1. Florr. [5])

V. 1243. *ΝΕΑΝΙΑΙ*, ἀντὶ τοῦ οἱ δύο παῖδες. καθὸ λέγεται ἡ κόρη τοῦ δεῖνος, ἀντὶ τοῦ ἡ θυγάτηρ, (οὕτω καὶ οἱ νεανίαι add. Gu.). MS. C.C.C. Gu. m. 1.

V. 1244. *ΕΚΟΣΜΟΥΝ*, ὥπλιζον αὐτούς. Gu. m. 1. *ΠΡΟΜΟΝ*, πρόμαχον. (ἤγουν τὸν Ἐτεοκλῆν add. Aug.)

V. 1245. *ΑΚΡΟΙ*, προὔχοντες, ἔνδοξοι. Gu. m. 1. οἱ ἔκκριτοι, ἔξοχοι. Gu. m. 2.

V. 1246. *ΕΣΤΑΝ ΔΕ ΛΑΜΠΡΩ*, ἔστησαν δὲ φαιδροὶ καὶ οὐκ ἠλλοίωσαν τὴν ὄψιν. *ΛΑΜΠΡΩ*, χαροποί. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. *ΧΡΩΜΑ Τ' ΟΥΚ ΗΛΛ* ἐδειλίασαν. Gu. m. 2.

V. 1247. *ΜΑΡΓΩΝΤΕ*, μανικῶς ὁρμῶντες πέμψειν κατ' ἀλλήλων τὸ δόρυ. *ΜΑΡΓΩΝΤΕ*, μαινόμενοι, ἐπιθυμοῦντες. Gu. m. 2.

V. 1248. *ΠΑΡΕΞΙΟΝΤΕΣ*, παρεκβαίνοντες, χωριζόμενοι ἀπὸ τοῦ πλήθους. MS. C.C.C. Gu. m. 1. ἄλλος δὲ τῶν φίλων, ἤγουν ἀπὸ τῶν φίλων, διὰ λόγων εἰς θάρσος, ἤγουν εἰς ἀνδρείαν, ἐμβάλλοντες πρὸς αὐτοὺς ἔλεγον. *)

V. 1250. *ΕΝ ΣΟΙ ΖΗΝΟΣ*, ἐν σοὶ τρόπαιον στῆσαι ἐστὶν ἡμῖν ἐλπὶς, τῷ τε Ἄργει εὐκλεῆ ἀπαγγελίαν δοῦναι. ἢ εὔκλειαν, λόγον καὶ φήμην καταλεῖψαι τῆς πατρίδος. [6]) Ἄλλως. Ἐν σοὶ κεῖται ἀνορθῶσαι τὸ εἴδωλον τὸ νικητήριον·

ὕ. ἐπιτ. συνάψαντες ὅρκους ἐποίησαν, ὥστε ἐμμένειν αὐτοῖς τοὺς στρατηλάτας.

5) In editis erat: ἐξ ἐκείνου τὸ σῶμα καθώπλιζον.

*) ἤγουν ἀπὸ τῶν φ. et ἤγουν εἰς ἀνδρείαν e Gu. et Florr. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. interieci; ex iisdem dedi ἐμβάλλ. πρὸς αὐτ. ἔλ. pro προβάλλοντες προσηύδων ταῦτα. Iidem etiam θάρσος.

6) Aug. ἢ ἀντὶ τῆς εὐκλείας λ. κ. φ. καταλεῖψαι τῇ πατρίδι. unde Valck. scripsit: ἢ ἀντὶ τοῦ εὐκλείας λ. κ. φ. κ. τῇ πατρίδι. Vix opus. Gu. a m. pr. καὶ δοῦναι τῷ Ἄργει εὐκλεᾶ λόγον, ἀντὶ τοῦ φήμην, ἣν ἄλλοι δηλονότι φημίσουσιν ἐπὶ τῷ Ἄργει.

οἱ γὰρ νικῶντες εἴδωλον ἔστασαν τοῦ Διός. *ΖΗΝΟΣ ΒΡΕΤΑΣ*, τὸ εἴδωλον τοῦ Διὸς, ἢ αὐτὸς ὁ Ζεύς. Aug.

V. 1251. *ΤΡΟΠΑΙΟΝ.* εἰώθασιν οἱ παλαιοὶ, ὅτε ἐνίκων, τρόπαιον ἀνιστᾷν θεοῦ τινὸς εἴδωλον, καλοῦντες τοῦτον [7]) σωτήριον. Baroc. 74. Gu. m. 2.

V. 1252. *ΕΤΕΟΚΛΕΑ.* ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἐθάρσυνόν τε καὶ ἔλεγον. *ΕΤΕΟΚΛΕΑ Δ' ΑΥ.* πρὸς Ἐτεοκλέα ἔλεγον. MS. C.C.C. Gu. m. 1.

V. 1253. *ΣΚΗΠΤΡΩΝ ΚΡΑΤΕΙΣ.* κρατήσεις ἔδει εἰπεῖν· νῦν δὲ κρατεῖς εἶπε, τὴν μέλλουσαν νίκην ὡς ἐνεστῶσαν θείς· [8]) ἔθος γὰρ τοῖς ἐπιθυμοῦσιν ἰδεῖν τι, εἰ καὶ μήπω ἐκεῖνο συνέβη, ὡς παρὸν λέγειν. Baroc. 74. Gu.

V. 1255. *ΕΜΠΥΡΟΥΣ Τ' ΑΚΜΑΣ*, τὰς τοῦ πυρὸς ἀναδόσεις, καὶ τὰ φῶτα τὰ ἐκ τῶν ἐμπύρων ἀναφερόμενα, ἀφ' ὧν σημειοῦνται οἱ μάντεις. ἀκμὰς δὲ τὰς ἀναδόσεις, ἐπεὶ βιαιότατόν ἐστι τὸ πῦρ. ἢ τὰς ὀξύτητας τὰς ἐμπύρους, ἤτοι τοὺς ὀβελίσκους τοὺς πεπυρακτωμένους· καὶ γὰρ τῷ πυρὶ ἔθος ἐστὶν ἄνωθεν ἐπιφέρεσθαι. [9]) *ΕΜΠΥΡΟΥΣ Τ' ΑΚΜΑΣ*, τὰς ὀξύτητας τοῦ πυρὸς, τὰς ἐκ τῶν ὁλοκαυμάτων [10]) ἀναφερομένας. Baroc. 74. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

V. 1256. *ΡΗΞΕΙΣ Τ' ΕΝΩΜΩΝ.* τὰς τῆς χολῆς ῥήξεις ἐπεσκόπουν τὴν ὄψιν μεταφέροντες. τηροῦσι γὰρ οἱ μάντεις τὰς χολάς. Ἄλλως. *ΡΗΞΕΙΣ Τ' ΕΝΩΜΩΝ*, τῆς κύστεως τὸ στόμα ἐρίῳ δεσμοῦντες ἐπετίθεσαν τῷ πυρὶ, καὶ παρετήρουν, πῶς ῥαγήσεται, καὶ ποῦ τὸ οὖρον ἀκοντίσει. [1]) Σοφοκλῆς ἐν Μάντεσι, Τὰς μαλλοδετεῖς κύστεις. *ΥΓΡΟΤΗΤ' ΕΝΑΝΤΙΑΝ*, τὰ

7) Gu. τοῦτο.

8) Sic Gu. Deerat κρατεῖς et θείς.

9) Verba ἢ τὰς ὀξύτ. κ. τ. λ. ex Aug. addidit Valck. qui codex ita habebat: τὰς ἀναδόσεις, τῆς φλογὸς τὰ ἄκρα. Ἄλλως. τὰς τῆς φλογὸς ἀναδ. κ. τ. λ. Pro ὀβελίσκους habebat βελίσκους.

10) Gu. et Florr. ὁλοκαυτωμάτων, et post ἀναφερομένας subiiciunt: ἀφ' ὧν ἐσημειοῦντο οἱ μάντεις, ἐσκόπουν.

1) ἀκοντίσει ex Aug. restituit Valck. pro ἀκοντίζει. Idem recte in verbis Soph. τὰς μαλλοδέτους κύστεις, vesicas lana revinctas, legendum monuit. Nihil tamen mutat Brunck. p. 645.

περὶ τῶν ἐναντίων δηλοῦσαν, τὴν ἐπὶ τῶν ἐναντίων καὶ [2]) ἐχθρῶν ἀεὶ ταρασσομένην. οἱ γὰρ θύται περὶ τῶν ἐχθρῶν εἰ βουληθεῖεν μαντεύεσθαι, ἔχοντες χολὴν ἀφορῶσι· πικροὶ γὰρ οἱ ἐχθροί. ὑγρότητα δὲ λέγει αὐτὴν τὴν χολήν. ΥΓΡΟΤΗΤ' ΕΝΑΝΤΙΑΝ, τὴν τὰ περὶ τῶν ἐναντίων δηλοῦσαν, ἢ διὰ τὸ πικρὰν οὖσαν καλεῖσθαι γλυκεῖαν, ἢ ἐναντίαν, ὡς πρὸς τὸ πῦρ· ξηρὸν γὰρ τὸ πῦρ. τὸ δὲ ἑξῆς, μάντεις τὰ μῆλ' ἔσφαζον, ἐμπύρους τ' ἀκμὰς ἐνώμων, (κατὰ κοινοῦ γὰρ τὸ ἐνώμων) ἄκραν τε λαμπάδα ἐνώμων. ΥΓΡΟΤΗΤ' ΕΝΑΝΤΙΑΝ. σφάζοντες οἱ μάντεις [3]) πρόβατον, ὁπότε τινὰ ὄλεθρον ἢ νίκην τῶν αὐτῶν στρατευμάτων ἐβούλοντο σημειώσασθαι, τέμνοντες τοῦτο, τὸν μὲν μηρὸν περιειλοῦντες πιμελῇ ἐπὶ πῦρ ἐπετίθουν. καὶ, εἰ μὲν ἐξήφθη τὸ πῦρ, νικᾶν ἔλεγον, μὴ τούτου δὲ γενομένου, νικᾶσθαι. οὐ μόνον δὲ τοῦτο, ἀλλὰ καὶ τὴν κύστιν μεστὴν οὔρου ἐν τῷ στόματι ἐρίῳ δεσμοῦντες ἐπετίθουν τῷ πυρὶ, καὶ ἐπετήρουν πῶς ῥαγήσεται, καὶ ποῦ ἀκοντίσει τὸ οὖρον. καὶ εἰ μὲν εἰς αὐτοὺς, νικητὰς ἑαυτοὺς ἐκάλουν, εἰ δὲ εἰς τοὺς ἐναντίους, καταβολὴν αὐτῶν ἐμαντεύοντο. τὴν οὖν ἀκόντισιν τοῦ οὔρου ἐναντίαν ὑγρότητα λέγει. ἐπετήρουν δὲ ἁπλῶς καὶ τὸ ἄκρον τοῦ πυρὸς, τὴν μὲν ἔξαψιν τούτου νίκην, τὴν δὲ εἰς τοὐναντίον ὁρμὴν ἀπώλειαν καὶ φθορὰν σφῶν αὐτῶν λογιζόμενοι. τὸ δὲ ἐνώμων κατὰ συνεκδοχὴν εἰς τὰ τρία λάμβανε, εἴς τε τὸ ἀκμὰς, καὶ εἰς τὰς ῥήξεις, καὶ εἰς τὸ ἄκραν. Baroc. 74. Gu. m. 2.

V. 1257. ΑΚΡΑΝ ΤΕ ΛΑΜΠΑΔΑ, [4]) τὸ ἄκρον τοῦ πυρὸς, ὃ καλεῖται κέρκος, ἐσκόπουν. οἱ δὲ τὴν καρδίαν, διὰ τὸ εἶναι πυρώδη καὶ θερμήν. Ἄλλως. Τὴν οὐρὰν τοῦ ἱερείου· [5]) ἦν γὰρ δι' αὐτῆς μαντεία· καμπτομένη

2) Sic Aug. Vulgo deest καί. Idem pro ἔχ. χ. ἀφ. habet εἰς τὴν χολὴν ἀφ. Post χολὴν sequebantur haec: ἢ ἐναντίως (leg. ἐναντίαν, ὡς) πρὸς τὸ πῦρ· ξηρὸν γὰρ τοῦτο. quae in editis scholion sequens habet.

3) οἱ μάντεις om. Gu. tum habet εἰλοῦντες πιμελῇ εἰς πῦρ ἀνετίθουν. Baroc. περιειλ. πιμελῆς ἐπεὶ πῦρ ἐπετ. ἐπί corr. King.

4) Recte hic novi scholii initium facit Aug. qui haec sic exhibet: ἄ. τ. λ.] τουτέστιν τὸ ἄ. τ. π. ἐσκόπουν, ὃ καλ. κ.

5) Hoc scholion habent etiam Aug. Leid. Gu. Florr. 5. 6. 9.

γὰρ ὑπὸ τοῦ πυρὸς δυσχέρειαν ἐδήλου τοῦ πολέμου, ἁπλουμένη δὲ καὶ κάτω νεύουσα ἧτταν, ἀνατεινομένη δὲ εἰς ὕψος νίκην. οἱ δὲ ἄκραν λαμπάδα τὴν χολὴν λέγουσι, τὴν ἐν τῷ ἥπατι. σημεῖον γάρ ἐστι μαντικὸν τῆς νίκης τε καὶ ἥττης. Η ΔΥΟΙΝ, πραγμάτων ὁρισμοὺς, δηλώσεις. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. δύο πραγμάτων γνωρίσματα. Gu. m. 2.

V. 1258. ΚΑΙ ΤΑ ΤΩΝ ΗΣΣΩΜΕΝΩΝ. ἐνήλλαξε τὸ σχῆμα· εἰ γὰρ πρὸς τὸ σημεῖον ἀπεδίδου, κατὰ γενικὴν ἂν καὶ τοῦτο προὔφερεν. ὁ δὲ, ἀφεὶς τὴν ἀπόδοσιν ταύτην, καὶ τὰ τῶν ἡττωμένων, φησὶν, ἔχει, ὃ ταυτὸ δύναται τῷ καὶ τῶν ἡττωμένων ἔχει σημεῖον. Gu. m. 1. Florr. iidem.

V. 1259. ΣΟΦΟΥΣ, μαγικούς. ΣΟΦΟΥΣ, ἐπιτηδείους, ἐπαγωγούς. Gu. m. 1. πιθανούς. Gu. m. 2.

V. 1260. Η ΦΙΛΤΡ' ΕΠΩΙΔΩΝ, τῶν ἐπᾳδόντων ἀνθρώπων, ἃ ἐπάγουσα δύνασαι [6]) εἰς φιλίαν αὐτοὺς ἀγαγεῖν. ΦΙΛΤΡΑ ΕΠΩΙΔΩΝ, ἀντὶ τοῦ ἐπῳδὰς φίλτρων. φίλτρον τὸ φιλίαν ἐμποιοῦν, ὥςπερ μίσητρον τὸ ἐμποιοῦν μῖσος, καὶ φόβητρον τὸ φόβου ποιητικὸν, καὶ θέλγητρον τὸ παρακινοῦν εἰς τέρψιν. ἐνταῦθα δὲ φίλτρον ἀντὶ τοῦ φιλίας, ἵν' ᾖ, ἐπῳδὰς φιλίας, τουτέστιν εἰς φιλίαν συνάγειν δυναμένας. MS. C.C.C. Gu. m. 1. ΣΤΕΙΧ',

21. 56. 59. 76. Aug. ἦν γὰρ καὶ ἡ δι' αὐτῆς μαντεία, tum πρὸς δυσχ. ἐδήλου πολέμου. Gu. et Florr. τὴν οὐ. τ. ι. ἦν, φασὶν, ἐπὶ τοῦ πυρὸς ἐτίθουν· κἂν μὲν ἐκάμπτετο, δυσχ. αὐτοῖς ἐδήλου τοῦ πολ. hoc recepi pro σημαίνει δυσχ. πολ. melius Valck. etiam visum. Mox κάτω νεύουσα Leid. Florr. κ. νεύουσαν Aug. Gu. καταπνεύουσα Junt. Bas. e quo Barn. fecit κατανεύουσα. Pro νίκην Aug. εἰσφέρει νίκην. Verba οἱ δὲ ἀκρ. λαμπ. sqq. desunt in Gu. et Florr. In iis μαντικόν ex Aug. interiecit Valck. In fine Aug. haec addit: Ἄλλως. τὴν παρὰ τῶν ἐναντίων δηλοῦσαν. τὸ δὲ ἑξῆς· μάντεις et quae sequuntur supra usque ad ἐνώμων, tum post ἐνώμων, τὸ ἄκρον τῆς λαμπάδος, ἡ δύο πραγμάτων ὅρους ἔχει μὲν (leg. ἔχει· εἰ μὲν) ὀξὺ τὸ πῦρ ἔρχεται, νίκην δηλοῖ, εἰ δ' εἰς πλατὺν (leg. πλάγιον), ἧτταν.

6) Junt. Basil. ἢ ἐπάγ. δύναται. Correxit Barn. sed quum in Aug. esset, τῶν ἐπᾳδόντων ἀνδρῶν ἡ ἐπάδουσα δύναται εἰς φ. αὐτ. ἀγ., Valck. corrigendum censuit ἢ ἃ ἐπᾴδ. δύνασαι.

ΕΡΙΠΤΥΣΟΝ, ἀπέρχου, κώλυσον ἀπὸ τῆς χαλεπῆς ἔριδος τὰ τέκνα, ἐπεὶ ὁ πόλεμος μέγας ἐστί.

V. 1261. *ΑΜΙΛΛΗΣ*, φιλονεικίας.

V. 1262. *ΚΑΙ ΤΑΘΛΑ ΔΕΙΝΑ*, τὰ δεινὰ ἀγωνίσματα. *ΚΑΙ ΤΑΘΛΑ ΔΕΙΝΑ*, τὰ ἆθλα ἀμφοτέρων, ἤγουν τὰ ἔπαθλα, τὰ ἐπὶ τῇ νίκῃ γέρα. MS. C.C.C. Gu. m. 1. Ἔπαθλον γὰρ ἑτέρῳ ἔσται ἡ τοῦ ἑτέρου ἀπώλεια. MS. C.C.C. Gu. m. 2. ἆθλα τὰ ἐπὶ τῇ νίκῃ διδόμενα γέρα. λέγει οὖν ἐνταῦθα ὁ ἄγγελος τῇ Ἰοκάστῃ, ὅτι, ἐὰν νικήσῃ ἅτερος ἀδελφὸς τὸν ἕτερον καὶ ἀποκτάνῃ, σὺ, ἅτε μήτηρ, ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ νίκῃ καὶ τῷ θανάτῳ τοῦ υἱοῦ κλαύσεις πικρῶς. ἢ ἆθλα νοητέον τοὺς ἀγῶνας. εὕρηται γὰρ οὐδετέρως τὸ ἆθλον, ὡς ἔχει καὶ τὸ τοῦ Πινδάρου· εἰ δ' ἄεθλα γαρύεν, καὶ τὰ ἑξῆς. Baroc. 74. Gu. m. 2. 7)

V. 1264. *Ω ΤΕΚΝΟΝ, ΕΞΕΛΘ'*. ἔξελθε ἐκ τῶν οἴκων· οὐ γὰρ ἐν χορείαις καὶ παρθενώνων ἀναστροφαῖς ἡ παροῦσα τύχη συγχωρεῖ μένειν. νῦν οὐχ ἁρμόζει σοι αἰδεῖσθαι, οὐκ ἔστι καιρὸς αἰσχύνεσθαί σε νῦν. Aug. *ΔΟΜΩΝ ΠΑΡΟΣ*. τὸ πάρος ἐπίῤῥημα παρὰ ποιηταῖς ἐν χρήσει, ἐνίοτε μὲν τοπικὸν, ὡς ἐνταῦθα, ἐνίοτε δὲ χρονικόν. ἀπὸ τούτου τὸ παροίτερον καὶ τὸ παροίτατον. MS. C.C.C. Gu. m. 1.

V. 1265. *ΟΥΚ ΕΝ ΧΟΡΕΙΑΙΣ*. οὐ προχωρεῖ καὶ ἔρχεταί σοι κατάστασις ἐν χορείαις καὶ πανηγύρεσι δαιμόνων, οὐδὲ ἐν παρθενεύμασι καὶ παρθενικαῖς τέρψεσιν, ἤγουν 8) οὐκ εἰς τοῦτό σοι τὰ παρόντα καθέστηκεν, ὡς παρθενεύειν τε καὶ πανηγυρίζειν· τοὺς γὰρ ἀδελφοὺς μέλλοντας μονομαχεῖν κωλῦσαί σε δεῖ, μετ' ἐμοῦ ἰοῦσαν. ἢ τὸ κατάστασις ἀντὶ τοῦ οἰκονομία, ἵν' ᾖ οὕτως· ἡ οἰκονομία τῶν θεῶν οὐκ ἐν πανηγύρεσι καὶ τέρψεσιν ἐστί σοι νῦν. Baroc. 74. Gu. m. 2. *ΠΑΡΘΕΝΕΥΜΑΣΙΝ*, ὥςπερ θαλαττεύειν τὸ ἐν θαλάττῃ διάγειν, οὕτω καὶ παρθενεύειν 9) τὸ ἐν παρ-

7) Ultima εὕρηται γὰρ etc. e Gu. accesserunt. Idem supra pro ἀποκτάνῃ habet ἀποκτενεῖ et κλαύσῃ pro κλαύσεις.

8) Haec e Gu. accesserunt.

9) Sic Leid. et Gu. pro τὸ παρθενεύειν King. Mox etiam παρθενεύματα sine articulo edidit Valck. e Leid. Pro τῆς ἐν π. διαγωγῆς Gu. τῶν ἐν π. διαγωγῶν.

θενίᾳ διάγειν. ἐνταῦθα δὲ τὰ παρθενεύματα οὐ τὴν ἐν παρθενίᾳ διαγωγὴν δηλοῖ· εἰ γὰρ τοῦτο ἐδήλου, προετρέπετο ἂν ὁ λόγος ἀφίστασθαι αὐτὴν τῆς ἐν παρθενίᾳ διαγωγῆς, ὅπερ ἔξω τοῦ νῦν λόγου καὶ τῆς ὑποθέσεως, ἀλλὰ λαμβάνεται νῦν ταῦτα ἀντὶ τῆς ἁρμοζούσης καταστάσεως, ἐν παρθενίᾳ, ἵν' ᾖ ὁ λόγος οὕτως· ἡ κατάστασις τῆς τύχης οὐ προχωρεῖ σοι νῦν ἐν χορείαις, οὐδὲ ἐν τῇ ἁρμοζούσῃ καταστάσει τῆς παρθενίας. MS. C.C.C. Gu. m. 1. Leid.

V. 1266. *ΔΑΙΜΟΝΩΝ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ*, ἡ τύχη. ὁ δὲ νοῦς, ἔξιθι ἀπὸ τῶν οἴκων, ὦ τέκνον, 10) οὐ γὰρ ἐν χορείαις καὶ παρθενῶσιν ἡ παροῦσα τύχη προβαίνει σοι, ὥςτε καὶ ὄχλον διελθεῖν αἰδεσθῆναι. *ΔΑΙΜΟΝΩΝ*, τῆς τύχης. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. τῆς εἱμαρμένης. Gu. m. 2. Fl. 33. *ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ*, παῤῥησία. Gu. m. 2. παρουσία. Fl. 33.

V. 1268. *ΕΚΝΕΥΟΝΤΕ*, ἐκκλίνοντας. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. ὁρμῶντας, ἐκφερομένους. Gu. m. 2. ὁρμήσαντας, ἐκπίπτοντας, ἐκ μεταφορᾶς τῶν κολυμβούντων (sic). Fl. 33.

V. 1270. *ΤΙΝ', Ω ΤΕΚΟΥΣΑ*. τίνα, ὦ μῆτερ, καὶ νῦν ἑτέραν συμφορὰν ἐμοὶ τῇ φίλῃ ἀπαγγέλλεις· τὸ γὰρ φίλοις ἀντὶ τοῦ φίλῃ. ἢ φίλοις ἀντὶ τοῦ περὶ φίλων ἡμῖν, Ἐτεοκλέους καὶ Πολυνείκους. τὸ φίλοις διπλῶς νοητέον· ἢ τοῖς φίλοις, ἤγουν ἐμοὶ τῇ φίλῃ σοι θυγατρὶ, ἢ τοῖς φίλοις, ἤτοι Ἐτεοκλεῖ καὶ Πολυνείκει, τοῖς ἐμοὶ καὶ σοὶ προςφιλέσιν, ἵν' ᾖ οὕτως· τίνα, ὦ μῆτερ, ἔκπληξιν τοῖς φίλοις, τῷ Ἐτεοκλεῖ λέγω καὶ Πολυνείκει, νέαν καὶ νεωστὶ φανεῖσαν ἀΰτεῖς καὶ βοᾷς, τουτέστι τί νέον λέγεις περὶ τῶν φίλων, ὃ πᾶς τις ἀκούσας ἐκπλαγήσεται. Gu. m. 2. *ΤΙΝ', Ω ΤΕΚΟΥΣΑ*. ὦ μῆτερ, ἡ τεκοῦσά με, τίς ἐστιν ἡ καινὴ βοὴ, ἡ ἐκπληκτικὴ, ἣν βοᾷς ἡμῖν τοῖς φίλοις ἱσταμένη ἔμπροσθεν τῶν δωμάτων. MS. C.C.C. Gu. m. 1.

V. 1272. *ΕΡΡΕΙ*, φθείρεται. Gu. m. 1. Florr. ἐφθάρη. Gu. m. 2.

V. 1273. *ΑΙΧΜΗΝ ΕΙΣ ΜΙΑΝ*, εἰς μονομαχίαν καθεστήκασιν.

10) Valck. ἔξελθε τῶν οἰκείων et om. ὦ τέκνον, ac προβαίνει σοι. nescio unde. Nostrum est in Junt. Basil.

V. 1274. *ΟΙ 'ΓΩ*, ἐπίῤῥημα στεναγμοῦ. *ΤΙ ΛΕΞΕΙΣ, ΜΗΤΕΡ.* δέον εἰπεῖν, τί λέγεις, — εἶπε γὰρ, ὡς πρὸς ἀλλήλους μονομαχήσουσι, καὶ ἡ Ἀντιγόνη οὐκ ἐδεῖτο [1]) αὖθις ἀκούειν ἀκούσασα, — ὁ δὲ τί λέξεις εἶπεν, εἰκότως· δείκνυσι γὰρ ἐντεῦθεν τὴν Ἀντιγόνην τῇ τοῦ ἀκούσματος ὑπερβολῇ ἐκπλαγεῖσαν καὶ οὐ παραδεχομένην τοῦτο, ἀλλ' ὥςπερ κωφεύουσαν καὶ οὐ βουλομένην τοιαῦτα περὶ τῶν ἀδελφῶν ἀκούειν. συμβαίνει δὲ ἡμῖν τὸ τοιοῦτον, ὁπόταν τι παράδοξον ἐξαίφνης ἀκούωμεν. Baroc. 74. Gu. m. 2. *ΟΥ ΦΙΛ', ΑΛΛ' ΕΠΟΥ*, οὐ προςφιλῆ, ἀλλ' ἀκολούθει.

V. 1276. *ΟΥΚ ΕΝ ΑΙΣΧΥΝΗι ΤΑ ΣΑ.* γράφεται — οὐκ ἐν αἰσχύνῃ τάδε. ἤγουν τὰ παρόντα· τουτέστιν αἰσχύνην οὐκ ἔχουσι τὰ παρόντα, ἐκκρούουσι τὴν αἰσχύνην. Baroc. 74. Gu. m. 1.

V. 1278. *ΠΡΟΣΠΙΤΝΟΥΣΑ.* παρακαλοῦσα. *ΠΡΟΣΠΙΤΝ.* προςπίπτουσα καὶ δεομένη. Gu. m. 1. Florr.

V. 1279. *ΗΓΟΥ ΣΥ ΠΡΟΣ ΜΕΤΑΙΧΜΙ'*, ἡγεμόνευε, προηγοῦ, πρὸς τὸν μεταξὺ τῶν παρατάξεων τόπον, ἔνθα δηλονότι [2]) ἐγίνετο ἡ μονομαχία. Leid. Gu. m. 1. Florr. πρὸς τὸν τόπον τὸν μεταξὺ τοῦ πολέμου, ἔνθα ἦν τὸ μονομάχειον.

V. 1280. *ΕΠΕΙΓΕ*, σαυτὴν, ἤγουν ἐπείγου. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. *ΦΘΑΣΩ*, καταλάβω. Gu. m. 1. Florr. iidem.

V. 1281. *ΠΡΟ ΛΟΓΧΗΣ*, πρὸ τῆς μάχης. Gu. m. 1. Florr. iidem. *ΟΥ 'ΜΟΣ ΕΝ ΦΑΕΙ ΒΙΟΣ.* ἤγουν ἡ ἐμὴ ζωὴ ἐν φωτὶ ἔσται, ἀντὶ τοῦ ζῶσα ἐγὼ ἔσομαι, βλεπομένη. Baroc. 74. Gu. m. 1.

V. 1284—1307. *ΑΙ, ΑΙ.* Τὰ τοιαῦτα εἴδη τῶν χορῶν καλεῖται, ὡς εἴρηται, κατὰ σχέσιν. ἔστι δὲ τὸ παρὸν ᾆσμα μιᾶς στροφῆς. τὰ κῶλα δὲ τῆς μὲν στροφῆς ιε, καὶ τὰ τῆς ἀντιστροφῆς τοσαῦτα. Τὸ α ἀναπαιστικὴ βάσις,

1) Sic perspicue Gu. King. ἴδει τό. Correxit iam Valck. Idem Codex mox ὑπερβολῇ, quemadmodum pro ὑπερβολὴν Baroc. scribendum vidit King. Tum Gu. τοιαῦτα παρὰ τῶν ἀδ. ἀκ. mendose, et ὁπόταν τι παρὰ δόξαν ἐξ. ἀκ.

2) Sic Gu. pro δὴ Leid.

ἤτοι μονόμετρον. τὸ β ἀναπαιστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ γ ὅμοιον τῷ α, ἐξ ἀναπαίστων, οὐκ ἐκ σπονδείων, ὡς ἐκεῖνο. Τὸ δ τροχαϊκὸν ἰθυφαλλικὸν ἐκ τριῶν χορείων. * * * [3a]) Τὸ ζ τροχαϊκὸν πενθημιμερὲς, τοῦ πρώτου ποδὸς χορείου· εἰ δὲ βούλει, παιωνικὸν ἡμιόλιον. τὸ η ἀντισπαστικὸν μονόμετρον ὑπερκατάληκτον. τὸ θ ὅμοιον ἀντισπαστικὸν ἡμιόλιον. Τὸ ι καὶ ια ὅμοια τῷ ζ. τὸ ιβ ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ ιγ ὅμοιον καταληκτικὸν ἑφθημιμερές. τὸ ιδ ἰαμβικὸν ὅμοιον πενθημιμερὲς, ἐκ δύο χορείων, καὶ συλλαβῆς. τὸ ιε ὅμοιον δίμετρον βραχυκατάληκτον, τοῦ πρώτου ποδὸς χορείου, τοῦ δὲ δευτέρου ἀναπαίστου. ἑξῆς δὲ μετὰ τὰ κῶλα τῆς ἀντιστροφῆς ἐν ἐκθέσει σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερὲς στίχων τροχαϊκῶν τετραμέτρων καταληκτικῶν δύο. ἐχρήσατο δὲ τούτῳ διὰ τὴν σπουδὴν τοῦ Κρέοντος καὶ τοῦ δρόμου. ἐπὶ τῷ τέλει τῆς μὲν στροφῆς παράγραφος, τῆς δὲ ἀντιστροφῆς ὡςαύτως, τοῦ δὲ συστήματος κορωνίς. Baroc. 74. ὁ χορὸς διὰ τεσσάρων· διὰ τὸ καταλλάσσειν τοὺς πάσχοντας, διὰ τὸ παραμυθεῖσθαι τοὺς πάσχοντας, διὰ τὸ ἀναγγέλλειν τοὺς ἀνερχομένους ἐκεῖσε, καὶ διὰ τὸ μὴ καταλείπεσθαι διάκενον τὸ ἀκροατήριον. Aug. [3b])

3a) In scholiis ipsis haec posuit King. [Τὸ ε ἀντισπαστικὸν ἡμιόλιον ἐξ ἐπιτρίτου β καὶ ἰάμβου. τὸ ϛ ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐκ τριῶν χορείων.] Sed in nota ad h. v. „Scholia, inquit, de metro huius versiculi et partim sequentis in optimo codice desunt, ex eo quod haec verba (τριῶν χορείων) bis venirent; unde librarius minus cautus in posteriora verba oculos iniecit, et intermedia excidebant.“ Unde igitur petita dicas, quae in textu leguntur? e codice, opinor: at deesse scholia narrat K. Ipse ita locum supplet: τὸ ε παιωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐκ δύο κρητικῶν. τὸ ϛ ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐκ δύο χορείων καὶ πυῤῥιχίου διὰ τὴν ἀδιάφορον, quae omittenda erant ei, qui veterum tantummodo annotationes exhibere statuerat.

3b) Haec annotatio ad finem chori legebatur in codice, ex quo in nota 45. ad v. 1314. (1304. nostr. ed.) emendatam dedit Valck. legebatur enim ἀναγγελεῖν et διὰ μὴ καταλίπεσθαι διά. εν' τὸ ἀκρωατήριον. Idem post διὰ τὸ κατ. τοὺς πάσχοντας legendum coniicit, διὰ τὸ κατ. τοὺς διαφερομένους vel simile quid, dissidentes discordantesque reconciliandi gratia.

V. 1284—1287. *ΑΙ, ΑΙ.* φεῦ, φεῦ! ἔντρομον ὀρθίασιν τριχῶν ἔχω, *τρομερὰν φρένα*, ἤτοι ἔντρομον λογισμὸν, ἔχω, τουτέστιν ἐν φόβῳ εἰμί· διὰ δὲ τῆς ἐμῆς σαρκὸς οἶκτος ἦλθε διὰ τοὺς δύο παῖδας τῆς ἀθλίας μητρός.

V. 1285. *ΤΡΟΜΕΡΑΝ ΦΡΙΚΑΝ.* φρίκην τρόμου παραιτίαν. καὶ Πίνδαρος, (Pyth. 4, 144.) *Φρίσσοντας ὄμβρους*, τοὺς φρίσσειν ποιοῦντας. *ΤΡΟΜΕΡΑΝ*, τρόμου γεννητικὴν, καὶ τρομοποιὸν φόβον. Ἄλλως. τῇ φρικὶ τρομερὰν ἔχω τὴν φρένα. *ΦΡΙΚΑι*, φόβῳ. φεῦ, ἐπίφοβον φρένα ἔχω ἐν φόβῳ. Gu. m. 2.

V. 1286. *ΔΙΑ ΣΑΡΚΑ*, ἀντὶ τοῦ διὰ σαρκὸς, ὡς τὸ *διά τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα.* (Il. κ', 298.)

V. 1287. *ΕΛΕΟΣ.* ἔλεός με εἰσῆλθε καὶ οἶκτος ὁ περὶ τῆς Ἰοκάστης διὰ τὰ δίδυμα τέκνα. *ΕΛΕΟΣ ΕΜ.* τουτέστιν ἐλεῶ τὴν δειλαίαν μητέρα. Baroc. 74. Gu. m. 2.

V. 1288. *ΔΙΔΥΜΑ ΤΕΚΕΑ.* τοῦτο τινὲς σολοικισμὸν ἡγήσαντο· ἔδει γὰρ εἰπεῖν, διδύμων τεκέων πότερον ἄρα ποῖον αἱμάξει; νῦν οὐδὲ πρὸς τὸ ῥητὸν ἀπήντησεν, ἀλλὰ πρὸς τὸ νοητόν. 4) *ΔΙΔΥΜΑ ΤΕΚΕΑ.* δέον δὲ εἰπεῖν, ποῖον τῶν διδύμων τεκέων, δίδυμα τέκεα εἶπεν ὀρθόπτωτον. λάβε οὖν τὸ διὰ σάρκα ἐμὴν ἔλεος ἔρχεται τῆς δειλαίας μητρὸς διὰ μέσου, καὶ σύνταξον πρὸς τὸ ἄνω οὕτως· ἐπίφοβον φρένα ἔχω, ποῖος τῶν ἀδελφῶν θανατώσει τὸν ἕτερον. Gu. m. 2. *ΠΟΤΕΡΟΣ ΑΡΑ*, ὁποῖος ἀπὸ τῶν δύο ποίου αἱμάξει τὴν ὁμογενῆ δέρην. τὸ ἑξῆς· πότερος ἄρα πότερον αἱμάξει τὴν ὁμογενῆ δέραν, ὁμογενῆ ψυχὰν δι' ἀσπίδων, δι' αἱμάτων. *ΠΟΤΕΡΟΣ ΑΡΑ ΠΟΤΕΡΟΝ ΑΙΜΑΞΕΙ.* πότερος ἄρα πότερον αἱμάξει διὰ πολέμου, διὰ φόνου, τὸ συγγενὲς λέγω σῶμα, τὴν συγγενῆ ψυχήν; ὁμογενῆ γὰρ τοῖς ἀδελφοῖς τὰ σώματα καὶ αἱ ψυχαὶ τῶν ἀδελφῶν. θέλουσαι οὖν αἱ τοῦ χοροῦ αὐξῆσαι τὸ πάθος ταῦτα ἐπάγουσιν, ὡς εἰ ἔλεγον, ὁπότερος ἂν αὐτῶν τὸν ἕτερον αἱμάξῃ, οὐ τὸν τυχόντα ἄνθρωπον αἱμάξει, ἀλλ' ἀδελφὸν, οὗ

4) Ultima *πότερον ἄρα* etc. ex Aug. addidit Valck. deleto tamen *οἶκτον*, quod verbis *πρὸς τὸν νοητόν* (sic codex) adhaeserat. Pro *νῦν οὐδὲ* rectius usset *νῦν δὲ οὐ*.

τὸ σῶμα καὶ ἡ ψυχὴ ὁμογενῆ εἰσὶν αὐτῷ. τὸ δὲ ἰώ μοι πόνων, καὶ ἰὼ Ζεῦ, καὶ ἰὼ γᾶ, διὰ μέσου. 5)

V. 1289—1295. *ΙΩ ΜΟΙ ΠΟΝΩΝ.* φεῦ μοι τῶν παρόντων πόνων. ὦ Ζεῦ, ὦ γῆ, ποῖον τῶν ἀδελφῶν ἰαχήσω καὶ θρηνήσω ἐγὼ ἡ τάλαινα νέκυν διὰ φόνων καὶ πολέμου, συγγενικὴν δέρην καὶ κεφαλὴν, συγγενικὴν ψυχήν; συγγενεῖς δὲ ὁ Ἐτεοκλῆς καὶ Πολυνείκης τῷ χορῷ, ὡς Φοίνικες τὸ ἀνέκαθεν. ἢ τὸ *ὁμογενῆ δέρην* καὶ *ὁμογενῆ ψυχὴν*, ἤτοι ἀδελφικὴν, ἵνα συντάξῃς πρὸς τὸ *πότερος ἄρα πότερον αἱμάξει*; Baroc. 74. Gu. m. 2. 6)

V. 1289. *ΠΟΤΕΡΟΝ ΑΡΑ.* ποῖον ἄρα τῶν νεκρῶν ἀπολλύμενον θρηνήσω;

V. 1296. *ΦΕΥ ΔΑ, ΦΕΥ ΔΑ.* τὸ δᾶ ἀντὶ τοῦ γῆ Δωρικῶς. Baroc. 74. 7) *ΦΕΥ ΔΑ*, ἀντὶ τοῦ φεῦ φεῦ. 8) ἡ δᾶ συλλαβὴ Ἀττικῶς πλεονάζει, ὡς ἐπὶ τοῦ ἦσθα καὶ φῆσθα. Ἄλλως. οἱ μὲν ἓν μέρος λόγου ἀνέγνωσαν τὸ φεῦ δᾶ, ὡς ἐν παρολκῇ τοῦ δᾶ, ἔνιοι δὲ ἀντὶ τοῦ φεῦ δὴ, τι-

5) Haec tamquam e Baroc. 74. petita dederunt King. et Valck. at erant etiam in Junt. Basil. Barn. cum levi varietate: legebatur enim: *ὁμογ. γὰρ σώματα τοῖς ἀδ. καὶ αἱ ψ.* tum deerat *οὖν* post *θέλουσαι*, denique *ὡς εἰ ἔλεγεν* pro *ἔλεγον*. Ultima tantum *τὸ δὲ ἰώ μοι π.* etc. e Baroc. et Gu. ubi totum hoc est a m. pr. accesserunt.

6) Huius scholii priorem partem, *φεῦ μοι τῶν π. π. — συγγενικὴν ψ.* in paraphrasi, reliqua inter scholia posuit King. Secutus est Valck. In Gu. omnia cohaerent.

7) In Gu. a m. pr. et Florr. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. *δὴ ἡ γῆ Δωρικῶς, ἀφ' οὗ Δημήτηρ, ἤγουν γῆ μήτηρ.*

8) Sic Aug. pro *φεῦ γῆ*. Quae post *ἄλλως* sequuntur, habet etiam Flor. 33. cum Aug. Idem postea omittit *οἱ δέ*, quod inter *φεῦ δᾶ* et *ὡς ἐν παρ.* legebatur. Ex August. ultima vox emendata est a Valck. quum legeretur *παρὰ τὸ τὸ ὕδ. π. ἅμα.* Flor. *πηδή. γίνεται δὲ πη[γ]δὴ παρὰ τὸ πηδῶ, καὶ [γ]δημήτηρ παρὰ τὸ γῆ.* Verba *τινὲς δὲ — πηγή* leguntur etiam in Gu. a m. 2. Verissimum fortasse, quod Flor. 33. habet: *ἐπίῤῥημα βαρβάρων θρήνων.*

νὲς δὲ ἀντὶ τοῦ φεῦ γῆ, κατὰ πάθος μεταβληθέντος τοῦ γ εἰς τὸ δ, ὡς ἐν τῷ Δημήτηρ, πηγὴ, πηδὴ, παρὰ τὸ τὸ ὕδωρ πηδᾷν ἄνω.

V. 1297—1299. *ΔΙΔΥΜΟΙ ΘΗΡΕΣ*, διπλοῖ θῆρες, ψυχαὶ φονικαὶ, ὁ Ἐτεοκλῆς λέγω καὶ Πολυνείκης, κινούμενοι ἐπ' ἀλλήλους ἐν πολέμῳ ὅσον οὔπω αἱμάξουσι πτώματα πολεμικὰ, ἤγουν αὐτίκα πεσοῦνται ὑπ' ἀλλήλων σφαγέντες. Baroc. 74. Gu. m. 2.

V. 1298. *ΔΟΡΙ ΠΑΛΛΟΜΕΝΑΙ*, ἀντὶ τοῦ τὸ δόρυ κατ' ἀλλήλων πάλλουσαι, ἢ ἐπὶ πόλεμον κινηθεῖσαι. *ΔΟΡΙ ΠΑΛΛ.* πολέμῳ ἐνθουσιῶσαι. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

V. 1299. *ΠΕΣΕΑ.* τὰ πτώματα θέλει εἰπεῖν, ὅτι πεσόντες αἱμάξουσι [9]) τὰ σώματα. πέσεα οὖν ἀντὶ τοῦ πεσήματα, πτώματα. *ΠΕΣΕΑ*, πτώματα διὰ τῆς μάχης ὅσον οὔπω ᾑμαγμένα ποιήσουσιν. Gu. m. 1. Florr. iidem.

V. 1300. *ΤΑΛΑΝΕΣ*, δυςτυχεῖς εἰσὶν, ὅτι εἰς ἐνθύμησιν μονομαχίας ἦλθον. *ΤΑΛΑΝΕΣ.* διὰ τί ἄρα ἐπῆλθον οἱ τάλανες ἐπὶ φρένα μονόμαχον, ἤγουν διὰ τί μονομαχεῖν ἠβουλήθησαν; Baroc. 74. Gu. m. 2.

V. 1301—1303. *ΒΟΑι ΒΑΡΒ.* θρηνήσω τοῖς νεκροῖς ἐν δάκρυσιν ἐν βοῇ βαρβαρικῇ θρῆνον ἐκ στεναγμοῦ γινόμενον, διὰ φροντίδος ὄντα τοῖς ζῶσιν. Baroc. 74. Gu. m. 2.

V. 1301. *ΒΟΑι ΒΑΡΒΑΡΩι.* τῇ ἐμαυτῆς φωνῇ [10]) τῇ βαρβάρῳ τὴν ἐπιστένακτον βοὴν τῶν νεκρῶν, οἷον τὴν ἐπὶ τοῖς νεκροῖς σὺν στεναγμῷ προςφερομένην βοὴν μέλλουσαν τοῖς δάκρυσι θρηνήσω, τουτέστιν ἐπιμελῶς δακρύσασα θρηνήσω.

V. 1303. *ΜΕΛΟΜΕΝΑΝ*, ἀντὶ τοῦ μέλουσαν. ἢ

9) Sic Aug. pro αἱμάζουσι. tum idem codex: πέσεα οὖν ἀντὶ τοῦ πεσήματα σώματα, ἤγουν πτώματα.

10) φωνῇ. Sic Aug. pro φησί. idem in fine δακρύουσα θρηνήσω. Verba τὴν ἐπὶ τοῖς ν. σὺν στ. προςφ. β. sunt etiam in Gu. a m. 2.

ἐπιμελουμένην τῶν νεκρῶν [1]) καὶ θεραπεύουσαν τὰς τούτων ψυχάς.

V. 1304. *ΣΧΕΔΟΝ ΤΥΧΑ.* τὸ σχεδὸν καὶ τὸ πέλας ἐκ παραλλήλου. [2]) ἡ κατ' αὐτοὺς τύχη τοῦ φόνου πλησίον ἐστὶ, τουτέστιν ὅσον οὔπω γνωσόμεθα, πῶς ἐκβήσεται αὐτοῖς τὸ μονομάχιον. *ΣΧΕΔΟΝ ΤΥΧΑ ΠΕΛΑΣ ΦΟΝΟΥ.* ἡ τύχη καὶ ἡ εἱμαρμένη τοῦ φόνου τῶν ἀδελφῶν ἐγγύς ἐστι. τὸ σχεδὸν γὰρ καὶ τὸ πέλας ἐκ παραλλήλου. ἢ τὸ σχεδὸν ἀντὶ τοῦ ἄντικρυς, ἵν' ᾖ οὕτως· ὁ εἱμαρμένος τοῖς ἀδελφοῖς φόνος ἄντικρυς πλησίον ἐστίν. Bar. 74. Gu. m. 2.

V. 1305. *ΚΡΙΝΕΙ ΦΑΟΣ*, τὸ σήμερον δηλονότι, ἡ παρεστῶσα ἡμέρα διδάξει τὸ πέρας, καὶ τὸ μέλλον, ἤγουν τὸ ἀποβησόμενον. *ΚΡΙΝΕΙ Φ.* ἡ παρεστῶσα ἡμέρα διακρινεῖ τὸ μέλλον. Aug. *ΦΑΟΣ*, ἡ ἡμέρα ἡ παροῦσα. Gu. a m. pr. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. *ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ*, τὸ ἀποβησόμενον. Gu. Florr. iidem. συμβήσεσθαι, ἤγουν ὅσον οὔπω γνωσόμεθα, πῶς ἐκβήσεται αὐτοῖς τὸ μονομαχεῖον. Gu. m. 2. [3])

V. 1306 sq. *ΑΠΟΤΜΟΣ ΑΠ.* ὁ φόνος τῶν ἀδελφῶν οὐκ ἐν εἰωθότι πολέμῳ γινόμενος οὐκ ἔστιν εὐτυχὴς, ἀλλὰ δυςτυχὴς ὡς ἐξ Ἐριννύων συμβεβηκὼς, ἃς ἐπήγαγεν Οἰδίπους διὰ τὰς ἀράς. Gu. m. 2. *ΑΠΟΤΜΟΣ*, διὰ τὸ ἀσυνήθως γεγονέναι. Gu. m. 2.

V. 1307. *ΕΝΕΚ' ΕΡΙΝΝΥΩΝ.* ὡς τῶν Ἐριννύων ἐπιπεμπουσῶν τὰ φαῦλα τοῖς ἀνθρώποις, ἢ διὰ τὰς ἀρὰς τοῦ Οἰδίποδος, καὶ τὰς ἐπηκόους Ἐριννῦς.

1) Sic Aug. pro μελλομένην τοῖς ν. Gu. m. 1. et Florr. νεκρῶν ἐπιμελουμένην ἤγουν νεκροῖς ἁρμοδίαν.

2) Valck. ex Aug. addidit τὸ αὐτό, quod alias cum ἐκ παραλλ. iungi non solet. Idem mox ὅσον οὐδέπω.

3) King. in paraphr. e Baroc. ἡ παροῦσα ἡμέρα δηλώσει τὸ μέλλον συμβήσεσθαι τούτοις. quod idem est in margine interiore Gu. a m. 2. quum reliqua sint inter versus adscripta. μονομαχεῖον hic, quod in edito scholio erat μονομάχιον. Inde ortum, quod in Aug. legebatur μοναχεῖον.

V. 1308. *ΑΛΛΑ ΓΑΡ ΚΡ.* τὸ ἑξῆς· ἀλλὰ παύσω τοὺς παρεστῶτας θρήνους· ὁρῶ γὰρ Κρέοντα τόνδε ἐρχόμενον δεῦρο πρὸς τοὺς δόμους κατηφῆ. Gu. m. 1. Baroc. 74. *ΣΥΝΝΕΦΗ*, στυγνὸν, κατηφῆ. *ΣΥΝΝ.* σκυθρωπόν. Gu. m. 2. Fl. 33.

V. 1310. *ΟΙΜΟΙ ΤΙ ΔΡΑΣΩ.* αἱ περίοδοι αὗται στίχων εἰσὶν ἰαμβικῶν τριμέτρων κε. ἐπὶ ταῖς ἀποθέσεσι καὶ τῷ τέλει παράγραφος.

V. 1310. *ΟΙΜΟΙ, ΤΙ ΔΡΑΣΩ.* ἵνα δόξῃ φιλόπατρις [4]) ὁ Κρέων, καὶ μὴ μόνον τοῦ παιδὸς λόγον ποιεῖσθαι, φησὶ, τίνος ἄρξομαι θρῆνον ποιούμενος, τοῦ παιδὸς ἢ τῆς πόλεως; καίτοι εἰδὼς, ὅτι διὰ τὸν θάνατον τοῦ παιδὸς εὐτυχεῖ τὰ τῆς πόλεως· μικρὸν γὰρ ὕστερον εἰπὼν, Ἐμός τε γὰρ παῖς ὄλωλεν, ἐπελάθετο εἰπεῖν, πόλις τε, εἰς τὸ λυπεῖν μὲν διὰ πένθος ἐμμείνας, τῆς δὲ κολακείας ἀτελέστερον ἐάσας τὴν μνήμην.

V. 1311. *ΣΤΕΝΩ ΔΑΚΡΥΣΑΣ*, στενάζω, θρηνήσω μετὰ δακρύων. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. *ΠΕΡΙΞ ΕΧΕΙ ΝΕΦΟΣ*, ἀντὶ τοῦ περιέχει τὸ πλῆθος τῶν πολεμίων. Gu. m. 1. [5])

V. 1312. *ΔΙ' ΑΧΕΡΟΝΤΟΣ ΙΕΝΑΙ*, ἀντὶ τοῦ διὰ θανάτου ἔρχεσθαι. Gu. m. 1. διὰ μέσου τοῦ θανάτου, δι' ἀπωλείας. Ἀχέρων γὰρ ποταμὸς ἐν ᾅδου. Gu. m. 2. [6]) ὥςτε ἐν μέσῳ τοῦ θανάτου εἶναι αὐτὴν, ὥςτε διαπέμπεσθαι διὰ τοῦ Ἀχέροντος τὴν πόλιν, καὶ ἐν μέσῳ τοῦ θανάτου αὐτὴν εἶναι. Fl. 35. Ἀχέρων ποταμὸς ἐν τῷ ᾅδῃ ἀπὸ τοῦ ἄχη ῥέειν. Fl. 59. Ἀχέρων ποταμὸς ἐν ᾅδῃ ἀπὸ τοῦ α στερητικοῦ μορίου, καὶ τοῦ χαίρω. Fl. 21.

4) Aug. *φιλόπολις*, quod praetulit Valck. Paulo post idem codex *τοῦ παιδὸς ἢ τῆς π.* pro *καὶ τῆς π.* quemadmodum legendum vidit King. Extrema *εἰς τὸ λυπεῖν κ. τ. λ.* ex Aug. addidit Valck. sed addito *διὰ* ante *πένθος*.

5) In editis erat tantum *νέφος, πλ. τῶν πολ.* Totum in MS. C.C.C. ut in Gu. legi suspicor, etsi ex eo vv. *ἀντὶ τοῦ περιέχει* tantum dedit Piersius.

6) King. e Baroc. dedit: *δι' ἀπώλ. Ἀχ. γὰρ π. ἐν ᾅ. ἀντὶ τοῦ διὰ θ.*

V. 1313. *ΕΜΟΣ ΤΕ ΓΑΡ ΠΑΙΣ.* εἰπὼν, πότερον ἐμαυτὸν ἢ τὴν πόλιν θρηνήσω; καὶ τὴν αἰτίαν εὐθὺς ἀποδεδωκὼς, δι' ἣν ζητεῖ τὴν πόλιν θρηνεῖν, ὅτι περιέχει αὐτὴν πλῆθος πολεμίων, περὶ ἑαυτοῦ δὲ οὐδὲν αὐτίκα εἰπὼν, ἐπαναλαμβάνει ὕστερον καὶ ἀποδίδωσι τὴν αἰτίαν καί φησι· καὶ γὰρ ὁ ἐμὸς παῖς ὄλωλεν ὑπὲρ [7]) τῆς γῆς ἀποθανών. MS. C.C.C. Gu. m. 1.

V. 1314. *ΑΝΙΑΡΟΝ.* ἀνιαρὸν, τὸ λύπην ἔχον, καὶ λυπηρὸν ὁμοίως, καὶ ἀργαλέον. Baroc. 74. Gu. m. 1.

V. 1315. *ΚΡΗΜΝΩΝ ΕΚ ΔΡΑΚΟΝΤΕΙΩΝ.* ὡς τοῦ Μενοικέως παρὰ τὸν τάφον, ἔνθα ἦν ὁ δράκων, κατακρημνίσαντος [8]) ἑαυτόν. Ἄλλως. Δεῖ νοεῖν ἔσω τῶν τειχέων τὸν σηκὸν τοῦ δράκοντος εἶναι. πῶς γὰρ εἶχε τὸ σῶμα ἀναλαβεῖν ὁ Κρέων, τῶν πολεμίων παρακαθημένων; ἀπὸ δὲ τοῦ τείχους ἔῤῥιψεν ἑαυτὸν ὁ παῖς εἰς ἐπίδειξιν τῆς ὑπὲρ τῆς πατρίδος προθυμίας. *ΕΛΩΝ*, ἀνελόμενος, βαστάσας. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 76.

V. 1316. *ΑΥΤΟΣΦΑΓΗ.* ταῖς αὐτοῦ χερσὶν ἐσφαγμένον.

V. 1317—1321. *ΒΟΑι ΔΕ ΔΩΜΑ.* θρηνεῖ δ' ὁ ἐμὸς οἶκος πᾶς, ἀντὶ τοῦ πάντες οἱ ἐν τῷ ἐμῷ οἴκῳ θρηνοῦσιν· [9]) ἐγὼ δὲ ὁ γέρων μεθήκω, ἤγουν μετέρχομαι, ζητῶ, τὴν ἐμὴν ἀδελφὴν τὴν γραῖαν τὴν Ἰοκάστην, ὅπως τὸν ἐμὸν παῖδα οὐδαμῶς ὄντα λούσῃ καὶ προθῆται, ἤγουν κεκοσμημένον ἐπὶ θρόνῳ προδείξῃ. χρὴ γὰρ τὸν οὐ τεθνηκότα τιμᾶν τὸν ὑποχθόνιον θεὸν, ἤγουν τὸν Ἅιδην, τιμὰς διδόντα τοῖς ἀποθανοῦσι, ἤγουν διὰ τοῦ διδόναι τιμὰς τοῖς ἀποθανοῦσιν. Baroc. 74. Gu. m. 1. Florr.

7) *ὑπέρ.* Sic Gu. quomodo legendum vidit King. pro *ὑπό.*

8) Sic Valck. ex Aug. correxit vulgatum *κατακρημνίσας.* Gu. etiam a m. 2. *ὡς τοῦ M. περὶ τὸν σηκὸν* (hoc rectius), *ἔνθα ἦν ὁ δρ. ἔσω τῶν τειχῶν κατακρημνίσαντος ἑαυτόν.*

9) Verba *ἀντὶ τοῦ — θρηνοῦσιν* King. bis dedit, e Baroc. 74. in paraphrasi, ubi om. *ἐμῷ*, et e MS. C.C.C. in scholiis, ubi om. *οἱ* ante *ἐν τῷ ἐ.* Pro *ἐπὶ θρόνῳ* Gu. et Florr. *ἐπὶ θρήνῳ.* Ultima *ἤγουν* (*διὰ τοῦ δ.* e Gu. et Florr. sumta, in quibus *διὰ τοῦ* e Florr. scribere malui, quam *διὰ τὸ δ.* e Gu.

V. 1318. *ΜΕΤΑΣΤΕΛΛΩΝ.* μετακαλέσων.

V. 1319. *ΛΟΥΣΗι,* ἐνταφιάσῃ· ἔθος γὰρ ἦν τοὺς βασιλεῖς οὕτω θάπτεσθαι. Aug. 10)

V. 1322 sq. *ΒΕΒΗΚΕΝ.* ἀπῆλθεν ἡ ἀδελφὴ ἡ σὴ, Κρέον, ἔξω δόμων, καὶ ἡ παρθένος Ἀντιγόνη κοινῇ ὁδοιπορίᾳ τῆς μητρὸς, ἤγουν ἀπῆλθεν ἅμα τῇ μητρὶ ἀπερχομένη. MS. C.C.C. Gu. m. 1. 1)

V. 1323. *ΚΟΡΗ ΤΕ.* τὸ ἑξῆς· κόρη τε Ἀντιγόνη κοινῇ ἐξόδῳ τῆς μητρὸς, ἅμα τῇ μητρὶ καὶ ἡ Ἀντιγόνη ἐξῆλθε.

V. 1324. *ΠΟΙ,* ποῦ βέβηκε. ποῖ, ἐπὶ ποῖον τόπον. MS. C.C.C. Gu. m. 1. *ΚΑΠΙ ΠΟΙΑΝ ΣΥΜΦΟΡΑΝ.* συμφορὰν ἐνταῦθα λέγει τὴν συντυχίαν ἁπλῶς 2) ἢ τὸ συμβεβηκός. *ΚΑΠΙ Π. Σ.* καὶ ἐπὶ ποίαν τὴν συντυχίαν; δήλου μοι. MS. C. C. C. Gu. m. 1.

V. 1325. *ΜΟΝΟΜΑΧΩι ΜΕΛΛΕΙΝ ΔΟΡΙ.* τὰ ἑαυτῆς τέκνα δορὶ μονομάχῳ, ἀντὶ τοῦ ἀντιπαρατάξει, ἣν αὐτοὶ ἀντιπαρατάξονται πρὸς ἀλλήλους μονομαχοῦντες. Ἄλλως. Μονομαχῶ, ὅταν μόνος μόνῳ μάχομαι, καὶ μονομαχία τὸ πρᾶγμα, καὶ μονομάχος ὁ μόνος μόνῳ μαχόμενος· ἐνταῦθα δὲ τὴν ἀντιπαράταξιν λέγει μονομάχον, οὐχ ὅτι αὐτὴ μονομαχεῖ, ἀλλὰ θέλει δηλοῦν ἀντιπαράταξιν, ἣν ὁ Ἐτεοκλῆς καὶ ὁ Πολυνείκης πρὸς ἀλλήλους μονομαχοῦντες ἀντιπαρατάξονται, ὥςπερ ἐν ἄλλοις λέγει ζωὴν φιλότεκνον, ἣν μετὰ τοῦ 3) φιλεῖν τὰ ἑαυτῶν τέκνα τινὲς ἀνύουσιν.

10) Praefigebantur in MS. ἐκκομίσῃ δὴ μόνα, quod quid sibi velit, intelligitur e Gu. in quo a m. 2. ἐκκομίσῃ, δημοσιεύσῃ, ἐνταφιάσῃ, δημόσια θάψῃ. Quod sequebatur in editis: εὐσεβεῖν] τιμᾶν τὸν χθόνιον θεόν, supra iam adfuit.

1) In Gu. priori versui suprascripta sunt tantum ἀπῆλθεν et ἡ supra σή. In altero vs. King. habet ἀπῆλθεν post Ἀντιγόνη, et ὁδοιπορείᾳ.

2) ἁπλῶς e Gu. et Florr. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

3) μετὰ τοῦ φιλεῖν. Sic Gu. pro μετὰ φιλεῖν, quod King. dedit e MS. C.C.C. Valck. coni. ἐν τῷ φιλεῖν. Ceterum hoc scholion μονομαχῶ, ὅταν μ. κ. τ. λ. in Gu. hoc signo ∴ ✢, quod ubique ad finem scholii appictum est, i. e. asterisco, a superiore separatur. Hinc Ἄλλως addidi.

Τὸ πᾶν οὕτως· ἤκουσεν μέλλειν τὰ ἑαυτῆς τέκνα ὑπὲρ τῶν βασιλικῶν δόμων, ἤγουν ἕνεκα τῆς βασιλείας, εἰς πόλεμον ἥξειν ἀντιπαρατάξει μονομάχῳ. MS. C.C.C. Gu. m. 1.

V. 1326. *ΕΙΣ ΑΣΠΙΔ᾽ ΗΞΕΙΝ,* εἰς μάχην, εἰς συμβολήν.

V. 1327. *ΝΕΚΥΝ ΤΟΙ,* ἀντὶ τοῦ τὸ νεκρὸν σῶμα τοῦ παιδὸς ἐμοῦ ἐπιμελείας ἠξίουν. *ΑΓΑΠΑΖΩΝ,* ἐπιμελούμενος, περιέπων. Aug. Gu. m. 1. τιμῶν, φιλοφρονούμενος. Gu. m. 2.

V. 1328. *ΟΥΚ ΕΙΣ ΤΟΔ᾽ ΗΛΘΟΝ.* οὐκ εἰς τόδε ἔφθασα, εἰς τὸ γνωρίσαι, οὐκ ἐπὶ τοῦτο παρεγενόμην, ὥςτε καὶ τάδ᾽ εἰδέναι. *ΟΥΚ ΕΙΣ ΤΟΔ᾽ ΗΛΘΟΝ.* εἶπεν ἂν ἑνὶ λόγῳ, οὐκ ἦλθον εἰς γνῶσιν τούτου, οὗ λέγεις, ἤγουν οὐκ ἔγνων τοῦτο· νῦν δὲ διαιρεῖ, καὶ φησὶν, οὐκ ἦλθον εἰς τοῦτο, εἶτα ὥςπερ ἑρμηνεύων, ποῖον τοῦτο λέγει, ἐπάγει λέγων, ὥςτε καὶ τάδε εἰδέναι. Baroc. 74. Gu. m. 1.

V. 1329. *ΑΛΛ᾽ ΟΙΧΕΤΑΙ.* ἀλλὰ γίνωσκε, ὅτι ᾤχετο, ἤγουν ἀπῆλθεν. MS. C.C.C. Gu. m. 1. et 2. πάλαι, πρὸ ἱκανῆς ὥρας. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

V. 1330. *ΔΟΚΩ,* νομίζω. Gu. m. 1. Florr. *ΑΓΩΝΑ* ἤγουν τὴν μονομαχίαν. Gu. m. 1. Florr. κίνδυνον. Gu. m. 2. *ΨΥΧΗΣ,* ζωῆς, αἵματος. Gu. m. 2.

V. 1331. *ΗΔΗ ΠΕΠΡΑΧΘΑΙ.* τὸ παρὰ τοῖς κοινοῖς, ἕως ἄρτι τελειῶσθαι (l. τετελ. . .) ὑπὸ τῶν παίδων τοῦ Οἰδίποδος. Gu. m. 1. Florr. *ΗΔΗ,* ἄρτι. Gu. m. 2. *ΠΕΠΡΑΧΘΑΙ,* διηνύσθαι. Gu. m. 2.

V. 1332. *ΟΙΜΟΙ, ΤΟ ΜΕΝ ΣΗΜ.* ἐκ τοῦ προςώπου τοῦ ἀγγέλου στοχάζεται τὰ λεχθησόμενα. *ΟΙΜΟΙ ΤΟ ΜΕΝ Σ.* ἰδὼν τὸν ἄγγελον κατηφῆ ἐρχόμενον ἦλθεν εἰς ὑπόνοιαν τοῦ κακοῦ καὶ ἀπῴμωξεν, εἶτα ἐπάγει καὶ τὴν αἰτίαν, δι᾽ ἣν ᾤμωξε, καὶ φησίν· ἰδοὺ, τὸ σημεῖον τόδε ὁρῶ, κατηφὲς ὄμμα καὶ πρόςωπον ἀγγέλου ἐρχομένου (Gu. ἐρχόμενον), ὃς πᾶν ἀγγελεῖ τὸ πραχθέν. 4) Gu. m. 1. Fl. 6. 59. 76.

4) τὸ πραχθὲν ad τὸ δρώμενον adscriptum est etiam in editis.

V. 1335—1339. *Ω ΤΑΛΑΣ ΕΓΩ.* Τὰ τοιαῦτα εἴδη καλεῖται, ὡς εἴρηται, ἑτερόστροφα· εἰσὶ δὲ τοῦ μὲν πρώτου συστήματος στίχοι τροχαϊκοὶ, διὰ τὴν τοῦ ἀγγέλου σπουδὴν, τετράμετροι καταληκτικοὶ ε. Baroc. 74.

V. 1336. *ΟΥΚ ΕΥΠΡΟΣΩΠΟΙΣ.* προοιμίοις οὐ καλοῖς, οὐκ εὐσχήμοσι. *ΟΥΚ ΕΥΠΡΟΣΩΠΟΙΣ ΦΡΟΙΜΙΟΙΣ.* Εὐπρόσωπον μειράκιον, ἤγουν εὐειδὲς, καὶ ἀπὸ τούτου εὐπρόσωπος λόγος ὁ πιθανὸς καὶ ἀρεστὸς φαινόμενος. οὕτω λέγεται καὶ τὸ εὐπρεπὲς, πρότερον μὲν ἐπὶ εἴδους, οἷον εὐπρεπὴς ἄνθρωπος, εὔστολος καὶ καλὸς καὶ μετὰ πρέποντος παραστήματος ἔχων τὴν τῶν μελῶν ἁρμονίαν· εἶτα καὶ εὐπρεπὴς σκῆψις, ἡ ἁρμοδία καὶ εὐπροσωπος δοκοῦσα, καὶ εὐπρεπὴς λόγος. ἐνταῦθα δὲ οὐκ ἐν εὐπροσώποις φησὶ φροιμίοις, ἀντὶ τοῦ οὐκ ἐν ἀγαθοῖς, μεταφέρων τὴν λέξιν ἐφ᾽ ἕτερον σημαινόμενον παρὰ τὰ προειρημένα· ὅτι μὲν γὰρ τὸ ἐν μειρακίῳ εὐπρόσωπον ἄλλο τι ἐστὶ, παντί που δῆλον. δοκεῖ δὲ καὶ τὸ ἐν ἄλλοις λόγοις ἁπλῶς εὐπρόσωπον ἕτερόν τι εἶναι παρὰ τὸ ἐνταῦθα· ἐκεῖ μὲν γὰρ τὸ εὐπρόσωπον τὸ πιθανὸν φαίνεσθαι τὸν λόγον παρίστησι καὶ μηδὲν δοκοῦντα ἔχειν, ὅθεν ἂν αὐτοῦ [5]) τις ἐπιλάβοιτο, οὐκέτι δὲ καὶ τοιοῦτον αὐτὸν εἶναι ἀσφαλίζεται, ἤγουν ἀνεπίληπτον· ἐνταῦθα δὲ τὸ μὴ ἀγαθὰ εἶναι τὰ προοίμια ἀκριβῶς παριστᾷ. MS. C.C.C. Gu. m. 1.

V. 1337. *Ω ΤΑΛΑΣ, ΔΙΣΣΩΣ.* τὸ ὦ τάλας δεύτερον βοῶ· θρηνητικὸν δὲ τὸ ἦθος. [6])

V. 1338. *ΠΡΟΣ ΠΕΠΡΑΓΜ.* Ἀποφατικῶς, ἢ ἐρω-

5) *αὐτοῦ τις.* Sic perspicue Gu. ut coniecit Valck. pro *αὐτόν τις.* Sic supra cod. *ἀρεστὸς φαιν.* pro *ἀρετὸς* et paulo post *ἐντ. δὲ οὐκ ἐν εὐπροσώποις*, ubi *δὲ* et *ἐν* om. C.C.C. ultimum coniectura assecutus erat King.

6) Pro *θρην. δὲ τὸ ἦ.* Aug. *καὶ τὸ ἦθος διὰ τὸ μέγα φέρειν τὸ κακόν.* Leg. *τὸ ὦ τάλας δεύτ. βοῶ διὰ τὸ μέγα φέρειν τὸ κακόν. θρην. δὲ τὸ ἦ.* Fl. 33. *τὸ τάλας φησὶν, ἐπεὶ καὶ πρότερον εἶπεν ὦ τάλας, τουτέστι καὶ δὶς τὸ αὐτὸ βοῶ διὰ τὸ μεγάλα φέρειν κακά.* In Gu. supra vv. *μεγ. γὰρ φ. κ.* ista scripta sunt: *διὰ τὸ μεγ. φ. κακά.*

τηματικῶς, πρὸς τοῖς εἰρημένοις πήμασι λέγεις φέρειν ἕτερα; [7]) *ΠΡΟΣ ΠΕΠΡΑΓΜ.* τοῦ Μενοικέως. Fl. 33.

V. 1339. *ΕΝ ΦΑΕΙ,* ἐν τῷ φωτὶ, τουτέστιν ἐν σωτηρίᾳ. συνήθως δὲ ὁ Εὐριπίδης ἐν ἑνὶ στίχῳ προειπὼν τῆς συμφορᾶς τὸ κεφάλαιον, καταστατικώτερον ὕστερον διηγεῖται τὸ πᾶν. *ΟΥΚΕΤ᾽ ΕΙΣΙ.* οὐδαμῶς εἰσὶν ἐν φωτὶ, ἤγουν ἠφανίσθησαν. Gu. m. 1. Florr.

V. 1340 sq. *ΑΙ, ΑΙ.* Ἡ ἑξῆς στροφὴ κώλων β. τὸ α ἰαμβικὸν μονόμετρον βραχυκατάληκτον. τὸ β σύνθετον ἐκ δύο παιωνικῶν ἡμιολίων. Baroc. 74.

V. 1341. *ΜΕΓΑΛΑ ΜΟΙ ΘΡ.* συμφορὰς λέγεις μεγάλας ἐπ᾽ ἐμοὶ καὶ τῇ πόλει. Gu. m. 1. Florr.

V. 1342. *Ω ΔΩΜΑΤ᾽.* τὸ ἑξῆς σύστημα στίχων ἰαμβικῶν τριμέτρων γ. Baroc. 74. *ΤΑΔΕ.* τὸ τάδε ἢ πρὸς τὸ εἰςηκούσατε, ἢ πρὸς τὸ δώματα, τὸ δὲ παίδων πρὸς τὸ Οἰδίπου. Baroc. 74. Gu. m. 2. [8])

V. 1343. *ΠΑΙΔΩΝ.* λείπει ἡ περί· τὰ περὶ τῶν παίδων κατὰ τὴν αὐτὴν συμφορὰν ὀλωλότων;

V. 1344. *ΩΣΤ᾽ ΕΚΔΑΚΡΥΣΑΙ Γ᾽.* καὶ ἤκουσαν, [9]) ὥςτε δακρῦσαι, εἰ αἴσθησιν εἶχον τὰ οἰκήματα. *ΩΣΤ᾽ ΕΝΔΑΚΡ.* εἰ ἐφρόνει τὰ οἰκήματα, ἐδάκρυσεν ἂν τὰς συμφοράς. Aug.

V. 1345 sq. *ΟΙΜΟΙ ΞΥΜΦΟΡΑΣ.* Ἡ ἑξῆς στροφὴ κώλων β. τὸ α ἐπιχοριαμβικὸν τρίμετρον καταληκτικὸν, ἐξ ἐπιτρίτου τετάρτου, χοριάμβου καὶ κρητικοῦ. τὸ β ἴαμβος τρίμετρος. Baroc. 74. *ΒΑΡΥΠΟΤΜΩΤΑΤΑΣ,* τῆς βαρυποτμωτάτης ἤγουν δυςτυχεστάτης. πότμος καὶ δαίμων τὸ αὐτό. καὶ δυςδαίμων, καὶ δύςποτμος δηλοῖ τὸ αὐτὸ καὶ (ἔστι δὲ add. MS. C.C.C.) βαρυδαίμων καὶ βαρύποτμος πάλιν τὸ αὐτό. ἔστι δὲ βαρυδαίμων ὁ βαρεῖαν ἔχων τύχην, δυς-

7) Gu. a m. pr. et Florr. *ἐπὶ ταῖς ἄλλαις βλάβαις ταῖς γενομέναις λέγεις φέρειν ἕτερα κακὰ μεγάλα. τί δέ ἐστιν ὃ λέγεις;*

8) In Baroc. deerat prius *ἢ*, et pro *τὸ δὲ παίδων* erat *ἢ*.

9) Puto: *ναὶ, ἤκουσαν ἄν.* Certe Gu. a m. 2. suprascriptum habet *ναὶ εἰςήκουσαν.* et in marg. a m. pr. *ἤκουσαν ἂν, εἰ φρον. ἐτύγχ. ἤγουν εἰ αἴσθησιν εἶχον.*

δαίμων δὲ ὁ κακὴν ἔχων τύχην· κακὴ δὲ τύχη καὶ βαρεῖα ταυτὸν, ὥςτε καὶ δυςδαίμων καὶ βαρυδαίμων ταυτόν. μέγα δὲ γίνεται τὸ τμω, διὰ τὸ μέτρον μὲν, ὅμως οὐκ ἀλόγως, ἐπεὶ ἡ πρὸ αὐτοῦ συλλαβὴ δύναται μακρὰ εἶναι ἡ αὐτὴ καὶ βραχεῖα. MS. C.C.C. Gu. m. 1.

V. 1347. *ΕΙ ΚΑΙ ΤΑ.* Τὸ ἑξῆς σύστημα στίχων ἰαμβικῶν τριμέτρων γ. Baroc. 74. *ΕΙ ΚΑΙ ΤΑ ΠΡΟΣ ΤΟΥΤ. ΕΙΔ. Κ.* τί ἐρεῖς; [10]) *ΕΙ ΚΑΙ — ΕΙΔΕΙΗΣ*, γνωρίσαις, τί ἐρεῖς δηλονότι; Gu. m. 1. Florr. ἔτι μᾶλλον βοήσῃ τοῦτο. Gu. m. 2.

V. 1348. *ΔΥΣΠΟΤΜΩΤΕΡΑ*, δυςτυχέστερα.

V. 1350. *ΑΝΑΓΕΤ' ΑΝΑΓΕΤΕ.* ἡ τελευταία στροφὴ κώλων β. τὸ α ἀντισπαστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐξ ἀντισπάστου ἑξασυλλάβου καὶ διϊάμβου, διὰ τὴν ἀδιάφορον. τὸ β ὅμοιον τρίμετρον ὑπερκατάληκτον ἐξ ἀντισπάστου, διϊάμβου, διτροχαίου καὶ συλλαβῆς. ἐπὶ ταῖς ἀποθέσεσι τῶν στροφῶν καὶ συστημάτων παράγραφος. Baroc. 74. *ΑΝΑΓΕΤΕ*, ὑψοῦτε θρῆνον, καὶ κτύπον λευκοπηχέων χειρῶν. τὸ ἀνάγετε ἀπὸ κοινοῦ. *ΑΝΑΓΕΤΕ*, ἀνεγείρετε, ἄνω ἄγετε τοὺς κτύπους τοὺς ἐκ τῶν λευκοπηχῶν χειρῶν γινομένους. Fl. 33.

V. 1351. *ΕΠΙ ΚΡΑΤΑ ΤΕ ΛΕΥΚΟΠΗΧΕΙΣ ΚΤΥΠΟΥΣ.* λευκοπήχεις ἂν λέγοι τοὺς διὰ τῶν λευκοπηχέων χειρῶν, ἵνα ἐκ τοῦ ποιοῦντος τὸ ποιούμενον λέγῃ· ἐν γὰρ ταῖς συμφοραῖς αἰκιζόμεθα τὸ σῶμα, ὡς ἂν ἐξ αὐτῶν διδαχθέντες μὴ χρῄζειν τοῦ σώματος, ἀλλὰ ἀπαλλαγῆναι τοῦ βίου, μάλιστα δὲ ἐπὶ τοῖς κεφαλαίοις, [1]) ὡς ἂν ἐπὶ κεφαλαιωδεστάτῳ καὶ αἰσθητικωτάτῳ τοῦ σώματος μέρει. Aug.

V. 1352. *Ω ΤΛΗΜΟΝ.* αἱ περίοδοι αὗται στίχων εἰσὶν ἰαμβικῶν τριμέτρων ἀκαταλήκτων ρκη, ὧν τελευταῖος Τῇδ' ἐξέβησαν, οἱ δὲ δυςτυχέστατοι. ἐπὶ ταῖς ἀποθέσεσι παράγραφος, ἐπὶ δὲ τῷ τέλει κορωνίς. [2]) Bar. 74.

V. 1352 sq. *Ω ΤΛΗΜΟΝ.* ὦ ἀθλία Ἰοκάστη, οἷον

10) Barn. addidit, ἢ τριτάλας γένοιο δηλονότι, ex ingenio, ut videtur.

1) Recte Valck. em. ἐπὶ τῇ κεφαλῇ. Sed nihil videtur intercidisse.

2) Aug. addit: λείπει γὰρ ἡ διά. et praeterea habet διὰ τὸ αἴνιγμα τ. Σ. Gu. a m. pr. ὦ τλ. Ἰ. οἷον τέλος τῆς ζωῆς καὶ τῶν σῶν γ. ὑπέμ. καὶ οἵους δηλονότι αἰνιγμοὺς, ἤγουν οἷα αἰνίγματα τῆς Σφ. ὑπέμεινας; et a m. 2. οἷον τέλος τῆς ζωῆς ἔσχες διὰ τόν τε σὸν παράνομον γάμον, καὶ τὰ Σφιγγὸς αἰνίγματα, ἃ Οἰδίπους εὑρὼν ξυνεγένετό σοι;

τέλος τοῦ βίου καὶ τῶν γάμων ὑπέμεινας διὰ τοὺς αἰνιγμοὺς τῆς Σφιγγός.

V. 1355. *ΑΡΑΣ Τ' ΑΓΩΝΙΣΜ' ΟΙΔΙΠΟΥ*, τὸ κατάραμα. τουτέστιν, εἰπέ μοι, πῶς ἀπέβη ἡ κατάρα τοῦ Οἰδίποδος. *ΑΡΑΣ Τ' ΑΓ.* ὁ ἐκ τῆς ἀρᾶς τοῦ Οἰδίποδος τοῖς παισὶν ἀγὼν, ὁ ἐκ τῆς ἀρᾶς πόλεμος· ἐκ γὰρ τοῦ Οἰδίποδος ταῦτ' ἐνόσουν· ἢ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἀρᾶς τοῦ πατρός. *Οὐ μάτην ἄρα*, φησὶν, ὁ *Οἰδίπους κατηράσατο· εἰς ἔργον γὰρ ἐχώρησαν αἱ ἀραί.* [3]) Aug. ἀγώνισμα ὁ ἀγὼν, ἤγουν ἡ πρᾶξις αὐτὴ τοῦ ἀγῶνος, ὥςπερ βάδισμα ἡ πορεία, καὶ ᾆσμα ἡ ᾠδή. ὥςπερ δὲ λέγεται ἔργον ἡ πρᾶξις, λέγεται δὲ καὶ τὸ πραττόμενον πρᾶγμα, οὕτω λέγεται ἀγώνισμα καὶ τὸ ἀποβαῖνον ἔργον ἀπὸ τοῦ ἀγῶνος, ὃ βούλεται δηλοῦν ἐνταῦθα· ἤγουν καὶ τὸ ἀνυσθὲν ἔργον τῆς κατάρας (τῶν καταρῶν Gu.) τοῦ Οἰδίποδος, τουτέστιν ὃ ἤνυσεν ἡ κατάρα τοῦ Οἰδίποδος. MS. C.C.C. Gu. m. 1. ὁ γὰρ φόνος ἀγώνισμα καὶ οἷον κατόρθωμα ἦν τῶν Οἰδίποδος ἀρῶν. Gu. m. 2.

V. 1356. *ΤΑ ΜΕΝ ΠΡΟ ΠΥΡΓΩΝ ΕΥΤΥΧΗΜΑΤΑ* γινώσκεις· λέγει δὲ τὴν νίκην, ἣν ἐνίκησαν πρὸ τῶν πυλῶν [4]) τῆς πόλεως.

V. 1357. *ΟΙΣΘ' ΟΥ.* τινὲς εἰς τὸ οὐ στίζουσιν· οὐκ οἶσθα, φησὶ, τὰ πρὸ τῶν πύργων εὐτυχήματα· μακρὰ γάρ εἰσί. Ἄλλως. τειχέων περιπτυχαὶ περιφραστικῶς τὰ τείχη, ἐκ τοῦ οἷον περιπτύσσεσθαι καὶ κυκλοῦν τὴν πόλιν· περιλαμβάνονται γὰρ αἱ πόλεις τοῖς τείχεσι. [5]) καλῶς δὲ καὶ διὰ πιθανῆς ἀφορμῆς τὰ προειρημένα ὑπὸ τοῦ πρώτου ἀγγέλου ἐσιώπησεν. ἡ δὲ διάνοια· τὰ μὲν πρὸ τῶν τειχῶν

3) Ista, οὐ μάτην ἄρα — αἱ ἀραί, alio loco legebantur in cod. huc retulit Valck.

4) Articulum addidi e Gu. qui haec habet a m. pr.

5) Haec a v. ἄλλως, hic loco non suo collocata ratus, post finem scholii reiecit Valck., nimia cod. Aug. optimi scilicet, reve-

εὐτυχήματα τῆς πόλεως, ὡς ἐνικήσαμεν κοινῇ τοὺς Ἀργείους δηλαδὴ, οἶδας· οὐ γὰρ μακρὰν τὰ τείχη, ὡς μὴ πάντα σε εἰδέναι. ΟΥ ΜΑΚΡΑΝ ΓΑΡ. οὐ μακρὰν γάρ εἰσι (οὐ μ. ἧς Mosqu.) τοῦ τόπου δηλονότι, ἔνθα ἐγένετο ἡ νίκη, (οἱ περίβολοι τῶν τειχῶν, ἔνθα ἦσθα add. Gu. Fl.). Mosqu. D. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

V. 1358. *ΩΣΤ' ΟΥΧ ΑΠ.* ὥστε μὴ εἰδέναι σε πάντα τὰ πραττόμενα. Gu. m. 1. Florr. iidem.

V. 1359. *ΕΠΕΙ ΔΕ ΧΑΛΚ.* ἐπεὶ δὲ σιδηροῖς ὅπλοις ἐκοσμήσαντο τὸ σῶμα, ἀντὶ τοῦ τὰ σώματα, τουτέστιν, ἐπεὶ ὡπλίσαντο. Baroc. 74. Gu. m. 1.

V. 1360. *ΝΕΑΝΙΑΙ* ἀντὶ τοῦ οἱ παῖδες. Gu. m. 1.

V. 1361. *ΕΣΤΗΣΑΝ ΕΛΘ.* ἐλθόντες εἰς τὸ μέσον τοῦ μεταιχμίου ἔστησαν. Baroc. 74. Gu. m. 1.

V. 1362. *ΩΣ ΕΙΣ ΑΓ.* γράφεται μονομάχου τ' ἀλκὴν δ. προῆλθον εἰς τὸ μέσον, ὡς εἰς ἀγῶνα δορὸς καὶ ἀλκὴν μονομαχίου. 6) *ΜΟΝΟΜ. Τ' ΑΛΚ. Δ.* ἤγουν 7) εἰς μάχην ἀντιπαρατάξεως μονομάχον, ἣν αὐτοὶ δηλονότι ἔμελλον ἀντιπαρατάξασθαι, πρὸς ἀλλήλους μονομαχοῦντες. Baroc. 74. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

V. 1364—1369. *ΒΛΕΨΑΣ Δ' ΕΣ ΑΡΓΟΣ*, ἤγουν τὸν νοῦν ἐκεῖσε ἔχων, ἀφῆκεν εὐχὰς ὁ Πολυνείκης λέγων· ὦ σεβασμία Ἥρα, σός εἰμι· ἐπολιτογραφήθην γὰρ παρὰ σοὶ, ἐμαυτῷ ζεύξας, ἀντὶ τοῦ εἰς ζεῦξιν λαβὼν, τὴν παῖδα τοῦ Ἀδράστου, καὶ οἰκῶ τὴν σὴν χθόνα. δὸς, ὦ Ἥρα, ἐμοὶ κτεῖναι τὸν ἀδελφὸν καὶ καθαιμάξαι τὴν ἐμὴν δεξιὰν νικηφόρον, τὴν ἀντήρη, ἤτοι τὴν ἐκείνῳ ἐναντίαν. κακίστην

rentia ductus. At diversa a prioribus hic proditur sententia. Idem e cod. dedit: καλῶς οὖν καὶ διὰ π. ἀ. e quibus καὶ servavi. Sunt haec etiam in Gu. sic scripta: διὰ πιθ. ἀ. κ. τ. λ. πρῶτον om. Aug. Paulo post Valck. e cod. καθὸ ἐνικ. κ. τοὺς Ἀ. δηλ. pro ὡς ἐνικ. δηλ. τοὺς Ἀργ. Hoc est etiam in Gu. ὡς ἐνικ. κοινῇ τοὺς Ἀ. sine δηλαδή. Tum Aug. πόθεν δὲ οἶμαί σε εἰδέναι· οὐ μακρὰν γάρ εἰσι τὰ τείχη, omissis, quae sequuntur.

6) Praefixi scholio edito, quod in Flor. 33. ei praefixum legitur, King. autem ad sequens scholion e Baroc. retulit. Deest in Gu. quippe qui μονομάχον τ' ἀ. δ. in textu habet.

7) Pro ἤγουν Gu. καί. Barocc. utrumque coniungit, ἤγουν καὶ εἰς μ.

αἰτῶ νίκην τὸν ἀδελφὸν φονεῦσαι. ἄκρως δὲ δηλοῖ ἦθος ἀνδρὸς μεμφομένου ἑαυτὸν ἐπὶ ὠμότητι.

V. 1364. *ΒΛΕΨΑΣ Δ' ΕΣ ΑΡΓΟΣ.* εἰς Ἄργος δὲ βλέψαι λέγει τὸν Πολυνείκην, οἷον ἐπὶ τὸν στρατὸν τῶν Ἀργείων, ἢ εἰς τὸ κλίμα τοῦ Ἄργους. 8) ὡς Ἀργεῖος δὲ τῇ Ἀργείᾳ εὔχεται καὶ πατρῴα θεᾷ Ἥρᾳ. Aug.

V. 1367. *ΑΝΤΗΡΗ*, ἐπιῤῥηματικῶς ἀντὶ τοῦ κατὰ τὴν ἀντιπαράταξιν. 9) MS. C.C.C. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. ἐξ ἐναντίας ὁρμῶσαν. Gu. m. 2.

V. 1368. *ΔΕΞΙΑΝ ΝΙΚΗΦΟΡΟΝ.* δεξιὰν χεῖρα νικηφόρον γενομένην. MS. C.C.C. Gu. m. 1. Florr. iidem.

V. 1369. *ΑΙΣΧΙΣΤΟΝ*, παροιμία. Gu. m. 1. Florr. iidem.

V. 1370. *ΠΟΛΛΟΙΣ Δ' ΕΠΗιΕΙ.* τοσαῦτα, φησὶν, ἐπῄει δάκρυα τοῖς πολλοῖς, ὅση τῆς τύχης 10) ἡ συμφορὰ τοῖς μονομαχοῦσι, τουτέστι συμφώνως τῇ κατ' αὐτοὺς τύχῃ ἐδάκρυον οἱ ἐκτός. Ἄλλως. πολλοῖς δὲ ἐπῄει δάκρυα τῆς τύχης ὅση. λείπει γὰρ τὸ ἕνεκεν τῆς τύχης, ἡλίκη 1) ἦν. *ΠΟΛΛΟΙΣ Δ' ΕΠ.* πολλοῖς δάκρυα ἐπήρχετο τὴν τύχην αὐτῶν ἐννοοῦσιν ὅση ἦν. Ἄλλως. Πολλοὶ δὲ τῶν λεγομένων ὑφ' αὐτῶν 2) τῆς δυστυχίας αὐτῶν τὸ μέγεθος ἐδάκρυον. Aug. ἕνεκα τῆς τύχης τῶν ἀθλίων ἀδελφῶν,

8) Sic Valck. vulg. em. εἰς τὴν κλίμακα τοῦ Ἄ. prob. Bast. comm. palaeogr. p. 821. In cod. legebatur etiam: ὡς ἀργείοις δὲ τ. ἀ. ἔρχεται καὶ πατρῷα θεὰ ἥρα. Gu. habet a m. 2. διὰ τοῦ νοὸς, ὡς ἐνταῦθα τιμωμένης τῆς Ἥρας.

9) Sic Gu. et Florr. Piersius dedit παράταξιν.

10) τῆς τύχης e coniectura Kingii, quam confirmat Flor. 33. Ex eodem recepi ἡ συμφορὰ pro ἣν συμφ. Idem mox τουτέστι σύμφωνα τῇ κατ' αὐτ. οἱ ante ἐκτὸς excidit apud Valck. In Flor. sequebantur haec: οἱ τῆς τύχης αὐτοῦ διὰ τὴν τύχην, τουτέστι διὰ τὴν δυστυχίαν, ὁπόση αὐτοῖς περιέσται. Leg. οἱ δὲ τῆς τ. αὐτ. διὰ τὴν τ.

1) ἡλίκη. Sic e coniectura dedi pro ἡ δίκη. Sed praeterea scribendum videtur: λ. γὰρ τὸ ἕνεκεν, ἕνεκεν τ. τ.

2) Haec quid sibi vellent, exputare nequibat Valck. Fortasse leg. ὑπὸ τῶν λεγομένων ὑπ' αὐτοῦ τ. δ. αὐτοῦ τὸ μ. ἐδ. In sq. dedi τῆς δυστυχίας pro αὐτῆς δυστ.

ὅση ἦν καὶ ὁποία· διὰ τὸ μέγεθος τῆς δυστυχίας. MS. C.C.C. ἤγουν διὰ τὸν ὄγκον τῆς δυστυχίας· τὸ γὰρ δακρύειν διὰ τὴν ποσότητα τῆς δυστυχίας, ὄγκον πάντως ἐμφαίνει τῆς δυστυχίας. Baroc. 74. Mosqu. D. Gu. m. 1.

V. 1371. *ΚΑιΒΛΕΨΑΝ.* οἰκτρὸν γὰρ θέαμα μονομαχοῦντας ἀδελφοὺς ἰδεῖν, οἷς καὶ τὸ νικᾶν [3]) καὶ τὸ ἡττᾶσθαι δεινὸν ἦν. Ἄλλως. ἀντὶ τοῦ πλάγια βλέψαντες καὶ φοβερά. ἐμφαίνεται ὁ κατὰ ἀλήθειαν θυμὸς πικρίαν ἐνδεικνύμενος διὰ τοῦ βλέμματος. *ΔΙΑΔΟΝΤΕΣ ΚΟΡΑΣ,* πρὸς ἀλλήλους διαβιβάσαντες τὸ βλέμμα. MS. C.C.C. Gu. m. 1.

V. 1372. *ΧΡΥΣΑΣΠΙΔΟΣ,* πολεμικῆς. Fl. 59.

V. 1373. *ΗΥΞΑΤ' Ω.* καὶ οὗτος νῦν εἰς τὸ ἱερὸν τῆς Ἀθηνᾶς ἀποβλέψας τὸ ἐν Θήβαις. *ΗΥΞΑΤΟ,* λέγων. Gu. *ΚΟΡΗ,* θυγάτηρ. idem.

V. 1374. *ΗΜΙΝ,* ἐμοί. Gu. *ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΝ,* νικηφόρον. Gu.

V. 1375. *ΕΣ ΣΤΕΡΝ' Α. — ΒΑΛΕΙΝ,* λέγω βαλεῖν αὐτὸ εἰς τὰ στέρνα τοῦ ἐμοῦ ἀδελφοῦ ἀπὸ τῆςδε τῆς ὠλένης, ἤγουν τῆς χειρός. Gu. m. 1. MS. C.C.C.

V. 1377. *ΕΠΕΙ Δ' ΑΦΕΙΘΗ.* ἐπὶ τῶν ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας οὔπω ἐχρῶντο τῇ σάλπιγγι Ἕλληνες, ἀλλ' οὐδὲ ἐπὶ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου. Ὅμηρος δὲ αὐτὸς μὲν οἶδε σάλπιγγα, οὐ ποιεῖ δὲ σάλπιγγι χρωμένους τοὺς ἥρωας. πρῶτος δὲ Ἀρχώνδας [4]) συμμαχῶν τοῖς Ἡρακλείδαις ἤγαγε τὴν Τυρσηνικὴν σάλπιγγα εἰς Ἕλληνας. ἐχρῶντο οὖν κατὰ τὸ παλαιὸν ἐν τοῖς πολέμοις ἀντὶ σαλπιγκτῶν πυρφόροις· οὗτοι δὲ ἱεροὶ ἦσαν Ἄρεως, ἑκατέρας στρατιᾶς προηγούμενοι μετὰ λαμπάδος, ἣν ἀφιέντες εἰς τὸ μεταίχμιον ἀνεχώρουν ἀκίνδυνοι· [5]) καὶ οὕτω συνέβαλλον αἱ στρατιαί. ἐσώζοντο

3) Sic Valck. ex Aug. pro τὸ ἡττᾷν. Idem omisit ἦν ante ἰδεῖν. Sequenti scholio in Florr. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. praefixa legebantur ἀντὶ τοῦ πλ. βλ. καὶ φοβ. quae ad διαδόντες κόρας spectantia addidi. Ex iisdem et Aug. scripsi ὁ κατὰ ἀλ. θ. pro καὶ κατὰ ἀλ. θ.

4) Sic Valck. pro Ἀρχίδας. vid. Schol. Soph. Ai. 14. Suidas sub κώδων.

5) Gu. m. 1. Florr. 5. 6. 9. 21. 56. 76. Mosqu. D. πυρφόροι

δὲ οἱ πυρφόροι, ὡς ἱεροὶ τοῦ θεοῦ, εἰ καὶ πάντες ἀπώλοντο· ὅθεν παροιμία ἐπὶ τῶν ἄρδην ἀπολλυμένων, Οὐδὲ πυρφόρος ἐσώθη. Ἄλλως. Πυρσὸς ἐστὶν ἡ λαμπὰς, ἣν ἀνατείνουσιν ἐν νυκτὶ σημεῖον τοῦ χρῆναι πολεμεῖν. *ΕΠΕΙ Δ' ΑΦΕΙΘΗ ΠΥΡΣΟΣ.* πρὶν εὑρεθῆναι τὴν σάλπιγγα πρὸς τοὺς πολέμους λαμπάσιν ἐχρῶντο σημείῳ τοῦ κατάρξασθαι τῆς μάχης, ἃς ἔφερον δύο ἱερεῖς Ἄρεος, ἐξ ἑκατέρων ὄντες τῶν στρατευμάτων, οὓς καὶ μόνους ἀθώους ἐν μάχαις εἴων· ὅθεν καὶ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἄρδην ἀπολλυμένων λεγομένη, Οὐδὲ πυρφόρος ἐσώθη. ὕστερον δὲ πρὸς τοὺς Ἰταλικοὺς πολέμους Τυρσηνοὶ τὴν σάλπιγγα εὗρον, ὅθεν καὶ Τυρσηνικὴ σάλπιγξ κέκληται. ἐν δὲ τοῖς Ἐτεοκλέους χρόνοις καὶ λαμπάσι καὶ σάλπιγξιν ἐχρῶντο. δῆλον δὲ ἐκ τοῦ πρόσθεν εἰρημένου τῷ ποιητῇ (v. 1102.)· π α ι ὰ ν δ ὲ κ α ὶ σ ά λ π ι γ γ ε ς ἐ κ ε λ ά δ ο υ ν ὁ μ ο ῦ. Baroc. 74. Leid. Gu. m. 2. [6]) *ΠΥΡΣΟΣ ΩΣ ΤΥΡΣΗΝΙΚΗΣ,* ἀντὶ τοῦ μεγάλως, ὡς τῶν Τυρσηνικῶν γεγωνότερον τῇ σάλπιγγι χρωμένων. ὁ δὲ νοῦς· ἐπειδὴ ἀφείθη τὸ σημεῖον, ὡς Τυρση-

ἦσαν (οἱ add. Mosqu.) ἱεροὶ τοῦ Ἄρεος ἑκατέρας στρατιᾶς προηγούμενοι μετὰ λαμπάδων, ἃς ἀφ. εἰς τὸ μεταίχμιον ἀνεχ. ἀκίνδ. ἅμα δὲ τῷ ῥιφῆναι τὰς λαμπάδας συνέβαλλον (—έβαλον Mosqu.) τὴν μάχην αἱ στρατιαί. διεσώζοντο δὲ οἱ πυρφόροι, ὡς ἱεροὶ τοῦ Ἄρεος, εἰ καὶ πάντες ἀπώλοντο· ὅθεν παροιμία ἐπὶ (Gu. ἐστὶ) τῶν ἀπολλυμένων δι' ὅλου στρατευμάτων, οὐδὲ πυρφόρος ἐσώθη. (οὐδὲ πυρφόροι ἐσώθησαν Mosqu.) Haec a v. ἅμα δὲ τῷ ῥ. vulgatis substituit King. sed edidit ῥιφθῆναι et post πάντες addidit οἱ ἄλλοι, quod merito ridet Valcken. Indidem μετὰ λαμπάδων, ἃς recepit King. pro μ. λαμπάδος, ἥν.

6) Ultima ἐν δὲ τοῖς Ἐτ. χρ. κ. τ. λ. e Gu. addidi. King. dederat ἐχρῶντο, σημεῖον et ἐν μάχαις omiserat post ἀθώους. Emendavit Valck. e Leid. quocum conspirat Gu. Iidem codd. Ἰταλικοὺς pro ταλικοὺς et Τυρσηνοὶ pro Τυρσηνές. In Aug. hoc scholion erat: πρὸ γὰρ τῆς εὑρέσεως τῆς σάλπιγγος, ἐν ταῖς μάχαις κὰν τοῖς μονομάχοις δὲν (leg. κὰν τοῖς μονομαχίοις δὲ) ἐν μέσῳ τις λαμπάδα καιομένην ἔῤῥιπτε, σημεῖον τοῦ κατάρξασθαι τῆς μάχης. τούτῳ οὖν τῷ σημείῳ ἀντὶ σάλπιγγος κἀπὶ τὸν περὶ Ἐτεοκλέα χρόνον ἐχρῶντο. Valck. em. κατὰ τὸν π. Ἐ. χ. ἐ. vel, quod praefert, κἀπὶ τῶν π. Ἐ. χρόνων ἐ.

νικῆς σάλπιγγος ἠχὴ, σῆμα τῆς φονικῆς μάχης, ὥρμησαν δρόμον χαλεπὸν κατ' ἀλλήλων.

V. 1380. *ΚΑΠΡΟΙ Δ' ΟΠΩΣ.* ὡς κάπροι δὲ θήγοντες ἀγρίαν σιαγόνα, ἀντὶ τοῦ τοὺς ὀδόντας, ὑπὸ ἀφροῦ διάβροχοι τὰς σιαγόνας συνέβαλον. MS. C.C.C. Gu. m. 1. *ΘΗΓΟΝΤΕΣ*, ἀκονοῦντες. (sic) Gu. m. 1. *ΑΓΡΙΑΝ.* τῷ ἀγρίῳ ἐναντίον τὸ ἥμερον. Baroc. 74. Gu. m. 1.

V. 1381. *ΞΥΝΗΨΑΝ, ΑΦΡΩι.* λείπει ὁ γάρ. καὶ ἄλλως. συνῆψαν μάχην, ὡς κάπροι τὰς γενειάδας ἀφρῷ διάβροχοι, καὶ τὴν ἀγρίαν γένυν θήγοντες· ἐπὶ γὰρ τῶν κάπρων ἀμφότερα ληπτέον, τό τε θήγοντες καὶ τὸ διάβροχοι γενειάδας. [7])

V. 1382 sq. *ΗιΣΣΟΝ ΔΕ ΛΟΓΧΑΙΣ*, ἀντὶ τοῦ ὥρμων, ἀπὸ τοῦ ἀΐσσω. κατ' ἀλλήλων δὲ ὥρμων τὰς λόγχας ἀκοντίζοντες· ἀλλ' ἑκάτερος ἐν τῷ βάλλειν τὸν ἕτερον ὑπεκαθέζετο τῷ τῆς ἀσπίδος κύκλῳ, ἵνα αὐτὸν ὑπερπηδῆσαν τὸ δόρυ καὶ ὀλισθῆσαν τῷ κύκλῳ τῆς ἀσπίδος μάταιον καὶ ἀνεπίτευκτον γένηται. *ΥΦΙΖΑΝΟΝ*, συνεστέλλοντο ὑπὸ ταῖς ἀσπίσιν. Gu. m. pr. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. ὑπεκάθηντο, ἐκρύπτοντο. Gu. m. 2.

V. 1383. *ΕΞΟΛ. ΜΑΤΗΝ*, ἐκφεύγοι (ἐκπίπτοι m. 2.) μηδὲν ἀνύουσα. Gu. m. 1. Florr. iidem.

V. 1384 sq. *ΕΙ Δ' ΟΜΜ' ΥΠ.* εἰ δὲ ἴδοι [8]) ὁ ἕτερος τὸ πρόσωπον τοῦ ἄλλου ὑπεράνω τῆς ἀσπίδος, ἐκίνει τὴν λόγχην. Ἄλλως. εἰ δὲ ὁ ἕτερος τὸ ὄμμα τῆς περιφερείας ὑπερσχὼν ἠβουλήθη θεάσασθαι, ὁ ἕτερος τὴν λόγχην ἐκίνει, ὥστε τοῦτον πλῆξαι τῷ στόματι. ὄμμα δὲ φησὶν ἀπὸ μέρους τὸ πρόσωπον. *ΕΙ Δ' ΟΜΜ' ΥΠΕΡΣΧΟΝ.* εἰ ἴδοι ἕτερος, εἰ αἰσθηθείη τοῦ ἑτέρου τὸ ὄμμα ὑπερανατεῖναν τῆς περιφερείας τοῦ ὅπλου, ἐν τῷ κατασκοπεῖν ἐκεῖνον ἀνατείναντα καὶ ἀκοντίζοντα, εὐθέως ἠκόντιζε κατ' αὐτοῦ, βουλόμενος περὶ ἐκεῖνον αἰσθηθέντα τῆς βολῆς κα-

7) Pro his Gu. a m. 2. ista habet: τὸ θήγοντες τὴν ἀγρίαν γένυν καὶ τὸ ἀφρῷ διάβροχοι γενειάδας πρὸς τὸ κάπροι, οὕτως· συνῆψαν δὲ ἀλλήλοις οὕτως, ὥσπερ κάπροι τὰ καὶ τὰ ποιοῦντες.

8) Edebatur ἴδῃ. Gu. gl. m. 1. et Florr. ἀντὶ τοῦ ἴδοι. m. 2. ἔμαθεν, εἶδεν.

ταδοῦναι [9]) προλαβεῖν κατὰ τοῦ στόματος τρώσας καιρίαν ποιήσασθαι τὴν βολὴν, κατὰ τοῦ στόματος ἀκοντίσας, εἴπου καὶ ὑπεισέλθοι ἢ διέλθοι τὸ στόμα αὐτοῦ τὸ δόρυ. Aug. *ΥΠΕΡΣΧΟΝ*, ὑπερφανέν. Gu. m. pr.

V. 1385. *ΛΟΓΧΗΝ ΕΝΩΜΑ*, τὴν αἰχμὴν τὴν ἑαυτοῦ ἐκίνει κατὰ τοῦ στόματος, προλαβεῖν θέλων, πρὶν καλυφθῆναι δηλονότι. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56, 59. 76.

V. 1386. *ΑΛΛ' ΕΥ ΠΡΟΣΗΓΟΝ.* διὰ τί, φησὶν, ἅμα καὶ ἐθεώρουν ἀλλήλους, καὶ ἐξέκλινον, τὰ δόρατα ἐγκρύπτοντες ταῖς ἀσπίσι. Aug. *ΑΣΠΙΔΩΝ ΚΕΓΧΡΩΜΑΣΙΝ.* κεγχρώμασι, ταῖς ὀπαῖς, ταῖς ἐοικυίαις κέγχρῳ ἐν τέλει. ὑποκάτω γὰρ τῆς ἀσπίδος εὐρεῖαι οὖσαι, εἰς στενὸν ἔληγον ἐν τῇ ἐπιφανείᾳ, ἵνα οἱ φέροντες τὰς ἀσπίδας αὐτοὶ μὲν δι' ἐκείνων [10]) τοὺς ἀντιπάλους ὁρῷεν, μὴ ὁρῷντο δὲ ὑπ' αὐτῶν. Baroc. 74. Gu. m. 2. *Κέγχρον* καλοῦσι τὸν περὶ τὴν ἴτυν τῆς ἀσπίδος κόσμον. μικροὶ δὲ ἧλοι εἰσὶν, οἳ ἐκ χρυσοῦ γίνονται. τινὲς δὲ μικρὰς ὀπὰς περὶ τὴν ἴτυν, δι' ὧν ἐθεῶντο τοὺς ἐναντίους. *ΚΕΓΧΡ.* τῷ κόσμῳ τῆς ἴτυος τῶν ἀσπίδων, ἤγουν ἔσω τῶν ἀσπίδων. MS. C. C. C. Gu. m. 1.

V. 1387. *ΑΡΓΟΝ*, ὡς μὴ δύνασθαι τρῶσαι. *ΑΡΓΟΝ*, ἀνενέργητον. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

V. 1388 sq. *ΠΛΕΙΩΝ Δ' ΕΣΤΑΛ.* πλείων δὲ ἱδρὼς ἐστάλαζε τοῖς ὁρῶσι διὰ τὸν φόβον τῶν φίλων, ἢ τοῖς ἀγωνιζομένοις.

V. 1389. *ΟΡΡΩΔΙΑΝ.* ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῆς περιστερᾶς, ἥτις δεδοικυῖα σείει τὴν οὐρὰν αὐτῆς.

V. 1390 sqq. *ΕΤΕΟΚΛΕΗΣ ΔΕ.* Ἐτεοκλέης δὲ διὰ τοῦ ποδὸς μετακινῶν πέτρον, ὑποκάτω τοῦ ἴχνους, ἤγουν τοῦ ποδὸς, αὐτὸν τὸν πόδα ἐκτὸς ἀσπίδος ἐποίησε. Πολυνείκης δὲ πληγὴν ἐναντίαν ἤγαγε διὰ τοῦ δόρατος, πόδα πληγῆναι δυνάμενον, τῇ αἰχμῇ παραδοθέντα, ἰδών.

9) Valck. em. πρὶν ἐκ. αἰσθ. τῆς βολῆς (MS. βουλῆς) μεταδοῦναι. Mihi verius videtur καταδῦναι. Sed ista talia digna non sunt, quae curatius exigantur, inquit Valck.

10) δι' ἐκείνων perspicue Gu. δι' deerat in Baroc. sicut paulo post δέ.

MS. C.C.C. Gu. m. 1. ἐν γὰρ τῷ πεδίῳ, ἐν ᾧ ἐμονομάχουν, πεφυκότος πέτρου, καὶ ἐμποδίζοντος Ἐτεοκλέα, τοῦτον βουλόμενος ἐκβαλεῖν, ἐπειρᾶτο διὰ τοῦ ποδὸς κινῶν· ὅθεν καὶ λαθὼν ἐξήγαγε τῆς ἀσπίδος τὸν πόδα, ὃν ἰδὼν εὐθὺς Πολυνείκης ἔτρωσεν. Baroc. 74. Gu. m. 2. *ΜΕΤΑΨΑΙΡΩΝ*, μετακινῶν, μεταστρέφων τῷ ποδὶ κατὰ τὸ λεληθὸς, οἱονεὶ παρασύρων. ἀπὸ τοῦ ψῶ, οὗ παράγωγόν ἐστι τὸ ψαύω. [1]) καὶ οἱ ναῦται ψαίρειν φασὶ τὸ ἄρμενον, ὅταν μὴ πολὺς ἄνεμος πνέῃ, ἀλλὰ μόνον ψαύῃ. *ΜΕΤΑΨ.* ἐν σιωπῇ καὶ ἡσυχίᾳ, μεταφορικῶς ἀπὸ τῆς νηός. Fl. 59.

V. 1391. *ΙΧΝΟΥΣ ΥΠΟΔΡΟΜΟΝ*, ὑποκάτω τοῦ ἴχνους, ἤγουν τοῦ ποδὸς αὐτοῦ φερόμενον. (Mosqu. φερομένου.) Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Mosqu. D. τὸν ὑποκάτω τῆς πορείας τοῦ ποδός. Gu. m. 2. [2]) *ΥΠΟΔΡΟΜΟΝ*, ἤτοι ὑποδεδραμηκότα καὶ ὑποβεβηκότα τῷ ποδὶ τὸν λίθον, κοινῶς. Ἐτεοκλῆς τὸ κῶλον ἔξω τῆς ἀσπίδος τίθησι. Fl. 33.

V. 1392. *ΑΠΗΝΤΗΣΕΝ ΔΟΡΙ.* πληγὴν ἐναντίαν ἤγαγε διὰ τοῦ δόρατος. Gu. m. 1. Mosqu. D. ἦλθεν, ἢ συνήντησεν. Gu. m. 2.

V. 1393. *ΠΛΗΓΗΝ ΣΙΔΗΡΩι*, τόπον δυνατὸν πληγῆναι. Ἄλλως. ἰδὼν τὸν πόδα πρὸς τὸ πλήσσεσθαι ἐπιτήδειον, ὅ ἐστιν ηὐτρεπισμένον τὸ σκέλος πρὸς τὸ τρωθῆναι ἰδών.

V. 1395. *ΕΠΗΛΑΛΑΞΕΝ*, ἤχησεν.

V. 1396. *ΚΑΝ ΤΩιΔΕ ΜΟΧΘΩι.* καὶ ἐκ τούτου ὑπὸ τοῦ μόχθου γυμνὸν τῆς ἀσπίδος τὸν ὦμον τοῦ Πολυνείκους θεασάμενος ὁ πρόσθεν τρωθεὶς Ἐτεοκλῆς εἰς τὰ στέρνα τοῦ Πολυνείκους ἔπεμψε σὺν βίᾳ τὴν λόγχην. λόγχην δὲ νῦν τὸ ξίφος· σύνηθες δὲ τοῦτο τοῖς τραγικοῖς. *ΜΟΧΘΩι.* ἐν

1) Legendum videtur τὸ ψαίρω, ut Florr. qui ab initio, omisso μετακινῶν, habent μεταφέρων τῷ π. κατὰ τὸ λελ. quod etiam habet Aug. et rectius videtur. Paulo post Aug. ὅταν μὴ πολὺς ὁ ἄνεμος πνέῃ.

2) In editis erat ἴχν. ὑπόδρ.] μεταφορικῶς (Aug. περιφραστικῶς) τὸ ἴχνος. ὑπόδρομον δὲ ἔξω ὑποδεδραμηκός. μεταφορικῶς vereor, ne e gl. μεταφέρων, ad μεταψαίρων adscripta, ortum sit.

δὲ τῷδε τῷ μόχθῳ, τῇ τοῦ ἔργου περιχαρείᾳ καὶ διατριβῇ· ἢ τὸ ἐν τῷδε τῷ μόχθῳ, ἀντὶ τοῦ ἐν τῇ συμβάσῃ αὐτῷ πληγῇ. καὶ ἐν ταύτῃ τῇ ὀδύνῃ γυμνὸν τὸν ὦμον ἐκείνου ἰδών. ἀπὸ τοῦ ὤμου καὶ τὰ στέρνα νοεῖ γυμνούμενα. Bar. 74. Leid. Gu. [3])

V. 1397. *Ο ΠΡΟΣΘΕ ΤΡΩΘΕΙΣ ΣΤΕΡΝΑ ΠΟΛΥΝΕΙΚΟΥΣ ΒΙΑι.* τῇ βίᾳ τοῦ Πολυνείκους, ἀντὶ τοῦ, ὑπὲρ (leg. ὑπὸ) τῆς βίας τοῦ Πολυνείκους τρωθείς. διῆκε τὴν λόγχην τὰ στέρνα, ἀντὶ τοῦ τῶν στέρνων· ἢ εἰς, ἵν' ᾖ, εἰς τὰ στέρνα. Aug. *ΠΟΛΥΝΕΙΚΟΥΣ ΒΙΑι*, περιφραστικῶς ἀντὶ τοῦ τῷ Πολυνείκει. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. εἰς τὰ στέρνα βιαίως τὸ δόρυ καθῆκε. [4])

V. 1398 sq. *ΚΑΠΕΔΩΚΕΝ ΗΔ.* ἀντὶ τοῦ ἀπέδωκεν ἡδονὰς [5]) τοῖς οἰκοῦσι τὴν τοῦ Κάδμου πόλιν, ἤγουν τοῖς Θηβαίοις. MS. C.C.C. Gu. m. 1.

V. 1399. *ΑΠΟ Δ' ΕΘΡΑΥΣ'.* ἀπεκλάσθη δὲ τὸ δόρυ μὴ δυνηθὲν περᾶσαι τὸν θώρακα· τὸ ἑαυτοῦ δὲ δόρυ ἀπέκλασεν, τῇ σφοδρᾷ ῥύμῃ τρώσας.[6]) *ΑΚΡΟΝ ΔΟΡΥ*, τὸ ἔχον τὸν σίδηρον. Gu. m. 2.

V. 1400. *ΕΣ Δ' ΑΠΟΡΟΝ*, εἰς δ' ἀπορίαν. MS. C.C.C. Gu. m. 1. *ΗΚΩΝ*, ἀντὶ τοῦ ἐλθών. MS. C.C.C. Gu. m. 1. [7]) Ὅμηρος· δώσω δ' ὀξὺν ἄκοντα, κυνῶν ἀλκτῆρα καὶ ἀνδρῶν. (Od. φ', 340.) Gu. m. 2. *ΕΠΙ*

3) In Gu. verba τῇ τοῦ ἔργ. περιχαρείᾳ (sic Gu. et Leid. pro περιχαρίᾳ King.) — πληγῇ sunt a m. 2. καὶ ἐν ταύτῃ τῇ ὀδ. — γυμνούμενα a m. prim. Ex eodem τὸ ante ἐν τῷδε τῷ μ. et ἐν ante τῇ συμβάσῃ addidi.

4) Hoc est etiam in Gu. et Aug. ubi βιαίως recte pro βίᾳ ως. In editis paraphrasi versus 1399. adhaesit.

5) King. e C.C.C. dedit: καὶ ἔδωκεν ἡδονήν. ἡδονὴν in Gu. adscriptum est m. 2.

6) Haec non tantum in Aug. sed in editis etiam sequuntur vocem θώρακα, quae ad paraphrasin retulit King.

7) Quae praeter haec King. in paraphrasi habet, sunt ipsius poetae.

ΣΚΕΛΟΣ ἐπὶ πόδα. MS. C.C.C. Gu. m. 1. ἀνὰ πόδα, ὄπισθεν, ὀπίσω τὸν πόδα ἐκίνησεν. Gu. m. 2. τουτέστιν εἰς τοὐπίσω πάλιν τὸ σκέλος ἀνῆκε καὶ ὑπανεχώρει. τὸ δὲ πάλιν ἀντὶ τοῦ εἰς τοὐπίσω, χωρεῖν. ἐπὶ σκέλος λέγω τὸ ὀπίσω χωρεῖν, μὴ δόντα τοῖς πολεμίοις τὰ νῶτα· ὅμοιον τὸ — ὀλίγον γόνυ γουνὸς ἀμείβων. (Il. λ', 546.) τοῦτο δὲ ἐν ταῖς ναυμαχίαις πρύμναν κρούεσθαι φασὶν οἱ συγγραφεῖς. Aug. παρὰ πόδα βαίνει, ἀντὶ τοῦ πλησίον ἀκολουθεῖ, ἐπὶ πόδα δὲ ἀναχωρεῖ, ἀντὶ τοῦ εἰς τοὐπίσω ἀνατρέχει. Baroc. 74. Gu. m. 1. Mosqu. D.

V. 1401. *ΜΑΡΜΑΡΟΝ ΠΕΤΡΟΝ.* εἶδος λίθου τὸ μάρμαρον. εἰπὼν οὖν πέτρον τὸ γένος, ἀποδίδωσι καὶ τὸ εἶδος. MS. C.C.C. Gu. m. 1.

V. 1402. *ΜΕΣΟΝ*, κατὰ μέσον. MS. C.C.C. Gu. m. 1. *ΑΚΟΝΤΑ*, τὸν κοντόν. MS. C.C.C. Gu. m. 1. τὸ δόρυ. Gu. m. 2. μέσον τὸν ἄκοντα τοῦ Πολυνείκους ἀπέκοψε τῷ λίθῳ. Fl. 33. *ΕΞ ΙΣΟΥ.* μέτρου. MS. C.C.C. Gu. m. 1. *ΑΡΗΣ*, ὁ πόλεμος. ib. ἴσος δὲ ὁ πόλεμος ἦν αὐτοῖς, μηδενὸς ἔχοντος δόρυ, ἀλλ' ἀπεστερημένων τὰς χεῖρας τοῦ δόρατος. Fl. 33. ἀγωγὸν τοῖς ἀκροαταῖς, τὸ ἴσον ἀπονεῖμαι τῆς τύχης ἑκατέρῳ τῶν ἀγωνιζομένων.

V. 1403. *ΚΑΜΑΚΟΣ*, λόγχης. καταχρηστικῶς (δὲ εἶπε add. Gu.) τοῦτο· κάμαξ γὰρ εἶδος ἀκοντίου. *ΑΜΦΟΙΝ ΧΕΙΡ' ΑΠΕΣΤΕΡΗΜΕΝΟΙΝ*, ἀμφοτέρων ἀπεστερημένων κατὰ τὴν χεῖρα· ὅμοιον τῷ — ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων. 8)

V. 1404—1406. *ΕΝΘΕΝΔΕ ΚΩΠ.* ἀπὸ τούτου δὲ ἁρπάσαντες τὰς κώπας τῶν φασγάνων συνῆλθον, ἐγγὺς ἀλλήλων ἦλθον, συμβαλόντες δὲ τὰς ἀσπίδας καὶ ἀμφοτέροις τοῖς ποσὶ βάντες καὶ στάντες πολλὴν ταραχὴν ἐποίουν πρὸς ἑαυτοὺς ὡρμηκότες. *ΕΝΘΕΝΔΕ ΚΩΠΑΣ.* μετὰ τοῦτο τὰς λαβὰς τῶν φασγάνων τάχιστα λαβόντες, ἀντὶ τοῦ τὰ φάσγανα τάχιστα σπασάμενοι. Gu. m. 1. et 2. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Mosqu. D. 9)

8) In editis tantum erat: ἀμφ. ἀπεστ. τὰς χεῖρας τοῦ δόρατος.

9) In Mosqu. tantum est ἀ. τοῦ τὰ φ. ταχέως.

V. 1405. *ΕΣ ΤΑΥΤΟΝ*, εἰς ἕν. Gu. m. 1. Florr. iidem. ἐγγὺς ἀλλήλων. Gu. m. 2. *ΣΥΜΒΑΛΟΝΤΕ*, συνάψαντες. Gu. m. 1. Florr. iidem. συῤῥάξαντες. Gu. m. 2.

V. 1406. *ΑΜΦΙΒΑΝΤΕ*, συστάντες. Gu. m. 1. Florr. iidem. ἑνωθέντες. Gu. m. 2.

V. 1407. *ΚΑΙ ΠΩΣ ΝΟΗΣΑΣ*, κατά τινα τρόπον εἰς νοῦν στρέψας. 10) Gu. m. 1. MS. C.C.C. ἐνθυμηθείς. Gu. m. 2.

V. 1408. *ΤΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝ ΕΙΣΗΓΑΓΕ ΣΟΦΙΣΜΑ.* παροιμία τὸ Θεσσαλὸν σόφισμα, 1) τάττεται δὲ ἐπὶ τοῦ παραλογίζεσθαι καὶ ἀπατᾷν· ποικίλοι γὰρ τὰ ἤθη οἱ Θεσσαλοὶ, καὶ οὐκ ὀρθοὶ τὴν γνώμην. διαδοθῆναι δὲ τὴν παροιμίαν ἐντεῦθεν· Διοτίμῳ τῷ Θεσσαλῷ κατιέναι μέλλοντι λόγιον ἐξέπεσεν, ἐπιτηρεῖν, μὴ λάθωσιν αὐτὸν οἱ ἐναντίοι μεῖζον εὐξάμενοι. 2) σπεύδων οὖν ἐκείνους ὑπερβαλέσθαι, καθ' ἑκατόμβης ἀνδρῶν ηὔξατο καταιβασίῳ Ἀπόλλωνι. κατελθὼν δ' εἰς θυσίαν, ἀνθρώπους ἐλογίσατο μὴ πρέπειν θεῷ, μηδ' ἄλλως εὐαγὲς εἶναι, καὶ ὑπερέθετο. τοῦτο δὲ ἑκάστου ἔτους δρᾷν τοὺς Θεσσαλοὺς φασὶ, τὴν θυσίαν ὑπισχνουμένους. ὁ οὖν Εὐριπίδης ἐπὶ τῷ τὸν Πολυνείκην σοφισάμενον, τὸ Θεσσαλὸν παρέλαβε σόφισμα. λοιδορεῖ δὲ Θεσσαλοὺς ὁ Εὐριπίδης·

Πολλοὶ γὰρ εἰσὶν, ἀλλ' ἄπιστα Θεσσαλοῖς. 3)

καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ (521.)·

Ἔμπορος ἥκων ἐκ Θετταλίας παρὰ πλείστων ἀνδραποδιστῶν.

10) A m. 2. additum λαβών.

1) Haec ex Aug. praeposuit Valck.

2) εὐξάμενοι em. Barn. pro εὑράμενοι, et sic Aug. Mox καταιβασίῳ Ἀπ. Valck. quum Aug. haberet καταβασίῳ. Vulgo καταιβίῳ. Post legendum videtur cum Valck. ἐπὶ τῷ τὸν Π. σοφίσασθαι ὁ Ἐτεοκλῆς τὸ Θ. π. σ.

3) Aug. πολλοὶ γὰρ εἰσὶν, ἀλλ' ἄπιστοι Θεσσαλεῖς. et in versu Aristoph. πᾶσα πλείστων. Ante alterum Aristoph. versum ἐν Νεφέλαις ex Aug. addidit Valck. Paulo post idem codex ἐκ συντυχίας — — Θετταλικὸν, unde καὶ recepi.

καὶ ὁ Ῥήτωρ, (T. I. p. 15. Reisk.) *Εἰσὶ τὰ τῶν Θετταλῶν ἄπιστα δήπου φύσει ταῦτα, καὶ ἀεὶ πᾶσιν ἀνθρώποις.* ὅτι δὲ καὶ φαρμακίδες εἰσὶν αἱ Θετταλαὶ, Ἀριστοφάνης φησὶν ἐν Νεφέλαις· (v. 747.)

Γυναῖκα φαρμακίδ' εἰ πριάμενος Θετταλήν.

οὐχ ὡς τραφέντος δὲ τοῦ Ἐτεοκλέους ἐν Θετταλίᾳ, ἀλλ' ὡς ἐν ξυντυχίᾳ αὐτοῦ πεποιηκότος σχῆμα Θετταλὸν, καὶ οὐχ ὡς Θετταλῶν οὕτω τιτρωσκόντων, ἀλλ' ὡς δι' ἀπάτης νικώντων. *ΣΟΦΙΣΜΑ* λέγει τὴν ἀπάτην, παρόσον οἱ Θετταλοὶ παραδίδονται ποικίλοι τὰ ἤθη· λέγει οὖν, σοφίσματι καὶ ἀπάτῃ ἐχρήσατο ὁ Ἐτεοκλῆς· ὑπονοήσας γὰρ τῆς συμπλοκῆς τὸν μὲν ἀριστερὸν πόδα εἰς τοὐπίσω ἀνάγει, καὶ πρόσω (τὰ κοῖλα) τῆς γαστρὸς φυλάττων, τὸν δὲ δεξιὸν προβὰς καὶ ἐπικλίνας ἑαυτὸν, οὕτως ἔτρωσε διαμπάξ. Aug. ἤγουν μηχανὴν εἰςήγαγε τῇ μάχῃ, ἣν ἂν Θετταλὸς ἐπενόησεν· ἀφ' ὧν παροιμία, τὸ Θετταλικὸν σόφισμα. MS. C.C.C. Gu. m. 1. τὸ Θετταλὸν σόφισμα, ἢ ἀντὶ τοῦ ὃ ποιοῦσιν οἱ Θετταλοὶ πρὸς πόλεμον, ἢ ἐπειδὴ καὶ οἱ Θετταλοὶ πανοῦργοι. ἦν δὲ καὶ ὃ Ἐτεοκλῆς ἐποίησε πρὸς τὸν Πολυνείκην πανουργίαν (leg. —γία) καὶ οἷον Θετταλικὸν σόφισμα. Gu. m. 2. [4]) *ΟΜΙΛΙΑι ΧΘΟΝΟΣ.* ὡςεὶ ἔλεγεν ἑταιρίᾳ καὶ ἔρωτι τῆς πατρίδος ὑπέμεινε σοφίσασθαι τὴν μάχην. ἤρα γὰρ πλέον τῆς πατρίδος, διὰ τὸ εἰθίσθαι ἄρχειν. τινὲς δὲ ὁμιλεῖν, ἀντὶ τοῦ συμμαχεῖν. Ὅμηρος (Il. ά, 269.)· *Καὶ μὲν τοῖσιν ἐγὼ μεθομίλεον ἐκ Πύλου ἐλθών.* καὶ (Il. έ, 834.)· *Νῦν μετὰ Τρώεσσιν ὁμιλεῖ.* ὁμιλία οὖν ἀντὶ τοῦ συμμαχία, βοηθεία. τουτέστι συμμαχῶν τῇ πατρίδι, καὶ βοηθῶν ἐξεῦρε τὸ σόφισμα τοῦτο. *ΟΜΙΛΙΑι ΧΘ.* συνελεύσει. Fl. 33. ἐπιθυμίᾳ τῆς βασιλείας. Gu. m. 2. κλίσει, πλησιασμῷ πρὸς τὴν γῆν. Gu. m. 1. τουτέστι πρὸς γῆν κάμψας τὸ γόνυ. MS. C.C.C. Gu. m. 2.

V. 1409. *ΕΞΑΛΛΑΓΕΙΣ*, ἀπαλλαγεὶς, ἀποστὰς τοῦ συστάδην μάχεσθαι. MS. C.C.C. Gu. m. 1.

4) In ed. Schütziana post scholion Aug. hoc legitur, tanquam ex eodem codice petitum: *λέγεται ὅταν ποιῇ τις ἑαυτὸν εἶναι ἀσθενῆ, ὄντα ἰσχυρὸν, ἢ ὄντα πλούσιον, καὶ ποιῇ ἑαυτὸν πτωχόν.* quod unde sumptum sit, ignoro.

V. 1410. *ΛΑΙΟΝ ΜΕΝ.* τοῦτο φησὶν, ὅτι ἐάσας τὸ ἀντιπροςώπως μάχεσθαι, ὀπίσω ἤνεγκε τὸν ἀριστερὸν πόδα, ἵνα πλάγιος εὑρεθείη, [5]) καὶ μὴ ἀνθισταμένην ἔχων τὴν ἀσπίδα τοῦ Πολυνείκους κατὰ τὴν πλευρὰν αὐτὸν τρώσῃ.

V. 1411. *ΠΡΟΣΩ ΤΑ ΚΟΙΛΑ.* τὰ περὶ τὴν λαγόνα φυλάσσων, τὰ πρόσω κοῖλα τῆς ἑαυτοῦ γαστρὸς φυλάττων. *ΠΡΟΣΩΠΑ ΚΟΙΛΑ*, τὰ ἔμπροσθεν τῆς γαστρός. Mosqu. D.

V. 1412—1418. *ΠΡΟΒΑΣ ΔΕ.* προτείνας δὲ τὸν δεξιὸν πόδα, ἐνέβαλε τὸ ἔγχος διὰ τοῦ ὀμφαλοῦ, καὶ ἐνήρμοσε καὶ διεπέρασε μέχρι τοῦ σπονδύλου τῆς ῥάχεως. ἅμα δὲ κλίνας τὴν πλευρὰν καὶ τὴν γαστέρα σὺν σταλαγμοῖς αἱμάτων ἔπεσεν ὁ ἄθλιος Πολυνείκης. ὁ δὲ Ἐτεοκλῆς ὡς νενικηκὼς τὴν μάχην, ῥίψας τὸ ξίφος εἰς γῆν, ἐλαφυραγώγει αὐτὸν, τὸν νοῦν πρὸς τὸν Πολυνείκην οὐκ ἔχων, ἐκεῖσε δὲ πρὸς τὸ σκυλεύειν [ἢ πρὸς τὸν νεκρὸν, ἢ πρὸς ἑαυτὸν,] ὃ δὴ αὐτὸν ἀποτυχεῖν ἐποίησεν.

V. 1412. *ΠΡΟΒΑΣ ΔΕ ΚΩΛΟΝ*, προβιβάσας τὸν πόδα. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. προελθὼν κατὰ τὸν πόδα. Gu. m. 2.

V. 1413. *ΕΓΧΟΣ*, ἀντὶ τοῦ τὸ ξίφος. Gu. m. 1. Florr. iidem. σπάθην. Gu. m. 2. *ΣΦΟΝΔ. Τ' ΕΝΗΡΜ.* μέχρι τοῦ νώτου διεπέρασεν. Gu. m. 2.

V. 1414. *ΚΑΜΨΑΣ*, κλίνας. Gu. m. 1. *ΝΗΔΥΝ*, γαστέρα. Ibid.

V. 1415. *ΑΙΜΑΤΗΡΑΙΣ*, ἀπὸ τοῦ αἵματος σταζούσαις. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. *ΣΤΑΓΟΣΙ*, ῥανίσι. Gu. m. 2. *ΠΙΤΝΕΙ*, πίπτει, ἀντὶ τοῦ ἔπεσεν. Gu. m. 1.

5) Aug. εὑρεθῆς. Gu. m. 2. εὑρεθείς. idem pro *κατὰ τὴν πλευρὰν* habet *εὐμαρῶς*. In Aug. post *τρώσῃ* haec sequebantur: *τουτέστι τὸ σόφισμα ἐναλὰξ ὡς* (leg. *τοῦτ' ἐστὶ τὸ σοφ., ὡς ἐναλλὰξ*) *τοὺς πόδας τιθέμενοι* (leg. *—μενος*) *καὶ τὸ ἀριστερὸν εἰς το ἔμπροσθεν φέρων, ὡς εἶναι πλάγιον καὶ μὴ βλάπτεσθαι τὰ κοῖλα τῆς γαστρὸς, ἐξ ἐναντίας ἱστάμενος, ὅ ἐστι πᾶσαν τὴν λαγόνα φυλάττων περὶ τὴν λεγόμενα.* (an: *περὶ τὰ λεγ. κοῖλα?*)

V. 1417. *ΕΣΚΥΛΕΥΕ.* ἐσύλα, τὰ ὅπλα ἀφῄρει, καὶ τὰ ἐνδύματα. MS. C.C.C. Gu. m. 1.

V. 1418. *ΤΟΝ ΝΟΥΝ ΠΡΟΣ ΑΥΤΟΝ.* πρὸς τὸν νεκρὸν, ἢ πρὸς ἑαυτόν. Ἄλλως. οὐ πρὸς τὸν νεκρὸν ἔχων τὸν νοῦν, ἀλλ' εἰς τὸ σκυλεύειν τὸν Πολυνείκην· ᾤετο γὰρ αὐτὸν εἶναι νεκρόν.

V. 1419. *ΕΣΦΗΛΕ,* σφαλῆναι ἐποίησεν. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. ἢ σφαγῆναι add. Gu. m. 2.

V. 1420. *ΣΩΖΩΝ.* φυλάσσων τὸ ξίφος τὸ ἑαυτοῦ ἐν σχετλίῳ, ἀλγεινῷ πτώματι. Gu. m. 1. MS. C.C.C. *ΣΩΖΩΝ ΣΙΔ.* κατέχων, ἢ οὐκ ἐκ χειρὸς ῥίψας τὴν σπάθην. Gu. m. 2. *ΛΥΓΡΩι,* χαλεπῷ, ἐσχάτῳ. Gu. m. 2.

V. 1421. *ΜΟΛΙΣ ΜΕΝ,* σὺν βίᾳ μὲν ἐξέτεινεν, ἐξέτεινε δὲ εἰς ἧπαρ, ἤγουν φέρων τῇ ἐκτάσει τῆς χειρὸς ὤθησεν. MS. C.C.C. Gu. m. 1.

V. 1423. *ΟΔΑΞ ΕΛΟΝΤΕΣ,* μετὰ (Gu. m. 2. διὰ suprascr.) τῶν ὀδόντων λαβόντες. MS. C.C.C. Gu. m. 1. *ΠΕΛΑΣ,* πλησίον. Ibid.

V. 1424. *ΚΟΥ ΔΙΩΡΙΣΑΝ,* οὐκ ἐχώρισαν τὴν ἀρχήν· ἢ οὐκ ἐσαφήνισαν τὴν νίκην. *ΚΟΥ ΔΙΩΡ. ΚΡ.* διέκριναν, ἐχώρισαν τὴν νίκην. MS. C.C.C. Gu. m. 1. τίνος ἦν ἡ νίκη. διεχώρισαν, ἤτοι εἰς ἀμφίβολον τὴν νίκην κατέστησαν. Gu. m. 2.[1] ἤγουν οὐκ ἐγνώσθη, τίς ἦν ὁ νικήσας. Fl. 59.

V. 1425. *ΧΟ.* τινὲς Κρέων. *ΦΕΥ ΦΕΥ.* ἕνεκα τῶν σῶν κακῶν, Οἰδίπου, ὅσον καὶ μέγα στενάζω· τὰς σὰς δὲ κατάρας ἔοικεν ἐκπληρώσειν ὁ θεός.

V. 1426. *ΕΚΠΛΗΣΑΙ,* εἰς τέλος ἀγαγεῖν. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Mosqu. D.

V. 1429. *ΠΡΟΣΠΙΤΝΕΙ,* προσέρχεται. Gu. m. 1. Florr. omnes. καταλαμβάνει. Gu. m. 2.

V. 1430. *ΚΑΙ ΠΡΟΘΥΜΙΑι ΠΟΔΟΣ,* ἤγουν καὶ σὺν σπουδῇ. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. ἔσπευδε (σπεύδει Fl.) γὰρ (αὐτοὺς add. Gu.) καταλαβεῖν ἔτι ἐμπνέοντας. Gu. m. 2. Fl. 21.

V. 1431. *ΚΑΙΡΙΟΥΣ,* θανατηφόρους. Gu. m. 2. *ΣΦΑΓΑΣ,* πληγάς. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76

V. 1432. *ΒΟΗΔΡΟΜΟΣ,* ὁ μετὰ βοῆς καὶ ἑτέρους προκαλούμενος εἰς βοήθειαν, ἢ ὁ ἐν τῇ βοῇ, ἤγουν ἐν τῷ πολέμῳ, τρέχων. *ΥΣΤΕΡΑ ΒΟΗΔΡΟΜΟΣ ΠΑΡΕΙΜΙ,* [6] τελευταία βοηθὸς παραγέγονα. *ΥΣΤ. ΒΟΗΔΡ.* ἡ γὰρ ἔξοδος αὕτη γέγονεν οὐκ εἰς διάλυσιν μάχης, ἀλλ' εἰς θέαν τῆς τελευτῆς. Aug. Florr. *ΥΣΤΕΡΑ,* βραδεῖα. Gu. m. 2. *ΒΟΗΔΡΟΜΟΣ,* βοηθός. Gu. m. 1. τουτέστι σπεύδουσα ὑμᾶς ἀπαλλάξαι τῆς μάχης ὑστέρισα. Gu. m. 2.

V. 1433. *ΠΡΟΣΠΙΤΝΟΥΣΑ Δ' ΕΝ Μ. Τ. Ε.* προσπίπτουσα καὶ ἀνακλαίουσα [7] τὰ τέκνα ἑκάτερον ἀνὰ μέρος. MS. C.C.C. Gu. m. 1.

V. 1434. *ΤΟΝ ΠΟΛΥΝ ΜΑΣΤΩΝ ΠΟΝΟΝ.* ἤγουν ὃν οἱ μαστοὶ αὐτῆς ἐπόνησαν ἀνατρέφοντες. Baroc. 74. Gu. m. 1.

V. 1435. *ΑΔΕΛΦΗ Θ',* καὶ ἡ ἀδελφὴ αὐτῶν Ἀντιγόνη, ἡ παρασπίζουσα ὁμοῦ, ἀντὶ τοῦ ἡ συνοῦσα, στένουσα ἀνεκάλει δηλονότι αὐτοὺς ἑκάτερον ἀνὰ μέρος. Baroc. 74. Gu. m. 1. *ΠΑΡΑΣΠΙΖΟΥΣΑ,* διϋπηρετουμένη, πλησιάζουσα. *ΠΑΡΑΣΠΙΖΟΥΣΑ,* συμπονοῦσα καὶ συναγωνιζομένη αὐτῇ πρὸς τὸ κλαίειν. Gu. m. 2. [8] συναραστένουσα. Mosqu. D.

V. 1436. *Ω ΓΗΡΟΒΟΣΚΩ ΜΗΤΡΟΣ.* λείπει τὸ, ταῦτα λέγουσα. *ΓΗΡΟΒΟΣΚΟΙ,* οἷον ὀφείλοντες ἐν γήρᾳ τὴν μητέρα θρέψαι καὶ προδόντες τοὺς γάμους τῆς ἀδελφῆς, τουτέστιν οἱ γαμοστολίσαντές με. Fl. 33.

V. 1437. *ΠΡΟΔΟΝΤ',* ἀπολύσαντες. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

6) In codice Aug. ante haec legebantur: βοηδρόμος, βοηθός. ἔδει καιρόν. ἄλλως· ἡ γὰρ ἔξοδος etc. Flor. 33. post τελευτῆς addit: ἐξ ἴσου γὰρ ἡ λύπη ἐπὶ τέκνων οὐχ ἥσσων (sic) ἐπὶ τῷ ἀδικοῦντι. Leg. καὶ οὐχ ἥσσων vel οὐχ ἥσσων δὲ ἐπὶ τ. ἀ.

7) Gu. ἀνακαλοῦσα. cf. scholion ad v. 1435.

8) Huc pertinere videntur, quae in Gu. m. 2. inter versus 1433. et 1434. adscripta sunt: τῶν ἀδελφῶν δηλονότι· τὸ γὰρ κλαίειν ὑπὲρ ἐκείνων ὑπερασπισμός ἦν.

V. 1437. *ΣΤΕΡΝΩΝ Δ' ΑΠΟ*, (ἀπὸ τῶν στέρνων δὲ add. Baroc.) στεναγμὸν ἀναπέμψας δυςκαρτέρητον, ὃν δυςκόλως ἂν τις ἤνεγκε μὴ δακρύσας, (ἤκουσε τῆς μητρός add. Bar.) Baroc. 74. Gu. m. 1.

V. 1438. *ΑΝΕΙΣ*, ἀναπέμψας. *ΔΥΣΤΛΗΤΟΝ*, δυςέκπνευστον. *ΔΥΣΤΛ*. δυςτυχές. Gu. m. 2.

V. 1439. *ΥΓΡΑΝ ΧΕΡΑ*, ὑγρὰν ὑπὸ τοῦ αἵματος. γράφεται καὶ λυγρὰν, ἤτοι χαλεπήν. *ΥΓΡΑΝ*, διὰ τὴν ἐκ τῆς πληγῆς ἀσθένειαν. Gu. m. 2. λυγρὰ (sic) ἡ χεὶρ διὰ τὸ αἷμα. ἐπιθεὶς τῷ προσώπῳ τὴν ἡματωμένην χεῖρα. Fl. 33.

V. 1440. *ΦΩΝΗΝ ΜΕΝ ΟΥΚ ΑΦΗΚΕΝ*. ἀφῆκε βέλος ἀντὶ τοῦ ἔπεμψε· φωνὴν δὲ ἀφῆκεν ἀντὶ τοῦ ἐξήνεγκε· μέλος δὲ ἀφῆκεν ἀπὸ κιθάρας ἀντὶ τοῦ ἤχησεν. MS. C.C.C. Gu. m. 1.

V. 1441. *ΔΑΚΡΥΟΙΣ*. διὰ δακρύων, οὕτως ὥςτε δηλῶσαι διάθεσιν προςφιλῆ. MS. C.C.C. Gu. m. 1. *ΩΣΤΕ ΣΗΜΗΝΑΙ*. ὡς δηλῶν, ὅτι ἀσπάζεσθαι τὴν μητέρα βούλεται.

V. 1442. *ΕΜΠΝΟΥΣ*, ζῶν. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

V. 1443. *ΕΙΠΕ ΠΟΛΥΝΕΙΚΗΣ ΤΑΔΕ*. τὸ Πολυνείκης πρὸς τὸ ἦν ἔτ' ἔμπνους σύναπτε. Baroc. 74. Gu. m. 2.

V. 1446. *ΦΙΛΟΣ ΓΑΡ ΕΧΘΡΟΣ ΕΓΕΝΕΤ'*. φίλος γὰρ ὢν ἀπὸ τῆς φύσεως ἐχθρὸς ἐγένετο τῇ γνώμῃ. Baroc. 74. Gu. m. 1. κύκλος τὸ σχῆμα. Gu. m. 2.

V. 1448. *ΘΥΜΟΥΜΕΝΗΝ* ὀργιζομένην κατ' ἐμοῦ. MS. C.C.C. Gu. m. 1.

V. 1449. *ΠΑΡΗΓΟΡ*. παραινεῖτε, ἵνα τύχω τῆς γῆς τῆς πατρῴας κατὰ τοσοῦτον, ἤγουν κατὰ τὸ ταφῆναι ἐν αὐτῇ. MS. C.C.C. Gu. m. 1. καὶ τοὺς πολίτας τοῦ κατ' ἐμοῦ (ἐμὲ Gu.) μίσους παύσατε. (παραμυθεῖσθε, παρασπείσασθε, 9) ἵνα τύχω τοῦ θάπτεσθαι εἰς τὴν πατρίδα add. Flor.) Gu. m. 2. Fl. 33. *ΠΑΡΗΓΟΡΕΙΤΟΝ*, παραπείθετε. Fl. 33. *ΩΣ ΤΟΣΟΝΔΕ ΓΟΥΝ ΤΥΧΩ*. ὁ νοῦς, ἵνα κἂν τούτου τύχω τοῦ θάπτεσθαι εἰς τὴν πατρίδα.

9) Leg. παραπείσατε.

V. 1450. *ΚΕΙ ΔΟΜΟΥΣ ΑΠΩΛΕΣΑ*, καὶ εἰ τοὺς δόμους τῆς γῆς, ἀντὶ τοῦ τὴν βασιλείαν, ἀπέβαλον. MS. C.C.C. Gu. m. 1.

V. 1451. *ΞΥΝΑΡΜΟΣΟΝ*, κάλυψον. 10) *ΞΥΝΑΡΜΟΣΟΝ*, τοὺς ὀφθαλμοὺς κάλυψον, λαβοῦσα τοὺς περιβάλλοντας τὸ ὄμμα ὑμένας. Gu. m. 2.

V. 1452. *ΤΙΘΗΣΙ Δ' ΑΥΤΟΣ*. τοῦτο διὰ μέσου ὁ ποιητής· τὰς χεῖρας τὰς μητρὸς ἐπιτιθεὶς τοῖς ἑαυτοῦ ὄμμασι, λέγει τὸ χαίρετε.

V. 1453. *ΠΕΡΙΒΑΛΛΕΙ*, περιλαμβάνει. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. περικαλύπτει. Gu. m. 2. περικλείει. Fl. 33. *ΣΚΟΤΟΣ*. τὸ τοῦ θανάτου. Baroc. 74. Gu. m. 2.

V. 1454. *ΑΘΛΙΟΝ ΒΙΟΝ*, τὴν ἀθλίαν πνοὴν, ἤγουν ζωήν. MS. C.C.C. Gu. m. 1.

V. 1456. *ΥΠΕΡΠΑΘΗΣΑΣ'*. ὑπεραλγήσασα. *ΥΠΕΡΠΑΘ*. δεινοπαθήσασα. MS. C.C.C. Gu. m. 1. λίαν κατασεισθεῖσα τῷ πάθει. Gu. m. 2. λίαν ὀδυνηθεῖσα. Fl. 33.

V. 1457. *ΔΕΙΝΑ*, χαλεπά. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. εἰς ἑαυτήν add. Gu. m. 2. αὐχένος ἀντὶ τοῦ λαιμοῦ αὐτῆς. Gu. m. 1. Florr. iidem.

V. 1458. *ΩΘΕΙ ΣΙΔΗΡΟΝ*. ὤθησεν, ἐνέβαλε τὸ ξίφος. MS. C.C.C. Gu. m. 1. *ΕΝ ΔΕ ΤΟΙΣΙ ΦΙΛΤΑΤΟΙΣ*. γράφεται σὺν τέκνοις δὲ φιλτάτοις. Ὅμηρος δὲ φησὶν, αὐτὴν ἀγχόνῃ ἀπολέσθαι (Od. λ', 277.)· Ἁψαμένη βρόχον αἰπὺν ἀφ' ὑψηλοῖο μελάθρου.

V. 1460. *ΑΝΗΙΞΕ*, ἀνέδραμεν. *ΑΝΗΙΞΕ*, ὥρμησεν. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

V. 1461. *ΗΜΕΙΣ ΜΕΝ ΩΣ ΝΙΚΩΝΤΑ*. Βουλόμενοι τινὲς ἀποδοῦναι ταύτην τὴν αἰτιατικὴν τὸ ὡς ἀντὶ τῆς εἰς φασὶ, λέγοντες, ἡμεῖς μὲν ἀνήξαμεν εἰς τὸν ἐμὸν δεσπότην θανόντα. καὶ συγγνώμη γε αὐτοῖς, οὐκ εἰδόσι τὰ ἀκριβὲς τῆς συντάξεως. τὸ δέ ἐστι τοιοῦτον· ἡμεῖς μὲν

10) Rectius Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. συγκάλυψον.

ἀνήξαμεν εἰς ἔριν λόγων, ὡς νικῶντα τὸν ἐμὸν δεσπότην. δέον δὲ εἰπεῖν ὡς νικᾷν, πρὸς μετοχὴν ἐξήνεγκεν. εὕρηται δὲ τοῦτο οὐ μόνον παρὰ τοῖς ποιηταῖς, ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς ἀρίστοις τῶν λογοποιῶν. (φησὶ γὰρ Ἀριστείδης ἐν Κίμωνι πρὸς Πλάτωνα λέγων (T. II. p. 154. ed. Jebb.)· καὶ ὅλως περὶ τούτους τὰ πλεῖστα διατρίβεις, ὡς μίαν οὖσαν ταύτην τῇ πόλει σωτηρίαν, εἰ τὰ τῶν φυλάκων εὐθυνοῦ (l. εὐθηνοῖ)· ὅπερ ἀγνοοῦντες τινὲς τὴν αἰτιατικὴν ἀντὶ γενικῆς λέγουσιν add. Gu.) Baroc. 74. Gu. m. 2. *ΗΜΕΙΣ ΜΕΝ*, ὡρμήσαμεν, ἀνέστημεν λέγοντες. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

V. 1463. *ΟΙ ΜΕΝ ΠΑΤΑΞΑΙ.* λείπει τὸ λέγοντες. *ΟΙ ΜΕΝ*, ἀντὶ τοῦ τῶν μὲν λεγόντων. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Mosqu. D.

V. 1464. *ΟΥΔΑΜΟΥ*, ἐν οὐδενὶ μέρει. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. οὐκ ἐν ἑνί. Gu. m. 2.

V. 1465. *ΚΑΝ ΤΩΙΔ' ΥΠΕΞΗΛΘ'* κ. τ. λ. καὶ ἐν ὅσῳ ταῦτα ἐγένετο, ἔλαθεν ἐξελθοῦσα ἡ Ἀντιγόνη. Gu. m. 1. Baroc. 74. κρυφίως, ἵνα μὴ γνωσθεῖσα τοῖς πολεμίοις ληφθῇ. Baroc. 74. Gu. m. 2.

V. 1466 sq. *ΟΙ Δ' ΕΙΣ ΟΠΛ' ΗΙΣΣΟΝ* κ. τ. λ. καὶ ἀμφότερα τὰ μέρη εἰς ὅπλα ὥρμων· καλῶς δὲ κατά τινα τρόπον προνοίᾳ τινὶ ἐκάθητο Κάδμου λαὸς ἐπὶ τῶν ὅπλων, ἀντὶ τοῦ ἐν ὅπλοις, τουτέστιν ἔνοπλος. MS. C. C. C. Gu. m. 1.

V. 1466. *ΗΙΣΣΟΝ.* ὥρμησαν. *ΠΡΟΜΗΘΕΙΑΙ.* προνοίᾳ καὶ λογισμῷ ἐκάθηντο ὡπλισμένοι.

V. 1468 sq. *ΚΑΦΘΗΜΕΝ.* τὸ ἑξῆς· προελάβομεν Ἀργεῖον εἰςπεσόντες ἐξαίφνης στρατὸν, οὔπω τεύχεσι πεφραγμένον. *ΚΑΦΘΗΜΕΝ.* ἐφθάσαμεν ταχέως τὸν Ἀργεῖον στρατόν. Gu. m. 2. *ΤΕΥΧΕΣΙ*, ὅπλοις. Gu. m. 1. διὰ τῶν ἁρμάτων. Gu. m. 2. *ΠΕΦΡΑΓΜΕΝΟΝ*, ἠσφαλισμένον. Gu. m. 1. καθωπλισμένον. Gu. m. 2.

V. 1470. *ΚΟΥΔΕΙΣ ΥΠΕΣΤΗ.* καὶ οὐδεὶς ἐκαρτέρησεν, ὑπέμεινεν. *ΚΟΥΔΕΙΣ ΥΠ.* καὶ οὐδεὶς ἀπαντῶν ὑπέμεινε τὴν ὁρμὴν ἡμῶν. (ἡμᾶς ἐπιόντας add. Gu. m. 2.) MS. C. C. C. Gu. m. 1.

V. 1471. *ΕΡΡΕΙ*, ἔῤῥεεν. *ΕΡΡΕΙ.* ἔῤῥει ἀντὶ τοῦ φθείρεται ἐπὶ ἐνεστῶτος, ἔῤῥει δὲ ἀντὶ τοῦ ἐχεῖτο, ἐπὶ παρεληλυθότος. MS. C. C. C. Gu. m. 1. *ΜΥΡΙΟΝ*, πλεῖστον. MS. C. C. C. Gu. m. 1.

V. 1473. *ΟΙ ΜΕΝ ΔΙΟΣ.* οἱ μὲν Ἀργεῖοι ἔστησαν τὸ εἴδωλον τοῦ Διός. *ΟΙ ΜΕΝ ΔΙΟΣ ΤΡΟΠΑΙΟΝ.* οἱ μὲν ἀφ' ἡμῶν σύμβολον τῆς νίκης τοῦ Διὸς τὸ βρέτας ἵστασαν τρόπαιον. MS. C. C. C. Gu. m. 1. [1])

V. 1474. *ΑΣΠΙΔΑΣ*, ἀντὶ τοῦ ὅπλα. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. καταχρηστικῶς add. Gu. m. 2. *ΣΥΛΩΝΤΕΣ*, σκυλεύοντες. Gu. m. 1. Florr. iidem. ἀφαιροῦντες, ἀντὶ τοῦ συλήσαντες, κουρσεύσαντες (sic). Gu. m. 2.

V. 1475. *ΕΠΕΜΠΟΜΕΝ*, καὶ ἐφέρομεν, ἐκομίζομεν. Gu. m. 2.

V. 1476. *ΑΛΛΟΙ ΔΕ ΤΟΥΣ ΘΑΝΟΝΤΑΣ* κ. τ. λ. ἄλλοι δὲ μετὰ τῆς Ἀντιγόνης τοὺς θανόντας νεκροὺς, ἤγουν τὴν Ἰοκάστην μετὰ τῶν παίδων αὐτῆς, ἔφερον ἐνθάδε, ὥςτε τοὺς φίλους οἰκτίσασθαι αὐτὴν δηλονότι, ἀντὶ τοῦ θρηνῆσαι, κλαῦσαι. MS. C. C. C. Gu. m. 2.

V. 1477. *ΝΕΚΡΟΥΣ ΦΕΡΟΥΣΙΝ.* τὸ νεκροὺς πρὸς τὸ φίλους σύναψον οὕτω· φέρουσι τοὺς θανόντας νεκροὺς φίλους, ὥςτε οἰκτίσαι αὐτούς· τουτέστιν, ἐπεὶ ὁ Πολυνείκης καὶ ὁ Ἐτεοκλῆς βασιλεῖς ἦσαν Καδμείων, φίλοι ἦσαν αὐτοῖς, ὥςτε καὶ ἀποθανόντες νεκροὶ φίλοι εἰσίν. (ἢ τὸ νεκροὺς φίλους ἀντὶ τοὺς, ὅτε ἀπέθανον, φίλους γενομένους· ζῶντες μὲν γὰρ διΐσταντο, τῷ δὲ θανάτῳ συνῆλθον ἀλλήλοις. οὕτως, εἰ συνάψεις τὸ νεκροὺς πρὸς τὸ φίλους, ἐρεῖς· εἰ δὲ μὴ συνάψεις, οὕτω· φέρουσι τοὺς θανόντας νεκροὺς, ὥςτε τοὺς φίλους αὐτῶν οἰκτίσαι καὶ ἐλεῆσαι αὐτοὺς ἀθλίως ἀπολωλότας. add. Gu.) Baroc. 74. Gu. m. 2. *ΟΙΚΤΙΣΑΙ*, ὥςτε κλαῦσαι, θάψαι.

V. 1478. *ΠΟΛΕΙ Δ' ΑΓΩΝΕΣ.* ὁ κατὰ τὴν πόλιν πόλεμος [2]) (πῇ μὲν εἰς καλὸν ἐκβέβηκεν αὐτῇ· ἐσώθη γὰρ,

1) Mosqu. D. συμβ. τῆς ν. ἤγουν τοῦ Δ. βρ. ἔστησαν τρ.

2) In editis legebatur: ὁ κατὰ τὴν πόλιν πόλεμος. [οἱ ἀγῶνες κ. τ. λ. Illud servavi, quum in Aug. esset ὁ πόλ. κατὰ τὴν π.

οὐκ ἀνηρπάσθη ὑπὸ τῶν πολεμίων· πῇ δὲ εἰς τοὐναντίον, διὰ τοὺς τεθνηκότας. add. Aug.) οἱ ἀγῶνες ἐξέβησαν τῇ πόλει εὐτυχεῖς μὲν, ἐπεὶ ἐνίκησαν, δυστυχεῖς δὲ, διότι ἐσφάγησαν οἱ βασιλεῖς. *ΠΟΛΕΙ Δ' ΑΓΩΝΕΣ.* ἀγῶνες δὲ τῇ πόλει τῇδε οἱ μὲν εὐτυχέστατοι ἀπέβησαν, οἱ δὲ δυστυχέστατοι. ὅμοιον τῷ, (Od. μ', 73.) — δύο σκόπελοι ὁ μὲν εἰς οὐρανὸν εὐρύν. οὐκ ἔχει δὲ κίνδυνον οὗτος ὁ σχηματισμός· [3]) οὐ γὰρ ἀφ' ἑτέρου προσώπου εἰς ἕτερον ἡ μετάβασις γίνεται, ἵνα δέηται πλαγιασμοῦ, ἀλλ' ἀπὸ ὅλου εἰς μέρη· ταυτὸν δὲ τὸ ὅλον τοῖς μέρεσιν. MS. C.C.C. Gu. m. 1. Baroc. 74.

V. 1480 sqq. *ΟΥΚ ΕΙΣ ΑΚΟΑΣ.* οὐκ ἄχρις ἀκοῆς ἐστὶ τὰ κατὰ τὴν οἰκίαν, ἤγουν οὐκ ἀκοῇ ἔτι γινώσκομεν τὴν συμφορὰν, ἀλλ' ὄψει καὶ πείρᾳ. *ΟΥΚ ΕΙΣ ΑΚ.* οὐκ ἔτι μέχρι τῆς ἀκοῆς ἥκει ἡ δυστυχία τοῦ δώματος· πάρεστι γὰρ ὁρᾶν τριῶν νεκρῶν τάδε σώματα ἐπὶ τοῖς οἴκοις ἐν [4]) ἑνὶ θανάτῳ ζοφερὰν ἀναστροφὴν, ἤγουν τὸν Ἅιδην, κληρωσαμένων. MS. C.C.C. Gu. m. 1.

V. 1480 — 1484. *ΟΥΚ ΕΙΣ ΑΚΟΑΣ.* σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερὲς κώλων ἀναπαιστικῶν ε· ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

V. 1483. *ΠΡΟΣ ΜΕΛΑΘΡΟΙΣ.* ἐγγὺς μελάθμων.

V. 1484. *ΣΚΟΤΙΑΝ,* σκοτεινήν. Gu. m. 2. *ΣΚΟΤΙΑΝ ΑΙΩΝΑ.* τὸ αἰῶνα ἐπὶ θηλυκοῦ νόει, ὥςπερ καὶ παρὰ Πινδάρῳ καὶ τισὶν ἄλλοις εὕρηται· ἢ τὸ σκοτίαν ἀρσενικὸν νόει, ὡς τὸν κοχλίαν. Baroc. 74. Gu. m. 2. *ΑΙΩΝΑ.* βίον, ζωήν.

V. 1485 — 1507. *ΟΥ ΠΡΟΚΑΛΥΠΤΟΜΕΝΑ.* Τὰ τοιαῦτα εἴδη καλεῖται συστηματικὰ ἐξ ἀνομοίων, κατὰ περιορισμοὺς ἀνίσους, καὶ μετρικὰ ἄτακτα· εἰσὶ δὲ πάντα τὰ τῆς στροφῆς κῶλα νη. Τὸ α προσῳδιακὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον, ἐκ χοριάμβου, ἰωνικοῦ ἀπ' ἐλάττονος καὶ διϊάμβου. Τὸ β δακτυλικὸν δίμετρον· οὐδέτερον γάρ ἐστι τὸ ἁβρὰ, καὶ οὐ θηλυκὸν, ὥς τινες οἴονται. Τὸ γ ὅμοιον τῷ α. Τὸ δ ἀναπαιστικὸν ἑφθημιμερές. Τὸ ε ὅμοιον τῷ γ.

3) Sic Barocc. et Gu. pro σχηματισμένος MS. C.C.C.

4) ἐν addidi e Gu. in quo a m. 1. adscriptum est, ἑνὶ a sec.

Τὸ ς ἀναπαιστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ ζ ὅμοιον. Τὸ η δακτυλικὸν τετράμετρον. Τὸ θ ἰαμβικὸν πενθημιμερές. Τὸ ι ὅμοιον τῷ η. Τὸ ια δακτυλικὸν πενθημιμερές. Τὸ ιβ, τὸ ιγ, τὸ ιδ ὅμοια τῷ η. Τὸ ιε ὅμοιον τῷ θ. Τὸ ις καὶ τὸ ιζ ὅμοια τῷ η. Τὸ ιη ἀναπαιστικὸν μονόμετρον, τοῦ πρώτου ποδὸς χορείου. Τὸ ιθ, τὸ κ, τὸ κα ὅμοια τῷ η. Τὸ κβ ὅμοιον τῷ β. Τὸ κγ καὶ τὸ κδ ὅμοια τῷ η. ἐπὶ ταῖς ἀποθέσεσι καὶ τῷ τέλει παράγραφος. Baroc. 74.

V. 1485 — 1492. *ΟΥ ΠΡΟΚΑΛΥΠΤΟΜΕΝΑ.* οὐ καλύπτουσα τὰ ἁβρὰ καὶ τρυφερὰ τῆς παρειᾶς τῆς βοστρυχώδους, οὐδὲ τὸ ὑπὸ τῆς παρθενίας παρθενικὸν φοίνιγμα τὸ ὑπὸ τοῖς ὀφθαλμοῖς, λέγω τὸ ἐρύθημα τοῦ προσώπου, ἤγουν τὸ ἐν τῷ προσώπῳ, αἰδουμένη, φέρομαι βάκχα, ἤτοι ὑπουργὸς, τῶν νεκύων, δικοῦσα καὶ ῥίψασα ἀπὸ τῆς ἐμῆς κόμης τὸ σκέπασμα, ἀφεῖσα τὴν ἀνθηρὰν στολὴν, τὴν ἁρμόζουσαν τῇ τρυφῇ, τὴν ἀπὸ κρόκου βεβαμμένην, διὰ ἡγεμόνευμα, ἤτοι διὰ προπομπὴν, τῶν νεκρῶν πολύστονον καὶ πολλῶν στεναγμῶν πλήρη. *ΟΥ ΠΡΟΚΑΛΥΠΤΟΜΕΝΑ.* οὐκ ἔμπροσθεν τῆς παρειᾶς τῆς πλησίον τῶν βοστρύχων οὔσης σκεπομένη, τρυφῶσα λέγω· τοῦτο γάρ ἐστι τὸ ἁβρά· ἤγουν οὐκ ἐπανθεῖ τῷ προσώπῳ μου αἰδὼς, ὡς παρθένου. ὅτι δέ ἐστι τοῦτο, δηλοῖ καὶ αὖθις λέγουσα, οὐδὲ αἰδουμένη ὑπὸ παρθενίας φέρομαι τὸν ὑποκάτω τῶν βλεφάρων, ἤτοι τὸν ἐν ταῖς παρειαῖς, γινόμενον φοίνικα, τὸ ἐρύθημα λέγω τοῦ προσώπου, ὅπερ αἱ παρθένοι πάσχουσιν, ἡνίκα αἰδοῦνται, βάκχη οὖσα, οὐ Διονύσου, ἀλλὰ νεκρῶν· ὥςπερ γὰρ ἐκεῖναι ἄνετον τὴν κόμην ἔχουσαι προπορεύονται τοῦ θεοῦ, οὕτω καὶ ἐγὼ ὑπάρχω πολύστονον ἁγεμόνευμα τοῖς νεκροῖς, τουτέστι προπορεύομαι τῶν ἀδελφῶν ἐν ὀδυρμοῖς, ῥίψασα τὰ κρήδεμνα καὶ τὰ ἐν τῇ κεφαλῇ σκεπάσματα, ἀνεῖσα καὶ ἀποπέμψασα τὴν ἀνθηρὰν στολίδα τῆς τρυφῆς, ἤγουν τὸν κόσμον, ᾧ κοσμοῦνται ἐν τῇ κεφαλῇ αἱ παρθένοι τρυφῆς ἕνεκα. Gu. m. 2. *ΟΥ ΠΡΟΚΑΛΥΠΤΟΜΕΝΑ.* Ἀντιγόνη τραγῳδεῖ· νῦν, φησὶν, οὐ προκαλυπτομένη τὰς παρειὰς, οὐδὲ τὴν πρέπουσαν παρθένοις αἰδῶ ἀναλαβοῦσα, ἐξορμῶ καὶ ἐκβακχεύω, [5]) καθάπερ βάκχη τις, ἐπὶ τοὺς

5) Aug. Ἀντ. ὀδυρομένη φησὶν, οὐ π. τ. π. οὐδὲ γὰρ τὴν πρέπ. παρθενίαν αἰδῶ ἀν. ἐξ. καὶ ἀναβακχεύω. Hinc articulum ante πρέπουσαν adscivit, ante στολὴν omisit Valck. In Gu. vv. Ἀντιγ. τραγῳδεῖ sola in interiore margine m. 2. adscripta sunt.

νεκροὺς, ἀποῤῥίψασα τὸ κρήδεμνον, καὶ τὴν στολὴν μεθεῖ-
σα τὴν τῆς ἐμῆς τρυφῆς, τουτέστιν ἣν, ὅτε ἐτρύφων καὶ
εὐδαιμόνουν, περιεβαλλόμην· ἀπάρχομαι θρῆνον τοῖς νε-
κροῖς· οὐ γὰρ τρυφῆς ὁ καιρός. 6) Ἄλλως. ΟΥ ΠΡΟΚΑ-
ΛΥΠΤΟΜΕΝΗ. ἀπρεπῶς εἰςβέβληκε, καὶ οὐ παρθενικῶς.
τίνι γὰρ ἀπολογεῖται, εἰ μὴ τῷ θεάτρῳ; Ἄλλως. Οὐ προ-
καλυπτομένη τὰ φαιδρὰ τῆς βοστρυχοίδους παρειᾶς· βοστρυ-
χώδη δὲ εἶπεν, ἐπεὶ μέχρι τῶν παρειῶν εἶχε τὰ οὖλα τῶν
τριχῶν.

V. 1486. ΒΟΣΤΡΥΧΩΔΕΟΣ, ἐν ᾗ οἱ βόστρυχοι
κεῖνται. ΒΟΣΤΡΥΧΩΔΟΥΣ λέγει διὰ τὸ παρ' αὐτὴν
κατιέναι τοὺς βοστρύχους. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56.
59. 76. Mosqu. D. ΑΒΡΑ ΠΑΡΗΙΔΟΣ, τὰ φαιδρὰ
τῆς παρειᾶς, περιφραστικῶς τὴν παρειάν. ΑΒΡΑ, τὰ
τρυφερά. Gu. m. 1. τρυφῶσα, οὖσα. Gu. m. 2.

V. 1487. ΤΟΝ ΥΠΟ ΒΛΕΦΑΡΟΙΣ. ἡ ὑπὸ πρὸς
τὸ αἰδουμένα.

V. 1488. ΦΟΙΝΙΚ' ΕΡΥΘΗΜΑ, τὸν πυῤῥόν. ἀρ-
σενικῶς δὲ εἶπε τὸν φοίνικα ἐρύθημα ἀντὶ τοῦ οὐδετέρου· 7)
ἔδει γὰρ εἰπεῖν τοὐπὶ βλεφάροις φοινικοῦν ἐρύθημα. τινὲς δὲ,
οὐ τὴν ὑπὸ βλεφάροις φοίνιξιν αἰδουμένη, ἥπερ ἐστὶν ἐρύ-
θημα προςώπου.

V. 1489. ΑΙΔΟΜΕΝΑ, ἀντὶ τοῦ οὐδ' ὑπαιδουμένη
τὸ βλεφάροις 8) φοινικοῦν ἐρύθημα τῆς παρθενίας· καὶ τὸ
Φέρομαι βάκχα νεκύων, παρόσον αἱ βάκχαι ἀπογυ-
μνούμεναι χορεύουσιν· οὐ Διονύσου δὲ βάκχη, ἀλλὰ νεκρῶν.

6) Aug. ἀπ. καὶ θρήνων τοῖς ν. οὐ γὰρ τοῦ τρυφᾷν καιρός. et paulo post ἀπρ. εἰςβέβληκα καὶ οὐ π. τίνι γὰρ ἀπολογίζεται. Paulo ante περιεβαλλόμην recepi e Gu. in quo haec ad v. 1491. adscripta sunt.

7) Articulum ex Aug. addidit Valck. Ex eodem τοὐπὶ ante βλεφάροις, effictum a Valck. e scriptura codicis τοῦτο, et οὐ ante τὴν ὑπὸ βλ. recepi. Praeterea codex τὸ πυῤῥόν — ἀντὶ τοῦ οὐδέτερον. τὴν ἐπὶ βλεφάροις φοίνιξ.

8) Scribendum videtur βλεφάρων vel ἐπὶ βλεφάροις. Aug. οὐδὲ ὑπ' αἰδουμένη τὸ ὑπὲρ τοῖς βλεφάροις φοινίκιον ἐρ. προςώπου. VALCK.

ΑΙΔΟΥΜΕΝΑ. γράφεται καὶ αἰδομένα διὰ τὸ μέτρον. οὐ γράφεται δὲ ἀπὸ τοῦ αἰδουμένα κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ υ, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ αἴδομαι θέματος παρὰ τοῖς ποιηταῖς γραφομένου. Fl. 21. ΒΑΚΧΑ ΝΕΚΥΩΝ, βακχικὴν μανίαν μαινομένη, ἣν δε οἱ νεκροὶ παρέχουσιν, οὐχ ὁ Διόνυσος. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 76. 9) ὑπουργὸς, θεραπευτὶς οὖσα. Gu. m. 2.

V. 1490. ΚΡΑΔΕΜΝΑ, τὸ δεσμοῦν τὴν κεφαλήν. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. φακιόλια. Gu. m. 2. τὰ περικαλύμματα, τὸ κεφαλοδέσμιον. Fl. 59. κεφαλοδεσμούς. Fl. 53. ΔΙΚΟΥΣΑ, καταβαλοῦσα. Fl. 59.

V. 1491. ΣΤΟΛΙΔΑ ΚΡΟΚΟΕΣΣΑΝ. τὴν ἐκ κρόκης στολὴν 10) χαλάσασα, ὥςτε γυμνὰ μεῖναι τὰ στήθη. Ἄλλως. Τὴν ἐμὴν στολὴν πάσης τρυφῆς ἐκβαλοῦσα. ΑΝΕΙΣΑ, ἐάσασα. Gu. Fl. 59. ΧΛΙΔΑΣ, τρυφῆς. ΧΛΙΔΑΣ, τῆς σπατάλης. Fl. 59.

V. 1492. ΑΓΕΜΟΝΕΥΜΑ. ἑαυτὴν γὰρ λέγει προηγήτειραν τῶν νεκρῶν. ΑΓΕΜΟΝ. κατὰ κοινοῦ τὸ φέρομαι· ταύτῃ ἐξορμῶ, ἡγεμονεύουσα καὶ ἐξάρχουσα θρήνων τοῖς νεκροῖς. Aug. 1) ὁδηγήτρια, προοδοποιὸς οὖσα, προηγήτρια. Gu. m. 2.

V. 1493—1507. ΑΙ, ΑΙ. ἰὼ Πολύνεικες, ἐγένου ἄρα ἐπώνυμος, ἤγουν αὐτὸ ὃ ἐπωνομάσθης, τουτέστι φιλόνεικος. 2) ὤμοι μοι Θῆβαι! — τοῦτο διὰ μέσου — ἡ σὴ δ' ἔρις οὐκ ἔρις ἦν δηλονότι, ἀλλὰ φόνος κραθεὶς καὶ ἑνωθεὶς φόνῳ, λέγω αἵματι καὶ φόνῳ δεινῷ καὶ χαλεπῷ, ὤλεσε τὸν δόμον τοῦ Οἰδίποδος. τίνα δὲ στοναχὴν 3) τραγῳδητὴν, ἢ τίνα στοναχὴν ἐμμελῆ ἔνδακρυν, ὦ δόμος, ἀνα-

9) Flor. 59. β. μ. μ. οὐχ ὡς αἱ βάκχαι τοῦ Διον. ἀλλ' ἣν οἱ ν. π.

10) Junt. Basil. στολῆς. Emend. Barn.

1) Legebatur in cod. ταύτην ἐξ. ἡγεμονεύουσαν καὶ ἐξάρχουσαν.

2) Rectius Gu. m. 1. ἐγένου ἄρα αὐτὸ ὃ ἐπωνομάσθης, ἤγουν φιλόνεικος, ἐριστικός. Junt. Basil. ὃ ἐπωνόμασας. Barn. ἐπωνόμασαι, nostrum King.

3) Hoc addidit King. haud dubie e cod. nam sic Gu. in quo haec a vv. τίνα δὲ στ. τρ. leguntur a m. 2.

καλέσομαι, φέρουσα τάδε τὰ τρία σώματα [4]) τὰ συγγενικὰ, λέγω τὴν μητέρα καὶ τὰ τέκνα, τὴν χαρὰν καὶ ἡδονὴν τῆς Ἐριννύος καὶ τῆς κατάρας τοῦ [5]) Οἰδίποδος· ἢ Ἐριννὺς παντελῶς ὤλεσε τὸν οἶκον τοῦ Οἰδίποδος, [6]) ὅτε, ὦ πάτερ, ἔγνως τὸ μέλος, ἤτοι τὸ αἴνιγμα τῆς δυςερμηνεύτου Σφιγγὸς, συνετὸς γενόμενος, τὸ σῶμα αὐτῆς φονεύσας.

V. 1493. *ΑΙ, ΑΙ.* οἱ παλαιοὶ ῥήτορες ψιλοῦντες καὶ περισπῶντες, οἱ δὲ νέοι αἳ αἲ βαρύνοντες. Aug. [7])

V. 1496. *ΣΑ Δ' ΕΡΙΣ.* ἡ ἔρις, φησὶν, οὐκ αὐτὸ μόνον ἄχρι φιλονεικίας τὸ τέλος ἔσχεν, ἀλλ' ἄχρι φόνων ἐπαλλήλων διελθοῦσα [8]) ἄρδην τὸν πάντα οἶκον τοῦ Οἰδίποδος ἀπώλεσεν. τινὲς δὲ οὕτως· ἡ σὴ ἔρις, οὐκ αὐτὸ μόνον, γέγονε ψιλὴ φιλονεικία, ἀλλὰ φόνος φόνῳ κρανθεῖσα. Ἄλλως. Τὸ τέλειον κρανθεῖσα, οἷον οὐκ ἄχρι ψιλῆς φιλονεικίας προελθοῦσα ἡ ἔρις, ἀλλὰ φόνος ἐπὶ φόνῳ κρανθεῖσα. *ΚΡΑΝΘΕΙΣ*, τελειωθείς· κραίνω γὰρ τὸ τελειῶ. Fl. 59.

V. 1499. *ΤΙΝΑ ΔΕ ΠΡΟΣῼΔΟΝ.* (θρηνητικὴν στοναχήν. ᾠδὸν ἀντὶ τοῦ θρῆνον· τὸ δὲ τίνα πρός ἀναστρεπτέον· [9]) τουτέστι πρὸς τίνα πρῶτον τῶν προκειμένων νεκρῶν θρῆνον, ἢ πρὸς τίνα τούτων στεναγμὸν μετὰ δακρύων, ὦ δόμος δόμος, ἀναβοήσω· ἢ τὸ προςῳδὸν ἐξ ὁλοκλήρου τὸν θρῆνον νοητέον, οὐκ ἀποδιαιρουμένης τῆς πρός, ἵν' ᾖ τοιοῦτος ὁ λόγος· add. Aug.) τίνα θρῆνον ἄξιον, καὶ τίνα στεναγμὸν σύμφωνον τῆς προκειμένης συμ-

4) Gu. τὰ τρία σ. τάδε. et om. λέγω. Tum ἡδονὴν λέγω τῆς Ἐρ. ἣ παντελῶς ὤλεσε τὸν δόμον τοῦ Οἰδ.

5) Junt. Bas. τῆς κατά ῥαστοῦ.

6) Gu. addit: τότε ὤλεσε — δυνάμει δὲ, οὐκ ἐνεργείᾳ — ὅτε ὦ π. ἔγν. τὸ αἴν. τῆς Σφ. τῆς ἀοιδοῦ τῆς ἀγρίας τῆς δυςξυνέτου. et δηλονότι addit post γενόμενος. Post φονεύσας in codice sequuntur ea, quae ad v. 1507. adscripsi.

7) Cod. ψιλοῦνται καὶ περισπῶνται — βαρύνονται.

8) Aug. προελθοῦσα. Ex eo Valck. ante φιλονεικία inseruit φιλονεικία.

9) Cod. προσανατρεπτέον, quod emendavit Valck. ut dixerit Gramm. πρός per ἀναστροφὴν postpositum esse.

φορᾶς καὶ τῶν τριῶν τούτων νεκρῶν ἀνακαλέσω, [10]) προςᾴδοντα, φησὶ, καὶ ἁρμόζοντα τοῖς νῦν πάθεσι;

V. 1500. *ΜΟΥΣΟΠΟΛΟΝ* δὲ μουσικήν· [1]) ἔστι γὰρ καὶ θρῆνος μουσικός. Ὅμηρος, (Il. ω', 720.) Παρὰ δ' εἷσαν ἀοιδοὺς Θρήνων ἐξάρχους, οἵτε στονόεσσαν ἀοιδὴν καὶ τὰ ἑξῆς. *ΜΟΥΣΟΠΟΛΟΝ*, θρηνητικήν. *ΣΤΟΝΑΧΑΝ.* στένω κοινὸν καὶ στενάζω· στενάχω δὲ ποιητικὸν καὶ στεναχίζω καὶ στοναχέω, στοναχῶ. ἀπὸ τοῦ στένω στόνος ποιητικὸν [2]) καὶ στονόεις, ἀπὸ τοῦ στενάζω στεναγμὸς κοινὸν, ἀπὸ τοῦ στοναχῶ στοναχὴ παρὰ ποιηταῖς. MS. C.C.C. Gu. m. 1.

V. 1503. *ΣΥΓΓΟΝΑ*, συγγενικὰ, μητέρα λέγω καὶ τέκνα, περιχαρῆ τῆς Ἐριννύος, [3]) ἥτις παντελῶς τοῦ Οἰδίποδος τὸν δόμον ὤλεσε.

V. 1504. *ΧΑΡΜΑΤ' ΕΡ.* λέγω ἡδονὴν τῆς παρακολουθούσης ἐπ' ἐκδικήσει τῶν παρανομιῶν δυνάμεως. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

V. 1505. *ΠΡΟΠΑΝ*, παντελῶς. Gu. m. 1. διόλου, τελείως. id. m. 2.

V. 1506. *ΔΥΣΞΥΝΕΤΟΥ.* τῆς Σφιγγὸς τῆς ἀσαφοῦς, ἐπεὶ πᾶσι δυςξύνετον [4]) ἦν τὸ αἴνιγμα, πλὴν τοῦ Οἰδίποδος μόνου· διὰ γὰρ τοῦτο συνετὸν ἐπὶ τοῦτο εἴρηκε τὸ μέλος, πᾶσι μὲν τοῖς ἄλλοις ἀσαφὲς, αὐτῷ δὲ μόνῳ σαφὲς καὶ καταληπτόν· ξυνετὸν δὲ τὸ σαφές. Ἄλλως. Τῷ Οἰδίποδι ξυνετόν· ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ Σφιγγός. τινὲς δὲ ξυνετὸν τὸ βαθύτατον. *ΟΤΕ ΔΥΣΞΥΝΕΤΟΥ.* τὴν ἐξ ἔξωθεν προςληπτέον, τουτέστιν ἐξ ὅτε· ὁ δὲ λόγος· ἥτις Ἐριννὺς τὸν Οἰδίποδος οἶκον ἀπώλεσεν, ἐξ ὅτε τὸ τῆς ἀγρίας Σφιγγὸς

10) Aug. ἀναβοήσω, et deerant sequentia.

1) Aug. μουσικὸν στεναγμόν. Fl. 59. μοῦσα γὰρ καὶ ὁ θρῆνος, ὡς τὸ ἀοιδὴ τὸ μέλος καὶ ὁ ὕμνος.

2) ποιητικὸν e Gu. pro ποιητικῶς. Ex eodem locum aliter distinxi, quum King. dedisset — — ἀπὸ τοῦ στένω· στόνος ποιητ.

3) Scripserat fortasse: περιχάρειαν τῆς Ἐρ. Desunt haec in Aug. VALCK.

4) Aug. δυσήνοπτον i. e. δυσσύνοπτον et mox διὰ γὰρ τούτου σ, ἐπὶ τούτοις εἰρ.

αἴνιγμα, τὸ δυςξύνετον ἐκεῖνο καὶ ἀσαφὲς τοῖς πολλοῖς, γνοὺς αὐτὸς αἴτιος αὐτῇ γέγονε τοῦ θανάτου· φασὶ γὰρ, ὅτι λύσαντος τοῦ Οἰδίποδος τὸ αἴνιγμα 5) διεσπάραξεν ἑαυτὴν ἡ Σφίγξ. Aug. ΜΕΛΟΣ ἜΓΝΩ, τὸ αἴνιγμα εἶπεν, ἐπεὶ μετὰ μέλους τινὸς προέφερεν αὐτὸ ἡ Σφίγξ· διὸ καὶ ἀοιδοῦ Σφιγγὸς εἶπεν. 6)

V. 1507. ΦΟΝΕΥΣΑΣ δὲ ἀντὶ τοῦ φόνου καὶ ἀναιρέσεως γενόμενος αὐτῇ αἴτιος. ΣΩΜΑ ΦΟΝΕΥΣΑΣ ἀντὶ τοῦ αὐτὴν περιφραστικῶς. λέγεται δὲ ἀντιστρόφως, ἀντὶ τοῦ, ὅτε γνοὺς τὸ αινιγμα τῆς Σφιγγὸς ἐφόνευσας αὐτήν. MS. C.C.C. Gu. m. 1. 7)

V. 1508—1538. ΙΩ ΜΟΙ ΜΟΥ ΜΑΤΕΡ. Ἑτέρα στροφὴ δοκεῖ εἶναι αὕτη, ἐπεὶ καὶ τὰ κῶλα ἐνηλλαγμένα ἐστί. συστηματικὰ δέ ἐστι καὶ ταῦτα ἐξ ἀνομοίων. εἰσὶ δὲ πάντα τῆς στροφῆς λδ. Τὸ α ἀντισπαστικὸν ἡμιόλιον ἐξ ἐπιτρίτου πρώτου καὶ τροχαίου. τὸ β περιοδικὸν δίμετρον καταληκτικὸν ἐξ ἰαμβικῆς συζυγίας καὶ τροχαϊκῆς καταληκτικῆς. Τὸ γ ἰαμβικὸν πενθημιμερές. Τὸ δ 8) χοριαμβικὸν δίμετρον καταληκτικὸν ἐκ χοριάμβου καὶ χορείου, ἢ ἀναπαίστου διὰ τὴν ἀδιάφορον. Τὸ ε ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον. τὸ ϛ ὅμοιον τῷ δ. τὸ ζ ὅμοιον, τοῦ δευτέρου ποδὸς προκελευσματικοῦ τετραβραχέος· εἰ δὲ βούλει, τροχαϊκὸν ἰθυφαλλικὸν τοῦ δευτέρου καὶ τοῦ τρίτου ποδὸς χορείου. τὸ η ἀντισπαστικὸν δίμετρον καταληκτικὸν Φερεκράτειον ἐξ ἀντισπάστου καὶ βακχείου. τὸ θ προσῳδιακὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐξ ἰωνικοῦ ἀπ᾽ ἐλάττονος καὶ χοριάμβου. τὸ ι ἀναπαιστικὸν πενθημιμερές· εἰ δὲ βούλει, ἰωνικὸν δίμετρον καταληκτικὸν ἐξ ἰωνικοῦ ἀπ᾽ ἐλάττονος καὶ ἀναπαίστου. τὸ ια χοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐκ δύο χοριάμβων. τὸ ιβ ἰωνικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον

5) τὸ αἴν. e Gu. addidi, in quo solum hoc est, φασὶ γὰρ etc.

6) Gu. m. 1. et Florr. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. μέλος δὲ λέγει διὰ τὴν ἔμμετρον αὐτοῦ ἐμμέλειαν. et supra ἀοιδοῦ, τῆς ἐμμέτρως (Gu. ἐμμέτρου) προφερούσης τὸ αἴνιγμα (Flor. τὰ αἰνίγματα. tum αὐτῆς δηλονότι add. Gu.).

7) Priora ἀντὶ τοῦ ἀ. π. e Gu. addidi, ex quo scripsi etiam λέγεται δὲ ἀντ. pro λέγει ἀντ. et γνοὺς pro ἔγνως.

8) Sic King. quum in codice esset εἰ δὲ βούλει.

ἐκ παίωνος τρίτου, ἰωνικοῦ καὶ ἰάμβου. τὸ ιγ ἰαμβικὸν πενθημιμερές, τοῦ πρώτου ποδὸς χορείου τριβραχέος. τὸ ιδ δακτυλικὸν πενθημιμερές· εἰ δὲ βούλει, χοριαμβικὸν δίμετρον καταληκτικὸν ἐκ χοριάμβου καὶ δακτύλου. τὸ ιε ἰαμβικὸν ὅμοιον τῷ ε. τὸ ιϛ ἰωνικὸν 9) δίμετρον ὑπερκατάληκτον ἐκ δύο ἰωνικῶν ἀπ᾽ ἐλάττονος καὶ συλλαβῆς. τὸ ιζ ἀναπαιστικὸν ἑφθημιμερές. τὸ ιη ὅμοιον τῷ ε, τοῦ πρώτου ποδὸς χορείου. τὸ ιθ παιωνικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον καθαρόν. τὸ κ ἀναπαιστικὸν ἑφθημιμερές. τὸ κα ὅμοιον. τὸ κβ ἀντισπαστικὸν ὅμοιον τῷ η. τὸ κγ δακτυλικὸν δίμετρον· εἰ δὲ βούλει, χοριαμβικὸν μονόμετρον ὑπερκατάληκτον. τὸ κδ ὅμοιον τῷ κα· ἔστω δὲ, εἰ βούλει, ἀμφότερα χοριαμβικὰ καθαρὰ δίμετρα ὑπερκατάληκτα. τὸ κε ἀναπαιστικη βάσις· δι᾽ ἑνὸς γὰρ τ ὀφείλει γράφεσθαι. τὸ κϛ τροχαϊκὸν πενθημιμερές. τὸ κζ περίοδος ἐκ τροχαϊκῆς συζυγίας, τοῦ πρώτου ποδὸς χορείου, καὶ ἰαμβικῆς. τὸ κη ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, τοῦ τετάρτου ποδὸς ἀναπαίστου. τὸ κθ ἀντισπαστικὸν τρίμετρον καταληκτικὸν, τοῦ δευτέρου ποδὸς ἑξαβραχέος. τὸ λ ἀναπαιστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, συνίζησιν ἔχον ἐν τῷ πρώτῳ ποδί. τὸ λα 10) . . . . . τὸ λβ ἀντισπαστικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον, ἐξ ἀντισπάστου * * * ἐξ ἀντισπάστου καὶ διϊάμβου. τὸ λδ ἰωνικὸν ἡμιόλιον ἐξ ἰωνικοῦ ἀπὸ μείζονος καὶ σπονδείου, ἤτοι ἡμίσεως ἰωνικοῦ. ἐπὶ ταῖς ἀποθέσεσι παράγραφος· ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς. Baroc. 74.

V. 1508—1514. ΙΩ ΜΟΙ διὰ μέσου. τίς Ἑλλὰς, ἤτοι Ἑλληνικὴ γῆ, ἢ βαρβαρικὴ, ἢ τίς ἕτερος τῶν ἔμπροσθεν εὐγενῶν, αἵματος καὶ γένους ὑπάρχων δηλονότι ἀνθρωπείου, τοιαύτας λύπας φανερὰς ὑπέμεινε τοσούτων κακῶν, ὡς ἐγὼ δηλονότι. τάλαινα εἰμὶ ἐγὼ, πῶς ἐλελίζω καὶ ταράττομαι. ΤΙΣ ΕΛΛΑΣ. τίς Ἑλληνικὴ γυνὴ, ἢ βάρβαρος γυνὴ δηλονότι. Ἄλλως. Τίς, φησὶν, Ἑλλήνων ἢ βαρβάρων, ἢ τῶν ἀνέκαθεν ἀνδρῶν ὑπέμεινε κακῶν

9) Valck. dedit τὸ ις ὅμοιον, describentis fortasse errore.

10) Versum, cuius descriptio hic desideratur, King. vocat Cleomachium ex ionico maiore et molosso, i. e. ionicum dimetrum catalecticum. Sequentem lacunam ita explevit King. — ἐξ ἀντισπάστου, ἐπιτρίτου τρίτου καὶ συλλαβῆς. τὸ λγ ἀντισπαστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον Γλυκώνειον ἐξ ἀντ.

τοσούτων πλῆθος καὶ λύπας ἐπὶ ἀνθρωπίνῳ σώματι· τὸ γὰρ ἁμερίου, [1]) ἀντὶ τοῦ ἀνθρωπείου. *ΤΙΣ ΕΛΛΑΣ*. τίς ἀπὸ τοῦ ἁμερίου αἵματος, ἤγουν τίς τῶν ἀνθρώπων, ἢ Ἕλλην, ἢ βάρβαρος, ἢ τίς ἀπὸ τῶν πάροιθεν εὐγενῶν ἕτερος ἔτλη καὶ ὑπέμεινε τοιαῦτα φανερὰ κακὰ καὶ διάδηλα πᾶσιν ἄχη κακῶν τοσούτων, ὥςπερ ἐλελίξῃ καὶ θρηνήσεις, ὦ τάλαινα σύ. Baroc. 74. Gu. m. 2.

V. 1510. *Η ΤΩΝ ΠΑΡΟΙΘΕΝ*. ἀπὸ κοινοῦ τὸ τίς· ἢ τίς τῶν πάροιθεν εὐγενῶν τοσαύτας λύπας ὑπέμεινε.

V. 1513. 1514. *ΤΑΛΑΙΝ᾽ ΩΣ ΕΛΕΛΙΖΩ*, ἐγὼ, φησὶ, τάλαινα, ἥτις αἴλινον ἀνακλαίω καὶ ἀναθρηνῶ, ἐπὶ τούτοις τοῖς οἰκτροῖς ἀτυχήμασι, καθάπερ τις ὄρνις θρηνοῦσα ἀπηχεῖ δρυὸς πετάλοις ἐφεζομένη. *ΕΛΕΛΙΖΩ*, ταραττομένη ἀγωνιῶ. MS. C.C.C. Gu. m. 1.

V. 1514—1522. *ΤΙΣ ΑΡ᾽ ΟΡΝΙΣ*. καὶ τίς ἄρα [2]) ὄρνις καθεζομένη ἐπὶ κλάδοις τοῖς κατ᾽ ἄκρον κομῶσιν ἢ δρυὸς ἢ ἐλάτης, στερηθεῖσα τῆς μητρὸς, συνῳδὸς καὶ σύμφωνος ἔσται τοῖς ἐμοῖς ὀδυρμοῖς ἐν ἄχεσι καὶ λύπαις εἰς αἴλινον καὶ θρῆνον, ἐν αἰάγμασι καὶ θρηνητικοῖς ἀπηχήμασιν· ἥτις ἐπὶ τούτοις κλαίω, μόνη δὲ τὸν ἀεὶ χρόνον, ἤτοι διαπαντὸς, ἠχήσω καὶ θρηνήσω, διάξουσα τὴν ζωὴν ἐν σταζομένοις δακρύοις. *ΤΙΣ ΑΡ᾽ ΟΡΝΙΣ*. τίς ἄρα ὄρνις ἐστερημένη τῆς μητρὸς, ἑζομένη καὶ καθημένη ἐν τοῖς κλάδοις τῆς δρυὸς ἢ ἐν τοῖς κλάδοις τῆς ἐλάτης τοῖς εἰς ἄκρον κομῶσιν, ἐστὶν ἐν τοῖς οἰκείοις ἄχεσι συνῳδὸς καὶ συνθρηνήτρια τοῖς ἐμοῖς ὀδυρμοῖς. (λαμβάνων δὲ κατὰ συνεκδοχὴν τὸ κλάδοις καὶ εἰς τὸ δρυὸς, καὶ εἰς τὸ ἐλάτης, εἰς μὲν τὸ δρυὸς γυμνὸν τίθει, εἰς δὲ τὸ ἐλάτης μετὰ τοῦ ἀκροκόμοις.) ἥτις ἐν τοῖςδε τοῖς νεκροῖς κλαίω ἐν αἰάγμασι καὶ θρήνοις αἴλινον καὶ κλαυθμόν, (τοῦτο κομματικὸν οὕτω.) διαβιβάσουσα μονάδα καὶ μεμονωμένον αἰῶνα, ἅτε πάντας τοὺς ἐμοὺς ἀπολέσασα ἰαχήσω καὶ θρηνήσω τὸν ἀεὶ χρόνον ἐν δάκρυσιν ἐκ τῶν ἐμῶν ὀμμάτων καταφερομένοις. Gu. m. 2.

V. 1514. *ΤΙΣ ΑΡ᾽ ΟΡΝΙΣ*. ἀηδόνα φησὶν ἢ χελιδόνα, εἰς ἃς μετεβλήθησαν Πρόκνη καὶ Φιλομήλα. Aug. Gu. m. 2.

1) Sic ex Aug. cod. Valck. pro vulg. *ἀνθρωπείου*. Sed antea etiam *λύπης* in *λύπας* mutandum erat.

2) Frustra King. coni. *καθά*.

V. 1517. *ΜΟΝΟΜΑΤΩΡ*, ἡ μεμονωμένη τῆς μητρός. [3])

V. 1519. *ΑΙΑΓΜΑΣΙΝ*, θρηνητικοῖς ἀπηχήμασι. *ΑΧΕΣΙ ΣΥΝΩιΔΟΣ*. ἐν λύπαις σύμφωνος ἔσται εἰς αἴλινον θρηνητικοῖς ἀπηχήμασι. Gu. m. 1. Mosqu. D. *ΣΥΝΩιΔΟΣ*, συνθρηνήτρια ἐμοί. Gu. m. 2. *ΑΙΛΙΝΟΝ*, κλαυθμὸν, θρῆνον. Gu. m. 2.

V. 1520. *ΤΟΙΣΔΕ ΠΡΟΚΛΑΙΩ*, ἐπὶ τούτοις κλαίω. Gu. m. 1. Mosqu. D.

V. 1520. *Α ΤΟΙΣΔΕ*, ἅτινα ᾄσματα θρηνῶ ἐπὶ τοῖςδε τοῖς νεκροῖς. *Α ΤΟΙΣΔΕ ΠΡΟΚΛΑΙΩ*, ἅπερ, θρηνητικὰ ἀπηχήματα, ἐπὶ τούτοις τοῖς νεκροῖς ἀναβοῶ. ἡ γὰρ πρό ἀντὶ τοῦ ἀνά, τουτέστιν ἀνακλαίω· τοῦτο ἰδίᾳ ἀναπεφώνηται. [4]) *Α*. τινὲς δὲ τὸ ἃ ἀντὶ τοῦ ἥτις φασίν. Fl. 33. *Α ΤΟΙΣΔΕ ΠΡΟΚΛ*. οὐδεμία δηλονότι. [5]) Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

V. 1520. *ΜΟΝΑ Δ᾽ ΑΙΩΝΑ*, ἀντὶ τοῦ μονάδα βίον, ὀρφανὸν, μονήρη, μεμονωμένον, ἔρημον.

V. 1522. *ΕΝ ΛΕΙΒΟΜΕΝΟΙΣ*, ἐν ὑγροῖς.

V. 1524—1538. *ΤΙΝ᾽ ΕΠΙ ΠΡΩΤΟΝ*. ἐπὶ τίνα πρῶτον βάλλω [6]) ἀπαρχὰς ἀπὸ τῆς χαίτης, ἤτοι ἀπὸ τῆς κόμης, διὰ σπαραγμῶν; πότερον δηλονότι παρὰ τοῖς δυσὶ μαστοῖς τοῦ γάλακτος τῆς μητρὸς, ἢ πρὸς τὰ οὐλόμενα αἰκίσματα τῶν δισσῶν ἀδελφῶν, ἤτοι πρὸς τὰς ἀξίας ἀπωλείας πληγὰς τῶν δύο ἀδελφῶν; [7]) φεῦ, ὦ πάτερ ἀλαὲ, ὃ

3) In Gu. et Mosqu. quamvis in textu *μονομάτερος* legitur, est tamen gl. *μητρὸς μεμονωμένη, στερηθεῖσα τῆς μητρός*.

4) Priora *ἅπερ — ἀναβοῶ* ex Aug. addidit Valck. In editis post scholion *ΜΟΝΑΔ᾽ ΑΙ. — ἔρημον*. legebatur *ἡ δὲ πρό*, quod King. male mutavit in *πρός*, ut in contextu legebatur.

5) Indicat, locutionem *τίς συνῳδὸς ἔσται* idem valere atque *οὐδεμία σ. ἔ.*

6) Imo *βάλω*, ut Gu. qui similem paraphrasin habet a m. 1. cuius singulae partes inter versus pro glossis adscriptae sunt.

7) Gu. m. 1. *τὰς ἀποτροπαίους καὶ ἀξίας ἀπωλείας*, quod idem est in Mosqu. D.

φέρων ὄμμα τυφλὸν, λίπε τοὺς σοὺς δόμους, δεῖξον, ὦ Οἰδίπους, τὴν σὴν ζωὴν τὴν ἀθλίαν, ὅςτις ἐμβαλὼν τοῖς σοῖς ὄμμασιν ἀορασίαν καὶ τύφλωσιν ἐπὶ τοῖς δώμασιν ἀνύεις [8]) ἐπὶ πολὺ ζωὴν παρατεινομένην καὶ μακροχρόνιον. ἀκούεις σὺ, ὁ πλανώμενος κατὰ τὴν αὐλὴν καὶ κατὰ τὸν οἶκον, ἰαύων καὶ διατρίβων καὶ κινῶν ἐν τοῖς δεμνίοις γηραιὸν πόδα δύστηνον, ἤτοι γεροντικὴν ἀθλίαν πορείαν.

V. 1524—1529. *ΤΙΝ᾽ ΕΠΙ ΠΡΩΤΟΝ.* ἐπὶ τίνα πρῶτον βαλῶ ἀπαρχὰς θρήνου ἐν σπαραγμοῖς ἀπὸ τῆς ἐμῆς χαίτης, τουτέστι τίνα πρῶτον θρηνήσω, τὰς τρίχας σπαράττουσα καὶ πρὸς αὐτὸν ῥίπτουσα; παρὰ τοῖς διδύμοις μαστοῖς τῆς μητρὸς τοῦ γάλακτος; — ἐντεῦθεν γὰρ τέθραμμαι ἡ τάλαινα· — ἢ πρὸς τὰ οὐλόμενα καὶ ἐφθαρμένα αἰκίσματα τῶν δισσῶν ἀδελφῶν; Gu. m. 2.

V. 1524. *ΤΙΝ᾽ ΕΠΙ ΠΡΩΤΟΝ.* ἡ ἐπὶ πρὸς τὸ βαλῶ, οἷον ἐπὶ τίνα πρῶτον ἐπιθῶ τὰς χεῖρας [9]) ἀπαρχὰς τοῖς σπαραγμοῖς, ἐπὶ τῆς μητρὸς, ἢ ἐπὶ τῶν ἀδελφῶν; ἔθος γὰρ ἦν τοῖς παλαιοῖς τὰς κόμας ἀποκείρεσθαι τοῖς τεθνηκόσιν. Aug.

V. 1525. *ΑΠΑΡΧΑΣ*, θυσίας. *ΑΠΑΡΧ.* ἀνάθημα. Gu. m. 1. Mosqu. D.

V. 1526. *ΕΝ ΔΙΔΥΜ.* περισσὴ ἡ ἐν. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Mosqu. D.

V. 1527. *ΓΑΛΑΚΤΟΣ.* λείπει τοῖς ποιητικοῖς. *ΓΑΛΑΚΤΟΣ ΠΑΡΑ ΜΑΣΤΟΙΣ.* λέγεται καὶ γάλα μαστῶν, καὶ μαστοὶ γάλακτος, ὡς ἡμέρα ἡλίου, καὶ ἥλιος ἡμέρας. Baroc. 74. Gu. m. 1. Mosqu. D. τοῖς τὸ ἀναθρέψαν με γάλα ἐκβλύσασι. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

V. 1528 sq. *Η ΠΡΟΣ ΑΔΕΛΦΩΝ.* τὸ ἑξῆς· ἢ πρὸς τὰ τῶν ἀδελφῶν αἰκίσματα. Οὐλόμενα δὲ, διὰ τὰς πληγὰς καὶ τοὺς ἀφανισμοὺς τῶν ἀδελφῶν. Aug.

V. 1529. *ΑΙΚΙΣΜΑΤΑ.* πρὸς τὰς ὀλεθρίας πληγάς.

8) Sic King. et sic Gu. a m. 1. Vulgo αὖθις.

9) Valck. em. τῆς χαίτης. Idem paulo post παλαιοῖς dedit pro πολεμίοις. Simile scholion est in Gu. a m. 2. ἔθος γὰρ ἦν τοῖς ἀρχαίοις τὰς κόμας ἀποκείρεσθαι.

V. 1532. *ΟΙΔΙΠΟΔΑ.* ἀπὸ τῆς Οἰδιπόδης εὐθείας.

V. 1534. *ΑΕΡΙΟΝ ΣΚΟΤΟΝ.* ἀὴρ λέγεται καὶ τὸ ὁμιχλῶδες καὶ ἀόρατον· ὡς παρ᾽ Ὁμήρῳ· (Od. ι, 144.) Ἀὴρ γὰρ παρὰ νηυσὶ βαθεῖα. εἰπὼν οὖν ἐνταῦθα σκότον, ἐπάγει ἀέριον ἐπιθετικῶς κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν τοῦ ἀέρος, ἵνα δηλώσῃ τὸ εἶδος τοῦ σκότου, ὅτι οἷον τὸ τοῦ ἀέρος, ὥςπερ εἴτις εἴποι, φῶς ἡλιῶδες, ἤγουν οἷον τὸ τοῦ ἡλίου. μεταφορικῶς δὲ λέγει ἀπὸ τοῦ σκότου τοῦ ἐν ἀέρι τοῦ μὴ βλεπομένου τὴν στέρησιν τῆς ὁράσεως καὶ τὴν τύφλωσιν. ἔχει οὖν τὸ πᾶν οὕτως· ὃς ἐμβαλὼν τοῖς σαυτοῦ ὄμμασι σκότον ἀέριον, ἤγουν οἷος ὁ τοῦ ἀέρος, ἀντὶ τοῦ ἀορασίαν καὶ τύφλωσιν, ἐπὶ τοῖς δώμασιν ὀδυνηρῶς ἀνύεις ζωὴν ἐπιπολὺ παρατεινομένην. ἀερῶδες τὸ μετέχον τῆς φύσεως τοῦ ἀέρος, ἀέριον δὲ σκότος τὸ ἔχον τὴν ζόφωσιν τοῦ ἀέρος, ὡς οὐράνιον ὕψος ὑπερβολικῶς ἤγουν οἷον τὸ τοῦ οὐρανοῦ. λέγεται ἄλλως καὶ οὐράνιον ὕψος αὐτὸ τὸ τοῦ οὐρανοῦ ὕψος, [10]) καὶ ἀέριον σκότος αὐτὸ τὸ τοῦ ἀέρος. ἀέριος δὲ φέρεταί τις, ἤγουν ἐν τῷ ἀέρι, καὶ ἀέρια ζῶα τὰ ἐν ἀέρι τὴν διατριβὴν ποιούμενα, ὡς οὐράνια τάγματα τὰ ἐν τῷ οὐρανῷ· ἐκεῖνα δὲ καὶ μετὰ τῆς ἐν προθέσεως λέγεται μᾶλλον, οἷον ἐναέριος φέρεται, καὶ ἐναέρια ζῶα. MS. C.C.C. Gu. m. 1. φυσικῶς γὰρ ὁ ἀὴρ σκοτεινός· ἀπὸ γὰρ τοῦ ἡλίου φωτίζεται. Fl. 59.

V. 1535. *ΕΛΚΕΙΣ*, παρέλκεις, καὶ παρατείνεις μακρόπουν βίον, πλανώμενος καὶ τυφλώττων. *ΕΛΚΕΙΣ*, ὀδυνηρῶς ἀνύεις. Gu. m. 1. Mosqu. D. *ΜΑΚΡΟΠΟΥΝ* ἀντὶ τοῦ ἐπιπολὺ παρατεινομένην· ὁ ποὺς γὰρ ἀντὶ τῆς κινήσεως καὶ παρατάσεως ἐνταῦθα λαμβάνεται, μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν ζώων· οὐ γὰρ διὰ ποδῶν ἡ ζωὴ τὴν ἑαυτῆς ἀνύει ὁδόν. MS. C.C.C. Gu. m. 1. *ΕΛΚΕΙΣ ΜΑΚΡ.* διαβιβάζεις πολυχρόνιον, ἤγουν παρατείνεις τὴν ζωὴν, φιλοψυχεῖς. Gu. m. 2. Fl. 35. [1])

V. 1536—1538. *ΚΑΤΕΙΣ Ω ΚΑΤ᾽ ΑΥΛΑΝ.* ἀπὸ

10) αὐτὸ τὸ τοῦ οὐ. ὕ. hoc ordine Gu. pro αὐτὸ τοῦ οὐ. τὸ ὕ. Priora ἀὴρ λέγ. — παρατεινομένην Barn. iam dedit e MS. C.C.C. Eadem cum sqq. quae King. addidit, sunt etiam in Mosqu. D. A. vv. ἀερῶδες haec exstabant etiam in Leid.

1) Ultima παρ. καὶ παρατ. κ. τ. λ. sunt etiam in Aug.

μέρους τοῦ ποδὸς τὸ ὅλον σῶμα δηλοῖ· τουτέστι κλύεις, ὦ πάτερ, ὃς ἔνδον κατὰ τὴν αὐλὴν διὰ τὴν τυφλότητα ἀλαίνων καὶ πλανώμενος διατρίβεις, καὶ τὸ γεγηρακός σου σῶμα τοῖς δεμνίοις ἐγκρύπτεις.

V. 1538. *ΙΑΥΩΝ*, ἐγκοιμίζων, ἐγκρύπτων. *ΙΑΥΩΝ*, διατρίβων. Gu. m. 1. περιφέρων. Fl. 33.

V. 1539—1545. *ΤΙ Μ', Ω ΠΑΡΘΕΝΕ.* διατί, ὦ παρθένε, ὁδηγίαις τῆς τυφλῆς πορείας ἐξήγαγές με εἰς φῶς, προςκαλεσαμένη τοῖς δάκρυσι τὸν ἀεὶ ἐν λέχει καὶ κοίτῃ ὑπάρχοντα; *ΤΙ Μ' Ω.* ὅλως ἐν πᾶσιν Εὐριπίδης πτωχοποιός ἐστιν, καὶ νῦν ὁ Οἰδίπους οὐδὲ ὁδηγὸν αὐτῷ ἔχει ἐν τῇ πατρίδι ὤν, ἀλλὰ καὶ μόνος ἐκπορεύεται ἑαυτὸν ὁδηγῶν, τάχα δὲ καὶ πάντες ἐξῆλθον θεαταὶ γενέσθαι τῶν παρόντων κακῶν· διὸ μεμονωμένον θεράποντος τὸ Οἰδίποδος πρόςωπον ἔξεισι. λεχήρη δέ φησι τὸν ἀεὶ ἐν λέχει καὶ σκότει ὑπάρχοντα. τὸ ἑξῆς τοῦ νοῦ, διατί με τὸν πολιὸν, ἀντὶ τοῦ πεπολιωμένον, ἐξήγαγες, ὦ παρθένε, σκοτίων ἐκ θαλάμων εἰς φῶς ἀέρος, ὄντα με ἀφανὲς εἴδωλον, ὅ ἐστι τυφλὴν σκιάν· ἀλλὰ τὸ αἰθέρος ἀφανὲς εἴδωλον κατ' ἰδίαν προςενεκτέον· τί με, φησὶν, ἐξήγαγες, ὥςπερ εἴδωλον ὄντα αἰθέρος, τουτέστι τοῦ ἀέρος· καὶ γὰρ τὸν ἀέρα περιΐπταται τὰ εἴδωλα καὶ αἱ ψυχαί· ἢ καὶ ὡς νεκρόν με ὑπάρχοντα, ἢ ὡς σκιᾶς ὄνειρον. *ΤΙ Μ', Ω ΠΑΡΘΕΝΕ.* διὰ τί δὲ, ὦ παρθένε, σὺν ἐλεεινοτάτοις δακρύοις ἐξελθεῖν ἐποίησας ἐκ τῶν ζοφερῶν θαλάμων ἐρείσμασι τυφλοῦ ποδὸς κλινήρη ὄντα ἐμὲ, τὸν ὑπάρχοντα εἴδωλον ἀφανὲς τοῦ ἀέρος πολιὸν, ἢ νεκρὸν καταχθόνιον, ἢ πτηνὸν ὄνειρον; MS. C.C.C. Gu. m. 1. *ΤΙ Μ', Ω ΠΑΡΘΕΝΕ.* τὰ τοιαῦτα εἴδη καλεῖται ἑτερόστροφα συστηματικὰ, ἔστι δὲ τὰ κῶλα τῆς παρούσης στροφῆς ζ. τὸ α ἀντισπαστικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον καθαρόν. τὸ β ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος τρίμετρον βραχυκατάληκτον. τὸ γ ἀντισπαστικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον καθαρόν. τὸ δ χοριαμβικὸν δίμετρον καταληκτικὸν καθαρόν· εἰ δὲ βούλει, δακτυλικὸν ἑφθημιμερές. [2]) τὸ ε ἀναπαιστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Baroc. 74.

V. 1543. *ΑΙΘΕΡΟΣ ΕΙΔ.* ὥςπερ γὰρ οἱ ἐν τῷ ἀέρι τύποι οὐκ ἔχουσι σύστασιν, ἀλλὰ μόνῃ τῇ ὄψει κατα-

2) Lege πενθημιμερές. KING. In hoc scholio deficit Baroc. 74.

λαμβάνονται, καὶ οἱ ἐν ᾅδου νεκροὶ ὄνομα μόνον εἰσὶ, καὶ τὰ ὄναρ θεάματα τοῖς ἀνθρώποις νοῦ τυγχάνει φαντάσματα, οὕτω καὶ Οἰδίπους τῷ πλήθει καὶ μεγέθει τῶν συμφορῶν ἀπειρηκὼς οὐδὲν ἄμεινον τούτων πάντων διάκειται. Ἄλλως. τρία εἰσὶν ἀνυπόστατα, εἴδωλον, νεκρὸς, καὶ ὄνειρον. ἐκ τούτων γοῦν τῶν τριῶν ἡγήσατο αὐτὸν ἕνα ὁ Οἰδίπους. Gu. m. 2. εἴδωλα τοῦ ἀέρος τὰ ἐν ἀέρι τὴν διατριβὴν ποιούμενα. κατὰ τοῦτο λέγεται καὶ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ, τουτέστι τοῦ ἀέρος. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 76. Gu. m. 1. Mosqu. D.

V. 1545. *ΠΤΑΝΟΝ*, ταχύτατον.

V. 1546—1549. *ΔΥΣΤΥΧΕΣ.* δυςτυχῆ ἀγγελίαν κομίσῃ, οὐκ ἔτι ζῶσι τὰ τέκνα σου, οὐδὲ ἡ γυνή σου, ἥτις τὸν τυφλόν σου πόδα θεραπεύμασιν ἀεὶ μετὰ μόχθου ὡδήγει.

V. 1548. *ΠΑΡΑ ΒΑΚΤΡΟΙΣ*, παρὰ τῇ σῇ βακτηρίᾳ. Gu. m. 1. [3])

V. 1549. *ΤΥΦΛΟΝ.* ἐστερημένον ὁδηγίας οἰκείων ὀφθαλμῶν. MS. C.C.C. Gu. m. 1. *ΘΕΡΑΠΕΥΜΑΣΙΝ*, κατὰ θεραπείαν, ἤγουν ὑπουργίαν. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. *ΕΜΟΧΘΕΙ*, ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ μοχθοῦσα ὡδήγει, ἐν δὲ τῷ παρὰ βάκτροις ἐμόχθει ἀντὶ τοῦ ἐκοπία μόνον. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

V. 1552. *ΠΑΡΑ ΓΑΡ.* πάρεστι γὰρ στενάζειν διὰ ταῦτα καὶ βοᾷν. *ΤΑΔΕ.* διά. Gu. m. 1.

V. 1553 sq. *ΤΡΙΣΣΑΙ ΨΥΧΑΙ.* ἀντὶ τοῦ τρεῖς ἄνθρωποι κατὰ ποίαν τύχην, κατὰ τίνα τρόπον ἀπέθανον, λέγε. Gu. m. 1. MS. C.C.C. [4])

V. 1555—1558. *ΟΥΚ ΕΠ' ΟΝΕΙΔΕΣΙΝ ΟΥΔ' ΕΠΙΧΑΡΜΑΣΙΝ.* οὐκ ἐπιχαίρουσα, οὔτε ὀνειδίζουσα νῦν λέγω τοῦτο, ἀλλ' ὀδυνωμένη καὶ συναλγοῦσα τὴν ψυχὴν, ὅτι ἡ σὴ κακοδαιμονία, ἣν ἔδει μέχρι σοῦ στῆναι, καὶ ἐφ' ἡμᾶς τοὺς παῖδας κατήντησεν οὐχ ὁσίως, σχετλίαισι, φονίαις μάχαις ξίφεσί τε βρίθων καὶ πυρί. *ΟΥΚ ΕΠ' ΟΝΕΙΔ.* λέγω, οὐκ ἐπ' ὀνείδεσιν, οὐδ' ἐπὶ χάρμασιν ἐλι-

3) Verbo βακτηρίᾳ a m. 2. suprascriptum est ὁδηγίαις οὖσα.

4) MS. C.C.C. primo loco habet λέγε.

πον τὸ φάος, ἤγουν οὐκ ἄτιμος καὶ τοῖς ἐχθροῖς ἐπονείδιστος ὁ τούτων θάνατος γέγονεν, ἀλλ᾽ ὁ σὸς ἀλάστωρ ἔβη καὶ ἦλθεν ἐπὶ τοὺς σοὺς παῖδας ἐν ὀδύναις, βρίθων ἐν ξίφεσι καὶ πυρὶ καὶ σχετλίαις μάχαις. δείκνυσι δὲ ἐντεῦθεν, ὅτι, εἰ καὶ γενναίως πάνυ καὶ ὑπὲρ φύσιν ὀλώλασιν, ἀλλὰ μεγίστην ὅσην ἐμοὶ τὴν ὀδύνην ἐντεῦθεν προὐξένησαν. Gu. m. 2.

V. 1555. *ΟΥΚ ΕΠ᾽ ΟΝΕΙΔ.* οὐ δι᾽ ὄνειδος, ἤγουν οὐχ ἵνα ὀνειδίσω, οὐδ᾽ ἐπὶ χαρᾷ διακειμένη, ἤγουν χαίρουσα. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. *ΕΠΙ ΧΑΡΜΑΣΙΝ* ἐχθρῶν ἔλιπον φάος· γενναίως γὰρ ὑπὲρ τῆς βασιλείας ἀλλήλους ἐφόνευσαν. Gu. m. 2.

V. 1556. *ΑΛΑΣΤΩΡ*, ἔφορος δαίμων τῶν τὰ ἄλαστα πεποιηκότων, καὶ τιμωρός. *ΑΛΑΣΤΩΡ.* ὁ παρακαλουθῶν σοι κακοποιὸς δαίμων. Gu. m. 1. Ἀλάστορες λέγονταί τινος ἢ οἱ κακοποιοῦντες αὐτὸν, ἢ οἱ δι᾽ ἐκδίκησιν αὐτοῦ ἑτέρους κακοποιοῦντες. ἐνταῦθα ἐπὶ τοῦ προτέρου λαμβάνεται σημαινομένου. MS. C.C.C. Gu. m. 1. ἡ σὴ δυστυχία, ὁ κακοδαίμων ὁ ἀκολουθῶν σοι ἀεί. Gu. m. 2.

V. 1557. *ΞΙΦΕΣΙΝ ΒΡΙΘΩΝ*, κατὰ φόνον βαρὺς ὤν. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

V. 1558. *ΚΑΙ ΠΥΡΙ*, καὶ κατὰ πῦρ καὶ κατὰ (τὰς add. Fl.) ἀθλίας μάχας. Gu. m. 1. Florr. iidem. *ΠΥΡΙ*, ἀφανισμῷ, διὰ τὸ καυστικὸν τοῦ πολέμου. Gu. m. 2.

V. 1560. *ΤΙ ΤΑΔΕ ΚΑΤ.* λείπει ἡ διά· διὰ τί τάδε καταστένεις, ἐπειδὴ ἄδηλος ὁ σὸς θρῆνος· πολλὰ γὰρ τὰ περιέχοντά σε κακά. φανέρωσον, διὰ τί ταῦτα στένεις· διὰ τὴν τύφλωσιν ἢ διὰ τὸν τῆς μητρὸς γάμον; ὁ δὲ εἶπεν, οὐ διὰ ταῦτα θρηνῶ, ἀλλὰ διὰ τὰ τέκνα. [5]) διὰ τί τούτους στενάζεις τοὺς στεναγμοὺς (ἀναπέμπεις add. Flor.); Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. *ΤΑΔΕ*, τὴν τύφλωσιν ἢ τὸν τῆς μητρὸς γάμον. Gu. m. 2.

5) Ita Valck. hunc locum ex Aug. restituit pro *ΔΙ᾽ ΟΔΥΝΑΣ* ἐπίδηλος ὁ σὸς θρῆνος· πολλὰ γὰρ τὰ περ. σε κ. διὰ τί ταῦτα στεν. διὰ τὴν τύφλωσιν; διὰ τὸν τῆς μητρὸς γάμον. εἶπεν, οὐ διὰ ταῦτα θρηνῶ. λείπει δὲ ἡ διὰ, διὰ τί τάδε καταστένεις: Gu. a m. 2. ad τάδε, τὴν τύφλωσιν ἢ τὸν τῆς μ. γ. unde ἢ addidi.

V. 1561. *ΤΕΚΝΑ*, διὰ τὰ τέκνα. *ΤΕΚΝΑ*, στενάζω δηλονότι. Gu. m. 1. Florr. iidem.

V. 1561—1564. *ΔΙ᾽ ΟΔΥΝΑΣ ΑΝ ΕΒ.* διὰ περιωδυνίας, ἤγουν μεγάλης ὀδύνης ἦλθες ἂν, εἰ βλέπων εἰς τὸ ἅρμα τοῦ ἡλίου τὸ τέθριππον, ἐπεσκόπεις ταῖς ἀκτῖσι τοῦ σοῦ ὄμματος τὰ σώματα τῶνδε τῶν νεκρῶν, τουτέστιν εἰ τὴν τοῦ ὁρᾷν δύναμιν ἔχων ἔβλεπες εἰς τάδε τὰ σώματα τῶν νεκρῶν. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. μειζόνως ἂν ὠδυνήθης, [6]) εἰ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων ὁρῶντας καθεώρας τούτους κειμένους νεκρούς. τὸ γὰρ ἐπενώμας ἀντὶ τοῦ διέκρινας καὶ ἐπεσκόπεις.

V. 1564. *ΟΜΜΑΤΟΣ ΑΥΓΑΙΣ*, ἀντὶ τοῦ τῶν ὀμμάτων.

V. 1563. *ΤΩΝ ΜΕΝ ΕΜΩΝ.* ἐγὼ γὰρ κατηρασάμην θηκτῷ σιδήρῳ δῶμα διαλαχεῖν τόδε τοὺς ἐμοὺς παῖδας. [7])

V. 1566. *Α ΔΕ ΤΑΛΑΙΝ᾽ ΑΛΟΧΟΣ.* καὶ τοῦτο ἀπρεπὲς, ὅτι τὸν Οἰδίποδα ἄλοχον τὴν Ἰοκάστην ποιεῖ λέγοντα, ἐπιγνόντα, ὅτι ἡ μήτηρ ἦν· ἔδει οὖν τὸ ὄνομα παραιτήσασθαι.

V. 1567—1576. *ΔΑΚΡΥΑ.* δάκρυα θρηνώδη φανερὰ πᾶσι ποιοῦσα μαστὸν ἱκέτιν αἴρουσα ἔφερε τοῖς τέκνοις ἱκέτις αὐτοῖς ἀπελθοῦσα· εὗρε δὲ ἐν ταῖς Ἠλέκτραις πύλαις κατὰ τὸν λειμῶνα τὸν λωτοτρόφον τὰ τέκνα ἡ μήτηρ ἐν πληγαῖς φόνου, ὥςτε λέοντας τοὺς ἐν τῇ ἐπαύλει μαχομένους, λόγχαις μαχεσάμενα κοινὸν πόλεμον, θυσίαν διὰ ῥοῆς αἵματος φονικοῦ ἤδη ψυχρὰν, ἣν ὁ Ἅιδης ἐκληρώσατο, παρέσχε δὲ ὁ Ἄρης. MS. C.C.C. Gu. m. 1.

V. 1568. *ΙΚΕΤΙΣ ΙΚΕΤΑΝ.* ἱκέτις αὐτὴ οὖσα [8])

6) Valck. ex Aug. praeposuit: ἢ ἀνά, ἵν᾽ ᾖ, δι᾽ ὀδύνας ἀνέβης. Gu. a m. 2. μεγάλην περιωδυνίαν ἔσχες, ἤτοι μειζόνως ἂν ὠδυνήθης. nihil amplius.

7) γὰρ — τόδε — ἐμοὺς addidi et τῷ ante θηκτῷ delevi auctoritate cod. Gu. γὰρ et ἐμοὺς addit etiam Flor. 33. sed τῷ retinet. Gu. addit a m. 2. οἶδα γὰρ τὸν διὰ τὰς ἐμὰς ἀρὰς συμβάντα αὐτοῖς φόνον.

8) Addidi, quae praefigit Aug. sic scripta: ἱκέτις ἱκέτ᾽ ἄν. ἱκέ-

ἱκέτην τὸν μαστὸν αἰρομένη καὶ μετεωρίζουσα, ἵνα οἱ παῖδες ἰδόντες λήξωσι τῆς μάχης. γράφεται δὲ καὶ ὀρομένα, ὅ ἐστιν ὀρούουσα καὶ προτείνουσα τὸν μαστόν.

V. 1570—1576. *ΕΥΡΕ Δ' ΕΝ Η.* εὗρε δὲ τὰ τέκνα ἐν ταῖς Ἠλέκτραις πύλαις κατὰ τὸ ἄλσος τὸ λωτὸν ποιοῦν, πλησίον αὐτοῖς ὂν, ὥςπερ λέοντας ὁμοῦ ὄντας, κοινὸν πόλεμον μαχομένους ἐν λόγχαις ἐπὶ τραύμασιν αἵματος, τουτέστιν ἐπὶ τῷ θανατῶσαι ἀλλήλους. εὗρε δὲ αὐτοὺς ἤδη καὶ ἀπὸ τοῦ νῦν θυσίαν αἵματος φονίαν καὶ φονικὴν, ψυχρὰν, ἣν ἐκληρώσατο ὁ Ἅιδης, παρέσχε δὲ ὁ Ἄρης. ἐπειδὴ γὰρ ὁ μὲν Ἄρης τοὺς πολέμους καὶ τοὺς φόνους ἐργάζεται, ὅθεν καὶ μιαιφόνος κέκληται, ὁ δὲ Ἅιδης τοὺς τεθνεῶτας ὑποδέχεται, διὰ τοῦτο τὸν μὲν Ἄρην παρασχεῖν λέγει τὴν θυσίαν, τὸν δὲ Ἅιδην λαχεῖν. Τὸ δὲ ψυχρὰν ἀντὶ τοῦ νεκράν· κἂν γὰρ τὸ αἷμα θερμὸν, ἀλλ' ἡ τοιαύτη τοῦ αἵματος θυσία ἐκ σφαγῆς γενομένη ψυχρά· ἢ ὅτι καὶ οἱ νεκροὶ ψυχροί εἰσιν, τοῦ ἐν αὐτοῖς θερμοῦ ἐκλιπόντος τῷ θανάτῳ. Leid. Gu. m. 2. [9])

V. 1571. *ΛΩΤΟΤΡΟΦΟΝ.* λωτὸν οὐ μόνον τὸ γλυκυκάλαμον, ἀλλὰ καὶ ποά τις ἡ ἰδιωτικῶς λεγομένη τριφύλιον. Gu. m. 2. ἀνθηρόν. Fl. 59. *ΛΕΙΜΑΚΑ*, λειμῶνα. *ΛΟΓΧΑΙΣ.* μαχεσάμενα ἀπὸ κοινοῦ. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

V. 1572. *ΚΟΙΝΟΝ ΕΝΥΑΛΙΟΝ*, συγγενικὸν πόλεμον. *ΚΟΙΝΟΝ ΕΝ.* ὃν πρὸς ἄλληλα δηλονότι ἐμαχέσαντο τὰ τέκνα πόλεμον. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

V. 1573. *ΕΝΑΥΛΟΥΣ*, συνοίκους, ἢ ἐν ἐπαύλει μαχομένους.

V. 1574. *ΕΠΙ ΤΡΑΥΜΑΣΙΝ.* κατὰ κοινοῦ τὸ εὗρεν. *ΑΙΜΑΤΟΣ ΤΥΧΗΝ* [10]) ἀντὶ τοῦ αἵματος τυγχάνοντας, καὶ εἰς τοῦτο ἀφιγμένους, τουτέστιν ἐλθοῦσα δ' εὗρεν αἵματι λοιπὸν πεφυρμένους καὶ τὴν τύχην αὐτοῖς τοῦ φόνου πέρας λαβοῦσαν. Εὗρεν αὐτοὺς ἡ μήτηρ, ὥςπερ λέοντας ἐν ἐρήμοις τόποις μαχομένους περὶ τραύματα, τουτέστιν ἢ περὶ σώματος ἢ παρδάλεως ἢ ἄλλου τινός. Aug. Κοινὸν τὸ εὗρε· ὁ δὲ λόγος ἀσύνδετος· [1]) ἐπὶ τοῖς τραύμασιν εὗρε ψυχρὰν σπονδὴν αἵματος, ὅπερ αἷμα τῶν φονευομένων σπονδή ἐστι τοῦ (Ἅιδου) καὶ τοῦ Ἄρεως.

τῆς αὕτη οὖσα. Mendum editt. antiqu. αἰρομένην καὶ μετεωρίζουσαν correxit King. Gu. a m. 2. τὸν μαστὸν ἱκέτην φερομένη καὶ βαστάζουσα καὶ κουφίζουσα καὶ προτείνουσα, ἵνα οἱ παῖδες κ. τ. λ.

9) Gu. post νεκράν· ψυχροὶ γὰρ οἱ νεκροὶ τοῦ ἐν α. θ. ἐκλ. τῷ θ. In eo haec omnia uno tenore continuantur.

10) Unde τύχην fluxerit, non assequor. Paulo post scribendum suspicor ἐλθοῦσα δ' εὗρε λοιβὴν, τουτέστιν αἵματι πεφυρμ. Supra in cod. erat: κατακοινοῦσι δὲ τὸ εὗρεν.

V. 1575. *ΨΥΧΡΑΝ ΛΟΙΒΑΝ*, τὴν εἰς ψύξιν καὶ θάνατον ἄγουσαν. *ΨΥΧΡ. Λ.* σχόντας φόνον. Fl. 33.

V. 1576. *ΑΝ ΕΛΑΧ' ΑΙΔΑΣ*, ἥντινα λοιβὴν τοῦ αἵματος [2]) κεκλήρωται ὁ Ἅιδης, παρόσον οἱ φονευόμενοι εἰς ᾅδου χωροῦσι, προεξένησε δὲ, φησὶν, ὁ Ἄρης τῷ Ἅιδῃ τὴν ἐξ αἵματος σπονδήν.

V. 1577. *ΧΑΛΚΟΚΡΟΤΟΝ*, τὸ ὑπὸ χαλκοῦ συγκεκροτημένον καὶ κατεσκευασμένον ξίφος. *ΧΑΛΚΟΚΡΟΤΟΝ*, χαλκήλατον, ὑπὸ χαλκοῦ ἠλασμένον. Gu. m. 1. MS. C. C. C. Mosqu. D. ἐκ χαλκοῦ κατασκευασθὲν, τὸ κρουόμενον παρὰ χαλκοῦ. Gu. m. 2.

V. 1578. *ΣΑΡΚΟΣ*, τῆς ἑαυτῆς. Gu. m. 1. *ΕΒΑΨΕΝ*, ἐνέβαλεν. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. *ΑΓΧΙ ΔΕ Τ.* ἐπὶ τῶν τέκνων τῶν νεκρῶν. *ΑΜΦΙ ΤΕΚΝ.* παρὰ τοῖς. Gu. m. 1. *ΕΠΕΣ' ΑΜΦΙ Τ.* βουλομένη αὐτοὺς καταπαῦσαι τῆς μάχης καὶ αὐτὴ κατέπαυσεν ἐπὶ λύπῃ δηλονότι. [3]) Aug. Fl. 33.

V. 1579 sq. *ΠΑΝΤΑ Δ' ΕΝ ΑΜ.* πάντα δὲ τὰ ἄχη, ἤγουν πάσας δὲ τὰς λύπας, ὦ πάτερ, ἐν ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ συνήγαγεν ἐπὶ τοῖς ἡμετέροις δώμασιν ὁ θεὸς, ὃς ταῦτα πληροῖ. MS. C. C. C. Gu. m. 1.

1) Sic Valck. dedit ex Aug. pro ἀσύνετος et paulo post ὅπερ αἷμα τῶν pro ἤπερ αἱμάτων φον. Pro Ἅιδου in eodem erat τάφου, voce ᾅδου suprascripta.

2) Valck. ex Aug. dedit ἐξ αἵματος, de eodem codice addens, „mox pro προεξένισε praebuit προεξένησε." At sic iam Junt. Basil. προεξένισε mendum est Barnesianae et King.

3) In Aug. praecedebant: ἔπεμψεν ἐπὶ δὲ τῶν τέκνων τῷ πένθει. ἐπεὶ βουλομένη α. κ. τῆς λύπης καὶ α. κ. ἐπὶ τῷ ᾄδῃ δῆλον. Spectant haec ad lectionem Aug. ἔπαυσ'.

V. 1581. *ΤΕΛΕΥΤΑι*, εἰς πέρας ἄγει, τελειοῖ, ἐνερ-
γεῖ. Gu. m. 2.

V. 1582. *ΥΠΗΡΞΕΝ* ἀντὶ τοῦ ἦρξεν, ἤγουν ἐπεστά-
τησεν, ἐξουσίασε κατὰ τῶν δόμων τοῦ Οἰδίποδος. 4) Gu.
m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Mosqu. D.

V. 1583. *ΕΥΤΥΧΕΣΤΕΡΟΣ ΒΙΟΣ.* οὐχ ὡς τοῦ
προτέρου βίου εὐτυχοῦς ὄντος τῷ συγκριτικῷ ἐχρήσατο·
ἔσθ' ὅτε γὰρ τὰ συγκριτικὰ ἐξ ἀνομοιοειδῶν γίνεται, ὡς
τὸ πρεσβυτέρα παίδων, οὐχ ὡς καὶ τῶν ἄλλων παίδων πα-
λαιῶν ὄντων. *ΒΙΟΣ*, ὁ ἐπίλοιπος. Gu. m. 1. Fl. 5. 6.
9. 21. 56. 59. 76.

V. 1584. *ΟΙΚΤΩΝ ΜΕΝ*, θρήνων μὲν ἀπὸ τοῦ
νῦν λήγετε, ὅτι καιρὸς ταφῆς. Gu. m. 1. *ΩΣ ΩΡΑ ΤΑ-
ΦΟΥ.* καιρός ἐστι μνήμην ποιεῖσθαι τῶν τάφων καὶ τῶν
θαπτομένων. *ΩΣ ΩΡΑ ΤΑΦΟΥ*, οὐχ ἵνα πάντες ταφῶ-
σιν, ἀλλὰ μόνος Ἐτεοκλῆς, καὶ Ἰοκάστη· τὸν γὰρ Πολυ-
νείκην ἀκήδευτον ἐαθῆναι 5) κελεύει.

V. 1586. *ΑΡΧΑΣ ΤΗΣΔΕ ΓΗΣ*, τὰς ἀρχὰς φερ-
νὰς διδούς· 6) ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ διδούς· φερνὰς οὖν, φη-
σὶν, ἔδωκε τῇ ἑαυτοῦ ἀδελφῇ ἑαυτοῦ τὴν ἀρχήν. φερνὰς
δὲ φησὶ τὰ διδόμενα χάριν προικὸς τῇ νύμφῃ. *ΑΡΧΑΣ
ΤΗΣΔΕ Γ.* ἐπειδὴ παρηγγύησε τῷ ἐμῷ παιδὶ Αἵμονι Ἀν-
τιγόνην, ἔδωκεν ἐμοὶ τὴν βασιλείαν φυλάττειν, μέχρις ἂν,
πληρωθέντων τῶν γάμων, Αἵμων λαβὼν ταύτην ὡς προῖ-
κα ἄρχῃ σὺν Ἀντιγόνῃ ταύτης τῆς χώρας. Gu. m. 2.

V. 1588. *ΑΙΜΟΝΙ*, τῷ υἱῷ μου. *ΚΟΡΗΣ ΤΕ
ΛΕΚΤΡΟΝ*, τὸ λέκτρον ἀντὶ τοῦ τὴν συνάφειαν τῆς θυ-
γατρός σου τῆς Ἀντιγόνης, ἀντὶ τοῦ καὶ τὴν θυγατέρα σου
τὴν Ἀντιγόνην εἰς συνάφειαν γάμου. MS. C. C. C. Gu.
m. 1.

V. 1589. *ΟΥΚΟΥΝ Σ' ΕΑΣΩ*, οὐκέτι οὖν σε ἐά-
σω. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

4) Mosqu. κατὰ τοὺς δόμους τοῦ Οἰδίπου.

5) ἐαθῆναι est e coni. Valck. pro καθῆναι. Aug. ἐκπεμφθῆ-
ναι λέγει.

6) φερνὰς ex Aug. inseruit Valck.

V. 1590. *ΣΑΦΩΣ*, φανερῶς. Gu. m. 1. ἀληθῶς.
Gu. m. 2. *ΟΥ ΜΗ ΠΟΤΕ.* ἐκ παραλλήλου τὸ οὐ καὶ
τὸ μή. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

V. 1591. *ΕΥ ΠΡΑΞΕΙΝ*, εὐτυχήσειν. Gu. m. 1.
Florr. iidem.

V. 1592. *ΕΚΚΟΜΙΖΟΥ*, ἔξω παραπέμπου. Gu. m.
1. Florr. iidem. *ΥΒΡΕΙ*, ἐφ' ὕβρει. Gu. m. 1. Florr.
iidem.

V. 1593. *ΔΙΑ ΔΕ ΤΟΥΣ ΑΛΑΣΤΟΡΑΣ.* τὰς
δυστυχίας τὰς σάς. *ΑΛΑΣΤΟΡΑΣ.* τοὺς ἀλάστορας τοὺς
σοὺς, ἤγουν τοὺς παρακολουθοῦντας σοὶ κακοποιοὺς δαίμο-
νας. Baroc. 74. Gu. m. 1. Fl. 59. Mosqu. D.

V. 1595—1624. *Ω ΜΟΙΡ' ΑΠΑΡΧΗΣ.* ὦ μοῖρα
καὶ τύχη, λίαν ἐποίησας ἐμὲ ἀπ' ἀρχῆς ἄθλιον καὶ τλήμο-
να, ὡς οὐδεὶς ἄλλος τῶν ἀνθρώπων ἐγένετο· ὃν, ἐμὲ δη-
λονότι, καὶ πρὸ τοῦ ἐλθεῖν εἰς φῶς ἐκ τῆς γονῆς τῆς μη-
τρὸς, ἤτοι ἐκ τῆς γεννήσεως τῆς μητρὸς, ἐθέσπισεν ὁ
Ἀπόλλων τῷ Λαΐῳ ἄγονον, ἤτοι μὴ γεννηθῆναι ὀφείλοντα,
γενέσθαι φονέα τοῦ πατρός. φεῦ! ἄθλιος εἰμὶ ἐγώ! ἐπεὶ
δὲ ἐγενόμην, ἤτοι εἰς φῶς ἦλθον, πάλιν ὁ σπείρας πατὴρ
ἔκτεινέ με, ἤτοι κτεῖναί με ἔκρινεν, νομίσας γεγονέναι πο-
λέμιον· ἀπέκειτο δὲ θανεῖν αὐτὸν ἐξ ἐμοῦ. πέμπει δέ με,
ἀντὶ τοῦ ἐξέπεμψεν ἐμὲ, ποθοῦντα μαστὸν, ἤτοι ὑπομάζιον
ὄντα, βορὰν ἀθλίαν, γενησόμενον δηλονότι, θηρσὶν ἀντὶ
τοῦ θηρῶν· οὗ καὶ ὅπου σωζόμεθα, ἀντὶ τοῦ ἐσώθημεν.
ὤφελε γὰρ, ἀντὶ τοῦ ἔπρεπεν, ἐλθεῖν ὁ Κιθαιρὼν εἰς τὰ
χάσματα καὶ εἰς τὰ σχίσματα τοῦ Ταρτάρου τὰ ἄβυσσα,
καὶ τὰ βαθύτατα, ὃς οὐκ ἀπώλεσεν ἐμὲ, ἀλλὰ ἔδωκεν ἐμοὶ
ὁ δαίμων δουλεῦσαι τὲ ἀμφὶ δεσπότην τὸν Πόλυβον. κτα-
νὼν δὲ ὁ δυστυχὴς τὸν ἐμαυτοῦ πατέρα, ἦλθον εἰς συνά-
φειαν τῆς ταλαιπώρου μητρὸς, ἔτεκόν τε παῖδας ἀδελφοὺς,
οὓς ἀπώλεσα λαβὼν ἀρὰς παρὰ τοῦ Λαΐου καὶ δοὺς τοῖς
παισίν· οὐ γὰρ τοσοῦτον ὑπάρχω ἀσύνετος καὶ ἀνόητος,
ὥστε ἄνευ του, καὶ τινὸς, τῶν θεῶν ἐμηχανησάμην ταῦτα
εἰς τὰ ἐμὰ ὄμματα καὶ εἰς τὸν βίον καὶ τὴν ζωὴν τῶν
ἐμῶν παίδων. εἶεν, καὶ ἔστω ταῦτα· τί δῆτα δράσω ὁ δυς-
τυχὴς ἐγώ; τίς ἀκολουθήσει μοι ὁδηγὸς ποδὸς τυφλοῦ; ἡ
θανοῦσα ἥδε, ἤγουν ἡ Ἰοκάστη; ζῶσα γὰρ ἂν οἶδα σαφῶς,
ὅτι ἐγένετο ἡγεμὼν δηλονότι. ἀλλ' ἡ τῶν καλῶν παίδων

δυάς; ἀλλ᾽ οὐκ ἔστι μοι. ἀλλ᾽ ἔτι νεάζων, ἤτοι νέος ὢν, εὕροιμι αὐτὸς πόρον ζωῆς; πόθεν, ἀντὶ τοῦ οὐδαμῶς. τί ἀποκτείνεις ἐμὲ, ὦ Κρέον, οὕτως ἄρδην καὶ παντελῶς; ἀποκτενεῖς γὰρ, εἰ ἐκβαλεῖς ἐμὲ ἔξω τῆς γῆς. οὐ μὴν ἑλίξας τὰς χεῖρας περὶ τὸ σὸν γόνυ φανοῦμαι δειλός· τὴν γάρ ποτε οὖσαν ἐμοὶ γενναιότητα οὐκ ἂν καταλίποιμι, καίπερ πράσσων δυστυχῶς.

V. 1595. *ΩΣ Μ᾽ ΕΦΥΣΑΣ.* λίαν ἐξ ἀρχῆς ἐποίησας ἄθλιον· καθὸ, πρὶν γενέσθαι, δυστυχὴς ὑπῆρχον.

V. 1597. *ΜΗΤΡΟΣ ΕΚ ΓΟΝΗΣ.* γόνος καὶ γονὴ τὸ σπέρμα τοῦ ἀνδρὸς, ὃ παραλαβοῦσα ἡ γυνὴ καὶ θάλψασα καὶ τὸν τεταγμένον χρόνον κατασχοῦσα, ἀποτίκτει. ὥςπερ δὲ λέγεται σπέρμα τῆς γῆς ὁ σῖτος καὶ ἡ κριθὴ καὶ τὰ τοιαῦτα, διότι εἰς τὴν γῆν σπείρονται, οὕτω καὶ ὁ καταβαλλόμενος πρὸς τὴν γυναῖκα σπόρος τῆς γυναικὸς ἂν λέγοιτο κατὰ τὸν προςήκοντα λόγον. καθ᾽ ὃ λέγεται ἐνταῦθα τὸ μητρὸς ἐκ γονῆς, ἤγουν ἐκ τοῦ σπέρματος τῆς μητρὸς, ἀντὶ τοῦ ἐκ τοῦ πρὸς τὴν ἐμὴν μητέρα καταβληθέντος σπέρματος. ἀπὸ τούτων καὶ τὸ γόνιμον καὶ τὸ ἄγονον. λέγεται δὲ ταῦτα (ἐναντία γάρ εἰσι, καὶ ἐπὶ τῶν αὐτῶν λέγεται) πρῶτα μὲν ἐπὶ ἀνδρὸς δυναμένου παιδοποιεῖν, ἢ μὴ δυναμένου, καὶ ἐπὶ μήτρας δυναμένης σπέρμα ζωογονεῖν, ἢ μὴ δυναμένης· ἔπειτα καὶ ἐπὶ φυτῶν δυναμένων καρποφορεῖν, ἢ μὴ δυναμένων· καὶ ἐπὶ γῆς ἐπιτηδείου 7) σπέρματα θάλπειν καὶ τρέφειν, ἢ μὴ ἐπιτηδείου· καὶ ἐπὶ ποιητοῦ δυναμένου ποιεῖν ποιήματα, ἢ μὴ δυναμένου· καὶ ἔτι ἐπὶ βρέφους δυναμένου τεχθῆναι, ἢ πρέποντος, ὡς ἐν τούτοις. καὶ τοῦτο φασὶν ἑπτὰ μησὶ γόνιμον εἶναι· ἐνταῦθα δὲ ἀντὶ τοῦ δυναμένου τεχθῆναι, ἢ μὴ δυναμένου, ἢ πρέποντος· οἷον ἐνταῦθα τὸ *Ἄγονον Ἀπόλλων Λαΐῳ μ᾽ ἐθέσπισεν*, ἀντὶ τοῦ μὴ πρέποντα εἶναι τεχθῆναι.

7) *ἐπιτηδείου* Valck. haud dubie e Leid. in quo haec legi monuit. Sic etiam Gu. pro *ἐπιτηδείας*. Ex iisdem *ποιεῖν* ante *ποιήματα* accessit. In fine Mosqu. D. habet: — *βρέφους δυν. τεχθῆναι ἢ μὴ πρέποντος, ὡς ἐν τούτοις, καὶ ἐνταῦθα. ἀντὶ τοῦ δυν. μὴ τ. ἢ μὴ δυν. ἢ μὴ πρέπ. οἷον ἐνταῦθα τὸ ἄγονον.*

V. 1598. *ΕΘΕΣΠΙΣΕΝ*, ἐμαντεύσατο. *ΕΘΕΣΠ.* ἐχρησμοδότησεν. MS. C.C.C. Gu. m. 1.

V. 1600. *ΕΠΕΙ Δ᾽ ΕΓΕΝΟΜΗΝ.* ἐπεὶ δ᾽ ἐγεννήθην, πάλιν ὁ σπείρας πατὴρ κτείνει με, ὅσον κατὰ τὴν οἰκείαν προαίρεσιν.

V. 1602. *ΧΡΗΝ ΓΑΡ*, ἀπέκειτο, εἵμαρτο. *ΠΕΜΠΕΙ*, ἤγουν ἐξέπεμψε, ἐξέθηκε χερσὶν ἄλλων. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

V. 1603. *ΜΑΣΤΟΝ ΠΟΘΟΥΝΤΑ*, ἔτι χρῄζοντα μαστοῦ τὸν ἄθλιον πέμπει με τροφὴν τοῖς θηρσί.

V. 1605. *ΑΒΥΣΣΑ*, ἀχανῆ. Gu. m. 1. Florr. iid. βυσσὸς ὁ βυθὸς, βύσσος δὲ τὸ κόκκινον βάμμα. Gu. m. 2.

V. 1606. *ΔΟΥΛΕΥΣΑΙ ΤΕ ΜΟΙ*, δοῦλον γενέσθαι. καὶ τοῦτο εὔηθες· οὐ γὰρ δοῦλον αὐτὸν ἐποίησεν, ὡς καὶ ἡ Ἰοκάστη φησίν· (v. 30.) — *ἡ δὲ τῶν ἐμῶν ὠδίνων πόνον Μαστοῖς ὑφεῖτο, καὶ πόσιν πείθει τεκεῖν.* ἀλλὰ φαμὲν, ὅτι ἕνεκα τοῦ εἰς οἶκτον κινῆσαι τοὺς θεωμένους, ἢ ὅτι οἱ βαρυνόμενοι συμφοραῖς ὑπὸ προκειμένης δυστυχίας τὰς προκειμένας εὐδαιμονίας δυστυχίας ἀποκαλοῦσι. *ΑΛΛΑ ΔΟΥΛ.* ἀλλὰ καὶ δουλεῦσαί μοι ἔδωκε πρὸς δεσπότην τὸν Πόλυβον. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

V. 1607. *ΠΟΛΥΒΟΝ ΑΜΦΙ ΔΕΣΠΟΤΗΝ.* οὐκ ἐξέφαινεν αὐτὸν πατέρα, οὐκ ἐτέχθη υἱὸς, 8) ἀλλὰ δοῦλος, καὶ κτῆμα αὐτοῦ γέγονεν.

V. 1611. *ΑΡΑΣ ΠΑΡΑΛΑΒΩΝ.* θέλει εἰπεῖν, ὅτι εἵμαρται ταῦτα παθεῖν τῷ γένει· ὁ γὰρ Λάϊος, φησὶ, γνοὺς μὴ κατὰ βούλησιν θεῶν γεγονότα με, κατηράσατο, ἵνα δηλονότι ἀποθάνω· ἐγὼ δὲ ἀπὸ σκαιοῦ δαίμονος τὰς παρ᾽ ἐκείνου ἀρὰς δεξάμενος, παρέδωκα, φησὶ, καὶ τοῖς ἐξ ἐμοῦ παισί. *ΑΡΑΣ ΠΑΡΑΛΑΒΩΝ*, κατάρας παρὰ τοῦ Λαΐου λαβὼν, ἀντὶ τοῦ κληρονομήσας, καὶ πρὸς τοὺς παῖδας παραπέμψας. ἀρὰς δὲ λέγει τὰς παρακολουθούσας τῷ γένει αὐτῶν ἀπὸ τοῦ Πέλοπος, οὐχ ἃς αὐτῷ ὁ Λάϊος κατηράσατο, ἐπεὶ οὐδὲ φέρεταί τι τοιοῦτον ἀπὸ τοῦ Λαΐου πρὸς τὸν Οἰδίποδα, (ἀλλ᾽ ὡς ὁ Πέλοψ Λαΐῳ κατηράσατο δυς-

8) Valck. coni. *οὐ οὐκ ἐτ. υ.* vel *οὐ γὰρ ἐτ. υ.*

θυμήσας ἐπὶ τῇ υἱοῦ αὐτοῦ Χρυσίππου ἁρπαγῇ, ἣν ἡρπάξατο ὁ Λάϊος add. C.C.C.) MS. C.C.C. Gu. m. 1. τὸ γὰρ δυςτυχεῖν με παρὰ πατρὸς λαβὼν, παρανόμως ὑπ' ἐκείνου σπαρεὶς, καὶ διὰ τοῦτο εἰς Κιθαιρῶνα ῥιφεὶς ἐπ' ἀπωλείᾳ, παρέδωκα τοῖς παισὶν, ἅτε πεπρωμένου, μηδένα τῶν ἐκ Λαΐου εὐτυχῆ γενέσθαι· ὥςτε, τούτου ὄντος, κατηρασάμην αὐτὸς τοῖς παισὶν, ὑπὸ τοῦ προςόντος μοι κακοῦ δαίμονος εἰς τοῦτο συνελαθείς. Gu. m. 2.

V. 1612. *ΟΥ ΓΑΡ ΤΟΣΟΥΤΟΝ.* οὐ γὰρ τοσοῦτον ἀνόητος πέφυκ' ἐγὼ, ὥςτε χωρὶς τινὸς ἀπὸ τῶν θεῶν εἰς τὰ ἐμὰ ὄμματα ταῦτα ἐμηχανησάμην καὶ εἰς τὴν ζωὴν τῶν ἐμῶν παίδων. ὅμοιον τῷ 9) παρὰ Σοφοκλεῖ· (El. 275.) Ἡδ' ὧδε τλήμων, ὥςτε τῷ μιάστορι Ξύνεστιν — — — τὸ γὰρ ὥςτε, μετὰ ἀπαρεμφάτου οἰκείως ἔχον τάττεσθαι, ἐν τούτοις μετὰ ὁριστικοῦ κεῖται καθ' ὁμοίαν ἀκολουθίαν. ἴσως οὖν ὁ καὶ σύνδεσμος ἐπὶ τούτων συνυπακούεται· μετὰ γὰρ τοῦ καὶ συνδέσμου τὸ ὥςτε οὐκ ἀνακολούθως πρὸς ὁριστικὸν λέγεται. MS. C.C.C. Gu. m. 1. Leid.

V. 1613. *ΕΜΗΧΑΝΗΣΑΜΗΝ.* δέον εἰπεῖν μηχανήσασθαι, ὁ δὲ ἐμηχανησάμην εἶπεν, ὅτι γεγόνασιν. Gu. m. 1.

V. 1616. *ΟΜΑΡΤΗΣΕΙ*, ἀκολουθήσει, ὁδηγήσει.

V. 1617. *ΖΩΣΑ ΓΑΡ ΣΑΦ' ΟΙΔ'*, σαφῶς οἶδα, ὅτι, εἰ ἔζη, συνήθως ἄν με ἐχειραγώγησεν Ἰοκάστη.

V. 1618. *ΑΛΛ' ΕΥΤΕΚΝΟΣ*, ἀλλ' ἡ εὐτεκνία τῶν δύο μου παίδων.

V. 1619. *ΒΙΟΝ*, πόρον ζωῆς. MS. C.C.C. Gu. m. 1.

V. 1620. *ΠΟΘΕΝ*, οὐδαμῶς. *ΑΡΔΗΝ*, παντελῶς. (διόλου add. Gu. m. 2.) *ΑΡΔΗΝ*, ἀφανιστικῶς. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

V. 1622. *ΕΛΙΞΑΣ*, συστρέψας τὰς ἐμὰς χεῖρας ὑπὲρ τὸ σὸν γόνυ δειλὸς φανοῦμαι· τὴν γὰρ ἐμὴν εὐγένειαν οὐκ

9) τῷ. Sic Gu. pro τοῦτο. Sub finem οὖν post ἴσως et τὸ inter συνδέσμου et ὥςτε e Leid. addidit Valck. quae eadem sunt in Gu.

ἂν προδώσω, κἂν δυςτυχῶ. *ΕΛΙΞΑΣ*, περιβαλὼν τοὺς σοὺς πόδας. MS. C.C.C. Gu. m. 1. περιστρέψας, περιθείς. Gu. m. 2.

V. 1623. *ΚΑΚΟΣ*, δειλὸς, ἀγεννής. Gu. m. 2. *ΕΥΓΕΝΕΣ*, γενναῖον, ἀνδρεῖον. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. τὴν οὖσαν ἐμοί ποτε γενναιότητα. Gu. m. 2.

V. 1624. *ΠΡΟΔΟΙΗΝ*, ἀπολέσαιμι. Gu. m. 1. Florr. iidem.

V. 1625—1638. *ΣΟΙ Τ' ΕΥ ΛΕΛΕΚΤΑΙ.* σοί τε εὖ καὶ καλῶς λέλεκται, μὴ θέλειν τὰ ἐμὰ γόνατα, ἤτοι μὴ χρήζειν ἅπτεσθαι τῶν ἐμῶν γονάτων, 10) ἐγὼ δὲ οὐκ ἂν ἐάσαιμί σε οἰκεῖν τὴν χθόνα. ἀπὸ τῶνδε δὲ τῶν νεκρῶν τὸν μὲν, ἤγουν τὸν Ἐτεοκλῆν, πρέπον κομίζειν ἤδη εἰς τοὺς δόμους, τόνδε δὲ, λέγω τὸν νέκυν τοῦ Πολυνείκους, ὃς ἦλθε σὺν ἄλλοις πορθήσων τὴν πατρίδα, ἐκβάλλετε καὶ ῥίψατε ἄταφον ἔξω τῶν ὅρων τῆςδε τῆς χθονός. κηρυχθήσεται δὲ πᾶσι τοῖς Καδμείοις τάδε, ὃς ἁλῷ καὶ κρατηθῇ ἢ καταστέφων καὶ τιμῶν τόνδε τὸν νεκρὸν, ἢ καλύπτων γῇ, ἤτοι θάπτων, θάνατον ἀνταλλάξεται, ἤγουν ἀντὶ κόσμου καὶ τῆς ταφῆς λήψεται θάνατον. κηρύξεται δὲ, κατὰ κοινοῦ, ἐᾷν ἄκλαυστον, ἄταφον, βορὰν τοῖς ὀρνέοις. σὺ δὲ, ὦ Ἀντιγόνη, ἐκλιποῦσα τοὺς θρήνους τῶν τριῶν νεκρῶν, κόμιζε σεαυτὴν ἔσω τῶν δόμων, καὶ παρθενεύου, ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ παρθενῶνι μένε, περιμένουσα τὴν ἐπερχομένην ἡμέραν, ἐν ᾗ μενεῖ σε τὸ λέκτρον καὶ ἡ συνάφεια τοῦ Αἵμονος.

V. 1625. *ΣΟΙ Τ' ΕΥ ΛΕΛΕΚΤΑΙ.* καλῶς εἶπας, ὅτι οὐχ ἱκετεύω σε· εἰ γὰρ καὶ σὺ ἠθέλησας, ἐγὼ οὐ συνεχώρουν.

V. 1628. *ΤΟΝΔΕ Δ', ΟΣ*, τὸν δὲ Πολυνείκους νέκυν.

V. 1631. *ΚΗΡΥΞΕΤΑΙ*, κηρυχθήσεται.

V. 1632. *ΚΑΤΑΣΤΕΦΩΝ ΑΛΩι.* κοσμῶν φωραθῇ. εἰώθασι γὰρ στέφειν τοὺς νεκρούς.

V. 1635. *ΘΑΝΑΤΟΝ ΑΝΤΑΛΛΑΞΕΤΑΙ*, ἀντὶ τῆς ταφῆς θάνατον λήψεται.

10) Leg. μὴ θέλειν τὰ ἐμὰ γόνατα χρώζειν, ἤτοι ἅπτ. τῶν ἐμῶν γον.

V. 1637. *ΚΑΙ ΠΑΡΘΕΝΕΥΟΥ*, παρθένος δίαγε, ἐκδεξομένη τὴν ἑξῆς ἡμέραν. *ΤΗΝ ΕΠΙΟΥΣΑΝ*, τὴν ἐπελευσομένην. Gu. m. 1. τὴν ἐλευσομένην. Florr.

V. 1640. *ΩΣ ΣΕ ΣΤΕΝΑΖΩ*. πρὸς τὸν Οἰδίποδα λέγει, ὅτι στένω σε, ὦ πάτερ, πλέον τῶν τεθνηκότων, τῆς Ἰοκάστης καὶ τῶν παίδων αὐτῆς. [1])

V. 1643. *ΑΤΑΡ Σ' ΕΡΩΤΩ*. πρὸς τὸν Κρέοντα ἀποστρέφει τὸν λόγον· τί διώκεις τὸν πατέρα; τί ἀπαγορεύεις τὴν ταφὴν τοῦ παιδὸς Πολυνείκους;

V. 1645. *ΘΕΣΜΟΠΟΙΕΙΣ*, νομοθετεῖς. *ΘΕΣΜΟΠ.* θεσμὸς καὶ νόμος διαφέρει. θεσμὸς ἀπὸ τοῦ τίθημι· νόμος δὲ ὁ ἐκ πολλῶν συγγεγραμμένος. Fl. 59.

V. 1646. *ΕΤΕΟΚΛΕΟΥΣ ΒΟΥΛΕΥΜΑΤ'*. πρὸς τὴν δευτέραν ἐρώτησιν ἀπαντᾷ τὴν περὶ τοῦ Πολυνείκους· περὶ γὰρ τοῦ Οἰδίποδος οὐδὲν ὁ Ἐτεοκλῆς διετάξατο. MS. C.C.C. Gu. m. 1.

V. 1647. *ΑΦΡΟΝΑ ΓΕ*. τὰ βουλεύματα. καὶ σὺ μωρὸς, ὃς ἐπείσθης τάδε εἰς πέρας ἀγαγεῖν. *ΟΣ ΕΠΕΙΘΟΥ ΤΑΔΕ*. τοῦτο οὕτω συντακτέον· ἄφρονα ὑπάρχουσι ταῦτα, καὶ σὺ μῶρος, ὃς τούτοις δηλονότι ἐπείθου. ἀγνοοῦντες δέ τινες τὴν σύνταξιν, αἰτιατικῇ ἐνταῦθα τὸ πείθεσθαι συντάσσεσθαι λέγουσιν. ἢ οὕτω· καὶ σὺ, ὃς ἐπείθου ἐκείνῳ δηλονότι τάδε. πείθομαι γὰρ τῷ δεῖνι τάδε φαμὲν, καὶ πείθω τὸν δεῖνα τάδε. Gu. m. 2.

V. 1648. *ΠΩΣ*, εἰμὶ μωρός; Gu. m. 2. *ΤΑΝΤΕΤΑΛΜΕΝΑ*, τὰ προςτεταγμένα. Gu. m. 1. MS. C.C.C. *ΕΚΤΕΛΕΙΝ*, ἀντὶ τοῦ τελεῖν. MS. C.C.C. Gu. m. 1. πληροῦν. Gu. m. 2.

V. 1649. *ΠΟΝΗΡΑ*, παράνομα. MS. C.C.C. Gu. m. 1. *ΚΑΚΩΣ*, ἀδίκως. ibid.

V. 1651. *ΟΥΚ ΕΝΝΟΜΟΝ ΓΑΡ*, οὐκ ἔννομον τιμωρίαν ἀπαιτεῖτε αὐτόν. Ἄλλως. ἀπὸ κοινοῦ τὸ οὐ δικαίως· ἀνόσιον γὰρ, φησὶν, ὅτι τοιαύτην τιμωρίαν αὐτὸν ἀπαιτεῖς· λέγει δὲ τὸ ἄταφον εἶναι.

1) τῆς Ἰοκ. καὶ τῶν π. α. addidit Valck. haud dubie e Leid. nam sunt etiam in Gu. a m. 1.

V. 1652. *ΕΙΠΕΡ ΓΕ ΠΟΛ.* ναὶ, φησὶν, ἔννομον, εἴπερ ἦν ἐχθρὸς τῆς πόλεως, οὐκ ἐχθρὸς ὢν, ἤτοι οὐκ ὀφείλων εἶναι ἐχθρός.

V. 1653. *ΟΥΚ ΟΥΝ ΕΔΩΚΕΝ*. κατ' ἐρώτησιν ὁ λόγος. οὐκ ἔδωκεν οὖν τῇ ἀποβάσει τὴν κόλασιν; δαίμονα δέ φησι τὸν ἐξ εἱμαρμένης καὶ δαίμονος θάνατον, τύχην δὲ τὴν κατὰ τὸν πόλεμον συντυχίαν. οὐκοῦν, φησὶν, ἀρκέσθητι τῷ θανάτῳ, ὃν ἔτυχεν αὐτὸν ἐν τῷ πολέμῳ ἀνατλῆναι. *ΟΥΚΟΥΝ ΕΔ.* οὐκοῦν παρέσχε τῷ θανάτῳ δηλονότι (τοῦτο γάρ ἐστι τὸ τύχη) τὴν κατ' αὐτὸν εὐτυχίαν καὶ ζωὴν, τουτέστι περιὼν τε καὶ εὐτυχῶν τέθνηκεν οὕτως ἀθλίως. τούτου οὖν μηδὲν πλέον αὐτὸς ζήτει, μηδὲ τιμωροῦ θανόντα. Gu. m. 2.

V. 1654. *ΚΑΙ ΤΩι ΤΑΦΩι*, καὶ ἐν τῷ ἐνταφιασμῷ τὴν δίκην διδότω. *ΚΑΙ ΤΩι Τ.* ἤγουν ἐν τῷ τάφου μὴ τυχεῖν τιμωρηθήτω. Gu. m. 2.

V. 1655. *ΤΙ ΠΛΗΜΜΕΛΗΣΑΣ*. κατ' ἐρώτησιν ἐν ἤθει. τί πλημμελήσας ἀπήτησε τὸ μέρος. *ΤΙ ΠΛΗΜΜΕΛΗΣΑΣ*, τί ἁμαρτήσας, τὸ ἀνῆκον αὐτῷ μέρος εἰ μετῆλθεν, εἰ ἐζήτησεν. C.C.C. Gu. m. 1.

V. 1657. *ΚΑΝ ΑΠΕΝΝΕΠΗι*, κἂν ἀπαγορεύῃ ἡ πόλις.

V. 1659. *ΑΛΛ' ΕΥΚΛΕΕΣ ΤΟΙ*, ἀλλ' ἔνδοξον δύο φίλους κεῖσθαι πλησίον.

V. 1660. *ΛΑΖΥΣΘΕ*, λαμβάνετε.

V. 1661. *ΟΥ ΔΗΤ'*, οὐδαμῶς κομίσουσιν. MS. C. C. C. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. *ΜΕΘΗΣΟΜΑΙ*, χωρισθήσομαι. MS. C.C.C. Gu. m. 1. ἀπολειφθήσομαι, ἀποστῶ. Gu. m. 2.

V. 1662. *ΕΚΡΙΝ' Ο ΔΑΙΜΩΝ*, ἐκύρωσεν ὁ θεός. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. ταῦτα ἔκρινεν ὁ δαίμων, τὸ μὴ ταφῆναι τὸν ἀδελφόν σου, οὐχ ἃ σοι δοκεῖ. *ΔΟΚΕΙ*, ἀρεστὰ φαίνεται. Gu. m. 1. ἀρέσκει. Gu. m. 2.

V. 1663. *ΚΕΚΡΙΤΑΙ*, κεκύρωται ὑπὸ τῶν θεῶν. Gu. m. 1. MS. C.C.C. ἐπειδὴ γὰρ τὴν πατρίδα πορθῶν τέθνηκεν, αὕτη ἡ δυςτυχία οὐ ποιεῖ τοῦτον ταφῆς ἀνάξιον. Gu. m. 2.

V. 1664. *ΩΣ ΟΥΤΙΣ*. γίνωσκε ὅτι οὐδεὶς τοῦτον θά-

ψει. Ὑγρὰν κόνιν λέγει τὴν χυτὴν καὶ λεπτὴν, πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῆς ἐριβώλακος. Ὅμηρος, (Il. ψ', 256.) Χυτὴν δ' ἐπὶ γαῖαν ἔχευε. ἔστι δὲ ὑγρὰ ἡ νεοσκαφὴς γῆ. [2])

V. 1665. *ΝΑΙ ΠΡΟΣ ΣΕ.* λείπει ὁ καὶ, καὶ τῆςδε. [3]) ἔασον ταφῆναι, ὦ Κρέον, τὸν Πολυνείκην, πρὸς τῆςδε τῆς Ἰοκάστης ἀντιβολῶ σε. *ΝΑΙ ΠΡΟΣ ΣΕ.* τοῦτο οὕτω συντάσσεται· ναὶ, ὦ Κρέον, ταφήτω, ἱκετεύω σε πρὸς τῆςδε τῆς μητρὸς, τουτέστι δι' αὐτὴν, εἰςακουσθῆναι δέομαι παρακαλοῦσά σε. οὕτω τὸ μὲν ἱκετεύω ἔξωθεν πρὸς τὸ σὲ ληπτέον, τὸ δὲ πρὸς πρὸς τὸ μητρὸς ὑπερβατῶς συναπτέον. Gu. m. 2.

V. 1666. *ΜΑΤΑΙΑ ΜΟΧΘΕΙΣ*, ματαίως, ἀκαίρως ζητοῦσα τάδε κοπιᾷς· οὐ γὰρ ἂν τύχοις. Gu. m. 2. μάταια μοχθεῖς τάδε καὶ ταῦτα· οὐ γὰρ ἂν τύχοις τοῦ τοιούτου. οὕτω τὸ τάδε πρὸς τὸ μοχθεῖς, οὐ πρὸς τὸ τύχης (sic) συντακτέον, ἢ καὶ πρὸς τὸ τύχης, ἐπειδὴ καὶ τοῦτο εὕρηται. Gu. m. 2.

V. 1667. *ΣΥ Δ' ΑΛΛΑ.* ἀλλὰ κἂν λουτρὰ ἄφες με περιβαλεῖν τῷ νεκρῷ. *ΣΥ Δ' ΑΛΛΑ.* σὺ δὲ ἔα με κἂν θερμὰ ὕδατα περιβαλεῖν τῷ νεκρῷ. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. εἰ καὶ μὴ θάψαι ἐᾷς. Gu. m. 2.

V. 1668. *ΤΩΝ ΑΠΟΡΡΗΤΩΝ*, τῶν ἀπηγορευμένων. Ἀριστοφάνης, (Ran. 365.) ἢ τἀπόρρητ' ἀποπέμπει ἐξ Αἰγίνης. [4]) *ΤΩΝ ΑΠΟΡΡΗΤΩΝ ΠΟΛΕΙ*, ἀπὸ τῶν ἀπηγορευμένων πρὸς τὴν πόλιν· οὐ γὰρ ἡ πόλις ταῦτα ἀπηγόρευσεν, ἀλλ' ὁ Κρέων. εὐλαβεῖσθαι οὖν δεῖ, ἵνα μὴ νοῇς ταῦτα περὶ τῶν ἀπηγορευμένων ὑπὸ τῆς

2) Rectius Gu. a m. pr. cum Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. ὑ. λεπτὴν, ἣν Ὅμ. χυτὴν λέγει. supra quae in Gu. m. 2. adscripta sunt: πρὸς ἀντιδ. τῆς ἐριβ.

3) Flor. 33. λείπει ὁ καί· ναὶ πρός σε καὶ τῆς μητρὸς Ἰοκ.

4) Junt. Basil. Ἀριστ. καὶ ὃς τἀπ. ἀπ. ἐξ Ἀ. King. καὶ Ἀριστ. ὃς τἀπ. Flor. 33. ἢ τῶν ἀποῤῥήτων ἀποπ. ἐξ Αἰγ. Aug. Ἀριστ. ἤ μ' ἀπόῤῥ. quod Valck. correxit ita, ut in Arist. editur. Praeterea post verba Arist. Flor. 33. addit: ἢ τῶν ἀπράκτων, τῶν ἀποκεκρυμμένων.

πόλεως, [5]) εἰ καὶ ἀνωτέρω λέγει· — κἂν ἀπεννέπῃ πόλις· ἐκεῖνο γὰρ ὑποθετικῶς ἡ Ἀντιγόνη λέγει. MS. C. C. C. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

V. 1669. *ΑΛΛ' ΑΜΦΙ ΤΡΑΥΜΑΤΑ.* εἰώθασι γὰρ τῶν τραυμάτων ἐπιμελεῖσθαι τῶν νεκρῶν, ὑπὲρ τοῦ αὐτοὺς εὐσχήμονας φαίνεσθαι. τελαμῶνας δὲ τὰ ῥάκη, οὓς φαμὲν ἐπιδέσμους. [6]) *ΑΛΛ' ΑΜΦΙ ΤΡ.* κἂν περὶ τὰ ἄγρια τραύματα (ἤγουν add. Florr.) τὰ ἀπηνῆ καὶ ἐκπληκτικὰ [7]) ἔα με βαλεῖν τελαμῶνα, ἤγουν δεσμόν. MS. C. C. C. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. *ΑΛΛΑ*, εἰ καὶ μὴ ἐάσεις λοῦσαι τοῦτον. Gu. m. 2. *ΤΕΛΑΜΩΝΑΣ*, διαζώματα. Fl. 33.

V. 1670. *ΟΥΚ ΕΣΘ' ΟΠΩΣ*, οὐκ ἔστι τρόπος, ὅπως. MS. C. C. C. Gu. m. 1.

V. 1671. *Ω ΦΙΛΤΑΤΕ* Πολύνεικες, ἀλλὰ προςπτύξομαι κἂν τὸ στόμα σου, ἐπεὶ οὐ συγχωροῦμαι θάψαι σε. *ΠΡΟΣΠΤΥΞΟΜΑΙ*, φιλήσω. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

V. 1672. *ΟΥΚ ΕΙΣ ΓΑΜΟΥΣ ΣΟΥΣ*, οὐκ ὀφείλεις κλαίειν μέλλουσα γαμεῖν· ἢ οὕτως, οὐχὶ κτήσῃ τοῖς γόοις συμφορὰς εἰς γάμους σούς. [8]) *ΟΥΚ ΕΙΣ ΓΑΜΟΥΣ ΣΟΥΣ.* τουτέστιν, ἐπειδὴ νύμφη μέλλεις γενέσθαι, οὐ δεῖ σε δακρύειν καὶ συμφορὰν ἔχειν καὶ λύπην, ἀλλὰ μᾶλλον χαίρειν, ἵνα μὴ κακὸς οἰωνὸς δόξῃς τῷ γήμαντι. Gu. m. 2.

5) Gu. Florr. ἀπηγόρευσεν, ἵν' ᾖ τῶν ἀπηγ. ὑπὸ τῆς π.

6) De voce ἐπιδέσμους agit Bernard. ad Theophan. Nonn. T. I. p. 101. laudante Boissonadio in notis MSS.

7) King. ἐκπληκτήρια. Gu. καταπληκτικά. Istis in Gu. m. 2. subiecit: δέσμους, περιβολὰς, ταινίας, ῥάκη, ἐπιδέσμους.

8) Istis haec in Aug. proxima subiiciebantur: ἢ τὸ οὐδρὸν ἀντὶ μὴ προςπτύξωμαι. κἂν τὸ σὸν στόμα. ἐπεὶ οὐ συγχωροῦμαι. θάψαι σε ἐπεὶ Μελάνιππος ἀνεῖλε τὸν Τυδέα καὶ ὕστερον Αἰγιαλ τὴν Ἀδράστου, e quibus προςπτύξ. — θάψαι σε in editis exstant, reliqua quid sibi vellent, nec Valck. videbat. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. οὐ μὴ κτήσῃ (ζητήσῃς Flor. 59.) συμφορὰν εἰς τὸν σὸν γάμον διὰ τῶν θρήνων.

V. 1673. *Η ΓΑΡ ΓΑΜΟΥΜΑΙ,* ἆρα εἰς γάμον ἀφίξομαι; MS. C. C. C. Gu. m. 1.

V. 1674. *ΠΟΙ ΓΑΡ ΕΚΦΕΥΞΗι.* ποῖ ἀπελθοῦσα τὸν γάμον ἐκφεύξῃ; MS. C. C. C. Gu. m. 1.

V. 1675. *ΝΥΞ ΑΡ' ΕΚΕΙΝΗ Δ. Μ' Ε. Μ.,* φονεύσω τὸν σὸν υἱὸν, ὥςπερ μία οὖσα τῶν Δαναοῦ θυγατέρων. Aug. ὥςπερ γὰρ αἱ Δαναοῦ θυγατέρες τοὺς οἰκείους ἄνδρας, πρὶν εἰς μίξιν ἐλθεῖν, ἀπέκτειναν, κατὰ ταὐτὰ δὲ καὶ αὐτὴ πρὸς τὸν σὸν παῖδα διατεθήσομαι. Gu. m. 2.

V. 1676. *ΟΙΟΝ ΕΞΩΝΕΙΔΙΣΕΝ.* καυχωμένη εἶπεν, ἐξύβρισεν. ὄνειδος γὰρ, τὸν τούτου υἱὸν ὑπὸ γυναικὸς ἀπολέσθαι. ἢ ἐπὶ τοῦ κλέους εἴληπται, ἀντὶ τοῦ ἐκλέϊσε καὶ ἔνδοξον ἐποίησε, μιμήσασθαι φήσασα τὰς Δαναΐδας· τὸ γὰρ ὄνειδος καὶ ἐπὶ ἀγαθοῦ τάττεσθαι δύναται καὶ ἡμῖν συνήθως, παρόσον ὄνειδος τῷ Κρέοντι, εἰ ὁ υἱὸς αὐτοῦ ὑπὸ γυναικὸς ἀπολεῖται, [10]) ὡς οἱ Αἰγύπτου παῖδες. *ΕΙΔΕΣ ΤΟ ΤΟΛΜ.* εἶδες, οἵαν τολμηρὰν τὴν καύχησιν ἐκαυχήσατο; MS. C. C. C. Gu. m. 1. *ΕΞΩΝΕΙΔΙΣΕΝ,* ὀνειδιστικῶς καὶ ἀπειλητικῶς ἐξεῖπεν. Gu. m. 2.

V. 1677. *ΙΣΤΩ ΣΙΔΗΡΟΣ,* γινωσκέτω τοῦτο ὁ σίδηρος καὶ τὸ ξίφος, ὃ ὅρκον ἐγὼ ποιῶ. [1]) MS. C. C. C. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 76. δι' οὗ ἐμὸν φόνον ποιῆσαι ὤμοσα, εἰ μὴ ἐν ἐκείνῳ βάψω αὐτό. Gu. m. 2.

V. 1678. *ΤΙ Δ' ΕΚΠΡΟΘ.* ἀντὶ τοῦ προθυμῇ ἀνεθῆναι τούτου τοῦ γάμου; MS. C. C. C. Gu. m. 1. [2])

V. 1679. *ΣΥΜΦΕΥΞΟΜΑΙ,* συνεξορισθήσομαι. MS. C. C. C. Gu. m. 2.

V. 1680. *ΓΕΝΝΑΙΟΤΗΣ,* ἀντὶ τοῦ εὐγένεια· γεν-

10) Sic plane Gu. in quo haec tantum sunt, *παρόσον — ἀπολεῖται.* Vulgo *ἀπολείπεται*, quod eodem modo iam emendavit Valck. Ultima, *ὡς οἱ Αἰγ. π.* ex Aug. addidit Valck.

1) Flor. 59. *γιν. τοῦτο τὸ ξ. ὃ ποιῶν ὅρκον ἐγὼ ἔχω.* Aug. *γιν. τὸ ξ. ὅρκος γάρ μοι τὸ ξίφος αὐτό.*

2) King. dedit *τί δὲ προθ.* et *τοῦ αὐτοῦ τοῦ γάμου.* In Gu. m. 2. supra *τί δ'* scriptum est *παρέλκον*, quod ad *ἐκ* in *ἐκπροθ.* pertinere puto.

ναίως μὲν πράττεις, μωρῶς δέ. ἢ ὁ δὲ ἀντὶ τοῦ καὶ, τουτέστιν, εὐγένεια καὶ μωρία ἔνεστί σοι. *ΓΕΝΝΑΙΟΤΗΣ ΣΟΙ.* ὅτι μὲν συμπονεῖς τῷ πατρὶ δυςτυχοῦντι, καὶ οὐκ ἀπολείπεις, γενναῖον ἔργον ποιεῖς, ὅτι δὲ, ἐξόν σοι μετὰ τοὐμοῦ παιδὸς βασιλεύειν, συναφθεῖσα αὐτῷ, σὺ δ' οὐκ ἐθέλεις, τοῦτο σαφὴς εὐήθεια. Gu. m. 2.

V. 1681. *ΚΑΙ ΞΥΝΘΑΝΟΥΜΑΙ.* καὶ συναποθνήσκω, φησὶν, αὐτῷ, ἵνα πλέον τι μάθῃς· (ἢ ὅτι περαιτέρω γενομένη, ἀντὶ τοῦ ἐκτὸς πόλεως γενομένη. add. Aug.) *ΚΑΙ ΞΥΝΘ.* οὐ μόνον ἕψομαι αὐτῷ. Gu. m. 2.

V. 1683. *Ω ΘΥΓΑΤΕΡ,* ὦ θύγατερ, ἐπαινῶ μέν σε ἕνεκα τῆς προθυμίας, οὐ θέλω δὲ σὲ τοῦτο ποιῆσαι. (τοῦτο γὰρ συνυπακούεται add. Flor.) MS. C. C. C. Gu. m. 1. Fl. 21.

V. 1684. *ΑΛΛ' ΕΙ ΓΑΜΟΙΜΗΝ.* ἠθικῶς τοῦτο προςενεκτέον (leg. προεν.), καὶ δεῖ συνυπακούειν τὸ, καλῶς δ' ἂν ἔχοι, (add. εἰ) ἐγὼ γαμοίμην, καὶ σὺ μόνος φεύγεις, πάτερ. συναπτέον δὲ τῷ Ἀλλ' εἰ γαμοίμην τὸ ἑξῆς, Τίς σε τυφλὸν ὄντα θεραπεύσει, πάτερ; [3])

V. 1685. *ΜΕΝΕ,* πρόςμενε. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. *ΣΤΕΡΞΩ,* ἀγαπήσω. Gu. m. 1. Florr. iidem.

V. 1686. *ΠΕΣΩΝ,* πεσὼν κείσομαι ἐν ἐκείνῳ τῷ τόπῳ, ὅπου μοι μοῖρα καὶ πεπρωμένον ἐστὶ πεσεῖν. [4])

V. 1687. *Ο Δ' ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΠΟΥ,* τὸ δὲ κλέος τοῦ Οἰδίποδος ποῦ ἔσται; MS. C. C. C. Gu. m. 1. *ΚΑΙ ΤΑ ΚΛ. ΑΙΝ.* οἱ ἀσαφεῖς λόγοι ποῦ εἰσί;

V. 1689. *ΕΝ ΗΜΑΡ.* γράφεται Ἓν ἦμάρ μ' ὤλβισ' ἠδ' ἀπώλεσεν. [5]) τὸ δὲ ἠδὲ ἀντὶ τοῦ καί·

3) *τὸ ἑξῆς* ex Aug. interseruit Valck. quo facto prius *τὸ* mutandum erat in *τῷ*. Vulgo *συναπτέον δὲ τὸ, ἀλλ' εἰ γαμ. τίς σε τ. ὄ. θ. π.* Videntur autem haec duo diversa esse scholia.

4) Verba *καὶ πεπρ. ἐ. π.* e Gu. addidi, in quo manu 2. scripta sunt. Pro iis Flor. 59. post *μοῖρα* addit *διετάξατο, ἐκυρώσατο.*

5) Junt. Bas. *ἓν ἦ. μ' ὤλβισεν ἢ δ' ἀπώλ.* *ἠδ'* debetur Barnesio, *ὤλβισ'* Kingio. Aug. *ἐν δ' ἀπ.* quod ortum e vulg. *ἓν δ' ἀπ.*

ἤτοι ἓν ἦμάρ με ὤλβισε καὶ ἀπώλεσε. ποῖον δέ ἐστι, καθὸ ὄλβιος ἐγένετο καὶ δυςτυχής; ὅτε τὸ αἴνιγμα τῆς Σφιγγὸς ἔλυσε. κατὰ γὰρ τὴν αὐτὴν ἡμέραν καὶ ἔγημε τὴν μητέρα, καὶ τῆς ἀρχῆς ἀντελάβετο. τὸ μὲν οὖν εὐτύχημα τὸ λῦσαι τὸ αἴνιγμα καὶ βασιλεῦσαι, δυςτύχημα δὲ τὸ γῆμαι τὴν μητέρα παρὰ τὸν τῆς φύσεως θεσμόν. *ΕΝ ΗΜΑΡ Μ' Ω.* ἡ γὰρ ἡμέρα, ἐν ῇ εὐδαίμων ἔδοξα, εὑρὼν τὰ Σφιγγὸς αἰνίγματα, αὕτη με ἀπολώλεκε, ἀρχὴ τῶν κακῶν γενομένη· οὐ γὰρ ἂν συνῆλθον μητρὶ καὶ τἄλλα τῶν κακῶν συμβεβήκει, μὴ τῶν αἰνιγμάτων ὑπ' ἐμοῦ διασαφηθέντων. Gu. m. 2.

V. 1692. *ΟΥ ΣΩΦΡΟΝΟΥΣΗι Γ'.* τὸ οὐ συναπτέον πρὸς τὸ *Αἰσχρά*, οὐκ αἰσχρὰ (ἡ φυγὴ τῇ σωφρονούσῃ, ἀλλὰ καὶ γενναία ἡ τοιαύτη φυγή ἐστι· [6]) πρὸς γεννικῆς ἐστι καὶ κοσμίας τὸ παρεῖναι καὶ θεραπεῦσαι τὸν τυφλὸν πατέρα. Ἄλλως. Κατ' ὀρθὴν πτῶσιν καὶ οὕτω τὸν λόγον ἀπολυτέον· [7]) αἰσχρὰ ἡ φυγὴ οὐ σωφρονούσῃ θυγατρί· ἀλλ' ἐγὼ γενναία καὶ σώφρων. Ζηλωτέον δὲ ἑκατέρου τὸ ἦθος· ἡ μὲν γὰρ συναποθνήσκειν καὶ συμφεύγειν τῷ πατρὶ θέλει, καὶ γάμον παρορῶσα καὶ τυραννίδα, ὁ δὲ τυφλὸς ὢν καὶ γηροκόμου δεόμενος, τῇ θυγατρὶ παραινεῖ [8]) μένειν καὶ ἀπολαύειν γάμου καὶ πατρίδος. add. Aug.) Οὐ τηρεῖ τὸ σύμφωνον, ἀλλὰ κατὰ τὸ δρᾶμα ὑποτίθεται. πῶς γὰρ θάψει ἡ Ἀντιγόνη τὸν Πολυνείκην, αὐτὴ συμφεύγουσα τῷ πατρί; πλεονάζει δὲ τούτῳ τῷ εἴδει Εὐριπίδης.

V. 1693. *ΠΡΟΣΑΓΑΓΕ ΝΥΝ ΜΕ.* προςάγαγέ με, ἵνα ψαύσω τῆς μητρός σου.

V. 1694. *ΙΔΟΥ* ψαῦσον διὰ τῆς χειρὸς τῆς φιλτάτης γεραιᾶς.

6) Gu. a m. 2. τὸ οὐ πρὸς τὸ ἀ. συν. οὐκ αἰσχρὰ ὑπάρχει τῇ θυγατρὶ τῇ σωφρονούσῃ, ἀλλὰ γενναία καὶ ἀξία ἐπαίνου. In proximis πρὸς γεννικῆς ἐστι καὶ κ. Valck. dedit pro προςγεννητικ. . . καὶ κοσμίας.

7) ἀποδοτέον coniicit Valck.

8) παραινεῖ. Sic Valck. pro παρεῖναι. Idem mox τὸ ante δρᾶμα et ἡ Ἀντιγόνη ante τὸν Πολυν. ex Aug. addidit. In fine Aug. πλεονάζουσα δὲ ἐν τῷ τοιούτῳ εἴδει ὁ Εὐρ. Quae ab οὐ τηρεῖ sequuntur, in Gu. a m. 2. ad v. 1747. adscripta sunt.

V. 1695. *Ω ΜΗΤΕΡ* καὶ γυνή μου ἀθλιωτάτη.

V. 1696. *ΟΙΚΤΡΑ.* ἐλεεινὴ πρόκειται, ὁμοῦ πάντ' ἔχουσα τὰ κακά. *ΟΙΚΤΡΑ.* ἐλέους ἀξία. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59.

V. 1697. *ΕΤΕΟΚ.* ποῦ δὲ τὸ πτῶμα τοῦ Πολυνείκους καὶ τοῦ Ἐτεοκλέους ἐστίν; *ΠΤΩΜΑ*, τὸ σῶμα. Gu. m. 1.

V. 1698. *ΤΩΔ' ΕΚΤ.* οὗτοι ἐξηπλωμένοι κεῖνται πλησίον ἀλλήλων. *ΕΚΤΑΔΗΝ*, ἐκτεταμένως. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59.

V. 1699. *ΠΡΟΣΘΕΣ*, ἐπίθες. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. *ΤΥΦΛΗΝ*, τὴν ἐστερημένην ὁδηγίας οἰκείων ὀφθαλμῶν. MS. C.C.C. Gu. m. 1.

V. 1701. *Ω ΦΙΛΑ ΠΕΣ.* ὦ προςφιλῆ πτώματα ἄθλια πατρὸς ταλαιπώρου καὶ ἀθλίου. *Ω ΦΙΛΑ.* τὸ φίλα διπλῶς νοητέον, ἢ φίλα ἐμοὶ τῷ πατρὶ, ἢ φίλα ἀλλήλοις· ἑκάτερος γὰρ τὸν ἑκατέρου θάνατον ἐσπούδαζεν, ἵνα τῆς βασιλείας κρατήσῃ. Gu. m. 2.

V. 1703. *ΝΥΝ ΧΡΗΣΜΟΣ.* νῦν, ὦ θύγατερ, ἡ τοῦ Ἀπόλλωνος τελειοῦται μαντεία. *ΧΡΗΣΜΟΣ.* ἦν γὰρ χρησμωδοθὲν [9]) ἐν ταῖς Ἀθήναις ἀποθανεῖν, ὡς καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς ἐπάγει. Gu. m. 2. *ΠΕΡΑΙΝΕΤΑΙ*, πληροῦται. Gu. m. 1. Fl. 6. 9. 21. 56.

V. 1704. *ΟΠΟΙΟΣ* χρησμός; ἆρα πρὸς τοῖς κακοῖς λέξεις κακά; *ΟΠΟΙΟΣ.* ὁ χρησμὸς ποῖος; ἄρθρον ἐνταῦθα τὸ ὅ, καθὸ λέγεται καὶ ἐπὶ οὐδετέρου τὸ ποῖον. MS. C. C. C. Gu. m. 1. *ΑΛΛ' Η.* τὸ ἦ ἀντὶ τοῦ ἆρα, ὁ δὲ ἀλλὰ ἀντὶ τοῦ δή. [10]) ὁ δὲ λόγος κατ' ἐρώτησιν, ἆρα δὴ πρὸς τοῖς οὖσι κακοῖς ἄλλα κακὰ ἐρεῖς; *ΑΛΛ' Η.* ὁ ἀλλὰ περισσός. Gu. m. 1. Fl. 6. 9. 21. 56.

V. 1705. *ΕΝ ΤΑΙΣ ΑΘΗΝΑΙΣ.* ὁ χρησμὸς ὁ λέγων Ἐν ταῖς Ἀθήναις κ. τ. λ. MS. C.C.C. Gu. m. 1. *ΑΛΩΜΕΝΟΝ*, πλανώμενον. Gu. m. 1. Fl. 59.

9) leg. χρησμῳδηθέν vel χρησμοδοτηθέν.

10) Sic Aug. et Gu. pro δέ.

V. 1706. *ΤΙΣ ΣΕ ΠΥΡΓΟΣ,* ἀντὶ τοῦ πόλις· τετράπολις [1]) γὰρ ἡ Ἀττική.

V. 1707. *ΙΕΡΟΣ ΚΟΛΩΝΟΣ.* δέξεταί με δηλονότι· ἔστι δὲ ἀκρωτήριον τῆς Ἀττικῆς. ἔστι καὶ ἕτερος Κολωνὸς ἐργάτης. ἵππειον δὲ θεὸν τὸν Ποσειδῶνα λέγει. *ΔΩΜΑ Θ' ΙΠΠΕΙΟΥ.* διχῶς λέγεται, καὶ πληθυντικῶς, καὶ ἑνικῶς. περὶ δὲ τοῦ ἐν τῷ ἱππείῳ Κολωνῷ τεθάφθαι τὸν Οἰδίποδα, ἐν ἄλλοις ἐξειργάσμεθα [2]) ἀκριβῶς. *ΙΠΠΙΟΥ ΘΕΟΥ,* τοῦ Ποσειδῶνος· ἐκεῖσε γὰρ ἦν αὐτῷ τὰ ἱπποστάσια. Aug.

V. 1708 sq. *ΑΛΛ' ΕΙΑ Τ.* ἀλλ' ἄγε, ὑπηρέτει τῷδε τῷ τυφλῷ πατρὶ, ἐπεὶ πρόθυμος εἶ κοινωνεῖν μου τῆς φυγῆς.

V. 1709. *ΚΟΙΝΟΥΣΘΑΙ.* κοινωνὸς εἶναι. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. κοινὴν ποιεῖσθαι. Fl. 59. μετέχειν. et in marg. σημείωσαι ἐνταῦθα τὸ κοινοῦσθαι ἀπὸ δοτικῆς εἰς γενικὴν ἀντὶ τοῦ κοινωνεῖν λαμβανόμενον· ἀεὶ γὰρ ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατικὴν εὑρίσκεται, ἀντὶ τοῦ κοινοποιεῖν ὄν. Gu. m. 2.

V. 1710. *ΙΘ' ΕΙΣ ΦΥΓΑΝ.* διὰ μὲν τοῦ, ἐ γ ὼ σ φ ε θ ά ψ ω, (v. 1657.) σπέρματα τῇ Σοφοκλέους Ἀντιγόνῃ παρέσχε, διὰ δὲ τοῦ φεύγειν τῷ ἐπὶ Κολωνῷ Οἰδίποδι. ὡς βούλονται γὰρ, οἰκονομοῦσι τὰ δράματα. [3])

1) Sic Barn. pro τετράπυλος.

2) ἐξειργάσμεθα Aug. pro ἐξειργασάμεθα. E praecedentibus Gu. a m. 2. haec habet: διχῶς καὶ πληθυντικῶς καὶ ἑνικῶς, δηλονότι δέξεται ἐμέ. Aliud est ab eadem m. Κολ. ὑψηλὸς τόπος, ἐν ᾧ ἦν ἱερὸν Ποσειδῶνος· ἐκεῖ γὰρ ἦν αὐτοῦ τὰ ἱπποστάσια. Fl. 59. ὑποχεῖον γὰρ τοῖς ἵπποις ἔνθα ἦν τὰ ἱπποστάσια τοῦ Ποσειδῶνος. quae duo videntur esse scholia sic distinguenda: ἱερὸς Κολ.] ἔνθα ἦν τὰ ἱππ. τοῦ Π. ἱππίου] ἐπωχεῖτο γὰρ τοῖς ἵπποις.

3) Haec ὡς βούλ. κ. τ. λ. ex Aug. et Gu. accesserunt, sed Aug. οἰκονομῆσαι. quare obscura haec videbantur Valck. Etsi fieri non poterat, ut Antigone et sepeliret Polynicen et patrem in exsilium sequeretur, Sophocles tamen in duabus fabulis Antigonen et hoc et illud facientem inducit; poetae enim, prout libet, fabularum argumentum constituunt. Paulo ante τῇ — Ἀντιγόνῃ est ex Aug. et Gu. pro τῆς — Ἀντιγόνης.

V. 1710. *ΙΘ' ΕΙΣ Φ.* ἄπιθι, ὦ πάτερ γηραιὲ, εἰς φυγὴν τάλαιναν, πάρεχε, δίδου, χεῖρα προςφιλῆ, ἔχων ἐμὲ πομπίμην καὶ ὁδηγὸν, καθὰ πνοὴν ν α υ σ ί π ο μ π ο ν, ἤτοι τὴν τὰς ναῦς διαπέμπουσαν.

V. 1711. *ΟΡΕΓΕ,* ἔκτεινε. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. *ΦΙΛΑΝ,* τὴν φίλαν μοι. Iidem.

V. 1712. *ΠΟΜΠΙΜΑΝ,* ὁδηγόν. Gu. m. 1. προπεμπτικὴν, παραπέμπουσαν. Gu. m. 2.

V. 1715. *ΠΟΔΑΓΟΣ.* ὁδηγὸς ποδῶν.

V. 1716. *ΓΕΝΟΜΕΣΘΑ.* Ἀττικὸν δὲ τὸ μετὰ τοῦ σ. τῶν Θηβαιῶν παρθένων ἄθλιαι τυγχάνομεν. *ΓΕΝΟΜΕΣΘΑ.* Ἰωνικῶς ἀναύξητα. Fl. 21. *ΑΘΛΙΑΙ,* ἀθλία ὑπάρχω ἐγώ. Fl. 59.

V. 1718. *ΠΟΘΙ ΓΕΡΑΡΟΝ.* ὅπου, φησὶ, μέλλω τὸ ἴχνος τιθέναι, ἐκεῖ χειραγώγει με. *ΠΟΘΙ ΓΕΡΑΙΟΝ,* ποῦ γεροντικὸν πόδα θήσω; Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. ἐρωτηματικόν. Gu. m. 2.

V. 1719. *ΒΑΚΤΡΑ* δὲ τὴν ὁδηγίαν. *ΒΑΚΤΡΑ* λέγει καταχρηστικῶς τὴν χειραγωγίαν.

V. 1720 — 1722. *ΤΑιΔΕ ΤΑιΔΕ.* ὧδε πορεύθητι ὑπ' ἐμοῦ, τῇδε, τῇδε τίθει, ὦ πάτερ, τὸν πόδα, ἔχων ἰσχὺν, ὥςτε ὄνειρον, σαθρὰν καὶ ἀνυπόστατον.

V. 1720. *ΒΑΘΙ ΜΟΙ,* ἑπόμενος ἐμοί. Fl. 21.

V. 1722. *ΩΣΤ' ΟΝ.* ὀνείρῳ τὴν ἰσχὺν εἴκελον ἔχων.

V. 1723 — 1725. *ΙΩ ΙΩ* ἕνεκα τῆς δυςτυχεστάτης φ υ γ ῆ ς καὶ ἐξορίας, ὦ Κρέον δηλονότι, ὁ ἐ λ α ύ ν ω ν καὶ διώκων τὸν γέροντα, ἐμὲ δηλονότι, ἐκ τῆς πατρίδος! ἰὼ ἐγὼ ὁ τλὰς καὶ ὑπομείνας δεινὰ καὶ χαλεπά!

V. 1724. *ΕΛΑΥΝΕΙ.* λείπει τὸ ὁ Κρέων. φεῦ φεῦ ὁ ὑπομείνας ἐγὼ χαλεπά.

V. 1726. *ΤΙ ΤΑΛΑιΣ.* τί, φησὶν, ἀεὶ λέγεις, ὅτι δεινὰ τλᾷς; [4]) εἰ γὰρ καὶ συνεχῶς αὐτὸ λέγεις, ὅμως ἡ Δίκη τοὺς κακοὺς οὐχ ὁρᾷ, οὐδὲ μετέρχεται αὐτῶν τὰς ἀσελ-

4) Valck. ex Aug. edidit: τί φησὶν, ἃ λέγεις, δεινὰ τλάς.

γείας καὶ ἀσυνεσίας. *ΤΙ ΤΛΑΣ.* τί λέγεις τοῦτο τὸ τλάς; οὐ γάρ ἐστι Δίκη ἡ ἐφορῶσα τἀνθρώπινα καὶ τοὺς κακίστους τιμωρουμένη· εἰ γὰρ ἦν, οὐκ ἂν ἀτίμως αὐτὸς ἐξηλαύνου τῆς πατρίδος. ἢ κατ' ἐρώτησιν λέγε. Gu. m. 2.

V. 1727. *ΟΥΔ' ΑΜΕΙΒΕΤΑΙ.* τουτέστιν οὐκ ἔστι τῶν κακῶν τιμωρία παρὰ τῷ θεῷ· ἀγανακτοῦσα ταῦτα φησίν. Aug. *ΑΜΕΙΒΕΤΑΙ.* κολάζει, τιμωρεῖται. Fl. 59. *ΒΡΟΤΩΝ.* κακῶν δηλονότι. *ΑΣΥΝΕΣΙΑΣ.* κακογνωμοσύνας. MS. C. C. C. Gu. m. 1. κακοηθείας, ἀφροσύνας. Gu. m. 2.

V. 1728. *ΟΔ' ΕΙΜΙ.* ἐγώ εἰμι, φησὶν, ὃς ἔδοξα πάντας ὑπερβεβηκέναι σοφίᾳ, λύσας τὸ αἴνιγμα. (ἢ ἐπὶ πρὸς τὴν μοῦσαν. add. Aug.) Ἐγώ εἰμι, ὃς ἦλθον ἐπὶ μοῦσαν καὶ σοφίαν μεγάλην καλλίνικον καὶ νικηφόρον, εὑρὼν τὸ αἴνιγμα τῆς παρθένου κόρης, ἤγουν τῆς Σφιγγὸς, τὸ ἀσύνετον καὶ δυσνόητον. *ΜΟΥΣΑΝ* οὐράνιον φησὶ τὴν μεγάλην καὶ περίβλεπτον σοφίαν.

V. 1732—1740. *ΣΦΙΓΓΟΣ.* τὸ ὄνειδος, ἀντὶ τοῦ τὸ κλέος, τῆς Σφιγγὸς ἀναφέρεις καὶ ἀναμιμνήσκεις; ἄπαγε, σαυτὸν δηλονότι, αὐδῶν καὶ λέγων τὰ πάρος καὶ τὰ πρότερον εὐτυχήματα. τάδε τὰ μέλεα καὶ ἄθλια πάθη ἐπέμενεν, ἤτοι ἐξεδέχετο, γενόμενόν σε φυγάδα καὶ ἐξόριστον, θανεῖν, ὦ πάτερ, μακρὰν τῆς πατρίδος που, ἤτοι ἔν τινι τόπῳ. ποθεινὰ δάκρυα λιποῦσα παρὰ παρθένοις φίλαις ἄπειμι καὶ ἀπέρχομαι, ἀπόπρο, ἤτοι λίαν μακρὰν τῆς πατρίδος γαίης, ἀλωμένη ἀντὶ τοῦ πλανηθησομένη, ἀπαρθένευτα καὶ πολυπαρθένευτα, ἤτοι ἐπὶ πολὺ παρθενεύουσα.

V. 1732. *ΣΦΙΓΓΟΣ.* τὸ ὄνειδος ἀντὶ τοῦ τὸ κλέος, τῆς Σφιγγὸς, οὐχ ὃ εἶχεν ἡ Σφὶγξ, ἀλλ' ὃ ἔλαβεν αὐτὸς διὰ τὴν Σφίγγα. Gu. m. 1. [5]) τὸ γὰρ ἐπικεῖσθαι Θηβαίοις πάλαι τὴν Σφίγγα ὄνειδος αὐτοῖς παρὰ πάντων ἐγίνετο. Gu. m. 2. *ΑΝΑΦΕΡΕΙΣ.* ἀναπολεῖς. κατ' ἐρώτησιν δὲ ὁ λόγος. καὶ νῦν δὲ τὸ ὄνειδος ἐπὶ τοῦ κλέους ἐστίν.

V. 1733. *ΑΠΑΓΕ ΤΑ.* Διὰ τὸ [6]) μνήμην ποιήσασθαι τῆς κατὰ τὴν Σφίγγα σοφίας, ἔπεχε, φησὶ, τοῦτον τὸν λόγον· περιττὸν γάρ, φησὶ, παρελθούσης ὁμιλίας μνημονεύειν, ἐπεὶ πλείων ἡ λύπη γίνεται. ἄπαγε οὖν, πέπαυσο, καὶ παράλιπε λέγων τὰ ἔμπροσθεν εὐτυχήματα, δυστυχημάτων παρόντων. *ΑΠΑΓΕ,* σαυτὸν δηλονότι, ἀντὶ τοῦ ἀποχώρει, καὶ ἄπαγε τοῦ σκοποῦ. καὶ ἐνταῦθα ἄπαγε αὐδῶν τὰ πρότερον [7]) εὐτυχήματα μετὰ μετοχῆς, ὃ ταὐτὸ δύναται τῷ ἄπαγε τοῦ αὐδᾶν τὰ πρότερον εὐτυχήματα. MS. Laud. 89. Gu. m. 1. Mosqu. D. *ΑΥΔΩΝ.* γράφεται Ἀοιδῶν, ἤτοι μαντευμάτων· [8]) ἤγουν κατέλειπάν σε τὰ πάρος εὐτυχήματα τῶν ἀοιδῶν. Aug.

V. 1737. *ΠΟΘΕΙΝΑ.* ποθεινοποιὰ καταλιποῦσα δάκρυα ταῖς παρθένοις ἔξειμι, ἅπερ ἐδάκρυσα μετ' αὐτῶν, ἀφ' ὧν δακρύων εἰς πόθον καὶ εἰς μνήμην ἥξουσί μου μετὰ ταῦτα. Ἄλλως. ἀντὶ τοῦ δακρύσασα μετὰ τῶν παρθένων, ἔξειμι τῆς πόλεως.

V. 1739. *ΑΠΟΠΡΟ Γ.* ἄπωθεν κατ' ἐπίτασιν τοῦ μήκους· (τὸ γὰρ ἀπὸ ἐπίτασιν σημαίνει. add. Flor.) Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56.

V. 1740. *ΑΠΑΡΘΕΝΕΥΤΑ,* ἀντὶ τοῦ κακοπαρθενεύτως (παρθένου ἀναξίως add. Barn.) πλανωμένη. *ΑΠΑΡΘ.* οὐ κατὰ παρθένους· αὗται γὰρ οἰκουροῦσιν. Gu. m. 2.

V. 1741. *ΦΕΥ ΤΟ ΧΡΗΣΙΜΟΝ.* τινὲς καὶ τοῦτο τῆς Ἀντιγόνης λέγουσιν. *ΦΕΥ* θαυμαστικόν. τὸ χρήσι-

5) Idem scholion Barnes. interseruit paraphrasi proximae superiori post verba *ἀναφέρεις καὶ ἀναμιμν.* haud dubie e Cantabr.

6) Quia in Aug. legebatur *διατί μν. π.* Valck. dedit *διὰ τὶ τὸ μν. π. — σοφίας.* Mox pro *ἔπεχε* Aug. *ἐπίσχες* ut *πλέον ἡ* μνήμη pro *πλείων ἡ λύπη*, ex quo coni. Valck. *ἐπεὶ οὐδὲν πλέον ἡ λύπη γίνεται*, quoniam eius rei mentio nihil iuvat. In fine edita habebant *παράλιπε τὰ εὐτ.* Ex Aug. *παράλειπε λέγων* dedit V. Gu. a m. 2. *ἀποχώρει, πέπαυσο καὶ παράλιπε αὐδῶν καὶ λέγων τὰ ἔμπροσθεν εὐτ. δυστ. παρ.* unde *ἔμπροσθεν* addidi.

7) Laud. Mosqu. *πρότερα.* sed versus finem Mosqu. ut Gu. *πρότερον.* Ab initio *καὶ* om. Mosqu.

8) Codex *μαντευματεύσεων.* in quo Valck. latere videbatur *μαντευμάτων ἢ μάντεων.* Sed nihil aliud esse videtur, nisi duplex lectio confusa *μαντευμάτων μαντεύσεων.*

μον τῶν φρενῶν ἠλίκον ἐστὶ δηλονότι, ἤτοι μέγα. [9a]) ΤΟ ΧΡΗΣΙΜΟΝ, τὸ γενναῖον, συνετόν. Gu. m. 2. [9b])

V. 1742—1747. ΕΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΓΕ ΣΥΜΦ. εἰς τὰς συμφορὰς τοῦ πατρὸς ποιήσει ἐμὲ τὸ χρήσιμον τῶν φρενῶν εὐκλεᾶ καὶ ἔνδοξον· τάλαινα ἐγὼ ἕνεκα τῶν ὑβρισμάτων τοῦ ἀδελφοῦ, ὃς οἴχεται ἐκ τῶν δόμων, ἤτοι ἐξεῤῥίφη, ἄθαπτος, μέλεος, ὃν, εἰ καὶ ἀποκείμενόν ἐστι θανεῖν ἐμὲ, ὦ πάτερ, καλύψω τῇ σκοτίᾳ, ἤτοι τάφῳ. ΕΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΓΕ ΣΥΜΦΟΡΑΣ. δυστυχὴς ἐγὼ, φησὶν, ὅτι ἐν καιρῷ συμφορᾶς τοῦ πατρὸς δόξαν ἀποίσομαι, ὡς φρόνιμος [10]) καὶ συνετή· συνετῆς γὰρ τὸ καὶ δυστυχοῦντι τῷ πατρὶ αἱρεῖσθαι συνεῖναι· ὡσεὶ ἔλεγεν, ἐβουλόμην τὸ συνετόν μου τῶν φρενῶν ἐν εὐτυχίας καιρῷ ἐπιδείξασθαι.

V. 1744. ΤΑΛΑΙΝΑ ΕΓΩ. ἀθλία εἰμὶ ἕνεκα τῶν σῶν κακῶν, καὶ τῶν τοῦ ἀδελφοῦ Πολυνείκους ὕβρεων.

V. 1748. ΠΡΟΣ ΗΛΙΚΑΣ. Δίδυμος φησὶ συμβουλεύειν αὐτῇ τοῦτο ποιῆσαι, ἵνα ἐρανίσωσιν αὐτήν· οὐδὲν γὰρ λαμβάνειν ἐξιόντας [1]) ἐφόδιον· ἢ ἵνα συντάξηται αὐταῖς. ΠΡΟΣ ΗΛ. ΦΑΝ. ΣΑΣ, ἵνα ταύτας προσείπῃς. Gu. m. 2.

V. 1749. ΑΛΙΣ ΟΔΥΡΜ. οὐ φανήσομαι, ἵνα μὴ ὀδυρμὸν ἐγείρω. ἀρκούντως γὰρ περὶ ἐμὲ ἐθρήνησαν. Gu. m. 2. ἅλις ὠδύροντο τὴν ἐμὴν δυστυχίαν [2]) αἱ ὁμήλικες, ἢ αὐτάρκειά μοι τῶν θρήνων ἐστί. ἀρκούντως ἔχει τὸ πρᾶγμα ἐμοὶ ἕνεκα τῶν ὀδυρμάτων.

V. 1750. ΣΥ Δ' ΑΜΦΙ ΒΩΜΙΟΥΣ. ἀπὸ κοινοῦ

9a) Gu. a m. 1. φεῦ θαυμ. ἤγουν ἕνεκα τοῦ χρησίμου τῶν φρενῶν, e quibus posteriora, ἕνεκα κ. τ. λ. sunt etiam in Flor. 5. 6. 9. 21. 56.

9b) Flor. 59. τὸ γενναῖον τοῦ λογισμοῦ φρενῶν τῶν σῶν λίαν ὑπάρχει συνετὸν εὑρητικὸν ἢ ἀνάγκη.

10) Sic Valck. ex Aug. pro φρονίμη.

1) Sic Valck. pro ἐξιόντες. Aug. Δίδ. συμβ. αὐτοῦ τοῦτο ποιῆσαι διὰ ἐρανίσωσιν αὐτήν. οὐδὲ γὰρ λαμβάνουσα ἀξιόντες ἐφόδια. An λαμβάνουσιν ἐξιόντες? In hoc versu desinit cod. Aug.

2) Gu. εὐτυχίαν.

τὸ φάνηθι, ἵνα προσεύξῃ καὶ [3]) ἱκετεύσῃς τοὺς θεοὺς λῆξιν δοῦναι τῶν κακῶν καὶ εὐμενεῖς πρὸς τὰ λοιπὰ γενέσθαι, παραπέμψαντας ἡμᾶς εἰς Ἀθήνας. ΣΥ Δ' ΑΜΦΙ. σὺ δὲ ἄπελθε εἰς (τὰς add. Gu.) λιτὰς τῶν βωμῶν, ἤγουν εἰς τὸ προσεύξασθαι ἐν τοῖς βωμοῖς· λιτὴ γὰρ βώμιος ἡ ἐν τῷ βωμῷ γινομένη. [4]) Gu. m. 1. Mosqu. D.

V. 1751. ΚΟΡΟΝ ΕΧΟΥΣΙΝ οἱ βωμοὶ δηλονότι τῶν ἐμῶν κακῶν.

V. 1752 sq. ΙΘ' ΑΛΛΑ ΒΡ. ἤγουν ἄπιθι κἂν ἐκεῖσε, ὅπου ὁ ναός ἐστιν ὁ Βρόμιος, ἤγουν ὁ [5]) τοῦ Διονύσου, ὁ ἄβατος, ὁ ἐν τοῖς ὄρεσι τῶν Μαινάδων, ἤγουν τῶν Βακχῶν, τουτέστιν ἐν τῷ Κιθαιρῶνι, ἐν ᾧ διατρίβουσιν αἱ Βάκχαι τοῦ Διονύσου. Gu. m. 1. Mosqu. D. ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς ὄρεσιν ἴθι, ὅπου ὁ Βρόμιος σηκὸς τῶν Μαινάδων ἐστὶν, τουτέστιν εἰς ὃν αἱ Μαινάδες βακχεύουσιν, ὃς ἐστὶν ἄβατος τοῖς πολλοῖς, ὡς ἱερὸς, ἢ ὡς ἐν ὄρεσιν ὤν. Gu. m. 2. ΒΡΟΜΙΟΣ, καὶ ὁ τοῦ Διονύσου, ἐν ᾧ βρόμοι καὶ ἦχοι παρὰ τῶν Βακχῶν γίνονται. τὸ δὲ τε τοιαύτην ἔμφασιν ἔχει, ὅτι καὶ ἄλλοι σηκοὶ εἰσὶν ἐκεῖ τῶν θεῶν. Gu. m. 2. ΙΝΑ ΓΕ ΣΗΚΟΣ, ὁ τάφος τῆς Σεμέλης ὅπου ἐστὶν ἐν Κιθαιρῶνι. σηκὸς δὲ, ὁ ναός. ΑΒΑΤΟΣ δὲ δηλονότι τοῖς βεβήλοις, τοῖς τὰ Διονυσιακὰ μὴ γινώσκουσι μυστήρια. ἐπὶ γοῦν τὸν Βρόμιον, φησὶν, ἴθι. ἄδηλον δὲ, πρὸς τί ποτε φησὶν αὐτὴν τοὺς θεοὺς ἀξιοῦν, καὶ μάλιστα τὸν Διόνυσον. ὁ δὲ χορὸς ἀσυμπαθὴς, παρθένον οὕτως ἀτυχῶς φεύγουσαν μὴ οἰκτιζόμενος.

V. 1754—1757. ΚΑΔΜΕΙΑΝ Ωι Ν. στολισαμένη ἐγώ ποτε καὶ ἐνδυθεῖσα νεβρίδα Καδμείαν, ἤγουν ἣν αἱ Καδμεῖαι Βάκχαι φοροῦσιν, ἀνὰ τοῖς ὄρεσιν ἐχόρευσα ἱερὸν θίασον τῆς Σεμέλης, διδοῦσα εἰς θεοὺς χάριν ἀχάριστον,

3) προσεύξῃ καὶ e Gu. addidi. Idem mox om. τῶν κακῶν et pro εἰς Ἀθήνας habet εἰς εὐθηνίας, quod verum puto.

4) Ultima λιτὴ γὰρ β. sunt etiam in MS. C. C. C. (qui γινόμενος) et Flor. 6. 9. 21. 56. Priora habent etiam Junt. Bas. σὺ δὲ ἄπελθε ἀμφὶ τὰς βωμίους λιτὰς, ἤτοι εἰς τὰς λ. τῶν β. τουτέστιν εἰς τὸ πρ. ἐν τοῖς β.

5) ὁ hic et mox ante ἐν τοῖς ὄρ. om. Mosqu.

τουτέστιν ἀκάρπωτον, ἀκερδῆ, ἄπρακτον· τιμῶσα γὰρ ἐκεί-
νους καὶ εὐχομένη τοῖς ἐμοῖς πᾶσι τὰ βέλτιστα οὐδὲν ἤνυσα.
τὸ δὲ ΩΗ ἀντὶ τοῦ φεῦ. Gu. m. 2. *ΚΑΔΜΕΙΑΝ.* εἰς τὸν
ναὸν ἀπελεύσομαι δηλονότι ἐκείνου, ᾧ ἀντὶ τοῦ οὗ χάριν
ποτὲ ἐγὼ Καδμείαν, ἤτοι Θηβαϊκὴν, νεβρίδα 6) στο-
λιδωσαμένη καὶ ἐνδυσαμένη ἀνεχόρευσα κατὰ τὸν ἐν ὄρε-
σιν ἱερὸν θίασον καὶ χορὸν τῆς Σεμέλης, χάριν διδοῦσα
εἰς θεοὺς ἀχάριστον, ἤτοι ἀντίχαριν μὴ ἔχουσαν; *ΚΑ-
ΔΜΕΙΑΝ*, ἀντὶ τοῦ ἐπιχωρίαν, καὶ ἣν εἰθίσμεθα ἡμεῖς αἱ
Θηβαῖαι φορεῖν. Ἄλλως. Τούτῳ κελεύεις χορεῦσαι, ᾧ ποτε
ἀνεχόρευσα ἐγὼ Καδμείαν νεβρίδα ἐνδυσαμένη, 7) κατὰ τὸν
ἐν ὄρεσι θίασον τῆς Σεμέλης; ἀλλ' ὅμως χάριν οὐκ ἐδεξά-
μην, ἀνθ' ὧν ἐχόρευσα. πῶς οὖν με κελεύεις καὶ νῦν αὐ-
τῷ χορεῦσαι τῷ ἅπαξ καταφρονήσαντί μου, ἧς χάριν καὶ
ἀμοιβὴν παρὰ τῶν θεῶν οὐκ ἔσχον, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ Οἰδίπο-
δος τοιαῦτα πέπονθα.

V. 1754. *ΣΤΟΛΙΔΩΣΑΜΕΝΑ.* στολὶς στολίδος τὸ
ἔνδυμα, καὶ ἀπὸ τούτου στολιδόω στολιδῶ τὸ στέλλω καὶ
κοσμῶ. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. ἐνδυσαμένη, στει-
λαμένη, κοσμησαμένη, ἐνδυθεῖσα. Gu. m. 2.

V. 1758—1763. *Ω ΠΑΤΡΑΣ ΚΛΕΙΝΗΣ.* ὦ πο-
λῖται τῆς κλεινῆς πατρίδος, βλέπετε, ὅδε ὁ Οἰδίπους, ὃς
ἐνόησε τὰ κλεινὰ αἰνίγματα, καὶ ἦν ἀνὴρ μέγιστος, ὃς μόνος
κατέσχον τὰ κράτη καὶ τὰς νίκας τῆς μιαιφόνου Σφιγγὸς,
νῦν αὐτὸς ἄτιμος οἰκτρὸς ἐξελαύνομαι καὶ ἀποδιώκο-
μαι τῆς χθονός. ἀλλὰ διὰ τί ὀδύρομαι ταῦτα ματαίως;
τὰς γὰρ ἐκ θεῶν ἀνάγκας, ἤτοι τὰς ἀναγκαίας
συμφορὰς, δεῖ φέρειν καὶ ὑπομένειν ὄντα θνητόν.

6) Legebatur *νευρίδα* etiam in Gu. in quo haec sunt a m. pr. Idem codex et Mosq. pro *στολ. καὶ ἐνδ.* habet *στειλαμένη*, et *οὐκ ἔχουσαν* pro *μὴ ἔχ.* Ab initio Mosqu. *ἐκεῖνον*, om. *δηλονότι*, tum idem et Gu. om. *ᾧ ἀντὶ τοῦ* et habet *Καδμ. νεβρίδα, ἤγουν Θηβ.* tum om. *καὶ χορόν.*

7) *ἐνδυσαμένη* ex em. Valck. pro *λυσαμένη*. Paulo post e Gu. dedi *αἱ Θηβαῖαι* pro *οἱ Θηβαῖοι* et ad finem ex eodem *καὶ* inserui inter *χάριν* et *ἀμοιβήν*. Ibidem legitur — — *οὐκ ἔσχον, ἐπεὶ τοιαῦτα πέπονθα.* Sunt vero in eo haec tantum a m. 2. *ἐπιχωρίαν — φορεῖν* et *ἧς χάριν καὶ ἀμ. — πέπονθα.*

V. 1759 sq. *ΗΝ*, ἤμην, ὑπῆρχον. Κατέσχον δὲ ἀντὶ τοῦ ἐνίκησα, ἢ ἔγνων. κάρα γὰρ καὶ κράτη τὰ σοφίσματα, δι' ὧν ἐκράτει τῆς πόλεως. *ΚΡΑΤΗ ΚΑΤ.* ἀντὶ τοῦ ὃς μόνος τῆς Σφιγγὸς περιεγενόμην. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56.

V. 1760. *ΟΣ ΜΟΝΟΣ ΣΦΙΓΓΟΣ.* ἱστορεῖ Πείσανδρος, ὅτι κατὰ χόλον τῆς Ἥρας ἐπέμφθη ἡ Σφὶγξ τοῖς Θηβαίοις ἀπὸ τῶν ἐσχάτων μερῶν τῆς Αἰθιοπίας, ὅτι τὸν Λάϊον ἀσεβήσαντα εἰς τὸν παράνομον ἔρωτα τοῦ Χρυσίππου, ὃν ἥρπασεν ἀπὸ τῆς Πίσης, οὐκ ἐτιμωρήσαντο. ἦν δὲ ἡ Σφὶγξ, ὥςπερ γράφεται, τὴν οὐρὰν ἔχουσα δράκοντος, 8) ἀναρπάζουσα δὲ μικροὺς καὶ μεγάλους κατήσθιεν, ἐν οἷς καὶ Αἵμονα τὸν Κρέοντος παῖδα, καὶ Ἵππιον τοῦ Εὐρυνόμου, τοῦ τοῖς Κενταύροις μαχεσαμένου· ἦσαν δὲ Εὐρύνομος καὶ Ἠϊονεὺς υἱοὶ Μάγνητος τοῦ Αἰολίδου καὶ Φιλοδίκης. ὁ μὲν οὖν Ἵππιος καὶ ξένος ὢν ὑπὸ τῆς Σφιγγὸς ἀνῃρέθη, ὁ δὲ Ἠϊονεὺς ὑπὸ τοῦ Οἰνομάου, ὃν τρόπον καὶ οἱ ἄλλοι μνηστῆρες. πρῶτος δὲ ὁ Λάϊος τὸν ἀθέμιστον ἔρωτα τοῦτον ἔσχεν. ὁ δὲ Χρύσιππος ὑπὸ αἰσχύνης ἑαυτὸν διεχρήσατο τῷ ξίφει. τότε μὲν οὖν ὁ Τειρεσίας, ὡς μάντις, ἰδὼν ὅτι θεοστυγὴς ἦν ὁ Λάϊος, ἀπέτρεπεν αὐτὸν τῆς ἐπὶ τὸν Ἀπόλλωνα ὁδοῦ, τῇ δὲ Ἥρᾳ μᾶλλον τῇ γαμοστόλῳ θεᾷ θύειν ἱερά. ὁ δὲ αὐτὸν ἐξεφαύλιζεν. ἀπελθὼν τοίνυν ἐφονεύθη ἐν τῇ σχιστῇ ὁδῷ αὐτὸς καὶ ὁ ἡνίοχος αὐτοῦ, ἐπειδὴ ἔτυψε τῇ μάστιγι τὸν Οἰδίποδα. κτείνας δὲ αὐτοὺς ἔθαψε παραυτίκα σὺν τοῖς ἱματίοις, ἀποσπάσας τὸν ζωστῆρα καὶ τὸ ξίφος τοῦ Λαΐου καὶ φορῶν, τὸ δὲ ἅρμα ὑποστρέψας ἔδωκε τῷ Πολύβῳ, εἶτα ἔγημε τὴν μητέρα, λύσας τὸ αἴνιγμα. μετὰ ταῦτα δὲ θυσίας τινὰς τελέσας 9) ἐν τῷ Κιθαιρῶνι, κατήρχετο ἔχων καὶ τὴν Ἰοκάστην σὺν τοῖς ὀχήμασι. καὶ γενομένων αὐτῶν περὶ τὸν τόπον ἐκεῖνον τῆς σχιστῆς ὁδοῦ, ὑπομνησθεὶς ἐδείκνυε τῇ Ἰοκάστῃ τὸν τόπον, καὶ τὸ

8) Aug. in quo haec Phoenissis praefixa statim post argumenta librarius vetus collocavit, *δρακαίνης*, quod recepit V.

9) Aug. *ἐπιτελέσας*. paulo post *ἐν τοῖς ὀχήμασι*, tum *ὑπεδείκνυε τῇ Ἰ.* deinceps, omisso *καί*, *μετὰ ταῦτα*, denique sub finem post *Εὐρυγάνην* omittit *παρθένον*, in quo paternum nomen *Περίφαντος* latere videbatur Valck.

πρᾶγμα διηγήσατο, καὶ τὸν ζωστῆρα ἔδειξεν. ἡ δὲ δεινῶς φέρουσα ὅμως ἐσιώπα· ἠγνόει γὰρ υἱὸν ὄντα. καὶ μετὰ ταῦτα ἦλθέ τις γέρων ἱπποβουκόλος ἀπὸ Σικυῶνος, ὃς εἶπεν αὐτῷ τὸ πᾶν, ὅπως τε αὐτὸν εὗρε καὶ ἀνείλετο καὶ τῇ Μερόπῃ δέδωκε. καὶ ἅμα τὰ σπάργανα αὐτῷ ἐδείκνυε καὶ τὰ κέντρα, ἀπῄτει τε αὐτὸν τὰ ζωάγρια. καὶ οὕτως ἐγνώσθη τὸ ὅλον. φασὶ δὲ, ὅτι μετὰ τὸν θάνατον τῆς Ἰοκάστης καὶ τὴν αὐτοῦ τύφλωσιν ἔγημεν Εὐρυγάνην παρθένον, ἐξ ἧς αὐτῷ γεγόνασι τέσσαρες παῖδες. ταῦτα φησὶ Πείσανδρος. [οἱ τὴν Οἰδιποδίαν γράφοντες (οὐδεὶς οὕτω φησὶ περὶ τῆς Σφιγγός) * * *

Ἀλλ' ἔτι κάλλιστόν τε καὶ ἱμεροέστατον ἄλλων,
Παῖδα φίλον Κρείοντος ἀμύμονος Αἵμονα δῖον.

καὶ φασὶν, ὅτι οὐκ ἦν θηρίον, ὡς οἱ πολλοὶ νομίζουσιν, ἀλλὰ χρησμολόγος, δύσγνωστα τοῖς Θηβαίοις λέγουσα, καὶ πολλοὺς αὐτῶν ἀπώλλυεν ἐναντίως τοῖς χρησμοῖς χρωμένους. add. Aug.]

V. 1764 sqq. *Ω ΜΕΓΑ ΣΕΜΝΑ.* Ὦ νίκη μεγάλως σεμνὴ, εἴθε κατέχοις τὸν ἐμὸν βίοτον καὶ τὴν ἐμὴν ζωὴν, καὶ μὴ λήγοις καὶ παύσαιο στεφανοῦσα καὶ τιμῶσα ἐμὲ δηλονότι. *Ω ΜΕΓΑ Σ.* ἰδὼν ὁ χορὸς, ὅτι οὐ πεπόρθηνται αἱ Θῆβαι, ἀλλὰ καὶ τὸν τῶν Ἀργείων στρατὸν ἡττηθέντα τῶν Θηβαίων, τοῦτο φησίν. Gu. m. 2. ὁ χορὸς ἐκ προσώπου τοῦ ποιητοῦ. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59.

Τέλος τῶν εἰς τὰς Φοίνισσας σχολίων.

ΣΧΟΛΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΗΔΕΙΑΝ.

V. 1. ΕΙΘ' ΩΦΕΛ' ΑΡΓΟΥΣ. Τὸ ὤφελε τινὲς ἐπιῤῥηματικῶς δέχονται, ὡς τὸ ὤφελε μὴδ' ἐγένοντο θοαὶ νέες, (Callim. epigr. 5.) ἵν' ᾖ παράλληλον τὸ σχῆμα, τῆς γραὸς συνεχέστερον ἀπευχομένης τῇ ἀφίξει τῆς Ἀργοῦς. ὁ δὲ ποιητὴς ῥῆμα αὐτὸ οἶδεν· οὐκ ὄφελον Τρώεσσι κοτεσσάμενος [1]) (Il. σ', 367.), μὴ ὄφελες λίσσεσθαι ἀμύμονα Πηλείωνα. (Il. ί, 698.) ἐπαινεῖται δὲ ἡ εἰςβολὴ διὰ τὸ περιπαθῶς ἄγαν ἔχειν καὶ ταῖς ὑπερβολαῖς εὖ κεχρῆσθαι. Ἄλλως. ἐπαινεῖται ἡ εἰςβολὴ διὰ τὸ παθητικῶς ἄγαν ἔχειν, εὖ δὲ καὶ [τὸ] ταῖς ἐκβολαῖς κεχρῆσθαι. πολὺ τὸ τοιοῦτον γένος παρ' Ὁμήρῳ. ὁ δὲ Τίμαρχος τὸν τρόπον τῆς ποιήσεως ἀγνοήσας ποιητικὸν ὄντα, τῷ ὑστέρῳ πρώτῳ φησὶ κεχρῆσθαι, ὡς καὶ Ὅμηρος· εἵματα δ' ἀμφιέσασα θυώδεα καὶ λούσασα. (Od. έ, 264.) πρότερον γάρ φησιν εἶναι τὰ δένδρα, εἶθ' οὕτως κατασκευασθῆναι τὴν Ἀργώ. *ΕΙΘΕ.* ἐπίῤῥημα εὐκτικὸν, εἴθ' ὣς ἡβώοιμι. (Il. ή, 157.) ἀεὶ δὲ προτάττεται τῆς συντάξεως. τὸ δὲ ὤφειλε ῥῆμα εἰς ἀπαρέμφατον ἕπεται, ὣς ὄφελεν θάνατός μοι ἁδεῖν κακός. [2a]) (Il. γ', 173.) Ἀργὼ δὲ ἀπ' Ἄργου τοῦ ναυπηγήσαντος, ἢ διότι ἐταχυδρόμει· ἀργὸν γὰρ τὸ ταχύ. ἐντεῦθεν καὶ λήθαργος, ὁ τῇ λήθῃ ταχύς. καὶ πρῶτον γε αὐτὴν ναυπηγηθῆναι φασὶν, ἄλλοι δὲ τὴν ὑπὸ Δαναοῦ γεγενημένην.

1) In Junt. et Basil. erat οὐκ ὄφελον (Basil. ὤφελον et mox ὤφελες) — κοτεσσάμενος. Corr. Barnes.

2a) ὣς ὄφελεν Junt. ὡς ὤφειλεν Basil. ὡς ὄφ. Barnes. Musgr.

ἔστι δὲ ὑπέρθεσις ὁ τρόπος· τὰ γὰρ δεύτερα τῇ τάξει πρῶτα ὑπέθετο. *ΑΡΓΟΥΣ ΣΚΑΦΟΣ.* περιφραστικῶς ἡ Ἀργὼ, οὐκ ὤφειλεν ἡ Ἀργὼ παρελθοῦσα τὰς Συμπληγάδας εἰς Σκυθίαν ἐλθεῖν. τὸ δὲ διαπτᾶσθαι τροπικῶς, ὡς ἐπὶ ὀρνέου. ἔδει δὲ εἰπεῖν διαπλεῦσαι.

V. 2. *ΚΟΛΧΩΝ ΕΣ ΑΙΑΝ.* πόλις ἐν Σκυθίᾳ οὕτω καλουμένη ὀνομαστικῶς. *ΚΥΑΝΕΑΣ* δὲ τὰς περὶ τὸ στόμα τοῦ Πόντου λέγει, αἳ δι᾽ ἀπάτην τῆς ὄψεως δοκοῦσιν ἐνταῦθα κἀκεῖ φέρεσθαι. τὰς δὲ Συμπληγάδας ὁ Σιμωνίδης συνορμάδας φησίν. Ἐρατοσθένης δὲ ἐν γεωγραφουμένοις φησὶ τὸν πλοῦν στενὸν εἶναι καὶ σκολιὸν, δι᾽ οὗ φαντάζεσθαι τοὺς πλέοντας τὴν ἀπόκλεισιν τῶν πετρῶν. *ΚΥΑΝΕΑΣ*, μέλανας. παρελθοῦσα Βόσφορον (sic). Fl. 10. *ΣΥΜΠΛΗΓΑΔΑΣ*, τὰς συνδραμόντας πέτρας. καθ᾽ ὃν γὰρ ἄν τις καιρὸν εἰς τὰ δεξιὰ ἐγκλίνας φαντάζεται τὰς πέτρας συναγομένας, ὅταν δὲ κατὰ τὸ μέσον εὐθυπορεῖ, διϊστάμενα. καὶ ἔμπαλιν κατὰ τὰ ἀριστερὰ διαλλάξας, συντρεχούσας, τὰς παρ᾽ Ὁμήρῳ Πλάκτας,[2b]) αἵ εἰσιν ἐπὶ τῷ στόματι τοῦ Πόντου στεναὶ κατὰ τὸ διάστημα, δι᾽ ὧν ἔρεισις (leg. εἰσρεῖ) ἡ θάλασσα ἀπὸ τοῦ Πόντου εἰς τὸν Ἑλλήσποντον. Fl. 10.

V. 4. *ΤΜΗΘΕΙΣΑ ΠΕΥΚΗ.* συνεκδοχὴ, ἀπὸ μέρους τὸ πᾶν. ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ ὤφελε μὴ ἐρετμῶσαι ἡ Ἀργὼ τὰς τῶν ἀρίστων χεῖρας.

V. 5. *ΠΑΓΧΡΥΣΟΝ ΔΕΡΑΣ*, τὸ δέρμα. τοῦτο οἱ μὲν ὁλόχρυσον εἶναι φασὶν, οἱ δὲ πορφυροῦν. καὶ Σιμωνίδης δὲ ἐν τῷ εἰς τὸν Ποσειδῶνα ὕμνῳ ἀπὸ τῶν ἐν τῇ θαλάσσῃ πορφυρῶν κεχρῶσθαι αὐτὸ λέγει.

V. 6. *ΜΕΤΗΛΘΟΝ*, ἐκόμισαν. Fl. 10.

V. 9. *ΟΥΔ᾽ ΑΝ ΚΤΑΝΕΙΝ ΠΕΙΣΑΣΑ*, νέον τὸν Πελίαν ποιῆσαι ἐκ γέροντος, εἰ σφάξουσιν αὐτόν. καὶ τοῦτο ἔπεισε γοητείᾳ κριὸν αἰτήσασα, ὃν πάλιν ἀνεζώωσεν. Fl. 10. *ΠΕΛΕΙΑΔΑΣ.* τὰς Πελίου θυγατέρας ἔπεισεν ἡ Μήδεια, τὸν πατέρα σφάξαι καὶ ἑψῆσαι, ὡς ἐσόμενον νεώτερον, ἑψήσασα πρότερον κριὸν, καὶ ποιήσασα ἄρνα διὰ φαρμάκων.

2b) Sic Cod. Sed verum est *Πλαγκτὰς*, ut Od. μ', 61. ψ', 327.

V. 10. *ΚΟΡΙΝΘΙΑΝ.* πολυάϊκός τις λόγος φέρεται τῶν φιλοσόφων, ὃν καὶ Παρμενίσκος [3]) ἐκτίθησιν, ὡς ἄρα πέντε τάλαντα λαβὼν παρὰ Κορινθίων Εὐριπίδης μεταγάγοι τὴν σφαγὴν τῶν παίδων ἐπὶ τὴν Μήδειαν. ἀποσφαγῆναι γὰρ τοὺς παῖδας Μηδείας ὑπὸ Κορινθίων, παροξυνθέντων ἐπὶ τῷ βασιλεύειν αὐτὴν θέλειν, διὰ τὸ τὴν Κόρινθον πατρῴαν αὐτῶν κτῆσιν εἶναι· ὃν μετήγαγεν ἐπὶ Μήδειαν. περὶ δὲ τῆς εἰς Κόρινθον μετοικήσεως Ἱππεὺς ἐκτίθεται καὶ Ἑλλάνικος. ὅτι δὲ βεβασίλευκε τῆς Κορίνθου ἡ Μήδεια, Εὔμηλος ἱστορεῖ καὶ Σιμωνίδης. ὅτι δὲ καὶ ἀθάνατος ἦν ἡ Μήδεια, Μουσαῖος ἐν τῷ περὶ Ἰσθμίων ἱστορεῖ, ἅμα καὶ περὶ τῶν τῆς Ἀκραίας Ἥρας ἑορτῶν ἐκτιθείς.

V. 11. Τὸ δὲ *ΑΝΔΑΝΟΥΣΑ* ὀρθὴ ἀντὶ δοτικῆς, ἀντὶ τοῦ ἀνδανούσῃ. ἤρεσκε δὲ τοῖς Κορινθίοις, ἐπειδὴ λιμώττοντας αὐτοὺς ἐπῳδαῖς τισιν ἰάσατο, καὶ αὐτὴ δὲ ἠρέσκετο τῇ Κορίνθῳ, ἐπεὶ λέγονται καὶ οἱ Κορίνθιοι φαρμακοὶ εἶναι. τὰ δὲ ὅμοια τοῖς ὁμοίοις φίλα εἶναι καὶ χαίρειν ἀλλήλοις ἴσμεν.

V. 12. *ΦΥΓΗι*, τῇ ἀπὸ τῆς Θεσσαλίας. Fl. 10.

V. 14. *ΗΠΕΡ*, ὄντως. Fl. 10.

V. 16. *ΦΙΛΤΑΤΑ*, προςφιλῆ. Fl. 10.

V. 19. *ΑΙΣΥΜΝΑι.* αἰσυμνᾷν ἐστι τὸ ἡγεῖσθαι καὶ ἄρχειν. ἰδίως δὲ φησὶν Ἀριστοτέλης ὑπὸ Κυμαίων [4]) αἰσυμνήτην τὸν ἄρχοντα λέγεσθαι. αἰσυμνῆται δὲ κρι-

3) Vid. Heyne ad Apollod. I, 9, 28. p. 233. (ed. 1783.) Cf. infra ad 276. De Parmenisco vid. Vossium de hist. gr. p. 313. Pro *Ἱππεύς*, quod paulo post legitur, Vossius ib. p. 356. *Ἵππυς* legendum vidit.

4) *ὑπὸ Κυμαίων.* Sic Etym. M. p. 39, 15. qui verba *ἰδίως — λέγεσθαι* habet. Suid. in v. *τύραννος*, *ὁ δὲ Ἀριστοτέλης ἐν Κυμαίων πολιτείᾳ τοὺς τυράννους φησὶ τὸ πρότερον αἰσυμνήτας καλεῖσθαι.* Sequentia explevit Barn. nam in Junt. et Basil. legebantur tantum haec: *αἰσυμνῆται δὲ κριταὶ θ'. τοὺς ἄρχοντας τ. ἀ.* Versus est Od. θ', 258. „Quae tanquam de Creontis, regis Corinthi, filia dicta accepit Schol. de Erechthei videtur dixisse Clitodemus, *Κρέουσαν καλεῖσθαι, γήμ. δὲ Ξ.*" Koen. ad Greg. p. 10. ed. Schaef. v. Phanodemi etc. fragm. ed. Siebelis p. 31.

τοὶ, ἐννέα [πάντες ἀνέσταν. ὅπου ὁ ποιητὴς δηλοῖ] τοὺς ἄρχοντας τῶν ἀγώνων. φασὶ δὲ τινὲς μὲν Ἱππότου, οἱ δὲ Κρέοντος παῖδα γαμῆσαι τὸν Ἰάσονα. περὶ δὲ τῆς Κρέοντος θυγατρὸς οὐχ ὁμοφωνοῦσι τῷ Εὐριπίδῃ οἱ συγγραφεῖς. Κλειτόδημος μὲν γὰρ Κρέουσαν φησὶ καλεῖσθαι, γήμασθαι δὲ Ξούθῳ, Αναξικράτης δὲ Γλαύκην.

V. 20. *ΜΗΔΕΙΑ Δ' Η ΔΥΣΤΗΝΟΣ.* Μήδειαν ὑπὸ Ἀκάστου ἐκπεσοῦσαν σὺν Ἰάσονι Ἱππότης ὑπεδέξατο Κρέοντος τοῦ Λυκαίθου. ὁ Λύκαιθος δὲ, ἐπεὶ Βελλεροφόντης ᾤχετο, ἦρξεν ἔτη κζ, ἔπειτα Κρέων λε, εἶτα Ἱππότης. ἐπεὶ δὲ Ἰάσων ἔγημε τὴν Ἱππότου θυγατέρα, τότε δὴ κτείνασα τοὺς παῖδας αὐτῆς, ἀπαλλάσσεται πρὸς Αἰγέα. ὅτι δὲ καὶ ἐβασίλευσε Κορίνθου, ἱστοροῦσιν Εὔμηλος καὶ Σιμωνίδης λέγων οὕτω· Οὐδὲ κατ' εἰς Κόρινθον οἱ Μαγνησίαν ναῖεν. ἀλόχου δὲ Κολχίδος συνάστεος, θράνου Λεχαίου τ' ἄνασσε.

V. 21. *ΒΟΑι*, μαρτυρεῖ. Fl. 10.

V. 25. *ΔΑΚΡΥΟΙΣ ΧΡΟΝΟΝ.* ἀνενδότως δακρύει, ἀντὶ τοῦ συντηκομένη τὸν πάντα χρόνον, οἷον συνεχῶς κλαίουσα ἄνεσιν οὐ λαμβάνει.

V. 29. *ΑΚΟΥΕΙ*, ἀντὶ τοῦ οὐκ ἀκούει, ὡς οὐδὲ ταῦτα.[5]) τὸ δὲ δέρην, ἐὰν μὲν μετὰ τοῦ ι, ὀξυτόνως δειρὴν, εἰ δὲ χωρὶς τοῦ ι, δέρην.

V. 33. *ΑΤΙΜΑΣΑΣ ΕΧΕΙ.* Ἀττικῶς, ἀντὶ τοῦ ἠτίμησε. τὸ γὰρ ἔχει ἐκ περισσοῦ.[6]) καὶ Σοφοκλῆς· παῖδας γὰρ, οὓς ἔφυσ', ἀναλώσας ἔχει. (fragm. Brunck. p. 695.) καὶ πάλιν· εὐφημίαν μὲν πρῶτα κηρύξας ἔχω.

V. 35. *ΟΙΟΝ*, λείπει τὸ ἀγαθόν. Ὅμηρος, ὡς οὐδὲν γλύκιον ἧς πατρίδος.[7])

5) Haec ἀντὶ τοῦ — ταῦτα e Flor. 10. adieci.

6) τὸ γὰρ ἔ. ἐκ περ. ex eodem cod. accesserunt.

7) In Musgr. est κηρύξας ἔχω. οἷον λείπει, ut in Basil. Paulo melius Junt. et Barn. ἔχω οἷον λ. In Junt. Basil. ex Homericis verbis Od. ι, 34. haec tantum legebantur, οὐδὲν γλύκιον. Reliqua supplevit Barnes.

V. 38. *ΒΑΡΕΙΑ*, βαρυνομένη λύπῃ. Fl. 10.

V. 40. *ΦΑΣΓΑΝΟΝ ΔΙ' ΗΠΑΤΟΣ.* ἐπὶ τῶν παίδων ἀκουστέον. καὶ γὰρ φησί· στυγεῖ δὲ παῖδας, οὐδ' ὁρῶσ' εὐφραίνεται. δύναται δὲ καὶ ἐπὶ αὐτῆς ἀκούεσθαι. ὁ δὲ Εὐριπίδης τὰ μέλλοντα ἀναφωνεῖ. ὁμοία δὲ ἡ ἀμφιβολία καὶ παρ' Ὁμήρῳ· δείδιε γὰρ, μὴ λαιμὸν ἀποτμήξειε σιδήρῳ. (Il. σ', 34.) καὶ τὸ διὰ τοῦ ἥπατος δὲ τῶν παίδων λέγει· ἔθος γάρ ἐστιν αὐτῷ, ὡς εἴρηται, προλέγειν τὰ μέλλοντα.

V. 42. *ΤΥΡΑΝΝΟΝ*, τὸν Κρέοντα φησί.[8]) τὸ δὲ ἑξῆς, ἢ καὶ τύραννον τόν τε γήμαντα κτάνῃ· δεινὴ γάρ.

V. 43. *ΣΥΜΦΟΡΑΝ* δὲ *ΛΑΒΗι*, οἱονεὶ μείζονι κακῷ περιπέσῃ πρὸς τῷ ἤδη μεμισῆσθαι ὑπὸ Ἰάσονος.

V. 45. *ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΝ*, τὸν στέφανον. Fl. 10.

V. 46. *ΕΚ ΤΡΟΧΩΝ*, βαρυτόνως, ὡς νόμων. Ἀριστοφάνης· βαδίζει μοι τὸ μειράκιον ἐξ ἀποτρόχων. ὡς ἀπὸ γυμνασίας οὖν ἐλθόντας τοὺς παῖδας.

V. 48. *ΝΕΑ ΓΑΡ ΦΡΟΝΤΙΣ.* ἡ γὰρ τῶν νέων διάνοια πονεῖν ἢ λυπεῖσθαι οὐ φιλεῖ. οἱ γὰρ νέοι ἔξω πάσης φροντίδος καὶ κακίας εἰσί.

V. 49. *ΠΑΛΑΙΟΝ ΟΙΚΩΝ*, ἀντὶ τοῦ παλαιὰ θεράπαινα.

V. 51. *ΘΡΕΟΜΕΝΗ.* συννοουμένη, ὁμιλοῦσα. εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ θρόου. Ὅμηρος· οὐ γὰρ πάντων ἦεν ὁμὸς θρόος, οὐδ' ἴα γῆρυς. (Il. δ', 437.) ἢ διαλεγομένη παρὰ τὸν θροῦν.] *ΘΡΕΟΜΕΝΗ*, ταρασσομένη. Fl. 10.

V. 54. *ΧΡΗΣΤΟΙΣΙ ΔΟΥΛΟΙΣ.* τοῖς χρηστοῖς δούλοις τὰ τῶν δεσποτῶν κακῶς πίπτοντα συμφορὰν φέρει καὶ ὀδύνας, κακῶς ἐπιπίπτοντα, εἰς κακὸν ἀποβαίνοντα τὰ τῶν δεσποτῶν.

8) Junt. Barn. τυράννοις, τὸν Κρ. φ. Barn. Musgr. τύραννον. Elmsley in Mus. crit. Cantabr. N. V. p. 4. „repone τύραννον δὲ τὸν Κρέοντα φ. Verba sunt a superioribus male divulsa, quod saepissime huic grammatico accidit.“

V. 56. *ΕΣ ΤΟΥΤ'*, εἰς τοσοῦτον. Fl. 10.

V. 57. *ΩΣΘ' ΙΜΕΡΟΣ Μ' ΥΠΗΛΘΕ.* τὸ σχῆμα σολοικοφανὲς, διὰ τὴν ἐναλλαγὴν τῆς πτώσεως. οὕτω δὲ φησί· πέπληγα τὴν ψυχὴν ὑπὸ τῶν κακῶν τῶν κατὰ Μήδειαν, ὡς ἀφιέναι λόγους εἴς τε γῆν καὶ τὸν ἀέρα, ἀποδυρομένη τὰς ἐκείνης τύχας. οὐρανὸν γὰρ λέγει νῦν τὸν ἀέρα. οἱ δὲ στενοχωρούμενοι τῷ κακῷ, τῷ οὐρανῷ, ἢ τῷ ἡλίῳ, ἢ τινὶ ἄλλῳ θεῷ ὑφηγοῦνται τὰ καθ' ἑαυτοὺς πράγματα. Ἄλλως. μεμίμηται τοὺς ἐν μεγάλαις δυςτυχίαις ἐξεταζομένους καὶ μηδενὶ τῶν ἀνθρώπων θαῤῥοῦντας ἀπαγγεῖλαι τὰ δυςτυχήματα, ἢ διὰ φόβον δεσποτῶν, ἢ διά τινα χρείαν συμφέρουσαν τοῖς πράγμασιν. [9]) οὗτοι γὰρ σιωπᾷν τὰς συμφορὰς μὴ δυνάμενοι καὶ λέγειν ἀνθρώποις φοβούμενοι, οὐρανῷ, ἢ ἡλίῳ, ἢ γῇ, ἢ θεοῖς ἄλλοις διηγοῦνται.

V. 60. *ΖΗΛΩ ΣΕ.* ἠθικῶς, ὡς εἰ εἶπεν, μακάριος εἶ τοιαύτην διάνοιαν ἔχων, Ἄλλως. θαυμάζω σε, πῶς οὐκ ἔγνωκας· ἄρτι γὰρ ἀρχὴν εἴληφε τὸ κακὸν, καὶ οὐδὲ εἰς μεσότητα προῆλθε, τοσοῦτον ἀπέχει τοῦ πεπαῦσθαι τὸ κακόν. ἐν ἤθει δὲ εἴρηται, οἷον μακάριος εἶ τοιαύτην ἔχων διάνοιαν. τὸ γὰρ κακὸν οὐ μόνον οὐ λήγει, ἀλλ' οὐδὲ μεσάζει, οἷον ἀκμάζει. τὸ δὲ *μεσοῖ* τρίτης συζυγίας.

V. 67. *ΗΚΟΥΣΑ ΤΟΥ.* ἤκουσα, φησὶ, τινὸς λέγοντος τῶν ὠτακουστῶν προςποιούμενος [10]) μὴ ἀκούειν.

V. 68. *ΠΕΣΣΟΥΣ ΠΡΟΣΕΛΘΩΝ.* ἐπεὶ ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς τόποις ὠνόμαζον τοὺς τόπους. πεσσοὺς γὰρ νῦν τοὺς τόπους τῶν κυβευτῶν, ὡς ὄψον καὶ μύρα, ἔνθα ταῦτα συνήθως ἐστίν. ὅπου, φησὶν, εἰθισμένοι εἰσὶ πεσσεύειν, προελθὼν ἤκουσα, ἀντὶ τοῦ προελθοῦσα, καὶ τὸ οὐ δοκῶν, ἀντὶ τοῦ οὐ δοκοῦσα.

V. 69. *ΠΕΙΡΗΝΗΣ ΥΔΩΡ.* Πειρήνη κρήνη ἐν Κορίνθῳ, ἣν Ἀσωπὸς εὗρεν, Ὠκεανοῦ παῖς, χαριζόμενος Σισύφῳ τῷ Κορινθίῳ [1]) σπανίζοντι ὕδατος, ὅτι αὐτῷ

9) Verba καὶ μηδενὶ — τοῖς πράγμασιν e Florr. 6. 15. addita sunt.

10) Junt. Basil. προςποιουμένῳ. Correxit Barnes.

1) Junt. Basil. τῶν Κορινθίων.

Αἰγίνης τῆς θυγατρὸς τὴν ὑπὸ Διὸς ἐμήνυσεν ἁρπαγήν. *ΘΑΣΣΟΥΣΙ*, καθέζονται. Fl. 10.

V. 77. *ΚΟΥΚ ΕΣΤΙΝ ΕΚΕΙΝΟΣ.* Ὅμηρος ἐπὶ τῆς γυναικὸς ἔλαβε, *κείνου βούλεται οἶκον ὀφέλλειν, ὅς κεν ὀπυίῃ.* (Od. ό, 21.) [2]) ἔξωθεν δὲ τὸ ἐστι, καὶ οὐκ ἔστιν ἐκεῖνος τοῖςδε φίλος δώμασι.

V. 78. 79. *ΚΑΚΟΝ — ΝΕΟΝ ΠΑΛΑΙΩι.* τῷ διὰ τὸν Πελίου θάνατον ἐκβεβλῆσθαι Θετταλίας ὑπὸ Ἀκάστου τοῦ παιδὸς Πελίου, ἢ τῷ καταλειφθῆναι αὐτὴν ὑπὸ Ἰάσονος, ὃ καὶ μᾶλλον. *νέον* δὲ τὸ ἐκβληθῆναι τῆς Κορίνθου. τὸ δὲ *ἐξηντληκέναι* ἀντὶ τοῦ πεπαῦσθαι· ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς πλοίοις ἀντλούντων. [3])

V. 85. *ΤΙΣ Δ' ΟΥΧΙ ΘΝΗΤΩΝ.* οὕτως ἀναγνωστέον, *τίς δ' οὐχὶ θνητῶν*, καὶ στικτέον. εἶτα ἀπὸ ἄλλης ἀρχῆς, *ἄρτι γινώσκεις τόδε.* διὸ καὶ μετὰ τοῦ σ γραπτέον, οἷον τίς οὐκ ἔστι κακὸς εἰς φίλους, εἶτα τὸ *ἄρτι γινώσκεις τόδε*, οἷον ἄρτι ἔγνωκας, ὅτι ἑαυτοὺς μᾶλλον φιλοῦσιν, ἢ τοὺς πέλας. οἱ δὲ ὑποκριταὶ τοῦτο ἀγνοήσαντες, τὸ τῆς ἀντιδιαστολῆς μετατιθέασιν εἰς τὸ *τίς δ' οὐχὶ θνητῶν τοῦτο γινώσκει σαφῶς.* τῇ δὲ διανοίᾳ ταύτῃ καὶ ἐν Κρεσφόντῃ κέχρηται οὕτως· *ἐκεῖνο γὰρ πέπονθ', ὅπερ ἅπαντες βροτοί· Φιλῶν μάλιστ' ἐμαυτὸν οὐκ αἰσχύνομαι.*

V. 87. *ΟΙ ΜΕΝ ΔΙΚΑΙΩΣ.* περισσὸς ὁ στίχος πρόςκειται, ὁ τὴν ἐπεξεργασίαν περιέχων, καὶ ὅτι προκειμένου ἑνικοῦ τοῦ *τὶς* ἐπήνεγκε τὸ *οἱ μέν.* καὶ ὁ πρότερος δὲ σεσημείωται, ὅτι παροιμιώδης.

V. 88. *ΕΙ ΤΟΥΣΔΕ*, ἐπεί. Fl. 10.

V. 89. *ΙΤ', ΕΥ ΓΑΡ ΕΣΤΑΙ.* τὸ ἑξῆς, ἴτε δωμάτων εἴσω, τέκνα. τὸ δὲ *εὖ γὰρ ἔσται* εὐχομένη λέγει, τουτέστιν ἐπὶ καλῷ δὲ ἀποβαίη εἰςελθεῖν ἡμᾶς. (leg. ὑμᾶς.)

2) Junt. Basil. ὀπύγῃ. Barn. ὀπυίοι ex Homeri exemplaribus, quae mihi ex h. l. potius corrigenda videntur.

3) Hoc scholion, quod in edd. ad v. 76. παλαιὰ καινῶν adscriptum est, ut ad hunc versum referrem, movit me Codd. Florr. 6. 10. 15. auctoritas. Itaque scripsi τῷ διὰ τὸν Π. θ. — — τῷ καταλ. pro τό.

V. 90. *ΕΡΗΜΩΣΑΣ ΕΧΕ*, χωρίσας τῆς μητρὸς αὐτοὺς ἀπόκρυψον.

V. 92. *ΤΑΥΡΟΥΜΕΝΗΝ*, ἀγριουμένην, καὶ διὰ τοῦ βλέμματος τὸ ὀργίλον ἐπιδεικνῦσαν, οἷον ὡς ταῦρος θυμικὸν καὶ φοβερὸν ὁρῶσαν, ἄστοργον, καὶ οὐχὶ μητρικόν.

V. 93. *ΔΡΑΣΕΙΟΥΣΑΝ*. ἀντὶ τοῦ δράσουσαν. ἔστι δὲ Ἀττικόν. καὶ Σοφοκλῆς ἐν Αἴαντι, (v. 385.) ὦ δέσποτ᾽ Αἴας, τί ποτε δρασείεις φρενί.

V. 94. *ΚΑΤΑΣΚΗΨΑΙ* δὲ, ἀντὶ τοῦ βλάψαι, ἀπὸ τοῦ κεραυνοῦ τοῦ σκηπτοῦ, οἷον κεραυνῶσαι.

V. 97. *ΙΩ ΜΟΙ ΜΟΙ*. ἀσύμφωνα ταῦτ᾽ ἐστὶ τοῖς ὑπὸ τῆς πρεσβύτιδος εἰρημένοις, ὅτι ἄφωνος λέγεται καθῆσθαι. καὶ ἐν αὐτῷ δὲ τῷ προλόγῳ τὸ μαχόμενόν ἐστι· Μήδεια δ᾽ ἡ δύστηνος ἠτιμασμένη βοᾷ μὲν ὅρκους, (v. 20.) καὶ τὰ ἑξῆς, — κεῖται δ᾽ ἄσιτος, σῶμ᾽ ἀφεῖσ᾽ ἀλγηδόνι.[4] Ἄλλως. ταῦτα λέγει ἔνδοθεν, καὶ οὐκ ἐν φανερῷ. ἡ δὲ φωνὴ μόνη ἐξάκουστος γίνεται.

V. 106. *ΔΗΛΟΝ Δ᾽ ΕΞ ΑΡΧΗΣ*. δῆλον γάρ ἐστιν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς οἰμωγῆς, ὅτι ἀνάψει. ἢ οὕτως· τοῦτο γὰρ τὸ ἐξ ἀρχῆς ἐξαιρόμενον νέφος τῆς οἰμωγῆς, δηλονότι τὸ δίκην ἐγκατασκῆψαι τινὶ, καὶ μέγα τι κακὸν κατεργάσασθαι. ἐὰν δὲ γράφεται ἀνάξει, οἷον ἐπιπολὺ ἀνάξει τὰ τῆς ὀργῆς, οἷον ἄνω ἄξει, εἰς ὕψος ἀνατείνει, ὅ ἐστιν αὐξήσει τὸν θυμόν. ἐξ οὗ πάλιν δῆλον, ὡς αὐξανομένη ἐπιπολὺ ἡ ὀργὴ πάντως δεινόν τι ἐργάσεται.

V. 107. *ΝΕΦΟΣ ΟΙΜΩΓΗΣ*. τὸ σύστημα τῆς οἰμωγῆς αὔξεσθαι μέλλει. Fl. 10.

V. 111. *ΑΙ ΑΙ*. κατὰ τὴν ὑπόθεσιν εἰσῆλθον οἱ παῖδες, ἡ δὲ πρεσβύτης (sic) οὖσα ἔπαθεν (l. ἔπαθον) ἐπιστενάζει. Fl. 10.

V. 117 sq. *ΤΙ ΔΕ ΣΟΙ ΠΑΙΔΕΣ* κ. τ. λ. τί

4) ἀφεῖσ᾽ ἀλγηδόνι. Intactam reliqui lectionem Junt. Basil. quam Barn. in ὑφεῖσ᾽ ἀλγηδόσι mutavit, quo factum est, ut, quid nunc legeretur, non quid antiquus enarrator legisse videretur, hic invenirent. Mox verba ταῦτα λέγ. ἐνδ. κ. τ. λ. aliud scholion constituunt; quare addidi ἄλλως.

τούςδε μισεῖς οὐκ ὄντας αἰτίους. λέγει δὲ τοὺς παῖδας, Μέρμερον καὶ Φέρητον. (—τα) *ΤΙ ΔΕ ΣΟΙ Π.* ἡσύχως λέγει. Fl. 10. *ΑΜΠΛΑΚΙΑΣ*. ἁμαρτίας. Id.

V. 120. *ΛΗΜΑΤΑ*, φρονήματα. Id.

V. 121. *ΟΛΙΓ᾽ ΑΡΧΟΜΕΝΟΙ*. ἀντὶ τοῦ ἐξ ὀλίγου καὶ βραχέος ἀρχόμενοι τοῦ θυμοῦ, καὶ ἐπιπολὺ τούτου κρατοῦντες. τὸ γὰρ πολλὰ ἀντὶ τοῦ ἐπιπολύ. ἔχομεν δὲ καὶ τὴν ἔννοιαν παρ᾽ Ὁμήρῳ· (Il. α΄, 81.) εἴπερ γάρ τε χόλον γε καὶ αὐτῆμαρ καταπέψῃ, καὶ (Il. β΄, 196.) θυμὸς δὲ μέγας ἐστὶ διοτρεφέων βασιλήων. δύναται δὲ τὸ ὀλίγ᾽ ἀρχόμενοι ἀντὶ τοῦ οὐδ᾽ ὅλως ἀρχόμενοι, ἀλλ᾽ εἰς τὸ ἐναντίον αὐτοὶ πολλῷ κρατοῦντες. πέφυκε δ᾽ ἐξουσία ἐπαίρειν ἀεὶ τοῖς ἀνθρώποις τὸν λογισμόν.

V. 123—128. *ΤΟ ΓΑΡ ΕΙΘΙΣΘΑΙ*. ὁ γὰρ ἀντὶ τοῦ δέ. τὸ δὲ ζῆν ἐπίσης ἀντὶ τοῦ μετὰ ἰσότητος καὶ μὴ τυραννίδι κρεῖσσον. ἔδει, φησὶ, πάντας ἀνθρώπους μηδένα μηδενὸς ὑπερέχειν τῆς συμμετρίας, καὶ μὴ ἐπιθυμεῖν.[5] τοῦτο μέγιστον ἀνθρώποις καὶ λυσιτελέστατον. τὸ γὰρ λῷστα ἀντὶ τοῦ λῷστον, ὅ ἐστι βέλτιστον, πληθυντικὸν ἀντὶ ἑνικοῦ. τὸ χρῆσθαι οὖν τῇ συμμετρίᾳ εἰς ὅλον τὸν χρόνον βέλτιον. κἀγὼ οὖν, φησὶ, τῆς μεγάλης καὶ ὑπερβαλούσης εὐτυχίας τὴν συμμετρίαν προκρίνω. ἐν ταύτῃ γὰρ τὸ εἰ μὴ μεγάλως, ἀντὶ τοῦ εἰ μὴ μεγάλῃ καὶ ὑπερβαλλούσῃ εὐτυχίᾳ τὸ ἀσφαλέστερον.[6]

V. 125. *ΟΧΥΡΩΣ Τ᾽ ΕΙΗ*. ἀντὶ τοῦ μετρίως καὶ ἀσφαλῶς, ὡς τῆς συμμετρίας τὸ ἀσφαλὲς τῆς παραμονῆς ἐχούσης, τῆς δὲ ὑπερβολῆς μεγάλας καὶ τὰς ἐκπτώσεις ἐχούσης, ὡς ἐπάγει. ἀμφότερα δὲ λέγεται, καὶ ἰσχυρῶς καὶ ὀχυρῶς. Ἄλλως. αἱρετὸν μὲν φησὶ τὸ εὐδαιμονεῖν· εἰ δὲ μὴ ἐνδέχεται ἀεὶ καὶ μέχρι γήρως εὐτυχεῖν, κρεῖσσον τὸ ζῆν ἐπίσης, ὅ ἐστιν ἐν μεσότητι, τῇ ἴσην ἀπεχούσῃ εὐτυχίας καὶ ἀτυχίας. ὁ τοιοῦτος γὰρ βίος κρείσσων, εἰ μόνιμος.

5) Fortasse: ἔδει, φησὶ, πάντας ἀνθρώπους τῆς συμμετρίας ἐπιθυμεῖν, καὶ μηδένα μηδενὸς ὑπερέχειν.

6) In his etiam nonnulla transposita esse suspicor, sic fortasse sananda: — προκρίνω. ἐν ταύτῃ γὰρ τὸ ἀσφαλέστερον. *ΕΙ ΜΗ ΜΕΓΑΛΩΣ*, ἀντὶ τοῦ εἰ μὴ ἐν μεγάλῃ καὶ ὑπερβαλλούσῃ εὐτυχίᾳ.

V. 126. *ΠΡΩΤΑ ΜΕΝ.* αὐτὸ γὰρ, φησὶ, καθ' ἑαυτὸ τὸ τῆς συμμετρίας ὄνομα καὶ τῇ προφορᾷ μόνῃ [7]) νικᾷ καὶ εὐφημότερόν ἐστι. λέγει δὲ ὁ σοφὸς, πᾶν μέτρον ἄριστον, ἐπὶ δὲ ὑπερβολῆς, μηδὲν ἄγαν.

V. 128. *ΤΑ Δ' ΥΠΕΡΒΑΛΛΟΝΤ' ΟΥΔΕΝΑ.* αἱ δὲ ὑπερβολαὶ, φησὶν, ἀσθενεῖς, καὶ οὐ βέβαιοι τοῖς ἀνθρώποις, τῇ ἀρχαίᾳ μεταβολῇ, οὐδ' εἰ γεγόνασι τὴν ἀρχὴν νομιζόμεναι. [8]) ὁ γὰρ τὴν συμμετρίαν ἔχων, εἰ καὶ πέσοι ταύτης τρόπον τινὰ, οὐδεμίαν δοκεῖ πεπονθέναι παραλλαγήν. ἔπειτα τῷ μὲν ὑπερβολὴν ἔχοντι φθόνος παρακολουθεῖ, τοῖς δ' οὐχί. διὸ ἐπιπολὺ παραμένει ἡ συμμετρία. τὸ δὲ ὅταν ὀργισθῇ, εἰδικώτερον εἴρηκεν· ἔδει γὰρ εἰπεῖν, ὅταν χολωθῇ.

V. 134. *ΟΥΔΕΠΩ ΗΠΙΟΣ.* ἔοικε, φησὶν, ἡ Μήδεια, μηδέπω πεπραΰνθαι. [9])

V. 135. *ΑΜΦΙΠΥΛΟΝ.* τὸ ἔχον δύο πύλας καὶ εἰςόδους, μίαν μὲν τὴν αὐθεντικὴν, ἑτέραν δὲ, ἣν Ὅμηρος λέγει ὀρσοθύρην. ἐγὼ οὖν, φησὶν, ἐπὶ τοῦ ἀμφιπύλου οὖσα, τουτέστιν ἐπὶ τοῦ πυλῶνος, [10]) ἤκουσα φωνῆς ἔσω τοῦ μελάθρου.

V. 139. *ΕΠΕΙ ΜΟΙ ΦΙΛΟΝ.* τὸ οἴκημα. φησὶ, τετέλεσται ἐμοὶ φίλον, οἷον ὑπάρχει.

V. 140. *ΟΥΚ ΕΙΣΙ ΔΟΜΟΙ,* οἷον ἀνατέτραπται ὁ οἶκος, ἠφάνισται. ἀπὸ δὲ ἀρσενικοῦ εἰς οὐδέτερον μετέστη· *ΦΡΟΥΔΑ* γὰρ *ΤΑΔΕ* τὰ οἰκήματα λέγει. [1])

7) Barnes. dedit: καὶ τῇ πᾶν προσφορᾷ μόνῃ. quod fideliter repetiit Musgr.

8) Excidisse videntur nonnulla inter ἀνθρώποις et τῇ ἀρχαίᾳ μετ. Tum pro πέσοι ταύτης scribendum videtur ἐκπέσοι τ.

9) Flor. 10. *ΟΥΔ. ΗΠ.*, ἐπραΰνθη ἡ Μήδεια.

10) Verba τούτ. ἐπὶ τοῦ πυλ. sunt in Flor. 6. 15. Paulo ante Junt. Bas. ὀρωθύρην. Barn. recte ὀρσοθύρην, et sic Flor. 15. Vide Od. χ', 132. 333. Flor. 6. ὀρθοθύρην. In fine Flor. 15. ἐπὶ τῶν μελάθρων.

1) γὰρ ipsius esse grammatici, ut ad v. 56. οὐρανὸν γὰρ λέγει νῦν τὸν ἀέρα., cf. ad 67. 120. 127. 176. etc. monuit Elmsl. Mus. crit. n. V. p. 9. A verbis οὐκ εἰσὶ δόμοι novi scholii initium feci.

V. 144. *ΠΑΡΑΘΑΛΠΟΜΕΝΑ,* εὐφραινομένη. Fl. 10.

V. 145. *ΦΛΟΞ ΟΥΡΑΝΙΑ ΒΑΙΗ.* οἷον κεραυνωθείην, κεραυνοβοληθείην· φλόγα γὰρ οὐρανίαν τὸν κεραυνὸν λέγει.

V. 149. *ΑΙΕ ΣΩ ΖΕΥ.* τὸ ἄϊες ὁ Δίδυμος ὡς πρὸς τὰς τοῦ χοροῦ φησὶ λέγεσθαι ἠκούσατε, [2]) καὶ οὐ πρὸς τὸν Δία. ἐν ἤθει οὖν τὸ Ζεῦ καὶ γᾶ καὶ φῶς. τοῦτο δὲ Ἀπολλόδωρος τῆς Μηδείας φησὶν, ἀπὸ δὲ τοῦ ἰαχὰν τοῦ χοροῦ, ἵν' ἔχῃ λόγον τὸ κἀπιβοᾶται Θέμιν εὐκταίαν Ζῆνά τε, (v. 171.) τοὺς δ' ὑποκριτὰς συγχέειν.

V. 152. *ΤΙΣ ΣΟΙ ΠΟΤΕ.* τὸ μέγεθος θαυμάζει τοῦ ἔρωτος. τίς ἄρα, φησὶν, οὗτος ὁ ἔρως, ὁ τῆς ἀκορέστου ταύτης κοίτης, ὃς σπεύδει θάνατον ἐπιπέμψαι. ἄπληστον δὲ λέγει τὴν κοίτην, ἐπεὶ, δέον καταφρονητικῶς φέρειν καὶ μισεῖν τὸν Ἰάσονα ἑτέρᾳ [3]) συνελθόντα, ἡ δὲ καὶ οὕτως κνίζεται, ὅτι μὴ σύνεστιν αὐτῷ. Τὸ δὲ

V. 154. *ΣΠΕΥΣΕΙ ΘΑΝΑΤΟΥ ΤΕΛΕΥΤΑΝ,* ἀντὶ τοῦ ἐπείξει, καὶ ἐμβαλεῖ σοι θάνατον.

V. 155 sqq. *ΜΗΔΕΝ ΤΟΔΕ ΛΙΣΣΟΥ.* μὴ λίσσου, φησὶν, ὦ Μήδεια, τὸ θανεῖν. εἰ δὲ ὁ σὸς ἀνὴρ ἠθέτησε τοὺς ὅρκους, ἐκείνῳ γενέσθαι λίσσου τόδε, δηλονότι τὸ κεραυνωθῆναι καὶ ἀποθανεῖν.

V. 158. *ΚΕΙΝΩι ΤΟΔΕ.* τουτέστιν ἐκείνῳ τόδε τὸ ἁμάρτημα μὴ λογίζου, καὶ δι' ἐλπίδος ἔχε τοὺς θεοὺς ἀπαιτήσειν αὐτὸν τιμωρίαν. [4]) σὺ, φησὶ, μὴ χαλέπαινε, μηδὲ θυμοῦ. σὺν δίκῃ δὲ, ἀντὶ τοῦ σὺν τῷ δικαίῳ, ἐπεξελεύσεται.

2) Barnes. interseruit ὡς ante ἠκούσατε.

3) ἑτέρᾳ e Flor. 6. 15. addidi. δὲ in continuatione sententiae alio membro interpellatae solenne in Grammaticis. καὶ οὕτως est pro καὶ ὣς, ut prisci loquuntur. Sic οὐδὲ οὕτως in scholio ad v. 276.

4) Vulgo novum scholion exordiuntur, μὴ λίαν [τάκου] σὺ, φησὶ, μὴ χ. At χαλέπαινε, θυμοῦ interpretamenta sunt vocis χαράσσου.

V. 166. *ΔΙΑΚΝΑΙΟΜΕΝΟΥΣ*, κεκαμμένους, ἀφανισμένους (sic). Fl. 10.

V. 168. *ΑΠΕΝΑΣΘΗΝ*, ἀπῳκίσθην. Fl. 10.

V. 169. *ΚΤΕΙΝΑΣΑ ΚΑΣΙΝ*. Τιμαχίδας ἐπὶ τὰ πρόχειρα πᾶσιν ἐνεχθεὶς, Ἄψυρτον φησὶ λέγειν αὐτὴν, τοῦ Εὐριπίδου μήτε ἐνταῦθα, μήτε ἐν τῷ Αἰγεῖ δηλώσαντος τὸν Ἄψυρτον ὀνομαστί. ὁ δὲ Φερεκύδης διὰ τοῦ ξ ὀνομάζει αὐτόν. [5]) Δικαιογένης δὲ ἐν τῇ Μηδείᾳ Μεταπόντιον αὐτὸν ὀνομάζει. ἀνῃρῆσθαι δὲ αὐτὸν, οἱ μὲν ὑπὸ Μηδείας, οἱ δὲ ὑπὸ Ἀργοναυτῶν· Λέων δὲ ὁ ῥήτωρ οὐ σφαγῆναι, ἀλλὰ διαφθαρῆναι αὐτὸν φαρμάκοις.

V. 171. *ΘΕΜΙΝ ΕΥΚΤΑΙΑΝ*. τῶν διαβεβοημένων ἐστὶ ζητημάτων καὶ τοῦτο, πῶς ἡ μὲν Μήδεια τὴν Θέμιν καὶ τὴν Ἄρτεμιν βοᾶται, ἡ δὲ πρεσβύτις ἀντὶ τῆς Ἀρτέμιδος τὸν Δία φησὶν αὐτὴν [6]) ἐπιμαρτύρασθαι. Ἀπολλόδωρος μὲν οὖν φησὶν ὁ Ταρσεὺς, τῆς ἀμφιβολίας αἰτίους εἶναι τοὺς ὑποκριτὰς, συγχέοντας τὰ χορικὰ τοῖς ὑπὸ Μηδείας λεγομένοις. δεῖ δὲ τὴν διαστολὴν γεγονέναι μὲν ἐκ τοῦ τὴν Μήδειαν ἅπαντα ταῦτα λέγειν, αἶ αἶ διά μου κεφαλῆς φλὸξ οὐρανία βαιὴ ἕως τοῦ ἄϊες, ὦ Ζεῦ καὶ γᾶ καὶ φῶς, τὰ δὲ ἑξῆς τῷ χορῷ προσάψαι. οὕτω γὰρ ἐχούσης τῆς διαστολῆς, ὡς αὐτῆς φησὶ τῆς Μηδείας διαῤῥήδην προςκαλεῖσθαι [7]) τὸν Δία, τὰ ἑξῆς τὸν χορὸν λέγειν, ἰαχὰν οἵαν ἁ δύστανος μέλπει νύμφα. εἰ δὲ μὴ, γελοῖον δοκεῖ εἶναι, τῆς Μηδείας καταρασαμένης ἑαυτῇ,

5) Junt. Basil. ὀνομάζειν αὐτόν. quod quum in ὀνομάζει mutare deberet Barn. postea etiam dedit Δικαιογένης δὲ — ὀνομάζειν. De Timachida glossographo vid. Schweigh. Ind. Auct. ad Athen. Corruptus locus noster videtur Sturzio ad Pherec. fr. p. 122. (ubi falso dixi in Comm. de Pherec. fragm. in Wolfii litter. Anal. II. locum Schol. Apollon. Rh. IV, 228. omissum esse). Et sane si διὰ τοῦ ζ' scriptum esset, significaretur, eum locis pluribus libri VII. a Pherecyde nominatum esse.

6) αὐτὴν dedi pro αὐτὸν, et sic Flor. 6. 15.

7) imo προςκαλεσαμένης. Paulo ante legebatur τὰ ἑξῆς τοῦ χοροῦ προσάψαι. In fine ἐπεκαλέσατο scripsi pro ἀπεκ.

τὸν χορὸν λέγειν, ἄϊες ὦ Ζεῦ, καὶ γᾶ, καὶ φῶς. λελύσθαι οὖν τὴν ἀπορίαν εἰκότως, τὴν πρεσβύτιν ἔνδοθεν κατηκοῦσθαι τῆς Μηδείας, καὶ λέγειν, κλύεθ' οἷα λέγει. ὁ δὲ Δίδυμος φησὶν, ὅτι διὰ τοῦ λέγειν διά μου κεφαλῆς φλὸξ οὐρανία βαίη, ἐπικαλεῖται τὸν Δία. τίς γὰρ εἶχεν αὐτῇ ἐπιπέμψαι τὸν κεραυνὸν, εἰ μὴ ὁ Ζεύς; εἰ καὶ ἡ πρεσβύτις μὴ πάντων ὧν ἡ Μήδεια ἐπεκαλέσατο ἐμνήσθη, οὐ παράδοξον· ἠρκέσθη γὰρ τοῖς σεμνοτάτοις. οἱ δὲ φασὶ λείπειν τὸ ὄμνυμι Ζῆνα καὶ Θέμιν.

V. 173. *ΕΝ ΤΙΝΙ ΣΜΙΚΡΩι*. λείπει κακῷ. ἀλλὰ δηλονότι μέγα καταπραξαμένη κακὸν, παύσεται τῆς ὀργῆς.

V. 175. *ΠΩΣ ΑΝ ΕΣ ΟΨΙΝ*. πῶς, φησὶ, συντυχοῦσα αὐτῇ διαλεχθείην, καὶ πῶς τῶν παρ' ἐμοῦ ῥηθησομένων λόγων τὴν φωνὴν δέξαιτο. ὀμφὴν γὰρ νῦν τὴν φωνὴν λέγει, ἢ τὴν ὁμιλίαν, καὶ οὐχὶ τὴν κληδόνα.

V. 176. *ΑΥΔΑΘΕΝΤΩΝ*, αὐδηθησομένων. Fl. 10.

V. 177. *ΟΜΦΑΝ*, παραίνεσιν. Fl. 2.

V. 179. *ΛΗΜΑ*, ἔπαρμα, ὁρμή. Fl. 10. *ΦΡΕΝΩΝ*, διανοίας. Fl. 10.

V. 180. *ΜΗΤΟΙ ΤΟ Γ' ΕΜΟΝ*. ἡ ἐμὴ παροῦσα προθυμία μὴ ἐκτὸς τῶν φίλων ἀπέστω.

V. 185. *ΚΑΚΩΣΑΙ*, κακὸν ποιῆσαι. Fl. 10.

V. 186. *ΤΟΥΣ ΕΙΣΩ*, ἑαυτὴν ἢ τοὺς παῖδας. Fl. 10.

V. 188. *ΑΤΑΡ ΦΟΒΟΣ, ΕΙ ΠΕΙΣΩ*. ἀλλ' εἰ φοβερὸν καὶ δυςχερὲς πεῖσαι τὴν ἐμὴν δέσποιναν θυμουμένην ἐνταῦθα προςελθεῖν, (l. προελθεῖν) ὅμως ἐγὼ τήνδε σοὶ τὴν χάριν καταθήσω, καὶ εἰςελθοῦσα καλέσω αὐτὴν ὑπὲρ τοῦ μὴ μοχθεῖν καὶ ἀδημονεῖν σε ἑστῶσαν καὶ προςδεχομένην.

V. 190. *ΜΟΧΘΟΥ ΔΕ ΧΑΡΙΝ*. ὑπὸ τοῦ μόχθου, [8]) οὗ περὶ ἡμᾶς ἔχεις. τὸ δὲ χάριν κατὰ κοινοῦ.

V. 191. *ΚΑΙΤΟΙ ΤΟΚΑΔΟΣ*. λείπει τὸ ἔχουσα. καίτοι, φησὶν, ἡ δέσποινα δεινὸν ὁρᾷ τοῖς τολμῶσιν αὐτῇ

8) Legendum videtur ὑπὲρ τοῦ μ. ut hoc dicat gramm., χάριν bis sumendum esse, μόχθου χάριν ἐπιδώσω σοι τήνδε χάριν.

πλησιάζειν, ἔχουσα λεαίνης τετοκυίας τὸ βλέμμα, καὶ ὅμως, οὕτως ἐχούσης αὐτῆς θυμοῦ, εἰς σὴν χάριν εἰςελεύσομαι. τοῦτο γὰρ ἀπὸ κοινοῦ.

V. 192. *ΑΠΟΤΑΥΡΟΥΤΑΙ*, ἀντὶ τοῦ ταυρηδὸν σχηματίζεται τῷ προςώπῳ, ὡς σχῆμα μὲν ἔχειν λεαίνης, σχηματίζεται δὲ τὸ πρόςωπον ὁμοίως ταύρῳ θυμουμένῳ. *ΑΠΟΤΑΥΡΟΥΤΑΙ.* οὕτω, φησὶν, ἀποβλέπει εἰς ἡμᾶς ὀργίλως, ὡς λέαινα ὀργισθεῖσα τῶν τέκνων αὐτῆς.

V. 196. *ΘΑΛΙΑΙΣ*, θυσίαις, εἰλαπίναις, ἑορταῖς. λέγει δὲ τὴν παροινίαν. 9)

V. 201. *ΕΞ ΩΝ ΘΑΝΑΤΟΙ.* ἐξ ὧν λυπῶν αἱ δειναὶ συμφοραὶ πταίειν καὶ ἀποτυγχάνειν ποιοῦσι τοὺς δόμους.

V. 203. *ΚΑΙΤΟΙ ΤΑΔΕ ΜΕΝ.* τὴν λύπην θεραπεύειν δι' ᾠδικῶν κέρδος ἐστὶ καὶ ὠφέλεια. καίτοι τὸ ἀκεῖσθαι καὶ θεραπεύειν τὰς λύπας τῶν ἀνθρώπων κέρδος ἐστὶ καὶ ὠφέλεια. τίς δὲ χρεία ἐν συμποσίῳ στρέφειν ὕμνους, ὅπου καὶ χωρὶς τῶν ὕμνων αὐτὴ ἡ παρουσία τῶν συμποτῶν τέρψιν ἔχει. 10)

V. 205. *ΤΙ ΜΑΤΗΝ.* τίς γὰρ ἐκεῖ χρεία μουσικῆς, αὐτῶν τῶν ἀπὸ θοίνης τερπόντων. τείνουσι δὲ βοὰν ἀντὶ τοῦ ᾄδουσι μετὰ τόνου· καὶ γὰρ εὐωχία ἱκανὴ ἐστὶν εἰς τὸ τέρψαι τοὺς ἀνθρώπους.

V. 209. *ΛΙΓΥΡΑ Δ' ΑΧΕΑ.* ἀντὶ τοῦ λιγυρῶς καὶ ὀξέως τὰ ἄχεα, φησὶν, ἡ μογερὰ Μήδεια βοᾷ.

V. 212. *ΤΑΝ ΖΗΝΟΣ ΟΡΚΙΑΝ ΘΕΜΙΝ.* ταῦτα τοῖς ἀξιοῦσιν ὑπὸ τῆς Μηδείας διὰ τῆς Θέμιδος προςειλῆφθαι τὸν Δία συμπράττει. οἱ γοῦν προςυπομνηματισάμενοι γράφουσιν οὕτως· δύναται τὸ λέγειν Ζηνὸς ὁρκίαν Θέμιν βοηθῆσαι τοῖς προκειμένοις, ὅτι διὰ τῆς Θέμιδος τὸν Δία ἐπεκαλεῖτο διὰ τὸ εἶναι Διὸς τὴν Θέμιν. λέγει οὖν, ὅτι τῇ παρέδρῳ τῷ Διῒ δικαιοσύνῃ, ἤγουν τοῖς ταύτης ὅρκοις, πιστεύσασα, ἔπραξεν ἃ ἔπραξεν. ὁρκίαν δὲ αὐτὴν εἶπεν, ὡς τῶν ὅρκων ἔφορον καὶ συνθηκῶν πρύτανιν, ἥτις Θέμις αὐτὴν τὴν Μήδειαν καὶ διαβῆναι πεποίηκεν εἰς τὴν Ἑλλάδα διὰ τὴν ἀντίπορον τῆς Σκυθίας. ἀντίπορον δὲ τὴν

9) Flor. 10. θαλίαις Διὸς καὶ σεσημείωται.

10) Vulgo hoc scholion ad v. 199. στυγίους δὲ βροτῶν refertur.

ἐναντίαν κατὰ τὸν πόρον, ἢ κατὰ τὸν τόπον· ἡ μὲν γὰρ ἐν τοῖς δυτικοῖς κεῖται ἡ Ἑλλὰς, ἡ δὲ Σκυθία ἐν ταῖς ἀνατολαῖς. πῶς δὲ ἡ Θέμις διαβῆναι ἐποίησε τὴν Μήδειαν; ὅτι τοῖς ὅρκοις πεισθεῖσα ἠκολούθησεν Ἰάσονι.

V. 215. *ΔΙ' ΑΛΑ ΝΥΧΙΟΝ ΕΦ' ΑΛΜΥΡΑΝ ΠΟΝΤΟΥ.* ἀντὶ τοῦ, δι' ἁλὸς ἁλμυρᾶς, περιττευούσης τῆς ἐπὶ προθέσεως. ἢ τὸ ἁλμυρᾶς πρὸς τὸ ἑξῆς συναπτέον, τουτέστι διεβίβασεν αὐτὴν δι' ἁλὸς εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐπὶ τὴν ἁλμυρὰν τοῦ πόντου κληῗδα. λέγει δὲ τὸ στενὸν, ὅθεν καὶ κλεῖδα τὸ στενὸν ἐκεῖνο ὠνόμασεν, παρὰ τὸ ὥςπερ κλεῖδα εἶναι τοῦ προκειμένου Πόντου· ἀπὸ γὰρ τοῦ στενοῦ ἐπὶ τὸν Πόντον ἐξιᾶσι. νύχιον δὲ λέγει τὴν θεὸν, ὡς ἑξῆς ἐπάγει. ὥςτε καὶ ἄνω διὰ τῆς Θέμιδος τὸν Δία ἐπικαλεῖσθαι. ἡ Θέμις δὲ αὐτὴν φησὶ διὰ νυκτὸς πεφευγέναι. 1)

V. 217. *ΚΟΡΙΝΘΙΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ.* χρὴ νοεῖν, ὅτι κατὰ τὸ σιωπώμενον εἰςελθοῦσα ἡ γραῦς παρεκάλεσε τὴν Μήδειαν ἐξελθεῖν πρὸς τὰς ἀπὸ τοῦ χοροῦ. αὕτη οὖν ἐξελθοῦσα φησίν· ἐξῆλθον πρὸς ὑμᾶς, ὦ γυναῖκες, ἵνα μή μοί τι μέμψησθε, ὡς δι' ὑπερηφανίαν μὴ προελθούσῃ. Ἄλλως. Ὦ Κορίνθιαι γυναῖκες, ἐξῆλθον ἐκ τῶν δόμων, ἵνα μὴ μέμψησθέ μοι· καίτοι ἐπίσταμαι πολλοὺς τῶν ἀνθρώπων σεμνοὺς γεγῶτας, τοὺς μὲν ὀμμάτων ἄπο, τοὺς δ' ἐν θυραίοις, οἷον ὑπερηφάνους νομιζομένους τοὺς μὲν ἀπὸ τοῦ χωρίζεσθαι καὶ ἄποθεν τῶν ὀμμάτων εἶναι, τοὺς δὲ διὰ τὸ προςέρχεσθαι καὶ συνεχῶς ἐπιφέρεσθαι, ἐξ οὗ τὸ ἁπανταχόθεν ἐπίφθονον καὶ εὐδιάβολον τῶν ἀνθρώπων σημαίνει, ὅτι εἰς μηδὲν ἀρέσκονται. εἶτα πάλιν κατὰ τούτων ἐπιφέρει, ὅτι καὶ οἱ ἀφ' ἡσύχου ποδὸς καὶ ἐν ἐρημίᾳ τὰ ἑαυτῶν πράττοντες δύςκλειαν κτῶνται καὶ ἀργίαν, οἷον καὶ οὗτοι διαβάλλονται ὑπὲρ τούτου.

V. 219. *ΣΕΜΝΟΥΣ ΓΕΓΩΤΑΣ.* πολλοὶ γὰρ, φησὶ, τῶν ἀνθρώπων διὰ τὸ κεχωρίσθαι καὶ μὴ ὁμιλεῖν τισὶν ἀλαζόνες καὶ ὑπερήφανοι ἔδοξαν εἶναι. οἱ δὲ ἐκ τῶν ἐναντίων συνεχῶς φαινόμενοι καὶ ἐπιπολάζοντες ὀχληροὶ καὶ

1) Ultima νύχιον δὲ λέγει — πεφευγέναι sensu carent. Extrema intelligerem, si sic scripta essent: ἡ Θέμις δὲ αὐτὴν, φησὶ, διὰ νυκτὸς πεφευγέναι ἐποίησεν.

ἐπαχθεῖς ἔδοξαν εἶναι. ἔνιοι δ' αὐτῶν ἡσύχιον βίον ἑλόμενοι, καὶ παρόντες μὲν, οὐδενὶ δὲ πελάζοντες εὐτελεῖς ἐνομίσθησαν καὶ νωθροί· ῥαθυμίαν γὰρ τὴν νωθρότητα λέγει. καὶ νῦν δὲ τὸ σεμνὸν ἀντὶ τοῦ ὑπερήφανον, ὡς καὶ ἐν Ἱππολύτῳ (v. 92.) μισεῖ (sic) τὸ σεμνὸν καὶ τὸ μὴ πᾶσι φίλον· γεγῶτας δὲ δοκοῦντας εἶναι.[2]) *ΟΜΜΑΤΩΝ ΑΠΟ.* ἀντὶ τοῦ κεχωρισμένους καὶ πόῤῥωθεν ὄντας, ἢ νοουμένους[3]) ἀπὸ τῆς τῶν ὀφθαλμῶν καταστάσεως, τοῦτο δὲ οὐκ οἰκεῖον τοῖς ἐπιφερομένοις. *ΟΜΜΑΤΩΝ ΑΠΟ.* κατοικισθέντας εἰς ἐρημίαν. Fl. 2. μὴ ὁρωμένους. Fl. 10.

V. 220. *ΤΟΥΣ Δ' ΕΝ ΘΥΡΑΙΟΙΣ.* τοὺς ἐν τοῖς οἴκοις τῶν ἑτέρων συνεχῶς φαινομένους, παρὰ τὸ Ἰσοκρατικὸν, (ad Demon. p. 6. ed. Lang.) τὰς ἐντεύξεις μὴ ποιουμένους. *Οἱ δ' ἀφ' ἡσύχου.* ἡσύχιον βίον ἐπανῃρημένοι, ἀντὶ τοῦ φαινόμενοι, μηδὲν δὲ πράττοντες, ἀλλ' ἡσυχίαν ἄγοντες. ἄλλοι δὲ ἐπὶ ἡσυχίας ἰδιοπραγμονοῦντες, ὑπόνοιαν ἔσχον δυςκολίας καὶ ἀργίας· ῥαθυμίαν γὰρ τὴν ἀργίαν. οἱ ἡσύχιον βίον ἐπανῃρημένοι δυςκλεεῖς μὲν ἐνομίσθησαν, πρᾶοι δὲ τὴν ψυχήν.

V. 222. *ΔΙΚΗ ΓΑΡ ΟΥΚ ΕΝΕΣΤΙΝ ΟΦΘΑΛΜΟΙΣ ΒΡΟΤΩΝ.* φησὶ γὰρ, ὅτι διὰ τοῦτο προςῆλθον πρὸς ὑμᾶς, καίτοι ἐπισταμένη, ὅτι καὶ τὸ ἐπιφοιτᾷν ἐπικίνδυνόν ἐστιν, ὅμως δ' οὖν, ἵνα μὴ δι' ἔργων, καὶ ἐπ' αὐτῆς τῆς ἀγνοίας γνωρίσητέ με, ἥτις εἰμί. οὐ γὰρ, φησὶν, ἐν ὀφθαλμοῖς ἀνδρῶν καὶ ἐν τῇ ὄψει μόνῃ περί τινος δίκη καὶ κρίσις ἐστὶν, ἢ ὅτι τὸ δίκαιον οὐκ ἀπὸ μόνης τῆς ὄψεως εὑρίσκεται. τὸ δὲ κατάλληλον ἔτι μᾶλλον σαφὲς γίνεται, ὅτι ἡ δίκη οὐκ ἔστιν ἐν ὀφθαλμοῖς βροτῶν, οὐδὲ δίκαιος οὗτος, ὃς, πρὶν τὸ σπλάγχνον σαφῶς ἐκμαθεῖν τοῦ πέλας, στυγεῖ ἀπὸ τῆς ὄψεως τινὰ, οὐδὲν ἠδικημένος ὑπ' αὐτοῦ. οὕτως Εἰρηναῖος. εἰς δὲ τὸ μή μοί τι μέμφησθε, προςληπτέον ἔξωθεν τὸ ὅπως· αἰτίαν γὰρ φησὶ τοῦ

2) Verba *καὶ ἐπιπολάζοντες — δοκ. εἶναι* e Flor. 6. 15. addidi.

3) Junt. Basil. *ἦν νοουμ.* Barn. Musgr. *ἐννοουμένους.* Est haec alia explicatio verborum *σεμνοὺς γεγῶτας ὄμματων ἄπο*, i. e. *σεμνοὺς νοουμένους ἀπὸ τῆς τῶν ὀφθ.* pro superbis habitos esse propter coniectum oculorum et vultum.

ἐξεληλυθέναι, ὅπως μὴ ὑπὸ αἰτίαν πέσῃ. *ΔΙΚΗ ΓΑΡ ΟΥΚ ΕΝΕΣΤΙΝ.* διὰ τοῦτο δὲ συμβαίνει τὸ ἄλλοτε ἄλλως τοὺς ἀνθρώπους τὰ ἀλλήλων δοξάζειν, διὰ τὸ μὴ δύνασθαι ἐξ ὄψεως δοκιμάζειν ἑκάστου τὸν τρόπον, ὅπερ πάσχουσιν οἱ πολλοὶ, οἳ, πρὶν τὸν τρόπον σαφῶς κατανοῆσαι, ἁπλῶς ἐκ τῆς τῶν ὀφθαλμῶν προςβολῆς μισοῦσι τὸν δεῖνα, οὐδὲν ἠδικημένοι πρὸς αὐτοῦ.[4])

V. 225. *ΧΡΗ ΣΕ ΞΕΝΟΝ ΜΕΝ.* προςήκει δὲ πάντα ξένον πρὸς τὰ τῆς πόλεως νόμιμα χαίρειν,[5]) καὶ ἁρμόζειν ἑαυτὸν τοῖς ἤθεσι τῶν πολιτῶν. ὅθεν κἀγὼ πρόςειμι πρὸς ὑμᾶς, τὸ πρέπον τοῖς ἐπὶ ξένης πράττουσα.

V. 229 sq. *ΒΙΟΥ ΧΑΡΙΝ.* τὴν ἐν τῷ βίῳ ἡδονὴν, περιφραστικῶς αὐτὸ τὸ ζῆν.

V. 230. *ΚΑΤΘΑΝΕΙΝ ΧΡΗιΖΩ.* τοῦτο ἐν ἤθει ἀναπεφώνηται.

V. 231 sq. *ΕΝ Ωι ΓΑΡ ΗΝ.* ἐν ᾧ ἦν μοι πάντα, κάκιστος ἀνδρῶν ἐκβέβηκεν. οἱ δ' ὑποκριταὶ οὐ συμπεριφερόμενοι τῷ τρόπῳ, λέγουσι γινώσκειν καλῶς. *ΗΝ,* ἐλπίς Fl. 10.

V. 235. *ΧΡΗΜΑΤΩΝ ΥΠΕΡΒΟΛΗι.* χρημάτων λέγει τῶν εἰς τὴν φερνήν·[6]) τοῦτο δὲ ὁ Εὐριπίδης ἀπὸ τῆς κατ' αὐτὸν συνηθείας λέγει. οἱ δὲ ἥρωες οὐχ οὕτως ἐποίουν τοὺς γάμους, ἀλλ' ἐκ τῶν ἐναντίων αὐτοὶ ἐδίδοσαν, καθάπερ καὶ αὐτὸς ἐν ἄλλοις παρίστησι καὶ Ὅμηρος (Il. λ', 244.), πρῶθ' ἑκατὸν βοῦς δῶκεν, ἔπειτα δὲ χίλια. ἔστι δὲ ἀναχρονισμός. οἱ γὰρ ἥρωες τὸ ἐναντίον παρεῖχον.

V. 237. *ΚΑΚΟΥ ΓΑΡ.* κακὸν μὲν τὸ χρημάτων ὑπερβολῇ πρίασθαι, ἀλγεινότερον δὲ κακὸν τὸ καὶ δεσπότην ἄντικρυς λαμβάνειν.

V. 239. *ΟΥ ΓΑΡ ΕΥΚΛΕΕΙΣ ΑΠΑΛΛΑΓΑΙ.* ὅτι, κἂν κακὸν ᾖ, στέργειν δεῖ. οὐ γὰρ εὐκλεὲς γυναῖκα καταλιπεῖν τὸν οἰκεῖον ἄνδρα, ἀλλὰ ἀκλεές.

4) *οἵ, πρὶν* pro *ἢ πρὶν* et *ὑπ' αὐτοῦ* pro *ὑπ' αὐτῶν* dedi e Flor. 6. 15.

5) *χαίρειν.* imo *χωρεῖν.*

6) Junt. Basil. *φωνήν.* Correxit Barnes.

V. 241. *ΕΙΣ ΚΑΙΝΑ Δ' ΗΘΗ.* τοῦτο πρῶτον ἐστὶ τῇ τάξει τοῦ πράγματος τοῦ κατὰ νόμον τοῦ γάμου. πρότερον γάρ ἐστι τὸ τὴν παρθένον πρὸ τῶν πραγμάτων ἐπιέναι πρὸς τὸν νυμφίον, εἶθ' οὕτως πειρᾶσθαι τούτου,[7] εἴτε δεξιοῦ, εἴτε κακοῦ. καινὰ δ' ἤθη λέγει καὶ νόμους τοὺς περὶ τῷ ἀνδρί· νόμους δὲ λέγει τοὺς τῆς οἰκίας κανόνας καὶ τρόπους,[7b] τὰ ἤθη καὶ τοὺς νόμους τῶν ἀνδρῶν.

V. 244. *ΕΚΠΟΝΟΥΜΕΝΑΙΣΙΝ*, ὑπομενούσαις. Fl. 10.

V. 245. *ΜΗ ΒΙΑι ΦΕΡΩΝ.* μὴ βίαν ἡγούμενος, μηδὲ ἀνάγκην τὴν συμβίωσιν.

V. 247. *ΟΤΑΝ ΤΟΙΣ ΕΝΔΟΝ.* προελθὼν που παρεμυθήσατο. *ΕΝΔΟΝ*, κατὰ τὸν οἶκον. Fl. 10.

V. 248. *ΑΣΗΝ*, ῥύπον. Fl. 10.

V. 250. *ΜΙΑΝ ΨΥΧΗΝ*, τὴν τοῦ ἀνδρός. Fl. 10.

V. 255. *ΚΑΜ' ΗΚΕΙ ΛΟΓ.* οὐχὶ περὶ σοῦ ταῦτα λεχθείη· οὐ γὰρ ὁμοίας ἔχεις ἐμοὶ τύχας.

V. 259. *ΛΕΛΗιΣΜΕΝΗ*, ἀντὶ τοῦ λελῃσμένη· ἀπείληπται γάρ. καὶ ὥςπερ δεινοπαθοῦσα τοῦτο λέγει, ὡς προςδοκήσασα μὲν σύνοικον ἕξειν τὸν Ἰάσονα, δεινότερα δὲ αἰχμαλώτου πάσχουσα. *ΛΕΛΗιΣΜΕΝΗ*, αἰχμαλωτισθεῖσα. Fl. 10. λαφυραγωγηθεῖσα. Fl. 2.

V. 261. *ΜΕΘΟΡΜΙΣΑΣΘΑΙ.* λείπει τὸ ὡς, ὥςτε μεθορμίσασθαι. τὸ δὲ ἑξῆς, οὐ μητέρα, οὐκ ἀδελφὸν, οὐχὶ συγγενῆ ἔχουσαν πρὸς τὸ καταφυγοῦσαν πρός τινα τούτων μεταβληθῆναι τῆς συμφορᾶς. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν μεθορμιζόντων εἰς τοὺς εὐδιεινοτέρους[8] τόπους.

V. 267. *ΚΑΚΗ Δ' ΕΣ ΑΛΚΗΝ.* ἀντὶ τοῦ ἀσθενής. ὁ δὲ λόγος· πᾶσα μὲν γυνὴ δειλοτάτη ἐστὶν ἐν τοῖς

7) Sic Flor. 6. 15. pro τοῦτο.

7b) Sic Heath pro τόπους.

8) εὐδιεινοτέρους recepi e Flor. 6. 15. pro ἀδειπνοτέρους, quod Barn. mutavit in εὐξεινοτέρους. ex iisdem supra ἀδελφὸν pro ἀδελφούς.

ἄλλοις ἅπασι καὶ ἀσθενὴς, οὐδὲ ὅσον γυμνὸν ἰδεῖν ξίφος καρτεροῦσα· ὅταν δὲ εἰς κοίτην ἀδικηθῇ, τολμηροτάτη γίνεται.

V. 270. *ΕΚΤΙΣΗι*, τιμωρήσῃ. Fl. 10.

V. 271. *ΠΕΝΘΕΙΝ Δ' ΟΥ ΣΕ ΘΑΥΜΑΖΩ.* οὐ θαυμάζω σὲ ἐπὶ τῷ πενθεῖν τὰς τύχας· δικαίως γὰρ πενθεῖς.

V. 276. *ΔΙΣΣΑ ΣΥΝ ΑΥΤΗι ΤΕΚΝΑ.* Παρμενίσκος γράφει κατὰ λέξιν οὕτως· ταῖς δὲ Κορινθίαις οὐ βουλομέναις[9] ὑπὸ βαρβάρου καὶ φαρμακίδος γυναικὸς ἄρχεσθαι, αὐτήν τε ἐπιβουλεῦσαι καὶ τὰ τέκνα αὐτῆς ἀνελεῖν, ἑπτὰ μὲν ἄῤῥενα, ἑπτὰ δὲ θήλεα. (Εὐριπίδης δὲ δυσὶ μόνοις φησὶν αὐτὴν κεχρῆσθαι.) ταῦτα δὲ διωκόμενα καταφυγεῖν εἰς τὸ τῆς Ἀκραίας Ἥρας ἱερὸν, καὶ ἐπὶ τὸ ἱερὸν καθίσαι. Κορινθίους δὲ αὐτῶν οὐδὲ οὕτως ἀπέχεσθαι, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ βωμοῦ πάντα ταῦτα ἀποσφάξαι. λοιμοῦ δὲ γενομένου εἰς τὴν πόλιν, πολλὰ σώματα ὑπὸ τῆς νόσου διαφθείρεσθαι. μαντευομένοις δὲ αὐτοῖς χρησμῳδῆσαι τὸν θεὸν ἱλάσκεσθαι τὸ τῆς Μηδείας τέκνων ἄγος, ὅθεν Κορινθίοις μέχρι τῶν καιρῶν τῶν καθ' ἡμᾶς καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν ἑπτὰ κούρους καὶ ἑπτὰ κούρας τῶν ἐπισημοτάτων ἀνδρῶν ἐναπενιαυτίζειν τῷ τῆς θεᾶς τεμένει, καὶ μετὰ θυσιῶν ἱλάσκεσθαι τὴν ἐκείνων μῆνιν, καὶ τὴν δι' ἐκείνους γενομένην τῆς θεᾶς ὀργήν. Δίδυμος δὲ ἐναντιοῦται τούτῳ[10] καὶ παρατίθεται τὰ Κρεωφύλου ἔχοντα οὕτως· τὴν γὰρ Μήδειαν λέγει διατρίβουσαν ἐν Κορίνθῳ τὸν ἄρχοντα τότε τῆς πόλεως Κρέοντα ἀποκτεῖναι φαρμάκοις. δείσασαν δὲ τοὺς φίλους καὶ τοὺς συγγενεῖς αὐτοῦ φυγεῖν εἰς Ἀθήνας, τοὺς δὲ υἱοὺς, ἐπεὶ νεώτεροι ὄντες οὐκ ἠδύναντο ἀκο-

9) Barn. Musgr. dederunt τὰς δὲ Κορινθίας οὐ βουλομένας. Non ausus sum imitari, quamvis nec ego, quid illi dativi sibi velint, assequar. Sed tuentur eos Flor. 6. 15. nec intelligi potest, quomodo locus tam expeditus, accusativis in dativos mutatis, tantopere depravari potuerit.

10) τούτῳ addit Flor. 15. pro quo 6. τούτων. Paulo post pro καθιεῖν scribendum suspicor καθίσαι. καθιεῖν e praec. ἀκολουθεῖν et sequ. φροντιεῖν ortum videtur.

λουθεῖν, καθιεῖν ἐπὶ τὸν βωμὸν τῆς Ἀκραίας Ἥρας, νομίσασαν τὸν πατέρα αὐτῶν φροντιεῖν τῆς σωτηρίας αὐτῶν. τοὺς δὲ Κρέοντος οἰκείους ἀποκτείναντας αὐτοὺς, διαδοῦναι λόγους, ὅτι ἡ Μήδεια οὐ μόνον τὸν Κρέοντα, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἑαυτῆς παῖδας ἀπέκτεινε. γεγονέναι δὲ παραπλήσιον μυθεύεται καὶ περὶ τὸν Ἄδωνιν.

V. 279. *ΤΕΡΜΟΝΩΝ*, τῶν τελευταίων τόπων. Fl. 10.

V. 281. *ΕΧΘΡΟΙ ΓΑΡ ΕΞΙΑΣΙ.* οἱ ἐχθροὶ οὐριοδρομοῦσι καθ' ἡμῶν, καὶ ὥρμηνται πάντα τρόπον ἐφ' ἡμᾶς, [1]) ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν οὐριοδρομούντων καὶ χαλώντων πρὸς τὸ πνεῦμα τοῦ ἀρτέμονος. *ΚΑΛΩΝ*, μηχανήν. Fl. 10.

V. 282. *ΕΥΠΡΟΣΟΙΣΤΟΣ.* εὐεπιβούλευτος, καὶ ῥᾳδία πρὸς τὸ διαφυγεῖν αὐτήν.

V. 284. *ΑΠΟΣΤΕΛΛΕΙΣ.* ἀπάγεις. [2]) ἐξεδέξαντο δὲ κατὰ ἀναστροφὴν ἀπὸ γῆς στέλλεις.

V. 285. *ΔΕΔΟΙΚΑ Σ'.* τὸ ἑξῆς· δέδοικα, μή μοί τι δράσῃς παῖδα.

V. 286. *ΑΝΗΚΕΣΤΟΝ*, ἀθεράπευτον. Fl. 10. *ΠΑΡΑΜΠΙΣΧΕΙΝ*, κρύπτειν. *ΠΑΡΑΜΠΙΣΧΕΙΝ.* φυλάσσεσθαι, ἤτοι φυλάσσειν, περιστέλλειν, ἀποκρύπτειν.

V. 292 sqq. *ΔΡΑΣΕΙΝ ΤΙ.* κακοποιήσειν. καὶ τὸ μαλθακισθέντα δὲ ἀντὶ τοῦ ἀμελῶς προσενεχθέντα, ἢ μαλακισθέντα τοῖς σοῖς λόγοις. [3])

V. 293. *ΑΠΕΧΘΕΣΘΑΙ*, ἐχθρωδῶς διακεῖσθαι. Fl. 2.

1) ἐφ' ἡμᾶς Fl. 6. 10. 15. pro πρὸς ὑμᾶς, ut Junt. Basil. vel πρὸς ἡμᾶς, ut Barn. Musgr. Paulo post pro τοῦ ἀρτέμονος Flor. 10. τὸ ἄρμενον. Puto τὸν ἀρτέμονα.

2) Flor. 10. pro gl. ἐπείγεις, quod pro ἀπάγεις mendose scriptum videtur.

3) In Junt. et Basil. haec καὶ τὸ μαλ. — λόγοις scholio ad v. 285. post ἀποκρύπτειν subiecta legebantur; huc transtulit Barn. quumque in antiquis edd. scriptum esset καὶ τὸ μαλθαχθέντα ἀ. τοῦ ἀμ. πρ. ἢ μαλθακισθέντα τοῖς λόγοις, dedit καὶ τὸ μαλθακισθέντα ἀ. τοῦ ἀμ. πρ. ἢ μαλθαχθέντα τοῖς λ. Ego codd. Florr. 6. 15. secutus sum.

V. 294. *ΜΑΛΘΑΚΙΣΘΕΝΤΑ*, τοῖς σοῖς λόγοις ἁπαλυνθέντα. Fl. 10.

V. 297. *ΕΒΛΑΨΕ ΔΟΞΑ.* ἀντὶ τοῦ, ἡ δόξα μου βλάπτει με. σὺ γὰρ νομίζων με σοφὴν, φησὶν, [4]) ἀπελαύνεις με δεδοικώς.

V. 300. *ΗΣ ΕΧΟΥΣΙΝ ΑΡΓΙΑΣ.* τὸ ἧς ἔχουσιν ἀργίας εἶπεν, οὐχ ὡς τῷ ὄντι ἀργῶν ὄντων τῶν σοφῶν. προφανὲς γάρ ἐστιν, ὅτι μέγιστος πόνος περὶ τὴν φιλοσοφίαν ἐστὶ καὶ σπουδή. [5]) καὶ Ἡσίοδος, τῆς δ' ἀρετῆς ἱδρῶτα θεοὶ προπάροιθεν ἔθηκαν, — ἀλλ' ὡς πολλῶν δοξαζόντων οὐκ ὀρθῶς, ἀργοὺς εἶναι τοὺς σοφούς. οἱ σοφοὶ οὖν, φησὶν, πρὸς τῷ δόξαν ἀργίας ἔχειν καὶ φθονοῦνται ὑπὸ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, ὅθεν, φησὶ, καλῶς ἔχειν κρίνω μὴ χρῆναι εἰς ἄκρον παιδεύσεως ἥκειν τινὰ, ἀλλὰ καὶ τούτων ἐντὸς εἶναι. τοῦτο δὲ οὐ δογματίζων ὁ ποιητὴς φησὶν, ἀλλ' ἁρμοζόμενος πρὸς τὸ ὑφεστηκὸς ἦθος, ἐπεὶ δοκεῖ ἡ Μήδεια σοφίας ἔχουσα δύναμιν βλάπτεσθαι.

V. 301. *ΑΛΦΑΝΟΥΣΙΝ.* εὑρίσκουσιν, ἀπὸ τοῦ ἄλφα στοιχείου.

V. 302. *ΣΚΑΙΟΙΣΙ.* [6]) ὁ σοφὸς, φησὶ, καθ' ἑκάτερον ἀδικεῖται. ὑπὸ μὲν γὰρ τῶν ἀπαιδεύτων οὐ σοφὸς εἶναι νομίζεται, τοῖς δὲ ἐλλογίμοις λυπηρὸς εἶναι καταφαίνεται, ὅταν τοῦτο κρείττων νομισθῇ. τὸ δὲ δοκούντων οὐκ ἐπὶ ἀμφιβόλῳ κεῖται, ἀλλ' ἐπὶ τῇ τῶν τῷ ὄντι ὑπαρ-

4) In Junt. et Basil. erat σὺ γὰρ νομίζων με φησὶν * ἀπελ. με δεδ. Flor. 6. 15. σὺ γὰρ με νομίζων φησὶ ἀπελ. με δεδ. με, sine lacunae nota. Barn. proφησὶ scripsit σοφήν.

5) ἐστὶ καὶ σπουδή e Florr. 6. 15. addidi. Iidem paulo post: ἔθηκαν. Ἄλλως. πολλῶν δ. male: respondent sibi, οὐχ ὡς (Junt. Basil. Barn. ὡς οὐχ ὡς. Musgr. ὡς οὐχ) τῷ ὄντι ἀργῶν ὄ. τῶν σοφῶν, ἀλλ' ὡς πολλ. δ. non quo revera pigri sint sapientes, sed quod multi falso ita existimant. Supra pro προφανής dedi προφανές. et paulo inferius πρὸς τῷ δοξ. ἀ. ἔ. pro πρὸς τὸ δ. ἀ. ἔ.

6) Vulgo continuantur haec: — βλάπτεσθαι σκαιοῖσι, ὁ σοφὸς κ. τ. λ.

χόντων, ἢ δοκούντων, ἢ καὶ πρὸς εἰςβολὴν τῶν δοκούντων ἐλλογίμων, εἰ καὶ τῇ ἀληθείᾳ ἐλλόγιμοί εἰσι διὰ τὸ νοσεῖν τὸν φθόνον, ὃς οὐ πρὸς σοφοῦ. 7)

V. 304. ΤΩΝ Δ᾽ ΑΥ ΔΟΚΟΥΝΤΩΝ. τῶν δοκούντων, φησὶν, εἰδέναι τι κρείσσων νομισθεὶς ἐπαχθὴς ἔσῃ. ὅθεν συμβαίνει καὶ παρὰ τοῖς ἀπαιδεύτοις ἐπαχθῆ εἶναι, διὰ τὸ μὴ προςίεσθαι αὐτοὺς, καὶ παρὰ τοῖς συνετοῖς ὁμοίως, ἕνεκα τοῦ διαφέρειν δοκεῖν αὐτῶν, ἐπίφθονον καὶ λυπηρὸν γίνεσθαι.

V. 306. ΚΟΙΝΩΝΩ, μεταλαμβάνω. Fl. 2.

V. 307 sq. ΕΠΙΦΘΟΝΟΣ. ζηλωτὴ τοῖς εἰδόσι, φθονουμένη, ἡσυχαία δὲ καὶ ἀνόητος, 8) ἄχρηστος.

V. 308. ΘΑΤΕΡΟΥ ΤΡΟΠΟΥ. ἢ πρὸς τὸ ἡσυχαία, ἵν᾽ ᾖ συνετὴ, ἢ πρὸς τὸ τοῖς μὲν εἴμ᾽ ἐπίφθονος, ὅ ἐστιν ἐπίμεμπτος παρὰ τοῖς ἀπαιδεύτοις 9) καὶ ἀμαθέσι νομίζομαι. ΗΣΥΧΑΙΑ, μωρά. ΘΑΤΕΡΟΥ ΤΡ. ὀργίλος. Fl. 10.

V. 309. ΠΡΟΣΑΝΤΗΣ. ἐναντία εἰμὶ τοῖς ἀπαιδεύτοις, καὶ οὐκ ἄγαν σοφή. ΠΡΟΣΑΝΤΗΣ, ἐναντία, βαρεῖα. Fl. 10.

V. 322. ΤΟΣΩιΔΕ Δ᾽ ΗΣΣΟΝ. τοσούτῳ δὲ, φησὶν, ὅσῳ γλυκεῖα μὲν εἶ τῷ λόγῳ, ἄλλα δὲ φρονεῖς, τοσούτῳ μᾶλλον ἀπιστότερος τυγχάνω, ἢ πρὶν τῶν λόγων σου τούτων ἀκοῦσαι.

V. 323. ΓΥΝΗ ΓΑΡ ΟΞΥΘΥΜΟΣ. πᾶσα γὰρ, φησὶν, ὀξύθυμος γυνή. ὁμοίως δ᾽ ἂν καὶ ἀνὴρ εὐμαρέστερον ἂν φυλαχθείη, ἢ ὁ κρύπτων τὴν ὀργήν· τούς τε γὰρ φανερῶς ὀργιζομένους εὐμαρῶς προορῶμεν φυλάττεσθαι, τοὺς δὲ ἐν ἀφανεῖ κρύπτοντας τὴν μῆνιν οὐχ οἷόν τε διὰ τὸ

7) ὃς οὐ πρὸς σ. Sic Florr. 6. 15. Vulgo ὃ οὐ πρὸς σ. Sed praecedentia ἀλλ᾽ ἐπὶ τῇ τῶν etc. vix sana. Saltem τῇ delendum.

8) Barn. ἀνόνητος. et delevit καί. Sed hoc apud grammaticos saepe significat id est.

9) Flor. 6. haec amplius habet: — ἀπαιδεύτοις· ἢ τὸ θατέρου τρόπου ἀντὶ τοῦ ἐξηλλαγμένης πολιτείας, ὅ ἐστι φαρμακὶς παρὰ τοῖς ἀπαιδεύτοις καὶ ἀμαθέσι νομίζονται.

ἀπρόοπτον. 10) καὶ σὲ οὖν, φησὶ, σιωπηλὴν οὖσαν, οὐκ εὐμαρὲς φυλάξασθαι.

V. 324. ΡΑιΩΝ ΦΥΛΑΣΣΕΙΝ, ἀντὶ τοῦ φυλαχθῆναι καὶ τηρηθῆναι, ἐνεργητικὸν ἀντὶ παθητικοῦ. τοῦτο δὲ ἔθος ὡς ἐπιτοπλεῖστον τοῖς Ἀττικοῖς. λέγεται δὲ καὶ σιωπηρός. 1) Ἄλλως. ῥᾴων ἐστὶ φυλάττεσθαι, φησὶν, ὀξύθυμος ἀνὴρ, ὡςαύτως δὲ καὶ γυνή· φανεροὶ γάρ εἰσι, καὶ παντα ἐκχέουσιν ὀργιζόμενοι. ὁ δὲ σιωπηλὸς δυςπαραίτητός ἐστιν, ἐν ἑαυτῷ κρύπτων καὶ καιροφυλακῶν τὴν ὀργήν.

V. 326. ΑΡΗΡΕ, τετύπηται. Fl. 10.

V. 328. ΜΗ ΠΡΟΣ ΣΕ. μέμφονται τῷ Εὐριπίδῃ, ὅτι πεποίηκε τὴν Μήδειαν ἐξ ὧν λέγει τῷ Κρέοντι, ὡς ὑπούλως ἔχει πρὸς τὴν νύμφην.

V. 335. ΟΠΩΣ ΑΝ ΟΙΜΑΙ. ἐπεὶ καθόλου ἡ Μήδεια τὸν ἔρωτα κακὸν ἀπεφήνατο, ἐπειςήγαγεν ὁ Κρέων τοῦτο ἀναιρῶν, καὶ φησὶν, ὁ ἔρως οὐκ ἀεὶ κακὸς, ἀλλ᾽ ὡς ἂν ἄγηται ὑπὸ τῆς τύχης, καὶ παραστῇ ἡ τύχη πρὸς τὸ ἐρᾷν. 2) πολλοὶ γὰρ ἐρασθέντες ἔτυχον. βλαφημεῖ δὲ τὸν ἔρωτα ἡ Μήδεια, ἐπεὶ καὶ ἐρασθεῖσα τοῦ Ἰάσονος ἐξέστη τῆς ἐλπίδος. οὗτος δὲ φησὶ, μὴ καταμέμφου τοὺς ἔρωτας· ἔσθ᾽ ὅτε γὰρ ἀγαθόν τι ποιοῦσιν, ἔσθ᾽ ὅτε δὲ κακὸν, ὡς ἂν ἡ τύχη παραγένοιτο.

V. 338. ΠΟΝΟΥΜΕΝ ΗΜΕΙΣ. ἐπεὶ εἶπεν ὁ Κρέων, καί μ᾽ ἀπάλλαξον πόνων, φησὶ, ποίων πόνων; ἐγὼ γάρ εἰμι ἐν πόνοις οὖσα, καὶ οὐκ ὀφείλουσα ἄλλους πόνους ἀνέχεσθαι ἐφ᾽ οἷς ἔχω, ἀλλ᾽ οὐκ ἐν σπάνει κακῶν. 3)

10) Flor. 10. ad v. 324. ΣΙΩΠΗΛΟΣ, ὁ κρύπτων τὴν ὀργὴν οὐκ οἷόν τε διὰ τὸ ἀπρόοπτον.

1) λέγεται δὲ καὶ σιωπηρός. Sic Flor. 6. 15. pro λέγει δὲ σιωπηλός.

2) καὶ παραστῇ ἡ τ. πρὸς τὸ ἐ. addit Flor. 6. qui etiam ὑπὸ τῆς τύχης pro ὑπὸ ταῖς τύχαις. Paulo post pro ἐξέστη τῆς ἐλπ. Flor. 6. 15. habent ἐψεύσθη τῆς ἐ.

3) Flor. 6. 15. ἐφ᾽ οἷς ἔχω. Ἄλλως. οὐκ ἐν σπάνει. male; cohaerent enim ἐγὼ γάρ εἰμι ἐν πόνοις οὖσα, ἀλλ᾽ οὐκ ἐν σπ. κ. o quibus haec verbis poëtae, κοὐ πόνων κεχρήμεθα, respondent. Il-

σὺ γὰρ οὐ πονεῖς καὶ ἐν κακοῖς τυγχάνεις. ἐπεὶ δὲ εἶπεν ὁ Κρέων *καί μ' ἀπάλλαξον πόνων*, φησὶ, ποίων πόνων; ἐγὼ γάρ εἰμι ἡ ἐν πόνοις οὖσα, καὶ οὐκ ὀφείλω ἄλλους πόνους ἀναδέχεσθαι [πόνους] ἐφ' οἷς ἔχω· ὥςτε μήτε ἀπέλαυνέ με τῶν Κορινθίων, καὶ τοῦτόν μοι προςτίθει τὸν πόνον ἐφ' οἷς ἔχω· ἱκανῶς γὰρ ἔχω πόνων τῆς τε πατρίδος ἐστερημένη, καὶ νῦν τὸν ἄνδρα ἀπολέσασα διὰ τὴν σὴν θυγατέρα. ὥςτε τὸ *πονοῦμεν ἡμεῖς* διασταλτικῶς εἶπεν, οἷον ἐγὼ πονῶ, τοιαῦτα δεινὰ πεπονθυῖα, σὺ δὲ οὔ, μηδὲν χαλεπὸν ὑποστάς.

V. 341. *ΟΧΛΟΝ*, ὄχλησιν. Fl. 10.

V. 346. *ΠΑΙΣΙΝ Τ' ΑΦΟΡΜΗΝ.* ἣν ἡμεῖς προβολὴν καλοῦμεν εἰς τὸ ζῆν, οἱ Ἀττικοὶ ἀφορμὴν καλοῦσιν. *ΑΦΟΡΜΗΝ*, ἔξοδον. Fl. 2.

V. 349. *ΕΙΚΟΣ Δ' ΕΣΤΙΝ ΕΥΝΟΙΑΝ Σ' ΕΧΕΙΝ.* οὐδὲν, φησὶν, ἀπεικὸς πατέρα σε ὄντα εὔνοιαν καὶ στοργὴν ἔχειν, ἣν ἂν πρέπῃ πατρὶ πρὸς παῖδας. ὅθεν οἰκτείρου με, εἰδὼς αὐτῇ [4]) πείρᾳ τὴν πρὸς τὰ φίλτατα διάθεσιν.

V. 352. *ΛΗΜΑ*, φρόνημα. Fl. 10. *ΕΦΥ*, πέφυκε. id. *ΤΥΡΑΝΝΙΚΟΝ*, ὑπερηφανές. id.

V. 360. *ΟΥ ΓΑΡ ΤΙ ΔΡΑΣΕΙΣ.* Δίδυμος μετὰ τοῦτο φέρει τὸ *σιγῇ δόμους εἰςβᾶσ', ἵν' ἔστρωται λέχος*, καὶ μέμφεται τοῖς ὑποκριταῖς ὡς ἀκαίρως αὐτὸν τάσσουσιν. [5])

lud vero ἄλλως libenter inter verba ἐν κακοῖς τυγχάνεις et ἐπεὶ δὲ εἶπεν ὁ Κρ. ponerem, ubi ad verbum fere repetuntur, quae praecesserant. Certe quae ibi leguntur, ex integriore codice sumta esse videntur. In iis verba φησὶ, ποίων πόνων exciderunt in edit. Musgr. Ibidem Barn. et Musgr. ἄλλους πόνους ἀναδέχεσθαι πόνοις ἐφ' οἷς ἔχω. Mihi potius alterutrum πόνους delendum videtur.

4) αὐτῇ est a Barn. Junt. et Basil. αὐτήν. Paulo ante πρέπῃ scripsi pro πρέπει.

5) Hoc scholion dubitat Elmsl. (v. Mus. crit. Cantabr.) an adv. 285. pertineat. μέμφεται, ut em. Valck. ad Phoen. 1286. p. 432. sq. et citat Elmsl., habent Flor. 6. 15. iidem antea μετὰ τοῦτο pro μετὰ τοῦτον.

V. 368. *ΚΑΚΩΣ ΠΕΠΡΑΚΤΑΙ ΠΑΝΤΑΧΗ. ΤΙΣ ΑΝΤΕΡΕΙ;* ἀντὶ τοῦ οὕτω φανερῶς καὶ ἐναργῶς δυςτυχοῦμεν, καὶ ἐν κακοῖς ἐσμὲν, ὡς μηδένα δύνασθαι ἀντιλέγειν, ὅτι οὐχ οὕτως ἔχομεν δυςτυχίας.

V. 369. *ΑΛΛ' ΟΥΤΙ ΤΑΥΤΗι ΤΑΥΤΑ.* ἀλλ' οὐχὶ κατὰ τοῦτο τὸ μέρος, φησὶ, κακῶς ἔχει τὰ καθ' ἡμᾶς, καθὸ πεισθεὶς ἡμῖν ἀπῆλθε Κρέων. τὸ *ταύτῃ* οὖν ἀντὶ τοῦ κατὰ ταύτην τὴν ὁδὸν, καὶ τοῦτον τὸν τρόπον ταῦτα καλῶς πέπρακται. ἢ τὸ *ταὐτὰ* [6]) ὀξυτόνως, τουτέστιν ἀλλὰ κατὰ τοῦτο τὸ μέρος, καθὸ πεισθεὶς ἀπῆλθεν, οὐ ταὐτὰ τὰ πράγματα, ἀλλὰ καλλίονα. ἀμφότερα δὲ εἰς ταὐτὸ ἀναστρέφουσιν. Ἄλλως. τὸ ταυτα [μὲν] πῇ μὲν περισπᾶται, πῇ δὲ ὀξύνεται, ὅ ἐστιν, ἀλλὰ κατὰ τοῦτο τὸ μέρος, καθὸ πεισθεὶς ἀπῆλθε Κρέων, οὐ ταὐτὰ τὰ πράγματα ἐστὶν, ἀλλὰ βελτίονα.

V. 379. *ΠΟΣΙΝ Τ' ΕΜΟΝ.* πῶς ἐπαγγειλαμένη ἀνελεῖν τὸν Ἰάσονα οὐκ ἀνεῖλε; ἢ τάχα, ἐπεὶ ἐλθὼν ὁ ἄγγελος μετὰ θάνατον Γλαύκης καὶ Κρέοντος ἐθορύβησεν αὐτὴν, λέγων χρῆναι τάχιστα φυγεῖν· ἔνθα καὶ φησὶ, (v. 1112.) *Μήδεια φεῦγε.* ὅθεν οὐκ ἔσχε σχολὴν τοῦτο ἐργάσασθαι. εὐθὺς οὖν καὶ ὁ Ἰάσων παραγίνεται πρὸς αὐτήν.

V. 383. *Η ΘΗΚΤΟΝ.* ὧδε καλῶς κεῖται. Δίδυμος σημειοῦται, ὅτι κακῶς οἱ ὑποκριταὶ τάσσουσιν ἐπὶ τῶν δυοῖν τὸ *σιγῇ δόμους εἰςβᾶσα*, καύσω ἢ σφάξω αὐτούς.

V. 385. *ΠΡΟΣΑΝΤΕΣ*, ἐναντίον. Fl. 10. *ΕΙ ΛΗΦΘΗΣΟΜΑΙ.* σοφοῦ ἐστὶ τὰ ἀντιπίπτοντα λύειν.

V. 386. *ΤΕΧΝΩΜΕΝΗ.* πρὸς τὸ ἐπελθεῖν αὐτοῖς κοιμωμένοις.

V. 388. *Ηι ΠΕΦΥΚΑΜΕΝ.* ᾗ μηχανῇ σοφαὶ ἐσμέν. κράτιστον δὲ, φησὶ, φαρμάκοις αὐτοὺς κτανεῖν, κατὰ τὴν

6) ταὐτά. Sic Barn. Musgr. pro ταῦτα, ut etiam paulo post οὐ ταὐτὰ τὰ πρ. ἀλλὰ καλλ. Iidem tamen in sqq. post Ἄλλως, ubi eadem recurrunt, reliquerunt ταῦτα. Ab initio Musgr. κακῶς ἔχειν, errore, puto, operarum; nam Barn. ἔχει servat.

ὁδὸν, ἐν ᾗ σοφαὶ πεφύκαμεν μάλιστα, δηλαδὴ τῇ τῶν φαρμάκων. [7])

V. 391. *ΕΧΕΓΓΥΟΥΣ*, ἀσφαλεῖς. Fl. 10.

V. 392. *ΡΥΣΕΤΑΙ*, φυλάξει ἢ σώσει με. Fl. 6. 15.

V. 393. *ΟΥΚ ΕΣΤΙ*, ἢ προπετῶς πρᾶξαί τι οὐκ ἔστιν, ἢ οὐκ ἔστι μοι φίλος οὐδεὶς ὁ μέλλων με ὑποδέχεσθαι καὶ κρύπτειν.

V. 394. *ΠΥΡΓΟΣ ΑΣΦΑΛΗΣ*. ἀντὶ τοῦ ὀχύρωμα σωτηρίας. καταχρηστικῶς δὲ τὴν σωτηρίαν πύργον ὠνόμασεν, παρὰ τοὺς ὑποδεδραμηκότας ὑπὸ πύργον ἐν τῷ πολέμῳ σώζεσθαι. Ἄλλως. εἰ μὲν εὕρω ἐχυρὰν [8]) καταφυγὴν, σιωπῇ μετέρχομαι φαρμάκοις τὸν πόνον· ἐὰν δὲ ἐλαύνῃ με ἡ ἐξορία, τότε ξίφος λαβοῦσα κτενῶ σφε φανερῶς, εἰ καὶ ἐμοὶ πρόςκειται συναπολέσθαι αὐτοῖς.

V. 396. *ΑΜΗΧΑΝΟΣ*. ὃ ἐστι μὴ παρέχουσα μηχανὴν πρὸς τὸ καταγοητεῦσαι αὐτοὺς τοὺς ἐχθρούς.

V. 405. *ΑΛΛ' ΕΙΑ ΦΕΙΔΟΥ*, ἄγε κρύπτου. Fl. 10.

V. 409. *ΤΟΙΣ ΣΙΣΥΦΕΙΟΙΣ*, τοῖς Κορινθίοις, ἀπὸ Σισύφου προπάτορος. λέγει δὲ τῷ Κρέοντι καὶ τῇ τούτου θυγατρὶ Γλαύκῃ. Fl. 10.

V. 411. *ΕΠΙΣΤΑΣΑΙ ΔΕ*. ἐπίστασαι δὲ μηχανὰς μέν τινας, δι' ὧν αὐτοὺς φονεύσεις. εἰ δὲ μὴ ᾔδεις, εἶχεν αὐτὸ τὸ ἔμφυτον [9]) ταῖς γυναιξὶν εὑρεσίκακον.

V. 412. *ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΕΣΜΕΝ*. ἀντὶ τοῦ εἰς μὲν τὰ ἀγαθὰ ἄποροι, καὶ οὐχ ἱκαναὶ ἐξευρεῖν τὸ αἴτιον, εἰς δὲ τὰ κακὰ εὔποροι καὶ ἱκαναὶ καὶ ἐξευρητικαί. *ΑΜΗΧΑΝΩΤΑΤΑΙ*, ἀφυεῖς. Fl. 10.

V. 414. *ΑΝΩ ΠΟΤΑΜΩΝ*. θέλει εἰπεῖν, ὅτι ἀντέστραπται ἡ φύσις· οὐκέτι γὰρ δόλιαί εἰσιν αἱ γυναῖκες,

7) Flor. 6. 15. ᾗ μηχανῇ σοφαὶ ἐσμέν. ἐν ποίᾳ; ἐν τῇ τῶν φαρμάκων, κράτιστον φησὶ φαρμάκοις etc.

8) ἐχυράν. Sic Junt. Bas. Barn. ἰσχυρὰν Musgr. ὀχυρὰν Fl. 6. 10. 15.

9) ἔμφυτον. Sic Flor. 6. 15. pro τὸ αἴτιον. Leg. εἶχεν ἂν αὐτὸ τὸ ἔμφ.

ἀλλ' οἱ ἄνδρες. παροιμία δὲ τοῦτο ἐπὶ τῶν εἰς τὸ ἐναντίον καὶ παρὰ τὸ προςῆκον μεταβαλλομένων πραγμάτων, οἷον ἀντέστραπται τὰ πράγματα, ὥςτε δολίους μὲν καὶ ἐπιψόγους φαίνεσθαι τὰς ἄνδρας, τὰς δὲ γυναῖκας εὐγνώμονας καὶ δικαίας. λέγει δὲ ταῦτα διὰ τὸν Ἰάσονα. ἀντεστράφη, φησὶ, ἡ τάξις, καὶ ἄνδρες μὲν δόλιοι καὶ ἄπιστοι γεγόνασιν, γυναῖκες δὲ αἱ πρώην διαβαλλόμεναι ἔνδοξοι καὶ πισταί.

V. 418. *ΤΑΝ Δ' ΕΜΑΝ*. τὸ ἑξῆς· τὰν δ' ἐμὰν βιοτὰν οὐδὲν ὡς ὁ λόγος ἀναστρέφεται, ὅτι ἄπιστοι μὲν οἱ ἄνδρες, πισταὶ δὲ αἱ γυναῖκες, καὶ ἐροῦσι πάντες τὸν ἡμέτερον βίον, τουτέστι τὴν γυναικείαν φύσιν, εὐκλεεστέραν εἶναι. *ΤΑΝ Δ' ΕΜΑΝ ΕΥΚΛΕΙΑΝ*. ἐκ τῶν κατὰ τὴν Μήδειαν ἀδικημάτων ἐπελεύσονται τιμαὶ τῷ γυναικείῳ γένει, ἀνδρῶν ἀδίκων ἀποδειχθέντων, τῶν δὲ γυναικῶν ἔμπαλιν δικαίων. οὐκ ἔτι γὰρ ῥηθήσεται τὸ οὐ δεῖ πιστεύειν γυναικί. καθόλου γὰρ λέγεται, ὅτι ἀνέστραπται τὰ πράγματα, διὰ τὸ δολίους μὲν καὶ ἐπιβούλους [10]) φαίνεσθαι τοὺς ἄνδρας, τὰς δὲ γυναῖκας εὐγνώμονας καὶ δικαίας. ταῦτα δὲ λέγει διὰ τὸν Ἰάσονα.

V. 423. *ΥΜΝΕΥΣΑΙ*. καὶ ἐπὶ κακοῦ τὸ ὑμνεῦσαι. λοιπὸν δὲ, φησὶν, αἱ Μοῦσαι αἱ τοὺς παλαιγενεῖς ἄνδρας τοὺς σοφοὺς παρορμήσασαι διασύρειν τὸ γυναικεῖον ἔθνος λήξουσι τῶν ἀοιδῶν τῶν καθ' ἡμῶν, [1]) ἐν αἷς ὡς ἄπιστοι διαβεβλήμεθα, τουτέστιν οὐκέτι τοῖς ποιηταῖς ἐμπνεύσουσι τὸ καθ' ἡμῶν τι λέγειν. ἢ Μοῦσαι παλαιγενέων τὰ ποιήματα τῶν πάλαι σοφῶν ποιητῶν, τουτέστι τὰ δὲ εἰρημένα τοῖς πάλαι σοφοῖς καθ' ἡμῶν, καὶ ἐν οἷς ποιήμασι διαβεβλήμεθα ὡς ἄπιστοι, ταῦτα σχολάσει, καὶ λῆρος εἶναι νομισθήσεται, ἵν' ᾖ τὸ λήξουσιν ἀντὶ τοῦ παύσονται καὶ ἀφανισθήσονται.

V. 424. *ΟΥ ΓΑΡ ΕΝ ΑΜΕΤΕΡΑι*. οὐ καθ' ἡμετέραν, φησὶ, γνώμην, οὐδὲ ὡς ἡμῖν ταῖς γυναιξὶν ἀρέσκει, ἐδωρήσατο τοῖς ἀνδράσιν ἐξ ἀρχῆς ὁ Ἀπόλλων τὸ δύνασθαι

10) Flor. 6. 15. ἐπιψόγους φαίνεσθαι. ut supra ad v. 414.

1) καθ' ἡμῶν. Sic Flor. 6. 15. pro καθ' ἡμᾶς. Ex iisdem paulo post ἐμπνεύσουσι dedi pro ἐμποδίσουσι, ὡς ἄπιστοι post ἐν οἷς ποιήμασι διαβεβλήμεθα, et in fine παύσονται pro παύσουσι.

λέγειν· ἔδει γὰρ καὶ τῇ γυναικείᾳ φύσει τοῦτο δεδωρῆσθαι. καὶ τάχ᾽ ἂν πολλαὶ, ἢ ποιήτριαι γενόμεναι, ἑαυτὰς μὲν ὑμνήσαμεν, τοὺς ἄνδρας δὲ ἐψέγομεν. καὶ [2]) τὸ ἐν ἡμετέρᾳ γνώμῃ ἀντὶ τοῦ γυναικείᾳ φύσει, οὐ δέδωκεν ὁ Ἀπόλλων, ἤτοι ἡμῖν ταῖς γυναιξὶν, τὸ δύνασθαι λέγειν. τὸ δύνασθαι λέλειν. τὸ αὐτὸ δὲ δηλοῦται. Ἄλλως. οὐ γὰρ ἐν ἡμετέρᾳ γνώμῃ τὴν τῆς λύρας θέσπιν ἀοιδὴν ἐδωρήσατο Ἀπόλλων, οὐ δυναταὶ ἐσμὲν ἡμεῖς αἱ γυναῖκες ποιήματα γράφειν, ἐπεὶ τάχα ἂν αἱ γυναῖκες ἀντεκωμῴδουν τοὺς ἄνδρας, τὴν δὲ ἑαυτῶν φύσιν ἐπῄνουν, κατὰ τὸν τοῦ λέοντος μῦθον. λέων γὰρ ἰδὼν λέοντα ὑπὸ ἀνδρὸς ἀγχόμενον ἐν γραφῇ, εἶπεν, καὶ ἡμεῖς εἰ ᾔδειμεν γράφειν, ἢ πλάσσειν, ἔμπαλιν ἂν οἱ ἄνθρωποι ἐτίθεντο ἀγχόμενοι ὑπὸ λεόντων.

V. 426. *ΑΓΗΤΩΡ*, ἡγεμών. Fl. 10.

V. 426 sq. *ΕΠΕΙ ΑΝΤΑΧΗΣΕΝ*. ταῦτα καὶ εἰς τὰ Ἡσιόδου καὶ Ὁμήρου, ὃς δὲ γυναιξὶ πέποιθε, (Hes. ἔργ. 375.) καὶ ἐπεὶ οὐκ ἔτι πιστὰ γυναιξί. (Od. λ', 456.) συμβήσεται δὲ τῷ μετὰ ταῦτα πολλῷ χρόνῳ τάς τε γυναῖκας κατειπεῖν τῶν ἀνδρῶν, καὶ τοὺς ἄνδρας κατὰ τῶν γυναικῶν, καὶ οὐκ ἔτι μόναι γυναῖκες βλασφημηθήσονται. ἢ οὕτως· οἱ ὕμνοι τῶν μελῶν ἀντήχησαν ἂν πρὸς τοὺς ἄνδρας, ἀντεκωμῳδήσαντο καὶ ἀντιδιέβαλλον ἂν, εἰ ὁ Ἀπόλλων ἐδωρήσατο ταῖς γυναιξὶ τὸ λέγειν.

V. 429. *ΜΟΙΡΑΝ*. τὴν ἡμῶν μοῖραν, καὶ τῶν ἀνδρῶν. μοῖραν δὲ τὴν μερίδα, ἀντὶ τοῦ συμβαίνει κατ᾽ ἀλλήλων εἰπεῖν ἄνδρας καὶ γυναῖκας τῷ χρόνῳ.

V. 430. *ΣΥ Δ᾽ ΕΚ ΜΕΝ ΟΙΚ*. ἐπιχειρεῖ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν εἰπεῖν κατ᾽ ἀλλήλους παραπτώματα. Fl. 10.

V. 431. *ΜΑΙΝΟΜΕΝΑι ΚΡ*. μανίαν ἐχούσῃ τοῦ ἔρωτος. Fl. 6. *ΟΡΙΣΑΣΑ*. ἀντὶ τοῦ διαστείλασα καὶ διεξελθοῦσα τὰς Συμπληγάδας, ἤτοι διαπλεύσασα καὶ διελθοῦσα, παρόσον, δύο τινῶν ὑποκειμένων, ὁ μέσον γινόμενος ἑκάτερον ὁρίζει. καὶ Ἡρόδοτος δείξειε, δεξιὰ μὲν ὁρίζων. ἀεὶ γὰρ ὁ μέσον τινῶν γινόμενος διορίζει τὸ μὲν ἔνθεν, τὸ δὲ ἔνθεν.

V. 437. *ΟΥΔ᾽ ΕΤ᾽ ΑΙΔΩΣ*. παρὰ τὰ Ἡσιόδου

2) Legendum videtur ἤ.

(ἔργ. 198 sqq.) λευκοῖσιν φαρέεσσι καλυψαμένη καὶ αἰδὼς καὶ νέμεσις. Fl. 6. 15.

V. 441. *ΜΟΧΘΩΝ*, διὰ μόχθους τῶν λέκτρων. Fl. 10.

V. 442. *ΒΑΣΙΛΕΙΑ*, ἡ Γλαύκη. Fl. 10.

V. 446. *ΚΡΕΙΣΣΟΝΩΝ*, κρατούντων. [3]) κρατεῖ γὰρ γυναικὸς ὁ ἀνὴρ, καὶ κατὰ τοῦτο κρείττων ἐστὶν, ὑποτεταγμένην ἔχων τὴν γυναῖκα. κρειττόνων οὖν ἀντὶ τοῦ κρείττονος, πληθυντικὸν ἀντὶ τοῦ ἑνικοῦ, ἐπὶ αὐτοῦ τοῦ Ἰάσονος. *ΚΡΕΙΣΣΟΝΩΝ*, ἐμοῦ τοῦ κρατοῦντος σοῦ. Fl. 10.

V. 448. *ΚΑΜΟΙ ΜΕΝ*. κἀμοὶ μὲν, φησὶν, οὐδὲν μέλει περὶ ὧν σὺ λέγεις κατ᾽ ἐμοῦ· ὑπὲρ ὧν δὲ κατὰ τοῦ βασιλέως τετόλμηκας εἰπεῖν, ἀγάπα φυγῇ ζημιουμένη, καὶ μὴ μείζονι κακῷ περιπίπτουσα. οἷον ἐπικερδὲς ἡγοῦ τὸ φυγῇ ζημιοῦσθαι μόνον, καὶ μὴ μείζονι περιπεσεῖν αἰκίᾳ, διὰ τὰ εἰς τοὺς τυράννους εἰρημένα σοι δύςφημα. *ΟΥΔΕΝ ΠΡ*. φροντὶς ὧν λέγεις κατ᾽ ἐμοῦ. Fl. 10.

V. 456. *ΟΜΩΣ ΔΕ*. ὅμως δὲ, καίπερ βλασφημησάσης με καὶ κακῶς διατιθεμένης τὰ περὶ ἐμὲ καὶ σὲ καὶ μελλούσης ἐκβάλλεσθαι τῆς πόλεως οὐχ ὑπερηφανῶ, ἀλλ᾽ ἦλθον πρὸς σὲ, οὐ παντελῶς ἀπεγνωκὼς τὴν πρὸς σὲ φιλίαν. *ΤΩΝΔΕ*, ὧν λέγεις κατ᾽ ἐμέ. Fl. 10. *ΟΥΚ ΑΠΕΙΡΗΚΩΣ*, ἀντὶ τοῦ οὐκ ἀπαρνούμενος τοὺς φίλους. Fl. 6.

V. 457. *ΤΟ ΣΟΝ*, τὸ κατὰ σέ. Fl. 10.

V. 462. *Ω ΠΑΓΚΑΚΙΣΤΕ ΤΟΥΤΟ ΓΑΡ Σ᾽ ΕΙΠΕΙΝ ΕΧΩ*. τοῦτο γὰρ εἰπεῖν ἔχω σοι μέγιστον κακὸν διὰ τὴν ἀσθένειαν τὴν ἐμήν· γυνὴ γάρ εἰμι καὶ ἀσθενὴς, μὴ δυναμένη χερσὶν ἐπιτιμωρήσασθαι· διὸ τῇ διὰ τοῦ στόματος κατηγορίᾳ κολάζω σε. ἡ εἰς ἀντὶ τοῦ διὰ, δι᾽ ἀνανδρίαν. τοῦτο δέ φησιν, ὡς μὴ δυνηθέντος αὐτοῦ χωρὶς αὐτῆς ἀνύσαι τὸν ἆθλον. οὗτος γὰρ ὁ Ἰάσων, ἀποσταλεὶς παρὰ τοῦ Πελίου, ἀνεῖλε τὸ χρυσοῦν δέρας ἀπὸ τῶν Κόλχων διὰ φαρμάκων τινῶν τῆς Μηδείας, ὡς ἐρασθείσης αὐτοῦ.

3) Legebatur *ΚΡΑΤΟΥΝΤΩΝ*. κρατεῖ γάρ etc. Correxit Barn.

V. 463. *ΕΙΣ ΑΝΑΝΔΡΙΑΣ.* ἤτοι ὡς θυμουμένη ἄνανδρον αὐτὸν ἀποκαλεῖ. τῶν γὰρ λοιδορουμένων οἰκεῖον καὶ τὰ μὴ προςόντα πολλάκις προφέρειν. ὀνειδίζει δὲ αὐτῷ ἀσθένειαν, ὡς μὴ δυνηθέντι ἄνευ αὐτῆς ἀνύσαι τοὺς ἄθλους.

V. 466. *ΟΥΤΟΙ ΘΡΑΣΟΣ.* οὐ θράσος ἐστὶ κακῶς φίλους δράσαντα ἐναντίον βλέπειν, ἀλλὰ μᾶλλον ἀναίδεια. τινὲς δὲ ἐπιλαμβάνονται Εὐριπίδου, ὡς κακῶς εἰρηκότος·[4]) τὸ γὰρ θράσος ἔδει μᾶλλον εἰπεῖν θάρσος. διαφέρει δὲ, ὡς ἀρετὴ κακίας· τὸ μὲν γὰρ ἐπὶ κακοῦ καὶ ῥιψοκινδύνου τάσσεται, τὸ δὲ ἐπὶ ἀγαθοῦ. ὅθεν οἱ παλαιοὶ αὐτὸ διωρι- σαν οὕτως, ὅτι θάρσος μὲν τὸ τῆς ψυχῆς παράστημα μετὰ λογισμοῦ, θράσος δὲ ἡ ἀλόγιστος τόλμη.

V. 472. *ΕΚ ΤΩΝΔΕ ΠΡΩΤΩΝ.* ἀπὸ τῶν πρώτων δὲ εὐεργεσιῶν προκατάρξομαι νυνί. πρῶται δὲ εὐεργεσίαι[5]) αἱ ἐπὶ Σκυθίᾳ, ὅτε Ἰάσων παρὰ τοῦ Αἰήτου ἐκτελέσαι τοῦτον τὸν ἆθλον κελευσθεὶς τὸ σιδηραῖς ζεύγλαις τοὺς πυ- ριπνόους ζεῦξαι βόας, καὶ σπεῖραι τοὺς δρακοντείους ὀδόν- τας, δι' αὐτῆς τοῦτο ἐξετέλεσεν.

V. 473. *ΕΣΩΣΑ Σ'. ΩΣ ΙΣΑΣΙΝ.* πλεονάζει ὁ στί- χος τῷ σ. ὅθεν καὶ ὁ Πλάτων ἐν ταῖς ἑορταῖς φησιν, ἔσωσας ἐκ τῶν σίγμα τῶν Εὐριπίδου. καὶ Εὔ- βουλος Διονύσῳ, Εὐριπίδου δ'[6]) ἔσωσας, ὡς ἴσασί σοι· καὶ παρθενεύσης ἕξει μοι χάριν Καὶ τοῖς ἐμοῖσιν ἀγγελοῦσι πήμασι Τὰ σίγμα συλλέξαν- τες, ὡς αὐτοὶ σοφοί.

4) Verba οὐ θράσος ἐστὶ — — ἀλλὰ μᾶλλον ἀναίδεια — — εἰρηκότος e Flor. 6. 13. addidi. Iidem paulo post οἱ παλαιοί suppeditarunt pro οἱ ἀγαθοί.

5) εὐεργεσίαι addunt Flor. 6. 15.

6) Flor. 6. 15. *Εὔβ. ἐν Διονυσίῳ Εὐριπίδου δ' ἔσ.* quod recepi, pro *Εὔβουλος ἐν δ' ἔσωσας.* sed pro *Διονυσίῳ* scripsi *Διονύσῳ.* vid. Fabric. Bibl. gr. T. II. p. 442. ed. Harl. Praecedentia ad mentem Porsoni ad Med. 476. correxi, *ἐκ τῶν σίγμα τῶν Εὐρ.* Eubuli fr. prius ita corr. Markl. ex Diog. L. IV, 29. Suid. v. *εἴση· καὶ, ὦ παρθέν', εἰ σώσαιμί σ' ἕξει μοι χάριν.* Florr. *καὶ παρθενεύεις ἕξεις μοι χ.* Tum pro *ἀγγελοῦσι* Pors. l. c. em. *ἐγγελῶσι.* Pro *τὰ σίγμα συλλέξαντες* Barn. *τὰ σίγματ' ἀλλέξαντες.* Musgr. *τὰ σίγματα συλλέξαντες.* E Florr. nihil enotatum est.

V. 479. *ΑΝΕΣΧΟΝ,* ἀνέδειξα. Fl. 10.

V. 482. *ΣΥΝ ΣΟΙ. ΠΡΟΘΥΜΟΣ ΜΑΛΛΟΝ Η ΣΟΦΩΤΕΡΑ.* ἀντὶ τοῦ ἔρωτι μᾶλλον τῷ πρὸς σὲ νικωμένη, ἢ μετὰ λογισμοῦ τι πράττουσα.

V. 484. *ΠΑΝΤΑ Δ' ΕΞΕΙΛΟΝ.* ἀντὶ τοῦ ἐπόρθησα· ἐὰν δὲ φόβου γράφεται,[7]) ἐξεῖλον ἀντὶ τοῦ διέφθειρα καὶ ἠφάνισα.

V. 493. *ΕΛΛΑΜΒΑΝΟΥ,* παρακαλῶν. Fl. 10.

V. 494. *ΚΕΧΡΩΣΜΕΘΑ,* παρεκλήθημεν. Fl. 10. ἐμολύνθη (sic). Fl. 15.

V. 496. *ΚΟΙΝΩΣΟΜΑΙ,* διαλεχθῶ. Fl. 10.

V. 497. *ΔΟΚΟΥΣΑ ΜΕΝ ΤΟΙ.* ἀντὶ τοῦ οὐδὲν προςδοκῶσα πράξειν καλῶς. ταῦτα δὲ ἐν ἤθει προενεκτέον· φέρε δὴ, ὡς φίλῳ σοι διαλεχθῶ καίτοι προςδοκῶσά τι πράξειν καλὸν, καὶ διαλεγομένη καὶ οὐδὲν ὠφελήσοντί με, ὅμως ἐρωτήσω. οὕτω γὰρ ἂν πικροτέρως ἐλεγχθείης, οὐδὲν ἔχων πρὸς ἔπος ἀποκρίνασθαι. διαστῆσαι δὲ δεῖ κατὰ ἀνάγνωσιν τὸ τί. ἐκ δὲ τῆς ὑποκρίσεως ἐμφαίνει τὸ οὐδέν τι. παθητικὴν δὲ ὑπόκρισιν δηλοῖ τὸ τί. καίτοι γέ τι δοκοῦσα πράξειν παρὰ σοῦ.

V. 498. *ΑΙΣΧΙΩΝ ΦΑΝΕΙ,* οὐδὲν ἔχων ἀποκρίνεσθαι. Fl. 10.

V. 503. *ΟΙΚΟΘΕΝ ΦΙΛΟΙΣ,* συγγενέσι. Fl. 10.

V. 513. *ΚΙΒΔΗΛΟΣ,* ῥυπαρός. Fl. 10.

V. 517. *ΔΕΙΝΗ ΤΙΣ ΟΡΓΗ ΚΑΙ ΔΥΣΙΑΤΟΣ ΠΕΛΕΙ.* ἡ συστοιχία[8]) τοῦ χοροῦ ἐστι· κατὰ δὲ τούτους ἤδη τὰ τῶν χορῶν ἠμαύρωται. τὰ μὲν γὰρ ἀρχαῖα διὰ τῶν χορῶν ἐπετελεῖτο. ὅθεν ὁ Εὔπολις φησὶ, τί χορὸς

7) *γράφεται* Florr. 6. 15. pro *γάρ.* De *γράφεται* et *γάρ* confusis vid. Bast comment. palaeogr. p. 803. Scriptum invenisse videtur grammaticus, *πάντα δ' ἐξεῖλον φόβῳ ἀντὶ τοῦ ἐπόρθησα.*

8) *συστοιχία* emendatio est Barnes. pro *δυστοιχία.* Florr. 6. 15. *δυστυχία.* Idem in fr. Eupolidis pro *πυράμου* habent *πυραν̂ί* et in fine *ἰαμβεῖα δύο.* Equidem in his tenebris nihil dispicio.

οὗτος, κλαίειν εἴπωμεν πυράμου, ἵν' ᾖ κατὰ ταὐτὰ ἰαμβεῖα.

V. 519. *ΚΑΚΟΝ* ἀντὶ τοῦ ἀσθενῆ πρὸς τὸ λέγειν, ἀλλ' ἐκ τῶν ἐναντίων ῥήτορα καὶ δεινὸν εἰπεῖν. Fl. 6. ἀντὶ τοῦ ἐπιτήδειον εἰς τὸ λέγειον. Fl. 2.

V. 521. *ΚΡΑΣΠΕΔΟΙΣ.* περιφραστικῶς εἶπεν ἀντὶ τοῦ παντὶ ἀρμένῳ. ὑπεκδραμεῖν δὲ, ἤγουν δεῖ μὲν ὑπεκδραμεῖν τὴν σὴν γλωσσαλγίαν, καθάπερ κυβερνήτης τοῖς κρασπέδοις τοῦ λαίφους χρώμενος ἐκφεύγει.

V. 524. *ΠΥΡΓΟΙΣ*, μεγαλύνεις. Fl. 10. *ΧΑΡΙΝ*, τὸ πρὸς σὲ (σοῦ?) σωθῆναί με. Fl. 10.

V. 524. *ΚΥΠΡΙΝ ΝΟΜΙΖΩ ΤΗΣ ΕΜΗΣ.* ἐγὼ νομίζω, φησὶν, ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης σεσῶσθαι, ἣν μόνην φησὶ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων καὶ θεῶν ἰσχύειν πλέον· τοῦτο γὰρ λείπει. [9]) μόνην φησὶ τὴν Ἀφροδίτην σεσωκέναι αὐτὸν, καὶ οὐδένα ἄνθρωπον, οὐδὲ θεόν. τοῦτο δὲ ψευδές· φαίνεται γὰρ τὴν Ἥραν προστάτιν ἐσχηκὼς, ἐξ αὐτῆς ὅλως καὶ ὑπὸ ταύτης παρορμηθεὶς ἐπὶ τὸν ἆθλον, ὑφ' ἧς εἰκὸς αὐτὸν σεσῶσθαι, ἵνα τὸν Πελίαν φονεύσῃ ἐχθρὸν ὄντα τῆς Ἥρας. ἔστι δὲ ἡ Ἀθηνᾶ, ἣ κινδυνεύουσαν τὴν ναῦν προσραγῆναι ταῖς πέτραις ἀνεσώσατο. *ΝΑΥΚΛΗΡΙΑΣ*, ἀποδημίας. Fl. 10.

V. 526. *ΕΠΙΦΘΟΝΟΣ.* ὑπὸ φθόνου κατεχόμενος ὁ λόγος οὗτος, λέγω δὲ [10]) τὸν ἔρωτα σεσωκέναι με. ἐρασθεῖσα γὰρ αὐτοῦ ἡ Μήδεια ἔσωσεν αὐτόν. δύναται δὲ καὶ οὕτως νοηθῆναι· καὶ ἐπίφθονος ὁ λόγος ῥηθῆναι, τουτέστι κινεῖ μοι φθόνον ὁ λόγος. ἀλαζονεύσομαι, φησὶν, ὑπὲρ ἐμαυτοῦ, ὅτι ὁ ἔρως ὃν ἠράσθης μου σέσωκέ με. Ἄλλως. ἐμὸς λόγος φησὶ, λεπτὸς μὲν, ἐπίφθονος δὲ, τουτέστι φθονηθησόμενος μὲν, δυνάμενος δὲ διαδύεσθαι [1]) παντὸς τοῦ

9) πλέον addidi, et λείπει pro ἐστὶν scripsi e Florr. 6. 15. qui praeterea pro τῶν ἄλλων habent μᾶλλον. Iisdem ab initio debetur ὑπὸ τῆς Ἀφρ. pro ἀπὸ τ. Ἀ.

10) Junt. Basil. ὁ λόγος οὕτως. λέγῃ δέ. Barn. ὁ λόγος οὗτος (et sic Flor. 6. 15.) λέγει δέ. Florr. λέγω δέ.

1) Junt. διαδύναται. Nostrum habet iam Basil. Ego neutrum intelligo.

ἰσχνοῦ. ἐὰν γάρ τις ἀκριβῶς ἐξετάσῃ, ὁ ἔρως σ' ἠνάγκασε τόξοις ἀφύκτοις τοὐμὸν ἐκσῶσαι δέμας. οἷον οὐκ εἰς χάριν τὴν ἐμὴν, ἀλλὰ κατὰ ἀνάγκην ταῦτα ἔπραξας, καὶ τῶν ἀφύκτων πόνων ἐξέσωσας τοὐμὸν σῶμα. ἢ οὕτως. καὶ σὺ μὲν, φησὶ, συνορᾷς, ἅτε δὴ λεπτὸν καὶ ὀξὺν ἔχουσα τὸν νοῦν, ὅτι ἡ Ἀφροδίτη με ἔσωσεν, ἀλλ' ὑπὸ φθόνου ὁ λόγος σοι ὑποφέρεται, ὅς ἐστιν ἀληθὴς, τὸ τὸν ἔρωτα σεσωκέναι με.

V. 527. *ΛΟΓΟΣ ΔΙΕΛΘΕΙΝ* ἀντὶ τοῦ παρελθεῖν καὶ εἰπεῖν.

V. 529. *ΑΛΛ' ΟΥΚ ΑΚΡΙΒΩΣ.* ἀλλ' οὐκ ἀκριβολογοῦμαι περὶ τούτου, ἀλλὰ δίδωμί σοι τῷ λόγῳ ὠφεληκέναι. κἀγὼ μὲν ὁμολογῶ, ὅτι, ἔνθα με ὠφέλησας, καλῶς ἔχει.

V. 530. *ΟΠΗ ΓΑΡ ΟΥΝ ΩΝΗΣΑΣ.* ἔνθα γὰρ, φησὶν, ὠφέλησας, οὐ κακῶς ἔχει, ἢ ὅτι ὠφέλησας. [2]) ὅθεν μεθίημι τὰς ἀποδείξεις τοῦ μηδὲν ὠφελῆσθαι παρὰ σοῦ, τοῦ πράγματος οὐ καλῶς ἔχοντος. [αὐχῶ παρακρύπτειν πανουργεῖ, τολμᾷ.] [2b])

V. 535. *ΝΟΜΟΙΣ ΤΕ ΧΡΗΣΘΑΙ.* ἐπιλαμβάνονται τοῦ ἐπιχειρήματος· ἔδει γὰρ αὐτὸν ταῦτα λέγοντα ποιεῖν μηδὲν ἄδικον. πρὸς γὰρ τὸν λέγοντα, ὅτι νόμοις ἐπίσταται χρῆσθαι, εἴποι ἄν τις εἰκότως· ἀλλὰ σὺ οὐκ ἐπίστασαι νόμοις χρῆσθαι, ἀλλὰ καὶ τοὺς ὅρκους παραβέβηκας καὶ τὰς δεξιὰς, καὶ τὰ τέκνα καὶ τὴν γυναῖκα προδέδωκας, ὅπως τὴν τοῦ τυράννου θυγατέρα λάβῃς. τοῦτο δὲ ἕνεκα φιλοδοξίας. καὶ γὰρ ὅτε ἔλεγεν, ἥκω, ὅπως σοι ἐπαρκέσω, καταμωκώμενος ἔλεγεν. ἥκιστα οὖν ἔδει νῦν τὰ τῶν νόμων παραλαμβάνειν, μέλλοντα πρόσωπον τοιοῦτον εἰσάγειν παραβεβηκὸς τοὺς νόμους. Ἢ οὕτως. μὴ βίᾳ πράττειν, ἀλλὰ νόμοις χρῆσθαι, μὴ πρὸς χάριν κειμένοις, ἀλλ' ἴσοις καὶ δικαίοις, τουτέστιν μὴ τὸ κεχαρισμένον τοῖς δυνατοῖς ἔχουσιν, ἀλλὰ τὸ πᾶσι. Ἄλλως· τὸ χάριν γράφεται θράσει. ἐπιλαμβάνονται δὲ τοῦ χωρίου τούτου· εἴποι γάρ τις· ἀλλὰ σὺ οὐκ ἐπίστασαι νόμοις χρῆσθαι, ὅρκους καὶ δεξιὰς παραβαίνων. Flor. 6. 15.

V. 540. *ΜΗΤ' ΟΡΦΕΩΣ.* οὔτε τοῦ πλούτου, φησὶν,

2) Florr. 6. 15. ἢ ὅτι οὐκ ὠφελ. et in fine τοῦ πράγματος οὐκ ἄλλως ἔχοντος.

2b) vid. ad. v. 579.

οὐδὲν ὄφελος, οὔτε τῆς θειοτάτης σοφίας, εἰ μὴ καὶ διαβόητοι εἶεν καὶ ἐπισημότατοι οἱ ταῦτα κεκτημένοι, ὅτι πρὸς τὴν δόξαν ἅπαντα δεῖ πράττειν, καὶ μήτε πλουτοῦντα κρύπτειν τὸν πλοῦτον, μήτε τοὺς ἐλλογίμους τὴν ἀρετήν. Flor. 6. 15.

V. 549. *ΠΟΛΛΑΣ ΕΦΕΛΚΩΝ.* πολλὰ γὰρ ἐφέλκεται κακὰ ἡ φυγὴ σὺν αὐτῇ. *ΑΜΗΧΑΝΟΥΣ* δὲ διὰ τὸ ἐκβεβλῆσθαι τῆς πατρίδος. Flor. 6. 10. 15.

V. 552. *ΟΥΧ Ηι ΣΥ ΚΝΙΖΗι*, οὐχ ᾧ τρόπῳ σὺ λυπουμένη νομίζεις, ὅτι τὸ μὲν σὸν μισῶν λέχος, ἐκείνης δὲ ἐρῶν, ἔγημα αὐτήν. Flor. 6. 15.

V. 554. *ΟΥΔ' ΕΙΣ ΑΜ. ΠΟΛ. ΣΠΟΥΔΗΝ ΕΧ.* οὐ σπουδάζων πλείονα τέκνα ποιῆσαι. Flor. 10.

V. 560. *ΣΠΕΙΡΑΣ*, συνάψας. Flor. 10. [3])

V. 561. *ΕΙΣ ΤΑΥΤΟ*, εἰς τὴν αὐτὴν αὐτοῖς τύχην προέξειμι. Flor. 10.

V. 563. *ΕΜΟΙ ΤΕ ΛΥΕΙ.* καὶ ἐμοὶ, φησὶ, λυσιτελεῖ τὸ διὰ τῶν μελλόντων ἐκ ταύτης ἔσεσθαί μοι παίδων ὠφελῆσαι τοὺς ἐκ σοῦ· κοινωνοὶ γὰρ ἔσονται τῆς βασιλείας. Flor. 6. 15.

V. 566 sq. *ΟΡΘΟΥΜΕΝΗΣ ΕΥΝΗΣ*, ἀντὶ τοῦ ὑγιοῦς οὔσης, ὀρθῶς προχωρούσης, ἢ ὀρθῆς καὶ ἀμεταβλήτου οὔσης. ὑμεῖς συγκαθεύδουσαι τοῖς ἀνδράσι εὐδαιμονίαν ἔχειν νομίζετε. Flor. 6. 15.

V. 576. *Η ΠΟΛΛΑ ΠΟΛΛΟΙΣ.* ὄντως δὴ, φησὶν, ἐγὼ κατὰ πολλὰ πολλῶν διαφέρω ἀνθρώπων καὶ ἀνόμοιός εἰμι, ἐπεὶ οὐχ, ὥςπερ ἂν ἕτεροι, τοὺς ἀδίκους καὶ δεινοὺς ἐν τῷ λέγειν ἀποδέχομαι, ἀλλ' ἡγοῦμαι τοσούτῳ μᾶλλον ζημίαν μείζονα ἕξειν, ὅσῳ περ τὸ δίκαιον καὶ τὸ ἀληθὲς πειρῶνται διακρούεσθαι. Flor. 6. 10. 15.

V. 579 sq. *ΓΛΩΣΣΗι ΓΑΡ ΑΥΧΩΝ.* διὰ γὰρ τῆς γλώττης τὰ ἄδικα αὐχῶν παρακρύπτειν, πανουργεῖν τολμᾷ. Flor. 6. 15.

V. 581. *ΕΥΣΧΗΜΩΝ ΓΕΝΗι.* ἀντὶ τοῦ συσχηματίζων τοὺς λόγους, πρὸς τὸ συναρπάζειν ἐμὲ, τουτέστι κοσμίως τὸ λέγειν. τὸ δὲ μὴ ν ῦ ν κατὰ Ἀττικοὺς παραπέμπεται.

3) Glossa ad *συναρτήσας* v. 561. potius spectare videtur.

V. 582. *ΚΤΕΝΕΙ.* εἷς λόγος σε τιμωρεῖται καὶ ἑνὶ λόγῳ ἁλίσκῃ. Flor. 10. *ΕΚΤΕΝΕΙ* σε ἀντὶ τοῦ καταβαλεῖ σε, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν πιπτόντων καὶ ἐκτεινομένων εἰς τὸ ἔδαφος ἀθλητῶν ὑπὸ τῶν ἀντιπάλων. Flor. 2.

V. 588. *ΟΥ ΤΟΥΤΟ Σ' ΕΙΧΕΝ.* ἀντὶ τοῦ οὐ ταύτην ἔχων τὴν διάνοιαν ἔγημας, οὐδὲ ἵνα τοῖς ἐμοῖς παισὶ τὸ ἀνενδεὲς τῶν τροφῶν παράσχῃς, καὶ τῆς ἐν τῇ πόλει οἰκήσεως τὸ ἀσφαλὲς, ἀλλ' αἰσχυνόμενος ἐπὶ τῷ [4]) βάρβαρον ἔχειν γυναῖκα. τοῦτο δὲ ἀποδέδωκε πρὸς ἐκεῖνο, ἔνθα φησὶν ὁ Ἰάσων (v. 556.), ἀ λ λ' ὡ ς τ ὸ μ ὲ ν μ έ γ ι σ τ ο ν ο ἰ κ ο ῖ μ ε ν κ α λ ῶ ς, καὶ τὰ ἑξῆς.

V. 589. *ΟΥΚ ΕΥΔΟΞΟΝ.* οἷον ἀδοξίαν ἡγοῦ τὸ μέχρι γήρως βαρβάρῳ συνοικῆσαι, καὶ ἐσπούδασας Ἑλληνικοῖς γάμοις τὴν προτέραν ἁμαρτίαν καλύψαι, τουτέστιν εἴ μοι μέχρι γήρως συνῴκεις, ἀδοξία σοι προςετρίβετο [5]), οἷον αἰσχύνην ἡγήσω διὰ τέλους ἀνὴρ βαρβάρου γυναικὸς καλεῖσθαι.

V. 595. *ΛΥΠΡΟΣ ΕΥΔΑΙΜΩΝ.* ἀντὶ τοῦ λυπηρὸς κατὰ ἔλλειψιν τοῦ η, ὡς καὶ τὸ δοῦλος δύηλος ὢν, παρὰ τὴν δύην, ὃ σημαίνει τὴν ταλαιπωρίαν. *ΜΗ ΜΟΙ ΓΕΝΟΙΤΟ ΛΥΠΡΟΣ ΕΥΔΑΙΜΩΝ ΒΙΟΣ.* μέμφεται οὖν αὐτῆς τὴν εὐχήν. εἰ θέλεις, φησὶ, σοφωτέρα εἶναι [6]), μετάθου τὴν προτέραν εὐχὴν, καὶ εὖξαι μηδέποτε τὸ χρηστόν σοι λυπηρὸν φαίνεσθαι.

V. 596. *ΜΗΔ' ΟΛΒΟΣ, ΟΣΤΙΣ.* οὐκ ἂν, φησὶν, εὐξαίμην τοιαύτην μοι εὐδαιμονίαν γενέσθαι, δι' ἧς ἂν ἕτεροι λυπηθεῖεν, καθάπερ καὶ ὁ σὸς νῦν ὄλβος λυπεῖ τὴν ἐμὴν φρένα. οἷον οὐ βούλομαι εὐδαιμονίζεσθαι λυπουμένη [7]) κατὰ ψυχήν. τοῦτο δὲ εἶπε πρὸς τὸν Ἰάσονος λόγον ἀντιτεινομένη, παρόσον αὐτὸς ἔλεγεν ἐπὶ τῷ συμφέροντι αὐτῆς τε καὶ τῶν παίδων εἰς τὸν γάμον προεληλυθέναι τὸν τῆς Γλαύκης.

4) Legebatur ἐπὶ τό.

5) Flor. 6. 15. τουτέστιν ἡ ἐμὴ μέχρι γήρως συμβίωσις ἀδοξίαν σοι προςετρίβετο.

6) Flor. 6. 15. φανῆναι pro εἶναι. Iidem hoc scholion post sch. ad v. 597. habent, ut Junt. Bas.

7) λυπουμένη pro λυπουμένους Flor. 6. 15. et in fine προεληλ. τὸν τῆς Γλ. pro προελ. κατὰ τῆς Γλ.

V. 597. *ΟΙΣΘ' ΩΣ ΜΕΤΕΥΞΗι.* τοῦτο κατ' ἐρώτησιν· οἶσθα, φησὶν, ὥς σε ἔδει μετεύξασθαι, ἵνα δόξῃς τὴν εὐχὴν φρονίμως ποιεῖσθαι, νῦν γὰρ εὐήθη λόγον εἴρηκας, ὥςτε τὰ χρηστά σοι λυπηρὰ φαίνεσθαι, μηδὲ τὴν εὐτυχίαν νομίζεσθαι δυστυχίαν. Ἄλλως. οἶσθ' ὡς μετεύξῃ, καὶ τοῦτο ποιήσασα σοφωτέρα γένῃ.

V. 598. *ΦΑΙΝΕΣΘΩ ΠΟΤΕ.* ὡς νῦν εἴρηκας μή μοι, κακὴν εὐχήν. Flor. 10.

V. 600. *ΑΠΟΣΤΡΟΦΗ,* οἶκος, ἀνάπαυσις. Flor. 10.

V. 603. *ΓΑΜΟΥΣΑ ΚΑΙ ΠΡΟΔΟΥΣΑ.* σεσημείωται τὸ γαμοῦσα. θέλει δὲ εἰπεῖν, ἄρα τοιοῦτον ἔργον ποιοῦσα [8]. οὐ γὰρ ἐφ' ἑαυτῆς λέγει, ἐπεὶ εἶπεν ἂν γαμουμένη, ἀλλὰ τὸν Ἰάσονος λόγον ἐφ' ἑαυτῆς μετέστρεψεν. γαμεῖ μὲν γὰρ ὁ ἀνὴρ, γαμεῖται δὲ ἡ γυνή.

V. 606. *ΟΥ ΚΡΙΝΟΥΜΑΙ.* ἀντὶ τοῦ οὐκ ἀποκρινοῦμαι περὶ τῶν τοιούτων οὐδὲν πρὸς σὲ, ἀντὶ τοῦ οὐκ ἀκριβολογήσομαί σοι περὶ ἑκάστου σαφῶς. πολλὰ μὲν ἔχω δίκαια λέγειν πρὸς σὲ, [9] μεθίημι δὲ τούτων τὰ πολλά.

V. 610. *ΣΥΜΒΟΛΑ.* οἱ ἐπιξενούμενοί τισιν, ἀστράγαλον κατατέμνοντες, θάτερον μὲν αὐτοὶ κατεῖχον μέρος, θάτερον δὲ κατελίμπανον τοῖς ὑποδεξαμένοις, ἵνα, εἰ δέοι πάλιν αὐτοὺς ἢ τοὺς ἐκείνων ἐπιξενοῦσθαι [10] πρὸς ἀλλήλους, ἐπαγόμενοι τὸ ἥμισυ ἀστραγάλιον, ἀνανεοῖντο τὴν ξενίαν. Εὔβουλος Ξούθῳ, τί ποτ' ἐστὶν ἅπαντα διαπεπρισμένα ἡμίσεως, ἀκριβῶς περ εἰς τὰ σύμβολα. οὕτως Ἑλλάδιος.

V. 615. *ΚΑΚΟΥ ΓΑΡ ΑΝΔΡΟΣ.* παροιμία ἐστὶν,

8) *ποιοῦσα.* Sic Florr. 6. 15. quod melius convenit verbo *γαμοῦσα*, quam vulgatum *ποιήσασα*. *ἄρα* in his verbis haud scio au e sq. v. huc aberraverit. Iidem mox *λέγει* pro *ἔλεγε* et *μετέτρεψε* pro *μετέστρεψε*.

9) Verba *ἀντὶ τοῦ οὐκ ἀκριβ. — δίκαια λ. πρὸς σὲ* e Florr. 6. 15. addidi.

10) *ἐπιξενοῦσθαι* Florr. 6. 15. pro *ἐπιξενῶσθαι*, et mox *ἀνανεοῖντο* pro *ἀνενεοῦντο*. In versibus Eubuli corruptis iidem pro *οὕτως Ἑλλάδιος* habent *οὐ τὴν Ἑλλάδα*.

ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα, κοὐκ ὀνήσιμα. μέμνηται [1] Σοφοκλῆς ἐν Αἴαντι μαστιγοφόρῳ (v. 665.).

V. 618. *ΑΡΕΣΚΕΙ.* ἀρκέσει. Flor. 10.

V. 621. *ΑΙΡΗι.* πορθῇ τῷ ἔρωτι. *ΕΞΩΠΙΟΣ.* ἀντὶ τοῦ ἀφεστηκὼς [2] αὐτῆς, ἔξω τῶν ὀφθαλμῶν τῆς κόρης ὤν. *ΕΞΩΠΙΟΣ,* ἀπὸ τοῦ ὂψ ὀπὸς, ὁ ὀφθαλμός. Flor. 2.

V. 623. *ΩΣΤΕ Σ' ΑΡΝΕΙΣΘΑΙ.* ὥςτε μεταμεληθῆναί σε ἐπὶ τῷ γάμῳ.

V. 624. *ΕΡΩΤΕΣ.* τοῦτο ὁ χορὸς λέγει περὶ τῆς Μηδείας, ἐρώσης τοῦ Ἰάσονος, εὐχόμενος μὴ τοιοῦτον ἔχειν ἔρωτα. ἐκ γὰρ τῶν τοιούτων ἐρώτων ταραχαὶ τοῖς ἀνθρώποις συμβαίνουσιν.

V. 630. *ΜΗΔΕ ΠΟΤ' Ω ΔΕΣΠΟΙΝΑ.* τὸ ἑξῆς· μηδέποτε, ὦ δέσποινα, ἐκ χρυσέων τόξων ἐπ' ἐμοὶ ἐφίῃς ἄφυκτον οἰστὸν ἱμέρῳ χρίσασα, μὴ ποιήσῃς τοιοῦτον ἔρωτα ἐμπεσεῖν εἰς ἐμὲ, ὦ Ἀφροδίτη, οἷον καὶ εἰς τὴν Μήδειαν.

V. 636. *ΑΚΟΡΕΣΤΑ ΤΕ ΝΕΙΚΗ.* μηδὲ εἰς νείκη, μηδὲ εἰς ὀργὰς καὶ εἰς φιλονείκους λόγους καὶ ὀργῆς κινητικούς. *ΝΕΙΚΗ.* τὰ νείκη κατ' εὐθεῖαν πληθυντικὴν εἴρηται, τουτέστι τὰς μάχας καὶ τὰς φιλονεικίας ἀπαύστους. [3]

V. 639. *ΑΠΤΟΛΕΜΟΥΣ.* ἐν τῷ εἶναι ἀπόλεμος. *ΣΕΒΙΖΟΥΣΑ* δὲ προκρίνουσα, προτιμῶσα. [4] Ἄλλως. κρῖναι τὰ λέκτρα τῶν γυναικῶν, ἢ ὅτι σεβίζουσα τὰς ἀπολέμους εὐνὰς, ὅ ἐστι παρασκευάζουσα ἀπολέμους, ἤγουν ἀφιλονείκους, οἷον, τιμάτω δὲ ἡ Ἀφροδίτη τὰς εὐνὰς τὰς ἀπολέμους, καὶ μὴ ἐάτω αὐτὰς στασιάζειν. ἢ ὀξύφρονα τὴν Ἀφροδίτην φησὶν, ἐπεὶ ὀξεῖς οἱ ἔρωτες αὐτῆς καὶ ὑπόπτεροι.

V. 648. *ΜΟΧΘΩΝ ΟΥΚ ΑΛΛΟΣ.* τῶν μόχθων τῶν ἐν ἀνθρώποις οὐδεὶς ἄλλος μείζων, ἢ τὸ στέρεσθαι τῆς πατρίδος. μόχθων δὲ λέγει τῶν συμφορῶν. Ὅμηρος ἐκ

1) *μέμνηται* addunt Florr. 6. 15.

2) *ἀφεστηκὼς* est ex em. Barn. pro *ἐφεστηκώς*. Idem post *τῆς κόρης ὤν* addidit: *οὕτως ἔφη προνώπιος ἀντὶ τοῦ προενώπιος.*

3) Pro *ἀπαύστους* Flor. 6. 15. *ἀκορέστους.*

4) *ἀπόλεμος — προκρίνουσα* Flor. 6. 15. pro *ἀπτόλ. — προκρίνασα.* Iidem mox *σεβίζ. τὰς εὐνὰς τὰς ἀπολέμους.* Ex iisdem *καὶ μὴ ἐάτω* recepi pro *καὶ ἐάτω.*

τοῦ ἐναντίου, ὡς οὐδὲν γλύκιον ἧς πατρίδος οὐδὲ τοκήων (Od. ι, 34.). [5]) τοῦτο δὲ αὐτὸ τὸ στερέσθαι τῆς πατρίδος ὅτι πάνδεινόν ἐστιν, αὐταῖς ὄψεσιν ὁρῶμεν ἐπὶ τῆς Μηδείας, καὶ οὐκ ἐξ ἀκοῆς τοῦτο μανθάνομεν.

V. 660. *ΣΟΦΟΥ ΠΑΝΔΙΟΝΟΣ.* εὐεπίφορός ἐστιν ὁ Εὐριπίδης εἰς τὸ λέγειν σοφὸς καὶ σοφὴ, πρὸς μηδὲν χρήσιμον παραλαμβάνων τὸ ὄνομα. κατὰ τί γὰρ σοφὸς ὁ Πανδίων λέγεται; [6]) οὐ γὰρ δὴ ὠνόμασται τοιοῦτον αὐτοῦ τὸ ἔργον, ἀλλ' οὐδὲ πανουργίας ἐχόμενον, ὥςτε διὰ τοῦτο λέγεσθαι αὐτὸν σοφὸν, ἀλλ' ὥςπερ παραπληρώματι χρῆται τῇ λέξει.

V. 661. *ΑΙΓΕΥ, ΠΟΘΕΝ.* λέγουσι τὸν Αἰγέα εἰς Τροιζῆνα ἐληλυθέναι διὰ τὸ δεδοικέναι πεζῇ ποιεῖσθαι τὴν πορείαν, Σίνιδος κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους ἐπιπολάζοντος. Νεόφρων δὲ εἰς Κόρινθον τὸν Αἰγέα φησὶ παραγενέσθαι πρὸς Μήδειαν ἕνεκα τοῦ σαφηνισθῆναι αὐτῷ τὸν χρησμὸν ὑπ' αὐτῆς τῆς Μηδείας, γράφων οὕτως· καὶ γάρ τιν' αὐτὸς ἤλυθον λύσιν μαθεῖν Σοῦ· Πυθίαν γὰρ ὄσσαν, ἣν ἔχρησέ μοι Φοίβου πρόμαντις, συμβαλεῖν ἀμηχανῶ. Σοὶ δ' εἰς λόγους μολὼν γ' ἂν ἤλπιζον μαθεῖν. [7])

V. 663. *ΤΙ Δ' ΟΜΦΑΛΟΝ ΓΗΣ.* τὸ μέσον τῆς [γῆς καὶ τῆς] [8]) οἰκουμένης τὸ μαντικόν. ἐστάλης δὲ ἐπεδήμησας, ἐνδημεῖς.

V. 665. *ΔΕΥΡ' ΑΕΙ.* ἀντὶ τοῦ μέχρι νῦν ἄπαις ὑπάρχεις. τὸ δὲ ἀεὶ ἀντὶ τοῦ ἕως τοῦ νῦν. σεσημείωται δὲ, ἐπεὶ τὸ δεῦρο χρονικὸν εἶπεν. ἢ οὕτως· ἀντὶ τοῦ ἕως χρόνου τούτου ἄπαις τυγχάνεις; τὸ δὲ ἀεὶ Εὐριπίδης ἐπὶ χρό-

5) Scripturam Junt. et Basil. ὡς ὁ. γλ. γῆς π. ἣ δὲ τοιούτων correxit Barn.

6) λέγεται e Flor. 6. 15. recepi pro γένεται. Ad ὥσπερ παραπληρώματι χρ. τῇ λέξει Valcken. adscripsit in marg. exempli Barnes. T. H. (Hemsterh.) ad Lucian. T. I. p. 99.

7) Neophronis locum dedi, ut emendavit Valck. ad Phoen. 709. nisi quod v. 4. γ' ἂν cum Porsono ad Med. 666. scripsi pro ἄρ' Valck. Legebatur v. 2. σοῦ πρίν· θείαν γάρ. v. 3. 4. συμβ. ἀμηχάνως οἶδ' εἰς λόγους. μολεῖν γὰρ ἤ. μ. V. 3. Flor. 6. 15. συλλαβεῖν habent pro συμβαλεῖν et non interpungunt post λόγους.

8) γῆς καὶ τῆς add. Flor. 6.

νου τάσσει, ἀντὶ τοῦ ἕως τοῦ δεῦρο. νῦν δὲ ἐπὶ χρόνου. καὶ σημείωσαι. [9])

V. 668. *ΟΥΚ ΕΣΜΕΝ ΕΥΝΗΣ.* πρώτην ἔσχε Μελίτην τὴν Ὅπλητος, δευτέραν Χαλκιόπην τὴν Χαλκώδοντος, τρίτην τὴν Μήδειαν.

V. 670. *ΣΟΦΩΤΕΡΑ,* ὑπερβαίνουσα τοὺς ἄνδρας εἰς τὸ γνῶναι. Fl. 10.

V. 672. *ΜΑΛΙΣΤ' ΕΠΕΙ ΤΟΙ.* σοφωτέρας διανοίας χρείαν ἔχει τὰ ἤδη λεγόμενα ῥήματα.

V. 674. *ΑΣΚΟΥ ΜΕ.* χρησμὸς ὁ δοθεὶς [10]) τῷ Αἰγεῖ οὗτός ἐστιν· Ἀσκοῦ τὸν προὔχοντα πόδα, μέγα φέρτατε λαῶν, Μὴ λύσῃς, πρὶν γουνὸν Ἀθηναίων ἀφικέσθαι. ἀσκοῦ οὖν τῆς γαστρὸς, πόδα δὲ τὸ μόριον, παρόσον ὡς ὁ ποδεὼν τοῦ ἀσκοῦ προέχει. λέγει οὖν, ὅτι ἔχρησέ μοι μὴ συνελθεῖν ἑτέρᾳ, πρὶν ἐπιβῆναι τῆς πατρίδος. τοῦτο γὰρ αἰνίττεται, ὅπερ αὐτὸς οὐ συνίησιν. ἀσκὸν τοίνυν λέγει τὸν περὶ τὴν γαστέρα τόπον. Ἀρχίλοχος· καὶ πεσεῖ Δρήστην ἐπ' ἀσκὸν, κἀπὶ γαστρὶ γαστέρα

9) Flor. 6. 15. καὶ σεσημείωται. Paulo ante legendum videtur: Εὐρ. ἐπὶ τόπου τάσσει.

10) ὁ δοθεὶς e Florr. 6. 15. dedi, quum deesset articulus. Mox in Junt. Basil. legebatur, ἀ. τὸν προὔχ. ποδεῶνα, quod etiam Florr. habent. Tzetzes ad Lycophr. 494. ἀ. τὸν προὔχ. ποδάονα, φέρτατε λαῶν. unde Aegius interpolavit scripturam Apoll. I, 15, 6. ubi libri dant ἀ. τὸν πρ. πόδα, μέγα φέρτατε λαῶν, ut habet Plutarch. Thes. 3. Hoc ipsum h. l. dedit Barn. recte. nam ποδάονα nihil est, et ποδεῶνα, vocab. proprium, interpretandi causa aliquis ad πόδα adscripsit. E duabus lectionibus πόδα et ποδεῶνα tertia concinnata est ποδάονα, quae metro melius convenire videretur. μέγα φέρτατε λ. in Florr. etiam legi videtur pro φίλτατε λ. certe nihil ex iis ad editionem Musgr. quae μέγα φέρτατε λ. habet, enotatum est. — V. 2. μὴ λύσῃς Plut. Apollod. Tzetz. λῦσαι e loco Eurip. irrepsisse videtur. Mox Plut. πρὶν δῆμον Ἀθηνῶν εἰσαφικέσθαι. Apollod. Tzetz. πρὶν ἐς ἄκρον Ἀθηναίων ἀφίκηαι. Mox ἀσκοῦ οὖν Barn. pro αὐτοῦ οὖν et ἐπιβῆναι τῆς πατρίδος pro ἀποβῆναι.

μηρούς τε μηροῖς προςβαλεῖν, [1]) δρήστην λέγων, οἷα δράσαντά τι. ποδεῶνα δὲ εἰώθασι λέγειν τὸ τοῦ ἀνδρὸς αἰδοῖον.

V. 681. *ΤΡΙΒΩΝ ΤΑ ΤΟΙΑΔΕ.* εἰς τὰ τοιαῦτα περιτετριμμένος, ἐντριβὴς ὢν τοῦ τὰ τοιαῦτα λέγειν, [2]) τουτέστι τοὺς χρησμούς.

V. 682. *ΔΟΡΥΞΕΝΩΝ.* οἱ κατὰ τὸν πόλεμον πρὸς ἀλλήλους φιλίαν πεποιηκότες, ὡς Γλαῦκος καὶ Διομήδης.

V. 688. *ΤΙ ΧΡΗΜΑ ΔΡΑΣΑΣ.* σεσημείωται ὁ στίχος, ὅτι καὶ ἐν Πελιάσιν ἐστὶν, ὧν ἀρχὴ, *Μήδεια πρὸς μὲν δώμασιν τυραννικοῖς.* [3])

V. 690. *ΗΠΟΥ.* ἀπιστῶν ταῦτα λέγει. Flor. 10.

V. 694. *ΙΤΩ*, ἐῤῥέτω. Flor. 10.

V. 698. *ΣΥΓΓΝΩΣΤΑ.* συγγνώμην εἶχες λυπουμένη· δικαίως γὰρ λυπεῖ. Flor. 10.

V. 703. *ΚΑΡΤΕΡΕΙΝ.* ἀντὶ τοῦ κρατεῖν καὶ ἀντέχειν. καὶ τὸν ἐγκρατῆ λέγουσι καρτερόν. Ἀρχίλοχος· *ἡ δ' Ἀσίη τε* [4]) *καρτερὸς μηλοτρόφος.* φησὶν, ὅτι τῷ λόγῳ μὲν προςποιεῖται, τῷ δὲ ἔργῳ οὐ θέλει κρατεῖν καὶ ἀντέχειν.

V. 717. *ΕΙΣ ΤΟΥΤΟ ΓΑΡ ΔΗ ΦΡΟΥΔΟΣ ΕΙΜΙ.* κατὰ γὰρ τοῦτο τὸ μέρος τῆς παιδοποιΐας ἔρημός εἰμι. ἢ τὸ φροῦδον, ἀντὶ τοῦ πρόθυμον καὶ ἀσαφήνιστον, οὕτως.

1) Flor. 6. 15. *δρήστην ἐπ' ἀσκὸν κἀπὶ γαστρὶ γαστέρα προσβάλλειν μηρούς τε μηροῖς.* *προσβάλλειν* transposui, mutatum in *προσβαλεῖν*. Sed fortasse *προςβάλλειν* additamentum est Scholiastae. Fragm. apud Liebelium est p. 210. Senariorum fragmenta in vulgata lectione iam detexit Jacobs Animadv. ad Anal. I, 1. p. 169.

2) Recepi scripturam codd. Flor. 6. 15. pro *ἐντρ. ὢν*, *παρατετριμμένος τοῦ τὰ τοιαῦτα λ.*

3) Legebatur: *ὅτι καὶ ἐν πολιάσιν ἐστὶν, ὧν ἄρχει Μήδεια πρὸς μ. δ. τ.* Et *ἐν Πελιάσιν* quidem Florr. 6. 15. et sic citat Valck. diatr. p. 200. B. ubi reliqua emendat.

4) Flor. 6. 15. *ὁ δ' Ἀσίη.* Ante hoc scholion Barnes. inseruit ad v. 705. (700) *ΠΡΟΣ ΤΟΥ*, *πρὸς τίνος;* quod in Junt. et Basil. non legitur.

εἰς τὸ παῖδας ποιῆσαι πάνυ ἐσπούδακα καὶ πρόθυμός εἰμι. ἔστι δὲ κυρίως ὁ προωδευκώς.

V. 721. *ΕΚ ΤΗΣΔΕ ΜΕΝ ΓΗΣ.* ἴσως ἵνα μὴ λυπήσῃ τὸν Ἰάσονα, ἢ ἐπεὶ ἀπῄει πρὸς Πιτθέα. Flor. 10.

V. 725. *ΑΝΑΙΤΙΟΣ.* ἀνέγκλητος, ἄμεμπτος. οὐδὲ γὰρ βούλομαι, φησὶ, παρὰ τῶν περὶ τὸν Κρέοντα αἰτιαθῆναι, ὡς ἐγὼ αὐτὸς [5]) σε ἀπαγαγών.

V. 728. *ΠΕΛΙΟΥ Δ' ΕΧΘΡΟΣ.* κατὰ κοινοῦ τὸ ἐχθρός. ὁ δὲ νοῦς· σοὶ μὲν θαῤῥῶ καὶ πεπίστευκα, ἀλλὰ φοβοῦμαι, μὴ ἄρα ὁ τοῦ Πελίου δόμος καὶ ὁ Κρέων ἐχθροί μου ὄντες βιάσωνταί σε καὶ παρὰ προαίρεσιν προέσθαι με ἐν αὐτοῖς· ὅθεν ὁρκῶ σε, τοῦτο βουλομένη πιστώσασθαι, ὡς οὐκ ἄν με πρόῃ. [6])

V. 730. *ΤΟΥΤΟΙΣ Δ' ΟΡΚΙΟΣΙ ΜΕΝ ΖΥΓΕΙΣ.* ἐγκατειλημμένος, ἐμπεπλεγμένος, [7]) ἀντὶ τοῦ μετὰ βίας ἄγουσιν. τὸ δὲ ἑξῆς· τούτοις ἄγουσιν οὐ μεθήσω. τούτοις δ' ἐν ὅρκοις ζυγείς. ὁ νοῦς· τούτοις δὲ τοῖς ἐχθροῖς ἄγουσί με καὶ βιαζομένοις οὐκ ἂν ἐκδοίης ὅρκοις προκατειλημμένος. διὸ βούλομαί σε ὀμνύειν· ἐὰν γὰρ ὀμόσῃς μοι, τοῖς περὶ τὸν Κρέοντα βουλομένοις με ἄγειν ἀπὸ τῆς Ἀττικῆς οὐκ ἂν μεθεῖο, οἷον ἐξαιτουμένοις με ἄγειν οὐκ ἂν δοίης· μὴ ὀμόσας δὲ φίλος γένοιο αὐτοῖς διὰ τοῦ ἐπικηρυκεύματος, θέλει εἰπεῖν, ἀντὶ τοῦ ἐπικηρυκεύμασιν. λείπει δὲ ἡ διὰ, ἵν' ᾖ πᾶς ὁ λόγος· πέποιθα μὲν ἐν οἷς λέγεις μοι. ὁ δὲ τοῦ Πελίου δόμος

5) Junt. Basil. *ὡς ἑαυτός σε.* Correxit Barn. cuius correctionem firmare videntur Florr. e quibus nihil enotatum est, nisi *περὶ τὸν Κρέοντα*, quum in Musgr. esset *περὶ τὸν Κρόοντα.*

6) *πρόῃ.* Sic Junt. Basil. quod non video cur mutaverit Barn. in *προῇς.* A *προέσθαι* enim coni. scribi solet *πρόωμαι*, *πρόῃ*, *πρόηται.* vid. Gramm. gr. §. 208. 3. Flor. 6. 15. *πρώῃ.*

7) Junt. Bas. *ἐμπεπλησμένος.* Corr. Barnesius. In sqq. turbatum est nonnihil. Legendum videtur: *ἄγουσι δὲ ἀντὶ τοῦ μετὰ βίας ἄγ. τὸ δὲ ἑξῆς· τούτ. ἄγ. οὐ μεθῇς ἄν, ἐν ὅρκοις ζυγείς. ὁ νοῦς κ. τ. λ.* In his *μεθήσω* habent Junt. Basil. *μεθεῖσαν* Flor. 6. 15. *μεθῇς ἂν* Barn. sicut in textu etiam dedit, quod etsi in Euripide ipso aperte falsum est, in scholiaste verum esse videtur. Sequebatur: *τούτοις δὲ τοῖς ζυγοῖς ἄγ.* Quod dedi, est in Flor. 6. 15. qui antea etiam habent *τούτοις δὲ ὅρκοις ἑνικῶς.*

καὶ ὁ τοῦ Κρέοντος ἐχθροὶ ἐμοὶ εἰσίν. τούτοις οὖν βουλο- μένοις ἐξαιτεῖσθαί με οὐκ ἂν ἐκδοίης ὀμόσας. εἰ δὲ [8]) διὰ λόγων μόνων σύνθοιο, ἴσως ἂν ἐκείνων γένοιο φίλος, καὶ διὰ τὰ ἐπικηρυκεύματα, ὅ ἐστι τὰς πρεσβείας, ἐξαιτουμέ- νοις με ἐκδοίης ἂν αὐτοῖς.

V. 732. *ΛΟΓΟΙΣ ΔΕ ΣΥΜΒΑΣ.* εἰ δὲ ἔλθοις εἰς τὴν σύμβασιν τῶν ἐμῶν λόγων, καὶ συνθήκας ἐνωμότους ποιήσαιο πρὸς ἐμὲ, εὖ οἶδα, ὅτι μοι φίλος γένοιο καὶ ἐπί- κουρος ἀσφαλὴς, καὶ οὐκ ἂν τὴν πρὸς ἐκείνους φιλίαν προ- κρίναις. ἐπικηρυκεύματα γάρ εἰσι τὰ διὰ τῶν κηρύκων [9]) γιγνόμενα πρὸς φιλίαν. κεῖται οὖν ἡ λέξις ἐπὶ τῆς φιλίας. τῇ δὲ εὐθείᾳ ἀντὶ δοτικῆς κέχρηται· ἔδει γὰρ εἰπεῖν, καὶ τοῖς ἐπικηρυκεύμασιν οὐκ ἂν πίθοιο. Δίδυμός δέ φησι ἐλ- λείπειν τὴν διὰ, ἵν' ᾖ διὰ τὰ ἐπικηρυκεύματα.

V. 738. *ΕΜΟΙ ΤΕ ΓΑΡ.* καὶ ἐμοὶ, φησὶν, ἀσφαλές ἐστι πρὸς τὸ μηδεμίαν μέμψιν ἔχειν παρ' αὐτῶν, τὸ τὴν σκῆψιν ταύτην προβάλλεσθαι, τὸ φθάσας ὀμωμοκέναι μὴ προδοῦναί σε, καὶ τὸ σεσῶσθαί σε βεβαιότερον ἔσται τὴν σκῆψιν ταύτην προϊσχοντί μοι. σκῆψιν δὲ λέγει τὸ ὀμωμοκέ- ναι αὐτῇ. τὸ δὲ ἐξηγοῦ θεοὺς ἀντὶ τοῦ ὀνόμαζε τοὺς θεοὺς, οὓς βούλει με ὀμόσαι. *ΕΜΟΙ ΤΕ ΓΑΡ.* ταῦτα ἔνιοι τῷ χορῷ, ἔνιοι τῇ Μηδείᾳ προσνέμουσι. Flor. 6.

V. 754. *ΑΛΛΑ Σ' Ο ΜΑΙΑΣ.* ὁ χορὸς ἐπεύχεται Αἰγεῖ ἐπὶ τῇ ἐπαγγελίᾳ. πομπαῖον δὲ τὸν Ἑρμῆν λέγει, ἐπεὶ παραπόμπιμος καὶ εἰρηνικὸς ὁ θεὸς, οἱ δὲ ὁδεύοντες μάλιστα εἰρήνης δέονται.

V. 759. *Ω ΖΕΥ.* τοῦτο μόνον ἡ Μήδεια αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν ἀναφωνεῖ τῇ δικαιοσύνῃ καὶ τοῖς λοιποῖς θεοῖς, ὡς εὐχαριστοῦσα, τὰ δὲ λοιπὰ πρὸς τὸν χορόν.

V. 760. sq. *ΦΙΛΑΙ.* φίλας λέγει τὰς ἀπὸ τοῦ χοροῦ. πρὸς αὐτὰς γὰρ νῦν διαλέγεται. *ΕΙΣ ΟΔΟΝ ΓΑΡ.* ἀντὶ τοῦ εἰς τὴν τῆς νίκης ἀρχὴν ἐληλύθαμεν.

V. 763. *Ἡ ΜΑΛΙΣΤ' ΕΚΑΜΝΟΜΕΝ.* καθὸ μέρος

8) εἰ δὲ διὰ λ. Sic Florr. 6. 15. pro καὶ διὰ λ.

9) διὰ τῶν κηρύκων Florr. 6. 15. pro διὰ τῶν κηρυγμάτων, sic- ut mox ἐπὶ τῆς φιλίας pro ἀντὶ τοῦ τῆς φιλίας, et in fine τὴν διὰ, ἵν' ᾖ διὰ τὰ ἐπικ. ubi deerant vv. ἵν' ᾖ.

ἐδυστύχουν. ἀλλ' ἔχουσα [10]) πρὸς ὃν καταφύγω, νῦν προσώρ- μισα.

V. 765. *ΕΚ ΤΟΥΔ' ΑΝΑΨΟΜΕΝ.* παυσόμεθα τῶν ταρασσόντων κακῶν. ὅταν γὰρ ἀπόγεια δεθῇ, παύον- ται τῶν κυμάτων οἱ ναῦται. *ΑΝΑΨΟΜΕΣΘΑ*, κρεμάσο- μεν. Fl. 10.

V. 768. *ΛΕΞΩ, ΔΕΧΟΥ ΔΕ ΜΗ ΠΡΟΣ ΗΔΟ- ΝΗΝ.* μὴ νομίσῃς, φησὶν, ἡδέα καὶ προσηνῆ εἶναι τὰ μέλλοντά σοι ῥηθήσεσθαι· [1]) ἔστι γὰρ ἡδέα μὲν εἰς ἀκοὴν ἐλθεῖν, ἀναγκαῖα δὲ ὅμως. ὡς εἰ ἔλεγεν, οὐκ ὤφειλον μὲν ὑμῖν τοιαῦτα ἐπαγγέλλειν, οὐδ' οὕτω πράξειν καλῶς· ὅμως ἐπειδὴ εἰς τοῦτο τύχης ἤλθομεν, ἀκούσατε τὰ βεβου- λευμένα, καίπερ ἀηδῆ ὄντα. αἰτήσομαι δὲ, φησὶν, αὐτὸν τοὺς παῖδας ἐᾶσαι ἐνταῦθα μεῖναι, καὶ αὐτοὺς, φησὶ, συγ- κατακτενῶ, ἀλλ' ἵνα πρότερον διακονήσωσί μοι πρὸς τὸν τῆς Γλαύκης θάνατον.

V. 780. *ΤΗΝΔΕ ΜΗ ΦΥΓΕΙΝ ΧΘΟΝΑ.* γράφε- ται δῆθεν μὴ, ἵν' ᾖ ἀντὶ τοῦ ὡς δὴ παραιτησομένους τὴν φυγήν. τιθέασι γὰρ τὸ δῆθεν ἀντὶ τοῦ ὡς δή. [2])

V. 785. *ΕΝΤΑΥΘΑ ΜΕΝΤΟΙ.* μέχρι μὲν τούτου ἀποτερματίζω σοι καὶ ἵστημι τὸν λόγον σιωπῶσα.

V. 806. *ΕΠΕΙΠΕΡ ΗΜΙΝ.* τὸ ἑξῆς· ἐπείπερ ἡμῖν τόνδ' ἐκοινώνησας [3]) λόγον, δρᾶν σ' ἀπεννέπω τάδε. ἀπεν- νέπω δὲ καὶ σὲ ὠφελοῦσα, καὶ τοῖς νόμοις βοηθοῦσα.

V. 814. *ΙΤΩ.* πρὸς τὴν θεράπαινάν φησι. Flor. 10.

V. 818. *ΕΙΠΕΡ ΦΡΟΝΕΙΣ Γ' ΕΥ ΔΕΣΠΟΤΑΙΣ.*

10) Flor. 6. 15. ἐδυστυχοῦν (sic). οὐκ ἔχ.

1) ῥηθήσεσθαι. Sic Flor. 6. 15. pro ῥηθῆναι. Mox legendum suspicor: ἔστι γὰρ ἀηδῆ μὲν εἰς ἀκοὴν, deleto ἐλθεῖν, quod e v. 770. fortasse huc irrepsit.

2) Scripsi δῆθεν μὴ pro δῆθεν δὴ et vv. παραιτησ. — τοῦ ὡς δὴ addidi e Flor. 6. 15. Vulgo continua serie legebatur: ἵν' ᾖ ἀντὶ τοῦ ὡς δή. ἐνταῦθα μέντοι κ. τ. λ. in quibus σιωπῶσα pro σιωπῶντα ex iisdem Codd. recepi.

3) ἐκοινώνησας Flor. 6. cum Junt. Bas. Barnes. Musgr. dede- runt ἐκοίνωσας.

δέσποιναν ἑαυτὴν λέγει, οὐχ ὡς θεραπαινῶν οὐσῶν [4]) τῶν
ἀπὸ τοῦ χοροῦ, ὅπου κατ' ἀρχὴν τοῦ λόγου φίλας αὐτὰς ὀνο-
μάζει, ἀλλὰ τὸ δεσπόταις ἀντὶ τοῦ τοῖς ἄρχουσι καὶ
τοῖς κρατοῦσιν. τὸ δὲ πληθυντικὸν ἀντὶ τοῦ ἑνικοῦ· θέλει γὰρ
εἰπεῖν, ἐμοὶ τῇ κρατούσῃ. καὶ γὰρ βασιλέως θυγάτηρ ἐστὶ,
καὶ γυνὴ βασιλέως τοῦ Ἰάσονος, καὶ σώζει τὸ εὐγενὲς φρό-
νημα. μὴ τοίνυν θαυμάζωμεν, εἰ Κορίνθιαι οὖσαι, δέον
τῷ τοῦ Κρέοντος μέρει προςθέσθαι, ταύτην αἱροῦνται συγ-
κρύπτειν. ἐλεύθεραι γὰρ οὖσαι τὸ παριστάμενον αὐταῖς δί-
καιον προτιμῶσι. ἔπειτα καὶ ἀεὶ ὁ χορὸς ἐν προςώπῳ τοῦ
ποιητοῦ εἰςάγεται τῷ δικαίῳ προςτιθέμενος.

V. 819. *ΕΡΕΧΘΕΙΔΑΙ ΤΟ ΠΑΛΑΙΟΝ.* μακαρίζει
νῦν τοὺς [5]) Ἀθηναίους ὡς εὐδαίμονας καὶ σοφίας πάσης
ἐπιστήμονας, ἱερούς τε καὶ μύστας, ὅτι μέλλει τὰ κατὰ τὴν
Μήδειαν ἐπάγειν μιάσματα. τῇ γὰρ παραθέσει βούλεται αὐ-
τὴν ἀποτρέψασθαι τοῦ κατὰ τῶν παίδων φόνου. οὕτω γὰρ
ἐν τοῖς ἑξῆς ἐπάγει, ὅτι οὐκ εἰκὸς τοὺς οὕτως ἱεροὺς καὶ
σοφοὺς ἄνδρας σὲ μιαιφόνον γενομένην ὑποδέξασθαι. *ΕΡΕ-
ΧΘΕΙΔΑΙ.* ἱκανὸν ἐγκώμιον ὁ χορὸς καταβάλλεται, τοὺς
Ἀθηναίους δικαίους καὶ θεοσεβεῖς ἀποκαλῶν, ἀποτρέπων
τῆς πράξεως τὴν Μήδειαν. καὶ οὐκ ἂν οἱ τοιοῦτοι τὴν
τοιαῦτα δράσασαν δέξαιντο.

V. 821. sqq. *ΧΩΡΑΣ ΑΠΟΡΘΗΤΟΥ.* ἡ σύνταξις, ἀπὸ
ἀπορθήτου χώρας. ἀπόρθητον δὲ αὐτὴν εἶπεν διὰ τὰς θρυλ-
λουμένας πολλὰς νίκας αὐτῶν. αὐτοὶ γὰρ ἀπόρθητοι καὶ
ἀήττητοι διετέλεσαν. τὸ δὲ φερβόμενοι σοφίαν ἀντὶ τοῦ
προςλαμβάνοντες, καὶ παιδευόμενοι πᾶσαν σοφίαν. οὕτω δὲ
εἶπεν, ὡς ἀναγκαίας αὐτοῖς οὔσης τῆς παιδεύσεως, καθά-
περ ἄλλης τροφῆς.

V. 822. *ΑΠΟΦΕΡΒΟΜΕΝΟΙ*, τρέφοντες. Fl. 10.

V. 825. *ΕΝΘΑ ΠΟΘ' ΑΓΝΑΣ.* ὅπου λέγεται ὑπὸ
τῶν Μουσῶν τὴν ἐν μουσικῇ ἁρμονίαν γεγενῆσθαι, παρόσον
οἱ σοφίας ἐντὸς καθαρώτερον τοῖς τῆς ψυχῆς ὀφθαλμοῖς τὰ
θεῖα φαντάζονται, μονονουχὶ καὶ θεοῖς αὐτοῖς ὁμιλεῖν πε-

4) οὐσῶν. Sic Flor. 6. 15. pro ὄντων, quod miror tamdiu tolerasse editores. Paulo post iidem βασιλέως θυγ. ἐστὶ, quod recepi pro ἦν.

5) νῦν τούς. Sic Flor. 6. 15. pro αὐτούς. In fine Barnes. operarum, puto, errore ὑποδέξεσθαι, quod fideliter repetiit Musgr.

στευόμενοι, ἢ ὡς τοῦ παρ' αὐτοῖς ἀέρος φύσιν ἔχοντος φέ-
ρειν ἀεὶ σοφοὺς ἄνδρας. τουτέστιν ἀεὶ βιοτεύουσι λαμπροτά-
τῃ [6]) παιδεύσει, ἁπλῶς καὶ εὐμαρῶς ταύτην μεταχειριζό-
μενοι, ἅτε δὴ τοῦ παρ' αὐτοῖς ἀέρος εἰς τοῦτο πεφυκότος,
ἵνα τὸ μὲν βαίνοντες ἀντὶ τοῦ βιοτεύοντες, τὸ δὲ αἰθέ-
ρος ἀντὶ τοῦ ἀέρος ἐκδεξώμεθα. ἔνιοι δὲ λέγουσι, Εὐριπί-
δην τὰς Μούσας λέγειν Ἁρμονίας θυγατέρας, ἀγνοήσαντες·
οὐ γὰρ τοῦτο λέγει, ἀλλ' ὅτι αἱ Μοῦσαι πρῶτον ἐς τὴν Ἀτ-
τικὴν ἐλθοῦσαι ἁρμονίαν ᾖδον καὶ τὴν μελῳδίαν. διὰ γὰρ
τοῦ φυτεῦσαι τοῦτο παρίστησι νῦν. περὶ δὲ τοῦ τὰς Μού-
σας ἐν τῇ Ἀττικῇ ἱδρύσθαι, ἀρκεῖ τὰ Παλαιφάτου. [7])
ὁ δὲ λόγος, ἔνθα, φησὶν, ἐν ταῖς Ἀθήναις λέγονται αἱ
Μοῦσαι γεννῆσαι καὶ καταστήσασθαι πάσης σοφίας ἁρμο-
νίαν. λέγει δὲ τὴν παίδευσιν, παρὰ τὸ ἁρμόζεσθαι καὶ
ἑνοῦσθαι τῇ ψυχῇ ταύτην. ἢ ὅτι συγκεχυμένας ψυχὰς αὐ-
τὴ ἐπειςελθοῦσα εἰς ἁρμονίαν καὶ εὐστάθειαν εἰςάγει, σω-
φρονεῖν παρέχουσα.

V. 826. *ΞΑΝΘΑΝ*, εὐανθῆ. Flor. 10.

V. 827. *ΤΟΥ ΚΑΛΛ. ΚΗΦΙΣΟΥ.* νῦν τοῦ ἐν Ἀττικῇ
μνημονεύει. ἔστι γὰρ καὶ ἕτερος ὁμώνυμος ἐν Βοιωτίᾳ. εἰσὶ
δὲ καὶ ἕτεροι, καθά φησι Πολέμων ἐν τῷ περὶ ποταμῶν,
γράφων οὕτως· ἐν Ἀθήνῃσί τε Κηφισσὸς, καὶ ἐν Σικυῶνι,
καὶ ἐν Ἄργει.

V. 828. sqq. *ΚΛΗΙΖΟΥΣΙΝ.* κατὰ κοινοῦ τὸ κλή-
ζουσι, τουτέστι λέγουσι δὲ τὴν Ἀφροδίτην ἀεὶ καὶ [8]) διη-
νεκῶς ἐνταῦθα ποιεῖν, παρατιθέναι δὲ τοῖς ἑαυτοῖς πλοκά-
μοις πολύν τινα κόσμον, καὶ οὕτως δὴ ἐρασμίαν ἑαυτὴν
παρασκευάσασαν, ἐξαποστέλλειν τοὺς ἐπὶ πᾶσαν σοφίαν ὁδη-
γοὺς ἔρωτας. ἐμφαίνει δὲ διὰ τούτων, ὡς ἐρωτικῶς ἔχον-
τες πρὸς πᾶσαν σοφίαν οἱ Ἀθηναῖοι εἰκότως τὸν κατὰ πάν-
των ἔχουσι τῆς παιδεύσεως στέφανον. οἷον ὡς εἰ ἔλεγεν·
ἀεὶ δὲ ἔρωτας ἔχοντες πρὸς πᾶσαν σοφίαν περιτίθενται οὗ-

6) λαμπροτάτῃ. Sic Florr. 6. 15. pro τῇ. Iidem βιοτεύουσι pro βιοτεύειν, et supra καθαρ. τοῖς τῆς θείας ψ. ὀφθ.

7) ἀρκεῖ τὰ Π. Florr. 6. 15. pro ἀρκῇ, quod etiam sine codd. corrigere debuerant Barn. et Musgr.

8) ἀεὶ additum e Flor. 6. e quo etiam paulo post scripsi: ἀεὶ δὲ ἔρωτας pro τοὺς δὲ ἔρ. et post περιτίθενται addidi οὗτοι.

τοι τὸν πολυανθῆ τῆς παιδεύσεως στέφανον, μόνοι πιστευόμενοι πάντας νικᾶν τῇ παιδεύσει. ἀεὶ γὰρ λέγουσι τὴν Ἀφροδίτην στεφανοῦσαν τούτους εὐώδει ῥοδέῳ πλόκῳ πέμπειν αὐτοὺς τῇ σοφίᾳ παρέδρους.

V. 831. *ΕΠΙΒΑΛΛΟΜΕΝΑΝ*, περιτιθεμένην. Fl. 10.

V. 833. *ΠΑΡΕΔΡΟΥΣ*. συνοίκους, παρόσον οὐκ ἐκτός εἰσιν ἔρωτες οἱ περὶ σοφίαν καὶ πᾶσαν ἀρετὴν διακείμενοι.

V. 835. *ΠΩΣ ΟΥΝ ΙΕΡΩΝ*, ἡ μεταξὺ τῶν ἱερῶν κειμένη [9]) ποταμῶν. τῷ προτέρῳ δὲ διαζευκτικῷ συνδέσμῳ τῷ ἢ τὸ ἡ ἄρθρον ἔξωθεν προσδεκτέον, τουτέστιν ἢ ἡ πόλις, ἢ ἡ χώρα. ὁ δὲ νοῦς· πῶς ἂν οὖν σε δέξαιτο ἡ πόλις αὕτη, ἡ ἱεροὺς ἔχουσα ποταμούς, ἢ καθαροὺς παντὸς μολύσματος, ἢ ἡ τῶν κατ᾽ αὐτὴν ἀνδρῶν προσφιλεστάτη ἡμῖν πόλις, παιδοκτόνον γενομένην καὶ ἀνοσίαν τῷ κατὰ τῶν φιλτάτων φόνῳ.

V. 836. *Η ΦΙΛΩΝ*. ἀντὶ τοῦ προσφιλεστάτων καὶ φιλοξενοτάτων. οὐκ εἰκῇ δὲ [10]) τοῦτο, ἀλλ᾽ ἵνα αἰνίξηται πρὸς ἀποτροπὴν τὴν ὑπερβάλλουσαν ἀνοσιότητα τοῦ φόνου, ὡς, καίπερ φιλόξενοι πεφυκότες, πρὸς σὲ τοιαύτην γενομένην ἀξενώτατοι γενήσονται.

V. 837. *ΠΟΜΠΙΜΟΣ*. ἤγουν τὴν ἐκπεμφθεῖσαν ὑποδεχομένη, [1]) οὐκ αὐτὴ πόμπιμος οὖσα.

V. 840. *ΠΛΑΓΑΝ*. τὴν πληγήν, φησί, τὴν τῶν τέκνων καὶ τὸν φόνον μὴ προπετῶς δράσῃς, [2]) ἀλλὰ πρότερον μεθ᾽ ἡμῶν ἢ ἄλλων τινῶν σκέψαι, εἰ τοῦτο δρᾶσαί σε χρή.

9) κειμένη. Sic Flor. 6. 15. quemadmodum Barn. corr. vulgatum κειμένοις. Iidem paulo post: τῶν προτέρων δὲ διαζευκτικῶν συνδέσμων τῷ ἢ — — ἐξ. προστεθέον i. e. προσθετέον.

10) εἰκῇ e coniectura scripsi. Junt. Basil. εἰκεῖ. Barn. Musgr. ἐκεῖ, Flor. 6. ἔχει. Ex hoc codice deinde scripsi αἰνίξηται pro ἐνδείξηται, τὴν ὑπερβ. pro καὶ ὑπερβ.

1) ὑποδεχομένη. Sic Flor. 6. 15. pro ἐπιδεχ. In Flor. 10. simile scholion est: ἡ τὴν ἐκπ. δεχομένη, οὐκ αὐτὴ ἐκπέμπουσα ἡ χώρα.

2) δράσῃς Barn. pro δρώσῃς. Paulo ante τὴν τῶν τ. habet Flor. 6. pro τῶν τ. et in fine δρᾶσαι σε χρή pro δρᾶσαι σ᾽ ἐχρῆν. εἰ τοῦτο est ex emend. Barn. pro εἰς τοῦτο.

V. 845. *ΠΟΘΕΝ ΘΡΑΣΟΣ*. τίνι λογισμῷ χρησαμένη, τουτέστι τίς σε ὁ τῶν πάντων πείσας τοσοῦτον θράσος ἐνθεῖναι τῇ σαυτῆς ψυχῇ, ἢ τῇ δεξιᾷ ὁπλιζομένῃ κατὰ τῶν φιλτάτων παίδων παρεσκεύασεν. [3])

V. 847. *ΚΑΡΔΙΑι ΤΕ ΛΗΨΗι*. ἀντὶ τοῦ κατὰ τὴν σαυτῆς καρδίαν καὶ τὸν λογισμὸν προσλήψῃ, σχήσεις. [4])

V. 853. *ΤΕΓΞΑΙ ΧΕΙΡΑ ΦΟΝΩι*. τὸ ἑξῆς, φόνου χεῖρα φονίαν. εὖ οἶδα, φησὶ, ὅτι οὐ καρτερήσεις τῇ ἐργάσει τοῦ φόνου, τέγξαι, μολύναι, τὴν χεῖρα αἵματι τῶν παίδων γονυπετούντων σε.

V. 855. *ΗΚΩ ΚΕΛΕΥΣΘΕΙΣ*. ἥκω, φησὶν, ὑπὸ σοῦ κελευσθείς· καὶ γὰρ οἶδα δυσμενῆ σε, ὅμως τούτου οὐκ ἂν ἁμάρτοις τοῦ ἐμὲ ἐλθεῖν. ἰδοὺ, φησὶ, καίπερ δυσμενῶς ἔχουσα πρὸς ἐμὲ τυγχάνεις τῆς ἐμῆς παρουσίας, καὶ κελευούσης [5]) οὐκ ἀπείθησα.

V. 859. *ΤΑΣΔ᾽ ΕΜΑΣ ΟΡΓΑΣ ΦΕΡΕΙΝ*. αἰτοῦμαι, φησὶ, ἃς πεποίημαι πρὸς σὲ μετ᾽ ὀργῆς ὕβρεις, ῥαδίως φέρειν, μὴ μνησικακεῖν ὑπομιμνησκόμενον τῆς πρότερον ἡμῶν φιλίας, [6]) καὶ ὧν ἐπράξαμεν πρὸς ἀλλήλους εὐεργεσιῶν.

V. 861. *ΕΓΩ Δ᾽ — ΕΛΟΙΔΟΡΗΣΑ*, ἐγὼ ἐμαυτῇ διὰ λόγων ἐπετίμησα. [7])

V. 868. *ΠΑΣΧΩ*. κακοπαθεῖν βούλομαι. Flor. 10.

V. 869. *ΟΥΚ ΕΙΣΙ ΜΕΝ ΜΟΙ*. ταῦτα, φησὶ, πρὸς ἐμαυτὴν διείλεγμαι, ὦ Ἰάσον, ὅτι παῖδας ἔχω τοὺς ἐκ σοῦ, καὶ οὐ δεῖ με λυπεῖσθαι τῷ νυνὶ γάμῳ· εἶθ᾽ ὅτι καὶ φυγάδες ἐσμὲν ἐκβεβλημένοι τῆς Θεσσαλίας, καὶ διὰ τοῦτό μοι δεήσει τὴν ἐνταῦθα διατριβὴν ἀσπάζεσθαι, ἔρημον οὖσαν φίλων. ὑποκρίνεται δὲ νῦν, καὶ μετ᾽ εἰρωνείας ταῦτα λέγει.

3) παρεσκεύασεν pro παρασκευάσαι scripsi e Flor. 6. Idem supra σε τῶν πάντων πείσει.

4) Barn. dedit: προσλήψῃ. Σχήσεις] παύσεις.

5) Flor. 6. κελευούσῃ.

6) Flor. 6. τῆς προτέρας ἡμῶν συνηθείας.

7) Haec in medio scholio sq. οὖσαν φίλων et ὑποκρίνεται δὲ νῦν legebantur.

V. 881. *ΠΑΡΙΕΜΕΘΑ.* παυόμεθα, παραπεμπόμεθα, οἷον παραιτοῦμαι, συγχωρῶ.

V. 888. *ΟΙΜΟΙ ΚΑΚΩΝ.* τοῦτο ἠρέμα καὶ καθ' ἑαυτὴν, ὡς ἐννοοῦσα τὴν ἀπήνειαν τοῦ φόνου. φεῦ μοι, φησὶ, τῶν κακῶν, ὡς ἀλγῶ τὴν ψυχὴν, ἐννοοῦσα τὸ κεκρυμμένον ἐν τῇ ἐμῇ ψυχῇ κακόν. λέγει δὲ τὸν τῶν παίδων φόνον. ἀπὸ δὲ τούτου φαίνεται τὸ μὴ κατὰ προαίρεσιν αὐτὴν ὁρμᾷν ἐπὶ τὸν φόνον, [8] ὅπου γε περιαλγεῖ [τὴν ἐμὴν ψυχὴν] τῷ πάθει, ἀλλὰ διὰ τὸ προτεθυμῆσθαι ἀμύνασθαι τὸν Ἰάσονα. δύναται δὲ καὶ εἰς ἐπήκοον τοῦ Ἰάσονος λεγόμενον πρὸς τοῦτον, ὅτι ἀγωνιῶ καὶ πάνυ τετάραγμαι, ἐκεῖνο ἐνθυμουμένη τῶν κεκρυμμένων καὶ ἀδήλων ἀνθρώποις πραγμάτων, εἰ ζήσονται οὗτοι σὺν ἡμῖν πολὺν χρόνον, ὡς ἕτερον μὲν αὐτὴν νοεῖν, ὅπερ ἔμελλε δρᾷν, ἑτέρως δὲ ἐκδέχεσθαι τὸν Ἰάσονα, ὅτι ἄρα ἄδηλα τὰ κατ' ἀνθρώπους κεκρυμμένα.

V. 889. *ΩΣ ΕΝΝΟΟΥΜΑΙ.* οὐκ ἀναγκαῖον ἦν ταῦτα λέγειν· φαντασίαν γὰρ παρέχει τῷ Ἰάσονι ὡς κακατεχνοῦσα. ἀλλ' ἕνεκα τῶν κακῶν ἀνθρώπων τὰ τοιαῦτα παρεγχωρεῖ [9] λέγειν.

V. 890. *ΑΡ', Ω ΤΕΚΝ', ΟΥΤΩ ΚΑΙ ΠΟΛΥΝ ΖΩΝΤΕΣ ΧΡΟΝΟΝ.* καὶ τοῦτο κατὰ διπλῆν ἔννοιαν, ἣν ὁ Ἰάσων ὑπολαμβάνει οὐχ' ὑγιῶς, καὶ ἣν αὐτὴ κρύπτει ἀληθεύουσα. *ΑΡ', Ω ΤΕΚΝ'.* διὰ τὴν κοινὴν ἁπάντων τύχην λέγει ταῦτα. Flor. 10.

V. 892. *ΩΣ ΑΡΤΙΔΑΚΡΥΣ.* ἀντὶ τοῦ προςφάτως δακρύουσα. χρὴ δὲ νοεῖν, ὅτι ἐδάκρυσεν μὲν ἀλγοῦσα τὴν ψυχὴν, ὅτι πρὸς τοῦτο τῆς τύχης κατήντησε, καὶ νῦν ἀναγκάζεται ταῦτα [10] δρᾷν. ὁ δὲ Ἰάσων ᾤετο αὐτὴν δακρύειν, οἰκτείρουσαν τὰ παιδία ἐπὶ τῷ τοῦ πατρὸς ἐστερῆσθαι.

V. 893. *ΧΡΟΝΩι ΔΕ ΝΕΙΚΟΣ.* διὰ πολλοῦ, φησὶ, χρόνου τῆς πρὸς τὸν πατέρα ὑμῶν φιλονεικίας ἀποστᾶσα,

8) Verba λέγει δὲ τὸν — — — ἐπὶ τὸν φόνον e Flor. 6. accesserunt, leviter mutata: scriptum enim erat λέγει δὲ τούτων παίδων φ. Verba τὴν ἐμ. ψ. post τετάραγμαι transponenda videntur.

9) Flor. 6. παραχωρεῖ.

10) ταῦτα e Flor. 6. adieci.

καὶ νῦν διαλλασσομένη, [1] πλήρης γέγονα δακρύων. *ΧΡΟΝΩι,* μόλις. Fl. 10.

V. 899. *ΠΑΡΕΜΠΟΛΩΝΤΙ.* πιθανῶς κέχρηται τῇ τροπικῇ λέξει, ἐμφαίνων αὐτὸν κέρδους ἕνεκα καὶ τοῦ τοὺς ἐκ Μηδείας παῖδας ὠφελῆσαι, τοῦτον [2] ὡς πραγματευσάμενον ἑαυτῷ τὸν γάμον. τὸ γὰρ παρεμπολᾷν ἀντὶ τοῦ κερδαίνειν τίθεται, οἷον ἄλλοις γάμοις χρωμένῳ παρὰ τοὺς ὑπάρχοντας. ἢ τὸ πόσει ἀντὶ τοῦ πόσιος, δοτικὴ ἀντὶ γενικῆς. παρεμπολοῦντος δὲ ἀντὶ τοῦ ὠνουμένου. πέφυκε γὰρ, φησὶν, τὸ θῆλυ γένος δυςμενῶς ἔχειν τῷ ἀνδρὶ, ἕτερον, ὥςπερ εἰπεῖν, ἐμπορευομένῳ καὶ περιποιουμένῳ γάμον ἑαυτῷ, οἷον ἄλλοις χρωμένῳ γάμοις παρὰ τοὺς ὑπάρχοντας. ἰδίως οὖν εἴρηκε [3] πόσει ἀντὶ τοῦ πόσιος. οἱ δὲ ὑποκριταὶ ἀγνοήσαντες γράφουσιν, ἀντὶ τοῦ πόσει ἐμοῦ, ὅπερ οὐ δεῖ.

V. 901. *ΑΛΛΑ ΤΩι ΧΡΟΝΩι ΒΟΥΛΗΝ.* ἀλλὰ νῦν ὥςπερ ἐκ μετανοίας τὸ κάλλιστον αὐτῇ βουλεύῃ. τὸ δὲ ἑξῆς· ἔγνως δὲ τῷ χρόνῳ τὴν νικῶσαν βουλήν. ὁ δὲ ἀλλὰ ἀντὶ τοῦ καὶ, τουτέστι καὶ τὴν νικῶσαν βουλὴν ἔγνως τῷ χρόνῳ. λέγει δὲ πεπαῦσθαι αὐτὴν τῆς πρὸς αὐτὸν [4] ὀργῆς.

V. 906. *ΤΑ ΠΡΩΤ' ΕΣΕΣΘΑΙ.* τὰ πρωτεῖα ἀπενέγκασθαι καὶ βασιλεύειν Κορίνθου ἅμα τοῖς ἐκ Γλαύκης τικτομένοις ὑμῖν ἀδελφοῖς. τὸ δὲ ἔτι κατ' ἐπίτασιν, οἷον ἔτι [4b] μᾶλλον ὑμᾶς διαπρέψειν. συναπτομένους βασιλικῷ γένει, ἢ ὅσης ὑμῖν ἀξίας μετῆν ἐξ ἐμοῦ μόνου

V. 911. *ΑΥΤΗ ΤΕ ΧΛΩΡΟΙΣ.* πάλιν εἰς τὴν αὐτὴν ἔννοιαν ταῦτα. [5] ἔδει δὲ αὐτὴν μηδὲ κλαίουσαν εἰςά-

1) est emend. Barn. pro διαλλασσομένης.

2) Interpunctionem e Flor. 6. 15. mutavi, pro ὠφελῆσαι τοῦτον, ὡς. Ita αὐτὸν et τοῦτον e more optimorum scriptorum (vid. Gramm. gr. §. 467. 2.) ἐκ παραλλήλου posita sunt. Codd. etiam ἐκφαίνων et ὠφελήσειν. In sqq. legebatur ἀλλὰ γάμοις χρωμένου. Correxit Barnes. Florr. 6. χρωμένου, 15. χρωμένοις habent.

3) εἴρηκε. Sic Flor. 6. 15. pro εἴη. Cod. 6. etiam paulo ante ἐμπορευομένων καὶ περιποιουμένων γ. ἑαυτῶν, οἷον ἄ. χρωμένου γ.

4) αὐτόν. Sic Florr. 6. 15. pro αὐτοῦ.

4b) Sic Heath pro ἐπὶ μᾶλλον.

5) ταῦτα additum e Flor. 6. et mox οὐ γὰρ ante οἰκτεῖον ex

γεσθαι· οὐ γὰρ οἰκεῖον τῷ προσώπῳ τούτῳ· ἀλλ' ἐκφέρεται τῇ ὀχλικῇ φαντασίᾳ, ποιήσας κλαίουσαν καὶ συμπάσχουσαν. ἀπιθάνως γὰρ τὴν τοιαύτην διαχειριζομένην τὰ τέκνα εἰςάγει. ἄμεινον δὲ Ὅμηρος, (Od. τ', 211.) ὀφθαλμοὶ δ' ὡςεὶ κέρα ἕστασαν.

V. 914. *ΟΥΔΕΝ ΤΕΚΝΩΝ ΤΩΝΔΕ.* δι' οὐδὲν, φησὶ, δακρύω ἕτερον, ἐννοουμένη δὲ, πῶς ἕξουσι τύχης οἱ παῖδες, ἀναχωρησάσης ἐμοῦ.

V. 916. *ΔΡΑΣΩ ΤΑΔ'*, θαῤῥήσω σοι. Fl. 10.

V. 917. *ΓΥΝΗ ΔΕ ΘΗΛΥ ΚΑΠΙ.* ἀσθενὲς, φησὶ, τὸ γυναικεῖον πέφυκε γένος πρὸς τὰς καταλαμβανούσας συμφορὰς καὶ ἕτοιμον [5b]) εἰς δάκρυα.

V. 919. *ΕΤΙΚΤΟΝ ΑΥΤΟΥΣ.* σύγγνωθί μοι, φησὶ, δακρυούσῃ. Ἄλλως. νῦν δὲ, ὅτε ἐθάρσουν τοὺς παῖδας τὸ ἀσφαλὲς ἔχειν τοῦ ζῆν, εἰς τοῦτο παρελθόντας ἡλικίας καὶ τῆς ἐν βρέφεσιν ἐπισφαλοῦς ἀνατροφῆς ἀπαλλαγέντας, καὶ λοιπὸν ἐσεμνυνόμην παῖδας ἡβῶντας ἔχειν, τότε δι' ἕτερον ἀγωνιῶ, εἰ τὸ ἀσφαλὲς αὐτοῖς τῆς σωτηρίας ὑπάρξει, ὑπὸ μητρυιᾶς γινομένοις. τοῦτο γὰρ ἐμφαίνει.

V. 920. *ΕΙΣΗΛΘΕ Μ' ΟΙΚΤΟΣ.* ἐν γὰρ τῇ βραχείᾳ ἡλικίᾳ ἐν πλείονι ἀδείᾳ ζωῆς εἰσὶν οἱ ἄνθρωποι.

V. 924. *ΚΑΜΟΙ ΤΑΔ' ΕΣΤΙ ΛΩΣΤΑ.* ἀντὶ τοῦ καλῶς ἔχειν κρίνω, μετὰ γνώμης ὑμῶν [6]), σοῦ τε καὶ τοῦ Κρέοντος καὶ τῆς τούτου θυγατρὸς, οἰκεῖν τὴν Κόρινθον. ἢ οὕτως, κἀμοὶ αὐτῇ συναρέσκει.

V. 931. *ΣΥ Δ' ΑΛΛΑ ΣΗΝ.* τὸ ἑξῆς· ἀλλὰ τὴν σὴν [7]) γυναῖκα κέλευσον αἰτήσασθαι τοῦτο παρὰ τοῦ πατρὸς, τὸ τοὺς παῖδας μὴ ἀπελαθῆναι τῆς Κορίνθου.

V. 934. *ΕΙΠΕΡ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.* ἀντὶ τοῦ φιλάνδρων, οἷον εἴπερ φίλανδρός ἐστι, ταῦτά [8]) σοι πεισθήσεται.

eodem et 15. Pro μηδὲ κλαίουσαν Cod. 6. μηδὲ μέλλουσαν. Mox pro ἐκφέρεσθαι scripsi ἐκφέρεται, nim. poëta.

5b) Sic Flor. 6. 15. pro ὡς ἕτοιμον.

6) ὑμῶν. Sic Flor. 6. 15. ut iam coni. Heath pro ὑμνῶν.

7) σὴν addunt Flor. 6. 15.

8) Flor. 6. 15. πάντα.

V. 936. *Α ΚΑΛΛΙΣΤΕΥΕΤΑΙ.* ἅπερ προτιμᾶται καὶ κάλλιστα νομίζεται τῶν νῦν δώρων παρὰ τοῖς ἀνθρώποις. τὸ δὲ πολὺ πρὸς τὸ καλλιστεύεται· ἢ πολὺ ἀντὶ τοῦ πάνυ.

V. 939. *ΑΛΛ' ΟΣΟΝ ΤΑΧΟΣ.* ἀλλ' ὅσον οὐδέπω, φησὶ, δεήσει τῶν θεραπόντων τινὰ ἅμα τοῖς παιδίοις ἀποκομίζειν τὰ δῶρα τῇ Γλαύκῃ.

V. 944. *ΕΚΓΟΝΟΙΣΙΝ ΟΙΣ.* ἤτοι ἀντὶ τοῦ γονεῦσιν, ἢ τοῖς ἑαυτοῦ μὲν ἐκγόνοις, τουτέστι παισὶν, ἵνα τοῦτο λείπῃ.

V. 945. *ΦΕΡΝΑΣ.* φερνὴ ἡ προίξ. [9]) λάβετε, φησὶ, τὴν ἐμὴν φερνὴν, ἣν εἰςενεγκάμην τῷ πατρὶ ὑμῶν, καὶ ἀποκομίζετε τῇ νύμφῃ.

V. 947. *ΟΥΤΟΙ ΔΩΡΑ.* τοῦτο διπλῆν ἔχει τὴν ἔννοιαν, μίαν μὲν, ἣν ὁ Ἰάσων ἐκδέχεται, ὅτι οὐκ ἀπόβλητα αὐτῇ τὰ δῶρα, ἀλλὰ θαυμαστὰ, ἑτέραν δὲ, ἣν αὐτὴ κρύπτει, ἀντὶ τοῦ οὐ γελάσει τὸ δῶρον ὡς ἀσθενὲς, ἀναιρήσει γὰρ αὐτόν.

V. 951. *ΕΙΠΕΡ ΓΑΡ ΗΜΑΣ.* εἴπερ, φησὶ, τῷ ὄντι πᾶσα γυνὴ ἡμᾶς τοὺς ἄνδρας ἀξιοῖ λόγου τινὸς κρίνειν, προτιμήσει καὶ χρημάτων τὸ πείθεσθαι τῷ ἀνδρί· ἢ ἰδίᾳ νοητέον [10]) ἐπὶ τῆς Γλαύκης, εἴπερ με τῷ ὄντι στέργει ἡ γυνὴ, καὶ ἄνευ τοῦ λαβεῖν τὰ δῶρα πεισθήσεται.

V. 955. *ΚΕΙΝΗΣ Ο ΔΑΙΜΩΝ.* ἀντὶ τοῦ ἡ εὐδαιμονία, τουτέστιν ἐκείνῃ καιρὸς εὐδαιμονεῖν.

V. 956. *ΝΕΑ ΤΥΡΑΝΝΕΙ.* ἀντὶ τοῦ ἡ Γλαύκη, φησὶ, νέα οὖσα τὴν ἡλικίαν ἄρχει καὶ κρατεῖ. ἐπιπληκτικῶς δὲ τοῦτο, ὡς τοῦ Ἰάσονος διὰ τὸ νέον τῆς ἡλικίας προτετιμηκότος τὴν Γλαύκην.

V. 957. *ΨΥΧΗΣ ΑΝ ΑΛΛΑΞΑΙΜ'.* ἀντὶ τοῦ

9) Legebatur φερνήτης) ἡ προίξ. Corr. Barn. Flor. 6. 15. φερνή τις ἐστιν ἡ προίξ. Paulo post legebatur ἀποκομίζεται, quod correxit Barn.

10) Additum legebatur καὶ, νοητέον καὶ ἐπὶ τῆς Γλ. quod auctoritate Florr. 6. 15. delevi.

ἐλοίμην ἂν καὶ ἀποθανεῖν, ὑπὲρ τοῦ μὴ τοὺς παῖδας ἀπελαθῆναί [1]) μου. καὶ τοῦτο δὲ κατ' εἰρωνείαν.

V. 961. *ΚΟΣΜΟΝ ΔΙΔΟΝΤΕΣ.* καὶ τοῦτο πιθανὸν τὸ παρεγγυᾶσθαι τοῖς παισὶν ἐντελλομένην ἐκείνην αὐτῇ διδόναι, ὑπόληψιν ἔχουσαν φαρμακίδος.

V. 965. *ΝΥΝ ΕΛΠΙΔ.* ἀντὶ τοῦ οὐκέτι μοι ἐλπίδες τοῦ σώζεσθαι τοὺς παῖδας. Fl. 6. 15.

V. 970. *ΘΗΣΕΙ ΤΟΝ ΑΙΔΑ.* θάνατον, φησὶ, μᾶλλον περιθήσεται ἢ κόσμον.

V. 972. *ΑΥΓΑ ΠΕΠΛΩΝ.* τὸ ἑξῆς· αὐγὰ καὶ χάρις ἀμβρόσιος πέπλων πείσει περιθέσθαι [2]) χροῒ χρυσεότευκτον στέφανον.

V. 974. *ΝΕΡΤΕΡΟΙΣ.* ἀντὶ τοῦ παρὰ τοῖς νερτέροις καὶ τοῖς κατοιχομένοις αὐτὴν κοσμήσει ταῦτα τὰ δῶρα. νυμφοκοσμῆσαι δέ ἐστι τὸ τὴν νύμφην κοσμῆσαι. νυμφοκοσμήσει οὖν [3]) ἀντὶ τοῦ νυμφευθήσεται.

V. 975. *ΕΡΚΟΣ,* ὄλεθρον. Fl. 10.

V. 979. *ΣΥ Δ', Ω ΤΑΛΑΝ.* τοῦτο πρὸς τὸν Ἰάσονα ἀποτείνει.

V. 980. *ΚΗΔΕΜΩΝ* δὲ παρὰ τὸ κῆδος, ἀντὶ τοῦ γαμβρέ. σὺ δὲ, φησὶν, ὦ ἐπ' ὀλέθρῳ γενόμενε [4]) νυμφίε τῆς Γλαύκης, καὶ ἐπιγαμβρίαν οὐκ εὐτυχῆ ταύτην πρὸς τοὺς βασιλεῖς ἐσχηκὼς, ὄλεθρον τοῖς αὐτοῦ παισὶ καὶ τῇ νύμφῃ κατασκευάζεις, οὐ συνεὶς τὸ ἐπ' ὀλέθρῳ μηχάνημα. *Βιο*-

1) *ἀπελαθῆναι.* Sic Flor. 6. 15. pro *ἀποκτεῖναι.* Iidem *δὲ* addunt post *καὶ τοῦτο.* In sq. scholio Heath. *μηδὲ ἐκ.* recte.

2) Legebatur *παραθήσεται.* recte Flor. 6. *περιθήσεται.* at proximo superiore scholio Fl. 15. *παραθήσεται*, ubi Junt. Bas. *περιθήσεται.* Initio scholii legebatur *αὐτὰ πέπλων*] *τὸ ἑξῆς αὐτὰ χάρις.* quod idem est in Florr. 6. 15. Correxit Barn. *χρυσεότευκτον* pro *χρυσότ.* est e Florr. iisdem.

3) *οὖν* pro *δὲ* recepi e Florr. 6. 15.

4) *γενόμενε* Florr. 6. 15. pro *γινόμενε.* Ex iisdem in superiore scholio articulum ante *Ἰάσονα* addidi.

τὰν δὲ παισὶν ἀντὶ τοῦ τὴν ζωὴν [5]) τῶν παίδων. *ΚΗΔΕΜΩΝ*, κηδεστά. Fl. 2.

V. 983. *ΔΥΣΤΑΝΕ ΜΟΙΡΑΣ.* τουτέστι τοῦ πρέποντος. καὶ τοῦτο δὲ πρὸς Ἰάσονα ἀποτείνει. τί δὲ πρὸς τὴν Μήδειαν; ἵνα φονεύσῃς τὰ [6]) τέκνα σου. Τὸ δὲ *ΠΑΡΟΙΧΗι*, παρελθεῖν πεποίηκας, ὦ Ἰάσον, πολὺ μέρος τῆς θανατηφόρου μοίρας τῇ Γλαύκῃ, [7]) ὡς ἐγγὺς εἶναι τὸν θάνατον αὐτῆς, ἀφ' οὗ τὸν καιρὸν τοῦ θανάτου τῇ Γλαύκῃ συνήγαγες καὶ πλησίον εἶναι πεποίηκας, συγχωρήσας ὑπ' ἀνοίας ἀποκομισθῆναι τὰ δῶρα. *ΜΟΙΡΑΣ* δὲ τῆς θανατηφόρου φησίν. τὸ δὲ *ΟΣΟΝ* ἀντὶ τοῦ πολύ.

V. 984. *ΜΕΤΑΣΤΕΝΟΜΑΙ.* ἡ μετὰ ἀντὶ τῆς ἐπὶ, [8]) τουτέστι, στένω δὲ, καὶ ἐπὶ σοὶ ἄλγος ἔχω. μεθίσταμαι δὲ καὶ ἐπὶ τὸ σὸν ἄλγος, καὶ στένω τὴν σὴν τύχην, ἐφ' ᾗ τὴν ψυχὴν ἀλγεῖς. λέγει δὲ τὸ διημαρτηκέναι τοῦ Ἰάσονος.

V. 989. *ΑΦΕΙΝΤΑΙ,* συγκεχώρηται τοῖς τέκνοις ἐνταῦθα μεῖναι. Fl. 10.

5) *τὴν ζωήν.* Sic Florr. 6. 15. pro *τῇ βιοτῇ.* Vitium ortum videtur e varia lect. *βιοτὰν γρ. βιοτᾷ.* Elmsley. Mus. crit. Cant. V. p. 33. in schol. legendum suspicatur *βιοτᾷ δὲ π. ἀντὶ τοῦ τῇ βιοτῇ τοῖς παισίν*, et inde conficit, in Eurip. leg. *ὄλεθρον βιοτᾷ* et in antistr. *σὰ* delendum. In Euripide verum eum vidisse existimo, praesertim quum *ὄλεθρον* habeant Flor. 2. et Victor. *σὰ* autem cum Lasc. omittant Florr. tres. Sed ineptissimus sit Grammaticus, qui hanc explicationem addendam iudicet: *βιοτᾷ δὲ ἀντὶ τοῦ τῇ βιοτῇ.* In nostra lectione vis esse videtur in articulo, et grammaticus *ὀλ. βιοτ. προσάγ.* accepisse pro *τὴν ζωὴν ἀπολλύεις.*

6) *ἵνα φονεύσῃς τὰ τ. σου* e Flor. 6. 15. recepi pro *ἵ. φονεύσῃ τέκνα σου.* Iidem *τί δὲ πρὸς τ. Μ.* servant pro *τὸ δὲ πρ. τ. Μ.* quod Barn. invexit. Sed totum scholion corruptum videtur. Initio Junt. Bas. *καὶ τοῦτο πρὸς Ἰ. οὐ ποτείνει. δὲ* addunt Fl. 6. 15.

7) *τῇ Γλαύκῃ* additum e Flor. 6. 15. qui sub finem *ὑπ' ἀγνοίας* habent.

8) *ἀντὶ τῆς ἐπί* Flor. 6. 15. pro *ἀντὶ τοῦ ἐπί.* Iidem sequentia sic exhibent: *ἀντὶ τῆς ἐπί. καὶ τὸ σύν μοι, τουτέστι στ. δὲ καὶ ἐπὶ σοὶ, καὶ ἄλγος ἔχω. μεθ. δὲ καὶ ἐπὶ τὸ σὸν ἄ.* et denique *λέγει δὲ ἡμαρτηκέναι τοῦ Ἰ.*

V. 997. *ΞΥΝΩιΔΑ*, σύμφωνα. Fl. 10.

V. 998. *ΜΩΝ ΤΙΝ' ΑΓΓΕΛΩ ΤΥΧΗΝ.* ἡ μὲν Μήδεια ἐννοοῦσα τὸν [9]) ὅσον οὐδέπω μέλλοντα δι' αὐτὴν ἔσεσθαι φόνον τοῖς παισὶν, εἱστήκει κατεστυγνασμένη· ὁ δὲ παιδαγωγὸς ἐνόμιζεν αὐτὴν ἐφ' οἷς ἀπήγγειλε λυπεῖσθαι. ἆρ' οὖν, φησὶ, μὴ οὐ χρηστά σοι ἀπήγγειλα, καὶ ἐσφάλην, νομίσας εὐαγγελίσασθαι πρὸς σὲ ταῦτα;

V. 1002. *ΠΟΛΛΗ Μ' ΑΝΑΓΚΗ.* ὡς μὲν πρὸς τὸν πρεσβύτην, ὅτι [10]) καταλείψει αὐτὰ, ὡς δὲ πρὸς ἀλήθειαν, ὅτι φονεύσει αὐτά. λείπει δὲ τὸ ὀδύρεσθαι. ἀνάγκη, φησὶ, τοῖς παροῦσι κακοῖς κλαίειν· ὑπό τε γὰρ τῆς ἐμῆς ἀνοίας καὶ τοῦ παρὰ τῶν θεῶν χόλου τὰ κατ' ἐμὲ κακῶς διάκειται. ταῦτα δὲ λέγει, προπέτειαν ἑαυτῆς κατηγοροῦσα ἐπὶ τῇ τῶν δώρων ἀποστολῇ. ἀνάγκη γὰρ, εἰ ἔμελλεν ἡ Γλαύκη ἀπόλλυσθαι. καὶ αὐτῆς τὰ τέκνα ὑπ' αὐτῆς ἀναιρεῖσθαι, ἵνα μὴ ὑπὸ ἄλλου τοῦτο γένηται. αὕτη μὲν οὖν ἐπὶ τοῦτο μετανοεῖ, αὐτὸς δὲ ᾤετο αὐτὴν ὀδύρεσθαι, ὅτι ἔμελλε γενέσθαι φυγάς.

V. 1003. *ΕΜΗΧΑΝΗΣΑΜΗΝ*, πέμπουσα τὰ δῶρα τῇ Γλαύκῃ. Fl. 10.

V. 1004. *ΘΑΡΣΕΙ.* ἔτι θαρσεῖν ὀφείλεις. καὶ γὰρ εἰ καὶ φεύγειν μέλλεις τῇ τῶν παίδων ὑποστάσει καὶ ζωῇ, ὅμως ἰσχὺν ἔχει τὰ κατὰ σὲ, καὶ εὔελπις εἶ τούτοις πρὸς τὸ μέλλον συμβιῶναι. τὸ δὲ ἔ τ ι καὶ ἐπὶ τοῦ μέλλοντος κεῖται. τὸ οὖν κ ρ α τ ε ῖ ς ἀντὶ τοῦ νενίκηκας καὶ εὐτύχηκας τὸ ὅσον [1]) ἐπὶ τοῖς τέκνοις, ὡς εὔελπις εἶ πρὸς τὸ μέλλον.

V. 1005. *ΑΛΛΟΥΣ ΚΑΤΑΞΩ.* τὸν ἐσόμενον τῶν

9) τόν. Sic Flor. 6. 15. pro τό. Ex iisdem recepi δι' αὐτήν pro δι' αὐτόν, et post φόνον addidi τοῖς παισίν. Paulo post iidem ἐφ' οἷς ἀπήγγειλε pro ἐπήγγ.

10) ὅτι. Sic correxit Barn. vulgatum ὄντι. Emendationem confirmant Florr. 6. 15. Ex iisdem paulo post recepi λείπει δὲ τὸ ὀδ. pro τὸ δὲ τὸ ὀδ. et ὑπό τε γὰρ τῆς ἐμ. α. pro ὁπότε γὰρ τῆς ἐμ. α. pro quo Heath ὁπότε διὰ τῆς ἀ. Iidem mox ἀγνοίας – – – προπ. ἑ. καταγινώσκουσα, et in fine ὅτι φυγὰς αὐτὸς ἔμ. γίν. Pro προπετείας scripsi προπέτειαν.

1) τὸ ὅσον. Imo ὅσον τὸ ἐπὶ τ. τ.

παίδων φόνον πάλιν προσθύρεται, ἀσήμως δὲ ὑπὸ (leg. ὑπὲρ) τοῦ μὴ συνιέναι τὸν παιδαγωγόν. τὸ μὲν οὖν ἄ λ λ ο υ ς ἀντὶ τοῦ τούτους· τὸ δὲ κ α τ ά ξ ω ἀντὶ τοῦ πέμψω εἰς τὸν ᾅδην.

V. 1006. *ΟΥΤΟΙ ΜΟΝΗ ΣΥ.* ἡ μὲν ἔλεγεν, ὅτι, πρὶν εὐτυχῆσαι ὑπ' αὐτῶν, ἀλλοτρίους μου γενομένους τοὺς παῖδας πέμψω[2]) εἰς τὸν ᾅδην. ὁ δὲ παιδαγωγὸς τὸ κ α τ ά ξ ω νοεῖ ἀντὶ τοῦ ἀποπέμψω πρὸς Ἰάσονα ἠλλοτριωμένους μου τοὺς παῖδας, ἵν' ᾖ τὸ ἄ λ λ ο υ ς ἀντὶ τοῦ ἀλλοτρίους.

V. 1010. *ΣΦΩΝ ΜΕΝ ΕΣΤΙ.* τοῦ σ φ ῶ ν πλῆρες τὸ σφῶιν, τουτέστιν ὑμῶν τῶν δύο. τὴν μὲν πόλιν, φησὶ, τήνδε οἰκήσετε, ὦ τέκνα, καὶ τὸν οἶκον τοῦτον δι' αἰῶνος. λέγει δὲ ἀσήμως τὸν ᾅδην, καὶ πάντα τὰ ἑξῆς αἰνιγματωδῶς ὁμιλεῖ ὑπὲρ τοῦ μὴ αἰσθέσθαι τὸν παιδαγωγόν. τὸ δὲ ἐ ν ᾧ πρὸς τὸ ο ἰ κ ή σ ε τ ε συναπτέον· τουτέστιν ἐν τῷ ᾅδῃ οἰκήσετε, ἀπολιπόντες ἐμέ.

V. 1016. *ΕΥΝΑΣ ΑΓΗΛΑΙ.* Φρύνιχος ἀγῆλαι ἀντὶ εὔξασθαι. καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει (Pac. 393.), δ ι ὰ π α ν τ ὸ ς, ὦ δ έ σ π ο ι ν', ἀ γ α λ ο ῦ μ ε ν ἡ μ ε ῖ ς σ' ἀ ε ί. καὶ Ἕρμιππος Ἀρτοπώλισιν [3]), φ έ ρ ε ν ῦ ν ἀ γ ή λ ω τ ο ὺ ς θ ε ο ὺ ς ἰ ο ῦ σ' ἔ σ ω.

V. 1017. *ΑΥΘΑΔΙΑΣ*, ἀπονοίας. Fl. 10.

V. 1018. *ΑΛΛΩΣ*, ματαίως. Fl. 10.

V. 1019. *ΚΑΤΕΞΑΝΘΗΝ*, κατετάκην. Fl. 10.

V. 1028. *ΑΠΟΣΤΑΝΤΕΣ ΒΙΟΥ.* ἄλλου βίου λέγει τοῦ κατὰ τὸν ᾅδην, ὡς καὐτοῖς κατοιχομένοις [4]) οὔσης τινὸς ἑτέρας πολιτείας.

2) πέμψω. Sic Barn. pro πέμψει. Mihi etiam vv. ἀλλοτρίους μου γενομ. ab hoc loco aliena videntur.

3) Junt. Basil. ἀρτὸς πώλοισιν. Flor. 15. ἀρτοπώλιτι. Flor. 6. ἀρτοπώλιδι. Correxit Barn. prout hic idem locus citatur a Gramm. ap. Bekker. anecd. p. 328, 25. In Aristoph. legitur διαπαντὸς, ὦ δεσπότ', ἀγαλοῦμεν ἀεὶ, nisi quod Kuster. ἀγ. ἡμεῖς ἀεὶ, Gramm. Bekk. l. c. διαπ. ὦ πότνι' ἀγαλοῦμεν ἡμεῖς ἀεί. Cf. Toup. ad Suid. T. III. p. 12. sq. Florr. addunt: δηλοῖ καὶ τὸ τιμῆσαι· ἄγειν γὰρ τὸ τιμᾶν φασίν.

4) Flor. 6. κἀντοῖς καταχθονίοις. Quid illud κἀντοῖς s. καὐτοῖς i. e. καὶ αὐτοῖς sibi velit, non assequor. Fors. κἀν τοῖς.

V. 1032. *ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΟΜΜΑ.* πρὸς τὰς τοῦ χοροῦ λέγει. θέλει δὲ εἰπεῖν, ὅτι τὸν φόνον οὐκέτι μου ἡ ψυχὴ τολμᾷ, ἀλλὰ λύομαι ταῖς τῶν ὀφθαλμῶν χάρισιν, ἀτενιζόντων [5]) εἰς ἐμὲ τῶν φιλτάτων.

V. 1033. *ΧΑΙΡΕΤΩ ΒΟΥΛΕΥΜΑΤΑ.* λείπει τὸ σφάξαι τὰ τέκνα. καὶ ἐῤῥέτω, φησὶν, ὁ ἐπὶ τῷ σφάξαι με [6]) τὰ τέκνα κρατήσας λογισμός.

V. 1035. *ΤΙ ΔΕΙ ΜΕ ΠΑΤΕΡΑ.* ἀφίσταμαι, φησὶ, τοῦ φόνου τῶν παίδων. οὐ γὰρ ἵνα τὸν πατέρα τούτων λυπήσω [7]) τῷ θανάτῳ αὐτῶν, ὀφείλω ἐμαυτῇ διπλασιοῦν τὰ κακά. λέγει δὲ τὴν λύπην τὴν ἐπὶ τοῖς παισίν. ἢ οὕτως, σαφῶς εὔηθές ἐστιν ἐργαζομένην μὲν τὸν φόνον τοῖς φιλτάτοις ἐπὶ τῷ τὸν πατέρα λυπῆσαι, αὐτὴν διπλασίαν λύπην κτήσασθαι διὰ τῆς τούτων τελευτῆς· δοκοῦσι γὰρ αἱ μητέρες περιπαθέστεραι εἶναι ἐν ταῖς τῶν παίδων συμφοραῖς. θαυμάσαι δέ ἐστι τὸν ὑπερβάλλοντα θυμὸν, ὃν ἔχει κατὰ τοῦ Ἰάσονος ἡ Μήδεια, ὅτι, καίπερ προςδοκῶσα μειζόνως λυπηθήσεσθαι, ὅμως ὑπὲρ τοῦ λυπῆσαι τὸν Ἰάσονα, αἱρεῖται τούτους φονεύειν.

V. 1037. *ΟΥ ΔΗΤ᾽ ΕΓΩ.* ἔτι ἐν μετανοίᾳ ἐστίν· [8]) οὐκ ἂν ἐγὼ φονεύσαιμι, ἀλλὰ μεθείσθω με ὁ κρατήσας τοῦ φόνου λογισμός. γράφεται δὲ καὶ παύηται βουλευμάτων.

V. 1038. *ΚΑΙΤΟΙ ΤΙ ΠΑΣΧΩ.* ἐνταῦθα ὥςπερ ἀναζωπυροῦσα [9]) τῷ κατὰ Ἰάσονος θυμῷ, καὶ λαμβάνεται ἑαυτῆς, καὶ φησὶ, τί δὴ πέπονθα εἰς οἶκτον ἐκπεσοῦσα τῶν παίδων. οὐ γὰρ ἐμὸν καταισχύνειν ἐμαυτὴν, ἀφεῖσαν ἀτιμώρητον τὸν πάντων ἐμοὶ πολεμιώτατον Ἰάσονα, ἐξὸν φονεύουσαν τούτους λυπῆσαι τοῦτον. [10]) ἐχθροὺς οὖν λέγει ἀντὶ τοῦ ἐχθρὸν τὸν Ἰάσονα. τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ παρ᾽ Ὁμήρῳ, (Il. λ', 407. etc.) ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;

5) Sic Flor. 6. 15. prσ ἀνατενιζόντων.

6) Sic, ut edidi, Florr. 6. 15. Vulgo διὰ τὸ σφ. τὰ τ. καὶ ἐλθέτω φ. ὁ ἐπὶ τῷ φράξαι μου τὰ τ. κρατ. λογ.

7) λυπήσω Florr. 6. 15. pro νικήσω. Idem paulo post ἐργαζομένην μὲν τὸν θάνατον τοῖς φ. et ad finem ὑπὲρ τοῦ λυπεῖσθαι Ἰάσονα.

8) Vulgo, ὅτι μετάνοι᾽ ἐστιν. Quod dedi, est in Flor. 15. qui etiam mox μεθείσθω με ὁ κρ. pro μεθ. μοὶ οὐ κρ. Quod pro παύηται Barn. edidit παύσομαι, confirmari videtur cod. Flor.

9) Flor. 6. 15. ἀναζωπυρήσασα. Sed legendum τὸν κατὰ Ἰ. θυμόν. Tum pro ἐκπεσοῦσα iidem codd. ἐμπεσοῦσα — — — ἐμαυτήν pro ἑαυτήν.

V. 1042. *ΟΤΩι ΔΕ ΜΗ.* ᾧτινι [1]) δὲ, φησὶν, οὐκ εὐσεβὲς φαίνεται παρεῖναι τῷ φόνῳ τούτῳ, καὶ δέχεσθαι τοιαύτας θυσίας, οὗτος ἀπίτω. τοῦτο δὲ εἶπεν, ὡς ὄντων θεῶν τινῶν χαιρόντων ἀνδροφονίᾳ, οἷον Ἐριννύων, Ἄρεως, καὶ τινῶν ἑτέρων. Ὅμηρος, Ἆρες Ἄρες βροτολοιγέ. τῷ δὲ αὐτῷ μελήσει συναπτέον τὸ μὴ παρεῖναι.

V. 1044. *ΧΕΙΡΑ Δ᾽ ΟΥ ΔΙΑΦΘΕΡΩ.* πάλιν ἐνταῦθα λύεται πρὸς οἶκτον. ἔστι γὰρ μίμησις μητρὸς, οὐ προαιρέσει, ἀνάγκῃ δὲ τῷ τοὺς ἐχθροὺς ἀμύνασθαι τολμώσης φόνον κατὰ τῶν φιλτάτων. οὐκ ἂν, φησὶν, ἐγὼ μολύναιμι τῷ ἐξ ἐμοῦ παίδων αἵματι τὴν ἐμαυτῆς χεῖρα.

V. 1047. *ΕΚΕΙ*, ἐν Ἀθήναις. Fl. 10.

V. 1048. *ΜΑ ΤΟΥΣ ΠΑΡ᾽ ΑιΔΗΝ.* τοὺς καταχθονίους θεούς. [2]) *ΑΛΑΣΤΟΡΑΣ* δὲ, οὓς οὐκ ἔστι λαθεῖν. ἐπειδὴ δὲ συνεχῶς ὁρᾷ ἑαυτὴν νικωμένην τῷ πρὸς τοὺς παῖδας οἴκτῳ, ὅρκῳ φρικωδεστάτῳ κατακλείει ἑαυτὴν, πρὸς τὸ μηδὲν ἕτερον ἢ τὸν φόνον τῶν παίδων ἐξάπαντος δρᾶσαι. καὶ οὐκ ἂν ἐγὼ, φησὶ, καταλείψαιμι τοὺς ἐμοὺς παῖδας ὑπὸ τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν καθυβρίζεσθαι. λέγει ὑπὸ τῶν πρὸς γένους τῇ Γλαύκῃ.

V. 1050. *ΚΑΘΥΒΡΙΣΑΙ* δὲ λέγεται τὸ μετὰ αἰκίας τινὸς ἀνελεῖν. κἂν [2b]) ἐγὼ, φησὶ, μὴ φονεύσω τούτους, ἀλλ᾽ οἱ ἐχθροὶ πάντως ἀναιρήσουσιν. εἰ δὲ ἅπαξ χρὴ τούτους

10) λυπῆσαι τοῦτον addidi e Fl. 6. 15. Vulg. φον. τούτους μόνον. Heath. ἐχθρὸν pro ἐξόν. Ante τὸν π. ἐμοὶ πολ. e mea, ἐμαυτὴν ex Heathii coniectura scripsi pro τῶν π. ἐμὸν πολ.

1) ᾧτινι pro ὅτῳ, et paulo post τοιαύτας θυσίας pro τοιαύταις θυσίαις recepi e Florr. 6. 15.

2) θεούς addidi e Florr. ex iisdemque ad finem ἐμῶν interserui in vv. ὑπὸ τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν.

2b) Sic Heath pro καὶ ἐγώ.

ἀποθανεῖν, κάλλιον ὑφ' ἡμῶν ἀναιρεῖσθαι, ἵνα μὴ δοκοῖεν οἱ ἐχθροὶ τιμωρίαν ταύτην λαμβάνειν ἐξ ἡμῶν. *ΚΑΘΥΒΡΙΣΑΙ*, ἀνέχειν. Fl. 10.

V. 1051. *ΑΝΑΓΚΗ*, πέπρωται. Fl. 10.

V. 1054. *ΚΑΙ ΔΗ ΕΠΙ ΚΡΑΤΙ.* ταῦτα ἐκ τοῦ χρόνου ἀναλογιζομένη πρὸς ἐμαυτὴν λέγω. καὶ δὴ, φησὶ, ἡ μὲν Γλαύκη, ὡς εἰκὸς, ἐπὶ τῆς κεφαλῆς 3) ἔχει τὸν στέφανον, καὶ λοιπὸν ἐγγύς ἐστι τοῦ θανάτου.

V. 1056. *ΑΛΛ' ΕΙΜΙ.* μὴ μέλλωμεν ἥκειν ἐπὶ τὴν δυσχερεστάτην ὁδὸν τοῦ φόνου.

V. 1062. *ΤΑΔ' ΕΝΘΑΔΕ.* τὰ ἐν τοῖς ζῶσιν, τουτέστιν ὁ πατὴρ αἴτιος τοῦ μὴ σώζεσθαι ὑμᾶς.

V. 1063. *ΠΡΟΣΒΟΛΗ* δὲ περίπτυξις, ἢ ἀντὶ τοῦ πρώτη θέα. ἐν τῷ περιπτύσσεσθαι δὲ καὶ καταφιλεῖν ταῦτα λέγει.

V. 1070—1105. *ΠΟΛΛΑΚΙΣ ΗΔΗ.* πολλάκις, φησὶ, κατ' ἐμαυτὴν ἐλογισάμην, καὶ δι' ἀκριβεστέρων λογισμῶν προῆλθον αὐτὴ πρὸς ἐμαυτὴν ἁμιλλωμένη 4) καὶ ζητοῦσα, εἰ δυνατὸν καὶ τῇ γυναικείᾳ φύσει ἐρευνᾶν τὰ τοῦ βίου πράγματα, καὶ εἰδέναι, τί μὲν ἀνθρώποις καλὸν, τί δ' οὔ. καὶ λογισαμένη εὗρον, ὅτι μέτεστι γυναιξὶ σοφίας καὶ τῆς τῶν ἀνθρώπων πραγμάτων καταλήψεως, οὐ πάσαις, ἀλλ' ὀλίγαις, ὧν οὖσα μία καὶ αὐτὴ τυγχάνω, καὶ λογίζομαι τῶν ἀνθρώπων τοὺς ἀπείρους παιδοποιΐας πολλῷ προφέρειν καὶ ὑπερβάλλειν εὐτυχίᾳ τοὺς γεννήσαντας. ὅσοι μὲν οὖν τῶν κατὰ τὴν παιδοποιΐαν μόχθων ἐκτὸς εἰσὶν, εἴτε καλὸν, εἴτε λυπηρὸν 5) οἱ παῖδες, οὐκ ἴσασιν· οἱ δ' ἔχοντες ἀνάγκην τῆς περὶ τοὺς παῖδας ἐπιμελείας κατατρυχόμενοι διατελοῦσιν, πρῶτον μὲν ὅπως ἀγάγωσι τοὺς παῖδας κοσμίως σπουδάζοντες, δεύτερον δὲ καὶ πόθεν τούτοις χρημάτων πόρον καταλείψειαν, τρίτον ἐπὶ τούτοις οὐκ εἰδότες πότερον χρηστοῖς οὖσι τοῖς παισὶν ἢ πονηροῖς. τοῦτον δὲ τὸν τρόπον μοχθοῦσι τὸν χρόνον ἅπαντα. οὐ γὰρ εὐμαρὲς

3) ἐπὶ τῆς κεφαλῆς e Flor. 6. accesserunt.

4) ἁμιλλωμένη Florr. 6. 15. pro λογιζομένη.

5) εἴτε λυπ. suppeditarunt Florr.

συνιέναι τρόπον ἀνθρώπου, ὅπου γε τοὺς νομιζομένους εἶναι χρηστοὺς πονηροὺς πολλάκις ἐξαίφνης εὑρίσκομεν. ἓν δὲ πάντων τῶν κακῶν τελευταῖον βούλομαι πᾶσιν ἀνθρώποις ἐξειπεῖν· θῶμεν 6) γὰρ, ὅτι καὶ βίον αὐτάρκη τοῖς παισὶ κέκτηνται, καὶ εἰς ἀκμὴν ἡλικίας προῆλθον οἱ παῖδες, καλοί τε κἀγαθοὶ τὸν τρόπον ἐκβεβήκασιν· εἰ δὲ δὴ, τούτων οὕτως ἐχόντων, φθάσας ὁ δαίμων, πρὶν ὄνασθαι τῶν ἀγαθῶν, τούτους ἁρπάσει, πῶς ἔτι λυσιτελεῖ πρὸς τοῖς ἄλλοις τῶν ἀνθρώπων κακοῖς τοὺς παῖδας εὔξασθαι τοῖς θεοῖς παρασχεῖν λύπην ἄντικρυς ὄντας.

V. 1074. *ΜΟΥΣΑ ΚΑΙ ΗΜΙΝ.* ἀντὶ τοῦ φρόνησις, παίδευσις πρὸς τὸ δύνασθαι διακρίνειν τὰ ἀνθρώπινα. καὶ ἡμῖν οὖν, φησὶ, μοῦσα προσομιλεῖ σοφίαν χαριζομένη, πρὸς τὸ ἡμᾶς ἀποφαίνεσθαί τι περὶ τῶν τοιούτων. 7)

V. 1079. *ΚΑΙ ΦΗΜΙ*, τούτων μία οὖσα καὶ αὐτή. Fl. 10.

V. 1088. *ΟΡΩ ΜΕΛΕΤΗι.* τούτους, φησὶν, ὁρῶ τῇ περὶ τοὺς παῖδας ἐπιμελείᾳ συνεχεῖ 8) καταπονουμένους. *ΜΕΛΕΤΗι*, τουτέστι τῇ καθημερινῇ ἐπιμελείᾳ.

V. 1100. *ΔΑΙΜΩΝ ΟΥΤΟΣ.* τὸ δαίμων τῷ θανάτῳ συναπτέον· δαίμονα γὰρ τὸν θάνατον ὠνόμασεν· φροῦδος δὲ, ἐπεὶ ἄδηλος ἀνθρώποις ὁ θάνατος.

V. 1106. *ΤΥΧΗΝ*, τὴν τοῦ πράγματος ἀπόβασιν. Fl. 10.

V. 1109. *ΗΡΕΘΙΣΜΕΝΟΝ*, πνευματιῶντα. Fl. 10.

V. 1113. *ΛΙΠΟΥΣ' ΑΠΗΝΗΝ.* καταχρηστικῶς νῦν τὴν ναῦν ἀπήνην ὠνόμασεν· ἀπήνη γὰρ κυρίως ἡ ἅμαξα. ὄχον δὲ λέγει τὸ ὄχημα. ὁ δὲ νοῦς· εἴτε διὰ νεὼς, εἴτε δι' ὀχήματος, εἴθ' ὁπωσοῦν φεῦγε.

V. 1119. *ΤΙ ΦΗΣ, ΦΡΟΝΕΙΣ ΜΕΝ.* πῶς, φησὶν,

6) θῶμεν haud dubitanter scripsi pro δῶμεν, ut et mox εὔξ. τοῖς θεοῖς pro εὔξ. τοὺς θεούς. προῆλθον οἱ παῖδες est e Florr.

7) Flor. 6. 15. ἀποφ. τε περὶ τῶν ἀνθρώπων.

8) ἐπιμελείᾳ συνεχεῖ. Sic Florr. quum vulgo legeretur nihil nisi συνεῖχε.

εἶπας τοῦτο; ὅτι μὲν γὰρ κατὰ φύσιν φρονεῖς, καὶ οὐκ ἐξέστηκας, 9) δῆλον. θαυμάζω δὲ, πῶς οὐκ ἀγωνιᾷς ἀκού- σασα τὸν βασιλικὸν οἶκον διεφθάρθαι ὑπὸ τῶν σῶν φαρ- μάκων. ἢ κατ' ἐρώτησιν διενεκτέον τὸν λόγον· πῶς εἶπας τοῦτο; πῶς οὐχὶ μαίνεσθαί σε καὶ παραφρονεῖν ἄν τις νο- μίσειε, οὐκ ἀγωνιῶσαν ἐπὶ τούτῳ; ἵνα ὁ μὲν παρέλκῃ.

V. 1120. *ΗιΚΙΣΜΕΝΗ*, μαστιζομένη. αἰκίζω τὸ μαστίζω. Fl. 2.

V. 1122. *ΕΧΩ ΤΙ.* κἀγὼ, φησὶν, ἔχω πρὸς τὰς ἐπε- νεχθείσας μοι μέμψεις παρὰ σοῦ πρόφασιν εὔλογον ἀντεισά- γειν 10), δι' ἣν εὐλόγως δοκῶ μοι χαίρειν ἐφ' οἷς ἀπήγγει- λας· ἀλλὰ τέως μὴ σπεῦδε καὶ ἐπιχειρεῖν. αἰνίττεται δὲ τὸ αὐτὴν πρότερον ἠδικῆσθαι ὑπὸ τοῦ Ἰάσονος.

V. 1126. *ΕΠΕΙ ΤΕΚΝΩΝ ΣΩΝ.* ὡς εἴδομεν, φησὶ, τοὺς σοὺς παῖδας τὰ δῶρα προσφέροντας, ἐχάρημεν ἡμεῖς οἱ θεράποντες, οἵτινες ἐλυπούμεθα πρὸ τούτου, ἐννοοῦντες τὴν σὴν σκαιὰν τύχην. λέγει δὲ τὸ ἀπεζεῦχθαι τοῦ Ἰάσο- νος. ὡς οὖν, φησὶν, εἴδομεν τὰ δῶρα κομιζόμενα παρὰ 1) σοῦ, εὐφράνθημεν, ἐλπίσαντες ὑμᾶς πεπαῦσθαι τῆς ἔχθρας· ἐπεὶ καὶ πολὺς ἦν λόγος κατὰ τὴν οἰκίαν διαλελῦσθαι ὑμᾶς, καὶ τὴν προτέραν φιλονεικίαν εἰς φιλίαν μεταβεβληκέναι.

V. 1130. *ΕΣΠΕΙΣΘΑΙ*, φιλιοῦσθαι. Fl. 2.

V. 1133. *ΣΤΕΓΑΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.* τοὺς οἴκους, ἔνθα αἱ γυναῖκες διέτριβον αἱ ταλασιουργοῦσαι, μεθ' ὧν ἦν καὶ Γλαύκη ἐπισκοποῦσα τὴν ἐργασίαν. κἀγὼ οὖν, φησὶ, ὑπὸ πολλῆς χαρᾶς συνεισῆλθον 2) τοῖς σοῖς τέκνοις. λείπει δὲ ἡ εἰς, ἵν' ᾖ εἰς στέγας.

V. 1136. *ΠΡΟΘΥΜΟΝ ΕΙΧ' ΟΦΘΑΛΜΟΝ.* ἀντὶ

9) ἐξέστηκας Flor. 6. Vulgo ἐξέστησας. Mox idem κατ' ἐρώ- τησιν προσακτέον τὸν λόγον.

10) ἀντεισάγειν pro προσάγειν est e Flor. 6. qui mox etiam ἠδικῆσθαι pro ἀδικεῖσθαι.

1) παρὰ σοῦ Flor. 6. pro ὑπὸ σοῦ. Idem mox διαβεβλῆσθαι pro διαλελύσθαι.

2) συνεισῆλθον Flor. 6. pro συνῆλθον. Idem mox εἰς στέγας pro τέκνα, quod iam e coni. reposuit Barn.

τοῦ προθύμως καὶ ἥδιστα ἑώρα τὸν Ἰάσονα. ὡς δὲ εἶδε τούτους παρόντας, ἀπεστράφη τὸν Ἰάσονα, τὸ μητρυιᾶς μῖσος εἰς τοὺς προγόνους νοσήσασα.

V. 1140. *ΟΡΓΑΣ δὲ ΑΦΗιΡΕΙ*, ἀντὶ τοῦ μὴ ὀργί- ζεσθαι τοῖς παισὶ παρῄνει αὐτῇ, μὴ βδελύττεσθαι τούτους.

V. 1141. *ΛΕΓΩΝ ΤΑΔΕ.* αἱ δύο ἀρνήσεις ἀντὶ μιᾶς κεῖνται, τουτέστι μὴ δυσμενὴς τοῖς φίλοις ἔσο, ἀλλὰ παῦσαι τοῦ θυμοῦ 3) καὶ ἐπίστρεψον πρὸς αὐτοὺς τὰς ὄψεις.

V. 1146. *ΟΥΚ ΗΝΕΣΧΕΤΟ.* ἀντὶ τοῦ οὐκ ἠνέ- σχετο ἐν τοιαύτῃ καταστάσει μεῖναι, ἀλλὰ μετεβλήθη τῆς ἀγριότητος καὶ τοῦ θυμοῦ.

V. 1147. *ΠΑΝΤΑ*, τὸ εἶναι ὧδε τοὺς παῖδας. Fl. 10.

V. 1148. *ΜΑΚΡΑΝ ΑΠΕΙΝΑΙ.* οὕτω δὲ περιχα- ρὴς γέγονε τὸν κόσμον ἰδοῦσα, καὶ ἕρμαιον ἡγήσατο δῶρον, ὡς μὴ ἀναμεῖναι τὴν ἀπουσίαν τοῦ Ἰάσονος, ἀλλ' ἔτι πλη- σίον ὄντος τοῦ πατρὸς καὶ τῶν παίδων εὐθὺς λαβοῦσα πε- ριέθετο τὸν κόσμον. ἴσμεν δὲ, ὅτι αἱ γυναῖκες οὐκ ἐπὶ 4) παρουσίᾳ τῶν ἀνδρῶν κοσμοῦνται. αὕτη οὖν, φησὶν, ὑπερ- ησθεῖσα τῷ δώρῳ οὐ παρῃτήσατο, καὶ παρόντος τοῦ Ἰά- σονος περιθέσθαι τὸν κόσμον.

V. 1149. *ΗΜΠΕΣΧΕΤΟ*, περιεβάλλετο. Fl. 10.

V. 1151. *ΣΧΗΜΑΤΙΖΕΤΑΙ*, καλλωπίζει. Fl. 10.

V. 1152. *ΑΨΥΧΟΝ ΕΙΚΩ.* γράφεται προσβλέπουσα σώματος· ἄψυχον εἰκόνα φησὶ τὴν ἐν τῷ κατόπτρῳ φαι- νομένην μορφήν. Σώματος δὲ λέγει τῆς τῷ ὄντι ὄψεως. τὸ δὲ ἑξῆς· πρὸς τὴν ἄψυχον εἰκόνα τοῦ σώματος γελῶσα, τουτέστι χαίρουσα ἐπὶ τῇ ὑποπιπτούσῃ ἐν τῷ 5) κατόπτρῳ εὐμορφίᾳ. Ἄψυχον οὖν εἰκὼ τὴν εἰς τὸ ἔσοπτρον φαινο- μένην.

3) Sic Flor. 6. Vulgo deest articulus. Ex eodem in sequenti scholio καὶ ante τοῦ θυμοῦ inserui.

4) ἐπὶ Flor. 10. pro ἔτι.

5) ἐν τῷ κατ. e Flor. 6. dedi pro αὐτῷ κατ. Idem antea εἰκὼ pro μορφήν. Quae sequuntur ἄψυχον οὖν εἰκὼ — φαινομένην Barnes. post superiora φαινομένην μορφὴν transposuit.

V. 1154. ΑΒΡΟΝ, ἔνδοξον. Fl. 10.

V. 1162. Η ΠΑΝΟΣ ΟΡΓΑΣ. τοὺς ἐξαίφνης καταπίπτοντας ᾤοντο τὸ παλαιὸν οἱ ἄνθρωποι ὑπὸ Πανὸς μάλιστα καὶ Ἑκάτης καταπεπλῆχθαι τὸν νοῦν. ὁ δὲ νοῦς· καί τις τῶν θεραπαινῶν γεραιὰ πρότερον ἑωρακυῖα κατὰ στόμα προϊόντα τὸν ἀφρὸν, ἐκστρέφουσάν τε τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ νεκρούμενον λοιπὸν τὸ σῶμα, νομίσασα θεοῦ τινος εἶναι χόλον, ηὔξατο σωθῆναι 6) αὐτήν. εἶτα ὡς εὐχομένης ἐπέτεινε τὸ κακὸν, θρῆνον ἠφίει, ὡς λοιπὸν ἀπολλυμένης αὐτῆς. ΠΑΝΟΣ ΟΡΓΑΣ. τὰ πανικὰ δείματα, τουτέστι τὴν τῶν 7) αἰφνιδίων φόβων καὶ ταραχῶν αἰτίαν τῷ Πανὶ ἀνατιθέασιν.

V. 1163. ΑΝΩΛΟΛΥΞΕ, ἀντὶ τοῦ ηὔξατο, μετ' εὐχῆς ἐβόησε. Fl. 6. 10. ΠΡΙΝ Γ' ΟΡΑι, ἀντὶ τοῦ ἕως ἐθεάσατο, καὶ τὰ ἑξῆς. Fl. 6.

V. 1166. ΑΝΤΙΜΟΛΠΟΝ. ἀντίφθογγον, ἐναντίον τῇ εὐχῇ. οὐ γὰρ ταυτὸν μολπὴ καὶ θρῆνος.

V. 1167. ΕΥΘΥΣ Δ' Η ΜΕΝ, ἡ μὲν τῶν θεραπαινῶν πρὸς τὸν πατέρα ὥρμησεν τῆς Γλαύκης, ἀπαγγέλλουσα τὸ συμβὰν, ἡ 8) δὲ πρὸς τὸν Ἰάσονα.

V. 1171. ΗΔΗ Δ' ΑΝΕΛΚΩΝ. ἤδη δὲ ὡς καὶ ταχὺς βαδιστὴς τὸ ὑπέρμετρον ἑαυτοῦ κῶλον ἀνέλκων τῶν τερμόνων τοῦ δρόμου ἀνθήπτετο, [ὡς ταχὺς βαδιστὴς ἵππος,] τουτέστιν ἤδη ἡ ταχεῖα νόσος ὀξὺ καὶ ὑπέρμετρον ὑπερβαίνουσα τῶν μυελῶν αὐτῆς ἀνθήπτετο. ὁ δὲ νοῦς· ἤδη δὲ καὶ τὸ πῦρ τῶν ὀστῶν ἀνθήπτετο, ὡς ταχὺς βαδιστὴς ἵππος * ταχέως 9) ἀφίκηται εἰς τὸν καμπτῆρα. τέλος

6) σωθῆναι. Sic Flor. 6. pro αἰσθῆναι, et praeterea χόλον τοιοῦτον, ηὔξ. σ. Ex eodem in initio recepi τοὺς et οἱ ante ἄνθρωποι, tum λοιπὸν τὸ σῶμα pro λιπὼν τὸ σ. Idem ἐνστρέφουσαν pro ἐκστρέφουσαν.

7) Sic Flor. 6. pro δείματα οἱ μὲν τῶν ἀ. et in fine ἀνατιθεῖσαι.

8) ἡ δὲ est ex emend. Barnes. pro οἱ δέ.

9) Intercidisse videntur nonnulla, ut — — ἵππος, ἀνακουφίζων ἑαυτοῦ τὸν πόδα, ἵνα ταχ. ἀφίκ. In fine κῶλον οὖν ἔκπλ. e Flor. 6. dedi pro ἔκπλ. δέ. Ex eodem in initio addidi ὡς, ὡς καὶ ταχ.

δὲ σώματος τὰ ὀστᾶ. Ἄλλως. Ἐκ παραδείγματος ἔλαβε τὴν ἔννοιαν, δηλῶσαι βουλόμενος τὴν ὀξύτητα τοῦ κακοῦ. οὕτω δὲ ταχέως ἐνέμετο αὐτὴν τὸ πῦρ, καὶ οὕτως ὀξέως τῶν ὀστῶν αὐτῆς ἀνθήπτετο, ὡςὰν ὀξύτατος ἵππος ἀνακουφίζων ἑαυτοῦ τὸν πόδα, τουτέστι μεγάλοις καὶ ταχέσι πηδήμασι χρώμενος, ἵνα πρὸς τὸ τέλος ἀφίκοιτο τοῦ δρόμου, τουτέστι τὸν καμπτῆρα. τοῦ γὰρ σώματος τὸ τέλος τὰ ὀστᾶ εἰσιν, ὡς τοῦ δρόμου ὁ καμπτήρ. πλέθρον δέ ἐστι μέτρον γῆς. κῶλον οὖν ἔκπλεθρον μέγα πήδημα, καὶ ὑπερβαῖνον πλέθρου μέτρον.

V. 1172. ΤΑΧΥΣ ΒΑΔΙΣΤΗΣ. τὸ διάστημα λέγει τὸ γενόμενον αὐτῇ, 10) ἐξ οὗ ἄναυδος ἦν, μέχρις οὗ ἐφθέγγετο. ὅσην γὰρ δύναται τροπὴν καιροῦ ἔχειν ταχὺς δρομεὺς ἀπὸ βαλβῖδος ἀφεθεὶς μέχρι καμπτοῦ, τοσοῦτον καὶ αὐτὴ ἄναυδος ἦν.

V. 1175. ΕΠΕΣΤΡΑΤΕΥΕΤΟ, ἐπέκειτο. Fl. 10.

V. 1176. ΠΛΟΚΟΣ, στέφανος. Id.

V. 1177. ΝΑΜΑ, ῥύσιν. Id. ΠΑΜΦΑΓΟΥ, φθαρτικοῦ. Id.

V. 1182. ΑΡΑΡΟΤΩΣ, ἀσφαλῶς. Id.

V. 1183. ΣΥΝΔΕΣΜΑ, συμπλοκὰς, συνδέσεις. Id.

V. 1186. ΠΛΗΝ ΤΩι ΤΕΚΟΝΤΙ. λείπει 1) τὸ πᾶσι, τουτέστι πᾶσιν ἄλλοις σφόδρα δυςεπίγνωστος ἦν, πλὴν τῷ τεκόντι. μόνος γὰρ οὗτος ἐπεγίνωσκε τὴν Γλαύκην, ἐπείπερ ὀξύτερον κατενόησε τὴν κόρην. τὸ γὰρ οἰκεῖον πιέζει πάνθ' ὁμῶς· εὐθὺς δ' ἀπήμων κραδία κᾶδος 2) ἐπ' ἀλλότριον, Πίνδαρος (Nem. I, 82 sqq.).

V. 1191. ΓΝΑΘΜΟΙΣ ΑΔΗΛΟΙΣ. αἱ δὲ σάρκες,

10) τὸ γενόμενον αὐτῇ est e Flor. 6. pro τὸ γινόμ.

1) λείπει τὸ π. Sic Flor. 6. pro διὰ τὸ π. qui etiam habet σφόδρα δ' ἐπίγνωστος ἦν, πρὶν τῷ τεκ.

2) Flor. 6. κάλλος et ἐπαλλότριον una voce. E Pindaro addidi κραδία, ἐπ' ἀλλότριον autem non ausus sum mutare in ἀμφ' ἀλλ. quod in Pindaro legitur.

φησὶ, τῶν γναθμῶν κατέῤῥεον ὑπὸ τῶν ἀδηλοποιῶν φαρμάκων. δοτικῇ δὲ ἀντὶ γενικῆς κέχρηται. [3])

V. 1193. *ΤΥΧΗΝ ΓΑΡ ΕΙΧΟΜΕΝ.* ἀντὶ τοῦ ἡ δυςτυχία τῆς Γλαύκης καὶ τὸ περὶ ταύτην πάθος ἐπαίδευεν ἡμᾶς καὶ ἀπέτρεπεν. [4])

V. 1194. *ΣΥΜΦΟΡΑΣ δὲ ΑΓΝΩΣΙΑι*, ἤτοι ἀγνοῶν ἐκ φαρμακείας εἶναι τὸ πάθος καὶ τὴν εὐμετάδοτον αὐτοῦ φύσιν.

V. 1197. *ΚΥΝΕΙ*, κατεφίλει δὲ προςφωνῶν. Fl. 10.

V. 1199. *ΤΙΣ ΤΟΝ ΓΕΡΟΝΤΑ ΤΥΜΒΟΝ.* ὠμογέροντα [5]), τὸν πλησίον θανάτου ὄντα. τύμβους δὲ καλοῦσι τοὺς γέροντας, παρόσον πλησίον εἰσὶ τοῦ θανάτου καὶ τοῦ τάφου.

V. 1203. *ΠΡΟΣΕΙΧΕΘ᾽ ΩΣΠΕΡ ΚΙΣΣΟΣ.* προςεκεκόλλητο, περιεπλέκετο τοῖς πέπλοις αὐτῆς, ὥςπερ ὁ κισσὸς περιπλέκεται τοῖς περὶ αὐτὸν τυγχάνουσιν ἔρνεσιν.

V. 1206. *Η Δ᾽ ΑΝΤΕΛΑΖΥΤ᾽.* ἡ δ᾽ ἀντελαμβάνετο, ὡς δὴ προςδοκῶσα ἀπαλλαγῆναι τοῦ κακοῦ. *ΕΙ ΔΕ ΠΡΟΣ ΒΙΑΝ ΑΓΟΙ.* ὅτε δὲ, φησὶν, αὐτὸς ἑαυτὸν ἐβούλετο ἀναστῆσαι βίᾳ, ὁμοῦ καὶ τὰς σάρκας ἀπέσπα.

V. 1208. *ΑΠΕΣΤΗ* (sic) ἡμίφλεκτος. Fl. 10. *ΚΑΙ ΜΕΘΗΧ᾽*, καὶ ὕστερον ὑπὸ ὀδύνης ἀπέθανεν. Id.

V. 1211. *ΠΕΛΑΣ ΠΟΘΕΙΝΗ.* οἷον συμφορὰ ὄντες ποθεινὴ πρὸς δάκρυα καὶ θρῆνον κεῖνται, [6]) ἀντὶ τοῦ ἀξιοδάκρυτος συμφορὰ, οὓς ἄν τις ἰδὼν ποθήσειε δακρῦσαι, ἐλεεινοὺς ὄντας τῷ θεάματι.

V. 1212. *ΚΑΙ ΜΟΙ ΤΟ ΜΕΝ ΣΟΝ.* τὸ σὸν ἀντὶ τοῦ σύ. αὐτὴ, φησὶν, ἀφ᾽ οὗ ἤκουσας ἀρτίως λόγου ἐκ-

3) Flor. 6. δοτικὴ δὲ ἀντὶ γενικῆς γράφεται. Inde delevi τοῦ ante γεν., quod Barn. in τῆς mutavit.

4) Flor. 6. τὸ περὶ ταύτης π. et ἀπέστρεψεν.

5) ὠμογέροντα e Flor. 6. addidi.

6) Flor. 6. οἷον συμφορᾷ ὄντες ποθεινοὶ πρὸς δάκρυα καὶ τύμβον κεῖνται. Ex eo recepi ποθήσειε pro ποθήσει. δακρῦσαι pro δακρύσει iam Barn. correxit.

ποδὼν γενοῦ καὶ φυγέ. πειραθήσῃ γὰρ αὐτὴ τιμωρίας. τὸ οὖν λόγου ἀντὶ τοῦ ὑπὸ τοῦ λόγου [7]) καὶ ὧν σοὶ ἀπήγγειλα φρούδη γίνου. ζημίας δὲ ἀποστροφὴν τὴν ἀντανάκλασιν τῆς συμφορᾶς, ἧς δέδρακας, καταληψομένην σε. ὁ δὲ πᾶς νοῦς οὕτως· καὶ σὺ μὲν αὐτὴ ὑπὸ τοῦ ἐμοῦ λόγου πεισθεῖσα φεῦγε. εἰ γὰρ μὴ φύγῃς, τῇ πείρᾳ γνώσῃ καὶ ἐπαναστρεφομένην εἰς σὲ τὴν ζημίαν καὶ τὴν συμφοράν. ἢ οὕτως, τὸ κατὰ σὲ ἔξω τοῦ λόγου μοι ἔστω, ὅ ἐστι, τὸ κατὰ σὲ οὐκ ἐξεργάσομαι τῷ λόγῳ· αὐτὴ γὰρ γνώσῃ τὰ λοιπὰ ἐκ τῆς εἰς σὲ ἀνακυκλουμένης ζημίας.

V. 1213. *ΓΝΩΣΗι ΓΑΡ ΑΥΤΗ.* γράφεται καὶ γλώσσῃ, ἵν᾽ ᾖ τῇ ἑαυτῆς γλώσσῃ καὶ φλυαρίᾳ ὄψει ὅσον οὐδέπω τὴν καταληψομένην σε τιμωρίαν, εἰ μὴ συντόμως φύγῃς.

V. 1214. *ΤΑ ΘΝΗΤΑ Δ᾽ ΟΥ ΝΥΝ.* τοῦτο εἶπεν, ἐπεὶ τινὲς τῶν σοφῶν μεγάλα δύνασθαι τοὺς ἀνθρώπους ὑπέθεντο [8]) καὶ λογισμῷ δευτέρους εἶναι θεῶν. Ὅμηρος μὲν γὰρ Ὀδυσσέα καλεῖ Διῒ μῆτιν ἀτάλαντον, Πίνδαρος δὲ φησὶν οὕτως, (Nem. VI. 7 sqq.) ἀλλά τι προςφέρομεν ἔμπαν φυὰν, ἢ μέγαν νόον θνατοῖς. ἐγὼ οὖν, φησὶ, καὶ εἴ τισιν ἔδοξε τῶν σοφῶν ἐπᾶραι τὸ ἀνθρώπινον γένος, οὐ παραιτήσομαι σκιὰν ἀποφαίνειν τὰ κατὰ τοὺς ἀνθρώπους πράγματα.

V. 1218. *ΕΥΔΑΙΜΩΝ ΑΝΗΡ.* εὐδαίμονα δὲ καλεῖ τὸν ἄχρι τέλους ἀπείρατον κακῶν.

V. 1228. *ΣΧΟΛΗΝ ΑΓΟΥΣΑΝ*, διατριβὴν, βραδυτῆτα. πάλιν δὲ τῷ συνήθει σχήματι ἐχρήσατο, καὶ ἔστιν ἀντὶ τοῦ ἀγούσῃ. [9])

V. 1235. *ΠΡΟΣ ΒΑΛΒΙΔΑ.* βαλβὶς κυρίως ἡ τῶν

7) Verba ἀντὶ τοῦ ὑπὸ τοῦ λόγου e Flor. 6. addidi, e quo etiam supra scripsi ἀρτίως pro ἀρτίου. et mox ὧν σοι ἀπήγγ. quod iam dedit Musgr. pro ὢν ἀπήγγ. tum δέδρακας pro δέδρακε, καταληψομένην autem pro καταληψομένους e coni. Heathii.

8) ὑπέθεντο Flor. 6. pro παρέθεντο. In vss. Pind. Junt. Bas. ἀλλά τι προφέρομεν ἐπαμφυὰν — — νόου θνητοῖς. Flor. προςφ. ἔπ᾽ ἐμφυὰν — νόον θνατοῖς.

9) ἀγούσῃ Flor. 6. pro ἀλούσῃ Junt. Bas. quod Barn. mutavit in ἀλοῦσαν.

δρωμένων [10]) ἄφεσις. ἄγε δὴ, ὦ Μήδεια, πρὸς ἄφεσιν ὅρμα, καὶ ἀρχὴν δυςτυχοῦς βίου καὶ πράξεως ἐκτόπου. λέγει δὲ τοῦ φόνου τῶν παίδων.

V. 1236. *ΚΑΚΙΣΘΗιΣ*, μαλακισθῇς. Fl. 10.

V. 1241. *ΙΩ ΓΑ ΤΕ ΚΑΙ ΠΑΜΦΑΗΣ.* ὡς εἶδεν ὁ χορὸς, ὅτι πάντως ἔδοξε τῇ Μηδείᾳ φονεῦσαι τὰ τέκνα, καὶ ὥρμησε πρὸς τὴν πρᾶξιν, καὶ ὅτι δυςχερὲς ἦν αὐτῷ τὸ κωλῦσαι τοῦτο τὸ ἐγχείρημα, θεῷ δὲ μόνον τοῦτο, ἐπικαλεῖται τοὺς θεοὺς παρακλητικοῖς λόγοις εἰς τὸ κωλῦσαι αὐτὴν τῆς τοιαύτης τόλμης. καὶ Ἥλιον μὲν ἐπικαλεῖται ὡς πρόγονον Μηδείας, καὶ ὅτι πάντ' ἐφορᾷ καὶ [1]) πάντ' ἐπακούει, τὴν δὲ Γῆν, ὡς μέλλουσαν εἰςδέχεσθαι ταῖς μιαιφονίαις τὸ αἷμα.

V. 1242. *ΚΑΤΕΙΔΕΤΕ.* κατοικτείρατε, καὶ ἐλεήσατε ἀποβλέψαντες, καὶ προνοήσασθε, δι' οὗ τρόπου δυνατὸν αὐτὴν ἐπισχεθῆναι τοῦ φόνου τῶν παίδων.

V. 1245 sq. *ΓΟΝΑΣ ΕΒΛΑΣΤΕΝ.* ἀντὶ τοῦ ἐβλάστησαν, ἔφυσαν. ἐπεὶ ἡ Μήδεια μὲν ἔκγονος Ἡλίου, οὗτοι δὲ ἐκ Μηδείας. θεῶν δ' αἷμα γένος. ἐπεὶ οὖν φόβος ἐστὶ, τὸ θεῖον αἷμα ὑπὸ ἀνθρώπων πεσεῖν, καὶ σὺ αὐτὴν, Ἥλιε, τιμωρῆσαι.

V. 1249. *ΕΞΕΛ' ΟΙΚΩΝ.* τὸ ἑξῆς· ὑπέξελε τῶν οἴκων τὴν φονίαν τὴν Ἐριννὺν τῶν ἀλαστόρων. τάλαιναν δὲ Ἐριννὺν αὐτὴν φησὶ τὴν Μηδείας [2]) δαίμονα, οὐ τὴν Μήδειαν. ὑπείληπται γὰρ τῶν τοιούτων κακῶν αἰτία εἶναι ἡ Ἐριννύς. τάλαιναν δὲ τὴν ταλαίνας ποιοῦσαν.

V. 1251. *ΜΑΤΑΝ ΜΟΧΘΟΣ.* μάτην, φησὶν, ὑπὸ δαιμόνων πονηρῶν ἀπόλλυται τὰ τέκνα, μηδὲν πεποιηκότα. μόχθος δὲ τέκνων ὁ μοχθηρὸς βίος τῶν τέκνων. λέγει δὲ περιφραστικῶς τὰ κακὰ πάθη καὶ μοχθηρὰ πάθη. [3])

10) Imo δρομέων. In sqq. Flor. 6. δυςχεροῦς β. καὶ πρ. ἀτόπου.

1) πάντ' ἐφορᾷ καὶ addidi e Flor. 6. qui omittit verba ὡς πρόγ. Μηδ. Paulo ante Heath. θεοῦ δὲ μόνου τοῦτο. recte.

2) Μηδείας omittit Flor. 6. Leg. videtur τὴν φον. τὴν τάλαιναν Ἐρ. τῶν ἀλ. Ἐριννὺν δέ φησι τὴν Μ. δαιμ. et in fine τὴν τάλανας ποιοῦσαν.

3) πάθη. Sic Flor. 6. pro τέκνα.

V. 1254. *ΠΕΤΡΑΝ ΑΞΕΝΩΤΑΤΩΝ.* περιφραστικῶς τὴν Προποντίδα, παρόσον οἱ προςβάλλοντες τῷ τόπῳ κακῶς [4]) διατίθενται.

V. 1257. *ΦΟΝΟΣ* τῶν παίδων, *ΑΜΕΙΒΕΤΑ*, διαδέχεται τὸν χόλον. Fl. 10.

V. 1259. *ΑΥΤΟΦΟΝΤΑΙΣ.* τοῖς αὐτοχειρίοις. τούτοις σύμφωνα καὶ ἄξια τοῦ τολμήματος κακὰ παρὰ τῶν θεῶν ἐστι προςπίπτοντα. θέλει δὲ εἰπεῖν, ὅτι ἀξίως οἱ θεοὶ τούτους κολάζουσιν. ὁ δὲ νοῦς· χαλεποὶ οἱ φόνοι [5]) τοῖς αὐτοχειρίοις, τουτέστι χαλεπὸν μίασμα καὶ δυςέκνιπτον ὁ φόνος ὁ κατὰ τῶν ὁμογενῶν τοῖς τολμῶσιν αὐτόν. γράφεται δὲ καὶ συνῳδὰ, ὅ ἐστι τὸ ἑξῆς ξυνῳδὰ θεόθεν ἐπὶ δόμοις πιτνοῦντ' ἄχη. χαλεπὰ γὰρ βροτοῖς ὁμογενῆ μιάσματα ἐπὶ γαῖαν αὐτοφόνταις.

V. 1263 sqq. *ΑΚΟΥΕΙΣ ΒΟΑΝ.* τοῦτο πρὸς ἀλλήλας αἱ ἀπὸ τοῦ χοροῦ φασὶ πρὸς ἐρώτησιν. τὸ δὲ ὦ κακοτυχὲς γύναι ἰδίως πρὸς τὴν Μήδειαν ἀναπεφώνηται. τὸ δὲ παρέλθω δόμους πάλιν πρὸς ἀλλήλας κατ' ἐρώτησιν· [6]) τὸ δὲ ἀρήξειν φόνον δοκεῖ μοι τέκνοις κατὰ ἀπόφασιν.

V. 1266. *ΔΟΚΕΙ*, καλόν. Fl. 10.

V. 1268. *ΑΡΚΥΩΝ*, δικτύων. Id. *ΞΙΦΟΥΣ*, ἀφύκτου θανάτου. Id.

V. 1269. *ΠΕΤΡΟΣ*, πετρίνη. Id. *ΣΙΔΑΡΟΣ*, σιδηρᾶ. Id.

V. 1270. *ΑΤΙΣ ΤΕΚΝΩΝ.* ἥτις τὸν ἄροτον τῶν τέκνων ὧν ἔτεκες αὐτοχειρὶ θανάτῳ κτενεῖς.

4) κακῶς. Sic Flor. 6. pro σαφῶς.

5) Flor. 6. οἱ πόνοι et in fine πίπτοντ' ἄχη. Supra παρὰ τῶν θ. pro περὶ τῶν θεῶν, et προςπίπτοντα pro προςπίπτον dederunt Barn. et Musgr. quod confirmare videtur Flor. nam nihil varietatis ex eo enotatum. Pro τούτοις σύμφ. legendum suspicor, τουτέστι σύμφωνα. Ultima scholii corrupta esse videntur. In iis Junt. Bas. πιτνοῦτ' ἄχη.

6) κατ' ἐρώτησιν addit Flor. 6. et sic supra etiam legendum puto pro πρὸς ἐρώτ.

V. 1271. *ΑΡΟΤΟΝ*, σπόρον, γένεσιν. Fl. 10.

V. 1274. *ΙΝΩ ΜΑΝΕΙΣΑΝ.* Ἰνὼ κατὰ χόλον τῆς
Ἥρας μανεῖσα 7) ἔῤῥιψεν αὑτὴν εἰς τὴν θάλασσαν ἅμα τῷ
υἱῷ αὑτῆς Μελικέρτῃ. ἐμίσει γὰρ πάντας τοὺς Θηβαίους ἡ
Ἥρα, διότι παρ' αὐτοῖς ἐτέχθη ὁ Διόνυσος. καὶ αὐτὸς δὲ
ὁ Διόνυσος ἐξέμηνε τὰς τούτων γυναῖκας, μὴ προσιεμένων
αὐτὸν ὕστερον τῶν Θηβαίων· ἴσως δὲ καὶ τοῦτο τῆς Ἥρας
ἐργασαμένης. οἱ μὲν οὖν ἱστοροῦσι τῷ παιδὶ συγκατενε-
χθῆναι τὴν Ἰνὼ εἰς τὴν θάλασσαν. Εὐριπίδης δὲ φησὶν
αὐτόχειρα τῶν δύο παίδων γενομένην, Λεάρχου καὶ Μελι-
κέρτου, αὑτὴν ὕστερον εἰς τὴν θάλασσαν ῥίψαι. φασὶ δὲ
αὐτοὺς εἰς Κόρινθον ἐκβρασθέντας, Ἰνὼ καὶ Μελικέρτην,
ἀναληφθῆναι προστάξει Σισύφου, ὡς καὶ ἀγῶνα Ἴσθμιον
ἐπὶ Μελικέρτῃ κατὰ χρησμὸν θεῖναι, τοῦτο ἑωρακότος.
ΜΑΝΕΙΣΑΝ. κατὰ χόλον τῆς Ἥρας Ἀθάμας κατετόξευ-
σε Λέαρχον, τὸν ἐξ Ἰνοῦς γενόμενον αὐτῷ παῖδα. καὶ αὐτὴ
δὲ ἡ Ἰνὼ μανεῖσα ὑπὸ τῆς Ἥρας, (ὤργιστο γὰρ αὐτῇ, ὅτι
ἐτεθηλάκει τὸν Διόνυσον,) τὸν ἕτερον ἑαυτῆς παῖδα ἐπισφά-
ξασα Μελικέρτην, ἥλατο σὺν αὐτῷ εἰς τὴν θάλασσαν. Εὐ-
ριπίδης δὲ φησὶν, αὐτὴν αὐτόχειρα γενομένην Λεάρχου καὶ
Μελικέρτου ὕστερον εἰς τὴν θάλασσαν ἀλέσθαι.

V. 1280. *ΔΕΙΝΟΝ* μᾶλλον τοῦ χεῖρα ἐπιβαλεῖν τοῖς τέκνοις. Fl. 10.

V. 1282. *ΕΡΕΞΑΣ.* εἰργάσω μέχρι παιδοκτονίας χρήσασα. Fl. 10.

V. 1286. *ΔΕΙ ΓΑΡ ΝΙΝ.* δεῖ γὰρ αὐτὴν ἢ καταταρταρωθῆναι, ἢ ἀναπτῆναι, 8) εἰ μὴ ἄρα πέποιθε μὴ δώσειν δίκην τῶν τολμηθέντων.

V. 1290. *ΑΘΩΟΣ* ἀντὶ τοῦ φεύξεται ἀτιμώρητος.

V. 1295. *ΜΗΤΡΩιΟΝ.* τὸν τῆς μητρὸς φόνον είσ-

7) *μανεῖσα* et paulo post *αὑτήν* recte Barn. adstipulante Flor. 6. pro *μανεῖσαν* — *αὐτήν*. In sqq. Flor. *αὐτόχ. τῶν δισσῶν παίδων γεν.* pro *τῶν δύο π.*

8) Flor. 6. 10. *δεῖ γὰρ ἑαυτὴν ἢ ἀναπτῆναι*, omissis intermediis.

πράσσοντες αὐτοὺς, ἀντὶ τοῦ δίκην ἀπαιτοῦντες ὑπὲρ οὗ εἰργάσατο φόνου ἡ τούτων μήτηρ. 9)

V. 1299. *ΠΑΙΔΕΣ ΤΕΘΝ.* τὸ ἑξῆς· παῖδες σέθεν τεθνᾶσι μητρῴᾳ χειρί. 10)

V. 1304. *ΧΑΛΑΤΕ ΚΛΗιΔΑΣ*, ῥίψατε τοὺς μοχλοὺς, λύσατε τὴν ἁρμονίαν τῶν θυρῶν. Fl. 6. 10.

V. 1305. *ΕΚΛΥΕΘ' ΑΡΜΟΥΣ.* λείπει ὁ καί, καὶ τὸ ἴδω ἀπὸ κοινοῦ. Fl. 6.

V. 1306. καὶ *ΤΗΝΔΕ ΤΙΣΟΜΑΙ* φησί. διπλοῦν δὲ κακὸν ἢ τὸν θάνατόν φησι τῶν δύο τέκνων, ἢ τὴν Μήδειαν. Fl. 6. 1)

V. 1307. *ΤΙ ΤΑΣΔΕ ΚΙΝΕΙΣ.* ἄνω ἐπὶ τοῦ πύργου 2) ἑστῶσα ταῦτα λέγει.

V. 1310. *ΧΕΙΡΙ Δ' ΟΥ Ψ.* ἀντὶ τοῦ 3) οὐ δυνήσῃ κατασχεῖν ἡμᾶς, οὐδὲ καταλαβεῖν· ἔχομεν γὰρ ὄχημα πρὸς ἀποφυγὴν τῶν πολεμίων. ἐπὶ ὕψους γὰρ περιφαίνεται ἡ Μήδεια, ὀχουμένη δρακοντίνοις 4) ἅρμασιν καὶ βαστάζουσα τοὺς παῖδας.

V. 1324. *ΠΑΡΕΣΤΙΟΝ.* παρὰ τὴν ἑστίαν καὶ τὸν βωμὸν ἀνεῖλεν, ὡς * * Ἄψυρτον, 5) ἢ ἐπὶ τῷ βωμῷ τῆς Ἀρτέμιδος, ὡς Ἀπολλώνιός φησιν, ἢ ἔποικον ἐν τῇ πατρίδι, ὡς Καλλίμαχος.

V. 1327. *ΠΑΡ' ΑΝΔΡΙ ΤΩιΔΕ*, δεικτικῶς ἀντὶ τοῦ ἐμοῦ (leg. ἐμοί)· ἑαυτὸν γὰρ δείκνυσι. Fl. 6. 10.

9) In editis hoc scholion cum superiore in unum coaluerat; separatum ab illo in Flor. 6.

10) Quae hic sequebantur in editis, *ἄνω ἐπὶ τοῦ πύργου ἑστῶσα ταῦτα λέγει*, auctoritate Florr. 6. 10. ad v. 1307. retuli.

1) Hoc scholion in cod. cum scholio ad v. 1332. cohaeret, ibique statim verba *ὑπειληφὼς γεγονέναι* subsequitur.

2) Flor. 10. *εἰς τὸν πύργον*. Vid. ad v. 1299.

3) *τοῦ* addidit Barn.

4) *δρακοντίνοις* Junt. Basil. Flor. 6. 10. *δρακοντείοις* Barn. Musgr.

5) Leg. *ὡς Εὐριπίδης, Ἄψ.* Barn. dedit *Ἄψ. τὸν ἀδελφὸν παρὰ τὴν ἑστίαν καὶ τὸν βωμὸν ἀνεῖλεν, ὡς ἔνιοι.*

V. 1329. *ʽΕΛΛΗΝΙΣ ΓΥΝΗ.* διασύρει τὸ βάρβαρον γένος. οὐκ ἂν, φησὶ, τοῦτό τις τῶν ʽΕλληνίδων γυναικῶν ἔδρασεν. Fl. 6. 10.

V. 1330. *ΕΤΛΗ*, ποιεῖν. Fl. 10.

V. 1332. *ΤΗΣ ΤΥΡΣΗΝΙΔΟΣ*, τῆς Σικελικῆς· Τυρσηνὸν γὰρ πέλαγος Σικελίας. ἐκ τούτων φανερός ἐστιν Εὐριπίδης τὴν Ὀδυσσέως πλάνην περὶ Ἰταλίαν καὶ Σικελίαν ὑπειληφὼς γεγονέναι.

V. 1336. *ΕΡΡ' ΑΙΣΧΡΟΠΟΙΕ.* ὅτι δοκεῖ τὸν στίχον τοῦτον εἰπὼν Εὐριπίδης ἐκβεβλῆσθαι· διὸ καὶ κεχίασται.

V. 1341. *Η ΜΑΚΡΑΝ.* μακρὰ ἂν ἐξέτεινα ῥήματα, ἐναντία τούτοις τοῖς λόγοις.

V. 1345. *ΔΙΑΞΕΙΝ ΒΙΟΤΟΝ*, βιώσειν. Fl. 10.

V. 1347. *ΑΤΙΜΟΝ* (sic) ἀντὶ τοῦ ἄνευ αἰτίας. ἢ γράφεται καὶ ἀνατὶ, ἤτοι ἀτιμωρητὶ καὶ ἄνευ ἄτης. [6]) Fl. 6.

V. 1351. *ΚΟΙΝΩΝΟΣ*, συγκοινωνεῖς μου τῇ ἀτυχίᾳ. Fl. 6.

V. 1352. *ΛΥΕΙ Δ' ΑΛΓΟΣ.* λυσιτελεῖ δέ μοι τὸ ἄλγος, ἕως σὺ μὴ ἐγγελᾷς.

V. 1354. *ΩΣ ΩΛΕΣΘΕ Π. ΝΟΣΩι.* κακίᾳ, ἤτοι λαγνείᾳ καὶ ἀκρασίᾳ τοῦ πατρὸς ἀπώλεσθε. [7])

V. 1356. *ΝΕΟΔΜΗΤΕΣ*, νεωστὶ γεγονότες, ἢ οἱ νεωστὶ δαμασθέντες. Fl. 6.

V. 1359. *ΗΤΙΣ ΓΕ ΣΩΦΡΩΝ.* ναὶ, φησὶν, ἐκείνη, [8]) ἥτις σώφρων γυνὴ, ἢ οὐδὲν ἠδικῆσθαι νομίζει τοῦ ἀνδρὸς ἐφ' ἕτερον λέχος τραπέντος.

V. 1361. *ΟΙΔ' ΕΙΣΙΝ ΟΙΜΟΙ.* μεταξὺ εἰς ὑπό-

6) In Barnes. et Musgr. hoc scholion est: ἀνατεὶ, ἄνευ ἄτης καὶ βλάβης. γράφεται δὲ καὶ ἀνατὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἀντιγόνῃ, quo carent Junt. et Basil.

7) Flor. 6. ἀπολώλατε.

8) Junt. Bas. ἐκείνῃ. Post ἢ e coni. addidi ante οὐδὲν ἠδ.

μνησιν ἐλθὼν τῶν τέκνων Ἰάσων ὠδύρατο καὶ φησὶν ὤμοι. Fl. 6.

V. 1364. *ΒΑΞΙΝ* νῦν εἴρηκε τὴν ὁμιλίαν. Fl. 6. 10.

V. 1369. *ΦΕΡΟΥΣ' ΕΣ ΗΡΑΣ.* Ἥραια πένθιμος ἑορτὴ παρὰ Κορινθίοις. Ἀκραία δὲ εἴρηται παρὰ τὸ ἐν ἀκροπόλει ἱδρῦσθαι. τέλη δὲ λέγει τὰ μυστήρια καὶ τὰς τελετάς. [9]) ἐγὼ δὲ, φησὶ, περιποιήσω αὐτοῖς πάνδημον ἑορτὴν, ἐν ᾗ πανηγυρίσουσι πάντες οἱ δημόται θυσίας ἐπιτελοῦντες αὐτοῖς. θύουσι δὲ αὐτοῖς καὶ Ἀργεῖοι κατὰ χρησμόν.

V. 1377. *ΑΡΓΟΥΣ ΚΑΡΑ ΣΟΝ ΛΕΙΨΑΝΩι.* ἱστορεῖται Ἰάσων τέλει τοιούτῳ χρήσασθαι· κοιμώμενον γὰρ αὐτὸν ὑπὸ τὴν Ἀργὼ κατασαπεῖσαν ὑπὸ πολλοῦ χρόνου, μέρος τι ταύτης ἐκπεσὸν κατὰ τῆς κεφαλῆς ἔκρουσεν. Ἀργοῦς οὖν λειψάνῳ λέγει ἀντὶ τοῦ μέρει τινὶ τῆς Ἀργοῦς. Ἄλλως. οἱ μὲν λέγουσι κατὰ Μηδείας χόλον ἢ κέλευσιν ὑπὸ τῇ πρύμνῃ τῆς Ἀργοῦς καταδαρθέντα [10]) τὸν Ἰάσονα τελευτῆσαι, ἐμπεσόντος αὐτῷ ξύλου. Νεόφρων δὲ ξενικώτατον· ἀγχόνῃ γὰρ τελευτῆσαι· τὴν γὰρ Μήδειαν παράγει [1]) πρὸς αὐτὸν εἰποῦσαν·

τέλος γὰρ αὐτὸς ἐχθίστῳ μόρῳ φέρεις,
βρόχον τὸν ἀγχόνης ἐπισπάσας δέρῃ.
τοία σε μοῖρα σῶν κακῶν ἔργων μένει.
διδάξεις τοὺς ἄλλους μυρίους ἐφημέρους
θεῶν ὕπερθε μήποτ' αἴρεσθαι βροτούς. [2])

9) Flor. 6. καὶ τὰς ἑορτάς.

10) Junt. Basil. καταδρασθέντα. Emendavit Barn.

1) Junt. Basil. Νεόφρων ξενικώτως τὴν παράγραφος (Basil. παράγραφον) πρὸς αὐτ. εἰπ. unde Barn. fecit: Ν. ξενικῶς μετὰ τὴν παράγραφον εἰσφέρει τὴν Μήδ. πρὸς α. εἰπ. Quod dedi, est in Flor. 6.

2) Reliqui locum, ut in Junt. Basil. Flor. 6. legebatur. V. 1. Edd. αὐτεχθίστῳ μόρῳ φέρεις. Flor. αὐτὸς ἐχθίστῳ μ. φ. Barn. αὐτὸς ἐχθίω μόρον φέρεις, mediam vocis ἐχθίω syllabam brevem esse ratus. V. 2. Junt. Bas. βροτὸν ἀγχ. ἐπισπ. ἔρῃ. Flor. βρόχῳ τὸν ἀγχ. ἐπισπ. δέρην. Barn. βρόχειον ἀγχ. ἐπισπ. δέρην. V.

V. 1393. *ΧΡΩΤΟΣ*, *σώματος*. Fl. 10.

V. 1394. *ΜΑΤΗΝ ΕΠΟΣ ΕΡΡ.* *μάτην εἶπας τοῦτο*. Fl. 6. 10.

V. 1399. *ΤΑΔΕ*, *τὰ παιδία*. Fl. 10. *ΚΑΠΙΘΟΑΖΩ*, *ἐπιφθέγγομαι*. Fl. 10.

V. 1405. *ΠΟΛΛΩΝ ΤΑΜ.* *ταῦτα ὡς ἀπὸ τοῦ χοροῦ ἐστι λεγόμενα*. Fl. 6.

5. Junt. Bas. *τοῖα τε μ.* Flor. *τοῖά σε μ.* Barn. *τοία σε μ.* V. 4. Barn. *διδάξεις δέ τ' ἄ. μ. ἐ.* V. 5. Junt. Flor. *μήποθ' αἱρεῖσθαι.* Flor. etiam *βροτοῖς*. Basil. *μήποτ' αἱρεῖσθαι.* Recepi Barn. *μήποτ' αἵρεσθαι.* Fortasse totum locum sic refingas: — — *μόρῳ θανεῖ·* (*φέρεις* ex *ἔρῃ* versus sequentis ortum videtur) *βρόχον γὰρ ἀγχ. ἐπισπάσας* (vid. Hipp. 777.) *δίρῃ* (*τοία σε μ. σῶν κ. ἔ. μ.*) *ἄλλους διδάξεις μυρ. ἐφημ. κ. τ. λ.*

Τέλος σχολίων τῶν εἰς Μήδειαν.

ΣΧΟΛΙΑ ΕΙΣ ΤΟΝ ΙΠΠΟΛΥΤΟΝ.

V. 1. *ΠΟΛΛΗ ΜΕΝ ΕΝ ΒΡΟΤΟΙΣΙ.* *δυνατὴ, θαυμαστὴ, μεγίστη. Ὅμηρος,* (Il. ή, 156.) *πολλὸς γάρ τις ἔκειτο παρήορος. πάσαις δὲ ταῖς ἀπὸ Ἡλίου εἰκότως* [1]) *διάκειται ἡ Ἀφροδίτη διὰ τὸν ἔλεγχον τῆς μοιχείας Ἄρεος. ἡ δὲ διάνοια ἐμφαντικώτερον πέφρασται, ἐκ τοῦ ἐναντίου τὸ ἐναντίον ἀπυλαμβάνουσα.* *ΠΟΛΛΗ*, *ἰσχυρὰ, μεγάλη*. Fl. 2.

V. 3. *ΟΣΟΙ ΤΕ ΠΟΝΤΟΥ ΤΕΡΜΟΝΩΝ.* *ἐπὶ μέγιστον ηὔξησε τὸ κατηγόρημα τοῦ νεανίσκου. εἰ γὰρ ἐκεῖνοι θηριώδεις ὄντες τὴν φύσιν, καὶ νόμων καὶ γραφῶν ἄπειροι, σέβουσιν ὅμως τὴν θεὸν, τὴν φύσιν δεξάμενοι διδάσκαλον, πάσης καταγνώσεως (ἄξιος) ὁ ἐν μέσῃ τῇ Ἑλλάδι τραφεὶς, καὶ μέγιστον ἐπὶ φιλοσοφίᾳ φρονήσας. εἰ δὲ καὶ σωφρονεῖν ἀπὸ γάμων ἤθελεν, οὐδὲν ἧττον ἔδει πάλαι αὐτὸν σέβειν τὴν δαίμονα, προεστῶσαν τῶν ἀγαθῶν ἐπιθυμιῶν. πάντες γὰρ οἱ φιλόσοφοι τιμῶσι τὴν θεὸν, πρὸς τὸ μὴ πρὸς ταύτην ἁμαρτάνοντες τὰ ἐναντία τῆς γνώμης δυστυχεῖν. τερμόνων δὲ Ἀτλαντικῶν περὶ τὸ Ἀτλαντικὸν πέλαγος ἤκουσαν. ἔνιοι δὲ τὰ Γάδειρα, ἔνθα ἐστὶν ὄρος ὁ Ἄτλας, ὅπερ ἐστι δυτικόν. ὁ δὲ πόντος ἀνατολικόν.* *ΤΕΡΜΟΝΩΝ.* *εἰς τὸ ἔσχατον· ἵνα καὶ τοῖς στοιχείοις Ἀφροδίτην γινώσκεσθαι, δι' ὧν φύεται. οἷον καὶ τὰ ἔσω τοῦ πόντου φυόμενα Ἀφροδίτην οἶδε τῇ φύσει. τοὺς ἐν τοῖς πέρασι τῶν στοιχείων τούτων κατοικοῦντας θηριώδεις ἀνθρώπους λέγει, ὃ καὶ βέλτιον.*

V. 5. *ΤΟΥΣ ΜΕΝ ΣΕΒΟΝΤΑΣ.* *τὸ ἑξῆς τῆς διανοίας· προαποδειχθέντος τοῦ μεγάλην με τινὰ καὶ ἐπιστή-*

1) *ἐχθρῶς* em. Heath. Ab eodem est *ἄξιος* in sq. Schol.

μονα εἶναι [1b]) παρὰ τοῖς ἀνθρώποις, τοιαύτη τις εἰμὶ τὴν φύσιν, ὡς τοὺς μὲν σέβοντας τιμᾷν, τοὺς δὲ ἀποσειομένους τὴν εἰς ἐμὲ εὐσέβειαν καταβάλλειν. ἀντὶ τοῦ πολλή τις οὖσα τοὺς μὲν τιμῶ, τοὺς δὲ σφάλλω. πρεσβεύω δὲ τὸ ὑπερτιμῶ. οὕτως Ἀττικοί· πρεσβεύειν γὰρ τὸ τιμᾷν.

V. 6. *ΣΦΑΛΛΩ*, βλάπτω. *ΣΦΑΛΛΩ*, ἀποβάλλω. Fl. 15. *ΕΙΣ ΗΜΑΣ*. καθ' ἡμῶν.

V. 7. *ΕΝΕΣΤΙ ΓΑΡ ΔΗ*. ἔνεστι δὲ ἐν τοῖς θεοῖς τὸ χαίρειν ταῖς τιμαῖς, ὥςπερ καὶ ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων. καὶ διὰ τοῦ (leg. τούτου) καὶ ἔδειξεν, ὅτι ὡμολόγηται πᾶσιν ἀνθρώποις.

V. 9. *ΔΕΙΞΩ ΔΕ*. ἔξεστί μοι [2]) τοῦτο καὶ ἐπὶ τῶν καθόλου προειρημένων νοημάτων λαβεῖν. ἐξαιρέτως δὲ ἐπὶ τοῦ τοὺς μὲν σέβοντας τιμῶ, τοὺς δὲ βλασφημοῦντάς με σφάλλω.

V. 10. *Ο ΓΑΡ ΜΕ ΘΗΣΕΩΣ*. ὅτι γὰρ μετὰ Ἡρακλέους ὁ Θησεὺς ταῖς Ἀμαζόσιν ἐπολέμησε διὰ τὸν ζωστῆρα, καὶ ἤνυσαν, [3]) ἔλαβεν αἰχμάλωτον, καὶ ἤγαγεν εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ συμμιγεὶς αὐτῇ ἐποίησεν υἱὸν ὁμώνυμον τῇ Ἱππολύτῃ.

V. 11. *ΑΓΝΟΥ ΠΙΤΘΕΩΣ*. ἁγνὸν Πιτθέα, ὡς καὶ ἐν Μηδείᾳ φησί, (v. 679) παῖς, ὡς λέγουσι, Πέλοπος εὐσεβέστατος. παρὰ Πιτθεῖ τῷ πατρὶ [4]) τῆς Αἴθρας, τῆς μητρὸς Θησέως, ἐπαιδεύετο ὁ Ἱππόλυτος. ἦν δὲ ὁ Πιτθεὺς σοφὸς καὶ χρησμολόγος καὶ ἱερὸς θεοῖς, ὃς

1b) εἶναι addidi e Flor. 6. 15. Pro ἐπιστημ. Heath ἐπίσημον.

2) Legendum cum Heath. ἔξεστι μὲν τοῦτο κ. τ. λ.

3) Flor. 6. ζωστῆρα, καὶ Ἀντιόπην ἔλ. quod an verum sit, dubito, quum e postremis pateat, Hippolyten ab auctore scholii pro matre Hippolyti habitam esse. Fortasse: ὅτε (sic Barn. Musgr. et, quum nihil diversitatis enotatum sit, Florr.) γὰρ — — ζωστῆρα καὶ ἤνυσαν, Ἱππολύτην, ὡς δὲ ἔνιοι, Ἀντιόπην ἔλ.

4) πατρὶ recte Barn. Musgr. pro περὶ Junt. Basil. In sqq. verba μὴ λύσῃς ἀσκόν post χρησμόν addidi e Flor. 6. 15. et παρ' αὐτῷ scripsi pro παρ' αὐτᾷ, quod etiam sine codice corrigere debuerat Barn. Hic etiam dedit: παρ' αὐτᾷ δὲ, φησὶν Πλούταρχος, ὁ Θ. ἐπαιδ. Nihil nisi φησὶν in φασὶν mutandum videtur.

καὶ ἔλυσε τὸν χρησμὸν, μὴ λύσῃς ἀσκόν, τῷ Αἰγεῖ, καὶ τὴν θυγατέρα ἔδωκεν, εἰδὼς τῇ σοφίᾳ, οἷος ἔσται ὁ τεχθησόμενος. παρ' αὐτῷ δὲ, φησὶν, ὁ Θησεὺς ἐπαιδεύετο, ὡς καὶ Καλλίμαχος μαρτυρεῖ.

V. 13. *ΠΕΦΥΚΕΝΑΙ*, ὑπάρχειν. καὶ τί, φασὶν, [5]) ἐλύπει αὐτὴν τὸ τῆς φιλοσοφίας; καὶ λεκτέον, ὅτι ὡς αὐτὴν ἀτιμάζων καὶ τοῦτο ἐποίει, ὡς καὶ αὐτῇ μὴ ποιεῖν τὰ τερπνὰ, ἀγνοῶν, ὅτι καὶ σωφροσύνης ἔρωτας αὐτὴ ἀποστέλλει, ὡς αὐτὴ ἐν τῇ διηγήσει λέγει. Ἄλλως. καὶ τί, φασὶν, αὐτὴν ἐλύπει τοῦτο; ἀλλ' οὕτως αὐτὸ εἶπεν, ὡς ἐκείνου πρὸς κνισμὸν αὐτῆς τοῦτο ποιοῦντος.

V. 18. *ΕΞΑΙΡΕΙ*. ἐκ μέσου αἱρεῖ, ἀφανίζει. *ΕΞΑΙΡΕΙ* ἀντὶ τοῦ θηρᾶται, ἐκβάλλει. Fl. 2.

V. 19. *ΠΡΟΣΠΕΣΩΝ ΟΜΙΛΙΑΣ*, ἐντυχών. εὐτυχήσας τῆς ἐπιμιξίας τῆς δαίμονος πλέον, ἢ ὡς δεῖ ἀξιοῦσθαι ἄνθρωπον [6]) φιλίας θεοῦ. οἷον μεῖζόν τι τῆς ἀνθρωπίνης ὁμιλίας ἐντυχὼν τῆς Ἀρτέμιδος. *ΠΡΟΣΠΕΣΩΝ*. γράφεται τυχών. Fl. 2. ἐπιτυχὼν τῆς Ἀρτέμιδος τῆς τιμῆς. Fl. 15.

V. 20. *ΤΟΥΤΟΙΣΙ*. ἕνεκεν τούτων. *ΤΙ ΓΑΡ ΜΕ ΔΕΙ*. οὐ δεῖ γάρ με φθονεῖν.

V. 23. *ΠΑΛΑΙ ΠΡΟΚΟΨΑΣΑ*. ἀρχαϊσμὸς ἐστὶ τοῦτο, οὐ σολοικισμός. *ΠΑΛΑΙ ΠΡΟΚΟΨΑΣ' ΟΥ ΠΟΝΟΥ*. τοῦτο ἐσολοίκισεν. οὕτω γὰρ ἔδει εἰπεῖν, τὰ πολλὰ δὲ πάλαι προκόψασα οὐκ ἔτι πολὺν ἔχω πόνον. *ΠΡΟΚΟΨΑΣΑ*. προκατασκευάσασα, ἐπαυξήσασα τὴν ἐπίνοιαν· ὥςπερ ἂν εἴ τις εἴποι προοικονομήσασα, ὀλίγου χρείαν ἔχω πόνου.

5) φασὶν hic et paulo post scribendum esse pro φησὶν, ex iis liquet, quae post ἄλλως sequuntur. Mox Flor. 6. 15. ὅτι ὡς αὐτὴν (Junt. Bas. αὐτὸν) ἀτιμάζων ἐδόκει καὶ τοῦτο ποιεῖν, ὡς καὶ αὐτῇ μὴ ποιῶν τὰ τ. Paulo post pro αὐτὴ ἀποστ. leg. videtur αὕτη ἀποστ. Pro ὡς αὐτὴ ἐν τῇ δ. λ. Florr. ὡς καὶ ἐν διηγ. λ. In fine pro κνισμόν Florr. κνησμονήν.

6) ἀξιοῦσθαι ἄνθρωπον Flor. 6. 15. pro ἀξιούσας ἀνθρώπου. ἀξιοῦσθαι jam Barn. dedit. Iidem codd. in fine εὐτυχὼν (sic) τῆς Ἀ.

γέγονε δὲ σολοικισμὸς πρὸς τὸ ἀκατάλληλον τῆς πτώσεως. ὃ δὲ λέγει, τοιοῦτόν ἐστι· προανυσάσῃ μοι τὰ πρὸς ἔρωτα τοιῷδε τρόπῳ ὀλίγα λείπεται πρὸς τὴν τιμωρίαν.[7]) *ΠΡΟΚ.* προκοπιάσασα. Fl. 15.

V. 24. *ΕΛΘΟΝΤΑ ΓΑΡ ΝΙΝ.* ἐν τῇ Ἀττικῇ ἔτι οὖσα ἡ Φαίδρα, πρὶν μετοικῆσαι εἰς Τροιζῆνα, ἰδοῦσα τὸν Ἱππόλυτον ἐλθόντα ἐπὶ μύησιν τῶν Ἐλευσινίων, ἤρα, [καὶ πρὶν εἰς Τροιζῆνα ἐλθεῖν.] ὥςτε καὶ ἐκ τῆς συνεχοῦς θέας δυνατὸν νοῆσαι [8]) τὸν ἔρωτα, ὡς πολὺς ἦν, ὅτι καὶ ἐξ αἰφνιδίου θέας τηλικοῦτον ἴσχυσε.

V. 25. *ΣΕΜΝΩΝ ΕΣ ΟΨΙΝ,* μεγάλων, σεπτῶν. ἔοικε δὲ λέγειν τὴν Ἐλευσινίων. ὄψιν δὲ λέγει τὴν θέαν, τέλη δὲ τὴν τελετήν. καὶ πρὶν μὲν ἐλθεῖν τὸ ἐξαίρετον τοῦ ἔρωτος δηλοῖ, ὅτι καὶ πρὸ τοῦ ἐλθεῖν εἰς Τροιζῆνα οὕτως ἤρα, ὡς καὶ Ἀφροδίτης ἱερὸν ἱδρύσασθαι ἐν τῇ Ἀττικῇ, ἐξιλεουμένη τὸν Ἔρωτα, καὶ μὴ παρόντος ἐρῶσα τοῦ Ἱππολύτου, ὥςτε καὶ ἐπ᾽ αὐτῷ ἱδρύσασθαι τὸ ἱερὸν ἐπὶ πέτρας τινὸς [9]) ἐν τῇ Ἀττικῇ, ἀφ᾽ ἧς ἀποβλέπεσθαι τὴν Τροιζῆνα. Ἀφροδίτης ναὸν ἱδρύσασθαι τὴν Φαίδραν φασί. ἐκάλεσε δὲ Ἀφροδίτην ἐφ᾽ Ἱππολύτῳ, ἣν καὶ Ἱππολυτείαν [10]) καλοῦσι. ὅτι ἡ Τροιζὴν τὸ τέλος

7) In Flor. 6. 15. haec duo iuncta sunt: προκόψασ᾽ ἔδει εἶναι ἢ προκόψαυαν, ἢ προκοψάσῃ. συνεχῶς δὲ χρῆται τούτῳ τῷ σχηματισμῷ. τοῦτο ἐσολοίκισεν· οὕτως γὰρ ἔδει εἰπεῖν· τὰ πολλὰ δὲ πάλαι προκόψασα οὐ πόνου πολλοῦ χρείαν ἔχω. συνεχῶς δὲ τούτῳ τῷ σχήματι χρῆται ὁ Εὐριπίδης. ἦν δὲ ὥςπερ ὑγιείστερον (sic) οὕτως εἰπεῖν· τὰ πολλὰ δὲ πάλαι προκεκούφισται (προκεκοφυίης 6.) ἔτι οὐ πολλοῦ με δεῖ πόνου. ἢ οὕτως· τὰ πολλὰ ἤδη προκόψασα οὐκέτι πολὺν ἔχω πόνον. προκόψασα δὲ προκατασκευάσασα, ἐπαυξήσασα τὴν ἐπίνοιαν, ὥςπερ ἂν εἴ τις εἴποι προοικοδομήσασα (προοικονομήσασα 6.) κ. τ. λ.

8) νοῆσαι Flor. 6. pro γενέσθαι.

9) πέτρας τινός. Sic Flor. 6. 15. pro πέτρας τὸν ἔρωτα. Post ἀφ᾽ ἧς Valck. ad Hipp. p. 165. 1. C. inserit ἦν.

10) Sic scribendum duxi pro Ἱππολυτίαν, ut Schol. Od. λ', 320. ἱερὸν τὸ νῦν Ἱππολύτειον καλούμενον. Flor. 6. 15. Ἱππολυτίνην. Paulo post Junt. Bas. Γλαυκωπεῖ. Florr. Γλαυκωπείῳ. Barn.

ἐστὶ τῆς Πελοποννήσου, ἀντικειμένη τῇ Ἀττικῇ, καὶ τῷ Γλαυκωπείῳ ὄρει τῆς Ἀττικῆς τὸ Σούνιον. οἱ δὲ Ἀττικῶς λεγόμενον ἐπὶ Τροιζῆνος λαμβάνουσιν, ἐπειδὴ καὶ ἐν αὐτῇ ὑφέστηκε τὰ πράγματα. βέλτιον δὲ, ἐπακολουθοῦντα τοῖς προτέροις πρὸς τὸν Ἀττικὸν Πανδίονα αὐτὴν, καὶ τἄλλα ὡς προειρημένον αὐτὸ λαμβάνειν.

V. 30. *ΠΑΛΛΑΔΟΣ ΚΑΤΟΨΙΟΝ.* ἀντὶ τοῦ κατὰ τὸ ἀντικείμενον. τοῦτο δὲ τὸ κατόψιον πιθανώτερον ἐξηγούμενοι ἤκουσαν τὸ ὄρος τὸ ἀντικείμενον τῷ Γλαυκωπείῳ τῆς γῆς τῆςδε, ὅ ἐστι Τροιζῆνος. Ἄλλως. κατόψιον τὸ ὑψηλὸν, παρόσον τὰ ὑψηλὰ κατοπτεύουσι πάντα τὰ ὑποκείμενα, πέτραν δὲ Παλλάδος τὸ Γλαυκώπιον ὄρος. [1])

V. 31. *ΕΓΚΑΘΕΙΣΑΤΟ,* ἔκτισεν. *ΕΓΚΑΘΕΙΣΑΤΟ,* ἐνιδρύσατο. Fl. 15.

V. 32. *ΙΠΠΟΛΥΤΩι Δ᾽ ΕΠΙ.* ἐπ᾽ αὐτῷ τῷ Ἱππολύτῳ. *ΙΠΠΟΛ. Δ᾽ ΕΠΙ.* ἐν γὰρ τῇ ἀκροπόλει ἱδρύσατο Ἀφροδίτης ναὸν ἐπὶ κακῷ Ἱππολύτου. πέτραν δὲ Παλλάδος φησὶ τὸ ἐν τῇ Ἀττικῇ Γλαυκώπειον, οὗ Καλλίμαχος ἐν Ἑκάβῃ (leg. Ἑκάλῃ) μέμνηται, περὶ τὸ ἱερὸν Γλαυκώπειον καλεῖσθαι ἀπὸ τοῦ ἐπωνύμου. Fl. 15.

V. 33. *ΤΟ ΛΟΙΠΟΝ.* εἰς τὸ μετὰ ταῦτα. *ΙΔΡΥΣΘΑΙ ΘΕΑΝ.* ἐν γὰρ τῇ ἀκροπόλει ἱδρύσατο Ἀφροδίτης ἱερὸν ἐπὶ κακῷ Ἱππολύτου.

V. 34. *ΚΕΚΡΟΠΙΑΝ.* τὴν Ἀττικήν.

V. 35. *ΜΙΑΣΜΑ ΦΕΥΓΩΝ.* τοὺς Παλλαντίδας ὑπὸ Θησέως ἀνῃρῆσθαι Φιλόχορος ἱστορεῖ οὕτω· Πάλλαντος ἐπιθέσθαι [2]) ταῖς Ἀθήναις διανοουμένου καὶ τὴν Σφητ-

Γλαυκωπίῳ. vid. Casaub. ad Strab. p. 299. Barn. citat Eustath. p. 1451, 61. τὸ Σούνιον est ex Heath em. pro τὸ θύνιον. Idem mox πρὸς τὴν Ἀττικὴν Π. γῆν. In fine Florr. ὡς προειρημένον αὐτό. Sed totum non intelligo.

1) Flor. 2. *ΚΑΤΟΨΙΟΝ,* τὸν κατοπτεύτριον. 15. πέτραν Παλλάδος φησὶ τὸ Γλαυκώπειον ὄρος. ἐπόψιον δὲ ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ταύτης τῆς γῆς, ἢ ἀντὶ τοῦ ἐξ ἐναντίας.

2) Vulgo ἐπιθεῖναι. Nostrum est in Florr. 6. 15.

τίαν ὁδὸν προφανῶς διαπορευομένου ἐπὶ τὸ ἄστυ μετὰ τῆς δυνάμεως αὐτοῦ, οἱ τούτου παῖδες κατὰ βούλησιν τοῦ πατρὸς Γαργηττὸν [3]) ἐγκαθίζουσι μετὰ τῶν ἡλικιωτῶν, ἵν', ὅταν ἐπεξέλθωσι τοῖς Ἀθηναίοις καὶ ὁ Πάλλας συμβάλῃ, ἐξ ἐφόδου προςπεσόντες λάβωσι τὴν πόλιν. ἀνὴρ δέ τις, ὃς ἐκηρύκευσε τῷ Πάλλαντι, ἀπαγγέλλει τῷ Θησεῖ τὸ γινόμενον. ὁ δὲ προςπεσὼν εὐθὺς [4]) μετὰ τῶν ἡλικιωτῶν αὐτοὺς ἀναιρεῖ. ἡ δὲ ἱστορία οὕτως ἔχει. Νίσος καὶ Πάλλας καὶ Αἰγεὺς τρεῖς ἀδελφοὶ ἐκ Πανδίονος. καὶ ὁ μὲν Νίσος τὰ Μέγαρα ᾤκει, Αἰγεὺς δὲ καὶ Πάλλας δήμων τινῶν ἦρχον, τῆς Ἀττικῆς οὔπω συνῳκισμένης εἰς ἕν. λόγος οὖν, τὸν Θησέα, ἀνεψιὸν ὄντα τῶν Παλλαντιδῶν παίδων, ἕνα αὐτὸν ἀντιποιούμενον τῆς βασιλείας ἀνελεῖν. οἱ δὲ οὕτως ἱστόρησαν. φασὶ γὰρ τοὺς Παλλαντίδας παῖδας ἀνελεῖν τὸν Θησέα λοχῶντας, ἵνα εἰςπέσωσι τῇ πόλει, ὅταν ὁ πατὴρ αὐτῶν Πάλλας ἐγγὺς γένηται. ὁ δὲ Θησεῖ μηνύσας τὴν ἔφοδον αὐτῶν ἀνὴρ ἦν, ὃς Πάλλαντι ἐκηρύκευσε. ὡς οὖν βοηθῶν [5]) τῷ Πάλλαντι τοὺς παῖδας αὐτοῦ καταλύοντας ἀνεῖλεν ὁ Θησεύς. ἐπεὶ δὲ νόμος ἦν, τοὺς ἐμφύλιον καὶ συγγενικὸν φόνον ποιήσαντας ἑκουσίᾳ φυγῇ ζημιοῦσθαι τὸ μίασμα, ἔξορον αὐτὸν ἐποίησε καὶ τὴν γυναῖκα πλησιάζουσαν, ὡς τοὺς συγγενεῖς μετήνεγκεν εἰς ἑαυτὸν ἐκ ταύτης, καὶ πάσης τῆς Πελοποννήσου ἀφώρισεν. ἔθος γὰρ τοῖς ἐφ' αἵματι φεύγουσιν, ἐνιαυτὸν ποιεῖν ἐκτὸς τῆς πατρίδος.

V. 36. *ΝΑΥΣΤΟΛΕΙ*, μεθίσταται. καὶ τῇδε σὺν δάμαρτι εἰς τὴν Ἀττικὴν ἦλθε πλεύσας διὰ τὸν φόνον, [6]) ὅπως ἐνιαυτὸν ποιήσῃ.

3) Junt. Basil. βαρβίτου. Florr. βαρβίττου. Barn. Γαργηττῷ. recte, nisi quod Γαργηττόν vel Γαργηττοῖ (Plut. Thes. p. 6. A.) scribendum erat.

4) εὐθύς e Florr. addidi. Iidem mox ἐκ Πανδίονος γεγόνασι.

5) βοηθῶν. Sic Florr. pro βοήν. Mox iidem ἐπεὶ δὴ δὲ νόμος et τὴν γυναῖκα εἰς Τροιζῆνα πλησιάζουσαν, quod non magis, quam vulgatum, intelligo. Antea fortasse leg. καὶ ἔξορον αὐτὸν ἐποίησε. Ultima mutila esse videntur. καὶ πάσης τῆς Π. ἀφ. spectare puto ad columnam illam, Ioniam a Peloponneso disterminantem. vid. Plut. Thes. p. 11. E.

6) Verba καὶ τῇδε σὺν δάμ. et διὰ τὸν φόνον e Flor. 15. ad-

V. 37. *ΑΙΝΕΣΑΣ*. εὐαρεστήσας, συγκατατιθέμενος.

V. 41. *ΔΕΙ ΠΕΣΕΙΝ*, ἀνενέργητον γενέσθαι.

V. 42. *ΠΡΑΓΜΑ*, τὸν ἔρωτα. *ΚΑΚΦΑΝΗΣΕΤΑΙ*, τὸ πρᾶγμα δηλονότι. Fl. 15. [7])

V. 46. *ΕΣ ΤΡΙΣ*. μίαν μὲν ᾐτήσατο τὸ ἀνελθεῖν ἐξ ᾅδου, δευτέραν ἐκ λαβυρίνθου, καὶ τρίτην τοῦ Ἱππολύτου (15. τῷ Ἱππολύτῳ). Fl. 6. 15.

V. 47. *Η Δ' ΕΥΚΛΕΗΣ ΜΕΝ*. Μίνωος γάρ ἐστι θυγάτηρ, Θησέως δὲ γυνή. ἢ ὅτι ἐρῶσα καρτερεῖ. [8]) διὰ τὸ Θησέως μὲν εἶναι γυνὴ, Μίνωος δὲ θυγάτηρ, εὐκλεὴς ἐστι. τὸ δὲ ἀπόλλυται ἀντὶ τοῦ ἀπολεῖται, καίπερ οὖσα εὐκλεής. τὸ δὲ αἴτιον, ὅτι πάσαις ταῖς ἀφ' Ἡλίου γενομέναις ἐμήνισεν Ἀφροδίτη διὰ τὴν μηνυθεῖσαν αὐτῆς ὑφ' Ἡλίου μοιχείαν. τὴν οὖν Πασιφάην οὐ μόνον τοῦ ταύρου, ἀλλὰ καὶ τοῦ Μίνωος ἐρασθῆναι φασὶν, ὡς ἱστορεῖ Σωσικράτης. [9]) εἰκότως δὲ ἡ Ἀφροδίτη τὴν παρ' ἀμφοῖν εἰςπράττεται τιμωρίαν, παρὰ μὲν Φαίδρας, ὅτι ἀφ' Ἡλίου, παρὰ δὲ Ἱππολύτου, ὅτι τὰ κατ' αὐτὴν οὐκ εἶχεν ἐν τιμῇ ἀπαξιῶν [10]) τὴν πρὸς τὰς γυναῖκας ὁμιλίαν.

V. 48. *ΤΟ ΤΗΣΔ' ΟΥ ΠΡΟΤΙΜΗΣΩ*. οὐ τὸ

didi, qui omittit vv. ὅπως ἐνιαυτὸν ποιήσῃ. Pro εἰς τὴν Ἀττ. Barn. ἐκ τῆς Ἀττικῆς.

7) Ad v. 45. scholion mutilum charta exesa habet Flor. 6. Αἴθρᾳ γὰρ ἐπεισελθὼν Ποσειδῶν ἐποίησε τὸν Θησέα τούς γε παραυτίκα * * * ἀπαλλαγῆναι τῶν κακῶν ἀνθρώπους, θεῶν παῖδας ἐδόξαζον, ὧν ἐστι καὶ ὁ Θησεύς.

8) καρτερεῖ Flor. 6. pro καρτερῶ. Idem omittit ὅτι et supra habet Θησέως δὲ γυνή pro καὶ Θ. γυνή. In Junt. Bas. primum est Μίνωος, deinde Μίνω, in Flor. primum Μίνω, deinde Μίνωος.

9) Recte h. l. Σωσικράτης pro Σωκράτης edidit Barn. vid. Vossium de histor. gr. III. p. 329. Valck. ad schol. Phoen. p. 608. n. 57. Paulo ante legebatur: τὴν μην. αὐτοῖς ὑφ' Ἡ. μ.

10) Vulgo: ὅτι οὐκ εἶχε τὰ κατ' αὐτὴν ἐν τιμῇ ἄπαξ. τῶν δὲ τὴν πρ. τ. γ. ὁ. Commodum succurrit Flor. quem secutus sum, nisi quod τὰ περὶ αὐτήν habet.

ταύτης κακὸν ἔμπροσθεν θήσομαι, μὴ τιμωρήσασθαι τοὺς ἐχθροὺς, ἀντὶ τοῦ μὴ φροντίσω [1]) τῆς ἀπωλείας αὐτῆς.

V. 49. *ΤΟ ΜΗ ΟΥ ΠΑΡΑΣΧΕΙΝ* τοὺς ἐμοὺς ἐχθροὺς ἐμοὶ δίκην ὕστερον θήσομαι. Ἄλλως. Οὐκ ἂν προτιμήσαιμι τὴν ταύτης ἀπώλειαν, καὶ τὸ μὴ τιμωρήσασθαι τοὺς ἐμοὺς ἐχθροὺς ἐν ὑστέρῳ θήσομαι. καὶ Πάλλας πολύπαις ὢν ὡς ἄπαιδα τὸν Αἰγέα κατεπόνει, ἕως ἡβήσας ὁ Θησεὺς ἠμύνατο τοὺς Παλλαντίδας. βαλὼν γὰρ ἐν κυνηγίῳ κατὰ συὸς, τινὰ τῶν Πάλλαντος παίδων ἀπέκτεινεν.

V. 53. *ΒΗΣΟΜΑΙ ΔΟΜΩΝ*. γράφεται τόπων.

V. 54. *ΟΠΙΣΘΟΠΟΥΣ*. ὁ ἑπόμενος χορός.

V. 55. *ΛΕΛΑΚΕΝ*, βοᾷ, ὑμνεῖ.

V. 56. *ΟΥ ΓΑΡ ΟΙΔ᾽ ΑΝΕΩιΓΜΕΝΑΣ ΠΥΛΑΣ*. οὐ γὰρ [2]) ἐπίσταται, φησὶν, ὅτι ἕτοιμος αὐτῷ ὁ θάνατος.

V. 58. *ΕΠΕΣΘ᾽ ΑιΔΟΝΤΕΣ*. τὸ ἄγαλμα τῆς Ἀρτέμιδος οἱ μὲν δικτάμῳ, οἱ δὲ σελίνῳ, [3]) οἱ δὲ λωτῷ στέφεσθαι φασί. δίκταμον φασὶν ἐν Κρήτῃ μόνῃ· τοῦτο δὲ καὶ ὠκυτόκιον εἶναι, διὸ καὶ ταῖς δυςτοκούσαις δίδοσθαι χάριν τοῦ ταχέως τίκτειν.

V. 67. *ΕΠΕΣΘ᾽ ΑιΔΟΝΤΕΣ*. τοῦτο ἔνιοι τὸν Ἱππόλυτον φασὶν ᾄδειν. ἄμεινον δὲ τοὺς ἑπομένους τῷ Ἱππολύτῳ ἀπὸ τῶν κυνηγεσίων ταῦτα λέγειν. ἕτεροι δὲ εἰσι τοῦ χοροῦ, καθάπερ ἐν τῇ Ἀλεξανδρείᾳ [4]) ποιμένες. ἐνταῦθα μὲν οὖν δύναται προαποχρήσασθαι τοῖς ἀπὸ τοῦ χοροῦ, ἐκεῖ δὲ συνεστῶτος τοῦ χοροῦ ἐπειςάγει τοῦτο τὸ ἄθροισμα. Ἄλλως. Ὁ Ἱππόλυτος ὑμνεῖν παρακελεύεται, ἢ ἀλλήλους προτρέπονται οἱ ἀπὸ τοῦ χοροῦ, ἤγουν οἱ συνεπόμενοι τῷ Ἱππολύτῳ κυνηγέται. ἄλλοι δέ τινές εἰσι περὶ τὸν χορόν. ὁ γὰρ χορὸς, ὡς εἴρηται, ἐκ Τροιζηνίων γυναικῶν. *ΕΥΠΑΤΕΡΕΙΑΝ*. τὴν καλλίστην τοῦ πατρὸς Διὸς αὐλήν.

1) Flor. 6. 15. τὸ μὴ τιμωρ. et μὴ φροντίσασα.

2) Sic Flor. 6. pro οὐκ ἐπίστ. φ.

3) σελίνῳ emendatio est Valck. p. 170. 2. A. pro ἐχίνῳ.

4) Imo Ἀλεξάνδρῳ, prout dedit Musgr. in fragm. Eurip. p. 542. Mox Flor. 6. προαποχρήσασθαι, quod recepi pro προςαποχρ.

V. 72. *ΣΟΙ ΤΟΝΔΕ ΠΛΕΚΤΟΝ*. διαβεβόηται τοῦτο τὸ ζήτημα. καὶ οἱ μὲν ὑπέλαβον τὸν Ἱππόλυτον στέφειν τὴν Ἄρτεμιν ἀνθίνῳ στεφάνῳ. ὁ δὲ Φιλόχορος τὴν ἐν Ἄγραις Ἄρτεμιν τῷ μὲν λόγῳ στέφεσθαι [5]) φησὶν, ἐφ᾽ ἑαυτοῦ δὲ τὸν Ἱππόλυτον ταῦτα λέγειν, ὅτι ἐμαυτὸν σοὶ ἀνατίθημι, ὦ θεὰ, στέφανον, τουτέστι κόσμον ἀνθηρότατον· κόσμον γὰρ εἶναι τῇ παρθένῳ τὸ μετὰ τοῦ σωφρονεστάτου τῶν νέων διημερεύειν. ἄλλοι δέ φασι μηδὲν αἰνίττεσθαι τὸν ποιητήν, μηδὲ ἀλληγορεῖν, ἀλλὰ κυρίως λέγειν, καὶ τῷ ὄντι στέφανον φέρειν τὸν Ἱππόλυτον. τοῦτον δὲ ἐκ τοιούτου λειμῶνος, καθ᾽ ὃν οὐκ ἔστιν ἡμῖν ὅσιον οὐδὲ δρέπεσθαι τῶν ἀνθέων· τὸ γὰρ οὐκ ἦλθέ πω σίδηρος εἰς τοῦτο καταστρέφει, ὅτι οὐδὲ δρέπεσθαι ὑπό τινος, οὐδὲ εἰργάσθαι. ἄλλοι δέ φασι τὸν Εὐριπίδην τροπικώτερον τὸν ἐπὶ τῇ Ἀρτέμιδι ὕμνον στέφανον λέγειν. καὶ γὰρ δὴ παράλογον εἶναι καὶ πολλὴν ἀτοπίαν ἔχον, καὶ δοκεῖν ἄνθιμον λειμῶνα εἶναι, ὅθεν ἐδρέφθη [6]) τὰ ἄνθη, καὶ τοιοῦτον, εἰς ὃν οἱ εἰςιόντες ἐξετάζονται καὶ πότερον διδακτὴν ἔχουσι τὴν σωφροσύνην ἢ ἐκ φύσεως, καὶ κατάρδεσθαι αὐτόν. Φιλόχορος δέ φησι, τῷ μὲν ξοάνῳ πλεκτὸν στέφανον προςφέρειν, τῇ δὲ θεῷ τὸν ὕμνον. ἐξ ἀκηράτου δὲ, τῆς ἀδόλου καὶ ἀφθάρτου διανοίας. Ἄλλως. ἐπιεικῶς οἱ ποιηταὶ τὰς μὲν ἰδίας φύσεις λειμῶσιν, ἢ ποταμοῖς, ἢ μελίσσαις εἰκάζουσιν, τὴν δὲ ποίησιν στεφάνοις, διὰ μὲν τῶν ἀνθέων τὸ ποικίλον καὶ τὸ κάλλος αὐτῆς παριστάντες, διὰ δὲ τῶν ποταμῶν [7]) τὴν πληθὺν καὶ τὴν εἰς τὸ ποιεῖν ὁρμὴν, διὰ δὲ τῶν μελισσῶν τὸ μελιχρὸν, διὰ δὲ τῶν στεφάνων τὸν κόσμον τῶν ὑμνουμένων. ταῦτα δὴ πάντα συνελὼν ὁ ποιητὴς ἐφαίδρυνε τῆς ἀλληγορίας τὸν τρόπον. τὸ δὲ ἐξ ἀκηράτου λειμῶνος, ὅτι δεῖ πάντως τὸν μετιόντα μουσικὴν καθαρὰν καὶ ἀκήρατον ἔχειν τὴν ψυχὴν πάντοτε, καὶ ἄχραντον ἀπὸ κακῶν, [8]) καὶ μάλιστα τῆς αἰδοῦς μεμοιρα-

5) Valck. ad Hipp. p. 170. 2. A. corrigendum censet τῷ μὲν λωτῷ στ. minus recte. Sensus est: ita loqui Hippolytum, quasi revera corona redimiret Dianae simulacrum, se autem intelligere. Itaque scripsi etiam ἐφ᾽ ἑαυτοῦ pro ἀφ᾽ ἑ.

6) ἐδρέφθη Fl. 6. pro ἐκλήθη. Mox Heath εἰσιόντες pro εἰπόντες.

7) ποταμῶν. Sic Flor. 6. pro ἀνθῶν. et sic infra ad v. 78. ubi eadem fere repetuntur.

8) κακῶν pro κακοῦ, διά γάρ τοι τὸ αἰδ. pro διὰ γὰρ τὸ αἰδ.

μένην. διὰ γάρ τοι τὸ αἰδέσιμον καὶ παρθένους ὑποτίθενται τὰς μούσας, γονιμωτάτας οὔσας. Ἄλλως. καθόλου μέν ἐστι τῆς διανοίας καὶ στέφανον αὐτὸν προςφέροντα. ἅτε δὴ σοφόν· τῷ μὲν γὰρ ξοάνῳ τὸν χειροποίητον στέφανον προςφέρειν, τῇ θεῷ δὲ τὸν ὕμνον. πλεκτὸν τοίνυν στέφανον λέγει τὸν ὕμνον, δίκην πλοκῆς συντεθέντας τοὺς λόγους ἀποτελεῖν τὸν ὕμνον. ἀκήρατον δὲ λειμῶνα ἀλληγορεῖ [9]) τὸν ἐξ ἀνθέων πεπλεγμένον στέφανον τῇ παρθένῳ, καὶ ἄδολον ἔννοιαν, ἐν ᾧ λειμῶνι οὐδὲ ποιμὴν ἄξιον νενόμικε τὰ ποίμνια ἄγειν. τὰ γοῦν ἄνθη τούτου τοῦ λειμῶνος σοφίας εἶναι καὶ ἀρετῆς ἀποτελέσματα. ἀλλὰ μὴν οὐδὲ σίδηρος εἰς τμῆσιν ἦλθε τοῦ λειμῶνος, καὶ αὐτοῦ τὰ ἄνθη περιέκειρε. σίδηρον δ' ἂν λέγοι ἤτοι τὴν πανοῦργον φιλοπραγμονίαν τε καὶ κακουργίαν, ἢ τὴν τῶν αἰσχρῶν ἡδονῶν φθορὰν, ἵνα αὐτοῦ τὸ παρθένιον καὶ ἄδηλον δηλοῖ. βοτὰ δὲ λέγει τὰ ποίμνια. μέλισσαν δὲ ἀλληγορικῶς αὐτὴν τὴν ψυχήν· καθαρὸν γάρ τι ζῶον ἡ μέλισσα· ἔνθεν τὰς ἱερείας μελίσσας καλοῦσιν οἱ ποιηταί. ἐαρινὴν δὲ αὐτὴν λέγει, ἤτοι ὅτι ἡ μέλισσα ἥδεται τῷ ἔαρι διὰ τὰ ἄνθη, ἢ ὅτι αἱ καθαραὶ ψυχαὶ ἀεὶ ἐν ἄνθεσι εἰσί. τὸ γὰρ ἔαρ [10]) ἀνθέων γεννητικόν.

V. 72 sq. *ΕΞ ΑΚΗΡΑΤΟΥ ΛΕΙΜ.* ἐκ καθαρᾶς καρδίας. Fl. 15.

V. 74. *ΕΝΘ' ΟΥΤΕ.* ἄμουσοι γὰρ καὶ αἰσχροπρεπεῖς οἱ ποιμένες. Fl. 15. *ΦΕΡΒΕΙΝ ΒΟΤΑ,* τρέφειν τὰ ποίμνια. Fl. 15.

V. 77 sqq. *ΑΙΔΩΣ ΔΕ ΠΟΤΑΜΙΑΙΣΙΝ.* ἡ αἰδὼς, φησὶ, τοῦτον τὸν λειμῶνα γεωργεῖ, καὶ αὐτὸν τοῖς ὕδασι τοῖς ποταμίοις κηπεύει καὶ ποτίζει καὶ γεωργεῖ. τοῦτο δὲ λέγει, ἐπεὶ πλεῖστον μέρος τῆς σωφροσύνης ἡ αἰδὼς

et ὑποτίθενται pro ὑποτίθεται e Flor. 6. recepi. Idem paulo post προςφέροντα pro προφ. quare etiam προςφέρειν scripsi pro προφ.

9) ἀλληγορεῖ Flor. 6. pro ἀνθοφορεῖ. et paulo post σίδ. δ' ἂν λέγοι pro σίδ. δὲ λέγει, denique τὴν πανοῦργον φιλοπραγμονίαν τε, pro τὸν παν. φιλοπρ. καὶ κακ. Paulo post αυτοῦ τὸ παρθ. Heath pro αὐτὰς τὸ π.

10) τὸ γὰρ ἔαρ. Sic Flor. 6. ut legendum vidit Valck. ad Hipp. p. 172. 2. B.

ἔλαχεν, καὶ τοῖς ἀγαθοῖς ἀνδράσι καὶ σοφοῖς ἔνεστι τὸ αἰδημονικόν. ὅσοις οὖν μηδὲν διδακτὸν [1]) καὶ ἐκ βίας φύσεως ἔγνωσται, ἀλλὰ φύσει τὴν σωφροσύνην ἐγνώκασι, τούτοις ἐκ τούτου τοῦ λειμῶνος μόνοις δρέπεσθαι, καὶ καρποῦσθαι τοιαύτης ψυχῆς καὶ σοφίας ἀπολαύειν. Ἄλλως. ταῦτα οὐκ ἔστιν ἐπινοῆσαι, εἰ κυρίως τὶς βούλεται ἐπὶ τῶν κηπευμάτων ἐκδέχεσθαι τὸν λόγον. ἀλληγορεῖται οὖν τὰ προκείμενα. οἱ γὰρ ποιηταὶ ἐπιεικῶς τὰς ἰδίας φύσεις μελίσσαις καὶ ποταμοῖς καὶ λειμῶσι προςομοιοῦσιν, αὐτὴν δὲ τὴν ποίησιν στεφάνοις, διὰ μὲν τῶν ἀνθέων, ὡς εἴρηται, τὸ ποικίλον καὶ τὸ κάλλος αὐτῶν παριστάντες, διὰ δὲ τῶν ποταμῶν τὸ πλῆθος καὶ τὴν ἐπὶ τὰ ποιήματα [2]) ὁρμὴν, διὰ δὲ τῶν μελισσῶν τὸ ἐπιμελὲς καὶ τὸ συντεταγμένον, ἅμα καὶ τὸ μελιχρὸν τῶν ποιημάτων, τοὺς στεφάνους ἕνεκα τοῦ λαμπρύνεσθαι δι' αὐτῶν τοὺς ἐπαινουμένους. ταῦτα δὲ πάντα συλλαβὼν ὁ Εὐριπίδης ἐφαίδρυνε τὴν ἀλληγορίαν, δι' ἧς τὸν εἰς τὴν Ἄρτεμιν ὕμνον ἠβουλήθη παραστῆσαι, τῶν ἄλλων ποιητῶν σποράδην τοῖς τρόποις χρησαμένων. τὸ δὲ ἐξ ἀκηράτου λειμῶνος δρέπεσθαι διὰ τὸ δεῖν τὴν ποιητικὴν ψυχὴν καθαράν τε καὶ ἀκήρατον εἶναι, καὶ παντὸς κακοῦ ἄχραντον. δεῖ γὰρ τοὺς ποιητὰς προςήκειν αἰδοῦς μεμοιρᾶσθαι πάντων. διὸ καὶ τὰς Μούσας παρθένους εἶπον ἔνιοι.

V. 77. *ΚΗΠΕΥΕΙ.* τρέφει. Fl. 15.

V. 78. *ΟΣΟΙΣ ΔΙΔΑΚΤΟΝ.* διδακτόν ἐστι τὸ μὴ ἐκ φύσεως πλεονέκτημα, ἀλλ' ἐκ συνεχοῦς μελέτης ἀνυόμενον. καὶ οἱ φιλόσοφοι διδακτὰ μὲν λέγουσι τὰ κακὰ, φυ-

1) διδακτὸν addidi e Flor. 6. ἐκ βίας φύσεως pro ἐκ μιᾶς φ. cum Heath. scripsi e scholio ad v. 78. Qui, quod natura negavit, industria assequi student, ii quasi vim afferre naturae videntur. In fine ἀπολαύειν Flor. 6. ἀπολαύει Junt. Basil. ἀπόλαυσιν Barn.

2) τὰ ποιήματα Flor. 6. quod iam coniectura assecutus erat Barn. pro τὰ ποίᾳ Basil. vel τὰ ποία Junt. Pro τοὺς στεφάνους fortasse leg. τοῖς δὲ στεφάνοις, ut referatur ad προςομοιοῦσιν. In fine si προςήκειν deleas et πάντως pro πάντων legas, locus expeditior erit.

σικὰ δὲ τὰ ἀγαθά. διδακτὸν [3]) οὖν τὸ ἐκ βίας φύσεως μάθημα, ἢ συνεχεῖ ἐγνωσμένον μελέτῃ.

V. 80. *ΔΡΕΠΕΣΘΑΙ*, ἕπεσθαι. Fl. 15.

V. 81. *ΧΡΥΣΕΑΣ*. τοῦτο πάλιν πρὸς τὸν χειροποίητον στέφανον, ὃν ἔφερε τῷ ξοάνῳ. τινὲς μέντοι καὶ τοῦτο ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἀλληγορίας ἀκούουσι, λέγοντες τὸν ὕμνον κόσμον εἰρῆσθαι αὐτῶν. τοῦτον οὖν λέγοις τὸν ὕμνον δεικτικῶς πρὸς τὸ εἰρημένον πότνια.

V. 82. *ΑΝΑΔΗΜΑ ΔΕΞΑΙ*, ἀντὶ τοῦ ἀπὸ καλοῦ καὶ δικαίου δέξαι στέφανον. Fl. 15.

V. 86. *ΤΕΛΟΣ ΔΕ ΚΑΜΨ*. τὸ δὲ τέλος τοῦ βίου ἀναλύσαιμι, ὥςπερ καὶ ἠρξάμην, ἐν σωφροσύνῃ διατελέσας. Fl. 15. *ΚΑΜΨΑΙΜΙ*, παύσαιμι. Fl. 2.

V. 87. *ΑΝΑΞ*. ἀπὸ τοῦ ἔχειν τὴν ἄνω ἀξίαν. *ΑΝΑΞ* κυρίως σωτήρ· τοὺς οὖν θεοὺς ἄνακτας καὶ σωτῆρας καλοῦμεν. καταχρηστικῶς δὲ καὶ τοὺς δεσπότας ἄνακτας καλοῦμεν, ὡς δευτέρους σωτῆρας. δηλοῖ δὲ τοῦτο μάλιστα Ὅμηρος· (Il. ζ', 403.) Ἀστυάναξ, οἶος γὰρ ἐρύετο Ἴλιον Ἕκτωρ. εἴρηται γὰρ οἷον ὁ τοῦ ἄστεος σωτήρ. ὦ οὖν ἄναξ — θεοὺς γὰρ καὶ σωτῆρας τοὺς δεσπότας καλεῖν χρή. δύναται δὲ τὸ μὲν ἄναξ ἐπὶ τοῦ Ἱππολύτου, τὸ δὲ δεσπότας ἐπὶ τῶν θεῶν. εἰκὸς γὰρ καὶ αὐτὸν μέλλοντα πάσης ἀνθρωπίνης φύσεως ὑπερτιθέναι τὸ κρεῖττον. Ἄλλως. ὡς τῆς ἄναξ προςηγορίας θεοῖς ἁρμοζούσης. δύναται δὲ καὶ οὕτως ἀκούεσθαι, ὡς τοῦ πρεσβύτου τὸν μὲν Ἱππόλυτον ἄνακτα λέγοντος, τοὺς δὲ θεοὺς δεσπότας, καίπερ εἰκὸς μέλλοντα συμβουλεύειν περὶ τοῦ μὴ ὑπερφρονεῖν τὴν Ἀφροδίτην, οὕτω καὶ ἄρξασθαι σεμνύνοντα τὸ θεῖον καὶ ὑπερτιθέναι τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως. [4])

V. 89. *ΚΑΙ ΚΑΡΤΑ ΓΕ*. καὶ μάλιστα. τὸ δὲ κάρτα κατὰ ἐναλλαγὴν λέγεται στοιχείου κράτα, οἷον κραταιῶς, ὡς ἀπὸ τοῦ σάφα σαφῶς. *ΚΑΙ ΚΑΡΤΑ Γ', Η ΓΑΡ*. εἰ γὰρ μὴ ἀπὸ τῶν ἡττόνων δεχόμεθα [5]) λόγους, οὐκ ἐσμὲν σοφοί.

3) διδακτόν Flor. 6. pro δυνατόν. Idem antea μέν post διδακτά addit, et in fine habet ἢ συνεχεῖ ἐγν. μελ. pro ἢ συνεχὴς μελέτη.

4) Ista, Ἄλλως. ὡς τῆς ἄναξ πρ. κ. τ. λ. e Flor. 6. accesserunt. Ex his emendari et suppleri possunt, quae in edito scholio mutila sunt.

V. 90. *ΝΟΜΟΣ*, τὸ γεγραμμένον διάταγμα, τὸ κρατοῦν καὶ γεγραμμένον· ἔθος δὲ τὸ μὴ γεγραμμένον.

V. 92. *ΤΟ ΣΕΜΝΟΝ*, τὸ σοβαρόν. Fl. 15. τὸ ἀλαζονικόν. Fl. 2.

V. 93. *ΣΕΜΝΟΣ*, ὑπερήφανος. Fl. 15. *ΑΧΘΕΙΝΟΣ*, λυπηρός. Fl. 15.

V. 95. *ΚΑΙ ΚΕΡΔΟΣ ΓΕ*, τῆς προςηγορίας ὁ μόχθος βραχύς· δι' αὐτῆς γὰρ πρᾶγμα εὑρίσκει. [5b])

V. 96. *Η ΚΑΝ ΘΕΟΙΣΙ*. ἆρα οὖν καὶ αὐτὸ τοῖς θεοῖς ὑπονοεῖν χάριν ἔχεις τοῖς συνηγόροις.

V. 97. *ΕΙΠΕΡ ΓΕ ΘΝΗΤΟΙ*. ἐπεὶ παρὰ θεῶν ἔλεγον τοὺς νόμους ἀκηκοέναι οἱ νομοθέται, ὡς Λυκοῦργος μὲν ὑπὸ Ἀπόλλωνος, Μίνως δ' ὑπὸ Διός. Ὅμηρος, (Od. τ', 179.) ἐννέωρος βασίλευε Διὸς μεγάλου ὀαριστής. Ἄλλως. τοῦτο εἶπεν, ἐπεὶ ἐξ ἀρχῆς Ῥαδάμανθυς καὶ Μίνως παρὰ θεῶν τὰ νόμιμα διδασκόμενοι τοῖς ἀνθρώποις φανερὰ ταῦτα ἐποίησαν.

V. 98. *ΣΕΜΝΗΝ*, σεπτὴν καὶ τιμίαν. Fl. 15. *ΟΥ ΠΡΟΣΕΝΝΕΠΕΙΣ*, συναγορεύεις. (προςαγ.?)

V. 102. *ΣΕΜΝΗ ΓΕ*. σεμνὸν τὸ ὑπερήφανον καὶ τὸ ἐπαχθές. δηλοῖ δὲ καὶ τὸ τίμιον, ὡς παρακατιὼν φησι, πῶς οὖν σὺ σεμνὴν δαίμον' οὐ προςεννέπεις. δηλοῖ δὲ καὶ τὴν πάνυ τιμίαν.

V. 103. *ΑΛΛΟΙΣΙΝ ΑΛΛΟΣ*. ὃ λέγει, τοιοῦτόν ἐστιν· οὐ πάντες τοὺς αὐτοὺς θεοὺς σέβομεν, οὐδὲ τοὺς αὐτοὺς ἀνθρώπους ἀγαπῶμεν, ἀλλ' οἱ μὲν τόνδε, οἱ δὲ τόνδε. ὁμοίως δὲ κἀγὼ [6]) τὴν Ἄρτεμιν σέβω, ἄλλοι δὲ τὴν Ἀφροδίτην.

5) οὐ, quod ante δεχόμεθα inserunt edd. omittit Flor. 15. qui etiam λόγον habet.

5b) Haec ad v. 102. post τὴν πάνυ τιμίαν legebantur: huc pertinere monuit Heath.

6) Verba οἱ δὲ τόνδε et κἀγώ e Flor. 6. addidi.

V. 104. *ΕΥΔΑΙΜΟΝΟΙΗΣ* οὕτω φρονων περὶ τῶν θεῶν, μήτε ὑπὲρ τὸ καθῆκον φρονῶν, μήτε ὑπὲρ ἄνθρωπον. ὅ ἐστιν, εἴη σε τῆς ἀρετῆς ἔχειν τὸ ἄκρον, μὴ ὑπὲρ ἄνθρωπον φρονοῦντα. Ἄλλως. εἴης εὐδαίμων τὰ καθήκοντα φρονῶν. λυποῦμαι γὰρ νῦν ὁρῶν σε ἀφρονοῦντα.

V. 105. *ΟΥΔΕΙΣ Μ' ΑΡΕΣΚΕΙ ΝΥΚΤΙ ΘΑΥΜΑΣΤΟΣ ΘΕΟΣ.* οἷον ἔστι θεὸς μυούμενος ἐν νυκτὶ ἐμοὶ οὐκ ἀρέσκει διὰ τὸ τῆς νυκτὸς θαυμάζεσθαι.

V. 106. *ΤΙΜΑΙΣΙΝ, Ω ΠΑΙ.* χρὴ ταῖς τιμαῖς τῶν θεῶν προσέρχεσθαι, τουτέστι τιμᾷν τοὺς θεοὺς ταῖς νομιζομέναις τιμαῖς τῶν θεῶν, αἷς προσήκει χρῆσθαι.

V. 108. *ΣΙΤΩΝ ΜΕΛΕΣΘΕ, ΤΕΡΠΝΟΝ.* τερπνὸν γὰρ ἐκ κόπου κυνηγίας εὑρεῖν τράπεζαν γέμουσαν καὶ κορεσθῆναι. Ἄλλως. τράπεζα πλήρης προτεθεῖσα δηλονότι. καὶ καθολικόν ἐστι, τοῦ καμάτου εὐεκτότερα ποιοῦντος τὰ σώματα τῇ κινήσει τοῦ θερμοῦ.

V. 111. *ΤΑ ΠΡΟΣΦΟΡΑ*, ἤτοι τὰ ἕτοιμα, τὰ ἁρμόζοντα, τὰ καθήκοντα, τὰ σύμφορα. [7])

V. 114. *ΩΣ ΠΡΕΠΕΙ ΔΟΥΛΟΙΣ ΛΕΓΕΙΝ.* ὡς πρέπει δούλοις, τὴν εὐχὴν ποιησόμεθα, ἀντὶ τοῦ οὐ μετὰ πολυτελοῦς θυσίας, ἀλλὰ ψιλὴν προσφώνησιν ποιησόμεθα. *ΩΣ ΠΡ. Δ.* ἀντὶ τοῦ ἀπαῤῥησιάστως λαλῶ. Fl. 15.

V. 117. *ΥΦ' ΗΒΗΣ.* ὑπὸ προπετείας. *ΕΝΤΟΝΟΝ,* θρασὺν, ὀργίλον. Fl. 15.

V. 119. *ΣΟΦΩΤΕΡΟΥΣ,* φιλανθρωποτέρους.

V. 120. *ΩΚΕΑΝΟΥ ΤΙΣ.* ὁ χορὸς ἧκεν [8]) ἐκ Τροιζηνίων γυναικῶν, συναχθεὶς εἰς ἐπίσκεψιν τῆς Φαίδρας. καὶ πρῶτα μὲν διηγεῖται, πόθεν αὐτῇ ἡ φήμη τῆς νόσου τῆς βασιλίσσης ἦλθεν. ἔπειτα δὲ καὶ ζητεῖ, τίς ἂν εἴη ἡ πρόφασις τῆς νόσου. ὁ δὲ νοῦς· πέτρα τις ἐστὶν ὕδωρ Ὠκεάνιον στάζουσα, οὐ διϊπετὲς, οὐδὲ ὑέτιον, ἀλλ' αὐτο-

7) In editionibus haec cum scholio ad v. 106. cohaerebant.

8) Imo συνέστηκεν. Paulo post τῆς νόσου post ἡ φήμη addidi e Flor. 6. 5. e quibus 15. τῆς νόσου τῆς βασιλείας εἰσῆλθεν. Iidem ἐπεὶ δὲ καὶ ζητεῖ, et αὐτῇ addunt post πρόφασις.

μάτως ἀναβλύζον, [9]) (πᾶν δὲ ὕδωρ Ὠκεανοῦ λέγεται) τοσοῦτον ὕδωρ ἔχουσα πηγαῖον, ὥστε βάπτειν ὑδρίαν. Ὠκεανοῦ δὲ, καθὸ γλυκὺ καὶ πότιμον.

V. 122. *ΒΑΠΤΑΝ ΚΑΛΠΙΣΙ.* οἷον ὥστε βαπτίζειν ἐν αὐτῇ, τῇ ἐνύδρῳ πηγῇ, τὴν ὑδρίαν, ἢ ὅσον δύναταί τις χαλῶν τὴν ὑδρίαν [10]) γεμίζειν, ἢ τὴν περιρεομένην ὑπὸ τοῦ ὕδατος πηγήν. Ἄλλως. ὡς κοτυλήρυτον αἷμα, (Il. ψ', 34.) τὸ τὴν κοτύλην ἀναβάψαν. ἢ ὅτι περὶ τὴν Τροιζηνίαν τοιαύτη τίς ἐστὶ πέτρα, ἐξ ἧς τὸ καταφερόμενον ὕδωρ βάπτει τὰς ὑδρίας, ὡς Διονυσόδωρος ἐν τῷ περὶ ποταμῶν λέγει. *ΡΥΤΑΝ.* δυναμένην βάψαι κάλπιν, καὶ οὐ περαιτέρω. [1])

V. 123. *ΠΡΟΙΕΙΣΑ ΚΡΗΜΝΩΝ.* τὸ ὕδωρ κατὰ τῶν κρημνῶν ἐξ ὕψους καταχέουσα.

V. 127. *ΤΕΓΓΟΥΣΑ.* βρέχουσα, πλύνουσα ἐπὶ τὰ νῶτα τῆς θερμαινομένης τοῦ ἡλίου βολαῖς πέτρας, ὅθι μοι φίλη τις ἐνέτυχε, ἐνέκειτο. ἀπιθάνως δὲ κεῖται τὸ ἦν. ἔδει γὰρ λέγειν, ἔνθα μοί τις συνέτυχε φίλη. Ἄλλως. ἐνταῦθα μοί τις γυνὴ ἐπελθοῦσα [2]) πλύναι τὰ ἱμάτια, καὶ ταῦτα ἐπὶ τῆς εὐηλίου πέτρας ἐπὶ ξηρασίαν καταβαλοῦσα, ἀκούσασα τῆς βασιλίσσης τὴν νόσον πρῶτον ἤγγειλεν ἐλθοῦσα. φιλοῦσι γὰρ ἐν ταῖς τοιαύταις συνόδοις ὁμιλίαι περὶ βασιλέων προσεμπίπτειν πρὸς παραμυθίαν τῶν καμάτων. ὥστε οὐκ ἀπεικότως πρὸς πλύνουσαν φίλην πυθέσθαι καὶ εἰπεῖν.

9) ἀναβλύζον pro βλύζον, et paulo post Ὠκεανοῦ pro Ὠκεανός suppeditarunt Florr. 6. 15. In Musgr. singulari operarum errore est πόταμων pro πότιμον.

10) Legebatur: οἷον ὥστε βαπτ. ἐν τῇ ἀνδρωπηγῇ τὴν ὑδρίαν γεμίζειν. Dedi, quod habent Florr. 6. 15. nisi quod τῇ post αὐτῇ servavi. 15. etiam πηγῇ τὰς ὑδρίας.

1) καὶ οὐ περ. Flor. 15. Vulgo οὐ deest. Ceterum haec explicatio ad voc. βαπτὰν κάλπ. spectare videtur, ad ῥυτὰν vero id, quod supra legebatur, τὴν περιῤῥεομένην ὑπὸ τοῦ ὕδ. π.

2) Florr. 6. 15. ἀπελθούσῃ, quod fortasse verum. Tunc paulo post καταβαλοῦσα Heath. pro καταβαλούσης, quod ferri nequit. Paulo post περὶ βασιλέων προσεμπίπτειν debetur etiam Florr. pro περὶ βασιλεῖς προσπίπτειν.

V. 128. *ΟΘΕΝ ΜΟΙ ΠΡΩΤΟΝ.* ὅθεν, ἐκ τῆς φίλης δηλονότι. ὅπου [3]) πρῶτον ἔμαθον τὴν Φαίδραν κακουμένην ἔσω τῶν οἴκων ἐπὶ τῆς κλίνης εἶναι. δέμας δὲ ἐντὸς ἔχειν, ἀντὶ τοῦ ἔσω τῆς κλίνης ἐν τοῖς μυχοῖς τοῦ οἴκου. τοῦτο δέ φησιν, ἐπεὶ καὶ σωφροσύνης ἕνεκα πολλάκις ἀπροϊσία [4]) γίνεται. λεπτὰ δὲ φάρεα, λεπτοῖς δὲ φάρεσι κατακαλύπτεται τὴν κεφαλήν. οὐ γὰρ ἀνέχεται βαρύτερα διὰ τὴν προσοῦσαν καῦσιν τῆς νόσου. [5])

V. 130. *ΤΕΙΡΟΜΕΝΑΝ,* καταπονουμένην ὑπὸ τῆς νόσου. Fl. 15.

V. 134. *ΤΡΙΤΑΤΑΝ ΔΕ ΝΙΝ ΚΑΤΩ.* τὸ ἑξῆς· τριτάταν δέ νιν κλύω ταύτην τὴν ἡμέραν κατέχειν ἁγνὸν τὸ στόμα τῆς Δήμητρος ἀκτῆς. [6]) οἷον λοιπὸν τρεῖς ἡμέρας ἔχω ἀκούων περὶ αὐτῆς, ὅτι ἀσθενεῖ, καὶ οὐ μεταλαμβάνει βρώσεως ἐν τῷ στόματι αὐτῆς. τὸ δὲ κρυπτῷ πένθει, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ἀδήλῳ συμφορᾷ καὶ μὴ ἐκφαινομένῃ πρὸς τὸ τέλος τοῦ θανάτου φέρεται, ἀντὶ τοῦ ὑπὸ τῆς ἀλγηδόνος καὶ τῆς νόσου τῆς κρυπτῆς μέλλει ἀποθνήσκειν. θαυμασίως δὲ ὁ Εὐριπίδης ἐπὶ Ὀρέστου νοσοῦντος [7]) φησὶν, οὔτε σῖτα διὰ δέρης ἐδέξατο, (Or. 41.) ὡς βουλομένου μὲν φαγεῖν, μὴ δυναμένου δὲ καταπιεῖν ὑπ' ἀσθενείας, περὶ δὲ Φαίδρας, αὐτῆς βουλομένης θάνατον, τὸ σύνολον αὐτὴν μὴ δέχεσθαι εἰς τὸ στόμα τροφήν.

V. 137. *ΔΗΜΗΤΡΟΣ ΑΚΤΑΣ ΔΕΜΑΣ ΑΓΝΟΝ*

3) ὅπου addunt Florr. Ex iisdem paulo post est ἔχειν pro ἔχει. Sed legendum puto — — κακουμένην. δέμας δὲ ἐντὸς ἔχειν ἀντὶ τοῦ ἔσω τῶν οἴκων ἐπὶ τῆς κλίνης εἶναι, ἐν τοῖς μ. τοῦ ὅ.

4) Sic Junt. Basil. ἀπροισία Florr. ἀπροσιτέα Barn. ἀπρόσιτα Musgr. ἀπροϊσία factum esse videtur, ut ἀπρόϊτος apud Suidam, e προϊέναι.

5) ἀνέχεται pro ἐνέχεται, et καῦσιν τῆς νόσου, quae vulgo deerant, recepi e Florr. 6. 15. e quibus 15. παροῦσαν pro προσοῦσαν.

6) ταύτην τὴν ἡμ. pro τάνδε ἡμ. e Florr. 6. 15. ἀκτῆς est a Barn. pro αὐτῆς.

7) ἐπὶ Ὀρέστου νοσ. e Florr. 6. 15. addidi.

ΙΣΧΕΙΝ. περιφραστικῶς μὴ ἐσθίειν τροφῆς τῆς γῆς. λέγει δὲ τὴν οἱονεὶ [8]) ἀγὴν καὶ κλάσιν τοῦ σίτου διὰ τὸ κατάγνυσθαι ἐν ἅλωνι, ἐν τῷ μύλωνι θραύεσθαι. *ΣΤΟΜΑΤΟΣ ΔΕΜΑΣ,* κατὰ περίφρασιν, τὸ στόμα, ὡς δέμας πυρὸς, ἤγουν τὸ πῦρ. Fl. 15. *ΑΓΝΟΝ,* ἄθικτον. ἁγνὴ γάρ εἰμι Μένανδρος. Fl. 15. *ΙΣΧΕΙΝ,* κωλύειν. Fl. 15.

V. 139. *ΚΕΛΣΑΙ ΠΟΤΙ ΤΕΡΜΑ.* ἐπὶ ἀδήλῳ συμφορᾷ, καὶ μὴ ἐμφαινομένῃ, πρὸς τὸ τέρμα τοῦ θανάτου κέλσαι καὶ πελάσαι θέλει. οἷον ἀκούω αὐτὴν ἀσιτεῖν καὶ ἀποθανεῖν σπουδάζουσαν διὰ μετάστασιν βίου. *ΠΟΤΙ ΤΕΡΜΑ.* ἤτοι δύστανον τέρμα, ἢ αὐτὴν δύστηνον. [9])

V. 140. *ΣΥ ΓΑΡ ΕΝΘΕΟΣ Ω.* ἀπέτεινε λοιπὸν τὸν λόγον πρὸς τὴν Φαίδραν, τῆς νόσου αὐτῆς [10]) τὴν πρόφασιν ἐπιζητῶν, ἐκ τοῦ τῆς μανίας αἴτιον προσθέμενος δαίμονα. δοκεῖ γὰρ καὶ μαίνεσθαι ἐνίοτε τῇ ὑπερβολῇ τοῦ ἔρωτος, μὴ καθεστάναι δοκοῦντα ῥήματα φθεγγομένη, οἵανπερ αὐτὴν εἰσάγει καὶ κυνηγεσίων ἐρῶσαν, καὶ δι' αἰνιγμάτων τὰ τοῦ ἔρωτος φράζειν, δοκοῦσαν μαίνεσθαι. Ἄλλως. ἐμάνης ἐν σεαυτῇ μανιῶδές τι ἔχουσα. τὸ δὲ [1]) ἑξῆς· ἔνθεος φοιτᾷς, ὥστε εἶναι τὸ ἑξῆς τῆς διανοίας οὕτως· σὺ γὰρ, ὦ κόρη Φαίδρα, ἔνθεος καὶ ἐμμανὴς φοιτᾷς καὶ ἐνθουσιᾷς, ἔκ τινος θεῶν τοῦτο παθοῦσα. καὶ ἀπορούσῃ εἰπέ μοι, ἐκ Πανὸς σὺ ἐμάνης, ἢ καὶ ἐκ τῆς Ἥρας, ἢ Κορυβάντων τοῦτο νοσεῖς; λέγειν οὐκ ἔχω καὶ εἴ τι τούτων ἁμαρτήσασα τὴν ὀρείαν καὶ μανίας αἰτίαν. *ΕΝΘΕΟΣ.* ἔνθεοι λέγονται οἱ ὑπὸ φάσματος τινὸς ἀφαιρεθέντες τὸν νοῦν, καὶ ὑπ'

8) οἱονεί est a Barn. pro οἷον, qui etiam emend. ἅλωνι pro ἅλονι, sed Heathio emendandum reliquit μύλωνι.

9) Flor. 15. ἢ τὸ δύστηνον τέρμα, ἢ αὐτὴν τὴν δύναμιν.

10) αὐτῆς e Flor. 6. addidi. Idem mox αἰτίου pro αἴτιον. Heath. em. καὶ αὐτῆς τῆς μ.

1) τὸ δὲ ἑξῆς. sic Flor. 6. Vulgo deest δέ. Idem paulo post ἐκ Π. σὺ ἐμάνης, εἴτε ἐκ τῆς Ἥρας et post τοῦτο νοσεῖς addit λέγειν οὐκ ἔχω. Pro ἐκ τῆς Ἥρας legendum videtur ἐκ τῆς Ἑκάτης. Flor. 15. supra ὦ κούρα habet γράφεται φοιταῖς. tum ὦ νέα Φαίδρα. τὸ δὲ ἔνθεος ἀντὶ τοῦ ἐμμανεῖς (leg. ἐμμανὴς) ἐκ τῆς Ἑκάτης.

ἐκείνου τοῦ θεοῦ, τοῦ φάσματος κατεχόμενοι, καὶ τὰ δοκοῦντα ἐκείνῳ ποιοῦντες. *ΕΝΘΕΟΣ*, μανική. Fl. 15.

V. 143. *ΜΑΤΡΟΣ*, ἤγουν τῆς Ῥέας τῆς ἐν τῷ ὄρει διατριβούσης. Fl. 15.

V. 145. *ΔΙΚΤΥΝΝΑΝ ΑΜΠΛΑΚΙΑΙΣ*. τὴν Δίκτυνναν νῦν διέκρινε τῆς Ἑκάτης. [2]) ἐνίων τὴν αὐτὴν εἶναι φασκόντων. τινὲς δὲ Δίκτυνναν τὴν Ἄρτεμιν ἀπὸ τῆς κυνηγοῦ Νύμφης, ἐμπεσούσης εἰς δίκτυα, Βριτομάρτιδος φευγούσης τὸν Μίνωα. παρὰ δὲ Καλλιμάχῳ ἐν Ἀρτέμιδος ὕμνῳ (v. 190.) ἡ ἱστορία. τινὲς δὲ τὴν αὐτὴν εἶναι τῇ Ἑκάτῃ, περὶ ἧς φησὶν Ἡσίοδος, (Θ. 413.) μοῖραν ἔχει γαίης τε καὶ ἀτρυγέτοιο θαλάσσης. ὁ δὲ νοῦς, σὺ δὲ μὴ θύσασα τῇ Ἀρτέμιδι τρύχῃ, ἢ διότι τῇ Ἑκάτῃ οὐκ ἐτέλεσας θυσίαν. [3]) πέλανοι γὰρ τὰ εἰς θυσίαν πέμματα. Ἄλλως. τὸ ἑξῆς· σὺ δὲ ἀμπλακίαις τρύχῃ, ἀμετάδοτος οὖσα ἀθύτων πελάνων περὶ τὴν Δίκτυνναν (λείπει γὰρ τὸ οὖσα), τουτέστι[4] τῶν μὴ τεθυμένων πελάνων ἐκτὸς μείνασα. καὶ μὴ ἀνιερώσασα ἑαυτὴν διὰ τῶν θυμάτων τῇ θεῷ τρύχῃ. πελάνων δὲ, τῶν πλακούντων [καὶ πελάνων] τῶν ἐπιθυομένων.

V. 149. *ΝΟΤΙΑΙΣ*, ταῖς ὑγραῖς. Fl. 15. *ΑΛΜΑΣ*, θαλάσσης. Id.

V. 150. *Η ΠΟΣΙΝ ΤΟΝ ΕΡΕΧΘΕΙΔΑΝ*. στοχαστικὸν τὸ ἦθος. ἢ, φησὶν, εἰς οὐδένα τῶν θεῶν [5]) ἥμαρτες, ἀλλὰ ἔρωτα νοσεῖς τινός σε μοιχευομένου, καὶ τὸν ἄνδρα σου τὸν Ἀθηναίων βασιλέα βουκολεῖς καὶ ἐξαπατᾷς ἐπὶ τῶν σῶν λεχέων κρυπτῇ χρωμένη κοίτῃ. δύναται δὲ καὶ ἀντεστραμμένος ὁ λόγος εἶναι· ἢ τὶς γυνὴ ἀπατᾷ σου τὸν ἄνδρα τῷ ἔρωτι τῷ αὐτῆς λάθρα χρώμενον, καὶ ἐκ τῆς ζηλοτυπίας εἰς νόσον καὶ μανίαν κατήχθης. Ἄλλως. ἢ, φησὶν, εἰς οὐδένα τῶν θεῶν ἥμαρτες, ἀλλὰ τάχα τὸ δεινὸν ἔρως ἐστὶ καὶ μοιχεία ἑτέρου. φόβῳ δὲ τοῦ ἀνδρὸς καὶ ἔρωτι τοῦ μοιχοῦ κατεχομένη ἀγωνιᾷς. δύναται δὲ καὶ ὡς τοῦ Θησέως ἔχοντος ἑτέραν γυναῖκα ὁ λόγος [6]) τάττεσθαι· ἤ τις γυνὴ ἀπατᾷ σου τὸν ἄνδρα τῇ ἑαυτῆς λαθραίᾳ συνουσίᾳ, σὺ δὲ ἐκ τῆς ζηλοτυπίας εἰς νόσον καὶ μανίαν κατέστης. ἀγνοεῖ γὰρ ὁ χορὸς ἔκδημον ὄντα τὸν Θησέα, ὅπου γε καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς φησίν· ὅδ᾽ εἰς πρόσωπον οὐ τεκμαίρεται βλέπων. (v. 279.) εἶτα ἡ τροφός· ἔκδημος ὢν γὰρ τῆσδε τυγχάνει χθονός. ἀγνοῶν γὰρ καὶ αὐτὸν ἐνόμιζε παρόντα συνορᾶν τὰ γινόμενα.

2) Verba τὴν Δίκτ. — Ἑκάτης e Florr. 6. 15. addidi. Iisdem debetur φευγούσης. Barn. φυγούσης. Junt. Bas. κριτομάρτιδος φαγούσης τὸν μίωνα.

3) Florr. post haec addunt: σὺ μὲν δὴ, φησὶ, διὰ τοῦτο τρύχῃ, διότι τῇ Ἑκάτῃ οὐκ ἐτέλεσας θυσίαν.

4) Verba τὸ ἑξῆς — τουτέστι e Flor. 15. adieci, in quo haec statim sequuntur scholion ad v. 143. Post μείνασα pergit: ἑαυτὴν διὸ τῶν θυμάτων καταπορεῖ. Praeterea in Flor. 15. et 6. eadem leguntur, quae hic, nisi quod in fine habent: πελάνων δὲ τῶν πλακουντωδῶν πεμμάτων τῶν ἐπιθυομένων. πέμματα δὲ τὰ πλακούντια ἀπὸ τοῦ πέττω τὸ ζυμῶ.

5) οὐκ, quod Junt. Bas. Barn. habent inter τῶν θεῶν et ἥμαρτες, recte om. Florr. sicut mox καί post ἄνδρα σου. Iidem paulo post ἀπατᾷς pro ἐξαπατᾷς, χρωμένη κοίτῃ, quod iam Barn. restituit, pro χρωμένους κ., tum τῷ ἔρ. τῷ αὐτῆς λάθρα χρώμενον, ubi vulgo deest λάθρα, et Junt. Basil. χρωμένην, Barn. χρωμένη.

6) ὁ λόγος τάττ. Florr. pro ἑτέρως τάττ.

V. 152 sq. *ΠΟΙΜΑΙΝΕΙ*. ὡς πρόβατον ἀπὸ βουκόλου. Fl. 15. *ΛΕΧΕΩΝ ΣΩΝ*, διὰ τῶν. Fl. 2.

V. 154. *Η ΝΑΥΒΑΤΑΣ*. ἕτερος λογισμὸς νόσου. ἢ τάχα τις ναύτης ἐκ Κρήτης ὁρμήσας εἰς Τροιζῆνα φήμην πένθους τῶν οἰκείων ἀπήγγειλεν αὐτῇ. Ἄλλως. τάχα τις ἦλθεν ἐκ τῆς πατρίδος αὐτῆς λυπηρὰν φήμην κομίζων, καὶ ἐκ τούτων δὲ τῶν παθῶν τῶν ἠγγελμένων, καὶ τῇ ὑπὲρ παθῶν εὐναίᾳ λύπῃ δέδεται τὴν ψυχὴν, ὡς καὶ εἰς τηλικαύτην νόσον ἀποσκῆψαι τῆς λύπης. (τῇ λύπῃ.) εὐναίᾳ δὲ λύπῃ τῇ εἰς εὐνὴν κατακλινούσῃ διὰ τῆς νόσου. τουτέστιν οὕτω συνδέδεται ἡ Φαίδρα τῇ εὐναίᾳ λύπῃ, ὡς ὑπερβαλεῖν ἅπαν πάθος. γράφεται δὲ καὶ πρὸς εὐθεῖαν, ὑπὸ τῆς λύπης εὐναία ἡ Φαίδρα δέδεται τὴν ψυχήν.

V. 156. *ΛΙΜΕΝΑ*, τὸν Τροιζήνιον. Fl. 15. *ΕΥΞΕΙΝΟΤΑΤΟΝ*, τὸν καλῶς ὑποδεχόμενον τὰς ναῦς. Ib.

V. 157. *ΦΗΜΑΝ*, τὴν περὶ τῶν γονέων. Ib.

V. 159. *ΨΥΧΑ*. ἡ ψυχὴ αὐτῆς ἢ διὰ τὸ πάθος, ἢ ὰ τὴν δίκην δεδεμένη ἦν. Fl. 15.

V. 160 sqq. *ΦΙΛΕΙ ΔΕ*. καθολικῶς τοῦτο λέγει. εἰώθασιν αἱ γυναῖκες, ὅτε ἐγγὺς τοῦ τεκεῖν γένωνται, δυςχερεῖ τροφῇ χρῆσθαι, καθὸ καὶ δύςτροπον αὐτῶν τὸ πνεῦμα τῶν ὠδίνων. 7) Ἄλλως. πρὸς ἀνακεφαλαίωσιν τῶν εἰρημένων στοχασμῶν ἐπάγει τὸ γνωμικὸν, τῆς γυναικείας φύσεως διαφόρους αἰτίας βεβαιοῦν. τὸ δὲ φιλεῖ τέτακται ἀντὶ τοῦ ειωθε, πέφυκεν. πέφυκε τὸ δυςτυχὲς τῆς γυναικείας φύσεως διαφόρους 8) ἀμηχανιῶν ἐπάγειν αἰτίας, ποτὲ μὲν δι' ὠδίνων πόνους. ποτὲ δὲ διὰ πορνείαν, ἤτοι αὐτῶν μοιχευομένων, καὶ ἐπὶ τῇ ἁλώσει ἀπορουσῶν, ἢ τῶν ἀνδρῶν πρὸς ἄλλας ἐχόντων καὶ ἐπὶ τούτων ἀπορουσῶν τῇ ζηλοτυπίᾳ. Ἄλλως. μὴ ἄρα ἐν γαστρὶ ἔχει ἡ Φαίδρα, καὶ διὰ τοῦτο ἄσιτός ἐστι. φιλεῖ γὰρ ὁ τοῦ ἐγκυμονεῖν καιρὸς δυςτροπίαν ταῖς γυναιξὶν ἐργάζεσθαι καὶ ἀποτρυπὴν τῶν σιτίων. ἀφροσύνας δὲ παραφροσύνας, ἀνοίας, ἐξ οὗ πορνείας. ἄλλοι δὲ γράφουσι δυςφροσύνας, ὅ ἐστι κακοχυμίας τῶν τοκετῶν θέλει δὲ λέγειν τὴν κατὰ τὰς ἀλγηδόνας γινομένην ἔκπληξιν ἐκ τῶν ὠδινων. λείπει δὲ τὸ ἕνεκεν. 9)

V. 160. *ΔΥΣΤΡΟΠΩι*, δυςκόλῳ. Fl. 15.

V. 161. *ΑΡΜΟΝΙΑι*. φύσει. Ib. τῇ πρὸς τοὺς ἄνδρας ἁρμογῇ καὶ συζυγίᾳ. Ib. *ΚΑΚΑ*, κάκωσις. Ib.

7) Flor. 15. τὰ δύςτροπα αὐτοῦ, κακοτρόπῳ. καθολικῶς δὲ τοῦτο λέγει τῇ τῶν γυναικῶν ἁρμογῇ πρὸς ἄνδρα κακὰ συνοικεῖν ὅταν ἐγὼ (leg. ἐγγὺς) τῶν ὠδίνων γένηται δυςχερεῖ τροφῇ κεχρῆσθαι. e quibus ultima mutila sunt, ex edito scholio supplenda.

8) αἰτίας βεβαιοῦν usque ad διαφόρους e Flor. 6. addidi, quamvis eorum prima nec sana nec integra esse videantur. Paulo ante pro στοχασμόν non dubitavi scribere στοχασμῶν. mox δι' ὠδίνων πόνους, ποτὲ δὲ e Flor. 6. pro δι' ὠδ. πόνων, ποτὲ μέν.

9) Flor. 6. λείπει δὲ τὸ ἔνεστι. Supra haud dubie legendum ἀφροσύνας, quod etiam dedit Barn., pro εὐφροσύνας. Tum Junt. Basil. ἀνοίας. Ἐξ οὗ (Basil. οὐ) πορνείας. ἄλλοι δὲ γρ. Correxit Barn.

V. 162. *ΣΥΝΟΙΚΕΙΝ*, συνεῖναι. Ib.

V. 164. *ΗΞΕΝ ΠΟΤΕ ΝΗΔΥΟΣ*. τὸ πνεῦμα, φησὶ, τῶν ὠδίνων καὶ ἡ αὔρα αὕτη ὥρμησεν ποτὲ διὰ τῆς ἐμῆς γαστρός. τουτέστι, καὶ αὐτή ποτε ὠδίνων πεῖραν ἔσχον, καὶ ἔπαθον τοῦτο. ἐγενόμην, φησὶ, κἀγώ ποτε ἐν ἀμηχανίᾳ. *ΑΛ' ΑΥΡΑ*, ἡ διάθεσις τοῦ σώματος. Fl. 2.

V. 170. *ΤΗΝΔΕ ΚΟΜΙΖΟΥΣ'*. τοῦτο σεσημείωκεν Ἀριστοφάνης, ὅτι κατὰ τὸ ἀκριβὲς τὸ ἔγκλημα τοιοῦτον ἐστὶ τῇ ὑποθέσει. ἐπὶ γὰρ τῆς σκηνῆς δείκνυται τὰ ἔνδον πραττόμενα, ὁ δὲ ἔξω προϊοῦσαν αὐτὴν ὑποτίθεται.

V. 176. *ΤΙ Σ' ΕΓΩ ΔΡΑΣΩ*. τὸ ἦθος ἀπειρηκυίας τῆς θεραπείας, ὥςτε κοινῇ τὸν βίον βλασφημεῖν προαγεσθαι. διὸ καὶ γνωμικὸν ἐπειςάγεται, ὅπερ σύνηθες τοῖς δυςτυχοῦσιν ἐπί τισιν. ἐκκομίσασα δὲ αὐτὴν πρὸ τῆς σκηνῆς, καὶ πάλιν 10) ὁρῶσα αὐτὴν ἀχθομένην ἐπὶ τῇ ἐξόδῳ, τὰ τοιαῦτα λέγει.

V. 177 sqq. *ΤΟ ΔΕ ΣΟΙ ΦΕΓΓΟΣ*. δεικτικῶς ἅμα καὶ ἀναφορικῶς, ἰδοὺ, ὅρα, φησὶν, ἅπερ ἐκ πολλοῦ ἐπεθύμεις. ἤδη δέ σοι καὶ τὰ στρώματα τῆς κοίτης ἔξω τῶν οἴκων ἐστὶ, 1) καὶ, καθὼς ἐπεθύμεις, ἀνάκλισίς σοι ὑπαίθριος παρεσκεύασται. καὶ γὰρ ἐνταῦθα ἐλθεῖν πᾶς λόγος ἦν σοι, καὶ οὐ διέλιπες λέγουσα ἐθέλειν προελθεῖν ἔξω τῶν οἴκων. οἶδα μέντοι τοῦτο, ὅτι ταχέως σπεύσεις πάλιν εἰς τοὺς οἴκους γενέσθαι. καὶ δίδωσί μοι τοῦτο ἐντεῦθεν στοχάζεσθαι τὸ παλίμβουλον σου καὶ δυςάρεστον τῆς νόσου.

V. 186. *ΤΟ ΜΕΝ ΕΣΤΙΝ*. ἤγουν τὸ νοσεῖν, τὸ δὲ

10) πάλιν Flor. 6. pro πάλλειν. Ab initio leg. videtur ἀπειρηκυίας τῇ θεραπείᾳ.

1) In his etiam secutus sum Florr. 6. 15. Vulgo: ἀναφορικῶς λέγει, ἤδη σοι τὰ δέμνια τῆς κοίτης ἔξω τῶν οἰκων εἰσίν. εἰ δὲ καὶ καθὼς etc. Ex iisdem addidi ἔξω τῶν οἰκων post προελθεῖν (Codd. προσελθεῖν) et τοῦτο post δίδωσί μοι, et σπεύσεις scripsi pro σπεύδεις. (Cod. 15. σπεύσοις.) Praeterea Codd. καὶ καθὼς ἐπιθυμεῖς, ἄκλισις ὕπαιθρός σοι κατεσκεύασται et παλίμβολον pro παλίμβουλον. Pro δίδωσι Heath. δίδως.

θεραπεύειν τινὰ διπλοῦν. ἐν ταὐτῷ [2]) γάρ τις καὶ τῇ λύ-
πῃ ἀνιᾶται διὰ τὸν κακούμενον, καὶ κάμνει περὶ αὐτὸν
ἀτυχῶν καὶ ἐνεργῶν ἐν τῷ ὑπηρετεῖν. βέλτιον οὖν συντό-
μως κακοῦσθαι, ἢ κακουμένου ἀνέχεσθαι. *ΣΥΝΑΠΤΕΙ*,
τῷ νοσοκομοῦντι συνάπτεται. Fl. 15.

V. 190 sqq. *ΑΛΛ' ΟΤΙ ΤΟΥ ΖΗιΝ.* ὁ νοῦς, ἐγὼ,
φησὶ, προκρίνω μᾶλλον τὰ καθ' ᾅδου, καὶ πᾶς ἄνθρωπος
προέκρινεν ἂν, εἰ κἀκεῖνα ὁρῶν συνέκρινε τοῖς ἐνθάδε.
νυνὶ δὲ ἐπεὶ τοῦτο μὲν θέλγει τῷ ἰδίῳ φωτὶ τὴν θέαν,
ἐκεῖνο δὲ κεκαλυμμένον ταῖς μυθοποιΐαις φοβερὸν εἶναι νο-
μίζεται, τούτου χάριν δυςέρωτες μὲν αὐτοῦ ὑπάρχομεν,
σφοδρῶς δὲ ἐρῶντες τούτου. [3]) τοῦτο δέ φησι, παρόσον
διάφορος δόξα παρὰ τοῖς φιλοσόφοις περὶ τῆς τοῦ ἡλίου
δυνάμεως. οἱ μὲν γὰρ ἐδόξασαν σῶμα εἶναι τὴν φωτιστι-
κὴν αὐτοῦ δύναμιν, ὧν ἐστι καὶ Ἀριστοτέλης, διὰ τὰς γι-
νομένας ἀνταναλάσεις τῶν ἀκτίνων. τὰ γὰρ ἀσώματα ἀνεμ-
ποδίστως προϊέντα ἀνακλᾶσθαι οὐ πέφυκεν. [4]) ἔτι δὲ καὶ
ἐν κατεσκεπασμένοις οἴκοις μὴ εἰςδύνον τὸ φῶς δεικνύει,
ὅτι οὐκ ἔστιν ἀσώματον. οἱ δὲ ἀσώματον αὐτὸ φάσκοντες
ἐκ τῶν χρονικῶν ἐλλάμψεων τῶν γινομένων ἐξ ἡλίου πιθα-
νοῖς κατασκευάζουσι. Ἄλλως. ἐκ τοῦ ὀδυνηροῦ βίου στο-
χάζεται βελτίονα εἶναι τὰ ἐν ᾅδου τῶν ἐν γῇ, [5]) ὡς καὶ
αὐτὸς ἐν Πολυΐδῳ· τίς δ' οἶδεν, εἰ τὸ ζῆν μὲν
ἐστι κατθανεῖν, τὸ κατθανεῖν δὲ ζῆν. τὸ ἑξῆς,
ἀλλ' ὅ τι βέλτιον κέκρυφεν ὁ σκότος ὑπὸ γῆν, καὶ βέλτιόν
τι ἄλλο τοῦ ἐνταῦθα εἶναι ὑπὸ γῆν σκότῳ κρυπτόμενον,
κἂν δυςέρωτες φαινώμεθα καὶ σφόδρα φιλοῦντες τοῦτον τὸν
βίον, διὰ τὸ ἀπείρως ἔχειν τοῦ ἄλλου βίου καὶ μὴ εἰδέναι

2) ἐν ταὐτῷ. Sic Flor. 6. pro ἐν αὐτῷ.

3) Florr. 6. 15. — — ταῖς μυθοπιΐαις φοβ. εἶναι μυθεύεται,
τούτου χ. δυςέρ. μὲν ἐσμὲν αὐτῆς, καὶ σφ. ἐρ. τούτου. Ex iisdem
supra ἐπεί praetuli pro ἐπειδή.

4) Vulgo προϊόντα ἀνακλᾶσθαι οὐ δύνανται. Nostrum est in
Florr. 6. 15. et mox ἔτι δὲ καὶ ἐν κατεσκευασμένοις οἴ. unde ἐν
adscivi pro ἐγκατεσκεπ. Iidem paulo post οἱ δὲ ἀσώματον αὐτὸ
φάσκοντες, sc. τὸ φῶς. Vulgo αὐτόν.

5) Florr. ἐν ᾅδου τῆς γῆς.

βελτίονα εἶναι τὰ ὑπὸ [6]) γῆν, μάτην τοῖς μύθοις πιστεύον-
τες φαινόμεθα τοῖς ποιοῦσιν αὐτὰ φοβερά.

V. 192. *ΔΥΣΕΡΩΤΕΣ*, καὶ δυςάρεστοι ὄντες καὶ
μανικοὶ περὶ τὸν ἔρωτα φαινόμεθα. Fl. 15.

V. 196. *ΜΥΘΟΙΣ Δ' ΑΛΛΩΣ.* ὁ δὲ ἀντὶ τοῦ
γάρ. τοῖς γὰρ μύθοις [7]) ἀπατώμεθα, καὶ ταῖς τούτων
σκηνοποιαῖς δειδισσόμεθα, ἀναπλαττόντων αὐτὸν Κωκυτὸν
καὶ Πυριφλεγέθοντα καὶ Ἀχέροντα, ποταμοὺς ᾅδου, καὶ
κύνα Κέρβερον καὶ Χάρωνα [καὶ] πορθμέα, καὶ τῷ φο-
βερῷ τῶν ὀνομάτων καταπληττόντων ἡμᾶς.

V. 197. *ΑΙΡΕΤΕ ΜΟΥ.* ἐφύλαξε τὸ τῶν νοσούντων
ἦθος πρὸς τὴν τοῦ σώματος κηδεμονίαν καταγινομένην, [8])
μονονουχὶ αὐτὴν ἡμῖν ὑποστήσας τὴν Φαίδραν προςκομιζο-
μένην καὶ τοῖς λόγοις καὶ τοῖς σχήμασι. ὁ δὲ νοῦς· ἐπι-
θεῖσαι τοῖς ἑαυτῶν ὤμοις τοὺς ἐμοὺς βραχίονας, καὶ ταῖς
χερσὶν ἀντερειδόμεναι μου τοῦ αὐχένος, οὕτως με ἐπαίρετε.
κομματικαὶ δὲ αἱ διάνοιαι, καὶ τῇ τῶν πόνων ὀλιγωρίᾳ τὸ
σπουδαζόμενον συντόμως ἐξαιτούμεναι.

V. 200. *ΒΑΡΥ ΜΟΙ ΚΕΦΑΛΗΣ.* βαρύ μοι [9]) ἐστὶ,
φησὶ, τὸ ἔχειν τὸ κεφαλόδεσμον. ἄκρως οὖν τὴν ἐρωτικὴν
ἐνέφηνε πύρωσιν, οὐδὲ τοῦ συνήθους ἀνεχομένη στολίσμα-
τος. ἄφελε τοίνυν αὐτὸ, καὶ ἀναπέτασόν μοι τὸν πλόκα-
μον. *ΕΧΕΙΝ*, ὑπάρχειν. Fl. 15.

V. 203. *ΜΕΤΑΒΑΛΛΕ ΔΕΜΑΣ.* μὴ ἐπὶ χαλεπό-
τητι καὶ κακοῖς διάῤῥιπτε τὸ σῶμά σου. ῥᾷον γὰρ μᾶλλον
οἴσεις τὴν νόσον γενναιάζουσα. Ἄλλως. μὴ ἐπὶ τὰ ἀσύμ-
φορα διάῤῥιπτέ σου τὸ σῶμα. μᾶλλον γὰρ εὖ οἴσεις τὴν
νόσον μετὰ γενναιότητος.

6) ὑπό. Sic Florr. pro ἐπί. et mox φοβούμεθα pro φαινό-
μεθα.

7) Flor. 6. λόγοις.

8) Flor. 6. ἦθος πάντη πρὸς τ. τ. σ. κ. καταγινόμενος. Le-
gendum videtur καταγινόμενον. Mox idem προκομιζομένην, ἐπι-
θεῖσαι, quod Barn. iam dedit pro ἐπιθεῖναι, in fine ἐξαιτούμ. pro
ἐξαιρούμεναι.

9) βαρύ μοι Florr. 6. 15. pro βαρὺ μέν. Post legebatur
ἀφέλητε τοίνυν et ἀναπέτασσον.

V. 208 sqq. *ΑΙ, ΑΙ, ΠΩΣ.* ἐπαναβέβηκε λοιπὸν ὁ λόγος, ὡςπερεὶ συναυξόμενος τῷ πάθει, καὶ λοιπὸν ἐσχηματισμένη τὰ τοῦ ἔρωτος αἰνίττεται. λέγει οὖν, ὅτι ἠβουλόμην ψυχρῶν ὑδάτων τυχεῖν, ἵνα τὴν ἐν ἐμοὶ τοῦ ἔρωτος φλόγα σβέσω, ἀναπαύσασα ἑαυτὴν ὑπὸ αἰγείροις καὶ λειμῶσι, κομῶσι τοῖς ἄνθεσιν ἀνακλιθεῖσα. ταῦτα δὲ ἔξωθεν ἐσχημάτισται πρὸς τὸ ἦθος τῶν νοσούντων.

V. 212. *ΟΥ ΜΗ ΠΑΡ' ΟΧΛΩι.* ἀντὶ τοῦ, οὐ μὴ φθέγξῃ ταῦτα μεταξὺ πλήθους, μανιώδεις λόγους ῥίπτουσα. ἔδοξε γὰρ αὐτῇ τὰ ῥηθέντα ἀσχήμονα εἶναι, καὶ οὐκ αὐτῆς [10]) ἄξια. τί γὰρ ἦν ὕδατος ἐρῶσαν ψυχροῦ καὶ κομῶντος λειμῶνος ἄνθη ποθεῖν τὴν βασιλείαν ἐχούσης, εἰ μήτοι ἔλεγε, πῶς μοι ἔρωτος γένοιτο σβέσαι τὸ πῦρ; ἢ τίς τοσαύτη τέρψις ἀνθέων, ὡς ἀναπαῦσαι τὸν πόθον. μανίας δὲ ἔποχον ἤτοι ὑπὸ μανίας ὀχούμενον, ἐμμανῆ, κατεχόμενον ὑπὸ μανίας. παρ' ὄχλῳ δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τοῦ χοροῦ. *ΓΗΡΥΣΗι*, βοήσῃ. Fl. 15.

V. 214 sqq. *ΠΕΜΠΕΤΕ Μ' ΕΙΣ.* ἐπαναβέβηκεν [1]) ὁ λόγος ἐπὶ τὸ μανικώτερον ἅμα τῷ πάθει, ὡς λοιπὸν σαφέστερον τὸν αἰνιγμὸν τοῦ ἔρωτος ἔξωθεν εἶναι σχηματισμοῦ. καὶ εἰς τὸ ὄρος βούλεται προπέμπεσθαι πρὸς θέαν τοῦ ἐρωμένου, καὶ εἰς κυνηγίαν πρὸς συνομιλίαν τοῦ ποθουμένου. ἐνταῦθα δὲ δεῖ τὸν ὑποκρινόμενον κινῆσαι ἑαυτὸν καὶ σχήματι καὶ φωνῇ, καὶ ἐν τῷ εἶμι πρὸς ὕλας ἀναπηδᾷν, ὡς αὐτὴ πορευομένη. τὸ δὲ ἑξῆς οὕτως· πέμπετέ με εἰς ὄρος πρὸς θεῶν· μᾶλλον δὲ δι' ἐμαυτῆς ἄπειμι εἰς ὕλην,[2]) καὶ πρὸς τὰς πεύκας, ὅπου εἰσὶ τὰ κυνηγέσια, καὶ ὅπου αἱ κύνες τρέχουσι ταῖς ἐλάφοις πρὸς τὸ ἐπιπηδᾷν προσπελάζουσαι· ἐπιθυμῶ κυνηγετικὴν τέχνην ἀναδέξασθαι, καὶ κυσὶ μὲν συρίζειν, ἐπὶ θῆρας δὲ ὁρμᾷν, καὶ τὸ ἀκόντιον πρὸς

10) αὐτῆς. Sic Barn. emendavit vulgatum αὐτῶν, quam emendationem confirmant Florr. 6. 15. Sed nec seqq. sana sunt. Tantum γένοιτο pro γένοιντο a Barn. editum recepi; tum ἐμμανῆ pro ἐκμανῆ e Florr.

1) Flor. 6. ἀναβέβηκεν.

2) Vulgo πρὸς ὕλαν. Recepi quod erat in Fl. 6. Mox idem codex πλησιάζουσαι pro προσπελάζουσαι.

τὴν κεφαλὴν ἀνατεῖναι, τὸ δὲ σίδηρον αὐτοῦ ταῖς χερσὶ κατέχουσα, οὕτως ἀκοντίζειν. [3]) οἱ μὲν ἀκοντίζοντες τὴν χεῖρα ἄνω πρὸς τὴν κεφαλὴν ἀνατείνουσι, τὸ δὲ σίδηρον τοῦ ἀκοντίου πρὸς τὸν κρίκον τοῖς δυσὶ δακτύλοις τοῖς μέσοις κατέχοντες οὕτω ῥίπτουσιν. ἄριστα δὲ τῷ λεπτομερεῖ τῆς φράσεως μιμεῖται τὸ τῶν ἐρώντων ἦθος, ὅτε τινὸς ἐρῶντες τέχνῃ ὑπογράφουσιν, ὥςπερ ζωγράφοι τῇ λεπτολογίᾳ, ἐκείνην τὴν τέχνην καὶ τὰ αὐτῆς ὄργανα, καὶ ὥςπερ οἱ εἰς ἐπίδειξιν αὐτῆς ἐρχόμενοι ἐρεθίζουσι τῷ λεπτομερεῖ τῆς φράσεως τὸν ἐρῶντα, καθόλου δὲ τοῦτο ἐπὶ τῶν ἐρώντων συμβαίνει. *ΠΕΜΠΕΤΕ.* τῷ χορῷ λέγει ταῦτα τῷ ἐλθόντι εἰς ἐπίσκεψιν αὐτῆς. Fl. 6. 15.

V. 216. *ΣΤΕΙΒΟΥΣΙ*, τρέχουσι, πατοῦσιν, ἀνιχνεύουσιν οἱ κύνες τὰ θηρία φονεύοντες. Fl. 15.

V. 217. *ΒΑΛΙΑΙΣ*, τοῖς ποικίλοις τὴν δορὰν καὶ καταστίκτοις, ἢ ταχείαις παρὰ τὸ βαίνειν ἅλις. Fl. 15.

V. 218. *ΠΡΟΣ ΘΕΩΝ ΕΡΑΜΑΙ.* ἀντὶ τοῦ ἐρῶ, παθητικὸν ἀντὶ ἐνεργητικοῦ. καὶ οἰκείως τῇ μεσότητι ἐχρήσατο. ἄκρως δὲ ἐρωτικὸν ἦθος ἀπεμάξατο τῇ λεπτομερεῖ τῆς ἐκφράσεως περιεργείᾳ· [4]) εἰς ὑπόμνησιν γὰρ ἐρχόμενοι τῶν ποθουμένων, καὶ μονονουχὶ ζωγραφοῦντες αὐτὰ τοῖς λόγοις, ἔτι μᾶλλον τὴν ἐπιθυμίαν ἐγείρουσι.

V. 220. *ΘΕΣΣΑΛΟΝ ΟΡΠΑΚΑ.* Θεσσαλῶν γὰρ εὕρημα τὸ δόρυ. ἐπίλογχον δὲ βέλος αὐτὸ τὸ τιτρῶσκον σιδήριον, ὅπερ ὁ κρίκος ἐμβεβλημένος ἐν τῷ ξύλῳ συνέχει, διὰ τὸ ἐπὶ τῇ λόγχῃ κεῖσθαι, ὅ ἐστι τῷ ξύλῳ. οἱ γὰρ ἀκοντίζοντες τὸ σιδήριον τοῦ ἀκοντίου πρὸς τὸν κρίκον ἐν δυσὶ δακτύλοις κατέχοντες οὕτω ῥίπτουσι. Ἄλλως. ἐπίλογχον· ἐπεὶ βέλος πᾶν τὸ βαλλόμενον, διέστειλεν εἰποῦσα ἐπίλογχον, ὅ ἐστι βέλος ἔχουσα ἐν τῇ χειρὶ τὴν λόγχην ἔχον, ἵνα σημάνῃ τὸ ἀκόντιον.

V. 222. *ΚΗΡΑΙΝΕΙΣ*, μεριμνᾷς, φροντίζεις, ἐν τῷ

3) Vulgo κατέχουσα καὶ οὕτως ἀκ. καί om. Flor. Idem mox εἰς ἐπίδειξιν αὐτῆς pro αὐτοῖς.

4) Flor. 6. τῆς φράσεως περ. et mox τῶν ἐπιθυμουμένων pro τῶν ποθουμένων et in fine ἐξεγείρουσι pro ἐγείρουσι.

κὰρ ἔχεις, ἢ ἐπὶ βλάβην ἔχεις. ὁ κῆρ γὰρ ἡ θανατηφόρος μοῖρα. Fl. 15. μωραίνεις. Fl. 2.

V. 223. *ΤΙ ΚΥΝΗΓΕΣΙΩΝ ΚΑΙ ΣΟΙ ΜΕΛΕΤΗΣ.* ἀντὶ τοῦ ἐπιμελείας. τουτέστι, τί σοι περὶ κυνηγεσίας μέλει; τί, φησὶν, ὦ τέκνον, καὶ σοὶ, καθάπερ τοῖς ἀνδράσι, μελετᾶται τὰ κυνηγέσια; τί δὲ καὶ τὸ τυχεῖν κρηναίων ἐν ἔρωτι μεγάλῳ τίθεσαι. εἰ μὲν γὰρ ἀληθῆ ἐπιθυμεῖς, πάρεστιν ἐπὶ τῶν οἴκων δροσώδης καὶ ὑψηλὴ πέτρα [5]) συνεχὲς ὕδωρ στάζουσα, ὅθεν σοι ποτὸν ἂν γένοιτο, καὶ τὸν πόθον ἐκπληρώσαις. εἰ δ' οὐ βούλει, τί καὶ τοῦτο ἐν ἔρωτος τάξει λέγεις;

V. 225. *ΠΥΡΓΟΙΣ ΣΥΝΕΧΗΣ.* ἄφθονος τοῖς ὕδασι. ὁ δὲ νοῦς, εἴπερ ὅλως ἐπιθυμεῖς ὑδάτων, πάρεστιν ἐπὶ τῶν οἴκων δροσώδης καὶ ὑψηλὴ πέτρα, κλιτὺς, ὅ ἐστιν ἀνακεκλιμένη καὶ ὑψηλὴ πέτρα, συνεχὲς ὕδωρ στάζουσα.

V. 227. *ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΔΙΑΣ.* Λίμνη γυμνάσιον ἐν Τροιζῆνι, ὡς καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς φησὶ τὸν ἀμφὶ Λίμνης τροχόν. ὁ δὲ νοῦς, ὦ δέσποινα τῆς ἰσοπέδου Λίμνης, καὶ τῶν ἐν αὐτῇ γυμνασίων τῶν ἱπποκρότων. ἐπεύχεται δὲ λοιπὸν τῇ οἰκείᾳ θεῷ τῶν κυνηγεσίων, ὥςτε τοῖς τοῦ ἐρωμένου ἐπιτηδεύμασι [6]) χρήσασθαι πρὸς τὸ αὐτῷ συναναστρέφεσθαι καὶ συνδιαιτᾶσθαι. τῆς δὲ θαλάσσης φησὶν αὐτὴν δεσπόζειν, ὡς καὶ Ἡσίοδος, (Θ. 413.) μοῖραν ἔχει γαίης τε καὶ ἀτρυγέτοιο θαλάσσης. ἢ ἐπεὶ λιμνῶτις ἡ Ἄρτεμις.

V. 228. *ΙΠΠΟΚΡΟΤΩΝ*, τῶν ὑπὸ τῶν ἵππων κροτουμένων, τῶν ἱπποδρόμων. γυμνασίων δὲ εἶπε τῶν τόπων. Fl. 15.

V. 230. *ΠΩΛΟΥΣ ΕΝΕΤΑΣ.* ταῦτα ἀνακεχρόνισται· οὐδέπω γὰρ Ἕλληνες Ἐνέταις [7]) ἐχρῶντο ἵπποις. οἱ γὰρ Ἐνέται Παφλαγονίαν πρότερον οἰκοῦντες ὕστερον ἐπὶ τὸν Ἀδρίαν διέβησαν. Λέων δὲ πρῶτος Λακεδαιμόνιος πθ Ὀλυμπιάδι ἐνίκησεν Ἐνέταις ἵπποις, ὡς Πολέμων ἱστορεῖ, καὶ ἐπέγραψε τῇ εἰκόνι, Λέων Λακεδαιμόνιος ἵπποισι νικῶν Ἐνέταις Ἀντικλείδα πατήρ.

V. 231. *ΤΙ ΤΟΔ' ΑΥ.* τί τοῦτο, φησὶ, τὸ ῥῆμα μωραίνουσα πάλιν εἶπας. Fl. 15.

V. 232 sqq. *ΝΥΝ ΔΗ ΜΕΝ ΟΡΟΣ ΒΟΑιΣ.* ἀρτίως μὲν εἶχες ἔρωτα εἰς ὄρος ἀπελθεῖν, καὶ ἐπὶ θήρας πόθον ὥρμας καὶ κυνηγεσίων· [8]) πάλιν δὲ νῦν ἐν σταδίοις πώλων δρόμου ἐπιθυμεῖς, καὶ ἐπὶ ταύταις ὀχεῖσθαι γυμναστικῶς. τινὲς δὲ γράφουσι καὶ πόθον, δηλοῦντες, ὅτι τὸν πόθον εἰς θῆρας καὶ κυνηγεσία ἠφίεις. ἐπ' ἀκυμάντοις δὲ ταῖς μὴ θαλασσίαις, ἀλλ' ἠπειρωτικαῖς, τουτέστιν ἐν σταδίοις, ἢ ἐν ἀνηνέμοις αἰγιαλοῖς, ἔνθα καὶ στάδια πολλάκις εἰσίν.

V. 236 sq. *ΑΝΑΣΕΙΡΑΖΕΙ* δὲ ἤτοι τοῦ καλῶς ἔχοντος ἀνθέλκει καὶ ἀνακρούει, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ταῖς σειραῖς παρακρουομένων ἵππων, καὶ τοῦ εὐθέος δρόμου παρεκβαλλομένων. Καὶ τὸ *ΠΑΡΑΚΟΠΤΕΙ* δὲ ἀντὶ τοῦ ἐλαττοῖ, ἐκκόπτει τοῦ φρονεῖν τὰ δέοντα [9]), ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν περικοπτομένων τὰ πτερὰ ὀρνέων, ἅπερ ἅμα τῇ τῶν πτερῶν τμήσει τὴν ἰσχὺν ἀποβάλλει, καὶ παντελῶς ἀσθενῆ γίνεται.

V. 239. *ΠΟΙ ΠΑΡΕΠΛΑΓΧΘΗΝ.* πάλιν καταστᾶσα τῆς μανίας καὶ ἔμφρων γενομένη [10]) αἰσθάνεται ἑαυτὴν παρατρέψασαν καὶ μανιώδη φθεγγομένην. τὸ γὰρ τοῦ ἔρωτος ἐνδιδόμενον τῇ ἡδονῇ τῶν λόγων, καὶ ἐρεθιζόμενον ὥςπερ εἰς θέαν τῶν ἐπιθυμουμένων τῇ λεπτολογίᾳ

5) Flor. 6. δροσ. καὶ ψυχρὰ ἀνάκλισις. 15. δρ. καὶ ψυχραὶ ἀναπαύσεις. ἀνακλίσεις. Iidem paulo ante ἐν ἔρ. μεγ. τίθεσαι, quod iam Barn. rescripsit pro τίθεσθαι.

6) Sic Florr. 6. 15. pro τὰ τοῦ ἐρ. ἐπιτηδεύματα. Iidem in fine ἢ ἐπεὶ λιμνῶτις ἡ Ἄρτεμις pro λ. ἡ ἄμπελος, ut iam correxit Barn. quem hic non secutus est Musgr. Sed leg. λιμνῆτις, ut in scholio ad v. 1124. Barn. λιμνᾶτις.

7) Ἐνέταις e Flor. 6. addidi, ut mox πθ Ὀλυμπ. Idem habet ἐπεγρ. τῇ εἰκόνι pro ἐπέγραψεν ἐν εἰκόνι.

8) Valck. p. 189. 1. C. legendum suspicatur ἐπὶ θῆρας ποθεῖν ὤ. καὶ κυνηγέσια. In sqq. πώλων est e Flor. 6. pro πώλου.

9) ἐκκ. τοῦ φρ. τὰ δ. e Flor. 15. accesserunt, cui debetur etiam περικοπτ. pro παρακ. et ἀποβάλλει pro ἀποβάλλουσι.

10) γενομένη pro γινομένη Flor. 10. Paulo ante fort. ἀπονατας.

πρὸς ἐκφροσύνην ἐξήρχετο, καὶ πάλιν εἰς ἔννοιαν καθισταμένη τῶν ῥηθέντων ἐσωφρόνει, καὶ ἐπὶ τοῖς ῥηθεῖσιν ὠδυνᾶτο.

V. 246. *ΤΟ ΓΑΡ ΟΡΘΟΥΣΘΑΙ.* τὸ γὰρ μετὰ τὴν μανίαν ὀρθοῦσθαι τὴν γνώμην ὀδυνᾷ λυπουμένην ἐπὶ τοῖς ἐν τῇ μανίᾳ ῥηθεῖσι, ὡς ἐν τῷ καθεστῶτι δίκας πρὸ αἰσθήσεως διδόναι.

V. 247. *ΤΟ ΔΕ ΜΑΙΝΟΜΕΝΟΝ.* αὐτὸ δὲ τὸ μανιῶδες κακὸν μὲν, ὅτι ἃ μὴ βούλεται φθέγγεται, κρατεῖ δὲ καὶ ὑπερέχει τοῦ μετὰ συνειδήσεως ἀπολέσθαι. οὔτε γὰρ τῶν ἁμαρτημάτων ἐν τῇ μανίᾳ αἰσθάνεται, οὔτε τοῦ θανάτου τὴν ἀλγηδόνα λογίζεται τῶν τοῦ βίου τερπνῶν ἀποστάς. Ἄλλως. τὸ δὲ μ α ι ν ό μ ε ν ο ν ἀντὶ τοῦ, κακὸν μὲν τὸ μαίνεσθαι, ἀλλὰ κρατεῖ, τουτέστι κρεῖσσον ἐστὶ καὶ ὑπερέχει, τοῦ μετὰ συνειδήσεως ἀποθανεῖν, ὡς εἴ τις λέγοι, λυσιτελές ἐστι μὴ γινώσκοντα ἀπολέσθαι, ὡς κρείττονος ὄντος τοῦ τοιούτου βίου.

V. 249. *ΚΡΥΠΤΩ. ΤΟ Δ' ΕΜΟΝ.* ἐγὼ μὲν, φησὶ, τὴν σὴν κεφαλὴν αἰδουμένη ἐπὶ τοῖς εἰρημένοις κρύπτω καὶ σκεπάζω· πότε δὲ καὶ τὸ ἐμὸν σῶμα, ὀδυνηρῶς ἔχον [1]) πρὸς βίον, ὁ θάνατος κρύψει.

V. 251. *ΠΟΛΛΑ ΔΙΔ.* οὐ γὰρ μόνη ἡ σοφία διδάσκει, ἀλλὰ καὶ ὁ πολὺς καὶ μακρὸς χρόνος, καὶ ἡ πολυπειρία. [2])

V. 252. *ΧΡΗΝ ΓΑΡ ΜΕΤΡΙΑΣ.* ἔδει, φησὶ, τοὺς ἀνθρώπους μεμετρημένως φιλεῖν, ὡς μὴ εἰς ἄκρον ἐξέρχεσθαι τοῦ στέργειν. Ἄλλως. τὸ εὐκόλως ἐκβάλλειν τὸ τῆς ὀρέξεως φίλτρον, καὶ πάλιν ἐπαυξῆσαι, [3]) ὥστε ποτὲ μὲν ἐλαττοῦν, ποτὲ δὲ αὔξειν τὰ τῆς ψυχῆς φίλτρα. οἱ γὰρ ἄγαν στέργοντες διπλασίως κάμνουσι, ὑπέρ τε τῆς ἑαυτῶν σωτηρίας καὶ τῆς τῶν φίλων φροντίζοντες. ἐχρῆν οὖν,

1) ἔχον Barn. pro ἔχει. Confirmat Flor. 6.

2) Huc retraxi, quae ad v. 254. legebantur ante τὸν ἐσώτ. τ.

3) ἐπαυξῆσαι Flor. 6. pro αὐξῆναι Junt. Bas. αὐξῆσαι Barn. Idem paulo post ἀλλήλους φιλεῖν, καὶ μὴ ἄγειν. (leg. ἄγαν vid. not. ad v. 260.), ὥστε τὸ σῶμα κατ. unde articulum ascivi.

φησὶ, τοὺς ἀνθρώπους συμμέτρως ἀλλήλους φιλεῖν, καὶ μὴ ἐς ἄκρον, ὥστε καὶ τὸ σῶμα κατατήκειν, καὶ μὴ δυνατὸν λύεσθαι τὴν φιλίαν.

V. 254 sqq. *ΜΥΕΛΟΝ ΨΥΧΗΣ.* τὸν ἐσώτατον τόπον. τροπικῶς δὲ εἶπεν, ὡς ἐπὶ σώματος καὶ ὀστέου, τὸ βάθος τῆς ψυχῆς. παραινεῖ δὲ μὴ πρὸς ἄκρον ποιεῖσθαι τὰς φιλίας, ἵνα καὶ πρὸς ἀπόστασιν εὐλύτως ἔχωμεν. *ΣΤΕΡΓΗΘΡΑ* δὲ τὰς φιλίας, τὰς ἀγάπας. [4])

V. 260. *ΒΙΟΤΟΥ Δ'.* τὸ δὲ τῶν κατὰ τὸν βίον τι πραγμάτων ἀκριβῶς ἐπιτηδεύειν, οὐκ ἀσφαλὲς, ἀντὶ τοῦ ἐπιτηδεύει τὶς πρᾶγμα ποιεῖν ὑπεράγαν, πάντως ἐπιλήψιμόν τι ἐν αὐτῷ εὑρίσκεται. ἐπιτηδεύεις δέ, φησι, τὰς μελέτας, τὰς τῇ ὑπερβολῇ [5]) τῆς συνηθείας ἀνενδεεῖς. καθόλου δὲ τὰς ἀληθεῖς καὶ εἰς ἄκρον ἐκβαινούσας τῆς ἀληθείας μελέτας ἐπιτηδεύσεις φασὶν οἱ σοφοὶ, ἃς μὴ μόνον σφάλλειν, ἀλλὰ καὶ πρὸς ὑγίειαν ἐμποδίζειν εἰρήκασι. ὡς εἴ τις ἐπιμελείᾳ διηνεκεῖ χρῷτο τῷ λόγῳ, ὡς κατὰ μηδὲν ὑπείκειν, οὗτος εἰς ἄλλό τι ἐκπίπτει τῷ λόγῳ καὶ εἴς τι μανιῶδες, καὶ τὸ σῶμα εἰς νόσον κατακλίνεσθαι φέρει.

V. 263. *ΟΥΤΩ ΤΟ ΛΙΑΝ ΗΣΣΟΝ.* ἀντὶ τοῦ οὐδὲ ὅλως οὕτω τὸ λίαν ἐπιτηδεύειν ἐπαινῶ, ὡς τὸ μηδὲν ἄγαν, τουτέστι τὸ μὴ λίαν ἐπιτηδεύειν· καὶ συγκαταθήσονταί μοι πάντες οἱ σοφοί. Ἄλλως. οὕτω τὸ λίαν ἔλαττον ἐπαινῶ τοῦ μηδὲν ἄγαν καὶ μεμετρημένου, καὶ μάρτυρες ἔσονται οἱ σοφοὶ, εἴπου ἑνὸς τῶν ἑπτὰ σοφῶν ἐστιν ἀπόφθεγμα τὸ μηδὲν ἄγαν, ὅπερ Χίλωνι ἀνατιθέασιν, ὡς Κριτίας καὶ Πίνδαρος, οἱ δὲ Σωδάμῳ, [6]) ὡς τὸ ἐν Τεγέᾳ ἐπίγραμμα δηλοῖ,

4) εὐλύτως pro ἀλύτως, et ἔχωμεν. στέργηθρα δέ pro ἔχωμεν στέργηθρα. τὰς φιλ. e Flor.. 6. dedi. Corr. etiam Barn.

5) ὑπερβολῇ Flor. 6. pro ὑποβολῇ. Sed praeterea leg. suspicor ἐπιτηδεύσεις δέ φησι τὰς μ. sicut paulo post Flor. ἐπιτηδεύσεις φασὶν οἱ σ. habet pro ἐπιτηδεύει, ὡς φασὶν οἱ σ. Flor. 15. hoc scholion habet: βιότου δ' ἀτρεκ. ἐπ. ἀνενδεεῖς, τελείας. ἐχρῆν γὰρ τοὺς ἀνθρώπους συμμέτρως ἀλλήλους φιλεῖν καὶ μὴ ἄγαν, ὥστε καὶ σῶμα κατατήκειν, καὶ μὴ δύνασθαι διαλῦσαι τὴν φιλίαν. quae ex parte supra legebantur ad v. 252.

6) Pro Sodamo Stratodemum Tegeatam memorat Clem. Alex.

Ταῦτ' ἔλεγεν Σώδαμος Ἐπηράτου, ὅς μ' ἀνέθηκεν· Μηδὲν ἄγαν, καιρῷ πάντα πρόςεστι καλά. ὁ δὲ Θεόφραστος, ὡς τὰ Σισύφου λεγόμενα καὶ Πιτθέως, οἷον μηδὲν ἄγαν, μηδὲ δίκαν δικάσῃς.

V. 265. *ΞΥΜΦΗΣΟΥΣΙ*, συμμαρτυρήσουσι. Fl. 15.

V. 266. *ΓΥΝΑΙ ΓΕΡΑΙΑ*. διὰ τούτου ἔδειξεν, ὅτι ὤφειλε θαῤῥηθῆναι τὰ κατὰ τὴν Φαίδραν, γυναῖκα αὐτὴν ἀποκαλέσασα, (γυναιξὶ γὰρ μᾶλλον αἱ γυναῖκες θαῤῥοῦσι τὰ καθ' ἑαυτὰς) ἄλλως τε καὶ γεραιὰν καὶ πιστὴν τροφόν.

V. 268. *ΑΣΗΜΑ ΔΕ*. ἀντὶ τοῦ ἄγνωστα. οὕτω δ' εἴωθε κεχρῆσθαι Ἀττικῶς, ὡς καὶ Θουκυδίδης ἀδύνατα ἦν, ἀντὶ τοῦ ἀδύνατον. *ΑΣΗΜΑ*, ἀγνώριστα, ἀφανῆ, ἀνεπίγνωστα. Fl. 15.

V. 270. *ΟΥΚ ΟΙΔ' ΕΛΕΓΧΟΥΣΑ*, ἐρωτῶσα, ἐρευνῶσα, ἀνακρίνουσα, ὅπερ ἐστιν ὑπερβολή. τὴν γὰρ ἐπίμονον ἐρώτησιν ἔλεγχον ὠνόμασεν.

V. 272. *ΕΙΣ ΤΑΥΤΟΝ*. ἐὰν μὲν ἥκει γράφεται,[7]) πρὸς τὴν ἀρχὴν ἐστὶν ὁ λόγος, ὅ ἐστιν εἰς ταυτὸν ἥκει ἡ ἀρχὴ τῷ τέλει, ὥςπερ τὸ τέλος [8]) οὐχ ὁμολογεῖ, οὕτως οὐδὲ τὴν ἀρχήν. εἰ δὲ ἥκεις πρὸς τὸν χορὸν, ἐμοὶ εἰς ταυτὸν τῆς ἀγνοίας ἥκεις, ἢ εἰς ταυτό μοι ἀγνοίας ἥκει. πάντα γὰρ σιγᾷ, ὅ ἐστιν οὐκ ἀποκρίνεται, οὔτε πρὸς ἀρχὴν, οὔτε πρὸς τέλος. Τὸ δὲ

V. 273. *ΑΣΘΕΝΕΙ ΤΕ ΚΑΙ ΚΑΤΕΞΑΝΤΑΙ ΔΕΜΑΣ* ἀντὶ τοῦ κατετάκη τὸ σῶμα. πῶς δὲ οὐκ ὤφειλε κατατακῆναι τριταίαν οὖσα, ἤτοι τρίτην ἡμέραν ἔχουσα, ἄγευστος.

V. 274. *ΑΣΙΤΟΣ*, ἄπαστος. Fl. 15.

V. 279. *ΤΕΚΜΑΙΡΕΤΑΙ*, στοχάζεται. Fl. 15.

V. 280. *ΕΚΔΗΜΟΣ*. εἰς Πυθίαν ἦν θεωρός. Fl. 15.

Strom. I. laudante Menagio ad Diog. L. I. 41. Nostrum locum laudavit Schneider ad Pind. fr. inc. XXIX. p. 94. ed. Heyn.

7) Sic optime Heath pro ἥκει γάρ.

8) τὸ τέλος addit Flor. 6. Sed leg. etiam ἡ ἀρχή.

V. 282. *ΠΛΑΝΟΝ*, ἔκστασιν. Fl. 15.

V. 283. *ΑΦΙΓΜΑΙ*, παρεγενόμην. πολλοὺς ἐμηχανησάμην τρόπους, ὃ οὐκ ἠδυνήθην μαθεῖν. Fl. 15.

V. 287. *ΑΓ', Ω ΦΙΛΗ ΠΑΙ*. ἀπέτεινε τὸν λόγον πάλιν πρὸς τὴν Φαίδραν, ἄλλο δῆθεν ἦθος μετιοῦσα νουθεσίας. τὸ γὰρ παραινέσει πείθειν βέλτιον, ἢ ἐπαχθέσι ῥήμασιν εἰπεῖν τὴν πρόφασιν. ἄγε, ὦ φίλη παῖ, ἀμφότεραι ὅπως ἐπιλαθώμεθα τῶν προειρημένων, καὶ σύ γε ἡδίων καὶ πρᾳοτέρα γενήσῃ, εἰ δέξῃ τὴν παραίνεσιν, ἐγώ τε, ὅπου ἔδοξα τὸ πρὶν ἐπαχθής τις εἶναι ἕως τούτου τοῦ μέρους, ἀποστᾶσα ἐπ' ἄλλην πορεύομαι κρείττω νουθεσίαν.

V. 289. *ΣΤΥΓΝΗΝ ΟΦΡΥΝ*. τὴν στυγνὴν τῆς ἀφροσύνης, ὅπου οὐ καλῶς ἠκολούθουν σου τῇ παραινέσει, ἀποστᾶσα ἀπὸ τούτου ἐπὶ νουθεσίαν πρᾳεῖαν μετέρχομαι, τουτέστι τὴν στυγνότητα τοῦ προςώπου ἄφελε, καὶ τῆς χαλεπῆς γνώμης ἐκείνης παῦσαι. *ΓΝΩΜΗΣ ΟΔΟΝ*, ἀντὶ τοῦ λόγων βάσιν. Fl 15.

V. 290. *ΕΓΩ Θ' ΟΠΗ*. εἴ τι, φησὶ, πρότερον ἐλύπουν σε τῷ συνεχεῖ τῆς ἐρωτήσεως, τανῦν ἐπὶ τὸ κολακεύειν σε τραπήσομαι.

V. 293. *ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΑΙΔΕ* συμπράξουσι, συνεργήσουσι. γυναῖκες γὰρ οὖσαι ἐν ταῖς τοιαύταις συμβάλλονται νόσοις, αἱ μὲν πειραθεῖσαι, αἱ δὲ προςδοκῶσαι πείσεσθαι. καὶ γὰρ εὐεπίβατον ἄγαν εἰς τὰ τοιαῦτα[9]) τὸ τῶν γυναικῶν γένος. ἔοικε δὲ λέγειν ἔρωτας, ἢ τοιοῦτον. συνδιοικήσουσιν οὖν, ἀποκαταστήσουσιν, θεραπεύσουσι τὴν μοιχείαν.

V. 294. *ΕΙ Δ' ΕΚΦΟΡΟΣ ΣΟΙ*. ἀντὶ τοῦ ἐξελεγχθῆναι καὶ ῥηθῆναι δυναμένη, τουτέστιν, εἰ δὲ δύνανται καὶ ἄρσενες ἀκοῦσαι τὰς συμφοράς.

V. 297. *ΑΛΛ' Η Μ' ΕΛ*. ἀλλ' ἀντίλεξον, εἰ μὴ καλῶς λέγω. Fl. 15.

V. 298. *ΣΥΓΧΩΡΕΙΝ*, συναινεῖν, πείθεσθαι. Fl. 15.

9) Flor. 6. 15. πρὸς τὰ τοιαῦτα et post ἔρωτας addit: ἢ τοιαῦτα ἀπόῤῥητα. ἢ οὐ μὴ ἐρᾷς τινος, καὶ οὐ θέλεις εἰδέναι τινά. συνδιοικ. etc.

V. 299. *ΔΕΥΡ' ΑΘΡΗΣΟΝ.* δεῦρο εἰς ἐμὲ βλέψον, ἵνα κἂν διὰ τῆς ὄψεως αἰδεσθῇς με· εἶτα ὡς ἐκείνης μὴ ἐνατενιζούσης, μηδὲ πραϋνομένης τῇ παραινέσει, φησὶ πρὸς τὸν χορὸν, μάτην, ὦ γυναῖκες, μοχθοῦμεν, πείθειν ταύτην πειρώμεναι. ἢ οὕτως· εἰς δὲ τὸ πείθειν ὁμοίως ἄπεσμεν τοῖς πρὶν ῥήμασιν· ὥςπερ γὰρ δι' ἐκείνων [10]) οὐδὲν ἠνύσαμεν, οὕτως οὐδὲ διὰ τούτων.

V. 303. *ΑΛΛ' ΙΣΘΙ ΜΕΝΤΟΙ.* λοιπὸν ἀπεγνωκυῖα τὴν κολακείαν κνηστικοῖς αὐτὴν λόγοις ἐρεθίζει, φάσκουσα, ἴσθι, [1]) ὅτι, ἐὰν θανῇ, μὴ ἀξιώσασα λόγου τὸν σὸν ἄνδρα, προδώσεις τοὺς σοὺς παῖδας. ἐκβληθήσονται γὰρ τῶν οἴκων. λοιπὸν πρὶν ἀποπληρῶσαι τὸν λόγον διὰ μέσου φησί· πρὸς τάδ' αὐθαδεστέρα γενοῦ θαλάσσης. Ἄλλως. γίνωσκε προδιδοῦσα τοὺς σοὺς παῖδας, εἰ θανῇ.

V. 306. *ΜΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΣΑΝ.* ἔσθ' ὅτε ἠθικῶς ὀμνύομεν κατὰ τῶν ἐχθρῶν, οὐ σεμνῦναι αὐτοὺς βουλόμενοι, ἀλλ' εἰρωνευόμενοι. ἢ πρὸς πλείονα ἐρεθισμὸν κατ' ἐκείνης ὄμνυσιν, ἢ ἐπεὶ εἰώθασιν οἱ εἰρωνευόμενοι κατὰ τῶν ἐχθρῶν ὀμνύναι, ὡς καὶ Σοφοκλῆς ἐν Μυκηναίοις, [2]) *Μὰ τὴν ἐκείνου δειλίαν, ᾗ βόσκεται, Θῆλυς μὲν αὐτὸς, ἄῤῥενας δ' ἐχθροὺς ἔχων.* (p. 604. ed. Br.) νόθον δὲ φρονοῦντα, καθὸ φιλοσοφίαν ἤσκει, ὅπερ ἐστὶν ἐλευθέρων. *ΑΜΑΖΟΝΑ,* τὴν Ἀντιόπην λέγει. Fl. 15.

V. 308. *ΟΙΣΘΑ ΝΙΝ ΚΑΛΩΣ.* τοῦτο προςέθηκε. πρὸς πλείονα γὰρ ὀδύνην αὐτὴν ἐκίνησεν, οὐκ ἀμφίβολον αὐτῇ τὴν γνῶσιν τούτων εἶναι λέγουσα.

V. 309. *ΘΙΓΓΑΝΕΙ δὲ ΣΕΘΕΝ ΤΟΔΕ,* οἷον καθήψατό σου, φησὶ, τῆς ψυχῆς καὶ λόγῳ μόνον εἰρημένον

10) ἐκείνων. Sic Flor. 6. pro ἐκείνου. Et sic iam Heath.

1) ἴσθι addit Flor. 6. quin etiam paulo post habet πρὶν ἀποπλ. ut Heath coni. pro πλήν. In fine ante Barn. legebatur πρὸς τοῦδ' αὐθ.

2) Μυκηναίοις Florr. 6. 15. Μυκήναις etiam Hesych. v. ἐπισπάσει. Verum puto, quod Brunck. dedit, Μυκηναίαις. Paulo ante iidem codd. πρὸς λεγόμενα ἐρεθισμόν. et ab initio: ἔσθ' ὅτε ἰδικῶς ὀμν.

τοῦτο τὸ περὶ τῆς [3]) ὀρφανίας τῶν παίδων; οἶμαι ὅτι τοῦτον οὐκ ἐφόνευσας, διὰ τὸ εἰρηκέναι, ἄλλῃ δ' ἐν τύχῃ χειμάζομαι.

V. 310. *ΚΑΙ ΣΕ ΠΡΟΣ ΘΕΩΝ.* τὸ ἑξῆς· καί σε πρὸς θεῶν λίσσομαι τὸ αὖθες, ὅ ἐστι τὸ μετὰ ταῦτα, περὶ τοῦ ἀνδρὸς μηδὲν φθέγγεσθαι.

V. 312. *ΟΡΑιΣ.* διὰ τοῦτο μηδὲ λόγῳ ἀνέχεσθαι ἀκούειν ὑπὸ τοῦ νόθου τοὺς παῖδας ἀδικουμένους. οὕτως ἤκουσεν ἡ τροφός. Fl. 15.

V. 313. *ΠΑΙΔΑΣ Τ' ΟΝ.* Ἀκάμας καὶ Δημοφῶν παῖδε Θησέως καὶ Φαίδρας. Fl. 15.

V. 317. *ΜΩΝ ΕΞ ΕΠ.* διὰ φαρμακείας γεγενημένης. [4]) ἐπακτὴ γὰρ πημονὴ ἡ ἔξωθεν ἐπαγομένη γοητεία παρὰ τῶν ἐχθρῶν. μή τίς σοι, φησὶ, τῶν ἐχθρῶν ἐπάγει τι λύπης ἄξιον, ἆρα τινὸς ἔχθραν μηχανησαμένης σου· εἰώθασι γὰρ οἱ ἐχθροὶ ἐπαγωγάς τινας δαιμόνων ποιεῖσθαι ἐπὶ τὰς οἰκίας. ἢ οὕτως, μή τίς σε τῶν ἐχθρῶν ἐφάρμαξε; λέγει δὲ διὰ τὸ εἰρηκέναι, *Φρὴν δ' ἔχει μίασμά τι.* *ΠΗΜΟΝΗΣ Ε. Τ.* ἐπεὶ ἀσεβής ἐστιν ὁ ταύτης ἔρως. Fl. 15.

V. 318. *ΦΙΛΟΣ Μ' ΑΠΟΛΛΥΣ'.* ἐπειδὴ εἶπεν φίλος, λέγει, μή τι ἄρα ὁ Θησεὺς εἴς σέ τι ἥμαρτεν; τὸ μὲν οὖν φίλος [5]) πρὸς ἀντιδιαστολὴν ἐχθροῦ τινος· τὸ δὲ οὐχ ἑκὼν, ἐπεὶ οὐκ ἐκ προνοίας αὐτοῦ ἦν ὁ ἔρως.

3) τῆς addidi e Flor. 6.

4) Vulgo γεγενημένην. Flor. 6. γεγενημένη. Scripsi γεγενημένης, ut ad ἐπακτοῦ referatur. Pro ἐπακτὴ γὰρ π. Monk. ad Hipp. v. 318. em. ἐπακτός. Paulo post ante ἔξωθεν ex eodem cod. addidi ἡ. Mox cod. ἆρα τινὸς ἔχθραν ἐπαγωγὸν μηχ. σου et ἐπαγωγάς τινας δαιμονίων, unde τινάς recepi pro τινῶν. Ceterum in Junt. Bas. Barn. Musgr. haec omnia a v. 308. usque ad v. 318. una sine continuantur.

5) τὸ μὲν οὖν φίλος. Sic pro τὸ μὲν οὖν ἥμαρτε Florr. 6. 15. qui supra etiam μή τι ἄρα ὁ Θ. εἴς σε ἥμαρτεν. Vitium Basil. εἰσέτι per sqq. edd. propagatum est. Junt. recte εἴς σέ τι. Heath εἴς σε ἥμ.

V. 320. *ΜΗ ΑΡΩΣ' ΕΓΩΓΕ.* εἴτε, φησὶ, ἐγὼ μὲν (leg. μὴ) ὀφθείην ἀδικοῦσα αὐτὸν, ὡς ἐκεῖνος ἐμὲ οὐδὲν ἀδικεῖ. Fl. 6. 15.

V. 323. *ΕΝ ΔΕ ΣΟΙ ΛΕΛ.* ἀντὶ τοῦ, ἐν σοὶ καταλειφθήσομαι, ἢ ὅτι ἐξαρτηθήσομαί σου τῇ ἱκεσίᾳ, ἢ ἐν σοὶ τὸν βίον λείψω· εἰ μὴ ἄρα, φησὶ, μετά τινος ἀνάγκης, οὐ συγχωρήσω, οὐδ' ἀπολύσομαι. 6)

V. 324. *ΕΞΑΡΤΩΜΕΝΗ*, ἀντωμένη, λαμβανομένη. Fl. 15.

V. 326. *ΚΑΚ' Ω ΤΑΛΑΙΝΑ ΣΟΙ.* ἤτοι πρὸς ἀνατροπὴν τοῦ πυθέσθαι ἐπάγει δεύτερον τὸ κ α κ ά. κακὰ οὖν ἐστιν, εἰ πεύσῃ τὰ σιωπώμενα κακά.

V. 328. *ΟΛΗι*, ἀπολῇ ἀκούσασα τοῦ πόθου· οὕτω γὰρ δεινόν ἐστιν, ὡς καὶ τοὺς ἄκοντας φίλους διαφθείρειν. 7) ἀπολῇ, φησὶν, εἰ ἀναγκάσεις με λέγειν. ἐμοὶ δὲ τὸ σιωπᾶν τιμὴν φέρει, καθὸ οὐκ ἔκφορος εἰς πολλοὺς ἡ νόσος, ἀλλὰ συγκαταθάψω ἐμαυτῇ τὸ τῆς σωφροσύνης ὄνομα, μέλλουσα ἐν σωφροσύνῃ τελευτᾶν. ἢ οὕτως· ἐὰν μή μοι εἴπῃς, ἀποθανῇ. τοῦ δὲ στερηθῆναί σου μεῖζον οὐκ ἔστι μοι κακόν. εἶτα, φησὶν, ἀπολοῦμαι. τὸ δὲ ἀπολέσθαι με τιμήν μοι φέρει. ἡ δὲ γραῦς μὴ νοήσασα τὸ πρᾶγμα, φησί· εἰ τιμήν σοι φέρει τὸ πρᾶγμα, διὰ τί μὴ λέγεις, κρύπτεις, χρηστά. ἂν μὴ ᾖ στιγμὴ εἰς τὸ χ ρ η σ τ ὰ, ἐστὶν ὁ λόγος, κρύπτεις τὰ καλὰ, ἐμοῦ παρακαλούσης σε λέγειν αὐτὰ, ὅ ἐστιν ἐμοὶ τὰ τιμῆς σοι αἴτια ἐσόμενα οὐκ ἀξιοῖς

6) Vulgo haec ad ἐξαρτωμένη v. 324. referuntur, sic scripta: ἐξαρτηθήσομαί σου τῇ ἱκ. Ad v. 323. retuli et verba ἀντὶ τοῦ ἐν σοὶ καταλ. ἢ ὅτι addidi e Flor. 15. qui praeterea habet: ἢ ὅτι ἐξαρτοῦμαί σοι τῇ ἱκ. — ἢ μὴ ἄρα φ. μετά τινος αὐτὸν οὐ συγχ. οὐδὲ ἀπολύσω. εἰ μὴ ἄρα μετά τινος ἀν. ad verba οὐ δῆθ' ἑκοῦσά γε explicanda valent.

7) Haec addidi e Florr. 6. 15. Iidem mox ἀναγκάσοις, et ἐμοὶ δὲ τοῦτο σιωπᾶν. Leg. ἐμοὶ δὲ τοῦτο, τὸ σιωπ. pro τιμὴν φέρει 15. τ. ἀπονέμει. Pro ἂν μὴ ᾖ στιγμή Heath. coni. ἂν μὲν ᾖ στ. potius ἂν δ' ᾖ στ.

ἀνακοινώσασθαι. ἢ οὕτως· 8) κρύπτεις με, ἐμοῦ χρηστὰ ἱκετευούσης, καὶ ἐπὶ χρηστοῖς ἀξιούσης ἀνακοινοῦσθαί μοι.

V. 330. *ΕΚ ΤΩΝ ΓΑΡ.* 9) εἰκότως κρύπτω, ἃ ἀπαιτεῖς με λέγειν. μέλλω γὰρ ἐκ τούτων τῶν ἐσθλῶν, δηλαδὴ τῆς ἐγκρατείας, εἰς αἰσχρὰ μεταβαίνειν, ὅ ἐστι φονεύειν ἐμαυτήν. ἐὰν μέντοι ᾖ λέγουσα ἡ γραῦς, χρηστά μου ἀναγκαζούσης σε λέγειν, κρύπτεις με, ἀναλόγως ἐπιφέρει, ὅτι ἐκ γὰρ τῶν ἀγαθῶν τούτων ὧν λέγεις, ὅ ἐστι τοῦ φανερῶσαι τὸ πάθος, ἐγὼ εἰς αἰσχρὰν ἐμπεσοῦμαι φήμην, ἢ καὶ πορνεύειν ἀναγκασθήσομαι. *ΕΚ ΤΩΝ ΓΑΡ ΑΙΣΧΡΩΝ*, ὅ ἐστι, πειρῶμαι γὰρ ἀπὸ πορνείας ἐκφυγεῖν, εἰς σωφροσύνην δὲ πηδῆσαι, διὸ ἐν σιωπῇ βούλομαι ἀποθανεῖν. καὶ ἔστιν αὕτη ἡ γραφὴ ἁρμοζομένη τῷ ἑξῆς· εἰ δὲ κρύφα, φησὶν, ἐξ αἰσχρῶν μηχανήσασθαι βουλεύῃ, 10) πόσῳ μᾶλλον θαυμασθήσῃ αὐτὴν τὴν βουλὴν διεξελθοῦσα σαφῶς· καθόλου γὰρ ἡ σαφὴς ἐπίδειξις ἐστὶν ἰσχυροτέρα. διὸ καὶ ἀπορήσασα ἀντειπεῖν φησὶ, Ἄ π ε λ θ ε π ρ ὸ ς θ ε ῶ ν δ ε ξ ι ᾶ ς τ' ἐ μ ῆ ς μ έ θ ε ς. ὅμως ἡ πρώτη γραφὴ βελτίων.

V. 331. *ΤΙΜΙΩΤΕΡΑ ΦΑΝΗι.* σοφωτέρα, ὡς φίλοις θαῤῥοῦσα τὴν συμφορὰν, καὶ μὴ κρυπτῷ πάθει πολιορκου-

8) ἢ οὕτως e Florr. addidi, qui etiam κρ. με pro κρύπτεις μου, et ἀνακοινοῦσθαί μοι καὶ ἐπὶ χρηστοῖς, unde refinxi, quod vulgo legebatur, καὶ χρήσιμος ἀξ. ἀνακ. μοι. pro quo Heath coni. χρήσιμα ἀξ. ἀν. μ.

9) Flor. 6. praefigit haec: ἐὰν εἴπω, τὸ ἀγαθὸν εἰς αἰσχρὸν, ᾧ καθίσταται, quae intelligerem, si ᾧ abesset. Idem cod. mox αἰσχρὰ μεταλαμβάνειν, et ἀναλόγως ἐπιφέρει pro ἀναλ. ἐπιφήσει, et εἰς αἰσχρ. ἐμπεσοῦμαι φ. pro εἰς αἰ. πεσοῦμαι φ. Post ἀναγκασθήσομαι deesse quaedam suspicor, ut, ἔστι δὲ καὶ ἑτέρα γραφὴ, ἐκ τῶν γὰρ αἰσχρῶν. Omnia enim ista unius grammatici esse, ex ultimis patet, ὅμως ἡ πρώτη γραφὴ βελτίων.

10) Legendum videtur εἰ δὲ κρύφα, φ., ἐξ αἰσχρῶν ἐσθλὰ μηχ. βουλ. διεξελθ. pro διελθ. est e Flor. 6. Mox Junt. Basil. Barn. ἀποῤῥήσασα. Musgr. et Flor. 6. ἀποῤῥησάσα. Inepte vero Barn. et Musgr. a verbis ἄπελθε πρὸς θ. novi scholii initium fecerunt, hic etiam post sequens scholion posuit.

μένη. κατὰ γὰρ Μένανδρον σοφῶν ἀνδρῶν ἐστὶ τὸ τοῖς φίλοις λέγειν τὰ ἀναγκαῖα, ἐν οἷς φησι λανθάνειν τὰ πράγματα, τοὺς λέγειν ἡμῶν ὀκνοῦντας τὰς ἀληθείας ἀεὶ τοῖς ἀναγκαίοις [1]) καὶ τὰ ἑξῆς. λέγει οὖν, ὅτι σεβασμιωτέρα ἐμοὶ φανῇ τὰ οὕτως ἀπόῤῥητά μοι θαῤῥοῦσα.

V. 336. *Ω ΤΛΗΜΟΝ.* αἰνιγματωδῶς [2]) φράσαι θέλει τὸν ἔρωτα. πιθανώτατα δὲ ἅμα τῷ αἰνιγμῷ καὶ τὴν συγγνώμην ᾐτήσατο, ὡς προγονικὸν κεκτημένη τὸ πάθος, καὶ οὐκ ἰδίας φύσεως ἁμάρτημα.

V. 338. *ΣΥ Τ' Ω ΤΑΛ.* Θησέως γὰρ ἠράσθη ἡ Ἀριάδνη, ἀδελφὴ Φαίδρας. Fl. 15. [3])

V. 339. *ΚΑΚΟΡΡΟΘΕΙΣ,* κακολογεῖς, λοιδορεῖς. Fl. 15.

V. 342. *ΕΚΕΙΘΕΝ ΗΜΕΙΣ.* ἐκ τῆς καταγωγῆς τοῦ γένους δυςτυχοῦμεν τὴν νόσον τοῦ ἔρωτος, ἀντὶ τοῦ προγονικήν τινα δυςτυχίαν δυςτυχοῦντες τοῦτο πάσχομεν.

V. 343. *ΟΥΔΕΝ ΤΙ ΜΑΛΛΟΝ.* οὐδὲν πλέον σου ἐπεργαζομένης ἔχω γνῶναι, ὃ βούλομαι ἀκοῦσαι, τουτέστι προφάσει τῆς νόσου οὐδὲν μᾶλλον οἶδα ἀκούειν, ὃ βούλομαι.

V. 344. *ΠΩΣ ΑΝ ΣΥ ΜΟΙ.* ἐπεὶ παχυτέρα τὸν νοῦν οὖσα ἡ γραῦς [4]) οὐ συνῆκε τὸ λεγόμενον ὑπὸ τῆς Φαίδρας, ἀγανακτοῦσα ἡ Φαίδρα φησὶ, πῶς ἂν δυνηθείης

1) Haec numeris ita adstrinxit Grotius in Exc. Comic. (vid. Menandri fragm. Clerici p. 264.): ἀνδρῶν σοφῶν Γάρ ἐστι τἀναγκαῖα τοῖς φίλοις λέγειν· Ἔνιοι δέ φασι λανθάνειν τὰ πράγματα, Λέγειν ὀκνοῦντες τὰς ἀληθείας ἀεί. Pro λανθάνειν Flor. 6. λανθάνει, ut φησί grammatici esse videatur.

2) Flor. 6. αἰνιγματικῶς, tum ἅμα τῶν αἰνιγμῶν, et προγ. κεκτημένη, pro κεκτημένην, τὸ π.

3) Flor. 2. ἡ Ἀριάδνη δηλονότι ἀδελφὴ τῆς Φαίδρας ἠράσθη ἀπὸ τοῦ Θησέως. in quibus ἀπό delendum.

4) Flor. 6. addit τοῖς τοσούτοις αἰνιγμοῖς. Idem paulo post συμβαλεῖν, ubi Junt. Basil. συμβαλλεῖν, et ἀπερυθριῶσα, ubi Barn. ὑπερυθριῶσα, Junt. ἀπεριθριῶσα, Basil. ἀπερηθριῶσα. Post idem cod. τὸ αἰδετικὸν τοῦ γυν. et post Ἀριστοφάνους addit διὰ τὴν κοινότητα.

εἰπεῖν μοι ταῦτα, ἃ ἔδει ἐμὲ ἀποκρίνασθαι; καὶ πῶς μοι λέγοις, ἃ λέγειν μέλλω. ἐπεὶ οὖν, ὡς εἴρηται, πολυμερῶς αἰνιξαμένη τὸ παχύτερον τῆς γραὸς οὐκ ἐδυνήθη συμβαλεῖν, ἀπερυθριῶσα τὸ πάθος ἐξειπεῖν, εἰς τοῦτο ἀπορίας ἦλθε, ὥςτε ἐρωτᾷν αὐτὴν, ἅπερ αὐτὴν ἔδει λέγειν. τοῦτο δὲ καὶ τὸ αἰδεστικὸν τοῦ γυναίου τεκμαίρει, καὶ τὸ κομματικὸν τῶν νοσούντων. κεκωμῴδηται δὲ ὁ στίχος οὗτος ὑπὸ Ἀριστοφάνους, (Ἱππ. 16.) καὶ εἰς παροιμίαν μετῆκται.

V. 346. *ΤΙ ΤΟΥΘ', Ο ΔΗ.* ἀγνοούσῃ [5]) δι' αἰνιγμῶν αὐτῇ συμβάλλειν αὐτὴ λοιπὸν ἐρωτᾷ τὴν ἔρωτος φύσιν, δηλοῦσα ὅτι ἔκ τινος θείας ὀργῆς τοῦτο νοσεῖ.

V. 350. *ΟΣ ΤΙΣ ΠΟΘ' ΟΥΤΟΣ.* πιθανώτατα παρέδραμε τὸ ὄνομα, ἤτοι αἰδουμένη, ἢ διὰ τούτου σημᾶναι θέλουσα, ὡς οὐκ ἐξ εἰδήσεως, οὐδὲ ἀπὸ τρυφῆς καὶ συνεχοῦς θέας αὐτοῦ ἐρᾷ, ἀλλὰ χόλῳ τῆς Ἀφροδίτης, οὐ τῷ κάλλει τοῦ νέου. οἱ σώφρονες γὰρ οὐχὶ θέλοντες κακῶν ἐρῶσιν, ἀλλ' ἀναγκαζόμενοι.

V. 351. *ΣΟΥ ΤΑΔ', ΟΥΚ ΕΜΟΥ.* σαυτῆς ταῦτα κλύεις, οὐκ ἐμοῦ, ἀντὶ τοῦ, σὺ εἶπας, οὐκ ἐγώ. [6]) ἄριστα δὲ καὶ ἡ ἄρνησις μετὰ τὴν ὁμολογίαν τὴν σαφῆ.

V. 352. *ΟΙΜΟΙ ΤΙ ΛΕΞΕΙΣ.* σαφῶς ἀκούσασα τοῦ ἔρωτος, [7]) λοιπὸν σχετλιάζει τὴν ὑπερβολὴν τοῦ πάθους. κομματικὴ δὲ ἡ διάνοια ὡςὰν ἐκπεπληγμένης τῷ θαύματι.

V. 358. *ΟΥΚ ΑΡ' ΗΝ ΘΕΟΣ.* θεὸν γὰρ κυρίως φασὶ [8]) τὸν μετὰ τοῦ δυνατοῦ καὶ τὸ προνοητικὸν ἔχοντα τῶν δυναστευομένων. μείζονα οὖν αὐτὴν θεοῦ, καθὸ μόνον ἐνδείξασθαι δύναμιν δύναται, οὐ προνοεῖσθαι.

5) Vulgo ἀγνοοῦσι. Flor. 6. ἀγνοοῦσα. Quod dedi, coni. Heath.

6) Haec e Florr. 6. 15. accesserunt. Uterque etiam ἄριστα, ut vulgo, (pro quo ἀρίστη legendum videtur, nisi quid deest,) et τὴν σαφῆ pro vulg. τὴν σαφῆν. Barn. τὴν σαφηνῆ.

7) Florr. 6. 15. τὸν ἔρωτα.

8) φασί Florr. 6. 15. pro φησί. Iidem paulo post καθὸ μόνον ἐνδ. δ. γίνεται οὕτω προν.

V. 361 sqq. *ΑΙΕΣ Ω.* ἐκπλαγεὶς ὁ χορὸς τὴν ὑπερβολὴν τοῦ πάθους, σχετλιάζει οἰκτείρων ἅμα καὶ θρηνῶν τὸ συμβάν. καὶ τὸ σχετλιαστικὸν ὢ διὰ μέσου κείμενον οἰκεῖον ἐν λυπουμένοις. [9]) οὐκ εὐαπάρτιστον ἀποτελεῖ τὸ σχῆμα τοῦ λόγου, διαφόροις τε ῥήμασιν αὐτὸ κατεπάγει, τὸ τῶν λυπουμένων ἦθος μιμούμενος, ὅσοι τὰ αὐτὰ κατεπάγουσι πρὸς πλείονα ἐνθύμησιν τῶν ἑαυτῶν κακῶν. ὃ δὲ λέγει, τοιοῦτόν ἐστι· ἤκουσας, φησὶ, τὰ ἀνήκουστα καὶ δυστυχῆ πάθη τῆς τυράννου θροούσης καὶ λεγούσης. πρὸς ἀλλήλας δέ φασι, οὐχ ὡς ἀγνοοῦσαι τὰ λεχθέντα, ἀλλὰ πρὸς πλείονα σύστασιν καὶ ἐνθύμησιν τοῦ πάθους. οἰκειότητα δὲ μέσου κατεπάγει τὸ σχετλιαστικὸν, ὡς ἂν τῇ λύπῃ κωλυομένῃ ἀναρτῆσαι τὴν διάνοιαν. [10])

V. 362. *ΑΝΗΚΟΥΣΤΑ* δὲ τὰ μήτε ἀκοῆς ἄξια, τὰ ἄῤῥητα. [1])

V. 369. *ΤΙΣ ΣΕ ΠΑΝΑΜΕΡΙΟΣ.* τίς ἄρα σε χρόνος καὶ ποῖος [2]) ἐκ πασῶν τῶν ἡμερῶν οὕτως ἐξεδέχετο, ἐν ᾧ τὰ τοῦ ἔρωτος νοήσασα ἐξέφηνας. π α ν α μ έ ρ ι ο ς δὲ, ὁ ἐκ πασῶν τῶν ἡμερῶν εἰς ταύτην συναφθείς. ἢ οὕτως, ἐκ τίνος ἄρα χρόνου καὶ ποίας αἰτίας [3]) αὕτη ἡ δυστυχὴς ἡμέρα ἐξεδέχετό σε.

V. 370. *ΤΕΛΕΥΤΗΣΕΤΑΙ*, πληρωθήσεται. Fl. 2.

V. 372. *ΚΡΗΣΙΑ*, Κρητικὴ οὖσα καὶ :θυρω (leg. θυγάτηρ) *Μινώνος* (l. *Μίνωος*) τοῦ *Κρητός*. Fl. 15.

V. 373. *ΤΡΟΙΖΗΝΙΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ.* ἔσχατον γὰρ μέρος τῆς Πελοποννήσου ἡ Τροιζηνία περὶ θάλατταν κατ' ἀντικρὺ τῆς Ἀττικῆς κειμένη. ἡδε δὲ λοιπὸν ἐγνωσμένου

[9]) Recepi lectionem Florr. 6. 15. pro ᾧ διὰ μέσου κείμενον οἰκείως ὡς λυπουμένης. ὢ pro ᾧ iam Barn.

[10]) Leg. οἰκειότατα δὲ μέσον κατ. τὸ σχ. ὡς ἂν τῇ λ. κωλ. ἀπαρτίσαι τὴν διάν. οἰκειότατα etiam Heath, et ἀπαρτῆσαι. A verbis πρὸς ἀλλήλας novum scholion incipit in Flor. 15. sic scriptum: ἀλλήλαις ἀπὸ τοῦ χοροῦ ταῦτα φασίν.

[1]) Florr. 6. 15. τὰ ἀπόῤῥητα.

[2]) καὶ ποῖος e Flor. 6. 15. addidi, sicut mox ἐν ante ᾧ.

[3]) ποίας αἰτίας. Sic Florr. pro ποίας ἡμέρας.

τοῦ πάθους ἀφεμένη τῶν ὑπ' αἰδοῦς [4]) αἰνιγματωδῶν διανοιῶν, ἀπολογεῖσθαι διαῤῥήδην ἄρχεται, ὡς κατὰ φύσιν νοήσασα τὸν ἔρωτα, καὶ βουλομένη ἐγκρατῶς ἑαυτὴν ἀνελεῖν. οἰκείως δὲ τοῖς ἀπολογουμένοις πολλῷ τῷ γνωμικῷ χρῆται. Π ρ ο ν ώ π ι ο ν δὲ πρόθυρον. κατὰ γὰρ τὴν Πελοπόννησον ἐστὶν ἡ Τροιζὴν πρὸς ἀνατολάς.

V. 375. *ΗΔΗ ΠΟΤ' ΑΛΛΩΣ.* πολλάκις, φησὶ, διαγρυπνήσασα ἐν νυκτὶ ἐσκόπησα, πῶς διέφθαρται ὁ ἀνθρώπινος βίος, ἆρα ἐκ φύσεως ἐχόντων ἀνθρώπων τὸ ἁμαρτάνειν, ἢ ἐκ ῥαθυμίας. καὶ κρίνασα ἔγνων, ὅτι οὐκ ἐκ φύσεως πρόςεστιν ἡμῖν ἡ κακία. καὶ ἐκ τούτου δῆλον, ὅτι τὰ φυσικὰ πάντα καθόλου [5]) πᾶσι παρέπεται, οἷον τὸ γελαστικὸν, τὸ ὑπνοῦν, καὶ τὰ ὅμοια, καὶ οὐκ ἄν τινα εὕροις χωρὶς τούτων. εἰ δὲ εὑρίσκεις παρὰ πολλοῖς ἀνθρώποις τὸ εὖ φρονεῖν καὶ δικαιοπραγεῖν, δῆλον ὅτι οὐ φύσει πρόςεστιν ἡμῖν τὸ φαῦλον. οὐ γὰρ ἂν εὑρίσκοντο πολλοὶ καὶ ἀγαθοί. *ΗΔΗ ΠΟΤ' ΑΛΛΩΣ.* χωρὶς νόσου τυγχάνουσα δηλονότι. πιθανῶς δὲ ἐν νυκτὶ φησὶν ἐνθυμηθῆναι, ὁπότε πάσης τῆς τῶν αἰσθήσεων ἀπηλλαγμένη ὀχλήσεως ἡ ψυχὴ [6]) φιλοσοφωτέροις ἐγκαταγίνεται ζητήμασι. πιθανῶς δὲ καὶ τὸ ἠρέμα νοσηλευομένην αὐτὴν ἐνθυμεῖσθαι τοιαῦτα. τότε γὰρ γνωμικώτεροι γινόμεθα, τῆς φύσεως ἡμᾶς διὰ τοῦ πάθους ἐκπαιδευούσης.

[4]) ὑπ' αἰδοῦς. Sic Florr. 6. 15. pro ἐπ' αἰδοῦς. Paulo ante τῆς Ἀττικῆς est a Barn. quum legeretur ταῖς Ἀττικαῖς. Ultima προνώπιον, πρόθυρον etc. in Flor. 15. scholion per se constituunt, in quo legitur ἐντὸς γὰρ τῆς Πελοποννήσου ἐστὶν ἡ Τροιζὴν πρὸς ἀνατ. unde Τροιζήν recepi pro Τροίζηνα. Barn. Τροιζηνία.

[5]) καθόλου addunt Florr. 6. 15. et post τὸ ὑπνοῦν, τὸ διαχωρίζειν, quod si est excernere ea, quae natura respuit, recipiendum erat. Iisdem codd. debetur paulo post παρὰ πολλοῖς ἀ. pro περὶ π. ἀ. et δῆλον ὅτι pro δηλονότι.

[6]) Sic optime Florr. codd. In Junt. et Basil. erat ὁπότε πάσχει τῆς τῶν αἰσθ. ἀπηλλαγμένης αἰσθήσεως ἡ ψ. Barn. dedit ὁπ. πάσχ. τῆς τῶν αἰσθητῶν ἀπηλλαγμένη αἰσθ. ἡ ψ. πάσης pro πάσχει coniectura iam assecutus erat Heath. Iidem codd. post τοιαῦτα ita pergunt: παρὰ γὰρ ἀμφοτέρων γνωμικώτεροι γινόμεθα παρὰ φύσεως ἡμᾶς διὰ τὸ πάθος ἐκπ.

V. 377. *ΚΑΙ ΜΟΙ ΔΟΚΟΥΣΙΝ.* οὐκ ἀγνοίᾳ μοι δοκοῦσιν οἱ ἄνθρωποι ἐκπίπτειν εἰς τὰ ἁμαρτήματα, ὅπου γε πολλοὶ καὶ εὖ φρονοῦντες καὶ αἰσθανόμενοι κακῶν τε καὶ ἀγαθῶν ἐκπίπτουσιν εἰς τὸ κακόν. ἐπειδὴ τοίνυν οὐκ ἀγνοίᾳ, ἀλλὰ γινώσκοντες ἁμαρτάνομεν, ταύτῃ σκοπητέον τοῦ βίου τὴν λύμην, τίς ἐστιν. *ΓΝΩΜΗΣ.* τῆς γνώσεως. οὐχ ἁμαρτίᾳ δὲ τῆς γνωμικῆς φύσεως, ὅπου γε πολλοὶ αἰσθανόμενοι τὸ ἀγαθὸν προκρίνουσιν αὐτοῦ τὸ κακόν. *ΟΥ ΚΑΤΑ ΓΝΩΜΗΣ ΦΥΣΙΝ.* ἤγουν ἀπὸ φύσεως τὸ πράσσειν. Fl. 2.

V. 378. *ΕΥ ΦΡΟΝΕΙΝ*, τὸ σωφρονεῖν. Fl. 15.

V. 380. *ΤΑ ΧΡΗΣΤ' ΕΠΙΣΤΑΜΕΘΑ.* δεῖξαι βούλεται τοῦτο, [7]) ὅτι οὐκ ἀγνοίᾳ τοῦ καλοῦ τὸ κακὸν πράττομεν. ἅτινα μὲν οὖν χρηστὰ καὶ χρήσιμα τῷ βίῳ καθέστηκεν, ἴσμεν, ἐκπονεῖν δὲ αὐτὰ οὐ θέλομεν, διαφόροις ἡδοναῖς ἡττώμενοι. ἀπό τινος γὰρ ἀργίας καὶ ὄκνου τοῦ ἐκπονεῖν τὰ καλὰ τὰ κακὰ μετερχόμεθα. ὅσῳ γὰρ δυςάλωτος ἐστὶν ἡ ἀρετὴ, τοσούτῳ ἡ κακία εὐάλωτος. καὶ Ἡσίοδος· (ἔργ. v. 285.) Τὴν μὲν γὰρ κακότητα καὶ ἰλαδὸν ἐστὶν ἑλέσθαι, Τῆς δ' ἀρετῆς ἱδρῶτα θεοὶ προπάροιθεν ἔθηκαν.

V. 382. *ΟΙ Δ' ΗΔΟΝΗΝ ΠΡΟΣΘΕΝΤΕΣ.* Καλῶς τὰς αἰσχρὰς ἡδονὰς ἀπεσιώπησεν, ὡς ἤδη διὰ τούτων κἀκείνας σημάνασα· αὗται γὰρ ἐκείνων εἰσὶ τεκτικαί. σχολὴ γὰρ [8]) καὶ ὁμιλία περισσὴ πεφύκασιν εἰς ἀποῤῥήτους ἡδονὰς προκαλεῖσθαι τὴν φύσιν. οὐ γὰρ δὴ μία, ἀλλὰ διάφοροι ἡδοναί εἰσιν. εἶτα μεταξὺ διηγεῖται τὰς ἀρχὰς τῶν κακῶν. *ΠΡΟΘΕΝΤΕΣ*, ἀντὶ τοῦ προτιμήσαντες. Fl. 15.

V. 384. *ΛΕΣΧΑΙ*, ὁμιλίαι. καὶ σχολὴ ῥᾳθυμία, ἀεργία. ἡ σχολὴ, φησὶν, ἡδεῖα μὲν τῇ ἀναπαύσει, ἐπιβλαβὴς δὲ τῷ ἐπιζημίῳ καὶ ἀεργῷ τοῦ σώματος, διὸ καὶ τερπνὸν κακὸν εἶπεν.

7) τοῦτο addidi et τοῦ καλοῦ pro τοῦ κακοῦ scripsi e Florr. 6. 15. e quibus est etiam in fine τοσούτῳ ἡ κακ. pro τοσοῦτον. Iidem τὰ κακὰ μετέρχεται pro μετερχόμεθα.

8) γὰρ Flor. 6. pro δὲ, sicut antea τεκτικαί, quod iam Barn. dedit pro τικτικαί.

V. 385. *ΑΙΔΩΣ.* ταῖς αἰσχραῖς ἡδοναῖς συγκατηρίθμησε τὴν αἰσχρὰν αἰδῶ· διαφθείρει γὰρ τοὺς κεκτημένους, ὥςπερ κἀκεῖναι τοὺς ἐμπιστεύσαντας αυταῖς αὐτοὺς ἀπολλύουσιν.

V. 386. *ΗΔ' ΑΧΘΟΣ ΟΙΚΩΝ.* τί φὴς, Εὐριπίδη, κακὴ ἡ αἰδώς; ναὶ, φησὶν, ἔσθ' ὅτε κακή· δισσαὶ γάρ εἰσιν αἰδοί. [9]) εἰ δὲ ᾔδειμεν εὐκαίρως αἰδεῖσθαι, οὐκ ἂν δύο ἦσαν ἑνὶ ὀνόματι καλούμεναι. ἴσως δὲ τὸ Ὁμηρικὸν ἀνέγνω Εὐριπίδης, (Il. ω, 45. Hes. ἔργ. 318.) Ἥτ' ἄνδρας μέγα σίνεται, ἠδ' ὀνίνησι. Ἄλλως. εἰ δ' ὁ καιρὸς ἦν σαφὴς, ἐπεί φησιν ὁ Ὅμηρος μίαν μὲν εἶναι τὴν αἰδῶ, δισσὴν δὲ δύναμιν ἔχειν· Αἰδὼς, ἥτ' ἄνδρας μέγα σίνεται ἠδ' ὀνίνησι. τὴν διαφωνίαν ἰώμενος φησὶν, ὅτι τῆς αἰδοῦς ἡ ἄγνοια παρὰ τὴν ἡμετέραν γίνεται ἄνοιαν· ἡμεῖς γὰρ οὐ κατὰ καιρὸν αὐτῇ χρώμενοι διπλῆν ἡγούμεθα τὴν μίαν. ἔδει [10]) γὰρ τὴν εὐκαίρως γινομένην μόνην ὀνομάζειν αἰδῶ. τὸ δὲ ταὔτ' ἔχοντε γράμματα, οἷον ἑνὶ ὀνόματι, τόνῳ καὶ φθόγγῳ προςαγορευομένας.

V. 388. *ΤΑΥΤ' ΟΥΝ ΕΠΕΙΔΗ.* ἐπειδὴ τοίνυν τὴν φύσιν ἑκάστου πράγματος ἐτύγχανον γινώσκουσα, καὶ πόθεν οἱ ἄνθρωποι τὸν βίον ἑαυτῶν διαφθείρουσιν, ἐνόμιζον τοῦτο, ὅτι οὐκ ἔστι μοι [1]) οὐδὲ μία πρόφασις οὕτως ἰσχυρὰ, οὐδὲ δέλεαρ τοιοῦτον, ὅπερ ἐκ τῶν φρενῶν καὶ τῆς τοσαύτης σωφροσύνης μεταστήσειέ με εἰς πορνείαν. οὐκ ἀπεικότως δὲ τοῦτο φησὶ, ἀλλὰ πρὸς πλείονα δεῖξιν τοῦ μὴ μόνον οὐ κατὰ φύσιν, ἀλλὰ καὶ παρ' ἐλπίδα νοσεῖν ἔρωτα.

V. 392. *ΕΠΕΙ Μ' ΕΡΩΣ ΕΤΡΩΣΕΝ.* ὅτι λοιπὸν

9) αἰδοί pro ὁδοί emendatio est Barn. quam confirmant Florr. 6. 15.

10) ἔδει, quod pro ἤδη reponendum esse vidit Heath, est e Flor. 6. sicut mox μόνην et ὀνόματι, quae deerant. τὸ δέ pro τῷ δέ e coniectura scripsi.

1) ὅτι οὐκ ἔστι μοι e Florr. 6. 15. addidi. Ad finem in vv. μὴ μόνον οὐ κατὰ φύσιν Heath οὐ delendum censet. In iisdem aliud est ad vv. οὐκ ἔσθ' ὁποίῳ φαρμ. adscriptum, οὐκ ἔστι φάρμακον δηλονότι, ὁποίῳ φθαρῆναι ἐδόκουν. οὐκοῦν ἰσχυρὸν δέλεαρ περ ἔμελλε μεταβάλλειν τὴν σωφροσύνην.

καταστατικώτερον αὐτὴν τὴν διοίκησιν τῆς νόσου διηγεῖται. ἠρξάμην μὲν οὖν, φησὶν, ἐντεῦθεν [2]) σιγᾷν, ἵνα διὰ τῆς ἡσυχίας λήθη μοι γένηται.

V. 395. ΓΛΩΣΣΗ ΓΑΡ. ἔοικε τὸ συμβαῖνον ἐκ τῆς γλώττης δι᾽ ἄλλων προτεθεικέναι. καθὸ πολλῶν τοῖς ἀκούουσιν ἀπίστων γινομένων, αὕτη τῆς προδοσίας αἰτία νομίζεται. ἄμεινον, φησὶν, ἡγησάμην τὸ σιωπᾷν, εὐλαβουμένη, μὴ γλῶσσαν κτήσωμαι σύμβολον,[3]) λόγῳ μὲν ἐπινοοῦσα τὰς ἀρετὰς, ἔργῳ δὲ ἀκόλαστον. δάκνει γὰρ τὸ παραινούμενον σύμβολον, ὅταν τις ἕτερον κεύθῃ ἐνὶ φρενὶ, ἄλλο δ᾽ εἴπῃ. ἄνοιαν δὲ τὴν πορνείαν καλεῖ, ἐπεὶ καὶ τὸ ἐναντίον σωφροσύνη καλεῖται, ἐν ᾗ σώζομεν τὰς φρένας.

V. 400. ΤΡΙΤΟΝ Δ᾽ ΕΠΕΙΔΗ. ἐπειδὴ τοῖς δυσὶ τρόποις οὐδὲν ἤνυον πρὸς ἐγκράτειαν τοῦ ἔρωτος, οὔτε τῇ σιωπῇ, οὔτε τῇ σωφροσύνῃ, ἔδοξέ μοι ἀποθανεῖν. καὶ οὐδεὶς ἀντιλέξει τοῖς βουλευθεῖσιν, ὡς οὐ καλῶς ἐσκεψάμην, ἢ σιωπᾷν καὶ σωφρονεῖν, ἢ ἀποθανεῖν.

V. 406. ΓΥΝΗ ΔΕ. τὸ ἑξῆς, τοῖςδε οὖσα γυνὴ προςῄδειν [4]) τὴν νόσον ταύτην δυςκλεᾶ, καὶ τὸ ἔργον τῆς πορνείας μίσημα ὂν παρὰ πᾶσι. τὸ δὲ γυνὴ οὖσα, ἐπειδὴ μάλιστα αἱ γυναῖκες μισεῖν ὀφείλουσι τὴν πορνείαν, αἱ μὲν δι᾽ αὐτὴν μεμισημέναι ἀνδράσι τε καὶ γυναιξὶν, αἱ δὲ φεύγουσαι τὴν ἐξ αὐτῆς αἰσχύνην. Ἄλλως. καὶ τοῦτο οὐχ ἁπλῇ γνώσει ἔξωθεν ἠπιστάμην, ἀλλὰ καὶ γυνὴ πεφυκυῖα ἀκριβῶς εἶχον τοῦ μίσους τούτου τὴν γνῶσιν, ὥςτε καὶ μέχρι τοῦ νῦν, ἤτοι μέχρι τοῦ νοσῆσαι καὶ νικηθῆναι τῷ πάθει, ἡδέως ἂν κατηρασάμην [5]) τῇ πρώτῃ πορνευσάσῃ.

2) Florr. 6. 15. ἐκ τοῦδε pro ἐντεῦθεν.

3) Barn. dedit σύμβουλον.

4) Barn. dedit πρὸς τοῖςδε οὖσα γυνὴ προῄδειν.

5) Florr. 6. 15. κατειργασάμην. In sqq. pro ἐξ ἐρίδων συστῶσαν Barn. coni. ἐκ μερίδων συνιστῶσαν. Mihi videtur in ἐρίδων latere εὐγενῶν, quod, teste Valck. in cod. Paris. ad γενναίων v. 409. adscriptum est: sequitur enim εἰ γὰρ ἐβεβλ. ἐξ εὐτελῶν. In συστῶσαν Florr. cum edd. conspirant. Mox εἰς πολλάς e Florr. recepi, qui etiam confirmant ἐξαπλοῦσθαι, quod Barn. pro ἐξ ἁπλοῦσθαι reposuit.

Ἄλλως. ΜΙΣΗΜΑ ΠΑΣΙ. ἀκριβῶς ἔγνω ὁ Εὐριπίδης τὴν ῥίζαν τῆς πορνείας ἄνωθεν ἐξ ἐρίδων συντισσαν τὸ ἐξαπλοῦσθαι εἰς πολλὰς τὸ κακόν. εἰ γὰρ ἐβεβλαστήκει ἐξ εὐτελῶν, ταχέως ἂν ἐξεκέκοπτο, καὶ οὐκ ἐζηλοῦτο.

V. 408. ΗΤΙΣ ΠΡΟΣ ΑΝΔΡΑ. Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ μονοβίβλῳ τῷ περὶ κυρίων καὶ ἐπιθέτων καὶ προςηγορικῶν λέγει εἶναι τὰς πρῶτον πορνευσάσας θυγατέρας Εὐρυπύλου, οὐ τοῦ Κώου, ἀλλὰ ἄλλου τινός. ἔστι δὲ τὰ ὀνόματα αὐτῶν Μορφὴ καὶ Κλυτή. ὡς φιλόσοφος δὲ συμβάλλει τοῦτο, ὅτι εὐγενεῖς καὶ πλούσιαι κατήρξαντο τῆς πορνείας, οὐ μόνον ἐκ τοῦ ὑπερτρυφᾷν, ὅπερ τὸν ἔρωτα προκαλεῖται, ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ ἐπιζηλωθῆναι [6]) τὸ ἁμάρτημα ἐξ εὐτελοῦς τινὸς γινόμενον.

V. 411. ΟΤΑΝ ΓΑΡ ΑΙΣΧΡΑ. ἐστοχάσατο τὸ τοιοῦτον οὐ μόνον ἀπὸ τῆς κολακείας. ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆς τῶν ἁμαρτανόντων ἀξιοπιστίας. ὅταν γὰρ αἰσχρὰ ποιῶσιν αἱ βέλτισται, πάντως αἱ εὐτελεῖς μιμοῦνται, καὶ ἀκολουθοῦσιν ἐκείναις. εἰ γὰρ τοῖς ἀγαθοῖς τὰ αἰσχρὰ νομίζεται καλὰ, πολλῷ μᾶλλον τοῖς κακοῖς.

V. 415. ΑΙ ΠΩΣ ΠΟΤ᾽. πῶς οὐχὶ καὶ αὐτῶν τῶν ἀναισθήτων τὸν παρὰ φύσιν ἔλεγχον δεδοίκασι; πῶς τολμῶσιν ὁρᾷν τοὺς ἄνδρας; μονονουχὶ καὶ αὐτῶν τῶν ἀναισθήτων παρὰ φύσιν ἔχειν δεδωκυίας τὴν νύκτα· [7]) θεὸς γὰρ οὖσα θεοῖς ἀνάκειται.

V. 426. ΜΟΝΟΝ ΔΕ ΤΟΥΤΟ. ὁ βίος ἥδεται τοῖς πονηροῖς. ὡς Μένανδρος, πράττει δ᾽ ὁ κόλαξ ἄριστα πάντων, δεύτερος συκοφάντης, ὁ κακοήθης τρίτατος. [8]) παλαίει οὖν τῷ βίῳ καὶ ἁμιλλᾶται, ὅςτις βούλοιτο δικαιοπραγεῖν, τῷ διαφωνεῖν πρὸς τὴν κοι-

6) Heath. corr. ἐκ τοῦ μὴ ἐπιζηλωθῆναι.

7) Locus haud dubie mutilus. Hinc non ausus sum recipere δεδοικυίας, quod pro δεδωκυίας scripsit Barn. Heath. coni. παρὰ φύσιν ἔλεγχον δεδοικυῖαι τὴν νύκτα. Flor 15. ἔχ. δεδωκυίας τέκνα.

8) Barn. dedit — πάντων, δεύτερα Ὁ συκοφάντης, ὁ κακοήθης τρίτα λέγει. Paulo post in Junt. et Basil. post ἁμιλλᾶται repetuntur haec: ὅςτις βούλοιτο, καὶ ἁμιλλᾶται.

νὴν πολιτείαν. ἢ ἐπειδὴ οἱ φαῦλοι, ὅταν περὶ δικαιοπραγοῦς τινος [9]) ἀκούσωσι, ζητοῦσι παντὶ τρόπῳ ὑποσκελίσαι αὐτόν. παλαίει οὖν τοῖς φαύλοις ὁ ἀγαθός. Ἄλλως. μόνον τοῦτο νικᾷ, φησὶ, τὸν βίον, καὶ οὐ καλύπτεται ὑπ' αὐτοῦ, ἀλλὰ μετὰ θάνατον λάμπει τὸ τῆς σωφροσύνης. τοὺς γὰρ ἀκολάστους ἐλέγχει καὶ δειγματίζει ὁ χρόνος, ὡς καὶ παρθένον κάτοπτρον, ὥςτε δεῖ με μὴ τοῦ παρόντος μόνον ἀντιποιήσασθαι, ἀλλὰ καὶ τοῦ μετ' αὐτόν. Ἄλλως. τὸ κεκτῆσθαι διάνοιαν ἀγαθὴν, ὡς εἰ ἔλεγεν, ὅτι ἀθάνατόν τε ἐστὶ, καὶ εἰς ὅλον τὸν βίον μνημονεύεται. [10]) δεῖ με οὖν μὴ τοῦ παρόντος, ἀλλὰ καὶ τοῦ μέλλοντος προνοήσασθαι, εἰδυῖαν, ὅτι, ὥςπερ τοὺς ἀγαθοὺς ἐπιβεβαιοῖ, οὕτω καὶ τοὺς πονηροὺς ἐλέγχει, ὁ χρόνος. κατόπτρῳ δὲ παρείκασε τὰ ἐν τῷ προϊόντι χρόνῳ φαινόμενα τεκμήρια τῶν πρὶν ἁμαρτηθέντων, καθὸ παρελθόντων τῶν ἔργων αὐτῶν, ὥςπερ ἐν κατόπτρῳ τεκμήρια καὶ σκιὰς τῶν παλαιῶν αὐτῶν ὁρῶμεν ἁμαρτημάτων. *ΑΜΙΛΛΑΣΘΑΙ*, ἐξισοῦσθαι. Fl. 2.

V. 427. *ΓΝΩΜΗΝ ΔΙΚΑΙΑΝ.* θαυμασίως ἄγαν ἀπολύτως ἐχρήσατο. *ΟΤΩι ΠΑΡΗι.* οὐ διαστολὴν ἐπιδεχομένου πλουσίου καὶ πένητος, ἢ εὐγενοῦς καὶ εὐτελοῦς, ἀλλὰ καθολικωτέρου ὑπάρχοντος ἐπὶ πάντων.

V. 428. *ΚΑΚΟΥΣ ΔΕ ΘΝΗΤΩΝ.* τινὲς οὕτως τὸ ἑξῆς, τοὺς κακοὺς τῶν θνητῶν ἐλέγχει ὁ χρόνος, ὅταν τύχῃ προθεὶς τὸ κάτοπτρον ὡς τῇ νέᾳ παρθένῳ, τουτέστιν ὅταν τύχῃ αὐτοὺς ἐλέγχων καὶ φανεροποιῶν.

V. 438. *ΔΕΣΠΟΙΝ' ΕΜΟΙ ΤΙ.* ἐμοὶ, φησὶν, ἀρτίως ἡ σὴ συμφορὰ ἀγγελθεῖσα δεινὸν φόβον ἐνέβαλεν. Ἄλλως. καλῶς ἐμιμήσατο τὸ τῶν γραῶν παλίμβολον· [1])

9) Flor. 15. ὅταν περὶ δικαιοπραγίας ἀκ. Ex eodem mox post τὸν βίον addidi καί. Paulo post idem cod. δεῖ με μὴ τοῦ παρελθόντος μόνον.

10) εἰς ὅλ. Flor. pro ὡς ὅλ. tum ἀναμνημονεύεται, et δεῖ με οὖν, quod recepi pro δεῖ μὲν οὖν. Ita quod sequitur εἰδυῖα etiam in εἰδυῖαν mutandum erat. Barn. εἰδότας.

1) Rursus Barn. παλίμβουλον. Paulo post e Flor. 6. 15. inserui καί ante οὐκ ὀφείλ.

ὑποφοβοῦνται γὰρ καὶ θρασύνονται ταῖς συμφοραῖς. νῦν δ' εὐνοοῦμαι, εἰ καὶ εὐτελὴς, φησὶ, τυγχάνω τὴν γνώμην, καὶ οὐκ ἀπ' ἐμαυτῆς ὀφείλουσα στοχάζεσθαι, ὅμως εὗρον, ὅτι παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις ἀκριβέστεραί εἰσιν αἱ ἐπισκέψεις, καὶ αἱ δεύτεραι γνῶμαι.

V. 437. *ΟΥ ΓΑΡ ΠΕΡΙΣΣΟΝ.* οὐδὲν, φησὶν, ἔπαθες περισσὸν ὧν πάσχουσι πάντες. τοῦτο δὲ πρὸς παραμυθίαν, ὡς μισούσης αὐτῆς ἐξ ἰδίας φύσεως τὸν ἔρωτα. [2]) μὴ οὖν, φησὶ, διεργάσῃ σαυτὴν, ἀλλὰ συγγίνωσκε τῷ πάθει βιαζομένη παρὰ τοῦ κρείσσονος, ἄλλως τε καὶ τῶν πολλῶν ἐκ φύσεως αὐτῶν νοσούντων.

V. 441. *ΟΥΤ' ΑΡΑ Γ' ΟΥ ΔΕΙ ΤΟΙΣ ΕΡΩΣΙ.* τοῦτο ἐκ τοῦ καθολικωτέρου, ὄντως [3]) οὐ λυσιτελεῖ, οὐ χρὴ, οὐ συμφέρει, φησὶ, τοῖς τῶν πλησίον ἐρῶσι, καὶ ὅσοι μέλλουσιν ἐρᾷν, εἰ χρεὼν αὐτοῖς ἐστι τοῦ θανεῖν.

V. 443. *ΚΥΠΡΙΣ ΓΑΡ.* ἐπεξηγεῖται, πῶς [4]) δεῖ φέρειν πολλὴν ῥεύσασαν τὴν θεὸν, ὑπείκοντα μᾶλλον· οὐ γὰρ ἂν ἀνθοπλιζόμενον. οἶδε γὰρ ἄρα ὑποχωροῦσιν ὑπείκειν ἡ θεός. Ἄλλως. Οὐκ ἔστι δυνατὸν βαστάσαι τὴν Κύπριν μεγάλως ἐπερχομένην, ἀλλὰ χρὴ εἴκειν μᾶλλον τῇ Ἀφροδίτῃ, ἢ ἀντιμάχεσθαι αὐτῇ.

V. 446. *ΠΩΣ ΔΟΚΕΙΣ ΚΑΘΥΒΡΙΣΕΝ.* ὅσῳ γὰρ ἀνεῖταί τις τῆς θεοῦ [5]) τὴν δυναστείαν, τοσούτῳ μᾶλλον ἐπιδείκνυται εἰς αὐτὸν τὴν ἀνδραγαθίαν. καὶ στοχάζου μοι τῆς τιμωρίας τὴν ὑπερβολήν· κρείσσων γάρ ἐστι τῆς τοῦ λόγου διηγήσεως. τοῦτο γὰρ δηλοῖ τὸ πῶς δοκεῖς.

2) In Musgr. verba ὡς μισούσης — ἔρωτα exciderunt. Paulo post Florr. 6. 15. περὶ τοῦ κρείσσονος.

3) ὄντως. Sic Flor. 6. pro οὕτως.

4) ἐπεξηγεῖται, πῶς e Florr. 6. 15. accesserunt, sicut mox ἂν ante ἀνθοπλιζόμενον.

5) Novi scholii initium feci a vv. πῶς δοκ. τῆς θεοῦ est e Florr. Sed ἀνεῖται vix sanum est. Heath. coni. ἀρνεῖται, quod fortasse verum. Paulo post Florr. καὶ στοχ. μοι τῆς ἀνδραγαθίας τὴν ὑπερβ. et τῆς τοῦ λόγου διηγ. pro τῆς λόγου διηγ. Expectaveram τῆς διὰ λόγου διηγ.

V. 447. *ΦΟΙΤΑι Δ' ΑΝ ΑΙΘΕΡΑ.* ἐντεῦθεν ἄρχεται τὸ τῆς Ἀφροδίτης αὐξάνειν μέγεθος. ἐν θαλάσσῃ δὲ αὐτήν φησιν, ἢ ὅτι ἀφρογενὴς [6]) ἐστὶν, ἢ ὅτι ἐπειδὴ καὶ τὰ ἐν θαλάσσῃ ἀφροδισιάζει. καὶ ἔοικεν ἐκ τοῦ παραδόξου σεσιωπηκέναι τὸ ὁμολογούμενον, φημὶ δὲ τὸ ἐπὶ γῆς εἶναι τὴν θεόν.

V. 455. *Η ΚΑΛΛΙΦΕΓΓΗΣ.* Κέφαλος εἷς ἐστι τῶν ἐξ Ἐνδυμίωνος. οὗτος γαμεῖ Πρόκριν [7]) τὴν Ἀθηναίαν. ὅτι δὲ Κέφαλον ἡ Ἠὼς ἥρπασεν διὰ κάλλος, καὶ Ὅμηρος εἴρηκεν. ἦν δὲ ὁ Κέφαλος Δηϊονέως παῖς.

V. 456. *ΕΡΩΤΟΣ ΟΥΝΕΚΑ.* ταῦτα δυςωπητικῶς λέγει. ἤδη μὲν γὰρ ἐκ τῶν μειζόνων προκατεσκεύασεν, εἰποῦσα καὶ θεοὺς ἐρᾷν. λοιπὸν δὲ καὶ τὸ δύςφορον, καὶ τὸ μωρὸν αὐτῆς ἐλέγχει.

V. 457. *ΝΑΙΟΥΣΙ ΚΟΥ ΦΕΥΓΟΥΣΙ.* οὐκ ἀφίστανται πρὸς τοὺς οἰκείους, καὶ παραγίνονται, ἀλλὰ σὺν τοῖς θεοῖς διατρίβουσιν· ἢ ἐπὶ τῶν ἐρώντων θεῶν, καὶ οὐ φεύγουσι τὴν δίαιταν τὴν μετὰ τῶν ἄλλων θεῶν, αἰδούμενοι ὅτι ἐρῶσι. κοινὸν γὰρ κατὰ πάντων συμβαίνει τὸ τοῦ ἔρωτος πάθος.

V. 459. *ΧΡΗΝ Σ' ΕΠΙ ΡΗΤΟΙΣ.* ἐπὶ συνθήκαις ἐχρῆν τὸν πατέρα σου γεννῆσαί σε, ἐπὶ ὡρισμένοις, ἢ ἐπ' ἄλλοις δεσπόταις θεοῖς, εἰ μὴ στέργεις τούςδε [8]) νόμους τῆς Ἀφροδίτης, φησὶ, καὶ τοῦ ἔρωτος.

V. 462. *ΠΟΣΟΥΣ ΔΟΚΕΙΣ ΔΗ.* ἕως τὸ εὖ φρονεῖν, [9]) καὶ οὐχ ὑπ' ἀγνοίας ἀνεξικακοῦντας, ἵνα μὴ τοῦτο ἀντιθῇς.

V. 463. *ΝΟΣΟΥΝΘ' ΟΡΩΝΤΑΣ.* μὴ δοκεῖν ὁρᾷν τὰ πταίσματα, τῇ κοινῇ δυναστείᾳ τοῦ ἔρωτος συγγινώσκοντας.

6) Sic Florr. 6. 15. ut iam correxit Barn. pro ἀφρογενῆ. illi etiam ἤτοι ὅτι ἀ. Alterum ὅτι post ἢ delendum videtur. τὸ ὁμολ. post σεσιωπ. ex iisdem codd. accessit.

7) Πρόκριν pro Πρόκνην rescripsit Barn.

8) τούςδε. Sic correxit Valck. vulgatum δέ.

9) Heath ἔχοντας τὸ εὖ φρ. Certe ἕως vitiosum.

V. 464. *ΠΟΣΟΥΣ ΔΕ ΠΑΙΣΙ ΠΑΤΕΡΑΣ.* πόσους δὲ οἴει πατέρας τοῖς παισὶν ἡμαρτηκόσι δι' ἔρωτα συμβαστάζειν αὐτοῖς παρὰ τῆς Ἀφροδίτης τὴν νόσον [10]), καὶ τοσοῦτον ἀπέχειν τοῦ μέμφεσθαι, ὥςτε καὶ συγκάμνειν εἰς τοὺς ἔρωτας αὐτοῖς. τὸ γὰρ ἐλέγχειν τὰ τοιαῦτα οὐδέν ἐστιν ἄλλο, ἀλλ' ἢ συμφορὰν ὀνειδίζειν.

V. 467. *ΟΥΔ' ΕΚΠΟΝΕΙΝ ΤΟΙ ΧΡΗ.* οὐκ ἐξακριβάζεσθαι, οὐ καταπονεῖσθαι δεῖ πάνυ τοὺς ἀνθρώπους, ἀντέχοντας πρὸς τὸν ἔρωτα. οὐδὲ στέγην γὰρ, ὑφ' ἧς οἱ δόμοι κατηρεφεῖς γίνονται, καλῶς [1]) ἀκριβώσειαν, οἱ τέκτονες δηλονότι, καὶ τὸ μέτρον τοῦ διαστήματος τῶν δόμων φυλάξειαν, ὡς μήτε ἐκείνην πολὺ ἀπέχειν, μήτε τὴν ἄλλην πλησιάζειν. εἶτα πρὸς μὲν ξύλων συνθέσεις καὶ κανόνας εὖ συνθέτους οὐκ ἐφίκετο τῆς ἀκριβείας ἡ τέχνη· σὺ δὲ τηλικαύτην συμφορὰν ἀπταίστως βούλει παραδραμεῖν.

V. 469 sq. *ΕΙΣ ΔΕ ΤΥΧΗΝ.* εἰς δὲ πέλαγος ἄδηλον τῆς τύχης ἐκκολυμβῆσαι. οἰκειότατα [2]) δὲ τῇ λέξει κέχρηται, ὡς ἐπὶ πελάγους καὶ χειμῶνος. ἀκολούθως δὲ καὶ τῷ πεσοῦσα πρὸς τὴν συμφορὰν ἐχρήσατο. ἐν γὰρ τοῖς σοφοῖς τῶν ἀνθρώπων τοῦτο ὑπάρχει, τὸ λανθάνειν ἑαυτὸν, καὶ προςποιεῖσθαι τῶν πλησίων τὰ μὴ καλὰ ἁμαρτήματα.

V. 471. *ΑΛΛ' ΕΙ ΤΑ ΠΛΕΙΩ.* ἀλλ' ἐὰν ἔχῃς πλείονα καλὰ, βραχύτερα δὲ κακὰ, καλῶς ἂν πράξειας.

V. 473. *ΑΛΛ' Ω ΦΙΛΗ ΠΑΙ ΛΗΓΕ.* τῶν ὑπὲρ

10) ἡμαρτηκόσι Barn. pro ἡμαρτηκότας, et sic scriptum esse videtur in Florr. Mox leg. συμβ. αὐτοῖς τὴν παρὰ τῆς Ἀφρ. νόσον.

1) καλῶς additur in Florr. 6. 15. e quibus etiam ab initio scripsi οὐκ ἐξακρ.

2) Sic Barn. pro οἰκειότητα. Proxima mutila esse videntur, sic fortasse restituenda: εἰς δὲ πέλ. ἄδ. τῆς τ. πεσοῦσα, ἤγουν εἰςπλεύσασα, πῶς ἂν ἐκνεῦσαι ἤγουν ἐκκολυμβῆσαι. εἰςπλεύσασα et ἐκκολ. glossas habet Flor. 2.

φύσιν φθεγγομένων φρενῶν, καὶ ἐπ' ἔρωτι θάνατον μηχανωμένων. *ΛΗΓΕ.* τὸ γὰρ ἀρχόμενον τινὰ δυςφορεῖν οὐδὲν ἕτερον ἐστὶν, ἢ κρείσσονα ἑαυτὸν νοεῖν τοῦ κρατοῦντος, καὶ τὴν δεσποτείαν ἄδικον εἶναι, καὶ λέγειν κρείσσω δαιμόνων, ἢ καθὸ μὴ βούλεται ὑποκεῖσθαι τῇ Ἀφροδίτῃ, ἢ ἐπεὶ καὶ οἱ θεοὶ πολλάκις ἐρῶσιν, ὡς καὶ ἡ γραῦς ἔφη. διὰ τούτου δὲ θεραπεύει [3]) τὴν ὑποψίαν τῆς αἰσχρότητος, εἰς θειοτέραν ἀνάγκην τὸ ἀκούσιον τῆς γνώμης ἀναφέρουσα.

V. 477. *ΝΟΣΟΥΣΑ Δ' ΕΥ ΠΩΣ.* καλῶς πως τὴν νόσον [4]) διάθες, καὶ γενναίως φέρε αὐτὴν, οἷον μὴ ἡττῶ τῇ νόσῳ, ἀλλὰ γενναίως φέρε, καὶ ἐπὶ πέρας ἄγε.

V. 480. *ΗΤ' ΑΡΑ Γ' ΟΨΕ Γ'.* βραδέως ἂν οἱ ἄνδρες διαμνηθεῖεν περί τινος, εἰ μὴ [5]) ἡμεῖς αἱ γυναῖκες μηχανὰς εὕροιμεν περί τινος. εἰ γὰρ αἱ γυναῖκες ἀπορήσομεν πανουργιῶν, πόσῳ μᾶλλον οὐκ εἰς ἔσχατον ἀμηχανίας περιπεσοῦνται οἱ ἄνδρες. ὥςπερ γὰρ τὸ νοῦν ἔχειν δέδοται τοῖς ἀνδράσιν, οὕτως τὸ πανουργεῖν καὶ μηχανὰς ἐξευρίσκειν ταῖς γυναιξί.

V. 482. *ΦΑΙΔΡΑ ΛΕΓΕΙ.* πρὸς μὲν τὴν παροῦσαν, φησὶ, συμφορὰν τοῦ ἔρωτος χρησιμώτερά σου λέγει ἡ τροφὸς, εἰ σὺ μὲν ἐκβάλλεις σαυτὴν ζωῆς, ἡ δὲ τὸ ζῆν σοι προξενεῖ.) σὲ δὲ, φησὶν, ὅμως ἐπαινῶ τῆς σωφροσύνης.

3) θεραπεύει Barn. pro θεραπεύειν.

4) Ex parte secutus sum Florr. 6. 15., qui primum habent, quae hic in editis legebantur, sed post τῇ νόσῳ pergunt, ἀλλὰ γενναίαζε. Ἄλλως. καλῶς πως διατίθει τὴν νόσον, καὶ ὑπόταττε σαυτὴν, οἷον μὴ ἡττῶ τῆς νόσου, ἀλλὰ γενν. φ. καὶ ἐπὶ π. ἄ. Vulgo edebatur καλῶς σαυτὴν διάθες καὶ γ. φ. αὐτήν.

5) μή addunt Florr. 6. 15. quod iam Barn. interseruit. Sed quid facias verbo διαμνηθεῖεν? Heath coni. διανοηθεῖεν.

6) Junt. Basil. εἰ ἢ σὺ μὲν ἐκβ. σαυτὴν ζωὴν, ἡ δὲ τὸ ζῆν σοι προςφωνεῖ. Barn. εἰ σὺ μὲν ἐκβ. σαυτῆς ζωὴν, ἡ δὲ etc. Musgr. εἰ σὺ μὲν ἐκβαλλεῖς ζωήν· ἡ τὸ δὲ ζῆν σοι πρ. Ego secutus sum Florr. 6. 15. nisi quod hi in vitio ἐκβαλλεῖς cum Musgr. consen-

συγκριτικῶς δὲ εἶπε τὸ δυςχερέστερος, ὡς ἂν ἀμφοτέρων τῶν λόγων τὸ δυςτυχὲς κεκτημένων, τοῦ μὲν διὰ τὴν αἰσχύνην, τοῦ δὲ διὰ τὸν θάνατον. ἐμφαντικώτερον δὲ καὶ ἀλγίονα εἶπεν ἔπαινον τὸν οὐχ ἡδονὴν προξενοῦντα κατὰ τοὺς ἄλλους ἐπαίνους τοῖς ἀκούουσιν, ἀλλὰ θάνατον.

V. 484. *Ο Δ' ΑΙΝΟΣ ΟΥΤΟΣ.* ἴσθι μέντοι τοῦτο, ὅτι ὁ ἔπαινος τῆς σωφροσύνης ὁ παρ' ἐμοῦ λεγόμενος, εἰ καὶ καλλίων ἐστὶ τῶν ταύτης λόγων, ἀλλ' οὖν γε δυςχερέστερός [7]) ἐστι, καθὸ θάνατόν σοι προξενεῖ. διὰ τοῦτο εἰκότως εἴη σοι λυπηρὸς ἀκούειν, εἰς ἀπώλειάν σε προτρεπόμενος. ἀ λ γ ί ο ν α δὲ ἔφη τὸν ἔπαινον, ὡς ἂν μήτε ἔπαινον καθαρῶς ἔχοντα. οἱ γὰρ ἔπαινοι ἥδουσι τοὺς ἐπαινουμένους.

V. 486. *ΤΟΥΤ' ΕΣΘ' Ο ΘΝΗΤΩΝ.* μάλιστα τὰς πολιτείας τοῦτο ἀπόλλυσι, τὸ τὰ κεχαρισμένα τῷ δήμῳ λέγειν πρὸς τὴν ἰδίαν σύστασιν. ὅταν γὰρ ἁμαρτάνοντι μὴ πρὸς σωτηρίαν, ἀλλὰ πρὸς αὔξησιν τῆς ἁμαρτίας συμβουλεύῃ τις, οὗτος [8]) διὰ τῶν ἡδέων λόγων ἀπόλλυσι τὸν ἁμαρτήσαντα. οἱ ἡδεῖς γὰρ λόγοι καὶ πλανητικοὶ ἀπολλύουσι τὰς καλῶς οἰκουμένας πόλεις καὶ τοὺς δόμους.

V. 491. *ΔΙΣΤΕΟΝ*, διαγνωστέον. ὁ δὲ νοῦς, ἀλλὰ πειρατέον τῆς γνώμης τοῦ Ἱππολύτου, ποῖος ἔσται πρὸς τὰ λεγόμενα.

V. 492. *ΤΟΝ ΕΥΘΥΝ.* ἐκ γὰρ τῆς συντόμου ὁμιλίας ὀλέσειε τὸ τῆς φύσεως αἰφνίδιον νόσημα, καὶ οὐκ ἂν ἐκ τοῦ ποικίλου τῆς ἀπαγγελίας, ὡς ἐθάδης [9]) τῆς νόσου, μισήσειεν.

V. 499. *ΚΑΙ ΜΗ ΜΕ ΘΗΣΕΙΣ ΑΥΘΙΣ.* ἀπειρηκυῖα τοῖς σοφίσμασι τῆς γραὸς, παρακαλεῖ μηκέτι περὶ τοι-

tiunt. Iidem paulo post τὸ δυςτυχέστερος pro δυςχερέστερος. Equidem δυςχερέστερος – – – τὸ δυςχερὲς κεκτ. scribendum puto.

7) Rursus Florr. δυςτυχέστερος.

8) Junt. συμβουλεύῃ τις οὗτος διὰ etc. Basil. συμβ. τις οὗτος, διά. Barn. συμβουλ. τις οὕτως, διά. Musgr. prout edidi.

9) Flor. 6. ὡς ἐθάδας. Puto ὡς ἐθάδος τῆς ν. et sic Heath.

ούτων γυμνάζειν, μηδὲ λέγειν, ὅτι καλῶς καὶ μετρίως εἴργασται αὐτὴν ὁ ἔρως, οὐ παράλογος, οὐδὲ ἄξιος θανάτου.

V. 500. *ΑΙΣΧΡ', ΑΛΛ' ΑΜΕΙΝΩ.* παρὰ μὲν ἑτέρῳ τινὶ μὴ ἐρῶντι αἰσχρὰ νομισθείη, παρὰ σοὶ δὲ βελτίω εἰσὶ τῶν παρὰ σοῦ καλῶς λεγομένων, καθὸ τὰ μὲν θάνατον, τὰ δὲ σωτηρίαν [10]) σοι περιποιεῖ. πρὸς πλείονα δὲ πειθὼ τὸ μὲν ἔργον, τὸ δὲ ὄνομα ἐκάλεσεν, ὡς τούτου μὲν τῇ ἀληθείᾳ σωτηρίαν ἔχοντος, τοῦ δὲ τὸ ἐπάγγελμα ἐν φήμῃ καὶ ἀμφιβολίᾳ τοῖς ἔξωθεν. Ἄλλως. Τὰ δοκοῦντά σοι αἰσχρὰ εἶναι τῶν καλῶν λόγων κρείσσονα ἐστίν· ἢ αἰσχρὰ μὲν τὰ λεχθέντα τῷ προστυχόντι, σοὶ μέντοι νοσούσῃ τὸν ἔρωτα βελτίονα.

V. 503. *ΕΥ ΛΕΓΕΙΣ ΓΑΡ.* καλῶς μὲν γὰρ λέγεις καὶ πιθανῶς, αἰσχρὰ δέ ἐστι τῇ φύσει τὰ λεγόμενα, καὶ μή γε πρὸς θεῶν πέρα προβῇς τι τῶν λόγων τούτων, μηδὲ σοφιζομένη λέγε, ὅτι καλὸν ὑπείργασμαι καὶ ὑποθάλπομαι τὴν ψυχὴν, καὶ καρτερῶ τῷ ἔρωτι, καὶ οὐδὲν ἡμᾶς ἔβλαψεν ἄξιον θανάτου.

V. 505. *ΑΙΣΧΡΑ Δ' ΗΝ ΛΕΓῌΣ.* ὅταν δὲ τὰ αἰσχρὰ λέγῃς πιθανῶς καλὰ τῇ δεινότητι, διαφθαρήσομαι ἐγὼ, καὶ ἐμπέσω εἰς ὃ φεύγω, τουτέστι τὴν ὁμιλίαν καὶ συνουσίαν τοῦ ἐρωμένου. [1]) δέδοικε γὰρ ἡ Φαίδρα, μὴ λαθοῦσα ἁλῷ τῇ πιθανότητι.

V. 507. *ΕΙΤΟΙ ΔΟΚΕΙ ΣΟΙ.* μὴ δυνηθεῖσα τοῖς σοφισμοῖς περιγενέσθαι, δευτέραν εἰσηγεῖται γνώμην ἡ γραῦς, καὶ ὑπισχνεῖται ἀντιτρώσειν κἀκεῖνον φαρμάκοις τισὶν, ὡς ἂν θαρσαλεώτερον αὐτῷ [2]) τὸν ἔρωτα μηνύσωσιν, ὡς πάντως πείσουσαι. εἰ τοίνυν, φησὶ, δοκεῖ σοι τὸ μὴ συνελθεῖν τῷ ἐρωμένῳ, ἔδει σε μηδὲ τὴν ἀρχὴν ἁμαρτάνειν ἐρασθεῖσαν, καὶ εἰ τὸ σωφρονεῖν σοι δέδοκται, ἔδει μήδ' ὅλως

10) σωτηρίαν e Florr. 6. 15. recepi pro σωτηρίας.

1) Sic Florr. 6. 15. pro τοῦ ἔρωτος.

2) αὐτῷ. Sic Junt. Basil. Musgr. αὐτοῦ Barn. fortasse errore operarum, de quo monuit Heath. Florr. 6. 15. ὅπως ἂν θαρσαλεώτεραι αὐτῷ τ. ε. μ. Mox καὶ εἰ est a Barn. pro καὶ οὐ, confirmatum codd. Florr.

ἁλῶναι τῷ ἔρωτι. κἂν γοῦν, φησὶ, δευτέραν χάριν μοι δὸς, δευτέρῳ τρόπῳ πεισθεῖσα τῷ τῶν φαρμάκων. ἔστι δέ μοι, φησὶν, ἐν τῇ οἰκίᾳ φάρμακα ἐρωτικὰ, ἃ δύναταί σου παῦσαι τὴν νόσον, καὶ τελέσαι τὸν ἔρωτα, τρώσαντα δηλονότι τὸν ἐρώμενον. εἰ δὲ πάλιν σὺ ἀπειθήσασα οὐκ ἐάσεις με τοῦτο ποιήσειν, βλάβη σοι γενήσεται. Ἄλλως. τινὲς οὕτως· εἰ δοκεῖ σοι σωφρονεῖν, ὤφειλες μηδέν μοι λέγειν· εἰ δέδοκταί σοι τὸ μὴ πεισθῆναι, κἂν δευτέραν καὶ ἥσσονά μοι χάριν δός. πάντως γὰρ κἀκείνου οὕτως ἐρῶντος οὐκ ἂν ἀποτυχοῦσα τῆς κοινωνίας ἡττηθείης.

V. 511. *ΠΑΥΣΕΙ ΝΟΣΟΥ.* τὸν ἐρῶντα [3]) προςληπτέον. ἅτινα φίλτρα, ἤτοι φάρμακα τὰ θέλγοντα εἰς φιλίαν, οὔτε δύςκλειαν πορνείας σοι θέντα, οὐδὲ ἀπατήσαντά σε παύσει τοῦ νόσου, ἐὰν σὺ μὴ γένῃ κακὴ, ἀντὶ τοῦ εἰ μὴ ἀπειθήσασα κωλύσεις με.

V. 514. *ΣΗΜΕΙΟΝ Η ΛΟΓΟΝ.* δεῖ, φησὶν, ἐν τῇ φαρμάξει [4]) σημεῖον ἐκ τοῦ Ἱππολύτου τι λαβεῖν, ἢ λόγου μνημόνευμα, ἢ κρασπέδου ἀπόσπασμα. καὶ τῷ μὲν λόγῳ αὐτοῦ τὸν λόγον τῆς Φαίδρας συνάψαντας ἐπᾴδειν, τὸ δὲ ἀπόσπασμα ἐσθῆτος πάλιν ἐπ' ἀοιδῆς ἀποσπάσματι [5]) τῆς ἐσθῆτος Φαίδρας συνάπτειν, ἵν', εἰ αὐτοῦ διὰ λόγου ἀπο-

3) Flor. 6. τὸν ἔρωτα.

4) ἐν τῇ φαρμ. Florr. 6. 15. pro αὐτῇ φαρμ. In idem incidit Burges in Censura edit. Monk. (Classical Journal n. 11. p. 79.). Sed quod idem vir doctus leg. contendit: ἐν τῇ φ. μνημεῖον ἐκ τοῦ Ἰ. τι λαβεῖν, ἢ πλόκου, ἢ κρ. ἀπ. καὶ τῷ μὲν πλόκῳ ἀ. τὸν πλόκον τῆς Φ. σ. ἐπ. fallitur. Grammaticum enim hic legisse λόγον, non πλόκον, e sqq. satis apparet, maxime ex illis συνάψαντες γὰρ ἄμφω τοὺς λ. Paulo post Florr. καὶ τὸν μὲν λόγον αὐτοῦ τῷ λόγῳ τῆς Φ.

5) Non dubitavi recipere Barn. emendationem pro ἐπαοιδῆς ἐπάσματος, nisi quod pro Barn. ἐπαοιδαῖς e Florr. scripsi ἐπ' ἀοιδῆς, quod dictum accipio, ut ἐπ' ὅρκου Herod. v. c. IX, 11. Sed nec hoc verum esse puto. Quid enim sibi vult Ionicum ἐπαοιδῆς sive ἐπ' ἀοιδῆς. Puto ἐπᾴδοντας. Florr. πάλιν ἐπ' ἀοιδῆς ἐπ' ᾄσματος τῆς ἐσθῆτος Φαίδρας (Junt. Basil. Φαίδραν) ἐπᾴδειν ἢ συνάπτειν.

τύχωμεν, τῷ δι᾽ ἐσθῆτος χρησώμεθα. συνάψαντες γὰρ ἄμφω τοὺς λόγους, ἢ τὰ ἀποσπάσματα τῶν ἱματίων οὕτως ἐπᾴδουσιν, οἷον Ἱππόλυτος ὁ τόδε εἰπὼν ἐρασθείη Φαίδρας τῆς τόδε εἰπούσης. μερικῶς δὲ καὶ τὸ φυσιολογικὸν μᾶλλον διήγημα εἰπὼν συνάψαι τ᾽ ἐκ δυοῖν μίαν χάριν. διὰ γὰρ φυσιολογικῶν τινῶν [6]) ἄμφω τὰς φύσεις εἰς ἕνα ξυνάγουσιν ἔρωτα. ἀρίστη δὲ καὶ ἐνταῦθα ἡ διοίκησις. τὴν μὲν ὅλην φάρμαξιν οὐκ ἐπὶ σκηνῆς, ἀλλ᾽ ἔνδον ποιῆσαι μέλλουσα, πιθανῶς ἤδη τὸ κεφάλαιον ὑπέθετο τῆς φαρμάξεως. ἔδοξε γὰρ ἂν ἐνοχλεῖν διηγουμένη φανερῶς.

V. 517. *ΟΝΑΣΘΑΙ ΜΗ ΜΑΘΕΙΝ.* διδάσκου, πῶς δεῖ [7]) τοῖς ἀναγκαίοις κεχρῆσθαι εἰς τὴν παραυτίκα μόνον ἀπαλλαγὴν τῶν κακῶν. οὐ γὰρ εἰς τὴν διηνεκῆ γνῶσιν. τὸ γὰρ τοιοῦτον πονηρίας ἐστὶν ἐπιθυμία καὶ διηνεκὴς τῆς κακουργίας ἀπόλαυσις. δεῖ οὖν πρὸς τὸ λυσιτελοῦν ἀπολαύοντας τῶν τοιούτων καταῤῥαθυμεῖν τῶν διηνεκῶν εἰδήσεων. ὠφεληθῆναι, φησὶ, βούλου μόνον, ἀλλὰ μὴ μαθεῖν τῆς ὠφελείας τὴν φύσιν. τὸ δὲ ὄνασθαι, ὡς ἵστασθαι. τὸ θέμα ὄνημι.

V. 518. *ΔΕΔΟΙΧ᾽ ΟΠΩΣ.* δέδοικα, φησὶ, μὴ μετιοῦσα τὴν φάρμαξιν, ἔργῳ δηλώσῃς τὴν νόσον. τὸ δὲ πάντ᾽ ἂν φοβηθεῖσ᾽ ἴσθι, ἀντὶ τοῦ, εἰ τὸ μηδὲν ἄξιον φόβου φοβῇ, πάντα ἂν φοβηθεῖσαν γνῶθι [8]) σαυτήν. *ΣΟΦΗ*, μωρὰ, ἀνόητος. Fl. 2.

V. 520. *ΜΗ ΜΟΙ ΤΙ Θ.* φοβοῦμαι, μὴ ἐπ᾽ ἐμοὶ

6) Florr. διὰ γὰρ φυσιολογιῶν τινῶν. Sed quid proxime praecedentibus, μερικῶς δὲ, faciam, non habeo. In fine pro ὑπέθετο Florr. ὑπετίθετο.

7) διδάσκου. Sic Florr. pro διδάσκουσα πῶς δή, in quibus δεῖ iam scripsit Barn. Paulo post ἐπιθ. καὶ διην. τῆς κακ. ἀπ. est ex iisdem codd. pro ἐπιθυμία, ἡ διην. τῆς κ. ἀ. Pro καταῤῥαθυμεῖν Florr. καταριθμεῖν.

8) γνῶθι. quod Barn. dedit pro γνώθη Basil., est in Junt. Flor. 6. In Musgr. φόβου post ἄξιον omissum, et post φοβηθεῖσαν transpositum est; eadem vitium Junt. Basil. φοβηθεῖσθαι, correctum iam a Barn., servat.

σφόδρα τις πανοῦργος ἀποδειχθεῖσα, μηνύσῃς τῷ Ἱππολύτῳ τὸν πρὸς αὐτὸν ἀπ᾽ ἐμοῦ ἔρωτα.

V. 521. *ΕΑΣΟΝ, Ω ΠΑΙ.* οἰκονομικώτατα οὐδὲν πρὸς τὴν ἐρώτησιν ἀντέθηκεν, καίτοι αὐτὴ ἐρωτήσασα τὴν Φαίδραν, διὰ τί φοβοῖτο, ἀλλὰ μόνον φησὶν, ἐγὼ ταῦτα θήσω καλῶς, οὐ βουλομένη κατήγορος ἑαυτῆς ὕστερον φωρᾶσθαι. τὴν Ἀφροδίτην δὲ ἐπικαλεῖται ὡς παραστατοῦσαν ταῖς τοιαύταις περιεργασίαις.

V. 524. *ΤΟΙΣ ΕΝΔΟΝ ΗΜΙΝ.* φίλον ὀνομάζει τὸν Ἱππόλυτον καθ᾽ ἡδονὴν ἡ γραῦς, προλαμβάνουσα ταῖς ἐλπίσι. ὁ δὲ νοῦς· [9]) τὰ δὲ ἄλλα, ἃ φρονῶ, ἀρκέσει ἄρα ἔνδον διηγήσασθαι τοῖς ἔνδον φίλοις, ὁποῖα ἐστὶ, καὶ μὴ ἐπὶ πάντων καὶ ἐπὶ τοῦ θεάτρου ταῦτα ἐκφέρειν. Ἄλλως. Οὐ βούλομαι παῤῥησιάζεσθαι τὰ τῆς γοητείας· ἀρκεσθήσομαι γὰρ τοῖς ἔνδον.

V. 525. *ΕΡΩΣ, ΕΡΩΣ.* λοιπὸν ὁ χορὸς ἐκτείνεται πρὸς τὸν Ἔρωτα λέγων, ὦ Ἔρως, ὅςτις διὰ τῶν ὀμμάτων τῶν ἀνθρώπων στάζεις τὸν πόθον, διὰ τούτου εἰςάγων ταῖς ψυχαῖς καὶ τὴν γλυκεῖαν ἡδονὴν, καθ᾽ ὧν ἂν ψυχῶν ἐπιστρατεύσῃ τῷ ἐρωτικῷ τόξῳ, καὶ ἐρᾷν ποιήσῃς. [10]) τὸ δὲ ἑξῆς οὕτως· ὦ Ἔρως, ὃς κατὰ τῶν ὀμμάτων τῶν ἐρωμένων ἡδονὴν καὶ ἐπιθυμίαν ἐπιχέεις, διὰ τούτου γλυκεῖάν τινα ἡδονὴν εἰςάγων ταῖς ψυχαῖς ἐκείνων, καθ᾽ ὧν ἂν ἐπιστρατεύσῃ τοῖς ἐρωτικοῖς βέλεσιν. ὃ δὲ λέγει, τοιοῦτόν ἐστι· ὅτε ἐπαναγκάσεις [1]) τινὰ ἐρᾷν, τῷ ἐρωμένῳ γλυκεῖαν ἐπιτιθεὶς ταῖς ὄψεσιν ἡδονὴν, ὅπως τοὺς ἐρῶντας αὐτοπροαιρέτῳ καθυποτάξῃς ἀνάγκῃ διὰ τῆς ἡδονῆς. τὸ δὲ ἑξῆς· Ὦ Ἔρως, Ἔρως, ὃς κατ᾽ ὀμμάτων στάζεις πόθον, μή μοι ποτὲ σὺν κακῷ φανείης. οὐ πάντῃ δὲ ἀπεύχεται τὸν ἔρωτα, ἀλλὰ τὸν ἐπὶ τῷ κακῷ. εἰσὶ γὰρ καὶ ἀρετῶν ἔρωτες.

9) ὁ δὲ νοῦς addunt Florr. 6. 15. ut et γάρ post ἀρκεσθήσομαι in scholio post ἄλλως sequente.

10) ποιήσῃς Barn. pro ποιήσας. Florr. 6. 15. ποιήσειας, qui etiam paulo ante τῶν addunt ante ψυχῶν.

1) ἐπαναγκάσεις e Florr. recepi pro ἐπαναγκάσῃς. Iidem mox τῶν ἐρωμένων γλ. ὑποτιθεὶς, et post αὐτοπροαιρέτῳ pro αὐτοπροαιρέτως.

V. 529. *ΜΗΔ᾽ ΑΡΡΥΘΜΟΣ.* μηδὲ ἄμετρός τις καὶ ἄτακτος ἔλθοις. [2]) ῥυθμὸς γάρ ἐστιν ἡ μουσικὴ τάξις. πᾶς δέ τις ἔρως μεμετρημένος ἔχει μετὰ τῆς ἰάσεως τὸ χάριεν ἅμα καὶ ἀβλαβές.

V. 530. *ΟΥΤΕ ΓΑΡ ΠΥΡΟΣ.* οὔτε γὰρ τὸ βέλος τοῦ πυρὸς, οὔτε τὸ ὑψηλότατον βέλος τῶν ἄστρων τοιοῦτόν ἐστιν, οἷον ἵησιν ἐκ χειρὸς ὁ Ἔρως ὁ Διὸς παῖς. εἶτα ἵνα μὴ δόξῃ τὸ κοινὸν βέλος λέγειν, φησὶ τὸ τῆς Ἀφροδίτης. ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ βέλος τοῦ πυρὸς, καὶ τὸ βέλος τῶν ἄστρων. Ἄλλως. ἡ μὲν τοῦ πυρὸς βολὴ τὸ δυνατὸν, ἡ δὲ τῶν ἄστρων πρὸς τὸ ἐπιτευκτικόν. τὸ μὲν γὰρ ἀναλωτικὸν τῶν ἐμπιπτόντων, τὸ δὲ ὀξείας καὶ ἐξόχους ἔχον τὰς ἁφὰς, ὥςτε τὸ μὲν πρὸς τὴν ἰσχὺν, τὸ δὲ πρὸς τὴν εὐστοχίαν. οὔτε γὰρ τοῦ πυρὸς, οὔτε τῶν ἄστρων τῶν τὰς χειμασίας ἐμποιούντων τὸ βέλος χεῖρόν ἐστι τοῦ σοῦ βέλους.

V. 535. *ΑΛΛΩΣ.* μάτην θύομεν Διῒ Ὀλυμπίῳ καὶ Ἀπόλλωνι Πυθίῳ, μὴ τιμῶντες τὸν Ἔρωτα τὸν ὄντα φύλακα μὲν ἀνθρώπων, φύλακα δὲ τῶν ἀφροδισίων θαλάμων, τύραννον δὲ τῶν ἀνθρώπων, [3]) τὸν πορθοῦντα καὶ ὀλοθρεύοντα τὸν τῶν ἀνθρώπων βίον, καὶ διὰ πάσης συμφορᾶς πόνους καὶ λύπας παρέχοντα, καὶ παντὸς κακοῦ πειραθῆναι ποιοῦντα, ὅταν πρὸς αὐτοὺς ἔλθῃ.

V. 538. *ΤΟΝ ΤΥΡΑΝΝΟΝ.* καλῶς οὐ βασιλέα, ἀλλὰ τύραννον αὐτόν φησιν, ἐπειδὴ μὴ προνοεῖται τῆς τῶν ἀρχομένων ὠφελείας, πόνον δὲ λυσιτελοῦντα τῇ ἑαυτοῦ προαιρέσει κατεργάζεται, ἐπίδειξιν τῆς δυναστείας ποιούμενος.

V. 541. *ΚΛΗΔΟΥΧΟΝ ΟΥ ΣΕΒΙΖΟΜΕΝ.* τὸν φύλακα τῶν οἴκων οὐ τιμῶμεν. φύλακα δὲ τῶν ἀφροδισίων αὐτὸν ἔφη θαλάμων. δι᾽ ἔρωτος γὰρ ἀφροδισιάζομεν, καὶ τότε καθ᾽ αὑτῶν ὁρμῶμεν, [4]) ὁπόταν ἐκεῖνος τὴν ἐπιθυμίαν εἰς ἡμᾶς ἐπιπέμψῃ.

2) ἔλθῃς. Flor. 6. pro ἔλθοις.

3) τύρ. δὲ τῶν ἀνθρ. e Flor. addidi, qui etiam πορθοῦντα, quod Barn. iam scripsit pro πορθμοῦντα. Hoc scholion vulgo ita exhibebatur, quasi aliam explicationem contineret v. 530. Ἄλλως. μάτην θ.

4) ὁρμῶμεν Florr. 6. 15. ut coni. Abresch. ad Aesch. T. I. p. 16. pro ὁρῶμεν. Heath. coni. ἐρῶμεν.

V. 545. *ΤΑΝ ΜΕΝ ΟΙΧΑΛΙΑι.* περὶ τῆς Ἰόλης ὁ λόγος, ὅτι ὁ ταύτης ἔρως τὴν Οἰχαλίαν ἐπόρθησεν. ἔνιοι μὲν οὖν φασιν, ἀτιμασθέντα τὸν Ἡρακλέα ὑπὸ Εὐρύτου καὶ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ, (οὐ γὰρ δεδώκασιν αὐτῷ τὴν κόρην,) πορθῆσαι τὴν Οἰχαλίαν. Ἡρόδωρος [5]) δέ φησιν, ὅτι τοῦ τῆς Ἰόλης γάμου προκειμένου τοξείας ἐπάθλου, Ἡρακλέα νικήσαντα ἀπαξιοῦσθαι τοῦ γάμου. διὸ καὶ κατὰ κράτος ἑλεῖν τὴν Οἰχαλίαν, καὶ τοὺς ἀδελφοὺς αὐτῆς ἀνελεῖν, Εὔρυτον δὲ φυγεῖν εἰς Εὔβοιαν. Λυσίμαχος δέ φησιν ἐν τοῖς Θηβαϊκοῖς παραδόξοις, τριάκοντα ἀργυρίου τάλαντα ἀπαιτούντων ποινὴν ἐπὶ Ἰφίτῳ, οὕτως ἐπ᾽ αὐτοὺς Ἡρακλέα στρατεῦσαι.

V. 546. *ΠΩΛΟΝ ΑΖΥΓΑ.* παρθένον ἄπειρον γάμου, καθαράν. πώλῳ δὲ τὸ ἀκμαῖον αὐτῆς εἴκασεν. λέγει δὲ τὴν Ἰόλην τὴν παῖδα τοῦ Εὐρύτου, ἣν ἔλεγε διδόναι τῷ νικῶντι αὐτὸν κατὰ τὴν τοξικήν. ἐλθὼν γὰρ ὁ Ἡρακλῆς ἐνίκησε τοῦτον. ὁ δὲ Εὔρυτος παρῃτήσατο δοῦναι αὐτὴν, καὶ ἕνεκα τῆς παραβασίας ὁ Ἡρακλῆς ἐπόρθησε τὴν Οἰχαλίαν, καὶ αὐτὴν ἔλαβε πρὸς γάμον.

V. 549. *ΖΕΥΞΑΣ᾽ ΑΠΕΙΡΕΣΙΑΝ.* ἀποζεύξασα δὲ καὶ ἀποχωρίσασα τῶν οἴκων. ὁ δὲ νοῦς, τὴν μὲν ἐν Οἰχαλίᾳ παρθένον, ἄνανδρον, ἄνυμφον οὖσαν τὸ πρότερον, τῶν νυμφικῶν οἴκων ἀποχωρίσασα ἡ Ἀφροδίτη τῷ Ἡρακλεῖ ἐπὶ φόνοις [6]) καὶ πορθήσεσι τῆς πατρίδος ἐπέδωκεν.

V. 551. *ΣΥΝ ΑΙΜΑΤΙ.* παρόσον σὺν αἵματι καὶ καύσει τῆς πατρίδος αἰτία γέγονεν, ἤτοι παρόσον ὁ γάμος αὐτῆς πρόξενος τούτων ὅλων ἐγένετο, ὡς καὶ Σοφοκλῆς ἐν Τραχινίαις, ὡς τῆς κόρης Ταύτης ἕκατι κεῖνος Εὔρυτόν θ᾽ ἕλοι. (Trach. 352 sq.) [7])

V. 553. *ΑΛΚΜΗΝΑΣ ΤΟΚΩι.* τὸ ἑξῆς· νυμφα

5) Sic recte Florr. 6. 15. pro Ἡρόδοτος. Post ἐπάθλου pro ἔπαθλον scripsi ex Heathii emendatione.

6) Iunt. Bas. ἐπὶ συμφώνοις. Barn. σὺν φόνοις. Flor. 6. ἐπὶ φόνοις.

7) Versum Sophocleum e Florr. 6. 15. addidi.

Ἀλκμήνης τόκῳ Κύπρις ἔδωκεν, ἀντὶ τοῦ νύμφην. δηλοῖ ἐξ ἐπιθέτου τὸ προσηγορικόν. [8])

V. 559. *ΒΡΟΝΤΑι ΓΑΡ.* τῇ Ἀφροδίτῃ ἀνατίθησι
τὴν Σεμέλης κεραύνωσιν, ἤτοι καθὸ Ζεὺς ἀπρονόητος γε-
νόμενος τῷ ἔρωτι ἐπείσθη τῇ Σεμέλῃ, τὸ τῶν ἐραστῶν
ἀναδεξάμενος πάθος, ἢ καθὸ ἐν τῇ μίξει καὶ τῷ ἀφρο-
δισιασμῷ ἀπώλετο. διαπέπλασται δὲ τὰ τοῦ μύθου, καθὸ
ῥιζοβολεῖν ἀρχόμεναι πολλάκις ἄμπελοι τῇ καύσει [9]) τῶν
νότων ἐκκόπτονται. *ΑΜΦΙΠΥΡΩι* δὲ τῇ πεπυρωμένῃ,
ὡς εἰ ἔλεγε τῇ μετὰ ἀστραπῆς βροντῇ. τὴν γὰρ μητέρα τοῦ
Βάκχου Σεμέλην συγκοιμηθεῖσαν οὐ τῷ Διΐ, ἀλλὰ βρον-
τῇ [10]) ἀμφιπύρῳ, πότμῳ φονίῳ κατεύνασεν, ὅ ἐστι κατέ-
παυσεν, κατεκοίμισεν εὐφήμως, ἀντὶ τοῦ ἀνεῖλεν, ἡ Ἀφρο-
δίτη δηλονότι.

V. 563. *ΔΕΙΝΑ ΓΑΡ ΤΑ ΠΑΝΤΑ.* ἀπὸ θαυμαστικοῦ ἀρξάμενος [1]) καὶ εἰς θαυμαστικὸν κατέκλεισεν, ὥστε θαυμάζων ἄρχεται καὶ θαυμάζων παύεται. δεινὴ γὰρ ἡ Ἀφροδίτη, καὶ πανταχόθεν δίκην μελίσσης περιΐπταται, τὰ κάλλιστα τῶν σωμάτων μαραίνουσα.

V. 565. *ΣΙΓΗΣΑΤ', Ω.* ἔξεισι ταραχώδης ἡ Φαίδρα, τὴν ἀπάτην τῆς γραὸς αἰσθηθεῖσα. σιγὴν δὲ αἰτεῖ, πρὸς ἀκρίβειαν πυθέσθαι βουλομένη, καὶ αὐτὰς ἀκοῦσαι προτρεπομένη τὰ λεγόμενα περὶ Ἱππολύτου.

V. 566. *ΤΙ Δ' ΕΣΤΙ, ΦΑΙΔΡΑ.* περὶ τὴν τῆς Φαίδρας ἀγωνίαν καταγινόμενος ὁ χορὸς οὐκ ἐπαισθάνεται τῶν τοῦ Ἱππολύτου λόγων, καὶ τοῦτο εἰκότως φυλάξαντος τοῦ τραγικοῦ· περιπαθέστερα γάρ ἐστιν ὑπὸ Φαίδρας λεγόμενα.

8) Haec in Junt. et Basil. bis leguntur, et hic et in calce superioris scholii. Barn. ad v. 553. omisit. Legebatur autem hic ἤδη Ἀλκμ. quod ex altero loco et e Florr. 6. 15. emendavi.

9) Vulgo ἀρχ. πολλ. ἄμπ. πολλάκις τῇ κ. τ. ν. ἐκκ. Alterum πολλάκις omittit Flor. 6.

10) βροντῇ Flor. 6. pro πυρί.

1) ἀρξάμενος Florr. 6. 15. pro ἀρξαμένη. Ad finem Junt. Basil. παρίσταται, Florr. περιΐσταται. Barn. recte περιΐπταται.

V. 569. *ΙΩ ΜΟΙ ΜΟΙ, ΑΙ ΑΙ.* πρὸς ὀλίγον ἐν τῇ σκηνῇ σιωπῆς γενομένης, ἀκούσασα τὰ λεγόμενα ἡ Φαίδρα, καὶ μὴ ἐνεγκοῦσα τὸ πάθος, ἀνέκραγεν. ἡ οἰκονομικῶς οὐκ ἐξέβαλεν Ἱππόλυτον, [2]) ἀλλὰ προτετραγῴδηκε τῆς Φαίδρας τὴν ἀγωνίαν.

V. 572. *ΕΝΝΕΠΕ ΤΙΣ.* εἰπὲ, γύναι, ποῖος οὗτος λόγος εἰςελθὼν εἰς τὰ ὦτά σου, ἐπτόησέν σε. ἢ οὕτως. εἰπέ μοι, ποία φήμη καὶ βοὴ ἐφορμήσασα [3]) ἐκφοβεῖ σου τὰς φρένας. στικτέον δὲ εἰς τὸ φ ρ έ ν α ς, ἢ συναπτέον αὐτῷ τὸ ἐ π ί σ σ υ τ ο ς. ἑκατέρως γὰρ δύναται ὑποστίζεσθαι.

V. 576. *ΣΥ ΠΑΡΑ ΚΛΗΘΡΑ,* παρὰ ταῖς πύλαις. παραιτεῖται τὴν ἀκοὴν, ἐπεὶ πολλάκις ἔμελλε διαδιδόναι αὐτῇ ἃ ἤκουσεν, καὶ ἐκ τούτου πρόξενος αὐτῇ τῆς λύπης γίνεσθαι. ὁ δὲ νοῦς· σὺ παρὰ κλῇθρα ἵστασο· σοὶ γὰρ ἐν φροντίδι ἐστὶν ἡ ἐκ τῶν οἴκων πεμπομένη φωνή.

V. 579. *Ο ΤΗΣ ΦΙΛΙΠΠΟΥ.* ὁ τῆς Ἀμαζόνος Ἱππόλυτος Ἀντιόπης παῖς τῆς φιλούσης τοὺς ἵππους, βοᾷ ὑβρίζων τὴν δούλην, ἤτοι τὴν τροφόν. [4])

V. 581 sq. *ΙΑΧΑΝ ΜΕΝ.* φωνὴν μὲν κλύω, αὐτὰ δὲ τὰ λεγόμενα οὐκ ἔχω σαφῶς εἰπεῖν. Τὸ δὲ ὄ π α ἀντὶ τοῦ ὁπόθεν καὶ ἐκ τίνος εἴη. διὰ τὸ μὴ ἀκούειν οὖν τῶν λόγων οὐδὲ εἰπεῖν δύναται, τίς ἡ βοή. παραιτεῖται δὲ πάλιν οὐ θέλουσα μαρτυρεῖν τῇ δυστυχίᾳ διὰ τῆς αἰσθήσεως τῶν λεγομένων.

V. 584. *ΠΡΟΜΝΗΣΤΡΙΑΝ* καὶ ἑρμηνεύτριαν, προξενήτριαν.

V. 592. *ΦΙΛΩΣ, ΚΑΛΩΣ Δ' ΟΥ.* προςφιλῶς μὲν ἐμοὶ πρᾶξαι βουλομένη, καὶ παντὶ τρόπῳ τοῦτο σκοποῦσα, οὐ μέντοι καλῶς, ἐπεὶ οὐκ ἐστοχάσατο τοῦ μέλλοντος τὸ τέλος. μετ' εὐνοίας [5]) μὲν, φησὶ, καὶ οὐκ ἐξ ἐπιβουλῆς,

2) Ἱππόλυτον Flor. 6. prout correxit Heath. Ἱππόλυτος Flor. 15. Ἱππολύτῳ Junt. Basil. Barn. Musgr. Praeterea legendum puto: ἀνέκραγεν αἶ, αἶ, οἰκονομ.

3) ἐφορμήσασα Florr. 6. 15. pro ἀφορμήσασα.

4) ἤτοι τὴν τρ. Florr. 6. 15. pro ἢ τὴν τρ.

5) μετ' εὐνοίας Florr. 6. 15. pro κατ' ἐννοίας. In εὐνοίας

ἀσκόπως δὲ καὶ ἀστόχως. καὶ ἔστιν ὁμοία τῇ παροιμίᾳ, εὔνοια ἄκαιρος οὐδὲν διαλλάσσει ἔχθρας.

V. 594. *ΟΥΚ ΟΙΔΑ ΠΛΗΝ ΕΝ.* τὸ ἑξῆς· οὐκ οἶδα τῶν νῦν παρόντων πημάτων ἄκος, πλὴν ἓν μόνον,[6] τὸ κατθανεῖν ὅσον τάχος. οὐκ οἶδα, φησὶ, τί πρακτέον μοι ἐν τοῖς νῦν κακοῖς, πλὴν ἕν μοι ἴαμα, τὸ ἀποθανεῖν διὰ τάχους.

V. 596. *Ω ΓΑΙΑ ΜΗΤΕΡ.* ὡς φιλόσοφος τὸν ἥλιον καὶ τὴν γῆν ἐπικαλεῖται, προσμαρτυροῦντας χάριν τῶν εἰρημένων. ἤδη δὲ προτραγῳδήσας ἱκανῶς ἐπὶ τὴν ὀργὴν Ἱππολύτου καὶ τὴν ἱκεσίαν τῆς γραὸς ἐπεξέρχεται,[7] πρότερον ἀρξάμενος ἀπὸ τοῦ τραγικοῦ, δηλαδὴ τῆς ὀργῆς τοῦ Ἱππολύτου, τὴν ἐξαρχῆς ἀδολεσχίαν τῆς γραὸς καὶ τὸν ὅρκον ἀποκρυψάμενος. ὡς φιλόσοφος δὲ, γῆν καὶ ἥλιον ἐπιβοᾷ, ἐπεὶ ἀρχὴ πάντων εἰσὶ, γῆ μὲν πάντων μήτηρ κατὰ Ἡσίοδον, ἥλιος δὲ, ἐπεὶ πάντ᾽ ἐφορᾷ καὶ πάντ᾽ ἐπακούει. Ἀναξαγόρας οὖν τὸν ἥλιον μύδρον ἔφη, καὶ ἐξ αὐτοῦ πάντα γίνεσθαι. ᾧ ἀκολουθήσας[8] Εὐριπίδης χρυσέην βῶλον αὐτὸν εἴρηκεν. ἡλίου δὲ ἀναπτυχαὶ αἱ ἀκτῖνες, καθὸ τὸ σκότος ἀναπτύσσουσι, καὶ ἡμῖν δηλοῦσι τὰ πάντα διὰ τοῦ φωτός.

V. 597. *ΑΡΡΗΤΟΝ.* οὐκ ἀξίαν τοῦ ῥηθῆναι καὶ ὀνομασθῆναι, ἣν οὐδὲ λόγῳ διεξιέναι καλόν.

V. 600. *ΝΑΙ ΠΡΟΣ ΣΕ.* ναὶ, σίγησον, λίσσομαί σε πρὸς τῆς σῆς δεξιᾶς τῆς καλὸν βραχίονα ἐχούσης· ἐνομίζετο γὰρ κατὰ τῆς δεξιᾶς ἱκετεύειν, ὡς κατὰ τῶν γονάτων.

incíderat iam Heath. Paulo post ἀσκόπως δὲ καὶ ἀστ. ex iisdem codd. addita sunt. Quae sequuntur εὔνοια ἄκ. Barn. ita numeris astrinxit, εὔνοι᾽ ἄκαιρος οὐδὲν ἔχθρας διαφέρει. Nimirum paroemiographi citant proverbium ἄκαιρος εὔνοι᾽ οὐδὲν ἔχθρας διαφέρει. de quo inter fragm. Hippolyti τοῦ καλυπτομένου a Musgr. et Brunckio relato vid. Porson. Suppl. praef. p. 20 sq. Lips.

6) μόνον e Florr. 6. 15. addidi.

7) ἐπεξέρχεται Florr. 6. 15. ut iam Barn. correxit vulg. ὑπεζεύγεται. Junt. ὑπεξέρχεται, quod tenuit Musgr. Iidem codd. mox ἀρξ. ἀπὸ τοῦ τρ. pro ὑπὸ τοῦ τρ.

8) Legebatur ὃ ἀκολ.

V. 601. *ΜΗ ΠΡΟΣΟΙΣΗι ΧΕΙΡΑ.* ὡς μυσαττόμενος καὶ τὴν δεξιὰν αὐτῆς, τοῦτο φησὶ, ἢ μᾶλλον φοβούμενος ἁλῶναι ταῖς ἱκεσίαις.

V. 603. *ΤΙ Δ᾽, ΕΙΠΕΡ, ΩΣ ΦΗΣ.* τί δὲ ἐκ τῆς διανοίας σιωπῆσαί με θέλεις, εἴπερ οὐδὲν εἴρηκας κακόν. *ΩΣ ΦΗΣ.* ὁρᾷς, φησὶν, ὅτι σκέπεις τῶν εἰρημένων τὴν κακίαν τῇ σιωπῇ. ἐπεὶ δὲ καλά ἐστι, τί με κωλύεις βοῶντα; ἔστι δὲ ὁ λόγος ἐν ἤθει ἐκ τοῦ ἀντικειμένου, εἰ δὲ μηδὲν εἴρηκας κακὸν, οὐδέν σοι ποιῶ κακὸν, κἂν εἴπω.

V. 604. *Ο ΜΥΘΟΣ, Ω ΠΑΙ.* παραλογίζεται τὸν νεανίσκον τῇ μεταθέσει τῶν ὀνομάτων, κλέπτουσα τὴν ἀκρόασιν. δέον γὰρ εἰπεῖν οὐ κακὸς,[9] φησὶν οὐ κοινὸς, οὐ πᾶσιν ὀφείλων ἀνακοινωθῆναι. εἶναι γὰρ μέχρι τινὸς καὶ καλὰ σιωπώμενα. Ἄλλως. ὁ περὶ γάμων μῦθος οὐκ ὀφείλει λεχθῆναι πᾶσι.

V. 605. *ΤΑ ΤΟΙ ΚΑΛ᾽.* δεινότερον αὐτῆς ἀνεῖλε τὴν ἐκ τῶν ὀνομάτων ἀπάτην. εἰ γὰρ οὐ κοινὰ, δῆλον, ὡς οὐδὲ τὰ καλά. τῷ γὰρ δημοτελεῖ τῆς ἐπιδείξεως πλέον δοξάζεται τὸ χρηστόν.

V. 607. *Η ΓΛΩΣΣ᾽ ΟΜΩΜΟΧ᾽.* οἷον οὐκ εἰδὼς ὤμοσα. οὐ γὰρ γνοὺς περὶ τίνος ὀμνύω, ὤμοσα. τὰ δὲ κατὰ ἄγνοιαν τῶν ὅρκων γινόμενα συγγνώμης τυγχάνει παρὰ θεοῦ. οὐ καθολικῶς δὲ τὸ τοιοῦτον, ἀλλὰ νῦν, ἐπείπερ ἡ γραῦς, πρὶν εἰπεῖν τὸ πάθος αὐτῷ, καὶ πρὶν εἰς ἔννοιαν ἐλθεῖν αὐτὸν τοῦ ῥηθησομένου, ὅρκον ᾔτησεν τῆς σιωπῆς καὶ τῆς διανοίας. ὁ δὲ μὴ προειδὼς ἐφ᾽ ἃ ὤμοσεν, ὤμοσε. φησὶν, ἡ γλῶσσα προπετέστερον, καὶ παρὰ γνώμην τῆς φρενὸς ὀμώμοκεν. Ἀριστοφάνης καθολικώτερον νοήσας φησὶ, τὸν Εὐριπίδην ὑβρίζειν τῆς γλώττης τὴν διάνοιαν, ὡς ἂν μὴ τὰ δόξαντα τῇ κρίσει τῆς διανοίας φθεγγομένης.[10] ἄλλως τε φαίνει διὰ τῶν ἑξῆς τὸ εὐσεβὲς

9) κακός Florr. 6. 15. pro κακόν.

10) Respicere videtur ad Ran. 102. γλῶτταν δ᾽ ἐπιορκήσασαν ἰδίᾳ τῆς φρενός. Statim post φαίνει, ne quis φαίνεται coniiciat, eodem modo usurpatum est, quo alias δηλοῖ, indicat se servare. Tum φησὶ γάρ habent Florr. 6. 15. pro φησίν.

αὐτῶν φυλάττων· φησὶ γὰρ, εἰ μὴ *λόγοις θεῶν ἄφρακτος εὑρέθην*, ὥστε μήτε δόκησιν αὐτῷ ἐπιορκίας πλάττειν.

V. 610. *ΣΥΓΓΝΩΘ' ΑΜΑΡΤΕΙΝ.* σύγγνωθι, φησὶν, ἐπὶ τῇ ἀνομίᾳ [1]) τοῦ λόγου. εἰκὸς γὰρ ἀνθρώπους ὄντας ἁμαρτάνειν, καὶ πέφυκε τοῦτο τῆς θνητῆς φύσεως ἁλίσκεσθαι τοῖς ἁμαρτήμασιν. Ἄλλως. διὰ τῆς κοινῆς προστασίας ἀπολύεται τῶν ἰδίων πλημμελημάτων τὴν ἀκολασίαν.

V. 611. *Ω ΖΕΥ, ΤΙ ΔΗ.* λοιπὸν παραστατικώτερον [2]) τὴν γυναικείαν διαβάλλει φύσιν, ἀναφέρων τὸ προοίμιον ἐπὶ τὴν τοῦ κρείσσονος νόσον. φιλοσοφώτερον δὲ τὴν ἀντίθεσιν λύει, τὴν ἀρχὴν ἀξιῶν μὴ ὑπὸ ἀφροδισιασμοῦ παῖδας γίνεσθαι. ὁ δὲ νοῦς, διὰ τί, φησὶν, εἰς τὸ φῶς τοῦ ἡλίου ἀδόκιμον κακὸν τοῖς ἀνθρώποις κατῴκισας. *κίβδηλον* δὲ τὸ μηδὲ δοκιμασίας δεόμενον, ἀλλὰ προφανὲς δεινόν.

V. 615. *ΕΙ ΓΑΡ ΒΡΟΤΕΙΟΝ.* εἰ γὰρ ἤθελες εἶναι γένος τοῖς ἀνθρώποις, ὤφειλες ποιῆσαι μὴ ἀπὸ γυναικῶν αὐτὸ εἶναι, ἀλλ' ἕκαστον διδόναι ἢ χρυσὸν, ἢ χαλκὸν ἐν τοῖς ναοῖς, καὶ [3]) οὕτως ἀγοράζειν. τὸ δὲ *ἀντιθέντας*, ἤτοι ἀνατιθέντας, ἢ ἀντὶ τῶν παίδων τιθέντας, εἰς σημεῖον τοῦ γενέσθαι τὴν αἴτησιν. ἀτόπως δὲ ταῦτα· οἱ γὰρ πένητες οὐκ ἂν ἐκτήσαντο παῖδας.

V. 618. *ΤΗΣ ΑΞΙΑΣ ΕΚΑΣΤΟΝ.* ἄμεινον τὴν ἀξίαν ἐπὶ τῆς φύσεως ἀκούειν [καὶ πάλιν τοὐναντίον], [4]) ἵνα τὸ μὲν ἀνάθημα τῆς αἰτήσεως ἕνεκα διδῷτο, τὸ δὲ βρέφος πρὸς τὴν φύσιν τοῦ αἰτοῦντος. τινὲς δὲ ἐπὶ τῆς ἀξίας τοῦ ἀναθήματος καὶ τιμήματος. βέλτιον δὲ τὸ πρῶτον, οἷον ἐάν τις ᾖ ἀγαθὸς τοῖς τρόποις καὶ τοῖς ἐπιτηδεύμασιν, ἵνα καὶ τοῦ υἱοῦ ἀξίως τὸ ἔργον καὶ ὁμοίως μεταλάβοι, καὶ πάλιν τοὐναντίον, ἐὰν ὑπάρχῃ χείρων, ἀξίου καὶ τοῦ παιδὸς τύχῃ.

V. 620. *ΝΥΝ Δ' ΕΣ ΔΟΜΟΥΣ* ἕδνα παρέχοντες, δαπάνην ἀγοράζομεν. ἕδνα ὑπὲρ τῆς μνηστείας καὶ πρὸ τῆς πείρας τοῦ κακοῦ κατατιθέμεθα, ὥσπερ αὐθαίρετον τὸ κακὸν ἐπισπώμενοι. δύναται δὲ τὸ πρῶτον καὶ ὡς ἐν τάξει διηγήσεως λαμβάνεσθαι, πρῶτον μὲν τὴν οὐσίαν [5]) ὑπὲρ κακοῦ δίδομεν, καὶ τὰ ἑξῆς. προκατασκευάσας οὖν λογισμὸν οἰκειότατον τῷ προσώπῳ, λοιπὸν κατατρέχει καὶ ἐπὶ τὴν διαβολὴν τῆς γυναικείας φύσεως. ἔδει γὰρ πρῶτον λογισμῷ τινι ἀναιρῆσαι τὸ εἶναι αὐτὰς, εἶθ' οὕτως ἄρξασθαι τῶν διαβολῶν. τὸ δὲ ἑξῆς ἄριστα ὡς ἐκ συγκρίσεως ἐπιφέρεται.

V. 621. *ΕΚΤΙΝΟΜΕΝ*, παρέχομεν. Fl. 2.

V. 625. *ΠΡΟΣΘΕΙΣ ΓΑΡ.* ὁ δὲ τεκὼν αὐτὴν καὶ ἀναθρέψας προςδίδωσι πρᾶγμα, ὥςτε ἀπαλλαγῆναι αὐτὸν τοῦ κακοῦ, καὶ οὔτε τὴν φύσιν τῆς παιδοποιίας σώζει ὁ πατὴρ εἰς αὐτὴν, τὴν ἀπαλλαγὴν [6]) ἀντὶ τῆς φιλοστοργίας τῆς παιδὸς ἀντικαταλλασσόμενος. ἄγαλμα δὲ πᾶν, ἐφ' ᾧ τις ἀγάλλεται. ἀγάλλεται δὲ καὶ ὁ πατὴρ ἐπὶ τῷ γάμῳ, ὡς ἀνδριάντι ἀναισθήτῳ τιμὰς περιάπτων. λείπει δὲ τὸ ὡς, ὡς ἀγάλματι.

V. 627. *ΚΑΛΟΝ ΚΑΚΙΣΤΩι.* τουτέστι τὸν χρυσὸν τῷ κακίστῳ γυναικείῳ φυτῷ προςτιθεὶς, ὡς ἀγάλματι, χαίρει. *ΕΚΠΟΝΕΙ*, ἐξασκεῖ. Fl. 2.

1) ἀνομίᾳ scripsi pro ἁμαρτίᾳ, et mox ἀνθρώπους ὄντας pro ἀνθρ. οὕτως e Flor. 6. Idem paulo post πέφυκε τὸ τῆς θν. φ.

2) Florr. 6. 15. καταστατικώτερον. παραστατικῶς est confidenti animo. v. Ern. lexic. Polyb. s. v. Ex iisdem paulo post recepi ἀντιθ. λύει pro ἀντ. λέγει.

3) καὶ addidi e Flor. 6.

4) Vel haec verba e sqq. huc translata sunt, vel exciderunt nonnulla, ut — ἀκούειν, ἵν' ᾖ, ἐάν τις ᾖ ἀγ. quae infra leguntur. In iis ἀξίως τὸ ἔργον καὶ ὁμοίως vix sana. In promtu est corrigere τοῦ υἱοῦ ἀξίου καὶ ὁμοίου.

5) οὐσίαν pro θυσίαν Burges in Classic. Journ. n. 11. p. 81. probante Barker ib. n. 15. p. 87. Sed ita iamdudum Heath. Paulo post Flor. 6. λογ. οἰκειότατον τῶν προσώπων, unde οἰκειότατον recepi pro οἰκειότατα.

6) Florr. 6. 15. σώζει αὐτὴν ὁ πατὴρ τὴν ἀπαλλ. Vulgo interp. σ. ὁ π. εἰς αὐτὴν τὴν ἀπαλλαγὴν, ἀντὶ τῆς φ. Florr. φιλοστ. τοῦ παιδός. Ex iisdem addidi πᾶν post ἄγαλμα δέ, et ὡς ante ὡς ἀγάλματι.

V. 629. *ΕΧΕΙ Δ' ΑΝΑΓΚΗΝ.* ταῦτα διεξέρχεται, πάντη τὸ πρὸς τὴν γυναῖκα μοχθηρὸν ἀποδεικνὺς, ὡς μὴ μόνον τὸ πρὸς ταύτην σκοπεῖν, ἀλλὰ καὶ τοὺς γάμους εἰ καλῶς σχοίη. διπλῆ δέ ἐστι πρὸς τὴν στιγμὴν ἡ ἀνάγνωσις. τινὲς γὰρ οὕτως· εἰ δὲ καλὸν λάβοι τὸ λέχος, γαμβροὺς δὲ χρηστοὺς, ἀναγκάζεται στέργειν, εἰ τὰ κεχαρισμένα ἐκείνων [7]) πράττειν θέλοι. τινὲς δὲ οὕτως στίζουσιν εἰς τὸ ἔχει δ' ἀνάγκην, ἵν' ᾖ, ὅτι πάντη τε καὶ πάντως ἐλεύθερος ὁ γαμήσας εἶναι οὐ δύναται, ἀλλὰ τὸ ἀναγκάζον καὶ καταδουλοῦν [8]) αὐτὸν ἔχει. ἐὰν μὲν γὰρ κακῆς τύχῃ γυναικὸς, ἀναγκάζεται στέργειν αὐτὴν τῶν γάμων ἕνεκα καλῶν ὄντων, ἢ δι' ἐκείνην ἀναγκάζεται ἀπολαύειν γαμβρῶν ἀχρήστων. τὸ σώζεται δὲ πικρὸν λέχος ἀντὶ τοῦ σώζει, καὶ γαμβροῖς τοῖς πενθεροῖς λέγει, συγχέων τῆς ὀνομασίας τὸ ἀκριβές. ἐν μέντοι τῷ πενθεροὺς δ' ἀνωφελεῖς ὑγιῶς κέχρηται.

V. 633. *ΡΑιΣΤΟΝ Δ' ΟΤΩι.* βέλτιον δὲ μήτε πενθερὸν χρηστὸν [9]) μήτε γυναῖκα χρηστὴν ἔχειν. Ἄλλως. ὠφελιμώτερόν ἐστιν, ᾧτινι, φησὶ, τὸ μηδὲν οὖσα πρὸς σύνεσιν γυνὴ, ἀλλ' ἀνωφελὴς τῇ εὐηθείᾳ ἵδρυται. ὡς ἐπὶ ἀνδριάντος δὲ τὸ ἵδρυται, οὐκ ἔργοις, ἀλλὰ θέᾳ τέρποντος τὸν κεκτημένον.

V. 637. *ΤΟ ΓΑΡ ΠΑΝΟΥΡΓΟΝ.* τὸ γὰρ πανοῦργον [10]) καὶ φιλάργυρον πρὸς πορνείαν ἐν ταῖς σοφαῖς γυναιξὶ πλέον ἡ Κύπρις ἐμφύει. αἱ γὰρ μεγαλόφρονες πολύτολμοι γενόμεναι εὐέμπτωτοι διὰ τὸ βραχὺ τῆς γνώμης καὶ ἄδολον [1]) εἰσὶν εἰς τὸ ἁμαρτάνειν, ἡ δὲ ἀπορυῦσα καὶ

7) στέργειν, εἰ τὰ κεχ. est ex emendatione Heathii pro στέγειν, τὰ κεχ. ἐκείνων pro κείνων e Flor. 6. qui paulo post θέλω pro θέλοι.

8) καὶ καταδουλοῦν Barn. pro ἀκαταδουλοῦν. Paulo post ἀπολαύειν γαμβρ. ἀχρ. pro ἀπολαύσειν γ. ἀχρ. Fl. 6.

9) χρηστὸν post πενθερὸν addunt et post γυν. χρηστὴν habent pro γυν. χρηστὸν Florr. 6. 15. etiam βέλτιόν ἐστι μήτε etc. et paulo post ᾧτινι φησί pro ᾧτ. φής, ut iam Heath. coniecit.

10) Flor. 6. τὸ γὰρ κακοῦργον et mox πλεῖον.

1) ἄδολον. Sic Junt. ἄδολοι Basil. Mihi vero verba διὰ τὸ

ἀνόητος τὴν πορνείαν ἀφήρηται, τουτέστιν οὐχ ἁμαρτάνει. *ΜΩΡΙΑΝ ΑΦΗιΡΕΘΗ.* τουτέστι τῆς ἁμαρτίας ἀπεστερήθη, ἤτοι τῆς πορνείας. Μωρίαν γὰρ τὴν πορνείαν, ὅθεν [2]) καὶ σινάμωρος ὁ πόρνος. αὕτη γὰρ σκέπειν οὐκ ἔχουσα τὸ πλημμέλημα προφάσει κερδαίνει τὴν σωφροσύνην.

V. 640. *ΧΡΗ Δ' ΕΙΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ.* ἤδη [3]) διεξελθὼν, ὡς εἰσὶν αἱ γυναῖκες πάντων πρόξενοι τῶν κακῶν, λοιπὸν ἐπὶ τὴν διοίκησιν καὶ χρῆσιν αὐτῶν μεταβαίνει, πῶς ἔδει τὴν κακουργίαν αὐτῶν νικᾶν τοὺς ἄνδρας. ἔδει, φησὶ, τοὺς ἄνδρας ἀντὶ διακόνων θηρία αὐταῖς συνοικίζειν, ἵνα κἂν τῇ ἀπορίᾳ τῆς διακονίας νικῶσι τὴν κακίαν τῆς φύσεως. τοῦτο δὲ μάλιστα πρὸς τὸ παράφορον εἴρηκεν.

V. 641. *ΔΑΚΗ.* ἢ περιφραστικῶς τὰ θηρία, ἢ γένη [4]) θηρῶν.

V. 644. *ΝΥΝ Δ' ΑΙ ΜΕΝ ΕΝΔΟΝ.* αἱ μὲν δέσποιναι αὐτῶν ἔνδον μηχανῶνται τὰ κακὰ, αἱ δὲ δοῦλαι σημαίνουσι τοῖς φίλοις αὐτῶν.

V. 646. *ΩΣ ΚΑΙ ΣΥ Γ' ΗΜΙΝ.* ὁπότε καὶ σὺ, κάρα κακὸν, τῶν ἀθίκτων λέκτρων τοῦ πατρὸς εἰς συναλλαγὰς ἡμῖν ἦλθες, ἅπερ, ἤτοι τὰ εἰρημένα, ἐγὼ ἀποκαθαρθήσομαι ῥευστικοῖς ὕδασι. ταῦτα γὰρ μάλιστα τῶν ἱσταμένων διαυγέστερα τυγχάνει.

V. 649. *ΕΙΣ ΩΤΑ ΚΛΥΖΩΝ.* εἰςκλύζομαι τὰ ὦτα, δι' ὧν μετέλαβον τῆς ἀνομίας τῶν λόγων. πῶς οὖν μέλλω ἐξαμαρτεῖν πεισθείς σοι; [5])

βραχὺ τῆς γν. καὶ ἄδ. post verba ἡ δὲ ἀποροῦσα καὶ ἀνόητος transponenda videntur.

2) ὅθεν Flor. 6. pro ὥσπερ. Idem pro σινάμωρος συνάμορος. Junt. Bas. συνάμωρος. σκέπειν ex Heathii coni. scripsi pro σκέπει.

3) ἤδη additum est e Flor. 6. 15. unde scripsi etiam διοίκησιν pro διήγησιν, αὐταῖς συνοικ. pro αὐτοῖς συνοικ., πρὸς τὸ παράφορον pro πρὸς τὸ παράφρον.

4) Florr. 6. 15. ἢ ἔγγονα θηρῶν, fortasse melius.

5) Sic Flor. 6. pro μέλλων ἐξ. πεισθεῖσαν. μέλλω iam coni.

V. 651. *ΕΥ Δ' ΙΣΘΙ ΤΟΥΜΟΝ.* οὐκ ἔστι φορτικὸς ὁ λόγος, ἀλλὰ μᾶλλον τῆς ὑποψίας τοῦ ἁμαρτήματος θεραπευτικός. ἢ τάχα προτραγῳδεῖ [6]) τὸ πάθος τοιοῦτον μικρὸν ὕστερον, ἐπὶ καταγνώσει μοιχείας ποιῶν κατηγορούμενον.

V. 652 sq. *ΕΙ ΜΗ ΓΑΡ ΟΡΚΟΙΣ.* ἀντὶ τοῦ ἐλήφθην καὶ εὑρέθην ἀπαραφύλακτος εἰς τὴν κατὰ σοῦ κόλασιν. Τὸ δὲ μὴ καὶ οὐ μίαν κατάθεσιν ποιοῦσι, ὥςτε τὸ ἓν ἐξήρκει εἰπεῖν, ἵν' ᾖ οὐκ ἂν ποτε ἀπεσχόμην τοῦ εἰπεῖν. [7])

V. 654. *ΝΥΝ Δ' ΕΚ ΔΟΜΩΝ ΜΕΝ.* ἤτοι διὰ τὸ μὴ μετασχεῖν τοῦ μίσους αὐτῆς, [8]) ἢ διὰ τὸ δεδοικέναι τινὰ ἐξ αὐτῶν ἐπιβουλήν. ἄλλως τε καὶ ὁ ποιητὴς οἰκονομικῶς τοῦτο ἐξεργάζεται, διὰ τῆς τοῦ Ἱππολύτου ἀπουσίας ἐξουσίαν διδοὺς τῇ Φαίδρᾳ ἐργάσασθαι τὴν ἀγχόνην, καὶ τὴν διαβολὴν αὐτοῦ τὴν διὰ τῶν γραμμάτων, ἵνα ἡ δέλτος καὶ ἡ τοῦ Ἱππολύτου ἐρημία πιστώσηται τὴν κατηγορίαν τῆς μοιχείας.

V. 656. *ΘΕΑΣΟΜΑΙ ΔΕ.* συνεπιστὰς δὲ τῷ πατρὶ θεάσομαι, ποίοις ὄμμασιν αὐτὸν προςβλέψετε, ὑπὸ τῆς συνειδήσεως μὴ καταπληττόμεναι.

V. 658. *ΤΗΣ ΣΗΣ ΔΕ.* καὶ πάντως τότε τὸ ἀναιδές σου καὶ τολμηρὸν διαγνώσομαι, πεπειραμένος αὐτῆς ἤδη καὶ διὰ τῶν παρόντων.

V. 659. *ΜΙΣΩΝ Δ' ΟΥΠΟΤ' ΕΜΠΛΗΣΘΗΣΟΜΑΙ.* οὐδαμῶς χορτασθήσομαι κακῶς λέγων τὰς γυναῖκας. ταῦτα δὲ λοιπὸν, ὡς τεχνίτης ῥήτωρ.

Heath. pro πεισθεῖσαν Barn. πεισθεὶς ἄν. Sed videtur addendum μὴ, μὴ πεισθείς σοι.

6) Vulgo προστραγῳδεῖ. Flor. 6. τραγῳδεῖ. Idem postea κατηγοροίμενον pro κατηγορούμενος.

7) Ultima, ἵν' ᾖ etc. e Florr. 6. 15. addidi, qui paulo ante etiam ἐξήρκει ποιεῖν ἢ εἰπεῖν. Pro κατάθεσιν Heath coni. κατάφασιν, quod mihi alienum esse videtur.

8) Barn. αὐτῆς pro αὐταῖς.

V. 660. *ΟΥΔ' ΕΙ ΦΗΣΙ.* οὐδ' εἰ λέγοι μέ τις εἶναι κατὰ φύσιν φιλαπεχθήμονα πρὸς αὐτάς. οὐ γὰρ ἐκ παρέργου φησὶ τὰς κατηγορίας, τῷ συνεχεῖ δὲ τῶν πλημμελημάτων ὑπόθεσις γίνονται [9]) τοῖς κατηγόροις.

V. 663. *ΤΑΛΑΝΕΣ.* ἀπὸ κοινοῦ πάλιν ἀτυχήματος πειρᾶται παραμυθεῖσθαι τὸ πταῖσμα. ὁ δὲ λόγος, τίνα νῦν ἢ τέχνην, ἢ τύχην, ἢ λόγον ἔχομεν πορίσασθαι, δι' οὗ δυνησόμεθα σφαλεῖσαι τῆς ἐλπίδος τὸν δεσμὸν τῶν ἐγκλημάτων ἀπολύσασθαι, τὸν δεθησόμενον καθ' ἡμῶν ὑπὸ τοῦ Ἱππολύτου, ὅταν ἔλθῃ ὁ Θησεύς.

V. 665. *ΤΙΝΑ ΝΥΝ.* τουτέστι πῶς καθ' ἕκαστον δεσμὸν κατηγορίας ἀπολυσόμεθα τὰ ἐγκλήματα τοῦ Ἱππολύτου, σφαλεῖσαι τῆς ἐλπίδος, δι' ἧς προςεδοκῶμεν πεῖσαι αὐτὸν ἐπὶ τὴν ἁμαρτίαν.

V. 666. *ΚΑΘ' ΑΜΜΑ ΛΥΣΕΙΝ.* παρὰ τὴν παροιμίαν, ἥτις ἐστὶν, οὐχ ἅμμα λύσεις. [10]) εἴρηται δὲ ἀπὸ τοιαύτης αἰτίας· τοῖς Φρυξὶ λόγος ἐδόθη, ἐκεῖνον βασιλεῦσαι τῆς Ἀσίας, ὃς ἂν τῆς ἀπήνης λῦσαι τὸν δεσμὸν δυνηθείη, τῆς κομισάσης Μίδαν εἰς Φρυγίαν, ὃς ἦν ἀμπέλινος, ᾧ συνεδέδετο ὁ ζυγὸς καὶ ὁ ῥυμός. λόγος δὲ, Ἀλέξανδρον διαλῦσαι, ἐξελόντα τὸν ἔμβολον, ᾧ κατείχετο ὁ ῥυμὸς, ἢ τῷ ἐγχειριδίῳ ἀποτεμόντα, μετὰ τὴν ἐπὶ Γρανίκῳ μάχην. γέγονε δὲ ὁ Ἀλέξανδρος κατὰ [1]) τοὺς Εὐριπίδου

9) Barn. γίνεται.

10) λύσεις recte Barn. pro λύσις. Apud Hesych. Suid. Zenob. proverbium est κάθαμμα λύεις.

1) Valck. ad Hipp. p. 238. 1. D. legendum videtur γέγονε δὲ Ἀλέξ. οὐ κατὰ τοὺς Εὐρ. χρ. quae coniectura nititur lectione ed. Bas. γέγονε δὲ Ἀλ. ὁ κατὰ τοὺς Ε. χρ. At Junt. ut edidi. Mihi haec verba a seriore grammatico inserta esse videntur, qui, ut explicaret, quomodo proverbium hoc ab Eurip. indicari potuerit, ab Alexandro vetustiore illo, qui pugnae Plataeensi interfuit, ductum esse sibi persuasisset, non cogitans, huius non esse τὴν ἐπὶ Γρανίκῳ μάχην. Mox ἐπὶ τῶν δύςλυτόν τι ἐπιχ. λύειν recte Barn. pro δυςλύτων et λύσιν. δύςλυτον etiam Suid. v. κάθαμμα λύεις et Zenob. IV. 46. quamquam in Hesychio δυςλύτων defendit Alberti.

χρόνους. παροιμιῶδες οὖν ἐστιν ἐπὶ τῶν δύςλυτόν τι ἐπιχειρούντων λύσειν. Μαρσύας δὲ ὁ νεώτερος ἐν τῇ πρώτῃ τῶν Μακεδόνων ἱστοριῶν φησὶν οὕτως· τῆς δὲ ἁμάξης λέγεται τὸν ζυγὸν τῷ ῥυμῷ προςδεδέσθαι [2]) κλήματι ἀμπελίνῳ. ἔστι δὲ λόγιον, ὃς ἂν τὸν δεσμὸν τοῦτον λύσει, βασιλεύσει τῆς Ἀσίας. Ἀλέξανδρον δέ φασι τὸν Μακεδόνων βασιλέα λῦσαι αὐτόν· ὃς διαβὰς τινὰ μάντιν [3]) ἐπὶ Γρανίκῳ μάχην ἐνίκησε, καὶ παρεγένετο ἐπὶ τὸν τόπον. ὡς δὲ οὐκ ἠδύνατο εὑρεῖν τὴν ἀρχὴν τοῦ δεσμοῦ, ὅπου ἔκειτο, οἱ μὲν λέγουσι τῷ ἐγχειριδίῳ διακόψαι αὐτὸν τὸν δεσμὸν, καὶ ταύτην εἶναι τὴν λύσιν, οἱ δὲ. ὡς τὸν ἔμβολον ἐξέλοι, ᾧ συνείχετο ὁ ζυγὸς πρὸς τῷ ῥυμῷ, περιειλημμένον δὲ εἶναι καὶ τοῦτο κλήματος. τούτου δὲ ἐξαιρεθέντος καὶ τοῦ δεσμοῦ χαλάσαντος, οὕτως λυθῆναι τὸν δεσμὸν τοῦ ῥυμοῦ.

V. 667. *ΕΤΥΧΟΜΕΝ ΔΙΚΑΣ.* μετάγεται πάλιν ἡ σκηνὴ ἐπὶ θάτερον μέρος, τουτέστιν ἐπὶ τὴν τῆς Φαίδρας ἀγωνίαν, καὶ τὴν τοῦ χοροῦ συμπάθειαν, τραγικώτατα εἰς ἄλλον οἶκτον βελτίονα πάλιν τοῦ ποιητοῦ τρέψαντος. ἄριστα δὲ τὴν ὑπερβολὴν τῆς συμφορᾶς μιμεῖται αὐτὸ τὸ πάθος διεξιὼν, ὅπερ εἰώθασι πολλάκις ποιεῖν οἱ ἀξίων ἀποροῦντες θρήνων. δικαίως, φησὶν, [4]) ἐτιμωρήθημεν, καὶ τῆς ἀξίας δίκης παρὰ θεοῦ ἐτύχομεν. πάλιν δὲ τὴν γῆν καὶ τὸ φῶς ἐπικαλεῖται, ὡς ἀναιτιώτατα στοιχεῖα, καθὼς καὶ ἄνω φησὶ, ὦ γαῖα μῆτερ, ἡλίου τ᾽ ἀναπτυχαί.

V. 673. *ΠΑΡΟΝ ΔΥΣΕΚΠΕΡΑΤΟΝ.* ἢ ἐν ὑπερβατῷ, ἵν᾽ ᾖ οὕτως· τὸ γὰρ παρόν μοι δυςτύχημα τοῦ βίου δυςεκπέρατόν ἐστι. ἢ οὕτως· τὸ γὰρ νῦν πάθος παρὸν

De Marsya vid. Vossium de histor. gr. p. 43 sq. qui tamen nostri loci non memor fuit, ut nec Schweigh. in ind. auctor. ab Athenaeo laud.

2) προςδεδέσθαι pro δεδέσθαι Florr. 6. 15.

3) διαβ. τινὰ μάντιν Junt. Basil. Florr. sine sensu. Barn. Musgr. ὃς διαβὰς τὸν Ἑλλήςποντον. Paulo post τὸν δεσμὸν ὅπου ἔκειτο e Florr. recepi pro τὸν δ. ποῦ κατέκειτο, et διακόψαι pro κόψαι.

4) δικαίως, φησὶν Flor. 6. pro δικαίως δέ. Paulo ante idem εἰς ἄλλον οἶκτον βελτ. τοῦ πάλιν. an τοῦ πάλαι?

παντὸς τοῦ βίου καὶ τῶν ἐν αὐτῷ δυςφορῶν δυςεκφευκτότατον καθέστηκεν. ἢ οὕτως· τὸ γὰρ παρὸν πάθος δυςκόλως ἄν μοι περάσαι τὸν βίον, καὶ δυςκόλως αὐτὸ φύγοιμι. *ΔΥΣΕΚΠΕΡΑΤΟΝ*, δυςμεταχείριστον. Fl. 2.

V. 675. *ΦΕΥ, ΦΕΥ.* προϊούσης τῆς τροφοῦ κατηφοῦς ὁ χορός φησι. πάλιν δὲ κομματικός ἐστιν ὁ λόγος. ἐπὶ τοῦ πέπρακται δεῖ στίζειν. οὕτως γὰρ ἁρμόσει τοῖς ἑξῆς. τὸ δὲ καὶ οὐ κατώρθωται τέχνη, ἀντὶ τοῦ οὐδὲν τοῦ πράγματος κατώρθωσαν αἱ τέχναι τῆς δούλης, ἀλλὰ κατέστρεψαν.

V. 678. *ΖΕΥΣ Σ᾽ Ο ΓΕΝΝΗΤΩΡ.* Εὐρώπης γὰρ καὶ Διὸς ὁ Μίνως. ὁ Ζεύς σε, φησὶν, ἐκριζώσειε, [5]) καὶ παντελῶς ἀπολέσειεν, οὐτάσας πυρὶ, ἀντὶ τοῦ βαλὼν τῷ κεραυνῷ. οἱ δὲ νεώτεροι οὐκ ἴσασι τὴν διαφορὰν τοῦ οὐτάσαι καὶ βαλεῖν. Ὅμηρος δὲ οὐτάσαι μὲν τὸ ἐκ χειρὸς καὶ ἐκ τοῦ σύνεγγυς τρῶσαι, βαλεῖν δὲ τὸ πόῤῥωθεν.

V. 680 sq. *ΟΥΚ ΕΙΠΟΝ—ΣΙΓΑιΝ.* ἐλεγκτικὸν τὸ ἦθος. τὸ δὲ ἑξῆς οὕτως· οὐκ εἶπον σιγᾷν ἐφ᾽ οἷς κακῶς διάκειμαι, ἢ διάγω καὶ νοσηλεύομαι; τουτέστι τὸν ἔρωτα. ὁ δὲ νοῦς, οὐχὶ τὸ προπετὲς τῆς διανοίας προνοουμένη, ἐκέλευον σιωπᾷν, καὶ μὴ ἐκφαίνειν τὴν ἐμὴν ἐρωτικὴν κάκωσιν;

V. 688. *ΟΛΟΙΟ ΚΑΙ ΣΥ.* γνωμικώτερόν πως ἐπάγει τὴν κατάραν. ἀπόλοιο, φησὶ, παρὰ γνώμην μου εὐεργετῆσαί με θελήσασα, καὶ πᾶς ἄλλος ταὐτά [6]) σοι δρῶν, καὶ προθυμούμενος ἄκοντας τοὺς φίλους μὴ καλῶς εὐεργετεῖν. ἄντικρυς δὲ ἐλέγχων τὸ ψευδώνυμον τῆς τοιαύτης εὐεργεσίας μὴ καλῶς προςέθηκεν. οὐ γὰρ οἶδε φύσις εὐεργετήματος ἀνάγκην ἐπιδέχεσθαι, εἴτε τὰς χρείας καταθυμίους δεῖ ποιεῖσθαι.

V. 690. *ΔΕΣΠΟΙΝ᾽, ΕΧΕΙΣ ΜΕΝ.* καταδέχεται τὴν ἐξ αὐτῆς μέμψιν, ἵνα οὕτως καὶ αὕτη τὴν τοῦ σφάλ-

5) ἐκριζώσειε Florr. 6. 15. pro ἐκτρίψειε. Fortasse utrumque iungendum: ἐκτρίψειε, ἤγουν (vel καὶ) ἐκριζ.

6) ἄλλος ταὐτά σοι est a Barn. pro ἄλλως ταῦτά σοι. Inter ἄντικρυς et ἐλέγχων inserui δέ e Flor. 6.

ματος ἀπολογίαν καταδέξηται. ἑξῆς δὲ πάλιν εἰς εὔνοιαν [7]) αὐτὴν προάγειν βούλεται, τὸν σκοπὸν τῆς μηνύσεως, καθ᾽ ὃν γεγένηται, λέγουσα. τὸ δὲ ἑξῆς οὕτως· ἔχεις μὲν δικαίως τὰ ἐμὰ πταίσματα μέμψασθαι. παραιτεῖται γάρ σου τὸ λογιστικὸν ἡ λύπη, καὶ τὴν αἰτίαν τοῦ πταίσματος γινώσκειν οὐ συγχωρεῖ σοι. αἰτία γὰρ ἐγώ εἰμι τῆς συμφορᾶς. ὁ δὲ νοῦς ἔχει οὕτως· ἔχεις μὲν μέμψασθαι τὰ ἐμὰ κακὰ, ὦ δέσποινα· τὸ γὰρ λυποῦν σε κρατεῖ, ὅθεν καὶ μέμφῃ μοι. εἰ γὰρ μὴ ἐγένετο, οὐκ ἂν ἐμέμφου, ἀλλ᾽ ἐπῄνεις. ὅθεν ἐπιφέρει, πρὸς τὰς τύχας γὰρ τὰς φρένας κεκτήμεθα. ἡ μὲν κατασκευὴ τοῦ λογισμοῦ τῆς εὐνοίας ἀπόδειξις, ἡ δὲ τῆς ἀποτυχίας δυςχέρεια τῆς τύχης κατηγόρημα.

V. 695. *ΕΙ Δ᾽ ΕΥ Γ᾽ ΕΠΡΑΤΤΟΝ.* εἰ καλῶς, φησὶν, ἔπραττον, [8]) καὶ μὴ ἐσφάλην τῆς ἐλπίδος, ἐθαυμάζετό μου τὸ βούλημα. οὐκ ἄρα ἡ ἐμή σε βουλὴ ἠδίκησεν, ἀλλ᾽ ἡ τύχη· εἰ γὰρ καλῶς ἀπέβη τὸ πρᾶγμα, ἔλεγες ἂν, ὅτι οὐκ ἔστιν ἄλλη κρείττων τῆς τροφοῦ.

V. 697. *Η ΓΑΡ ΔΙΚΑΙΑ ΤΑΥΤΑ.* ὀργίζεται καλῶς ἐπὶ τῷ καὶ ἀπολογίαν ἐθέλειν σοφίσασθαι. ἆρα οὖν, φησὶ, δίκαιόν ἐστι τοῦτο καὶ οὐχὶ φανερῶς ἄτοπον, τὸ καὶ ἐθέλειν σε ἰσολογεῖν μοι, καὶ ἐκ τῶν ἴσων ἀμφισβητεῖν τρώσασάν με· ἐξαρκοῦντα δέ μοι ἐστὶν ἱκανὰ πρὸς θεραπείαν τῆς βλάβης.

V. 699. *ΜΑΚΡΗΓΟΡΟΥΜΕΝ.* ἀντὶ τοῦ μάτην φλυαροῦμεν, καὶ ἐπεκτείνομεν τὸν λόγον ἐπὶ τοῖς ἤδη πραχθεῖσιν. οὐκ ἐσωφρόνουν ἐγώ. ὁμολογεῖ ἡμαρτηκέναι, ἐπεὶ εἶδεν αὐτὴν πρὸς τὴν ἀπολογίαν δυςχεραίνουσαν. ὁμολογῶ, φησὶ, τὸ πρότερον πταῖσμα οὐκ ἐκ τύχης, ἀλλ᾽ ἐξ ἐμῆς ἀνοίας γενόμενον.

7) εὔνοιαν Florr. 6. 15. ut corr. Heath. Versus finem autem, ubi idem H. τῆς εὐνοίας ἀπόδ. codd. cum vulg. conspirant. Paulo post pro σκοπὸν τῆς μηνύσεως καθ᾽ ὃν γεγένηται Flor. 6. σκ. τ. μ. καθ᾽ ὃν γεννᾶται. Flor. 15. σκ. τ. μ. καθ᾽ ὅν γε γίνεται.

8) Flor. 6. ἔπραξα, ut dubium sit, an unquam hic lectum sit ἔπραττον.

V. 705. *ΥΜΕΙΣ ΔΕ ΠΑΙΔΕΣ.* μεταστρέφεται νῦν πρὸς τὰς γυναῖκας τοῦ χοροῦ. αἱ δὲ ὀμνύουσιν οἰκονομικῶς, καὶ σιωπᾷν ἐπαγγέλλονται. λύοιτο γὰρ ἂν τὰ τῆς ὑποθέσεως.

V. 710. *ΕΝ ΔΕ ΠΡΟΤΡΕΠΟΥΣΑ.* ἀντὶ τοῦ ζητοῦσα καὶ ἐξερευνῶσα. μετατρέπουσα, φησὶ, καὶ πολλὰ δοκιμάζουσα, καὶ εἰς πολλὰ μεταφέρουσά μου τὴν γνώμην, ἓν μόνον ἴαμα τῆς συμφορᾶς εὗρον.

V. 714. *ΟΥ ΓΑΡ ΠΟΤ᾽ ΑΙΣΧΥΝΩ.* ὅτι Μίνως βασιλεὺς ἐγένετο τῶν Κρητῶν, ὁ πατὴρ αὐτῆς. καὶ διὰ τοῦτο Κρησίους δόμους λέγει.

V. 716. *ΟΥΝΕΚΑ ΨΥΧΗΣ ΜΙΑΣ.* ἐγὼ γὰρ τῆς μιᾶς μου ψυχῆς καταφρονήσασα, πολλὰς ἑτέρας διασώσω, τὰς τῶν οἰκείων δηλονότι, ῥυσαμένη τῆς αἰσχύνης. οὐχ ὑπερτιμήσω [9]) οὖν τὴν μίαν ψυχὴν τῆς αἰσχύνης τῶν πολλῶν.

V. 719. *ΚΑΙ ΣΥ Γ᾽ ΕΥ ΜΕ ΝΟΥΘΕΤΕΙ.* ἀπειλητικώτερον εἴρηται ὁ λόγος, ὡς εἰ ἔλεγε, μὴ καὶ σὺ ζήλου τὴν τροφὸν τῆς παραινέσεως, μηδὲ τὰ αὐτὰ ἐκείνῃ [10]) νουθετήσῃς με, ἅ ἐστιν ἐπιζήμια καὶ φαῦλα, ἀλλὰ πρὸς τὸ χρηστὸν εὖ με νουθέτει.

V. 723. *ΑΤΑΡ ΚΑΚΟΝ ΓΕ.* καὶ δὴ ἀποθανοῦσα κακὸν γενήσομαι καὶ ἄλλῳ, ἀντὶ τοῦ τῷ Ἱππολύτῳ, διὰ τῆς κατηγορίας, ἵν᾽ εἰδῇ, κοινῇ ταύτης μοι μετασχὼν τῆς νόσου, μετριάζειν, καὶ μὴ ὑψηλοφρονεῖν ἐπὶ [1]) ταῖς ἑτέρων δυςτυχίαις.

V. 727. *ΗΛΙΒΑΤΟΙΣ.* ἀντὶ τοῦ βαθυτάτοις. ἠλίβατον γὰρ οὐ μόνον τὸ ὑψηλὸν, ἀλλὰ καὶ τὸ βαθὺ, οὗ ἐστιν ἀλιτεῖν τῆς βάσεως. κευθμῶσι δὲ τοῖς ἐρήμοις καὶ κεκρυμμένοις τόποις, καὶ πάσης ξυντυχίας ἀνθρώπων χωρίς. τὸ ἑξῆς οὖν οὕτως· Πτεροῦσσάν με ὄρνιν θείη θεὸς, ἵνα γενοίμην ἐν ἠλιβάτοις κευθμῶσι, καὶ πλεῖστον

9) ὑπερτιμήσω Barn. sed deleto οὖν, pro ὑπὲρ τιμῆς.

10) ἐκείνῃ Heath. pro ἐκείνη.

1) ἐπί e Florr. 6. 15. addidi.

ἄποπτος [2]) εἴην τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. ἀφανισμὸν δὲ καὶ μεταβολὴν τῆς φύσεως ἐπεύχεται ἑαυτῷ ὁ χορὸς ἐπὶ τῇ συμβεβηκυίᾳ τύχῃ, ἤτοι πρὸς τὸ ἄπειρος γενέσθαι τῶν ἐπικαταληψομένων συμφορῶν, ἢ ἐπειδὴ μέλλει συνίστωρ γενέσθαι τῇ Φαίδρᾳ εἰς τὴν κατὰ τοῦ Ἱππολύτου διαβολὴν, καὶ τηλικαύτην ἁμαρτίαν εἰς ἑαυτὸν ἐπισπᾶσθαι ψευδομαρτυρεῖν ἀναγκασθεῖσα κατ' αὐτοῦ. πρὶν οὖν ἐκεῖνον ἐπιστῆναι αὐτῷ τὸν καιρὸν, ἀπαλλαγῆναι τῆς φύσεως εὔχεται. ἢ ὅπερ ἄμεινον, καταγνοῦσα τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, καὶ διὰ τῶν παρόντων κακῶν ἄριστα παιδευθεῖσα, ὄρνις εὔχεται εἶναι πρὸς τὸ μηδὲ συντυχίας ἢ θέας ἀπολαύειν ἀνθρώπων. [3]) τοῦτο γὰρ τὸ ζῶον καθαρώτατον ἐστὶ παρὰ πάντα· διὸ καὶ ἕκαστον αὐτῶν θεοῖς ἀνάκειται. καὶ τῇ πτήσει μᾶλλον τῶν ἄλλων ζώων ἐκτοπίζεσθαι τῶν ἀνθρώπων δύναται, ὡς καὶ ἐν ἐρημίᾳ ἀνθρώπου ἐπιστάντος ἀνίπτασθαι, καὶ νικᾷν τῇ πτήσει [4]) τὴν τούτου θέαν. πρὸς τὸν Ἀδρίαν δὲ καὶ τὴν Κελτικὴν ἀρθῆναι εὔχεται οἰκείως τοῖς πεπραγμένοις, καὶ ὡς μάλιστα τῶν τόπων τούτων λύπας ἀναδεξαμένων. ἐν γὰρ τῷ Ἀδρίᾳ ἡ Ἰὼ εἰς βοῦν μεταβληθεῖσα διὰ βούλησιν Ἥρας διεπέρασε τὸ ἀπ' αὐτῆς Ἰόνιον πέλαγος κληθέν· αἱ δὲ Ἡλιάδες κόραι ἐν Ἠριδανῷ δακρύουσαι τὸν Φαέθοντα εἰς φηγοὺς μετεβλήθησαν.

V. 731. *ΚΥΜΑ ΤΑΣ ΑΔΡΙΑΣ.* τὸ πόντιον κῦμα ἀντιδιασταλτικόν ἐστι τοῦ ῥεύματος τοῦ Ἠριδανοῦ. ὁ δὲ Ἀδρίας πέλαγός ἐστι μέγιστον πρὸς τῇ Ἰταλίᾳ. ὁ δὲ Ἠριδανὸς ποταμὸς Κελτικῆς. [5]) ἐν τούτοις δὲ ἄρα εὔχεται μάλιστα τοῖς τόποις εἶναι, ὡς πειραθεῖσι συμφορῶν· (ὁ μὲν γὰρ Ἀδρίας συνέπαθε τῇ βοΐ, ὁ δὲ Ἠριδανὸς τῷ Φαέθοντι·) ὅπως ἂν πρόφασιν ἔχουσα τὸν τόπον ἀκαταπαύστως

2) Ita Florr. 6. 15. pro ἄπτωτος Basil. ἄπτωοτος Junt. ἀπτόητος Barn.

3) Sic Florr. 6. 15., ut iam emendavit Heath vulg. ἀπολαύων. Paulo ante iidem codd. τῆς φύσεως ἐπεύχεται pro εὔχεται.

4) τῇ πτήσει Florr. pro τῇ φύσει, et mox τὸν Ἀδρίαν pro τὴν Ἀδρ. et κατὰ βούλ. Ἥρας pro διά. οἰκείως τοῖς πεπρ. est e coni. Heath. pro οἰκείοις τοῖς πεπρ. Pro Ἰόνιον male edebatur Ἰώνιον.

5) Κελτικῆς Florr. 6. 15. pro Κελτικός.

θρηνοίη τοὺς ἀνθρώπους. ἢ, ὅπερ ἄμεινον, εὔχεται μεταβολὴν τῆς φύσεως εἰς τοὺς τόπους ἐκείνους γενέσθαι, οἵτινες μάλιστα πεῖραν μετεμψυχώσεως ἐδέξαντο. ἐν μὲν γὰρ τῷ Ἀδρίᾳ ἡ Ἰὼ ἐπλανήθη εἰς βοῦν μεταμορφωθεῖσα, ἐν δὲ τῷ Ἠριδανῷ εἰς αἰγείρους αἱ Ἡλιάδες μετεβλήθησαν.

V. 733. *ΕΝΘΑ ΠΟΡΦΥΡΕΟΝ.* εἰς πορφυροῦν οἶδμα τοῦ Ἠριδανοῦ αἱ τοῦ πατρὸς Ἡλίου ἄθλιαι κόραι Ἡλιάδες τῷ οἴκτῳ καὶ θρήνῳ [6]) τοῦ Φαέθοντος εἰς δένδρα μεταβληθεῖσαι, δακρύουσι τοῦτο τὸ δάκρυον, ὅπερ πηγνύμενον ἐν τῇ ψυχρότητι τοῦ ὕδατος ἀποτελεῖ τὸν ἤλεκτρον. πατέρα δὲ αὐτῶν τὸν Ἠριδανὸν φησὶ, παρόσον τρέφονται αὐτοῦ τῷ ὕδατι αἴγειροι οὖσαι.

V. 735. *ΚΟΡΑΙ ΦΑΕΘΟΝΤΟΣ.* Ἡλίου γὰρ βούλεται ὁ μῦθος αὐτὰς εἶναι. διὰ τὸ καὶ τὸ δάκρυον αὐτῶν φωτεινοειδὲς λέγεσθαι εἶναι ἤλεκτρον ὀνομαζόμενον, ἐπεὶ καὶ ἠλέκτωρ ὁ Ἥλιος λέγεται.

V. 737. *ΕΣΠΕΡΙΔΩΝ Δ' ΕΠΙ.* ἔνθα τὰ χρύσεα μῆλα ἐσπάρησαν. Φερεκύδης δὲ Διὸς καὶ Θέμιδος φησὶν αὐτὰς, ἔνιοι δὲ τὰς αὐτὰς ταῖς Ἀτλαντίσιν. Ἑσπερίδες δὲ ὀνομάζονται διὰ τὸ ἐν τῇ ἑσπέρᾳ, τουτέστιν ἐν τῇ δύσει, κεῖσθαι. ὁ δὲ λόγος, ἀνύσαιμι καὶ ἔλθοιμι ἐπὶ τὴν ἀκτὴν τῶν Ἑσπερίδων νυμφῶν τῶν ἀοιδῶν, ἔνθα εἰσὶ χρύσεα μῆλα σπαρέντα. πάλιν δὲ ἀκολούθως τοῖς προειρημένοις καὶ ἐνταῦθα εὔχεται γενέσθαι, ἐπειδὴ καὶ αὗται νῦν ἐν θρήνοις εἰσὶ, θρηνοῦσαι τὸν δράκοντα τὸν μηλοφύλακα, τὸν νεωστὶ ὑφ' Ἡρακλέους φονευθέντα. διὰ τοῦτο γὰρ ἀοιδοὺς αὐτὰς λέγει διὰ τὸ ἐπὶ θρήνοις εἶναι.

V. 739. *ΙΝ' Ο ΠΟΝΤΟΜΕΔΩΝ.* ὅπου ὁ Ποσειδῶν οὐκ ἔτι δίδωσι τοῖς ναύταις διέξοδον προσεγγίζειν εἰς τὸν ὠκεανόν. τέρμονα γὰρ οὐρανοῦ τὸν ὠκεανόν φησι, εἰς ὃν δοκεῖ τῇ θέᾳ τῇ ἀνθρωπίνῃ ἀποτερματίζεσθαι καὶ καταπίπτειν ὁ οὐρανός. πάλιν δὲ πρὸς τὴν διήγησιν ἐτράπη τῶν τόπων, ἔνθα ὁ Ποσειδῶν τὸν πλοῦν τῆς θαλάσσης τοῖς ναύταις οὐ δίδωσιν ἔτι, καθὰ καὶ Πίνδαρος· (Nem. 4, 112.) Γαδείρων τὸ πρὸς ζόφον οὐ περατόν.

6) καὶ θρήνῳ addunt Florr. 6. 15.

V. 742. *ΤΟΝ ΑΤΛΑΣ ΕΧΕΙ.* τὸν Ἄτλαντα οἱ μὲν ὄρος εἰρήκασι, μυθευόμενοι τὸν οὐρανὸν βαστάζειν, ἐπειδὴ πάνυ ὑψηλὸν ὑπάρχει, καὶ δοκεῖ ἐπικεῖσθαι αὐτῷ ὁ οὐρανός· ὅθεν καὶ Ἄτλας εἴρηται διὰ τὸ ἄτλητον ποιήσασθαι τὴν εἰς αὐτὸν ἀνάβασιν. τινὲς δὲ Ἄτλαντα εἰρήκασιν αὐτὸν τὸν ἄξονα τοῦ οὐρανοῦ, δι᾽ οὗ ἡ τοῦ παντὸς κίνησις γίνεται. δηλοῖ δὲ καὶ Ὅμηρος· (Od. ά, 53.) ἔχει δέ τε κίονας αὐτὸς μακρὰς, αἳ γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν ἀμφὶς ἔχουσι. εἰρῆσθαι δὲ Ἄτλαντα, οἱονεὶ πολύτλαν, διὰ τὸ αὐτὸν πάντα βαστάζειν. *ΕΧΕΙ*, κατοικεῖ. Fl. 2.

V. 743. *ΚΡΗΝΑΙ Τ᾽ ΑΜΒΡΟΣΙΑΙ.* αἱ τοῦ νέκταρος κρῆναι, καθὸ ἡ ἀμβροσία καὶ τὸ νέκταρ ἐκεῖσε φύονται. Ἄλλως. Ὑποτίθεται τὴν τῶν Φαιάκων γῆν εἶναι. ἐκ γὰρ τῆς πολλῆς θερμότητος, καὶ ἐκ τοῦ ἐπικειμένου πυρὸς τρίτον τοῦ ἐνιαυτοῦ τὸν σῖτον καὶ τὰ ἄλλα κάρπιμα φέρειν λέγεται. τὸ δὲ ἑξῆς· καὶ ἔλθοιμι ἐν ἐκείνῳ τῷ τόπῳ, ὅθεν ἐκ τῶν κοιτῶν τῶν οἴκων τοῦ Διὸς χέονται αἱ πηγαὶ αἱ τὸ ζῆν τοῖς θεοῖς δωρούμεναι.

V. 745. *ΙΝ᾽ ΟΛΒΙΟΔΩΡΟΣ ΑΞΕΙ.* πρὸς τῷ πυρίνῳ κύκλῳ καὶ τῇ ζώνῃ τοῦ πυρός. ἑτέραν γὰρ ἐμύθευσαν εἶναι γῆν, ἐν ᾗ πλεῖστα καὶ θαυμαστὰ φύονται· ἐν ταύτῃ γὰρ τὸ Ἠλύσιον πεδίον καὶ τῶν Φαιάκων τὴν γῆν ἐμύθευσαν εἶναι. 7) ἐκ γὰρ τῆς πολλῆς θερμασίας καὶ τοῦ ἐπικειμένου πυρὸς τρίτον τοῦ ἐνιαυτοῦ συμβαίνει τὰ κάρπιμα φύεσθαι, καὶ τὸ νέκταρ. φησὶ γοῦν κρήνας μὲν ἀμβροσίας τὰς τοῦ νέκταρος, εὐδαιμονίαν δὲ τὴν ἀμβροσίαν καὶ ἀφθαρσίαν.

V. 747. *Ω ΛΕΥΚΟΠΤΕΡΕ.* ἑτέρα μοῖρα χορικὴ, ἣ δὴ καὶ τὰ παρόντα θρηνεῖ ἄνωθεν ἐκ τῆς ἐπιδημίας ὀλοφυρομένη τὴν Φαίδραν. σύ μοι, φησὶ, προοίμιον τῶν θρήνων, ὦ πορθμὶς, ἐπεὶ καὶ τῶν συμφορῶν ὑπόθεσις γεγένηται. 8)

7) Locum mutilum e Flor. 6. explevi verbis ἐν ᾗ πλεῖστα — ἐμύθευσαν εἶναι, qui etiam καὶ τοῦ ἐπικειμένου πυρὸς addit.

8) Imo γεγένησαι.

V. 752. *Η ΓΑΡ ΑΠ᾽ ΑΜΦΟΤΕΡΩΝ.* ὄντως γὰρ ἀπὸ τῶν δύο, ἀπό τε τῆς Κρήτης καὶ τῆς Ἀττικῆς, κακὰ σημεῖα ἐφάνησαν αὐτῇ. τὸ δὲ ἀμφοτέρων ἀκούουσιν ἔκ τε μητρὸς καὶ πατρὸς, ἵν᾽ ᾖ οὕτως· ἐπὶ κακοῖς γὰρ σημείοις ἐκδοθεῖσα (ὑπὸ add.) τῶν γονέων ἦλθες εἰς Ἀττικὴν ἀπὸ τῆς Κρήτης. ἐπεὶ δὲ καὶ δύσορνιν αὐτὴν ἔφη, εἶπε τὸ ἔπτατο ἀντὶ τοῦ ἦλθεν. Μουνύχιος δὲ λιμὴν Ἀττικῆς. ὁπηνίκα δὲ, φησὶν, ἐν τῷ Μουνυχίῳ λιμένι τῆς Ἀττικῆς παρέβαλον 9) τὰς ἀρχὰς τῶν σχοινίων, καὶ ἔδησαν ἐν αὐτῷ, καὶ ἐξέβησαν ἐν τῇ γῇ, τοτηνικαῦτα ἡ Ἀφροδίτη κακὸν ἔρωτα ἔπεμψε τῇ ἐμῇ δεσποίνῃ.

V. 761. *ΥΠΕΡΑΝΤΛΟΣ.* ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἐν τῇ νηῒ μηκέτι τῆς ἀντλίας ὑπερέχειν δυναμένων. ἀδυνατοῦσα, φησὶ, πρὸς τὴν συμφορὰν, καὶ ὑπερβαρῆ νοσήσασα τὴν ἀγχόνην ἐβουλεύσατο. 10)

V. 769. *ΙΟΥ.* τινὲς βούλονται ταῦτα τὴν τροφὸν ἔσωθεν λέγειν. ἔνιοι δὲ ἐξάγγελον 1) φασί. ἐξάγγελος δὲ ὁ τὰ πεπραγμένα ἔνδον τῆς σκηνῆς τῷ χορῷ ἀγγέλλων. βοηδρομεῖν δέ ἐστι τὸ μετὰ βοῆς τρέχειν, ἵνα διὰ τῆς βοῆς καὶ ἄλλους πρὸς ἐπικουρίαν κινήσωσι.

V. 774 sq. *ΑΜΦΙΔΕΞΙΟΝ ΣΙΔΗΡΟΝ.* ἀντὶ τοῦ δίστομον, ᾧ ἄν τις πρὸς ἀμφότερα τὰ μέρη δεξιῶς χρήσαιτο. ἐδόκουν γὰρ μετέχειν τοῦ μιάσματος, ὅσοι μὴ ἔκοπτον τὰς ἀγχόνας τῶν ἠγχονισμένων. ἅμμα δὲ δεσμὸς σχοινίων. καὶ τὸ ἐξ ἐπισπαστῶν βρόχων ἀντὶ τοῦ τῶν δεδεμένων βρόχων.

V. 779. *ΤΟ ΠΟΛΛΑ ΠΡΑΤΤΕΙΝ.* οὐκ ἔστιν

9) παρέβαλον Flor. 6. ut iam emendavit Barn. vulg. παρέβαλεν.

10) Valcken. in marg. exempli Barnes. ad hoc scholion adscripsit T. H. i. e. Tib. Hemsterhusius, haud dubie monere volens, de hoc loco et de usu vocis ὑπέραντλος egisse Hemsterh. ad Lucian. T. I. p. 341 sq. ed. Bipont.

1) Junt. Basil. ἐξ ἀγγέλων. Barn. ἐξαγγέλων una voce. Quid legendum esset, primus Heath. vidit. Paulo ante Flor. 6. τὴν τρ. ἔσωθεν λέγειν pro ἔξωθεν.

ἀσφαλὴς ὁ βίος τῶν ἐκβαλόντων ἑαυτοὺς εἰς πολλὰ πράγματα.

V. 780. *ΟΡΘΩΣΑΤ'.* ἀπορθώσατε, φησὶν, αὐτῆς τὰ μέλη, καὶ κατ' ὀρθὸν σχηματίσατε τὸν νεκρὸν, τὸ πικρὸν οἰκούρημα τῶν ἐμῶν δεσποτῶν, ὅ ἐστι τὸν ἀτυχῆ οἰκουρόν.

V. 784. *ΓΥΝΑΙΚΕΣ, ΙΣΤΕ, ΤΙΣ.* τὸ ἑξῆς, ἠχὼ βαρεῖα προςπόλων ἀφίκετο. *ΙΣΤΕ, ΤΙΣ ΠΟΤ' ΕΝ ΔΟΜΟΙΣ ΒΟΗ.* ἴστε, φησὶ, τίς ἡ βοὴ ἡ ἐν τοῖς οἴκοις, ὦ γυναῖκες; ἠχὼ γὰρ βαρεῖα πρός με ἀφίκετο.

V. 786. *ΟΥ ΓΑΡ ΤΙ Μ' ΩΣ ΘΕΩΡΩι.* ἀντὶ τοῦ ἀπὸ μαντείας. ἔθος γὰρ εἶχον οἱ ἀρχαῖοι τοῦτο, ὅτε ἤρχοντο ἀπὸ μαντείας, ἐστεφανωμένοι ἤρχοντο, καὶ πάντες τοῦ οἴκου προςεκύνουν αὐτούς. τὸ δὲ ἑξῆς· οὐκ ἔτι μοι, ὡς θεωρὸν προςφθέγγεται ὁ οἶκός μου ἀγαθὰ, ἀλλὰ φαῦλα· οὐ γὰρ ὡς θεωρόν με [2]) ἀξιοῖ προςκυνεῖν, ἀλλ' ἔχω ἀφελέσθαι τὸν στέφανον διὰ τὴν βοήν. θεωροὶ δὲ καλοῦνται πάντες οἱ ἐκ θεοῦ στελλόμενοι, ἢ ὕστερον ὑποστρέφοντες.

V. 789. *ΠΡΟΣΩ ΜΕΝ ΗΔΗ.* οἷον πόῤῥω, μακρὸς, ἀντὶ τοῦ προβέβηκε τῇ ἡλικίᾳ, ἤτοι γέρων μέν ἐστιν, ἀλλ' ὅμως λυπηρὸς ἡμῖν γενήσεται ἀποθανών. [3])

V. 793. *ΟΙ ΜΟΙ ΤΕΚΝΩΝ ΜΟΙ.* μὴ ἄρα τῶν τέκνων μου ἡ ζωὴ κλέπτεται; ἀντὶ τοῦ ἀπέθανον.

V. 797. *ΛΥΠΗι ΠΑΧΝΩΘΕΙΣΑ.* ἀντὶ τοῦ κακωθεῖσα. ἁπάντων γὰρ τῶν φυτῶν φθαρτική ἐστιν ἡ πάχνη. οἰκονομικῶς δὲ ψεύδεται τὰ λοιπὰ μὴ εἰδέναι ὁ χορός.

V. 800. *ΑΙ ΑΙ ΤΙ ΔΗΤΑ.* ἔθος γὰρ ἦν τοὺς ἐξ ἱεροῦ στελλομένους στέφεσθαι. πλεκτοῖς δὲ φύλλοις ἀντὶ τοῦ πλεκτοῖς στεφάνοις.

V. 802. *ΧΑΛΑΤΕ ΚΛΗιΘΡΑ.* ἀντὶ τοῦ ἀνοίγετε τὰς θύρας.

2) Verba *προςφθέγγεται — οὐ γὰρ ὡς θεωρόν με ἀ. πρ.* e Flor. 6. addidi. Vulgo *οὐκ ἔτι μοι, ὡς θεωρόν με ἀξ. πρ.* Idem mox *ὑποστρέφοντες* pro *ὑποστρέφονται.*

3) Sic Florr. 6. 15. pro *ἀποθανεῖν.*

V. 806. *ΕΠΑΘΕΣ, ΕΙΡΓΑΣΩ.* πέπονθας τὸ τῆς ἀγχόνης κακὸν, εἰργάσω εἰς σαυτὴν τὸν δι' ἀγχόνης θάνατον. τὸ δὲ αἲ αἲ τόλμας διὰ μέσου ἀναπεφώνηται, καὶ οὕτως τὸ ἑξῆς ἵσταται.

V. 810. *ΠΑΛΑΙΣΜΑ ΜΕΛΕΑΣ.* τὸ παράπτωμα τῆς ἀγχόνης, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν παλαιστῶν, οἳ οἱονεὶ πνίγουσιν ἑαυτοὺς ἐν τῷ τραχήλῳ παλαίοντες. [4])

V. 811. *ΤΙΣ ΑΡΑ.* λείπει τὸ δαιμόνων· τίς ἄρα δαιμόνων ἀμαυροῖ, ἤτοι ἀφανῆ καθιστᾷ τὴν σὴν ζωήν.

V. 815. *ΚΗΛΙΣ ΑΦΡΑΣΤΟΣ.* ῥυπαρία μελαίνουσα, αἰσχύνη. Ἄφραστος δὲ ἀντὶ τοῦ ἀπροόρατος, ἀδόκητος σπίλος καὶ αἰσχύνη.

V. 816. *ΚΑΤΑΚΟΝΑ ΜΕΝ ΟΥΝ.* ἀντὶ τοῦ καταφορά. λείπει δὲ τὸ κατέλαβέ με. ὁ δὲ νοῦς· καταφορὰ ζωῆς ἀβιωτοποιὸς κατέλαβέ με. κακῶν δὲ, ὦ τάλας, πέλαγος εἰςορῶ. γράφεται δὲ καὶ τὸ κατακονῶ ῥῆμα, ἵν' ᾖ οὕτως· μαραίνει με ἡ δυςτυχία τοῦ βίου. γράφεται καὶ κατακονᾷ μὲν οὖν, ἀντὶ τοῦ καταναλίσκει. [5])

V. 819. *ΜΗΔ' ΕΚΠΕΡΑΣΑΙ ΚΥΜΑ.* ἀντὶ τοῦ ἐκκολυμβῆσαι, παρέρπειν, [6]) ἐπεὶ καὶ πέλαγος προείρηται. ἐνέμεινε δὲ τῇ μεταφορᾷ.

V. 822. *ΟΡΝΙΣ ΓΑΡ ΩΣ ΤΙΣ.* ὥςπερ ὄρνις κρατουμένη ὑπό τινος, ἀφανὴς γίνεται, οὕτω καὶ σὺ, ταχέως ἐν τῷ ᾅδῃ πηδήσασα.

4) Junt. Basil. Florr. 6. 15. *τῶν παλαιόντων, οἳ ὁ. πν. ἑ. ἐν τῷ τρ. παίζοντες.* Ultimum Barn. mutavit in *πιέζοντες.* Sed *παλαιστῶν* et *παλαίοντες* MS. Paris. ap. Valck. p. 252. 1. A. qui omittit *οἱονεί* et *ἑαυτούς.*

5) Valck. ad Hipp. p. 252. 2. B. ita emendat locum: *γράφ. δὲ καὶ τὸ κατακονᾷ, ὡς ῥῆμα.* Ita ultima *γράφεται καὶ κατ. μὲν οὖν ἀντὶ τοῦ κ.* vel e superioribus male repetita sunt, vel, quod potius videtur, praefigendum *ἄλλως,* ut hoc scholiou sit ex alio cod. excerptum.

6) *παρέρπειν* addit Flor. 6.

V. 825. *ΠΡΟΣΩΘΕΝ ΔΕ ΠΟΘΕΝ.* πόθεν συνέβη μοι αὕτη ἡ συμφορά; μὴ ἄρα ἕνεκεν τῶν πρόσθεν ἡμαρτημένων μοι, ἢ πρός τινος παλαιᾶς ὀργῆς τῶν δαιμόνων;

V. 826 sq. *ΑΜΠΛΑΚΙΑΙΣΙ ΤΩΝ ΠΑΡΟΙΘΕΝ.* ὅ ἐστιν, οὐ δι' ἐμὸν ἁμάρτημα τιμωροῦμαι, ἀλλὰ διὰ προγονικόν. [7] Ἄλλως. μὴ διὰ τὰς ἁμαρτίας τῶν προτέρων μου, ἤτοι ἀρχαίων, προγόνων, ἀναλαμβάνω τοιαύτην δυςτυχίαν παρὰ θεῶν;

V. 828. *ΟΥ ΣΟΙ ΤΑΔ' ΩΝΑΞ.* καὶ ἐν τῇ Ἀλκήστιδι, (v. 431.) οὐ γάρ τοι πρῶτος, οὐδὲ λοίσθιος βροτῶν γυναικὸς ἐσθλῆς ἤμπλακες. [8]

V. 834 sqq. *ΤΙΝΟΣ ΚΑΤΩ.* λείπει ἡ παρά, παρὰ τίνος ἀκούσω καὶ μαθήσομαι τὸ συμβάν σοι αἴτιον, ὅθεν ἀπώλου, τίς ἂν εἴποι τὸ γενόμενον; ἢ ὄντως τὸ δῶμα μάτην ἔχει θεραπόντων ὄχλον;

V. 840. *ΟΥ ΤΛΗΤΟΝ ΟΥΔΕ ΡΗΤΟΝ.* ὃ οὔτε σιωπᾷν δύναμαι, (μέγα γάρ ἐστιν,) οὔτε λέγειν. αἰσχύνην γάρ μοι φέρει [9] τὸ παράδοξον τοῦ θανάτου.

V. 842. Τὸ δὲ [10] ἔλιπες ἔλιπες, ὦ φίλη, ἀντὶ τοῦ ἀπέθανες, ἔλιπες τὸ ζῆν.

V. 845. *ΝΥΚΤΟΣ ΑΣΤΕΡΩΠΟΣ.* καὶ ἡ διὰ νυκτὸς λαμπρὰ σελήνη, ἡ μετὰ ἀστέρων φαινομένη σελήνη, [1]

7) Legebatur οὐδ' ἐμὸν ἁμ. τιμ. ἀλλὰ λείπει πορνικόν. οὐ δι' ἐμὸν et ἀλλὰ διὰ scripsi e Florr. 6. 15. προγονικὸν est ex em. Valck. p. 255. 2. B.

8) ἤμπλακες Florr. 6. 15. pro ἥμαρτες, ut citatur infra ad v. 869. Leg. ἤμπλακες, ἤγουν ἥμαρτες.

9) Junt. Bas. φέρειν. Correxit Barn. Supra οὔτε λέγειν est in Junt. pro quo Basil. οὔ σε λ.

10) δὲ addunt Florr. 6. 15. in quibus, ut in editis, hoc scholion scriptum est post sch. ad v. 845.

1) ἡ μετὰ ἀ. φ. σελ. e Florr. 6. 15. accesserunt. Mox Junt. Bas. ἐκείνας γὰρ κρ. Emendavit Barn.

ὡς πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ ἡλίου. ἐκεῖνος γὰρ κρύπτει πάντων τῶν ἀστέρων τὸ φῶς.

V. 846. *Καὶ τὸ ΙΩ ΤΑΛΑΣ* ἀντὶ τοῦ τάλαινα. καὶ γὰρ ταῦτα τοῦ χοροῦ φασιν εἶναι. [2]

V. 849. *ΤΟΔ' ΕΠΙ ΤΩιΔΕ.* διὰ τί γὰρ κακῶς ἀπήγξω, περὶ οὗ φοβοῦμαι, μὴ καὶ ἕτερόν τι πάθω κακόν.

V. 854. *ΕΓΡΑΨΕΝ Η ΔΥΣΤ.* μᾶλλον ἔγραψε παρακλήσεις, ἵνα μὴ ἄλλην μνηστεύσωμαι, ἢ διὰ τὰ τέκνα.

V. 855. *ΘΑΡΣΕΙ ΤΑΛΑΙΝΑ.* γελοῖον πρὸς νεκρὸν τὸ θάρσει, συγγνωστέος δὲ διὰ τὴν παρακειμένην συμφοράν. [3] σφενδόνην λέγει τὴν δέσιν, τὸν δεσμὸν, τύπον δὲ τὴν ἐπικειμένην σφραγίδα τῷ δεσμῷ. προςσαίνουσί με δὲ ἀντὶ τοῦ ἡδύνουσι, προτρέπονται, κολακεύουσι. αὐτῆς γάρ εἰσι.

V. 859. *ΦΕΡ' ΕΞΕΛ.* φέρε δὴ οὖν ἀποκόψω τὸν δεσμὸν τῆς σφραγίδος τοῦ δακτυλίου, καὶ τὰς περιπλοκὰς ἀναλύσας, ἴδω τί βούλεται σημᾶναι ἡ δέλτος.

V. 861. *ΦΕΥ ΦΕΥ.* κατὰ διαδοχὴν νέα κακὰ ὁ θεὸς ἐπειςφέρει τούτοις τοῖς τόποις.

V. 863. *ΑΒΙΩΤΟΣ ΒΙΟΥ ΤΥΧΑ.* τύχη [4] ἀβιωτοποιὸς τῆς ζωῆς ἀντὶ τοῦ ἡ τύχη τοῦ βίου πρὸς τὸ συμβὰν ἀβίωτός ἐστι. πρὸς τὸ κρανθὲν γὰρ νῦν ἀντὶ τοῦ πρὸς τὸ συμβάν.

V. 865. *ΟΛΟΜΕΝΟΥΣ ΓΑΡ.* τὸ ἑξῆς· ὀλομένους δόμους τῶν ἐμῶν δεσποτῶν οὐκ ἔτ' ὄντας λέγω. Τὸ δὲ φεῦ φεῦ διὰ μέσου.

V. 868. *ΠΡΟΣ ΓΑΡ ΤΙΝΟΣ.* ἡ πρὸς ἀντὶ τοῦ ἀπὸ, ἵν' ᾖ οὕτως, ἀπό τινος τύχης.

V. 877. *ΚΑΚΩΝ ΑΡΧΗΓΟΝ.* ἀντὶ τοῦ κακοῦ λόγου ἀρχὴν λέγεις. τὸ ἑξῆς· τόδε μὲν δυςεκπέρατον ὀλοὸν

2) φασὶν εἶναι Florr. pro φασί.

3) Florr. 6. 15. διὰ τὴν περικειμένην συμφ. Paulo post ex iisdem dedi σφρ. τῷ δεσμῷ pro τῶν δεσμῶν. Tum iidem ἡδύνουσί με.

4) Florr. 6. 15. θάνατος τύχη ἀβ.

κακὸν οὐκ ἔτι σιωπήσω. στόματος δὲ πύλαις περιφραστικῶς ἐν τῷ στόματι. ὅμοιον δὲ τοῦτο τῷ Ὁμηρικῷ ἕρκος ὀδόντων. Δυςεκπέρατον δὲ δυςαπάλλακτον, 5) δυςεπίληπτον.

V. 881. *ΖΗΝΟΣ ΟΜΜ' ΑΤΙΜΑΣΑΣ*, ἀντὶ τοῦ πρῶτον Δία ὑβρίσας.

V. 884. *ΑΛΛ' Ω ΠΑΤΕΡ ΠΟΣΕΙΔΟΝ*, μιᾷ τούτων τῶν καταρῶν κατέργασαι τὸν ἐμὸν παῖδα. ποίων δέ; ἃς ἐμοὶ ὑπέσχου, τὸ ἀνελθεῖν ἐξ ᾅδου, τὸ ἀποστρέψαι ἀπὸ τοῦ λαβυρίνθου, τὸ πεμφθῆναι τῷ υἱῷ αὐτοῦ θάνατον.

V. 889. *ΓΝΩΣΗι ΓΑΡ ΑΥΘΙΣ.* ἔχεις 6) γὰρ γνῶναι, ὅτι ἥμαρτες. καὶ ἐν Ἀλκήστιδι, οὐ γὰρ πρῶτος οὐδὲ λοίσθιος βροτῶν γυναικὸς ἐσθλῆς ἤμπλακες.

V. 890. *ΚΑΙ ΠΡΟΣ Γ' ΕΞΕΛΩ.* αὖθις ἐπαναλαβὼν, ἀντὶ τοῦ οὐδαμῶς· ἀλλὰ πρὸς τούτοις καὶ 7) ἐκβαλῶ αὐτὸν ἐκ ταύτης τῆς γῆς.

V. 891. *ΔΥΟΙΝ ΔΕ ΜΟΙΡΑΙΝ.* θατέρᾳ μιᾷ τῶν δύο μοιρῶν πληγήσεται. 8)

V. 905. *ΟΥΠΩ ΧΡΟΝΟΝ.* πρὸ πολλοῦ χρόνου, ἀλλ' ἔναγχος· ἀντὶ τοῦ ἣν ἀρτίως κατέλιπον τὸ φῶς ὁρῶσαν, ἄρτι ἀπέθανεν.

V. 908. *ΣΙΩΠΗΣ ΔΕ ΟΥΔΕΝ ΕΡΓΟΝ.* τὸ τέλειον οὕτως· ἐν τοῖς κακοῖς οὐδεὶς ὀφείλει σιγᾷν· οὐδὲν ὄφελος, φησὶν, οὐδὲ κέρδος ἐν τοῖς κακοῖς ἡ σιωπή.

V. 909. *Η ΓΑΡ ΠΟΘΟΥΣΑ.* ἡ γὰρ καρδία ἐπιζη-

5) Junt. Basil. δυςαπέλλακτον. Barn. δυςεπάλλακτον. In promtu erat scribere δυςαπάλλακτον, quod tamen primus Heath. vidit.

6) Sic recte Heath. pro ἔχει.

7) καί additum in Florr. 6. 15.

8) His Barn. addidit: θατέρᾳ) τῇ ἑτέρᾳ. Λέγεται καὶ θάτερος, ἀντὶ τοῦ ὁ ἄτερος· καὶ ἅτερος, ὁ ἕτερος, Δωριστί· καὶ μακρύνεται ἡ προτέρα. Ἐκ τῶν Εὐσταθίου εἰς Ὅμηρον παρεκβολῶν.

τοῦσα πάντα ἀκούειν δαπανᾶται. λίχνος δὲ ἤτοι ἐπιθυμητικὴ, περίεργος.

V. 912. *ΚΡΥΠΤΕΙΝ ΔΙΚΑΙΟΝ.* οὐ γὰρ ὀφείλεις κρύπτειν τὰς σὰς δυςτυχίας τοὺς φίλους σου, τουτέστι τὰ τέκνα σου. 9)

V. 913. *Ω ΠΟΛΛ' ΑΜΑΡΤΑΝΟΝΤΕΣ.* ὦ ἄνθρωποι πολλὰ ἐπιστάμενοι καὶ διδάσκοντες τοὺς ἀνθρώπους, πλὴν τούτου, τοῦ διδάσκειν συνετοὺς τοὺς ἀξυνέτους. 10) περιτταὶ οὖν, φησὶν, αἱ παραινέσεις καὶ συμβουλίαι τῶν ποιητῶν, οὐχὶ τὰ δέοντα φρονεῖν διδάσκουσαι τοὺς ἀνθρώπους αὗται. λέγομεν δὲ, ὅτι τῇ προςθήκῃ τὴν ἀπορίαν ἔλυσεν, εἰπὼν οἷσιν οὐκ ἔνεστι νοῦς· εἰς γὰρ νοῦν ἔχοντα ἄνδρα καταβαλλομένη παραίνεσις καρπὸν φέρει, εἰς δὲ ἄνουν μάτην ἐκρίπτεται.

V. 918. *ΔΕΙΝΟΝ ΣΟΦΙΣΤΗΝ.* λογιστὴν, ἐξεταστὴν, διδάσκαλον. ὁ νοῦς τοιοῦτος· ἀληθῶς καλὸν διδάσκαλον εἶπας, τὸν δυνάμενον διδάξαι φρονεῖν τοὺς μὴ φρονοῦντας.

V. 921. *ΔΕΔΟΙΚΑ ΜΗ ΣΟΥ.* φοβοῦμαι, μὴ ἐν τοῖς κακοῖς ὑπερβάλλουσά σου ἡ γλῶσσα ἄνουν καὶ παράφρονα ποιήσειε.

V. 924. *ΟΣΤΙΣ Τ' ΑΛΗΘΗΣ.* ἐπὶ μὲν τῶν ἄλλων πραγμάτων εὑρίσκομεν διάκρισιν, εἴτε καλόν ἐστιν, εἴτε κακὸν, ὥςπερ ἐπὶ τοῦ χρυσοῦ. δοκιμαζόμενος γὰρ φαίνεται, εἰ καλός ἐστιν ἢ κακός. ἐπὶ δὲ τοῦ ἀνθρώπου 1) οὐχ εὑρίσκομεν. ἐχρῆν οὖν καὶ τοὺς ἀνθρώπους δύο φωνὰς ἔχειν, δικαίαν τε καὶ ἄδικον, ἵνα, ἐὰν ἡ ἄδικος φωνὴ ἠθέλησε ψεύσασθαι, ἠλέγχετο ὑπὸ τῆς δικαίας, ἵνα μηδεὶς ἀπατηθῇ.

9) τουτέστι τὰ τέκνα σου add. e Florr. 6. 15.

10) In Junt. et Basil. post ἀξυνέτους sequitur φρονεῖν διδάσκουσαι, e quibus Barn. retinuit φρονεῖν. Sed ea e sqq. temere huc retracta sunt. Sqq. περιτταὶ οὖν, φ. Barn. ab his separavit et ad v. 919. ἀναγκάσαι retulit. In iis legebatur διδασκ. τοῖς ἀνθρώποις et οἷσιν οὐκ ἔστι νοῦς.

1) Sic Florr. 6. 15. pro ἐπὶ δὲ τοὺς ἀνθρώπους.

V. 929. *ἈΛΛ᾿ Η ΤΙΣ ΕΙΣ ΣΟΝ ΟΥΣ.* μὴ ἄρα τίς με διέβαλεν εἰς τὸ σὸν οὖς ἀπὸ τῶν φίλων;

V. 931. *ΕΚ ΤΟΙ ΠΕΠΛΗΓΜΑΙ.* ξένους λόγους ἀκούων παρὰ σοῦ ἐκπλήσσομαι. οἱ γάρ σοὶ λόγοι οἱ ἐξεδροποιοὶ τῶν φρενῶν παρεξηλλαγμένοι τοῦ καθήκοντος παραπλῆγά με κατεργάζονται. Ἄλλως. ἔξεδροι οἱ ἐξεδροποιοὶ τῶν φρενῶν μου,[2]) ὥςτε μαινόμενοι, ἐξεστηκότες, ἄδικοι, παραλογιστικοὶ, μὴ καλῶς λεγόμενοι, ἀλλ᾿ ἔξω τῆς διανοίας ὄντες.

V. 934. *ΤΙ ΤΕΡΜΑ ΤΟΛΜΗΣ.* τί ἔσται τὸ τέλος τοῦ θράσους, τὸ θράσος δηλονότι.

V. 935. *ΕΙ ΓΑΡ ΚΑΤ᾿ ΑΝΔΡΟΣ.* εἰ γὰρ ἐπαρθήσεται ἑνὸς ἑκάστου ἀνδρὸς ὁ βίος, καὶ ὁ ἐπιγινόμενος [3]) χείρων ἔσται τοῦ πρὸ αὐτοῦ, ὀφείλομεν δεήσεις τοῖς θεοῖς ἀνενεγκεῖν, ἵνα ἄλλην γῆν τινα ἀπομερίσῃ, ἥτις τοὺς κακοὺς χωρήσει. ἐκ τούτου διαβάλλει τὸν τρόπον τοῦ Ἱππολύτου. Ἄλλως. Εἰ γὰρ κατὰ ζωὴν ἑκάστου ἀνδρὸς ἡ κακουργία αὐξάνεται, ἵνα ὁ μεταγενέστερος τοῦ προβεβηκότος πανουργότερός ἐστιν, ἐχρῆν τοὺς θεοὺς ἄλλην πόλιν κτίσαι εἰς τὸ χωρῆσαι τοὺς πανούργους. Ἄλλως. εἰσὶ φύσεις ζώων πρὸς ἑτέρας φύσεις ζώων [4]) ἐναντίως ἔχουσαι, οἷον ἡ τῶν λεόντων πρὸς τὴν τῶν ἀνθρώπων; ἡ τῶν λύκων πρὸς τὴν τῶν προβάτων. καὶ Ὅμηρος, (Il. χ΄, 262.) ὡς οὐκ ἔστι λέουσι καὶ ἀνδράσιν ὅρκια πιστὰ, οὐδὲ λύκοι τε καὶ ἄρνες ὁμόφρονες. καὶ τοῖς μὲν θηρίοις δέδοται πρὸς οἴκησιν ἡ ἐρημία, τοῖς δὲ ἀνθρώποις ἡ ἡμετέρα τῶν χωρίων. [5]) ὅταν, φησὶν, πρὸς ἄκρον κακίας προκόψῃ ἡ τῶν ἀνθρώπων φύσις, ἀπορήσουσιν οἱ θεοὶ, ποῖ

2) Legebatur ἐξεδροποιοὶ τῶν φρενῶν μου, ὥστε μαινόμενοι. Intermedia e Florr. 6. 15. addidi, sicut οἱ ante prius ἐξεδροποιοί. Iidem ab initio ἀκούων περὶ σοῦ.

3) Vulgo καὶ ἐπιγινόμενος. Florr. 6. 15. ὁ ἐπιγενόμενος. Iidem ἥτις τοὺς κακοὺς χωρίσει pro χωρήσει.

4) Sic Florr. 6. 15. pro πρὸς ἑτέραν φύσιν ζ.

5) Expectabam τὰ ἥμερα τῶν χωρίων. Statim post Florr. εἰς ἄκρον.

τοὺς πονηροὺς κατοικίσουσιν. εἰς τὰς ἐρημίας; [6]) ἀλλ᾿ ἐκεῖ θῆρες. εἰς τὰ ἡμέτερα χωρία; ἀλλ᾿ ἐκεῖ δίκαιοι ἄνθρωποι. λοιπὸν ἀνάγκη ἑτέρας δεῖσθαι γῆς, ἥτις τοὺς κακοὺς χωρήσει.

V. 940. *ΣΚΕΨΑΣΘΕ Δ᾿ ΕΙΣ ΤΟΝΔΕ.* ἀποβλέψατε, φησὶ, πρὸς τὸν ἐμὸν υἱὸν, ὅςτις ἠθέλησε μιᾶναι τὴν ἐμὴν κοίτην, καὶ ἐλέγχεται ὑπὸ τῆς ἀποθανούσης.

V. 945. *ΣΥ ΔΗ ΘΕΟΙΣΙ.* σὺ δὲ εἶ ὁ ὑπὲρ πάντας σοφὸς ὢν καὶ σώφρων, καὶ ἀκούων ἀμίαντος τῶν κακῶν. οὐδαμῶς ἐγὼ πείθομαι τοῖς σοῖς ψεύσμασι.

V. 950. *ΣΙΤΟΙΣ ΚΑΠΗΛΕΥΕ.* ἀντὶ τοῦ χλεύαζε, ἀποπλάνα τοὺς ἀνθρώπους, ὥςτε πορίζειν τροφάς· ἢ ἐν λόγοις ἐμπορεύου, καθάπερ οἱ λεγόμενοι λογέμποροι, καὶ μὴ κατὰ φύσιν φιλοσοφοῦντες, ἀλλ᾿ οἱ τοὺς λόγους καπηλεύοντες. καὶ τοῖς σιτίοις τοῖς δι᾿ ἀψύχου βορᾶς ἁπλῶς ἀντὶ τοῦ ἁγνεύετε,[7]) ὡς οἱ φιλόσοφοι μηδὲν κατὰ τῶν ἐσθιομένων ζώων ἢ ἑτέρων ἐσθίοντες, ἀλλὰ σῖτον μόνον, καὶ ἔχοντες τὸν Ὀρφέα βασιλέα, ὡς σώφρονα. ἐπεὶ γὰρ ἔνδοξος ἦν ὁ Πυθαγόρας, ἤδη καὶ πολλοὶ ἀψύχων ἀπείχοντο.[8]) ἀνάγει δὲ τοὺς χρόνους. περὶ αὐτοῦ γὰρ αἰνίξασθαι βού-

6) Vulgo εἰς τοὺς ἐρήμους. Flor. 6. εἰς τὰς ἐρήμας. Flor. 15. εἰς τὰς ἐρημίας. Paulo ante κατοικίσουσιν e coni. dedi pro κατοικήσουσιν. Ultima ἥτις τοὺς κακοὺς χωρήσει addidi e Florr. ubi iterum 6. χωρίσει.

7) Florr. 6. 15. δι᾿ ἀψύχου βορᾶς ἀπάταν ἀντὶ τοῦ ἁγνεύετε. unde legendum coniicio: — — δι᾿ ἀψ. βορᾶς ἀπάτα. Ὀρφέα τ᾿ ἄν. ἔ. βάκχευε, ἁπλῶς ἀντὶ τοῦ ἅγνευέ τε. Tum καὶ ἔχοντες ob proxime praecedentia pluralia scriptum esse videtur pro καὶ ἔχων. Verba καπηλεύειν, ἐμπορεύεσθαι, eodem fere, quo ἀπατᾶν, sensu usurpata illustravit Valck. Annot. in N. T. p. 409 sqq. ἀπάτα etiam pro gl. adscriptum est ad καπήλευε in Flor. 2. Pro κατὰ τῶν ἐσθ. ζ. Heath coni. καὶ τῶν ἐσθ. ζ. An: μηδὲν κατὰ τὸν Πυθαγόραν τῶν ἐ. ζ.

8) ἀψύχων. Imo ἐμψύχων. Vitium Junt. et Basil. ἀπέχοντο intactum reliquerunt Barn. Heath. Musgr. Supra ἐπεὶ γὰρ ἔνδοξος est e Florr. 6. 15. pro εὔδοξος.

λεται ὁ Εὐριπίδης. τοιοῦτος δέ ἐστιν, ἀεὶ τὰ ἡρωϊκὰ πρόσωπα εἰσάγων.

V. 951 sq. *ΒΑΚΧΕΥΕ.* μεγαλαύχει, τὰς μωρίας τῶν [9]) πολλῶν γραμμάτων ἐπιστάμενος. τὸ γὰρ ληφθῆναί σε σκαιὰν ἐποίησέ σου τὴν ἄσκησιν. *ΒΑΚΧΕΥΕ*, ἐνθουσία. Fl. 2.

V. 955. *ΤΕΘΝΗΚΕΝ ΗΔΕ.* εἰ δὲ νομίζεις, φησὶν, ἐκφυγεῖν ταύτης ἀποθανούσης, οὐδαμῶς ἔσται τοῦτο, ἐπεὶ ἔχεις εἰς ἔλεγχον τὰ γράμματα ταῦτα.[10])

V. 959. *ΜΙΣΕΙΝ ΣΕ ΦΗΣΕΙΣ ΤΗΝΔΕ.* ἀλλ' ἔχεις εἰπεῖν, ὅτι ἐμίσησεν ὡς νόθον ὄντα, ἐπειδὴ οἱ γνήσιοι πολέμιοι εἰσὶ τοῖς νόθοις;

V. 961. *ΚΑΚΗΝ ΑΡ' ΑΥΤΗΝ.* οἱ ἔμποροι τὰ μὲν παρέχουσι, τὰ δὲ λαμβάνουσι, καὶ τοῦτο ἐπ' ὠφελείᾳ ποιοῦσι. εἰ οὖν αὕτη τὴν ψυχὴν αὐτῆς ἔδωκεν, [1]) ἵνα σε μισητὸν τῷ πατρὶ καταστήσῃ, ἄφρων ἄρα καθέστηκε, τοιαύτην ὁδὸν ἐμπορευομένη. οἱ γὰρ ἔμποροι ἐπὶ κέρδει πραγματεύονται. θέλεις, φησὶν, εἰπεῖν, ὅτι ἐπραγματεύσατο, θέλουσά σε φονεῦσαι, διὰ τὸ τὰ τέκνα αὐτῆς κρατῆσαι τῆς πόλεως ταύτης. ἔμπορος δὲ διοικήτρια, προνοητικὴ, πραγματική.

V. 964 sqq. *ΟΙΔ' ΕΓΩ ΝΕΟΥΣ.* οἶδα ἐγὼ νεωτέρους, ὅτι, ὁπηνίκα αὐτοὺς ἡ Κύπρις ταράξῃ, [2]) μωρότεροι γίνονται τῶν γυναικῶν.

V. 967. *ΤΟ Δ' ΑΡΣΕΝ ΑΥΤΟΥΣ.* συγγνώμην αὐτοῖς παρέχει τὸ εἶναι ἀνδράσιν, ταῖς γυναιξὶ δὲ οὔ, ἢ τὸ καλεῖσθαι ἄρσενας, [3]) ἐπεὶ οὐκ αἰσχύνονται ἐρῶντες, ἢ τὸ θρασὺ καὶ ἀναιδές.

9) Haec accesserunt e Florr. 6. 15.

10) ταῦτα addunt Florr. 6. 15.

1) Florr. 6. 15. δέδωκεν, et mox ἵνα σε, ut iam Barn. dedit pro ἵνα με. In fine iidem πρακτική pro πραγματική.

2) ταράξῃ Flor. 6. pro ταράξει.

3) ἢ τὸ καλ. ἄρσενας Florr. 6. 15. pro ἢ καλ. ἄρχοντας. ἄρσενας leg. etiam Heath. vidit.

V. 968. *ΝΥΝ ΟΥΝ ΤΙ ΤΑΥΤΑ.* ἐναντιούμενος οὖν ἐγὼ νῦν τοῖς σοῖς λόγοις ταῦτα λέγω, ἔχειν καὶ σαφῆ μάρτυρα τὸν νεκρόν. [4])

V. 970. *ΕΞΕΡΡΕ ΓΑΙΑΣ.* φθείρου ἐκ ταύτης τῆς γῆς φυγὰς γεγονὼς, καὶ μήτε εἰς τὴν πόλιν ταύτην εἰσέλθῃς τὴν ὑπὸ Ἀθηνᾶς ᾠκοδομημένην. θεοδμήτους γὰρ τὰς θείως ᾠκοδομημένας· [5]) οὐ γὰρ ὑπὸ θεῶν ἐτειχίσθησαν.

V. 973. *ΕΙ ΓΑΡ ΠΑΘΩΝ ΓΕ.* εἰ μὴ τιμωρήσομαί σε, οὐδὲ ἃ πρὶν κατώρθωκα ἐμὰ νομισθήσεται, ἀλλὰ μάτην ἂν ἐπαινοίμην ἐπ' αὐτοῖς.

V. 974. *ΟΥ ΜΑΡΤΥΡΗΣΕΙ.* Ἰσθμοῖ Σίνις ἐγένετο, ὅστις εἶχε κράββατον ἀνὰ μέσον τῆς ὁδοῦ, καὶ κρατῶν τοὺς παριόντας προσεμέτρει τῷ κραββάτῳ· καὶ εἰ μὲν ἦν μακρὸς, ἀπέκοπτεν ἐκ τῶν ποδῶν αὐτοῦ, ἵνα ἐξισωθῇ τῷ κραββάτῳ *** [6]) τοῦτον ἐφόνευσεν ὁ Θησεὺς μόνος. λέγει οὖν, ὅτι, ἐὰν ὑπὸ σοῦ ἡττηθήσομαι, οὐ μὴ πιστεύσῃ ἐκεῖνος ὁ Ἴσθμιος, ὅτι αὐτὸν ἐφόνευσα. ἦν δὲ οὗτος ὁ Σίνις υἱὸς Πολυπήμονος [7]) περὶ τὸν Ἰσθμὸν ξενοκτονῶν, ὁ καὶ Πιτυοκάμπτης.

4) Sic, ut edidi, Florr. 6. 15. nisi quod σαφῆ dedi ex Heath. em. pro vulg. σοφὴν vel σοφὸν Florr. Vulgo deest λόγοις et scribitur μάρτυραν νεκρόν. Solus Barn. μάρτυρα ν.

5) θεοδμ. γὰρ τ. θ. ᾠκ. addunt Florr. 6. 15.

6) Florr. 6. 15. ἀπέκ. ἐκ τῶν π. αὐτοῦ διὰ τὸ ἰσῶσθαι αὐτὸν τῷ κραββάτῳ· εἰ δὲ κοντὸς ἦν, μετὰ σφύρας ἀπέκοπτε τοὺς πόδας αὐτοῦ, ἵνα ἐξισωθῇ τῷ κραββάτῳ. Sinin cum Procruste confundit Gramm. De Procruste Diod. Sic. IV, 59. οὗτος δὲ τοὺς παριόντας ὁδοιπόρους ἠνάγκαζεν ἐπί τινος κλίνης ἀναπίπτειν, καὶ τῶν μὲν μακροτέρων τὰ προέχοντα μέρη τοῦ σώματος ἀπέκοπτε, τῶν δὲ ἐλαττόνων τοὺς πόδας προέκρουεν, ἀφ' οὗπερ Προκρούστης ὠνομάσθη. Initio Florr. 6. 15. Ἴσθμιος et Σίνις, ut vulgo. Vid. Valck. ad h. l.

7) Legebatur Πήμονος. Πολυπήμονος filium Sinin vocat Apollod. III, 16, 2. Paus. I, 38. p. 92. λῃστὴν Πολυπήμονα ὄνομα, Προκρούστην δὲ ἐπίκλησιν, Θησεὺς ἀπέκτεινεν. At Ovid. Ibis v. 409. ut Sinis et Sciron et de Polypemone natus, i. e. Procrustes.

V. 976. *ΣΚΕΙΡΩΝΙΔΕΣ.* ὁ Σκείρων ἐν Μεγάροις ἦν, τύραννος ξένος, ὃν τῇ χελώνῃ ἔῤῥιψεν ὁ Θησεύς. Σκειρωνίδες δὲ πέτραι καλοῦνται ἀπὸ τοῦ Σκείρωνος, ὃς τὴν χελώνην ἔτρεφεν, [8]) οὗ μέμνηται Καλλίμαχος. οὗτος ἠνάγκαζε τοὺς παριόντας νίπτειν τοὺς πόδας, καὶ λακτιζομένους ὑπ᾽ αὐτοῦ βρῶμα ἐποίει γίνεσθαι χελώνης. Θησεὺς δὲ τοῦτον ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς ῥίψας εἰς τὴν θάλασσαν ἐποίησε βρωθῆναι ὑπὸ τῆς χελώνης.

V. 980. *ΠΑΤΕΡ, ΜΕΝΟΣ ΜΕΝ.* ὦ πάτερ, ἡ μὲν δύναμίς σου μεγάλη ἐστὶ, καὶ ἡ διάνοια τῶν σοφῶν φρενῶν· [9]) ἀλλ᾽ ὅμως, ἐάν τις ἐρευνήσειε τὸ πρᾶγμα τοῦτο, οὐ καλόν ἐστι. λέγει δὲ ταῦτα διὰ τὸ νοῆσαι ἐκεῖνον, ὅτι Φαίδρα αὐτοῦ ἠράσθη, καὶ οὐκ αὐτὸς ἐκείνης.

V. 981. *ΤΟ ΜΕΝΤΟΙ ΠΡΑΓΜΑ ΤΟΥΤΟ.* τὸ πρᾶγμα, ἐν ὅσῳ μέν σοι ἄδηλόν ἐστιν, ὦ πάτερ, δοκεῖ δικαίους ἔχειν κατ᾽ ἐμοῦ τοὺς λόγους· εἰ δέ τις αὐτὸ ἐξετάσαι, οὐκ ἔχει κατ᾽ ἐμοῦ δικαίαν τὴν μέμψιν. [10])

V. 985 sq. *ΕΓΩ Δ᾽ ΑΚΟΜΨΟΣ.* ἐγὼ δὲ ἐν τοῖς μωροῖς ἀνεπιτήδειός εἰμι, διὰ τὸ μὴ εἰδέναι αὐτοὺς, τί ἀκούουσι, ἐν δὲ τοῖς σοφοῖς λέξω, καὶ νικήσω. ἀναιδῶν γάρ ἐστιν [1]) ἐν ὄχλῳ δημηγορεῖν εἰς ἥλικας ἤτοι εἰς ὁμήλικας καὶ σοφούς.

V. 985. *ΕΧΕΙ ΔΕ ΚΑΙ ΜΟΙΡΑΝ ΤΟΔΕ.* ἀντὶ τοῦ ἔχει δὲ καὶ τοῦτο λόγον, ὅ ἐστιν οὐκ ἀλόγως τοῦτο εἶπον, ὅτι ἄκομψος μὲν εἰς λόγον εἰμὶ, εἰς ἥλικας δὲ σοφώτερος· καὶ τοὐναντίον, φησὶν, οἱ παρ᾽ ὄχλῳ φαῦλοι ἐν σοφοῖς [2]) μουσικώτεροι λέγειν.

8) Florr. 6. 15. *καλοῦνται καὶ ἀπὸ Σκ. τοῦ τὴν χελώνην τρέφοντος.* Iidem ad finem *ῥίψας*, quod iam Barn. dedit pro *ῥίψαι.*

9) Florr. 6. 15. *διάνοια τῶν σῶν φρ.* et addunt *ὦ* ante *πάτερ.*

10) Florr. 6. 15. *δοκεῖ δικαίως ἔ. κατ᾽ ἐ. τοὺς λόγους· εἰ δέ τις αὐτὸ ἐξετάσῃ* (*ἐξετάσει* 15.), *οὐ σχήσει κατ᾽ ἐμοῦ δ. τὴν μ.* Inde sumsi *τοὺς* ante *λόγους.*

1) Florr. 6. 15. *ἀναιδὲς γάρ ἐστιν.*

2) *ἐν σοφοῖς* Florr. 6. 15. pro *ἐκ σοφῶν.* tum *μουσικώτερον.* Ex iisdem ab initio addidi *ἀντὶ τοῦ.*

V. 989. *ΟΘΕΝ Μ᾽ ΥΠΗΛΘΕΣ.* ὅθεν κατέβαλες πρῶτα, ὡς διαφθερῶν [3]) ἄνθρωπον ἀπολογίαν οὐκ ἔχοντα. ὅθεν με, φησὶ, διαφθεῖραι ἔδοξας, ὡς ἀπολογίαν μὴ ἔχοντα πρὸς τὰ ἐγκληθέντα. Ἄλλως. Ὁρᾷς με, ὅτι οὐκ ἀναβλέπω πρὸς σὲ, καὶ ἀντιλέγω τοῖς ὑπὸ σοῦ εἰρημένοις. καὶ διανοῇ, ὅτι ἐγὼ αὐτὴν διέφθειρα. *ΥΠΗΛΘΕΣ*, ὑπέδραμες, παρελογίσω. Fl. 6.

V. 993. *ΕΠΙΣΤΑΜΑΙ ΓΑΡ.* ἀντὶ τοῦ φίλος εἰμὶ τῶν δικαίων ἀνθρώπων, μήτε ἀνταποδιδόναι κακὰ τοῖς χρωμένοις ἐν αὐτοῖς, ὅ ἐστι τοῖς μὴ ἀμυνομένοις τοὺς προαδικοῦντας. Ἄλλως. Ἐπίσταμαι δὲ κτᾶσθαι φίλους τοιούτους, τοὺς μὴ ἐπιχειροῦντας, μηδὲ ἐθέλοντας ἀδικεῖν.

V. 995. *ΑΛΛ᾽ ΟΙΣΙΝ ΑΙΔΩΣ.* ἀλλ᾽ ἐν οἷς πρόςεστιν ἡ αἰσχύνη, καὶ μὴ ὁμιλοῦσι κακὰ, μηδὲ ἀντὶ κακοῦ ἀποδιδοῦσι, μηδὲ συμπράττειν τοῖς αἰσχροῖς καὶ τοῖς ταῦτα βουλευομένοις.

V. 997. *ΟΥΚ ΕΓΓΕΛΑΣΤΗΣ.* οἷον οὐχ ἕνεκα τοῦ ἐπεγγελᾷν φίλος εἰμὶ, ἀλλ᾽ ἀρετῆς χάριν. Ἄλλως. καὶ οὐδὲ προςγελῶν [4]) τοῖς φίλοις μου, ἀλλὰ καὶ τοῖς πρὸς ἐμὲ οὖσι, καὶ τοῖς ἄποθέν μου οὖσιν ὁ αὐτός εἰμι, καὶ τὴν αὐτὴν διάθεσιν ἔχω πρὸς ἀμφοτέρους. Ἄλλως. Οὐκ ἐγώ εἰμι ἐγγελαστὴς, οἷον οὐκ ἐγγελῶ τοῖς περὶ τὰ τοιαῦτα ἔχουσιν, ἀλλὰ μόνον οὐ σύνειμι αὐτοῖς.

V. 999 sqq. *ΕΝΟΣ Δ᾽ ΑΘΙΚΤΟΣ.* ἑνὸς δὲ πράγματος εἰμὶ ἀμίαντος, ἐν ᾧ καὶ νομίζεις με ληφθῆναι. [5]) μέχρι γὰρ ταύτης τῆς ἡμέρας ἀμίαντος λέχους εἰμὶ, καὶ τοῦ λέχους οὐκ οἶδα πρᾶξιν. γραφῇ τε λεύσσων, καὶ

3) *διαφθερῶν* e coni. scripsi pro *διαφθερῶ.* Post Flor. 15. *ὅθεν με φ. διαφθαρῆναι ἔδοξας.*

4) Sic Flor. 6. pro *ὡς οὐδὲ προστελῶν*, ubi recte iam Barn. *προςγελῶν.*

5) Florr. 6. 15. *νομίζεις με μιανθῆναι*, tum *ἀμίαντον σῶμα ἔχω* pro *ἀμίαντος λέχ. εἰμί.* Verba *γραφῇ τε λεύσσων* a prioribus maiore distinctione separavi, ne addendum esset *πλήν*, et pro *ὁρῶ* scripsi *ὁρῶν.* Pro *οὕτως ἀμ. εἰμι* Florr. *οὕτως ὢν ἀμίαντος.*

ἐν τοῖς ἀναγνώσμασιν ὁρῶν· καὶ ὅμως οὐδὲ ἐκεῖνο κατασκοπῶ καλῶς· οὕτως ἀμίαντός εἰμι.

V. 1008. *ΕΓΚΛΗΡΟΝ ΕΥΝΗΝ.* πρὸς τοῖς οἴκοις λαβὼν, καὶ τὴν εὔπορόν σου κοίτην. Ἄλλως. Μονοκληρονόμον εἰ προςεδόκησα πατρὸς γυναῖκα λαμβάνειν.

V. 1009. *ΜΑΤΑΙΟΣ ΑΡ' ΗΝ.* οὐδαμοῦ, φησὶ, συνέσεως ἤμην ἐγὼ τοιαῦτα ἐννοούμενος. ἀλλ' ὡς τυραννεῖν; οὐδαμῶς σώφρων ἐπιθυμεῖ βασιλεύειν, εἰ μὴ ἐκστῇ τῶν φρενῶν. τὸ δὲ ἑξῆς, εἰ μὴ τὰς φρένας διέφθειρε τῶν θνητῶν ἡ μοναρχία, οἷς ἁνδάνει ἡ μοναρχία. 6) ἀπὸ κοινοῦ δὲ ληπτέον τὸ μοναρχία.

V. 1013. *ΕΓΩ Δ' ΑΓΩΝΑΣ ΜΕΝ.* ἐγὼ πρῶτος θέλω εἶναι ἐν 7) τῇ κυνηγεσίᾳ, καὶ ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ, ἐν δὲ τῇ πόλει δεύτερος.

V. 1016. *ΠΡΑΣΣΕΙΝ ΤΕ ΓΑΡ* εὖ. ὁ γὰρ ἐν ἀγῶσι τοιοῦτος ὢν καλῶς πράττει, καὶ ἀκίνδυνός ἐστιν. ὁ δὲ πόλεως πρῶτος ὢν, κίνδυνον ἔχει. οἱ γὰρ βασιλεύοντες ἐν κινδύνοις διάγουσιν.

V. 1019. *ΕΙ ΜΕΝ ΓΑΡ ΗΝ ΜΟΙ.* εἰ γὰρ, φησὶ, καὶ ἕτερος ἦν, τὰ αὐτά μοι ἔλεγε καὶ ἐμαρτύρει, (τοῦτο γὰρ δηλοῖ τὸ οἷός εἰμ' ἐγὼ) οἷα ἐγὼ, 8) καὶ ἦν ὁ ἀγὼν ζώσης αὐτῆς. Ἄλλως. παρῆν μοι μάρτυς δίκαιος, οἷός εἰμὶ ἐγὼ, ὅ ἐστιν, εἰ εὐπόρησα μάρτυρος ἀληθοῦς, ὁμοίου τοῖς ἡμετέροις τρόποις.

V. 1024. *ΜΗΔ' ΑΝ ΘΕΛΗΣΑΙ*, μηδὲ εἰς ἔννοιαν ἐλθεῖν ποτὲ τοῦ μιγῆναι τῇ σῇ κοίτῃ, οὐχ ὅτι λέγεις με καὶ φθεῖραι αὐτήν.

V. 1025. *Η Τ' ΑΡ' ΟΛΟΙΜΗΝ.* διαζευκτικὸς ὁ ἤ, ἢ ὀλοίμην, εἰ κακῶς φανήσομαι.

6) οἷς ἁ. ἡ μον. addita e Florr. 6. 15. qui etiam διέφθορε pro διέφθειρε.

7) ἐν addidi e Florr. 6. 15.

8) οἷα ἐγὼ addunt Florr. 6. 15. e quibus etiam paulo post scripsi εἰ παρῆν μοι pro εἴπερ ἦν μοι.

V. 1029. *ΕΙ Δ' ΗΔΕ ΔΕΙΜΑΙΝ.* εἰ δὲ ἑαυτὴν ἐφόνευσε, φοβουμένη, ἵνα μὴ κακὴν δόξαν λάβῃ διὰ τὸ ἐρασθῆναι τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς, οὐκ οἶδα. Fl. 6. 15.

V. 1031. *ΕΣΩΦΡΟΝΗΣΕΝ.* δυνατὸν ἐν ἐρωτήσει, ἵν' ᾖ οὕτως· ἡ Φαίδρα, ὡς σὺ φὴς, ἐσωφρόνησεν, καίτοι μὴ φύσει ὑπάρχουσα τοιαύτη, ἐγὼ δὲ ὁ ἔχων οὐκ ἐσωφρόνησα, ἀλλ' ἐβουλήθην αὐτῇ μιγῆναι αὐτῆς μὴ βουλομένης;

V. 1032. *ΗΜΕΙΣ Δ' ΕΧΟΝΤΕΣ.* ἡμεῖς δὲ σιωπήσαντες οὐ καλῶς ἐποιήσαμεν. τὸ γὰρ ἔχοντες ἀντὶ τοῦ σιωπήσαντες, ἢ τὴν σωφροσύνην φυλάξαντες.

V. 1033. *ΑΡΚΟΥΣΑΝ ΕΙΠΑΣ.* ἀπολογίαν ἀρκοῦσαν εἶπας τοῦ μὴ φονεῦσαι τὴν Φαίδραν.

V. 1035. *ΕΠΩιΔΟΣ.* ἀντὶ τοῦ ἀπατεὼν, φαρμάκων ἔμπειρος. εὐοργησίᾳ 9) δὲ πραότητι, βαθύτητι. οὕτως Ἀττικῶς. τινὲς δὲ εὐηθείᾳ, ἀντὶ τοῦ εὐήθης εἶναι ὑποκρινόμενος.

V. 1038. *ΚΑΙ ΣΟΥ ΓΕ ΚΑΡΤΑ.* θαυμάζω σε, ὦ πάτερ, εἰ ταῦτα καρτερεῖς. εἰ γὰρ ἐγὼ πατὴρ ἤμην σὸς, οὐδαμῶς ἐφυγάδευον, ἀλλ' ἐφόνευον ἄν σε, εἰ ὑπελάμβανον τὴν γυναῖκά μου διαφθείροντα.

V. 1044. *ΤΑΧΥΣ ΓΑΡ ΑιΔΗΣ ΡΑιΣΤΟΣ*, ἀντὶ τοῦ ἥδιστος. ταχὺς δὲ ἀντὶ τοῦ ὀξύς. οἱ γὰρ ἄδικοι ταχὺ τὸν θάνατον λαμβάνοντες χαίρουσι, διὰ τὸ μὴ κρίνεσθαι αὐτοὺς πολλάκις.

V. 1048. *ΟΥΔΕ ΜΗΝΥΤΗΝ ΧΡΟΝΟΝ.* οὐδὲ περιμένεις ὀλίγον χρόνον, ἵνα μάθῃς τὸ ἀσφαλὲς, ἀλλ' οὕτως με διώκεις;

V. 1054. *Η ΔΕΛΤΟΣ ΗΔΕ.* αὕτη ἡ δέλτος οὐκ ἔστιν ἀπὸ μαντείας κατεσκευασμένη, ἀλλὰ κατηγορεῖ σου· ἥνπερ ἐγὼ δέχομαι, καὶ ταύτῃ πιστεύω. τοὺς δὲ μάντεις πολλάκις ἐγὼ χαίρειν λέγω, ἀντὶ τοῦ οἰμώζειν. οὐ παρὰ μάντεως, φησὶ, μαθοῦσα, ἀλλ' αὐτὴ παθοῦσα, καὶ πλέον

9) εὐοργησίᾳ. Sic Florr. 6. 15. pro εὐορκησίᾳ. Iidem antea ἔμπορος pro ἔμπειρος et paulo post εὐηθείᾳ pro εὐηθίαν.

ἄλλων εἰδυῖα. κλῆρος δέ ἐστι τὸ σημεῖον τὸ διδόμενον τοῖς μαντευομένοις, ἀφ᾽ ὧν οἱ μάντεις ὁρμώμενοι προφητεύουσι περὶ τῶν μελλόντων. [10]) οἱ δὲ τῶν μάντεων ὄρνισι προςέχουσιν, οἱ δὲ κλήροις. κλῆρον οὖν τὴν μαντείαν. εἰσὶ γάρ τινες κλήρῳ μαντευόμενοι, ὅ ἐστι λαχμοῖς.

V. 1059. *ΟΥ ΔΗΤΑ ΠΑΝΤΩΣ.* οὐ δῆτα πάντως[1]) ὑφὲν ἀναγνωστέον. καὶ περιττεύει ἡ μία ἄρνησις. *ΟΥ ΔΗΤΑ.* ἀντὶ τοῦ οὐδαμῶς λύσω τὸν ὅρκον, ἐγχωρεῖ μὴ πεῖσαί με, καὶ μάτην λύσω τὸν ὅρκον, ὃν ὤμοσα τῇ τροφῷ μηδὲν εἰπεῖν. Ἄλλως. Πολλάκις, φησὶν, ἂν εἴπω, οὐ πείθω τι, καὶ τοὺς ὅρκους παραβαίνω.

V. 1062. *ΟΥΚ ΕΙ ΠΑΤΡΩιΑΣ.* τὸ εἶμι τὸ πορεύομαι, καὶ τὸ εἰμὶ τὸ ὑπάρχω ἐν τῇ συνηθείᾳ κατὰ τὸ δεύτερον πρόσωπον ἀποβολὴν πάσχουσι τοῦ σ παραλόγως. [2]) φασὶ γὰρ ποῖ ἄπει, καὶ ποῦ εἶ.

V. 1063. *ΤΙΝΟΣ ΞΕΝΩΝ.* τίνος τῶν ξένων εἰς τοὺς οἴκους πορεύσομαι; διὰ τοιαύτην αἰτίαν φυγόντα τίς με ἐν οἴκῳ εἰςδέξεται;

V. 1065. *ΟΣΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΛΥΜΕΩΝΑΣ.* ὅςτις ἥδεται [3]) κομίζων τοὺς ξένους λυμεῶνας τῶν γυναικῶν, καὶ ξυνεργάτας τῶν κακῶν.

V. 1071. *Ω ΔΩΜΑΤ᾽, ΕΙΘΕ.* ὦ οἰκήματα,[4]) εἴθε φωνὴν ἀφίετε, καὶ ἐμαρτυρήσατέ μοι, εἰ τοιοῦτος ἀνὴρ γέγονα.

10) Florr. 6. 15. προφητεύονται περὶ τῶν μ. hoc recepi pro περὶ τινὸς μελλόντων. Mox Junt. Basil. τῶν δὲ τῶν μάντεων. Barn. Musgr. οἱ δὲ τῶν μ. quod etiam in Florr. esse videtur, quum ex iis nihil diversitatis ad ed. Musgr. enotatum sit ab eo, qui vel φυλάξαντες in Florr. legi pro συλάξαντες ed. Musgr. v. 1048. monendum duxerit.

1) Junt. Bas. οὐ δῆτα πάντων. Mox leg. puto οὐ δῆτα ἀντὶ τοῦ οὐδαμῶς. εἰ λύσω τὸν ὅ.

2) Sic optime Florr. 6. 15., ut iam emend. Heath, pro περὶ λόγους.

3) ἥδεται est a Barn. pro ᾔδει Junt. Basil.

4) ὦ οἰκήματα praefigunt Florr. 6. 15.

V. 1073. *ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΦΩΝΟΥΣ.* γράφεται καὶ σοφῶς, ἵν᾽ ᾖ σοφιστικῶς καὶ τεχνικῶς. εἰς τὸ φεύγεις ὑποστικτέον. τὸ δὲ λοιπὸν κατὰ ἀπόφασιν, εἰς τοὺς ἀφώνους μάρτυρας φεύγεις, ὅ ἐστι ἀφώνους μάρτυρας ἐπικαλεῖς. [5]) τὸ δὲ κατὰ Φαίδραν πρᾶγμα μὴ φθεγγόμενον σαφῶς μηνύει τὸ κακόν.

V. 1076. *ΕΙΘ᾽ ΗΝ ΕΜΑΥΤΟΝ.* εἴθε δυνατὸν ἦν ἐμαυτὸν ἄλλον γενόμενον προςβλέψαι δακρύοντα καὶ κατιδεῖν, ἐν ὁποίοις κακοῖς εἰμι. τοῦτο δὲ λέγει διὰ τὸ μὴ τὸν Θησέα προςβλέποντα αὐτὸν οἰκτείρειν.

V. 1078. *ΠΟΛΛΩι ΓΕ ΜΑΛΛΟΝ.* σαυτὸν ἐμελέτησας μᾶλλον σέβειν ὑπὲρ τοὺς τεκόντας, ἢ καλῶς ποιεῖν, ὢν δίκαιος, ὡς αὐτὸς λέγεις· μᾶλλον σεαυτὸν ἤσκησας σέβειν.

V. 1082. *ΟΥΧ ΕΛΞΕΤ᾽ ΑΥΤΟΝ.* οὐ διώκετε αὐτὸν ἐκ ταύτης τῆς γῆς, οὐκ ἐκ πολλοῦ χρόνου εἶπον ὑμῖν.

V. 1083. *ΠΑΛΑΙ ΞΕΝΟΥΣΘΑΙ.* ἐπὶ ξένης γῆς διατρίβειν, ξένος ἀντὶ πολίτου γίνεσθαι. ἔστι δὲ Ἀττικόν.

V. 1084. *ΚΛΑΙΩΝ ΤΙΣ.* οὐχ ὡς ἀντιτείνων[6]) λέγει, ἀλλ᾽ ὡς ἐξ ἐλευθέρας χειρὸς ὠθεῖσθαι βουλόμενος· ὄντως ἐάν μέ τις διώξῃ ἐκ δούλων, κλαίων ἀναχωρήσει· ἐὰν δὲ θέλῃς σὺ, δίωξόν με ἐκ τῆς γῆς ταύτης.

V. 1091. *ΦΕΥΞΟΥΜΕΣΘΑ ΔΕ.* εἰς Ἀττικὴν φησὶ φεύγειν, ὅτι ὑπὸ μίαν βασιλείαν ἦσαν Ἀττική τε καὶ Τροιζήν. καὶ ἑτέραν λέγων ἑκατέραν ὠνόμασεν. καὶ Ἐρεχθέως δὲ γῆν [7]) τὸ αὐτὸ λέγει. Ἐρεχθεὺς γὰρ ἐβασίλευσεν εἰς

5) Junt. Basil. εἰς τοὺς ἀφ. μάρτ. ἐπικαλεῖ. Florr. 6. 15. εἰς τοὺς ἀφωνουμάρτυρας, ὅ ἐστι ἀφώνους μ. ἐπικαλεῖ. Addidi φεύγεις, et scripsi ἐπικαλεῖς. Grammat. forma Attica vix usus est.

6) ἀντιτείνων pro ἀντειπεῖν et ἐλευθέρας pro ἐλευθερίας Florr. 6. 15.

7) Sic Florr. 6. 15. pro καὶ Ἐρεχθεὺς δὲ τὸ αὐτὸ λέγει. Felici coniectura hoc assecutus erat Barn. scribens γαῖ᾽ Ἐρεχθέως δὲ τὸ αὐτὸ λέγει. Ab initio φησί scripsi pro φασί. Paulo post ἐννεᾶσθαι, ut in Junt. Basil. Barn. scribitur, non magis genuinum

τὰς Ἀθήνας. ἐγκαθηβᾷν δὲ ἐννεᾶσθαι, ἥβητὰς τρέφειν, διὰ τὸ ἔχειν τόπους πρὸς τὸ ἡβάσαι ἐπιτηδείους, ὅθεν καὶ ἡβητήρια τὰ γυμνάσια.

V. 1100. *Η ΜΕΓΑ ΜΟΙ ΤΑ ΘΕΩΝ.* γυναῖκες μέν εἰσιν αἱ τοῦ χοροῦ, μεταφέρει δὲ τὸ πρόσωπον ἐφ' ἑαυτοῦ ὁ ποιητὴς, καταλιπὼν τὰ χορικὰ πρόσωπα· μετοχαῖς γὰρ ἀρσενικαῖς κέχρηται. τὸ δέ μοι ἀντὶ τοῦ μου, ὡς τὸ μητέρι μοι μνηστῆρες. (Od. β', 50.) τὸ δὲ ἑξῆς· ὄντως μου τὰς λύπας μεγάλως ἀφανεῖς [8]) καθίστησι τὰ περὶ θεῶν μελεδήματα, ὅταν εἰς φρένας ἔλθῃ. ὁρῶν δὲ ὁ χορὸς εὐσεβῆ μὲν ὄντα τὸν Ἱππόλυτον, κακῶς δὲ πράττοντα παρὰ τὸ δίκαιον, θαυμάζει τοῦ βίου τὸ ἀνώμαλον, καὶ ταράττεσθαι φησὶ τὴν διάνοιαν, ὑπονοῶν μὲν τὸ θεῖον προνοεῖσθαι τῶν ἀνθρωπίνων, [9]) ὁρῶν δὲ θείας προνοίας μὴ μετέχοντα τῶν ἀνθρώπων τὰ πράγματα, ἐκ τοῦ τοὺς μὲν ἀδίκους εὖ πράττειν, τοὺς δὲ δικαίους παρὰ τὴν ἀξίαν πράττειν κακῶς. [10]) ὁ δὲ νοῦς, ὅταν, φησὶ, θεοὺς λογίσωμαι, πάσης λύπης ἀπαλλάσσομαι, ἐνθυμούμενος ὅτι ἀδεκάστως τὰ πράγματα κρίνουσι, τὰ πρὸς ἀξίαν ἑκάστῳ παρέχοντες. καὶ δοκῶν κατὰ τοῦτο συνετὸς εἶναι, ἄφρων ἐλέγχομαι, ὁρῶν τοῦ βίου τὴν σύγχυσιν. σύνεσιν γάρ τινα ἐν ταῖς ἐλπίσιν ἔχων ἐλαττοῦμαι καὶ ἀπολείπομαι, βλέπων ἔν τε ταῖς τύχαις τῶν ἀνθρώπων καὶ ἐν τοῖς ἔργοις, τουτέστιν ὁπηνίκα αὐτὰ ἀνθρώπινα ἐννοήσω, ἐλαττοῦμαι, καὶ οὐ μέγα φρονῶ.

V. 1102. *ΞΥΝΕΣΙΝ.* σοφίαν δέ τινα ἐν τῇ διανοίᾳ ἔχων, ὡς πρόνοιαν θεῶν λογιζόμενος, ἐκπίπτω ταύτης, ἔν τε ταῖς τύχαις τῶν θνητῶν καὶ ἐν ἔργμασι λεύσσων. *ΕΛΠΙΔΙ ΚΕΥΘΩΝ.* ἐν ἐλπίδι δὲ, φησὶ, τιθέμενος τὰ πράγματα, ἀπολείπομαι τῆς ἐλπίδος· οὐ γὰρ ἀποβαίνει καθὼς ἐλπίζω. Fl. 6.

puto, quam ἐννεάσθαι Musgr. Tandem ἡβᾶναι Junt. Basil. ἡβᾶσαι Barn. Musgr.

8) ἀφανεῖς. Sic Florr. 6. 15. pro ἀφανῶς. Iidem paulo post Barn. emendationem, ὁρῶν δὲ ὁ χορός pro ὁρῶν δὲ, ὁρῶν confirmant.

9) τῶν ἀνθρωπίνων pro τῶν ἀνθρώπων iidem Florr.

10) Florr. 6. 15. πάσχειν κακῶς. Ex iisdem ἐν assumsi in vv. σύνεσιν γάρ τινα ἐν ταῖς ἐλπ.

V. 1104. *ΑΛΛΑ ΓΑΡ* πράγματα ἐναλλάσσεται, οἷον πολλὴ μεταβολὴ τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων.

V. 1105. *ΜΕΤΑ Δ' ΙΣΤΑΤΑΙ*, εἰς πολλὰ πλανώμενος μεταβαίνει ὁ βίος, οἷον οὐ μένει βέβαιος τοῖς ἀνθρώποις [1]) ὁ αἰὼν, ἀλλὰ μεταβάλλεται. Ἄλλως. Τὸ ζῆν ἀεὶ μεταβάλλεται πολυπλάνητον ὂν τοῖς ἀνθρώποις.

V. 1110. *ΔΟΞΑ ΔΕ.* οἷον μὴ σχῶ μεγάλην δόξαν, [2]) μήτε μικρὰν, ἀλλὰ μέσην καὶ σεμνήν. *ΠΑΡΑΣΗΜΟΣ* δὲ ἀντὶ τοῦ ἀδόκιμος, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν κιβδήλων νομισμάτων.

V. 1111. *ΡΑιΔΙΑ Δ' ΗΘΕΑ.* ἀντὶ τοῦ εὐχερῆ καὶ ἄλυπα ἤθη ἔχουσα καὶ προβαίνουσα εὐτυχοίην ἀεί. Ἄλλως. Εὐχερῶς δὲ τὰ συνήθη μεταβάλλουσα τὸν ὀλίγον χρόνον εὐτυχοίην τὸν βίον. τὸ δὲ ἑξῆς, εὔκολον δὲ ζωὴν εἰς τὸν καθ' ἡμέραν χρόνον ἀεὶ διαδεχοίμην, καὶ σὺν ἄλλοις τὸν βίον εὐτυχοίην. δύναται δὲ καὶ ἀντὶ ἐνεργητικοῦ κεῖσθαι τὸ μεταβαλλομένη ἀντὶ τοῦ μεταβάλλουσα. δύναται δὲ πάλιν εἶναι καὶ τὰ ἤθη μεταβαλλομένη. [3])

V. 1113. *ΒΙΟΝ ΣΥΝΕΥΤΥΧΟΙΗΝ.* καλῶς ἡ σὺν ἔγκειται πρόθεσις, δηλοῦσα, ὡς οὐκ ἄκραν εὔχεται εὐδαιμονίαν, οὐδὲ πλεονεκτεῖν τῶν ἄλλων, ἀλλὰ σὺν ἄλλοις εὐπραγεῖν κατὰ τὸν βίον. [4])

V. 1114. *ΟΥΚ ΕΤΙ ΓΑΡ.* ἀντὶ τοῦ οὐκ ἀτάραχον καὶ ἄφοβον, διὸ καὶ μετὰ φυλακῆς ηὐξάμην. Ἄλλως. Ἄδηλον εἰς θεοὺς δηλονότι. τοῦτο δὲ ἐν τοῖς ἀνθρώποις συναπτέον, ἵν' ᾖ οὕτως· ἐκπίπτω τοῦ ἀνάγειν εἰς θεοὺς πρόνοιαν τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων. οὐκ ἔτι γὰρ κα-

1) τοῖς ἀνθρώποις Florr. 6. 15. pro τοῖς ἀνθρωπίνοις. qui etiam post μεταβαίνει addunt τοῖς ἀνθρώποις. Mox iidem: Ἄλλως. πολυπλάνητος. οἷον τὸ ζῆν etc.

2) Florr. ἀντὶ τοῦ μὴ σχῶ μεγ. δ. Vitium Junt. et Basil. μεγάλαν retinuerunt Barn. et Musgr.

3) Sic Flor. 6. pro μεταβαλλομένην. Videtur hoc dicere: iungi posse vel τὸν αὐρ. χρόνον μεταβ. vel τὰ ἤθη μεταβ.

4) Sic Florr. 6. 15. pro τῶν βίων. Heath τὸν βίον, quod recepit vel ipse invenit Musgr.

θαρὰν φρένα ἔχω, τουτέστιν οὐκ ἔχω γὰρ ἀτάραχον φρένα ἐπὶ τῷ παρόντι, ὅτι ἀδίκως ἀπόλλυται ὁ Ἱππόλυτος.

V. 1115. *ΕΠΕΙ ΤΟΝ ΕΛΛΑΝΙΑΣ.* ἐπεὶ τὸν Ἑλληνικῆς γῆς φανερώτατον ἀστέρα, καὶ τὰ ἑξῆς. ἀστέρα δὲ λέγει τὸν Ἱππόλυτον διὰ τὸ ἐπιφανὲς τῆς παρθενίας αὐτοῦ.

V. 1120 sq. *ΟΘΙ ΚΥΝΩΝ ΩΚ. ΕΠΕΒΑΣ ΜΕΤΑ.* ὑπερβατὸν, ὅθι μετὰ [5]) κυνῶν ἐπέβης ὠκυπόδων, θεᾶς θῆρας ἐναίρων, τοὺς περὶ τὴν Ἄρτεμιν, ὅ ἐστι τοὺς ὑποτεταγμένους τῇ Ἀρτέμιδι.

V. 1122. *ΔΙΚΤΥΝΑΝ ΑΜΦΙ ΣΕΜΝΑΝ.* Δίκτυνα ἐκλήθη ἡ Ἄρτεμις διὰ τοιαύτην αἰτίαν. Βριτόμαρτις νύμφη ἐγένετο συγκυνηγοῦσα [6]) τῇ Ἀρτέμιδι. ταύτης ἠράσθη Μίνως, καὶ κατεδίωξεν αὐτὴν ἐπὶ ἡμέρας ὀκτώ. καὶ μὴ ὑποφέρουσα ἔτι ἔῤῥιψεν αὐτὴν ἀπὸ τοῦ ὄρους εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἐσώθη ἐν τοῖς δικτύοις, καὶ τούτου χάριν ἐκλήθη ἡ Ἄρτεμις Δίκτυνα.

V. 1123. *ΠΩΛΩΝ ΕΝΕΤΑΝ.* Παφλαγονικῶν. Ἐνετοὶ γὰρ ἔθνος Παφλαγονίας. εἰ δέ τις εἴποι, ἐκ ποίας πόλεως ὠνομασμένοι; ἴστω ὅτι πολλοὶ βάρβαροι οὐκ ἐκ πόλεων, οὐδὲ χώρας, ἀλλ' ἐξ ἔθνους ὀνομάζονται, ὡς Νομάδες, Βλέμυες. ἡ δὲ ἐπὶ ἀντὶ τοῦ εἰς, οὐκ ἔτι εἰς συζυγίαν πώλων βήσῃ, ὡς τό· ἐς δ' ὄχεα φλόγεα ποσὶ βήσετο. (Il. ε', 745.) [7])

V. 1124. *ΤΟΝ ΑΜΦΙ ΛΙΜΝΑΝ.* Λίμνη τόπος Τροιζῆνος Ἀττικὸς, ἔνθα Λιμνῆτις Ἄρτεμις καλεῖται. παρὰ τὸ πεδίον τῆς Λίμνης τὸ τρεχόμενον [8]) τοὺς γυμναστικοὺς ἵππους κατέχων τῷ ποδὶ, καὶ γυμνάζων.

5) Sic Florr. 6. 15. ut emend. Valck. p. 285. 2. B. pro κατά. Iidem ἀναιρῶν pro ἐναίρων.

6) Florr. 6. 15. συγκυνηγή τις i. e. συγκυνηγέτις. Pro Βριτόμαρτις Junt. Bas. βριμόμαντις, Florr. κτιτόμαντις.

7) Vulgo ὡς τό δ' ἐς δ' ὄ. Rectius Florr. prius δ' omittunt. Iidem supra ὠνομασμένοι pro ὠνομασμένος. Pro ἡ δὲ ἐπὶ ἀντὶ τοῦ εἰς leg. ἀντὶ τῆς εἰς.

8) Pro Ἀττικὸς Florr. 6. 15. Ἀττικῆς. neutrum convenit. Valck. ad Hipp. p. 188. 1. C. post τὸ τρεχόμενον transponit in Ἀττικῶς mutatum. Λιμνῆτις est a Barn. pro λίμνη τις, et confirmatur Codd. Florr. τὸ τρεχόμενον est e Florr. pro τὸ βρεχόμενον. Valck. l. c. haec sic digerenda censet: Λίμνη — καλεῖται. Ἄλλως. παρὰ τὸ πεδίον τῆς Λ. ΤΡΟΧΟΝ, τὸν τρεχόμενον τόπον. Ab eodem est τοὺς γυμναστ. ἵππους pro τόπους. cf. p. 285. 2. E.

V. 1126. *ΜΟΥΣΑ Δ' ΑΥΠΝΟΣ.* τουτέστιν ὑπὸ τῇ κιθάρᾳ παύσεται ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ σοῦ πατρὸς ἄϋπνος, ἡ ἄπαυστος. τὸν ζυγὸν δὲ τῆς κιθάρας ἄντυγα καλεῖ, ἢ τὸν πῆχυν, ὡς κιθαρίζοντος αὐτοῦ. ἡ δὲ ἄϋπνος, φησὶν, ᾠδὴ [9]) τῶν χορδῶν τῶν ὑπὸ τῇ ἄντυγι λήξει.

V. 1128. *ΑΣΤΕΦΑΝΟΙ ΔΕ.* αἱ δὲ ἀναπαύσεις τῆς θυγατρὸς Λητοῦς, ὅ ἐστι τῆς Ἀρτέμιδος, αἱ κατὰ τὴν βαθεῖαν ὕλην ἀστέφανοι ἔσονται. λείπει γὰρ τὸ ἔσονται. Ἄλλως. αἱ ἀναπαύσεις [10]) τῶν κορῶν τῶν συγχορευουσῶν περὶ τὸ τῆς Λητοῦς ἱερὸν ἀστέφανοι ἔσονται, τουτέστι λυπηθήσονται ἐπὶ σοὶ αἱ παρθένοι. τινὲς δὲ τὸ ἀστέφανοι ἀντὶ τοῦ πολυστέφανοι ἔσονται, τὰ α λέγοντες ἐπιτατικόν.

V. 1130. *ΦΥΓΑι ΣΑι.* διὰ τὴν φυγὴν οὐκέτι ἁμιλληθήσονται [1]) αἱ παρθένοι ὑπὲρ τοῦ γάμου, τίς σοι δοθήσεται γυνή. Ἄλλως. φυγάδος σοῦ ὄντος, ἡ φιλονεικία τῶν παρθένων τῶν ἐπιδοξαζομένων τῷ σῷ γάμῳ ἀπώλετο.

V. 1137. *ΣΥΖΥΓΙΑΙ ΧΑΡΙΤΕΣ.* αἱ συνεζευγμέναι Χάριτες τῷ Ἱππολύτῳ, αἱ συζευγνῦσαι, ὅ ἐστι γαμήλιοι, ἀντὶ τοῦ ὦ Χάριτες ἔφοροι τῆς συζυγίας.

V. 1147. *ΘΗΣΕΥ ΜΕΡΙΜΝΗΣ.* οἱ ἀρχαῖοι καὶ ἐξ ὀνόματος τοὺς δεσπότας ἐκάλουν. πολίτας δὲ φησὶ τοῦ Θησέως τοὺς Ἀθηναίους καὶ Τροιζηνίους. τούτων γὰρ ἀμφοτέρων πολίτης ἐστὶν, ἐκ μὲν πατρὸς Ἀθηναίων, ἐκ δὲ μητρὸς Τροιζηνίων.

V. 1149. *ΚΑΙ ΓΗΣ ΤΕΡΜΟΝΑΣ.* περὶ τὰ τέλη

9) Basil. ὦ δή.

10) Legebatur: ἄλλως αἱ ἀναπ.

1) ἁμιλληθήσονται Florr. 6. 15. pro ἀμεληθήσονται. Heath. coni. μεληθήσονται vel ἐπιμεληθήσονται.

τῆς Τροιζῆνος· τέρμονας γὰρ Τροιζῆνος τοὺς [2]) ὅρους φησί. ἀστυγείτονας δὲ πόλεις τὰς δύο φησὶ, Τροιζῆνα καὶ Ἀθήνας.

V. 1154. *ΠΡΟΣ ΤΟΥ.* αὐτῷ [3]) δηλονότι. μὴ ἄρα γυναῖκα τινὸς ἔφθειρεν, ὡς καὶ τὴν ἐμὴν, κἀκεῖνος φονεύει αὐτόν;

V. 1158. *ΗΡΑΣΩ ΠΕΡΙ.* ἡ περὶ ἀντὶ τοῦ κατὰ, κατὰ τοῦ σοῦ παιδός. ὦ Πόσειδον, ὄντως ἔμαθον, ὅτι ἐμὸς εἶ πατήρ.

V. 1162. *ΡΟΠΤΡΟΝ,* ἡ ῥομφαία, ὅ ἐστιν εἶδος ξίφους, καὶ ἡ πάγη, καὶ τὸ ἐπίσπαστρον. Ἄλλως. πλῆγμα. κυρίως δὲ ῥόπτρον τὸ τῆς δίκης ῥόπαλον, ἀπὸ τοῦ ῥαπίζω.

V. 1163. *ΚΥΜΟΔΕΓΜΟΝΟΣ.* ἡμεῖς μὲν ἐν αἰγιαλῷ τῷ δεχομένῳ τὰ κύματα ἐφιλοκαλοῦμεν τοὺς ἵππους, [4]) κλαίοντες ἐπὶ τῇ φήμῃ τῆς ἐξορίας τοῦ Ἱππολύτου.

V. 1164. *ΨΗΚΤΡΑΙΣΙΝ.* ἀπὸ τοῦ καταψήχειν ὠνομάσθη ψῆκτρα.

V. 1166. *ΩΣ ΟΥΚ ΕΤ' ΕΝ ΓΗι.* ὅτι ὁ Ἱππόλυτος φεύγει τὴν ἰδίαν γῆν καὶ πόλιν.

V. 1168. *ΤΑΥΤΟ ΔΑΚΡΥΩΝ.* ἀντὶ τοῦ τὸν αὐτὸν στενάζων στεναγμόν. [5])

V. 1169. *ΜΥΡΙΑ Δ' ΟΠΙΣΘΟΠΟΥΣ,* ἀντὶ τοῦ πολλὴ προπομπὴ, πολλὴ ἄθροισις, ὄπισθεν ἀκολουθοῦσα, τοῦ Ἱππολύτου.

V. 1172. *ΤΙ ΤΑΥΤ' ΑΛΥΩ.* λείπει ἡ διὰ, [6]) διὰ τί δυςφορῶ, διὰ τί ἀδημονῶ καὶ θρηνῶ; οὐκ ἐγχωρεῖ μὴ πεισθῆναί με τοῖς λόγοις τοῦ πατρός μου, καὶ ἀναχωρῆσαι ἐκ ταύτης τῆς γῆς.

2) Sic Florr. 6. 15. pro περὶ τὰ τ. τῆς Τρ. τοὺς ὕρους φησί.

3) Leg. ἀπώλετο. Heath coni. αἰτῶ.

4) An: περὶ τοὺς ἵππους?

5) Sic Flor. 6. Vulgo nil nisi τὸν αὐτὸν στεναγμόν.

6) λείπει ἡ διά addit Flor. 6. qui paulo post διατί δυςφορῶν, τί ἀδημονῶν καὶ θρηνῶν.

V. 1176. *ΕΞΗΡΤΥΜΕΝΑΣ.* ἡτοιμασμένας· ἀντὶ τοῦ ταχέως, ἅμα τοῖς λόγοις καὶ πρὸ τοῦ πληρῶσαι αὐτὸν τὸν λόγον, παρεστήσαμεν αὐτῷ τὸ ἅρμα.

V. 1178. *ΜΑΡΠΤΕΙ ΔΕ ΧΕΡΣΙΝ.* εἰώθασιν οἱ ἁρματηλάται περιάπτειν τὰ λῶρα τῇ ἄντυγι, ὅπως δοκοῖεν [7]) οἱ ἵπποι ὑπό τινος ἄρχεσθαι, ὡς ὁ ποιητὴς, (Il. ε, 262. 322.) ἐξ ἄντυγος ἡνία τείνας. Ἄλλως. Λαμβάνει τοὺς χαλινοὺς ἐν ταῖς χερσὶ, καὶ κρατεῖ ἐκ τοῦ ἅρματος.

V. 1179. *ΑΥΤΑΙΣΙΝ ΑΡΒΥΛΗιΣΙΝ.* ταῖς τοῦ ἅρματος περὶ τὴν ἄντυγα, ἔνθα τὴν στάσιν ἔχει ὁ ἡνίοχος.

V. 1180. *ΚΑΙ ΠΡΩΤΑ ΜΕΝ.* ἀντὶ τοῦ ηὔξατο τοῖς θεοῖς τὰς χεῖρας ἀνατείνας.

V. 1182. *ΑΙΣΘΟΙΤΟ Δ' ΗΜΑΣ.* μάθοι ὁ πατὴρ, ὅτι ἀτιμάζει με. ἑνικῷ πληθυντικὸν ἐπήγαγεν· διὸ τὸ χ.

V. 1190. *ΚΕΙΜΕΝΗ ΣΑΡΩΝΙΚΟΝ.* Σαρωνικὸς κόλπος ἐστὶ πρὸς τῇ Κορίνθῳ, ἱερὸς Ἀρτέμιδος, ἐν ᾧ φασὶ τὴν Σκύλλαν ὑπὸ Μίνωος ἑλκυσθῆναι. ὄνομα οὖν ἐστι πελάγους, ὀνομασθὲν ἀπό τινος Σάρωνος κυνηγοῦ. οὗτος διώκων ἔλαφον ἐμάνη, καὶ ἡ ἔλαφος διωκομένη ἔῤῥιψεν ἑαυτὴν εἰς τὸ πέλαγος, καὶ αὐτὸς δὲ τῇ μανίᾳ φερόμενος ἔῤῥιψεν ἑαυτὸν εἰς τὸ πέλαγος, καὶ ἀπεπνίγη. ἄλλοι δὲ φασὶν, ὅτι ἐκ τῆς Σκύλλης τῆς θυγατρὸς Νίσου τοῦ ἀδελφοῦ Αἰγέως καὶ Πάλλαντος. οὗτος γὰρ ᾤκησεν εἰς Μέγαρα, ἐάσας τοὺς ἀδελφοὺς αὐτοῦ μαχομένους περὶ βασιλείας. καὶ ἦν εἱμαρμένον μὴ περιληφθῆναι τὸν τόπον, ἐν ᾧ ἦν [8]) ὁ Νίσος, ὃς εἶχε χρυσοῦν πλόκαμον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ. ὁ οὖν Μίνως στρατοπεδεύσας κατ' αὐτοῦ οὐκ ἠδυνήθη παραλαβεῖν, ἕως οὗ εἶχε τὸν χρυσοῦν πλόκαμον. ἡ δὲ θυγάτηρ αὐτοῦ Σκύλλα θεωρήσασα τὸν Μίνωα, ἐφίλησεν αὐτὸν, καὶ συνετάξατο αὐτῷ προδοῦναι τὴν πόλιν,

7) Junt. Basil. ὅπου δοκεῖεν. ὅπως Florr. 6. 15. Paulo post legebatur ὑπό τινος ἄγχεσθαι, pro quo e coni. dedi ἄρχεσθαι. Florr. ἔχεσθαι.

8) εἱμαρμ. μὴ περιλ. τὸν τ. ἐν ᾧ ἦν e Flor. 6. addidi, omissa a librario, qui oculis ab altero ἦν ad alterum aberraverat. Ex eodem inserui εἶχε post ἕως οὗ.

εἰ λάβοι αὐτὴν γυναῖκα. ὁ δὲ συνέθετο. καὶ παραγενομένη τέμνει τοῦ τεκόντος τὸν πλόκαμον, καὶ τὴν πόλιν παρέδωκε. καὶ μετὰ τὸ παραλαβεῖν τὴν πόλιν [9]) ἔλαβεν αὐτὴν ἐπάνω τοῦ πλοίου, καὶ ἔδησεν αὐτὴν εἰς τὸ πλοῖον. καὶ ἔμεινε συρομένη ἐν τῇ θαλάσσῃ. καὶ διὰ τοῦτο ἐκλήθη τὸ πέλαγος Σαρωνικόν. ἐκπεσοῦσα δὲ ἐν τῇ θαλάσσῃ, καὶ θηρίον γενομένη, τὴν ἰδίαν φύσιν οὐδαμῶς μετέβαλεν.

V. 1194. *ΝΕΑΝΙΚΟΣ*, ἰσχυρὸς, μέγας. Fl. 2.

V. 1196. *ΑΚΤΑΣ ΑΠΟΒΛΕΨΑΝΤΕΣ*. εἰς δὲ τὰς πέτρας τὰς ὑπὸ τῶν κυμάτων κλυζομένας ἐθεωρήσαμεν τὸ κῦμα μέχρι τοῦ οὐρανοῦ ἀνερχόμενον, καὶ τοσοῦτον ὑψηλὸν, [10]) ὥςτε μηκέτι καθορᾷν ἡμᾶς τὸ ὄρος τοῦ Σκείρωνος. ἐκ τοῦ ὕψους, φησὶ, τοῦ κύματος οὐκ ἔτι ἑώρων τὴν Σκειρωνίδα ἀκτήν. *ΙΕΡΟΝ*, μέγα. Fl. 2.

V. 1200. *ΚΑΠΕΙΤ' ΑΝΟΙΔΗΣΑΝ ΤΕ*. τὸ πνεῦμα εἰς ὕψος ἠρμένον. Ἰσθμὸν δὲ τὴν στενὴν γῆν, τὴν κυκλουμένην ὑπὸ τῶν ὑδάτων· καὶ τέθριππος ὄχος, τὸ ὄχημα τὸ ἐκ τεττάρων ἵππων ἐζευγμένον, τοῦ Ἱππολύτου δηλονότι.

V. 1209. *ΚΑΙ ΔΕΣΠΟΤΗΣ ΜΕΝ*. ἤθεσι τῆς μελέτης καὶ τῆς ἐμπειρίας συνήθειαν πολλὴν ἔχων ἐν τῷ ἱππεύειν. Ἄλλως. Καὶ ὁ μὲν Ἱππόλυτος, διὰ τὸ μὴ θροηθῆναι τοὺς ἵππους αὐτοῦ, ἐπέπεσεν αὐτοῖς, καὶ ἔσφιγγε [1]) τοὺς χαλινούς.

V. 1211. *ΕΛΚΕΙ ΔΕ*. τὸ ἑξῆς, ἕλκει δὲ ἱμᾶσι. κώπην δὲ τὴν μάστιγα νῦν λέγει. ἕλκει δὲ εἰς τοὔπισθεν, ἱμᾶσιν ἀρτήσας [2]) δέμας, ὡς ναύτης κώπην ἕλκει εἰς τοὔπισθεν. Ἄλλως. ὥςπερ δὲ ναύτης ζάλης οὔσης κρατεῖ τὸ πηδάλιον, καὶ σώζει τὴν ναῦν, οὕτω καὶ ὁ Ἱππόλυτος τὰ λῶρα ἐκράτει.

9) παρέδωκε pro παρέλαβε, et τὴν πόλιν post παραλαβεῖν est e Flor. 6. Idem in fine habet τὴν οἰκείαν φύσιν οὐδ. μετεβ.

10) Florr. 6. 15. ὑψηλὸν ἦν, et in fine Σκειρ. ἀκτήν pro Σκ. αὐτήν.

1) ἔσφιγξε Florr. 6. 15.

2) Flor. 15. ἱμάσει κρατήσας. et in fine τοὺς λώρους ἐκρ.

V. 1213. *ΑΙ Δ' ΕΝΔΑΚΟΥΣΑΙ*. αἱ δὲ πῶλοι δακοῦσαι καὶ ἐγκρατήσασαι τοὺς χαλκοῦς χαλινοὺς, [3]) τοὺς ἐκ πυρὸς γενομένους, ἐν ταῖς σιαγόσι, καὶ διάπυροι γενόμεναι ἔτρεχον.

V. 1215. *ΟΥΘ' ΙΠΠΟΔΕΣΜΩΝ*. μήτε τοῦ ἡνιόχου φροντίδα ποιούμεναι, μήτε τῶν χαλινῶν.

V. 1216. *ΚΕΙ ΜΕΝ ΕΙΣ ΤΑ ΜΑΛΘΑΚΑ*. καὶ εἰ μὲν εἰς τὰ ἁπαλὰ καὶ ἰσόπεδα τὸν δρόμον ἐποιεῖτο, [4]) ἐφαίνετο ὁ ταῦρος ἔμπροσθεν τῶν ἵππων, καὶ ἐθρόει αὐτούς· εἰ δὲ εἰς τὰ ὄρη ἀπέφερον αὐτὸν οἱ ἵπποι, ὄπισθεν περιεπάτει ὁ ταῦρος, καὶ προςπελάζων τῇ περιφερείᾳ συνηκολούθει.

V. 1225. *ΕΝΗΛΑΤΑ*. οἱ πασσαλίσκοι οἱ πρὸς τῷ ἄξονι, τὰ καλούμενα ἁμαξηδόνια, αἱ χνόαι, [5]) ἢ τὰ ἐμβαλλόμενα πρὸς τῷ ἄξονι, ὥςτε μὴ ἐξιέναι τὸν τροχόν.

V. 1229. *ΘΡΑΥΩΝ ΔΕ ΣΑΡΚΑΣ*. ἀντὶ τοῦ θραυόμενος, ἤτοι συντριβόμενος, κατακλώμενος τὴν κεφαλὴν, ἐν ταῖς πέτραις.

V. 1237. *ΙΠΠΟΙ Δ' ΕΚΡΥΦΘΕΝ*. οἷον, οἱ δὲ ἵπποι καὶ τὸ σημεῖον τοῦ ταύρου οὐδαμῶς ἐφάνησαν, ἀλλ' ἀφανῆ ἐγένοντο ἀφ' ἡμῶν.

V. 1238. *ΛΕΠΑΙΑΣ* δὲ ἤτοι κατὰ [6]) τὸ ἐξέχον καὶ ὑψηλὸν μέρος τῆς ὀρείας γῆς ἤτοι τῆς ὀρεινῆς, παρὰ τὸ λελεπίσθαι.

V. 1242. *ΟΥΔ' ΕΙ ΓΥΝΑΙΚΩΝ*. οὐ δυνήσομαι ποτὲ πιστεῦσαι, ὅτι κακὸς ἐφάνη ὁ ἐμὸς δεσπότης, οὐδὲ ἐὰν τὸ γένος ὅλον τῶν γυναικῶν ἀποθάνῃ.

V. 1243. *ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΝ ΙΔΗι*. ἄδηλον, ποίαν Ἴδην. ἀντὶ τοῦ [7]) οὐδὲ ἐὰν πληρώσῃ γραμμάτων πάντα τὰ ξύλα τῆς Ἴδης, ὅ ἐστιν ὄρος σύνδενδρον ἐν τῇ Τροίᾳ.

3) Sic Florr. 6. 15. pro τοὺς χαλινοὺς χαλινούς.

4) ἐποιεῖτο Florr. 6. 15. pro ἐποίει.

5) Sic Flor. 6. pro ἁμαξηδόνιαι ὄχαι. Heath coni. ἁμαξηδόνιαι ὄχου.

6) κατά addunt Florr. 6. 15.

7) ἀντὶ τοῦ addunt Florr. 6. 15. Mox 6. πληρώσειε, 15. πληρώσῃ pro πληρώσεις.

V. 1246. *ΟΥΔ' ΕΣΤΙ ΜΟΙΡΑΣ*, τοῦ δέοντος καὶ μεμοιραμένου καὶ ἀναγκαίου οὐκ ἔστιν ἀπαλλαγή. 8) τὸ δὲ χρεὼν μετοχή ἐστιν, ἐπιῤῥηματικὴν σύνταξιν ἔχουσα.

V. 1247. *ΜΙΣΕΙ ΜΕΝ ΑΝΔΡΑ*. τραγῳδεῖ Θησεὺς, ἐπειδὴ, φησὶ, μισῶν αὐτὸν ἐχάρην, ἀλλὰ πάλιν τοὺς θεοὺς αἰσχυνόμενος λυποῦμαι, διότι ὑπάρχει ἐξ ἐμοῦ γεννηθείς.

V. 1251. *ΠΩΣ ΟΥΝ*. ἀπὸ κοινοῦ τὸ χρή. ὁ δὲ νοῦς, πῶς οὖν κομίζειν χρὴ τὸν ἄθλιον, ἢ τί χρὴ δράσαντας σῇ χαρίζεσθαι φρενί.

V. 1253. *ΕΜΟΙΣ ΔΕ*. χρώμενος δὲ τοῖς ἐμοῖς βουλεύμασιν οὐδέποτε σκληρὸς γενήσῃ εἰς τὸν σὸν υἱόν.

V. 1258. *ΣΥ ΤΑΝ ΘΕΩΝ*. σὺ, φησὶ, τὴν ἀνυπότακτον, ἤτοι ἀμετάβλητον καὶ ἀκαταγώνιστον καὶ μὴ καμπτομένην τῶν θεῶν φρένα καὶ τῶν ἀνθρώπων περιάγεις καὶ ὑποτάσσεις, ὦ Ἀφροδίτη, σὺν τῷ Ἔρωτι.

V. 1260. *ΑΜΦΙΒΑΛΩΝ* δὲ ἀντὶ τοῦ περισκεπάσας. σκέπει γὰρ τῶν ἐρώντων τὴν θέαν, ἵνα καὶ τὰ ἄμορφα ἐράσμια ὁρῶμεν.

V. 1266. *ΧΡΥΣΟΦΑΗΣ*. ὁ Ἔρως ὁ χρυσοφαὴς, τουτέστιν ὁ λαμπρὸς ὤν. Ἄλλως. Οὐ προσηνὴς ὁ χρυσὸς, ἀλλὰ τὰ εἶδος χρυσοφαής.

V. 1266 sq. *ΦΥΣΙΝ ΟΡΕΣΚΩΩΝ*. φύσιν ἔχων θηρῶν, 9) ἀντὶ τοῦ ἄγριος ὢν τοῖς ποθοῦσι, καὶ τῶν ἐν θαλάττῃ θηρίων φύσιν ἔχων καὶ τῶν ἐν τῇ γῇ. ὁ νοῦς δὲ τοιοῦτος· ᾧ ἂν ἐφορμήσῃ ἢ τῶν ὀρείων, ἢ τῶν πελαγίων, ἢ τῶν ἐν τῇ γῇ, ἣν ὁ ἥλιος καταλάμπει.

V. 1270. *ΑΝΔΡΑΣ ΤΕ*. ἀντὶ τοῦ ἀνδρῶν 10) ἄνδρας κατ' ἐξοχὴν εἶπεν.

V. 1279. *ΑΦΑΝΗ*. εἰργάσω ἀφανῶς καὶ ἀνεξελέγκτως, πεισθεὶς τοῖς ψευδέσι λόγοις τῆς σῆς γυναικὸς, καὶ ταῦτο ποιήσας φανερὰν ἔσχες βλάβην.

8) οὐκ ἔ. ἀπ. iidem Florr. suppeditarunt.

9) Florr. 6. 15. θηρός et mox πελαγίων pro πελαγείων.

10) Leg. ἀνθρώπων.

V. 1280. *ΠΩΣ ΟΥΧ ΥΠΟ ΓΗΣ*. τὸ πῶς οὐκ ἀπὸ κοινοῦ, ἵν' ᾖ οὕτως, πῶς οὐ πτηνὸς ἄνω μετελθὼν τὸν βίον πήματος ἔξω πόδα τόνδ' ἀνέχεις. *Μεταβὰς* δὲ μεταβιβάσας, μεταβαλὼν, μεταλλάξας ζωὴν, καὶ ἀλλοιωθεὶς εἰς ὄρνεον.

V. 1284. *ΩΣ ΕΝ ΑΓΑΘΟΙΣ ΑΝΔΡΑΣΙ*. τοῦτο φησὶν, εἰς ἀγαθοὺς ἄνδρας οὐκ ἔτι μετρηθήσεταί σου ὁ βίος.

V. 1288. *ΑΛΛ' ΕΙΣ ΤΟΔ' ΗΛΘΟΝ*. ὁ *ἀλλὰ* ἀντὶ τοῦ *γὰρ*, ἀντὶ τοῦ φανερώσω τὴν σωφροσύνην τοῦ σοῦ παιδὸς, καὶ τῆς σῆς γυναικὸς τὸν οἶστρον. ἢ τάχα οὐκ οἶστρον, ἀλλὰ τρόπον τινὰ τὴν ἐγκράτειαν καὶ τὴν σωφροσύνην. γενναιότητα γὰρ λέγει τὸ σπουδάσαι κρύψαι τὸν ἔρωτα.

V. 1293 sq. *ΔΗΧΘΕΙΣΑ*. συσχεθεῖσα τοῖς πόνοις 1) τῆς Ἀφροδίτης, τῆς ἐχθίστης ἡμῖν τῶν θεῶν, ὁπόσαι εἰσὶν ἐν τῇ παρθενίᾳ, ἠράσθη τοῦ σοῦ υἱοῦ. τὸ δὲ *Γνώμη νικᾷν τὴν Κύπριν πειρωμένη*, ἀντὶ τοῦ τῷ λογισμῷ τοῦ μὴ θέλειν συγκαθεύδειν τῷ Ἱππολύτῳ, διὰ τὸ μὴ προδοῦναι τὴν εὐνὴν τοῦ ἀνδρός.

V. 1296. *Η ΣΩι ΔΙ' ΟΡΚΩΝ*. ἥτις τροφὸς τῷ σῷ υἱῷ τὸν ἔρωτα ἐσήμανεν.

V. 1303. *ΑΛΛ' ΕΧ' ΗΣΥΧΟΣ*. ἀλλ' ἡσύχαζε, ὡς ἂν οἰμώξῃ πλέον τὰ μετὰ ταῦτα ἀκούσας. 2)

V. 1306. *ΩΝ ΤΗΝ ΜΙΑΝ ΠΑΡΕΙΛΕΣ*. παρέπεμψας, ἀπώλεσας, ἀφεῖλες, ὧν ἐξεῖλες τὴν μίαν εὐχὴν ἀπὸ τῶν τριῶν, ὧν ἔλαβες ἀπὸ τοῦ πατρὸς, καὶ ἀπώλεσας τὸν υἱόν.

V. 1321. *ΕΠΕΙ ΣΑΦ' ΙΣΘΙ*. ἐπεὶ προεῖπεν παρὰ τοῖς θεοῖς εἶναι νόμον 3) μὴ ἀντιπράττειν ἀλλήλοις, ὅτι,

1) An πόθοις, et mox ἐσμὲν pro εἰσίν?

2) His Barn. de suo addidit: οἰμώξῃ παθητικὸν ἀντὶ οἰμώξῃς ἐνεργητικὸν, Ἀττικῶς.

3) Sic Florr. 6. 15. pro πρ. παρὰ θεοῖς νόμον. Post ἀλλήλοις addendum suspicor λέγει vel ἐπιφέρει. Mox Florr. εἰ μὴ μόνος ἐκ. et ἀγαθὰ καὶ ἔνν. διαπρ. pro ἀγαθὸς ἔνν. διαπρ. Denique ante κωλυομένη addendum puto μή.

εἰ μὴ νόμος ἐκώλυεν, ἔσωσα ἂν αὐτὸν εὐσεβῆ τυγχάνοντα, μὴ εὐλαβουμένη τὸν Δία. ἐν τίνι γὰρ ἔμελλεν αὐτὸν εὐλαβεῖσθαι, μηδὲ νόμον λύουσα, ἀλλὰ καὶ εὐσεβῆ ἄνδρα σώζουσα; καὶ γὰρ ἀγαθὰ καὶ ἔννομα διαπραττόμενος ἐξουσίαν οὐ δέδοικεν. καὶ γὰρ, εἰ μὴ νόμος με εἶργε, κωλυομένη ὑπό τινος λοιπὸν ἀδεῶς ἐβοήθουν αὐτῷ.

V. 1338. *ΕΡΡΩΓΕ* δὲ ἀντὶ τοῦ συνεῤῥάγησαν, συνέπεσον, συμβεβήκασι.

V. 1339. *ΔΥΣΤΗΝΟΣ ΕΓΩ.* ἐπειδὴ χρησμὸν ἔλαβε παρὰ τοῦ Ἀπόλλωνος ὁ Θησεὺς, [4]) ὅτι εἰς ὃ ἂν εὔξηται τῷ Ποσειδῶνι τρίτον τελειοῦται αὐτῷ. χρησμοῖς δὲ τοῖς αἰτήμασι, ταῖς κατάραις. εἰσὶ δὲ αἱ εὐχαὶ Θησέως πρὸς Ποσειδῶνα τρεῖς, πρῶτον ἀνελθεῖν ἐξ ᾅδου, δεύτερον ἐκ λαβυρίνθου, τρίτον Ἱππολύτου θάνατον.

V. 1343. *ΣΦΑΚΕΛΟΣ*, σπαραγμὸς, ὁ μετὰ ὀδύνης σπασμὸς, κατὰ συγγένειαν τοῦ π εἰς φ. Fl. 6.

V. 1351. *ΣΥΝΤΟΝΑ Δ' ΕΛΚΕΤΕ.* ἀντὶ τοῦ συντόνως, [5]) ἤγουν ἁρμοδίως καὶ προσεχόντως καὶ συμφώνως, μὴ ὁ μὲν ἄνω, ὁ δὲ κάτω, ἀλλ' ἐξ ἴσου βαστάζετε. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν μουσικῶν τόνων.

V. 1368. *Ω ΠΑΤΡΟΣ.* τινὲς τὸ ὦ σχετλιαστικὸν προφέρονται, στίζοντες εἰς αὐτὸ, ἵν' ᾖ ἡ δύστηνος ἀρὰ τοῦ ἐμοῦ πατρὸς εὐθεῖα, καὶ συναπτόμενον τῷ ἑξῆς. εἰς τὸ ἀρὰ [6]) δὲ τελείαν παρέχουσιν, ἵν' ᾖ καθ' ἑαυτὸ τὸ κῶλον, καὶ ὁ τὲ σύνδεσμος ὁ ἑξῆς περιττός.

V. 1370. *ΠΡΟΓΕΝΝΗΤΟΡΩΝ.* τῶν προγόνων. τὸ κακὸν εἰς ἐμὲ ὁρίζεται, καὶ φέρεται καὶ ἐπέρχεται εἰς τιμωρίαν. Ἄλλως. ἀπὸ τοῦ ὅρου ἐκείνων εἰς ἐμὲ ἔρχεται τὸ

4) *ὁ Θησεύς* excidit in Basil. hinc nec in Barn. legitur; habet Junt. et Musgr.

5) Sic Florr. 6. 15. At Junt. Basil. *ἀσυντόνως*, unde Barn. fecit *εὐσυντόνως*.

6) Florr. 6. 15. *τὰ δὲ εἰς τὸ ἀρὰ τελείαν π.* Leg. *τινὲς δὲ εἰς τὸ ἀ. τ. π.* Ab initio *προφέρονται* e Flor. 6. dedi pro *προςφέρονται*. Flor. 15. *προφέρουσι*. Iidem *εὐθείας* pro *εὐθεῖα*.

τῶν προγόνων μῦσος. ἀναφέρει δὲ καὶ ἐπὶ τὸν τῶν Παλλαντιδῶν φόνον. εἰς δὲ τὸ τί ποτε λείπει ἡ διὰ, ἵν' ᾖ, διὰ τί ἐπ' ἐμὲ τὸν οὐδὲν ὄντ' ἐπαίτιον τῶν κακῶν. ὁ δὲ ποτὲ παρέλκει.

V. 1391. *ΦΡΟΝΩ ΔΗ.* ἐννοῶ τὴν θεὰν, ἥτις μ' ἀπώλεσεν.

V. 1392. *ΤΙΜΗΣ ΕΜΕΜΦΘΗ.* ὅτι ἐμὲ ἐτίμας, ἐμέμφθης παρ' αὐτῆς, [7]) ἢ ὅτι οὐδὲ ὅλως ἐτίμας αὐτήν. Ἄλλως. ἴσθι ὅτι ἐμίσει σε σωφρονοῦντα, διότι ἐμέμφθη ὑπὸ σοῦ, καὶ οὐκ ἠξιώθη τιμῆς.

V. 1403. *ΤΙ Δ' ΕΚΤΑΝΕΣ.* τί μέμφῃ τὰς κατάρας; ἐφόνευσας γὰρ ἄν με καὶ χωρὶς αὐτῶν· οὕτως ἦσθα ὠργισμένος. Ἄλλως. καὶ ἄνευ τῆς κατάρας ἀπώλεσας ἄν με ἐκ τῆς ὀργῆς τοῦ λογισμοῦ.

V. 1404. *ΔΟΞΗΣ ΓΑΡ ΗΜΕΝ.* τῆς ὀρθῆς δοκήσεως τοῦ δικαίου καὶ τῆς ἀληθείας ἠπατημένοι.

V. 1405. *ΦΕΥ ΕΙΘ' ΗΝ.* εἴθε ἦν καταρᾶσθαι ἄνθρωπον θεῷ, ἵνα ἀμύνηται τὸν Ποσειδῶνα ὑπὸ καταρῶν τοῖς θεοῖς.

V. 1407. *ΑΤΙΜΟΙ*, ἀτιμώρητοι. Fl. 2.

V. 1410. *ΕΓΩ ΓΑΡ.* ἐγὼ ἐκ τῆς ἐμῆς χειρὸς ἐν τοῖς ἀφύκτοις βέλεσι τιμωρήσομαι ἄλλον, ὅςτις ἂν τύχῃ φίλτατος αὐτῆς τῆς Ἀφροδίτης ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων. [8]) εἰς τὸν Ἄδωνιν δὲ αἰνίττεται, ὥς τινες. λῆρος δὲ τὸ τοιοῦτον. οὐ γὰρ τόξοις Ἀρτέμιδος ἀπώλετο Ἄδωνις, ἀλλ' ὑπ' Ἄρεως. ἄδηλον οὖν, τίνα φησί.

V. 1415. *ΚΟΡΑΙ ΓΑΡ.* ἐν Τροιζῆνι ἱερὸν Ἱππολύτου, ᾧ ἀποκείρονται αἱ μελλόνυμφοι διὰ τοῦ μέλλοντος χρόνου ἀπολαύουσαι [9]) ἐν ἤθει.

7) Sic Florr. 6. 15. pro *ἐμέμφθη παρὰ σοί*. Iidem mox *σωφρονοῦντα* pro *φρονοῦντα*.

8) Sic Florr. 6. 15. pro *ὅςτις ἂν τύχῃ φίλτατα αὐτῆς Ἀφρ. τῶν ἀνθρ.*

9) Junt. Basil. *ἀπολαυούσας*. Barn. *ἀπολαύουσαι*. quod confirmat Flor. 6. Flor. 15. *ἀπολαβοῦσαι*.

V. 1427. ΟΥ ΘΕΜΙΣ. καὶ ἐν τῇ Ἀλκήστιδι ὁ Ἀπόλλων· (v. 22 sq.) ἐγὼ δὲ, μὴ μίασμά μ' ἐν δόμοις κίχῃ, λείπω μελάθρων τῶνδε φιλτάτην στέγην. [10]

V. 1435. ΚΑΤΟΡΘΩΣΟΝ. ὀρθὸν κατάκλινον, ὅπερ εἰώθασι ποιεῖν ἐπὶ τῶν ἀποθνησκόντων.

V. 1452. ΚΟΙΝΟΝ. τοῦτο ὁ χορὸς ἐπιλέγει, Ἱππολύτου ἀποθανόντος. κοινὸν, φησὶ, τοῦτο τὸ πάθος πᾶσι τοῖς πολίταις κατέλαβεν ἀπροσδοκήτως.

V. 1459. ΟΥ ΔΗΤ'. λέγω σε ἄναγνον δῆτα. Fl. 6.

V. 1454. ΠΙΤΥΛΟΣ. ὁρμὴ, φορὰ, πλημμέλημα. οἱ γὰρ ἀναξίως πάσχοντες θρῆνον ἐμποιοῦσι. αἱ γὰρ ἀξιοπενθεῖς φῆμαι τῶν λαμπρῶν μᾶλλον ἐπικρατοῦσι. τὸ [11]) μᾶλλον γὰρ ἀντὶ τοῦ μάλιστα, συγκριτικὸν ἀντὶ τοῦ ὑπερθετικοῦ. ΠΙΤΥΛΟΣ, πλῆθος. Fl. 6.

10) In Junt. et Basil. legebantur tantum ista: ἐγὼ δὲ μή. λείπω μ. τ. φ. στ.

11) Verba μᾶλλον ἐπικρ. τὸ e Florr. 6. 15. addita sunt, qui etiam statim post μᾶλλον γάρ pro μᾶλλον δέ.

Τέλος σχολίων εἰς τὸν Ἱππόλυτον.

ΣΧΟΛΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΛΚΗΣΤΙΝ.

V. 1 sq. Ω ΔΩΜΑΤ' ΑΔΜΗΤΕΙ', ΕΝ ΟΙΣ κ. τ. λ. ἡ διὰ στόματος καὶ δημώδης ἱστορία περὶ τῆς Ἀπόλλωνος θητείας παρ' Ἀδμήτῳ αὕτη ἐστὶν, ᾗ κέχρηται νῦν Εὐριπίδης. οὕτω δὲ φησὶ καὶ Ἡσίοδος, καὶ Ἀσκληπιάδης ἐν τραγῳδουμένοις. Φερεκύδης δὲ οὔ φησι τοὺς Κύκλωπας ὑπὸ Ἀπόλλωνος ἀνῃρῆσθαι, ἀλλὰ τοὺς υἱοὺς αὐτῶν, [1]) γράφων οὕτω· παρ' αὐτὸν τὸν Ἄδμητον ἔρχεται Ἀπόλλων θητεύσων ἐνιαυτὸν, Διὸς κελεύσαντος, ὅτι κτείνει τοῦ Βρόντεω καὶ Ἀστερόπεω καὶ Ἄργεω παῖδας. κτείνει δὲ αὐτοὺς Ἀπόλλων Διῒ μεμφθεὶς, ὅτι κτείνει Ζεὺς Ἀσκληπιὸν τὸν παῖδα αὐτοῦ κεραυνῷ ἐν Πυθῶνι. ἀνίστη [2]) γὰρ ἰώμενος τοὺς τεθνεῶτας. Ἀλεξανδρίδης [3]) δὲ ὁ Δελφὸς φησὶ, θητεῦσαι αὐτὸν, διότι τὸν Πυθοῖ δράκοντα ἀνεῖλεν. Ῥιανὸς δὲ φησὶν, ὅτι ἑκὼν ἐδούλευσεν αὐτῷ δι' ἔρωτα τοῦ Ἀδμήτου. καὶ περὶ μὲν τῆς Ἀπόλλωνος θητείας ταῦτα. Ἀπολ-

1) Junt. Basil. αὐτοῦ. Correxit Barn. Mox Junt. Bas. Ἀστεροπαίω. Barn. Στερόπεω, quod confirmant Florr. 6. 15. Equidem nomine Ἀστερόπεω non offendor.

2) Junt. Basil. ἀνέστη, pro quo Hemsterh. ad Luc. D. D. 13. Tom. I. p. 284. ed. Bip. scribi voluit ἀνέστησε. Sed melius Florr. 6. 15. ἀνίστη, quo consuetudo Aesculapii indicatur.

3) Sic emendavit Hemsterh. ad Polluc. IX. §. 59. et diu ante Vossius de hist. gr. p. 405. pro Ἀναξανδρίδης. Mox Florr. 6. 15. τὸν ἐν Πυθοῖ δρ.

λόδωρος δὲ φησὶ, κεραυνωθῆναι τὸν Ἀσκληπιὸν ἐπὶ τῷ τὸν Ἱππόλυτον ἀναστῆσαι, Ἀμελησαγόρας δὲ, ὅτι Γλαῦκον, Πανύασις, ὅτι Τυνδάρεων, οἱ δὲ Ὀρφικοὶ, ὅτι Ὑμέναιον. Στησίχορος δὲ ἐπὶ Καπανεῖ καὶ Λυκούργῳ. Φερεκύδης ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοὺς ἐν Δελφοῖς φησὶ θνήσκοντας αὐτὸν ἀναβιώσκειν. Φύλαρχος δὲ διὰ τοὺς Φινείδας, [4]) Τελέσαρχος δὲ δι' Ὠρίωνα, Πολύαρχος δὲ ὁ Κυρηναῖος διὰ τὸ τὰς Προίτου θυγατέρας αὐτὸν ἰάσασθαι, κεραυνωθῆναι φησίν.

V. 2. *ΘΗΣΣΑΝ ΤΡ.* θητικὴν δίαιταν. *ΑΙΝΕΣΑΙ.* εὐαρεστῆσαι, καταδέξασθαι.

V. 5. *ΟΥ ΔΗ ΧΟΛΩΘΕΙΣ.* ἀνθ' οὗ, τοῦ Ἀσκληπιοῦ. *ΤΕΚΤΟΝΑΣ.* τὸν Στερόπην τε καὶ Ἄργον εἰς ἐκδικίαν τῶν Κυκλώπων κτείνω.

V. 8. *ΕΒΟΥΦΟΡΒΟΥΝ*, ἔνεμον, ἀπὸ τοῦ διαφέροντος ζώου, τοῦ βοός.

V. 9. *ΕΣ ΤΟΔ' ΗΜΕΡΑΣ.* μέχρι τέλους ταύτης τῆς ἡμέρας, μέχρι [5]) τοῦ δεῦρο.

V. 10. *ΕΤΥΓΧΑΝΟΝ.* προςυπακουστέον τὸ λάτρις, ἢ τὸ θής.

V. 12. *ΜΟΙΡΑΣ ΔΟΛΩΣΑΣ.* οἴνῳ γὰρ ταύτας, φασὶ, τῶν λογισμῶν ἀπαγαγὼν ἐξῃτήσατο Ἄδμητον, οὕτω μέντοι, ὥςτε ἀντιδοῦναι ἑαυτοῦ ἕτερον τῷ Ἅιδῃ. Fl. 2.

V. 16. *Η ΣΦ' ΕΤΙΚΤΕ ΜΗΤΕΡΑ* Ἀδμήτου. ἡ Κλυμένη, ἐγγὺς τοῦ θανάτου οὖσα.

V. 26. *ΣΥΜΜΕΤΡΩΣ.* εὐκαίρως, μετρήσας ταύτην τὴν ἡμέραν, ἐν ᾗ ἐπέπρωτο αὐτὴν ἀποθανεῖν, τουτέστι πρὸς αὐτὸν τὸν ὅρον καὶ τὸ μέτρον ἦλθεν.

V. 28. *Α Α.* ὁ Θάνατος ὁρᾷ τὸν Ἀπόλλωνα πρὸ

4) Junt. Basil. διὰ τὰς φονίσας, unde pessime Barn. διὰ τὰς Φοινίσσας. Hemsterh. ad Luc. l. c. διὰ τοὺς Φινείδας recte: Florr. 6. 15. διὰ τοὺς Φηνίδας. Προίτου pro Κροίσου est etiam Hemsterh. unde etiam Morellius ad Κροίσου adscripsit: (f. Προίτου).

5) μέχρι e Florr. 6. 15. addidi. Sqq. προςυπακουστέον etc. ad ἐτύγχανον v. 10. pertinere, intelligitur e Flor. 2. in quo ad ἐτύγχ. adscriptum λάτρις.

θυρῶν, καὶ δέδοικε, μὴ αὐτὴν ῥύσηται τοῦ θανάτου, ὥςπερ τὸν Ἄδμητον.

V. 29. *ΠΡΟΣ* ἀντὶ τῆς παρά. Fl. 6.

V. 31. *ΑΦΟΡΙΖΟΜΕΝΟΣ*, ἀποσπῶν, ἀφορίζων.

V. 32. *ΟΥΚ ΗΡΚΕΣΕ ΣΟΙ.* τὰς Μοίρας τῇ δολίῳ τέχνῃ ἀπατήσαντα τὸν μόρον Ἀδμήτου κωλῦσαι;

V. 34. *ΕΠΙ ΤΗιΔΕ*, ἐπὶ τῇ Ἀλκήστιδι. Fl. 15. τῇ γυναικί. Fl. 2.

V. 39. *ΤΙ ΔΗΤΑ.* εἰ μετὰ τοῦ δικαίου, φησὶ, φθέγγῃ, τίς ἡ αἰτία τῶν τόξων;

V. 49. *ΚΤΕΙΝΕΙΝ ΟΝ ΑΝ ΧΡΗ.* εἰς τοῦτο μὴ δύνῃ πεῖσαι, τὸ φονεύειν, ὃν ἂν πέπρωται.

V. 50. *ΜΕΛΛΟΥΣΙ ΘΑΝΑΤΟΝ.* τοῖς γεγηρακόσι· τοῦτο [6]) γὰρ λέγει μέλλουσι. βραδύνουσι γὰρ ἐν τοῖς ζῶσιν οἱ μέλλοντες. καὶ ἄλλως. εἰ οὐ χρὴ κτείνειν, ὃν πέπρωται, ἀλλὰ μᾶλλον πρὸς ἔλεον ῥέπειν, καὶ μόνοις γέρουσι θάνατον ἐπάγειν. καὶ ἄλλως. οὐχὶ τοῦτό σε θέλω ποιῆσαι, [7]) τὸ κτείνειν ὃν ἂν χρὴ, (τοῦτο γὰρ ὡμολόγηται) ἀλλ' εἰς τὸ τοὺς γεγηρακότας ἀναιρεῖν. καὶ ἄλλως. οὐχὶ ἐγώ σε λέγω φονεύειν δεῖν ὃν πέπρωται, ἀλλὰ τοῖς γεγηρακόσι θάνατον ἐμβαλεῖν.

V. 53. *ΟΥΚ ΕΣΤΙ ΤΙΜΑΣ ΚΑΜΕ.* ὅταν γὰρ τιμὰς λάβωσιν οἱ νεκροὶ, ὁ Θάνατος ἥδεται. καὶ Ὅμηρος·

6) Florr. 6. 15. τούτοις. Iidem post καὶ ἄλλως, κτείνειν, ὃν πέπρωται pro οὐ πέπρ. in quod Heath. etiam incidit. In Morell. et Musgr. additur: (f. εἰ οὐ πέπρωται, οὐ χρὴ κτείνειν.) Mox μόνοις γέρουσι est a Barn. pro μόνος γέρ. Ceterum in Barn. prius est scholion εἰ οὐ χρὴ κτείν. — ἐμβαλεῖν. tum sequitur alterum τοῖς γεγηρακόσι. In Junt. et Basil. eo, quo cum Mor. et Musgr. dedi, ordine se excipiunt, sed prius post καὶ ἄλλως scholio ad v. 49. a sqq. interceptum est.

7) ποιῆσαι Florr. pro ποιήσειν. Pro ἀναιρεῖν, quae est lectio Junt. Basil. Florr., Barn. Mor. Musgr. ἀπαίρειν. Mox δεῖν, ὃν πέπρ. iam a Morell. annotatum est; idem leg. coni. Heath. pro δεινὸν πέπρ. Barn. δεινὸν, ὅτι πέπρ. In fine pro ἐμβαλεῖν Florr. ἐμβάλλειν.

(Il. ώ, 457.) *Τύμβῳ τε στήλῃ τε· τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων.*

V. 54. *ΟΥΤΟΙ ΠΛΕΟΝ Γ' ΑΝ.* ἐάν τε νῦν αὐτὴν λάβοις, ἐάν τε γεγηρακυῖαν, ἔχοις τι πλέον ἢ μίαν ψυχὴν λαβεῖν.

V. 55. *ΝΕΩΝ ΦΘΙΝΟΝΤΩΝ.* ὁ Θάνατος φησὶν ἐπὶ νέων τελευτώντων, καθὸ ἐν τούτοις αὐτοῦ [8]) δείκνυται ἰσχὺς καὶ δυνατὸς ἐνδείκνυται, οὐ τῆς φύσεως διὰ γῆρας τούτους καταβαλούσης, ἀλλ' αὐτοῦ καταπαλαίσαντος τὴν νεότητα· ἢ καθὸ δείκνυται καθαρῶς καὶ ἀδωροδοκήτως ὑπηρετῶν ταῖς Μοίραις, ὑπερορῶν δωρεὰς καὶ θυσίας προσφερομένας ὑπὲρ αὐτῶν· *μόνος θεῶν γὰρ Θάνατος οὐ δώρων ἐρᾷ.* [9]) ἢ καθὸ μέγας ὁ θρῆνος, καὶ πολλὰ τὰ δάκρυα, καὶ ἀξιοπενθὲς τὸ πάθος, καὶ μήκιστος ὁ χρόνος, μὴ μαλάσσων τὴν συμφοράν. ὁ δὲ Ἀπόλλων, καίτοι νοήσας τὸ λεχθὲν, παραλογίζεται τὸν Θάνατον, φάσκων, ὅτι κἂν γραῦς ὄληται ἡ Ἄλκηστις, ἀξίως ταφήσεται, τὸ μεῖζον γέρας λέγων ἐπὶ πολυτελοῦς ταφῆς· ὅθεν ὁ Θάνατος φησὶ, νόμον σοι παραβάλλῃ [10]) τοῦ πλουσίως θάπτεσθαι τοὺς ἔχοντας, καὶ τοῦτο νομίζεις γέρας ἐμὸν, ἐγὼ δὲ γέρας φημὶ τὸ ἐπὶ νέᾳ νεανιεύεσθαι.

V. 56. *ΚΑΝ ΓΡΑΥΣ ΟΛΗΤΑΙ.* ὁ μὲν Ἀπόλλων λέγει ἐπὶ τῆς Ἀλκήστιδος, ὅτι, ἐὰν γενομένη γραῦς ἀποθάνῃ, πλουσίως θάπτεται· ὁ δὲ καθόλου ἔλαβε, καὶ φησὶ, τὸν νόμον τίθης, ὦ Ἄπολλον, ὑπὲρ τῶν πλουσίων λέγων. ἀγοράσουσι γὰρ οἱ πλούσιοι γέροντας [1]) εἰς θάνατον· διὸ Ἀπόλλων φησὶν αὐτὸν πανούργως εἰρηκέναι.

8) *αὐτοῦ* est ex em. Heathii pro *αὐτοῖς*. Equidem addiderim etiam *ἢ* ante *ἰσχύς*. Verbis *καὶ δυν. ἐνδ.* facile careremus. *καταβαλούσης* recepi e Florr. 6. 15. pro *καταβαλλούσης*. *ἀλλ' αὐτοῦ καταπ.* e mea coni. scripsi pro *ἀλλὰ τοῦ κατ.* Paulo post Florr. *ἀδωρ. ὑπηρετεῖται ταῖς Μ.*

9) „Aeschyli versus, *Μόνος θ. γὰρ Θ. οὐ δ. ἐ.* Vid. Eustath. in Hom. p. 744. lin. 3.“ BARN. Legebatur *μόνος γὰρ θ. Θ.* Emendavit Morell. Mox *ἀξιοπενθές* est e Florr. pro *ἀξιοπαθές*.

10) An: *σὺ παραβ.*?

1) *γέροντας* Florr. ut em. Heath.

V. 59. *ΠΑΡΕΣΤΙ,* τῷ πλουτεῖν. Fl. 2.

V. 65. *ΤΟΙΟΣ ΦΕΡΗΤΟΣ.* τὸ ἑξῆς· τοῖος ἀνὴρ τοῦ Εὐρυσθέως μεταπέμψαντος τὸ ὄχημα ἐκ τῶν τόπων τῆς Θρᾴκης.

V. 74. *ΣΤΕΙΧΩ Δ' ΕΠ' ΑΥΤΗΝ.* ἵνα ἀπαρχὴν τῶν τριχῶν λάβω, ὡς ἔθους ὄντος τὸν Θάνατον τοῦ μέλλοντος ἀποθνήσκειν τὴν κόμην τέμνειν ξίφει, οἷον οὐκέτι δυνατὸν ἦν ζῆν. [2])

V. 75. *ΙΕΡΟΣ ΓΑΡ ΟΥΤΟΣ.* οὗτος γὰρ ὁ ἄνθρωπος ἀνιερωμένος ἐστὶ τοῖς καταχθονίοις δαίμοσι, [3]) οὗ δὴ τὸ ξίφος μου τὴν τρίχα τέμνει.

V. 77. *ΤΙ ΠΟΘ' ΗΣΥΧΙΑ.* ἐκ γερόντων Φεραίων ὁ χορός. διαιρεῖται δὲ εἰς δύο ἡμιχόρια.

V. 86. *ΚΛΥΕΙ ΤΙΣ.* ὡς τοιούτων συντετελεσμένων, ἢ γεγονότων κατὰ τὴν Ἄλκηστιν. Fl. 6.

V. 91. *ΜΕΤΑΚΥΜΙΟΣ.* εὐδιεινὸς, μετὰ τὸ κῦμα κατάστασιν παρέχων. ἀλλ' εἴθε, φησὶν, ὦ Παιὰν, φανείης μεταξὺ τοῦ κύματος τῆς ἄτης ταύτης. καὶ ἄλλως. ὥσπερ λέγομεν μεταίχμιον τὸ μεταξὺ τῆς μάχης διάστημα δύο στρατευμάτων, [4]) οὕτω μετακύμιον τὸ μεταξὺ τῶν δύο κυμάτων.

V. 93. *ΟΥΤ' ΑΝ ΦΘΙΜΕΝΑΣ.* ἀλλ' εἰ ἦν, φησὶν, ἀποθανοῦσα, οὐκ ἂν ἐσιώπων ἐν τοῖς οἴκοις.

V. 94. *ΟΥ ΓΑΡ ΔΗ ΦΡΟΥΔΟΣ.* οὐ γὰρ πρὸς τὸν οἶκον ἔλαθεν ἡμᾶς προκομισθεῖσα. πόθεν οἶδας, ὅτι οὐκ ἐξηνέχθη; οὐ γὰρ ἐγὼ αὐχῶ καὶ θαῤῥῶ.

2) *ξίφει, οἷον οὐκ. δυν. ἦν ζ.* addidi e Florr. 6. 15.

3) Delevi verba *τῶν κατὰ χθονὸς θεῶν*, quae post *οὗτος γὰρ ὁ ἄνθρ.* legebantur, quaeque vel textus verbis adiicienda erant, vel cum explicatione coniungenda *τῶν κατὰ χθ. θ. ἤγουν* (vel *ὅ ἐστι*) *τοῖς κατ. θεοῖς ἀνιερωμ. ἐστι.*

4) *στρατευμάτων* Florr. 6. 15. pro *στρατευομένων*. Praeterea leg. *μεταξὺ τῆς αἰχμῆς τῶν δύο στρατ. διάστημα.* Cf. Schol. ad Phoen. 1240. Initio Junt. Basil. *εὐδιηνός*. Florr. *εὔδινός* (Hesych. *εὔδινα.* vid. Interpr.) Barn. *εὐδιεινός*.

V. 96. *ΠΩΣ ΆΝ ΕΡΗΜΟΝ ΤΑΦΟΝ.* οὐκ ἂν, φησὶν, τὸν τάφον αὐτῆς ὁ Ἄδμητος ἐποίησε μεθ' ἡσυχίας, ὥςτε μηδένα γνῶναι. καὶ ἄλλως. πῶς ὄχλου χωρὶς τὴν ἐκφορὰν ἐποιήσατο Ἄδμητος, ἀγαθῆς γυναικὸς ἐκφορὰν ποιούμενος.

V. 99. *ΠΗΓΑΙΟΝ Χ.* παροξυτόνως τὴν πηγαῖον χέρνιβα, τὴν ὕδατος πηγαίου πεπληρωμένην.

V. 101. *ΧΑΙΤΑ.* οὐδεὶς δὲ ἐν τοῖς προθύροις ἄνθρωπος τετμημένος τὴν τρίχα, ἡ θρὶξ πρὸ τῶν θυρῶν οὐκ ἔστι τετμημένη. [5])

V. 103. *ΟΥ ΝΕΟΛΑΙΑ.* νέα. κυρίως δὲ ὁ ἐκ τῶν νέων ὄχλος. νῦν δὲ τὴν ἀκμάζουσαν καὶ εὔτονον χεῖρα σημαίνει. λέγει δὲ, ὅτι οὔτε κτύπος ἐστὶ χειρῶν γυναικῶν. νέων δὲ διὰ τὸ μᾶλλον αὐτῶν ἐξακούεσθαι καὶ ἰσχύειν τὸν κτύπον. [6])

V. 109. *ΔΙΑΚΝΑΙΟΜΕΝΩΝ*, διαφθειρομένων τῶν ἀγαθῶν χρὴ πενθεῖν· [7]) κνῆστις γὰρ ἡ μάχαιρα.

V. 112. *ΑΛΛ' ΟΥΔΕ ΝΑΥΚΛΗΡΙΑΝ.* ἀλλ' οὐδ' εἰ πλεύσαιμεν, ἵνα μαντείαν λάβοιμεν, ἐδυνάμεθα αὐτῇ βοηθεῖν, οὐδὲ ἔστιν ὅπου τῆς γῆς πέμψας πλοῦν παραλύσειεν τῆς δυστήνου Ἀλκήστιδος τὴν ψυχήν. παραλύσειεν αὐτὴν τῆς δυστήνου ψυχῆς. ἡ γενική ἐστιν ἀντὶ αἰτιατικῆς, ἵν' ᾖ τῆς δυστήνου τὴν ψυχὴν σώσειε καὶ παύσειε τῶν κακῶν. [8]) πλησιάζει γὰρ ὁ θάνατος, καὶ καιρὸν οὐκ ἔχομεν διακονοῦντα τῇ προθυμίᾳ.

V. 132. *ΤΕΤΕΛΕΣΤΑΙ ΒΑΣΙΛΕΥΣΙ.* ἃ ἔδει ποιεῖν, τετέλεσται τῷ Ἀδμήτῳ. τί δὲ τὸ εὔξασθαι, τὸ θῦσαι τοῖς θεοῖς τὰ πρόςφορα; ἐπὶ τοῖς εἱμαρμένοις τὰ προςήκοντα ὁ ἀνὴρ ποιεῖ, ἢ ἐπ' αὐτῇ τῇ Ἀλκήστιδι.

V. 138. *ΠΕΝΘΕΙΝ ΜΕΝ.* τὸ μὲν γὰρ πενθεῖν καὶ πρὸ τοῦ πάθους συγγνώμης ἄξιον· λυπεῖται γάρ.

V. 141. *ΚΑΙ ΖΩΣΑΝ.* ἐψυχοῤῥάγει γάρ. Fl. 6.

V. 143. *ΠΡΟΝΩΠΗΣ*, προπεπτωκυῖα, προνενευκυῖα εἰς θάνατον.

V. 155. *ΥΠΕΡΒΕΒΛΗΜΕΝΗΝ*, τὴν ὑπερβάλλουσαν. Fl. 2.

V. 160. *ΚΕΔΡΙΝΩΝ ΔΟΜΩΝ*, κασελῶν. Fl. 15.

V. 162. *ΠΡΟΣΘΕΝ ΕΣΤΙΑΣ.* ὡς πρὸς τὴν ἑστίαν λέγουσαν αὐτήν. [9]) μετέβη δὲ ἐκ τοῦ ἐξηγητικοῦ ἐπὶ τὸ μιμητικόν.

V. 165. *ΟΡΦΑΝΕΥΣΑΙ*, ὀρφανοτροφῆσαι, ἐπιτροπεῦσαι. καὶ ὀρφανιστὰς τοὺς ἐπιτρόπους [10]) λέγουσι.

V. 172. *ΜΥΡΣΙΝΗΣ ΦΟΒΗΝ.* ἀπὸ πτόρθων λαμβάνουσα φόβην μυρσίνης, [1]) ὃ ἐστὶ τὰ φύλλα τῆς μυρσίνης.

V. 175. *ΟΥΔΕ ΤΟΥΠΙΟΝ.* οὐδὲ τὸ ἐπιὸν τοῦ φόβου τοῦ θανάτου μετέστησε τὴν εὐειδῆ φύσιν τοῦ χρώματος; ἀντὶ τοῦ οὐδὲ ὠχρίασεν. Fl. 6. 15.

V. 177. *ΠΑΡΘΕΝΕΙΑ.* τὰ τῆς παρθενείας κορεῖα, ὅ ἐστιν, ἔνθα κόρη οὖσα ἔλυσα τὴν παρθενίαν. τὸ ἑξῆς, ὦ λέκτρον, χαῖρε.

V. 182. *ΣΩΦΡΩΝ ΜΕΝ.* ἐμοῦ μὲν οὐ σωφρονεστέρα, εὐτυχὴς δὲ ἴσως.

5) Vulgo: *ΠΥΛΩΝ ΠΑΡΟΙΘΕ.* οὐδεὶς δὲ ἐν τ. προθ. ἄ. τετμ. τὴν τρ. ἡ θρ. πρὸ τῶν θ. οὐκ ἔ. τετμ. καὶ ἄλλως. παροξυτ. etc.

6) τὸν κτύπον Florr. 6. 15. Vulgo deest articulus. Iidem paulo ante χειρῶν, quod etiam sine cod. reponendum erat pro χερῶν.

7) Sic Florr. 6. 15. pro φθειρομένων χρὴ π.

8) Dedi locum, ut in Florr. 6. 15. legitur. Vulgo: οὐδ' εἰ πλεύσαιμεν, ἵνα μαντείαν οὐδὲ ἔστιν ὅπου τῆς γῆς π. πλ. παρ. τῆς δ. Ἀλκ. τὴν ψ. παρ. αὐτὴν τῆς δ. τὴν ψ. σώσει καὶ παύσεις τῶν κ. Pro ὅπου τῆς γῆς iidem ὅπως. Monk malit ὅποι. Verba παραλ. αὐτὴν τῆς δυστ. ψυχῆς ad var. lect. pertinent, in Flor. 15. et Havn. servatam v. 118. ψυχᾶς[ἣν] Flor. ψυχᾶς[ῇ] Havn.

9) Junt. Basil. λέγ. αὐτῇ. αὐτήν est a Barn. Equidem suspicabar: λέγουσα εὔξατο αὐτῇ.

10) Sic Florr. 6. 15. pro τὰς ἐπιτρ.

1) Sic Florr. 6. 15. quum in editis nihil esset nisi ὃ ἐστὶ τὰ φ. τ. μ.

V. 96. *ΠΩΣ ἊΝ ΕΡΗΜΟΝ ΤΑΦΟΝ.* οὐκ ἂν, φησὶν, τὸν τάφον αὐτῆς ὁ Ἄδμητος ἐποίησε μεθ᾽ ἡσυχίας, ὥςτε μηδένα γνῶναι. καὶ ἄλλως. πῶς ὄχλου χωρὶς τὴν ἐκφορὰν ἐποιήσατο Ἄδμητος, ἀγαθῆς γυναικὸς ἐκφορὰν ποιούμενος.

V. 99. *ΠΗΓΑΙΟΝ Χ.* παροξυτόνως τὴν πηγαῖον χέρνιβα, τὴν ὕδατος πηγαίου πεπληρωμένην.

V. 101. *ΧΑΙΤΑ.* οὐδεὶς δὲ ἐν τοῖς προθύροις ἄνθρωπος τετμημένος τὴν τρίχα, ἡ θρὶξ πρὸ τῶν θυρῶν οὐκ ἔστι τετμημένη. [5])

V. 103. *ΟΥ ΝΕΟΛΑΙΑ.* νέα. κυρίως δὲ ὁ ἐκ τῶν νέων ὄχλος. νῦν δὲ τὴν ἀκμάζουσαν καὶ εὔτονον χεῖρα σημαίνει. λέγει δὲ, ὅτι οὔτε κτύπος ἐστὶ χειρῶν γυναικῶν. νέων δὲ διὰ τὸ μᾶλλον αὐτῶν ἐξακούεσθαι καὶ ἰσχύειν τὸν κτύπον. [6])

V. 109. *ΔΙΑΚΝΑΙΟΜΕΝΩΝ*, διαφθειρομένων τῶν ἀγαθῶν χρὴ πενθεῖν· [7]) κνῆστις γὰρ ἡ μάχαιρα.

V. 112. *ΑΛΛ᾽ ΟΥΔΕ ΝΑΥΚΛΗΡΙΑΝ.* ἀλλ᾽ οὐδ᾽ εἰ πλεύσαιμεν, ἵνα μαντείαν λάβοιμεν, ἐδυνάμεθα αὐτῇ βοηθεῖν, οὐδὲ ἔστιν ὅπου τῆς γῆς πέμψας πλοῦν παραλύσειεν τῆς δυστήνου Ἀλκήστιδος τὴν ψυχήν. παραλύσειεν αὐτὴν τῆς δυστήνου ψυχῆς. ἡ γενική ἐστιν ἀντὶ αἰτιατικῆς, ἵν᾽ ᾖ τῆς δυστήνου τὴν ψυχὴν σώσειε καὶ παύσειε τῶν κακῶν. [8]) πλησιάζει γὰρ ὁ θάνατος, καὶ καιρὸν οὐκ ἔχομεν διακονοῦντα τῇ προθυμίᾳ.

5) Vulgo: *ΠΥΛΩΝ ΠΑΡΟΙΘΕ.* οὐδεὶς δὲ ἐν τ. προθ. ἄ. τετμ. τὴν τρ. ἡ θρ. πρὸ τῶν θ. οὐκ ἔ. τετμ. καὶ ἄλλως. παροξυτ. etc.

6) τὸν κτύπον Florr. 6. 15. Vulgo deest articulus. Iidem paulo ante χειρῶν, quod etiam sine cod. reponendum erat pro χερῶν.

7) Sic Florr. 6. 15. pro φθειρομένων χρὴ π.

8) Dedi locum, ut in Florr. 6. 15. legitur. Vulgo: οὐδ᾽ εἰ πλεύσαιμεν, ἵνα μαντείαν οὐδὲ ἔστιν ὅπου τῆς γῆς π. πλ. παρ. τῆς δ. Ἀλκ. τὴν ψ. παρ. αὐτὴν τῆς δ. τὴν ψ. σώσει καὶ παύσεις τῶν κ. Pro ὅπου τῆς γῆς iidem ὅπως. Monk malit ὅποι. Verba παραλ.

V. 132. *ΤΕΤΕΛΕΣΤΑΙ ΒΑΣΙΛΕΥΣΙ.* ἃ ἔδει ποιεῖν, τετέλεσται τῷ Ἀδμήτῳ. τί δὲ τὸ εὔξασθαι, τὸ θῦσαι τοῖς θεοῖς τὰ πρόςφορα; ἐπὶ τοῖς εἱμαρμένοις τὰ προςήκοντα ὁ ἀνὴρ ποιεῖ, ἢ ἐπ᾽ αὐτῇ τῇ Ἀλκήστιδι.

V. 138. *ΠΕΝΘΕΙΝ ΜΕΝ.* τὸ μὲν γὰρ πενθεῖν καὶ πρὸ τοῦ πάθους συγγνώμης ἄξιον· λυπεῖται γάρ.

V. 141. *ΚΑΙ ΖΩΣΑΝ.* ἐψυχοῤῥάγει γάρ. Fl. 6.

V. 143. *ΠΡΟΝΩΠΗΣ*, προπεπτωκυῖα, προνενευκυῖα εἰς θάνατον.

V. 155. *ΥΠΕΡΒΕΒΛΗΜΕΝΗΝ*, τὴν ὑπερβάλλουσαν. Fl. 2.

V. 160. *ΚΕΔΡΙΝΩΝ ΔΟΜΩΝ*, κασελῶν. Fl. 15.

V. 162. *ΠΡΟΣΘΕΝ ΕΣΤΙΑΣ.* ὡς πρὸς τὴν ἑστίαν λέγουσαν αὐτήν. [9]) μετέβη δὲ ἐκ τοῦ ἐξηγητικοῦ ἐπὶ τὸ μιμητικόν.

V. 165. *ΟΡΦΑΝΕΥΣΑΙ*, ὀρφανοτροφῆσαι, ἐπιτροπεῦσαι. καὶ ὀρφανιστὰς τοὺς ἐπιτρόπους [10]) λέγουσι.

V. 172. *ΜΥΡΣΙΝΗΣ ΦΟΒΗΝ.* ἀπὸ πτόρθων λαμβάνουσα φόβην μυρσίνης, [1]) ὅ ἐστι τὰ φύλλα τῆς μυρσίνης.

V. 173. *ΟΥΔΕ ΤΟΥΠΙΟΝ.* οὐδὲ τὸ ἐπιὸν τοῦ φόβου τοῦ θανάτου μετέστησε τὴν εὐειδῆ φύσιν τοῦ χρώματος; ἀντὶ τοῦ οὐδὲ ὠχρίασεν. Fl. 6. 15.

V. 177. *ΠΑΡΘΕΝΕΙΑ.* τὰ τῆς παρθενείας κορεῖα, ὅ ἐστιν, ἔνθα κόρη οὖσα ἔλυσα τὴν παρθενίαν. τὸ ἑξῆς, ὦ λέκτρον, χαῖρε.

V. 182. *ΣΩΦΡΩΝ ΜΕΝ.* ἐμοῦ μὲν οὐ σωφρονεστέρα, εὐτυχὴς δὲ ἴσως.

αὐτὴν τῆς δυστ. ψυχῆς ad var. lect. pertinent, in Flor. 15. et Havn. servatam v. 118. ψυχᾶς [ἣν] Flor. ψυχᾶς [ᾗ] Havn.

9) Junt. Basil. λέγ. αὐτῇ. αὐτήν est a Barn. Equidem suspicabar: λέγουσα εὔξατο αὐτῇ.

10) Sic Florr. 6. 15. pro τὰς ἐπιτρ.

1) Sic Florr. 6. 15. quum in editis nihil esset nisi ὅ ἐστι τὰ φ. τ. μ.

V. 184. *ΠΛΗΜΜΥΡΙΔΙ.* πλήθει δακρύων.

V. 186. *ΠΡΟΝΩΠΗΣ.* ἔξωθεν τοῦ προνωπείου θαλάμου. [2])

V. 197. *ΚΑΙ ΚΑΤΘΑΝΩΝ Τ' ΑΝ.* καὶ εἰ μὲν συνέβη αὐτὸν ἀποθανεῖν, μία ἦν ἡ λύπη [3]) τὸ θανεῖν αὐτόν. νῦν δὲ ἐκφυγὼν τὸν θάνατον, ἀνεπίλησται ἔχει τὰ κακά.

V. 204. *ΠΑΡΕΙΜΕΝΗ ΤΕ ΧΕΙΡΟΣ ΑΘΛΙΟΝ ΒΑΡΟΣ.* τὴν ἰσχὺν τῆς χερὸς παραλελυμένη.

V. 210. *ΟΥ ΓΑΡ ΤΙ ΠΑΝΤΕΣ.* παρίστανται[4]) μὲν γὰρ πάντες ὡς ὑπήκοοι, οὐκ εὐμενεῖς δέ.

V. 213. *ΤΙΣ ΑΝ ΠΟΡΟΣ.* τίς ἂν πόρος τῶν κακῶν ἡμῖν γένοιτο, ἢ πῶς, ἢ ποῦ.

V. 216. *ΕΞΕΙΣΙ ΤΙΣ,* ἀγγέλλων αὐτὴν, ἢ θανοῦσαν ὀδύρομαι; [5]) Fl. 15.

V. 217. *ΣΤΟΛΜΟΝ,* στολισμόν. Fl. 2.

V. 225. *ΚΑΙ ΠΑΡΟΣ ΓΑΡ.* καὶ πρώην γὰρ τούτου τοῦ θανάτου εὗρες μηχανὴν, δι' ἧς τὸν Ἄδμητον ἔσωσας.

V. 231. *ΑΞΙΑ ΚΑΙ ΣΦΑΓΑΣ,* ἃ πέπονθας, ἄξια καὶ σφαγῆς ἐστι. [6])

V. 232. *Η ΒΡΟΧΩι ΑΕΡΗΝ.* καὶ μεῖζον τοῦ βρόχῳ ἀποθανεῖν τινά. βρόχῳ δὲ οὐρανίῳ ἀντὶ τοῦ μετεώρῳ.

2) An: ἔξωθεν τοῦ προνωπίου τοῦ θαλάμου. προνωπίου i. e. προθύρου. vid. Valck. ad Hipp. 373. Voce poetica usus videtur grammaticus, ut indicaret, quum προνωπής diceret poëta, eum significationem illam τοῦ προνωπίου in animo habuisse.

3) Florr. 6. 15. μία ἦν ἡ λ. τὸ θ. καὶ αὐτόν. Inde ἡ ante λύπη inserui. Mox ἀνεπίλησται pro ἀνεπίληπτα est ex em. Heathii.

4) παρίστανται Florr. 6. 15. ut coni. Heath. pro παρίσταται. Cum his continua serie cohaerebat scholion ad v. 231. quod ad locum suum retulit Barn.

5) Post αὐτὴν excidisse videtur σεσῶσθαι. Tum pro ὀδύρομαι leg. ὀδύρωμαι.

6) Junt. Bas. ἄξια καὶ ἐστὶν σφαγῆς.

V. 238. *Η Δ' ΕΚ ΔΟΜΩΝ ΔΗ.* οὐκ εὖ. κατὰ γὰρ τὴν ὑπόθεσιν ὡς ἔσω πραττόμενα δεῖ ταῦτα θεωρεῖσθαι.

V. 242. *ΚΑΤΑ ΓΑΝ.* παρὰ τὸν καταχθόνιον ᾅδην.

V. 245. *ΤΟΙΣ ΤΕ ΠΑΡΟΙΘΕΝ.* ἐκ τῶν παλαιῶν τεκμαιρόμενος καὶ τὰ νῦν. [7])

V. 251. *ΟΥΡΑΝΙΑΙ ΤΕ.* ἀντιστρόφως εἴρηκεν, ἀντὶ τοῦ οὐράνιαί τε νεφέλαι, διὰ δίνης δρομαίου, τῆς ἀειδινήτου περιφορᾶς.

V. 253. *ΟΡΑι ΣΕ ΚΑΜΕ.* τοῦτο φησὶν ἀποδεικνύων, ὡς τῶν εἰς θεοὺς ἁμαρτανόντων ἐκκοπτομένων.

V. 255 sq. *ΓΑΙΑ ΤΕ ΚΑΙ ΜΕΛ. ΣΤ.* εἰκῆ φησὶ δεδόσθαι τὰ περὶ τῆς ἐν τῷ Ἀχέροντι πορθμείας, ὡς μαρτυρεῖ καὶ Δοῦρις ἐν τῇ ις τῶν Μακεδονικῶν, [8]) ὅτι ἐν Ἰωλκῷ ἐνυμφεύθη. Ἰωλκοῦ γὰρ Πελίας ἐβασίλευσεν.

V. 263. *ΧΑΡΩΝ Μ' ΗΔΗ ΚΑΛΕΙ.* καλεῖ με, φησὶν, ὁ Χάρων ταῦτα λέγων, τί μέλλεις, ἐπείγου.

V. 264. *ΚΑΤΕΙΡΓΕΙΣ,* κατέχεις. Fl. 15. *ΤΑΔ' ΕΤΟΙΜ'.* τὸ πλοῖον καὶ τὰ λοιπὰ ἐφόδια. Fl. 2.

V. 265. *ΣΠΕΡΧΟΜΕΝΟΣ.* ταῦτα ἠπειγμένα ἔχων ταχύνει. *ΤΑΧΥΝΕΙ* ἐμὲ ὁ Χάρων. Fl. 2.

7) Info καὶ τῶν νῦν.

8) Vulgo ad vv. ἔχων χέρ' ἐπὶ κ. v. 262. refertur hoc scholion. Huc retrahenda esse verba ὡς μαρτυρεῖ κ. Δ. monuit Monk ad v. 256. cui assentitur Censor huius edit. in Quarterly Rev. Vol. XV. nr. 29. Quae de Iolco dicuntur, haud dubie ad v. 257. pertinent, et Florr. 6. 15. — τῶν Λακεδαιμονικῶν. *ΠΑΤΡΩΑΣ ΙΩΛΚΟΥ.* ὅτι ἐν Ἰ. ἐνυμφ. Mihi ultima sic constituenda videntur: ὡς μαρτ. καὶ Δ. - - - ἐνυμφεύθη, *ΠΑΤΡ. ΙΩΛΚ.* Ἰωλκοῦ γὰρ Π. ἐβ. Sed quid verbis εἰκῆ φησὶ δεδ. etc. faciam, non habeo. Fort. vv. εἰκῆ φησὶ δεδόσθαι [τὰ ἕδνα, ὅτε ἐνυμφεύθη ἐν Ἰωλκῷ, ὡς μαρτ. etc.] ad vv. 255 sqq. reliqua [ταῦτα φησὶ] περὶ τῆς ἐν τῷ Ἀχ. π. ad vv. 260 sqq. referenda sunt. τῶν Μακεδονικῶν scribendum esse pro τῶν Λακεδαιμονικῶν recte monuit Censor ed. Monk. vid. Vossium de hist. gr. p. 79 sq. Schweigh. Ind. Auct. in Athen. Ἰωλκοῦ pro Ἰωλκοῦς iam Barn. restituit.

V. 267. *Ω ΔΥΣΔΑΙΜΟΝ.* ἐπεὶ περὶ πλοίου ὁ λόγος. [9]) *ΔΥΣΔΑΙΜΟΝ*, ὦ ἀθλία Ἄλκηστι. [10])

V. 269. *ΟΙΚΤΡΑΝ ΦΙΛΟΙΣΙΝ.* προβαίνεις εἰς ὁδὸν τοῖς φίλοις οἰκτρὰν, ἐκ δὲ τῶν φίλων ἐμοὶ μάλιστα οἰκτράν. παῖδες Ἀδμήτου Εὔμηλος καὶ Περιμήλη.

V. 272. *ΟΥ ΣΘΕΝΩ ΠΟΣΙ.* οὐκέτι ἀντέχω. ὁ γὰρ Ἅιδης πλησίον. μέθετέ με, ὡς κατεχομένη ὑπὸ τοῦ Χάρωνος λέγει.

V. 283. *ΟΡΩιΤΟΝ.* ὁράητε· γένοιτο, φησὶν, χαίροντας ὑμᾶς τόδε φάος ὁρᾶν.

V. 286. *ΜΗ ΠΡΟΣ ΘΕΩΝ ΜΕ.* μὴ προδώσῃς με πρὸς τῶν παίδων, οὓς μέλλεις καταλιπεῖν [1]) ὀρφανοὺς, ἐὰν ἀποθάνῃς.

V. 292. *ΑΔΜΗΤ', ΟΡΑιΣ.* τὸ ἑφεξῆς, Ἄδμητε, λέξαι σοι θέλω, ἀντὶ τῆς ἐμῆς ψυχῆς * * * [2]) ἐξόν μοι, σοῦ ἀποθανόντος, ἄνδρα ἔχειν μέγιστον τῶν Θεσσαλῶν, οὐκ ἠθέλησα.

V. 303. *ΗΚΟΝ.* ἀντὶ τοῦ ἥκοντος, ὅ ἐστι καιροῦ αὐτοῖς ἥκοντος εἰς τὸ ἀποθανεῖν ἀπογεγηρακόσι. [3])

9) Sic Flor. 15. pro *ἐπειδὴ περὶ Πελίου ὁ λόγος.*

10) Post haec in Junt. Basil. legebantur ista: *Νεκύων εἰς αὐλάν.) πτερωτὸς ἀΐδας.* Adiecit Barn. *θάνατος αἰφνίδιος, ὠκυδρόμος, προώρως· νέαν γὰρ γυναῖκά με οὖσαν ἄγει βιαίως εἰς αὐλὰν τῶν Νεκρῶν, ἤγουν εἰς Νεκροθήκην.*

1) Florr. 6. 15. *οὓς μέλλεις καταλείπειν.* Pro *μέλλεις* Junt. Basil. *μέλῃς*, ut supra ad v. 263. Barn. Mor. Musgr. *μέλλῃς.*

2) Barn. a vv. *ἀντὶ τῆς ἐμῆς ψ.*] *ἐξόν μοι*, novum scholion exorditur, quamvis, quae sequuntur, ad textus verba praescripta non accommodata sint. Tum Junt. Basil. *ἄνδρα ἔχων.* Aliud de suo addidit Barn. *παρόν μοι ἀντὶ τοῦ παρόντος.*

3) Hoc etiam interpolavit Barn. *ἧκον, ἢ ἧκον μετοχὴ, καὶ τίθεται Ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ ἥκοντος κ. τ. λ.* Post hoc scholion in Junt. et Basil. sequitur: *Τούτους, ἀνάγαγε.) ἀπόδειξον.* quod quo pertineat, non video. Omiserunt Barn. Mor. Musgr.

V. 306. *ΣΟΥ ΚΑΤΘΑΝΟΝΤΟΣ.* ἀποθανόντος σου, οὐδὲ φυτεύσειν ἠδύναντο ἕτερα τέκνα.

V. 309. *ΩΡΦΑΝΕΥΕΣ.* ἐπετρόπευες, τῆς κατὰ τὴν ὀρφανίαν τροφῆς προέστης.

V. 323 sqq. *ΚΑΙ ΠΑΙΣ ΜΕΝ ΑΡΣΗΝ.* καὶ περὶ μὲν τοῦ ἄρσενος οὐδὲν ἔχω πλέον λέγειν· ἱκανὸς γάρ ἐστι πᾶς ἄρσην ἑαυτῷ βοηθεῖν. παῤῥησίαν γὰρ ἄγει πρὸς τὸν πατέρα. σὺ δὲ θήλεια, πῶς παρθενεύσῃ ἄρα;

V. 332. *ΟΥΚ ΕΙΣ ΑΥΡΙΟΝ.* οὐκ εἰς τὴν αὔριον τοῦ μηνὸς τούτου, οὐδὲ εἰς τὴν μετὰ τὴν αὔριον.

V. 333. *ΕΡΧΕΤΑΙ ΚΑΚΟΝ*, τὸ ἀποθανεῖν δηλονότι. Fl. 6.

V. 334. *ΕΝ ΤΟΙΣ ΟΥΚΕΤ' ΟΥΣΙ ΛΕΞΟΜΑΙ*, τοῖς νεκροῖς συναριθμηθῶ. Fl. 6.

V. 336. *ΓΥΝΑΙΚ' ΑΡΙΣΤΗΝ*, ἐμὲ δηλονότι ἀρίστην, ὡς εἴ τις λέγοι, [4]) ἀστεῖος ὁ ἀνὴρ καὶ ἡ γυνὴ, ἀστεία δηλονότι.

V. 338. *ΟΥ ΧΑΖΟΜΑΙ*, οὐκ εὐλαβοῦμαι, οὐκ ἀπέχομαι. [5]) καὶ Ὅμηρος, (Il. ε, 830.) μήδ' ἅζεο θοῦρον Ἄρηα. ὁ δὲ νοῦς· οὕτω θάρσει, ὅτι ποιήσει πάντα ὁ ἀνὴρ καὶ οὐ γαμήσει ἑτέραν. οὐκ εὐλαβοῦμαι γὰρ ἐγγυήσασθαι αὐτόν. [6])

V. 342. *ΚΟΥΤΙΣ ΑΝΤΙ ΣΟΥ.* οὐδεμία ἄλλη γυνὴ ἐρεῖ μοι, ὦ πόσι· οὐ γὰρ λήσομαι. [7])

V. 346. *ΛΑΙΣ ΔΕ ΠΑΙΔΩΝ.* διὰ τί γαμῶ, [8]) ὁπότε

4) Sic Florr. 6. 15. pro *λέγει.*

5) Sic Florr. 6. 15. pro *καὶ οὐκ ἀπέρχομαι.*

6) Vulgo *ἐγγυῆσθαι.* Florr. 6. 15. *ἐγγυῆσαι.*

7) Junt. Basil. scholion ad v. 334. cum hoc confundunt: *Μηκέτ' οὖσι νεκροῖς) οὐδὲ μία ἄλλη γ. ἐρείκοι ὦ πόσι.* Barn. ad v. 334. adscripsit: *Μηκέτ' οὖσι) νεκροῖς.* et ad 335. *καὶ σοὶ μέν) οὐδὲ μία ἄλλη γυνὴ ἐρίζοι μοι, ὦ πόσι.* Ego secutus sum Florr. 6. 15. Post *οὐ γὰρ λήσομαι* (Codd. *λήσσομαι*) addendum suspicor *σοῦ.*

8) *γαμῶ* pro *κἀγὼ* et *ἔχω* pro *ἔχων* Florr. 6. 15. In alio scriptore corrigerem *γήμω* vel *γαμοῦμαι.*

παῖδας ἔχω; ἕως τοῦ παίδων δεῖ στίζειν. εἶτα ἀφ' ἑτέρας ἀρχῆς τὰ ἑξῆς. δηλοῖ δὲ, ὅτι οὐ προςδέομαι ἑτέρων παίδων.

V. 348. *ΟΙΣΩ ΔΕ ΠΕΝΘΟΣ.* οὐ μέχρις ἐνιαυτοῦ πενθήσω σε, ἀλλὰ μέχρι τοῦ ὅλου αἰῶνός μου. [9]

V. 350. *ΣΤΥΓΩΝ ΜΕΝ.* μισῶν τὴν μητέρα, αἰωνίως καὶ αὐτὴν μισῶν, ὡς καὶ τὸ πένθος αἰώνιον ἔχω. [10]

V. 352. *ΣΥ Δ' ΑΝΤΙΔΟΥΣΑ.* δοῦσα δ' ἀντὶ τῆς ἐμῆς ψυχῆς τὴν σήν. [1]

V. 355. *ΠΑΥΣΩ ΔΕ ΚΩΜΟΥΣ,* ἀντὶ τοῦ οὐκ ἔτι κωμάσω [σοι]. [2]

V. 357. *ΟΥ ΓΑΡ ΠΟΤ' ΑΝ ΒΑΡΒΙΤΟΥ.* εἶδος ὀργάνου μουσικοῦ ὁ βάρβιτος, βαρυτέρας ἔχων τὰς χορδάς. καὶ ἐστὶν οἱονεὶ βαρύμιτός τις ὤν.

V. 358. *ΟΥΤ' ΑΝ ΦΡΕΝ' ΕΞΑΙΡΟΙΜΙ.* οὐ πείσαιμι [3]) τὴν ἐμὴν φρένα λακεῖν πρὸς Λίβυν αὐλόν. οἱ γὰρ ἀρχαῖοι πρὸς αὐλὸν ᾖδον. *ΠΡΟΣ ΛΙΒΥΝ ΛΑΚΕΙΝ.* Λίβυν τὸν αὐλὸν φησίν· ἐκ γὰρ τῶν ἐν Λιβύῃ λωτίνων λεγομένων καλάμων ὁ αὐλὸς γίνεται, ἢ ὅτι ἐν Τρίτωνι τῷ ποταμῷ τῆς Λιβύης εὑρέθη.

V. 369. *ΕΙ Δ' ΟΡΦΕΩΣ ΜΟΙ.* εἰ δὲ εἶχον τὸ μέλος τοῦ Ὀρφέως πρὸς τὸ σὲ λαβεῖν κηλήσαντα τὴν Κόρην ἢ τὸν Πλούτωνα, καὶ τοῦτο ἂν ἐποίησα. *ΕΙ Δ' ΟΡΦΕΩΣ ΜΟΙ.* Ὀρφέως γυνὴ Εὐρυδίκη, ἧς ἀποθανούσης ἀπὸ ὄφεος κατελθὼν καὶ τῇ μουσικῇ θέλξας τὸν Πλούτωνα καὶ τὴν Κόρην, αὐτὴν ἀνήγαγεν ἐξ ᾅδου.

V. 377. *ΕΠΙΣΚΗΨΩ.* ἐντελοῦμαι γὰρ, ἐν τοῖς αὐτοῖς σοροῖς σὺν σοὶ ἐμὲ θάψαι.

9) ὅλου ante αἰῶνος addidi e Florr. 6. 15. Itaque ὅλου τοῦ ante ἐνιαυτοῦ delendum erat.

10) Sic Florr. 6. 15. pro ὡς τὸ πάθος αἰ. ἔ.

1) Florr. 6. 15. δοῦσα οὖν τῆς ἐμ. ψ. τὴν σὴν ψυχήν.

2) κωμάσω Florr. 6. 15. pro κωμάζω. σοι e varia lectione κω-σω-μάζω ortum videtur.

3) οὐ πείσαιμι e coniectura scripsi pro οὐ πείσει με. Post αὐλόν Florr. 6. 15. addunt ὅ ἐστι.

V. 381. *ΚΑΙ ΜΗΝ ΕΓΩ ΣΟΙ.* τὸ ταύτης πένθος συνοίσω. ἀξία γὰρ αὐτὴ τοῦ πενθεῖσθαι.

V. 387. *ΕΠΙ ΤΟΙΣΔΕ.* πρὸς τὸ μὴ εἰςαγαγεῖν ἄλλην τινά.

V. 391. *ΟΤΕ ΖΗΝ ΧΡΗ.* νέαν οὖσαν δηλονότι.

V. 399. *ΚΑΙ ΟΥΚ ΕΤ' ΟΥΣΑΝ.* οὕτως ἀποθανοῦμαι, ὥςτε μηκέτι οὖσάν με νόμιζε.

V. 401. *ΕΚΟΥΣΑ.* οὐχ ἑκοῦσα προλείπω αὐτούς.

V. 403. *ΑΠΩΛΟΜΗΝ.* ὡς αὐτῆς καταπεσούσης τὸ ἀπωλόμην. [4]

V. 417. *ΤΗΝ ΟΥ ΚΛΥΟΥΣΑΝ.* Ταύτην δὴ καλεῖς τὴν οὔτε κλύουσαν, οὔτε ὁρῶσαν.

V. 417 sq. *ΕΓΩ ΚΑΙ ΣΦΩ.* ἐγὼ καὶ ὑμεῖς· [5]) πρὸς τὸν Εὔμηλον καὶ τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ.

V. 419. *ΝΕΟΣ ΕΓΩ.* νέος καὶ ἔρημος λείπομαι φίλης μητρὸς, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν μονοστελλομένων πλοίων. μονόστολος οὖν ἀντὶ τοῦ ἔρημος.

V. 423. *ΣΥ Τ' ΕΜΟΙ.* ὡςεὶ ἔλεγε συνόμαιμε, συναδελφὲ, τοσαῦτα ἔτλης, [6]) ὅσα ἐγώ.

V. 425. *ΑΝΟΝΑΤ',* εἰς γάμον ἐπὶ ἀνωφελείᾳ συνῆλθες. Fl. 6.

V. 430. *ΑΝΑΓΚΗ ΤΑΣΔΕ.* ἀνάγκη γὰρ ἀποθανεῖν· ὡς τοῦ Ἀδμήτου ὑπό τε τοῦ πάθους τῆς γυναικὸς, [7]) καὶ τοῦ θρήνου τῶν παίδων συγχυθέντος πρὸς αὐτόν.

4) De suo addidit Barnes. ad v. 406. μαῖα, κυρίως ἡ ὀμφαλοτόμος καὶ ἡ παρεστῶσα ταῖς ὠδινούσαις, καὶ ἁπλῶς πᾶσα γυνὴ πρεσβυτέρα κατὰ προςφώνησιν. Καταχρηστικῶς δὲ ἡ μάμμη καὶ μήτηρ μάλιστα κατὰ προςφώνησιν τῶν παιδίων, ὡς ἐνταῦθα, κἂν νεωτέρα τις ᾖ, sed uncinis inclusa, quos omiserunt Mor. et Musgr. et hac subiecta nota: „Haec ex Eustathio addidi."

5) Junt. Basil. Ὑμεῖς) καὶ ἐγὼ πρὸς τὸν Εὔ. etc. Corr. Barn.

6) ἔτλης Florr. 6. 15. pro ἔχεις.

7) τῆς γυναικὸς Barn. pro τῶν γυναικῶν. In fine legendum suspicor: πρὸς αὐτὸν ταῦτα λέγει ὁ χορός.

V. 434. *ΚΟΥΚ ΑΦΝΩ ΚΑΚΟΝ ΤΟΔΕ.* οὐκ ἐξαίφνης μοι αὕτη ἡ σομφορὰ ἐπῆλθεν, ἀλλὰ προειδότι.

V. 436. *ΑΛΛ' ΕΚΦΟΡΑΝ.* ποιήσομαι ἐκφορὰν τοῦ νεκροῦ.

V. 437. *ΠΑΡΕΣΤΕ.* παραμείνατε, παραμεῖναι ὀφείλετε. [8]

V. 438. *ΠΑΙΑΝΑ.* θρῆνον, ἐφ' ᾧ οὐ σπένδουσιν, ὥςπερ ἐν τοῖς παιᾶσι.

V. 441. *ΚΟΥΡΑι ΞΥΡΗΚΕΙ.* κελεύω αὐτοὺς μετέχειν τοῦ πένθους [9] τῷ κεκάρθαι καὶ μελανειμονεῖν.

V. 452. *ΙΣΤΩ Δ' ΑΙΔΑΣ.* γινωσκέτω δ' ὁ Ἅιδης καὶ ὁ Χάρων, ὃς ἐπὶ τῷ πηδαλίῳ καὶ τῇ κώπῃ ἴζει, [10] ἀρίστην γυναῖκα πορθμεύσας εἰς τὴν Ἀχερουσίαν λίμνην.

V. 460 sq. *ΟΥΡΕΙΑΝ ΧΕΛΥΝ.* τὴν λύραν· ἀπὸ γὰρ χελώνης ὀρεινῆς ἡ λύρα ἐστίν. εἰσὶ δὲ καὶ ἔνυδροι. [1] διὸ ὀ ρ ε ί α ν εἶπεν. Ἄλλως. τουτέστι μετὰ λύρας. καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Αἴαντι Λοκρῷ (p. 589. V.) κ α ὶ π ε ζ ὰ κ α ὶ φ ο ρ μ ι κ τ ά. καὶ πεζαὶ δέ τινες ἑταῖραι λέγονται, [2] αἳ χωρὶς ὀργάνου εἰς τὰ συμπόσια φοιτῶσι. *ΕΠΤΑΤΟΝΟΣ ΧΕΛΥΣ* ἀντὶ τοῦ ἡ ἑπτάχορδος.

V. 463. *ΠΕΡΙΝΙΣΣΕΤΑΙ.* περικυκλοῦται· [3] κυκλοειδὴς γὰρ ὁ χρόνος. καὶ Ὅμηρος, π ε ρ ι τ ε λ λ ο μ έ ν ο υ ἐ ν ι α υ τ ο ῦ.

V. 464. *ΑΕΙΡΟΜΕΝΗΣ.* μετεωριζομένης, πλησιφαοῦς τῆς σελήνης, ἐν πανσελήνῳ τῆς ἑορτῆς ἀγομένης. Ἄλλως. εὐφυῶς τὴν πλησιφαῆ διὰ τὰς ἀειρομένας παννύ-

8) Flor. 15. παραμ. διότι παραμεῖναι ὀφ.

9) πένθους pro πάθους Florr. 6. 15.

10) ἴζει Barn. pro ἥξει Junt. Basil. Flor. 6. ἴξει Flor. 15.

1) ἔνυδροι Florr. 6. 15. pro ἄνυδροι, ut legendum vidit Heath. Mox τουτέστι μετὰ λύρας iidem, ubi vulgo μετά deerat. Itaque hoc schol. a priore seiunxi, interposito Ἄλλως.

2) πεζὰ — πεζαὶ Florr. ut legendum monuit Pors. Advers. p. 299. (p. 265. ed. Lips.) ἑταῖραι Heath pro ἕτεραι.

3) περικυκλοῦται Heath pro περικυκλοῦνται.

χους [4] ἐδήλωσεν. ὅτε γὰρ πανσέληνος ἐστὶ, δι' ὅλης τῆς νυκτὸς φέγγει.

V. 473. *ΝΕΡΤΕΡΑι ΤΕ ΚΩΠΑι* ἀντὶ τοῦ διὰ τῆς κώπης ἂν ἤνεγκαν σε (ἀνήνεγκα ἄν σε). Fl. 6.

V. 477. *ΚΟΥΦΑ ΣΟΙ.* εἴη σοι ἡ ἐπικειμένη σποδὸς [5] ἀνώδυνος.

V. 491. *ΤΟΥΤΟ ΓΑΡ ΕΝ ΒΙΟΤΩι ΣΠΑΝΙΟΝ,* συμβίου σὺν ἐμοὶ οἰκῆσαί με καλούσης. ἢ τοιαύτη γαμετή. [6]

V. 494. *ΚΩΜΗΤΑΙ,* ἐπεὶ εἰς κώμας ἦσαν διῃρημένοι, τουτέστιν εἰς φυλάς.

V. 497. *ΧΡΕΙΑ ΤΙΣ ΣΕ.* εἰπὲ, [7] τίς σὲ χρεία πέμπει προςβῆναι Φεραῖον ἄστυ, πόλιν Θεσσαλῶν.

V. 499. *ΠΡΑΣΣΩ,* ὑπηρετῶ.

V. 501. *ΤΕΤΡΩΡΟΝ* ἀντὶ τοῦ τετράορον, ὅταν ὦσι τέσσαρες ἵπποι ἐζευγμένοι. καὶ συνωρὶς δὲ, ὅταν ἕτερος ἑτέρῳ συνεζευγμένος ᾖ. [8] ἀπὸ τούτου καὶ συνάορος ἡ γυνὴ λέγεται, ἡ συνηρτημένη καὶ συνεζευγμένη.

V. 506. *ΚΤΑΝΕΙΝ ΑΡ' ΗΞΕΙΣ,* ἢ κρατήσεις, ἢ οὐ κρατήσεις. οὐ γὰρ χωρὶς αἵματος προβήσεταί σοι [9] ὁ ἀγών.

V. 508. *ΤΙ Δ' ΑΝ ΚΡΑΤΗΣΑΣ,* εἰ συμβῇ σοι κρατῆσαι τοῦ δεσπότου τῶν ἵππων, τί πλέον πράξεις, καὶ ὠφελήσεις, ὅπου γε οἱ ἵπποι ἀδάμαστοι εἰσί;

4) An: διὰ τοῦ ἀ ε ι ρ ο μ έ ν α ς π α ν ν ύ χ ο υ σ ε λ ά ν α ς?

5) σποδός egregia est em. Barn. pro ὁδός, in quo cum Junt. et Basil. conspirat etiam Flor. 15. hic etiam εὐρώδυνος pro ἀνώδυνος.

6) Haeo satis probabiliter istum in modum refinxit Barn. τοιαύτης δηλονότι τυχεῖν γυναικὸς συμβίου, ὥςτε ἀεὶ σὺν ἐμοὶ οἰκῆσαι αὐτὴν ἐμὲ φιλοῦσαν, καὶ ὑπ' ἐμοῦ φιλουμένην. Ἄλλως. τοῦτο, τοιαύτη γαμετή. Ego nil nisi γαμετῇ in γαμετή mutavi.

7) εἰπέ Barn. pro εἴ τε.

8) Junt. Basil. συνεζευγμένος. ἢ ἀπὸ τούτου. Corr. Barn. Sed scribendum erat ab initio τετράορον pro τετράωρον.

9) σοι addunt Florr. 6. 15. Sequens scholion cum hoc cohaerebat.

V. 512. *ΑΡΤΑΜΟΥΣΙΝ.* μαγειρεύουσιν. [10]) ἀρταμὸς γὰρ λέγεται ὁ μάγειρος.

V. 513. *ΧΟΡΤΟΝ;* βορὰν λεόντων, οὐχ ἵππων λέγεις.

V. 515. *ΤΙΝΟΣ ΔΕ ΘΡΕΨΑΣ.* ὁ θρέψας τοὺς ἵππους τίνος ἐστὶ πατρὸς παῖς;

V. 516. *ΑΡΕΩΣ ΠΑΓΧΡΥΣΟΥ.* ἀπὸ τῶν ὅπλων τοὺς πολίτας φησίν. *ΠΕΛΤΗ* ἀσπὶς ἐστὶν, ἴτυν μὴ ἔχουσα.

V. 518. *ΣΚΛΗΡΟΣ ΓΑΡ ΔΕΙ* ὁ δαίμων, οὐδέποτέ μοι εὐοδεῖ, ἀλλὰ πρὸς τὸ ἄναντες καὶ δύςκολον ὁδοιπορεῖ. *ΠΡΟΣ ΑΙΠΟΣ,* πρὸς δυςχέρειαν· [1]) τὰ γὰρ ὑψηλὰ δυςχερῆ ἐστίν.

V. 527. *ΠΕΡΣΕΩΣ Τ' ΑΦ' ΑΙΜΑΤΟΣ.* Περσέως Ἠλεκτρύων, οὗ [2]) Ἀλκμήνη, ἧς Ἡρακλῆς.

V. 529. *ΘΕΛΟΙΜ' ΑΝ.* θέλω μὲν χαίρειν, ἀλλὰ τὸ συμβὰν οὐ δυνάμεθα χαίρειν. *ΕΥΝΟΥΝ,* φίλον βουλόμενόν με χαίρειν.

V. 539. *ΕΣΤΙ ΤΕ ΚΟΥΚ ΕΣΤΙ.* ζῇ μὲν γὰρ, φησὶ, τῷ δὲ προςδοκᾷν αὐτὴν ἀποθανεῖν οὐ ζῇ. [3])

Vl 544. *ΕΙΣ ΤΟΔ' ΑΝΑΒΑΛΟΥ,* ἕως οὗ συμβῇ θανεῖν, [4]) ὑπέρθου τὰ δάκρυα.

V. 545. *ΤΕΘΝΗΧ'.* ὃ σὺ λέγεις, τὸ μήπω γενόμενον

10) Junt. Basil. *μαγειρεύσουσιν.* Vid. Suid. s. v.

1) *πρὸς αἶπ. πρ. δυςχ.* e Flor. 2. addidi.

2) *οὗ* e Florr. 6. 15. addidi. Hoc scholion omisit et aliud de suo dedit Barn. *Ζεὺς ἐκ Δανάης Περσέα ἐγείνατο· οὗτος Ἀλκαῖον· ἐξ οὗ Ἀμφιτρύων, ὁ ἀνὴρ τῆς Ἀλκμήνης, καὶ Ἠλεκτρύων ὁ πατὴρ αὐτῆς· ἐξ ἧς καὶ αὐτοῦ τοῦ Διὸς ὁ Ἡρακλῆς. Ἰησοῦς ὁ Βαρνεσίου.*

3) Sic Florr. 6. 15. pro *τῷ δὲ προσδ.* (om. *αὐτὴν*) *ἀποθ. οὐκ ἔστι.* In sq. scholio *ὑπέρθου* verissime em. Beck. pro *ὑπὲρ οὗ.*

4) *θανεῖν* addidit Barn.

οὐκ ὀφείλειν ὡς ὂν [5]) λογίσασθαι· ἐγὼ δὲ τὸ ἐσόμενον ὡς ὂν λογίζομαι.

V. 546. *ΧΩΡΙΣ ΤΟ Τ' ΕΙΝΑΙ.* κεχώρισται, φησὶν, τὸ εἶναι τοῦ μηκέτι εἶναι, καὶ τοῦ ζῆν τὸ τεθνάναι.

V. 548. *ΤΙ ΚΛΑΙΕΙΣ;* ἐπειδὴ ἀορίστως εἶπεν ὁ Ἄδμητος, *θάπτειν τιν' ἐν τῇδ' ἡμέρᾳ μέλλω νεκρόν* [6]) (v. 531.), εἶτα ἐπήγαγεν ὁ Ἡρακλῆς, μήτι ἡ Ἄλκηστις ἀπέθανε; φησὶ γὰρ ὁ Ἄδμητος, ὅτι λυποῦμαι καὶ δι' ἐκείνην μέλλουσαν τελευτᾷν. εἶτα ὁ Ἡρακλῆς, μὴ πρόκλαιε τὴν γυναῖκα. τίς δὲ ὅμως ὁ ἀποθανών; [7]) εἶτα ὁ Ἄδμητος φησὶ, ὅτι γυνή τις τέθνηκεν. περὶ γυναικὸς δὲ καὶ ἀρτίως ἐμνημόνευσεν *θάπτειν τιν' ἐν τῇδ' ἡμέρᾳ μέλλω νεκρόν.* [8])

V. 561. *ΟΙΣ ΕΙΣΑΞΟΜΕΝ,* εἰς οὓς εἰςιέναι σε δεῖ. [9])

V. 578. *ΔΙΨΙΑΝ.* τὴν ἄνυδρον, ἢ πολυπαθῆ. ἡ γὰρ δίψα εἶδος ἐπιθυμίας.

V. 584. *ΤΑΜΑ Δ' ΟΥΚ ΕΠΙΣΤΑΤΑΙ.* θαυμάζων τοῦ ἀνδρὸς τὸ φιλοξενώτατον, λέγει ταῦτα.

V. 592. *ΚΛΙΤΥΩΝ.* τῶν ἀνακεκλιμένων καὶ πλαγίων ὀρέων. [10])

5) *ὂν* pro *οὐ* recte Barn.

6) Junt. Bas. *θάπτειν τινὰς, αὕτη δ' ἡμ. νεκρόν.* Barn. *ταύτῃ δ' ἡμ.* et sic Florr. 6. 15. sed in — *τη δ'* aperta vestigia v. *τῇδ'* inesse videbantur. Itaque scripsi, quod supra v. 531. legimus. Florr. praeterea *τινός* pro *τινάς.*

7) Sic Florr. pro *τίς δ' ὁ μὲν ἀποθανών.*

8) Junt. Basil. *εἶτα ὁ Ἄδμ. φ. γυνή τις τεθνηκυῖα, περὶ ἧς ἔλεγον θάπτειν τινὰ μέλλω νεκρός.* Eadem habent Florr. nisi quod ante *γυνή* addunt *ὅτι*, et pro *νεκρός* habent *νεκρόν*, prout Barn. dedit. Sed his subiiciunt ea, quae addidi, integriora vulgatis.

9) Post haec Barnes. denuo ista infersit: V. 546. (564. nostr. ed.) *ἡγοῦ σύ) ταῦτα πρός τινα τῶν ἀναγκαίων λέγει. Τὸ δ' ἐφεξῆς, ἐν δὲ κλήσατε, πρὸς τοὺς ἄλλους τῶν θεραπόντων. Ἰησοῦς ὁ Βαρνεσίου.*

10) Junt. Basil. *ὀργῶν*, e quo Barn. fecit *ὀργάδων.* Monk ad

V. 594. *ΠΟΙΜΝΙΤΑΣ ΥΜΕΝ.* ποιμενικὰς ᾠδὰς, δι᾽ ὧν ἦγεν τὰ βοσκήματα εἰς τὸ ἀλλήλοις μίγνυσθαι τῇ τῶν μελέων ἡδονῇ. Fl. 6. 15. [1])

V. 604. *ΤΟΙΓΑΡ.* ὦ Ἄδμητε, διὰ τὸν Ἀπόλλωνα ἔχεις ἑστίαν πολυθρέμμονα. Θεσσαλίας δὲ λιμὴν πλησίον Φερῶν ἡ Βοιβία λέγεται, καὶ Μεσσωνίς.

V. 608. *ΚΝΕΦΑΙΑΝ.* τὸ ἑξῆς, κνεφαῖον αἰθέρα. καὶ ἄλλως. κνεφαίαν τὴν δύσιν, ὅπου ὁ ἥλιος κατὰ κνέφας ἵστησι τοὺς ἵππους, καὶ καταλύει.

V. 612. *ΠΗΛΙΟΥ ΚΡΑΤΥΝΕΙ.* κρατεῖ δὲ καὶ ἐπὶ τὴν Αἰγαίωνα ἀκτὴν, τὴν πόντιον καὶ ἀλίμενον. [2])

V. 614. *ΝΟΤΕΡΩι.* διΰγρῳ, διὰ τὰ δάκρυα.

V. 616. *ΑΡΤΙΘΑΝΗ.* τὸν νεωστὶ ἐν τοῖς θανοῦσι γενόμενον νεκρὸν [3]) τῆς φιλίας ἀλόχου, τὸν ἀρτιθανῆ.

V. 618. *ΕΝ ΤΟΙΣ ΑΓ. ΔΕ ΠΑΝΤ᾽ Ε.* πᾶν τὸ τῆς σοφίας [4]) ἔργον ἐν ταῖς ἀγαθοῖς ἐστιν.

V. 624. *ΑΡΔΗΝ.* καλῶς κεῖται τὸ ἄρδην· γίνεται γὰρ ἀπὸ τοῦ αἴρειν. δηλοῖ δὲ τὸ φοράδην.

V. 644. *ΛΥΕΙΝ*, ἀντὶ τοῦ λυσιτελεῖν. Fl. 6.

V. 645. *ΟΥΤ᾽ ΗΛΘΕΣ* κ. τ. λ. οὐκ ἐκάλεσά σε ἐλθεῖν ἐνταῦθα, οὔτε τὴν σὴν παρουσίαν, ὡς φιλῶν * * ἀρνοῦμαι. [5])

h. l. em. ὀρέων, citans Hesych. sub voce. Recte: nam Florr. 6. 15. ὄρων.

1) Barn. hoc scholion procudit ad v. 595. ξὺν δ᾽ ἐποιμαίνοντο) καὶ λύγκες καὶ αἱ λεόντων ἀγέλαι κηλούμενοι ὑπὸ κιθάρας Ἀπόλλωνος, καὶ διὰ χαρὰν τὴν ἐκ τῶν μελέων καὶ μουσικῆς θεοῦ τιθασσευόμενοι συνεβόσκοντο βοῶν δίκην. Ἰ. ὁ Β.

2) Ante hoc scholion in Junt. et Basil. ista leguntur, e sqq. repetita: τὴν αἰγαῖαν ἀκτὴν, τὴν πόντιον καὶ ἀλίμενον. unde in hoc scholio scribi poterat τὴν Αἰγαίαν ἀκτ. pro τὴν αἰγαιῶνα. In Junt. igitur et Basil. erat, quod Musgr. in Eurip. legendum coniecit.

3) γενόμενον νεκρόν pro γινόμενον, τὸν v. Florr. 6. 15.

4) Sic Barn. pro πάντα τῆς σοφ.

5) Barn. supplet φιλῶν ἀποδέχομαι, ἀλλ᾽ ἀρν.

V. 651. *ΤΟΝΔΕ.* ἑαυτὸν λέγει. [5b])

V. 656. *ΕΔΕΙΞΑΣ ΕΙΣ ΕΛ. ΕΞ.* ὁποῖος εἶ ἔδειξας ἐλεγχθείς.

V. 657. *ΚΑΙ Μ᾽ ΟΥ ΝΟΜ.* ἐμαυτὸν ἀρνοῦμαι, σὸς παῖς εἶναι.

V. 658. *ΠΑΝΤΩΝ.* ἀντὶ τοῦ περὶ πάντας. ὡς τὸ, (Il. ά, 287.) ἀλλ᾽ ὅδ᾽ ἀνὴρ ἐθέλει περὶ πάντων ἔμμεναι ἄλλων.

V. 659. *ΚΑΠΙ ΤΕΡΜ᾽ ΗΚΩΝ*, γέρων ὤν.

V. 664. *ΤΟΝΔ᾽ ΑΓΩΝ᾽.* τὸ ἀποθανεῖν ὑπὲρ υἱοῦ.

V. 671. *ΔΙΑΔΟΧΟΣ.* οἱ γὰρ διάδοχον μὴ καταλιπόντες λυποῦνται μάλιστα. [6])

V. 674. *ΟΥ ΜΗΝ ΕΡΕΙΣ ΓΕ*, ὡς θανεῖν με προὔδωκας ἀτιμάζοντα τὸ σὸν γῆρας. τὸ γὰρ ἀτιμάζων ἀντὶ τοῦ ἀτιμάζοντα. [7])

V. 678. *ΟΥΚ ΕΤ᾽ ΑΝ ΦΘΑΝΟΙΣ.* ἀντὶ τοῦ οὐ φυτεύσεις· γέρων γὰρ εἶ. ὥστε, εἰ ἀπέθανον ἐγὼ, ἄπαις σὺ ἔμελλες εἶναι. καὶ ἄλλως. οὐκ ἂν ἀναβάλλοιο σπείρειν [8]) παῖδας, ἀντὶ τοῦ σπεῦσαι ὀφείλεις ταχέως σπεῖραι παῖδας γηροβοσκούς· ἐγὼ γὰρ οὐκ ἔτ᾽ εἰμὶ ὁ σός· ὃ καὶ ἄμεινον.

V. 682. *ΤΕΘΝΗΚΑ ΓΑΡ ΔΗ ΤΟΥΠΙΣ᾽*, ὅς τὸ κατὰ σὲ τέθνηκα.

V. 691. *Ω ΠΑΙ.* τίνα αὐχεῖς κακοῖς [9]) ἐλαύνειν; πότερον Λυδὸν, ἢ Φρύγα ἀργυρώνητον σέθεν;

5b) Haud dubie leg. τοῦδε σώμ. ἑ. λ. ut ad v. 652. referatur. Barn. addidit τοῦτον τὸν νεκρὸν τῆς γυναικός μου.

6) Florr. 6. 15. διὰ τί οὖν ἐφιλοψύχησας, καίτοι ἀπολαύσας. ἀντὶ τοῦ ἤμην. οἱ γὰρ διάδοχον μὴ κατ. unde διάδοχον recepi pro διάδοχοι.

7) Morell. Musgr. τὸ γὰρ ἀτιμάζοντα ἀντὶ τοῦ ἀτιμάζειν. Male. Scholiastes in textu legerat ἀτιμάζων.

8) Sic Florr. 6. 15. pro ἀναβάλοιο σπείρων. Mox in Junt. et Basil. erat: σπεῖραι. Παῖδας γηροβοσκοὺς) ἐγὼ γάρ etc.

9) κακοῖς ἐλ. Florr. 6. 15. pro κακῶς ἐλ.

V. 695. *ΝΕΑΝΙΑΣ ΛΟΓΟΥΣ*, ἀντὶ τοῦ φορτικούς. Fl. 6.

V. 696. *ΟΥΤΩΣ ΑΠΕΙ*, οὐκ ἄπει βαλὼν ἡμῖν τὰς ὕβρεις, ἀλλὰ καὶ ἀκούεις. [10])

V. 699. *ΟΥ ΓΑΡ ΠΑΤΡΩιΟΝ*, οὐ παρείληφα νόμον παρα τοῦ πατρὸς, ὥςτε ἀντὶ τῶν παίδων ἀποθνήσκειν.

V. 709. *ΤΟ ΔΕ ΖΗιΝ ΣΜΙΚΡΟΝ*, πρὸς τὸ εἰρημένον ὑπὸ Ἀδμήτου [1]) ἀντίθεσις, (v. 665.) βραχὺς δὲ σοὶ πάντως ὁ λοιπὸς ἦν βιώσιμος χρόνος.

V. 712. *ΑΨΥΧΙΑΝ*, ἀτολμίαν. Fl. 6.

V. 715. *ΣΟΦΩΣ*, πανούργως. Fl. 6.

V. 716. *ΕΙ ΤΗΝ ΠΑΡΟΥΣΑΝ*, εἰ ἃς λήψεις γυναῖκας πείσεις [2]) ὑπὲρ σοῦ ἀποθνήσκειν.

V. 724. *ΩΣ ΕΜΟΥ ΛΕΓΟΝΤΟΣ*, ὡς ἐμοῦ κακῶς ἐλέγξαντος, δι' ὧν οὐκ ἠθέλησας ὑπὲρ [3]) ἐμοῦ ἀποθανεῖν.

V. 726. *ΣΟΥ Δ' ΑΝ*. καὶ οὐ συναλοιφῇ σοῦ δ' ἄν. [4]) — σὺ πρέσβυς, ἐγὼ νέος. — καὶ σὺ μίαν ἔχων ψυχὴν οὐκ ὀφείλεις ὑπὲρ δυοῖν ζῆν.

V. 734. *ΟΥΤΟΙ ΠΡΟΣ ΗΜΩΝ*. οὐ δύνασαι τοῦτο λέγειν, ὅτι ὑπὲρ ἡμῶν ἀπέθανεν.

V. 735. *ΤΟΥΔΕ*, ἐμοῦ, δεικτικῶς. Fl. 6. 15.

V. 736. *ΜΝΗΣΤΕΥΕ ΠΟΛΛΑΣ*, γυναῖκας δηλονότι, τὸ ἑτέρους (leg. εἰς τὸ ἑτέρας) ὑπὲρ ἐμοῦ ἀποθανεῖν. Fl. 6. 15.

10) Heath. p. 59. coni. ἀκούσεις.

1) Florr. 6. 15. ὑπὲρ Ἀδμ.

2) Junt. Basil. πόσιν. Barn. sqq. πείσειας ἄν. Idem ab initio, εἰ μὲν ἃς λήψῃ γυν.

3) Sic correxi vulg. ὑπ' ἐμοῦ.

4) Florr. 6. 15. καὶ ἐν συναλειφῇ σοῦ δ' ἄν. Neutrum intelligo. Sqq. una serie decurrebant, tanquam ad unum omnia versum pertinentia. Ego ad suum quodque locum retuli, ut in Florr. factum videtur.

V. 738. *ΤΟΥ ΘΕΟΥ*, τοῦ Ἡλίου φησί. Fl. 6.

V. 739. *ΚΑΚΟΝ ΤΟ ΛΗΜΑ*. οὐκ ἀποθανοῦμαι ὑπὲρ σοῦ, ἵνα σύ με νεκρὸν κομίζων [5]) γελάσῃς.

V. 742. *ΚΑΚΩΣ ΑΚ. ΟΥ Μ. ΘΑΝΟΝΤΙ ΜΟΙ*. κἂν κακῶς με εἴπῃς ἀποθανόντα, οὐ φροντίζω τεθνηκὼς, ἀναίσθητος ὤν.

V. 747. *ΚΗΔΕΣΤΑΙΣ*, γαμβροῖς. Fl. 6.

V. 749. *ΑΙΜΑ*, ἀντὶ τοῦ ὑπὲρ τοῦ αἵματος. Fl. 6. [6])

V. 750 sqq. *Χ' Η ΞΥΝΟΙΚΗΣΑΣΑ ΣΟΙ*, ἡ γαμετή σου, ἡ μήτηρ Ἀδμήτου. ἐγὼ γὰρ οὐκέτι εἰμὶ παῖς ὑμῶν.

V. 753. *ΕΙ Δ' ΑΠΕΙΠΕΙΝ*. εἰ δεῖ δὲ καὶ διὰ κηρύκων τὸν σὸν οἶκον ἀποκηρύξαι, [7]) καὶ τοῦτο ποιήσω.

V. 764 sqq. *ΠΟΛΛΟΥΣ ΜΕΝ*. θεράπων ὁ πρὸς ὑπηρεσίαν τῷ Ἡρακλεῖ δοθεὶς ἔξεισι, ἐφ' ᾧ ὁ Ἡρακλῆς πένθους προκειμένου * * καὶ οὐκ ᾐσχύνετο οὕτω ἀναιδῶς ἐσθίων, καὶ στεφάνῳ τὴν κεφαλὴν * * [8]) ὑπερβῆναι.

V. 770 sq. *ΟΥ ΣΩΦΡΟΝΩΣ*, οὐκ εὐτάκτως ἐκφορὰν μαθών. ᾤετο γὰρ ὁ θεράπων ἐγνωκέναι τὸν θάνατον τῆς Ἀλκήστιδος.

V. 772. *ΩΤΡΥΝΕ ΦΕΡΕΙΝ*, οὕτω ἡμῖν ἐκέλευσε φέρειν τὰ ὄψα. τοῦτο δὲ ἀναιδοῦς ξένου.

V. 773. *ΠΟΤΗΡΑ Δ' ΕΝ ΧΕΙΡ.*, τὸν ποτῆρα, διὸ λέγεται καὶ ποτήριον ὑποκοριστικῶς. ἐξηγήσατο δὲ, τί ἐστὶ κισσύβιον, εἰπὼν ποτῆρα κίσσινον.

5) Sic Florr. 6. 15. pro νομίζων.

6) Ad vs. 748. Barn. hoc scholion addidit: Ἄκαστος) Οὗτος ἦν παῖς Πελίου, ἀδελφὸς δὲ τῶν Πελιάδων, ὧν μία Ἄλκηστις.

7) ἀποκηρύξαι Florr. 6. 15. pro ἐπικηρύξαι.

8) Hanc lacunam sic explevit Barn. τὴν κεφ. πυκασθεὶς τὰς πύλας ὑπερβῆναι. Supra, vereor, ne et post ἔξεισι et post προκειμένου plura desint.

V. 774. *ΜΕΛΑΙΝΗΣ ΜΗΤΡΟΣ*, τῆς ἀμπέλου. ὁ γὰρ μέλας οἶνος ἰσχυρότερος ἐστί.

V. 779. *ΠΡΟΤΙΜΩΝ*, φροντίζων. Fl. 6.

V. 790. *ΣΕΜΝΟΝ*. ἀλαζονείας μεστόν.

V. 794. *ΘΥΡΑΙΟΥ ΠΗΜΑΤΟΣ ΣΠ. Ε.* σπουδάζων εἰς ἀλλότριον πένθος. ἐνόμιζε γὰρ ἔτι, ὅτι ξένη ἦν ἡ ἀποθανοῦσα.

V. 797. *ΤΑ ΘΝΗΤΑ*. οὐ λόγῳ τὸν ἥρωα εἰςήγαγε [9]) φιλοσοφοῦντα ἐν μέθῃ, ὃν ἔδει καὶ ἄλλου φιλοσοφοῦντος διαπαίζειν.

V. 803. *ΚΑΣΤ' ΟΥ ΔΙΔΑΚΤΟΝ*. οὔτε διὰ διδαχῆς, οὔτε διὰ τέχνης ἔστι μαθεῖν τὸ ἀποβαῖνον. Fl. 6. 15.

V. 812. *ΤΥΧΑΣ*. γράφεται [10]) πύλας, ἵν' ᾖ ὑπερβὰς τὰς πύλας· εἰ δὲ τύχας, καταφρονήσας.

V. 813. *ΠΥΚΑΣΘΕΙΣ*, κοσμηθείς. Fl. 2.

V. 815. *ΠΙΤΥΛΟΣ*. μεταστήσει σε τοῦ κλαίειν ἡ συνεχὴς φορὰ τοῦ ποτηρίου. *ΠΙΤΥΛΟΣ*, προςβολή. Fl. 2.

V. 818. *ΩΣ Γ' ΕΜΟΙ*. ὡς ἐμοὶ καταφαίνεται κρίνοντι.

V. 821. *ΟΥΧ ΟΙΑ*, προςυπακουστέον τὰ τοιαῦτα. [1]) νῦν δὲ οὐ πράσσομεν τοιαῦτα.

V. 825. *ΔΕΣΠΟΤΗΣ ΕΨΕΥΣΑΤΟ*. οὐδεὶς τέθνηκεν, εἰ μὴ ὁ σός με δεσπότης ἐψεύσατο.

V. 827. *ΟΥ ΧΡΗΝ Μ' ΟΘΝ. Γ' ΟΥΝ. ΕΥ ΠΑΣΧΕΙΝ Ν.* εὐπαθεῖν ὑπὲρ ξένου νεκροῦ.

9) Pro οὐ λόγῳ Barn. οὐκ εὐλόγως, pro τὸν ἥρωα Florr. 6. 15. τὸν Ἡρακλέα.

10) Sic optime Barn. pro τύχας γάρ. Emendationem confirmat Flor. 6. ὑπερβάς etiam est a Barn. pro ἀποβάς.

1) Legebatur: ἐπιστάμεθα ταῦτα. προςυπακ. τὰ τ. tum οὐ νῦν δὲ πρ.

V. 828. *Η ΚΑΡΤΑ*, οὐκ ἦν ξένη, ἀλλὰ πάνυ οἰκεία. [2])

V. 834. *ΟΥΚ ΗΛΘΕΣ ΕΝ ΔΕΟΝΤΙ*, καιρῷ.

V. 841. *ΣΧΕΤΛΙΕ*, ἄθλιε Ἄδμητε.

V. 843. *ΔΑΚΡΥΡΡΟΟΥΝ*, τοῦ Ἀδμήτου ἰδὼν τὸ ὄμμα δακρύον. [3])

V. 846. *ΒΙΑι ΔΕ ΘΥΜΟΥ*. βιασθεὶς δὲ καὶ ἀναγκασθεὶς ὑπ' ἐκείνου πράσσοντος οὕτω, ἀτυχοῦντος.

V. 849. *ΑΛΛΑ ΣΟΥ ΤΟ ΜΗ ΦΡΑΣΑΙ*, ἀλλὰ τοῦτο σὸν ἁμάρτημα τὸ μὴ εἰπεῖν ἀληθὲς ἐπὶ τοῦ θάπτοντος, τοῦ Ἀδμήτου.

V. 852. *ΠΟΥ ΝΙΝ, ΟΡΘΗΝ*, βαδίζων τὴν ὁδόν. [4])

V. 860. *ΜΕΛΑΜΠΕΠΛΟΝ*, εἰδωλοποιεῖται μελαίνας πτέρυγας ἔχων ὁ Θάνατος.

V. 862. *ΠΙΝΟΝΤΑ ΤΥΜΒΟΥ*, προςδοκῶ αὐτὸν εὑρεῖν πλησίον τοῦ τύμβου πίνοντα τῶν προσφαγμάτων.

V. 864. *ΠΕΡΙΒΑΛΩΝ*. καὶ περιβαλὼν αὐτῷ κύκλον.

V. 866. *ΜΟΓΟΥΝΤΑ ΠΛΕΥΡΑ*, κατὰ πλευρὰν μογοῦντα.

V. 867. *ΗΝ Δ' ΟΥΝ ΑΜ*. ἐὰν δὲ μὴ εὕρω αὐτὸν πλησίον τοῦ τάφου πίνοντα τὸ αἷμα, εἰς τοὺς δόμους τῆς Κόρης, καὶ τοῦ βασιλέως πάντων Πλούτωνος. [5])

V. 868. *ΠΕΛΑΝΟΝ*. τὴν ῥύσιν τοῦ αἵματος. Ἄλλως. τὸν πέλανον δὲ ἐπὶ τῆς θυσίας φησί. [6])

2) Sic Florr. 6. 15. pro πανοικεία.

3) Barn. Mor. Musgr. δάκρυσι βρύον, nescio unde.

4) Scriptum fuisse suspicor: Εἰπόντος τοῦ Ἡρακλέους, ποῦ νιν εὑρήσω, ὁ θεράπων ἐπάγει, ὀρθὴν β. τ. ὁ.

5) εἶμι addit Barn. Mor. Musgr.

6) θυσίας emendatio est Barn. pro οὐσίας. Duo scholia esse, etiam ex eo patet, quod, quum Florr. 6. 15. totum habeant, Flor. 2. priorem tantum partem exhibet, πέλ. νῦν τὴν ῥύσιν τοῦ αἵματος.

V. 874. *ΕΚΡΥΠΤΕ Δ' ΩΝ*, τὸ πένθος ἔκρυπτε.

V. 878. *ΤΟΙΓΑΡ ΟΥΚ ΕΡΕΙ*, καὶ οὐκ ἂν εἴποι με ἀγνώμονα ξένον. 7)

V. 879. *ΙΩ ΣΤΥΓΝΑΙ ΠΡΟΣΟΔΟΙ*, ἀντὶ τοῦ εἴςοδοι. ἔρχεται ὁ Ἄδμητος ἀπὸ τοῦ τύμβου, καὶ οὐ τολμᾷ εἰςιέναι.

V. 881. *ΠΟΙ*, εἰς τίνα τόπον, ἢ ἐν τίνι τόπῳ; Fl. 6. 15.

V. 884. *ΖΗΛΩ*, μακαρίζω.

V. 888. *ΟΜΗΡΟΝ*, ἐνέχυρον. τοῦ δὲ ζῆν φησὶν ὅμηρον αὐτοῦ γεγονέναι τὴν Ἄλκηστιν· ἀντὶ γὰρ αὐτοῦ δέδοται τῷ Ἅιδῃ.

V. 898. *ΕΜΝΗΣΑΣ*, 8) τοῦτό με ὑπέμνησας, ὅ μου τὰς φρένας ἐλύπησεν.

V. 899. *ΑΜΑΡΤΕΙΝ*, ἀποτυχεῖν· ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τοῦ ἁμαρτάνειν τοῦ σκοποῦ.

V. 901. *ΩΦΕΛΟΝ*, εὐχῆς σημαντικόν.

V. 907. *ΕΞΟΝ ΑΤΕΚΝΟΥΣ*, ἐξὸν εἶναι καὶ ἀγάμους καὶ ἀτέκνους.

V. 909. *ΔΥΣΠΑΛΑΙΣΤΟΣ*, δυςκαταγώνιστός σοι, ὦ Ἄδμητε, ἡ ἀτυχία. *ΗΚΕΙ*, ἦλθεν.

V. 912. *ΒΑΡΕΑ ΜΕΝ.* ἃ μὲν πέπονθας, βαρέα ἐστὶν, ὅμως φέρε αὐτά. 9)

V. 924. *ΧΘΟΝΙΑΝ ΛΙΜΝΑΝ*, τὴν Ἄορνον λέ-

7) Barn. add. ἢ ἀχάριστον καὶ ἀνωφελῆ.

8) In Junt. Basil. post ἐμν. legitur ὅμηρος, e superiore temere repetitum.

9) Sic Barn. φέρετε Junt. Bas. φέρεται Florr. 6. 15. Barn. addidit: ὅμως δέ) προςζευκτέον τλᾶθι, καὶ φεῦ φεῦ διὰ μέσου ὡςαύτως. Οὐ σὺ πρῶτ. ὤλεσας) τὴν ἄλοχον λέγει. Οὐ σὺ πρῶτος ὤλεσας γυναῖκα. καὶ ἰώ μοί μοι διὰ μέσου. quae pro antiqui gramm. notatis habens Morell. ita emendare sibi visus est, καὶ φεῦ φεῦ ὡςαύτως διὰ μέσου.

γει. 10) *ΔΙΑΒΑΝΤΕ.* διαβάσας ἔδει εἰπεῖν. πρὸς τὸ σημαινόμενον [ὃ οὖν] ἀπηντήσαμεν. καὶ Ὅμηρος (Il. ε', 778.) περὶ Ἥρας καὶ Παλλάδος· τὼ δὲ βάτην τρήρωσι πελειάσιν ἴθμαθ' ὁμοίω. 1)

V. 928. *ΑΛΙΣ ΑΤΕΚΝ. ΜΟΝΟΠΑΙΣ*, παντελῶς ἄτεκνος ὤν. ἀλλ' ἰδίως τὸ ἅλις τέταχεν ἐπὶ τοῦ μετρίως, ἔφερε τὸ κακὸν μετρίως, καίπερ ἄτεκνος ὤν. 2)

V. 930. *ΒΙΟΤΟΥ ΤΕ ΠΡΟΣΩ.* ἤδη προνενευκὼς ἐπὶ τὰς πολιὰς χαίτας, καὶ πρόσω τοῦ βίου ὤν, ὅ ἐστιν ἤδη προβεβηκὼς τῇ ἡλικίᾳ.

V. 933. *ΤΟ ΜΕΣΟΝ.* τὸ διάφορον τῆς νῦν τύχης καὶ τῆς παλαιᾶς.

V. 937. *ΠΟΛΥΑΧΗΤΟΣ*, πολυβόητος. Fl. 6. 15. 3)

10) Omisit haec Barn. quum, quo pertinerent, non videret, vel potius mutavit in τὴν ἄλοχον λέγει. vid. not. super. Pro iis haec ipse commentus est: Χθονίαν λίμναν) τὴν Στύγα δηλονότι. Καὶ Σοφοκλῆς πάγκοινον λίμνην καλεῖ. χθονίαν δὲ ἀντὶ τοῦ ὑποχθονίαν.

1) Haec etiam, tanquam a se addita, uncinis inclusit Barn. sed διαβ. ἔδ. εἰπ. πρὸς τὸ σημ. ὃ οὖν ἀπ. sunt etiam in Junt. et Basil. Reliqua καὶ Ὅμηρος addunt Florr. 6. 15. Sic certe notavit de Furia: – – – ἀπηντήσαμεν, καὶ Ὅμηρος – – – ὃ οὖν om. Florr. Mutilum esse scholion quivis videt. ἀπηντήσαμεν reliquum esse videtur ex alio loco allato.

2) In Junt. et Basil. haec ad voc. μονόπαις adscripta sunt. et ἄτεκνος bis legitur, παντ. ἄτεκνος, ἄτ. ὤν. Barnes. ad μονόπαις haec addidit: ἐνταῦθα ὁ χορὸς ἀπήντησεν Ἀδμήτῳ περισσῶς ὑπὲρ γυναικὸς σχετλιάζοντι, εἰπὼν, ὅτι οἶδε τινὰ τῶν αὐτοῦ ἐπιτηδείων, ὃς μονογενῆ υἱὸν ὀλέσας, πρᾴως ἔφερεν, καὶ πάνυ τυμβογέρων καὶ παντ. ἄτεκνος ὤν. quae etiam in Florr. 6. 15. legi, ex eo coniicias, quod de Furia ex iis ad hunc versum ista tantum enotavit: – – – – – – – τέταχεν ἐπὶ τοῦ μετρίως, ἔφερε τὸ κακὸν μετρίως, καίπερ ἄτεκνος ὤν. 6. 15. quasi his tantum verbis codd. illi ab ed. Musgr. discreparent, punctis etiam ante τέταχεν positis, ut solet, quando reliqua cum Musgr. conspirare significare vult. Non puto.

3) In Junt. Basil. est tantum lemma πολυαχητος. post quod

V. 939. *ΕΥΠΑΤΡΙΔΑΙ.* ὄντες ἀπ' ἀμφοτέρων τῶν γονέων εὐπατρίδαι.

V. 942. *ΛΕΥΚΩΝ ΤΕ Π.* ἀπὸ κοινοῦ ἀντίπαλος. Fl. 6. 15.

V. 945. *ΠΑΡ' ΕΥΤΥΧΗ ΣΟΙ,* παρὰ τὸν εὐτυχῆ σοι πότμον τοῦτο τὸ ἄλγος ἦλθεν, ἀντὶ τοῦ εὐτυχοῦντι σοι τοῦτο συμβέβηκεν.

V. 952. *ΟΥ ΔΟΚΟΥΝΘ' ΟΜΩΣ,* διὰ τὸ τεθνηκέναι. Fl. 6. 15.

V. 955. *ΠΑΡΕΙΣ ΤΟ ΜΟΡΣΙΜΟΝ,* τὸ εἱμαρμένον ὑπερβάς. Fl. 6. 15.

V. 963. *ΤΕΚΝΑ Δ'.* ὅταν γὰρ ἐςίδω κενὰς δηλονότι ἀπὸ κοινοῦ τὸ εὖτ' ἂν ἐςίδω τοῖς ἐμοῖς γούνασι. Fl. 6. 15. [4])

V. 964. *ΟΙ ΔΕ,* οἱ οἰκέται. Fl. 6. 15.

V. 967. *ΓΑΜΟΙ Γ' ΕΛΩΣΙ.* οἱ ἔχοντες βίον ἐν ἀσφαλείᾳ σωζόμενοι. Fl. 6. 15.

V. 974. *ΣΤΥΓΕΙ ΔΕ ΤΟΥΣ ΤΕΚΟΝΤΑΣ,* δι' ὧν ὕβρισεν αὐτοῦ τὸν πατέρα.

V. 978. *ΕΓΩ ΚΑΙ ΔΙΑ ΜΟΥΣΑΣ.* ὁ ποιητὴς διὰ τοῦ προςώπου τοῦ χοροῦ βούλεται δεῖξαι, ὅσον μετέσχε τῆς παιδεύσεως. καὶ περὶ μετεώρων ἐφρόντισα, οἷον ἠστρολόγησα, καὶ ὁρμὴν ἐπὶ τούτῳ ἔσχον.

V. 981. *ΚΡΕΙΣΣΟΝ ΟΥΔΕΝ ΑΝΑΓΚΑΣ,* ἐπικρατέστερον, δυνατώτερον. καὶ Ὅμηρος, (Il. α', 80.) κρείσσων γὰρ βασιλεύς.

V. 983. *ΟΡΦΕΙΑ ΚΑΤΕΓΡΑΨΕ.* πρῶτος Ὀρφεὺς μυστήρια θεῶν παραδέδωκεν, ὅθεν καὶ θρησκείας τὸ μυστήριον καλεῖται ἀπὸ τοῦ Θρᾳκὸς Ὀρφέως. καὶ ἄλλως. καὶ

Barn. addidit, ὁ Χορὸς τῶν ἐπιθαλάμιον ὕμνον ᾀδόντων, οἱ ὑμέναιον λέγοντες.

4) Fortasse: *ΘΡΟΝΟΥΣ Τ'.* ὅταν γὰρ ἐςίδω κενοὺς δηλονότι, ἀπὸ κοινοῦ τὸ εὖτ' ἂν ἐς. *ΓΟΥΝΑΣΙ,* τοῖς ἐμοῖς.

ποιητὴς καὶ μάντις ἦν ὁ Ὀρφεύς. Φιλόχορος ἐν α περὶ μαντικῆς ἐκτίθησιν αὐτοῦ ποιήματα ἔχοντα οὕτως, οὗτοι [5]) ἀριστερός εἰμι θεοπροπίας. ἄστινας κατέγραψε σανίδας.

V. 987. *ΑΝΤΙΤΕΜΩΝ.* μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν τὰς ῥίζας τεμνόντων, καὶ εὑρισκόντων.

V. 993. *ΚΑΙ ΓΑΡ ΖΕΥΣ ΟΤΕ.* τοῦτο ἀναγκαστικώτατα πράττει. καὶ γὰρ Ζεὺς ὑπόκειται τῷ τῆς ἀνάγκης ζυγῷ, ἀφ' οὗ ἐπένευσε τινί.[6]) καὶ Ὅμηρος, (Il. α', 526.) οὐ γὰρ ἐμὸν παλινάγρετον, οὐδ' ἀπατηλὸν, Οὐδ' ἀτελεύτητον, ὅ τι κεν κεφαλῇ κατανεύσω.

V. 994. *ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΝ ΧΑΛΥΒΩι.* Χάλυβες ἔθνος τοῦ Πόντου, ἔνθα σιδηρᾶ μέταλλά ἐστιν. [7])

V. 996. *ΑΠΟΤΟΜΟΥ ΛΗΜΑΤΟΣ,* τοῦ σκληροῦ σου φρονήματος.

V. 998. *ΚΑΙ Σ' ΕΝ ΑΦΥΚΤΟΙΣ.* καὶ σοῦ οὖν περιγέγονεν ἡ ἀνάγκη, ὦ Ἄδμητε, ἐν ἀφύκτοις δεσμοῖς.

V. 1001. *ΚΑΙ ΘΕΩΝ ΣΚΟΤΙΟΙ.* οἱ λαθραῖοι παῖδες ἐξ ἀδᾳδουχήτων γάμων γενόμενοι. Ὅμηρος, (Il. ζ', 24.) σκότιον δέ ἑ γείνατο μήτηρ. τούτους καὶ Ῥόδιοι ματροξένους [8]) καλοῦσιν. Κρῆτες δὲ τοὺς ἀνήβους σκοτίους λέγουσι.

V. 1006. *ΚΑΙΣΙΑΙΣ.* νῦν ἐν τοῖς οἴκοις. Fl. 6.

V. 1007. *ΧΩΜΑ ΝΟΜΙΖΕΣΘΩ,* [τὸ ἐπιχεόμενον τοῖς νεκροῖς. ἀπὸ δὲ τούτου τὸν τάφον φησὶν, ὃς οὐ κληθήσεται τύμβος, ἀλλὰ καὶ θεοῦ τινὸς ναός.

V. 1009. *ΕΜΠΟΡΩΝ,* ὁδοιπόρων. Fl. 15.

5) Flor. 6. οὔτι. Ultima ἄστινας κατ. σαν. ad explicandum τὰς spectare videntur.

6) ἐπένευσε Heath pro ἐπινεύσει. Verba καὶ Ὅμηρος ante Barn. post ἀναγκαστικ. πράττει legebantur.

7) ἐστιν Florr. 6. 15. pro εἰσιν.

8) Sic Alberti ad Hesych. T. II. p. 549. not. 8. pro μαστροξένους.

V. 959. *ΕΥΠΑΤΡΙΔΑΙ.* ὄντες ἀπ' ἀμφοτέρων τῶν γονέων εὐπατρίδαι.

V. 942. *ΛΕΥΚΩΝ ΤΕ Π.* ἀπὸ κοινοῦ ἀντίπαλος. Fl. 6. 15.

V. 945. *ΠΑΡ' ΕΥΤΥΧΗ ΣΟΙ*, παρὰ τὸν εὐτυχῆ σοι πότμον τοῦτο τὸ ἄλγος ἦλθεν, ἀντὶ τοῦ εὐτυχοῦντι σοι τοῦτο συμβέβηκεν.

V. 952. *ΟΥ ΔΟΚΟΥΝΘ' ΟΜΩΣ*, διὰ τὸ τεθνηκέναι. Fl. 6. 15.

V. 955. *ΠΑΡΕΙΣ ΤΟ ΜΟΡΣΙΜΟΝ*, τὸ εἱμαρμένον ὑπερβάς. Fl. 6. 15.

V. 963. *ΤΕΚΝΑ Δ'.* ὅταν γὰρ ἐςίδω κενὰς δηλονότι ἀπὸ κοινοῦ τὸ εὖτ' ἂν ἐςίδω τοῖς ἐμοῖς γούνασι. Fl. 6. 15. 4)

V. 964. *ΟΙ ΔΕ*, οἱ οἰκέται. Fl. 6. 15.

V. 967. *ΓΑΜΟΙ Γ' ΕΛΩΣΙ.* οἱ ἔχοντες βίον ἐν ἀσφαλείᾳ σωζόμενοι. Fl. 6. 15.

V. 974. *ΣΤΥΓΕΙ ΔΕ ΤΟΥΣ ΤΕΚΟΝΤΑΣ*, δι' ὧν ὕβρισεν αὐτοῦ τὸν πατέρα.

V. 978. *ΕΓΩ ΚΑΙ ΔΙΑ ΜΟΥΣΑΣ.* ὁ ποιητὴς διὰ τοῦ προςώπου τοῦ χοροῦ βούλεται δεῖξαι, ὅσον μετέσχε τῆς παιδεύσεως. καὶ περὶ μετεώρων ἐφρόντισα, οἷον ἠστρολόγησα, καὶ ὁρμὴν ἐπὶ τούτῳ ἔσχον.

V. 981. *ΚΡΕΙΣΣΟΝ ΟΥΔΕΝ ΑΝΑΓΚΑΣ*, ἐπικρατέστερον, δυνατώτερον. καὶ Ὅμηρος, (Il. ά, 80.) κρείσσων γὰρ βασιλεύς.

V. 983. *ΟΡΦΕΙΑ ΚΑΤΕΓΡΑΨΕ.* πρῶτος Ὀρφεὺς μυστήρια θεῶν παραδέδωκεν, ὅθεν καὶ θρησκείας τὸ μυστήριον καλεῖται ἀπὸ τοῦ Θρᾳκὸς Ὀρφέως. καὶ ἄλλως. καὶ

Barn. addidit, ὁ Χορὸς τῶν ἐπιθαλάμιον ὕμνον ᾀδόντων, οἱ ὑμέναιον λέγοντες.

4) Fortasse: *ΘΡΟΝΟΥΣ Τ'.* ὅταν γὰρ ἐςίδω κενοὺς δηλονότι. ἀπὸ κοινοῦ τὸ εὖτ' ἂν ἐς. *ΓΟΥΝΑΣΙ*, τοῖς ἐμοῖς.

ποιητὴς καὶ μάντις ἦν ὁ Ὀρφεύς. Φιλόχορος ἐν α περὶ μαντικῆς ἐκτίθησιν αὐτοῦ ποιήματα ἔχοντα οὕτως, οὗτοι 5) ἀριστερός εἰμὶ θεοπροπίας. ἄςτινας κατέγραψε σανίδας.

V. 987. *ΑΝΤΙΤΕΜΩΝ.* μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν τὰς ῥίζας τεμνόντων, καὶ εὑρισκόντων.

V. 993. *ΚΑΙ ΓΑΡ ΖΕΥΣ ΟΤΕ.* τοῦτο ἀναγκαστικώτατα πράττει. καὶ γὰρ Ζεὺς ὑπόκειται τῷ τῆς ἀνάγκης ζυγῷ, ἀφ' οὗ ἐπένευσε τινί. 6) καὶ Ὅμηρος, (Il. ά, 526.) οὐ γὰρ ἐμὸν παλινάγρετον, οὐδ' ἀπατηλὸν, Οὐδ' ἀτελεύτητον, ὅ τι κεν κεφαλῇ κατανεύσω.

V. 994. *ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΝ ΧΑΛΥΒΩι.* Χάλυβες ἔθνος τοῦ Πόντου, ἔνθα σιδηρᾶ μέταλλά ἐστιν. 7)

V. 996. *ΑΠΟΤΟΜΟΥ ΛΗΜΑΤΟΣ*, τοῦ σκληροῦ σου φρονήματος.

V. 998. *ΚΑΙ Σ' ΕΝ ΑΦΥΚΤΟΙΣ.* καὶ σοῦ οὖν περιγέγονεν ἡ ἀνάγκη, ὦ Ἄδμητε, ἐν ἀφύκτοις δεσμοῖς.

V. 1001. *ΚΑΙ ΘΕΩΝ ΣΚΟΤΙΟΙ.* οἱ λαθραῖοι παῖδες ἐξ ἀδᾳδουχήτων γάμων γενόμενοι. Ὅμηρος, (Il. ζ', 24.) σκότιον δέ σε γείνατο μήτηρ. τούτους καὶ Ῥόδιοι ματροξένους 8) καλοῦσιν. Κρῆτες δὲ τοὺς ἀνήβους σκοτίους λέγουσι.

V. 1006. *ΚΑΙΣΙΛΙΣ.* νῦν ἐν τοῖς οἴκοις. Fl. 6.

V. 1007. *ΧΩΜΑ ΝΟΜΙΖΕΣΘΩ*, τὸ ἐπιχεόμενον τοῖς νεκροῖς. ἀπὸ δὲ τούτου τὸν τάφον φησὶν, ὃς οὐ κληθήσεται τύμβος, ἀλλὰ καὶ θεοῦ τινὸς ναός.

V. 1009. *ΕΜΠΟΡΩΝ*, ὁδοιπόρων. Fl. 15.

5) Flor. 6. οὔτι. Ultima ἄςτινας κατ. σαν. ad explicandum τάς spectare videntur.

6) ἐπένευσε Heath pro ἐπινεύσει. Verba καὶ Ὅμηρος ante Barn. post ἀναγκαστικ. πράττει legebantur.

7) ἐστιν Florr. 6. 15. pro εἰσιν.

8) Sic Alberti ad Hesych. T. II. p. 549. not. 8. pro μαστροξένους.

V. 1010. *ΔΟΧΜΙΑΝ ΚΕΛ. ΕΜΒ.* ἐκ πλαγίου τοῦ τάφου πορευόμενος.

V. 1012. *ΠΡΟΥΘΑΝΕΝ ΑΝΔΡΟΣ*, ἀντὶ τοῦ ὑπὲρ τοῦ ἀνδρός. Fl. 6.

V. 1019. *ΜΟΜΦΑΣ Δ' ΟΥΧ ΥΠΟ.* οὐ χρὴ τὸν φίλον τοὺς φίλους ἀποκρύπτειν τὰς μέμψεις.

V. 1021. *ΕΓΓΥΣ ΠΑΡΕΣΤΩΣ.* ἐγγὺς παρεστὼς τῶν σῶν κακῶν, ἄξιον ἐμαυτὸν ἐνόμιζον ἀριθμεῖσθαι ὡς φίλον.

V. 1033. *ΠΡΑΞΑΣ Δ', Ο ΜΗ ΤΥΧΟΙΜΙ.* ἐὰν δέ μοι συμβῇ ἀποθανεῖν, ὅπερ μὴ γένοιτο, δίδωμί σοι ταύτην δούλην. παθὼν, ὃ μὴ γένοιτο τυχεῖν.

V. 1035. *ΠΟΛΛΩι ΔΕ ΜΟΧΘΩι.* σὺν πολλῇ ταλαιπωρίᾳ.

V. 1036. *ΑΓΩΝΑ ΓΑΡ.* αἰνίττεται εἰς τὸν τοῦ Θανάτου ἀγῶνα, ὃν νικήσας ἀνήγαγε [9]) τὴν Ἄλκηστιν.

V. 1042. *ΕΝ ΤΥΧΟΝΤΙ ΔΕ.* ἐπειδὴ ἔτυχον ἐκεῖσε, τὸ μὲν κερδαίνειν αὐτὴν εὐκλεῶς ἡγησάμην, τὸ δὲ ἐᾶσαι αἰσχρόν.

V. 1047. *ΟΥΤΟΙ Σ' ΑΤΙΜΑΖΩ.* οὐ διὰ τοῦτο σὲ ἔκρυψα τὸ πάθος τῆς γυναικὸς, ἀτιμάσαι σε βουλόμενος.[10])

V. 1051. *ΑΛΙΣ ΔΕ.* ἤρκει [10b]) τὸ ἐμὲ κλαίειν τὸ ἐμὸν κακόν. τίς χρεία καὶ σὲ παρόντα;

9) In vitio νικήσασαν ἤγαγε Florr. 6. 15. cum Junt. et Basil, conspirant, nisi quod 15. νικήσασα habet. Aliud subiecit Barn. [εὑρίσκω ἀντὶ τοῦ εὕρηκα, ἐνεστὼς ἀντὶ παρῳχημένου.] Ἰησοῦς ὁ Βαρνεσίου.

10) Barn. [οὔτοι σ' ἀτίζων) ἀτιμάζων. καὶ Ὅμηρος, (Il. ύ, 666.) ὁ δὲ πρῶτον μὲν ἀτίζων Ἔρχεται. καὶ Ἀπολλώνιος Ἀργοναυτικῶν δευτέρῳ, Ἀλλὰ Διὸς δείδοικα δίκην ἰθεῖαν ἀτίσσαι. Ὁ δὲ νοῦς] οὐ διὰ τοῦτο etc. hac nota addita: Haec inter scholia inserui ad astruendam lectionem τοῦ ἀτίζων, quia male prius aderat ἀτιμάζων tam in textu quam in scholiis (imo in his quidem ἀτιμάζω). Nec a Cantero notabatur; Scaliger tamen legit ἀτίζων.

10b) Vulgo ἀρκεῖ. Florr. 6. 15. ἤρκει. Mox εἴ πως, εἰ ante ἔστι δὲ δυν. iidem addunt.

V. 1052. *ΕΙ ΠΩΣ.* εἰ ἔστι δὲ δυνατὸν, παρακαλῶ σε, ταύτην τὴν γυναῖκα ἄλλον κέλευε λαβεῖν Θεσσαλῶν, ὅστις οὐ πέπονθεν οἷα ἐγώ.

V. 1062. *ΚΑΙ ΠΩΣ ΑΚΡΑΙΦΝΗΣ*, καὶ πῶς ἄφθορος ἀνδρῶν εἴη, ἐν νέοις στρεφομένη;

V. 1064. *ΠΡΟΜΗΘΙΑΝ*, εὐλάβειαν, φόβον. Fl. 2.

V. 1065. *Η ΤΗΣ ΘΑΝΟΥΣΗΣ.* ἀλλ' ἐρεῖς, εἰς τὸν τῆς τεθνηκυίας θάλαμον εἴςφερε ταύτην. καὶ πῶς οὐκ ἄτοπον τοῦτο, καὶ τῶν δημοτῶν, [1]) καὶ τοῦ δήμου, καὶ τῆς γυναικός. οὐκοῦν διπλῆ μέμψις.

V. 1070. *ΑΞΙΑ Δ' ΕΜΟΙ*, παρ' ἐμοῦ τιμᾶσθαι ἡ Ἄλκηστις ἀξία ἐστί.

V. 1073. *ΜΟΡΦΗΣ ΜΕΤΡ' ΙΣΘΙ.* προςεοικὸς γὰρ ἔχει [2]) τὸ αἴθυγμα ἐκείνης τῆς μορφῆς. *ΠΡΟΣΗΙΞΑΙ*, ὥρμησαι. Fl. 2.

V. 1075. *ΕΛΗιΣ*, φονεύσῃς, κρατήσῃς. Fl. 2.

V. 1077. *ΘΟΛΟΙ* δὲ, ταράττει, ἀπὸ τοῦ θόλου τῆς σηπίας, ἣ μέλλουσα ἀγρεύεσθαι τοῦτον προΐεται ὑπὲρ τοῦ σκοτίσαι [3]) τὸν ἀγρεύοντα.

V. 1080. *ΤΥΧΗΝ*, τὴν μοῖραν. τινὲς δὲ τὴν διδομένην σοι γυναῖκα παρὰ Ἡρακλέους· οὐ καλῶς. Fl. 6. 15.

V. 1085. *ΣΑΦ' ΟΙΔΑ.* καλῶς οἶδα, ὅτι ἤθελές μοι συνεργεῖν.

V. 1087. *ΑΛΛ' ΕΝΑΙΣΙΜΩΣ*, ἀλλὰ καθηκόντως φέρε.

V. 1088. *Η ΠΑΘΟΝΤΑ*, ὡς νῦν ῥαδίως παραινεῖς.

V. 1090. *ΕΡΩΣ* τοῦ θρηνεῖν.

V. 1092. *ΚΑΤΙ ΜΑΛΛΟΝ*, ὑπεραπώλεσεν.

1) Novum scholion orditur Barn. ἔκ τε δημοτῶν (sic pro καὶ τῶν δ.) καὶ τοῦ δ. E Florr. nihil notatum.

2) Barn. Mor. Musgr. ἔχεις.

3) ὑπὲρ τοῦ σκ. Florr. 6. 15. pro ὑπὸ τοῦ σκ.

V. 1094. *ΑΝΔΡΑ ΤΟΝΔ'*. ἑαυτὸν λέγει δεικτικῶς.

V. 1096. *ΧΡΟΝΟΝ ΛΕΓΟΙΣ ΑΝ*. ὁ χρόνος με θεραπεύσει, εἰ χρόνον λέγοις τὸν μέχρι θανάτου. μέχρι γὰρ θανάτου λυπηθήσομαι.

V. 1100. *ΤΩιΔΕ* δεικτικῶς ἐμοί.

V. 1104. *ΩΣ ΜΗ ΠΟΤ'*. ἴσθι μὴ καλέσων με νυμφίον.

V. 1106. *ΘΑΝΟΙΜ' ΕΚΕΙΝΗΗΝ*. ἐὰν γαμήσω προδοὺς ἐκείνην, καίπερ ἀποθανοῦσαν προδοὺς,[4]) ἀποθάνοιμι.

V. 1110. *ΚΑΙ ΔΡΩΝ ΓΕ*. διὰ τὴν Ἄλκηστιν αἰνίττεται.

V. 1113. *ΝΙΚΩΝΤΙ ΜΕΝΤΟΙ* μεταλαμβάνεις τῆς νίκης.

V. 1114. *ΚΑΛΩΣ ΕΛΕΞΑΣ*. ἐνόμισεν διὰ τὴν φιλίαν εἰρηκέναι, καὶ μετασχεῖν τῆς νίκης.

V. 1115. *ΠΡΩΤΑ Δ', ΕΙ ΧΡΕΩΝ*, εἰ χρὴ ἀπιέναι με,[5]) σκόπει.

V. 1116. *ΟΡΓΑΙΝΕΙΝ*, ὀργίζεσθαι. Fl. 2.

V. 1118. *ΠΟΙΕΙΣ*, κοινόν. Fl. 2.

V. 1128. *ΓΟΡΓΟΝ' ΩΣ ΚΑΡΑΤΟΜΩι*, ἧς τὸ κάρα ἀπετμήθη. καὶ ἄλλως. καρατόμῳ, τῇ καρατομηθείσῃ, ἀπὸ τοῦ καρατόμος.

V. 1130. *ΓΕΝΝΑΙΟΝ*. περὶ αὑτοῦ λέγει.

V. 1135. *Η ΚΕΡΤΟΜΟΣ ΜΕ*. ἄρα, φησὶ, μὴ χλευάζοιμι ὑπὸ χαρᾶς. *ΚΕΡΤΟΜΟΣ*, λοίδορος. Fl. 2.

V. 1137. *ΟΡΑ ΓΕ*. ὥςτε μὴ[6]) φαντάσματα ποιεῖν, καὶ μὴ ἀληθῆ.

V. 1138. *ΟΥ ΨΥΧΑΓΩΓΟΝ*. ψυχαγωγοὶ τινὲς γόητες ἐν Θετταλίᾳ οὕτω καλούμενοι, οἵτινες καθαρμοῖς τισὶ

4) Florr. 6. 15. καί που ἀποθανοῦσαν, om. altero προδούς.

5) Barn. Mor. Musgr. εἰ χρὴ ἀπ. με ἢ γυναῖκα, quod emend. Heath. ἀπιέναι γυναῖκα ἢ μή.

6) μή addunt Florr. 6. 15.

καὶ γοητείαις τὰ εἴδωλα ἐπάγουσί τε καὶ ἐξάγουσιν. οὓς καὶ Λάκωνες[7]) μετεπέμψαντο, ἡνίκα τὸ Παυσανίου εἴδωλον ἐξετάραξε τοὺς προςιόντας τῷ ναῷ τῆς Χαλκιοίκου, ὡς ἱστορεῖ Πλούταρχος ἐν ταῖς Ὁμηρικαῖς μελέταις.

V. 1140. *ΑΠΙΣΤΕΙΝ Δ' ΟΥ ΣΕ Θ*. οὐδὲν θαῦμα, εἰ ἀπιστεῖς· παρ' ἐλπίδα γὰρ γέγονεν.

V. 1150. *ΔΑΙΜΟΝΩΝ ΤΩι ΚΥΡΙΩι*. ἢ τῷ τῶν νεκρῶν[8]) κυρίῳ· φασὶ γὰρ τοὺς νεκροὺς δαίμονας· ἢ τῷ ταύτης κυρίῳ.

V. 1155. *ΝΕΡΤΕΡΟΙΣ*. Πλούτωνα καὶ Περσεφόνην.[9])

V. 1159. *ΤΟΝ ΠΡΟΚΕΙΜΕΝΟΝ*, τὸν τῶν ἵππων Διομήδους.

V. 1163. *ΝΟΣΤΙΜΟΝ Δ' ΕΛΘΟΙΣ ΠΟΔΑ*. γράφεται καὶ δόμον καὶ ὁδόν.

7) Sic Barn. pro ὡς καὶ Λάκωνας μετεπ.

8) Barn. Mor. Musgr. τῷ θεῷ, ἢ τῷ τῶν ν. κ. et in fine post κυρίῳ addunt τουτέστι τῷ Θανάτῳ.

9) Barnes. addidit δηλοῖ. Possis et λέγει. Ultimum scholion ad v. 1163. omisit Musgr.

Τέλος τῶν σχολίων τῆς Ἀλκήστιδος.

ΣΧΟΛΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΝΔΡΟΜΑΧΗΝ.

V. 1. *ΑΣΙΗΤΙΔΟΣ ΓΗΣ ΣΧΗΜΑ ΘΗΒΑΙΑ ΠΟΛΙΣ. ΣΧΗΜΑ.* κάλλος, εὐπρέπεια, κόσμος, ἀξίωμα, δόξα. *ΘΗΒΑΙΑ ΠΟΛΙΣ.* τὴν ἐν Ἀσίᾳ λέγει Ὑποπλάκιον Θήβην, ἧς Ἠετίων ἐβασίλευσεν. ἔνθα καὶ τὴν Χρύσαν καὶ τὴν Λυρνησσὸν ἐν τῷ τῆς Θήβης πεδίῳ τάσσουσιν, ὡς ὁ Αἰσχύλος Λυρνησσίδα προσαγορεύσας τὴν Ἀνδρομάχην ἐν τοῖς Φρυξίν· ἔνθα καὶ ξένως ἱστορεῖ Ἀνδραίμονος αὐτὴν λέγων, Ἀνδραίμονος γένεθλον Λυρνησσίου, ὅθεν παρ' Ἕκτορος ἄλοχον ἤγαγε φίλην. εἰσὶ δὲ Θῆβαι Ὑποπλάκιαι, Αἰγύπτιαι, Βοιώτιαι καὶ ἐν Φθιωτικῷ μέρει καὶ περὶ θαικάλην. [1])

V. 2. *ΧΛΙΔΗι.* πολυτελείᾳ τῶν ἐν τῇ φερνῇ δώρων. καὶ ἄλλως. χλιδῇ, τρυφῇ, προικὸς κόσμῳ. ἔστι δὲ παρὰ τὴν χύσιν, οἱονεὶ χύδην πληθύοντα.

V. 3. *ΕΣΤΙΑΝ*, οἰκίαν.

V. 4. *ΔΑΜΑΡ.* νομίμη, γνησία παιδοτρόφος. οἱ γὰρ σκότιοι παῖδες ἐκρίπτονται.

1) Quae post ἧς Ἠ. ἐβασ. sequuntur, e Gu. et Taur. addita sunt. In iis Bothius ad Eurip. T. V. p. 65. vv. ἐν τῷ τῆς Θ. πεδίῳ pro glossemate habet, pro ὅθεν coni. ἔνθα, et Aeschyli locum sic numeris adstringit: Ἀνδρ. γένεθλα τοῦ Λυρνησίου, ὅθεν περ Ἕκτωρ ἄλοχον ἤγαγεν φίλην. Pro περὶ θαικάλην (sic perspicue Gu. e Taur. enotatum: θαικ.᾽)ην *nescio quid legam, duabus litteris abrasis*) fortasse scrib. περὶ Θεσσαλίαν, καί deleto.

V. 5. *ΖΗΛΩΤΟΣ.* ἐπίφθονος, εὐδαίμων, μακαρία. τὸ δὲ πρὶν συναπτέον τῷ χρόνῳ, ἵν' ᾖ ἐν τῷ προτέρῳ χρόνῳ.

V. 6. *ΝΥΝ Δ' ΕΙ ΤΙΣ ΑΛΛΗ.* ἀντὶ τοῦ ὡς οὐδεμία ἄλλη δυςτυχὴς γυνή. ἢ καὶ οὕτως. ἐγὼ δὲ οὐχ ὑπολαμβάνω, εἰ ἄρα τις γυνὴ ἀθλιωτέρα μου ἐστίν.

V. 10. *ΑΠ' ΟΡΘΙΩΝ.* ἀπὸ τῶν ὑψηλῶν καὶ τεταμένων [2]) πύργων, τουτέστι τειχῶν.

V. 12. *ΑΥΤΗ ΔΕ.* ἐγὼ δὲ αὐτὴ εὐγενεστάτων γονέων οὖσα, δούλη Ἑλλάδος [3]) εἰςαφικόμην. ἢ εὐγενεστάτους οἴκους φησὶ τῶν Αἰακιδῶν.

V. 14. *ΤΩι ΝΗΣΙΩΤΗι.* ὅτι ἐν Σκύρῳ ἐτέχθη, ἥ ἐστι νῆσος [4]) περὶ τὴν Θεσσαλίαν. Ὅμηρος, (Il. τ', 326.) ἠὲ τὸν, ὃς Σκύρῳ μοι ἐνιτρέφεται φίλος υἱός.

V. 17. *ΣΥΓΧΟΡΤΑ ΝΑΙΩ ΠΕΔΙΑ.* τὰ ὅμορα. ἐν χόρτοις διέγραφον τὰς πόλεις οἱ ἄρχοντες, Ἀλέξανδρος δὲ, ἢ ὀσπρίοις, ἢ ἀλεύροις. μεταξὺ δὲ τούτων τῶν πόλεων ἐστὶ τὸ Θετίδειον. [5])

V. 24. *ΕΝΤΙΚΤΩ ΚΟΡΟΝ.* ἕνα παῖδα. ἰδίως δὲ ἕνα φησὶ παῖδα γενέσθαι τῷ Νεοπτολέμῳ, ἄλλων τρεῖς [6]) λεγόντων, Πύῤῥον, Μολοσσὸν, Αἰακίδην.

V. 25. *ΠΛΑΣΘΕΙΣΑ.* ἀντὶ τοῦ συμπελασθεῖσα. ὅθεν καὶ ἡ πλάξ.

V. 26. *ΕΝ ΚΑΚΟΙΣΙ ΚΕΙΜΕΝΗΝ.* διὰ τὰ πάτρια κακά.

V. 29. *ΕΠΕΙ ΔΕ.* ἀφ' οὗ δέ.

2) Flor. 15. καὶ τεταγμένων. 6. τεταμμένων.

3) Imo Ἑλλάδα.

4) Florr. 6. 15. ἢ ὅτι νῆσος.

5) Florr. 6. 15. ἐπὶ τὸ Θετίδ.

6) Sic recte Barn. pro τριῶν, quod servant etiam Florr. Hi etiam ab initio υἱὸν παῖδα pro ἕνα π. et post Αἰακίδην addunt καὶ Τρῳάδα.

V. 30. *ΠΑΡΩΣΑΣ.* ἀπωσάμενος, ἀπωθήσας, ὑβρίσας, ἐκβαλών. [7]) δοῦλον δὲ τὸ δουλικόν.

V. 31. *ΠΡΟΣ ΑΥΤΗΣ* τῆς Ἑρμιόνης διώκομαι.

V. 32. *ΚΕΚΡΥΜΜΕΝΟΙΣ.* κρυφίοις.

V. 37. *ΕΚΛΕΛΟΙΠΑ.* κατελείφθην.

V. 40. *ΣΥΝΔΡΑι.* συμπράττει, συνέρχεται.

V. 43. *ΠΑΡΟΙΚΟΝ.* τὸ πλησιάζον τοῖς οἴκοις.

V. 44. *ΘΑΣΣΩ.* κάθημαι. *ΗΝ ΜΕ ΚΩΛΥΣΗι.* εἴπως με τοῦ κινδύνου ἐξέληται.

V. 46. *ΕΡΜΗΝΕΥΜΑ.* ὑπόμνησιν, ἄγγελον, σημεῖον, μνημόσυνον, τεκμήριον. Ἄλλως. τὸ ἐν τῷ Θετιδείῳ ξόανον φησὶν, ἱερὸν τῆς Θέτιδος· ἐκεῖ γὰρ ᾤκησε Πηλεὺς σὺν Θέτιδι. ἑρμήνευμα λέγεται αὐτὸ, ἐπεὶ ἑρμηνεύει καὶ εἰς ὑπόμνησιν ἄγει τοὺς γάμους τῆς Θέτιδος. [8])

V. 51. *ΔΙΚΗΝ*, κόλασιν, τιμωρίαν. λέγει δὲ τὴν ἀπολογίαν· ἢ ὅτι τιμωρίαν ἀπήτησε τῆς μανίας τὸν Ἀπόλλωνα, ὅτι ἀνθ᾽ ἧς ἀπήτησε τιμωρίας τὸν Ἀπόλλωνα, τιμωρίαν δίδωσι. Ἄλλως. τῆς τόλμης, ἣν ἐτόλμησε, δίκην ὑπὲρ Ἀχιλλέως ᾐτήσατο τὸν θεόν· ἥντινα ποτὲ δίκην ᾐτήσατο τὸν Φοῖβον ὑπὲρ τοῦ πατρὸς, ὃν ἔκτεινε. ὅπου, ἐν Πυθοῖ, τιμωρίαν δίδωσι. [9])

7) Vitium Junt. et Basil. ἐκβαλλών, quod expulit Barn., rediit in Musgr. Florr. 6. 15. δοῦλον δὲ διὰ τὸ δουλικόν.

8) Sic locum e Florr. 6. 15. dedi, cuius lectionis vestigia servat etiam Gu. qui totum sic exhibet: μνῆσιν, ἄγγ. σημ. ὁμόσυνον, τεκμ. τῷ ἐν Θετιδείῳ φησὶ ξοάνῳ τῆς Θέτ. ἐκεῖ ἂν ᾤκ. Π. σὺν Θ. ἑρμηνεύει καὶ εἰς ὑπόμν. ἄ. τοὺς γ. τῆς Θ. Vulgo τὸ ἐν τῷ Θ. ξ. φησ. ἱερ. τῆς Θ. λέγεται αὐτὸ, ἐπεὶ ἑρμ. Florr. etiam supra post τεκμήριον addunt ταῦτα σημαίνει τὸ ἑρμήνευμα.

9) Sic locum exhibet Gu. qui in vulgatis edd. ne intelligi quidem poterat. Sic enim vulg. δίκην, κόλασιν. τιμωρίαν δὲ λέγει τὴν ἀπολογίαν, ἣν τιμωρίαν ἀπήτησε τὸν Ἀπ. ὅτι ἀνθ᾽ ἧς ἀπ. τὸν θεὸν, ἀπολογίαν δίδωσι τῆς τόλμης, ἣν ἐτ. δίκας ὑπὲρ Ἀχ. ᾐτήσατο (Barn. αἰτῶν, ὅτι ᾐτήσατο) τὸν υἱὸν (Barn. τὸν θεὸν, ὅπως ἐν

V. 57. *ΗΞΙΟΥΝ.* ἄξιον ἐνόμιζον δέσποινάν σε καλεῖν. [10])

V. 61. *ΕΙ ΤΙΣ.* μή τις αἰσθήσεται δεσποτῶν.

V. 65. *ΤΗι ΠΡΟΣΘ᾽ ΑΝΑΣΣΗι.* τῇ πρότερον δεσποίνῃ, δεικτικῶς. ἑαυτὴν γὰρ λέγει.

V. 69. *ΥΠΕΞΕΘΟΥ.* ἐγκλείσασα παρεξέθου.

V. 70. *ΕΚΘΕΤΟΝ.* ἐκτεθέντα, κρυπτόν.

V. 71. *ΠΟΘΕΝ.* τὸ πόθεν πέπυσται, οὐκ οἶδα. [1])

V. 73. *ΦΡΟΥΔΟΣ.* ἀφανὴς, ἔκδημος ἐκ τῶν οἴκων.

V. 79. *ΟΥΔ᾽ ΑΜΦΙ ΠΗΛΕΩΣ.* οὐδὲ περὶ τοῦ Πηλέως κεκίνηται, ὅτι ἄρα ἥξοι. οὐδὲ περὶ τοῦ Πηλέως ἀκήκοας, ὡς ἐρχομένου. [2])

V. 80. *ΓΕΡΩΝ*, νωθὴς, βραδὺς, οἷον τὸ γῆρας αὐτῷ ἐμποδίζει, ὥςτε ταχέως ἐλθεῖν καὶ βοηθῆσαί σοι. καὶ ἄλλως. βραδὺς, φησὶν, ἐκεῖνος ἐστὶν, ἅτε ὑπὸ τοῦ γήρως ἐμποδιζόμενος, ὥςτε ἐλθεῖν καὶ βοηθῆσαί σοι.

V. 81. *ΚΑΙ ΜΗΝ.* ἀλλ᾽ ἔπεμψα πολλάκις, φησὶ, καὶ ἑτέρους, ἵνα χειραγωγούμενος ἔλθῃ.

V. 87. *ΑΠΑΥΔΑιΣ ΕΝ ΚΑΚΟΙΣ.* λείπει τὸ οὖσι καὶ τὸ βοηθεῖν, ἵν᾽ ᾖ, ἀπαγορεύεις ἐν κακοῖς οὖσι τοῖς φίλοις βοηθεῖν. [3])

V. 89. *ΚΟΥ ΠΕΡΙΒΛΕΠΤΟΣ.* οὐκ ἐπίσημος, οὐκ ἔνδοξος.

Πυθοῖ τιμ. διδ. In nostra lectione ὅπου (sic etiam Florr. 6. 15.) ad οὗ v. 53. spectat. Florr. etiam supra τιμωρίας addunt post ὅτι ἀνθ᾽ ἧς ἀπήτ. Pro ἀπολογίαν Bothe coni. ἀλογίαν.

10) Flor. 15. addit ad v. 60. νέους ἥκω λόγους, ἀντὶ τοῦ ἥμην καινοτέρους λόγους.

1) Suspicor: τὸ ἑξῆς· πόθεν πέπυσται; πρὸς ὃ ἀπαντᾷ ἡ θεράπαινα, οὐκ οἶδα.

2) ἐρχομένου Barn. pro εὐχομένου.

3) Sic Florr. 6. 15. Vulgo λείπει τὸ οὖσιν. ἀπαγορεύεις βοηθεῖν τοῖς φίλοις οὖσιν.

V. 93. *ΕΚΤΕΝΟΥΜΕΝ.* ἐκπέμπομεν, διαλεγόμεθα δηλονότι.

V. 94. *ΤΩΝ ΠΑΡΕΣΤΩΤΩΝ.* γενικὴ ἀντὶ αἰτιατικῆς, ἀντὶ τοῦ τὰ παρεστῶτα κακά. δύναται δὲ τὸ τέρψις πληθυντικὴ [4]) εἶναι αἰτιατικὴ Ἰωνικῶς, ἵν' ᾖ οὕτως, ἔμφυτον γὰρ ταῖς γυναιξὶν ἐπὶ στόματος ἔχειν τὰς τέρψεις τῶν παρεστώτων κακῶν.

V. 98. *ΣΤΕΡΡΟΝ ΤΕ*, χαλεπὸν, σκληρὸν, στερεόν. δαίμονα δὲ τὴν τύχην. ᾧ δαίμονι συνεζεύχθην.

V. 99. *ΔΟΥΛΕΙΟΝ ΗΜΑΡ.* εἰς δούλειον ἦμαρ εἰςπεσούσης ἀναξίως.

V. 100. *ΧΡΗ Δ' ΟΥΠΟΤ' ΕΙΠ.* μήποτέ τις ἀνδρῶν πάντων ὄλβιον αὐδήσειεν τινὰ, πρὶν ἴδῃ, πῶς μέλλει τελευτῆσαι. τούτοις συνᾴδει τὸ τέλος ὅσα μακροῦ βίου. [5]) Gu.

V. 101. *ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΝ*, ἡμέραν δηλονότι.

V. 103 sqq. Τὸ μέτρον ἐξ ἐλεγείου καὶ ἡρωϊκοῦ. Gu. Taur. τὸ μέτρον ἐξ ἐλεγείων· τοῖς γὰρ ἐλεγείοις οὐ μόνον ἐπὶ θρήνων, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἄλλων ἐχρῶντο.

V. 103. *ΙΑΙΩι ΑΙΠ.* ὥςπερ Ὅμηρος ἐν τῷ ἔπει δέχεται τὴν αι, τὴν οι καὶ τὴν ω δίφθογγον ἀντὶ κοινῆς συλλαβῆς, οὕτω καὶ Εὐριπίδης. Gu. Taur.

V. 104. *ΕΥΝΑΙΑΝ*, σύγκοιτον.

V. 106. *ΧΙΛΙΟΝΑΥΣ.* τῷ ἀπηρτισμένῳ ἀριθμῷ ἐχρήσατο· εἰσὶ γὰρ αἱ νῆες χίλιαι ρο. *ΧΙΛΙΟΝΑΥΣ*, ὁ πολλὰς νῆας ἔχων. Fl. 15.

V. 107. *ΕΚΤΟΡΑ.* ἀπὸ κοινοῦ τὸ εἷλεν. καὶ ἔστι τὸ μὲν ἀντὶ τοῦ ἐπόρθησε, τὸ δὲ δεύτερον ἀντὶ τοῦ [6]) ἀνεῖλε.

4) Florr. 6. 15. πληθυντικόν.

5) In ultimis latere videtur dictum veteris scriptoris.

6) ἀντὶ τοῦ e Florr. 6. 15. addidi. In edd. hoc scholion ad εἵλκυσε v. 108. refertur. In fine erat ἀνεῖλε καὶ εἵλκυσε. καὶ delendum putavi, et εἵλκ. cum sq. διφρεύων iungendum.

V. 108. *ΕΙΛΚΥΣΕ ΔΙΦΡΕΥΩΝ.* πρὸς τῷ δίφρῳ δεσμήσας. καὶ ἄλλως παρ' ἱστορίαν· τρίτον γὰρ [7]) περὶ τὸ τεῖχος ἐδιώχθη ὑπὸ Ἀχιλλέως ὁ Ἕκτωρ, νεκρὸς δὲ περὶ τὸ Πατρόκλου σῶμα τρίτον ἐσύρη.

V. 110. *ΑΜΦΙΒΑΛΟΥΣΑ.* περιβαλοῦσα, ἑαυτῇ τὴν δουλείαν στολισαμένη.

V. 116. *ΤΑΚΟΜΑΙ.* ἀντὶ τοῦ κατ' ὀλίγον λείβομαι, ὡς ἐκ πέτρας ἐκπηδῶσα σταγὼν, ὡς λιβὰς πηγὴν ἐργαζομένη. [8]) τὸ δὲ ἑξῆς· λείβομαι, ὡς λιβάς τις πιδακόεσσα, ἣν πετρίνην εἶπε διὰ τὸ ἐκ πετρῶν ἀναβλύζειν.

V. 117 sqq. Χρὴ γινώσκειν τάδε περὶ μέτρου, ὅτι, ὥςπερ τὸ ἑξάμετρον ἰαμβικὸν (ἡρωϊκὸν?) δέχεται τὰ ἴδια τοῦ δακτυλικοῦ καὶ τοῦ ἀναπαιστικοῦ, οὕτω καὶ τὸ παρὸν δακτυλικὸν μέτρον τοῦ χοροῦ χρῆται μὲν ἰάμβῳ, χρῆται δὲ ἀναπαίστῳ, ἔστι δ' οὗ καὶ τροχαίῳ· ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις ποιηταῖς οὐκ ἂν εὕροις, ἀλλ' ἴδοις ἂν τὸ μὲν δακτυλικὸν ἐκ μόνου τοῦ δακτύλου καὶ σπονδείου, τὸ δὲ ἀναπαιστικὸν ἐκ μόνου (τοῦ add. Gu.) ἀναπαίστου, δακτύλου καὶ σπονδείου, ὡς Σοφοκλῆς φαίνεται ποιήσας ἐν τῷ α^{ω} [9]) χορῷ. τὸ δὲ ἰαμβικὸν ἐξ ἀναπαίστου, δακτύλου, σπονδείου, ἰάμβου καὶ χορείου ἔστιν οὗ, τὸ δὲ τροχαϊκὸν ἐκ τροχαίου, σπονδείου, δακτύλου καὶ χορείου ἔστιν οὗ. Οὗτος δὲ πάνθ' ὁμοῦ μίγνυσι· κώλοις δὲ χρῆται διαφόροις, νῦν μὲν ἑξαμέτροις, νῦν δὲ τετραμέτροις, νῦν δὲ διμέτροις. Gu. Taur.

V. 117. *ΘΑΣΣΕΙΣ*, ἐγκαθεζομένη ἱκετεύεις. Fl. 15.

V. 119. *ΦΘΙΑΣ ΟΜΩΣ.* καίπερ Φθιὰς οὖσα, φησὶν, Ἑλληνὶς, ἔμολον πρὸς σὲ βάρβαρον οὖσαν τὸ γένος.

V. 121. *ΑΚΟΣ.* θεραπείαν καὶ ἴαμα. *ΤΕΜΕΙΝ.*

7) τρίτον γὰρ addidi et νεκρὸς δὲ περὶ τὸ Π. pro νεκρὸς γὰρ περὶ τὸ Π. scripsi e Florr. 6. 15.

8) Florr. 6. 15. addunt: καὶ ἄλλως. ἀπὸ γῆς ἐπιδύουσα (leg. πιδύουσα. vid. Etym. M. p. 671, 23.) ὅ ἐστι πηδῶσα. Tum omitt. τις post λιβάς, et pro ἐκ πετρῶν habent ἀπὸ πετρῶν.

9) Id est ἐν τῷ πρώτῳ χ. nim. Oedip. Tyr. 151.

ἀπὸ τῶν ῥιζοτομούντων ἡ μεταφορά. τεμεῖν οὖν ἀντὶ τοῦ εὑρέσθαι, τῶν δυςλύτων δὲ τῶν δυςκόλων. [10]

V. 122. *ΟΙ ΣΕ ΚΑΙ ΕΡΜΙΟΝΑΝ.* οἵτινες πόνοι περὶ δύο λέκτρων ἔριδι συνέζευξαν Ἑρμιόνην καὶ σὲ τὴν ἐπίκοινον ἐοῦσαν περὶ τὸν παῖδα τοῦ Ἀχιλλέως, ἐπίκοινον οὖσαν σὲ τῶν περὶ τοῦ Ἀχιλλέως παιδὸς [1]) λέκτρων διδύμων, ὅ ἐστιν ὑπὸ Ἀχιλλέως παιδὸς λέκτρων κοινωνόν σε οὖσαν. *ΣΥΝΕΚΛΗΙΣΑΝ.* συνέβαλον, συνέζευξαν οἱ πόνοι περὶ δύο λέκτρων.

V. 127. *ΑΜΙΛΛΑι.* συγκρίνεις. ὅτι σὺ μὲν Τρωὰς, αὐτὴ δὲ Λακεδαιμονία.

V. 129. *ΔΕΞΙΜΗΛΟΝ.* τὸ τῶν θυσιῶν δεκτικόν.

V. 130 sq. *ΤΙΣ ΣΟΙ ΚΑΙΡΟΣ.* τί ὠφελῇ ἐκτήκουσα σαυτὴν δακρύοις καὶ λύπαις, καὶ ἐπαναγκάζουσα τὸν δεσπότην ἀδικεῖν σε. καὶ ἄλλως. τίς σοι ὠφέλεια ἀτυζομένῃ ἀντὶ τοῦ ταρασσομένῃ, αἰκιζομένῃ, [2]) λυπουμένῃ περὶ τὴν ἄτην ἀπρεπῶς καὶ ἐπιπόνως. *ΔΕΜΑΣ ΑΕΙΚ. ΚΑΤΑΛ.* τήκειν ἀπρεπῶς καὶ ἐπιπόνως τὸ σῶμα. ὁ δὲ νοῦς τοιοῦτος· τὸ καταφυγεῖν σε ἐπὶ τὸν βωμὸν τῆς Θέτιδος βλάβην καὶ δάκρυα καὶ αἰκισμόν σοι προςτρίψεται ἐκ τῆς τῶν δεσποτῶν ἀνάγκης, εἰ μὴ γνώσει μαχήσασα ἄρα σταίης [3]) ἐκ τοῦ βωμοῦ καὶ ἐπὶ τὸ κολακεύειν τοὺς δεσπότας τραπήσει. Taur.

V. 133. *ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΔΕ ΣΕ ΠΕΙΣΕΙ*, ἀντὶ τοῦ

10) Quod Barn. e coni. dedit — εὑρέσθαι. τῶν δυςλύτων δὲ δυςκ. id praebent Florr. 6. 15. qui initio etiam habent ἀπὸ τῶν ῥιζοτομουμένων.

1) παιδὸς recte Heath pro παίδων. Paulo ante σέ post ἐπίκοινον οὖσαν e Florr. 6. 15. inserui. Pro ὑπὸ Ἀχ. π. legendum puto τῶν τοῦ Ἀχ. π.

2) ἀντὶ τοῦ ταρασσ. αἰκιζ. e Florr. 6. 15. accesserunt, qui etiam om. καί ante λυπουμένῃ. Iidem σαυτήν initio scholii pro αὐτήν. et ἐπαναγκάζουσα τοῦ δεσπότου. Sequentia mutila esse e scholio sequente coniicio.

3) Sic codex. sed leg. εἰ μὴ ἄρα γνωσιμαχήσασα ἀναστήσῃ ἐκ τοῦ β.

καταλήψεται κράτος· διὸ ὑποχώρει. τί κάμνεις, οὐδὲν οὖσα; δούλη γὰρ εἶ· [4]) ὅμοιον τὸ οὐδὲν τὸ δοῦλον πρὸς τὸ μὴ δοῦλον γένος (Orest. 1108.). τινὲς γράφουσι, τὸ κρατοῦν δέ σε πείσει· ἵν᾽ ᾖ, ὅτι, εἰ καὶ ἐμοὶ οὐ πείθῃ, πεισάτωσάν σε οἱ δεσπόται· δυςωπήθητι τὸ ἀπηνὲς τῶν δεσποτῶν. Taur.

V. 141 sqq. *ΟΙΚΤΡΟΤΑΤΑ ΓΑΡ ΕΜΟΙ,* ἤγουν οἰκτροτάτη οὖσα ἦλθεν εἰς τοὺς ἐμοὺς οἴκους. ἐπεὶ εἶπε δυςτυχεστάτη πασῶν γυναικῶν τάλαινα νύμφα, ἐπήγαγεν, οἰκτροτάτη οὖσα Ἰλιὰς οἴκους, εἰς τοὺς ἐμοὺς οἴκους δηλονότι. δεσποτῶν δ᾽ ἐμῶν φόβῳ, ἀντὶ τοῦ διὰ τὸν φόβον τῶν ἐμῶν δεσποτῶν ἡσυχάζομεν, τὴν πρὸς σὲ συμπάθειαν ἐνδείξασθαι μὴ δυνάμεναι (Taur. δύναμαι). οἶκτον φέρουσα. τὸν δὲ περὶ σοῦ οἶκτον καὶ θρῆνον ἐν ἑαυτῇ τυγχάνω φέρουσα· ἐν ἑαυτῇ, δι᾽ Ἑρμιόνην, μή πως καλῶς φρονοῦσαν αἴσθηται. δύναται δὲ καὶ τὸ κατάλληλον οὕτως εἶναι· τῷ δὲ φόβῳ τῶν ἐμῶν δεσποτῶν ἡσυχίαν ἄγω δεδοικυῖα, μὴ τὴν εἰς σὲ εὔνοιαν αἴσθηται Ἑρμιόνη· ἔνδοθέν γε μὴν ἀνιῶμαι κατὰ τὴν ψυχὴν περὶ σοῦ. [5]) Gu. Taur.

V. 141. *ΟΙΚΤΡΟΤΑΤΑ,* οἰκτροτάτη οὖσα ἦλθες εἰς τοὺς ἐμοὺς οἴκους. τὸ δὲ νύμφα ἐν ἴσῳ τὸ γύναι. [6])

V. 145. *ΜΗ ΠΑΙΣ ΤΑΣ ΔΙΟΣ ΚΟΡΑΣ,* ἀντὶ τοῦ ἡ Ἑρμιόνη ἡ παῖς τῆς Διὸς κόρης, τουτέστι τῆς Ἑλένης. Taur.

V. 146. *ΕΥ ΦΡΟΝΟΥΣΑΝ,* εὐνοοῦσαν. [7])

4) Haec verba etiam in edd. legebantur hoc modo: δούλη οὖσα τί κάμνεις, οὐδὲν ποιοῦσα; δούλη γὰρ εἶ. In quibus Florr. 6. 15. οὖσα pro ποιοῦσα.

5) In edd. haec erant: ἡσυχίαν ἄγομεν] τὸ ἑξῆς· ἡσυχίαν ἄγομεν, μὴ παῖς τῆς Διὸς κόρης, ἀντὶ τοῦ δεδοικυῖα μὴ τὴν εἰς σέ μου εὔν. αἴσθ. Ἑ. ἔνδοθεν ἀνιῶμαι περὶ σοῦ.

6) Ultima τὸ δὲ ν. κ. τ. λ. e Flor. 6. addidi. Leg. τῷ γύναι vel καὶ τὸ γύναι.

7) Sic recte Barn. pro ἐννοοῦσαν.

V. 147. *ΚΟΣΜΟΝ ΜΕΝ.* εὐτυχεῖ [8]) ἐφ' οἷς τὰ τοῦ πατρὸς φορεῖ. Gu. Taur. *ΧΡΥΣΕΑΣ ΧΛΙΔΗΣ.* πολυτελοῦς τρυφῆς.

V. 148. *ΣΤΟΛΜΟΝ.* στολισμόν.

V. 153. *ΕΛΕΥΘΕΡΟΣΤΟΜΕΙΝ,* μετὰ παῤῥησίας λαλεῖν. Fl. 6. 15.

V. 155. *ΔΟΡΙΚΤΗΤΟΣ.* οὐδὲ οἰκογενὴς δούλη, ἀλλὰ καὶ αἰχμάλωτος. [9])

V. 158. *ΑΚΥΜΩΝ.* ἄτοκος, ἡ μὴ ὑποδεχομένη σπόρον. [10])

V. 159. *ΔΕΙΝΗ ΓΑΡ ΗΠΕΙΡΩΤΙΣ.* εἰς φαρμακείαν γὰρ δεινὴ ἡ φύσις τῶν τῆς ἑτέρας ἠπείρου γυναικῶν. λέγει δὲ τῆς Ἀσίας. [1])

V. 163. *ΗΝ Δ' ΟΥΝ ΒΡΟΤΩΝ.* εἰ δέ τις θεῶν ἢ ἀνθρώπων σῶσαι θελήσειε, ποιήσει σε καταπτῆξαι καὶ ὑποτάξαι σαυτὴν ἐμοί.

V. 165. *ΠΡΟΣΠΕΣΕΙΝ.* δουλεῦσαι, ὑποπεσεῖν ταπεινωθεῖσαν, καὶ φοβηθῆναί με. [2])

V. 166. *ΣΑΙΡΕΙΝ,* καταστέλλειν παρὰ τὸ σαρόν. Gu. Taur.

V. 167. *ΠΕΡΙΣΠΕΙΡΟΥΣΑΝ,* ἀντὶ τοῦ ῥαίνουσαν· ὡς γὰρ οἱ σπείροντες τῇ γῇ ῥίπτουσι τὰ σπέρματα, οὕτω καὶ οἱ ῥαίνοντες τὸ ὕδωρ, φασίν. Gu. Taur.

V. 168. *ΟΥ ΓΑΡ ΕΣΘ' ΕΚΤ. ΤΑΔΕ.* οὔτε εἰς (leg.

8) E Taur. enotatum ἀτυχεῖ. In Gu. ita scriptum, ut et ἀτυχεῖ et εὐτυχεῖ esse possit.

9) Florr. 6. 15. δούλη, ἀλλὰ αἰχμ. δούλη.

10) Florr. 6. 15. post σπόρον addunt μὴ γινομένη δικτός.

1) Gu. et Taur. δειναὶ γὰρ ἐν φαρμακείαις αἱ ἐκ τῆς ἑτέρας ἠπείρου γυναῖκες. λέγει δὲ τῆς Ἀσίας, ὅθεν ἦν ἡ Ἀνδρομάχη. Ab initio φαρμακείαν pro φαρμακυῖαν dedit iam Barn. In sq. schol. ποιήσει σε Florr. 6. 15. pro ποιήσω σε.

2) Gu. et Taur. ὑποχωρῆσαι καὶ ὑποπεσεῖν (μοι add. Gu.) ταπειν. omissis δουλεῦσαι et φοβηθῆναί με.

ἐπ'.) ἀνδρὶ Ἕκτορι σεμνύνῃ, οὔτ' ἐπὶ τῷ κηδεστῇ Πριάμῳ τῷ βασιλεῖ, οὔτ' ἐπὶ πλούτῳ, ἀλλὰ δούλη γεγονυῖα τὰ δούλων ὀφείλεις φρονεῖν. Taur.

V. 171. *ΠΑΙΔΙ ΠΑΤΡΟΣ.* τῷ Νεοπτολέμῳ τῷ τοῦ Ἀχιλλέως παιδί.

V. 172. *ΑΥΘΕΝΤΟΥ.* τουτέστι φονέως, τοῦ δι' αὐτοῦ ἱέντος τὸ ξίφος.

V. 176. *ΕΞΕΙΡΓΕΙ,* ἐπέχει, κωλύει, αὐτοὺς δηλονότι· οὐδεὶς νόμος κωλύει αὐτοὺς ταῦτα πράττειν.

V. 177. *Α ΜΗ ΠΑΡ' ΗΜΑΣ.* ταῦτα Περσικὰ ἔθη. ἐν ἡμῖν δὲ μὴ πράττε τῶν βαρβάρων τὰ ἔργα. [3])

V. 179. *ΕΥΝΑΙΑΝ Κ.* εὐγενῆ τέρψιν σύγκοιτον δηλονότι. Fl. 15.

V. 184. *ΚΑΚΟΝ ΓΕ ΘΝΗΤΟΙΣ ΤΟ ΝΕΟΝ.* διὰ τὴν προπέτειαν κακὸν τὸ νέον. ἡ νεότης ἀσύφηλος ἀεὶ θνητοῖσι τέτυκται. εἰ δὲ δίκην βλάπτει, πουλὺ χερειοτέρη. [4])

V. 189. *ΟΙ ΓΑΡ ΠΝΕΟΝΤΕΣ ΜΕΓΑΛΑ.* οἱ γὰρ μεγαλοφρονοῦντες βαρέως φέρουσιν ἐπὶ τῷ παρὰ τῶν ἐλασσόνων δικαιοτέρους λόγους ἀκούειν καὶ ἐλέγχεσθαι.

V. 192. *ΕΧΕΓΓΥΩι ΛΟΓΩι.* ἀσφαλεῖ λογισμῷ, ἀξιοπίστῳ, ἔχοντι ἐν ἑαυτῷ πίστιν. ὁ δὲ νοῦς, τίνι βεβαίῳ λογισμῷ πεισθεῖσα ἐγὼ ἀπωθῶ σε τοῦ γνησίου γάμου;

V. 194. *ΩΣ Η ΛΑΚ. ΤΩΝ ΦΡ.* οὐ κατὰ πόλεως δόξαν, οὔτε κατὰ ἡλικίαν, οὔτε κατὰ τύχην σου βελτίων οὖσα πῶς σε ἐξωθῆσαι δύναμαι; [5])

3) Vulgo: ταῦτα Π. ἔ. — τὰ ἔργα, οὓς (Barn. ὧν) οὐδ. νόμος κωλύει αὐτοὺς δηλονότι πρ. ταῦτα. Florr. 6. 15. eodem ordine, sed post ἔργα addunt ἐπέχει, κωλύει etc. sicut dedi. In his ἐπέχει, κωλ. haud dubie ad explicandum ἐξείργει spectant. Itaque transposui notas.

4) Junt. Basil. πολλῇ χερειοτέρη. Barn. πολλὰ χερ. Sed Florr. 6. 15. πολὺ χειροτέρη, unde scripsi πουλὺ χερ. Fortasse tamen praestat καὶ πολὺ χειροτέρη.

5) Sic Florr. 6. 15. In edd. nihil erat nisi — — γάμου. βελτίω οὖσα (Barn. οὖσαν) πῶς σε ἐξωθῆσαι δύναμαι.

V. 195. *ΤΥΧΗι Θ' ΥΠΕΡΘΕΙ.* τῇ εὐδαιμονίᾳ ὑπερβάλλει ἡ Φρυγῶν πόλις τῆς Λακαίνης· ᾧ πάλιν ὑπακουστέον τὸ οὐδέπω. ἀκολούθως δὲ ἐπάγει, Κἄμ' ἐλευθέραν ὁρᾷς· ναὶ, φησὶν, οἱ ἐμοὶ βασιλεύουσιν, οὐχ οἱ σοὶ παῖδες. [6])

V. 196. *ΣΦΡΙΓΩΝΤΙ*, νεάζοντι, ἀκμάζοντι.

V. 199. *ΠΟΤΕΡΟΝ.* πρὸς τί χρήσιμον ἀφορῶσα βούλομαί σ' ἐκβάλλειν; ἵνα τέκω παῖδας; καὶ τί με ὠφελήσουσιν· δοῦλοι γὰρ καὶ αὐτοὶ ἔσονται. [7])

V. 200. *ΕΦΟΛΚΙΔΑ.* ἤγουν προςθήκην κακῶν, καὶ βάρος ἐν ἐμαυτῇ· ἐκ μεταφορᾶς τοῦ πλοίου μικροῦ, τοῦ ἐφελκομένου [τῷ πλοίῳ] τῷ μεγάλῳ. [8])

V. 201. *Η ΤΟΥΣ ΕΜΟΥΣ.* ἢ ἄρα τυράννους ὄντας τοὺς ἐμοὺς παῖδας καταδέξεταί τις;

V. 203. *ΦΙΛΟΥΣΙ ΓΑΡ Μ' ΕΛΛΗΝΕΣ*, καὶ διὰ τὸν Ἕκτορα, καὶ δι' ἐμαυτήν· Ἕκτορα μὲν, ὡς εὐεργέτην τιμῶντες, ἐμὲ δὲ, ὡς μὴ βάρβαρον, καὶ μὴ πολεμίαν περιφανῆ αὐτοῖς γενομένην ἐλεοῦντες. [9])

V. 204. *ΑΜΑΥΡΑ.* ἀφανὴς, ἄσημος. ἐν εἰρωνείᾳ ταῦτα φησί.

V. 205. *ΧΙΟΝΙ ΤΗΝ ΚΑΤΑΡΡ.* δυςχείμερος γὰρ ἡ Θράκη· βάρβαρον δὲ ἦθος τὸ ἐπιπαλλακεύεσθαι. ταῦτα δὲ οὐκ ὀρθῶς· ἔφη γὰρ ἂν ἡ Ἑρμιόνη, ἀλλ' οὐκ ἐν Θραξὶν οἰκοῦμεν, ἢ βαρβάροις, ἀλλ' ἐν τῇ Ἑλλάδι, καὶ τοὺς τῶν Ἑλλήνων νόμους σώζομεν. Gu, Taur.

6) οὐχ οἱ σοὶ π. e coni. dedi pro οἱ ἐμοὶ π. Barn. οὐ σοὶ π.

7) Gu. et Taur. ἐκβαλεῖν, et τί μοι ὠφελ. δοῦλοι γὰρ ἔσ. καὶ αὐτοί.

8) ἤγουν (Taur. ἤτε) προςθ. κακῶν καὶ β. ἐν ἐμαυτῇ Gu. et Taur. pro προςθ. κακὸν βάρος. et addunt ἐν ἐμαυτῇ. Iidem om. τῷ πλοίῳ.

9) Florr. 6. 15. ὅθεν εἰκὸς νῦν τοὺς Ἕλληνας μισεῖν νῦν με περιφανῆ καὶ πολεμίαν αὐτοῖς γενομένην, unde recepi αὐτοῖς pro αὐτήν. Gu. et Taur. οὐκ οἶσθα, φησὶ, τὴν τύχην, ὅτι τύραννος ἦν ἐγὼ τῶν Φρυγῶν καὶ μισουμένη ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων.

V. 206. *ΑΛΛ' ΕΙ ΞΥΝΕΙΝΑΙ.* ἀλλ' ἐπειδὴ μὴ ἁρμοδία τυγχάνεις εἰς τὸ συνοικεῖν ἀνδρὶ, διὰ τοῦτό σε μισεῖ.

V. 207. *ΦΙΛΤΡΟΝ ΔΕ ΚΑΙ ΤΟΔΕ.* τὸ εἰδέναι καὶ πῶς δεῖ συνοικεῖν ἀνδρὶ, καὶ δι' ὧν εἰς στοργὴν καὶ εὔνοιαν αὐτὸν ἐπαγάγοιτο. [10]) οὐ γὰρ τὸ κάλλος αἴτιον τοῦ φιλεῖσθαι, ἀλλ' αἱ ἀρεταί. ἀρετὴ δὲ γυναικὸς ἡ πρὸς τὸν ἄνδρα ὁμόνοια.

V. 209. *ΣΥ Δ' ΑΝ ΤΙ ΚΝΗΣΘΗιΣ.* σὺ δ' ἄν τι λυπηθῇς, ἀπὸ πατρίδος καὶ πλούτου καὶ τύχης ὑβρίζεις τὸν ἄνδρα σου. καὶ τὴν μὲν σαυτοῦ πατρίδα τὴν Λακεδαίμονα προςφέρεις, [1]) ὡς εὐτύχημα μέγα, τὴν Σκύρον δ' ἐκφαυλίζεις.

V. 211. *ΠΛΟΥΤΕΙΣ Δ' ΕΝ ΟΥ ΠΛΟΥΤΟΥΣΙ.* πλουτεῖν λέγεις ἐν τοῖς πλοῦτον μὴ ἔχουσιν. [2]) ἐπειδὴ ἡ Ἑρμιόνη ἔλεξεν ἀνωτέρω, τὸν κόσμον καὶ τὴν ἐσθῆτα μὴ ἐκ τοῦ Πηλέως ἔχειν, ἀλλὰ παρὰ τοῦ πατρός. τοῦτο δὲ ἦν ὀνειδίζειν εἰς πενίαν τοῦ ἀνδρός. [3])

V. 214. *ΑΜΙΛΛΑΝ ΟΥΚ ΕΧΕΙΝ.* φρονήματος ἕνεκεν μὴ ἁμιλλᾶσθαι [4]) καὶ στασιάζειν πρὸς τὸν ἄνδρα, οἷον μὴ ἐθέλειν τὸ εὐγενεστέραν εἶναι τοῦ ἀνδρὸς, φρονεῖν μέγα, [5]) καὶ διὰ τοῦτο παρατετάχθαι τῷ ἀνδρὶ πρὸς ἅμιλλαν.

V. 217. *ΔΙΔΩΣΙ ΠΟΛΛΑΙΣ.* ὅπου πολλαῖς γυναιξὶν εἷς ἀνὴρ κοινωνῶν κατὰ διαδοχὴν δίδωσι, τὸ λέχος αὐτοῦ. [6])

10) ἐπαγάγοιτο Florr. 6. 15. Taur. Gu. ἐπάγοιτο, ut vulgo. Tum Taur. et Gu. ἀφετὴ γὰρ pro ἀρετὴ δέ.

1) Imo προφέρεις.

2) Sic Gu. et Taur. pro ἐν τῷ πλ. μὴ ἔχειν. Iidem ἡ Ἑρμιόνη inserunt ante ἔλεξεν, pro quo Taur. et Gu. ἔλεγεν.

3) Vulgo τοῦτο οὖν ὀνειδίζεις εἰς πεν. τοῦ ἀ. Gu. Taur. τοῦτο δὲ ἦν ὅτι ὠνείδιζεν (sic in utroque) αὐτὴν εἰς π. τοῦ ἀ. Florr. 6. 15. τοῦτο ἦν ὀνειδίζειν εἰς π.

4) φρονήματος ἕν. praefigunt Florr. 6. 15.

5) φρονεῖν Florr. 6. 15. pro φρονῶν. Suspicor. μὴ ἐθελ. διὰ τὸ εὐγ. etc.

6) κοινωνῶν et δίδωσι addit Gu.

V. 219. *ΠΑΣΑΙΣ ΓΥΝΑΙΞΙ.* καὶ πῶς, φησὶν, οὐκ ἔμελλες δόξαν λαγνείας ταῖς γυναιξὶ τιθέναι; τὸ δὲ προςτιθεῖσα εἶπεν, ὅτι πρὸς τὸ δόξαν ἔχειν αὐτὰς λαγνείας, ἔτι καὶ συνεβεβαίωσεν ἂν ἔργῳ [7]) τὴν δόξαν.

V. 220. *ΚΑΙΤΟΙ ΧΕΙΡΟΝ' ΑΝΘΡΩΠΩΝ ΝΟΣΟΝ.* καίτοι, φησὶν, ἡμεῖς αἱ γυναῖκες καταφερέστεραι οὖσαι πρὸς τὰ ἀφροδίσια τῶν ἀνδρῶν, ὅμως καλῶς περιστέλλομεν αὐτὰ, καὶ οὐ φανεραὶ γινόμεθα. [8]) ἢ ὅτι ἰσχυροτέραν νόσον νοσοῦμεν τὴν πρὸς τοὺς ἄνδρας. ἀλλὰ προϊστάμεθα αὐτῆς καρτεροῦσαι, καὶ ὑφ' ἑνὶ μένουσαι. βούλεται δὲ λέγειν, ὅτι οὐκ ὀφείλει γυνὴ ἀνδρὶ ἑτέρᾳ γυναικὶ συνομιλοῦντι οὕτω φανερῶς ἀγανακτεῖν, καὶ εἰς μέσον φέρειν αὐτῆς τὸ πάθος, ἀλλὰ μᾶλλον ἰδίᾳ τῷ ἀνδρὶ ἐπιτιμᾶν, πειθοῖ τε καὶ κολακείᾳ ἀφιστᾶν αὐτὸν τῆς πρὸς τὰς ἄλλας πτώσεως. οὕτω γὰρ πείσειε τὸν ἄνδρα. [9])

V. 222. *Ω ΦΙΛΤΑΘ' ΕΚΤΟΡ.* τοῦτο παρ' ἱστορίαν φασὶν εἰρῆσθαι. μὴ γὰρ ἱστορεῖσθαι Ἕκτορι ἐξ ἄλλης γυναικὸς γεγενῆσθαι υἱούς. [10]) ἀπερίσκεπτοι δέ εἰσιν οἱ ταῦτα λέγοντες. Ἀναξικράτης γὰρ ἐν τῇ β τῶν Ἀργολικῶν οὕτως λέγει· ὁ δὲ Ἀμφινέα καὶ Σκαμάνδριον τὸν Ἕκτορος υἱὸν καὶ παλαίτερον. ἦσαν δὲ αὐτῷ οὗτος μὲν νόθος, ὃς κατελήφθη ἐν Ἰλίῳ, καὶ ἀπόλλυται. οὗτοι δὲ διασώζονται. Σκαμάνδριος δὲ ἀφίκετο εἰν Ταναΐδα.

V. 223. *ΣΟΙ ΚΑΙ ΞΥΝΗΡΩΝ.* συνεφερόμην σοι εἰς ἔρωτα.

7) *συνεβεβαίωσεν ἂν* e coni. dedi pro *συνεβεβαίωσαν*. Antea post *λαγνείας* Florr. 6. 15. addunt *ὑπερβαλλούσης ταῖς γυναιξί.*

8) Gu. Taur. praefigunt *προὔστημεν, περιστέλλομεν τὴν νόσον.* Post *περιστέλλομεν αὐτά* iidem, om. vv. *καὶ οὐ φανεραὶ γινόμεθα,* subiiciunt: *ὁποία ἦν ἡ Θεανὼ, ἡ Ἀντήνορος γυνή. Πήδασον μὲν οὖν ἔπεφνε Μάγης* (Gu. *μάϊς.* leg. *Μέγης.*) *Ἀντήνορος υἱὸν, ὅς ῥα νόθος μὲν ἔην, πύκα δ' ἔτρεφε Θεανὼ, ἶσα φίλοισι τεκέεσσι, χαριζομένη ποσεῖ ᾧ.* vid. Il. ε, 69. Reliqua desunt.

9) Florr. 6. 15. addunt *εἴπερ ἐναντιουμένη.* Fort. *μᾶλλον π. τὸν ἄ. ἤπερ ἐν.*

10) Gu. *ταῦτα παρὰ τὴν ἱστορίαν, ἐπεὶ οὐχ εὕρηται ἐξ ἄλλης γυναικὸς γεγενῆσθαι τῷ Ἕκτορι υἱόν.*

V. 229. *ΜΗ ΤΗΝ ΤΕΚΟΥΣΑΝ ΤΗι ΦΙΛΑΝΔΡΙΑι ΓΥΝΑΙ.* λέγει δὲ Θησέα καὶ Μενέλαον, Ἀλέξανδρον καὶ Δηΐφοβον. καὶ μετὰ θάνατον ἢ ἐν ὀνείρῳ Ἀχιλλεὺς, * * * [1]) ὡς καὶ Λυκόφρων, (v. 143.) τῆς πενταλέκτρου θυάδος Πλευρωνίας. ἢ κατ' εἰρωνείαν λέγεται, ἀντὶ τοῦ μισανδρίᾳ. κἀκείνη γὰρ δοκοῦσα φιλεῖν τὸν Μενέλαον, ὕστερον αὐτὸν καταλέλοιπεν. ὅρα οὖν καὶ σὺ, μὴ νῦν δοκοῦσα διὰ ταῦτα φίλτρῳ ζηλοτυπεῖν τὸν ἄνδρα, ἐξαίφνης αὐτὸν καταλίπῃς. *ΤΗι ΦΙΛΑΝΔΡΙΑ*, τῇ περὶ τοὺς ἄνδρας σπουδῇ. [2])

V. 232. *ΟΣΟΝ ΣΟΙ ΡΑιΔΙΩΣ.* ὅσον σοι εὐκόλως καὶ δυνατῶς φαίνεται, καὶ παρίσταται, ἀντὶ τοῦ ὅσον ἐνδέχεται. [3])

V. 234. *ΤΙ ΣΕΜΝΟΜΥΘΕΙΣ.* τί πιθανολογεῖς, μεγαλοῤῥημονεῖς, ἀντὶ τοῦ σεμνὴν καὶ ἀξίαν ἐντροπῆς καὶ ἀξιωματικὴν θέλεις σεαυτὴν δεικνύναι. *ΚΕΙΣ ΑΓΩΝΑ.* καὶ εἰς φιλονεικίαν [4]) ἔρχῃ.

V. 236. *ΟΥΚΟΥΝ* σώφρων ὑπάρχεις ἐν οἷς νῦν λέγεις.

V. 238. *ΑΙΣΧΡΩΝ ΠΕΡΙ.* λαγνείαν γὰρ αὐχῇ ἐπὶ κεκαλυμμένοις λόγοις.

V. 239. *ΔΡΑιΣ ΔΕ Μ'.* δι' ὧν ἔχεις τὸν ἐμὸν ἄνδρα.

V. 240. *ΟΥΚ ΑΝ ΣΙΩΠΗι.* οὐ καθέξεις καθ' ἑαυτὴν τὴν κατ' ἐμὲ ζηλοτυπίαν, καὶ σιωπῇ κρύψεις τὸ πάθος; καὶ ἄλλως. εἰ καὶ ἀλγεῖς τὴν ψυχὴν περὶ τῆς σῆς

1) Barn. lacunam explevit vv. *αὐτὴν εἶχεν*, et addidit locum Paus. III. 19. p. 260. Mox Flor. 6. pro *διὰ ταῦτα φίλτρῳ* etc. habet *διὰ ταῦτα δή σε φίλτρῳ* etc.

2) Haec scholio ad v. 223. adhaeserant; huc transferenda esse monuit Heath.

3) *ἀντὶ τοῦ* addunt Gu. et Taur. Iidem paulo ante *δυναστικῶς* pro *δυνατῶς*.

4) Florr. 6. 15. *ἀντὶ τοῦ εἰς φιλ.* Mox vulgo: — — *ἔρχῃ, ὡς δὴ σώφρων ὑπάρχεις ἐν οἷς λέγοις.* Recepi quod in Florr. legebatur.

συνουσίας, σιωπᾷν ὀφείλεις, ἵνα μὴ δόξῃς διὰ λαγνείαν χαλεπαίνειν. [5])

V. 241. *ΤΙ Δ'*. Ἑλληνικὸν γὰρ τὸ παντὶ τρόπῳ ἀπείργειν τὸν ἄνδρα τῆς προτέρας κοινωνίας. *ΤΙ Δ'; ΟΥ ΓΥΝΑΙΞΙ ΤΑΥΤΑ.* τὸ μὴ περιορᾷν τὸν ἄνδρα εἰς ἄλλας γυναῖκας ὑποκρίναντα. (ἀποκλίναντα?) Taur. *ΠΡΩΤΑ ΠΑΝΤ.* προτετιμημένα καὶ περισπούδαστα πανταχῶς. Taur.

V. 242. *ΚΑΛΩΣ ΓΕ ΧΡΩΜΕΝΑΙΣΙ.* οἷον μετὰ σεμνότητος καὶ ἐπιεικείας, ὡς πρέπει γυναιξὶν, οὐ μετὰ τοσαύτης ἀναισχυντίας, ὡς σύ.

V. 247. *ΜΙΣΟΥΝ ΓΕ ΠΑΤΡΙΔΑ ΣΗΝ.* ναὶ, φησὶν, ὁρῶ τὸ ἄγαλμα οὐκ εἰς ἐμὲ βλέπον, ὡς σὺ φὴς, ἀλλὰ πολὺ μῖσος ἐμφαῖνον κατὰ τῆς σῆς πατρίδος, ὅτι ἐκεῖ ἀνῃρέθη ὁ Ἀχιλλεύς.

V. 249. *Η ΚΑΙ ΠΡΟΣΩ.* ἀντὶ τοῦ περαιτέρω καὶ ἐπὶ πλέον μοι θέλεις ὀνειδίσαι. [6])

V. 250. *ΚΑΠΟΛΛΑΖΥΜΑΙ*, λαμβάνομαι τὸ στόμα, κλείω, κατέχω.

V. 251. *ΟΥΝΕΚ' ΕΣΤΑΛΗΝ.* οὗτινος χάριν παρεγενόμην.

V. 254. *ΕΙ ΜΗ Θ.* ἐγκαταλείψω [7]) τὸ τέμενος τοῦ θεοῦ, εἰ μὴ θανοῦμαι, εἰ μή ποτε ἀποθάνω, καὶ τὸ λείψανον λειφθῇ ἐντεῦθεν, ἐπεὶ οὐ θέμις ἐν ἱερῷ νεκρὸν σῶμα. *ΕΙ ΔΕ ΜΗ* ἀποθάνω, ἀλλ' ἐν ζῶσι τυγχάνω, οὐκ ἄν ποτε τοῦτο λείψω.

V. 256. *ΠΡΟΣΘΕΝ ΕΚΔΩΣΩ*, προδώσω ἐμαυτὴν πρὶν ἐλθεῖν τὸν Πύῤῥον. Fl. 6. 15.

V. 257. *ΠΥΡ ΣΟΙ ΠΡΟΣΟΙΣΩ.* ἔθος ἦν τοῖς εἰς βωμὸν καταφεύγουσι πῦρ προσφέρειν. *ΚΟΥ ΤΟ ΣΟΝ.* καὶ οὐ τὸ σὰν συμφέρον προνοήσω.

V. 260. *ΜΕΤΕΙΣΙ.* μετέρχεται, μετεξελεύσεται.

5) Sic Florr. 6. 15. pro *χαλεπαίνουσα.*

6) Sic Florr. 6. 15. pro *ἀντὶ τοῦ περ. μοι θέλ. ὀνειδίσειν.*

7) Florr. 6. 15. *οὐ καταλ.*

V. 264. *ΔΕΛΕΑΡ.* ἄγρευμα, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἰχθύων.

V. 266. *ΕΔΡΑΙΑ*, ἰσχυρῶς καθιδρυμένη. τοῖς γὰρ ἀνδριᾶσι μόλιβδος παραχέεται πρὸς ἀσφάλειαν.

V. 269. *ΔΕΙΝΟΝ Δ' ΕΡΠΕΤΩΝ.* δεινὸν ἐστὶ τῶν θεῶν τινὰ τῶν μὲν ἀγρίων θηρίων θεραπείαν καταστῆσαι τοῖς ἀνθρώποις, [8]) τῆς δὲ γυναικὸς τῆς δεινῆς μὴ εὑρεῖν θεραπείαν. καὶ ἄλλως. δυνατὸν ἐστὶ τῶν θεῶν τινα τῶν μὲν ἀγρίων θηρίων θεραπείαν καταστῆσαι, τῆς δὲ δεινοτέρας γυναικὸς οὐδεὶς εὑρήσει θεραπείαν.

V. 272. *ΓΥΝΑΙΚΟΣ.* ἀντὶ τοῦ γυναικῶν, πληθυντικῶς. ὁ δὲ νοῦς· τῶν δὲ γυναικῶν οὐδεὶς φάρμακον ἐξεύρηκέ πω. [9])

8) *θεραπείαν* Heath pro *θεραπείας.* Pro *τῆς γυν. τῆς δεινῆς* Flor. 6. *τῆς γυν. τῆς ἀακῆς* i. e. *τῆς κακῆς.* Mox pro *δυνατόν ἐστι* scrib. *δεινόν ἐστι.* In fine Basil. *εὑρίσει*, Barn. *εὑρήσει*, quod ipsum habet Junt. Flor. 6. *εὑρίσκει.*

9) Flor. 6. addit: *ἅπερ γύναι ἐστὶν ἐχίδνης καὶ πυρὸς περαιτέρω.* Fort. *ἅ. πρὸς τὸ γυναικὸς, ἐστιν.* In Flor. 15. ad *γυναικὸς — κακῆς* adscriptum est *γυναικὸς — κακῆς* (superscr. *ῶν* … *ῶν*). Ad vs. 274. duo scholia de suo infersit Barn. quorum prius omisit, alterum repetiit Musgr. In Taur. hae annotationes metricae sunt ad singulos versus interlineares: v. 274. *δακτυλικὸν τὸ πρῶτον κῶλον.* v. 275. *ἰαμβικὸν τὸ β'.* v. 276. *ἰαμβικὰ τὰ γ' κῶλα* (om. ὁ). v. 279. *ἀναπαιστικὰ τὰ γ' κῶλα.* v. 282. *ἰαμβικὰ τὰ β' κῶλα.* v. 283. *ἐν τοῖς τοιούτοις μέτροις οὐ δεῖ τὴν β* (superscr. -αν) (i. e. *δευτέραν*) *χώραν ἰαμβικὴν ἔχειν, εἰ μὴ μόνον πλεονάζειν τοὺς ἰάμβους τῶν σπονδείων.* v. 284. *δακτυλικὰ κῶλα β'.* v. 286. *ἰαμβικὸν δακτυλικόν.* v. 287. *ἰαμβικὰ κῶλα β'.* v. 289. *ἀναπαιστικὰ κῶλα β'.* v. 291. *ἰαμβικὰ κῶλα β'.* v. 292. (*βίου Φρ. π. — Τροίας*) *ἰαμβικὸν καταληκτικὸν εἰς μονοσυλλαβείαν* v. 294. (*ἀλλ' εἴθ' ὑπὲρ κεφ. Ἔβαλεν κακὸν ἁ*) *ἀναπαιστικὰ κῶλα β'.* v. 295. (*τεκοῦσά νιν Π. πρ. Ἰ. Κατοικ. λ.*) *ἰαμβικὰ κῶλα β'.* v. 297. *ἀναπαιστικόν.* v. 298. *ἰαμβικόν.* v. 299. *ἀναπαιστικόν.* v. 300. *ἴαμβος.* v. 301. *ἰαμβικόν.* v. 302. *δακτυλικόν.* v. 303. *ἰαμβικὰ κῶλα β'.* v. 305. *ἀναπαιστικόν.* v. 306. *ἰαμβικόν.* v. 307. *ἀναπαιστικόν.* v. 308. *ἴαμβος.* v. 309. *ἰαμβικόν.*

V. 281. *ΣΤΑΘΜΟΥΣ ΕΠΙ ΒΟΥΤΑ.* ἐπὶ τὰς ἐπαύλεις τοῦ βουκόλου Πάριδος, καὶ πρὸς αὐτὸν τὸν μονότροπον νεανίαν βουκόλον, καὶ πρὸς τὴν αὐλὴν τὴν οἰκουμένην μὲν, ἔρημον δὲ γυναικὸς καὶ παίδων, ἤτοι ἐν ἐρημίᾳ οὖσαν. [10])

V. 282. *ΒΟΤΗΡΑ.* βουκόλοι κοινῶς οἱ νομεῖς, ἀπὸ τοῦ ἐπιφανεστέρου ζώου.

V. 283. *ΕΣΤΙΟΥΧΟΝ.* ἑστίαν ἔχουσαν, ἐνοικουμένην. διαφέρει δὲ σταθμὸς καὶ αὐλή· ὁ μὲν γὰρ σταθμὸς θρεμμάτων, ἡ δὲ αὐλὴ ἀνδρῶν οἰκητήριον.

V. 287. *ΕΒΑΝ ΔΕ.* λείπει ἡ πρός. ἦλθον δὲ πρὸς τὸν υἱὸν τοῦ Πριάμου Ἀλέξανδρον, ἐπαγγελίαις λόγων [1]) αὐτὸν βλαπτόντων καὶ τὴν πόλιν αὐταὶ ἀπατῶσαι καὶ ἐφελκόμεναι.

V. 288. *ΔΥΣΦΟΡΩΝ*, βλαπτικῶν. Taur.

V. 289. *ΠΑΡΑΒΑΛΛΟΜΕΝΑΙ.* περιβάλλουσαι τὰ κάλλη ἀλλήλων, καὶ συγκρίνουσαι ἐμφιλονείκως. Ἄλλως. ἐρεθίζουσαι, ὡς ὁ ποιητὴς π α ρ α β λ ή δ η ν ἀ γ ο ρ ε ύ ω ν. [2]) τινὲς δὲ παραλογιζόμεναι ταῖς ἐπαγγελίαις, καὶ ἀφαιρούμεναι αὐτὸν τοῦ φρονεῖν. *ΠΑΡΑΒΑΛΛΟΜΕΝΑΙ*, ἐριστικοῖς λόγοις διαμαχόμεναι πρὸς ἀλλήλας. Taur.

V. 292. *ΠΙΚΡΑΝ ΔΕ* βίου σύγχυσιν τῇ Τροίᾳ κατασκευάζουσαν.

V. 294. *ΑΛΛ᾽ ΕΙΘ᾽ ΥΠΕΡ ΚΕΦΑΛΑΣ.* εἴθε ὑπὲρ κεφαλῆς τοῦ Πάριδος ἔβαλε θάνατον ἡ τεκοῦσα τὸν Πάριν. Ἄλλως. ἀντὶ τοῦ ἀνεῖλεν. κατ᾽ ὄναρ γὰρ θεασαμένη ἡ Ἑκάβη, ὅτι λαμπάδα ἐγέννησεν, ἅμα τῷ τεχθῆναι τὸν Ἀλέξανδρον, ἐδυσφόρει καὶ εἴρετο τοὺς μάντεις. οἱ δὲ

10) ἐν ἐρημίᾳ Flor. 6. pro ἐρημία Junt. Basil. ex quo Barn. fecit ἐρημίαν. οὖσαν Barn. pro οὖσα. Flor. praefigit etiam τρίπωλον ἄγων ἅρμα.

1) Sic Barn. pro ἐπαγγελίας λόγω (Basil. λόγῳ).

2) ὡς ὁ ποιητ. Flor. 6. Vulgo deest ὡς. Tum Junt. Basil. περιβλήδην, quod correxit Barn. Etiam supra παραβάλλουσαι τὰ κ. ἀλλ. legendum puto.

ἔφασκον χρῆναι τὸ τεχθὲν φονεῦσαι. ἡ δὲ ἐξέθηκεν αὐτὸ μὴ τολμῶσα φονεῦσαι. καὶ τοῦτον λαβὼν ποιμὴν ἐν τῇ πήρᾳ τέθεικεν, [3]) ὅπως διατρέφοι. διὸ καὶ Πάρις ὠνομάσθη ὁ ἐν τῇ πήρᾳ τραφείς.

V. 297. *ΟΤΕ ΝΥΝ ΠΑΡΑ ΘΕΣΠΕΣΙΩι.* ἀντὶ τοῦ κατέχουσα δάφνην. τοῦ γὰρ θεοῦ αὐτῇ βουληθέντος συγκοιμηθῆναι, ἔφη μὴ πρότερον ἑαυτὴν ἐκδώσειν εἰς κοινωνίαν, εἰ μὴ λάβοι παρ᾽ αὐτοῦ δῶρον τὴν μαντικήν. τοῦ θεοῦ δὲ χαρισαμένου ἠρνήσατο τὴν κοινωνίαν. διὸ καὶ ἀγανακτήσας ὁ Ἀπόλλων τὴν μὲν μαντικὴν ἅπαξ χαρισάμενος οὐκέτι ἀφείλετο, ἀπιστεῖσθαι δὲ αὐτὴν πεποίηκεν, ὅθεν καὶ περὶ τοῦ Πάριδος προειποῦσα ἠπιστήθη. [4])

V. 304. *ΕΔΡΑΣ.* οἰκήσεις τοῦ Νεοπτολέμου.

V. 305. *ΠΑΡΕΛΥΣΕΝ.* ἔπαυσεν, παρήλλαξεν τοὺς μόχθους, περὶ οὓς ἐπλανῶντο κατὰ τὴν Τροίαν δέκα ἔτη. [5])

V. 310. *ΗΚΩ ΛΑΒΩΝ.* τὸν Μολοττὸν ἄγων ταῦτα λέγει.

V. 312. *ΒΡΕΤΑΣ.* ἄγαλμα, ξόανον.

V. 320. *Ω ΔΟΞΑ ΔΟΞΑ.* ὦ φήμη, ὦ ὑπόνοια, ὦ δόκησις. δόξαν γὰρ νῦν τὴν ὑπόνοιαν φησὶ, παρόσον ἡ ὑπόνοια πολλοῖς τῶν ἀνθρώπων ὄγκον ἐντίθησι, καὶ μεῖζον ἢ ἐστὶν ὑπολαμβάνειν παρασκευάζει περὶ αὐτῶν εὐτελῶν ὑπαρχόντων. [6])

3) τέθεικεν Barn. pro τέθηκεν Junt. Bas. et sic Flor. 6. qui etiam πείρᾳ hic et infra.

4) Sic Gu. et Taur. pro προηπιστήθη. Flor. 6. εἰποῦσα προηπιστ. Iidem initio ἀντὶ τοῦ addunt, et habent τοῦ γὰρ Ἀπόλλωνος συγκοιμηθῆναι αὐτῇ βουληθέντος, unde delevi σὺν, quod ante αὐτῇ legebatur. Flor. τοῦ γὰρ θεοῦ βουλ. σὺν αὐτῇ κοιμηθῆναι, qui paulo post πρότ. ἑ. ἐκδ. εἰς κοιν. omittit. Tum Gu. Taur. εἰ μὴ λάβῃ παρ᾽ αὐτοῦ δῶρον; δῶρον addit etiam Flor. sed ante παρ᾽ αὐτοῦ et omisso τὴν μαντικήν. tum τοῦ δὲ θεοῦ. — διὸ καί om. — μὲν interserunt inter τὴν et μαντ. ut Flor.

5) Flor. 6. περὶ οὓς πόνους ἐπλ. κατὰ τὴν Τρ. ἐπὶ δ. ἔ.

6) Gu. nil nisi ὦ φ. ὦ ὑπόν. ὦ δόκ. πολλοῖς τῶν ἀνθρώπων

V. 322 sqq. *ΕΥΚΛΕΙΑ Δ'.* καλὴ δόξα μετὰ ἀληθείας. τοὺς μὲν εὐκλεεῖς μετ' ἀληθείας μακαρίζω, [7]) τοὺς δὲ ψευδῆ ἔχοντας ὑπόνοιαν οὐκ ἀξιῶ εὐδαίμονας καλεῖσθαι, τῆς τύχης τοῦτο χαρισαμένης. ἡ μὲν γὰρ ἀληθὴς εὐδοξία ἐκ πόνου [8]) καὶ ἀρετῆς παραγίνεται, ἡ δὲ ψευδὴς ἀπὸ τύχης.

V. 323. *ΕΥΔΑΙΜΟΝΙΖΩ.* μακαρίζω, ἀντὶ τοῦ ἀξίους κρίνω μακαρίζεσθαι καὶ θαυμάζεσθαι. *ΤΟΥΣ Δ' ΥΠΟ ΨΕΥΔΩΝ ΕΧΕΙΝ*, ἀντὶ τοῦ τοὺς ἔχοντας ψευδῶς, ἐλλειπτικῶς· νοεῖται δὲ ἢ πλαττομένους ἢ ὑποκρινομένους. Taur.

V. 326. *ΤΡΟΙΑΝ ΑΦΕΙΛΟΥ.* τὴν Τροίαν ἀφείλου τὸν Πρίαμον. [9]) σχῆμα δὲ Ἀττικόν.

V. 327. *ΟΣΤΙΣ ΘΥΓΑΤΡΟΣ.* μὴ προκοψάσης τὴν ἡλικίαν. [10]) καταισχύνει δὲ αὐτὸν, ὅτι ὑπὲρ τηλικαύτης ὑπὲρ βρέφους ἀδίκως προΐσταται.

V. 328. *ΤΟΣΟΝΔ' ΕΠΝΕΥΣΑΣ.* τοσοῦτον ἐπήρθης, ἐθρασύνθης, ἐθυμώθης.

V. 330. *ΟΥΤ' ΟΥΝ ΣΕ.* οὔτε σὲ τῆς Τροίας ἄξιον νομίζω, οὔτε σοῦ τὴν Τροίαν. [1]) καὶ ἄλλως. οὔτε ἡ Τροία ἀπὸ σοῦ τοιούτου ὄντος ἀξίως ἑάλω, οὔτε σὺ αὐτὴν ἀξίως ἀνεῖλες. τῇ τε γὰρ Τροίᾳ ἄδοξον, ὅτι ὑπὸ σοῦ ἀπώλετο, σύ τε οὐκ ἄξιος εἶ τὴν Τροίαν ἀπολέσαι· ὡς εἴ τις ἐκ τοῦ ἐναντίου λέγοι, τῷ Ἀχιλλεῖ ἔνδοξον ἦν τὸν Ἕκτορα ἀποκτεῖναι, καὶ τῷ Ἕκτορι [2]) ὑπὸ Ἀχιλλέως ἀναιρεθῆναι. ὡς εἴ τις λέγοι, ἔπρεπε τῷ Ἡρακλεῖ τὴν Ἴλιον πορθῆσαι, καὶ τῇ Ἰλίῳ ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους ἁλῶναι.

V. 331. *ΕΞΩΘΕΝ ΕΙΣΙΝ.* ὑπὸ τῶν δορυφορούντων δείκνυνται· κατὰ γὰρ τὴν φρένα καὶ τὴν ψυχὴν ὅμοιοι εἰσὶ τοῖς ἀνοήτοις. ὡς καὶ [3]) νῦν ὁ Μενέλαος δοκῶν εἶναι φρόνιμος διὰ τὴν τῆς ψυχῆς ὑπεροχὴν ἐλέγχεται ὡς ἀνόητος· τοὺς γὰρ φρονίμους περιττοὺς ἐκάλουν οἱ παλαιοί.

V. 333. *ΠΛΗΝ ΕΙ ΤΙ ΠΛΟΥΤΩι*, εἰ μὴ ἄρα ἐν πλούτῳ ὑπερέχουσι. Fl. 6.

V. 336. *ΜΥΣΟΣ.* τὸ μίασμα τοῦ φόνου ἀδύνατον αὐτὴν ἐκφυγεῖν· ἐμιάνθη γὰρ ὡς φόνον [4]) ποιήσασα. δόξεις δὲ καὶ σὺ τοῦτον παρὰ πολλοῖς τὸν φόνον ἠγωνίσθαι· ἡ γὰρ χρεία τοῦ συνδρᾶσαι τῇ θυγατρὶ ἀναγκάσει σε μὴ ἐκφυγεῖν τὸ μῦσος. *ΜΥΣΟΣ*, τὸ μίασμα, ὀξύνεται καὶ βραχὺ ἔχει τὸ υ· μῖσος δὲ, ὃ γίνεται ἀπὸ τοῦ μισητὸς, ἐκτείνεται καὶ περισπᾶται. Gu. Taur.

V. 343. *ΑΛΛ' ΕΙΣΙΝ ΟΙ ΧΡΗ.* ὁρμήσει, πορεύσεται, ὡς πρέπει, μετὰ τῆς δεούσης σπουδῆς ἐξελεύσεται αὐ-

ὄγκον ἐπέθηκας μεῖζον ἢ εἰσίν. Flor. 6. 16. ultima εὐτελ. ὑπ. omittunt.

7) Legebatur καλὴ ἡ δ. sed ἡ deerat in Florr. 6. 15. qui μετ' ἀληθ. addunt post τοὺς μὲν εὐκλ.

8) Vulgo καὶ ἐκ πόνου. καί om. Florr.

9) Haec e Florr. 6. 15. addidi.

10) Sic Florr. 6. 15. pro τῆς ἡλικίας. Mox ὑπὲρ βρέφ. etiam Florr. Barn. corr. ἀντὶ βρέφους, quod verum videtur.

1) Vulgo: οὔτε σοῦ τὴν Τροίαν ἀξίαν νομίζω, οὔτε σὲ τῆς Τροίας. Secutus sum Florr. 6. 15. nisi quod hi post τῆς Τροίας addunt, ἀξίαν (Cod. 15. ἀναξίαν) νομίζω. Ex iisdem est τοιούτου ὄντος, ut coni. Heath, pro τοσούτου ὄ. Mox iidem ὅτι καθὸ ὑπὸ σοῦ ἀπ. ubi καθό veteris grammatici esse ob scholion Gu. suspicor. tum σύ τε οὐκ ἄ. εἰς τὴν Τρ. ἀπολέσθαι.

2) τῷ Ἕκτορι pro τὸν Ἕκτορα Florr. Gu. sicut mox Florr. τῇ Ἰλίῳ pro τὸ Ἴλιον. tum εἴ τις λέγοι (Cod. 6. λέγει), ut Heath coni. pro εἴ τοι λέγοι. Supra etiam vulgo legebatur: ὡς εἴ τις ἐκ τοῦ ἐναντίου λέγει. In Gu. haec in brevius contracta sunt: διττῶς μέμφεται τούτῳ· οὔτε ἀπὸ σοῦ ἀξίως ἡ Τροία ἑάλω, οὔτε σὺ αὐτὴν ἀξίως ἀνεῖλες. ἥ γε (leg. τῇ τε) γὰρ Τροίᾳ ἄδοξον, καθὸ ὑπὸ σοῦ ἀπώλετο, σύ τε οὐκ ἀξίως τὴν Τροίαν ἀπώλεσας· καὶ γὰρ φαῦλος ὑπάρχεις· ὡς εἴ τις ἐκ τοῦ ἐναντίου λέγει, τῷ Ἀχιλλεῖ ἔνδοξον ἦν τὸν Ἕκτορα ἀποκτεῖναι, καὶ τῷ Ἕκτορι τὸ ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως ἀναιρεθῆναι.

3) ὡς καὶ νῦν Florr. 6. 15. Vulgo deest ὡς. Iidem ab initio addunt: οἱ δοκοῦντες εὐφρονεῖν ὑπὸ τῶν δ. δ.

4) φόνον addunt Florr. 6. 15. et mox habent τοῦτον — — τὸν φόνον pro τοῦτο — — τοῦ φόνου. Iidem mox συνδράσθαι pro συνδρᾶσαι, et ἀναγκάζει pro ἀναγκάσει.

τὸν ὃν δεῖ τρόπον, ἀντὶ τοῦ διαπράξεται ἃ δεῖ καὶ ἐλεύσεται εἰς ἃ πρέπον ἐστί. Gu. Taur.

V. 347. *ΑΛΛΑ ΨΕΥΣΕΤΑΙ.* τὸ σὸν ῥῆμα, καὶ ὡς ψευδῆ σε νομίσει ὁ ἀκούων, καὶ οὐ πεισθήσεται.

V. 348. *ΓΑΜΕΙ ΔΕ ΤΙΣ ΝΙΝ.* τίς ἐθελήσει γυναῖκα λαβεῖν διὰ ζηλοτυπίαν ἀπεῤῥιμμένην; ἀρετὴ γὰρ γυναικὸς, μὴ μνησικακεῖν ἀνδρὶ ἔχοντι πρὸς ἄλλην κοινωνίαν· καὶ τοιαύτην ἂν εὔξαιντο πολλοὶ γυναῖκα· [5]) αἰσχύνη δὲ τὸ ζηλοτυπίᾳ νοσεῖν.

V. 352. *ΒΟΥΛΟΙ' ΑΝ ΕΥΡΕΙΝ.* τί ἂν βούλοιο; ἆρα πολλοῖς ἀνδράσιν ἐκδοῦναι σου τὴν θυγατέρα, ἢ παθεῖν ἃ ἐγὼ [6]) λέγω; τινὲς δὲ, βέλτιον ἐστὶν ἀνέχεσθαι πολλῶν εὐνῶν, ὅ ἐστι φέρειν τὸν ἄνδρα, εἰ καὶ πολλαῖς πολλάκις χρῷτο, ἢ ταῦτα ὑποστῆναι, ἃ ἐγὼ λέγω. θέλει δὲ εἰπεῖν, μὴ ἐξομοιοῦ τῇ θυγατρί σου· ἀναιδὲς γὰρ τὸ γυναικεῖον γένος.

V. 354. *ΟΥΔ' ΕΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ.* οὐ πρέπει τῇ θυγατρί σου ἐξομοιοῦσθαι τῷ ἀνδρὶ αὐτῆς. Taur.

V. 358. *ΒΩΜΙΟΙ.* τῷ βωμῷ καταφεύγοντες.

V. 360. *ΟΙΣΙΝ ΟΥΚ ΕΛΑΣΣΟΝΑ,* ἐν οἷς ἀποδειχθήσομαι οὐχ ἧσσον ἢ εἰς ὑμᾶς ἁμαρτάνουσα, καὶ τιμωρηθήσομαι ὑπ' ἐκείνων.

V. 361. *ΠΡΟΣΤΙΘΕΙΣ' ΑΠΑΙΔΙΑΝ.* τουτέστι κατασκευάζουσα ἀπαιδίαν.

V. 363. *ΕΝ ΣΟΥ ΔΕΔΟΙΚΑ.* μὴ διὰ τὴν Ἑρμιόνην με ἀπολέσῃς, [7]) ὥςπερ διὰ τὴν Ἑλένην τὴν Τροίαν.

V. 365. *ΑΓΑΝ.* ἀπηνῶς, ὑπὲρ τὴν τύχην.

5) Junt. Basil. — — κοινωνίαν. ἀνδρὶ, τοι. γὰρ εὔξ. π. γ. Repetitum ἀνδρί iam Barn. delevit. Nostrum est e Florr. 6. 15. nisi quod hi γῆμαι etiam habent pro γυναῖκα.

6) ἐγώ addunt Florr. 6. 15.

7) με ἀπολ. Florr. 6. 15. Ἑρμιόνην ἀπολέσῃς Junt. Bas. ἡμᾶς add. Barn.

V. 366. *ΚΑΙ ΣΟΥ ΤΟ ΣΩΦΡΟΝ,* καὶ τῆς φρενός σου τὸ τόξον ἐξέπεσε [8]) τοῦ προςήκοντος, τουτέστι παρὰ τὸν δέοντα καιρὸν λογισμὸν ἐφθέγξω, λοιδορησαμένη ἄγαν θρασέως τῷ Μενελάῳ. ἔξω, φησὶ, τοῦ σκοποῦ ἔβαλες καὶ προέδραμες, πλέον ἢ κατὰ γυναῖκα ἐπαῤῥησιάσω. ΤΟ ΣΩΦΡΟΝ ΕΞ. ἡ φρόνησις ἐξετοξεύθη. Fl. 15.

V. 367. *ΤΑΔ' ΕΣΤΙ ΣΜΙΚΡΑ.* τὸ κρατῆσαί σου, φησὶν, οὐκ ἔστι τῆς ἐμῆς στρατηγίας ἄξιον, οὔσης αἰχμαλώτου, ἀλλ' ἐπειδὴ ὑπὲρ τῆς θυγατρὸς [9]) κάμνω, καὶ τούτου χρείαν ἔχω, μέγα τοῦτο νομίζω.

V. 370. *ΤΟΥΤ' ΕΣΘ' ΕΚΑΣΤΩι.* καλῶς ἐγίνωσκεν, ὅτι ἑκάστῳ ἀνδρὶ ἡ κατεπείγουσα χρεία [10]) τιμιωτέρα νομίζεται τοῦ πορθῆσαι τὴν Τροίαν. οὕτω καὶ νῦν ἐμοὶ πολὺ μεῖζον φαίνεται τὸ βοηθῆσαι τῇ θυγατρί μου μᾶλλον, ἢ τὸ πορθῆσαι τὴν Τροίαν. ἀναγκαῖον τοῦτο ἡγοῦμαι, ἢ ἐκεῖνο. μὴ οὖν διὰ τοῦτο κρίνῃ με ἀνάξιον τῆς Τροίας, ὅτι συναγωνίζομαι τῇ θυγατρί.

V. 370 sq. *ΚΑιΓΩ ΘΥΓΑΤΡΙ* σύμμαχος καθίσταμαι, τὸ γὰρ λέχους στέρεσθαι μέγα κρίνω. [1])

V. 371. *ΚΡΙΝΩ.* ἡγοῦμαι, δοκιμάζω.

V. 375. *ΔΟΥΛΩΝ Δ' ΕΚΕΙΝΟΝ.* ἐπειδὴ εἶπεν ἡ

8) Florr. 6. 15. καὶ τῆς φρενός σου τὸ σῶφρον ἐξ. unde σου sumsi pro σοι. Tum 15. λογισμῷ, uterque ἔξω, φησὶ, τοῦ σκ. ἔβαλες pro ἔξω τοῦ σκ. ἔβαλλες. προέδραμες et ἐπαῤῥησιάσω ex em. Barn. pro προσέδρ. et ἔτι ἀῤῥησιάσω. Junt. ἔπαρρησιάσω. Ultimum confirmant Florr.

9) Sic Florr. 6. 15. pro ἐπὶ τῆς θ. Taur. ἐπειδήπερ ὑπὲρ θυγατρός. In fine vulgo — — ἔχω, μέγα νομ. Florr. ἔχω, τοῦτο νομ. Taur. ut edidi.

10) ἑκάστῳ ἀ. ἡ κατεπ. χρ. Florr. 6. 15. Gu. Taur. pro ἀνδρὶ ἑκ. omissis ἡ κατ. χρ. Gu. et Taur. omittunt etiam καλῶς ἐγίνωσκεν. Gu. in πορθ. τὴν Τρ. desinit. In fine οὖν addidi etiam e Florr. et κρίνῃ με ἀνάξιον e coni. scripsi pro ἀνακρίνῃ με ἄξιον. Florr. ἀνάκριναι.

1) Hoc scholion post v. τιμωρεῖσθαι ad v. 375. legebatur in edd.

Ἀνδρομάχη, ὅτι ἀνάμεινον τὸν Νεοπτόλεμον, λέγει ὅτι ἐξουσίαν ἔχω τῶν αὐτοῦ δούλων, [2]) ὥςτε καὶ χωρὶς αὐτοῦ τιμωρεῖσθαι.

V. 376. *ΤΟΥΣ ΕΜΟΥΣ.* τοὺς ἐμοὺς ἰδίους. τὴν θυγατέρα φησίν.

V. 384. *ΔΥΟΙΝ Δ᾽ ΑΝ.* ἀνάγκη ἐστὶν ἑτέρῳ ἀποθανεῖν.

V. 385. *ΚΛΗΡΩΣΙΝ*, κλῆρον, ψῆφον.

V. 387. *ΔΥΣΤΥΧΗΣ ΚΑΘΙΣΤΑΜΑΙ.* κἄν τε γὰρ ἕλωμαι, τὸ ἐμὲ τελευτῆσαι δεινὸν, κἄν τε ἕτερον, τὸ τὸν παῖδα ἀπολέσθαι πανδεινόν. [3])

V. 393. *ΑΡΧΗΝ ΑΦΕΙΣ.* ἀλλὰ τὴν ἀρχὴν ἐάσας πρὸς τὴν ἀναίτιον φέρει. καὶ ἄλλως. ἀλλὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ πράγματος ἀφεὶς πρὸς τὴν τελευτὴν φέρει.

V. 394. *ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΤΕΛΕΥΤΗΝ ΥΣΤΕΡΑΝ ΟΥΣΑΝ.* τὸ γὰρ τέλος τῆς ἀρχῆς δευτερεύει καὶ ὑστερεῖ. [4])

V. 397. *ΑΧΘΟΣ Τ᾽ ΕΠ᾽ ΑΧΘΕΙ.* ἐπὶ τῷ ἄχθει τῆς δουλείας τὸ καὶ παῖδα δοῦλον τεκεῖν.

V. 398. *ΑΤΑΡ ΤΙ ΤΑΥΤ᾽.* τὰ κατὰ τὴν πατρίδα καὶ τὴν ἐκ πολεμίου παιδοποιΐαν τί ὀδύρομαι λόγῳ, ἥτις τούτων τὸ δεινὸν [5]) αὐταῖς ὄψεσι προεθεώρησα, σφαγὰς

2) *λέγει* est em. Barn. pro *λέγε. καί*, quod praecedebat, ut importunum et e sqq. illatum, eieci. Tum Flor. 15. *ἔχω τῷ αὐτοῦ δούλῳ*, unde *αὐτοῦ* recepi pro *ἑαυτοῦ*.

3) *κἄν τε ἕτερ.* e Florr. 6. 15. addidi. Leg. *κἂν τὸ ἕτερον ἕλωμαι — κἂν τὸ ἕτερον.*

4) *ὑστερεῖ* Barn. pro *ἱστορεῖ.*

5) Barn. *δεινότερον.* Quum haec scholia iam hoc modo digessissem, incidi in notam Porsoni in Kidd's tracts and miscellaneous criticisms of R. P. p. 381 sq. ubi, apposito loco e Juntina p. 489 a. *Τί δῆτ᾽ ἐμοὶ ζῆν) τὰ κατὰ τὴν πατρ.* etc. usque ad *ἀρχὴν δὲ ποιεῖται τοῦ θρηνεῖν. Τί δῆτ᾽ ἐμοὶ ζῆν) τὰ ἐν ποσὶν οὐκ ἐξικμ. — πεπονθυῖαν.* haec addit: Lege. *ΤΙ ΤΑΥΤ᾽ ΟΔΥΡΟΜΑΙ. τὰ κατὰ τὴν π.* (sc. v. 394.) *κ. τ. ἐ. π. παιδοποιΐαν*

Ἕκτορος, Ἴλιον πυρπολούμενον, τὴν πεῖραν τῆς αἰχμαλωσίας, τὰ δὲ πλησίον ὄντα κακὰ οὐ δακρύω καὶ ἀναζητῶ; λέγει δὲ τὴν ἐπιβουλὴν Μενελάου. ἀρχὴν δὲ ποιεῖται τοῦ θρηνεῖν.

V. 398 sq. *ΤΑ Δ᾽ ΕΝ ΠΟΣΙΝ ΟΥΚ ΕΞΙΚΜΑΖΩ.* τὰ πλησίον, τὰ νῦν με περιέχοντα κακὰ οὐ δακρύω· παρὰ τὴν ἰκμάδα τὴν περὶ τὸ θρηνεῖν. *ΕΞΙΚΜΑΖΩ*, δακρύω, ἀναζητῶ, ἐρευνῶ. ἀπὸ τῶν θλιβόντων ἡ μεταφορά. Taur.

V. 405. *ΤΙ ΔΗΤ᾽ ΕΜΟΙ ΖΗιΝ*, βέλτιον γὰρ τὸ ἀποθανεῖν, ἢ ζῆν τοιαῦτα πεπονθυῖαν.

V. 408. *ΔΟΚΕΙ.* ἀρέσκει.

V. 409. *ΟΥ ΔΗΤΑ ΤΟΥΜΟΥ.* οὐκ ἐάσω αὐτὸν ἀποθανεῖν, ἵνα ἀθλία γένωμαι, καὶ ἵνα ζῶ ἐγώ. Taur.

V. 410. *ΕΙ ΣΩΘΗΣΕΤΑΙ.* νέος ὢν, φησὶν, οὗτος ἐλπίδα ἔχει καὶ βασιλεύσειν, εἰ σωθείη τοῦ παρόντος κινδύνου.

V. 412 sq. *ΙΔΟΥ ΠΡΟΛΕΙΠΩ ΒΩΜΟΝ.* ἰδοὺ ἐγὼ ὑπεξουσία καὶ ὑποχειρία γίνομαι πρὸς τὸ φονεύειν, ἢ *ΑΠΑΡΤΗΣΑΙ*, κρεμάσαι, πνίξαι.

V. 415. *ΗΝ Δ᾽ ΥΠΕΚΔΡΑΜΗιΣ.* ἐὰν δὲ τὰς χεῖρας ἐκφύγῃς τῶν περὶ Μενέλαον, καὶ ζήσῃς ἐκφυγὼν τὸν

(v. 395.) *τί ὀδύρομαι.* Oppositionem quaerit Schol. inter *ὀδύρομαι* 397. et *κατεῖδον* 400. et *τὰ δ᾽ ἐν ποσὶν — κακὰ* parenthesi includit. Mox *τούτων τὸ δεινότερον* inepte interpolat Barn. et scholia ita dividit: *ποιεῖται τοῦ θρηνεῖν. Τί δῆτ᾽ ἐμοὶ ζῆν. Τὰ ἐν ποσὶν οὐκ ἐξικμάζω) τὰ πλ.* (plene distinguens post *ζῆν*). Ab eo deceptus Musgr. intelligit, quasi esset *τούτων δεινότερα* et *θρηνεῖν τὸ, τί δῆτ᾽ ἐμοὶ ζῆν*, et probatum it ope Scholiastae, versus Eur. alio ordine ac vulgo disponendos esse. Et quod ad rem ipsam attinet, optime ille quidem. Sed in scholiis perspicue corrigendum, *ποιεῖται τοῦ θρηνεῖν. ΤΑ ΕΝ ΠΟΣΙΝ ΟΥΚ ΕΞΙΚΜ. τὰ πλ. — περὶ τὸ θρηνεῖν. ΤΙ ΔΗΤ᾽ ΕΜΟΙ ΖΗιΝ. βέλτιον —* Nempe ista *τί δῆτ᾽ ἐμοὶ ζῆν* alieno scholio praefixa sunt ob praecedens *θρηνεῖν*. Haec ille, verissime. Itaque vv. *βέλτιον — πεπονθυῖαν* verba poetae v. 405. praefixi.

μόρον, καὶ προκόψῃς εἰς βίον, ὅ ἐστιν, ἐὰν ἀνδρωθῇς, μνήσθητι τῆς μητρός.

V. 420 sq. *ΟΣΤΙΣ Δ' ΑΥΤ' ΑΠΕΙΡΟΣ.* ὅςτις δὲ τὰ ὑπ' ἐμοῦ ῥηθέντα ὑπὲρ τέκνων [6]) ψέγει, λέγων, ὡς ἰσόψυχα τοῖς ἀνθρώποις οὐκ εἰσὶ τὰ τέκνα, ὁ τοιοῦτος κατὰ μὲν τὸ εἶναι ἄτεκνος δυςτυχεῖ, κατὰ δὲ τὸ ἀπολελύσθαι τῆς τῶν παίδων φροντίδος εὐδαιμονεῖ.

V. 425. *ΘΥΡΑΙΟΣ*, ἀλλότριος, ξένος.

V. 426. *ΑΜΦΕΛΙΞΑΝΤΕΣ*, περιστρέψαντες, δήσαντες.

V. 429. *ΩΣ ΥΠΗΓΑΓΟΝ.* ᾧ λογισμῷ σὲ ἔπεισα, καὶ ἐδελέασα, καὶ ἐξηπάτησα, καὶ προετρεψάμην.

V. 440. *ΤΑ ΘΕΙΑ Τ' ΟΥ ΘΕΙΑ.* τὰ θεῖα οὐ θεῖα γῆ οὐδὲ ἔχειν αὐτὰ δίκην, ὅ ἐστιν ἀναιρεῖς [7]) τὰ θεῖα καὶ τὸ παρ' αὐτῶν δίκαιον.

V. 441. *ΟΤΑΝ ΤΟΔ' Ηι.* ὅταν δοκῇ τῷ θεῷ καὶ ἐνστῇ τὸ τιμωρηθῆναι ἡμᾶς ὡς εἰς αὐτὸν ἀσεβοῦντας, [8]) ὑπομενοῦμεν τότε, ἐπὶ μέντοι τοῦ παρόντος [κακοῦ] οὐδεμία ἀναβολὴ τῆς σῆς ἀναιρέσεως.

V. 445. *ΟΥΚΟΥΝ ΘΡΑΣΕΙΑ Γ' ΑΥΤΟΝ.* θαῤῥεῖν ποιοῦσα, θάρσος ἔχουσα τοῦ ζῆν. οἱ γὰρ ζῶντες θαρσύνονται. Ἄλλως. θρήνει αὐτὸν, φησίν· οὐ γὰρ θρασεῖα, ἤγουν [9]) ἀσφαλὴς αὐτῷ ὑπόκειται ἐλπὶς ζωῆς. αἰνίττεται δὲ, ὅτι ἡ Ἑρμιόνη αὐτὸν ἀναιρήσει.

6) ὑπὲρ τέκνων Florr. 6. 15. et Gu. pro ὑπὸ τ. Gu. etiam ὅςτις τὸν ὑπ' ἐμοῦ ῥηθέντα λόγον ὑπὲρ τ. et postea κατὰ μὲν τὸ εἶναι pro κατὰ τὸ μὲν εἶ.

7) Sic Florr. 6. 15. pro ἀναιρεῖν.

8) Taur. τῷ τιμωρ. et om. καί, quod ante ἡμᾶς legebatur. Idem cum Florr. 6. 15. addit ὡς ante εἰς αὐτόν (Taur. εἰς αὐτό) et om. κακοῦ post παρόντος, vitiose autem exhibet ὅτι με τοῦ παρ. οὐδὲ μία ἀντιβολὴ τῆς ἀναιρ. Florr. τῆς σῆς ἀναιρ.

9) θρήνει αὐτὸν φησὶν et θρασεῖα, ἤγουν addit Gu. qui hoc tantum habet, quod post ἄλλως sequitur. Barn. tertium addit: εἰρωνεύεται ἀναδιδοὺς πρὸς τὸ ἄνω, Ἐν τῷδε μὲν γὰρ ἐλπὶς, εἰ σωθήσεται.

V. 446 sqq. *Ταῦτα διὰ τῆς Ἀνδρομάχης φησὶν Εὐριπίδης λοιδορούμενος τοῖς Σπαρτιάταις, ὅτι παρεσπονδήκασιν, [10]) καὶ φιλοχρημάτους καλεῖ· ἐξ οὗ καὶ ἔπος, ἁ φιλαχρηματία Σπάρταν ἕλοι, ἄλλο δέ γ' οὐδέν.* Gu. Taur.

V. 448. *ΨΕΥΔΩΝ ΑΝΑΚΤΕΣ.* περικυκλοῦντες ψευδέσι λόγοις τὴν ἀλήθειαν, καὶ μὴ κατ' εὐθεῖαν ἃ φρονεῖτε λέγοντες.

V. 449. *ΕΛΙΚΤΑ.* πανοῦργα, οὐχ ἁπλᾶ. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν παρὰ γεωμέτραις γραμμῶν. [1])

V. 455. *ΔΕΔΟΚΤΑΙ.* νενόμισται, δεδοκίμασται.

V. 456. *ΚΕΙΝΑ ΓΑΡ Μ' ΑΠΩΛ.* τότε ἐλυπήθην ἤπερ νῦν.

V. 457. *ΟΣ ΣΕ ΠΟΛΛΑΚΙΣ.* ὅςτις σὲ πολλάκις ἐπὶ τῆς παρατάξεως ἀντὶ τοῦ σὲ ἑστάναι καὶ πολεμεῖν ναύτην κακὸν ἐποίησεν διωκόμενον. τὸ γὰρ κακὸν πρὸς τοῦτο εἶπεν, ὅτι φεύγων τὴν ἐν τῷ πεδίῳ μάχην εἰς τὰς ναῦς κατέφυγεν. καὶ ἄλλως. εἰς τὰς ναῦς εἰλούμενος καὶ διωκόμενος. ἐκείνων δ' ἂν εἴη τῶν ἐπῶν μεμνημένος, (Il. ό, 653.) *εἴσωποὶ δ' ἐγένοντο νεῶν, περὶ δ' ἔσχεθον ἄκραι νῆες, ὅσαι πρῶται εἰρύατο* [2]).

V. 465 sqq. *Τὸ παρὸν εἶδος καὶ τοῦτο ἰαμβικόν ἐστι· ἔχει δὲ διαφορὰν πρὸς τὸν ὄπισθεν χορὸν τὸ τὸν μὲν χρείω* (leg. *χορείῳ*) *τε χρῆσθαι καὶ προκελευσματικῷ, ἐκεῖνον δὲ οὔ. ἔστι δὲ καὶ τοῦτο ἀκατάληκτον.* Gu. Taur.

V. 466. *ΑΜΦΙΜΑΤΟΡΑΣ.* τοὺς ἐκ διαφόρων μη-

10) Gu. παρεσπονδίκευσαν, i. e. παρεσπονδήκεισαν. Mox uterque cod. ἀφιλοχρ.

1) γραμμῶν Gu. et Taur. pro γραμμάτων.

2) Gu. haec tantum habet: καὶ γὰρ φεύγων τὴν ἐν τῷ π. μ. εἰς τὰς ν. κατέφ. καὶ τὸ ἔπος· εἴσω δέ που γέν. νεῶν, περὶ δ' ἔ. ἄ. ν. ποτειρύατο. Ab initio ἀντὶ τοῦ σε a Barn. interserta firmant Florr. 6. 15. Mox Junt. Basil. ναύτην καλῶν. Florr. ν. καλόν. Barn. ν. κακόν.

τέρων, ἐξ ἑνὸς δὲ πατρός. οὐδὲ τούτους ἐπαινέσω τοὺς κούρους, λέγω δὴ [3]) τὰς ἔριδας τῶν οἴκων.

V. 468. *ΜΙΑΝ ΜΟΙ ΣΤΕΡΓΕΤΩ.* καὶ αὐτὸς μίαν μοι στεργέτω πόσις εὐνὴν τὴν ἐμὴν, καὶ αὐτὴν ἀκοινώνητον ἄλλου ἀνδρὸς, ἀντὶ τοῦ ἄμικτον. [4]) Ἄλλως. ἀκοινώνητον ἀντὶ τοῦ σώφρονα, καὶ μὴ ἐπικοινωνοῦσαν ἑτέρῳ ἀνδρὶ, ἢ τῷ γήμαντι μόνῳ νομίμως.

V. 470. *ΟΥΔΕ ΓΑΡ ΕΝ ΠΟΛΕΙ.* παρὰ τὸ Ὁμηρικὸν, οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη. ἡ διπλῆ τυραννὶς δηλονότι. ἐκ γὰρ δύο τυράννων κακὸν ἐπὶ κακῷ γίνεται καὶ παρακολουθεῖ. [5])

V. 471. *ΦΕΡΕΙΝ.* πρὸς τὸ φέρειν οὐκ εἰσὶ βελτίονες αἱ διπλαῖ τυραννίδες τῆς μιᾶς.

V. 473. *ΤΕΚΤΟΝΟΙΝ Θ' ΥΜΝΟΥ.* καὶ παρ' Ἡσιόδῳ, καὶ πτωχὸς πτωχῷ φθονέει καὶ ἀοιδὸς ἀοιδῷ. Gu. Taur. [6])

V. 475. *ΠΝΟΙΑΙ Δ',* ὅτε ἄητον, δύο κυβερνητῶν ἢ πλειόνων ἐν τῇ νηΐ. τινὲς στίζουσιν εἰς τὸ κατὰ πηδαλίων, φάσκοντες λείπειν τῷ λόγῳ τὸ ἐπιβλαβεῖς εἰσίν. *ΠΝΟΙΑΙ Δ' ΟΤΑΝ.* καὶ δύο κυβερνῆται ἐν μιᾷ νηῒ διχοστατοῦντες κατὰ τῶν πηδαλίων γίνονται, καὶ οὐχ ὑπὲρ τῶν πηδαλίων. [7])

3) λέγω δή Gu. pro λέγω δέ. Idem supra μητέρων, quod iam Barn. restituit pro μητρῶν.

4) Florr. 6. 15. ἀκοιν. ἀντὶ τοῦ ἄμικτον. καὶ αὐτός om. Gu. et post εὐνήν inserit τήν, omisso πόσις. Mox Gu. σωφρονοῦσαν, κοινωνοῦσαν, omissis ultimis ἢ τῷ γήμ. μ. ν.

5) Taur. οὐκ εἰσὶ βελτίονες αἱ διπλαῖ τυραννίδες τῆς μιᾶς. ἡ διπλῆ τυραννὶς δηλονότι δύο τυράννων· κακὸν ἐπὶ κακῷ γίνεσθαι παρακολουθεῖ. καὶ Ὅμ. οὐκ ἀγ. πολυκ.

6) In Junt. et Basil. ad schol. v. 471. ista adhaeserant: καὶ δύο ἐργάται τέκτοσιν ὑμῖν. quae Barn. ita supplevit: καὶ δύο ἐργ. τέκτονες ὕμνων (δηλονότι ποιηταὶ) ζηλοῦσιν ἀλλήλους.

7) ὑπὲρ τῶν πηδ. Florr. 6. 15. Gu. Taur. pro ὑπὸ τῶν π. Gu. et Taur. etiam κυβερνῆτα et ὄντες pro διχοστατοῦντες. Quae sequuntur, e Gu. et Taur. addidi. In proxime superiore scholio Junt.

δῆλον δὲ, ὅτι δύο κυβερνητῶν, ἢ πλειόνων ἐν τῇ νηῒ σφαλερὰ ἡ ἐπιστασία.

V. 477. *ΣΟΦΩΝ ΤΕ ΠΛΗΘΟΣ.* τὸ πλῆθος κἂν ᾖ σοφὸν, ἀβουλότερον ἐστὶ τῆς αὐτοδεσπότου μιᾶς φρενός. ὁ δὲ νοῦς· ἐὰν, φησὶ, καὶ φαῦλος ᾖ ὁ αὐτοκράτωρ σύμβουλος, κρεῖσσον διοικήσει [8]) τὰ πράγματα, εἰ μόνος εἴη, ἤπερ ἐὰν πολλοὶ ὦσιν ἔμπειροι καὶ σοφώτεροι· στασιάζουσι γάρ. βούλεται δὲ ὁρίσασθαι, ὅτι ἐν παντὶ πράγματι κρεῖσσον ἐστὶν ὑποτάσσεσθαι ἑνὶ ἢ πολλοῖς.

V. 479. *ΕΝΟΣ ΑΙ ΔΥΝΑΣΙΣ.* λείπει ἰσχυρὰ ἐστίν. ἀπὸ ἑνικοῦ μετῆλθεν εἰς τὸ πληθυντικὸν, ἀντὶ τοῦ, ὅτε εὐτυχίας καὶ εὐκαιρίας λαβέσθαι θέλουσιν. [9])

V. 485. *ΕΤΙ ΣΟΙ.* πρὸς τὴν Ἑρμιόνην. οἷον ἴσμεν, ὅτι μετανοήσεις, ἐὰν πράξῃς. διὸ βέλτιόν σοι μηδὲν προπετὲς ἐργάσασθαι, ἀλλὰ μᾶλλον φιλανθρώπως διατεθῆναι.

V. 486. *ΜΕΤΑΤΡΟΠΑ.* μεταβολὴ, μετάνοια. ἔτι σε, ὦ δέσποινα, ἐγχωρεῖ μεταβουλεύσασθαι. [10])

V. 495. *ΒΡΟΧΟΙΣΙ,* δεσμοῖς συνεχομένη, συνδεδεμένη.

V. 498. *ΠΤΕΡΥΓΙ.* μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν ὀρνίθων ἀντὶ τοῦ ὑπὸ τὴν σὴν μασχάλην. Taur.

V. 499. *ΔΑΙΟΝ ΘΥΜΑ,* κατακεκομμένον σφάγιον. *Ω ΧΘΟΝΟΣ,* ὦ Νεοπτόλεμε, ὦ βασιλεῖς, ὦ ἄρχοντες. Fl. 15.

et Bas. πνοιαὶ δ' ὕτε δ' ἄϊτον. Barn. πνοιαὶ δ' ὅταν ἄητον, e quibus ὕτε ἄητον explicandis vocc. ὅταν φέρωσι ναυτ. θ. inservire videntur. Ibidem ἐν τῇ νηΐ scripsi pro αὐτῇ νηΐ.

8) ὁ ante αὐτοκράτωρ addit, et κρεῖσσον pro κρείσσω exhibet Gu. Idem supra ἐὰν ᾖ pro κἂν ᾖ (ἢ Barn.) et τῆς μιᾶς φρ. αὐτοδέσποτον.

9) Taur. haec habet a vv. ἀπὸ ἑνικοῦ et legit ὅταν εὐτ. καὶ εὐκ. λαβ. θέλωσιν, unde εὐτυχίας recepi pro ἐπιτυχίας. Barn. addidit: τοῦτο δὲ καὶ παρὰ τὸ Ὁμηρικόν, Εἷς κοίρανος ἔστω, εἷς βασιλεύς.

10) Junt. Basil. καταβού, ortum, nisi fallor, e μεταβουλεύσασθαι, quod Taur. habet ante ἐγχωρεῖ. Barn. καταποί.

V. 505. *ΩΜΟΙ ΜΟΙ.* κατ' ἐρώτησιν ὁ Μενέλαος τί πάθετε εἰς Ἅιδου. Fl. 15.

V. 508. *ΔΙΣΣΑΙΝ ΑΝΑΓΚΑΙΝ.* ἐμοὶ [1]) καὶ τῆς θυγατρός.

V. 512. *ΛΕΙΠΕΙΝ ΕΧΘΡΩΝ.* λείψανον ἐᾶσαι τῶν ἐχθρῶν.

V. 519. *ΠΑΡΑΤΡΟΠΟΝ.* ἐκτετεμμένων, [2]) παρατροπικόν. *ΠΑΡΑΤΡΟΠΟΝ.* παρατεταγμένον, παρατροπικόν.

V. 520. *ΛΙΣΣΟΥ ΔΕ ΓΟΥΝΑΣΙ.* εἰποῦσα, ὡς ἀθώπευτόν γέ σε γλώσσης ἀφήσω τῆς ἐμῆς, (v. 460.) αὐτὴ μὲν ἐπιμένει τῷ φρονήματι, τῷ δὲ παιδὶ τὸ παρακαλεῖν ἐπιτρέπει. διὰ τοὺς παῖδας [3]) εἰς ὑπόμνησιν φιλοστοργίας ἄγει τὸν Μενέλαον, μονονουχὶ βοῶσα, καὶ σὺ παίδων πατὴρ πέφυκας.

V. 521. *ΧΡΙΜΠΤΩΝ.* προςεγγίζων.

V. 524. *ΛΙΣΣΑΔΟΣ.* ἀπὸ λείας πέτρας καταστάζομαι τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῖς δακρύοις.

V. 525. *ΑΝΗΛΙΟΣ.* πολυήλιος, ἐν ἡλίῳ οὖσα, ἢ ἥλιον μὴ ὁρῶσα σταγών, ἢ οὐ καταλάμπεται ὑπὸ ἡλίου. ἢ ἀνήλιον λιβάδα εἶπεν τὴν ἐν σπηλαίῳ. [4]) αὕτη γὰρ οὐ καταλάμπεται ὑπὸ ἡλίου.

V. 532. *ΜΟΡΙΟΝ,* μέρος. [τινὲς δὲ οὕτω ἀντὶ τοῦ ἐκδαπανηθῶ] τὸ τῶν στρατευσάντων τῇ Τροίᾳ Ἑλλήνων πλῆθος· [5]) ἀντὶ τοῦ πολλὰς ψυχὰς ἀναλώσας, ἀπολέσας ἐν

1) Barn. ἐμοῦ. Fort. ὑπ' ἐμοῦ καὶ τ. θ.

2) Barn. ἐκτεταμένον. Ego monstrum illud intactum reliqui, quum nihil succurreret, e quo illud deflexum videri posset.

3) An διὰ τοῦ παιδός? Mox Florr. 6. 15. φιλοστοργίας παίδων ἄγει.

4) τήν addunt Florr. 6. 15. et Gu. Hic quidem nihil aliud habet, nisi πολυήλ. ἐν ἡλ. οὖσα ἢ ἥλιον μὴ ὁρ. ἀνήλ. λιβ. τὴν ἐν σπ. αὕτη γὰρ οὐ καταλ. ἢ οὐ καταλ. B[illegible]: pro ἢ οὐ κατ.

5) τὸ τῶν στρ. — πλῆθος e Taur. addidi, in quo tamen desunt

τῷ Ἰλιακῷ πολέμῳ. θέλει δὲ εἰπεῖν, ὅτι πολέμιός μοι ὑπάρχεις, εἴγε πολλὰ ἔπαθον, ἵνα πορθήσω τὴν Τροίαν. οὐκοῦν οὐδὲ φείσομαι.

V. 539. *ΤΙ ΤΑΥΤΑ* ποιεῖτε; *ΚΑΙ ΠΩΣ* ταῦτα γέγονεν;

V. 542. *ΗΓΟΥ ΣΥ.* πρὸς τὸν χειραγωγοῦντα φησί.

V. 543. *ΑΝΗΒΗΤΗΡΙΑΝ.* ἀνακμαστικὴν, [6]) ἀναζέουσαν, νεωτερικήν. καὶ ἄλλως. ἀνηβῶσαν, ἢ τὴν ἀ ν ὰ πρὸς τὸ λ α μ β ά ν ε ι ν συναπτέον, ἵν' ᾖ ἀναλαμβάνειν ἀκμαστικὴν ἰσχὺν, ὃ καὶ ἄμεινον.

V. 544. *ΕΠΑΙΝΩ.* βούλομαι, ἀσπάζομαι. τουτέστιν ἥδιστ' ἀναβοήσομαι, εἴ τις θεῶν καθ' Ὅμηρον μέλλοι γῆρας ἀποξύσας θήσειν νέον ἡβώωντα. (Il. ι, 446.) [7])

V. 545. *ΚΑΤ' ΟΥΡΟΝ.* ὃν τρόπον ἄνεμος ἱστίοις, οὕτω κἀγὼ ταύτῃ [ὁμοίως οὐρίῳ ἀνέμῳ καὶ πνεύματι. [8]) πρῶτον μὲν κατ' οὖρον] φανήσομαι, τουτέστι τοῦ περιέχοντος αὐτὴν χειμῶνος ἀπαλλάξω. ὁ γὰρ οὔριος ἄνεμος, ὄπισθεν πνέων, εὐκταῖος ἐστὶ καὶ σωτήριος τοῖς ναυτιλλομένοις, ταραχῆς αὐτοὺς ἀπαλλάσσων.

V. 552. *ΟΥ ΓΑΡ ΜΙΑΣ ΣΟΙ ΚΛΗΙΔΟΝΟΣ,* φήμης, σπουδῆς. [9])

praecedentia, et quae post πολέμῳ sequuntur. Verba uncinata ad alium locum referenda videntur. In iis Florr. 6. 15. ἐκδαπανηθῇ.

6) Junt. Bas. ἀναγκαστικήν. Barn. ἀκμαστικήν. Florr. 6. 15. ἀνακμαστικὴν, quod recepi, quia ita origo erroris intelligitur.

7) Recepi scripturam Florr. 6. 15. pro ἥδιστ' ἂν ἀναβήσομαι, γῆρας ἀποξ. θήσειν ν. ἡ. Partem veri iam vidit Barn. qui εἴ τις θεῶν καθ' Ὅμ. μέλλοι supplevit. Idem ἥδιστ' ἂν ἀνηβήσομαι, quod etiam recipiendum esset, nisi codd. aliud suaderent.

8) πνεύματι Florr. 6. 15. pro πνεύμονι. et antea: οὕτω κἀγώ. καὶ ἄλλως. ταύτῃ ὁμ. οὐ. ἀ. καὶ πν. καὶ ἄλλως. πρῶτον μὲν etc. Gu. ὃν τρ. οὔριος ἄν. ἱστ. οὕτω κἀγὼ ταύτῃ φανήσομαι, τουτέστι τοῦ περιέχ. αὐτ. χ. ἀ. etc.

9) Legebatur, Οὐ γὰρ μιᾶς σοι φήμης) σπουδῆς, κληδῶνος (Barn. κληδόνος.)

V. 553. *ΜΕΤΗΛΘΟΝ.* μετεπεμψάμην, μετεστειλάμην.

V. 557. *ΣΕΒΕΙΣ.* τιμᾷς, τουτέστι θαυμάζων διατελεῖς, καὶ μακαρίζων ἐπ᾽ αὐτῇ ἑαυτόν.

V. 558. *ΟΥΤΕ ΤΩι ΔΙΚΗι.* οὔτε τινὶ δικαιοσύνῃ κρίναντες.

V. 563. *ΑΛΛ᾽ ΑΝΤΙΑΖΩ Σ᾽, Ω ΓΕΡΟΝ.* διὰ τὸ δεδέσθαι οὐ δυνατὸν [10]) ἅψασθαι· δέδεμαι γάρ· ἢ ὅτι νόμος ἦν τοῖς βαρβάροις, μὴ ἅπτεσθαι τοῦ γενείου τοῦ δεσπότου.

V. 566. *ΠΡΟΣ ΘΕΩΝ.* ὅτι τὸ θεῶν καὶ θεοὶ καὶ ὦ θεοὶ ὑποδιαστέλλοντες ἔγραφον οἱ παλαιοί. καὶ τούτου σημεῖον τὸ τὰς δύο συλλαβὰς ἀντὶ μιᾶς αὐτοὺς δέχεσθαι, ἤτοι τὸν ἀμφίμακρον ἀντὶ σπονδείου. ἐξ ἐκείνων δὲ ἡμεῖς τοῦτο λαβόντες ἐναλλάξαντες γράφομεν, θεὸν μὲν τὸν ἀληθῆ ὑποδιαστέλλοντες, καὶ δεῖγμα τοῦτο πρὸς αὐτὸν φόβου τοῦτ᾽ ἐκφέροντες· ἐκείνους δὲ ὡς οὐδενὸς λόγου ἀξιοῦντες ὁλογράφως φαμέν. κἂν τοῖς παλαιοῖς δὲ βιβλίοις θεοὶ συνεσταλμένως κείμενοι εὑρίσκονται. Gu. Taur.

V. 576 sq. *ΤΑΚΕΙΝΟΥ Τ᾽ ΕΜΑ.* πότε σά ἐστιν τὰ τοῦ Νεοπτολέμου; ὅτε βούλει [1]) τὶ καλὸν ποιεῖν.

V. 578. *ΩΣ ΤΗΝΔ᾽ ΑΠΑΞΕΙΣ.* τοῦτο γνῶθι, οὕτως ἐστὶ τὰ τοῦ Νεοπτολέμου ἐμὰ εἶναι, μὴ δύνασθαι [2]) σε τήνδ᾽ ἀγαγεῖν ἐκ τῆς ἐμῆς χειρός.

V. 581. *ΣΥ ΓΑΡ ΜΕΤ᾽ ΑΝΔΡΩΝ.* σὺ γὰρ ἐν ἀνδράσιν ἀριθμῇ; τὸ δὲ ὦ κάκιστε κἀκ κακῶν κατ᾽ ἰδίαν ὑβριστικῶς ἐπιφαίνει.

V. 584. *ΑΚΛΕΙΣΤ᾽ ΑΔΟΥΛΑ.* ἀνεῳγμένα, μὴ κλειόμενα. ἀποδημοῦντος γὰρ εἰς Κρήτην Μενελάου, δοκεῖ

10) Leg. οὐ δυνατὸν ὄν.

1) Sic Heath pro ὅτι βούλει.

2) Ante μὴ δύνασθαι excidisse videtur ὥστε. Barn. pro εἶναι dedit ἵνα, sed ἵνα μὴ δύνασθαι ne serioris quidem aetatis grammaticus dixerit.

ἡ ἁρπαγὴ Ἑλένης γεγονέναι, διὰ τὸ εἶναι πολύδουλά τε καὶ ὅμως [3]) ἀφύλακτα.

V. 590. *ΟΥΚ ΑΝΑΣΧΕΤΟΥΣ.* οὐκ ἀρεσκούσας, οὐκ ἀνεκτάς. [4])

V. 591. *ΚΟΙΝΑΣ ΕΧΟΥΣΙ,* κοινὰς τοῖς ἀνδράσι. σώματος εὐρωστίας ἀντιποιοῦνται Λάκωνες· διὸ τὰς παρθένους γυμνάζουσιν, ἵνα γενναῖα παιδία γεννῶσι. [5])

V. 594. *ΦΙΛΙΟΝ,* οἶκον, ἢ τὸ σὸν φίλτρον, ἢ τὸν Δία. *ΕΞΕΚΩΜΑΣΕΝ.* ἐξώρμησεν, ἐξωρχήσατο, ἐξεβακχεύθη, εἰς αἰσχύνην μετετράπη. [6])

V. 601. *ΕΠΟΥΡΙΣΑΣ,* ταύτῃ τῇ γνώμῃ ἔστησας, ἐφώρμισας, ἔστερξας, ἀπὸ τῶν ὅρων. [7])

V. 607. *ΤΡΩΘΕΙΣ.* τρωθεὶς εἶπεν, οὐ βληθείς. καὶ γὰρ ἐβλήθη ὑπὸ Πανδάρου. διαφέρει δὲ τὸ βληθῆναι τοῦ τρωθῆναι. Ὅμηρος, (Il. λ', 659.) βέβληται μὲν ὁ Τυδείδης κρατερὸς Διομήδης, οὔτασται δ᾽ Ὀδυσεύς.

V. 608. *ΣΑΓΜΑΣΙ.* θήκαις τῶν ἀσπίδων.

V. 609. *ΟΜΟΙ ΕΚ.* οἱ γὰρ χρώμενοι τισὶ ταχέως αὐτὰ τρίβουσι. σὺ οὖν, φησί, μὴ χρησάμενος, τὰ ὅπλα ὁποῖα ἔλαβες, αὐτὰ τοιαῦτα καὶ ἐνταῦθα κεκόμικας.

V. 612. *ΕΚΦΕΡΟΥΣΙ.* μιμοῦνται. τὰ γὰρ ἐκ κα-

3) Sic Florr. 6. 15. pro καὶ ὅλως. Barn. edidit, διὰ τὸ εἶναι τὰ δώματα τότε ἄδουλά τε καὶ ὅλως ἀφ.

4) Sic Florr. 6. 15. pro ἀφικτάς, Barn. ἐφεκτάς.

5) Taur. διὰ τὸ μετ᾽ ἀνδρῶν ἐξιέναι εἰς γυμνασίαν, ἵνα γυμνάζονται καὶ γενναίους παῖδας γεννῶσι. γενναίους παῖδας pro γενναῖα παιδία etiam Florr. 6. 15.

6) Taur. ἐξωρχ. ἐξετράπη, ἐβακχεύθη. Florr. 6. 15. εἰς αἰσχ. ἐτράπη.

7) ταύτῃ τῇ γν. addidi e Gu. qui etiam ἐφόρμισας, ut Junt. Basil. ἐφώρμισας. Florr. 6. 15. ἐφώρμησας. ἔστερξας Florr. et Gu. pro ἔστιξας. Flor. 2. ἐπούρ. ὤρθωσας, ἔστησας, ἔστερξας ἀπὸ τῶν ὅρων.

κῶν μητέρων τέκνα ἀπομάττονταί τι τῶν μητρικῶν ὕβρεων, καὶ κομίζουσι τὰ μητρῶα βουλεύματα εἰς τοὺς γάμους.[8]

V. 617. *ΜΗ ΟΥ ΚΑΚΗΝ.* οὕτω, φησὶν, εὐλαβήθης, μὴ στερηθείης τῆς κακῆς γυναικός. τὸ γὰρ μὴ οὐκ ἔχῃς, ἀντὶ τοῦ μὴ οὐκ ἔχειν σε[9] ταύτην τοῦ λοιποῦ συμβῇ.[10]

V. 630. *ΑΛΛ' ΕΚΚΟΜΙΖΟΥ ΠΑΙΔΑ.* φυγάδευσον, ἐκκόμιζε, ἄπαγε, λάμβανε σου[1] τὴν θυγατέρα.

V. 633. *ΣΜΙΚΡΑΣ ΑΠΑΡΧΗΣ.* ἐκ μικρᾶς ἀφορμῆς εἰς ἔχθραν μεγάλην προελθεῖν.

V. 636. *ΩΣ ΣΟΦΟΙ.* κατ' ἰδίαν τὸ ὡς σοφοὶ μετὰ ἐρωτήσεως καὶ ἤθους προςενεκτέον (leg. προεν.). λείπει τὸ εἰσί. Gu. Taur.

V. 641. *ΕΛΑΥΝΕΙΝ.* ἀποῤῥίψαι ταύτης τῆς γῆς.

V. 644. *ΔΟΡΙΠΕΤΗ.* δορίπληκτα, δόρατι ἀνῃρημένα.

V. 645. *ΚΟΙΝΟΥΜΕΝΗΝ*, μετέχουσαν τοῦ φόνου.[2]

V. 651. *ΠΡΟΝΟΙΑι.* προνοούμενος σοῦ καὶ ἐμαυτοῦ.[3]

V. 662. *ΛΑΣΚΕΙΣ*, ἐλοιδόρεις.

V. 665. *ΜΩΡΑΙΝΟΥΣΑΝ.* ἀκολασταίνουσαν, ἀσελγαίνουσαν, πορνεύουσαν. ταὐτὸ[4] δύναται ἀνήρ τε καὶ γυνὴ πρὸς τὸ ἐγκαλεῖν, γυνὴ ἀδικουμένη πρὸς ἀνδρὸς, καὶ

8) Taur. εἰς τοὺς γαμβρούς.

9) μή ante οὐκ ἔχειν inseruit Barn.

10) Nescio an huc spectet, quod post v. 876. legitur in Junt. fol. 273. a. in Basil. p. 579. βαθεῖαν) τὸν κατάρυτον καὶ κοίλην.

1) σοῦ τὴν θ. Florr. 6. 15. pro τούτου τὴν θ.

2) Hoc scholion, et aliud ad v. 662. in Junt. et Basil. post v. *ΑΝΕΙΜΕΝΟΝ*, προπετές v. 718. reiecta erant.

3) Taur. ἀντὶ τοῦ προν. καὶ σοῦ καὶ ἐμοῦ. Quod ante hoc scholion legitur in Musgr. 661. ἄ] ὑπακουστέον τέκνα· σχῆμα πρὸς τὸ σημαινόμενον. a Barn. excogitatum est.

4) Sic Gu. ut iam Barn. edidit pro τοῦτο.

ἀνὴρ πρὸς γυναικὸς, γυναῖκα μωραίνουσαν ἐν δόμοις ἔχων.[5] πρὸς δὲ τὸ δεύτερον ἀπήντησεν· εἰπὼν γὰρ ἀνήρ τε καὶ γυνὴ ἐπήγαγε τὸ ἀδικουμένη. ὁ δὲ νοῦς οὗτος· αἱ ζεύξεις τῶν ἀνδρῶν πρὸς τὰς γυναῖκας ἐπὶ ἰσότητι γίνονται, οὐχ ἵνα ὁ μὲν ἀνὴρ ἀδικῇ, ἡ δὲ γυνὴ ἀδικῆται, καὶ τὸ ἀνάπαλιν· οἷον ἴσον ἐστὶ[6] τὸ γυναῖκα ἀδικεῖσθαι ὑπὸ ἀνδρὸς, καὶ ἄνδρα ὑπὸ γυναικός.

V. 666. *ΚΑΙ ΤΩι ΜΕΝ ΕΣΤΙΝ ΕΝ Χ.* οἷος ἐστὶν ἀμύνασθαι τὴν γυναῖκα· ἡ δὲ γυνὴ διὰ τὴν ἀσθένειαν τοῦ σώματος πρὸς ἄμυναν τοῦ ἀνδρὸς τῇ τῶν γονέων χρῆται προστασίᾳ.[7]

V. 674. *ΟΜΙΛΙΑ.* πεῖρα, συνήθεια, μελέτη.

V. 678. *ΟΥΔ' ΑΝ ΣΕ ΦΩΚΟΝ.* ὥςπερ ἐγὼ οὐκ ἐφόνευσα τὴν Ἑλένην, οὕτως οὐδὲ σὺ ὤφειλες τὸν Φῶκον ἀνελεῖν. καὶ ὁ τὴν Ἀλκμαιωνίδα πεποιηκὼς φησὶν περὶ τοῦ Φώκεως· ἔνθα μὲν ἀντίθεος Τελαμὼν τροχοειδέϊ δίσκῳ Πλῆξε κάρη, Πηλεὺς δὲ θυῶς ἀνὰ χεῖρα τανύσσας Ἀξίνην εὔχαλκον ἐπεπλήγει μετὰ νῶτα.[8]

V. 682. *ΠΑΥΣΑΣΘΟΝ.* παύσασθε ματαιολογοῦντες

5) Vulgo — πρὸς ἀνδρὸς, εἰ καὶ ἀνὴρ γυν. μωρ. ἐν δόμοις ἔχει. Sic etiam Flor. 6. sed ἔχων pro ἔχει. Taur. ἀδ. πρὸς ἀνδρὸς, καὶ ἀνὴρ πρὸς γυναῖκα, μωρ. ἐν δόμοις ἔχων. Gu. ἀνδρὸς, καὶ ἀνὴρ πρὸς γυναικὸς, μωρ. ἐν δ. ἔχων. Utrumque coniunxi, πρὸς γυναικὸς, γυναῖκα μωρ. Mox post ἀνήρ τε καὶ γυνή Flor. Gu. Taur. addunt ἐπήγαγε τὸ γυνὴ ἀδικουμένη, tum Gu. Taur. ὁ δὲ νοῦς οὗτος. Flor. novum scholion inchoat: πρὸς ἀνδρός] αἱ ζεύξ. etc.

6) καὶ τὸ ἀνάπαλιν et ἐστὶ post ἴσον e Gu. addidi.

7) Barn. οὗτος μὲν οἷός τ' ἐστίν. Gu. haec cum superiore sch. continuat, ἀλλ' ἐκεῖνος μὲν ἀμύνεται τὴν γυναῖκα. tum πρὸς τὸ ἀμύνασθαι τὸν ἄνδρα pro πρὸς ἄμυναν τοῦ ἀνδρός.

8) Haec e Gu. et Taur. accesserunt. In editis nihil erat nisi καὶ τὸν Ἀλκμαιωνίδαν. Florr. 6. 15. καὶ τὴν Ἀλκμαιωνίδα. Legendum autem περὶ τοῦ Φώκου et - - ἀνὰ χειρὶ ταν. Ἀξίν. εὐχ. Ex θοῶς in Gu. exstat tantum θοω, reliquum tineae absumserunt.

ἐν μακρῷ, τουτέστιν ἐπιπολὺ ἀλλήλους ὑβρίζοντες. τοῦτο γὰρ βέλτιον, καὶ λῷστον, τὸ παύσασθαι. [9])

V. 684. *ΩΣ ΚΑΚΩΣ ΝΟΜΙΖΕΤΑΙ.* ὁ νόμος οὗτος κακῶς νενομοθέτηται κατὰ τὴν Ἑλλάδα, ὅτι, ἐὰν ὁ στρατὸς νικήσει, τότε ὁ στρατηγὸς τὴν δόξαν ἀποφέρεται. Gu. Taur.

V. 687. *ΑΡΝΥΤΑΙ.* λαμβάνει, κομίζεται τῆς νίκης τὴν δόξαν.

V. 693. *ΕΙ ΤΟΛΜΑ ΠΡΟΣΓ.* εἰ πόλεμος στῇ καὶ βουλευτήριον· ἐλεγχθήσονται γὰρ πολλῷ δεύτεροι ὄντες οἱ μέγα φυσῶντες στρατηγοὶ, καὶ οὔτε ἐν πολέμῳ ἐναρίθμιοι, οὔτ᾽ ἐνὶ βουλῇ. (Il. β', 202.) Gu. Taur.

V. 694 sq. *ΕΞΩΓΚΩΜΕΝΟΙ ΤΡ. ΚΑΘΗΣΘΕ,* μεγάλα φρονοῦντες ἐν τῇ Τροίᾳ καὶ τῇ ἐκεῖσε στρατηγίᾳ ἐκάθησθε μεγαλοφρονοῦντες. Taur.

V. 698. *ΠΗΛΕΩΣ ΕΧΘΡΟΝ ΠΟΤΕ,* ἕνεκα τῶν ἐν τῇ Τροίᾳ γεγενημένων. ἐγώ σε ποιήσω ἐξ αὐτῶν τῶν ἔργων γνῶναι μὴ τὸν Ἰδαῖον Πάριν ἥσσονα νομίζειν [10]) ἐχθρὸν τοῦ Πηλέως. τὸ δὲ μὴ ἥσσονα ἀντὶ τοῦ ἴσον, καὶ ὡς ἐκεῖνον ηὐλαβήθης, εὐλαβηθήσῃ κἀμέ. ἴσος γάρ σοι εἰμὶ τῷ Πάριδι ἐχθρός.

V. 702. *ΣΤΕΙΡΟΣ,* στεῤῥὸς *ΟΥΣΑ* ἀντὶ τοῦ στεῖρα.

V. 704. *ΔΥΣΤΥΧΕΙ ΠΑΙΔΩΝ ΠΕΡΙ.* ἡ Ἑρμιόνη [1]) δυστυχεῖ περὶ παιδοποιΐαν, καὶ ἡμᾶς δεῖ ἄπαιδας εἶναι, καὶ μὴ ἐξ ἄλλων γυναικῶν ἔχειν τέκνα.

9) Gu. παύσασθον ἤδη τῶν λόγων τῶν ματαίων· κατὰ πολὺ γὰρ ὑπάρχει τὸ παύσασθαι βέλτιστον.

10) ἥσσονα Gu. pro ἧσσον. In eo haec sunt a vv. ἐγώ σε ποιήσω: vv. ἐξ αὐτῶν τῶν ἔ. omittit et post γνῶναι ponit αὐτοῖς τοῖς ἔργοις. In sqq. vulgo μὴ ἥσσονα ἀντὶ τοῦ μὴ ἧσσον. Florr. 6. 15. ἀντὶ τοῦ μὴ ἴσον. Taur. Gu. ἀντὶ τοῦ ἴσον. Tum ὡς ἐκεῖνον ηὐλαβήθης, ut Barn. edidit, Gu. Taur. pro ἐκείνων εὐλαβήθη. ὡς ἐκεῖνον etiam Florr.

1) Leg. εἰ Ἑρμιόνη — — τέκνα; Ante hoc scholion duo alia interpolavit Barn. quae vix operae pretium est apponere.

V. 706. *ΦΘΕΙΡΕΣΘΕ.* πρὸς τοὺς οἰκέτας φησὶ [2]) τοὺς κατέχοντας τὴν Ἀνδρομάχην.

V. 708. *ΕΠΑΙΡΕ,* κούφισον σαυτήν. [3])

V. 709. *ΕΞΑΝΗΣΟΜΑΙ,* λύσω, ἐκκομιοῦμαι.

V. 710. *ΕΜΗΡΥΣΩ,* ἐλυμήνω, ἔφθειρας. [4])

V. 712. *Η ΜΗ ΞΙΦΟΣ ΛΑΒ.* ἢ ἐφοβήθης, μὴ πολεμήσῃ σοι [5]) ξίφος λαβοῦσα; Fl. 6. 15. Taur.

V. 715 sq. *ΕΙ Δ᾽ ΑΠΗΝ ΔΟΡ.* εἰ δὲ μὴ μακρὰν ἐκ δοκήσεως ἐνομίζεσθε πολεμικῆς, οὐδὲν ἂν ἦτε ὅλως. [6]) Ἄλλως. ὅτι τῶν Λακεδαιμονίων ὑπειλημμένων πολεμικῶν. Gu. Taur.

V. 718. *ΑΝΕΙΜΕΝΟΝ,* προπετές. *ΑΝΕΙΜΕΝΟΝ.* τινὲς πρᾶον καὶ ἡσύχιον, δυςφύλακτον δὲ καὶ ἀχαλίνωτον, ὀργῆς κρατεῖν μὴ δυνάμενον. ὁ δὲ νοῦς· γαληνὸν τὸ τῶν γερόντων γένος, ὑφ᾽ ὕβρεως μὴ ταραττόμενον, καὶ φερόμενον εἰς ὀργὴν ἑαυτοῦ κρατεῖν οὐ δύναται. [7]) Ἄλλως. ἀδέσποτον, ἄνεσιν ἔχον, μετὰ ἐξουσίας φθεγγόμενον. τὸ γὰρ βιάσαι τὸν νόμον μεθ᾽ ἑαυτοῦ τῶδε πευτὸν (sic) τρόπον. Ἄλλως. ἀπρονοήτως τὰ δέοντα φυλαττόμενον ὑπ᾽ ὀργῆς.

V. 720. *ΠΡΟΝΩΠΗΣ,* εὐκατάφορος, ἕτοιμος, πρόχειρος, εὐχερὴς, προπετὴς, καὶ ὁ εἰς τοὔμπροσθεν φερόμενος καὶ ἀναιδής. [8]) *ΠΡΟΝΩΠΗΣ,* προπετὴς καὶ εἰς τὸ

2) φησί addunt Florr. 6. 15.

3) Barn. addidit: πρὸς Ἀνδρομάχην.

4) Barn. *ΕΛΥΜ.* ἐμηρ. ut in Eurip. editur.

5) Florr. πολεμήσει σε.

6) Priora sunt etiam in Florr. 6. 15. sed vitiose scripta: εἰ δὲ μὴ κἂν ἐκ δοκ. ἐνομ. πολεμικὴν etc.

7) Sic Gu. et ex parte Taur. nisi quod uterque cum Florr. 6. 15. οὐ om. ante δύναται. Vulgo πρᾶον, ὡς ἡσ. δυσφ. ἀντὶ τοῦ ἀχαλ. τῆς ὀ. μὴ κρ. δυν. ὁ δὲ νοῦς· γαλ. τὸ τῶν γ. γ. ὕβρεως (ὑφ᾽ Gu. et Taur. iam Barn. addidit. Florr. ὑπὲρ ὕβρ.) μὴ ταρ. καὶ φερόμενον. πρὸς ὀ. δὲ ἑαυτοῦ κρ. οὐ δύν. — Sqq. in Gu. tantum et Taur. exstant.

8) καί addunt Florr. 6. 15.

ἔμπροσθεν φερόμενος. τοῦτο δὲ ὑπὸ πολλῆς ὀργῆς συμβαίνει γίγνεσθαι. Ἄλλως. ἀναιδὴς παρὰ τὸ ἔμπροσθεν ἔχειν τῶν ὠπῶν καὶ τῶν ὀφθαλμῶν καὶ μὴ αἰδεῖσθαι τὸν προσδιαλεγόμενον.[9] καὶ Ὅμηρος προσενώπια παμφανόωντα καλεῖ τοὺς καταντικρὺ τοίχους τῆς εἰσόδου τῆς οἰκίας. Gu. Taur.

V. 736. *ΑΝΤΙΣΤΟΙΧΟΣ*, ἰσόστοιχος.[10] ὡς οὐδ' ἡ σκιὰ δύναταί τι, οὐδὲ σύ. *ΑΝΤΙΣΤΟΙΧΟΣ*, ἰσόστοιχος, ἰσοσώματος κατὰ τὴν φαντασίαν, ἡ ἀντικειμένη τοῖς σώμασιν.[1] Taur. ἀδύνατος γὰρ ὤν, ὡς σκιὰ ἀντίστοιχος φωνὴν ἔχεις ὡς (leg. εἰς) οὐδὲν ἄλλο πλὴν εἰς τὸ φλυαρεῖν. ὥσπερ σκιὰ οὐ δύναται ἀδικῆσαι τινὰ, κἂν ἐξικάζηται (an: ἐξεικάζ.) τοῖς φοβεροῖς τῶν σωμάτων, οὕτως οὐδὲ οἱ σοὶ λόγοι, κἂν καταπληκτικοὶ εἰσὶν (leg. ὦσιν.) οἷον σκιὰν ἡγοῦμαι σὲ καὶ τὸ μηδέν. Gu. Taur.

V. 738. *ΗΓΟΥ ΤΕΚΝΟΝ ΜΟΙ*, ἡγοῦ ἐπὶ τοὺς ἡμετέρους οἴκους δηλονότι. τέκνον πρὸς τὸν Μολοσσὸν, τάλαινα πρὸς τὴν Ἀνδρομάχην.[2]

V. 740. *ΕΥΗΝΕΜΟΥΣ*, εὐδίους. *ΕΥΗΝΕΜΟΥΣ*, εὐπροσδέκτους. Fl. 15.

V. 744. *ΠΤΗΞΑΝΤΕΣ*, λοχήσαντες, ἢ ἐκφοβήσαντες.[3]

V. 748. *ΔΕΙΛΟΝ ΕΙΣΟΙΣΕΙΣ ΛΟΓ.* ἀντὶ τοῦ μὴ παρείσαγε ἡμῖν θηλυδριώδεις λόγους. Taur.

V. 754. *ΤΡΟΠΑΙΟΝ*, νικητήριον.

V. 757 sqq. *Ταῦτα φησὶν ὁ Χορὸς ἀποτεινόμενος εἰς*

9) Rectius Flor. 2. προν. προπετὴς, ἀναίσχυντος, ὁ πρόσθεν ἔχων τοὺς ὦπας καὶ μὴ ὑποστελλόμενος. Locus Hom. est Il. θ', 435. et alibi.

10) ἰσόσωμος addit Flor. 2. i. e. ἰσοσώματος.

1) In editt. ἀντίστ. ἀνακειμένη τοῖς σώμ. ἢ ἀντὶ τοῦ ἴση.

2) Vulgo οἴκους τέκνον δή. Florr. 6. 15. οἴκ. τ. δηλονότι. πρὸς et cet. quae Barn. addidit. Taur. οἴκ. δηλονότι, omissis reliquis.

3) ἢ add. Florr. 6. 15.

τὰ κατὰ τὴν Ἀνδρομάχην, ὅτι, εἰ καὶ ἐδυστύχησε, τοῦ βασιλικοῦ γένους οὐκ ἠπόρησεν ἐν τῇ δυστυχίᾳ. οἱ μεγάλοι κἂν δυστυχήσωσιν,[4] ἔχουσι τοὺς συμμαχοῦντας, ὡς καὶ νῦν ἡ Ἀνδρομάχη διὰ τὸν Πηλέα ἐσώθη. Ἄλλως. εἰ γάρ τις εὐγενὴς πάσχει (Taur. πάσχοι) δεινὸν, οὐ σπάνις αὐτῷ βοηθείας. εἰς πληθυντικὸν δὲ μετέβη ἀπὸ ἑνικοῦ, ἀντὶ τοῦ ὁ εὐγενὴς κἂν εἰς ταραχὴν ἔλθῃ (Gu. ἔλθοι) ὅμως εὐτυχεῖ βοηθείας. Gu. Taur.

V. 760. *ΟΥ ΣΠΑΝΙΣ*, οὐδεμία ἕδρα,[5] οὐδὲ χρεία.

V. 761. *ΚΗΡΥΣΣΟΜΕΝΩΝ*, φημιζομένων, λεγομένων.

V. 765 sqq. *ΟΥΤΟΙ ΛΕΙΨ.* κἂν γέροντες ὦσιν οἱ ἀγαθοὶ, οὐκ ἀφαιροῦνται ὑπὸ τοῦ χρόνου. τοῦτο πρὸς τὴν Ἀνδρομάχην, ὅτι δικαίαν καὶ ἔνδοξον κατὰ τῆς Ἀνδρομάχης ἐπήνεγκε τὴν νίκην.[6] Gu. Taur.

V. 766. *ΚΡΕΙΣΣΟΝ ΔΕ.* βέλτιον δικαίως ἡττᾶσθαι, ἤπερ θαῤῥοῦντας[7] βασκανίᾳ καὶ δυνάμει παραλύειν τὸ δίκαιον. *ΚΡΕΙΣΣΟΝ ΔΕ.* ἡ Ἑρμιόνη, εἰ ἐφόνευσεν αὐτὴν, κακὴν καὶ ἄδοξον νίκην ἀπεφέρετο, ἥτις δυνάμει καὶ τυραννίδι σφάλλει τὸ δίκαιον. Taur.

V. 768. *ΗΔΥ ΜΕΝ.* γίνεται τὸ ἄδικον, κἂν τὸ ἄδοξον ἐπιβλαβές. Fl. 6.

V. 769. *ΕΝ ΔΕ ΧΡΟΝΩι*, τὸ νικᾷν[8] οἱῳδήποτε τρόπῳ. καὶ τῷ μὲν χρόνῳ αὐτὸ μαραίνεται, τουτέστι ἡ ἐπ' αὐτῷ ἡδονή.

4) Errat Bothius T. IV. p. 79. in Gu. scriptum esse narrans ἐν τῇ δυστυχίᾳ δὲ μεγάλοι, κἂν δυστυχῶσιν.

5) Sic Junt. ἕδρα Bas. pro quo Barn. dedit ἀδράνεια. Mihi ἔνδεια legendum videtur.

6) Leg. coniicio: — οὐκ ἀμαυροῦνται ὑπὸ τοῦ χρ. τοῦτο πρὸς τὸν Πηλέα, ὅτι δ. καὶ ἔνδ. κατὰ τῆς Ἑρμιόνης ἐπ. τὴν ν.

7) Junt. Basil. Barn. ὑπερθαῤῥοῦντας. Heathii emend. recepit Musgr.

8) Junt. Bas. ὡς τῷ χρόνῳ) τῷ νικᾷν. Barn. ἐν δὲ χρόνῳ) ὡς τῷ χρ. τὸ νικ.

V. 771. *ΤΑΥΤΗΝ ΗιΝΕΣΑ.* ταύτην ᾔνεσα τὴν βιοτὴν, ἐν ταύτῃ θέλω φέρεσθαι, ἐν ᾗ μηδενὸς [9]) ἔξω τοῦ δικαίου φεροίμην. Gu. Taur.

V. 773. *ΜΗΔΕΝ ΔΙΚΑΣ ΕΞΩ ΚΡΑΤΟΣ.* τὸ κράτος πρὸς τὸ δύνασθαι, τουτέστι ἢ δυναστεύειν, ἢ κράτους ἔχειν δύνασθαι. Taur.

V. 777. *ΟΜΙΛΗΣΑΙ*, πολεμῆσαι, συγκοινωνῆσαι. [10])

V. 778. *ΚΑΙ ΕΠ' ΑΡΓΩΟΥ ΔΟΡΟΣ*, ἐπὶ τῷ τῆς Ἀργοῦς * * ἀπὸ κοινοῦ τὸ πείθομαί σε.

V. 786. *ΚΛΕΙΝΑΝ*, ἔνδοξον. τὰς πέτρας τὰς Συμπληγάδας φησίν.

V. 781. *ΙΛΙΑΔΑ ΤΕ ΠΟΛΙΝ.* θνητοὺς γὰρ ἀντὶ ἀθανάτων ἵππων λαβὼν παρὰ Λαομέδοντος ἐπόρθησε τὴν Τροίαν. *ΙΛΙΑΔΑ ΤΕ Π.* οἱ μὲν πλεῖστοι φασὶ Τελαμῶνα συστρατεῦσαι τῷ Ἡρακλεῖ εἰς τὴν Ἴλιον, ὁ δὲ Πίνδαρος καὶ Πηλέα, παρ' οὗ ἔοικε τὴν ἱστορίαν ὁ Εὐριπίδης λαβεῖν. λέγει γὰρ ὁ Πίνδαρος· οὐ [1]) Πηλέως ἀντιθέου μόχθοιν νεώτατον ἐπέλαμψεν μυρίοις· πρῶτον μὲν Ἀλκμήνης σὺν υἱῷ Τρώων ἀμπέδιλα (leg. ἂμ πεδία) καὶ μετὰ ζωστῆρας Ἀμαζόνας (ζωστῆρ' Ἀμαζόνος) ἦλθε, καὶ τὸν Ἰάσονος εὔδοξον πλόον ἐκτελευτήσας εἷλε Μήδειαν ἐκ Κόλχων δόμων. Gu. Taur.

V. 787. *ΠΟΡΣΥΝΕΤΑΙ*, παρασκευάζεται.

V. 789. *ΣΥΝΝΟΙΑι*, μετανοίᾳ, συνειδήσει, φροντίδι.

9) μηδὲν ἄν? Ad φέρομαι in Flor. 2. adscriptum est θέλω.

10) Barn. addidit ἐπὶ τῷ Κενταύρων στρατεύματι, καὶ τῷ τῆς Ἀργοῦς ἀγῶνι.

1) Fort. οὖ. Bothe e praecc. quae perierunt, γαρύσω vel simile quid ad οὐ supplendum putat, et totum in interrogatione accipiendum esse. Idem scripsit μόχθων, – – ἐπιλάμψαι – – ζωστῆρας Ἀμαζόνος – – Μήδειαν εἷλεν, et numeros ita descripsit: Οὐ Π. ἀντ. μόχθων | Νεώτ. ἐπιλ. μυρίοις (dochm.). | Πρῶτ. μὲν Ἀ. σὺν υἱῷ (iamb. dim. hyperc.) | Τρ. ἀμπ. καὶ μετὰ (Glyc.) | Ζ. Ἀ. ἦλθε, | Καὶ τὸν Ἰ. εὔδ. πλ. | ἐκτ. | Μ. εἷλ. ἐκ Κ. δ. (dochm.)

(λύπῃ. τὸ συννοίᾳ συναπτέον, οἷον μετανοίᾳ μεταβουλευσαμένη. add. Taur.)

V. 790 sq. *ΟΙΟΝ ΔΕΔΡΑΚΕΝ Ε.* λογιζομένη, ὁποῖον ἐβουλεύσατο ἔργον, φονεῦσαι θελήσασα τὴν Ἀνδρομάχην καὶ τὸν παῖδα. [2])

V. 796. *ΦΥΛΑΚΕΣ ΔΜΩΕΣ*, οἱ παρ' ἡμῶν ταχθέντες εἰς τὸ φυλάττειν αὐτήν. Taur.

V. 798. *ΟΥΤΩ ΜΕΓ' ΑΛΓΕΙ*, μετανοεῖ, ἐννοήσασα λυπεῖται. Fl. 6.

V. 800. *ΑΓΧΟΝΗΣ.* τί διαφέρει ἀγχόνη καὶ ἀγχονή; ἀγχόνη τὸ σχοινίον, ἀγχονὴ δὲ ὀξυτόνως αὐτὸ τὸ πρᾶγμα.

V. 802. *ΤΩΝ ΓΑΡ ΗΘΑΔΩΝ*, ἀρχαίων συνήθων.

V. 803. *ΕΥΠΕΙΘΕΣΤΕΡΑΙ*, εὐτυχέστεροι, μᾶλλον πεῖσαι δυνάμενοι.

V. 804. *ΚΑΙ ΜΗΝ ΕΝ ΟΙΚΟΙΣ.* ἔοικας, φησὶν, ἀληθῆ λέγειν· ἰδοὺ γὰρ [3]) βοῆς ἀκούομεν ἔνδον γινομένης ἐφ' οἷς ἡμῖν ἀπήγγειλας.

V. 808. *ΠΟΘΩι*, ἐπιθυμίᾳ, ἔρωτι.

V. 810 sq. *ΣΠΑΡΑΓΜΑ Κ.* σπάραγμα κόμης διὰ τῶν χειρῶν θήσομαι, καὶ κατάξυσμα διὰ τῶν ὀνύχων. [4])

V. 810. *ΔΑΙΑ*, διακοπτικὰ, πολέμια, ἐχθρά. [5])

V. 811. *ΑΜΥΓΜΑΤΑ*, χαράγματα, [6]) ξύσματα.

2) Sic Taur. Vulgo tantum — — ἔργον, τὴν Ἀ. κτανεῖν. Hoc scholion Barn. cum superiore coniunxit: — — φροντίδι λογιζομένη etc.

3) Junt. Basil. οὐδὲν γάρ. Barn. ἡμεῖς γάρ. Florr. 6. 15. ἰδοὺ γάρ. Mox ἐφ' οἷς est a Barn. pro ἐφ' ἧς, et sic Florr.

4) Hoc scholion neglexerunt Barn. et Musgr. In eo pro διὰ τῶν ὀν. Taur. ἐκ τῶν ὀν.

5) Taur. ΔΑΙΑ, πολεμικά. nihil amplius.

6) Sic Taur. pro σπαράγματα.

V. 812. *ΚΑΤΑΙΚΙΗι*, ὑβρίζεις, ἀφανίζεις.

V. 815. *ΦΑΡΟΣ* τὸ κρήδεμνον λέγει.

V. 821. *ΚΑΤΑ ΜΕΝ ΟΥΝ ΣΤ.* ἡ ἐπανάληψις τὸ πάθος αὔξει τοῦ πένθους. Gu.

V. 826. *ΑΝΤΑΙΑΝ*, ἀντίτυπον, καιρίαν. Fl. 2.

V. 828. *ΜΗ ΦΡΟΝΟΥΣΑΝ*, μὴ νήφουσαν. 7) *ΩΣ ΘΑΝΟΙΣ*. λείπει οὐ καλόν ἐστι. Fl. 2.

V. 832. *ΝΕΡΤΕΡΟΙΣΙ ΜΕΛΩ*, ἐν φροντίδι ὦ, 8) ἀντὶ τοῦ συναριθμηθείην τοῖς νεκροῖς· οἱ γὰρ νεκροὶ θέλουσι (leg. μέλουσι) τοῖς νεκροῖς, ὡς οἱ ζῶντες τοῖς ζῶσιν. Taur.

V. 833. *ΤΙ ΤΑΥΤΑ Μ.* ἄμεινον τῆς τροφοῦ εἶναι τὸ πρόσωπον. *ΘΕΗΛΑΤΟΙ*, θεόπεμπτοι.

V. 834. *Η ΤΟΥ' ΗΛΘΟΝ Η ΤΟΤΕ*, ἀντὶ τοῦ ἢ ταχὺ ἢ βραδύ. 9)

V. 835 sq. *ΕΠΑΚΤΙΑΝ ΩΣΕΙ ΜΟΝΑΔ'.* κατέλειπέ με 10) ὥςπερ ἐν τῷ αἰγιαλῷ ἐστερημένην πηδαλίου.

V. 842. *Η ΔΟΥΛΑ.* ἆρα, φησίν, ὡς δούλη προςπέσω τοῖς γόνασι τῆς δούλης; 1) λέγει δὲ τῆς Ἀνδρομάχης.

V. 843 sqq. *ΦΘΙΑΔΟΣ ΕΚ ΓΑΣ ΚΥΑΝΟΠΤ.* εἴθε μεταμορφωθείην, ὡς ἡ Πρόκνη καὶ Φιλομήλη· αὐτὰς γὰρ ἴσως αἰνίττεται· ἢ εἰς τὴν Ἀργὼ μεταβληθεῖσα, ἵνα διαδράσω ταχέως, ὅποι βούλομαι, ἔξω τῆς Φθιάδος γῆς. Gu. Taur.

7) *ΜΗ ΦΡΟΝ.* παραφρονοῦσαν. προςυπακουστέον τὸ καλῶς ἔχοι. Gu.

8) Haec etiam Flor. 2.

9) Haec vv. recte ad v. 834. retulisse Barn. e Flor. 2. apparet, qui etiam habet ἢ ταχέως ἢ βραδέως.

10) κατέλ. με addunt Gu. Taur.

1) Vulgo τῇ δούλῃ, quod falsum esse, arguit sequens τῆς Ἀνδρομάχης. Itaque recepi lectionem Florr. 6. 15.

V. 845. *ΠΕΥΚΑΕΝ*, πεύκινον πλοῖον, τὴν Ἀργώ. 2)

V. 848 sqq. *ΤΟ ΛΙΑΝ ΟΥΤ' ΕΚΕΙΝ' ΕΠΗιΝ.* οὔτε τὸ ὑπερβάλλον τῆς ὀργῆς ἐπήνεσα, ὅτε τῇ Ἀνδρομάχῃ πολλὰ κατεσκεύαζες κακὰ, οὔτε νῦν σε ἀποδέχομαι ἄγαν φοβουμένην. Gu. Taur.

V. 855. *ΟΥ ΜΕΣΩΣ*, οὐ μετρίως, ἀλλὰ μεγάλως. 3)

V. 858. *ΦΑΝΤΑΖΟΥ*, φαίνου. Fl. 2.

V. 861. *ΑΛΛΟΧΡΩΣ*, ἀλλόμορφος.

V. 862. *ΣΠ. ΠΡΟΣ ΗΜΑΣ ΔΩΜ. ΠΟΡ.* γράφε διαπορεύεται πρὸ δωμάτων. Taur.

V. 867. *ΟΝΟΜΑ Δ' ΟΡΕΣΤΗΣ.* ἐκβληθεὶς τοῦ Ἄργους ὁ Ὀρέστης ἀπῄει εἰς τὸ ἱερὸν τοῦ Διὸς τὸ ἐν τῇ Δωδώνῃ μαντευσόμενος, 4) ποίαν οἰκήσει πόλιν. ἀπιὼν οὖν ἔρχεται εἰς τὴν Φθίαν. Δίδυμος δὲ ταῦτα φησὶν εἶναι ψευδῆ καὶ ἄπιστα.

V. 871. *ΤΗΛΟΥΡΑ*, τηλοῦ ὄντα τὰ πεδία, ὅ ἐστι μακρὰν 5) κεχωρισμένα.

V. 873. *Ω ΝΑΥΤΙΛΟΙΣΙ.* λείπει τίς. Fl. 2.

V. 874. *ΠΡΟΣ ΣΕ ΤΩΝΔΕ ΓΟΥΝ.* πρὸς τῶν γονάτων ἱκετεύω σε. λείπει τὸ ἱκετεύω. Taur. 6)

2) Deest λέγει. Barn. addidit δηλονότι.

3) In Junt. et Basil. hoc bis legitur, (ut omnino scholia a v. 704. misere turbata et disiecta sunt, primum digesta a Barn.) primum: οὐ μέσον τοῦ μετρίως, ἀλλὰ μεγ. deinde οὐ κἀμέσως) ἀλλὰ μεγάλως. Barn. dedit: οὐ μέσως] οὐ μετρίως καὶ μέσως, ἀλλὰ μεγ.

4) Sic Gu. Taur. Florr. 6. 15. pro μαντευόμενος. E Gu. addidi ὁ ante Ὀρέστης. Ultima hoc ordine in Gu. leguntur: Δίδ. δὲ φησιν ψ. ταῦτα καὶ ἄπ.

5) Sic Heath. pro μακρά.

6) Aliud dedit Barn. non monito lectore: ἔστι τῶν ἱκετευόντων ἅπτεσθαί τε γονάτων καὶ λίσσεσθαι διὰ τούτων. Huc haud dubie spectat, quod post v. 906. legitur in Junt. fol. 293. a. Basil. p. 579. τῶν. δὲ (Basil. τὸ δὲ) γονάζων ἐστὶ τὸ ἱκετεύων.

V. 876. *ΣΤΕΜΜΑΤΩΝ.* χωρὶς ἱκετηρίας σε παρακαλῶ. ἐπεὶ ἔθος ἦν τοὺς δεομένους ἐλαίας κλάδους καὶ ταῖς χερσὶ καὶ τῷ στέμματι [7]) ἔχοντας δέεσθαι.

V. 878. *ΤΙ ΧΡΗΜΑ,* κακὸν ἢ παρὰ θεῶν ἢ παρ' ἀνθρώπων.

V. 880. *ΗΝΠΕΡ ΜΟΝΗΝ ΓΕ ΤΥΝΔ.* Λυσίμαχος καὶ ἄλλοι ἱστοροῦσί τινες γενέσθαι ἐξ Ἑλένης Ἑρμιόνην καὶ Νικόστρατον. ὁ δὲ τὰς Κυπριακὰς (Gu. Κυπρικὰς) ἱστορίας ξυνάψας Πλεισθένην φησὶ, μεθ' οὗ εἰς Κύπρον ἀφῖχθαι τὸν Ἀλέξανδρον. Gu. Taur.

V. 882. *ΑΚΕΣΤΟΡ,* θεραπευτά. Fl. 2.

V. 886. *ΜΗ ΠΕΦΥΚΟΤΩΝ,* μὴ γεγενημένων, μὴ ὄντων.

V. 888. *ΥΠΗΓΑΓΟΥ,* εἱλκύσω. Fl. 2.

V. 893. *ΕΡΡΑΨΑΣ,* ἐβουλεύσω, κατεσκεύασας.

V. 903. *ΟΜΟΓΝΙΟΝ.* συγγενικῶς, ἀντὶ τοῦ προγονικῶς. [8]) Διὸς ἀνεψιοὶ γὰρ Ὀρέστης καὶ Ἑρμιόνη.

V. 906. *ΦΘΕΓΜ' ΕΧΟΝΤΕΣ,* μονονουχὶ φωνὴν ἀφιέντες. τὸ δὲ μονονουχὶ ἀντὶ τοῦ διὰ τοῦτο.

V. 909. *ΕΠ' ΑΙΣΧΙΣΤΟΙΣΙΝ.* ἢ αἰσχροῖς, [9]) ἢ ἐπ' αἰσχροῖς ἁλοῦσαν.

V. 911. *ΠΩΣ ΟΥΝ ΤΑΔ'.* ἀλλ' εἰ ἐρωτήσειέ τις, πῶς ταῦτα ἐξημάρτανες, πῶς ἂν διηγήσαιτό τις; Taur. [1])

V. 913. *ΑΥΧΕΝΩΣΑΝ,* ἐπτέρωσαν, ἐπῆραν. γράφ. ἐχαύνωσαν. Taur.

7) Ridicule vulgo τῷ στόματι. Nostrum est in Taur. Gu. hic etiam priora χ. ἱκετ. σε παρακ. ἐπεὶ omittit.

8) Leg. συγγενικὸν ἀ. τ. προγονικόν.

9) Leg. αἰσχρῶς.

1) Cod. ὡς ἂν ἐρωτήσειέ τις, ὡς ἐξημ. sed Florr. 6. 15. qui priora tantum usque ad ἐξημ. habent, ut edidi, nisi quod πάντα ἐξ. exhibent. Junt. Basil. ἀλλ' ἐρωτήσεις, τίς πῶς ταῦτα ἐξημάρτ. ubi Barn. ἐρωτήσει τις.

V. 917. *ΒΛΕΠΟΥΣ'* ἀντὶ τοῦ βλεπούσης. Fl. 2.

V. 920. *ΕΞΗΝΕΜΩΘΗΝ,* ἀνεπεραιώθην, [2]) ἐκουφίσθην, ὑψώθην, ἐπήρθην.

V. 930. *ΣΥΝΝΟΣΕΙΝ,* συμπάσχειν ἑαυτῇ τὰς ἄλλας, ἵνα μὴ μόνη ἀσχημονῇ. καὶ ἄλλως. *ΑΜΠΛΑΚΟΥΣΑ,* ἐξαμαρτοῦσα ἀνδρὸς, ὅ ἐστι διαζευχθεῖσα, συννοεῖν ἀνανδρίαν βούλεται καὶ τὰς ἄλλας. [3])

V. 931. *ΜΑΡΓΟΤΗΤΙ,* μανίᾳ, πορνείᾳ· τουτέστι πορνεύουσα. [4]) βούλεται δὲ πρὸς ἀπολογίαν αὐτῆς πάσας ἀσχημονεῖν.

V. 936. *ΕΙΣ ΤΟ ΣΥΜΦΥΤΟΝ,* εἰς τὸ γυναικεῖον γένος. [5])

V. 939. *ΣΟΦΟΝ ΤΙ ΧΡ.* σοφόν τι εὕρεμα τοῦ διδάξαντος τοὺς βροτοὺς ἀκούειν ἐναντία παρὰ τῶν ἀντιλεγόντων, ἀντὶ τοῦ δύνασθαι κρίνειν τὰ παρὰ τῶν διχοστατούντων λεγόμενα. [6]) κἀγὼ γὰρ εἰδὼς τὴν σύγχυσιν τούτων τῶν οἴκων ἐκ τῆς διχοστασίας γενομένην ἀνέμενον ἀκοῦσαι τὰ παρὰ σοῦ λεχθησόμενα, εἴτε μένεις, εἴτε οὐ μένεις. Fl. 15.

V. 946. *ΣΑΣ ΜΕΝ ΟΥ ΣΕΒΩΝ.* ἀπ' ἐμαυτοῦ ἠλ-

2) Leg. ἀνεπτερώθην. Abresch. ad Hesych. T. I. p. 1273. not. 12. em. ἀνεπηωρήθην.

3) συμπάσχειν est a Barn. pro συμπάσχων, et sic Florr. 6. 15. ἐξαμαρτοῦσα pro ἐξαμαρτάνουσα, et καὶ τὰς ἄλλας pro τι τὰς ἄ. e Florr. qui etiam tenent συννοεῖν, e quo Barn. fecit συννοσεῖν. Reliqua e coni. constitui.

4) Barn. πορνεύουσα. Mihi leg. videtur: πορνεύουσα δὲ βούλ. πρὸς ἀπ. etc.

5) Vulgo: θύραθεν εἴσοδοι) εἰς τὸ γυν. γ. εἰς τὸ σύμφ.

6) Hucusque scholion est etiam in Gu. et Taur. cum hac varietate: σοφόν τι χρ. καὶ εὕρεμα τοῦ δ. τοῖς ἀνθρώποις ἀκ. ἐν. λ. παρὰ τῶν ἀντ. ἀ. τοῦ δ. κρ. τὰ παρὰ τῶν ἐχθρῶν λ. Inde παρὰ recepi pro περὶ τῶν διχοστ. Pro ἀντὶ τοῦ δύν. exspectabam ἕνεκα τοῦ δ.

θον, οὐ διὰ τὰς σὰς ἐπιστολάς. οὐ γὰρ ἐπεστάλη μοί τι παρὰ σοῦ. [7])

V. 953. *ΕΠΕΙ Δ' ΑΧΙΛΛΕΩΣ*, ἐπεὶ πορθήσαντι αὐτῷ τὴν Ἴλιον ἐτελείωσε τὴν ὑπόσχεσιν. Taur. Gu.

V. 954 sqq. *ΤΟΝΔ' ΕΛΙΣΣΟΜΗΝ.* ταῦτα, φησὶν, ἔλεγον αὐτῷ, ὅτι παραχώρησόν μοι τὴν παῖδα, ἐπεὶ οὐκ ἄλλοθεν γυναῖκα προσδοκῶ λαβεῖν, ἢ παρὰ συγγενῶν, φυγὰς ὤν. Fl. 15. [8])

V. 967. *ΤΟ ΣΥΓΓΕΝΕΣ ΓΑΡ ΔΕΙΝΟΝ.* τὸ δεινὸν καὶ ῥήτωρ ἀντὶ τοῦ ἱκανῶς τέτευχεν, ὡς καὶ δεινὸς ῥήτωρ, καὶ δεινοῖς πράγμασι χρῆσθαι. Gu. [9])

V. 987. *ΑΛΛ' ΕΚ Τ' ΕΚΕΙΝΟΥ.* ἀμφότερα αὐτὸν, φησὶν, ἀναιρήσει, πρῶτον αὐτὸς ὁ θεὸς, εἰς ὃν εἰσέβηκεν (leg. ἠσέβηκεν), εἶτα καὶ αἱ παρ' ἐμοῦ διαβολαί. διαβέβληκε γὰρ αὐτὸν, ὡς ἐπὶ πορθήσει τοῦ ναοῦ ἐληλυθότα. Fl. 15.

V. 989. *ΕΧΘΡΩΝ ΓΑΡ ΑΝΔΡΩΝ.* φιλεῖ πως ὁ δαίμων ἀναστρέφειν ἀεὶ τοῖς ἀνθρώποις τὰ πράγματα, καὶ τοὺς ἐχθροὺς ποτὲ μεγάλα φρονοῦντας ταπεινοῦν. τοῦτο δέ φησιν, ὅτι ὁ Νεοπτόλεμος παρακαλούμενος οὐκ ἀφεῖλε (leg. ἀφῆκε) τὴν Ἑρμιόνην, καὶ νῦν αὐτῆς ἀποστερεῖται. Gu. Taur. τῶν γὰρ ἐχθρῶν αὐτῷ, φησὶν, ὁ θεὸς τὴν μοῖραν, ὅ ἐστι τὴν εὐμοιρίαν καταστρέφει, καὶ μέγα φρονεῖν οὐκ ἐᾷ. Fl. 15.

Ib. ταῦτα εἰπὼν ἔρχεται ἔχων τὴν Ἑρμιόνην. Taur.

V. 991 sqq. θαυμάζει ὁ χορὸς, πῶς παρὰ τῶν θεῶν ᾠκοδομήθη ἡ Τροία, καὶ ἀτίμως ἑάλω. παθὼν [10]) δὲ τῇ Ἀνδρομάχῃ ὀδύρεται τὴν πόρθησιν τῆς Τροίας. Gu. Taur.

7) Flor. 15. ἀπ' ἐμαυτοῦ ἦλθον ἐνταῦθα προεγνωκὼς ταῦτα· οὐ γὰρ γράμματα περὶ σοῦ ἐδεξάμην.

8) Ultima ἐπεὶ οὐκ ἄλλ. etc. sunt etiam in Gu. et Taur.

9) Leg. τὸ δ. καὶ ὁ ῥήτωρ (Demosthenes) ἀ. τοῦ ἱκανὸς τέταχεν, ὡς καὶ δ. ῥ. καὶ δεινὸς πρ. χρ. v. Demosth. Olynth. I. p. 10, 2. Reisk. Sic etiam Both. p. 86.

10) An: τί παθὼν δὲ — Τροίας; quo inepte hoc fieri significaret.

V. 994 sq. *ΟΡΓΑΝΩΝ ΧΕΡΑ*, ἀντὶ τοῦ χειρὸς, καὶ τεκτοσύναν ἀντὶ τοῦ τεκτοσύνην, [1]) ἤγουν ὅσα διὰ χειρῶν τεκτήνασθαι. Gu. *ΤΙΝΟΣ ΟΥΝΕΚ'*, τίνος ἕνεκα τὸ τῆς χειρὸς τῆς ὑμετέρας ἔργον ἀτίμως παραδεδώκατε τῷ Ἄρει; Gu. Taur.

V. 996. *ΔΟΡΙΜΗΣΤΟΡΙ ΠΡΟΣΘ.* παραδόντες τῷ πάντα διὰ δόρατος μηχανωμένῳ. Taur.

V. 1001. *ΕΘΕΤ' ΑΣΤΕΦΑΝΟΥΣ*, αἷς οὐ πρόκειται στέφανος, κακοστεφάνους· στεφανοῦσι γὰρ τοῖς ἐν πολέμῳ νικῶσι τὸ ἅρμα. Fl. 15. κακοστεφάνους, τὰς ἐχούσας στέφανον τὸν θάνατον. Taur.

V. 1006. *ΑΥΤΑ Τ' ΕΝΑΛΛ.* ἀλλ' οὐκ ἀτιμώρητος ἔμεινεν ἡ Κλυταιμνήστρα, παρὰ τῶν ἰδίων τέκνων ἀναιρεθεῖσα, ἀντιδοῦσα τὸν ἑαυτῆς θάνατον ὑπὲρ τοῦ φόνου τοῦ Ἀγαμέμνονος. Gu. Taur. [2])

V. 1008. *ΘΕΟΥ, ΘΕΟΥ ΝΙΝ ΚΕΛ. ΕΠ.* ἤκουσεν αὐτὸς τὸ μαντόσυνον κέλευσμα δηλονότι. ἐπίτηδες δὲ παρέλειψε τὸ ἤκουσεν, ἵνα μὴ φανῇ τοιαῦτα πείθων ὁ θεός. Gu. Taur.

V. 1011. *ΚΕΛΩΡ*, υἱός.

V. 1013. *Ω ΔΑΙΜΟΝ, Ω ΦΟΙΒΕ.* θαυμάζει, εἰ ὁ Ἀπόλλων τοῦτο προσέταξεν. πῶς πείθομαι τοῦτο εἰρῆσθαι παρὰ σοῦ; Fl. 15. [3])

V. 1014. *ΕΛΛΑΝΩΝ ΑΓΟΡΟΥΣ*, ἀντὶ τοῦ ἀγορᾶς τῶν Ἑλλήνων. Taur. Fl. 8.

V. 1015. *ΔΥΣΤΑΝΩΝ ΤΕΚΕΩΝ.* ἀνδρῶν νυμφίων τῶν ἤδη πατέρων γενομένων παρὰ ταῖς ἰδίαις γυναιξίν. καὶ αὐτοὶ γοῦν ἀπολοφυρόμενοι τὰς οἰκείας οὐ μόνον γυναῖκας, ἀλλὰ καὶ παῖδας ἐπόθουν. Gu. Taur.

1) Eadem usque ad v. τεκτοσ. sunt in Taur. in marg. praeterea supra v. ἀντὶ τοῦ ἐργαστικῶν χειρῶν. τὸ ἔργον καὶ τὴν κατασκευήν.

2) In codd. hoc ad v. 1012. adscriptum est.

3) Taur. ὁ χορὸς θαυμάζων ἀνεφώνησεν, εἰ Ἀπόλλων τοῦτο προσέταξεν.

V. 1016. *ΕΚ Δ' ΕΛΕΙΠΟΝ.* παρὰ τοῦ Ὁμήρου, αἱ δέ που ἡμέτεραί τ' ἄλοχοι καὶ νήπια τέκνα (Il. β', 126.). Taur.

V. 1017. *ΠΡΟΣ ΑΛΛΟΝ ΕΥΝ.* πολλοὺς δηλονότι ἄλλους ἐγάμησαν διὰ τὸ τοὺς προτέρους τεθνηκέναι. Taur. *ΟΥΧΙ ΣΟΙ ΜΟΝΑι.* οὐ σὺ, φησὶ, μόνη ἐξέπεσες τῆς πρὸς θεὸν (leg. θεῶν) [4]) εὐτυχίας, οὐδὲ μόνοι οἱ συγγενεῖς σου. Gu. Taur. Fl. 15.

V. 1018. *ΕΠΕΣΟΝ.* γρ. ἔνεσπον. Taur.

V. 1019. *ΝΟΣΟΝ ΕΛΛΑΣ ΕΤΛΑ.* βούλεται εἰπεῖν, ὅτι οὐ μόνον ἡ Ἴλιος, ἀλλὰ καὶ ἡ Ἑλλὰς ἐδυστύχησε, καὶ ὅτι μία ὀλέθρου πρόφασις γέγονεν Ἕλλησι καὶ βαρβάροις. Gu. Taur. [5])

V. 1021. *ΔΙΕΒΑ ΔΕ ΦΡ.* μεγάλην, φησὶ, νόσον ὑπέμεινεν ἡ Ἑλλὰς τὴν τῶν Ἑλλήνων λαγνείαν, ἥτις διαβᾶσα ἄχρι τῆς Φρυγίας θρήνους καὶ συμφορὰς ἀπειργάσατο. Taur.

V. 1022. *ΣΤΑΛΑΣΣΩΝ Α. ΦΟΝΟΝ.* Ἀΐδῃ αἷμα σπένδων, στάζων καὶ ῥέων. Fl. 15.

V. 1023. *ΙΣΤΟΡΟΥΝΤΙ ΜΟΙ,* νῦν πυνθανομένῳ. Fl. 15.

V. 1029. *ΟΥΔ' ΕΜΟΙ ΚΑΛΟΝ.* οὐ πρέπει τὸ συμβὰν ἡμῖν κακὸν τῆς Ἑρμιόνης κρύπτειν. λέγει δὲ τὴν φυγὴν τῆς Ἑρμιόνης. Fl. 15.

V. 1035. *ΦΟΒΩι,* τῷ φόβῳ τῷ ὑπὲρ (an: ὑπὸ) τῆς αἰχμαλώτιδος. Fl. 15.

V. 1069. *ΟΡΑΤΕ ΤΟΥΤΟΝ.* ὁρᾶτε τοῦτον καὶ δὶς παρόντα ἐφ' οἷς καὶ παρ' ὅσον ἐστὶν (leg. ἐφ' οἷς καὶ πάρος, ὃ ἐστὶν) ὥςπερ ἦλθε πολέμιος τότε, οὕτω καὶ νῦν. Fl. 15.

4) Gu. Taur. τῆς πρόσθεν εὐτ. et ab in. φησὶν, οὐ μόνη ἐξ. E Taur. etiam enotatum ἐξέπεσε. In fine Flor. addit, om. σου, οὐδὲ μόνον τοῖς φίλοις σου.

5) In his codd. scholion ad v. 1003. adscriptum est, ubi Flor. 15. etiam ὅτι οὐ μόνη ἡ Ἑλλὰς, ἀλλὰ καὶ ἡ Τροία ἐδυστύχησεν.

V. 1075. *ΟΣΟΙ ΘΕΟΥ.* οἵτινες προειστήκεσαν τῶν χρημάτων τοῦ θεοῦ. Fl. 15.

V. 1080. *ΣΥΝ ΠΡΟΞΕΝΟΙΣΙ.* πρόξενοι οἱ ἐν τοῖς ξένοις φίλοι, ὡς τοῦ Νεοπτολέμου ἀπὸ τῆς ἀποδημίας φίλους ἔχοντος ἐκεῖσε. Gu. Taur.

V. 1081 sq. *ΤΙ ΣΟΙ ΘΕΩι ΚΑΤΕΥΞ.* ὡς ἔθος ἔχοντος τοῦ ἱερέως εὔχεσθαι ὑπὲρ τῶν εὐχομένων. Taur.

V. 1086. *ΚΑΝΤΑΥΘ' Ο.* ταῦτα, φησὶν, εἰπόντος τοῦ δεσπότου μου οὐδεὶς ἐπίστευσεν, ἀλλ' ἴσχυσεν ἡ διαβολὴ τοῦ Ὀρέστου. Fl. 15. Gu. Taur. [6])

V. 1088. *ΕΡΧΕΤΑΙ Δ' ΑΝΑΚΤ.* δοὺς τοῖς ἱερεῦσι τὰ ἱερεῖα εἰςῆλθεν εὔξασθαι πρὸ τῶν θυσιῶν. Fl. 15. Gu. Taur. [7])

V. 1097. *ΧΩΡΕΙ ΔΕ ΠΡΥΜΝΑΝ,* εἰς τοὐπίσω ἀνεπόδισεν μὴ δοὺς τὰ νῶτα, ἀλλὰ πρὸς τοὺς ἐναντίους ὁρῶν. τοῦτο δὲ καὶ Θουκυδίδης φησὶ πρύμναν ἀνακρούοντες, ὅταν μὴ μεταβαλόμενοι φεύγωσιν, ἀλλ' ἀντίοι ὄντες ἀναχωρήσωσιν. [8]) Fl. 15. Gu. Taur. *ΧΩΡΕΙ ΔΕ ΠΡ.* ἀντὶ τοῦ ὑποποδίζων. Taur. *ΕΙΣ ΚΑΙΡΟΝ,* εἰς εὐκαιρίαν. *ΕΙΣ ΚΑΙΡΟΝ,* εἰς καίριον. Fl. 2. οὐκ ἐν καιρίῳ τόπῳ. Ὅμηρος· οὐκ ἐν καιρίῳ δὲ ὀξυπάγει, βέλει. (Il. δ', 185. οὐκ ἐν καιρίῳ ὀξὺ πάγη βέλος.) Taur.

V. 1098. *ΠΑΡΑΣΤΑΔΟΣ.* παραστάδας λέγει τὰς κατὰ τὴν εἴςοδον ἑκατέρωθεν παρισταμένας τύχας. [9]) Gu. Taur.

V. 1110. *ΜΕΣΑΓΚΥΛ'.* εἴδη ἀκοντίων, ἐν μέσῳ

6) Gu. et Taur. om. φησὶν et μου.

7) Gu. et Taur. addunt πρὸ τῆς μαντείας καὶ τῆς θυσίας, et supra ἱερά pro ἱερεῖα.

8) Gu. et Taur. ab initio ἀνεπήδησεν pro ἀνεπόδισεν. (Flor. 2. supra πρύμναν habet ἀνεπίδισεν.) καί ante Θουκ. om. Taur. tum Flor. μεταβαλλόμενοι, Gu. Taur. ἀλλ' ἀντίον ὄντες ἀν. Thucyd. habet πρύμναν ἐκρούοντο I, 50.

9) κίονας rectius esset.

σπάρτῳ δεδεμένων, ὃ κατέχοντες ἠφίεσαν. ἐστὶν οὖν ἐπίθετον τῶν ἀμφωβόλων. [10])

V. 1111. *ΣΦΑΓΕΙΣ Τ' ΕΧΩΡΟΥΝ.* ἐῤῥίπτοντο πρὸ τῶν ποδῶν ὀβελίσκοι σφάττειν δυνάμενοι, ἑκατέρωθεν ὀξύτατοι. Taur. *ΒΟΥΠΟΡΟΙ*, ὀξεῖς. Fl. 2.

V. 1116. *ΤΟ ΤΡΩΙΚΟΝ ΠΗΔΗΜΑ.* ὁποῖον ἐν τῇ Τροίᾳ ἐπήδησεν Ἀχιλλεύς. οἱ γὰρ συντεταχότες τὰ Τρωϊκὰ φασὶν, ὡς τόπος ἐστὶν ἐν Τροίᾳ καλούμενος Ἀχιλλέως πήδημα, ὅπερ ἀπὸ τῆς νεὼς ἐπήδησεν. οὕτως δέ, φησιν, ἥλατο, ὡς καὶ ὕδωρ ἀναδοθῆναι. Gu. Taur. [1])

V. 1124. *ΠΡΙΝ ΔΗ ΤΙΣ ΑΔ.* ἕως τις κατὰ τὸ σιωπώμενον σεμνῶς τὸν θεὸν ἠνίξατο. Taur.

V. 1128. *ΔΕΛΦΟΥ ΠΡΟΣ ΑΝΔΡΟΣ.* Μαχαιρέα φασὶν αὐτὸν καλεῖσθαι. Taur.

V. 1130. *ΤΙΣ ΟΥ ΣΙΔΗΡΟΝ ΠΡΟΣΦ.* Ὅμηρος· οὔ τις δ' ἄρα οἱ ἀνούτητός γε παρέστη. (Il. χ', 371. οὐδ' ἄρα οἵ τις ἀνουτητί γε π.) Taur.

V. 1152. *Ω ΠΟΛΙΣ.* τὴν χώραν πόλιν ὠνόμασεν. Taur.

V. 1161. *ΟΥΤΟΣ Γ' ΑΝ ΩΣ ΕΚ ΤΩΝΔ.* μεῖζον ἂν ἐδοξάσθη, ὡς ἐκ τοιούτων ἀνδρῶν ἀνῃρημένος παρατάξει. Taur.

V. 1166 sqq. *ΜΗΠΟΤΕ ΣΩΝ ΛΕΓ.* μήποτε ὤφελε τὸ δυςτυχὲς γένος τῆς Ἑρμιόνης ἄϊδαν ἐπὶ σοὶ ἀμφιβαλέσθαι, [2]) καὶ εἰς τοὺς δόμους τῶν σῶν λεχέων, ὅ ἐστι, εἴθε μή σοι ἐγαμήθην, ἵνα τέκνων καὶ δόμων καὶ λεχέων ἀφέληται, καὶ διὰ τοῦ θανάτου στερήσῃ. [3]) ἀμφιβαλέσθαι αὐτὴν τὴν Ἑρμιόνην, ἢ τὴν ἐπὶ τῷ ἅδῃ γενομένην, ἐπειδὴ δι' αὐτὴν ἐπεβούλευσε [4]) ὑπ' Ὀρέστου. ἀμφιβαλέσθαι εἰς παιδοποιΐαν καὶ οἴκου κατάστασιν ἐπειςενέγκασθαι καὶ ἐπιδικάσασθαι κατὰ σοῦ τὸν ᾅδην ἕνεκα λεχέων. Gu. Taur.

10) Legebatur: ἔτι, ὃ οὖν ἐπ. τῶν ἀμφιβόλων. quae ad ἔκλυτοι adscripsit Barn. τοῦτο οὖν ἐπίθ. τῶν ἀμφωβ. Nostra lectio est in Flor. 2.

1) Substitui hoc in locum eius, quod edebatur: ὅπερ ἐπήδησεν Ἀχιλλεὺς, λέγει, ὅτε ἥλλατο ἐκ γῆς (Barn. ὅτε ἥλλατο ἐκ τῆς νεὼς ἐς γῆν Τρωάδα. Flor. 2. ὅπερ ἥλατο ἐκ τῆς νεώς). τοσαύτη δ' ἦν ἡ φορὰ, ὡς καὶ ὕδωρ ἐκ γῆς ἀναδοθῆναι, quod idem est in Flor. 2. In nostro pro οὕτως δέ φησιν leg. ὁ δὲ, φασίν.

2) Ante hoc aliud est in Taur. μήποτε ὤφελε τὸ δυςώνυμον γένος τῆς Ἑρμιόνης ἄϊδαν ἀμφιβαλέσθαι ἐπὶ σοί. Tum enotatum ἢ μήποτε ὤφ. etc. sed ἢ in Gu. nusquam comparet.

V. 1171. *ΜΗΔ' ΕΠΙ ΤΟΞΟΣΥΝΑι.* μὴ ὤφελεν ἀναθεῖναι τὴν αἰτίαν τοῦ φόνου τοῦ σοῦ πατρὸς τῷ Ἀπόλλωνι, ἵνα τὸ αἷμα ἐπὶ τοῦ γένους καὶ ἐπὶ τοῦ φόνου ἀκούηται. Gu. Taur.

V. 1192. *ΔΙΑΝΤΛΗΣΩ Π.* ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν τῆς Θέτιδος κακῶν. Taur. [5])

V. 1194. *ΑΜΠΤΑΜΕΝΑ*, ἀναπετάμενα, πετασθέντα. ἐν τῷ παρελθόντι χρόνῳ. θέλει δὲ εἰπεῖν, ὅτι μετὰ τῆς ἀτυχίας (εὐτ.?) παρῆλθεν, τὰ δὲ παρόντα βαρύνει. Taur.

V. 1195. *ΜΕΤΑΡΣΙΩι*, ἐπαρμένῳ, [6]) μετεώρῳ, κούφῳ, ἐλαφρῷ. Taur.

V. 1217. *ΔΕΛΦΟΙΣ ΟΝΕΙΔΟΣ.* ὅτι μὲν ἐν Δελφοῖς ὁ Νεοπτόλεμος τέθαπται, καὶ Φερεκύδης ἱστορεῖ· ὅτι δὲ νεκρὸς ἐλθὼν εἰς Φθίαν εἰς Δελφοὺς ἐπέμφθη, διέψευσται.[7]) Gu. Taur.

V. 1221. *ΕΛΕΝΩι ΞΥΝΑΛΛΑΧΘΕΙΣΑΝ*, ἀντὶ τοῦ πρὸς γάμον συναφθεῖσαν. ἐν τῇ Τροίᾳ γὰρ αὐτομολήσας Ἕλενος πρὸς τὸν Νεοπτόλεμον συναπῆρεν αὐτῷ εἰς τὴν Ἑλλάδα. Gu. Taur. Fl. 15.

V. 1230. *ΘΕΑ ΓΕΓΩΣΑ.* ἐν τοῖς πολλοῖς τῶν ἀντιγράφων οὐχ εὕρηται ὁ στίχος. Taur.

3) An: ἐγαμήθη — ἀφέληταί με? Sed non satis capio grammatici mentem.

4) Gu. ὑπεβούλευσε. Leg. videtur ἐπεβουλεύθη.

5) Videtur ad v. 1193. referendum esse.

6) Leg. ἐπηρμένῳ.

7) Falso Both. p. 93. citat διεψεύσατο.

V. 1235. *ΞΗΡΟΝ ΕΚ Π. ΠΟΔΑ.* προνοίας ἐστὶ θείας σημεῖον τὸ [8]) διὰ θαλάσσης ὁδεύοντα μὴ τέγγειν τοὺς πόδας.

V. 1238. *ΛΕΥΚΗΝ.* Λευκὴν νῆσον, ἐν ᾗ διέτριβεν ὁ Ἀχιλλεὺς μεταξὺ τοῦ Εὐξείνου [9]) πόντου, ὅθεν καὶ οἱ Ἀχίλλειοι δρόμοι, περὶ ὧν ἐν Ἰφιγενείᾳ τῇ ἐν Ταύροις εἴρηται.

V. 1241. *ΧΟΙΡΑΔΟΣ.* χοιρὰς λέγεται πᾶσα πέτρα ἐξέχουσα καὶ περικλυζομένη θαλάσσῃ. πέτραν οὖν τινες φασὶν σπήλαιον ἔχουσαν, ἐν ᾗ εἰώθει διατρίβειν ἐκ θαλάσσης ἀνιοῦσα ἡ Θέτις. [10]) Σηπιὰς δὲ τόπος περὶ τὸ σπήλαιον, περὶ τὸ Πήλιον, ὅπου τὴν Θέτιν ἥρπασεν ὁ Πηλεὺς εἰς σηπίαν μεταβληθεῖσαν, τὸ νῦν καλούμενον σηπίον.

V. 1260. *ΠΟΛΛΑΙ ΜΟΡΦΑΙ.* ταῦτα εἴωθε λέγειν ὁ ποιητὴς διὰ τὰ ἐν τοῖς δράμασιν ἐκ παραδόξου συμβαίνοντα, ὡς καὶ ἐνταῦθα παράδοξον τὸ Ἑρμιόνην γαμηθῆναι Ὀρέστῃ, καὶ εἰς Μολοσσοὺς ἀπελθεῖν Ἀνδρομάχην μέλλουσαν ἀποθανεῖν, καὶ Νεοπτόλεμον πρότερον μὲν μὴ ἀποθανεῖν δίκας αἰτοῦντα τὸν θεὸν, νῦν δὲ θυσίας ἐπιτελοῦντα ἐπὶ μετανοίᾳ καὶ ἐξιλεούμενον τὸν θεὸν φονευθῆναι. Gu. Taur.

8) Sic Gu. Taur. pro *τόν*.

9) Sic perspicue Gu. Taur. pro *ἀξείνου*. Ex iisdem codd. est *οἱ Ἀχίλλειοι δρόμοι*, pro *ὁ Ἀχίλλειος δρόμος*, et quae sequuntur, in quibus codd. exhibent *τις ἐν Ταύρ.*

10) Sic Gu. et Flor. 15. (nam in Taur. non legitur). Vulgo *πᾶσα π. ἐξ. καὶ περικλ. θαλ. σπήλαιον ἔχουσα, ἐν ᾗ εἰώθει ἐκ θαλ. ἀνιοῦσα ἡ Θ.* Barn. et Musgr. ante *ἀνιοῦσα* addunt etiam *σπήλαιον*. *χοιράς* initio addendum esse vidit iam Arnaldus Animadv. p. 249. *διατρίβειν* post *ἀνιοῦσα* addi vult Abresch. ad Aesch. T. II. p. 2. qui etiam *ἐν ᾧ* legit pro *ἐν ᾗ*. Seqq. sunt in Gu. et Taur. e quibus *τὸ νῦν καλ. σηπ. περὶ τὸ Πήλιον* e Flor. 15. addidi.

Τέλος σχολίων τῶν εἰς Ἀνδρομάχην.

ΕΙΣ ΙΚΕΤΙΔΑΣ. *)

V. 155. *ΔΙΩΚΕΙΣ Μ'.* συνωθεῖς με ἐκεῖ.

ΕΙΣ ΙΦΙΓΕΝΕΙΑΝ ΤΗΝ ΕΝ ΑΥΛΙΔΙ.

V. 306. *ΤΙΣ ΔΗΤ' ΕΝ ΠΥΛ.* διὰ τὸ μετὰ δρόμου ἐξελθεῖν τὸν Ἀγαμέμνονα.

V. 576. *ΕΡΙΣ.* τὴν ἐριστικὴν Ἑλλάδα, ὥς που καὶ πόλεμον ἔριν ἔφη τὸν ἐριστικόν.

V. 657. *ΚΑΙ ΣΟΙ.* ἔσται.

V. 744. *ΑΝΑ,* σύν.

V. 837. *ΕΙΞΑΣΙΝ,* ἐοίκασιν.

V. 967. *ΕΝΔΕΗΣ,* ἐνδεῶς.

V. 1352. *Ο ΔΕ,* ὁ Ἀχιλλεύς.

V. 1477. *ΕΘΡΕΨΑΣ,* ἐμέ.

*) Omisi ea, quae nimis trita videbantur, ut *συνίζησις* ad *θεῶν* Suppl. 65. 201. El. 1255. ad *μάντεων* Suppl. 229. ad *Θησέως* Suppl 699. ad *ἀΐσσω* Suppl. 1069. Iphig. A. 8. ad *θεᾶς* Iph. A. 134. ad *Ὀρφέως* Iph. A. 1198. ad *χαλκέων* ib. 1247. vel *παρατέλευτον* ad *πέμπειν* Iph. A. 47. ad *οὐδ' εὐδαίμων* ib. 160. ad *εἰ δέ* Heracl. 624. ad *τὰ γὰρ ἐξ ἡμῶν* ib. 1049. vel, quae in Animadversionibus magis proprio loco exscribentur, ut varias lectiones. Ubi codicis notam nullam addidi, significatur, ea in Flor. 2. tantum legi.

ΕΙΣ ΙΦΙΓΕΝΕΙΑΝ ΤΗΝ ΕΝ ΤΑΥΡΟΙΣ.

V. 293. *ΚΟΧΛΟΥΣ.* τὸ κέρας λέγει, ὃ κρούοντες οἱ βουκόλοι καὶ οἱ λοιποὶ τοὺς ἐγχωρίους συλλέγουσιν, ὅταν τινὲς αὐτοῖς ἐπιπέσωσι πολέμιοι. τούτοις δὲ τὸ κέρας κόχλου ἦν ὄστρακον.

V. 802. *ΑΦΕΙΛΕΤΟ,* τοῦτο τὸ μὴ εἰδέναι.

V. 1038 sqq. *ΠΡΟΣ ΣΕ ΔΕΞΙΑΣ.* τίνος ἕνεκα ταῦτα ἐποίουν, θεώρει.

V. 1067. *ΚΥΝΘΙΟΝ,* Δήλιον.

ΕΙΣ ΡΗΣΟΝ.

V. 2. *ΥΠΑΣΠΙΣΤΩΝ.* ὑπασπιστὴς ἰδίως ὁ παρασπίζων τῷ βασιλεῖ, τευχοφόρος δὲ κοινὸς ἦν παντὸς ὁπλίτου.

V. 33. *ΚΕΡΟΔΕΤΑ,* τὰ κερουλκὰ, τὰ ὑπὸ κεράτων δεδεμένα.

V. 36. *ΚΡΟΝΙΟΥ ΠΑΝΟΣ.* τοὺς αἰφνιδίους φόβους ἀνῆψαν τῷ Πανὶ, σφοδροὺς ὄντας καὶ ἐκπληκτικούς. γίνονται δὲ ἐν τοῖς ὄρεσιν, ἐν οἷς πολλῶν φωνῶν φερομένων διὰ τὰς ἐν αὐτοῖς κοιλότητας, πτοοῦνται οἱ ἀκροώμενοι μὴ ὁρῶντες τοὺς φωνοῦντας.

V. 177. *ΑΠΟΙΝΑΣΘΑΙ* ἀντὶ τοῦ τιμωρεῖσθαι καὶ ἀπεμπολεῖν. Fl. 1. 2.

V. 270. *ΔΟΡΗ,* ἀπὸ γενικῆς τῆς δόρεος δόρεα δόρη, ὡς βέλεα βέλη.

V. 278. *ΟΡΓΑΔΑΣ.* ὀργάδες κυρίως οἱ ἱεροὶ τῶν θεῶν τόποι. Fl. 1. 2.

V. 416. *ΑΜΥΣΤΙΝ.* ἄμυστις εἶδος ποτηρίου. Fl. 1. 2.

V. 427. *ΑΙΜΑΤΗΡΟΣ ΠΕΛΑΝΟΣ.* ὡς πέμμα ξηρανθὲν τὸ αἷμα τοῦ φόνου. Fl. 1. 2.

V. 437. *ΦΥΣΗΜΑΤΑ,* πνεύματα.

V. 439. *ΠΟΡΠΗΜΑΣΙΝ,* ἐνδύμασιν.

V. 443. *ΚΥΒΕΥΩΝ,* ἀνωμάλως διατιθέμενος, ἐκ μεταφορᾶς τῆς κύβης.

V. 707. *ΥΠΑΦΡΟΝ.* ὕπαφρος ὁ μὴ φανερὸς, ἐκ μεταφορᾶς τῶν ὑπ' ἀφρὸν νηχομένων, ἢ τῶν ὑφάλων πετρῶν, αἷς ἐπανθεῖ ἀφρός· ἢ ὁ καταπληκτικὸς, ὁ μανικός.

V. 781. *ΑΙ Δ' ΕΡΕΓΚΟΝ,* ἐκ τῶν μυκτήρων ποιεῖν (leg. ποιὸν) ἦχον ἀπετέλουν. Fl. 1. 2.

V. 785. *ΜΥΧΘΙΣΜΟΝ,* ποιὸν στεναγμόν. Fl. 1. 2.

V. 813. *ΜΑΡΑΓΝΑ.* οὕτως παροξύνει ὁ Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ καθόλου. δηλοῖ δὲ τὴν μάστιγα. ἤτοι μαστίγων πλήγμασιν, ἢ τῷ καρατομηθῆναι.

V. 822. *ΕΒΡΙΞΑ.* βρίξαι τὸ μετὰ βορᾶς ὀλίγον κοιμηθῆναι.

V. 852. *ΗιΣΑΝ,* ἠπίσταντο.

V. 870. *ΑΥΘΕΝΤΩΝ,* τῶν Τρώων· αὐτοὺς γὰρ ἐδόκει τοῦ Ῥήσου φονεῖς γενέσθαι.

V. 913. *ΦΙΛΑΜΜΟΝΟΣ.* τὸν Θάμυριν φησί.

ΕΙΣ ΚΥΚΛΩΠΑ.

V. 74. *ΟΙΟΠΟΛΕΙΣ,* μόνος ἀναστρέφῃ.

V. 169. *ΙΝ',* ἤγουν ἐν τῷ πίνειν.

V. 426. *ΣΕ,* τὸν χορόν.

ΕΙΣ ΤΑΣ ΒΑΚΧΑΣ.

V. 424. *ΤΟΥΔ',* ἐμοῦ.

V. 506. *ΟΙΑΝ.* περισσή.

V. 567. *ΟΡΚΑΝΑΣ,* φυλακάς. ὀρκάνη κυρίως ἡ ἀγρευτικὴ λίνου.

V. 665. *ΔΙΑΜΩΣΑΙ,* λικμῶσαι.

ΕΙΣ ΗΡΑΚΛΕΙΔΑΣ.

V. 208. *ΠΕΛΟΠΟΣ.*

Πέλοψ

Πιτθεύς	Ἀλκμήνη
Αἴθρα	Ἡρυκλῆς
Θησεύς	Ἡρακλεῖδαι.
Δημοφῶν	Flor. 1. 2.

V. 407. *ΓΝΩΜΑ.* τὸ γνῶμα καὶ Αἰσχύλος· (Agam. 1363.) κἀγὼ τοιούτου γνώματος κοινωνὸς ὤν. Fl. 1. 2.

V. 483. *ΠΡΟΣΚΕΙΜΕΝΟΝ.* τοῦτο καὶ κατ' ἐρώτησιν ὀρθῶς ἔχει.

V. 676. *ΕΟΙΓΜΕΝ*, φαινόμεθα.

ΕΙΣ ΕΛΕΝΗΝ.

V. 77. *ΕΙΚΟΥΣ*, ἕνεκα.

V. 394. *ΔΙΟΡΙΣΑΙ*, ἀγαγεῖν.

V. 570. *ΟΥ ΝΥΚΤΙΦΑΝΤΟΝ.* ἐπίστησον, διὰ τί ταύτην οὕτως ἐπικαλεῖται. θ' Ἑκάτην.

V. 575. *Η ΠΟΥ ΦΡΟΝΩ.* ὅτι ἄλλο νόημά ἐστι ἡ φρόνησις, καὶ ἄλλο αἴσθησις.

V. 620. *ΑΔΗΝ*, δαψιλῶς.

V. 627. *ΕΛΑΒΟΝ.* ἤδε ἡ μεγάλη χαρὰ μεταβάλλει τὰ καθεστηκότα, ἐντεῦθεν δείκνυται, τῶν μέτρων ἀλλαττομένων, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις.

V. 654. *ΠΛΕΟΝ ΕΧΕΙ.* στεῤῥοῦ ἀνθρώπου σύμβολον τὸ πολὺ ὑπὸ τῆς χαρᾶς ἐπαχθῆναι τὰς αἰτίας τῶν γινομένων ζητεῖν.

V. 662. *ΠΙΚΡΑΝ.* ἐντεῦθεν φαίνεται, ὅτι αἱ γυναῖκες μᾶλλον τῇ χαρᾷ παραφέρονται, ἢ οἱ ἄνδρες, ἐπεὶ μὲν (*Μενελάῳ?*) κατὰ τὸ πρότερον μέρος διαλέγεται ἡ Ἑλένη.

V. 694. *ΟΥΚ ΕΣΤΙ ΜΗΤΗΡ.* ἐπίστησον, ὅπως μέμνηται τῶν κακῶν ἐν ταῖς ἡδοναῖς.

V. 744. *ΑΛΛΑ ΤΟΙ ΤΑ ΜΑΝΤΕΩΝ.* καταδρομὴ τῆς μαντικῆς. Fl. 1. 2.

V. 866. *ΘΕΙΟΝ ΔΕ.* ἐπίθετον τοῦτο θεῖον δέ. θεῖον λέγει, ᾧ καὶ Ὀδυσσεὺς παρ' Ὁμήρῳ χρώμενος θεειοῦται μέγαρον (Od. ψ', 50.). ἦν δὲ αὐτὸ καὶ σύμβολον αἰθέρος διὰ τὸ εὐέξαπτον.

V. 961. *ΛΕΞΩ ΤΟΔ' Α. ΜΝ.* ἀθανασίαν ψυχῆς δοξάζει ὁ Εὐριπίδης.

V. 1086. *ΤΑΦΟΣ Σ' ΟΔ'.* ἐπίστησον, τίνος ἕνεκα οὕτω πενθοῦσιν.

V. 1094. *ΗΡΑ.* τίνος ἕνεκα ταῦτα, ἐπίστησον.

V. 1650. *ΕΙ ΜΕΝ ΓΑΡ.* ὅμοιον τῷ Ὁμηρικῷ σχήματι, ἀλλ' εἰ μὲν δώσουσι γέρας μεγάθυμοι Ἀχαιοί. Fl. 1. 2.

ΕΙΣ ΙΩΝΑ.

V. 87. *ΗΜΕΡΑΝ*, τὴν πραεῖαν.

V. 169 sqq. *ΤΙΣ ΟΔ' ΟΡΝ.* οὐ καλῶς ἔχουσι ταῦτα. Fl. 1. 2.

V. 170. *ΕΥΝΑΙΑΣ.* λέγει δὲ τοὺς φωλεοὺς οἱ ὡς ἐπὶ ἐκκαρφέων γίνονται.

V. 303. *ΣΗΚΟΥΣ Δ' ΕΝΣΤΡ.* ἐνστρέφεται τῷ τοῦ Τροφωνίου σηκῷ.

V. 340. *Η ΘΕΟΣ*, ἡ αἰδώς.

V. 497. *ΜΑΚΡΑΙΣ.* ὀνόματα τόπου.

V. 525. *ΡΥΣΙΑΖΩ*, πολεμῶ.

V. 547. *ΤΟΥ ΝΕΟΥ*, τῆς νεότητος.

V. 552. *ΦΑΝΑΣ*, τόπος αἱ Φάναι, οὗ μέμνηται καὶ ὁ Κωμικός.

V. 1025. *ΑΡ.* τὸ ἄρα πρὸς τὴν χρείαν τοῦ μέτρου καὶ δίχα τοῦ ἐρωτᾶν καὶ περισπᾶται καὶ ὀξύνεται.

V. 1026. *ΑΥΤΟΥ ΝΥΝ.* νὺν ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ παραπληρωματικοῦ συνδέσμου. διὰ τοῦτο γὰρ καὶ βραχὺ αὐτὸ παραλήγεται καὶ ὀφείλει ὀξύνεσθαι.

V. 1137. *ΕΥΓΩΝΙΟΝ*, σκηνὴν δηλαδή.

V. 1420. *ΗΤΡΙΩΝ ΠΕΠΛΩΝ.* εὐήτριον ἱμάτιον.

ΕΙΣ ΗΡΑΚΛΕΑ ΜΑΙΝΟΜΕΝΟΝ.

V. 154. *ΟΣ ΕΣΧΕ.* ψόγος Ἡρακλέους ὡς τοξότου.

V. 160. *ΑΛΛ' ΟΣ ΜΕΝΩΝ.* ἔπαινος ὁπλίτου.
V. 187. *ΑΝΗΡ ΟΠΛΙΤΗΣ.* ἐκ τοῦ ἐναντίου ψόγος ὁπλίτου.
V. 193. *ΟΣΟΙ ΔΕ.* ἔπαινος τοξότου.
V. 283. *ΟΥΜΟΙ*, ὃ ἐμοί.
V. 586. *ΥΠ' ΑΡΓΙΑΣ*, σοῦ βραδύνοντος.
V. 796. *ΠΙΤΥΛΟΝ*, προςβολὴν, σύῤῥαξιν.
V. 808. *ΤΟ ΧΡΕΩΝ.* τὸ χρῆν, ὃ ταυτὸν μέν ἐστι τῷ χρεὼν, ἀποκέκοπται δὲ ἐκ τοῦ χρῆναι.
V. 840. *ΕΠΙΡΡΟΙΒΔΗΝ*, ῥοιζηδόν.
V. 1153. *ΠΡΟΣΤΡΟΠΑΙΟΝ*, μυσαρόν.
V. 1154. *ΙΝΙΣ*, υἱός.
V. 1166. *ΑΣΠΙΣΤΑΣ*, εὐθεῖα.
V. 1230. *ΠΡΟΣΤΡΟΠΑΙΟΣ*, μεμιασμένος.
V. 1241. *ΜΟΧΘΟΥΣ.* ἀπαρίθμησις τῶν Ἡρακλέους ἄθλων.

ΕΙΣ ΗΛΕΚΤΡΑΝ.

V. 30. *ΦΘΟΝΗΘΕΙΗ*, μεμφθείη.
V. 43. *ΑΝΗΡ ΟΔΕ.* δεικτικῶς ἀντὶ τοῦ ἐγώ.
V. 80. *ΑΡΓΟΣ ΓΑΡ.* οὐδεὶς ἀπὸ μόνου ζῇ τοῦ ἐπικαλεῖσθαι θεούς. πρὸς τοῦτο δὲ καὶ τὸ σὺν Ἀθηνῇ καὶ χεῖρα κίνει.
V. 141. *ΙΝΑ ΠΑΤΡΙ.* πρὸς ἑαυτὴν τοῦτό φησιν ἡ Ἠλέκτρα ἀφελῶς.
V. 230. *ΤΟΥΤΟ*, ἤγουν τὸ εὐδαιμονεῖν.
V. 611. *ΕΥΡΗΜΑ*, ἕρμαιον.
V. 630. *ΕΡΟΤΙΝ*, ἑορτὴν, Αἰολικῶς.
V. 654. *ΤΟΔΕ*, ἤγουν τὸ τῆς τύχης.
V. 809. *ΒΟΥΘΥΤΕΙΝ.* λείπει Ἀττικῶς τὸ δύτε.
V. 825. *ΔΩΡΙΔ'.* εἶδός τι μαχαίρας ἡ δωρίς.
V. 877. *ΣΥ ΜΕΝ.* ὅμοια τοῖς ἄνω.
V. 928. *ΠΑΡ' ΟΙ*, παρ' αὐτῷ.
V. 965. *ΝΕΚΡΟΝ*, μὴ πρὸ τοῦ σφαγῆναι εἰςίδῃ τὸν τοῦ Αἰγίσθου νεκρόν.
V. 979. *ΦΕΥΞΟΜΑΙ*, κατηγορηθήσομαι.
V. 983. *ΑΥΤ'*, αὐτὸ τὸ ἀποκτείνειν.

DATE BORROWED	DATE DUE	DATE BORROWED	DATE DUE

VOLUME 6

BIBLIOGRAPHIC IRREGULARITIES

MAIN ENTRY: Euripidis tragoediae... v6

Bibliographic Irregularities in the Original Document

List volumes and pages affected; include name of institution if filming borrowed text.

_____ Page(s) missing/not available: _____

_____ Volumes(s) missing/not available: _____

✓ Illegible and/or damaged page(s): 497

_____ Page(s) or volumes(s) misnumbered: _____

_____ Bound out of sequence: _____

_____ Page(s) or illustration(s) filmed from copy borrowed from: _____

_____ Other: _____

EURIPIDIS
TRAGOEDIAE
ET
FRAGMENTA.

RECENSUIT
INTERPRETATIONEM LATINAM CORREXIT
SCHOLIA GRAECA E CODICIBUS MANUSCRIPTIS
PARTIM SUPPLEVIT PARTIM EMENDAVIT

AUGUSTUS MATTHIAE.

TOMUS SEXTUS.

LIPSIAE
APUD IOA. AUG. GOTTL. WEIGEL
MDCCCXXI.

PRAEFATIO.

In his notis conscribendis illud consilium unice secutus sum, ut quae ad *textum*, quem vocant, e fide testium, id est librorum et manu scriptorum et editorum, constituendum valerent, diligenter congererem, variantium lectionum momenta accurate examinarem, et lectionum receptarum vel recipiendarum — nonnunquam enim in tragoediis ipsis edendis me a vero aberrasse sero intellexi — ubique rationem redderem. Quum vero lectiones etiam a superioribus editoribus excerptas omnes commemorandas duxerim, ut plenus apparatus criticus exstaret, necesse videbatur ea, quae ad interpretationem vel rerum vel verborum, locutionum, constructionum pertinentia a decessoribus monita erant, omittere, tum quia Viris doctis, non adolescentibus litterarum studiosis, hanc operam destinabam, tum quia videbam, fore, ut, si omnia, quae ad explicandum et illustrandum poetam facerent, adiecissem, in nimiam molem hic annotationis liber excresceret. Itaque ibi tantum interpretationum attigi, ubi vel nihil adhuc mo-

nitum erat, vel interpretes a recta via aberrasse videbantur, vel iusta imprimis rationis grammaticae explicatio ad criticam etiam recte faciendam, coniecturis Criticorum ponderandis, vim haberet. Talium observationum maior etiam occasio in sequentibus fabulis dabitur.

Non pauca me praetermisisse non mirabuntur ii, qui, quam facile labore farraginem variarum lectionem enotandi et in ordinem digerendi et animus et oculi hebescant, experti sciunt. Eorum potiora in calce huius voluminis subieci, quae postea occurrent et levioris momenti supplementa post notas absolutas subiungam. Tunc etiam ea, quae in scholiis omisi, supplebuntur.

Scr. Altenburgi mense Maio 1821.

INDEX CODICUM
AB
EDITORIBUS EUR. COLLATORUM.

Aug. 1. 2. 3. Augustani tres ap. Hermannum praef. Hecub. p. VI. quibuscum Brunckius contulit Oresten, Hermannus Hecubam; lectiones ad Oresten et Phoenissas inde enotatas mihi concessit Vir clarissimus. Vid. Praef. Tom. I. p. VIII.

Ask. 1. 2. ab Askewio Medico Londinensi acceptos contulit Musgrav. qui eorum alterum duas priores tragoedias, alterum easdem, sed cum Phoenissis, exhibere dicit. Hos eosdem esse ait Porsonus in *syllabo notarum* etc. Oresti praefixo, quos in Bibliothecam Academiae Cantabrig. illatos et signatos Mm. 1. 11. et Nn. 3. 14. ipse contulerit. Prior notatus Cant. a Porsono Hecubam, Orestem et Phoenissas continere videtur; certe ad Phoen. nonnunquam Cant. memorat Porsonus. Alter tres priores fabulas habet eleganti manu saeculo XIV. scriptas, duasque iterum priores ineleganti et recentissima manu, ex quibus illum M. recentiorem N. vocat Porsonus. Ita tres sunt Codices Porsono, qui duo sunt apud Musgrav. Paucissimis etiam in locis Cant. M. N. Porsoni cum Ask. Musgravii conspirant, ut dubitare liceat, an iidem sint, nisi forte hoc Musgr. culpa accidit, quem paucis tantum in locis eos inspexisse dicit Pors.

Bodl. Codd. sex in bibl. Bodleiana Oxonii, collati a Kingio, multo autem accuratius, sed cum Phoenissis tantum, a Io. Burtono in *Pentalogia s. tragoed. graec. delectu.* Bodleianos autem istos enumerat King. „1. Barocc. 37. Hecubam solam continens. „2. Barocc. 10. qui tres primas fabulas integras exhibet, charta

„arabica, satis vetustus. 3. Laud. 89. in fol. continet Hecu-„bam ad lin. 283. Oresten a lin. 164. lineae vero intermediae „1183 desunt. Continet etiam Phoenissas integras, et tres pri-„mas fabulas Sophoclis, idyllia quaedam Theocriti, et odas „paucas Pindari. 4. Barocc. 66. Phoenissas solas repraesentat, „et duas primas Sophoclis fabulas, recens admodum et mendo-„sus. 5. Bodl. n. 2175. sive NE. D. 2. 18. tres primas fabu-„las fere integras exhibet. Notandum est etiam, quod fere „singuli notis interlinearibus donantur. 6. Barocc. 74. scholia „continet antiqua in tres fabulas has Eurip. usque ad lin. 1569. „Phoen. codex quantivis pretii.“ In eadem Bibl. est „antiqua „editio Hervagii cum notis MStis Ios. Scaligeri.“

Br. mutili codicis fragmentum, quod partem Hecubae, partem Orestis et unicum folium Oed. Col. tenet. Vid. Brunck. elench. Codd. ante Orest. Schedas suas vocat Brunck. ad Hec. 816. 821. codicem suum ibid. 848. etc.

Burn. Variae lectiones e MS. notatae in Aldinae exemplaris margine, quod cum Porsono communicavit Car. Burneius iunior. Porson. eum librum in notis ad Hecub. littera B. ad Medeam (vid. P. ad v. 89.) litt. C. notavit.

C. C. C. MS. Collegii Corporis Christi apud Cantabrigienses, a Barnesio, Kingio, Porsono collatus. Eum Musgrav. Cantabrigiensem vocat.

Cott. Excerpta e MS. quodam Cottoniano, adscripta exemplari ed. Barnesianae, quod in bibl. Bodleiana servatur, apud Barn. Musgr. et Porson. De eo accuratius monuit Elmslei. in praef. Medeae p. 9.

Flor. A. Variantes lectiones MS. Florentini, ab Is. Vossio olim collati, quae in bibliotheca Lugduno-Batava servantur, ad Hecubam, Orestem, Phoenissas, Medeam, Alcest. Androm. Rhesum, Troades pertinentes. Ad Bacchas una tantum var. lect. enotata est. Collationem illam ad edit. Canteri Antv. 1571. 12. instituerat Vossius, quod scire avebat Burges. Praef. Troad. p. III. Ad Phoenissas quae pertinebant, dedit Valcken. reliquas cum Musgravio communicavit Ruhnkenius. Lectiones illas e libro Vossiano descripsit, quum Leidae versaretur, Io. Chph. Wolfius, cuius apographum, sedecim foliis formae 8. constans, habet bibliotheca Hamburgensis. Eius copiam mihi fecit senex venerabilis, nuper litteris morte ereptus, C. D.

Ebeling. Ab eodem accepi Io. Vossii notas ad Euripid. ed. Antv. 1571. 12. quae ab eodem Wolfio descriptae ibidem servantur. In illo vero apographo, ne quis me plura omisisse criminetur, varietas lectionis ad Hecubam enotata est usque ad v. 455. ubi adscriptum: „Postea nihil affert, nisi ad p. 20. v. 10. a f. *ὦ τέκνον, ὦ τέκνον.*“ (i. e. v. 673.) „Tum p. 27. v. 2. *φίλον*] *φίλιον.* (i. e. v. 841.) et v. 3. a f.“ Tandem p. 38. v. 4. 5. (i. e. v. 1202. 3.) In Oreste ad argum. quaedam notata sunt. Post quae haec subiiciuntur: „*Ἠλέκτρα* inscribitur haec tragoedia in Cod. Flor. Praeterea nihil ad eam comoediam notatum erat, sed in fine ad aenigma Sphingis.“ vid. ad arg. Phoen. p. 273. Ad initium Medeae annotatum: „Hypothesis ad Medeam in MS. Florent. tribuitur Dicaearcho. Desunt priora aliquot folia huius tragoediae in eodem Cod. vetere Flor.“ Varietas lectionis incipit a p. 156. v. 6. a f. i. e. a v. 270. „Ad *Ἱκέτιδας, Ἰφιγέν. ἐν Αὐλ. Ἰφιγέν. ἐν Ταύρῳ* (sic) nihil.“ E Rheso ultimum est quod affertur p. 468. 5. *πέρσαι*] *πέρ*^{α}. i. e. v. 598. post quae scriptum: „Reliqua huius Trag. desunt in eo Cod. quem contuli.“ In ea fabula ad nonnullos versus adscriptum V. V. quo spectat annotatio in fine var. lect. e Rheso scripta: „Vides hic interdum afferri V. V. et V. quod infert duos codices diversos, sicut et Vossius interdum alterum ab altero diserte distinxit.“ Ad Bacchas adscriptum: „in Flor. Cod. inscribitur haec tragoedia *Πενθεύς*. Ad hanc nihil omnino observatum est, praeterquam p. 584. v. 5. i. e. Cycl. 701. *ἀμφιτρῆτος* MS. Vid. Suid. in *Ἀμφιτρῆτον.* Et sic quoque nihil prorsus ad reliquas tragoedias.“ Vossii excerpta ad Medeam denuo contulit Io. Lenting in ed. Medeae.

Florr. 1. 2. 5. 6. 9. 10. 15. 17. 18. 21. 25. 32. 34. Codices Florentini, de quibus vid. Praef. nostram T. I. p. VI. T. IV. p. IV. Ex iis 1. praeter fabulas a Beckio e Bandinii catalogo enumeratas habet etiam Helenam. 2. plerisque in locis conspirat cum iis, quae et Victorius et Hieron. Magius et Scaliger e vetere codice annotarunt. Vid. T. I. Praef. p. VI. VIII. et infra *Mag.*

Gu. Guelpherbytanus, de quod vid. nostrae editionis T. I. p. VII.

H. Harleianus 5725. in Museo Britannico, Hecubam cum gl. interlinearibus et marginalibus continens, collatus a Porsono.

Havn. Havniensis, de quo vid. nostrae edit. T. II. Praef. p. III.

I. Harleianus 6300. in Museo Britannico, tres priores fabulas cum gl. interlin. et margin. continens, recentissimus quidem, non tamen contemnendus, iudice Porsono ad Orest. 73. 74. Eum post Porsonum denuo cum edit. Phoen. Burgessiana contulit V. D. in *Classical journ.* I. p. 135.

Ia. Harleianus 5743. qui Alcestidis fragmentum a v. 1032. ed. Beck. Rhesum et Troades continet. Cum Alcestide contulit Monk, signatum *Fragm.*, cum Rheso et Troad. Musgrav. (Harl.) cum Troad. denuo Ge. Burgess. (Hl.) Vide huius praef. Troad. p. II. III. Est etiam quartus Harleianus, Hecubam continens praemissa hypothesi et epigrammatis in Euripidem, sec. 14. nr. 5724. a nemine, quod sciam, adhuc collatus.

K. Codex Regiae societatis nr. 7. tres fabulas priores continens, quem optimum vocat King. recentiorem Porson. De eo King. ad Phoen. 175. „Mirum sane est, inquit, Codicem illum tam exacte semper cum scholiis convenire, nisi illo ipso usus fuerit scholiastes, vel saltem exemplari, a quo transcriptus est: quod verisimilius videtur.“ Verius Seidler. de vers. dochm. p. 297 sq. multis argumentis se exploratum habere dicit, Codicem illum ad recensionem metrici cuiusdam Scholiastae exaratum esse, ut apud se quidem perexigua eius sit auctoritas.

L. Ms. Ayscough. 4952. in Museo Britannico ap. Porson. Tres priores fabulas continere videtur; nam ad Phoen. etiam, v. c. 30. 91. 92. etc. ad L. Cod. provocat Porson.

Leid. A. B. Codices duo Leidenses, de quibus vid. Valcken. Praef. Phoen. p. IX. Quatuor vidit Io. Lenting (vid. eius praef. Med. p. VII. not.) quorum tres Hecubam, Oresten, Phoenissas continent, quartus tantum duas priores.

Mag. His litteris Elmsl. designavit exemplum ed. Hervagianae sec. in bibl. Bodlei. in quo ad ea tituli verba *Εὐριπ. τραγ. ὀκτωκαιδέκα* Scaliger ipse, ut videtur Elmsl., adscripsit *Accedunt huc lectiones Hieronymi Magii ex codice veteri*, tum varias lectiones ipsas. Easdem lectiones ipsius Magii manu exaratas exhibet exemplum Hervagianae primae. In pagina certe vacua titulum respiciente haec scripta sunt: *Le varianti lettioni nella margine sono della mano propria di Gieronimo Maggio, l'autor delli libri* Variarum lectionum, *ed altre cose.* Eas semper fere cum Victorianis conspirare e notis in Medeam deprehendet lector.

Mosq. a. b. c. d. Mosquenses quatuor, de quibus vid. Beck. ed. Barnes. T. III. p. 1019. et nostrae edit. T. I. Praef. p. IX.

Ox. editio Ald. cum MS. collata, quae anno circiter 1805. Curatorum iussu e Bibl. Bodleiana in collegium Wadhamense immigravit. Eius collationem cum Iphig. Taur. Marklando suppeditavit Car. Hall, Dec. Bockingensis. Vid. Markl. Praef. Iphig. edit. 1811.

Par. Parisienses.

1. A. bibl. regiae Paris. n. 2712. membranaceus, saec. XIII. praeter Sophoclis tragoedias, Aristophanis fabulas VI continens Euripidis Hec. Orest. Phoen. Medeam, Hippol. Alcest. Andromachen. Cum eo Musgravius contulit Medeam, Hippol. Androm. Brunck. qui vocat membranas regias (vid. Brunck. Praef. Hec. Phoen. Hipp. Bacch. p. IV.), Hecubam, Orestem, Phoen. Medeam, Hipp. et Androm. Ex eodem varias lectiones ad Hippol. a se enotatas Tib. Hemsterhusius concesserat Valckenario. (vid. Brunck. Praef. Aesch. p. VIII. Valck. Praef. Hipp. p. X.)

2. B. membranaceus, saec. XIII. nr. 2713. septem priores tragoedias exhibens, collatus a Musgravio.

3. C. chartaceus, saec. XV. nr. 2648. e quo, littera A. notato, variantes lectiones et scholia enotavit Fähse in *Sylloge lect. gr.* Lips. 1813. p. 277.

4. D. chartaceus, n. 2818. continens Medeam, Hippolytum, Alcestidem, Andromachen, a Musgr. collatus.

5. E. Hac nota Musgr. designavit duos tomos eadem manu nitidissime scriptos in bibl. regia n. 2887. et 2888. In priore sunt Cyclops, Heraclidae, Herc. fur. Helena, Rhesus, Ion, Iphigeniae duae, Supplices, denique Bacchae usque ad v. 755. Musgr. s. 711. nostrae ed. (vid. Brunck. ad Bacch. 744.) ubi post verba *οὐ δεσμῶν ὕπο* ad latus scriptum *λείπει φύλλα τρισκαίδεκα*. In altero s. n. 2888. septem primae tragoediae continentur cum Electra. E secundo tomo Musgr. contulit Medeam, Hippol. Alcest. Androm. Electram, e priore Markland. Supplices et utramque Iphigeniam, Brunck. Bacchas. In notis ad Electram varietates huius MSti Musgrav. littera *α* significavit.

6. G. chartaceus, nr. 2817. Easdem fabulas habet, quas

2887. atque in eodem Baccharum versu desinit *). Cum eo littera B. signato Supplices et Iphigeniam utramque contulit Markl. (vid. Musgr. et Markl. ad Suppl. v. 94=96.) Bacchas Brunck., omnes Musgrav.

7. Ga. Parisiensis Porsoni, in eius usum ab amico ad Hecubam collatus.

8. Lib. P. exemplum editionis Aldinae, cum cod. MS. collatum a Puteano, unde varias lectiones exscripsit Musgrav. usque ad finem Iphig. Taur. Vid. Catalog. libr. impress. bibl. reg. Paris. *Belles Lettres* T. 1. p. 264.

9. Alius cod. MS. bibl. reg. bombycinus nr. 2794. quo continentur Soph. Aiax, Electra, Oedip. Tyr. et pars Orestis, quae foliis XIII constat. Vid. Brunck. ad Androm. p. 134. et in Indice Codd. animadversionibus in Orest. praemisso. Eum a v. 517. (nostr. ed. 505.) nonnunquam commemorat Brunck. alterum codicem Regium vocans. Erravi igitur, quum ad v. 505. hunc esse D. vel E. dixi. Ad Sophoclem littera C. eum notavit Brunck. Vid. Praef. p. VI.

10. S. chartaceus, olim Bigotianus, n. 2816. Medeam continens usque ad v. 753. ed. Barn. cum versione latina, notulis atque emendationibus V. D. e codd. Fuit liber Maludani cuiusdam, qui, ut videtur, annotationes e magistri, quem T. littera designat (Trinarchus nominatur ad v. 4. e scholiis, ubi est *Τίμαρχος*) ore exceptas nitidissime appinxit, plerumque levissimas et in verborum explicatione occupatas, paucas criticas. Eas in usum meum, cum Parisiis versaretur anno 1817., descripsit discipulus olim carissimus, Henr. Hase, Phil. D. nunc numothecae regiae Dresdensi praefectus. Partem etiam, et quidem criticas, dedit Fähse in Sylloge p. 295 sq. Sed quia vulgo credere nolunt homines, quod Parisiis sit, parvi pretii esse posse, age reliquas etiam observationes, ad versus centum priores pertinentes, huc transscribam.

V. 1. *ὤφελ'*. De natura huius dictionis vid. Bud. in Comment. — *διαπτᾶσθαι.* tropice pro *διαπλεύσασθαι.* V. 2. *κυανέας. κυάνεος*, cyaneus, caeruleus, fuscus, interdum *μέλας.* unde *κυάνεοι ἄνδρες* ab Hesiodo dicuntur. *συμ-*

*) In eodem desinit Flor. 2. ut iam notavit Brunck. Praef. Hec. p. VIII. non item Flor. 1. seu Catalog. T. II. p. 74. ut idem suspicabatur.

πληγάδας. Hellespontus insulas nō habet in Europa dicendas. In Ponto duae MD. passus ab Europa XIIII. M. ab ostio, Cyaneae, ab aliis Symplegades appellatae, traditaeque fabulis inter se concurrisse, quum parvo discretae intervallo, ex adverso intrantibus geminae cernebantur, paulumque deflexa acie coeuntium speciem praebebant, inquit Plinius *). Vid. etiam Pompon. Melam. — V. 3. *νάπαισι. νάπη*, saltus, lucus, clivus. quodsi (quasi?) *νάφη* a partic. privativa *νη*, quasi *νηάφη*, sine lumine; convallis exprimitur a Valla, dum quoque Graece *βῆσσα.* — V. 4. *τμηθεῖσα.* Trinarchus dicit hic esse figuram *τὸ ὕστερον πρῶτον. πρῶτον γάρ φησιν εἶναι τὰ δένδρα, εἶθ' οὕτως κατασκευασθῆναι τὴν Ἀργώ.* **) *πεύκη* nunc pinus, nunc taeda vertitur a Gaza apud Aristot. a nonnullis picea. — *χέρας.* (vid. not. nostr.) V. 6. *πελία.* De Pelia vid. Liban. in declam. Medeae. *οὐ γὰρ* causam optationis. V. 7. ad *πύργους* esse *ἐς* supplendum. Iolcos urbs Thessaliae. — V. 12. *φυγῇ πολιτῶν, ὧν ἀφ. χθ.* ad *πολιτῶν* esse *ἐκείνους* supplendum. — V. 14. *ἥπερ.* Sic est *ἥπερ* pro nempe apud Thucyd. — V. 19. *αἰσυμνᾷ. αἰσυμνᾷν ἄρχειν.* unde *αἰσυμνητὴρ ἄρχων* rex. et *αἰσυμνιτία* tertia pars regiae potestatis, de qua apud Aristot. c. 10. et 11. libr. III. polit. Est autem Aesymnitia tyrannis s. regia potestas per electionem creata. *αἱρετική.* — V. 25. *συντήκουσα*, colliquescens, contabescens. — V. 37. *βουλεύσῃ νέον. κακόν.* sic quidam legunt. — V. 40. *φάσγανον* per metathesin pro *σφάγανον.* Gaza. 4 Gramm. — V. 46. *ἐκ τρόχων. ἀπὸ γυμνασίας. τρόχος* cursus; *τροχὸς* revolutio, rota, trocha, turbo, instrumentum lusorium.

Desinit autem Cod. in v. 759.

Ceterum quod de codd. Paris. dixi T. I. Praef. p. IX. confirmatur etiam iis, quae Censor edit. Heraclid. Elmsleianae monet in *Classic. journ.* n. 14. p. 300. ***)

*) H. N. IV, 27.

**) e scholiis, in quibus etiam haec a Timarcho s. Timachida monita esse narrantur.

***) In the notes of Tyrwhitt there exists a collation of the two Parisian MSS. more perfect than that of Musgr. but with differences so few and unimportant, as plainly to show, how little is to be expected from a reinspection of these authorities.

R. alter regiae societatis Londinensis codex n. 24. tres priores fabulas continens, apud King. et Porson.

Rom. Romani quinque, ab Elmsleio ad Medeam collati. Vid. Elmsl. indicem codd.

A. Vaticanus 909. bombycinus, saec. XII, primas septem tragoedias, tum Troadas et Rhesum, hunc mutilum in fine, complectens cum scholiis ad omnes pertinentibus, glossis interlin. et var. lect.

B. Palatinus 98. olim Heidelbergensis, chartaceus, non antiquus, easdem, quas A., fabulas, eandemque recensionem exhibens, sed eius apparatu critico destitutus.

C. Palatinus 287. membranaceus, saec. fortasse XIV. praeter Sophoclis quatuor fabulas, et tres Aeschyli, continens Euripidis Androm. Med. Suppl. Rhesum, Ionem, Iphig. Taur. Iph. Aulid. cum fragmento Danaes, Hippol. Alcest. Troad. Bacch. Cycl. Heracl. sine scholiis.

D. Vaticanus 910. chartaceus, pessimus et recentissimus, ita male habitus, ut vix unum folium iam integrum habeat, mutilus etiam post v. 1017. Medeae, v. 1038. nostrae ed. Itaque et hunc et sequentem parum diligenter contulit Elmsl. Leguntur in eo praeter Soph. quatuor fabulas et Dionysii Periegesin, Euripidis Hippolytus et Medea.

E. Vaticanus 1421. bombycinus, non melioris notae quam proxime superior, complectitur Euripidis Hippolytum et Medeae partem usque ad v. 748. (760. nostrae ed.) Desunt in eo etiam versus 240—276. (248—284.)

Taur. Codices Taurinenses duo, de quibus vid. T. I. Praef. p. VI.

Vat. 1. Vaticanus nr. 1135., inter eos, qui Roma Parisios migrarunt, nr. 270. (non 170. ut narrat Fähsius) membranaceus, Hecubam et Phoenissas continens cum aliis, foliis 151 constans, sec. XII. cum glossis interlinearibus et scholiis, his quidem (ut docuit me Hasius in litteris datis Paris. die XIV. m. Dec. 1808.) ab iis, quae in Beckiana leguntur, admodum diversis, nec tamen proprie ineditis, quippe e compluribus lexicographis congestis. Ex eo cod. litt. B. signato scholia nonnulla dedit Fähsius p. 273 sqq. varietatem lectionis cum glossis in Hec. p. 277 sqq. in Orest. p. 289 sqq. in Phoen. p. 293 sqq.

Vat. 2. Alius Vaticanus, qui erat Parisiis, n. 896. chartaceus, cuius notitiam dedit Fähsius Praef. p. XXIII. In eo tractatus de metris fol. 5. recto — 25. recto pleraque, v. c. totum caput *περὶ ἀσυναρτήτων μέτρων*, ex Hephaestione eiusque scholiaste, alia e scholiis in Euripidem, imprimis iis, quae Beckius dedit T. III. p. 38—134. alia aliunde sumta continet. Leguntur in eo Hecuba fol. 26. verso — 69. verso, Orestes fol. 69. verso — 129. recto, Phoenissae fol. 129. recto — 191. verso, hae in fine mutilae. Phoenissis praefixum est Aristoph. gramm. argumentum metro iambico conscriptum, quod in Sophoclis editt. ante Oedip. Tyr. legitur. Scholia cum Beckianis fere conspirare, glossas interlineares e paraphrasi Arsenii haustas esse dicit Hasius. Mihi tota ista paraphrasis ex eiusmodi glossis ducta videtur. Codex esse videtur Hasio sec. XIV. nec multum ad criticam conferre. Ex eo Fähs. quaedam dedit ad Hec. 235. Barn. 665. 794. 853. 917. 931. 945. Or. 239. 384. 1162. 1514. 1599. Ph. 1505.

Vict. variantes lectiones a P. Victorio margini exemplaris Aldini in bibl. Monac. adscriptae, de quibus vid. T. I. Praef. p. VII. sq.

Vit. codex Academiae Vitebergensis chartaceus saec. XIII. littera E. notatus a Beckio, quem vide T. III. Eurip. Barn. p. 1019. In eo continetur quinque foliis Hecubae initium cum scholiis usque ad v. 274. (271. nostr. ed.) Neque vero, monente Hermanno, reliqua tragoediae pars interiit, sed scribere in eo versu desiit librarius. Novam eius codicis collationem a se factam in margine ed. Monacensis Hecubae, Orestis et Phoenissarum *) benevole mecum communicavit Herm.

Voss. 1. 2. ad Phoen. nonnunquam commemorat Burtonus. Vid. ad v. 599. 792. 1304. qui mihi non diversi esse videntur ab Excerptis Vossii e Cod. Flor. et Is. Vossii notis. Vid. Addenda.

Vrat. Vratislaviensis bibl. Rhedigerianae, partim chartaceus, partim membranaceus, praeter labores Herculis a Leone Allatio editos et Homeri Batrachomyomachiam diversam ab ea, cuius var. lect. dedi ad Hom. hymn. et Batrachom., continet Eurip.

*) Titulus ed. est: *Εὐριπίδου Ἑκάβη, Ὀρέστης καὶ Φοίνισσαι. Eur. Hec. Or. et Ph. ad usum scholarum societatis Iesu. Monachii ex typogr. Nicol. Henrici, impensis Ioh. Hertsroy.* 1613. 8.

Hec. Or. Phoen. cum scholiis editis, sed paucioribus et glossis interlinearibus ineditis, denique Pindari Olymp. Boeckhio Praef. Pind. T. I. p. XXI. est Vratisl. B. Ex eo var. lect. et scholia ad Hecub. versus 176 priores a se transscripta mihi misit *Fr. Passow*, V. Cl.

A Barnesio saepe commemoratur *liber Heinsio-Scaligeranus*. Is codex, monente Elmsleio ad Med. p. 78. not. s., nihil aliud est, quam editionis Canterianae exemplum, quod ex Ed. Bernardi bibliotheca in Bodleianam Academiae Oxoniensis venit. In prima pagina scriptum exhibet: *Danielis Heinsii ex legato Ios. Scaligeri.* Haud paucas Scaligeri coniecturas in margine scriptas exhibet, quarum plerasque aut memoravit aut tacite adoptavit Barnesius.

In eadem Bibl. sunt etiam aliae Scaligeri coniecturae in exemplo Hervag. sec. quod supra ad *Mag.* Elmsleii verbis descripsi. Eas cum cod. lectionibus confusas legi, ita tamen ut plerumque facile ab iis distingui possint, dicit Elmsl. Vix tamen ulla ex eo libro memoratur, quae non in Vict. etiam exstet.

Io. Miltonus in margine exempli ed. P. Steph. emendationes suas notavit, unde in marginem ed. Brubach. transscripsit Porsonus. E Stephaniana Miltoni emendationes aliquoties commemoravit Barnes. pleraque autem aut omnino silentur, aut, celato eius nomine, pro var. lect. afferuntur. Omnes editae sunt in Musei crit. Cantabr. n. 3. p. 283.

H. Stephani annotationes in Sophoclem et Euripidem. Paris. 1568. 8. varias lectiones ad Rhesum et reliquas postremas fabulas e duobus codd. Italicis enotatas continent. Hos codd. eos esse, quos Bandini memoret Catal. Bibl. Medic. T. II. p. 74. et ib. p. 124. (qui mihi sunt 1. et 2.) suspicatur Censor ed. Heraclid. Elmsleianae in *Classic. journ.* n. 14. p. 300. sed iniuria; meorum certe nullus cum iis codd. conspirat.

Th. Tyrwhitti notae MSS. in Eurip. asservantur in Museo Britannico, Stanleii in bibl. Univers. Cantabr. Vid. *Class. journ.* n. 14. p. 299.

INDEX EDITIONUM PRAECIPUARUM.

c. 1496. *Euripidis Medea, Hippolytus, Alcestis et Andromache, gr. cura I. Lascaris.* s. l. et a. (Flor. Lt de Alopa) 4. min.

De duobus huius editionis exemplis vid. quae disputavit A. Seidler. in Wolfii Anal. T. I. p. 472 sqq.

1503. *Εὐριπίδου τραγῳδίαι ἑπτακαίδεκα. ὧν ἔνιαι μετ᾽ ἐξηγήσεων. εἰσὶ δὲ αὗται. Ἑκάβη κ. τ. λ. Euripidis tragoediae septendecim, ex quibus quaedam habent commentaria. et sunt hae. Hecuba — Ion.* gr. In calce: Venetiis apud Aldum, mense Febr. M. D. III. 8.

Septendecim tragoediis in titulo promissis, T. II. accessit Hercules furens, et ipse Aldus in epistola ad Demetrium Chalcondylam, Tom. I. praefixa, *Et nunc*, inquit, *decem et octo Euripidis tragoedias tibi, qui es graecorum omnium aetatis nostrae facile princeps, nuncupatas damus, non multo post in septem primas daturi et commentarios.* Commentarii non prodierunt ex Aldi officina, sed Venet. apud Lucam Ant. Iuntam 1534. 8. Quod Harles. Bibl. gr. Fabric. T. II. p. 258. ex Adelungii annotatione scribit, in bibl. Dresdensi aliud exemplar exstare, in fine paulo diversum, falsum esse monet Ebert in *Lexic. bibliographico* p. 560. nr. 7071.

1537. *Euripidis tragoediae* XVIII. *gr. Basil. ap. Io. Hervagium.* 8.

De ea vid. Fabric. Bibl. gr. T. II. p. 259.

1544. *Eur. trag.* XVIII. *Hecuba — Hercul. fur. Basil. per Io. Hervagium.* 8.

Praefatus est Io. Oporinus, et se, quae prioribus aliquot aliorum editionibus depravata in Eur. loca essent, neque pauca certe illa, neque parvi momenti quaedam, pro virili quidem parte, quantum saltem ad urgentia praela liceret, emendasse dicit, et in reliquis eruditi cuiusdam viri (quem nominare ob singularem ipsius modestiam non liceat) exemplar castigatissimum in hunc ipsum sibi usum concessum sedulo imitatum esse. Oporinum graviter vituperant H. Steph. *Annot. in Eurip. et Soph.* atque in *epistola de suae typographiae statu* 1569. 8. p. 44. et Valck. *Praef. Phoen.* p. VII. Simul cum hac editione prodierunt Scholia graeca, quae idem Oporinus in illa praefatione se multis locis emendasse dicit.

1545. *Εὐριπίδου Ἠλέκτρα. Eur. Electra nunc primum in lucem edita.* Romae 8. (cur P. Victorio.)

De hac editione vid. Seidler. Praef. Electr. p. VII. sq. Repetita est Florent. 1546.

1551. Basileensis ap. Hervag. 8. quae in fine habet Electram ex editione et cum praef. Victorii atque argumento.

1558. Hoc anno edita esse creditur ed. Brubachiana, cuius hic est titulus: *Εὐριπίδου τραγῳδίαι ὀκτωκαίδεκα. — Eur. trag. octodecim. — His accessit eiusdem Electra, valde quidem hactenus ab eruditis desiderata tragoedia, ac nuper demum in lucem edita. Francoforti.* s. anni nota.

Singulae fabulae singulos titulos habent, praeter Cycl. Heracl. Helen. Ion. Hercul. Sequitur *Eurip. Electra, valde quidem hactenus* etc. quae in titulo ipsius editionis leguntur. In tituli Suppl. parte inferiore haec est nota:

P
B

quae in exemplo Marklandi (quem vide ad v. 263.) erat initio secundi tomi. Aliud exemplum huius editionis est in biblioth. Zviccaviensi, item in duos tomos distinctum, quorum prior decem tragoedias priores continet. Prodiisse hanc editionem paulo post primam edit. versionis Melanchthonianae 1558. e supplemento post v. 261. Suppl. ex illa versione sumto intelligitur.

1562. *Euripides — in latinum sermonem conversus adiecto e regione textu graeco cum annotationibus et praefationibus in omnes eius tragoedias, autore Casp. Stiblino. Accesserunt Iac. Micylli de Euripidis vita ex diversis auctoribus collecta: item de tragoedia et eius partibus προλεγόμενα quaedam. Item Io. Brodaei Turonensis annotationes doctiss. numquam antea in lucem editae. Ad haec index rerum et verborum toto opere memorabilium. Basil. per Io. Oporinum.* fol.

Stiblini, Erasmi et Buchanani interpretationibus haud dubie adiuti, interpretatio ad carmen iambicum proxime accedit, nonnulli etiam insunt versus iambici. Exemplo sint duodecim priores Hecubae:

Adsum, profunda manium, et noctis domos
Linquens, ubi Pluto a diis degit procul

Polydorus Hecuba natus e Cisseide *)
Priamoque patre: qui me, postquam urbi Phrygum
Periculum immineret, Argivo timens
Caderet ne Marte, Troico emisit solo **),
Polymestoris Thracis ad aedes hospitis:
Qui Cherronesi fertilem glebam colens
Armis ferocem martiis gentem regit ***).
Aurique multum clanculum mittit pater
Mecum, si fors ruissent arces Ilii,
Superstites ut non egerent liberi.

Praeterea singulas fabulas in actus distinxit: post prologum Hecubae 1—58. est actus prim. 59—214. actus sec. 215—478. act. tert. 479—646. actus quartus 647—931. act. quint. 932. ad finem. Stiblini notae, plerumque in rhetoricis occupatae, vix quidquam ad poëtam melius intelligendum conferant. Brodaei notae, ipsae quoque levissimae, ad Rhesum, Troadas, Bacchas, Cyclopem, Heracl. Helen. Ion. Hercul. Supplic. et Iphig. utramque pertinent.

1567 *Tragoediae selectae Aeschyli, Sophoclis, Euripidis cum duplici interpretatione Latina, una ad verbum, altera carmine. Ennianae interpretationes locorum aliquot Eurip. Excud. H. Stephanus, ill. viri Huldrichi Fuggeri typographus.*

Post titulum est index fabularum. Sunt vero hae: *Eur. tr. Hecubae et Iphig. in Aul. interpretatio carmine Des. Erasmi, Medeae et Alcestidis Ge. Buchanani, Soph. Aiacis, Antig. Electrae Ge. Rotalleri* (sic). In exemplo, quo utor, nulla est Aeschyli tragoedia, cui interpretationem ad verbum factam a Matth. Garbitio adiectam index commemorat. Post Soph. Electram sequuntur Eur. Hec. Iphig. Aul. Medea, gr. cum interpret. ad verbum facta.

1571. *Εὐριπίδου τραγῳδίαι ιθ'. Eur. trag.* XIX. *in quibus praeter infinita menda sublata, carminum omnium ratio hactenus ignorata nunc primum proditur: opera Gul. Canteri Ultraiect. Antwerpiae. Ex offic. Chrph. Plantini.* 12.

Negari non potest, Canterum multa menda edd. Hervag. sustulisse, qua in re et H. Steph. et Brodaei annotationibus

*) Hic versus est Erasmi.
**) *Troico emisit solo* est ab Erasmo.
***) Uterque versus est Erasmi.

aliquantum se adiutum esse in Prolegomenis fatetur, multa
etiam in notis emendasse ad calcem editionis subiectis; plura
tamen correxisset, si ed. Aldinam inspexisset; lyrica ad He-
phaestionis praecepta rectius saepe digessit. Notae numeris
notatae sunt, quae numeris in margine textus positis respon-
dent. Non tamen ita de Eur. mihi quidem meruisse videtur
Canter., ut novam editionum classem ducere cum Harlesio in
Fabric. Bibl. gr. T. II. p. 261. dici possit.

1597. *Εὐριπίδης. Euripidis tragoediae* XIX. *Accedit nunc recens*
vigesimae, cui Danae nomen, initium, e vetustis Bibl. Pala-
tinae membranis, Graece iunctim et Latine. Latinam inter-
pretationem M. Aemilius Portus, F. P. C. F. passim ita
correxit et expolivit, ut nova facie, nitidoque cultu nunc pri-
mum in lucem prodeat. Carminum ratio ex Gul. Cantero di-
ligenter observata, additis eiusdem in totum Euripidem Notis.
Heidelbergae, typis Hieron. Commelini. II Voll. 8.

Textus est Canteri, nisi quod menda nonnulla, quae ex
Hervag. in Canter. fluxerant, sublata sunt, ut Hec. 459. recte
habet *ἄνεσχε* pro *ἄνεσσε*, Orest. 1034. *οὐκ* delevit, servato ta-
men *πορθεύμονσ'*. In quo mirum, Aemilium Portum, cuius
epistola dedicatoria ad Ge. Lud. ab Hutten scripta Heidelber-
gae Cal. Septembr. 1597. editioni praefixa est, in notis editioni
subiectis vitiosas illas lectiones explicare conari. In hac pri-
mum editione numeri versuum in margine appicti sunt, iidem-
que notis Canteri praefixi. Codex Palatinus, e quo editum est
Danaes fragm., est Rom. C. Vid. Elmsl. ind. codd. p. 6. In-
terpretatio latina est Dorothei Camilli, a Porto correcta vel
immutata, non C. Stiblini, ut scribit Elmsl. in *Quart. rev.*
1812. nr. 14. p. 455. Aem. Porti notae in meo exemplo sub-
iectae non suum titulum habent, sed paginas et folia ab initio
numerata. Has primum prodiisse ex offic. Commel. 1599. scri-
bit Harles. ad Fabric. Bibl. gr. T. II. p. 261. quam editionem
equidem non vidi.

1602. *Εὐριπίδου τραγῳδιῶν ὅσα σώζονται. Euripidis tragoediae*
quae exstant. Cum latina Guil. Canteri interpretatione.
Σχόλια τῶν πάνυ δοκίμων εἰς ἑπτὰ τραγῳδίας τοῦ Εὐριπίδου
συλλεγέντα — — scholia doctorum virorum in septem Eurip.
tragoedias, ex antiquis exemplaribus ab Arsenio Monemba-
siae archiepiscopo collecta. Access. doctae Io. Brodaei, Guil.

Canteri, Casp. Stiblini, Aemil. Porti in Eurip. annotationes.
Cum indicc. necessariis. Excud. P. Stephanus. 4.

Vid. Fabric. Bibl. gr. T. II. p. 262. ed. Harl. Equidem
hanc editionem non usurpavi.

1630. *Eurip. tragoedia Phoenissae, emendata ex MSS. et latina*
facta ab Hug. Grotio. Paris. 8. repetita Amstelod. 1631. 8.

Vide Valcken. Praef. Phoen. p. VII sq.

1694. *Εὐριπίδου σωζόμενα ἅπαντα — — Euripidis quae extant*
omnia: Tragoediae nempe XX, praeter ultimam, omnes com-
pletae: item fragmenta aliarum plus quam LX tragoediarum
et epistolae V nunc primum et ipsae huc adiectae: scholia
demum doctorum virorum in septem priores tragoedias, ex
diversis antiquis exemplaribus undiquaque collecta et concin-
nata ab Arsenio Monembasiae Archiepiscopo — — Opera et
studio Iosuae Barnes. S. T. B. Emmanuelis collegii apud
Cantabrigienses Socii maxime senioris. Cantabrigiae ex offi-
cina Johann Hages, typographi. Impensis Richardi Green
bibliopolae Cantabr. fol.

Severum, sed iustum de hac ed. iudicium tulit Valck. Praef.
Phoen. p. VIII. Idem Phoenissas separatim edidit Lond.
1715. 8.

1703. *Eur. Medea et Phoenissae, gr. et lat. cum scholiis graecis*
integris nonnullisque ad Phoen. e MS. (nim. C. C. C.) *nunc*
primum editis, studio Wilhelmi Piers, qui vitam Euripidis
recens a se scriptam et notas variasque lectiones adiecit.
Cantabr. 8.

1726. *Eurip. Hecuba Orest. et Phoen. collatis decem msstis textum et*
scholia emendavit, scholiis ineditis, versione elegantiore, notis
perpetuis et dissertatiunculis de metro tragico auxit et illu-
stravit Io. King. Cant. 8.

1748. *Eur. Hec. Or. Phoen. cum scholiis antiquis ac versione no-*
tisque Io. King fere integris; curante Th. Morell: qui Al-
cestin adiecit cum scholiis quae extant, nova versione et no-
tis perpetuis. In usum scholae Etonensis. Londini. II Voll. 8.

Codd. quos King. contulit, sed fere ita tantum, ut scholia
inedita excerperet, reliqua suppleret et emendaret, sunt Bodl.
quos septem numerat, K. et R. tum C. C. C. In choricis im-
primis elaboravit, sed codici K. nimis addictus, *reliquis ple-*
risque neglectis lectionibus, quibus elimari potuerant Euripi-

dea, quasque magni redemissent Euripidis studiosi, inquit Valck. Praef. Phoen. p. IX. Versio est Aem. Porti, hic illic leviter reficta imprimis e Dorothei Camilli interpretatione.

1755. *Εὐρ. Φοίνισσαι. Eur. tragoedia Phoenissae. Interpretationem addidit H. Grotii; Graeca castigavit e MSS.; scholia, partim nunc primum evulgata, subiecit Ludov. Casp. Valckenaer. Franequerae.* 4.

Praestantissima hac editione Valck. recte dici potest primus signum sustulisse ad Euripidem, omnino Tragicos, recte emendandos et interpretandos.

1763. *Εὐρ. Ἱκέτιδες. Eur. drama Supplices mulieres, ad Codd. MSS. recensitum, et versione correcta, notis uberioribus illustratum. Accedit de Graecorum quinta declinatione imparisyllabica, et inde formata Latinorum tertia, quaestio grammatica. Cum explicatione locorum aliquot ex auctoribus Graecis et Latinis.* Londin. 4.

Editio Ier. Marklandi, longe quidem inferior Valckenaeriana Phoenissarum, sed tamen inter praestantissimas numeranda. Repetita est Lond. 1775. 8. notis textui subiectis et omissa explicatione auct. Gr. et Lat. Cf. ad ann. 1811.

1768. *Εὐρ. Ἱππόλυτος. Eur. tragoedia Hippolytus, quam, Latino carmine conversam a Georgio Ratallero, adnotationibus instruxit Lud. Casp. Valckenaer. Lugd. Bat.* 4. Subiecta est *Lud. Casp. Valckenari diatribe in Eurip. perditorum dramatum reliquias.* Lugd. B. 1767.

1771. *Eur. dramata, Iphigenia in Aulide et Iphigenia in Tauris. Ad codd. msstos recensuit et notulas adiecit Ier. Markland. Londin.* 8.

Recusa est Lond. 1783. 8. at vitiose. Cf. ad ann. 1811.

1778. *Εὐριπίδου τὰ σωζόμενα. Euripidis quae extant omnia. Tragoedias superstites ad fidem Vett. Edd. Codd. MSS. cum aliorum, tum praecipue Bibliothecae Regiae Parisiensis recensuit: fragmenta Tragoediarum deperditarum collegit: varias lectiones insigniores notasque perpetuas subiecit: interpretationem Latinam secundum probatissimas lectiones reformavit Sam. Musgrave, M. D. Accedunt Scholia graeca in septem priores tragoedias ex optimis et locupletissimis editionibus recusa. Oxonii e typographeo Clarendoniano.* IV Voll. 4.

Splendida editio, sed mendis typographicis nimium inquinata.

Tragoediae ipsae tribus continentur prioribus voluminibus, ad calcem cuiusque voluminis animadversionibus adiectis Musgravii, in tertio quidem addito supplemento notarum in omnes tragoedias a p. 507. et fragmentis perditarum tragoediarum: quarto comprehenditur Latina versio vulgaris, ab editore multis locis castigata, et Scholia antiqua et olim edita et a Kingio ac Valcken. suppleta. Codicibus usus est Ask. Cott. Ia. Paris. 1. 2. 4. 5. 8. 10. sed eos, ut editiones antiquas, paulo negligentius contulit. Animadversiones nec multae nec longae; in coniecturis effundendis ingenio et doctrina abutitur.

Eodem anno prodierunt *Eurip. trag. ex ed. Ios. Barnesii recusa et aucta appendice observationum e variis doctorum virorum libris collecta. Lips. sumtu Suikerti.* III. Voll. 4.

Tom. III. continet *Sam. Musgravii notas integras in Eurip. Acc. praeter lectionis varietatem scholia auctiora, commentationes et animadversiones virorum doctorum excerptae et index verborum copiosus. Curavit Chrst. Dan. Beckius.* Lips. 1788.

1779. *Sophoclis Electra et Euripidis Andromache ex optimis exemplaribus emendatae. Argentorati.* 8.

Edidit et notas in Andromachen addidit Brunck., praefatus est Io. Schweighaeuser.

Eod. a. *Sophoclis Oedipus tyr. et Euripidis Orestes ex optimis exemplaribus emendati. Argentorati.* 8.

Eod. a. *Aeschyli tragoediae Prometheus, Persae, et Septem ad Thebas, Sophoclis Antigone, Euripidis Medea, ex optimis exemplaribus emendatae. Argentorati.* 8.

Eod. a. *Πενταλογία s. tragoediarum graecarum delectus cum adnotatione Io. Burton. Ed. altera, cui observationes indicemque graecum longe auctiorem et emendatiorem adiecit Thom. Burgess. Oxonii.* II. Voll. 8.

Insunt Sophoclis Oed. tyr. Oed. Col. Antigone, Eurip. Phoenissae, Aeschyli Septem contra Th.

1780. *Euripidis tragoediae quatuor, Hecuba, Phoenissae, Hippolytus et Bacchae ex optimis exemplaribus emendatae. Argentorati.* 8.

1792. *Eur. tragoediae, drama satyr. et fragm. gr. ad opt. libros rec. Chr. Dan. Beckius. Acc. animadv. perpetuae et glossarium.* T. I. *Hec. Or. Ph. Med. Regiomonti et Lips.* 8.

1794. *Tragoediarum delectus: Hercul. fur. Alcestis, Euripideae: et Trachiniae, Sophoclea: in scholarum usum: edidit et illustr. Gilb. Wakefield. A. B. Tom. I. Lond. typis E. Hodson: impensis Egerton, Whitehall; ubi veneunt.* 8.

Tomo posteriore continentur: *Ion Euripidea, Philoctetes Sophoclea et Eumenides Aeschylea.*

De hoc libro vid. *Criseos Wakefieldianae censura* (auct. Schütz) Ienae 1796. 3 proluss.

1797. *Hecuba ad fidem MSS. emendata et brevibus notis instructa. Edid. Ricard. Porson. Lond.* 8. repetita *Cantabr.* 1802. 8. cum supplemento praef. et additamentis. *Lond.* 1808.

Ad ed. pr. spectat *Gilb. Wakefield. in Euripidis Hecubam Londini nuper publicatam diatribe extemporalis.* Lond. 1797. 8. Cf. *Monthly review* 1799. Tertiae editionis censura est in *Edinburgh rev.* n. 37. p. 64 sqq.

1798. *Eur. Orest. ad fidem MSS. emendat. et brevibus notis instructus. Edidit Ric. Porson.* Lond. 8. repet. 1811.

1799. *Eur. Phoen. ad fidem MSS. emendatae et brevibus notis instructae. Ed. Ric. Porson.* Lond. 8. et 1811.

1800. *Eurip. Hecuba. Godofr. Hermanni ad eam et ad R. Porsoni notas animadversiones. Lips.* 8.

1801. *Eurip. Medea ad fidem MSS. emendata et brevibus notis instructa. Edid. Ric. Porson. Cantabr.* 8.

Porsonianas editiones in unum corpus collegit Godofr. H. Schaefer: *Eurip. tragoediae. Ad fid. MSS. emend. et brev. notis emendationum potissimum rationem reddentibus instr. Ed. Ric. Porson. Ed. altera correctior indicibusque locupletissimis aucta. Tom.* I. *Hec. Or. Ph. Med. Lips.* 1802. 8. quae editio multo auctior et ipsius Porsoni et Schaeferi annotationibus prodiit ib. 1807. 8. Dolendum est, Porsonum non omnes Eur. tragoedias eadem, qua priores quatuor, cura expolivisse. Erat enim in eo summa doctrinae accuratae et promtae copia, exquisita linguae graecae, imprimis sermonis Tragicorum, peritia, mira in odorandis vitiis sagacitas, singularis ad id, quod cuique rei, loco, personae aptum esset, inveniendum solertia, ad haec eximia gravitas et constantia, qua haud facile, nisi ponderatis momentis omnibus, quidquam novaret, ut eum omnibus, qui in eodem opere versati sunt, etiam Valckenaerio longe praeferam. Illud unum aegre feras, eum non omnia

metra perinde ut iambicos, trochaicos, anapaesticos versus, cognita habuisse.

1807—15. *Euripidis dramata et fragmenta fabularum deperditarum. Edidit, scholiis, versione lat. observationibus et lexico graecitatis Euripideae illustr. E. Zimmermann. Francof. ad Moen.* IV Voll. 8.

Tom. IV. P. 1. 1815. fragm. et scholia in Hec. et Orest. ex codd. Augustanis aucta continet. In textu Brunckium et praecipue Bothium secutus esse videtur; nonnunquam ipse per se textum corrigere tentavit, unde versus prodierunt, quales hi sunt Iphig. Taur. 116.

οὐ μέντοι μακρὰν ἀπελθῶμεν (sic) *τῆσδ' ὁδοῦ,*
ἐκ τερμάτων ὡς νόστον τυχῶμεν πάλιν.

Eod. a. *Εὐριπίδου Τρῳάδες. Eur. Troades partim Codd. MSS. partim ope coniecturarum emendata. Subiicitur appendix, in qua carminibus Euripideis, quae vulgo habentur monostrophica, verus et vetus ordo nunc demum restituitur studio G. Burges A. B. Trin. Coll.* Cantabr. 8. mai.

Burges. est homo multae lectionis, sed nullo iudicio digestae, in emendando autem audaciae et temeritatis vix ferendae. Severe de hac edit. iudicavit V. D. in *Quarterly rev.* V. p. 167 sqq.

1809. *Εὐρ. Φοίνισσαι. Eurip. Phoenissae cum notulis edidit G. Burges. Londini. Veneunt apud W. H. Lunn.* 8. min.

Severa huius edit. censura exstat in *Quarterly rev.* V. p. 181 sqq. Contra laudatur illa in *Classic. journ.* I. p. 129. et contra *Qu. rev.* defenditur ib. II. p. 314. ut nunc solent illi homines non, quid verum sit, spectare, sed quid Oxoniensis, quidve Cantabrigiensis dixerit. Addenda ipse Burges. dedit in *Classic. journ.* n. 2. p. 263.

1810. *Euripidis Hercules furens. Recensuit Godofr. Hermannus. Lips.* 8. min.

Docte et acute de hac editione iudicavit P. Elmsleius in *Classic. journ.* n. 15. p. 199 sqq.

1811. *Euripidis Supplices. Recensuit Godofr. Hermannus.* Lips. 8.

Huius quoque ed. docta et accurata censura est P. Elmsleii in *Classic. journ.* n. 16. p. 417 sqq. n. 17. p. 49 sqq.

Eod. a. *Εὐριπ. Ἱκέτιδες. Eur. Supplices mulieres cum notis Ier. Marklandi integris et aliorum selectis. Acc. de Graecorum quinta decl. imparis. — quaestio gramm., explicationes ali-*

quot auc'orum, epistolae quaedam ad D'Orvillium datae cum indicibus necessariis. Vol. I. *Oxonii.* 8.

Εὐριπ. Ἰφιγέν. ἡ ἐν Αὐλ. καὶ ἡ ἐν Τ. Eurip. Iph. in A. et in T. cum notis Ier. Marklandi integris et aliorum selectis. Acc. — — — *Vol.* II. ibid. 8.

Curasse hanc editionem dicitur Gaisfordius, qui etiam edidit *Eurip. Suppl. mul. ex optimis exemplaribus expressa cum variarum lectionum delectu in usum scholarum. Oxonii* 1809. 8. Censura eius edit. est in *Quart. rev.* n. 14. p. 441 sqq. n. 15. p. 227 sqq. auctore P. Elmsleio. Praeter notas Musgravii adiectae sunt nonnullae Porsoni partim ex eius adversariis petitae.

1812. *Eurip. Troades. Ad optimorum librorum fidem recensuit et brevibus notis instruxit Aug. Seidler. Lips.* 8.

1813. *Εὐρ. Ἡρακλεῖδαι. Eur. Heraclidae ex recens. P. Elmsley A. M. qui annotationes suas et aliorum selectas adiecit. Oxonii.* 8.

Vid. de egregia hac editione Blomfield. iudicantem in *Quart. rev.* Vol. IX. n. 18. p. 344 sqq. et alium V. D. observationes satis leves afferentem in *Classic. journ.* n. 14. p. 302. n. 16. p. 391.

Eod. a. *Εὐρ. Ἱππόλυτος Στεφανηφόρος. Eur. Hippol. coronifer. Ad fidem MSS. ac veterum edd. emend. et annotationibus instruxit Iac. Henr. Monk A. M. Coll. SS. Trinit. socius et graec. lit. ap. Cantabrig. Prof. Regius. Ed.* II. *Cantabrig.* 8 mai.

Censura huius ed. est in *Quarterly rev.* n. 15. p. 215 sqq. auctore Blomfield. alia in *Classic. journ.* n. 9. p. 193 sqq. n. 11. p. 74 sqq. auct. Burges.

Eod. a. *Eurip. Electra. Ad optimorum librorum fidem recensuit et brevibus notis instruxit Aug. Seidler. Lips.* 8.

Praef. scripta est die 20. Jan.

Eod. a. *Eurip. Iphigenia in Tauris. Ad optimorum librorum fidem recensuit et brevibus notis instruxit Aug. Seidler. Lips.* 8.

Praef. scripta est mense Augusto exeunte.

1816. *Εὐρ. Ἄλκηστις. Eur. Alc. Ad fidem MSS. ac veterum edd. emendavit et annotationibus instruxit Iac. Henr. Monk, A. M.* etc. *Acc. Ge. Buchanani versio metrica. Cantabrig.* 8. mai.

Vid. *Quarterly rev.* Vol. XV. n. 29. p. 112 sqq.

1818. *Εὐρ. Μήδεια. Eur. Med. In usum studiosae iuventutis recensuit et illustravit P. Elmsley, A. M. Oxonii.* 8. mai.

Censura huius ed. auctore Hermanno est in *Classic. journ.* XIX. p. 267 sqq. quam nondum vidi.

1819. *Εὐρ. Μήδεια. Eurip. Med. Edidit cum suis ad eam adnotationibus Io. Lenting, Gymn. literarii, quod Zutphaniae est, Rector. Zutphaniae.* 8. mai.

Hanc editionem demum accepi, quum notae ad Med. typis iam descriptae essent.

NOTAE IN HECUBAM.

Argum. I. Thomae Mag. adscriptum exstat in Ald. rell. et Flor. 21. primum omissum a Brunckio. Ex eo ductum brevius habet Havn.

l. 2. Havn. *ἧς ἦρχε Πολυμ.* Idem sqq. omittit, et ita pergit: *ἔνθα καὶ φανεὶς Ἀχιλλεὺς ἐπέσχε τοὺς Ἀχ.* l. 6. hinc mox *αἰτῶν* pro *αἰτοῦν.*

l. 7. Havn. *τὴν παῖδα Πριάμου Πολυξένην γέρας αὐτῷ δοθῆναι. αὐτῷ* etiam Ald. Brub. Herv. 1. 2. Cant. Musgr. *αὑτῷ* Barn. cui nollem obsecutus essem. Verba *τὴν καὶ πρόσ. κατεγγ.* usque ad *ἔμελλε Πρίαμος* om. Havn.

l. 10. 11. Verba *ὧν εὖ ἐπ.* usque ad *τοῦ ἀνδρὸς* om. Havn.

l. 12. *τὴν Πολυξένην.* Havn. *αὐτήν.*

l. 13. Havn. *ἔπεμψαν δὲ καὶ Ὀδυσσέα πρὸς Ἑκάβην,* omissis verbis *τὴν μητέρα αὐτῆς.*

l. 14. Havn. *ὡς ἂν τὴν παρθένον λάβοι,* et pergit: *ὃς καὶ παραγενόμενος ἔλαβεν αὐτήν. σφαγείσης δέ* etc. om. vv. *καὶ τῷ ποιк.* usque ad *τὸ ζῆν παρ' ἀξίαν.*

l. 19. *τῆς παρθένου.* Havn. *αὐτῆς.*

θεραπ. αὐτῆς. Sic Havn. Barn. *αὑτῆς* Ald. rell.

l. 20. *ἐφ' ᾧ.* Havn. *ὥστε ὕδωρ ἐκεῖθεν κομίσασθαι.*

l. 21. sqq. *ἁλοῦσαν γὰρ κ. τ. λ.* Havn. post *κείμενον, ὃν ὁ πατὴρ Πρίαμος μετὰ πολλοῦ χρυσοῦ ἔπεμψε πρὸς*

Πολυμήστορα λάθρα· ὃς ἐπεὶ ἁλοῦσαν τὴν Τροίαν ἔγνω, σφάξας αὐτὸν ἔῤῥιψεν ἐν τῇ θαλάσσῃ, ὡς ἂν αὐτὸς ἔχῃ τὸν χρυσόν. ὡς οὖν κ. τ. λ.

Folio verso l. 3. vv. *κείμενον ἐπ᾽ ἀκταῖς* et *καὶ τῷ πέπλῳ εἱλίξασα* om. Havn.

l. 4. *τήν* ante *Ἑκάβην* om. Havn. et pergit: *καὶ τὸν Πολύδωρον γνοῦσα ἀθλίως τε ἔσχε,* om. *τὸν τῆς Πολυξ. ν.* usque ad *ἔγνω Πολύδ.*

l. 6. *ἀμυνῆται.* Hoc quoque e Barnesiana, cuius exemplum Lipsiense typis exscribendum dederam, haesit: nam Ald. rell. Havn. *ἀμυνεῖται.* recte.

l. 7. *τοιόνδε.* Havn. *τοιάδε,* et om. vv. *κοινωσ. — Ἀγαμέμνονι.*

l. 8. Post *πέμπει* in Havn. legitur $\overset{\alpha)}{\pi}$ i. e. *παρά,* ortum e var. lect. sq. *πρὸς τὸν Πολυμ.* ut habet pro *ὡς τὸν Πολ.*

l. 9. 10. *περί — κοινώσασθαι* et l. 10. 11. 12. *ἀγνοῶν — ὑποκλαπείς* om. Havn. Ad *τισιν* in marg. Herv. 2. quae est in bibl. Cizensi, V. D. adscripsit *ἐλπίσιν.*

l. 14. *μηνύσῃ.* Havn. *δείξῃ.*

l. 15. *ὡς ἄν. ἄν* om. Havn.

l. 16. *ἐκέκρυπτο δέ.* Pro his Havn. *ὃν καὶ εἰςελθόντα σὺν ταῖς γυναιξὶν, ὧν πλῆθος ἔνδον ἐκρύπτετο, τῶν ὀφθαλμῶν τε στερεῖ κ. τ. λ.*

l. 22. *σχοῦσα.* Havn. *ἔχουσα.*

Argum. II. e regiis membranis primus dedit Brunck. rec. Porson. Idem est in Flor. 9. 18. 33. et Guelph.

l. 1. *εἰς τὴν ἀντιπ.* Flor. 9. 18. om. *τήν.* Flor. 33. *εἰς τὰ ἀντίπερα.*

l. 10. *ἐκριφέντος.* Flor. 9. 18. *ἐκριφθέντος.*

l. 14. *ὡς θησαυρούς.* Flor. 9. 18. Gu. *ὡς ἵνα θησ.*

l. 15. *παραγενομένῳ.* Sic Gu. pro *παραγενομένου.*

l. 18. *ἀλλ᾽ ἀμύνασθαι.* Gu. *ἀλλὰ μήνασθαι.*

Ante hoc argumentum Flor. 33. haec habet: *Εὐριπίδης ὁ ποιητὴς υἱὸς ἦν Μνησαρχίδου καπήλου, Ἀθηναῖος τὸ γένος. ἤκμαζε δὲ κατὰ τὴν μ̅ε̅ Ὀλυμπιάδα ἐπὶ Καλλίου ἄρχοντος. φασὶν αὐτὸν καὶ ζώγραφον γενέσθαι. εἰσὶ δὲ τὰ ποιήματα αὐτοῦ δράματα ϟβ. ζήσας δὲ ἐν εὐδομήκοντα* (leg. *ἐφ᾽ ἑβδομ.*) *ἔτη ἐτάφη ἐν Μακεδονίᾳ.* quae sumta videntur e *Θωμᾶ τοῦ Μαγίστρου σύνοψις βίου Εὐριπίδου.* Tum sequitur

Ὑπόθεσις περὶ τῆς Ἑκάβης στίχοι τοῦ Τζέτζου.
Εὐριπίδου τοῦ ποιητοῦ.

Πολύδωρον Ἑκάβης τε καὶ τοῦ Πριάμου παῖδα
ὁ Πολυμήστωρ ἔκτεινεν ὁ τῶν Θρακῶν κατάρχων,
ἀφ᾽ οὗ τὴν Τροίαν ἔμαθεν Ἕλλησι πορθηθῆναι.
καὶ κτείνας εἰς τὴν θάλασσαν ἔῤῥιψε τὴν ἐκεῖσε,
καίπερ λαβὼν παρὰ πατρὸς ὅπως αὐτὸν φυλάττῃ.
Ἑκάβης αἰχμαλώτου τε οὔσης ἐν Χερονήσῳ· —
ἐκεῖ γὰρ καὶ τὸ στράτευμα ὑπῆρχε τῶν Ἑλλήνων· —
ὄναρ φανεῖ Πολύδωρος τῇ σφῇ μητρὶ Ἑκάβῃ,
τὸ πῶς αὐτὸν ἀπέκτεινεν ὁ Πολυμήστωρ, λέγει.
καὶ τὰ λοιπὰ δὲ σύμπαντα λεπτομερεῖ τῷ λόγῳ
οὕτω κατέπος λέγει δὲ διὰ τοῦ Εὐριπίδους.

In cod. 18. Abbatiae Florentinae, nunc Laurentiano, huiusmodi exstat argumentum:

Ὑπόθεσις Πολυδώρου.

Πολυμήστωρ ὁ τῶν Θρακῶν βασιλεὺς μετὰ τὴν Ἰλίου πόρθησιν ἕνα τῶν Πριαμιδῶν Πολύδωρον ἔσφαξεν, ὃν εἰλήφει παρακαταθήκην μετὰ χρημάτων παρὰ τοῦ Πριάμου· ὅτε καὶ Ἀχιλλεὺς νυκτὸς τοῖς Ἕλλησι ὁραθεὶς σφάγον ᾔτησε μίαν τῶν θυγατέρων Πριάμου. ὃν Ἕλληνες τιμῶντες Πολυξένην ἐσφαγίασαν. Τοῦ οὖν Πολυμήστορος τὸ τοῦ Πολυδώρου σῶμα εἰς τὴν θάλασσαν ἐμβαλόντος, κλύδων πρὸς τὰς τῶν αἰχμαλωτίδων σκηνὰς ἐξέβαλεν, ὃν Ἑκάβη θεασαμένη ἐπέγνω, ὅτι κατασχεῖν αὐτοῦ τὸν πλοῦτον Πολυμήστωρ βουλόμενος τοῦτον ἀπέκτανεν· καὶ κοινωσαμένη τὴν γνώμην Ἀγαμέμνονι μετακαλεῖται Πολυμήστορα σὺν τοῖς παισὶν αὐτοῦ, τὸ γεγονὸς κρύπτουσα, καὶ τοὺς μὲν ἀπέσφαξε, τοὺς δὲ τῆς ὁράσεως ἐστέρησεν.

Ἰστέον, ὅτι ὁ μὲν Εὐριπίδης ἐν τῇ ά καὶ γ' καὶ ε' χώρᾳ χρῆται δακτύλῳ, σπονδαίῳ, ἀναπαίστῳ, ἰάμβῳ καὶ χορείῳ, ἐν δὲ τῇ β' καὶ δ' δακτύλῳ, ἀναπαίστῳ καὶ ἰάμ-

βῳ, ἐν δὲ τῇ ϛ' ἰάμβῳ καὶ πυῤῥιχίῳ, ὁ δὲ Σοφοκλῆς καὶ Αἰσχύλος οὐχ οὕτως. διὰ τοῦτο καὶ τὸ ποιητικὸν μέγεθος φασὶ τὸν Εὐριπίδην ταπεινῶσαι.

V. 1. Ennii versus ap. Cic. Tusc. disp. I, 16. hinc expressos, emendarunt et illustrarunt Herm. ad h. l. et Osann in *Anal. crit. poesis Rom. scaenicae reliquias illustr.* p. 131 sqq. Prioris versus meminisse Demosth. pro cor. p. 89. et Hermogen. ἐν τῷ περὶ γλυκύτητος p. 329. et totum locum a Seneca Agamemn. in. expressum esse, annotat Aem. Portus.

σκότου. Etymol. Paris. ap. Bast. Append. ad epist. crit. p. 53. habet σκότους. Vid. Valck. ad Phoen. v. 380. Heindorf. ad Plat. Phaedon. p. 187 sq. Boissonadius: „De σκότου πύλαις Altmann dissertationem scripsit in Museo helvet. T. I. Vide et Bodenium ad Achillem Tat. V, 10. Elsnerum et Albertium ad Matth. 16, 18. Σκότος absolute pro infernis locis apud Libanium t. IV. p. 182. ἐπεὶ δὲ ἀπάγει τῆς ἐρημίας ἡμᾶς Ἀλκιβιάδης, καὶ κινδυνεύω μηκέτ' εἶναι Τίμων ἢ (cod. Paris. 3017. μηδὲ) μισάνθρωπος, ἐπὶ τὸν θάνατον καταφεύγω καὶ τὴν καλὴν ἐρημίαν τοῦ σκότους." Loca Comicorum et Luciani in Necyom. hinc expressa adscripsit Porson; idem laudat Χριστ. πάσχ. 1506. οἴχῃ νεκρῶν κευθμῶνα καὶ σκότου πύλας. et 2021 sq. ἔλθοις νεκρῶν κευθμῶνα καὶ σκότου πύλας λιπὼν, ἵν' ᾅδης χωρὶς ᾤκισται φάους.

V. 3. τῆς Κισσέως. vid. Porson.

V. 5. ἔσχεν Flor. 18. 21. 34. — δουρὶ Fl. 33. Vit.

V. 6. Grammaticus ap. Herm. de emend. rat. gr. gramm. p. 387. sic citat: λάθρα μ' ὑπεξέπεμψε Τρωικῆς χθονός. quare is v. 4. ὅς τ' pro ὅς μ' legisse videtur Osanno p. 128.

V. 7. Θρηκίου. Flor. A. 2. 6. 9. 10. 17. 21. 25. 33. 34. Mosqu. quatuor, Gu. Havn. Vit. Ald. Herv. 1. Θρηϊκίου. Brub. Herv. 2. Canter. Barn. Θρηκίου. quamvis hic nec Θρηϊκίου reiicit, quum in quinto loco, inquit, ut in primo et tertio, anapaestus poni soleat, ab Eurip. etiam aliquando in secundo et quarto.

V. 8. Χερσονησίαν. Florr. omnes, Gu. Mosqu. quatuor, rell. Ald. et edd. Χεῤῥονησίαν. Havn. χεροννησίαν. Χερσονησίαν primus edidit Brunck.

V. 11. πέσοι. Aug. a. Mosq. C. πέσῃ.

V. 13. νεώτατος. Flor. A. νεώτερος. ὃ καί. Assentior Musgr. ad Phoen. 270. Brunckio ad h. l. qui pro δι' ὃ accipiunt, potius, quam Valcken. ad Phoen. p. 52. et Porsono ad h. l. qui explicant, ὅ i. e. τὸ ἐμὲ εἶναι νεώτατον. Locum Phoen. 155. falso explicari a Valck. persuasum habeo, nec v. 263. ᾧ legendum existimo. Ceterum H. Cant. Aug. b. Vit. ᾧ.

V. 14. φέρειν ὅπλα. Hoc loco usus Wessel. ad Diod. Sic. T. II. p. 36. ὅπλα proprie de clypeo dici docuit. Sed Eustath. ad Il. α'. p. 42. ἰστέον δὲ, ὅτι οὐκ ἔξω λόγου καὶ τὸ γενικῶς μὲν, ὡς καὶ προεῤῥέθη, νοῆσαι τὸν μάντιν, εἴδη δὲ αὐτοῦ εἰπεῖν τὸν ἱερέα καὶ τὸν ὀνειροκρίτην, ἵνα λέγῃ, ὅτι ἐρωτηθήτω τις μάντις, οἷον ἱερεὺς ἢ ὀνειροπόλος. οὕτω καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ, γένος εἰπὼν τὸ φυτὸν, ἐπάγει τὰ εἴδη ἐν τῷ, οὐ φυτὸν, οὐ συκῆ, οὐκ ἄμπελος, οὐ μὲν ἐλαίη, καὶ ἑξῆς. τοιοῦτον καὶ παρ' Εὐριπίδῃ τὸ οὔτε ὅπλα, οὔτ' ἔγχος. γένος μὲν γὰρ τὰ ὅπλα, εἶδος δὲ τὸ ἔγχος.

V. 16. ὁρίσματα. Fallitur Musgr. Nam, si, quod ille vult, ὁρίσματα de columnis, quibus fines regionis determinari solerent, (qui mos est seriorum temporum) accipienda essent, sensus esset: quamdiu fines agri Troiani nondum transgressi erant Graeci, s. ante Graecorum adventum; quod falsum esse e v. sq. intelligitur. Vid. Schol. Etiam in Vit. supra ὁρίσματα adscripta est gl. τείχη. Hipp. 1449. ὦ κλείν' Ἀθηνῶν Παλλάδος θ' ὁρίσματα. Boissonadius: „Quibus placebit Scaligeri ἐρείσματα, defendent ex Herc. fur. v. 254. ubi hae voces permutantur. Equidem servo ὁρίσματα." Pro ἔκειθ' Viteb. ἔειθ'.

V. 18. Ἕκτωρ τ'. Mosqu. D. Ἕκτωρ δ'. — εὐτύχει. Sic Flor. 6. 9. 10. 18. 21. 21b. 25. 33. Paris. A. Vit. ηὐτύχει Flor. A. Gu. Mosqu. D. Ald. rell. Illud primus dedit Brunck, addens tamen, utro modo scriberetur, nihil aut parum interesse. εὐτύχει etiam Herm. dedit, ut magis Atticum: sed Porson ηὐτύχει. unde factum, ut Elmsley ad Heracl. 305. ηυ ubique defenderet, etiam in ηὗρον. Ubi-

cunque hae formae occurrunt, variant Codd. Nec Grammatici inter se consentiunt. Herodian. Herm. p. 314. XXXVIII. ἔτι ἁμαρτάνουσιν οἱ λέγοντες ηὐξάμην καὶ ηὐχόμην, λόγῳ τοιούτῳ· ὅσα ἀπὸ τῆς ευ διφθόγγου ἄρχεται ῥήματα, ταῦτα τηρεῖ τὴν ευ δίφθογγον καὶ ἐπὶ πάντων τῶν χρόνων. οὕτως ἐστὶ καὶ τὸ εὐχόμην φυλάξαν τὴν ευ δίφθογγον. τὰ δὲ ἀπὸ τῆς αυ ἀρχόμενα τρέπεται εἰς τὸ ηυ, αὐλῶ ηὔλουν, αὐχῶ, ηὔχουν. εὔχομαι δὲ εὐχόμην. Ex his a breviatore depravata videntur, quae leguntur in Herodiani fragm. post Phrynichum Pauwii p. 202. et Moerin Piersoni p. 460. Cum Herod. consentit Suid. v. εὐλόγησα. Contra Etym. M. p. 400, 26. Moeris p. 175. ηυ Atticorum esse dicunt. Optime de hac re iudicasse videtur Fischer. Animadv. ad Weller. II. p. 280. qui sibi non repugnat in not. ad Theophr. char. p. 20. b. quod falso dixi in Gramm. gr. p. 198. not. h.

V. 19. Θρῃκί. Flor. A. 10. Θρῃκίῳ. omitt. Aug. b.

ξένῳ. Vict. Flor. 2. φίλῳ e glossa, ut v. 7. 26. in Gu. glossa interl. ξένου, φίλου. ξένος, φίλος.

V. 20. πτόρθος. Flor. 33. πτόρθμος. Porson comp. Homericum, ὁ δ' ἀνέδραμεν ἔρνεϊ ἶσος Il. σ', 56. 437.

V. 21. Ἕκτορός τ'. Mosqu. D. Ἕκτορος δ'.

ἀπόλλυται. Sic Flor. A. Paris. A. Flor. 21. 10. M. ap. Pors. Viteb. Thom. Mag. v. ψυχή. Eustath. ad Il. ε' p. 545, 29. (413, 50. Basil.) λ', 850, 52. (790, 38.) ν', 958, 59. (939, 43.) prob. Valck. ad Hippol. 34. Eodem alludit Flor. 2. ἀπώλλυται. 33. ἀπόλειται. Florr. rell. Guelph. Mosqu. quatuor Aug. 3. Havn. Ald. et edd. rell. ἀπώλετο.

V. 23. αὐτός τε Flor. 2. 9. 10. 21. 21[b]. 33. 34. Vict. Havn. Aug. a. b. Mosqu. D. Viteb. αὐτὸς δέ Flor. A. Flor. 6. 17. 18. 25. Gu. Ald. et rell. Ubi plura enumerantur, ad unam omnia summam spectantia, (ut h. l. Hectoris interitus, eversio regiae, caedes Priami quasi partes sunt excidii urbis) proprie usurpatur τε. At ubi αὐτός sequitur nomen, quod rem ad eum, qui pron. αὐτός designatur, pertinentem significat, oritur oppositio, et αὐτός adiunctum habet δέ. Hinc αὐτὸς δέ nunc verius iudico. αὐτὸς δέ i. e. πατήρ. vid. Br. Pors.

θεοδμήτῳ. Flor. A. θεωδμήτῳ. Flor. 21. λιθοδμήτῳ ex emend. cum gl. λίθῳ κατεσκευασμένῳ.

V. 24. σφαγείς. Mosqu. C. σφαγῆς. Tum Flor. 18. 21. Mosqu. A. Ἀχιλέως.

V. 26. ξένος. Vit. ξεῖνος.

καὶ κτανών. Musgr. Ὁ κτανών i. e. δὲ κτ. operarum haud dubie errore. ad quod de Furia e Flor. 6. 9. 34. 33. 10. 17. 21. enotavit καί, ut in 18. 21. 25. 2. δέ legi videatur.

ἐς οἶδμ'. Flor. 6. 9. 18. Vict. Mosqu. D. εἰς οἶδμ'.

V. 27. De constructione μεθῆχ' ἵν' ἔχῃ vid. Herm. de em. rat. gr. gr. p. 209 sqq. et ad h. l. Cf. Miscell. philol. II, 1. p. 35 sq.

V. 28. ἐπ' ἀκταῖς. Flor. A. ἐπ' ἄκτης. Flor. 10. 21. ἐπ' ἀκτῆς. Censor ed. Porson. in *Critic. Review* 1800. interpungit: κεῖμαι δ' ἐπ' ἀκταῖς ἄλλοτ', ἐν πόντου σ. citans v. 699. (nostr. ed. 688.) Iphig. T. 253. (243.) Lycophr. 387. Loco a Porsono adscripto Soph. Trach. 11. adde eumdem Electr. 752. φορούμενος πρὸς οὖδας, ἄλλοτ' οὐρανῷ σκέλη προφαίνων, pro ἄλλοτε φορ. ἄλλοτε σκ. πρ. Cf. Apollon. Rh. III, 297.

V. 30. ἄταφος, ἄκλαυστος Flor. 2. 10. Vict. Havn. quod fortasse praeferendum.

V. 31. ἀΐσσω. Piersoni coniecturam ἀναίσσω probat Valck. in notis MSStis ad Markl. Suppl. v. 962. Sed Porson. tuetur ἀΐσσω locis duobus Aeschyl. Pers. 470. (ubi vid. Brunck.) Eurip. Iph. Aul. 12. Cf. Troad. 157. διὰ δὲ στέρνων φόβος ἀΐσσει. ubi vid. Seidler.

V. 32. αἰωρούμενος. Canter. malebat αἰωρούμενον, ut vel ad σῶμα vel ad φέγγος referretur, non prob. Aem. Porto.

V. 33. Χεῤῥονησίᾳ omnes, praeter Brunck. Porsonum. Musgravium, reprehendentem poetam, quod modo in Thracia, modo in Troiano agro scenam huius fabulae constituerit, recte refutavit Herm.

V. 34. ἐμή. Flor. 25. ἐμοί. Vit. ἐμά.

Τροίας. Gu. Τροίης (ας superscr.).

V. 35. *πάντες δ' Ἀχ.* Flor. 21^{b}. Aug. c. *πάντες τ'.* Cum vv. *ἥσυχοι θάσσουσ'* Boisson. comparat Iphig. A. 88. *ἥμεσθ' ἀπλοίᾳ χρώμενοι κατ' Αὐλίδα.* De verbis *sedendi*, otii et desidiae significationem habentibus, vid. Graev. lect. Hesiod. v. 480. Bergler. ad Alciphr. p. 102.

V. 36. *Θρηκίας.* Flor. 10. 17. 21^{b}. 33. 34. Gu. Ald. rell. *θρηικίας.* Flor. 2. 25. Vict. *θρηικίης.* Havn. *Τρωικῆς.* *Θρῃκίας* Flor. 6. 9. 18. 21. Musgr. Br. Pors. etc.

V. 38. Mosqu. A. *Ἀχιλεύς.*

V. 39. *ἐνάλιαν.* Codd. omnes et editt. *εἰναλίαν.* sed vid. Dawes Misc. p. 196. Brunck. ad h. l. et ad Aesch. Pers. 451. Porson. ad Phoen. 3.

πλάτην. Flor. 2. Vict. *πλάταν.*

V. 40. *αἰτεῖ δ'.* Mosqu. A. *αἰτεῖ τ'.*

V. 41. *τύμβῳ.* Flor. 33. *τύμβον.*

πρόσφαγμα. Flor. A. *προφθεγμα.* i. e. *πρόςφθεγμα.* Wakefield. scribendum censebat *πρόςσφαγμα*, quocum consentit Schneider. in lex. gr. sed vid. Herm. ad h. l.

γέρας λαβεῖν. Flor. 10. *λαβεῖν γέρας.* Vid. Herm. ad Soph. Ai. 812. Porson. coni. *γέρας λαχεῖν.* satis leviter. vid. Herm. Cautius Valck. ad Phoen. p. 444. frequentius post verba petendi sic *πλεονάζει τὸ λαβεῖν·* nonnunquam tamen *πορεῖν, τυχεῖν* et *λαχεῖν* similiter adhibentur. Quae exempla affert Pors. Il. *δ'*, 49. *ω'*, 70. poetae apud Porphyr. de abst. II, 58. nihil ad rem: ibi enim sermo est de honore, quem in distribuendis in administratione mundi partibus quisque sortitus est.

V. 42. *οὐδ' ἀδώρητος.* Flor. 2. Vict. *οὐ γὰρ ἀδώρ.* Haec verba laudat Gramm. in Bekkeri anecd. p. 346, 11.

V. 44. *τῷδ' ἐμὴν ἐν ἤματι.* Sic Flor. A. Flor. 10. Par. A. Cant. ap. Pors. a pr. m. quod, ut numerosius, vulgato *τὴν ἐμὴν τῇδ' ἡμέρᾳ* praetulit Brunck, Porson, Herm. Flor. 21^{b}. pro *τῷδ' ἐμὴν ἐν ἤματι* habet *τὴν ἐμὴν ἀδελφήν.* Aug. a. *ἀδελφὴ καὶ τὴν ἐμὴν τῇδ' ἡμέρᾳ.* In Aug. b. postrema duo verba in litura scripta sunt, ut M. vulgatam habet e rasura.

V. 45. *δυοῖν.* Herm. Atticam formam *δυεῖν* dedit. Dubitabant tamen etiam antiqui. Eustath. ad Il. *κ'*, p. 802, 34. e lexico rhetorico: *τὸ δὲ δυεῖν σπάνιον παρὰ τοῖς παλαιοῖς.* et paulo post: *λέγει δὲ καὶ ὅτι νεωτέρων τὸ γράφειν δυεῖν.*

ω
παίδοιν. Mosqu. A. *παίδοιν.*

δύο. Mosqu. C. Havn. Vit. *δύω.*

νεκρώ. Flor. 25. *νεκρούς.*

V. 46. *δυστήνου κόρης.* Flor. 2. *δυστάνου κόρας.*

V. 47. *τάφου.* Mosqu. A. *τάφω.* Idem et B. C. item Flor. 6. *τλήμων τάφου.*

V. 50. *κεὶς χέρας. χεῖρας* Flor. 6. 9. 17. 21^{b}. 25. 33. Havn. Mosqu. A. C. D. *χέρας* Mosqu. B. e corr. *κ' ἐς χεῖρας* Vit.

V. 52. *γεραιᾷ.* Gu. *γηραιᾷ.* Vict. *γεραιᾶς.* Mox *ἐκ ποδῶν* Gu. Mosqu. D. Havn.

V. 53. *ὑπὸ σκηνῆς.* Sic Flor. A. Flor. 10. 17. 18. 21. 21^{b}. 25. 33. 34. Par. A. Gu. Mosqu. Ald. rell. *ὑπὸ*
ν
σκηνήν Flor. 2. 9. Vict. Cant. M. N. *ὑπὸ σκηνῆς* Flor. 6. *ν* a sec. m. superscripto. Quid esset *ὑπὸ σκηνῆς*, optime explicuit Herm. Cf. Herc. f. 293. *ἥξειν νομίζεις παῖδα σὸν γαίας ὕπο;* Andr. 442. *ἦ καὶ νεοσσὸν τόνδ', ὑπὸ πτερῶν σπάσας;* Id quum non intelligeretur, King. em. *ἀπὸ σκ.* quod recepit Brunck et Porson in priore editione, Musgrav. primum *πρὸ σκ.* deinde *ὑπὲρ σκηνήν, ultra tentorium*, ut *ὑπὲρ τέρεμνα*, Orest. 1357. quod rec. Porson in sec. ed.

V. 55. *φεῦ* om. Flor. 25.

V. 56. *δούλειον.* Flor. 33. *δούλιον.*

V. 57. *ὅσονπερ.* Aug. b. *ὅσον.*

ἀντισηκόω optime explicat Coray ad Isocr. p. 37. *βάρος βάρει ἐξισῶ, ἢ βάρος ἀνέλκω καὶ εἰς ὕψος αἴρω ἑτέρου βάρους προςαγωγῇ τοῦ καλουμένου σηκώματος.* Cf. Lennep. ad Phalar. p. 187. Aesch. Pers. 435. Iungenda autem *ἀντισηκώσας δὲ τὴν φθορὰν* (quod in *φθείρει* latet) i. e. *τὴν νῦν δυςπραγίαν τῆς πρόσθεν εὐπρ. φθείρει σε.* Erasmus: *Te aliquis exstinxit deus, Felicitatis pristinae inver-*

tens vices, Bonaque anteacta paribus exaequans malis. Hos duo versus inverso ordine exhibet Mosqu. B.

V. 59. sqq. Carmen, quod sequitur usque ad v. 94. ad antistrophicorum leges constituere laborans Seidlerus ap. Herm. de usu antistroph. p. X. vv. 59—66. pro proodo habet; v. 67—71. est *στροφὴ α΄*, cui respondet antistropha v. 74. (quem ita scribit Herm. *φοβερὰν ὄψιν ἴδον, ἔμαθον, ἐδάην*). V. 72. 73. *στροφὴ β΄*, cui respondet antistropha v. 86. 87. V. 79—85. *στροφὴ γ΄*, cui respondet antistr. v. 88 (ubi geminandum *οἰκτρῶς*) —94. Herm. in edit. p. 74. vv. 72. 73. 74. stropham, vv. 86. 87. 88. antistropham dixerat; illam tria, hanc duo systemata anapaestorum praecedere.

V. 59. *πρὸ δόμων*. Flor. 33. *πρὸς δόμων*, sed lectionem primigeniam fuisse *δόμον* annotat Furia.

V. 60. *τὴν ὁμόδουλον*. Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. Barn. *τὴν ὁμόδουλον νῦν* (*νῦν* Cant. Barn. ad sq. v. referunt) et sic Flor. A. Flor. 2. 21^b. Mosqu. A.B.D. Havn. Sed *νῦν* omittunt Florr. 6. 9. 10. 17. 18. 21. 25. 33. 34. L. Gu. Aug. a. b. Vit. In Aug. c. *νῦν* minoribus litteris appictum est. Itaque King. Musgr. Brunck. Herm. *νῦν* deleverunt. At Porson, quum *νῦν* et *πρόσθε* rectius opponantur, articulum inutilem scilicet, delevit. At articulus adeo non est inutilis, ut, eo deleto, soloeca fiat oratio; *νῦν* non minus bene omitti poterat, quam supra v. 28. *ἄλλοτε*, saepe alia, vid. Elmsley ad Heracl. 131. imprimis quum sequatur *πρόσθε*. hoc si praecederet, necessarium esset, ut in locis a Porsono allatis.

V. 61. *Τρῳάδες*. Mosqu. A. D. *Τρωϊάδες*.

πρόσθε. Sic King. Musgr. rell. quum antea legeretur *πρόσθεν*, ut in Flor. 2. 21^b. 33.

V. 62. *ἀείρετε*. Sic Flor. A. Flor. omnes praeter 10. Mosqu. A. C. D. Havn. Gu. et sic Porson. *ἀείρατε* Ald. rell. et Flor. 10. *ἀείρετέ με* Flor. A. Flor. 34. *ἀείρετε δέ* Flor. 17. Post *μου* in Ald. rell. addebatur *δέμας*. *μου δέμας* om. Barn. *δέμας* solum Flor. 9. 17. 18. 21. 25. 33. 34. Mosqu. D. Aug. b. Gu. Vit. Itaque cum King. et Herm. delevi. Sic enim oratio continuatur: *ἄγετ᾽, ὦ παῖδες, τὴν γραῦν πρὸ δόμων, ἄγετε, λάβετε, φέρετε, πέμπετε, ἀείρετε*. Ne vero quis in *μου*, ad sqq. *γεραιᾶς χ.* referendo, haereat, comparet Hippol. 1144. Alc. 325. (ubi iniuria haeret

Monk.) Orest. 1024. Iphig. A. 1414. Il. *τ΄*, 287. *φ΄*, 347. vid. Wolf. Praef. ad Il. p. 82. Elmsley ad Iphig. T. 940. in Mus. crit. VI. p. 301.

V. 64. *γεραιᾶς*. *γερεᾶς* R. et Eustath. ad Il. *β΄*. p. 249, 39. (189, 19.) *γηραιᾶς* Vit. Porsono numerosius videbatur *γραίας*, quod merito ridet Herm. Idem tamen antea visum erat Valcken. ad Phoen. v. 1668.

σκίπωνι. Ald. Brul. Herv. 1. 2. Cant. Barn. Musgr. Flor. 9. Flor. A. Havn. *σκίμπωνι*. Mosqu. A. D. Aug. a. *σκίμπονι*. quem solennem errorem vocat Pors. *σκίπτωνι* Vit. *σκίπωνι* Flor. 2. 6. 10. 17. 18. 21. 21^b. 25. 33. 34. (2. e litura) Vict. Paris. A. Aug. b. C. C. C. R. Sic etiam Eustath. ad Il. *τ΄*, 1232, 39. (1170, 48.) Od. *ρ΄*, 1815, 11. (624, 9.) citatus a Porsono. Hesych. iam ante Brunck. ab H. Steph. Thes. T. III. p. 864. C. indicatus: *Σκίπων, βακτηρία, ῥάβδος. σκίπωνι χειρός, βακτηρίᾳ χειρός*. Etym. M. p. 717. 48. *Σκίπων παρὰ τὸ σκηρίπτω κατὰ ἀποβολὴν τοῦ τ καὶ τοῦ ρ καὶ συγκοπῇ τοῦ η σκίπων· σημαίνει δὲ τὴν βακτηρίαν*, quod in lexicon suum transtulit Zonaras p. 1650. qui tamen *σκιρίπτω* et om. *τοῦ η*. Suidas: *σκίπωνος, τῆς ῥάβδου, καὶ σκίπτωνος*. Cf. Iacobs ad Anal. I, 2. p. 71. Boeckh. ad Pind. Ol. 6, 101. Herm. *σκίμπτωνι* antiquiorem formam esse affirmat, quod unde ei innotuerit, non assequor, verum tamen esse videtur: verbi quidem *σκίπειν* nullum vestigium exstat, nisi apud Hesych. *σκίπει*. quod tamen ipsum dubium est. *σκίμπτειν, ἐνεσκίμφθη, ἀπεσκίμφθαι* in Hom. et Pind. legitur. Itaque antiquior forma esse videtur *σκίμπτων*, recentior et mollior *σκίμπων* et *σκίπων*.

χερός. Mosqu. C. Havn. Hesych. l. c. *χειρός*.

V. 65. *διερειδομένα*. Flor. 9. 21^b. 25. 34. Havn. Mosqu. A. C. D. Aug. b. *διερειδομένη*.

V. 67. *στεροπά*. Flor. 6. 9. 17. 18. 25. 34. Mosqu. A. C. Aug. a. b. *στεροπή*. De *στεροπὴ Διός* pro *die* vid. Herm. ad h. l.

V. 68. *τί ποτ᾽ αἴρομαι*. Ald. Brub. Herv. 1. 2. Cant. Barn. *τί ποτ᾽ αἴρομ᾽* et sic Gu. Flor. 6. 9. 18. 21. 25. Mosqu. D. Aug. a. c. *τί ποτ᾽ ἀείρομαι* Paris. A. quod iam Barn. in marg. annotavit: al. *ἀείρομαι*, probarunt King. in not. et Heath. ille *τί*, hic *α* produci posse ratus. *τί ποτ᾽*

αἰωροῦμ' Cott. et Musgr. Neque *αἴρομ'* neque *αἰωροῦμ'* scribi potuisse nunc notum est post Erfurdtii disputationem ad Soph. Ai. p. 517. *τί ποτ' αἴρομαι* Flor. A. Flor. 2. 10. 17. 21^b. 33. 34. K. apud King. Harl. ap. Pors. Havn. Mosqu. A. C. Vit. Aug. b. quod ediderunt Pors. et Herm. Sed Herm. de usu antistr. p. X. em. *τί ποτ' ἄρ' αἴρομαι*, probante Seidlero de vers. dochm. p. 96. B. ap. Pors. post v. 219. K. ap. King. Flor. 21^b. *οὑτωσί* pro *οὕτω*. et sic ed. King. *οὕτως ἐν* Morell.

V. 69. *ὦ πότνια χθών*. Aug. a. *ὦ πότνια νύξ*. Flor. 21. in marg. *γρ. νὺξ καὶ γῆ* pro *πότνια χθών*. Utrumque ex eo ortum, quod non intelligebant, quomodo Terra mater somniorum dici posset. Sed iam Porson. comparavit Iph. T. 1228. *νύχια Χθὼν τεκνώσατο φάσματ' ὀνείρων*. Nam e Terra, i. e. locis inferis, somnia prodire recte dici possunt. Vid. Herm. ad h. l. Ita nec Wakef. coniectura opus est versum 70. post v. 67. transponentis.

V. 70. *μελανοπτερύγων*. Flor. 18. *μελανπτερ. μᾶτερ*. Flor. 6. 9. 18. 21. 25. 34. *μῆτερ*. Atras alas somniis tribui existimo hic et infra v. 693. quia noctu adveniunt, ut Tibull. II, 1. extr. *Postque venit tacitus fuscis circumdatus alis Somnus, et incerto Somnia nigra pede.*

V. 71. *ἀποπέμπομαι*. Mosqu. D. *ἀποπέμπομ'*.

V. 72. *ἄν*. Flor. omnes Mosqu. A. C. D. Havn. Aug. a. b. c. *ἥν*. King. ob metrum *τάν*.

Θρήκην. Flor. 25. Mosqu. D. *Θρᾴκην*. et sic Herm.

V. 73. 74. Hi versus ita leguntur in Ald. et rell. edd. *ἀμφὶ Πολυξένης τε φίλης Θυγατρὸς δι' ὀνείρων εἶδον. Εἶδον γὰρ φοβερὰν ὄψιν. Ἔμαθον, ἐδάην*. Hexametros esse primus Brunck. vidit. King. ita eos disposuerat: *κατὰ Θρ. ἀμφὶ Πολ. Τε φίλης εἶδον Θυγατρὸς δι' ὀνείρων· εἶδον γὰρ φοβ. ὄψ. ἔμ. ἐδ. Πολυξείνης* Flor. 18. 21. ut iam edid. King. et Brunck. Prius *εἶδον* om. Flor. 2. 10. 33. Havn. Vit. *ἀμφὶ Π. τε φίλης εἶδον θυγ. δι' ὀν. εἶδον γὰρ φοβ. ὄ. ἔ. ἐ.* Mosqu. A. Omittit etiam post *ὀνείρων* Aug. a. et ante *ἀμφὶ Πολ.* habet *ἐςεῖδον*. *εἶδον* semel tantum M. N. a m. pr. R. Mosqu. D. *δι' ὀνείρων εἶδον, ἔμαθον, ἐδάην*, sed suprascriptum est ab alia manu, ut videtur, *εἶδον γὰρ φοβερὰν ὄψιν*. Contra Paris. A. *εἶδον*

γάρ omittit. Ex incerta sede alterius *εἶδον* colligas, interpolatori illud deberi, sicut *εἶδον γάρ*. *γάρ* certe in hac concitata et affectus plena Hecubae oratione vehementer friget. Itaque *εἶδον· εἶδον γάρ* delevi. Ita ordo est: *ἂν ἔμαθον, ἐδάην*, cui per appositionem additum, *φοβερὰν ὄψιν*. Arseos ultimae solutae aliud exemplum attulit Herm. ex Iph. T. 130. *πόδα παρθένιον ὅσιον ὁσίας*. Brunck. ed. *δι' ὀνείρων Εἶδον, φοβερὰν Ὄψιν, ἔμαθον, ἐδάην*, quod secutus est Pors. sed *ὄψιν* ad priorem versum relato. Herm. ed. *ἀμφὶ Πολυξείνας τε φίλας εἶδον δι' ὀνείρων φοβερὰν ὄψιν, ἔμαθον, ἐδάην*. sed in diss. de usu antistr. p. 10. *φοβερὰν ὄψιν ἴδον, ἔμαθον, ἐδάην*, servato haud dubie in superiore v. *θυγατρός*.

φοβεράν. Musgr. coni. *φανεράν*, quod recte improbat Wyttenb. in Bibl. crit. T. I. P. 4. p. 21.

V. 75. *σώσατε*. Havn. *σώσετε*.

V. 76. *ἄγκυρά τ' ἐμῶν*. Flor. 33. *ἄγκυρ' ἐστ' ἐμῶν* et sq. v. *κατέχων* pro *κατέχει*. I. ap. Porson. *ἄγκυρ' ἔτ' ἐμῶν*. In vulgata Porsono copula ineleganter inserta videbatur, quod refertur ad canonem ab eo in Append. ad Toup. Em. in Suid. T. IV. p. 489. constitutum, quo copulam post secundum verbum non suo loco positam dixit. Sed falli eum, ad h. l. ostendit Herm. Cf. Elmsley ad Iphig. Taur. v. 199. in Museo crit. Cantabr. VI. p. 281 sq. Itaque amplexus est Reiskii distinctionem *οἴκων ἄγκυρ' ἄτ' ἐμῶν*, *quasi anchora familiae*, non cogitans, particulis iis, quibus pedestres scriptores metaphoras mollire solent, minus uti poëtas, imprimis lyricos.

V. 77. *Θρήκην*. Mosqu. D. Havn. *θρᾴκην* (η). Vit. *θρᾴκην*. Pro *κατέχει* Flor. 33. *κατέχων*. Vid. ad v. 76.

V. 78. *ξείνου*. Flor. 21^b. 34. *ξένου*.

πατρῴου. Porson. ed. *πατρίου*, ne ad licentiam poëticam, nulla necessitate cogente, provocandum esset. (Id. ad Med. 431. *πατρῷος* penultimam corripere non hodie credam.) De *πατρῷος*, media correpta, vid. Brunck. ad Eur. Med. 434. Seidler de vers. dochm. p. 101. Quod vero *πάτριος* et *πατρῷος* ab Atticis promiscue usurpari dicit, non usquequaque verum est. *πατρῴα* quidem *γῆ* et *πατρία γῆ* promiscue usurpantur, quia, quae patria est s. natale solum (*πάτριος*), eadem sedes etiam est patris et maiorum (*πατρῷος*); sed *πάτριος οὐσία* pro *πατρῴα* vel *πάτριος ξένος* pro *πατρικός* (Aristoph. Av. 142.

Thuc. VIII, 6.) vel *πατρῷος* qui dixerit, reperire non potui: et *πάτριοι θάλαμοι* Ion. 480. non tam esse videntur thalami in domo paterna, quam in solo patrio. Vid. Graev. ad Lucian. Soloec. T. II. p. 737. (T. IX. p. 459. ed. Bip.)

V. 79. *ἔσται τι νέον.* Syllabam ancipitem ob finem sententiae hic admitti indicat Herm. elem. doctr. metr. p. 373. Antea ediderat sq. v. *χρῄζει τι μ.* Cf. Seidler. de vers. dochm. p. 80. not.

V. 80. *μέλος.* Flor. 25. *μέλλον.*

V. 81. *ὧδ'.* Flor. 25. *ὧσδ'.*

V. 83. *ψυχάν.* Flor. 17. 34. Mosqu. A. *ψυχήν.*

V. 84. *Κασάνδρας.* Sic Ald. rell. Flor. A. Flor. omnes praeter 21[b]. Gu. Havn. Aug. c. Mosqu. A. B. C. D. Schol. Florr. *Κασάνδραν* Cant. N. et pro var. l. 2. Flor. 21[b]. Schol. Ars. quod praetulit King. et Porson. Nam „Helenum mortuum fingere in hac fabula videtur Euripides,“ inquit P. quod unde collegerit, nescio. Recte Barnes. ut Schol. Flor. 59. periphrasin esse dicit pro *Ἕλενον.* Alioqui *ψυχομαντεῖον* aliquod anquirere videretur Hecuba.

ἤ. Flor. 2. 10. 21[b]. 33. Havn. Aug. C. Mosqu. D. Vit. *καί.* quod ortum videtur ab eo, qui dici non posse putaret *ὡς Ἕλενος ἢ Κασάνδρα κρίνωσιν ὀνείρους.* Porson., Recte, inquit, infertur verbum plurale, sive duo singularia nomina coniunguntur, sive disiunguntur; quod tanquam dictatum aliquod recinit Monk. ad Eur. Alc. 367. Sed falsissimum est, plurale verbum sequi posse, ubi duo nomina singularia vere disiunguntur, quamvis idem doceant Schaefer. melet. crit. p. 24. Iacobs. ad Athen. p. 7. et ineptissimus sit, qui dicere velit, *honesta mors, aut turpissima servitus subeundae sunt.* Sed saepenumero duo nomina singularia particula *ἤ* ita coniunguntur, ut significetur non alterutri actionem tribui, sed utrumque facere aliquid posse, ut h. l. non hoc dicit Hecuba, aut Helenum, omissa Casandra, aut Casandram, spreto Heleno, somnia interpretaturam esse, sed velle se sive uni, sive alteri, sive utrique hoc committere: et sic accipienda sunt loca, quae vulgo citantur, Longin. c. 14. Cic. Or. II, 4, 16.

ἐςίδω. Flor. 17. 34. *εἰςίδω.*

V. 85. *κρίνωσιν* primus edidit Barnes. pro *κρίνωσ'* (Flor. 33. *κρίνουσ'*) et hanc emendationem confirmant Flor. 17. 25. 34. Havn. puto etiam Aug. b. c. quum *κρίνωσ'* e solo Aug. a. afferat Herm.

V. 86. *ἔλαφον* om. Aug. a. — *χαλᾷ.* Flor. 21. *χαλᾷ* (η supra). Flor. 6. 9. 17. 18. 34. Mosqu. C. *χηλᾷ.* Havn. *χειλᾷ.*

V. 87. *σφαζομέναν.* Flor. 6. 9. 25. 34. Mosqu. A. C. D. *σφαζομένην.* — *ἀπ'.* Flor. 33. *κ' ἀπ'.* — *σπασθεῖσαν.* Mosqu. D. *σπασθεῖσ'.* — *ἀνάγκᾳ.* Flor. 2. 6. 9. 17. 18. 21[b]. 25. 33. 34. Mosqu. D. Vit. *ἀνάγκη* sine ι subscr. Mosqu. A. C. *ἀνάγκῃ.* Aug. a. *ἄναγκος.* Porson: *ἀνάγκᾳ* eiicere vult Beckius. Fortasse variae fuere lectiones, *ἀνάγκᾳ, ἀνοίκτως.*

V. 88. Hic versus ut strophico v. 74. responderet, Herm. edidit: *οἰκτρῶς. καὶ τόδε μοι δεῖμα.* Vid. ad v. 59 sqq. King. ed. *οἰκτρ. καὶ μὴν καὶ τόδε δεῖμά μοι.* Porsono omnia optime procedere videbantur, si sic legerentur: *σπασθεῖσαν ἀνοίκτως· Καὶ τόδε δεῖμά μοι· ἦλθ' ὑπὲρ ἄκρ. Τύμβου κορυφᾶς φάντασμ' Ἀχιλέως.*

V. 89. *ἦλθ'.* Ald. rell. *ἤλυθ',* et sic Flor. A. Flor. 6. 9. 17. 21[b]. 25. 33. 34. Havn. Gu. (cum gl. *ἦλθε ποιητικόν*) Viteb. Mosqu. 3. Aug. a. b. c. *ἤλυθε γάρ* Flor. 2. Vict. *ἦλθ'* Paris. A. Flor. 10. 18. 21. I. et sic primus ed. Brunck. *ἤλυθ' ὑπὲρ ἄκρας* quare non ferendum sit, ostendit Herm. elem. doctr. metr. p. 376.

κορυφᾶς. Sic Flor. 2. 33. Gu. ut Ald. rell. Reliqui *κορυφῆς,* ut Mosq. C. D. Aug. a. b.

V. 90. *Ἀχιλέως.* Sic Flor. 6. 9. 18. 33. ut primus ed. King. *Ἀχιλλῆος* Ald. rell. *Ἀχιλῆος* Flor. 25. Gu. Vit. *Ἀχιλλέως* Flor. 2. 10. 17. 21. 21[b]. 34. Havn.

V. 92. *Τρωϊάδων.* Flor. 33. Vict. Vit. *Τρωάδων.*

V. 95 sqq. In carmine, quod sequitur, non minus, quam in superiore, Codices modo Atticas, modo Doricas formas habent. Hoc tamen observasse mihi videor, quum in superiore carmine paria fere sint suffragiorum in utramque partem momenta, in hoc contra et maiorem codd. partem Atticas formas servare, ut v. 98. 102. 114. 146. 148. et saepe

omnes summo consensu in his conspirare, ut 95. 98. 99. 136. nec usquam Doricam formam legi, quin plures codd. communem s. Atticam pro ea offerant. Quamquam autem in his non satis gravis est codd. auctoritas, tamen, ubi causa idonea subesse videtur, tribuendum ei esse aliquantum suspicor. Continet autem sequens carmen narrationem, quam ad trimetrorem orationem propius accedere par est. Itaque, ne Porsoni inconstantiam imitarer, Atticam s. communem dialectum ubique vel servavi, vel reduxi, quod idem Hermannum fecisse video, sed alia de causa: vid. eius praef. p. LXXIV sq.

V. 95. *πρός σ᾽ ἐλιάσθην.* Wakef. *πρός σ᾽ ἐβιάσθην.* Vid. Herm. ad h. l. et Buttmann. Lexilog. p.

V. 96. *δεσποσύνους.* Flor. A. Flor. 10. 18. Havn. *δεσποσύνας*, quod recepit Brunck, fortasse e Paris. A. nam ipse a talibus femininis abhorret. vid. ad Aristoph. Thesm. 320. ad Theogn. 11. Viteb. *δεσποσύνασουσ.* Blomfield. ad Aesch. Pers. 593. citat Schol. Ven. Il. *ν*, 29. *τὰ διὰ τοῦ συνος, εἰ παράγοιτο ἐπιθετικῶς ἀρσενικὰ ὑπάρχοντα, μηκέτι ποιεῖν κατὰ τὸ πλεῖον θηλυκοῦ γένους παρασχηματισμόν.* — *προλιποῦσ᾽* primus, quod mireris, King. nam antea edebatur *προλιποῦσα.*

V. 97. *προςετάχθην.* Mosqu. C. *προςετάγην.*

V. 98. *δούλη.* Mosqu. D. Havn. Vit. *δούλα.* — *ἀπελαυνομένη.* Sic Florr. omnes, Mosqu. A. C. D. Vict. Gu. Aug. a. b. c. Vit. pro *ἀπελαυνομένα* Ald. rell.

V. 100. *δοριθήρατος.* Cant. N. H. Havn. *δορυθήρατος*, varietate in his compositis usitata, inquit Pors. Vit. *δοριθήρατα.*

V. 102. *ἀραμένη.* Sic Flor. 2. 6. 9. 18. 21^b. 25. Mosqu. A. C. D. Vit. Aug. a. *ἀραμένη* (supra scr. *αι ο*) Vict. *αἰρομένη* Flor. 34. Aug. b. Gu. hic cum v. l. *γρ. ἀραμένη. ἀραμένη* pro v. l. etiam C. C. C. *ἀραμένα* Ald. rell.

V. 103. *σοί τε.* Flor. 33. *σύ τε.* — *ἀχέων.* Flor. 33. *ἀχαιῶν.* Cum utroque consentit schol. eiusdem cod.

V. 105. *Ἀχιλεῖ.* Sic primus ed. King. et sic Flor. 6. 9.

18. 21. 21^b. 25. 33. 34. C. C. C. pro *Ἀχιλλεῖ* Ald. et rell. Barn. in textu *Ἀχιλλεῖ* et in marg. al. *Ἀχιλεῖ* ob vers.

V. 106. *τύμβου δ᾽ ἐπιβάς.* Flor. 33. *τύμβον ἐπιβάς.*

V. 107. *οἶσθ᾽ ὅτε.* Canter. „Rectius *ὅτι* Scholiastes legit; at nos etiam *ἴσθι* legendum censemus.“ Is. Vossius in notis MSS. *οἶδ᾽ ὅτι* vel *ἴσθ᾽*. Cant. coni. probat Musgr. ediderunt King. Morell. Brunck. et Beck. Vulgatam tuetur Porson. exemplis *τοῦ ὅτε* post *οἶδα, μέμνημαι* positi allatis, et hac causa addita: plus enim est, si quis simul et rem ipsam et rei tempus, quam si rem solam memorat. At Hermann. tunc solum hanc locutionem usurpari posse contendit, si suppleri possit, *scisne, quum hoc fiebat, quid tum acciderit?* ut v. 236. *nostine, quum Ilium venisses, quid tum fecerim?* quod quum in hunc locum non cadat, necessario scribendum *οἶσθ᾽ ὅτι.* Sed nimis angustis finibus huius locutionis vim et usum circumscripsisse videtur vir doctissimus; nec aliunde orta illa videtur, nisi ex eo, quod post *εἰδέναι, μεμνῆσθαι* animo cogitabant *τὸν χρόνον*, vel *τοῦ χρόνου*, ut Il. *ο*, 18. *ἦ οὐ μέμνῃ (τοῦ χρόνου), ὅτε τ᾽ ἐκρέμω ὑψόθεν.* Soph. Ai. 1273. *οὐ μνημονεύεις (τὸν χρόνον), ἡνίκα οὗτος ὑμᾶς ἐῤῥύσατο*, ubi vix commode suppleri potest: *nonne meministi, quo tempore hic vos servavit, quid tum factum sit.* Plura vide ap. Wyttenbach. ad Eclog. hist. p. 366. et Grammaticam nostram §. 548. p. 792. Sed quum consuetudo illa invaluisset, post *εἰδέναι* etc., ubi de tempore sermo erat, particulas temporis ponendi, paulatim propria eius locutionis vis et origo obscurata est, ita ut ubique poneretur, ubi tempus significabatur, etsi *τοῦ χρόνου* vel *τὸν χρόνον* non amplius commode suppleri posset.

ξὺν ὅπλ. Brunck. Herm. Pors. et sic ubicunque per metrum licet pro *σύν*. Vide, si tanti est, Greg. Cor. p. 10. Hemsterh. ad Luc. T. I. p. 94 sq. (T. I. p. 317. Bip.) Valck. ad Phoen. p. 197.

V. 108. *δ᾽* om. Flor. 33. Pro *ἔσχε* Mosqu. B. *ἔχε.*

V. 111. *ποῖ.* Havn. *ποῖ* (supra scr. *η*). Flor. 2. Vict. Vit. *πῆ.* — *δὴ* om. Fl. 33. — *ἐμὸν.* Vit. *ἁμὸν.* — *τύμβον* om. Mosqu. D. Ad hunc versum haec annotavit Boissonad. „Credo periisse

nonnihil: nam debuit Achilles petere Polyxenam. Unde enim hac in concilio Graecorum turbae de Polyxena vel servanda vel interficienda, nisi diserte Achilles Polyxenam nominavisset? Apud Ovid. Metam. XIII, 449. et Senec. Troad. 195. Achilles Polyxenam sibi mactandam postulat, et Polydorus v. 40. *αἰτεῖ δ' ἀδελφὴν τὴν ἐμὴν Πολυξένην.* Ulysses v. 387. *οὔ σ', ὦ γεραιά, κατθανεῖν Ἀχιλλέως φάντασμ' Ἀχαιοὺς, ἀλλὰ τήνδ', ᾐτήσατο.*"

V. 113. *πολλῆς.* Vit. *πολύς.* — *ξυνέπαισε.* Sic Musgr. e Schol. legendum vidit, et sic Flor. 6. 18. (qui *τῷ αι* suprascriptum habet *ε* a m. rec.) 21. Eodem modo emendasse videtur Livineius, qui in marg. Soph. ed. Ald. ad *εἰσέπαισε* Oed. T. 1252. adscripsit Eur. Hec. 16. 4. (i. e. ed. Ald. p. 16. v. 4.) Antig. 198. 25. i. e. v. 799. Vid. *Classic. Journ.* nr. 14. p. 433. Vulgo *συνέπεσε*, e quo King. fecit *συνέπεσσε.*

V. 114. *δ' ἐχώρει.* Mosqu. B. *δ' 'χώρει.* — *Ἑλλήνων.* Sic Flor. 6. 9. 18. 21. 25. 31. 34. Aug. b. Mosqu. A. D. et sic edidit Brunck. *Ἑλλάνων* Ald. rell. Aug. a. c. Vit. Flor. 2. 10. 17. 21^b. Havn.

V. 116. *τύμβῳ.* Mosqu. C. et suprascr. *πρὸς τόν.* — *δοκοῦν.* Boisson. citat Salmas. ad Tertull. de pallio p. 46.

V. 117. *ἦν δὲ τὸ μὲν σόν.* Flor. 2. *ἦν δ' ὃ τὸ μὲν σόν.* Boisson. annotat: „*σχῆμα* est *Χαλκιδιακόν.* Vid. notam ad Eunap. p. 357." Vid. Herm. infra ad v. 1153. nos in Gramm. gr. p. 559.

V. 122. *ξυνεχωρείτην.* Flor. 21^b. Vit. *συνεχωρήτην.*

V. 123. *στεφανοῦν αἵματι* cum *χοαῖσι στέφει* Soph. Antig. 437. comparat Musgr. ad Soph. Ai. 93.

V. 125. *ἐφάτην.* Flor. 25. *ἔφατον.* — *Ἀχιλείας.* Sic primus edidit King. ut in marg. habet Barn. pro *Ἀχιλλείας.* *Ἀχιλείας* etiam Mosqu. A.

V. 127. *κατατεινομένων.* Havn. *προκατατεινομένων.* Ductum videtur e comparatione Homerica Il. *μ'*, 433 sqq. *ο'*, 410 sqq.

V. 128. *πρίν* om. Flor. 25. *γρ. πλήν.* Mosqu. A.

V. 132. *οὕνεκ'.* Flor. 2. Vict. *εἵνεκ'.* Canter. haec ita construenda monet: *δούλων οὕνεκα, σφαγίων ἀπωθεῖν.* Male! *δοῦλα σφάγια* vocatur Polyxena serva, utpote captiva, sacrificio destinata, ut saepe, quod de certo homine valet, de universo genere dicitur: *propter servam immolandam*, i. e. ut servae parcatur. Nam *lex nulla capto parcit aut poenam impedit*, ut loquitur Senec. Troad. 536. Is. Vossius ad *οὕνεκ'* adscripserat *εὔνιν.*

V. 133. *μηδέ τιν' εἰπεῖν.* Dictum est ac si praecessisset: *μὴ τὸν ἄρ. Δ. π. ἄτιμον* seu *ἀγέραστον ἐᾶν, μηδὲ (ἐᾶν) τιν' εἰπεῖν.* Nam *πείθει στρατιὰν, μή τιν' εἰπεῖν* non cohaerent.

V. 137. *τῆς Τροίας* Aug. c.

V. 138. *Ὀδυσεύς* primus King. ut Flor. 9. Mosqu. A. pro *Ὀδυσσεύς.* Monuit etiam Arnald. Anim. p. 107. Pro *ὅσον* Vit. *ὅσοι.*

V. 139. *μαστῶν* edidit Brunck. e Paris. A. pro *μαζῶν*, et sic Ga. M. K. Flor. 2. (a m. sec.) 10. 21. 21^b. 33. 34. Vict. Havn. (sed *ζ* suprascr.) Vit.

V. 140. *χερός* pro *χειρός* primus ed. King. qui h. l. non obsequentem habuit Musgr. Sic etiam Flor. 18. 21. 25. 33. 34. Mosqu. C.

V. 142. *ἱκέτις* Mosqu. C. Havn. *ἱκέτης.* Ante *γονάτων* addit *πρό* Flor. 33.

V. 143. *κήρυσσε δὲ θ.* Flor. 10. — *Οὐρανίδας.* Flor. 33. Mosqu. B. *οὐρανίους.*

V. 144. *ὑπὸ γαῖαν* omnes libri. Porson. edid. *ὑπὸ γαίας* ob metrum, adstipulante Herm. Sed vid. ad v. 79. Seidler. de vers. dochm. p. 82. Vulgaris consuetudo posceret *τοὺς ὑπὸ γῆς ὄντας.* Exquisitius est *τοὺς ὑπὸ γῆν.* Herod. II, 127. *οὔτε ὕπεστι οἰκήματα ὑπὸ γῆν.* Alcest. 918. *λῦπαι φίλων τῶν ὑπὸ γαῖαν!* ubi Monk. *γαίας.* Aesch. Eum. 950. *πότνι' Ἐριννὺς παρά τ' ἀθανάτοις, Τοῖς θ' ὑπὸ γαῖαν.*

V. 146. *ὀρφανόν.* Sic Flor. A. C. C. C. P. Flor. 6. 9. 10. 18. 21. 25. 34. Schol. ut iam ed. Barn. *ὀρφανάν* Ald. rell. Flor. 2. 17. 33. Gu. Mosqu. A. B. C. *ὀρφανήν* Flor. 21. Mosqu. D. Havn.

V. 147. *τύμβου.* Flor. 21^b. Aug. a. b. Mosqu. C. *τύμβῳ.* — *φοινισσομένην* omnes Flor. Gu. Mosqu. A. C. D. Havn. Vict. Vit. pro *φοινισσομέναν.*

V. 149. *χρυσοφόρου.* Vid. Pors. et Herm.

V. 151 sqq. Hoc carmen, quod Herm. in edit. e tredecim systematibus anapaesticis constare dixerat, ita ut anapaestis intermixti essent antistrophici *στρ. α'* v. 164. *μοι βίος ἀγ. ἐν φάει. στρ. β'* v. 177. *ὤ μοί μοι, τέκνον. ἀντιστρ. β'* v. 179. *στρ. γ'* v. 182. *ἀντιστρ. γ'* 184. *τί τόδ' ἐπαγγελεῖς. στρ. δ'* v. 187. *ἀντιστρ. δ'* v. 190. *ἀντιστρ. α'* v. 207. *μεθ' ἁ τάλ. κεῖσ.* idem in diss. de usu antistr. p. X. ita descripsit, ut vv. 151 — 165. stropham *α'* constituerent, vv. 166 — 171. usque ad *αὐδάν* stropham *β'* vv. 174 — 176. stropham *γ'*, versus 171. a vv. *ἰὼ τέκνον, ὡς εἰδ.* 172. 173. 177. 78. 79. stropham *δ'*, vv. 180 — 184. antistropham *δ'*, vv. 185 — 187. stropham *ε'*, eiusque antistropham vv. 188 — 190. vv. 191. 2. 3. antistr. *γ'*, vv. 194 — 207. antistr. *α'*, tandem vv. 208 — 212. antistr. *β'*, qua descriptione facta, multa mutanda, nonnulla etiam resecanda et transponenda erant. Postea tamen idem in elementis doctr. metr. p. 738 sq. aliter hos versus ordinavit, aliter etiam Seidler. de vers. dochm. p. 294 sqq. ut hoc saltem nunc effectum esse videatur, nondum de certa horum versuum descriptione constare. Ego in eadem adhuc sententia versor, quam exposui in Praef. Tom. I. p. XII.

V. 151. *οἴ ἐγὼ δειλαία* Aug. a.

V. 152. *ἢ* ante *ποῖον ὀδυρμόν* inserit Flor. 17.

V. 153. *δειλέα δειλέας* Vit.

V. 154. King. *καὶ δουλείας τᾶς οὐ τλ.*

V. 155. *ὤ μοί μοι.* Flor. 17. *ᾤμοι.* Flor. 2. Vict. *οἴμοι.* King. *οἴμοι οἴμοι.*

V. 156. *ἀμύνει.* Sic Ald. rell. Gu. Flor. 2. 10. 33. Flor. A. Havn. Brunck. Pors. Herm. *ἀμύνῃ* Cant. et tres Paris. ap. Musgr. Flor. 6. 9. 17. 18. 21. 21b. 34. Vit. Mosqu. D. hic cum gl. superscr. *βοηθήσῃ*, quam etiam habent Flor. 6. 21. 56. 59. 76. vid. Schol. Flor. 25. *τίς ἀμύνοιμι.* Musgr. in textu *ἀμύνῃ*, in nota *ἀμυνῇ.* Cum *γέννα* secundam alibi semper producat, Pors. dubitat, an *γενεά* legendum sit. Iph. T. 152. *οἴμοι φροῦδος γέννα!* sed est exclamatio, ut ne opus quidem sit cum Elmsl. p. 280. legere *γενεά. γενεά* scripsit Herm. elem. d. metr. l. c. *γέννα* Seidler. de vers. dochm. p. 294. cf. p. 82.

V. 157. Post *ποία δὲ πόλις* Flor. 33. addit *φροῦδα πάντα.*

V. 159. *ἢ* prius om. Aug. c. — *ταύταν.* Mosqu. B. C. *ταύτην.*

V. 160. *ποῖ.* Flor. 2. 10. 25. 33. Vict. Mosqu. D. Aug. a. b. *πῇ.* — *ἥσω.* Ald. rell. *ἥσω.* Sed Codd. Flor. 2. 10. 25. Aug. c. *ἥσω*, quod agnoscunt etiam Schol. Arsen. Gu. Flor. 21. Aug. ap. Herm. Etym. M. p. 467, 5. *ἵημι σημαίνει τρία· ἵημι τὸ πέμπω, ὅπερ καὶ δασύνεται· τὸ πορεύομαι, καὶ ψιλοῦται· ὅπερ ἀπὸ τοῦ ἔω τὸ πορεύομαι, ἢ ἀπὸ τοῦ ἰῶ περισπωμένου γίνεται.* Sed huius vocis nullum, nisi in grammaticorum libris, vestigium exstat. Quod enim Heath. dicit, hoc ex ea interpretatione sequi incommodi, quod Hecuba bis continuo eamdem iteraret quaestionem: *qua, hac, an illac ibo? ubi vero ibo?* hoc vero subfrigidum esse, nihili est. Musgr. coni. *ποῦ δ' ἥσω πόδα; τίς θεῶν,* (Sic Rhes. 794. *ἵεσαν φυγῇ πόδα.*) quod receperunt Brunckius et Herm. nisi quod hic *ποῦ* alterum servat: *στείχω; ποῦ δ' ἥσω πόδα; ποῦ τις Θεῶν κ. τ. λ.* ipsa enim horum vocabulorum similitudine factum esse, ut alterum excideret. Seidlerus scripsit *ποῦ δ' ἥσω* sc. *ἐμαυτήν*, laudans Lobeck. ad Ai. p. 258 sq. Aliam interpretationem affert Heath. *ubi sedebo?* citans Etym. M. p. 483. extr. *ἕω, ὁ μέλλων ἕσω· ὁ παρακείμενος ἧκα· ὁ παθητικὸς ἧσμαι· ὁ ὑπερσυντελικὸς ἥσμην· τὸ τρίτον ἧστο καὶ καθῆστο. ἢ ἀπὸ τοῦ ἕημι ὁ μέλλων ἥσω.* Supplicibus enim in more fuisse ad deorum aras considere notum est. Sed *ἥσω, sedebo,* nihil nisi Grammaticorum commentum esse videtur. Similiter Herm. elem. d. m. l. c. *ποῖ δ' ἑσθῶ;* modo certius eius formae exemplum occurrat quam Soph. Oed. Col. 195. alias Grammaticis improbatae. Porson. comparat locum Dionys. de compos. v. p. 220. ed. Schaef. *Σπονδεῖος ἀξίωμα ἔχει μέγα καὶ σεμνότητα πολλήν. παράδειγμα δὲ αὐτοῦ τόδε· Ποίαν δῆθ' ὁρμάσω, ταύταν ἢ κείναν, κείναν ἢ ταύταν;* quem, si hunc locum respexerit, legisse suspicatur: *Ποίαν, ἢ ταύταν ἢ κείναν Στείχω; ποίαν δῆθ' ὁρμάσω; Ποῦ (μοι) τις θεῶν Ἢ δαίμων ἐστὶν ἀρωγός;* Ego, ut in re incerta, lectionem, quae satis idonea auctoritate nititur, et fortasse verioris vestigia habet, obscurare nolui. Sed vid. ad v. 161.

ποῦ τις θεῶν. Aug. c. *ποῦ τίς θεῶν.* non male. King. Morell. *ποῦ τις θεός.*

V. 161. *ἢ δαίμων.* Ald. rell. *ἢ δαιμόνων ἐπαρωγός.* et sic Flor. A. Flor. 6. 9. 18. 21. 25. Par. A. Gu. Havn. Aug. a. b. Vit. Mosqu. D. Cant. ap. Pors. sed hic cum emendatione eiusdem manus *ἔστ' ἀρωγός.* K. *ἢ δαίμων ἔστ' ἐπαρωγός.* Sic etiam Flor. 10. 17. 33. 34. nisi quod *ἔστ'* omittunt, *ἢ δαίμων ἐπαρωγός. δαίμων* verum videtur, mutatum ab eo, qui post *θεῶν* non eumdem casum sequi aegre ferebat. Electr. 1234. *ἀλλ' οἵδε δόμων ὕπερ ἀκροτάτων Φαίνουσι τινὲς δαίμονες, ἢ θεῶν Τῶν οὐρανίων.* Soph. El. 199. *εἴτ' οὖν θεὸς, εἴτε βροτῶν ἦν ὁ ταῦτα πράξας.* Sed *ἔστ'* suspectum est, tum quod omittitur in libris nonnullis, tum quod vaga eius est sedes. Nam Flor. 21^{b}. *ἢ δαιμόνων ἔστ' ἀρωγός*, quod etiam ex em. habet K. Flor. 2. *ἔστ' ἐπ' ἀρωγός.* N. addit *ἔσται.* Si sit scripsit Eur., inquit Herm., mirarer, quod maluisset *ἔστ' ἐπαρωγὸς* scribere, quam *ἐστὶν ἀρωγός*, quod et elegantius foret, et magis accommodatum cousuetudini tragicorum simplicem huius nominis formam compositae praeferentium. Musgr. coni. *ἢ δαίμων νῷν ἔτ' ἀρωγός;* Brunk. *ἢ τίς δαίμων ἐπαρωγός;* Seidl. *ἢ δαίμων ὢν ἐπαρωγός;* participium ad *ἐπαρωγός* pertinere monens. Mihi verissimum videtur, quod edidit Herm.

στείχω; ποῖ δ' ἥσω πόδα; ποῦ τις
θεῶν ἢ δαίμων ἐπαρωγός;

In elem. doctr. metr. l. c. legit *στ. ποῖ δ' ἐσθῶ; που τις θεῶν Ἐπαρωγός;*

V. 162. *κάκ' ἐνεγκοῦσαι, quae mihi mala attulistis, nuntiastis*, ut Phoen. 1337. *μεγάλα γὰρ φέρω κακά.* Vid. Schaef. ad Soph. Ai. 790. et Herm. ad h. l. King. ed. *ὦ κάκ' ἐν. μοι Τρ.* qui in sq. etiam v. infersit *μοι.* Ut ego hos versus descripsi, ita eos constituendos esse iam Heath. monuit, nisi quod hic quartum versum ita scripsit, editione King. deceptus: *Μοι βίος ἐν φάει ἀγαστός.* „Bellus sane Ithyphallicus cum isto hiatu," inquit Pors. Vulgatum tamen ordinem ineptum servavit Musgr.: *ὦ κάκ' ἐν. Τρῳάδες, Ὦ κάκ' ἐν. πήμ. Ἀπωλέσατ', ὠλέσατ', οὐκέτι μοι Βίος ἀγ. ἐν φ.* Brunck. Pors. secundum versum vocc. *πήματ' ἀπ-* terminarunt, deinde *-ωλέσατ' ὠλ. οὐκέτι μοι.* Herm. secundum versum monometrum fecit, *κάκ' ἐνεγκοῦσαι,* tum

Πήμ. ἀπωλ. ὠλ. οὐκέτι Μοι βίος ἀγ. ἐν φ. Aliter idem elem. d. m. et Seidl. ll. cc.

V. 164. *ἀπωλέσατ'* bis Flor. 2. Vict. Pro *οὐκέτι* Flor. 33. *οὐδέτι.* Aug. a. *οὐκ ἐστί.*

V. 165. *ἐν φάει.* Flor. 18. *ἐνφάνει.* Flor. 25. *βίος ἀγαστὸς οὐκέτι μοι.*

V. 166. *τλάμων.* Ald. et rell. etiam Brunck. Mosqu.
ω
D. Aug. 3. Gu. *τλᾶμον.* Vit. *τλᾶμον.* Flor. 2. 25. Vict. *τλήμων.* C. C. C. I. Lib. P. Harl. Ask. 2. Mosqu. A. B.
ῆ
ed. King. Pors. *τλάμων.* — *ἄγησαι.* Havn. *ἄγησαι.* Vit. *ἄγησαι. ἄγησαί μοι πούς* King. — *πούς.* Flor. 25. *γενοῦ πούς,* ab his vv. novum versum inchoans, ut vulgo *πούς* ad novum v. refertur. Boisson. comparat Herc. f. 333. *ὦ τέκν', ὁμαρτεῖτ' ἀθλίῳ μητρὸς ποδί.*

V. 165. *ἄγησαι.* Vit. *ἄγησαι.* Flor. 33. addit *μοι,* quod etiam King. et Seidl. inseruerunt. — *τᾷ γραίᾳ. τῇ γρ.* Flor. 21^{b}. *τὰν γραῖαν* Flor. 17. Mosqu. A. Herm. *ἄγησαι τὰ γηραίᾳ.* Apud Herm. v. *πρὸς τάνδ' αὐλάν* est monometer. King. — *πούς, Ἄγησαί μοι Τᾷ γραίᾳ πρὸς τάνδ' αὐλάν.*

V. 169. *δυστηνοτάτας* Havn. *δυστανοτάτης* Vit. *δυστηνοτάτης* Flor. 21. 33.

V. 170. *ματρὸς* Flor. 2. Vict. Ad hos versus respexisse videtur Aristoph. Nub. 1161. ubi Phidippidem filium ex aedibus evocans ita alloquitur: *ὦ τέκνον, ὦ παῖ παῖ, Ἔξελθ' οἴκων, ἄϊε σοῦ πατρός.* Viderunt hoc etiam Herm. de usu antistr. p. X. et Osann. anal. cr. p. 127 sq. Illo loco collato, non improbabilis fit Herm. suspicio l. c. verbis *ἄϊε ματέρος αὐδάν* finiri Hecubae orationem existimantis, et quae hinc sequantur, post v. 176. ad Hecubae orationem transponenda esse; quod fecit etiam Seidler. l. c. Sed naturae magis consentaneum est, matrem, prodeunte filia, qua visa dolorem renovari necesse est, non statim, quod periculum ei imminet, declarare posse, sed primum exclamationibus uti: huic loco, ubi pars doloris querelis exhausta est, magis convenit.

V. 171. *εἰδῆς.* Ald. rell. Flor. 2. 10. 17. 18. 21^{b}. 25. 33. 34. Aug. a. b. c. Gu. Vit. *ἴδης.* Flor. 6. 9. *ἴδες.* So-

lus Flor. 21. *εἴδῃς*, quod ediderunt King. Musgr. Brunck. accentu male posito. *εἰδῇς* Pors. Herm. Mosqu. D. *ἴδῃς* cum gl. *θαυμάσῃς*. Cf. Schol.

V. 173. *φάμαν*. Flor. 21^{b}. 33. *φήμαν*. Mosqu. A. *φωνήν*.

V. 174. *ἰώ* est extra versum. Omisit King. *μᾶτερ* semel habet Flor. 21^{b}. Aug. c. semel a prima manu, alterum serius additum.

V. 175. *καρύξασ'*. Sic Paris. A. Mosqu. A. Flor. 10. 17. Vict. Ante Brunckium edebatur *κηρύξασ'*.

V. 176. *ἐξέπταξας*. Flor. 21^{b}. *ἐξήπτηξας*. Havn. *ἐξέπτεξας*. Vit. *ἐξέπαξας*. De locutione *ἐκπτήσσειν τινὰ οἴκων* vid. Herm. ad h. l.

V. 177. *ἰώ μοι τέκνον*. Sic Flor. 33. prob. Herm. de usu antistr. et Seidl. *ὤμοι* Mosqu. A. cui superscr. *γρ. ἰώ μοι*. Mosqu. D. *ὤμοι μοι τέκνον*, quod recepit Herm. *οἴμοι τέκνον* Flor. 2. 10. Vict. Havn. Viteb. *ὦ μοι τέκνον* Aug. a. b. c. Vulgo *ᾧ μοι τέκνον*. Pro uno hoc versu Herm. de usu antistr. p. X. tres ponit e v. 171 sqq. translatos: *Ἰὼ, τέκνον, ὡς εἰδῇς, οἵαν Ἀΐω φ. περὶ σᾶς ψ. Ἰώ μοι τέκνον*. Similiter Seidler: *τέκνον, ὡς εἰδ. οἵαν, οἵαν Ἀΐω φ. περὶ σᾶς ψ. ἰώ μοι τ.* Herm. haec est stropha *δ'* usque ad v. 179. Seidlero str. *γ'*.

V. 178. *τί με δυσφ. με* om. Flor. 10. Mosqu. A. *τί μοι* M. Flor. 2. Vict. — *μοι* om. Flor. 6. 9. 21^{b}. M. N.

V. 179. *σᾶς ψυχ*. Flor. 34. *τᾶς ψ*. Flor. 17. 21^{b}. *ψυχᾶς πέρι* sine *τᾶς*, item Aug. c. Mosqu. A. quod e v. 173. vel 193. huc illatum esse monet Pors. King. ed. *αἶ αἶ, αἶ αἶ, σᾶς ψ. περί*, fortasse e Cod. MSS. e quibus ad v. 176. se in carmine a v. 176—212. tredecim versus nullius plane metri restituisse gloriatur.

V. 181. *μᾶτερ*. Flor. 21^{b}. *μῆτερ*.

V. 183. *ὦ* alienum esse monuit Herm. qui tamen retinet in elem. doctr. m. p. 759. opponens haec verba versui 179. Sic supra 174. *μᾶτερ, μᾶτερ*. 181. *μᾶτερ* etc. — *μελέας*. Fl. 17. *μελαίας*. Mosqu. B. *τελέας* cum gl. *ἀθλίας*. Pro *ματρός* Flor. 2. Vict. *μητρός*.

V. 184. *τί τόδ' ἀγγέλλεις*. Flor. 33. *τί ὅ τάδ' ἀγγέλεις*. *ἀγγέλεις* etiam Flor. 25. Mosqu. D. *ἀγγελεῖς* Mosqu. A. cf. ad v. 192. Herm. ed. *τί τόδ' ἐπαγγελεῖς*, ut versus dochmiacus esset, ut strophicus 182. Seidl. *τί τόδ' ἀπαγγέλλεις*, qui narrat, Herm. nuper anteposuisse *τί δὲ τόδ' ἀγγέλλεις*. In elem. doctr. metr. l. c. Herm. vulgatam servat.

V. 185—87. *κοινὰ — γνώμα*. Ald. Brub. Herv. 1. 2. Cant. Barn. King. *κοινᾷ — γνώμᾳ*, ut Aug. b. Aug. c. *κοινᾶ* sine *ι* subscr. Gu. *κοινᾶ* (superscr. ab ead. m. *κοινῇ*) — *γνώμα* (cui superscr. a m. 1. *βουλῇ*, a m. 2. *δόκησις*). *κοινὰ — γνώμα* edid. Musgr. Brunck. Pors. Herm. e libr. P. et sic Vict. Havn. *κοινὰ — γνώμα* (superscr. *η*), et, quum e Florr. ad edit. Musgr. collatis nihil diversitatis enotatum sit, omnes Florr. De constructione iam ab antiquis dubitatum esse, e Scholiis perspicitur. Ex iis ea ratio, qua *γέννα* pro vocativo accipitur, *o filia*, non magis mihi, quam Seidlero p. 299., probari potest: nusquam enim hoc vocabulo, ita nude posito, quisquam filium vel filiam alloquitur, et in loco Orphei hymn. 12, 7., quem Musgr. affert, *γέννα* ad *οὐρανοῦ ἀστερόεντος* referendum esse, docuit Seidl. Altera ratio in schol. Ars. proposita illa est: *ἡ γέννα τοῦ Πηλείδου συντείνει κοινῇ γνώμῃ τῶν Ἀργ.* (sic etiam Flor. 21.), sed ibidem reprobata. Eam sequitur Seidler. At nec in superiore narratione v. 104 sqq. quidquam inest, ex quo vel Hecuba vel spectatores colligere potuerint, Neoptolemi in ea contentione praecipuas partes fuisse, nec ex eo, quod Neoptolemo mactandae Polyxenae munus mandatum est, quidquam aliud sequitur, nisi filium ad sacrificium patri peragendum imprimis idoneum habitum esse, non, eius potissimum adhortationibus effectum esse, ut Polyxenam Achilli mactari placeret. Itaque nihil superest, nisi ut tertiam rationem sequamur: *κοινὴ γνώμη τῶν Ἀργείων συντείνει τῇ τοῦ Πηλείδου γέννᾳ σφάξαι σε πρὸς τύμβον τοῦ Πηλείδου*. *Πηλείδα* bis sumendum, *τύμβον Π.* et *γέννᾳ Π.* vid. Gramm. gr. §. 612. *γέννᾳ* habent Aug. b. Vit. *γέννας* Flor. 33. *Πηλείδα* (superscr. *ου*) Havn. Ita certe Neoptolemi non sunt primae partes in decreto Graecorum, sed secundae, eumque Hecuba, etsi non auctorem fuisse eius decreti, tamen libentissime ei subscripsisse et favisse facile suspicari poterat. Quod si quis non intelligit, quid intersit inter primas et secundas partes, is poterit quartam rationem amplecti in schol. propositam: *ἡ γέννα τῶν Ἀργείων συντείνει κοινῇ γνώμῃ*

σφάξαι σὲ πρὸς τύμβον Πηλείδου. Mihi certe verba, si ita iungas, nimis disiecta videntur. Ceterum Vit. etiam *Πηλείδᾳ.* King. *σφ. σ' Ἀργ. κοινᾷ τις Συντ. πρὸς τ. γνώμᾳ Πηλείδα, γένν'.*

V. 188. *πῶς.* Aug. a. *τί.* — *φθέγγει.* Mosqu. D. *φθέγγεις* ex non intellecta Attica forma. Ante Pors. edebatur *φθέγγῃ.*

V. 189. Post *ἀμέγαρτα* Flor. 33. addit *μοι. ἀμέγαρτα, tristia, acerba.* Vid. Buttmann. Lexil. p. 262. — *μάνυσον.*
ή
Havn. bis *μάνυσον.*

V. 190. Vulgo *μάνυσόν μοι.* Sed alterum *μοι* omittunt Vit. Flor. 10. et delevit Herm. quem in sec. ed. secutus est Porson., non monito lectore. — *μῆτερ* Flor. 21^b. Omisit King.

V. 191. *φάμας.* Flor. 2. 25. Mosqu. A. *φήμας.*

V. 192. *ἀγγέλουσ'* Mosqu. B. Totum versum om. Flor. 25.

V. 193. *ψήφοις* Flor. 21. Vit. Havn. *πέρι* delevit Seidler. ut haec antistr. v. 191. 2. 3. responderet strophae v. 174. 5. 6.

V. 194. *παντλᾶμον* Ald. rell. et omnes fere MSS. *παν-*
ο
τλῆμον Flor. 25. *ὦ τλῆμον* Flor. 34. *τλάμων* Vit. *παντλάμων* primus edidit King. et sic Mosqu. A. et Ga. a m. pr.

V. 195. *δυστήνου* Flor. 6. 9. 17. 21. 21^b. Mosqu. A. — *μῆτερ* Flor. 17. 21^b. 25. — *βιοτῆς* Flor. 21^b. Mosqu. A. Ceterum non magis hic post *δυστάνου* et *μᾶτερ* interpunctum oportuit, quam infra v. 422. post *ἀώρου* et *θύγατερ.*

V. 197. *ἐχθίσταν* om. Aug. a. Barn. *ἐχθίσταν.* Schol. (at vid. v. 196-201.) hoc verbum non agnoscit; quod si eiicias, *τε* etiam post *ἀῤῥήταν* comitetur. Itaque utrumque del. King.

V. 198. *ὦρσεν* Pors. pro *ὦρσε.* Herm. quum *τις* minime elegans esse et ex annotatione ortum existimaret, ut versus bene et commode decurrerent, edidit *οἵαν, οἵαν αὖ σοι λώβαν, Λώβαν ἐχθ. ἀῤῥ. τ' Ὦρσεν δαίμων;* in elem. doctr. metr. — *λώβαν, Λώβαν ἐχθίσταν, οἴ μοι, Ἀῤῥ. τ' ὦρσεν δαίμων.* Seidler., ut strophae 151—170. respond
rent numeri, scripsit: *ἐχθίσταν ἀῤῥήταν τις Δαίμων ὦρσεν δυςδαίμων.*

V. 199. *παῖς ἄδ',* id est, *ἐγώ, δεικτικῶς.* Qua de locutione vid. Raphelium et Palairetum ad Matth. III, 3. Westerhovium ad Ter. Andr. II, 1, 10. Heautont. II, 13, 115. H. Stephanum *de la conformité* etc. p. 50. BOISSON.

V. 200. *γήρᾳ. γήραϊ* Vict. *γήρει* Flor. 33. *γέρα* Flor. 34. Mox vulgo *γ. δειλαίῳ δειλαία.* Sed Flor. 34. Aug. a. b. Mosqu. A. B. C. H. et L. ap. Porson. *γ. δειλαία δειλαίῳ.* quem ordinem cum Pors. secutus sum, quum ex hoc facilius ordo vulgatus, quam contra, oriri potuerit. Sic etiam Seidl. et Herm. elem. d. m. qui in editione vulg. lectionem defenderat.

V. 201. Flor. 6. 9. *συνδουλεύω.*

V. 202. *αὐρειθρέπταν.* Sic Pors. edidit ex N. et sic Flor. 33. pro *οὐριθρέπταν.* Eustath. ad Od. *κ'* p. 1653, 27. *ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ἐξ Ὁμήρου λαβὼν Εὐριπίδης μέθοδον τὴν βασιλικὴν παῖδα Πολυξένην μόσχον μὲν εἰπὼν εὐτελῶς ἔφρασε, σκύμνον δὲ προςειπὼν ἐπηύξησεν· ἐπὶ λεόντων γὰρ κυρίως τὸ σκύμνος.*

V. 204. Ald. Brub. Herv. 1. 2. Cant. Barn. Musgr. et Codd. *ἐςόψει. εἰςόψει* primus King. tum Brunck. Pors. Herm. — *ἀναρπαστάν.* Flor. 2. 6. 9. 10. 18. 25. 33.
ήν
Mosqu. D. Vict. Gu. *ἀναρπαστήν.* Vit. *ἀναρπαστάν.*

V. 205. Ald. Brub. Herv. 1. 2. Cant. Barn. Musgr. *σᾶς ἀπολαιμότομόν τ'.* Sed iam Canter. em. *σᾶς ἄπο, λαιμότομόν τ',* quod probat Aemil. Portus, citans v. 139. *πῶλον ἀφέλξων σῶν ἀπὸ μαστῶν.* Sic Aug. a. b. c. Mosqu. A. Contra Paris. A. *σᾶς ἀπολαιμοτόμητόν τ',* quod etiam habet Vict. unde Brunck. *σᾶς ἄπο, λαιμοτόμητόν τ'* edidit, quod Porson. recte Graecum esse negat, conflatum ex duabus lectionibus *λαιμότομον* et *λαιμότμητον.* Flor. A. *ἀπολαιμότομα τ'.*

Ἀΐδᾳ. ἀΐδαν Mosqu. D. *ἀΐδαο* Mosqu. A. Flor. 21. *ἀΐ-*
υ
δάαν Flor. 17. *ἄϊδα* Havn.

V. 206. *ὑποπεμπομέναν.* Mosqu. A. *ὑπὸ πεμπ.* Mosqu. C. *ἀποπεμπ.* Flor. 33. *ἀποπεμπομένας.* — *σκότον.* Schol.

σκότῳ. quare Miltono ita legendum videbatur. vid. Museum crit. Cant. n. 3. p. 283. et sic Flor. 2. Porson. „*σκότῳ.* King. et MSS. quidam.“ In Morelliana, quae repetiit Kingianam, est *σκότον:* MSS. illi qui sint, nusquam notatum inveni.

V. 207. *ἁ τάλαινα.* Mosqu. D. *ἡ τάλ.* Herm. *ἔνθα νεκρῶν Μέθ' ἁ τάλ. κεῖσ.* Seidler. articulum delevit, et sic Herm. elem. doctr. m. l. c. Recte; sic Phoen. 1639. *ἐν οἵοις κείμεθ' ἄθλιοι κακοῖς.* Nam quod Brunck. ad Med. 977. dicit, articulum affectui exprimendo inservire, non magis verum est, quam quod Valck. monuit, irrisionis causa eum usurpari.

V. 208. Ald. Brub. Herv. 1. 2. Cant. Barn. Musgr. *καὶ σὲ μὲν, μᾶτερ δύστανε.* et sic Codd. *ὦ* ante *μᾶτερ* ob metrum addidit King. Codd. E. P. Flor. 2. Vict. Mosqu. C. N. et pro var. l. M. *καὶ σὲ μὲν μᾶτερ δυστάνου βίου.* Hinc Porson. legendum coniecit *δύστανε βίου,* probante Herm. sed ita, ut etiam inutile istud *καί* deleri iuberet. Itaque Pors. in sec. edit. dedit, quod Herm. ediderat: *σὲ μὲν, ὦ μᾶτερ δύστανε βίου.* Equidem *καί* illud tantum abest, ut inutile ducam, ut in transitione ad finem orationis, ubi, quae dicta sunt, paucis comprehenduntur, illud vel maxime locum suum tenere iudicem. Sic Latini, *et te quidem defleo, me non fleo. δυστάνου βίου* vero vix dubito, quin e v. 195. huc translatum sit, quod idem Seidlerum sentire video. *ὦ μᾶτερ δύστανε* autem non magis soloecum est, quam *ὦ παῖδες οἰκτροί* Soph. Oed. T. 58. Vid. Erfurdt. ad Soph. Antig. 738. ed. min. et, quem is citat, Schaefer. melett. cr. p. 114 sq. Seidler. ed. *δύστανον.*

Καὶ σὲ μάν Vit. *μῆτερ* Flor. 17. *δύστηνε* Flor. 21^b^.

V. 209. *κλάω* cum Porsono scripsi pro *κλαίω.* Vid. Pierson. ad Moerid. p. 321. Koen. ad Greg. p. 30. Idem etiam v. 211. facere, et *μετακλάομαι* scribere debueram. Blomf. ad Aesch. Pers. 935. scribendum suspicatur: *κλ. πανδύρτοις θρ.* „qui versus spondiacus pseudoparoemiacus esse debet, quales eiusdem fabulae 171. 172. 181. 191. 194.“

V. 211. L. Havn. *μετακλαύσομαι. Μετακλάομαι* cum *μεταστένομαι* Med. 984. comparat Elmsl. ad l. c. (v. 965.) quod interpretatur *simul gemo, in partem doloris sumo.*

V. 212. *κρείττων* Flor. 10. — *ἐκύρησεν.* Flor. 2. 21^b^. *ἐκύρησε.* Havn. *ἐκύρισσε* e corr. Gu. Mosqu. A. et Schol. Ars. *ἐκήρυσσεν.* Aug. c. *ἐκηρύσσω.* Praeterea *κρεῖσσον ἐκήρυσσεν* Schol. Arsen. Quibus in libris *ἔκυρσεν* vel *ἐκύρωσεν* legatur, ut narrat Musgr., indagare non potui. Ad *ἐκύρωσεν* tamen spectat schol. Gu. Ut paroemiacum efficerent, King. edidit *κρείσσων συντυχί' ἐκύρησεν,* Musgr. coniecit *ξυντυχίᾳ κρείσσον' ἔκυρσε,* utrumque elisione non permissa, Herm. edidit *ξυντυχία κρείσσων κύρσει.* hic tamen in elem. d. m. vulgatam retinuit, ut Seidler.

V. 214. *ἔπος.* In Gu. superscr. a m. 2. *γρ. χρέος.*

V. 216. *ψῆφόν τε.* Flor. 33. *ψῆφον δέ.* — *κρανθεῖσαν* Ald. Brub. Herv. 1. 2. Cant. Musgr. rell. Florr. omnes, praeter 17. 33. Mosqu. C. Havn. Vit. *κραθεῖσαν* e Schol. recepit Barn. et sic Aug. c. (sed man. rec. in marg. add. *καὶ κρανθεῖσαν*) Flor. 17. Mosqu. D. Gu. *κριθῆσαν* Flor. 33. *κυρωθεῖσαν* Mosqu. A. quod ex interpretatione ortum esse, monstrat schol. Gu.

V. 217. *παῖδα σήν.* Flor. 33. Aug. c. *σὴν παῖδα.*

V. 218. *ὀρθόν.* Flor. 21^b^. *ὀρθήν.*

V. 219. *κόρας* Flor. 2.

V. 221. *ἱρεὺς τε πέσῃ* Mosqu. C.

V. 222. *οἶσθ'.* Cod. August. *οἶδ',* notante Schaefero ad Greg. Cor. p. 20.

δρᾶσον. Sic P. Havn. a m. pr. Aug. c. in marg. ut iam coni. Canter. e Schol. *δρᾶσσον* Vit. *δρᾷς* Flor. A. Vid. Bast. ad Greg. p. 18. *δρᾶσον* confirmant Schol. et Greg. Cor. p. 8. (18.). Cod. B. notat *τινὲς γράφουσι δράσον.* Ald. Brub. Herv. 1. 2. Cant. Barn. *δράσεις* et sic Flor. 2. 6. 9. 18. 21. 34. Gu. Aug. a. b. c. *δράσαις* Flor. 33. *δράσειν* Flor. 10. 17. 21^b^.

μήτ' ἀποσπασθῇς. Flor. 6. 9. *μήποτ' ἀπ.* Flor. 25. *ἀποσπασθείς.* Flor. 2. Vict. *ἀποσπάσῃς.*

V. 223. *ἐς χερῶν.* Sic Flor. 25. *χειρῶν* Flor. 2. 34. — *ἐξέλθῃς.* Flor. 6. 9. 18. 25. 34. Gu. Aug. a. *ἐξέλθοις.*

V. 224. *κακῶν παρουσίαν* Flor. 2. Ante *κακῶν* Mosqu. A. addit *τῶν σῶν,* quod omittit v. sequ.

V. 225. *σοφόν τοι.* Sic Flor. 10. 21. 33. 34. Aug. b.

Eumathius de Ismeniae et Ismenes amor. IV. p. 144. laudante Pors. qui primus ita edidit pro *σοφόν τι.*

V. 226. *ὡς ἔοικεν* Flor. 2. 21. Mosqu. A. C. Boisson. comparat Suppl. 71. *ἀγὼν ὅδ᾽ ἄλλος ἔρχεται γόων γόοις διάδοχος.*

V. 228. *μ᾽ ἐχρῆν.* Mosqu. C. *με χρῆν.* recte. D. *με χρή.*

V. 230. *ἡ τλήμων ἐγώ* Havn. Vit.

V. 232. *δηκτήρια.* Mosqu. D. et Flor. 34. in marg. *γρ. μυστήρια.*

V. 233. *σοὶ μὲν εἰρῆσθαι χρεών.* Vid. Brunck.

V. 237 sq. *δυςχλαινίᾳ.* Vit. Mosqu. A. *δυςχλαινίῃ.* Porson: „si cui copula prior displiceat, legat *δυςχλαινίαις ἄμορφος*, quod elegantius est, et ab ipso Euripide usurpatum Hel. 424."

ὀμμάτων ἄπο. Flor. 2. Mosqu. D. Aug. b. *ὀμμ. δ᾽ ἄπο.*
οι
Vit. *ἄπ.*

φόνου. Musgr. coni. *δόλου,* Porson. *φόβου,* ut ad supplicem referatur, illud ad speculatorem pertinere monens. Iacobs. Animadv. in Eurip. p. 4. et Herm. ad h. l. *φόνου* accipiunt de cruore, quo Ulysses foedatus Troiam venerat, ex Odyss. δ᾽, 244. *αὐτόν μιν πληγῇσιν ἀεικελίῃσι δαμάσσας, Σπεῖρα κάκ᾽ ἀμφ᾽ ὤμοισι βαλών, οἰκῆϊ ἐοικώς, ἀνδρῶν δυςμενέων κατέδυ πόλιν εὐρυάγυιαν.* Cf. Lycophr. 779 sqq. Hinc Herm. edid. *ὀμμάτων θ᾽ ὑπὸ φόνου σταλ.* i. e. *ὀμμάτων σταλαγμοὶ ὑπὸ φόνου,* i. e. *μετὰ φόνου, σὴν κατέσταζον γένυν, barba tua lacrymis et cruore madebat.* Recte locum explicare videtur Boisson. qui, „Reiiciendae sunt, ut videtur, inquit, propositae emendationes. Photius, cuius verba a nemine fuerunt apposita, epist. 138. *παροιμία λέγεται ἐπὶ τῶν σφόδρα λυπουμένων καὶ ἀγωνιώντων, αἵματι ἵδρωσεν, ὥςπερ καὶ ἐπὶ τῶν πικρῶς ὀδυρομένων, αἵματι κλαίει.* Comparandus Apostolius Adag. 1, 85. *αἵματι κλαίειν. ἐφ᾽ ὧν μὴ δύναιντο πεῖσαι πάντα πράττοντες, οὕτως ἔλεγον οἱ παλαιοί· οὐδ᾽ ἂν πείσῃ αὐτόν, οὐδ᾽ αἵματι κλαίων. λέγουσι δὲ καὶ οὐδ᾽ ἂν αἵματι στένων πείσειεν.* Hinc credo Euripidem esse explicandum." Quae Apostolius habet usque ad *λέγουσι δὲ,* sunt etiam in Lex. Gramm. ap. Bekk. anecd. gr. p. 356. sed rectius, *οὐδ᾽ ἂν πείσειας αὐτόν.* Recte vero ordinem rerum,

quo gestae erant, non servat Hecuba, sed statim ab initio summum periculum, quod Ulysses adierit, metum eius et lacrimas commemorat, tanquam id, quo beneficii ab Hecuba in eum collati magnitudo planissime appareat; post demum agnitionem, qua in periculum adductus fuerat, in memoriam ei revocat v. 240. In fine v. 238. punctum, non signum interrogandi, poni iubet Elmsley in *Quarterly Review* nr. 14. p. 448. citans infr. v. 994. Andr. 564. Iphig. I. 517. Suppl. 116. Bacch. 462. Heracl. 89.

V. 240. Eustath. ad Od. δ᾽, p. 1495, 5. *καὶ ὅρα, ὅτι πολὺ πιθανώτερος ὁ Ὁμηρικὸς οὗτος ὑπὸ μόνης Ἑλένης ἀναγνωρισμὸς, ἤπερ ὁ κατὰ Εὐριπίδην, ἐν ᾧ καὶ τῇ Ἑκάβῃ κατεῖπεν ἡ Ἑλένη.* Post hunc versum signum interrogandi ponunt Ald. Brub. Herv. 1. Barn. punctum Herv. 2. Cant. Musgr. Br. Pors. Herm. *κατεῖπέ μοι* Ald. rell. Havn. Vit. etc. *κατεῖπ᾽ ἐμοί* primus Brunck. h. l. recte, propter *μόνῃ* adiunctum.

V. 241. *ἐς κίνδ.* Sic Paris. A. pro *εἰς.* Brunck. citat notata ad Prom. 478.

V. 242. *ἥψω τε* Havn. — *γουνάτων* Mosqu. C. — *τῶν* om. Gu. Mosqu. C. — *γονάτων ταπεινὸς ὢν τῶν ἐμῶν* Flor. 33.

V. 243. *ὥςτε θανεῖν γε* Flor. 33. Mosqu. D. Aug. c. Pro *σοῖς* Flor. 17. *τοῖς.* — *πέπλοισι.* Flor. 6. 9. 21. Mosqu. D. *πέπλοις.* Brunckium, *ὥςτ᾽ ἐντακῆναι σοῖς π.* rescribendum contendentem, bene refutavit Herm. *θνήσκειν* de iis, quae marcescunt, illustrans.

V. 244 — 247. In Ald. et ceteris edd. hi versus ita ordinantur: 246. 247. 244. 245. E Viteb. verum ordinem restituit Herm. quem confirmat etiam Gu. et Havn. Hermannum, sed ne nominatum quidem, secutus est Porson. in sec. edit. addens, eodem modo videri habuisse G. (Ga.), licet ex eo notetur hic ordo: 3, 4, 2, 1. (246. 7. 245. 4.)

V. 244. *τί δῆτ᾽.* Flor. 33. *ποῖα δῆτ᾽.*

V. 245. *ὥςτε.* Flor. 34. *ὡς.*

V. 246. Ald. Herv. 1. 2. Cant. *ἔσωσα δῆτ᾽, ἐξεπ.* Sed iam Brubach. *ἔσ. δῆτά σ᾽ ἐξ.* haud dubie e coni. quam confirmant Florr. omnes, Flor. A. Gu. (*ἔσ. δῆτά σε ἐξεπ.*) H. MS. Reg.

Soc. (an R?) K. — *ἐξέπεμψά τε.* Fl. 21. *ἐξ. γε.* Fl. 2. 17. *ἐξέπεμψά σε.*

V. 247. *ὥςτ' εἰςορᾶν γε.* Ald. Herv. 1. 2. om. *γε* cum Flor. 17. Gu. Mosqu. B. Canter. eius loco asteriscum posuit. Brub. *ὥςτ' εἰςορᾶν με,* quemadmodum Vit. etiam habere, Herm. in marg. edit. Monac. notavit. Barn. Musgr. *ὥςτ' εἰς. νῦν,* quae coni. est Aem. Porti. Paris. A. *ὥςτ' εἰς. δή,* quod recepit Brunck. *ὥςτ' εἰς. τε* Flor. 18. Sed *ὥςτ' εἰς. γε* Flor. 2. 6. 9. 10. 21. 21^b^. 25. 33. 34. Flor. A. Havn. Mosq. A. C. D. Burn. H. K. *et septem alii, quos* Pors. *ipse contulit.* Idem e coni. scribendum vidit Milton.

V. 248. *οὔκουν.* Ald. Brub. Herv. 1. 2. Cant. Barn. Musgr. *οὐκοῦν,* sed cum nota interrogationis post *δύνῃ* v. 250. Brunck. Pors. Herm. *οὔκουν.* Flor. 21^b^. *οὐκ ἄν.* — *τοῖς βουλ.* Barn. *σοῖς βουλ.* et sic Havn.

V. 249. bis scriptus est in Vit. In eo *μέν* om. Mosqu. A.

V. 250. *κακῶς.* Aug. a. *κακόν.* — *δύνῃ.* Porson. „Magis Attica forma *δύνᾳ.*" quod unde arripuerit, haud assequor. Grammatici veteres in indic. *δύνασαι,* non *δύνῃ,* dicendum, hoc non nisi in subiunct. usurpandum esse monent. vid. Phrynich. p. 158. Thom. M. p. 252. *δύνᾳ* qui Atticus scriptor dixerit, non memini. Vid. Schaefer. ad Soph. Phil. 798. Nihil vero impedit, quominus *ὅσον δύνῃ* pro *ὅσον ἂν δύνῃ* accipiamus. Vid. Brunck. ad Soph. O. C. 393. Aesch. S. c. Th. 259. Pors. ad Eur. Or. 141. Lobeck. ad Soph. Ai. 759. Schaef. ib. 1074. Heind. ad Plat. Phaed. §. 16. Monk. ad Eur. Alc. 76.

V. 251. *ὑμῶν.* Aug. a. *ἡμῖν.*

V. 252. *γιγνώσκοισθέ μοι.* Sic recte Ald. Brub. Herv. 1. 2. Cant. Barn. Musgr. *γιγνώσκοισθ' ἐμοί* Brunck, encliticarum odio adductus, Porson, Herm. *γινώσκοισθέ μοι* Gu. Vit. Flor. omnes praeter 17. (*γιγνώσκ.* solus 34.). *γινώσκησθέ μοι* (οι) Havn. *γινώσκεσθέ μοι* Mosqu. C. *γινώσκοισθέ μου* Flor. 17.

V. 253. *φροντίζετε.* Flor. 33. *γινώσκητε.* Flor. 2. *φροντίζετε,* sed in marg. ab eadem m. *γρ. γινώσκετε.*

V. 254. *ἦν.* Mosq. A. *γρ. εἰ.* — *λέγηται.* Flor. 17. *λέγεται.*

V. 255. *δή* om. Flor. 2.

V. 256. *ἐς.* Sic Flor. 34. — *ὥρισαν.* Vit. *ὥρισας.*

V. 257. *χρῆν.* Brunck. *χρεών* ex em. Scalig. prob. Musgr. Idem coni. Is. Vossius in marg. exempl. Antverp. Vid. Porson. — *ἐπήγαγ'.* Mosqu. C. *ἐπῆγ'.* — *ἀνθρωποσφαγεῖν.* Sic Paris. A. P. K. Flor. 2. 10. 21^b^. 34. Vict. Mosqu. A. C. Havn. Aug. a. b. c. Vit. Eustath. a Porsono citatus, Thom. M. v. *χρῆν,* pro *ἀνθρωποκτονεῖν.* Senec. Troad. 298. *Quod si levatur sanguine infuso cinis, Opima Phrygii colla caedantur gregis, Fluatque nulli flebilis matri cruor.*

V. 259. *κτανόντας.* Aug. a. *θανόντας.* In c. *κτανόντας* in litura scriptum.

V. 260. *τείνει.* Canter. nov. lect. V, 25. em. *τίνει,* quod probat Aem. Portus, ita tamen, ut fateatur, *τίνειν φ.* alias esse luere caedem, aut poenas pro caede facta dare; repetere poenas frequentius dici *τίννυσθαι δίκην.* Idem contra Cant. monet Barn. Rursus Cant. coni. probat Musgr. *τίνειν* simpliciter esse *rependere* dicens, qui vero laesus quomodocunque sit, si malum malo rependat, eum hoc *τίνειν* dici posse. Quae falsissima sunt. Ut enim *τίνειν τινὶ φόνον* pro *caedem alicui rependere* dictum fuisse largiamur, quod exemplo caret, at *τίνειν φόνον εἴς τινα* certe nihili est. Recte Pors.: *τείνει* est *dirigit,* metaphora ab arcu sumta.

V. 261. *οὐδέν.* Mosqu. A. Vit. *οὐδέν γ'.* — *ἤδε γ' εἴργασται.* Flor. 17. 33. Aug. c. *ἤδ' εἴργασται.*

V. 262. *νιν* om. Flor. 34. — *αἰτεῖν χρῆν* Flor. 10. *αἰτεῖ χρῆν* Vit. Vulgo *αἰτεῖν χρή.* Sed *χρή* indicat fieri oportere rem, quae fieri adhuc possit, *χρῆν* fieri oportuisse, quod non amplius fieri possit, nec satis accurate vulgo *χρῆν, ἔδει, προςῆκε* pro *χρή, δεῖ, προςήκει* poni dicunt. De confusione vv. *χρή* et *χρῆν* vid. Valck. ad Phoen. 965. Elmsley ad Heracl. 959.

τάφῳ. Gu. Flor. 6. 9. 34. Aug. b. *τάφων.*

προσφάγματα. Ald. Brub. Herv. 1. 2. Cant. *πρόσφαγμα.* Primus Barnes. edidit *προσφάγματα,* incertum e coni. an e cod. Sic legendum notaverat etiam Is. Vossius in ora

libri sui. Sic certe H. K. *et septem alii*, inquit Pors. Aug. b. Flor. 6. 9. 10. 17. 18. 21. 21[b]. 34. *προσφαγετῶ* Flor. 33. *πρόσφαγμά τι* sine causa coni. Beckius. Vid. Porson. ad Orest. 1051. Append. ad Toup. emend. p. 502. Markl. ad Suppl. 550. Sic Eur. Alc. 732. *Φερ. ἀλλ' οὐ σὺ νεκρὸν ἀντὶ σοῦ τόνδ' ἐκφέρεις; Ἀδμ. σημεῖα τῆς σῆς, ὦ κάκιστ', ἀψυχίας.* ib. 1038. *ὅθεν κομίζω τήνδε νικητήρια λαβών*, ubi vid. Monk.

V. 263. *ἐκείνη* Flor. 17. — *ὤλεσέν.* Sic pro *ὤλεσε* primus ed. Barn. ut habent Flor. 2. 10. 17. 18. 21. 25. 34. Vict. Sed pro eo, quod in Ald. rell. et codd. recte legitur, *νιν*, Barnes. imperite dedit *μιν.* — *ἐς Τρ.* Flor. 2. — *ἄγει.* (*ει* suprascr.) Mosqu. D. *ἄγοι.*

V. 264. *αἰχμαλώτων* Paris. A. Mosq. A. D. *χρῆν* hoc loco male Flor. 33. Vid. ad v. 262. Pro *ἔκκριτον* Mosqu. A. *ἔγκριτον*, Vit. *ἄγκριτον.*

V. 265. *κάλλει δ'* Flor. 17. *ὑπερφέρουσαν.* Aug. a. *ὑπερβάλλουσαν.* I. *ὑπερβάλουσαν.* *ὑπερφέρειν*, *excellere*, exemplis illustravit Porson. ad h. l. — *οὐχ ἡμῶν τόδε.* Sic v. 425. *χαίρουσιν ἄλλοι· μητρὶ δ' οὐκ ἔστιν τόδε.* Orest. 1082. *χαῖρ'· οὐ γὰρ ἡμῖν ἔστι τοῦτο.* Boisson.

V. 266. *εὐπρεπεστάτη.* Brunckii coniectura *ἐκπρεπεστάτη* placuit Porsono ad v. 564. Libanius T. IV. p. 183. *φαίνεταί τις δυςειδής; ὀνειδίζεται τὴν ὄψιν· εὐπρεπής ἐστι; πορνεύει.* Cod. Paris. 3017. *ὀνειδίζεται· τὴν ὄψιν εὐπρεπής . . .* Quae distinctio melior est et poëtae lectionem tuetur. Boisson. *ἐκπρεπεστάτη* coni. etiam Wakef. ad Alc. 340. (345.) ubi legitur *εἶδος ἐκπρεπεστάτη γυνή. εὐπρεπὴς εἶδος* dicitur, ut *καλὸς τὸ εἶδος, τὴν ὄψιν*, ad quae nemo offendit.

V. 267. *ἡμῶν.* Flor. 9. *ὑμῶν.* — *ἧσσον.* Sic Flor. 2. 17. 33. Vict. ut Brunck. edidit pro *ἧττον.*

V. 269. *σ'* om. Mosqu. D. sed suprascriptum manu glossatoris. — *ἐμοῦ.* Flor. 17. *ἐμῶν.*

V. 270. *τῆς ἐμῆς χειρὸς, ὡς φῄς* Mosqu. D.

V. 271. *καὶ τῆς γεραιᾶς.* Ald. rell. *τῆςδε γεραιᾶς*, et sic codd. King. — *δε γεραι* — pro tribracho habet, quod in dactylicis tantum versibus fieri solet. Brunck. ex em.

Valck. ad Phoen. 1688. et ad Hippol. 171. ed. *καὶ τῆςδε γραίας*, quod receperunt Porson. et Herm. Mosqu. D. *γηραιᾶς*, suprascr. *συνίζησις.* Sed Mosqu. C. *τῆς γεραιᾶς*, quemadmodum legendum esse etiam Porsono videbatur. — *παρηΐδος.* Flor. 17. *παρηϊάδος.* hinc *παρειάδος* Flor. 2. 33. Vict. Mosqu. A. Gu. Vit. Havn. a m. sec.

V. 273. *χάριν τ' ἀπ'.* Flor. 33. *δ'* pro *τ'.* Posterius *τε* om. Mosqu. D.

V. 274. *τὸ* ante *τέκνον* om. Flor. 25.

V. 275. *μή* pro *μηδέ* Mosqu. A. — *κτείνειτε* Flor. 17. — *τεθνηκότων.* Aug. a. *τεθνεώτων.*

V. 276. *κἀπολήθομαι* Flor. 18. *κἀπιλέληθα* Aug. a.

V. 277. De *παραψυχή*, penultima brevi, vid. Brunck. ad h. l. Porson. ad Orest. 62.

V. 278. *πόλις.* Wakef. Silv. cr. IV. p. 74. *πόσις.* Vid. Herm. Similiter Tecmessa ap. Soph. Ai. 518. *τίς δῆτ' ἐμοὶ γένοιτ' ἂν ἀντὶ σοῦ πατρίς;* — *βάκτρον.* Mosqu. D. *βάκτορ.* Similiter Oedipus ap. Soph. Oed. C. 848. 1109. filias suas *σκῆπτρα* vocat. Senec. Troad. 960. *Sola nunc haec est super, Votum, comes, levamen, afflictae quies.*

V. 279. *οὐ τοὺς κρατοῦντας.* Stob. Tit. CV. p. 435. ed. Grot. *οὐ τὸν κρατοῦντα.* ad *τόν* Valcken. adscripsit: *τοι* MS. A. Id probatum Wakefieldio, languidius videbatur censori Britanno. — *χρή.* Brunck. *δεῖ* ob sequens *χρεών.* Vid. Porson. et Aesch. Choeph. 927. *ἔκανές γ' ὃν οὐ χρῆν, καὶ τὸ μὴ χρεὼν πάθε.* — *κρατεῖν.* Flor. 10. *πράττειν*, quod e sq. versu irrepsit.

V. 280. *πράξειν.* Flor. 2. 6. 9. 17. 18. 21. 21[b]. 34. Gu. Mosqu. C. D. Aug. a. b. c. Havn. Stobaeus l. c. et Schol. *πράττειν.* Flor. 33. *πράσσειν*, quod nunc verum esse puto, mutatum ab eo, qui, ut Elmslei. Mus. crit. I. p. 475., post *δοκῶ, νομίζω, οἶμαι* etc. futurum sequi debere putabat. Soph. Trach. 170. *τοιαῦτ' ἔφραζε πρὸς θεῶν εἱμαρμένα τῶν Ἡρακλείων ἐκτελευτᾶσθαι πόνων*, pro *ἐκτελευτήσεσθαι.* Thuc. VII, 56. *νομίζοντες — — καλὸν σφίσιν ἐς τοὺς Ἕλληνας τὸ ἀγώνισμα φανεῖσθαι· τούς τε γὰρ ἄλλους Ἕλληνας εὐθὺς τοὺς μὲν ἐλευθεροῦσθαι, τοὺς δὲ φόβου ἀπολύεσθαι — — καὶ αὐτοί* etc. De infinitivo praes. post *ὑπισχνεῖσθαι* vid. Heindorf. ad Platon. Soph. p.

libri sui. Sic certe H. K. *et septem alii*, inquit Pors. Aug. b. Flor. 6. 9. 10. 17. 18. 21. 21^{b}. 34. προσφαγετῶ Flor. 33. πρόσφαγμά τι sine causa coni. Beckius. Vid. Porson. ad Orest. 1051. Append. ad Toup. emend. p. 502. Markl. ad Suppl. 550. Sic Eur. Alc. 732. Φερ. ἀλλ᾽ οὐ σὺ νεκρὸν ἀντὶ σοῦ τόνδ᾽ ἐκφέρεις; Ἄδμ. σημεῖα τῆς σῆς, ὦ κάκιστ᾽, ἀψυχίας. ib. 1038. ὅθεν κομίζω τήνδε νικητήρια λαβών, ubi vid. Monk.

V. 263. ἐκείνη Flor. 17. — ὤλεσέν. Sic pro ὤλεσε primus ed. Barn. ut habent Flor. 2. 10. 17. 18. 21. 25. 34. Vict. Sed pro eo, quod in Ald. rell. et codd. recte legitur, νιν, Barnes. imperite dedit μιν. — ἐς Τρ. Flor. 2. — ἄγει. Mosqu. D. ἄγοι^{ει}.

V. 264. αἰχμαλώτων Paris. A. Mosq. A. D. χρῆν hoc loco male Flor. 33. Vid. ad v. 262. Pro ἔκκριτον Mosqu. A. ἔγκριτον, Vit. ἄγκριτον.

V. 265. κάλλει δ᾽ Flor. 17. ὑπερφέρουσαν. Aug. a. ὑπερβάλλουσαν. I. ὑπερβάλουσαν. ὑπερφέρειν, *excellere*, exemplis illustravit Porson. ad h. l. — οὐχ ἡμῶν τόδε. Sic v. 425 χαίρουσιν ἄλλοι· μητρὶ δ᾽ οὐκ ἔστιν τόδε. Orest. 1082. χαῖρ᾽· οὐ γὰρ ἡμῖν ἔστι τοῦτο. BOISSON.

V. 266. εὐπρεπεστάτη. Brunckii coniectura ἐκπρεπεστάτη placuit Porsono ad v. 564. Libanius T. IV. p. 183. φαίνεταί τις δυςειδής; ὀνειδίζεται τὴν ὄψιν· εὐπρεπής ἐστι; πορνεύει. Cod. Paris. 3017. ὀνειδίζεται· τὴν ὄψιν εὐπρεπής . . . Quae distinctio melior est et poëtae lectionem tuetur. BOISSON. ἐκπρεπεστάτη coni. etiam Wakef. ad Alc. 340. (345.) ubi legitur εἶδος ἐκπρεπεστάτη γυνή. εὐπρεπὴς εἶδος dicitur, ut καλὸς τὸ εἶδος, τὴν ὄψιν, ad quae nemo offendit.

V. 267. ἡμῶν. Flor. 9. ὑμῶν.—ἧσσον. Sic Flor. 2. 17. 33. Vict. ut Brunck. edidit pro ἧττον.

V. 269. σ᾽ om. Mosqu. D. sed suprascriptum manu glossatoris. — ἐμοῦ. Flor. 17. ἐμῶν.

V. 270. τῆς ἐμῆς χειρὸς, ὡς φής Mosqu. D.

V. 271. καὶ τῆς γεραιᾶς. Ald. rell. τῆςδε γεραιᾶς, et sic codd. King. — δε γεραι — pro tribracho habet, quod in dactylicis tantum versibus fieri solet. Brunck. ex em.

Valck. ad Phoen. 1688. et ad Hippol. 171. ed. καὶ τῆςδε γραίας, quod receperunt Porson. et Herm. Mosqu. D. γηραιᾶς, suprascr. συνίζησις. Sed Mosqu. C. τῆς γεραιᾶς, quemadmodum legendum esse etiam Porsono videbatur. — παρηΐδος. Flor. 17. παρηϊάδος. hinc παρειάδος Flor. 2. 33. Vict. Mosqu. A. Gu. Vit. Havn. a m. sec.

V. 273. χάριν τ᾽ ἀπ᾽. Flor. 33. δ᾽ pro τ᾽. Posterius τὲ om. Mosqu. D.

V. 274. τὸ ante τέκνον om. Flor. 25.

V. 275. μή pro μηδέ Mosqu. A. — κτείνειτε Flor. 17. — τεθνηκότων. Aug. a. τεθνεώτων.

V. 276. κἀπολήθομαι Flor. 18. κἀπιλέληθα Aug. a.

V. 277. De παραψυχή, penultima brevi, vid. Brunck. ad h. l. Porson. ad Orest. 62.

V. 278. πόλις. Wakef. Silv. cr. IV. p. 74. πόσις. Vid. Herm. Similiter Tecmessa ap. Soph. Ai. 518. τίς δῆτ᾽ ἐμοὶ γένοιτ᾽ ἂν ἀντὶ σοῦ πατρίς;—βάκτρον. Mosqu. D. βάκτορ. Similiter Oedipus ap. Soph. Oed. C. 848. 1109. filias suas σκῆπτρα vocat. Senec. Troad. 960. *Sola nunc haec est super, Votum, comes, levamen, afflictae quies.*

V. 279. οὐ τοὺς κρατοῦντας. Stob. Tit. CV. p. 435. ed. Grot. οὐ τὸν κρατοῦντα. ad τόν Valcken. adscripsit: τοι MS. A. Id probatum Wakefieldio, languidius videbatur censori Britanno. — χρή. Brunck. δεῖ ob sequens χρεών. Vid. Porson. et Aesch. Choeph. 927. ἔκανές γ᾽ ὃν οὐ χρῆν, καὶ τὸ μὴ χρεὼν πάθε. — κρατεῖν. Flor. 10. πράττειν, quod e sq. versu irrepsit.

V. 280. πράξειν. Flor. 2. 6. 9. 17. 18. 21. 21^{b}. 34. Gu. Mosqu. C. D. Aug. a. b. c. Havn. Stobaeus l. c. et Schol. πράττειν. Flor. 33. πράσσειν, quod nunc verum esse puto, mutatum ab eo, qui, ut Elmslei. Mus. crit. I. p. 475., post δοκῶ, νομίζω, οἶμαι etc. futurum sequi debere putabat. Soph. Trach. 170. τοιαῦτ᾽ ἔφραζε πρὸς θεῶν εἱμαρμένα τῶν Ἡρακλείων ἐκτελευτᾶσθαι πόνων, pro ἐκτελευτήσεσθαι. Thuc. VII, 56. νομίζοντες — — καλὸν σφίσιν ἐς τοὺς Ἕλληνας τὸ ἀγώνισμα φανεῖσθαι· τούς τε γὰρ ἄλλους Ἕλληνας εὐθὺς τοὺς μὲν ἐλευθεροῦσθαι, τοὺς δὲ φόβου ἀπολύεσθαι — — καὶ αὐτοί etc. De infinitivo praes. post ὑπισχνεῖσθαι vid. Heindorf. ad Platon. Soph. p.

329. qui etiam idoneam huius usus rationem affert. — Similem sententiam inveniri in Eur. Troad. 1202. Herc. f. 103. notavit Boisson.

V. 281. *οὐκ εἰμ' ἔτι.* I. *οὐκέτ' εἰμί.* H. Barocc. 37. *δούλη σέθεν* e v. 792.

V. 283. *φίλον.* Flor. 33. *φίλοι.* Hunc versum laudat Eustath. p. 129, 16.

V. 284. *Ἀχαϊκόν.* Sic Codd. et edd. Brunckius autem edidit *Ἀχαιϊκόν*, quia haec sit antiqua scribendi ratio et Homero usitata, ut ait idem ad S. c. Th. 28. Bekk. anecd. p. 449, 10. *Ἀρχαιϊκόν καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα διὰ τῶν δύο ι. Νεφέλαις* (v. 821.) *Ἀριστοφάνης· ὡς παιδάριον εἶ καὶ φρονεῖς ἀρχαιϊκά.* ubi editur *ἀρχαϊκά.* Cf. Seidler. ad Troad. 674.

V. 285. *παρηγόρησον.* Nescio, an huc respexerit Eustathius ad Il. *α'* p. 151. extr. *Εὐριπίδης δὲ τὸ τὴν δημηγορίαν παραποιῆσαι παρηγορῆσαι φησίν.* — Mox *ὡς ἀποκτείνει φόνος* Flor. 25. Mosqu. D. Eustath. ad Od. *α'* p. 1422, 12. *τὰ φθονεῖν ἐπὶ κωλύσεως καὶ μέμψεως τίθεται. οὕτω καὶ Εὐριπίδης φθόνον τὴν μέμψιν λέγει.*

V. 287. om. Mosqu. A. *ἀλλ' ᾠκτείρατε βωμῶν ἀποσπάσαντες* Havn.

V. 288. *ἐν ὑμῖν.* Flor. 2. Vict. *ἐν ἡμῖν.* — *τοῖς* om. Mosqu. B. ut excidit etiam in Herv. 1. 2. Cant. coniectura repositum a Cantero et Is. Vossio. — *ἴσος.* Aug. a. *ἴσως.*

V. 289. *τοῖσι δούλοις.* Flor. 33. *τοῖς δούλοισι.*

V. 290. *λέγῃς.* Omnes codd. et edd. etiam Stob. Tit. XLV. p. 173. Gellius XI, 4. *λέγῃ. λέγῃς* citat Muret. Opp. T. III. p. 593. Valck. diatr. p. 261. et sic emendandum censuit Wassius in Misc. obss. II. p. 93. cui assentiuntur Brunck., Musgr. Pors. Herm. Schaefer. ad Oed. C. 362. Vid. impr. Herm. Quam facile autem e *λέγῃς* oriri potuerit *λέγῃ*, ostendit Bast. ad Greg. Cor. p. 114 sq. Mihi tamen, ut verum fatear, summus consensus librorum dubitationem facit, an recte locum corruptum habuerint VV. DD. Quamquam enim *τὸ σὸν ἀξίωμα λέγει* recte per se dici posse non videtur Heathio, multo minus *τὸ σὸν ἀξίωμα κακῶς λέγει*, quod, ut monuit Herm., esset, *perverse dicis, quatenus magnam auctoritatem habes*, saepenumero tamen Graeci, ubi duo verba ad unum substantivum referunt, satis habent, si hoc alterutri conveniat, nec id anxie curandum putant, ut substantivum ad utrumque verbum apte accommodetur; quod genus *zeugma* vocant. In Platone certe de Rep. V. p. 610. A. *τί χρὴ χρῆσθαι τοῖς περιγενομένοις ἢ τοῖς ἐλλείπουσι, χρῆσθαι τοῖς ἐλλείπουσι* non minus sibi ipsi repugnat, quam *τὸ σὸν ἀξίωμα κακῶς λέγει.* Neque tamen hoc pro figura illa habendum puto, sed, ut in illis formulis substantivum alteri tantum e duobus verbis respondet, sic hoc loco *τὸ σὸν ἀξίωμα* ad *πείσει* tantummodo accommodatum est, eodem vero etiam refertur, quod proprie abhorret, *κακῶς λέγει.* Nam, quod Porson. dicit, cum personam circumlocutione significent Graeci, eos quam citissime ad ipsam personam reverti, primum hoc non ubique fieri in nota subiecta monuit Schaefer., deinde tum demum vim aliquam haberet, si vv. *κἂν κακῶς λέγῃ* post *πείσει* sequerentur. Quam facile autem Graeci ad id, quod cogitabant, respexerint potius, quam ad id, quod in verbis inest, declarat etiam locus Soph. Ai. 14. *ὦ φθέγμ' Ἀθάνας — — ὡς εὐμαθές σου φώνημ' ἀκούω.* Hoc vero *κακῶς λέγειν* vel significat *indiserte*, *non accommodate ad persuadendum dicere*, ut ad elocutionem et genus dicendi referatur, vel ad ipsam rem, quae dicendo explicatur, spectat, et significat sententiam inutilem, malam, ab eorum, qui audiunt, voluntate alienam defendere. Prius placere potest propter oppositum *εὖ λέγειν*, ut Soph. Oed. Col. 807. *ἄνδρα δ' οὐδέν' οἶδ' ἐγὼ δίκαιον, ὅστις ἐξ ἅπαντος εὖ λέγει*, *qui, quodcunque argumentum propositum sit, ex eo pulchre et ornate dicendi occasionem arripit.* Orest. 931. *ἀλλ' οὐκ ἔπειθ' ὅμιλον, εὖ δοκῶν λέγειν.* Phoen. 526. *οὐκ εὖ λέγειν χρὴ μὴ 'πὶ τοῖς ἔργοις καλοῖς*, ubi vid. Schol. Similiter infra v. 379. *καλῶς μὲν εἶπας.* Sed hanc explicationem ferre non videtur sententiarum series. Itaque alteram praefero, quam habent etiam scholia. Sic Phoen. 1649. *οὐκ, ἦν πονηρά τ' ᾖ κακῶς τ' εἰρημένα.* et *εὖ λέγειν* Orest. 918. Cf. scholia ad Hec. 379. — Ceterum Paris. A. Flor. A. *κἂν κακῶς τὸ σὸν λέγῃ.* Aug. a. *κ. κ. λέγητέ σόν.* Flor. 2. *τοῖς* pro *τὸ σόν.*

V. 291. *πείσει* Par. A. H. Flor. 10. 21[b]. Aug. a. Havn. et E. in rasura. Gellius l. c. citat *νικᾷ. πείσει* praefero,

quia de certa persona et certa re sermo est. Cf. Herm. De Ennii versibus, quibus hunc locum expressit, vide etiam Osann. p. 136.

V. 292. *ἁὐτός.* Sic Porson. post Brunck. qui *ὡὐτός.* Vulgo *αὐτός.* Flor. 25. *ὁ αὐτός.* Locis a Pors. ex Eustathio citatis adde ad Il. *θ'* p. 723, 55. *Εὐρ. φησὶ τὸν αὐτὸν λόγον ἔκ τε δοκούντων ἰόντα καὶ ἐκ μὴ δοκούντων οὐ ταὐτὸν σθένειν.* — Pro *ταὐτόν* Flor. 10. *ταὐτό.* Tum Havn. *στένει* (θ supra).

V. 293. *οὐκ ἔστιν.* Sic omnes Eurip. codd. et editt. Sed Gregor. Cor. p. 26. (p. 63. ed. Sch.) *τίς — οὕτω ς.* quod vehementer probatum Koenio recepit Porson. Sed Grammaticorum memoriter loca scriptorum citantium minor est auctoritas; interrogatio etiam seu exclamatio graviorem affectum indicat, quam pro chori persona; et in loco, qui in Aug. c. inter §. XLIX. et L. legitur hinc translatus, in cod. scriptum est *οὐκ ἔστιν.* Vid. Schaef. p. 110. not. 62.

στεῤῥός. Flor. 21[b]. Havn. *στερός.* Flor. 33. *στεῤῥά.* Pro *ἀνθρώπου* Paris. A. *ἀνθρώπων.*

V. 294. *ἥτε* Mosqu. C. — *γόων τῶν σῶν* Flor. 17.

V. 295. *θρήνους.* Musgr. *κλύουσα, θρήνοις* vel *κλ. γλήνους* coniicit, quod recte refutavit Porson. — *ἐκβάλοι.* Cod. Aug. Greg. *ἐκβάλῃ.* vid. Schaef. ad Greg. p. 110. not. 62. *ἐκβάλλοι* Mosqu. A. Aug. a. c. In Havn. hic versus tribuitur Ulyssi, cuius nomen in v. sq. omissum est.

V. 296. *τῷ θυμουμένῳ,* id est, *τῷ θυμῷ.* Sic apud Laert. *τὸ φοβούμενον* pro *φόβος, τὸ λυπούμενον* pro *λύπη, τὸ ἡδόμενον* pro *ἡδονή.* Vide Rossium Comment. Laert. p. 325. Boisson.

V. 303. *ἐν τῷδε.* Milton. adscripsit: Eustratius in I. Nicom. Aristot. *ἐν τούτῳ* et *πάσχουσιν.* Hinc sumsit Barn. Vid. *Quarterly Rev.* 18. p. 355.

V. 306. *ἡμῖν — ἄξιος τιμῆς.* Ad Porsoni notam cf. Monk. ad Eur. Alc. 445. Sic Xenoph. Memor. S. in. *ὅτι ἄξιός ἐστι θανάτου τῇ πόλει.*

V. 311. Pro *χρώμεσθ'* Flor. 10. 17. 33. Mosqu. A. C.

bis *χρώμεθ'.* — *εἰ δ' ἄπεστι.* Sic Paris. A. quod recepit Brunck. pro *ἐπεὶ δ' ὄλωλε.*

V. 312. *ποτ' ἄρα* Flor. 33. *μαχούμεσθ'* Flor. 2. Mosqu. A. *φιλοψυχήσωμεν* Flor. 25.

V. 314. *μέν* om. Aug. b.

V. 315. *σμίκρ'.* Flor. 6. 9. 21[b]. Gu. Mosqu. C. Aug. a. b. c. *σμικρόν.* Flor. 10. 17. 18. 25. Mosqu. D. *κ' εἰς μικρόν.* Flor. 2. 21. *κ' εἰς μίκρ'. κεἰ σμίκρ'* Flor. 33. 34. cum Ald. rell. Eustath. ad Il. *δ'* p. 462, 15. *ἐνθυμητέον δὲ ἐν τῇ ῥηθείσῃ βασιλικῇ φιλοτιμίᾳ καὶ τῇ τοῦ μέλλοντος ἐπιστροφῇ καὶ τὸν παρ' Εὐριπίδῃ φιλότιμον ἥρωα, ὃς ζῶν μὲν αὐτάρκως ἔχει καὶ ἐπὶ μικροῖς, θανὼν δὲ τῆς διὰ μακροῦ χάριτος ἐφίεται, δηλῶν καὶ αὐτὸς, ὡς οἱ ἀγαθοὶ ἄνδρες ἐπιστρέφονται τοῦ μέλλοντος.* ad Odyss. *φ'* p. 1902, 38. *ἔτι ἰστέον καὶ ὅτι, εἰ καὶ τῷ Ἀντινόῳ μεμπτὸν δοκεῖ τὸ ἐφημέρια φρονεῖν, ἀλλ' ἡ τραγῳδία ἔχει τινὰ νοοῦντα, ὡς καὶ τὸ τοιοῦτον ἔστιν οὐ ἀγαθὸν δοκεῖ, τὸ ζῶντι δηλαδὴ τινὶ καθ' ἡμέραν μέτρια εἶναι πρός γε τὸ ἀρκοῦν.*

ἀρκούντως. Mosqu. D. *ἀρκοῦντ* (ος supra). et *ἔχει* pro *ἔχοι.*

V. 316. *τύμβον τε* Flor. 21[b]. *ἀξιοῦν* pro *honorare* illustravit Porson. et Herm. ad h. l.

V. 318. *τάδ'.* Flor. 21[b]. *τόδ'.*

V. 319. *ἧττον* Mosqu. A. Havn.

V. 320. *ἠδὲ πρεσβύται.* Flor. 25. *ἡ δὲ πρεσβύτης.* Aug. a. *οὐδὲ πρ.* Locis a Porsono ad Tragicis vindicandum *ἠδέ* allatis Meineke Cur. crit. in Comic. p. 59. addit Alexin ap. Athen. p. 322. D. Aeschyl. Pers. 467. Cf. Iphig. A. 801.

V. 324. *ἀμαθίαν τ' ὀφλ.* Flor. 17.

V. 325. *οἱ βάρβαροι δέ* ex Ald. restituit Porson. quum in Barn. King. Musgr. esset *δή. δέ* Flor. 18. 21. Aug. a. b. c. Mosqu. A. B. C. D. Gu. Havn. *δή* Flor. 2. 6. 9. 10. 17. 21[b]. 25. 33. 34. — Alterum *φίλους* om. Mosqu. B.

V. 326. *μήτε.* Flor. 2. *μηδέ.*

V. 327. *θαυμάζεσθ'* Flor. 17. Mosqu. A. B. C. Havn. — *ὡς ἂν ἡ μέν. ἡ* om. Mosqu. A.

V. 328. Flor. 2. 10. 25. Vict. Mosqu. A. Havn. ἔχοιθ', ut edidit King. Flor. 17. ἔχειθ'.

V. 329. πέφυκ' ἀεί. Ald. Brub. Herv. 1. 2. Cant. Barn. et codd. Paris. A. Florr. omnes, Gu. Aug. a. b. c. Havn. quatuor Mosqu. Eumathius VIII, p. 301. πεφυκέναι. Primus King. ed. πέφυκ' ἀεί, quae lectio a Cantero et Is. Vossio commendata et in Stob. LXII. p. 237. est, et in scholiis commemoratur, et pro var. l. est in Flor. 6. 10. 21. Gu. Ex his satis patet, utrius lectionis maior sit auctoritas. Iam si quaeras, utra librario deberi videatur, altera τὸ δοῦλον ὡς κακὸν πέφυκ' ἀεί ita expedita est, ut, qua causa adductus πέφυκ' ἀεί in πεφυκέναι mutaverit, vix assequare: τὸ δοῦλον ὡς κακὸν πεφυκέναι exquisitius est, quam ut a grammatico proficisci potuerit; quam locutionem recte explicant scholia Arsen. nisi quod verius dixeris, duas loquendi formulas coaluisse (ἔμιξεν ἀμφοτέρας τὰς συντάξεις Homerus, inquit Eustath. ad Il. ε', 510. p. 659, 5.) τὸ δοῦλον ὡς κακόν! ut in fr. XV. Antiopae, et δοῦλον πεφυκέναι ὡς κακόν ἐστι! Commemorantur in scholiis aliae etiam lectiones, πέφυκεν ἀεί et πέφυκέ τι. Mosqu. A. in marg. habet: πέφυκέ πως. Quae omnes, non dubito, quin, sicut πέφυκ' ἀεί, a grammaticis excogitatae sint, qui, quomodo πεφυκέναι explicarent, reperire non possent.

V. 330. τολμᾷ θ'. Sic omnes et codd. et edd. Brunck., si πεφυκέναι servetur, τολμᾷν scribendum existimat, quod recepit Porson. Ita τολμᾷν ἃ μὴ χρή explicationem continerent τοῦ δοῦλον πεφυκέναι. Videtur autem causa potius addenda fuisse, cur servitus mala sit: τολμᾷ γὰρ ἃ μὴ χρή. Continuavit vero orationem, quasi praecessisset, ὁ δοῦλος πεφυκὼς κακός ἐστι, καὶ τολμᾷ etc. τολμᾷν est *tolerare*, sustinere citra pudorem, ut ait Monk. ad Eur. Alc. 285. Sic Plato Leg. IX. p. 872. E. εἰ πατέρα ἀπέκτεινέ τις ποτὲ, αὐτὸν τοῦτο ὑπὸ τέκνων τολμῆσαι βίᾳ πάσχοντα ἔν τισι χρόνοις. Cf. infra 323. Alc. 999. Herc. f. 304. Quae significatio quomodo cognata sit ei, qua valet *audere*, optime monstrat Iphig. T. 114 sq. — Pro νικώμενον Stob. l. c. Flor. A. Flor. 10. κρατούμενον, quod pro var. l. habet I. Flor. 18. νικώμενος. Flor. 9. in marg. γρ. νικώμενος, quod praeferrem, si plures codd. haberent.

V. 331. ὦ θύγατερ. Flor. 2. 33. ὦ τέκνον. E Vict.

enotatum πρὸς τέκνον, ad ὦ θύγατερ, an ad πρὸς αἰθέρα, mihi non liquet. — οἴ 'μοί. Sic primus Brunckius, vulgatam οὔ μοὶ acriter vituperans post Valck. ad Phoen. 635. οὔ μοὶ tamen codd. praeter H., qui οἴ 'μοὶ, et Ald. rell. confirmat Gregor. Cor. p. 64. (p. 148. ed. Schaef.) probant Elmsley in Mus. crit. Cant. I. p. 485. ad Med. p. 88. not. z. et ad v. 801. Herm. ad Soph. Ai. 1204. Buttmann. Gramm. gr. I. Berol. 1819. p. 115.

V. 332. ῥιφθέντες. Sic Flor. 17. E. sed hic θ partim eraso, quod non a librario esse videtur. Vulgo ῥιφέντες. Flor. 10. ῥηθέντες. Pro ἀμφί Flor. 25. ἐκ.

V. 333. δύν. ἦ μήτηρ, ἔχεις. Flor. 17. δύναμιν ἔχεις μήτηρ. ἔχοις Flor. 21^{b}. 25.

V. 335. ἀφεῖσα. Sic Flor. 10. quod praetuli vulg. ἱεῖσα, quia ἵημι cum compositis primam syllabam in iambicis plerumque producit. Cf. Brunck. ad Arist. Lys. 157. Ran. 1462. Equ. 674. Demosth. pro cor. p. 293, 12. ὑπὲρ οὗ ἐκεῖνος τότε πάσας ἀφῆκε φωνάς. Eustath. tamen ad Od. τ' p. 1875, 45. τὸ δὲ θαμὰ τρωπῶσα καὶ ἡ πολυηχὴς φωνὴ τὸ πόριμον ἐν φωναῖς τῆς ἀηδόνος δηλοῖ· ἐντεῦθεν δὲ λαβὼν Εὐριπίδης ἔφη τὸ πάσας φθογγὰς ἱεῖσα, ὥστ' ἀηδόνος στόμα.

V. 337. καὶ πείθειν ἔχοις Flor. 25. Pro δέ Flor. 2. 10. 21^{b}. 25. Vict. Havn. γάρ.

V. 338. τύχην. Flor. 34. ψύχην (τύ supra scr.).

V. 340. ἔμπαλιν. Sic P. Florr. omn. Vict. Gu. Aug. a. b. c. Mosqu. C. D. Eustath. ad Il. α' p. 129, 14. et sic iam edidit King., haud dubie e cod., pro τοὔμπαλιν. Secuti sunt Musgr. Brunck. Porson. ob numeros elegantiores. Quod quid esset, quum ipse in priore editione non satis intelligere visus esset Porson., postea, gravi Hermanni reprehensione admonitus, in praefatione ed. sec. explicavit.

V. 342. Eustath. ad Il. ν' p. 950, 62. ἰστέον δὲ ἐν τούτοις ὅτι τό τε μῆνιν Ζηνὸς ἤγουν Διὸς ξενίου ἐλέγχει τὸν νοήσαντα παρ' Εὐριπίδῃ τὸ πέφευγας τὸν ἐμὸν ἱκέσιον Δία τρόπῳ ἀναστροφῆς ἀντὶ τοῦ διαπέφευγας, ὡς οὐκ ὀρθῶς ἐπέβαλεν. ὁ μὲν γὰρ ἔφη ἀπολύτως χρῆναι εἰπεῖν τὸν ἐμὸν ἱκέσιον, ἤγουν τὸν ἱκε-

τευτικόν μου λόγον, ὡς ἰδιωτικὸν ὂν εἰπεῖν Δία ἱκέσιον. ἐνταῦθα δὲ φαίνεται ὡς, εἴπερ ἄψογόν ἐστι τὸ εἰπεῖν οὐκ ἐδείσατε Δία ξένιον, οὕτω καὶ ἐκεῖ τὸ φάναι πέφευγας Δία ἱκέσιον. καλὸν μὲν γὰρ καὶ τὸ οὐκ ἔδεισας τὸν ξένιον ἢ τὸν φίλιον ἢ τὸν ἱκέσιον ἐλλειπτικῶς, ὀρθὸν δὲ οὐδὲν ἧττον καὶ τὸ συνάψαι Δία ξένιον, Δία φίλιον, Δία ἱκέσιον. ἐκεῖνος δὲ ὁ παλαιὸς συνεκρότησε καὶ τὴν ἐν τῷ πέφευγας Δία ἀναστροφὴν διὰ τοῦ καρδία· οἱονεὶ γάρ φησι κὰρ δία ἤγουν διὰ τὸ κῆρ. οὕτω δέ φησι καὶ σκιάδιον τὸ σκιὰν δία, ἤγουν διὰ σκιάν. καὶ μὴν καὶ τοῦτο ἀντιλέγεται, ὡς καὶ διὰ δίφθογγον ὂν παρὰ τὸ τῇ σκιᾷ διδόναι ἄδειαν. καὶ οὐδὲ ἡ διὰ ἀναστρέφεται, ὡς μὴ συμπέσῃ τῇ αἰτιατικῇ τοῦ Διός.

V. 343. ἔψομαί σοι Ald. Brub. Herv. 1. 2. Cant. Barn. Musgr. ἔψομαί σοί γε Mosqu. A. ἔψομαί γ' Havn. in textu,
σοι
sed in marg. σοί γε. Ask. 3. ἔψ. σε. Par. A. Flor. 2. 10. 33. Vict. ἔψομαί γε sine σοι, et sic Brunck. Pors. Herm. quod Pors. confirmat loco Cleanthis ap. Epictet. Enchir. 77. Nimirum σοί a glossatore additum γε expulit, ut e Mosqu. et Havn. apparet. Mox Flor. 33. τῶν γ' ἀναγκαίου.

V. 344. τε om. Mosqu. A.

V. 346. τί γὰρ δεῖ με ζ. Flor. 25.

V. 347. τοῦτό μοι τρόπις βίου coni. Musgr. quod loco Platon. Leg. VII. p. 633. E. confirmari posse putat Wyttenb. Bibl. cr. I, 4. p. 28.

η
V. 348. ἐθρέφθην. Mosqu. A. ἐτράφειν, D. ἐθρέφην. Havn. ἐτράφην.

V. 349. οὐ σμικροῦ γάμου Flor. 17. γάμου etiam reliqui praeter 2. Gu. Aug. a. b. c. (in c. hoc voc. a rec. m. additum est.) quatuor Mosqu. Havn. Ald. rell. γάμων edidit Brunck. e Paris. A. et sic MS. Regiae Soc. M. N. Flor. 2. Vict.

V. 350. δῶμα θ' ἐστ. Flor. 33. δόμον θ' ἐ. Mosqu. δόμον τ' ἐ. Havn.

V. 351. δέσποιν' ἡ δ. Flor. 33. — ἰδέαισιν Mosqu. D. Havn.

V. 352. παρθένοισί τ' ἀ. Ald. rell. παρθένοισι sine τ' Flor. 17. παρθένοις τ' King. e MSS. et sic Cant. M. N. I. R. ap. Pors. Paris. A. quod probant Valck. ad Phoen. 554. Heath. Brunck. Pors. παρθένοις sine copula Flor. 6. 9. 17. 18. 21. 21b. 25. 33. 34. Gu. Mosqu. C. D. Aug. b. Canter. coni. ἀπόβλ. μέγα, ut Orest. (1322.) σῇ μητρὶ προςπεσοῦσα τῇ μέγ' ὀλβίᾳ. Is. Vossius in ora libri sui annotavit ἐπίβλεπτος.

V. 353. ἴση θεῇσι Ald. rell. Sed ἴση θεοῖσι K. Flor. A. Flor. 6. 9. 10. 18. 21. 25. 33. 34. Gu. Mosqu. C. D. Havn. Aug. a. b. Sic habuerat etiam c. sed minio mutatum in ῇ. ἴση θεῇσι esset *par deabus* pulchritudine, sed ἴση θεοῖσι beata vita *diis*, non solum deabus, *par*, et recte King., quoniam loquitur foemina, inquit, aliquis, ut opinor, librarius vel grammaticaster, ut genere, numero et persona concordaret, abunde sollicitus, in θεῇσι vertit. θεοῖσι edid. King. Herm.

V. 354. με om. Flor. 17. Flor. A. μέν κε τ. Prius hemistichium habet etiam Soph. Ai. 489. qui totus locus cum nostro conferendus.

V. 356. Flor. 2. Vict. δεσποτῶν γ' ὠμῶν.

V. 357. ὅςτις. Med. 222 sq. δίκη γὰρ οὐκ ἔνεστ' ἐν ὀφθαλμοῖς βροτῶν, ὅςτις — στυγεῖ δεδορκώς. Vid. Heind. ad Prot. p. 593. et Gramm. gr. §. 475.

V. 358. χἀτέρων πολλῶν. Brunck. coni. κἀγαθῶν πολλῶν κ. quod dictum esset pro καὶ ἑτέρων πολλῶν καὶ ἀγαθῶν (nam nisi ἑτέρων suppleas, significabit, Hectorem non ipsum etiam fuisse ἀγαθόν). Facilius vero ἀγαθῶν omitti poterat, cuius vis in Ἕκτορος latet.

V. 359. προςθείς. Sic Florr. omnes, Gu. Mosqu. A. C. D. Aug. a. b. c. et ed. Ald. Musgr. Brunck. Pors. Herm. προθείς Brub. Herv. 1. 2. Cant. Barn. Havn. Boisson. citat Hippol. 281. σὺ δ' οὐκ ἀνάγκην προςφέρεις.

V. 360. κερκίσιν. Mosqu. C. κέρωσιν. κερκίσι τ' Thom. M. v. σαίρειν Codd. Leidd. et Stoeb. ἐφεστάναι. Flor. 2. Gu. ἐφιστάναι, ut codd. Stoeb. in Thom. M. Flor. 34. ἐφιστᾶναι.

V. 361. Pro μ' Flor. 25. τ'. Tum Mosqu. D. ἀναγκάσῃ.

V. 362. *δέ.* Flor. 17. 34. *τε.* om. Flor. 25. 33. *τἀμὰ* om. Mosqu. A.

V. 366. *ἄγ' οὖν μ', 'Οδ.* Sic Ald. rell. Aug. c. Havn. *ἄγου μ', 'Ο.* Flor. 2. 25. *ἀγοῦ μ', 'Ο.* Flor. 6. 9. 10. 17. 21. 21^b. 33. 34. Aug. a. b. Gu. Vict. *ἄγ' οὖν, 'Οδ.* Thom. M. v. *διαχρῶμαι* (ubi tamen Cod. A. *ἄγ' οὖν μ', 'Ο.*) et sic ediderunt Porson et Herm. Ego delere nolui *μ'* omnium codd. et edd. auctoritate firmatum. Pro *'Οδυσσεῦ* Mosqu. B. *'Οδυσσεύς.*

V. 368. *θάρσος.* Flor. 25. *καλός. ποτ' εὖ.* Mosqu. C. *ποτέ.* — *χρή.* Flor. 33. *χρήν.*

V. 369. *μῆτερ.* Sic primus King., ut habent Flor. 6. 10. 25. Mosqu. C. Havn. *μῆρ* Fl. 33. Ald. *μᾶτερ,* quod retinuit Musgr.

V. 370. *μὴ δὲ* Ald. rell. Florr. omnes, Aug. a. b. Havn. *μηδέ* Aug. c. *μήδε* Gu. *μήτε* Brunck. Pors. Herm. quod dubito, an codex ullus habeat.

V. 372. *κακῶν.* Stob. p. 133. Grot. *πόνων.*

V. 374. *μᾶλλον εὐτυχέστερος.* Philemo Lex. ined. *"Εστι δ' ὅτε πρὸς τῷ συγκριτικῷ μᾶλλον τιθέασιν, ὡς Εὐριπίδης ἐν 'Εκάβῃ· Θανὼν δ' ἂν εἴη μᾶλλον εὐτυχέστερος "Η ζῆν* (sic). Frequentissimus est pleonasmus ille apud Isocratem; verbi causa Archid. §. 38. qui locus ad Euripidei sensum accedit proxime: *πολὺ γὰρ κρεῖττον ἐν ταῖς δόξαις αἷς ἔχομεν τελευτῆσαι τὸν βίον μᾶλλον, ἢ ζῆν ἐν πάσαις ἀτιμίαις, ποιήσαντας ἃ προστάττουσιν. εἰ δὲ δεῖ μηδὲν ὑποστειλάμενον εἰπεῖν τὸ φαινόμενον, αἱρετώτερον ἡμῖν ἀναστάτους γενέσθαι μᾶλλον, ἢ καταγελάστους ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν. Μᾶλλον* in orat. ad Nicoclem §. 7. ex MSS. optime Isocrati suo restituit Corayus, Vir praestantissimus. Himerius orat. XXIV. §. 2. *πεφύκασι γάρ πως ἐγείρειν καὶ μείζους ἀεὶ τὰς τέχνας αἱ μελέται μᾶλλον ἐργάζεσθαι.* Rufinus epigr. 2. *Πορφυρέου ῥόδου μᾶλλον ἐρυθροτέρη.* Lucian. Char. §. 2. Alia dat exempla Vauvillerius ad Oed. Tyr. p. 32. Cleomedes II. p. 66. *ὁρῶμεν αὐτὸν διὰ παχυτέρου τοῦ ἀέρος καὶ νοτερωτέρου μᾶλλον.* Cod. Paris. 8403. *νοτεροῦ.* Andocides adv. Alcib. p. 113. *καὶ τῇδε οὐδὲν ἧττον ἐπιβουλεύσει, ἀλλὰ καὶ μᾶλλον δικαιότερον ἢ πρὶν ἐκβληθῆναι.* Reiskius interponi vult *καί* inter *μᾶλλον* et *δικαιότερον:* sed coniunctione nil opus est. Plautus Men. prol. 55. *Magis maiores nugas egerit.* Vide ibi Taubm. Et sic Angli. Shakspear. Tempest I, 2. *more better* scripsit, ubi Steevensius similia exempla excitat e veteribus Anglicis scriptoribus. Boisson.

V. 375. Stob. p. 133. Grot. *τὸ γὰρ ζῆν ἐν κακοῖς,* sed p. 501. ut editur. — *πόνος μέγας* Stob. p. 133. Flor. 21^b.

V. 377. *μεῖζον.* Flor. 10. *πλεῖον.* Stob. p. 359. Grot. *πλεῖστον.*

V. 378. Ald. Brub. Herv. 1. 2. Cant. Barn. *τοὔνομα,* et sic Par. A. Flor. 17. 21^b. 33. At C. C. C. Cant. M. Harl. L. Mosqu. C. D. Aug. a. b. c. Florr. 2. 6. 9. 10. 18. 21. 25. 34. Gu. Havn. *ὄνομα,* ut primus edidit King. In Stob. p. 359. Grotius ed. *τ' ὄνομα,* sed cod. Regius, teste Brunckio, *οὔνομα,* sicut N. Brunck. reduxit *τοὔνομα,* articulum, quem melius abesse dixerat Musgr., necessarium arbitratus. Herm. etiam articuli omissione offensus coni. *τοὔνομ' ὅστις ἄξιος.*

V. 381. *φυγεῖν ψόγον* Flor. 10. *ψόφον* Aug. b. *ψόφου* Flor. 25.

V. 382. *τήν τε μέν* Aug. b. Praeterea Flor. 18. *ὑμᾶς δ' 'Οδ.*

V. 383. I. supra *ἡμᾶς* habet *ἀντὶ τοῦ ἐμέ,* et *ἐμὲ* eodem atramento C. C. C. monente Pors. ad v. 1246.

V. 384. Thom. M. p. 524. *Σοφοκλῆς· κεντεῖτε, μὴ φείδεσθε πανδήμου στρατοῦ.* confusis duobus locis, altero Euripidis, altero Sophoclis Ai. 844. Ad *κεντεῖτε* Fl. 10. *γρ. κτενεῖτε. ἐγὼ τέκον Π.* omnes Codd. et edd. quod quum inconcinnum haberet Brunck., edidit *ἔτεκον ἐγὼ Πάριν,* addens: Quin hoc ordine a poëta voces compositae fuerint, nemo dubitare potest. Addito spiritu et accentu Porson. omnem difficultatem amovit, *ἐγὼ "τεκον Π.* Flor. 25. 33. *τέκνον* pro *τέκον.* Boisson. adscripsit: Polemo imitatur p. 18. *παίετε κατακεντοῦντες αὐτοὺς καὶ μὴ φείδεσθε.*

V. 386. Solus Porson. *οὐ σ', ὦ γερ.* recte: ceteri *οὔ σ', ὦ γερ.*

V. 388. Huc Herm. referebat versum Ennii a Varr. de l. l. VI. p. 68. sine fabulae nomine citatum: *extemplo acceptum me necato et filium,* scribens *acceptam — filiam.*

Contra quod Boisson. „Versus, quem temere mutatum ad Ennii Hecubam refert vir doctissimus, posset ad Andromachen referri commodius.“

V. 389. Codd. et edd. *πόμ'*. Primus Porsonus dedit *πῶμα*, alteram formam Atticis incognitam fuisse hoc uno argumento satis demonstrans, quod multa sint loca, in quibus metrum *πῶμα* flagitet, nullus, ubi *πόμα* postulet, pauca, ubi admittat. Cf. idem ad Eur. Hippol. 209. ed. Monk. Boissonad., Miror, inquit, Wyttenbachium in Plutarchi libro de audiendis poetis (T. I. p. 136.) vitiosum hunc Euripidis non correxisse versum: *Δήμητρος ἀκτῆς πόματός θ' ὑδρηχόου*, una literula mutata sanandum. *πώματος*, quod scribendum est, iam habebat Euripideorum fragmentorum collectio. (et Stob. Grot. p. 35.) Gailius, V. C. qui hoc Plutarchi opusculum olim edidit, proponebat *καὶ πόματος ὑδρηχόου*. Sed *πόματος* non facile admittit usus Atticus.

V. 390. Flor. 2. *γαῖα τε νεκρῷ τῷ τάδ' ἐξ.*

V. 391. *σῆς*. Flor. 21. *ἧς*. om. Flor. 33. Havn. *σῆς κόρης*.

V. 392. *ὠφείλομεν*. Sic Ald. Brub. Herv. 1. 2. Florr. omnes praeter 2. 25. Gu. Havn. Aug. c. *ὀφείλομεν* primum est in edit. Canteri, unde in Barnes. transiit. Musgr. recte *ὠφείλομεν*. Brunckius *ὀφείλομεν*, quem temere secutus Porson. ab Hermanno reprehensus, in sec. ed. errorem correxit. Sensus est: *utinam nec hanc caedem facere nos oporteat.*

V. 393. *πολλὴ δ' ἀνάγκη* Flor. 21. — *ἐμέ*. Aug. a. *ἐμοί*.

V. 395. Reisk. em. *ὁμοῖα, κισσὸς δρυὸς ὅπως, τῆσδ' ἕξ*. probantibus Musgr. Brunck. Herm. Sed hic postea sententiam mutavit in diss. de ellipsi et pleon. p. 201. in Museo antiquit. studiorum Tom. I. ubi certe contra Porsonum, *ὅπως ἕξομαι* iungentem, monet, hoc esse semet ipsum monentis, neque videri hic admitti posse, quia in his insit simplex eius, quod quis facturus sit, declaratio. Videntur duae comparationes confusae esse, *ἕξομαι τῆσδε ὥσπερ κισσός*, et *ἕξομαι τῆσδε ὥσπερ δρυός*, ut fere explicat Seidler. ad Euripid. Troad. 147. qui locus nostro simillimus est: *μάτηρ δ' ὥς τις πτηνοῖς κλαγγὰν ὄρνισιν ὅπως ἐξάρξω 'γὼ μολπάν*. Sed quod idem locum Orest. 342. (334.) sqq. cum

istis comparat, fallitur: nam in eo verba sic iungenda, ut monstrat Schol. Quae Elmsl. ad Aristoph. Ach. 930. de hoc loco monuit, non vidi. Pro *ὅπως* Barn. *οὕτως*, Flor. 17. *οὕτω*. Huc respexisse auctorem *Χριστ. πάσχ.* 1308. *προσειχόμην δ' ὡς κισσὸς ἕρνεσι δρυός*, putat Eichstad. *de dram.* etc. p. 28. ita tamen, ut Med. 1203. simul in animo habuerit, *προσείχεθ' ὥστε κισσὸς ἕρνεσιν δάφνης*.

V. 396. *οὐκ· ἤν γε π.* Sic Florr. omn. Vict. Gu. P. Schol. ut iam emend. Canter. Nov. Lect. I. c. 9. pro *οὐ μήν γε πείθῃ*. — Mox Aug. c. *τοῖς σου. σοῦ* om. Gu. *σοι* habet Flor. 10.

V. 398. *ἐγὼ μήν*. Ita Musgr. ex E. et P. pro *ἐγώ μιν*. et sic Florr. omnes, Vict. Gu. *ἐγὼ μέν* Mosqu. D. ut coni. Heath. *ἐγὼ μέντοι* Havn.

V. 401. *σύ τ' ὦ*. Sic Flor. 2. 6. 9. 10. 18. 21. 21[b]. 33. 34. Vict. Gu. Aug. a. b. c. quod verum videtur, inquit Herm. Vulgo: *σὺ δ' ὦ*. Flor. 17. *σύ γ' ὦ*.

V. 402. *πρὸς οὖδας*. Flor. 2. Vict. *ἐς οὖδας*.

V. 405. Flor. 2. *ἃ μὴ πείσῃ σύ γ'*. Olim edebatur: *ἃ πείσῃ μὴ σύ γ'*. Boisson. haec adscripsit: „Liban. T. IV. p. 628, 18. *ὁ δὲ τὴν μάχην διηγεῖτο, τὴν φάλαγγα, τὸ κέρας, τὸ σύνθημα, τὸ μεταίχμιον, τοὺς φόνους, τὴν δίωξιν. Μὴ σύ γε ταῦτα, ὦ παῖ, τὰ ἐκ τοῦ πολέμου δείγματα.* Codex Reiskianus *διδάγματα*. Reponenda, quae est in cod. Paris. 3017. lectio, *δείγματα*.“ De formula *μὴ σύ γε* vid. Valck. ad Phoen. p. 196.

V. 406. *μοι* deest in Flor. 14. Havn. sed in hoc additum a m. sec. *μῆτερ* om. Aug. b. — *ἡδίστην*. Sic Paris. A. Florr. omnes, Gu. Havn. pro *ἡδίσταν*, quod ab Aldo ad Musgrav. editiones occupavit, correctum demum a Brunckio.

V. 408. *πανύστατον* Leidd. 2. Florr. omnes, Gu. Vict. pro *πανύστατα*. Neque vero ad hiatum tollendum, qui nullus est, *πανύστατον* cum Valck. ad Eur. Hipp. 682. et Brunck. recipiendum erat, sed quia haec est exquisitior forma.

V. 410. *δέχου* Ald. Brub. Herv. 1. 2. Cant. Barn. Musgr. Brunck. Aug. a. c. Sed Cant. N. *δ' ἔχου* pro var. lect. Cott. N. Flor. 21. 25. 33. *δ' ἔχῃ*. quod pro var. lect. habet 10. *δέχῃ* vel *δέχη* P. Flor. 2. 9. (in hoc m. rec.

corr. δ' ἔχῃ) 10. 18. Vict. Gu. Havn. Mosqu. A. D. Cant. Ga. H. L. M. R. Eumath. VI. p. 202. et pro var. lect. Flor. 34. τ' ἔχει Mosqu. C. δ' ἔχει Aug. b. Flor. 34. et pro var. lect. Cott. H. Flor. 6. 21. 59. 76. (hac addita gl. ἀντὶ τοῦ ἔστιν) Gu. Hinc vix dubium est, quin vera lectio sit δέχει, ut edidit Porson. in sec. ed. Cf. idem ad Or. 404. *Accipis ultimam compellationem meam*, i. e. *haec sunt ultima verba, quibus te compello.* Et sic Schol. v. 399-413. τέλος δὲ δὴ λαμβάνεις τῶν ἐμῶν προσφθεγμάτων. quod monuit etiam Boisson. Idem ad sq. versum adscripsit Liban. T. IV. p. 149. ἄπειμι παρὰ τοὺς κάτω.

V. 416. ποῖ. Aug. c. πῆ cum gl. πῶς. Sensus est: *ad quem exitum vitam perducam?* Boisson.: Schaeferus optime restituendum proposuit πῆ. Chorus in Senec. Troad. 858: *Quod manet fatum dominusque quis te? Aut quibus terris Hecube videndum Ducet? in cuius moriere regno?*

V. 418. Ald. et rell. ante Brunck. ἡμεῖς δὲ πεντήκοντ' ἄμοιροι δὴ τέκνων. δή om. L. N. Flor. 2. 10. 17. 33. Aug. a. In Aug. c. δή serius additum. Cant. (s. E. Pors.) R. Mosqu. A. C. Flor. 33. Havn. πεντήκοντά γ' ἄμοιροι τ' Flor. 17. πεντήκοντ' ἄμοιροι τέκνων. Brunck. ed. ἡ. δὲ πεντήκοντά γ' ἄμμοιροι τ. Quod post Porson. et Herm. edidi, habet Eustath. ad Il. ζ', 639, 57. et Flor. 2. 10. Vict. Hinc ducta Hesychii gl. Γάμμοροι, ἀμέτοχοι, ἐστερημένοι. Suid. γαμβόρος, ὁ ἀμέτοχος. ubi de digammo non cogitandum est. Locum Hesych. et Suid. indicavit etiam V. D. in *Edinburgh Review* Nov. 1811.

V. 422. ὦ Brunck. e Paris. A. Sed sic iam Ald. Brub. Herv. 1. 2. Herm. ὦ primus Canter. — Porsonum, post Markl. ad Iph. T. 1490. scribentem ἀθλία, quia valde invenustum sit duplex epitheton, refutavit Herm.

V. 423. χαῖρ' ὦ Κασ. Gu. Aug. a. b. Mosqu. D. C. et multi codd., inquit Porson. — Κασ. τ' ἐμή Ald. rell. ante Brunck. et sic Aug. a. Havn. Sed Κ. τ' ἐμοί Paris. A. Flor. 2. 10. 17. 18. 21. 21^{b}. 25. 33. 34. Gu. Mosqu. D. Aug. b. c. Schol. quod reposuerunt Brunck. Herm. Sed scriptum oportuit Κ. τέ μοι. „Nota loquendi formula χαῖρέ μοι (non χαῖρ' ἐμοί) passim obvia. Vid. Phoen. 627 (618).

Troad. 45. 462 (460). Hipp. 1464 (1443)." Adde Alc. 450. ἐμή cur melius dixerit Porson. non assequor.

V. 424. χαίρουσιν. Sic Ald. rell. et codd. omnes. King. edidit χαίρωσιν, et sic citat Valck. ad Phoen. 621, recepit Brunck. Recte χαίρωσιν soloecum dicit Porson: neque enim loca Soph. Phil. 1092. Eur. Suppl. 1031. mendi suspicione vacant, nec Herm. ratio, qua in elem. doctr. metr. p. 534. illa loca defendere conatur, satisfacit. Nam quod εἴθε solum per se positum esse, ut a serioribus ὄφελον, dicit, hoc ut crederemus, exempla certae fidei afferenda erant, quum Graeci contra εἴθε verbo destitutum mediae sententiae interserere, adiuncta γάρ, soleant; et coniunctivus in interrogatione non significat id, quod futurum sit vel fieri possit, sed quod fieri oporteat. Ita quod Herm. ex Hel. 262. allatum ita interpretatur, *an, deleta, ut pictura, quod utinam fiat, turpem pro pulcra formam induam?* (i. e. *fac me amittere venustatem formae*) Graece diceretur ἦ — αἴσχιον εἶδος ἀντὶ τοῦ καλοῦ λήψομαι vel λάβοιμ' ἄν; — εἴθε γάρ! — οὐκ ἔστιν τόδε. Sic Leid. ap. Valck. l. c. I. Flor. 10. 17. 33. Havn. Schol. pro οὐκ ἔστιν χαρά, receptum a Porsono et Herm. Similis in verbo χαίρειν lusus est Phoen. 618. *Πολ.* μῆτερ, ἀλλά μοι σὺ χαῖρε. *Ἰοκ.* χαρτὰ γοῦν πάσχω, τέκνον. Alc. 528. *Ἡρ.* Ἄδμητε, καὶ σὺ χαῖρε, Θεσσαλῶν ἄναξ. *Ἀδμ.* θέλοιμ' ἄν. ἄλλοι autem i. e. Graeci, ut recte Hermann. et schol. Gu. Boisson. „Οὐκ ἔστιν τόδε. Hanc antithesin exemplis illustrat Valck. ad Phoen. 631. Adde Iacobsium ad Anthol. T. XII. p. 333. — Libanius T. IV. p. 136. οὐ γὰρ ὥγε λύπης ἀξίως ἔχει τὰ πράγματα, βελτίω παρὰ τὸ χαίρειν ἀκοῦσαι γίγνεται. Cod. Paris. 3017. τι γίνεται. quod τι non est necessarium, recipi tamen potest." et alio loco: „Orest. v. 1081 (1075): ἀλλ' ὦ ποθεινὸν ὄνομ' ὁμιλίας ἐμῆς Χαῖρ'· οὐ γὰρ ἡμῖν ἐστι τοῦτο, σοί γε μήν. Heliodor. II, 21. πρῶτα μὲν χαίρειν ἐκέλευε· τοῦ δὲ οὐ δύνασθαι φήσαντος, ἐπειδὴ μὴ οὕτω συμβαίνει αὐτῷ παρὰ τῆς τύχης — — — Theocr. Id. XXII, 54. Epigr. ἀδέσπ. 745."

V. 425. Θρῃξί cum Herm. scripsi pro Θραξί. Tragici semper Θρῄξ, Θρῄκιος, Θρῄκη.

V. 426. ἀπιστῶ γ' ὧδε Flor. 2. 17. Vict. Aug. a. Havn.

V. 428. τέθνηκ' ἔγωγε πρὶν θανεῖν. Paulus I. Timoth. c. 5. v. 6. ἡ δὲ σπαταλῶσα ζῶσα τέθνηκε. Boisson.

V. 429. μ' om. Flor. 2. 10. 17. 33. King. Barn. πέπλοις κάρα. De enallage ἀμφ. κάρα πέπλοις pro ἀμφιθεὶς πέπλους κάρᾳ vid. Brunck.

V. 430. Pro γ' post σφαγῆναι Flor. 2. Vict. μ', Flor. 6. τ'. Ex hoc loco Wyttenbachio Bibl. cr. I, 4. p. 28. et ad Plut. p. 724. duxisse aliquid videtur Plutarch. consol. ad Apollon. p. 107. A. εἰ γὰρ προῄδειμεν (τὴν τοῦ θανάτου προθεσμίαν), κἂν προεξετήκοντό τινες ταῖς λύπαις καὶ, πρὶν ἀποθανεῖν, ἐτεθνήκεσαν. Boisson. haec annotavit: Liban. T. IV. p. 632. οὐχ ὁρᾶτε, ὦ ἄνδρες, τὸ σῶμα ὡς συντέτηκέ μοι. Codex 3017. Paris. ὡς τέτηκέ μοι, cum hoc scholio: σημειωτέον τέτηκε ἐπὶ σώματος· κυρίως ἐπὶ κηροῦ.

V. 431. τήνδε τ' ἐκτ. Sic Paris. A. Mosqu. D. Havn. et sic edid. Brunck. Herm. Pors. pro τήνδ' ἔτ' Ald. Brub. Herv. 1. 2. Cant. vel τὴν δ' ἔτ' King. Barn. Musgr. τήνδε γ' Flor. 2. Vict. τήν γ' ἐκτ. Flor. 34. τήν δ' ἐκτ. Mosqu. C. Gu. cum scholio ταύτην δὲ ἐκτ.

V. 432. ὄνομ'. Iacobsii et Wakefieldii coniecturam σὸν ὄμμ' ἔτ' ἐστί μοι, in priore editione omissam, ad Orest. 1080. graviter vituperat Porson, Herm. ita laudat, ut ὄνομα τινὸς προσειπεῖν ne posse quidem dici contendat, quia quaeque circumscriptio cum verbo adiuncto convenire debeat. Num igitur locus Ion. 1260. ὦ ταυρόμορφον ὄμμα Κηφισοῦ πατρὸς, οἵαν ἔχιδναν τήνδ' ἔφυσας! vitiosus est, quia ὄμμα propria vi vix quemquam φύειν potest? Hoc loco cum delectu positum videtur ὄνομα; significat enim, se non nisi nomine tenus luce adhuc frui. — μοι in fine om. Flor. 6. 17. 21. 25.

V. 433 sq. ξίφους. Polyxena non incedet inter ξίφος et πυράν: nam de cuius ξίφει potuit loqui? Dicunt de Ulyssis gladio esse intelligendum, sed facilius est dictu, quam intellectu. Equidem iungo ξίφους καὶ πυρᾶς, et haec duo simul esse viae terminum puto. Poëta ξίφους duntaxat vel πυρᾶς dicere poterat, et forte debuerat, ne duplex genitivus obscurum faceret locum. Verterem: *dum spatium viaeque intervallum traiicio, quod me a gladio Pyrrhi et Achillis rogo secernit, dum ambulo hinc ad gladium et ad rogum.* Boisson. Proprie μεταξὺ duos genitivos adiun-

ctos habet, qui diversas res designant, intervallo aliquo diremtas. Sed ex his nonnunquam una tantum diserte memoratur, altera facilis intellectu supprimitur. Sic Soph. Oed. Col. 291. τὰ δὲ μεταξὺ τούτου μηδαμῶς γίγνου κακός pro τὰ δὲ μετ. τοῦδε τοῦ χρόνου καὶ τοῦ παρεῖναι τὸν ἡγεμόνα. Sed τούτου ad hoc alterum solum refertur. Ita fit, ut μεταξύ pro *usque ad* poni possit.

V. 437. φίλη Flor. 17. 21[b]. 33.

V. 438. ὡς τὴν Λ. Sic Ald. rell. et Codd. ὥς Aug. b. Gu. sed in hoc accentus minio appictus est. ὥς pro οὕτως accipiunt schol. Flor. et interpr. Sed huius usus exempla, nisi ubi καὶ ὥς, οὐδ' ὥς iunguntur, vel ὥς ad aliud ὡς respicit, in poëtis Atticis rarissima sunt. Soph. Oed. C. 1118. καὶ σοῦ γε τοὔργον τοὐμὸν ὥς ἔσται βραχύ. ὥς est a Brunck. MS. p. e quo varias lectt. margini ed. Ald. adscriptas exhibet *Classic. Journ.* nr. XIV. p. 428 sqq. lacunam sic explet: ὧδ' ἔσται βραχύ. Id. El. 65. vett. edd. ὡς κἀμ' ἐπαυχῶ, quod cum praecedd. iungendum, non ὥς, ut Brunck. edidit. Videtur igitur ὡς ἴδοιμι nihil aliud esse, nisi εἴθε ἴδοιμι, (ut Soph. El. 126. ὡς ὁ τάδε πορὼν ὄλοιτο) *utinam Helenam conspiciam*, nimirum ut ulciscar eam, quae omnium horum malorum causa fuit. Ita scribendum ὡς. At ὡς esse *utinam* negat Herm. ad Soph. Ai. 904. Recte! Optandi vis in solo est optativo, ὡς exclamationi inservit: *ut Helenam videam!* Obiter moneo, in loco Soph. duas sententias in unam coniunctas videri, ὡς μόλοι! et ὡς ἀκμαῖος μόλοι ἄν, εἰ βαίη, quo fere modo explicavi locum Il. χ', 244. in Gramm. gr. p. 707. not. 2. Haesit etiam Wakef., qui tamen minus recte, meo certe iudicio, sic distingui iubet, ἀπωλόμην, φίλαι, ὡς Ἑλ. ἴδοιμι. quasi Hecuba Helenam eodem modo, quo ipsa pereat, dolore ob immolandam filiam, pereuntem videre optet. Mox πρίν pro τήν Ga. Mosqu. A. in textu, M. in marg. Sequentia citat Eustath. ad Od. α', p. 1401, 26.

V. 441. αὖρα scribendum esse, non αὔρα, docuit Porson. Ex hoc cantico ductum esse carmen chori in Senec. Troad. 814. monuit Boisson.

V. 442. ἄτε. King. Barn. ἅτις e paraphr. et schol. nimis de metro solliciti; quod iam ostendit Musgr.

V. 443. Pro θοάς Flor. 17. ναῦς, quod e glossa ad

ἀκιέτους adscripta ortum est. — λίμνης Flor. 2. 17. 25. Vict.

V. 444. Pro μελέαν N. τάλαιναν, et pro var. lect. M.

V. 447. Eustath. ad Il. ζ', p. 654, 12. τὸ δὲ τοῦ Ἕκτορος φιλομαθὲς (Il. ζ', 457.) καὶ Εὐριπίδης Ὁμηρικῷ ξύλῳ (leg. ζήλῳ) ἐν τῇ κατ' αὐτὸν Ἑκάβῃ τῷ γυναικικῷ χορῷ περιτίθησιν, ἀπαριθμουμένῳ που στοχαστικῶς, εἰς οἵους τόπους ἀπελεύσεται λαχοῦσα ἑκάστη γέρας οἷς ἂν τύχοι. et ad Od. λ', p. 1695, 39. καὶ Εὐριπίδης δὲ ἐν τῷ ἀπορεῖν περί που τὰ τῆς Ἑκάβης, εἰ Δωρίδα γῆν ἀφίξεται, ἢ Φθίαν ὁ ἐκεῖσε χορὸς, τὴν αὐτὴν δηλοῖ ἔννοιαν τὸ καθ' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄργος ἐν διαφόροις λέξεσι· Δωριεῖς τε γὰρ οἱ περὶ τὸ Ἄργος, ἤτοι τὴν Πελοπόννησον, καὶ ἡ Φθία δὲ Θετταλικὴ, καθὰ καὶ ἡ Ἑλλάς.

V. 448. τόν deleverunt Pors. et Herm. recte. Vide ad 458. τῶν Aug. a. b. c. In Flor. 59. verbis τὸν καλλ. suprascriptum est γρ. καὶ τὸ τὸν μικρόν.

V. 450. τὰς γυίας. Sic King. e Baroc. 74. et MS. Regiae Soc. K. pro πεδία, probantibus Valcken. ad Phoen. 648. et Toup. ad Suid. I. p. 191. sed ita, ut γύας scribant. Receperunt Brunck. et Herm. Sed locum eius occupavit glossa πεδία in Ald. rell. et Codd. fere omnibus, quod reduxit Porson invito metro; magis nec id patitur articulum. Hunc igitur auctore Herm. delevi. Versus est Phalaeceus.

V. 451. νάσων. Sic P. N. Paris. A. a m. pr. superscripto ο. Florr. omnes praeter 17. (Gu. νάσων. with ο written above) pro νᾶσον Ald. rell. Aug. a. b. c. Havn. (Flor. 17. νάσσον) quod King. metro accommodare studuit addendo γ', νᾶσόν γ'. Constructionem hanc esse ἢ πορεύσεις με ἔνθα νήσων, pro εἰς τῶν νήσων ἐκείνην, ἔνθα, recte viderunt Musgr. et Brunck. Boisson. explebat: ἢ πορεύσεις με πρὸς νάσων ὅρμον. Sed de certa insula, Delo, sermonem esse indicant quae v. 454 sqq. exponuntur. De constructione ἔνθα νήσων vid. Valcken. ad Herod. p. 167, 37. ad Eur. Hippol. 1012. In sqq. ἱερόδουλοι Apollini Delio consecratae intelligendae videntur, de quibus hymn. Hom. in Apoll. 156. κοῦραι Δηλιάδες, Ἑκατηβελέταο θεράπναι, αἵτ' ἐπεὶ ἂρ πρῶτον μὲν Ἀπόλλων' ὑμνήσωσιν, αὖτις δ' αὖ Λητώ τε καὶ Ἄρτεμιν ἰοχέ-

αιραν μνησάμεναι — — ὕμνον ἀείδουσιν. Cf. Callim. in Del. 296. et Spanhem. De ἱεροδούλοις docta exstat disputatio Boeckhii in Hirtii libello. Delum vero commemorare Euripides videtur non, ut Schol. putat, propter Agamemnonem, qui vix insulae isti imperavit, sed temporis sui et Atheniensium magis, quam aetatis remotae, instituta respiciens; Athenienses enim inde ab Ol. 88, 3. et insulam illam sibi vindicabant, et solennia Deliaca curabant. vid. Boeckh. über den Staatshaush. d. Ath. I. p. 440.

V. 453. Is. Vossius in ora libri sui: ἔχουσ' ἐν οἴκοις.

V. 454. πρωτόγονός τε φοίνιξ. Vid. Spanh. ad Callim. h. in Del. 210. De accentu v. φοίνιξ pugnat Schol. ad h. l. cum grammaticis, quos laudat Schaef. ad Soph. II. p. 347. et ad Brunck. Gnomic. p. 215. Hunc locum respicit Eustath. ad Od. ζ', p. 1557, 52.

V. 455. Quum operarum haud dubie errore in Herv. 1. et inde in 2. et Canter. legeretur ἄνεσσε, Aemil. Portus multus est in hac forma, ab ἀνέω poetico pro ἀνίημι, Homerico ἀνέσαι et ἄνεσαν et Eustathii locis probanda.

V. 456. Frustra Heath. metri causa transponit verba Λατοῖ φίλᾳ πτόρθους, quod secutus est Brunck. Nam ne sic quidem metra aequantur. Versus constat e cretico, cui praemittitur vel bacchius, ut Phoen. 1050., vel palimbacchius, ut supra v. 446., vel molossus, ut Phoen. 1021. 1026: ubi hae formae –́ – – | – ⏑ – et ⏑ –́ – | –́ ⏑ – sibi respondent.

V. 458. κούραισιν Ald. rell. MS. Reg. Soc. ap. King. Flor. 10. 17. 18. 21. κούρεσι 33. Gu. Havn. At κούραις MS. Reg. Soc. ap. Pors. Harl. Mosqu. C. D. Flor. 2. 6. 9. 21b. 25. 34. Vict. Aug. a. b. c. et ita ediderunt Porson. et Brunck. Quod verum esse metrum evincit: nam si κούραισιν legeretur, in strophico versu syllaba media voc. καλλίστων anceps esset, quod fieri non potest. Scribendum itaque cum Pors. et Herm. v. 448. ἢ Φθιάδος, ἔνθα καλλί—.

V. 459. τε om. Florr. 2. 10. 17. 33. qui contra sq. versu post χρυσέαν addunt τ'. Ortum haud dubie a grammatico, qui τε post Ἀρτ. alieno loco positum videbat, quod Brunck. etiam notavit. Neque vero haec licentia in melicis

tantum concessa est, ut ait Brunck. sed etiam in iambicis. Troad. 747. *ὦ λέκτρα τἀμὰ δυςτυχῆ τε καὶ γάμοι* pro *ὦ λέκτρα τε τἀμὰ δ. καὶ γ.* Thuc. VII, 69. *πάντα τε ἔργῳ ἔτι σφίσιν ἐνδεᾶ εἶναι καὶ λόγῳ αὐτοῖς οὔπω ἱκανὰ εἰρῆσθαι.* Plato Menon. p. 99. C. D. *ὀρθῶς ἂν καλοῖμεν θείους τε οὓς νῦν δὴ ἐλέγομεν χρησμῳδοὺς καὶ μάντεις, καὶ τοὺς ποιητικοὺς ἅπαντας.* ubi recte Buttm. ibid. p. 72. E. legendum coni. *ἡ αὐτή μοι δοκεῖ ὑγίειά τε εἶναι ἀνδρὸς καὶ γυναικός.* Simile est, quod legitur Eur. Phoen. 96. *ἅ τ' εἶδον εἰςήκουσά τε.* Soph. O. C. 33. *τῆς ὑπέρ τ' ἐμοῦ αὐτῆς θ' ὁρώσης.* de quibus vid. Elmsl. ad Eur. Heracl. 622. et *Quarterly Rev.* 14. p. 457. quamvis in plurimis Schaeferi ratio Ind. Gnomic. Br. v. *τέ* potior esse videatur. Cf. Meinek. curae crit. in comic. fr. p. 10.

V. 462. *καλλιδίφροι' Ἀθ.* in sec. ed. edidit Pors. ut hiatum vitaret, quod probat Elmsl. ad Med. 807. Ionicam istam formam in melicis tragicorum carminibus nonnunquam, sed raro, occurrere monuit Herm. disqu. de Orpheo p. 724 sq. ad Soph. Ai. 209. sed idem recte docuit ib. p. 722. huius genitivi ultimam *ο* nunquam elidi. Eiusmodi tamen hiatum, ubi nulla est exclamatio, neque allocutio, neque interrogatio, vix usquam invenias, ne in Pindaro quidem, siquidem loca ab Herm. l. c. allata vel aliter nunc leguntur, ut Ol. XIII, 164. *Ζεῦ τέλει', αἰδῶ δ.* Pyth. XII, 25. *Φόρκοιο μαύρωσεν,* vel digammo hiatum tollunt, ut Pyth. I, 74. *Δάλου Ϝανάσσων,* et in versu Archilochi *ὡς Διωνύσου Ϝάνακτος.* Fortasse igitur sic scribendi sunt isti versus:

τᾶς καλλιδίφρου
Ἀθαναίας ἐν κροκέῳ δίφρῳ.

et in antistropha:

ὦ μοι πατέρων,
χθονός θ', ἃ καπνῷ κατερείπεται.

Ita secundus versus constabit ex antispasto, dactylo et cretico, qui similis est Orest. 800. coll. 812.

V. 464. *ἅρματι.* Flor. 10. *ἆρα.*

V. 465. *ἐν* om. Flor. 2. Tum Ald. rell. Flor. 17. *δαιδαλαίαισι,* quod iam Milton. correxit scribens *δαιδαλέαισι,* ut edidit Barn. et sic Florr. 6. 9. 10. 18. 21. 21[b]. 33. 34. Gu. Havn. Aug. a. b. c. *δαιδαλέῃσι* Flor. 2. 25. Vict. *δαιδαλέαις* MS. Reg. Soc. prior ap. King. prout voluit Schol. metricus, versum ex ionico a maiore et dispondeo constare dicens. Est vero idem versus qui v. 446. et 456. si *εαι* in *δαιδαλέαισι* in unam syllabam contrahas, ut Heath monuit, ut in *χρυσέαισιν* Bacch. 89. Ita necesse non est cum Herm. *δαιδάλοισι* scribere. — *ποικίλους* Aug. a. *ποικίλουσ* Flor. 21[b]. 33.

V. 466. *ἀνθοκρόκοισι* om. Flor. 17. Pro eo *ἀνθοκρόκεσι* Flor. 33. Gu.

V. 467. *ἢ Τιτάνων γενεάν.* In hoc versuum genere semper fere fit, ut hae formae sibi respondeant: – – – ¦ – ⏑ ⏑ – et – – ⏑ ¦ – ⏑ ⏑ –, ut Phoen. 205. coll. 217. Hel. 1310. coll. 1328. 1343. coll. 1359. 1339. coll. 1355. 1482. 3. coll. 1499. 1500. 1491. coll. 1508. Pro molosso est etiam bacchius El. 709. Cf. Seidler. ad Iphig. T. 1070.

V. 469. *κοιμίζει.* Vid. Brunck. ad Eur. Hipp. 565. Boisson.

V. 470. et sqq. Flor. 18. apponit nomen Hecubae. In illo Flor. 25. 34. Aug. a. Mosqu. D. *τοκέων* cum glossa *τέκνων. τέκνων* Flor. 17.

V. 471. *πατέρων.* Flor. 25. *πατρῴας.* Paraphrastes (p. 108. v. 470—474.) legisse videtur *πατέρος.* Alterum praeferam vulgatae: nam chorus numero singulari semper de se loquitur, et *πατέρων* ob similitudinem *τοῦ τεκέων* ortum videtur.

V. 473. *τυφομένη* Gu. *δορίκτητος* Ald. rell. etiam Brunck. Porson. 1. Herm. contra metrum. Solus King. e Cod. K. *δορίληπτος.* quod quum Aug. a. etiam haberet, in sec. ed. recepit Porson. Havn. *δορύληπτος.*

V. 474. *ὑπ' Ἀργείων.* Sic Ald. rell. *ὑπ'* omittunt K. Flor. 2. 6. 9. 10. 18. 21. 21[b]. 34. Mosqu. C. D. Gu. Havn. Aug. a. b. c. in quo erasum videtur, habent Flor. 17. 25. 33. Mosqu. A. B. Itaque King. ed. *Ἀργεῖος, ἐγὼ δὲ ξ.* ut *δορίληπτος* substantive acciperetur, *ab Argivis in servitutem redacta.* Heath. recte monet, *δορίλ. Ἀργεῖος* nihil aliud significare posse, nisi servum natione Argivum. Porson in sec. ed. dedit *πρὸς Ἀργείων,* quod facile elapsum sit propter litteras praecedentes. *ὑπ'* deletum videtur a metrico, qui hunc versum ex ionico a maiore et dispondeo constare putaret. Pro *δ' ἐν* Flor. 33. *δέ.*

V. 475. Mosqu. D. *ξείνα χθονὶ δούλη κέκλημαι.*

V. 476. *δούλη* Flor. 2. 25. Vict. Praeter necessitatem Musgr. coni. *λείπουσ' Ἀ.* Vid. ad v. 467.

V. 477. Vulgo *θεράπαιναν. θέραπναν*, quod metrum postulat, et coniectura assequutus erat Musgr., habet Paris. pro var. lect. receperunt Brunck. Pors. Herm.

V. 478. Ald. Brub. Herv. 1. 2. Barn. King. Musgr. *ἀλλ. ἀΐδᾳ θαλ.* quasi se cum Plutone thalamum mutasse dicat chorus. Recte in Canter. et Commel. excusum *ᾅδα* i. e. *ᾅδου*, prout edid. Brunck. Pors. Herm. Et sic H. Steph. Thes. I. p. 345. D. Sensus: *quum pro connubio viri connubium Orci acceperim*, i. e. non viro ulli nuptura, sed innupta ad inferos transitura. Morituram *Ἅιδης νυμφεύει* Iphig. A. 451. Soph. Ant. 654. *μέθες τὴν παῖδ' ἐν ᾅδου τήνδε νυμφεύειν τινί.* Ib. 816. Antigone, *Ἀχέροντι νυμφεύσω*, inquit. Hinc *νυμφεῖον Ἅιδου* ib. 1205.

V. 479. *ποῦ.* Flor. 25. *οὐ.*

V. 481. *αὕτη πέλας σου.* Pronomm. *οὗτος, ὅδε* saepe pro adverbiis loci usurpari, *hic, illic*, nunc nota res est. Aristoph. Nub. 214. *ἀλλ' ἡ Λακεδαίμων ποῦ 'στιν; Μαθ. ὅπου 'στιν; αὑτηΐ.* Soph. Antig. 386. (*ἀλλὰ ποῦ Κρέων;*) *Χορ. ὅδ' ἐκ δόμων ἄψορρος ἐς δέον περᾷ.* Vid. Schaef. meletem. I. p. 77. Gramm. graec. §. 470. Monk. ad Alc. 137. Male Wakef. coni. *αὐτή.* — *νῶτ' ἔχουσ' ἐπὶ χθ.* Nam, ut monuit Herm., v. 435. Hecuba viribus deficiens et collabens a choro supina reclinata videtur.

V. 482. *ξυγκεκλεισμένη.* Flor. 10. *συγκεκλιμένη*, ortum e *κεκλειμένη*, ut legitur Androm. 495. Bacch. 1253. in Musgr. Soph. Ai. 1271. in Baroc. 1.

V. 483. *σ'* om. Flor. 33. Verborum *videndi* de diis facta hominum observantibus et vel punientibus vel remunerantibus usum illustravi in Misc. phil. II. p. 9 sq.

V. 484. Pro *ἄλλως* Brunck. e Reiskii et Musgr. coniectura edidit *αὐτούς*. nam nec pronomen abesse posse ad phrasis perspicuitatem, et neminem non offendere tria sic *ἐκ παραλλήλου* posita, *ἄλλως μάτην ψευδῆ.* Et in pleonasmo quidem isto nunc vix quisquam amplius haeserit. Gravius est, quod pronomen deest; hinc Herm. etiam pro *τήνδε* edidit *τούσδε, ὅδε* pro *οὗτος* nonnumquam poni

comprobans loco Soph. Phil. 86. Porsono, si *ἄλλως* omnino mutandum esset, melius videbatur *ἡμᾶς*. Mihi nihil mutandum videtur, sed poëta, quod aliunde pendens praecesserat *ἀνθρώπους*, subiecti loco mente repetiisse, quod genus est anacoluthi, sed lenissimum.

V. 485. Aug. a. *εἶναι δαιμόνων γένος.* De locutione *δοκῶ εἶναι θεούς* dubitabat Valck. de Aristobulo p. 4. Vid. Huschke in Wolf. Anal. I. p. 182.

V. 489. Flor. 17. *καὶ νῦν μὲν πᾶσα πόλις.* — *ἀνέστηκεν.* Flor. 25. *ἀνάλωται*, quod pro var. l. habet etiam Flor. 6.

V. 490. *αὐτή* scribendum putavi pro *αὕτη* propter oppositionem *πόλις μέν — αὐτὴ δέ.* Sic etiam Elmsleius ad Med. p. 221. not. hunc locum citans sic scriptum *αὕτη δὲ δ.* addit: Quis semel monitus non videt Euripidem scripsisse, *αὐτὴ δὲ δούλη* etc.

V. 491. *φύρουσα.* Aug. a. *φέρουσα.* Ad *δύστηνον* Flor. 10. *γρ. πάγλευκον*, i. e. *πάλλευκον*, e v. 495.

V. 492. *μέν* om. Aug. a. b. Tum Flor. 10. *ὅμως θανεῖν δέ μοι.* Hermias schol. ad Plat. ap. Ruhnk. ad Tim. v. *οὐκ ἔτος* citat *ἀλλ' ὅμως θανεῖν ἔχρῃζον*, ut legisse videri possit *ὅμως δ' ἔχρῃζον ἂν Θανεῖν:* vitio memoriae, iudice Pors. De loco Ennii, hinc expresso, apud Nonium v. *Evenat*, cf. Osann. anal. p. 134 sq. „*γέρων μέν εἰμι.* Praefero priorem scholiastae interpretationem. Talth. senex mala debet non timere ob instantem mortem, quae ipsum liberet a calamitatibus. Tam turpem tamen casum, quamvis brevem, nollet pati morique mallet. Senec. Hipp. 138. *Quemcunque dederit exitum casus, feram: Fortem facit vicina libertas senem.*" Boisson.

V. 493. Post *εἴη* Flor. 17. addit *ἢ ζῆν.* „*περιπεσεῖν τύχῃ.* Exempla collegerunt similia Pricaeus ad Iacob. I, 2. Albertius ad Luc. X. v. 36. Iphig. A. 137. *πίπτω δ' εἰς ἄταν.*" Boisson.

V. 496. *ἔα* om. Flor. 25. *γρ. ὠή* Flor. 21. — *οὐκ ἐᾷς* pro *οὐκ ἐᾷ* e Flor. cod. scribendum monuit Valck. ad Phoen. 368. recepit Porson, quum etiam in Cott. ita legeretur. Idem in marg. libri sui annot. Is. Vossius. Male vero Valck. praeterea distingui volebat: *ἔα, τίς; οὗτος σῶμα τοὐμὸν*

οὐκ ἐᾷς Κ. nam *οὗτος* hic esse *ὦ οὗτος* vel *οὗτος σύ.* Imo contracta est locutio ex *τίς οὗτος εἶ, ὃς σῶμα τοὐμὸν οὐκ ἐᾷς κ.* ut in loco Homer. ap. Porson. Il. *κ'*, 82. *τίς δ' οὗτος κατὰ νῆας ἀνὰ στρατὸν ἔρχεαι οἶος;* Vid. Gramm. gr. §. 469.

V. 499. *σ'* post *πέμψαντος* addunt Flor. 2. 25. Vict. ante *Ἀγαμέμνονος* Wakefield. *μεταπέμπειν* pro *μεταπέμπεσθαι* sine casu legi etiam ap. Thuc. I, 112. monuit Herm. qui locus tamen paullum diversus est.

V. 501. *ἂν λέγοις.* Sic recte Ald. rell. Flor. 21. e corr. *λέγῃς* (sscr. *οι*) Gu. *λέγῃς* Flor. 6. 9. 17. 18. 33. Mosq. D. Aug. a. b.

V. 504. Harl. *μεταστελῶν σε.* Aug. a. *μεταστείχω σε.*

V. 505. *δισσοί.* Gu. *δυσί.*

V. 506. *λέξεις.* Flor. 34. *λέξεις* (sscr. *γεις*). 33. *λέγεις.* De formula *τί λέξεις* vid. Valck. ad Hippol. 353. Herm. ad Vig. p. 747 sq. ed. sec. — *ὡς θανουμένους.* Flor. 6. 9. *θανουμένην*, MS. Reg. Societ. Aug. c. *θανουμένας.* male. vid. Dawes. Misc. cr. p. 310. Herm. ad Viger. p. 715, 50. Gramm. gr. §. 436.

V. 507. *ἡμᾶς. ἥμας* ed. Herm. Sed nullus locus est in Euripide (qui multi sunt in Soph.), ubi metrum *ἥμας* encliticum postulet, multa, ubi ne recipiat quidem.

V. 511. *ἤλθεθ'.* Mosqu. D. *ἦλθ'.*

V. 513. *δάκρυα.* E Flor. 10. enotatum *δάκρυ'.* Num igitur etiam *ἀκερδᾶναι?* In locutione *δάκρυα κερδᾶναι* nihil aliud spectasse poëta videtur, nisi illud: quod petis, tale est, ut nihil aliud eo assequar, nullum alium fructum inde feram, nisi ut bis oculos lacrymis irrigem.

V. 514. *οἴκτῳ.* Schol. Flor. 21. legisse videtur *οἴτῳ* i. e. *θανάτῳ*, et pro var. lect. habuisse Schol. Flor. 59. *οἴτῳ* (sscr. *γρ. οἴκτῳ*). Mox Flor. 17. 25. *νῦν γάρ τε λ.* Vict. *λέξων* pro *λέγων.*

V. 515. *τέγξω τόδ' ὄμμα. τέγγω* annotavit Is. Vossius. Hinc fluxisse versum veteris poëtae ap. Nonium p. 115, 33. *Vide hinc meae, inquam, lachrymae guttatim cadunt,* existimat

Osann. anal. crit. p. 137. Sed multa sunt loca, quae isti similem sententiam habent.

V. 517. *ἐπὶ σφαγῆς* Flor. 33.

V. 518. *λαβὼν τ' Ἀχ.* Aug. b.

V. 521. Pro *χεροῖν* Flor. 17. *χερός.*

V. 522. *ἕσποντο.* Flor. 33. *ἕποντο.* 25. *εἵποντο*, quod etiam schol. Ars. legisse videtur, qui explicat *ἠκολούθουν.* Non male.

V. 523. *ἔῤῥει.* Flor. 10. 21[b]. *αἴρει.* Verbi *ῥεῖν* potestatem activam, praeter Musgr. ad h. l., exemplis illustrarunt Ruhnk. Ep. cr. II. p. 264. Brunck. ad Soph. Ai. 40. ad Apollon. Rh. III, 225. Iacobs ad Anal. Br. I, 1. p. 163.

V. 524. *σημαίνει δέ μοι.* Sic Ald. rell. et codd. Brunck. *σημαίνει δ' ἐμοί*, encliticarum odio permotus, quod aliud agens retinuit Porson.

V. 525. *σιγήν.* Flor. 25. *σιγᾷν.*

V. 526. Pro *ἐν μέσοις* Flor. 10. *Ἀργείοις.*

V. 527. *ἔστω.* Flor. 17. *ἔσται.* In sqq. *σίγα, σιώπα*, in quibus subito a plurali ad singularem numerum transitur, reticetur *πᾶς τις.*

V. 530. *δέξαι χοάς μοι.* Codd. et edd. *χοάς μου.* Sed ex Aug. a. E. H. *μοι* recepit Porson. recte. Idem locutionem *δέχεσθαί τί τινι* egregie ad h. l. illustravit. Quae ad Pors. notam Schaefer. de loco Il. *α'*, 596. adscripserat, ea, monitus ab Herm. de ellipsi et pleon. p. 140., ipse retractavit ad Soph. Ai. 661. Cf. quae attuli Gramm. gr. §. 395, 2.

V. 531. *ἀγωγάς* Aug. b.

V. 535. Post *νεῶν* punctum ponunt Ald. Herv. 1. Mosqu. D. Havn. comma Brub. Praeterea *νεῶν· δὸς δ' ἡμῖν* Gu. Flor. 6. 9. 18. 21. 34. Mosqu. C. Aug. a. b. c. Iidem, praeter Flor. 21., omittunt *τ'* post *πρευμενοῦς* cum Mosqu. D. Havn. Sic etiam schol. Arsen. Per se non incommoda est haec lectio, si iungas: *πρευμενὴς ἡμῖν γενοῦ, ὥςτε λῦσαι.* Sed videtur interpunctioni post *νεῶν* positae deberi, ob quam primum *τ'* post *πρευμενοῦς* deleverunt librarii, alii

δ' addiderunt post δός. νεῶν δὸς ἡμῖν primum est in Herv. 2. et Canter. et probat schol. Flor. 59.

V. 536. πάντας om. Flor. 17. Tum ἐς πάτρας Aug. b.

V. 539. κουλεοῦ Flor. 10. 17. 25. 33. Aug. c. Mosqu. A.

H. 541. ἡ δ' om. Flor. 17. Ald. et rell. ᾗδ' corr. King. Brunck. Pors. Ad ἐφράσθη pertinere Hesych. gl. ἐφράσθη, συνῆκεν, ἔγνω, ἐνόησεν, notavit Abresch. ad Hes. — ἐσήμηνεν. Gu. Flor. 6. 9. 18. 34. ἐσήμαινε sine ν. Mosqu. D. τόνδε σήμαινε. Flor. 25. Mosqu. C. ἐσήμανεν. Mosqu. A. Havn. ἐσήμηνε.

V. 542. ὦ om. Flor. 17. Pro Ἀργεῖοι Flor. 10. Ἀχαιοί. — πόλιν. Mosqu. A. γρ. χθόνα.

V. 543. θνήσκειν Flor. 25. ἄψεται Havn.

V. 544. τοῦ 'μοῦ. Flor. 17. τ' ἐμοῦ. τοῦ ἐμοῦ Mosqu. C. Pro γάρ Flor. 2. δέ.

V. 545. Hunc versum om. Flor. 17. Elmsleius ad Heracl. 559. em. ὡς ἐλευθέρως θάνω. ἐλευθέρως θανεῖν esse *mori ut liberum decet;* et affert Orest. 1169. Archel. fr. IV. Mihi non haec sententia requiri videtur, sed illa, *ut in morte saltem obeunda libera, non serva, sim.*

V. 546. κτείνετ' Flor. 6. 9. 18. 21. Mosqu. D.

V. 547. βασιλίς. Sic in numis et lapidibus βασίλισσαι salutantur principes foeminae, quae non regnarunt, sed e regio sanguine ortae sunt. Cf. Viscontium Iconogr. graec. part. II. c. 1. §. 5. Boisson. Ad veterum opinionem, qua reges imperium in mortuorum simulacra exercere credebantur, refert Blomf. gloss. Pers. v. 697.

V. 540. λαοὶ δ' ἐπεῤῥ. ex Il. α', 22. sumtum esse monet Eustath. p. 28, 20. — Pro τ' Flor. 2. 10. 25. 33. δ'.

V. 550—552. Plura sunt, ad quae in his versibus offendam. Et de ὑστάτην ὄπα quidem iam Musgr. dubitabat, qui legendum coniiciebat ἀσπαστήν, simul tamen explicans ὑστάτην *ultimam,* quippe quam clamor populi praeiverat. Hermannus, nihil de loci integritate dubitans, ὑστάτην ὄπα, inquit, vocat novissimum verbum ex iis, quae Agamemno dixerat. Quasi vero aliud quidquam dixisse narretur Agamemnon, nisi ut puellam dimitterent iuvenes! Ex

his unum aliquod verbum novissimum vocare ineptissimum esset, nec minus alienum, totam orationem Agamemnonis, quamvis brevissimam, qualem poëta certe describit, ὑστάτην ὄπα, ac non ὄπα simpliciter appellare. Alia ratio est loci apud Longum III. p. 103. ed. Schaefer. ubi satis longae orationis Dryantis ultima pars vocatur ὁ ὕστερος λόγος, minus recte a Schaefero p. 390. cum hoc nostro comparati, et alterius apud Libanium T. IV. p. 146. quem laudat Boissonadius, Herm. interpretationem probans, ubi mulier loquacissima mariti ultima verba statim excipit: ἡ δὲ ἐπεισελθοῦσα (lege e cod. Paris. 3017. ἡ δὲ ὑπεισελθ.) τὴν τελευταίαν συλλαβήν, οὗτοι κ. τ. λ. Maritus nimirum plura dixerat, et aliud est ultimam syllabam, aliud ultimum verbum excipere. Sed alia sunt, quae locum suspectum reddant. Qualis enim haec est narratio: *quum iuvenes ultima Ag. verba audissent, dimiserunt virginem, et quum virgo domini* i. e. *Agamemnonis orationem audivisset, pectus nudavit.* Nonne concinnius esset, *Agam. oratione audita, et iuvenes virginem dimiserunt, et virgo pectus nudavit,* ne bis idem diceretur? Sed ne opus quidem erat, diserte memorari iuvenes virginem dimittentes: fecisse enim eos, quod Agam. iussisset, et per se intelligitur, et ex iis, quae sequuntur, perspicitur. Additur tamen, et ita, quasi magnum quid sit ac memorabile, quum dicatur, non ὑστάτην ὄπα Ἀγαμέμνονος, sed ὑστ. ὄπα, οὗπερ καὶ μέγιστον ἦν κράτος. Itaque, nisi summum imperium esset penes Agamemnonem, non obsecuti essent? an nesciebat Hecuba, Agamemnonis μέγιστον εἶναι κράτος? Accedit, quod ultima, οὗπερ καὶ μέγιστον ἦν (dici debebat ἐστι) κράτος, non bene divulsa sunt, interposito verbo μεθῆκαν, ab iis, quibuscum arctius cohaerere debebant, ὑστάτην ὄπα, et quod, quum v. 550. sq. de iuvenibus selectis sermo fuisset, v. 551. ad Polyxenam non bene transitur, novo subiecto non commemorato. His tot causis adductus non possum, quin subscribam Iacobsii Exercit. crit. in ant. script. T. I. p. 25 sq. sententiae, qui non κόρη δ' ὅτ' εἰσήκ. scribendum, ut Herm. narrat, sed versus 550. 1. ab interpolatoris manu profectos docuit.

V. 554. λαγόνος εἰς μέσον Ald. rell. Gu. Aug. a. b. c. Flor. 6. 9. 10. 18. 21[b]. 34. Sed λαγόνας Cod. Reg. Soc. Paris.
ος
A. Flor. 2. 21. 25. 33. et sic Schol. Arsen. λαγόνας Havn.

Praeterea Flor. 25. λαγόνας τ᾽ εἰς μ. Hinc Brunck. λαγόνας εἰς μέσας edidit, vulgatam glossema sapere dicens. Recte monet Herm. λαγόνας potius glossema sapere: singularem enim λαγών rarius occurrere. Hinc etiam schol. Florr. λαγόνος, ἤγουν τῶν λαγόνων. „Pollianus Epigr. 5. describit Polyxenae imaginem, egregium opus Polycleti, credoque Polycleti manum imitatum fuisse artificem, qui lapidem sculpsit a Winkelmanno exhibitum *Monum. ined.* N. 144. Adeo cuncta fere conveniunt cum Polliani descriptione." Boiss.

V. 555. ἀγάλματος Ald. rell. Flor. 2. 10. 18. 21. 33. Havn. ἀγάλματα Gu. Flor. 6. 9. 17. 21^{b}. 34. Mosqu. C. Aug. a. b. errore librarii sequente κάλλιστα decepti. Sic tamen dedit King. Flor. 25. ἄγαλμα. Hominum cum statuis comparatorum exempla dederunt Musgr. ad h. l. Iacobs. Exerc. p. 22. Boisson. haec adscripsit: „Eunapius p. 89. τοῦ τε σώματος αὐτοῦ τὸ κάλλος καὶ τὸ ὕψος ἐτεθήπεσαν, ὥςπερ εἰς ἀνδριάντα τινὰ καὶ κολοσσὸν μόλις ἀναβλέποντες· οὕτω τὰ πάντα ἦν ὑπὲρ ἄνθρωπον. Vide ibi notam."

V. 556. καθεῖσα. Flor. 21^{b}. Aug. c. κατθεῖσα, hic cum gl. καταθεῖσα, κλίνασα. Ex hoc corruptum, quod Mosqu. D. habet, κταθεῖσα.

V. 557. τλημονέστατον, *fortissimum* vertit Elmsley ad Heracl. 570. Eustath. ad Il. κ', p. 800, 26. δῆλον ὅτι παρὰ τοῖς ὕστερον τλήμων καὶ ὁ ἐλεεινὸς λέγεται· ὅθεν καὶ τὸ ἔλεξε πάντων τλημονέστατον λόγον.

V. 559. παίειν. Flor. 10. 33. τέμνειν e v. 562. — προθυμεῖ. Sic primus Br. et ita Mosqu. D. Eodem alludit Flor. 17. προθυμεῖς. Mox Aug. a. ἐπ᾽ αὐχένα.

V. 560. εὐτρεπής. Flor. 2. 6. 9. 17. 18. 21. 25. Vict. Aug. a. b. c. Mosqu. A. D. Havn. εὐπρεπής, perpetua harum vocum confusione. Flor. 33. εὐτερπής. 21^{b}. εὐτερπές.

ω

V. 561. θέλων. Mosqu. D. θέλον. Post alterum θέλων Aug. b. etiam addit τε.

V. 562. Baroc. αἵματος διαῤῥ. quod ridiculo errore recepit King. Vid. Dawes. Misc. cr. p. 217. Error ex eo ortus videtur Porsono, quod supra κρουνοὶ v. sq. in Cant. item Gu. scriptum erat αἵματος. Sed fons erroris potius in schol. Ars.

esse videtur, in quibus edebatur αἱ φλέβες, ἐν αἷς τὸ αἷμα διέρχεται, unde ibidem King. dedit διαῤῥοαὶ αἵματος pro δ. πνεύματος.

V. 563. χωρεῖν pro *fluere* illustravit Wyttenb. Animadv. ad Plut. I. p. 320. Comma ante ὅμως tollendum fuisse monuit etiam Elmsley ad Soph. Ai. 15. in Mus. crit. 3. p. 351.

V. 564. εὐσχημόνως Flor. 10. 17. 33. Aug. b. c. Idem voluit is, qui in Havn. supra εὐσχήμως scripsit μό. Boisson. ad h. l. „Bastii regulae adversatur Euripides, favet Appianus B. Civ. II. p. 817. narrans, Caesarem τὸ ἱμάτιον περικαλύψασθαι καὶ πεσεῖν εὐσχημόνως παρὰ ἀνδριάντι Πομπηΐου. De hoc moriturorum pudore extremo vide, quae notant Pitiscus ad Suet. Caes. 82. Boden. ad Achill. Tat. p. 349."

V. 565. Ald. rell. κρύπτειν θ᾽ ἃ κρ. ὄμματ᾽ ἀρσ. χρ. et sic Florr. omnes, praeter 17. qui θ᾽ omittit, Aug. a. b. c. Gu. Mosqu. Sed Paris. A. κρύπτουσά θ᾽ ἃ κρύπτειν, unde Brunckius veram lectionem eruit, confirmatam locis Clem. Alex. Strom. II. p. 506, 14. Hermogen. περὶ κακοζήλου p. 75, 40. ed. Ald. Eustath. ad Il. β', p. 216, 7 = 163, 40. quae loca adscripsit Porson. In Flor. 10. marg. etiam est γρ. κρύπτουσα. Ceterum ἀνθρώπων fuisse, qui pro ἀρσένων legeret, non narrat Eustathius — — τὰ τῶν ἀρσένων, ὡς ἐκεῖνός φησιν, ὡς δέ τις ὕστερον παρῴδησε, τὰ τῶν ἀνθρώπων. De sententia cf. Iacobs. Exerc. cr. I. p. 22. ad Anal. Br. II, 3. p. 271.

V. 566. θανασίμου σφαγῆς Flor. 17. θανασίμων σφαγῇ 25.

V. 567. εἶχεν πόνον. Iphig. T. 309. πᾶς ἀνὴρ ἔσχεν πόνον. Cycl. 21. ὦ Βρόμιε, διὰ σὲ μυρίους ἔχω πόνους. Simonid. fr. 7. ὦ τέκος, οἷον ἔχω πόνον. Nicol. Damasc. p. 256. Coray. πλείω πόνον καὶ κίνδυνον εἶχεν. Vide Villoison. ad Long. p. 52. Boisson.

V. 568. αὐτῶν. Flor. 6. 9. 18. 21. 34. Aug. b. c. Mosqu. C. D. αὐτήν. In Aug. c. suprascr. m. rec. γρ. καὶ αὐτῶν. —

ω

χειρῶν Mosqu. A. χεροῖν Mosqu. D. χεροῖν C.

V. 569. ἔβαλον Mosqu. A. D. De φυλλοβολίᾳ vid. Casaub.

ad Suet. Ner. 25. p. 178. sq. ed. Wolf. Küster. ad Suid. v. *ἀκρόδρυα*. Cf. Pind. Pyth. IX, 218 sqq.

V. 571. *ἤκουσεν* Aug. b.

V. 575. *ἀρίστην* Flor. 17. 21. 25. Mosqu. D. — *λέγον* Ald. rell. et Codd. *λέγω* e coniectura Heathii receperunt Brunck., Porson, Herm. Prope accedit Harl. N. *λέγων*, quod legitur etiam in Brubach. Nuntii in perorando praesente, non imperfecto, uti solent, quod monuit Herm. ad h. l.

V. 576. *θανούσης παιδός* Flor. 34. — *εὐτεκνοτάτην* Ald. Brub. Herv. 1. 2. Primus Canterus dedit *εὐτεκνωτάτην*, ut habent Codd. praeter Mosqu. A. et Havn.

V. 577. *θ'* om. Ald. rell. Primus addidit Brunck. e Reiskii fortasse coni. et sic MS. Reg. Soc. ap. Pors. Flor. 2. 10. 17. 21^{b}. 33. Mosqu. A. Aug. c. Gu. Havn. a m. rec.

V. 578. *ἐπέζεσεν* Gu. Flor. 2. 6. 9. 17. 18. 21. 21^{b}. 34. Vict. Mosqu. D. pro *ἐπέζεσε*. Non male Musgr. *ἐπέζεσεν* activa vi accipit, ut ex eo pendeat accus. *πῆμα*. *Deorum necessitas gravem Priamidis et patriae meae calamitatem hanc immisit.* Vid. Brunck. ad Soph. Ai. 40.

V. 579. *τε.* Mosqu. A. *τ'* et supra *γρ. τε. πόλει τ' ἡμῇ.* Hinc sumptus esse Herm. videtur versus, quem ex Attii Hecuba affert Prisc. VI. p. 716. *Veter fatorum terminus sic iusserat.*

V. 583. Heath. *διάδοχον κακόν*. Musgr. et Wakef. *διαδόχοις κακῶν κ.* corrigentes refutant Porson. ad h. l. et censor Brit. ed. Wakef. ap. Herm. *διάδοχος* et cum dativo et cum genitivo iungitur; cum dativo, quatenus *διαδέχεσθαι* ad sensum idem est, quod *ἕπεσθαι*, (ut ap. Xenoph. Cyr. VIII, 6, 18. *τῷ ἡμερινῷ ἀγγέλῳ τὸν νυκτερινὸν διαδέχεσθαι φασίν*) Eur. Andr. 734. *ἔργοισι δ' ἔργα διάδοχ' ἀντιλήψεται*, 784. *κακὸν κακῷ διάδοχον*: cum genit., quatenus adiectivis a verbis transitivis originem ducentibus haec propria est constructio (v. Gramm. gr. §. 322.) Soph. Phil. 867. *ὦ φέγγος ὕπνου διάδοχον*. cf. Eur. Alc. 671. Sed h. l. *διάδοχος κακῶν* est *quae mala excipit*, *κακοῖς*, *aliis malis additis*, ita ut, quum alio malo defunctus sis, alia mala statim subsequantur. At Suppl. 72. *γόων* pendet ex *ἀγών*, alterum *γόοις* sive *γόων* a *διάδοχος*, ut *ἀγὼν γόων διάδ. γόοις* sit i. q. *γόοι διάδοχοι γόοις* s. *γόων*, ut *κακὸν κακῷ διάδοχον*. „Sic loquitur, cui vix ulla malorum est intermissio, cuique *συνεχῆ καὶ ἀλλεπάλληλα τὰ κακά*, ut ait Eustathius" inquit Valcken. ad Phoen. 374. ubi multas similes locutiones collegit.

V. 584. *μέν* om. Mosqu. C. — *πάθος*. Mosqu. A. *γρ. πένθος*. Nimirum *τὸ σὸν πάθος* i. e. *τὴν σὴν συμφοράν* iungendum cum *στένειν*, et commata post *σόν* et *στένειν* delenda; quum vero *ἐξαλείψασθαι* posuit, cogitavit de cognata voce *πένθος*.

V. 585. *ἐξαλείψεσθαι* Flor. 21^{b}. Aug. b.

V. 586. laudat Gregor. Cor. p. 64. ed. Schaef.

V. 587. *γενναίως* Mosq. C. De sqq. Osann. Anal. cr. p. 137. monuit, diversam prorsus sententiam esse versuum ap. Cicer. Tusc. disp. II, 4. *Probae etsi in segetem sunt deteriorem datae Fruges, tamen ipsae suapte natura enitent*, quos Herm. ex h. l. expressos dicit. Mihi non ita diversa videtur; *καιρὸν* enim *probas fruges* intellexit poeta Latinus, nec omnino iniuria; nam, quum *καιρός* omnia complectatur, quae alicui rei opportuna et consentanea sunt, h. l. proprie quidem significat omnia ea, quae agris, ut fructus ferant, accommodata sunt, ut pluviam, coeli commodam temperiem, quo sensu accepisse Euripidem ex adjecto *θεόθεν* patet; sed poeta Latinus Graeci sententiam vel non recte intellexisse vel emendare voluisse videtur; nam ut bene fruges ferat terra, non satis est, pluvia et coelo eam adiuvari, sed bonarum etiam frugum semina requiruntur. Illi vero versus secundum egregiam Mureti emendationem, qui pro *verumque illi ac improbe* legendum vidit: *verumque illud Acci* vel *Atti: Probae* etc. Attio poetae tribuuntur. Hermanno Ennii potius esse videntur, quum ex huius Hecuba tot versus memorentur, satis accurate respondentes Euripideis, ex Attii Hecuba autem unus tantum, isque talis, ut possit etiam non esse ab Euripide traductus. Sed possunt illi etiam ex alia Attii fabula sumpti esse.

V. 588. *εὖ στάχυν φ.* Sic primus ed. Barn. prout legendum monuit Battier. Mus. Helvet. IV. p. 8. et sic Florr. omnes. Idem annotavit Is. Vossius. Contra Ald. rell. Gu. Mosq. A. B. C. D. Havn. *εὔσταχυν*. — *φέροι* Mosqu. D.

V. 590. Aug. a. *καρπὸν δίδωσι κακόν*. Post *καρπόν* interrogationis signum ponendum esse monuit Brunck ad exem-

plum edd. Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. male omissum in Barn. Musgr. Brunck. Sed caput et vis interrogationis est in verbis *ἀνθρώποις δ' ἀεὶ ὁ μὲν πονηρὸς χρηστός ἐστ' ἀεί*, quae praecedunt, contrarium subsequentium continent, pro: *nonne miserum est, quod, quum ager infecundus fruges ferre possit, — inter homines contra* etc. quam constructionem nuper illustravit Wolfius in Litter. An. II. p. 318. sq. Cf. Xenoph. Cyrop. I, 1, 4. Lysias Epitaph. §. 15. Isocr. *Συμμαχ.* p. 266. ed. Lang. Similiter Cic. Tusc. disp. II, 14. in. *Ecquid scis igitur, si quid de Corinthiis tuis amiseris, posse habere te reliquam supellectilem salvam, virtutem autem si unam amiseris — nullam te esse habiturum?* pro *Ecquid scis igitur, te, quum, si quid de Cor. tuis am. possis habere rel. sup. salv., virtutem contra — null. esse habiturum?* Itaque signum interrogationis non post *καρπόν*, sed in fine sententiae post *χρηστός ἐστ' ἀεί* ponendum erat. Utrobique posuit Porson.

V. 590. *ἀνθρώποις.* Hermann. edidit *ἄνθρωποι δ' ἀεί*, alterum ne ferri quidem posse existimans. Equidem hoc dativo non magis offendor, quam eo, quod apud Platonem est Phaedon. p. 65. A. B. *ἆρα ἔχει ἀλήθειάν τινα ὄψις τε καὶ ἀκοὴ τοῖς ἀνθρώποις*, vel ap. Xenoph. Cyrop. I, 2, 2. *ὅθενπερ ταῖς πλείσταις πόλεσιν ἄρχονται.* Herod. VIII, 98. *διεξέρχεται παραδιδόμενα, κατάπερ Ἕλλησι ἡ λαμπαδηφορίη.* Vid. Gramm. gr. §. 388.

V. 591. Mosqu. C. *πονηρούς.*

ς

V. 592. Mosqu. B. *συμφοραν.*

V. 593. Aug. a. *φύσιν διέφθορ'*, quod edidissem, si plures consentirent, inquit Porson. ad v. 707. *διέφθορεν* et *διέφθειρεν* permutata etiam Hippol. v. 1011. ubi vid. Valck. v. 1014.

V. 595. *ἔχει γέ τοι τι* Ald. rell. Codd. Flor. 2. 6. 9. 18. 21. 21^b. 33. 34. Mosqu. D. C.C.C. Cant. L. *ἔχει δέ τοι τι* Flor. 18. *τι* excidit in edit. Canteri, et *ἔχει γέ τοι* sine *τι* Gu. Mosqu. B. C. Cant. Harl. *ἔχει γέ τι* Aug. a. c. Schol. ad v. 595 — 597. *ἔχει γέ τι τοι* Havn. Itaque *τι* nihil aliud nisi varia lectio pro *τοι* esse videtur. *ἔχει γε μέν το* I. ed. King. *ἔχει μέντοι* sine *γε* Mosqu. A. M Flor. 17. Schol. ined. in Homer. Od. *γ'*, 43. Schol. ad v. 594.

ubi *γε* deest in Junt. et Basil. (*ὑποφαίνει οὖν ὁ ποιητής, ὅτι ἔχει μέντοι καὶ τὸ θρεφθῆναι καλῶς δίδαξιν ἐσθλοῦ*). *ἔχει γε μέντοι* N. P. R. Flor. 10. 25. ut recte edidit Barn.

θρεφθῆναι. Flor. 2. *τραφῆναι.* Eustath. ad Il. *ε'* p. 519, 41. *ὡς καὶ Εὐριπίδης θρεφθῆναι εἶπεν ἀντὶ τοῦ τραφῆναι.*

V. 596. *μάθοι* Ald. rell. Primus Brunck. *μάθῃ* e Paris. A. et sic Flor. 2. 6. 9. 10. 17. 25. 34. Mosqu. A. B. C. Gu. *εὐμάθῃ* Flor. 18. 21. 21^b.

V. 597. *τόδ' αἰσχρ.* Flor. 17. 33. Porson. qui in priore editione nihil dubitaverat, quin *μετρῶν* legendum esset pro *μαθών*, in secunda editione se in vulgata acquiescere propter Cod. Townl. Schol. ad Il. *ζ'*, 351. professus est.

V. 598. Pro *δή* Barn. King. male *δέ.* om. Flor. 17. Cf. Porson. ad Euripid. Supplem. Markland. p. 77. not. 9. — *ἐξετόξευσε* Flor. 17. Havn. Mosqu. A. *ἐτόξ. μάτην*, ita ut scopum non tangerem, id quod vellem, non assequerer, i. e. et haec quidem nihil ad rem. *τοξεύειν* de verbis etiam Aeschyl. Eum. 674. *ἡμῖν μὲν ἤδη πᾶν τετόξευται βέλος.* Eustath. ad Il. *ν'*, 930, 59. *Εὐρ. μὲν οὖν τὴν Ἑκάβην ἠθικευομένην πλάσας καὶ φιλοσόφως προβαλλομένην ἀπορίαν καὶ λύουσαν ἐν τῷ ἆρ' οἱ τεκ. διαφ. ἢ τροφαί; εἶτα καταγνοὺς ἀκαιρίαν τῆς τοιαύτης φιλοσοφίας τοῦ λόγου ἐπήνεγκεν Ὁμηρικῷ δήπου ζήλῳ τὸ ταῦτα νοῦς ἐτόξευσεν μάτην. ἀλλ' ἐὰν μάτην, διὰ τί, ὦ Εὐριπίδη, ὅλως ἐτόξευσεν; Ὁμήρῳ δὲ οὐ μάτην ἐνταῦθα λελάληταί τι, εἰ καὶ ἀφελῶς διὰ μίμησιν καίριον. ὅθεν οὐδὲ καταγινώσκει ἑαυτοῦ, ἀλλ' ἐρεῖ, ἀλλ' ἄγε κ. τ. λ.* v. 292.

V. 600. *μοι* Mosqu. D. quod, praeeunte Schaefero, recepi pro *μου.* Is. Vossius annotavit *μεν μευ*, quod quid sibi velit, nescio. Tum *μηδὲν* Mosqu. C. Havn.

V. 601. *ἐν γάρ* Ald. rell. *ἔν τοι* Gu. Flor. 6. 9. 10. 18. 21. 21^b. 25. Mosqu. A. B. C. D. et edidit Brunck. *ἔν τι* Havn. Aug. a. Flor. 17. 33. *ἐν γάρ* Aug. c. quum antea fuisset *ἔν τοι.* *ἐν τῇ* Flor. 34.

V. 602. *ἀκόλαστος ὄχλος* hinc citat Gramm. in Bekk. Anecd. p. 367, 20. Dio Chrysost. or. XXXII. p. 389. A. *ἐπὶ τοῖς τοιούτοις ἀκόλαστος ὄχλος ναυτική τε ἀταξία.* Recte *ἀναρχία* citat Eustath. ad Il. *α'*, p. 55, 16. vid. ad v. 633.

V. 603. *κρείσσων πυρός* ad vehementiam designandam valet. Soph. Oed. T. 177. *ἄλλον δ' ἂν ἄλλῳ προσίδοις* —

κρεῖσσον ἀμαιμακέτου πυρὸς ὄρμενον ἀκτὰν πρὸς ἑσπέρου θεοῦ celeritatem designat.

V. 604. τεῦχος Ald. rell. Flor. 6. 9. 10. 18. 21^b. 34. Gu. τ' ἄγγος Paris. A. B. P. Flor. 2. 17. 21. 25. Vict. Mosqu. A. M. N. R. (vid. Pors. ad v. 788.). τ' ἄγκος Flor. 33. λαβοῦσ' ἀγγεῖον Pors. ed. 2. nescio quo errore. — λάτρις Mosqu. A. D. Flor. 17. 25.

V. 605. ἔνεγκαι Flor. 6. 9. 18. 21. 21^b. 34. Aug. b. c. Mosqu. D. ἔνεγκαι[ε] Gu. Aristoph. Ran. 1376. κἄλπισί τ' ἐκ ποταμῶν δρόσον ἄρατε, ubi nostrum locum comparat Bergler. propter ψυχὰν ἄψυχον v. 1370. quo νύμφην τ' ἄνυμφον παρθένον τ' ἀπάρθ. Euripidis tangere videtur Aristoph. ποντίας ἁλός. „Suidas: σπασάμενος ἀκράτου· οἴνου ἐκπιών. Vide notam ad Philostr. Heroic. 404. et Interpr. ad Gregor. Cor. D. Att. §. 59. Libanius T. IV. p. 141. κἂν βιασθεῖσά ποτε παραδέξηταί τι τοῖς ὀφθαλμοῖς ὕπνου. Cod. Paris. 3017. omittit τι, quo facile carebit scriptor ἀττικώτατος. Heliodor. II. c. 16. ἐπεὶ δὲ μικρὸν ἐσπάσαντο ὕπνου, ubi μικρὸν non pendet ab ἐσπάσαντο, sed est adverbialiter positum. Cod. Ven. 409. ἐπάσσαντο, τῷ σ redundante, et Corayus ἐπάσαντο invenit in suis libris, sed ἐσπάσαντο firmat usu Heliodori. Obiter hoc verbum reddam Aeliano Il. A. H, 18. ὅταν γοῦν εἰς αὐτὸν ἔλθῃ δόρατα καὶ βέλη πολλὰ, ἐλαίας πάσας ἄνθος ἢ ἔλαιον αὐτὸ, εἶτα πᾶν τὸ ἐμπεσὸν ἀπεσείσατο. Lego σπάσας, *sorbens, hauriens.* Emendationem firmat Plin. H. N. VIII, 10. de elephante eadem scribens quae Aelianus, *olei potu tela, quae corpori eorum inhaerent, decidere invenio.*"
BOISSON.

V. 607. sq. inverso ordine habet Aug. a. In priore τοῖς om. Flor. 21^b.

V. 608. νύμφην τ' ἄνυμφον. Polyxena νύμφη dicitur, Achilli nempe tradita; ἀπάρθενος vero eadem ratione, qua νύμφη. De his vocum lusibus vide notas ad Lucian. de merc. cond. §. 38. Stolbergium ad Aiacem p. 182. qui et loci huius Euripidei non fuit oblitus. BOISSON. παρθ. ἀπάρθενος nihil amplius est nisi *virgo infelix*, ut γάμος ἄγαμος Helen. 690. *nuptiae infaustae* s. *innuptae*, ut ver-

tit vetus poëta ap. Cic. Or. III, 58. proprie quae non merentur nuptiae vocari, non sunt verae nuptiae. ἄλυρος μοῦσα Sphingis *infaustum carmen* Phoen. 1026. quod 807. vocatur ἀμουσόταται ᾠδαί. At Alc. 461. ἄλυροι ὕμνοι sunt *cantus funebres*. Herc. f. 1105. ἀπόλεμος πόλεμος, cui tribuitur ἄναυλος κῶμος Phoen. 790. πότμος ἄποτμος Hipp. 1134. qui Alc. 118. vocatur μόρος ἄποτμος. Iph. T. 552. κακῆς γυναικὸς χάριν ἄχαριν ἀπώλετο, *propter pravam mulierem* (γυν. κακῆς χάριν) *infausto fato occubuit.* Cf. Valck. ad Phoen. 1745. ὁδοὶ ἄνοδοι Iph. T. 860. vid. Barnes. ad Med. 618. — Ceterum τ' post νύμφην om. Aug. a.

V. 608. θ' post προθῶμαι om. Flor. 10. De ritu collocandi mortuos in vestibulo vid. Casaub. ad Pers. III, 105. Kirchmann. de funer. I, 12. ἀξίαν Ald. rell. Gu. Flor. 25. 33. Sed ἀξία e MSS. Paris. et P. restituit Musgr. Sic etiam duo Leidd. ap. Valck. ad Ph. 1329. Flor. 2. 6. 9. 10. 17. 18. 21. 21^b. 34. Mosqu. A. B. C. D. Havn. Schol. Ad πόθεν in Flor. 21. eadem m. in marg. adscripsit γρ. τυχεῖν. Verba ὡς μὲν ἀξ. — πάθω in parenthesi esse, post Wakef. monuit Porson. βάψασα ἀγείρασά τε iungenda dicens. Itaque famulam ornatum funebrem conquirere iubet? imo ipsa conquirere vult. Wakefield. κόσμον γ' ἀγείρασ' emendat. Rectius Schol. iungenda esse dicit ὡς δ' ἔχω, κόσμον τ' ἀγείρασα, *collocabo cadaver decoratum ita, ut possum, et ornatu eo, quem a mulieribus captivis conquisivero.* Itaque nihil nisi verba τί γὰρ πάθω; parenthesi includenda erant. Formulas τί πάθω et τί ἂν πάθοιμι praeter Gatak. ad M. Anton. XII. c. 16. illustrarunt Hemsterh. ad Luc. T. III. p. 333. ed. Bip. Valck. ad Phoen. p. 335. Ad sensum cf. Soph. El. 450. σμικρὰ μὲν τάδ', ἀλλ' ὅμως, ἃ 'χω, δὸς αὐτῷ τήνδε λιπαρῆ τρίχα.

V. 609. De ornatu funebri cf. Alc. 628 sqq. Suppl. 1058 sqq. Heracl. 567. Herc. f. 690. coll. 437. Dorvill. ad Charit. p. 68. (243. ed. Lips.) — ἀγείρουσ' Flor. 34.

V. 612. ναίουσιν. Lib. P. Flor. 10. θάσσουσιν.

V. 613. Male ed. Musgr. αὐτῆς, quamvis sic etiam Florr. praeter 6, Mosqu. B. C. D. et Havn.

V. 614. ὦ σχήματ' οἴκων. Musgrav. videndus ad Androm. 1. ubi profecit ex nota Valck. ad Hippol. 373. p.

204. 1. A. Boisson. Male periphrasin pro οἶκοι vocat Monk. ad Alc. 935. Rectius Schol. Flor. et Gu.

V. 615. Porson. in sec. ed. ita distinxit: ὦ πλεῖστ' ἔχων; κάλλιστά τ' εὐτεκνώτατε, incautum in priore ed. distinctionem se non post ἔχων, ut debuerit, sed post κάλλιστά τ' posuisse dicens. Vereor, ut recte. Ad firmandam quidem illam constructionem, κάλλιστα εὐτεκνώτατος, nulla alia exempla attulit, nisi ea, in quibus superlativis μέγιστον, πλεῖστον additur, praeterea locum Soph. Oed. Col. 1190. ubi τῶν κάκιστα δυσσεβεστάτων e Toupii coniectura ad Suid. T. I. p. 323. edidit Brunck. Sed interesse aliquid videtur inter πλεῖστον εὐτεκνώτατος et κάλλιστα εὐτ. Illud enim nil nisi vim superlativi per pleonasmum aliquem auget, hoc non auget solum, sed etiam aliud quid addit, idque iam in composito adiectivo inclusum; itaque ut πλεῖστον, μέγιστον, μάλιστα εὐτεκνώτατος dici possit, non sequitur, κάλλιστα εὐτεκνώτατος dici posse, non magis quam καλῶς εὔτεκνος. Sed τὰ καλά *felicitatem* designant, *ea, quae hominis vitam ornant*, ut τῶν καλῶν ἀπολαύειν Herc. f. 1194. *prosperis amicorum rebus frui*, quod ex opposito φίλοισι δυστυχοῦσι patet. Cf. ib. 1340. Herod. I, 32. εἰ μή οἱ τύχη ἐπίσποιτο, πάντα καλὰ ἔχοντα τελευτῆσαι εὖ τὸν βίον. πλεῖστα κάλλιστά τε vero eodem modo dicitur, ut πολλὰ καὶ καλά, πολλὰ καὶ δεινά, de quibus vide, quae monui Gramm. gr. §. 444. 4. Cf. Sluiter lect. Andoc. p. 143. Boeckh ad Plat. Min. p. 89. τ' omittunt Flor. 6. 9. 18. 21. Mosqu. D. Aug. b. c. — Praeterea Battier. Mus. Helv. T. V. p. 36. legendum coni. ὦ πλεῖστα σχὼν κ. quia hic agatur de re praeterita. At ἔχων est ὃς εἶχες, non ὃς ἔσχες. Ceterum εὐτεκνότατε hic etiam Ald. Brub. Herv. 1. 2. Correxit Canter.

V. 616. γηραιά Gu. — Vitium Herv. 2. Canter. γεραιά τ' ἤδ' sublatum iam a Barn. servavit ed. Musgr. Ante τέκνων Aug. c. addit τῶν.

V. 618. στερέντες non est syncope prorsus inaudita pro στερηθέντες, ut ait Brunck. ad h. l. sed est a forma στέρω, στέρομαι, quae legitur ap. Xenoph. Anab. III, 2, 2. — εἶτα om. Flor. 18.

V. 619 sq. Recte Casaub. ad Theophr. 9. p. 117 sq. ed. Fisch. ita interpretatur: *plerosque homines insolescere, alium propter opes, alium* etc. non quo ὀγκοῦσθαι ἔν τινι dicatur pro ἐπί τινι, *efferri aliqua re*, sed quia, qui in domo divite habitans gloriatur et superbit, is domo illa superbit. Itaque comma post ὀγκούμεθα del. Minus recte idem τίμιος eo sensu, quo in Theophr. loco, si modo est Theophrasti, legitur, et hic et Supplic. v. 553. accipit, ut compellatio sit, qua superiores dignitate ab inferioribus salutarentur, sicut latina vox *dominus*. Imo κεκλημένος, recte monente Musgr., idem fere est, quod ὤν. ἀνὴρ τίμιος vocatur Agamemnon ab Aesch. Choeph. 552. — πλούσιος Flor. 17. 21[b].

V. 621. τάδ' οὐδέν. Rectius Schaefer. τὰ δ' οὐδέν. — ἄλλως i. e. *nil nisi*. v. Toup. ad Longin. p. 288 sq. Ruhnk. ad Tim. p. 199. Aug. b. ἄλλων.

V. 622. κεῖνος ὀλβ. Recte Canterus Nov. lect. V, 11. delevit δ', quod post κεῖνος addebatur. Nec legitur, nisi in Mosqu. A. D. Flor. 33. Ennianum ap. Cic. Fin. II, 13, 41. *Nimium boni est, cui nil mali est,* (sic leg. cum Brunck. et Herm. ad h. l.) comparavit iam Muretus Var. lect. V, 13. Cf. Osann. p. 137.

V. 623. Flor. 17. Mosqu. A. ὅτῳ κατ' ἦμαρ οὐδὲν τυγχάνει κακόν. Non videtur huius loci meminisse Porsonus, quum ad v. 788. τυγχάνειν sine ὤν soloecum esse scribebat. Contrarium defendit Erfurdt in epist. ad Schaeferum Euripidi Porson. Lips. adiecta p. 570. ad Soph. Ai. 9. Schaef. ad Lamb. Bos. p. 785. Elmsley in Mus. crit. Cant. p. 351. Cf. Iphig. A. 720. ἡμᾶς δὲ ποῦ χρὴ τηνικαῦτα τυγχάνειν; Nihil egit V. D. in Mus. cr. I. p. 65. qui τυγχάνει esse ait *contingit*.

V. 624 sqq. Carminis, quod sequitur, numerorum descriptio haec est:

Str. ∪ –́ –́ – | ∪ –
∪ –́ –́ – | ∪ –́ ∪ – –
–́ – | – ∪́ ∪ –́ ∪ –́ –
∪ –́ –́ ∪ | –́ ∪ ∪ –
∪ ∪́ ∪ ∪ ∪́ ∪ | ∪ –́ ∪ –́ | ∪ –́ –
∪ ∪ –́ ∪ ∪ – ∪ –
– –́ –́ ∪̄ | –́ ∪ ∪ –́
–́ ∪ ∪ –́ – –́

Epod. ∪ ∪́ ∪ ∪ – ∪ –́ | ∪ ∪ –́ ∪ ∪ –́ –
∪ –́ ∪ – ∪ –́ | ∪ ∪ –́ ∪ ∪ –́ –
∪ –́ ∪ ∪ ∪ | ∪ –́ ∪ –́ | ∪ –́ ∪ –
∪ ∪ –́ ∪ ∪ – | ∪ –́ –
∪ –́ ∪ – | –́ ∪ ∪ – ∪ ∪
– ∪ –́ ∪ ∪ – –
∪ –́ ∪ ∪ ∪ | ∪ ∪́ ∪ ∪ – | ∪ –́ –

V. 624 sq. *ἐμοὶ — πημ. γενέσθαι.* Eadem fere loquendi forma Libanius T. IV. p. 136. *ἐπεὶ δ' ἔδει μοί ποτε γενέσθαι κακῶς.* Boisson.

V. 628. Herm. ed. *ἐτάμετ', ἐφ' ἅλιον οἶδμα ναυστολήσων*, ne *ἅλιον* mediam syllabam in ictu haberet. In Barn. vitio operarum est *ὑπ' οἶδμα.*

V. 629. *Ἑλέναν* Aug. a. quam memorabilem lectionem vocat Herm.

V. 630. *χρυσοφανής* Flor. 18. Hunc locum citat Eustath. ad Il. *γ'* p. 397. *σαφέστερον δὲ καὶ ἀνθρωπικώτερον τὸ τῆς Ἑλένης ἔδειξε κάλλος ὁ εἰπὼν τραγικός· ἣν καλλίστην χρυσοφαὴς ἥλιος αὐγάζει.* quae male ad Sophoclis Helenam retulit Brunck. fr. Soph. p. 610.

V. 632. *καί* om. Flor. 2.

V. 633. *κρείσσονες.* Flor. 10. *μείζονες.* Eustath. ad Il. *α'* p. 55, 16. *καὶ παρ' Εὐριπίδῃ ἀνάγκαι κρείσσονες αἱ ὑπερτεροῦσαι καὶ κραταιαὶ, καὶ ὡς εἰπεῖν δυνατώταται, καὶ πάλιν·* (Phoen. 898.) *ἐπεὶ δὲ κρεῖσσον τὸ κακόν ἐστι τοῦ ἀγαθοῦ· καί·* (supra v. 602.) *ναυτικὴ ἀναρχία κρείσσων πυρός.* — *κυκλοῦνται.* Baltier. Mus. Helv. p. 37. proponit *κυκλοῦντο*, et v. 639. *κρίνε*, quoniam praesens tempus hic locum non potest habere; quod miror viro non indocto potuisse excidere. Boisson. Recte vidit Schol. Gu. haec cum initio carminis hoc modo cohaerere: *Tunc perire me oportuit, quum Paris navem ad Helenam rapiendam construxit: nunc enim calamitates fatales superioribus calamitatibus graviores me circumstant.* *κυκλοῦνται*, ut Soph. Ai. 351. *ἴδεσθέ μ' οἷον ἄρτι κῦμα φοινίας ὑπὸ ζάλης ἀμφίδρομον κυκλεῖται.*

V. 634. *κοινόν τ' ἐξ.* Flor. 17. Mosqu. A. Male locum explicat Musgr. Vide Scholia.

V. 635. *τῇ Σ. γῇ* Gu. Flor. 6. 9. 18. 21[b]. 25. Mosqu. D. *τῇ* etiam A. *Σιμουντίδᾳ* Mosqu. B. *σιμουντίδῃ* D. *Σιμοντίδι* C. *Σιμοεντίδι* Aug. b.

V. 638. *Ἴδῃ* Flor. 17. Mosqu. A.

V. 639. post *βούτας* Flor. 25. addit *ποιμὴν βοῶν.*

V. 640. *ἐπὶ δορί.* Scholiastes videtur habuisse *δουρί.* nam dicit versum scandendum esse per paeonem tertium, ditrochaeum et iambum. Boisson. Gu. in marg. *γρ. καὶ δουρί.* Ut h. l. *ἐκρίθη ἔρις ἐπὶ δορὶ καὶ φ. καὶ ἐμῶν μ. λώβᾳ, ita ut bella, caedes et interitus aedium consequeretur*, sic Phoen. 533. ambitio *πολλοὺς ἐς οἴκους καὶ πόλεις εὐδαίμονας ἐσῆλθε κἀξῆλθ' ἐπ' ὀλέθρῳ τῶν χρωμένων.* — *καὶ* ante *ἐμῶν* om. Mosqu. A.

V. 641. *δέ* om. Mosqu. D. *καί* om. Flor. 6. 9. 18. 21. Mox *εὐῤῥουν* Ald. rell. *εὔρουν* Par. A. Gu. Flor. 2. 6. 9. 10. 18. 21. 21[b]. 33. Aug. a. b. c. Mosqu. A. B. C. D. Havn. Herm. ed. *εὔροον*, quem sequutus est Porson. in sec. ed.

V. 643. *πολιάν* Flor. 2. 25. 33. Vict. et *δ'* pro *τ'* 2. 25. *μάτηρ* pro *μήτηρ* Flor. 10. 17. 25. 34. Mosqu. B. C. et sic e Paris. A. edidit Brunck. Flor. 33. *πολιάν τ' ἐπὶ κρᾶτα δ' ἡ μήτηρ.*

V. 645. *τε* om. Flor. 2. 10. 25. Pro eo *δέ* Flor. 17.
δρύπτεται. Illustrat Gataker. ad M. Antonin. XII, 16.
BOISSON.

V. 650. Iacobsium ad Anal. Br. I, 2. p. 352. coniicien-
tem *τί δ' αὖ τὸ λῆμα σῆς κακ. β.* propter Scholiastae in-
terpretationem *τί ἐστι τὸ βούλημα σῆς κ. β.* recte refutavit
Porson. Genitivi *σῆς κακογλ. βοῆς* pendent e *τάλαινα*, non,
ut in Gramm. gr. §. 348. dixi, exclamationem per se ef-
ficiunt.

ουσι

V. 651. *εὕδει*. Flor. 17. *εὐδείουσι* i. e. *εὕδει* *εἴδεσι*
Mosqu. A.

V. 654. *δόμων ἄπο* Ald. rell. Gu. Flor. 6. 9. 10. 17.
18. 21. 21^{b}. 25. 34. Aug. a. b. c. *δ. ὕπερ* I. ap. Pors.
Mosq. C. Flor. 2. 33. Vict. Havn. sed in hoc m. sec. in
marg. adscripsit *γρ. ἄπο*. R. M. *γρ. ὕπερ*, hic *ὑπερ ἐπέ-*
κεινα ἤγουν ἔξω. Cant. marg. *ἀντὶ τοῦ πρὸ, ὑπέρ. ὕπερ*
recepit Porson. provocans ad Musgr. Orest. 1377. Sed in
illo Or. loco 1357. est cum accus. sicut etiam Ion. 46. He-
rod. IV, 188. nec *δόμων ὑπερβᾶσ'* Suppl. 1053. quadrat.
Verum puto *δόμων ὕπο*. Vid. ad v. 53. quod ibi etiam
ab aliis in *ὑπέρ*, ab aliis in *ἀπό* mutatum vidimus.

V. 655. *εἰς καιρὸν δέ* Flor. 2. 6. 9. 18. 21^{b}. 34. Aug.
a. Mosqu. C. *εἰς καιρόνδε* Aug. c. *εἰς καινονδε* Aug. b.
In Flor. 21. *δέ* post *καιρόν* erasum est. Pro *σοῖσι* male
Barn. *τοῖσι*. Flor. 25. *φαίνεται σοῖσι*.

V. 657. Ald. rell. *κοὐκέτ' εἶ βλ. φ.* et sic Flor. 2. 6.
9. 17. 18. *κουκέτι βλέπουσα* Flor. 10. Mosqu. C. *κοὐκ*
ἔτι βλ. Aug. b. Hinc Lib. P. *κουκέτι βλέπεις φάος*. At
Cant. M. L. R. Flor. 21^{b}. 25. Havn. *οὐκέτ' εἶ βλ.* (Flor.
33. *οὐκέτι βλ. φ.*) Hoc recepi, quia affectui loquentis ma-
gis accommodatum videbatur asyndeton. At hoc modo con-
cisam nimis minutis membris vel contortam multiplicatis in-
cisis orationem fieri, quamvis infra legatur 672. *ἀπωλόμην*
δύστηνος, οὐκέτ' εἰμὶ δή, et in Arist. Acharn. 1185. *λείπω*
φάος γε τοὐμὸν, οὐκέτ' εἴμ' ἐγώ, iudicat Car. Reissig. in
syntagm. crit. de construct. antistr. trium carm. mel. Arist.
p. 10. Hoc quidem levius videtur; sed unice vera est eius-
dem V. D. interpunctio *κοὐκέτ' εἶ, βλέπουσα φῶς*, *ipsam-*

que lucem adspiciens non vivis amplius s. consumpta
es ante mortem. Ipse laudat v. 428. *τέθνηκ' ἔγωγε, πρὶν*
θανεῖν, κακῶν ὕπο. „Ita Philoctetes ap. Soph. 1018. con-
queritur se *ἄφιλον, ἔρημον, ἄπολιν, ἐν ζῶσιν νεκρόν*: qui-
buscum conferas v. 1030. et Eurip. ex Suppl. v. 990—
993. Herm. (968—970. nostr. ed.) Caecilius ap. Gellium
N. A. II, 23. p. 178. *egomet vivo mortuus inter vivos.* In
hanc rem dictum est illud in Hel. 292. *πάντ' ἔχουσα δυς-*
τυχῆ, Τοῖς πράγμασιν τέθνηκα, τοῖς δ' ἔργοισιν οὔ."
Idem voluisse videtur auctor scholii Flor. 17.

V. 660. Gu. *ἀτὰρ τί· νεκρ.* ut interpungi iubent schol.
Flor. 21. 33. et interpunxit Barn. *στέφανον ἀνθαιρεῖσθαι*
in Schol. Theocr. I, 1. ex hoc loco firmat Huschke in Wolf.
Anal. I. p. 178.

V. 661. *ἀπηγγέλη* Cant. Aug. c. Gu.

V. 662. *χερῶν* M. R.

V. 668. Mosqu. D. *ἄθροισον*. item M. vid. Pors. ad
v. 801.

V. 669. Gu. *φανῆται*. Tum Flor. 2. 17. 25. *ἐλπίδα*.
et alii, quos non indicatos memorat Porsonus.

V. 670. *βλέπω δέ* Aug. a. (in quo saepe perparvum in-
ter *ε* et *η* discrimen est.) Mosqu. A. Barn.

V. 671. *ἔσωζ' οἴκ.* Sic Ald. rell. MSS. pro quo Barn.
King. Musgr. male scripserunt *ἔσωσ' οἴκ.* Flor. 33. Havn.
ἔσωζ' ἐν οἴκ. Flor. 17. Mosqu. A. *ἔσωζεν*.

V. 672. Initio huius versus Flor. 17. ut Mosqu. A. po-
nit *ἀνήρ* omissum in superiore, et omittit *δή*. — Harl. *κου-*
κέτ' εἰμι. — Pro *δή* Aug. a. *δέ*.

V. 673. *ὦ τέκνον, τέκνον.* Sic Ald. Brub. Herv. 1. 2.
Cant. *ὦ τέκνον, ὦ τέκνον* Barn. Herm. et sic Flor. A. Cf.
Seidler. de vers. dochm. p. 122. *ὦ τέκνον* semel Gu. Flor.
6. 9. 17. 18. 21^{b}. 34. Mosqu. A. B. C. D. Aug. a. b. c.
Cod. Reg. Soc. ap. King. Mihi prius *τέκνον* priorem lon-
gam, alterum brevem habere videtur: – – – ∪ ⏓, ut
infra v. 683. ap. Soph. El. 320. *φιλεῖ γὰρ ὀκνεῖν*, at 321.
καὶ μὴν ἔγωγ' ἔσωσ' ἐκεῖνον οὐκ ὄκνῳ. Phoen. 881. *πολλοὶ*
δὲ νεκροὶ περὶ νεκροῖς πεπτωκότες. Orest. 782. *οὐκ ἄρ' ὀκνή-*

σεις; — ὄκνος γὰρ τοῖς φίλοις κακὸν μέγα. Suppl. 361. ἐκλύετε τάδε γ', ἐκλύετ' ἄνακτος, cui resp. ἱκόμενος ἔτι ματέρος ἄγαλμα. Cf. Soph. Oed. C. 442. Eur. Iph. T. 3.

V. 674. αἴ ter habet Aug. c. verba αἶ αἶ κατάρχομαι bis Flor. 25.

V. 674. 75. νόμων βακχείων Ald. rell. Gu. Flor. 6. 9. 18. 21. 21ᵇ. 34. Aug. a. b. c. νόμον βακχεῖον Cod. Reg. Soc. ap. King. Eustath. ad Il. β' p. 241, 23=182, 46. ut e scholiis ad h. l. legendum suspicabatur Canter. νόμον βακχείων Priscian. XVIII. p. 231. b. 11. ed. Ald. νόμων βακχεῖον Mosqu. C. γόων βακχεῖον Havn. γόον βακχεῖον Flor. A. γόων pro νόμων habent Lib. P. ap. Musgr. Flor. 10. 25. 33. Vict. pro var. lect. Flor. 2. In Mosqu. fuit νόμων, nunc est γόων. κατάρχομαι cum accus. illustravit Brunck. ad Orest. 955. et Heath. ad h. l. V. 674. 75. ut numeris dochmiacis adstringeret, Herm. edidit ἓ ἓ κατάρχομαι νόμον Βακχεῖον, Ἔκ του ἀλάστορος ἀρτ. κ. Pro dimetris iambicis cum Brunckio habet Seidl. de vers. dochm. p. 122.

V. 677. Canter. e Schol. legendum coni. ὦ δύστηνε, σοῦ. quod probavit Heath. recepit Musgr. et Brunck. Boissonad.: Frustra praesidium petitu· alteri lectioni σοῦ ex scholiis: nam cum scripsit scholiastes, ἔγνως δὴ, ὦ δύστηνε, τὴν βλάβην τοῦ παιδός σου, voluit exponere, cuius esset παῖς, et apposuit σου, non vero exhibuisse dicendus est exempli sui verba. ὦ δύστηνε σύ recipiendum est unice, et quod in codicibus inveniatur omnibus, et quod adiectivus vocativus cum pronomine σύ frequens sit in iambicorum clausula. Exempla dabit Toupius praef. Cur. Nov. in Suid. (Vol. III. p. 8. ed. Oxon.) Hec. infra v. 1231. (1233). σοῦ tamen habent Flor. 2. 6. 9. 18. 21. 21ᵇ. 25. 33. 35. δύστηνε Florr. omnes praeter 21ᵇ. Havn. Ald. rell. δύστανε.

V. 678. Ante hunc versum Seidler. posuit αἶ αἶ κακῶν. Vide infra ad v. 680. extr.

V. 679. ἀφ' ἑτέρων Ald. rell. King. e C. C. C. dedit ἐφ' ἑτέρων, probante Heath. et sic Flor. 10. 33. ἀφ' ἑτέρων post Valck. ad Phoen. 374. recte defendit Brunck. ἐφ' ἑτέρων ne graecum quidem esse monens pro ἐφ' ἑτέροις. *Alia ex aliis mala proveniunt.* Quinam ἀμφ' ἑτέρων habeant, quod Pors. narrat, ignoro. κακῶν crasum in Flor. 33. Tum Gu. κυροῖ. Quod vero hos versus asynartetos e dochmiacis vocant Heath. et Brunck., prior est dochmiacus dimeter, alter dochmium habet cum diiambo, nisi οὐδέποτ' ἀστένακτον ἀδάκρυτον ἆ — μαρ legere malis. Trochaicum vocat Seidler. de vers. dochm. p. 122.

V. 680. ἀδάκρυτος ἀστένακτος ἁμέρα Ald. rell. ἀδάκρυτον ἀστένακτον (ς ς superscr.) Gu. Flor. 6. 9. 18. e quibus — τος ad ἁμέρα, — τον ad ἐμέ spectat. vid. scholion Gu. Mosqu. C. Flor. 21ᵇ. 25. Vict. ἀδάκρυτον ἀστένακτον. — ἁμέρα Ald. rell. et MSS. Nescio cur Barn. dederit ἡμέρα. Flor. 17. ἁμέραν. Herm. ed. οὐδέποτέ μ' ἀδάκρυτον, ἀστένακτον Ἦμαρ ἐπισχήσει, ut ultimus esset dochmiacus. In comm. de vers. antistr. nihil nisi μ' post ἁμέρα delendum monet, in elem. doctr. metr. p. 767. scripsit οὐδέ ποτ' ἀστένακτος ἀδάκρυτος ἁμέρα ἐπισχήσει. Seidler. p. 37. ultimum sic scribit: ἦ — μαρ ἔμ' ἐπισχήσει, quod recipiendum putavi. — ἐπισχήσει recte schol. Flor. 21. explicat παύσει ἢ σχήσει ἐμέ. ἡμέρα ἐπισχήσει με ἀδάκρυτον idem est quod ἡμ. ἐπισχήσει με, ὥστε μὴ δακρύειν, ut loquitur Thucyd. I, 129. καὶ σὲ μήτε νὺξ μήθ' ἡμέρα ἐπισχέτω, ὥστε ἀνεῖναι πράσσειν τι ὧν ἐμοὶ ὑπισχνῇ. Saepe autem eventum actionis adiectivo addito designant Graeci. vid. Lobeck. ad Soph. Ai. p. 299. 353. Schaef. ad Soph. Ai. 402. Erfurdt. ad Antig. 786. ed. min. Ita ἀδάκρυτος, ἀστένακτος activam significationem habent, ut καταληπτός Hippol. 1337. ἄψαυστος Soph. Oed. T. 962. ἀμάθητος in Bekkeri anecd. p. 79, 2. Vid. Porson. ad v. 1125. et quos citavi in Gramm. gr. §. 215. Post v. 681. Gu. Flor. 21ᵇ. addunt αἶ αἶ τῶν κακῶν, alii, ut Pors. certe narrat, αἶ αἶ κακῶν. Haec verba Seidler. ante v. 678. in strophae initio posuit.

V. 682. θεραπαίνῃ tribuit Seidler. p. 236. in quo difficile est non cogitare de pedissequis, ea, quae dominos attingunt, ad se etiam trahentibus.

V. 683. Mosqu. D. ὦ τέ τέκνον. In Havn. τέκνον ter legitur, sed tertium deletum est m. sec. Herm. ed. ὦ τέκνον, ὦ τέκνον. Pro ταλαίνας Flor. 33. μαλέας i. e. μελέας. Versum primum recte distinxit King. e duobus Codd.

Reg. Soc. Brunck. e Paris. A. cui accedit Mosqu. A. Antea *ματρός* ad vs. sequ. referebatur.

V. 684. Bacch. 994. *τίνι μόρῳ θνήσκει.*

V. 685. Flor. 33. *τίνων.* Vict. *ἀνθρώπου.*

V. 686. Flor. 34. *νῦν κ.* sed suprascriptum *νιν* m. sec. De *κυρῶ* cum acc. vid. Brunck.

V. 687. Eustath. ad Od. *ά* p. 1405, 46. *ἐκβάλλει δὲ ποταμὸς εἰς θάλασσαν, ἤγουν ἐξάγει καὶ ἀπερεύγεται ὃν κατασύρει συρφετόν· ἐξ αὐτοῦ δὲ καὶ ὁ ἔκβλητος παρ' Εὐριπίδῃ.* Imo eiectum ab undis, ut recte vertit Erasmus. *φονίου* Ald. rell. Florr. 6. 9. 10. 17. 18. 21. 25. 33. Mosqu. A. B. C. D. Havn. *φοινίου* primus Barnes.

V. 688. *ἐν ψάμμῳ* Flor. 33. Recte Herm. in comm. de antistr. et elem. d. m. p. 767. monet, ancillam, ut nuntii officio praeditam, non nisi trimetris iambicis uti decere. Itaque v. 688. quoque Hecubae tribuit, etiam ne *ἔκβλητον* nimis ambiguum esset. Quod si est, ante v. 687. ille collocandus erit, ut visum eidem V. D. in comm. de antistr.

V. 689. *πελάγιος.* Flor. 2. 25. Vict. *θαλάσσιος.*

V. 690. *οἴμοι* Aug. b. *ἰώ μοι* Flor. 10. *ὤ μοι μοι αἶ αἶ αἶ αἶ* Mosqu. D. *ὤ μοι ἒ ἒ* ed. Herm. et cum sqq. usque ad *ὀμμάτων* in unum versum, dochmiacum dimetrum, coniunxit, *ἐνύπνιον* mutato in *ἔνυπνον*: sed vid. prol. de carm. antistr. p. IX. Unus versus est:

ὤ μοι αἶ αἶ ἔμαθον ἐν | ύπνιον ὀμμάτων.

ut nunc scripsisse video Herm. in elem. d. metr. p. 767. sed ita, ut *ἐνύπνιον ὀμμάτων* esset iamb. dim. brachyc. cui responderet v. 701. — *τα ποῦ δίκα ξένων.*

V. 691. 2. *ὀμμάτων τ' ἐμῶν* Ald. rell. Copulam omittunt Paris. A. Flor. 2. 6. 9. 18. 21. 21^b. 25. 33. 34. Mosqu. A. B. C. D. Havn. omiserunt King. Brunck. Pors. Herm.

V. 692 sq. Ald. rell. et MSS. (*ἐμῶν* in super. v.) *ὄψιν. οὔ με παρέβα φάσμα μ.* Brunck. transpositis vocibus edidit *οὔ με φάσμα παρέβα μ.* flagitante metri lege: esse enim versum trochaicum. Ita certe vult scholiastes metricus. Seidler. p. 234. *οὐ παρέβα με φάσμα μελ.* uno versu dochm. dim.

Ego e coni. edidi *φάντασμα*, ut duo essent dochmiaci dimetri (v. 690. 1. in unum coniunctis) et monometer. Recepit Herm. elem. d. metr. p. 767. Similiter *φασμάτων* et *φαντασμάτων* confusa reperias in Aesch. S. c. Th. 712. infra Orest. 307. Ita nec necesse est versu praecedente voces cum Seidlero transponere *ἔμαθον ἐνύπνιον ὄψιν ὀμμ. ἐμῶν*, ut trimeter iambicus exeat. Pro *παρέβα* Havn. glossam in textu habet *παρῆλθε.*

V. 694. *εἰςεῖδον* Gu. Flor. 6. 9. 18. 21^b. Aug. c. *εἶδον* King. Brunck. In Aug. b. *ἂν ἐςεῖδον ἂν ἀμφί σ' ὦ*, utrumque *ἂν* puncto supra scripto notatum, quo translocatio post verbum indicetur. Mosqu. A. *ἀμφὶ σὺν, τέκνον,* quod mihi magis ex *σ' ὦ*, quam ex *σοι* ortum videtur. Hinc tamen Herm. edidit *μελ. ἐςεῖδον ἂν ἀμφὶ σοί*, nescio quo metro: in elem. d. metr. p. 767. *τὰν εἴςιδον ἀμφὶ σοί*, quod non video, quomodo respondeat antistrophico 703. *τεμὼν φασγάνῳ.* Seidler. l. c. *μ. ἂν ἐςεῖδον ἀμφί σε, τέκνον, οὐκέτ' ὄν* — — ut hic versus responderet scilicet versui 680. trochaico.

V. 695. *τέκνον* bis habet Flor. 33. *ὡς* ante *οὐκέτ'* addit Flor. 25.

V. 696. tribuitur vulgo Choro; sed Flor. 2. 6. 9. 10. 21. 21^b. 34. *Θερ.* quos minus recte secutus sum: nam famula nil nisi nuntiat, quae vidit. — Pro *ἔκταν'* Florr. omnes praeter 25, Mosqu. A. C. D. Aug. a. b. c. Havn. *ἔκτειν'.* — *ὀνειρόφρων* Gu. Florr. omnes praeter 25, Vict. Mosqu. D. Havn. quod vellem recepissem. — *φράσον* Mosqu. C.

V. 697. *ἐμὸς ἐμὸς ξ.* Sic King. e MSS. et Schol. Brunck. e Paris. A. Confirmat Lib. P. Flor. 2. 17. 33. 34. Havn. Mosqu. A. B. Aug. b. *ἐμός* semel Ald. rell. *Θρήκιος* Paris. A. Herm. *Θρᾴκιος.*

V. 699. *ἔχῃ* Leid. teste Valck. ad Hipp. 1296. Gu. Flor. 6. 9. 18. 21. 21^b. 25. 34. Aug. a. b. c. Mosqu. A. B. C. D. *ἔχει* Flor. 33. Havn. Vulgo *ἔχοι.*

V. 700. *πέρα.* MS. Reg. Soc. ap. Pors. *πλέα* et pro var. lect. M.

V. 701. *οὐχ ὅσι', οὐδ' ἀν.* Harl. Gu. Flor. 2. 6. 9. 10. 18. 21. 21^b. 25. 34. Aug. a. b. c. Mosqu. D. prob.

Herm. in praef. ad Hecub. p. XV. οὐχ ὅσιά γ' M. R. et alii. Vulgo οὐχ' ὅσιά τ' οὐδ' ἄν. quod tuetur Seidler. p. 237. Ita versus est iambicus trimeter. Sed languet illud τε. οὐχ ὅσιά γ' οὐδ' ἄν. optime quadraret, si versus esset famulae, gravius quid subiicientis. Praeterea Herm. ib. τί δίκα ξέν. ut duo essent dochmii; at in elem. d. metr. vulgatam servat.

V. 702. ἰὼ κατ. Ald. rell. et MSS. ὤ dedit Brunck. Pro ὡς Mosqu. A. ὧς, et v. 703. σιδηρέῳ.

V. 704. ᾠκτίσω Ald. rell. ᾤκτισας Mosqu. A. Flor. 2. 25. Vict. Paris. A. unde rec. Brunck. Pors. Herm. Subiiciam descriptionem horum versuum antistrophicam ab Hermanno factam in comm. de vers. antistroph. p. IX.

π ρ ο ῳ δ ό ς.

V. 673.
ὦ τέκνον, τέκνον,
αἶ αἶ κατάρχομαι νόμον
βακχεῖον, ἐξ ἀλάστορος
ἀρτιμαθὴς κακῶν.

σ τ ρ ο φ ὴ α'.	ἀ ν τ ι σ τ ρ ο φ ὴ α'.
Vss. 677. 678.	V. 699. 700.
σ τ ρ ο φ ὴ β'.	ἀ ν τ ι σ τ ρ ο φ ὴ β'.
V. 679 sqq.	V. 692 sqq.
ἕτερα δ' ἀφ' ἑτέρων κακὰ κακῶν κυρεῖ· οὐδέποτ' ἀδάκρυτος, ἀστέ- νακτος ἁ- μέρα ἐπισχήσει.	οὐ παρέβα με φάσμα μελα- νόπτερον, ἃν ἐσεῖδον ἀμφὶ σέ, τέκνον, οὐκέτ' ὄν- τα Διὸς ἐν φάει.
σ τ ρ ο φ ὴ γ'.	ἀ ν τ ι σ τ ρ ο φ ὴ γ'.
V. 682.	V. 696.
σ τ ρ ο φ ὴ δ'.	ἀ ν τ ι σ τ ρ ο φ ὴ δ'.
V. 683.	V. 697.
ὦ τέκνον, ὦ τέκνον ταλαί- νας ματρός, τίνι μόρῳ θνήσκεις; τίνι πό- τμῳ κεῖσαι; πρὸς τίνος ἀνθρώπων;	ἰώ μοι, ἰώ! ἐμὸς ἐμὸς ξένος Θρήκιος ἱππότας, ἵν' ὁ γέ- ρων πατὴρ ἔθετό νιν κρύψας.

σ τ ρ ο φ ὴ ε'.	ἀ ν τ ι σ τ ρ ο φ ὴ ε'.
V. 686.	V. 689.
ΘΕΡ.	*ΘΕΡ.*
οὐκ οἶδ'· ἐπ' ἀκταῖς νιν κυ- ρῶ θαλασσίαις.	πόντου νιν ἐξήνεγκε πελάγιος κλύδων.
ΕΚ.	*ΕΚ.*
ἐν ψαμάθῳ λευρᾷ; ἔκβλητον ἢ πέσημα φοινίου δορός;	ὤ μοί μοι, αἶ αἶ. ἔμαθον ἐνύπνιον ὄψιν ὀμμά- των ἐμῶν.

Paulo aliter carmen constituit in elem. doctr. metr. pag. 766. Seidlerus unam tantum stropham v. 678—686, et unam antistropham v. 690 — 699 facit, vss. 673 — 677 προῳδοῦ, vss. 687. 8. 9. μεσῳδοῦ, vss. 700 — 706 ἐπῳδοῦ nomine complectitur. Vid. de vers. dochm. p. 233 sqq.

V. 705. Mosqu. A. B. τλήμων. Reliqua meri sunt librariorum errores.

V. 707. τοῦδε. Flor. 17. 25. Aug. a. Mosqu. A. C. D. τοῦ.

V. 709. Mosqu. A. σὴν παῖδα.

V. 710. Flor. 17. ἐξήγγειλέ μοι.

V. 711. οὖν om. Flor. 33. Hunc versum, quum canoni a se constituto repugnaret, Porson. Praef. ad Hec. p. XLI. ed. Lips. iuniorum sagacitati committebat. Itaque V. D. in *Quarterly Review* nr. 5. p. 396. em. οὐδ' ἐψαύσαμεν, quod etiam a temporum ratione requiri dicit (*which the tenses require*), quod fateor me non intelligere. Cf. *Kidd misc. tracts* p. 194. Eo adhuc tempore, quo Hecubam alloquebatur Agamemnon, Graeci non tangebant Polyxenae corpus. Mosqu. A. ψαύωμεν.

V. 714. Mosqu. D. Havn. ἀποστελλῶν. Flor. 10. 25. ἀποστέλλων. Mosqu. A. ἀγγελῶν, cui superscriptum est μεταπεμψόμενος. Valcken. ad Phoen. 1327. scribendum suspicabatur ἥκω μεταστελῶν σε. Sed particula minus recte omittitur, inquit Pors., et ἀποστελῶν ad sensum melius. Quomodo melius esset, declaravit Brunck. *dimitti* Hecubam

ab Agamemnone, ut cadaver filiae tolleret et sepeliret, non de Hecuba deducenda illum cogitare. Potius, ut simplex στέλλειν, στέλλεσθαι est *arcessere* (vid. Brunck. ad Soph. Oed. T. 434.), sic compositum ἀποστέλλω. Soph. Oed. Col. 550. καὶ μὴν ἄναξ ὅδ' ἡμὶν Αἰγέως γόνος Θησεὺς κατ' ὀμφὴν σὴν ἀποσταλεὶς πάρα. Cf. v. 298.

V. 717. Ἀργεῖον Flor. 2. 17. Vict. Ἀργεῖοι Flor. 21. e corr. 10. 33.

V. 718. Mosqu. D. ἀγγέλουσί με.

V. 719. λέγω deest in Mosqu. D. Havn. Hunc versum habet Χριστὸς πάσχων 60. Eustath. ad Od. θ', p. 1584, 53. καὶ πως κατὰ τὴν τῆς τραγῳδίας Ἑκάβην εἰποῦσαν δύστην', ἐμαυτὴν γὰρ λέγω, λέγουσά σε, εἰπεῖν ἔχει καὶ ὁ ποιητὴς πρὸς ἑαυτόν· θεῖε ἀοιδέ, ἐμαυτὸν γὰρ λέγω ἐν οἷς χαρακτηρίζω τὸν Δημόδοκον. Cicer. or. 31, 110. *Cum dico me, te, Brute, dico.*

V. 720. Ἑκάβη om. Flor. 25. Havn.

V. 721. τοῦδ' om. Mosqu. A. Flor. 17.

V. 722. ἐκκλίνασα Flor. 17. Recte autem Scholia τί μοι προςώπῳ etc. explicant τῷ προςώπῳ μου. Sic Soph. Philoct. 747. sq. πρὸς θεῶν, πρόχειρον εἴ τί σοι, τέκνον, πάρα ξίφος χεροῖν, πάταξον —. Eur. Herc. f. 175. ἐν οἷς βεβηκὼς τοῖσι γῆς βλαστήμασιν Γίγασι πλευροῖς πτήν' ἐναρμόσας βέλη. Plura suppeditat Elmsley ad Eur. Med. 961. (Mus. crit. nr. V. p. 33.)

V. 723. δύρῃ Musgr. ex Hesychio, Brunck. Porson. Herm. pro ὀδύρῃ. Confirmat Flor. 21. in quo supra δύρῃ legitur ἤγουν ὀδύρῃ. ἔλλειψις τοῦ ο. Flor. 21[b]. ὀδύρει. King. coni. ὀδυνῇ (debebat ὀδυνᾷ), quod rec. Morell. Aliam emendandi viam ingressus est gramm. in Gu. (Vid. schol. p. 170. v. 723.) quamquam in cod. ipso est ὀδύρῃ. — τί ἐσθ' ὅδε Mosqu. D.

V. 725. ἄλγος ἂν προςθείμεθα Ald. rell. Sed Paris. A. Harl. MS. Reg. Soc. Aug. a. b. Flor. 6. 9. 18. 21. 33. 34. ἄ. ἂν προςθείμεθ' ἄν, prout ed. Pors. In Havn. a pr. m. fuit προσθοίμεθ' ἄν, quo in προςθείμεθ' ἂν mutato, οι supra scriptum est. Mosqu. C. προθοίμεθ' ἄν. A. I. Flor. 2. 21[b]. Vict. προςθείμεθ' ἄλγει. Flor. 17. πρ. ἄγει. Brunck. edidit ἄ. αὖ προςθ. ἄν. male.

V. 726. οὔτι Flor. 33. Mosqu. D. Havn.

V. 728. γε om. Fl. 33. Pro eo τε Flor. 17.

V. 730. εἴ τι Mosqu. A. B. C. Flor. 2. 17. Havn. Pro με Mosqu. D. μή.

V. 731. Mosqu. B. ἐς ταυτί.

V. 732. De τιμωρεῖν et τιμωρεῖσθαι cf. Segaar in Act. Soc. Trai. T. I. p. 89. Boisson.

V. 735. γονάτων Ald. Brub. Herv. 1. 2. Cant. Gu. Flor. 17. 21[b]. 33. Mosqu. A. B. Havn. γουνάτων edidit Barn. et sic Flor. 2. 6. 9. 18. 21. 25. 34. puto etiam Mosqu. C. D. et Aug. tres. Is. Vossius in ora libri sui annotavit τῶν τ' γουνάτων. Flor. 34. etiam ἱκετεύσω. De ἱκετεύειν τινὸς pro πρός τινος vid. Gramm. gr. §. 350. Canter. inter σε et τῶνδε posuit * signum lacunae. Hinc Aem. Portus coni. σε τῶνδε τῶν γονάτων, addens: Erit autem anapaestus in sexta sede, quod frequentissimum.

V. 736. δεξιᾶς δ' εὐδ. Flor. 34.

V. 738. Post ῥᾴδιον γάρ ἐστί σοι Flor. 33. addit τοῦτο. Dubito, an sensus sit, quem expressit Erasmus, *id facile contingit tibi.* Imo ῥᾴδιον γάρ ἐστί σοι μαστεύειν τοῦτο s. δεῖσθαι τούτου, *in promtu tibi est hoc a me petere,* ut 1223. τάχ' οὖν παρ' ὑμῖν ῥᾴδιον ξενοκτονεῖν.

V. 739. τοὺς κακοὺς γὰρ τ. Mosqu. C. δέ om. Flor. 25. Hos versus, qui post 738. leguntur, Vir doctus in *Classic. Journ.* 3. p. 610., quum observasse sibi visus esset, in Euripide ad binos versus binis item versibus, ad singulos autem singulis responderi, ita transponendos iudicavit: — ῥᾴδιον γάρ ἐστί σοι.

ΕΚΑΒΗ.

οὐδέν τι τούτων, ὧν συ δοξάζεις, ἄναξ,
οὐ δῆτα· τοὺς κακοὺς δὲ τιμωρουμένη
αἰῶνα τὸν ξύμπαντα δουλεῦσαι θέλω.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

καὶ δὴ τίν' ἡμᾶς εἰς ἐπάρκεσιν καλεῖς;

ΕΚΑΒΗ.
ὁρᾷς νεκρὸν τόνδ', οὗ καταστάζω δάκρυ.
non videns, hoc modo, tribus versibus inter duos 737. 738. et
unum 741. positis, aequalitatem membrorum magis etiam corrum-
pi. Ut nunc legitur locus, versibus 737. 738., tanquam anti-
strophae cuidam, respondent 735. 736. qui quasi pro stro-
pha sunt. Nam v. 735. demum orationem ad Agamemno-
nem convertit Hecuba. Tum sequitur stropha secunda 739.
740. 741. cui aptissime respondet antistropha 742. 743.
744. Similiter supra et ea, in quibus secum ipsa loqui in-
cipit Hecuba 719. 20. 21. et ea, quibus desinit 732. 33.
34. non sine causa pari versuum numero adstrinxisse vide-
tur poeta.

V. 740. *τὸν* om. Aug. b. Pro *δουλεῦσαι* Flor. 2. 25. 33. Vict. *δουλεύειν*, quod enotatum etiam e Dresd. i. e. Mosqu. D.

V. 741. *ἐπάρκειαν* Ald. rell. Gu. Aug. a. b. c. Havn. *ἐπάρκεσιν* MS. Reg. Soc. ap. Pors. I. M. N. Flor. 2. 25. 33. Vict. quod rec. Porson. Herm. Altera forma apud Tragicos non occurrit, *ἄρκεσις* ap. Soph. Oed. Col. 73. *ἐπάρκεσις* 447.

V. 742. *οὐδέν τι* deest in Flor. 33. *οὐδέ τι* Flor. 10.

V. 744. *μέντι* Mosqu. D. — *ἔχω*. Aug. b. *ἔοι*. — *μαθεῖν*. Flor. 10. *φράσαι*. 33. *φράσαι* cum gl. *μαθεῖν*. Gu. *μαθεῖν*, supra quod scriptum est *γρ. φράσαι*.

V. 746. Vulgo *ἔστιν δέ τις*. Recepi scripturam Aug. a. Post v. 745. quaerere non poterat Agamemnon, an hic esset unus ex Hecubae filiis, sed quis esset. *ὦ τλῆμον*. Havn. *ὦ γῦναι*. sed sec. m. adscripsit *γρ. τλῆμον*. *ὦ τλήμων* Mosqu. A.

V. 747. *τῶν οὐ θαν.* edidit Brunck. quum minus concinne legi videretur *οὐ τῶν θ.* Inepte. Si Polydorus unus est *τῶν οὐ θανόντων ὑπ' Ἰλίῳ*, superstitum unus est, ut bene monuit Herm. — *ἐν Ἰλίῳ* Flor. 10. I. (vid. Pors. ad v. 1136.)

V. 748. *ἤ* Mosqu. A.

V. 750. Vitium edit. Musgr. *ποῦ δ' ἂν ἐτ.* est etiam in Florr. 2. 6. 9. 25. — *πόλις* Mosqu. D.

V. 752. *ποῦ* Flor. 25.

V. 754. *τῆσδε* om. Harl. M. R. — *Πολυμήστορα* Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. et Florr. 6. 9. 21^b. 25. 33. 34. Mosqu. A. C. Aug. a. b. c. Correxit Barn. Is. Vossius annotavit *Πολυμήτωρ*. Correctionem confirmant Cant. M. a m. 1. N. Flor. 2. 10. 17. 18. 21. Mosqu. B. D. In Gu.
α
est *Πολυμήστωρ*.

V. 756. *καὶ τίνος τυχὼν πότμου* Flor. 10.

V. 757. *τίνος γ' ὑπ' ἄλλου.* Sic Ald. rell. Florr. 2. 6. 9. 10. 18. 21. 34. Mosqu. B. C. Aug. a. b. c. *τίνος δ' ὑπ' ἄ.* Flor. 25. 33. Havn. I. *γ'* om. Mosqu. A. D. Flor. 17. 21^b. Gu. ex quo non magis quidquam sequitur, quam ex eo, quod v. 765. eadem particula in B. D. omissa est. Porson. tamen colorem hinc petit coniecturae suae, *τίνος πρὸς ἄλλου*, addens *γε* nihil ad sensum aut elegantiam conferre. Quod falsum est; *γε*, ut saepe, vim addit praecedenti *τίνος*, et *τίνος γ' ὑπ' ἄλλου* fortius negat, quam *τίνος ὑπ' ἄλλου*, sicut *οὐδ' ὑφ' ἑνὸς ἄλλου* gravius est quam *ὑπ' οὐδενὸς ἄλλου*. Eadem de causa Elmslei. ad Med. p. 287. not. legi posse dicit *οὔτινος ὑπ' ἄλλου*, sine interrogatione. *τίνος πρὸς ἄλλου* melius quidem quaestioni respondet, sed non semper in responsionibus anxie servatur verbum, quod praecesserat.
ὤλεσε. Aug. a. *ἔσωζε*.

V. 758. *λαβεῖν*. Flor. 10. *λαβών*. Lib. P. *λάβων*.

V. 761. *π. ἁλὸς ἔπι* Flor. 2. Vict.

V. 762. *μαστεύουσ'* Ald. rell. Flor. 6. 9. 10. 17. 18. 21. 21^b. 33. Gu. Mosqu. A. B. C. Havn. Correxit Barn. et *ματεύουσ'* recte habent Mosqu. D. C. C. C. Flor. 2. 34. Vict. Aug. tres. *μαντεύουσ'* Flor. 25. Ad *πονοῦσ' ἄ. πόνον* Boisson. annotavit: Vid. Gregor. Cor. dial. Att. §. 1. et ibi notas.

V. 765. *θαλασσόπλακτον* Mosqu. A. C. D. Gu. Flor. 21. *θαλασσόπλαγκον* Flor. 18. — *γ'* om. Mosqu. A. D. Aug. b. Gu. Flor. 6. 9. 17. 18. 21^b. 33. 34. Havn.

V. 767. Mosqu. C. *κοὐδὲν Ἀγάμ. λοιπὸν κακῶν*. Mosqu.
ον
B. *κακόν*. Gu. Flor. 6. 9. *κακῶν*.

V. 768. *γυνή.* Flor. 25. *γῦναι.*

V. 769. *λέγοις* Ald. rell. Flor. 2. 10. *λέγεις* Mosqu. A. B. C. D. (in A. superscr. *εἴπῃς*) Aug. a. b. c. Gu. Flor. 6. 9. 17. 18. 21. 21[b]. 25. 33. 34. Havn. (in quo supersc. var. l. *λέγῃς.*) quod ortum esse videtur ab eo, qui post praesens indicativi alium indicativum sequi debere arbitrabatur. Certe vix probabile *λέγεις* a librario mutatum in *λέγοις.* Optime Erfurdt. ad Soph. Oed. Tyr. 664. ed. min.: Optativi *προςάψειε* haec vis est, ut res enuncietur, tanquam quae cogitari quidem possit, sed exspectari non debeat. Cf. Gramm. gr. §. 524. 3. Ad sententiam Brunck. iam comparavit Terent. Adelph. IV, 7. Porson. illud Trabeae ap. Cicer. Tusc. disp. IV, 31. *Fortunam ipsam anteibo fortunis meis.* Boissonad. Plaut. Asin. II, 2, 1. *Ubi ego nunc Libanum requiram aut familiarem filium, Uti ego illos lubentiores faciam, quam Lubentia 'st.*

V. 771. *κεἰ μὲν* Flor. 33. Aug. c. — *δοκῶ παθεῖν* Flor. 10. Aug. a. — *ὅσια.* Quam instituit *τοῦ ὁσίου* et *τοῦ δικαίου* distinctionem Scholiastes, sumere potuit ex Platonis Euthyphrone §. 13. et 14. Fisch. Boisson.

V. 772. *σύ μου γενοῦ* Flor. 21. ex emend.

V. 774. *τοὺς* ante *γῆς* om. Mosqu. B. C. Pro eo *τῆς* Aug. b. c. Flor. 34. *τῆς* et superscr. m. sec. *τούς* Flor. 33. — *ἔνερθεν* Mosqu. D. — *τοὺς ἄνωθεν* Aug. c.

V. 776. *πολλάκις* om. Mosqu. A.

V. 777. Hunc versum variis modis emendare studuerunt editores. Primum Musgr. em. *ξένιά τ', dona hospitalia,* quod ad *τυχὼν* refert, Beckius distinctionem post *ἐμοὶ* sublatam post *ξενίας* ponit. Utrumque frigidum nec necessarium, nec attingit ipsam difficultatem, quae est in verbis *πρῶτα τῶν ἐμῶν φ.* pro *τὰ πρῶτα.* Hoc videns Brunckius e Paris. A. edidit *τὰ πρῶτα τῶν ἐμ. φ.* vid. ipsum ad Orest. 1251. ubi recentiorum canonem de anapaestis exsibilari iubet, ipse ob canonem istum neglectum ita exsibilatus, ut vix amplius audiatur. Unus locus est, in quo articulus omissus videri possit, in Aesch. Pers. 855. allatus ab Hermanno, *πρῶτα μὲν εὐδοκίμου στρατιᾶς ἀπεφαινόμεθα.* qui tamen locus ipse dubitationem habet. Blomfield. quidem in gloss. ad v. 864. explicat *πρῶτα μέν, primum quidem;*

recte. Neque ex eo vulgatae lectioni praesidium petere vult Herm. quum Aeschyli saepe antiquior sermo sit quam reliquorum tragicorum. Porson. genuinam lectionem esse censet *πρῶτος ὢν ἐμῶν φίλων.* Pro hoc quum scribi coeptum esset *πρῶτος ὢν τῶν ἐμ. φ.* vel *πρῶτος τῶν ἐ. φ.*, aliquem metri studiosum vulgatam inde lectionem effinxisse, nec quidquam proclivius esse quam *α* pro *ος* scribi. Contra quae recte monuit Herm. vix credibile esse, quemquam a vulgatae lectionis vestigiis tantum discedere, quam, quod in promtu erat, articulum delere maluisse. Quod vero Porson. Hemsterhusii ad Arist. Plut. p. 349. verbis utitur, ut lectiones leviter corruptas ulterius etiam depravatas esse probet, non cogitavit, Hemsterh. de vitiis iis loqui, quae librariorum imperitorum errore in libros invecta sint, non contendere, lectiones expeditas et in vulgari sermonis consuetudine positas sive inscitia sive doctrina librariorum ab exquisitioribus loquendi formulis expulsas esse. Itaque nec *πρῶτος ὢν ἐμῶν φ.* a poeta scriptum esse, a librariis autem in *πρῶτα τῶν ἐμῶν φ.* mutatum esse credibile est, nec *πρῶτα τῶν ἐμῶν φ.* genuinum esse potest tum propter omissum articulum, tum propter otiosum illud *τῶν*, tum, quod idem Porsonus monuit, quia, ubi duo membra coniunguntur, in quorum altero est participium, nec alterum participio *ὢν* carere potest. Herm. scribendum coniicit: *ξενίας τε πρωτάριθμα τῶν ἐ. φ.* et *πρωτάριθμα,* quod vocabulum nusquam occurrit, similis compositionis exemplo *τοσουτάριθμον* ap. Aesch. Pers. 430. tuetur. Mihi non haec sola difficultas esse videtur, sed haereo etiam in vocibus *ξενίας ἀριθμῷ.* Mitto explicationem scholiorum Florent. Herm. *ξενίας ἀριθμὸν* morem et ius hospitii significare posse dicit; cuius usus sive exemplum sive analogiam ac rationem requiro. Boissonad. haec annotavit: „Hesychius: *ἀρθμήσαντε, φιλιωθέντες, δυϊκῶς. ὁμοίως καὶ ἀριθμήσαντες.* Heinsius emendavit *ἀρθμήσαντες,* et ipse ad Eunapium p. 328. hanc emendationem sum amplexus. Sed potuit Hesych. *ἀριθμήσαντες* invenire eodem sensu positum ac *ἀρθμήσαντες*, id est, pro *φιλιωθέντες.* Etenim *ἀρθμός, ἁρμός, ἀριθμός* eandem radicem habent. Inde fere crediderim, *ξενίας ἀριθμῷ* idem esse atque *ξενίας ἀρθμῷ*, vertendumque *hospitalitatis vinculo* vel *nexu.*“ At quae eamdem radicem habent, in antiquo quidem sermone epicorum vel lyricorum eamdem etiam significationem

habere potuerunt, apud Atticos habuisse non sequitur. Rectius gl. Aug. c. apud Herm. Praef. Hec. p. XVI. *φιλίας. τῇ τάξει.* Etiam in sq. v. *λαβὼν προμηθίαν* non sine causa suspectum fuit Musgr. Explicat quidem Herm. *postquam curam in se receperat Polydori*, quae eadem explicatio est etiam in scholiis et, notante Boissonadio, expressa a Gallico interprete Bellino, et ab Ammonio; sed an *λαβεῖν προμηθίαν τινός* unquam hoc sensu inveniatur, vehementer dubito. Non magis eo significari puto, quod Erasmus expressit: *dolis praecogitatis filium occidit meum.* Praeterea nimis verbosa est tota haec hospitii cum Polymestore iuncti declaratio. Gravissimum est, quod v. 776. dicitur; nam violare *τοὺς ἅλας καὶ τὰς τραπέζας* summae impietatis erat; cum hoc comparata reliqua omnia iacent, imprimis v. 778. quo graviora autem fuerunt ea, quae praecesserunt, eo magis languent infirmiora, quae sequuntur. Itaque mea quidem sententia et gravior et venustior esset oratio, si, omissis versibus 777. 778., sic procederet:

> *ὃς οὔτε τοὺς γῆς νέρθεν, οὔτε τοὺς ἄνω*
> *δείσας δέδρακεν ἔργον ἀνοσιώτατον,*
> *κοινῆς τραπέζης πολλάκις τυχὼν ἐμοὶ,*
> *ἔκτεινε, τύμβου δ', εἰ κτ. ἐβ.*

eadem sententiarum conformatione, qua in Heracl. 176. sq. dixit: *μήδ', ὅπερ φιλεῖτε δρᾷν, Πάθῃς σὺ τοῦτο, τοὺς ἀμείνονας παρὸν Φίλους ἑλέσθαι, τοὺς κακίονας λάβῃς.* Post generalem enim rei expositionem ea, quibus res accuratius declaratur, sine copula subiiciunt Graeci. Plato Phaedon. p. 68. E. *Τί δὲ, οἱ κόσμιοι αὐτῶν οὐ ταὐτὸν τοῦτο πεπόνθασιν, ἀκολασίᾳ τινὶ σώφρονές εἰσιν;* Cf. p. 78. E. Gorg. p. 450. A. B. 465. D. 479. B. C. Cf. Heind. ad Phaedon. p. 57. et p. 79. §. 50. Protag. §. 42. Gramm. gr. scholarum usibus accommodatam §. 630. 3. etiam non praegressis *ποιεῖν* aut *πάσχειν* vel *τόδε, τάδε*, Soph. Ai. 839. sq. *καί σφας κακοὺς κάκιστα καὶ πανωλέθρους Ξυναρπάσειαν, ὥσπερ εἰσορῶσ' ἐμὲ Αὐτοσφαγῆ πίπτοντα, τὼς αὐτοσφαγεῖς Πρὸς τῶν φιλίστων ἐκγόνων ὀλοίατο.* ubi verba *ὥσπερ εἰσορῶσ' ἐμὲ* etc. accuratius explicandis iis, quae praecesserant, inserviunt. Sed vix omitti poterat nomen eius, quem occidisse narratur Polymestor; nam *προμηθίαν* referendum esse ad *ἔκτεινε* et de ipso Polydoro accipiendum esse,

vix cuiquam persuaserit Battier. Mus. Helv. T. V. p. 40. Igitur ante versum 779. excidisse videtur versus, qui Polydori nomen contineret. Hanc lacunam ut explerent, versus 777. et 778. partim e glossis (nam *ξενίας* glossa esse videtur vv. *κοινῆς τραπέζης*) partim e suis commentis consarcinasse puto grammaticum serioris aetatis, auctori *Χριστοῦ πάσχοντος* similem. Talem hominem non miror dixisse et *πρῶτα τῶν ἐμῶν φίλων* pro *τὰ πρῶτα*, et *τυχὼν πρῶτός τε τῶν ἐ. φ.* pro *πρῶτός τε ὤν*, et *λαβὼν προμηθίαν*, *observantia nostra cultus* (sic enim accipio propter ea, quae proxime antecedunt).

Restat ut varietatem lectionis indicem. V. 777. pro *φίλων* Paris. A. Mosqu. A. B. C. D. Aug. a. b. c. Flor. 6. 9. 10. 17. 18. 21^{b}. 34. Gu. *ξένων*, quod pro var. l. habent Havn. Flor. 21. Alibi voce *φίλος* grammatici explicare solent voc. *ξένος*, ut in scholiis ad v. 7. et ad hunc ipsum locum p. 179.

V. 778. Flor. 10. *τυχὼν θ' ὅσ.* Mosqu. A. D. Aug. a. b. *ὅσον δεῖ.*

V. 779. *εἰ κτανεῖν ἐβούλ.* Brunck. *εἰ* valere monet *ἐπεί.* Imo brevius dictum est pro *ὃ ἔδει ἂν ποιεῖν αὐτὸν, εἰ κτ. ἐβ.* Sic infra 1182. *εἰ βούλοιο* i. e. *ὃ εἴποις ἂν, εἰ βούλοιο.*

V. 781. *δοῦλαι τε* Havn. *ὅτε* pro *δοῦλοί τε* Flor. 33.

V. 782. *σθένωσι* Mosqu. D.

V. 783. In verbis *τοὺς θεοὺς ἡγούμεθα* offenderunt et Wyttenbach. Bibl. crit. Vol. I. p. 35. et Herm. ad Aristoph. Nub. 816. sed uterque sententiam retractavit, ille Bibl. crit. Vol. II. p. XI., hic ad h. l. Locutionem illustrarunt Musgr. in supplem. et Porson. Cf. Blomf. gloss. Pers. 504. Simile est *τὰ θεῖ' ἡγουμένη* Helen. 919. Respici autem ad dictum Pindari, *νόμος ὁ πάντων βασιλεὺς θνατῶν τε καὶ ἀθανάτων*, monuit Wyttenb. l. c. de quo dicto vid. Interpr. ad Herod. III, 38. VII, 104. Pind. fragm. p. 76. ed. Heyn. Alberti ad Hesych. v. *νόμος ὁ πάντων βασιλεύς.* Celebrata sententia imprimis a Stoicis. vid. Turnebum ad Cic. de leg. I, 6. Cf. Goerenz. ibid. Imprimis huc spectat locus Chrysippi Digest. I. Tit. 3. leg. 2. a Turnebo et Albertio indicatus: *ὁ*

νόμος πάντων ἐστὶ βασιλεὺς θείων τε καὶ ἀνθρωπείων πραγμάτων. δεῖ δ' αὐτὸν προστάτην εἶναι τῶν καλῶν καὶ τῶν αἰσχρῶν καὶ ἄρχοντα καὶ ἡγεμόνα, καὶ κατὰ τοῦτο κανόνα εἶναι δικαίων τε καὶ ἀδίκων καὶ τῶν φύσει πολιτικῶν ζώων, προςτακτικὸν μὲν τῶν ποιητέων, ἀπαγορευτικὸν δὲ τῶν οὐ ποιητέων.

V. 785. *εἴ σ' ἄν.* Mosqu. A. D. *σ'* om. Havn. Male scribebatur *ὅς εἴς σ' ἄν.* Vis enim est in pronomine. Suppl. 561 sqq. *οὐ γάρ ποτ' εἰς Ἕλληνας ἐξοισθήσεται, ὡς εἴς ἔμ' ἐλθὼν καὶ πόλιν Πανδίονος Νόμος παλαιὸς δαιμόνων διεφθάρη.* ubi vid. Markl.

V. 788. *ἐν* om. Mosqu. A.

V. 790. eiiciendus videbatur Wyttenbach. Bibl. crit. I, 4. p. 36. et v. sq. leg. *ἰδού τε* (imo *ἰδοῦ τε.* vid. Schaef. ad Gregor. C. p. 2.) *κἀν.* vel, si retineri debeat, sic scribendum: *οἴκτειρέ θ' ἡμᾶς, ὡς τροφεύς τ' ἐπισταθείς, misereari mei, ut constitutus a diis mei nutritor.* „Quid enim? ad intelligenda Hecubae mala oculis opus erat exercitatis pictorum, et quidem intervallo et distantia?" Nihil aliud vult Hecuba, nisi diligenter eum et accurate infortunium ipsius considerare. Pro *diligenter* comparatione utitur pictoris e iusto intervallo tabulam spectantis. Vide Schaefer. ad calcem Eurip. Porsoniani p. 563. et sententiam suam retractavit Wytt. Bibl. cr. III, 4. p. 26. *αἰδεῖσθαι* autem, i. e. *reverentiam miseris, imprimis supplicibus debitam praestare* (vid. Soph. Oed. C. 247. Musgr. ib. 1333. Eur. Heracl. 102.), et *οἰκτείρειν* saepissime iunguntur, ut supra 283. *αἰδέσθητί με, οἴκτειρον.* Iphig. A. 1233. *ἀλλ' αἴδεσαί με καὶ κατοίκτειρον βίον.* Soph. Ai. 506. sqq. *ἀλλ' αἴδεσαι μὲν πατέρα - - αἴδεσαι δὲ μητέρα - - οἴκτειρε δ', ὦναξ, παῖδα τὸν σόν.* Hunc locum citat Eustath. ad Il. *ι*, p. 752, 4. = 653, 5. et v. 791. Thom. M. v. *ἰδοῦ.*

V. 791. *κἀνάθροισον* Ask. 2. R. Eustath. cf. supra v. 668.

V. 792. Flor. 2. Vict. *δέσποινα γάρ ποτ'.* sed in marg. Flor. a m. sec. *γρ. τύραννος ἦν ποτ'.* In superiore versu finitur Aug. a.

V. 793. Flor. 10. *εὔπ. τότ' οὖσα.*

V. 794. Flor. 10. *ἄπαις, ἄπολις, ἀθλ.*

V. 795. *ποῦ* pro *ποῖ* Flor. 2. 25. — *μ' ὑπεξάγεις.* Flor. 34. *μοι ἐξάγεις.* Porson. *μ'* pro *με* accipiens, explicabat: *Quo meum pedem subducis, i. e. quo me cogis te sequi?* et sic schol. Flor. 33. Contortam hanc explicationem vocat Herm. verens, ut similis constructionis exempla afferri queant. Iniuria: vid. Soph. Oed. T. 718. Oed. C. 314. *κυνῆ πρόςωπα Θεσσαλίς νιν ἀμπέχει.* Philoct. 1301. *μέθες με, πρὸς θεῶν, χεῖρα.* quae loca citavi in Gramm. gr. §. 413. not. 6. Eurip. Troad. 1222. *τελαμῶσιν ἕλκη τὰ μὲν ἐγώ σ' ἰάσομαι.* cf. Phoen. 41. sq. In quibus si quis dicat duas constructiones confusas esse, *κυνῆ ἀμπέχει νιν* et *κ. ἀμπ. πρόςωπα αὐτῆς, μέθες με* et *μέθες τὴν χεῖρά μου, ἰάσομαί σε* et *ἰάσομαι τὰ ἕλκη σου,* is non rem ipsam neget, duos accusativos uni verbo iunctos reperiri, sed aliam eius constructionis originem indicet. Haud dubie enim duae constructiones confusae sunt; sed quum huius confusionis multiplex sit usus, et locutiones specie similes, re autem ipsa dissimiles a se distinguantur, haec nota est huius quasi speciei, quod toti pars eodem casu sine coniunctione additur. Sic Eustath. ad Il. *α*, 236. (*περὶ γάρ ῥά ἑ χαλκὸς ἔλεψεν φύλλα*) p. 93, 22. *ἔστι τὸ μὲν ἓ ἤγουν αὐτὸ ὁλότης τοῦ ξύλου, τὸ δὲ φύλλα καὶ φλοιὸν δήλωσις μέρους τοῦ ἐκπίπτοντος ἐν τῷ λεπίζεσθαι. τοιαῦτα δὲ καὶ ἄλλα μυρία παρὰ τῷ ποιητῇ ἔχοντα τὴν ὁλότητα κατὰ αἰτιατικὴν πτῶσιν, εἶτα ἑρμηνείαν αὐτῆς ἐκ τῶν μερῶν.* Igitur non idcirco contorta est Porsoni explicatio, quod eius constructionis idonea exempla nulla suppetant, sed inepta est tota explicatio. Quis enim, quum dicere velit, *quo a me abis?* ita dicat: *quo me cogis te sequi?* et omittens id, quod primarium est, et ad preces irritas reddendas praecipue valet, dicat quod nullum in neutram partem momentum habet? Itaque Herm. *μ'* pro *μοί* positum accipit, quod nunc, credo, ipse repudiat. Ipse enim ad Soph. Ai. 190. p. 31., Falsum vero est, inquit, *μοι* elidi posse ante vocalem brevem. Cf. Lobeck. ad Ai. p. 249. Nimirum constructio est *πρὸς τὸ σημαινόμενον. ὑπεξάγεις πόδα,* i. e. *discedis,* ut recte Herm., ad sensum idem est ac *φεύγεις, ὑπεκτρέπῃ.* hinc accusativus *με* additus, quasi esset *ποῖ φεύγεις με ὑπεξάγων πόδα.* Sic Soph. Ai. 1107. *καὶ τὰ σέμν' ἔπη κόλαζ' ἐκείνους,* i. e. *κολάζων ἐκείνους τὰ σεμνὰ ἔπη,*

λέγε, ut locum explicavi in Gramm. gr. min. §. 633. Cf. Brunck. ad Soph. El. 480.

V. 797. τἄλλα. Mosqu. C. ἄλλα.

V. 798. ματεύομεν Flor. 2. Vict.

V. 799. δέ post πειθώ om. Flor. 21. — μόνον superscr. —ην a m. sec. Flor. 33. Ad Pacuvii versum fortasse respexit etiam Cicero pro Mur. 14, 30. *ipsa illa domina rerum sapientia.* Isocr. π. ἀντιδόσ. p. 115. ed. Orell. οὐδὲν τῶν φρονίμως πραττομένων εὑρήσομεν ἀλόγως γιγνόμενον, ἀλλὰ καὶ τῶν ἔργων καὶ τῶν διανοημάτων ἁπάντων ἡ γ ε μ ό ν α λόγον ὄντα.

V. 800. οὐ δῆτα μ. Flor. 33. Havn. a pr. m. sed in marg. οὐδέν τι μ. a sec. m. Mosqu. D. οὐδέν τοι. sed οι e correctione scribae vel glossatoris.

V. 801. μισθόν Havn. tum ἵν' εἶ ποτε c. gl. ὑπάρχῃ.

V. 802. τυγχάνει Flor. 25. τυγχάνῃ Flor. 10.

V. 803. τί οὖν Flor. 10. Pro ἔτ' Mosqu. C. τ'. ἐλπίσαι. Hanc formam poetis Atticis non inusitatam esse docuit Schaefer. melet. cr. p. 85. Erfurdt. ad Soph. Antig. 410. ed. min. et Add. Adde ἀποπτύσαιεν Eur. Hel. 75.

V. 804. Ask. 2. 3. R. Flor. 2. 10. 25. Vict. Havn. οἱ μὲν γὰρ ὄντες παῖδες οὐκέτ' ἐ. μοι. Ita etiam Flor. 33. nisi quod οὐ μέν habet pro οἱ μέν. Quae notabilis lectio, inquit Porson. οἱ ὄντες παῖδες pro οἱ παῖδες, οἵ μοι ἦσαν, sicut 793. εὔπαις ποτ' οὖσα pro ἣ εὔπ. ποτὲ ἦν.

ἡ

V. 805. Mosqu. D. αὐτοὶ. — ἐπ' αἰσχροῖς. G. ἐπ' ἐχθροῖς. αἰσχρά non sunt *turpia Veneris furtivae flagitia*, ut accepit Musgr., sed quaecunque a personae alicuius loco, dignitate, vitae genere abhorrent, ut servitus a conditione reginae, *indigna*. Sic Talthybius v. 493. αἰσχρὰν τύχην vocat eversionem pristini status. Nec ἐπ' αἰσχροῖσιν est *propter et ad turpia*, ut interpretatur Herm.: quid enim esset *pereo* (hoc enim esse videtur οἴχομαι) vel, si mavis, *abducor propter et ad turpia*, et quidem ea, quae ad filiam Cassandram spectant? sed dictum est, ut ζῆν ἐπ' ἴσοισι Med. 123. i. e. *ita ut aequo cum aliis iure fruaris.* Itaque αἰχμάλωτος ἐπ' αἰσχροῖσιν est *captiva, ita ut indigna patiar.* Recte Erasmus: *Abducor ipsa capta et indigna patiens.* nisi quod pro *abducor* malim *absumor.*

V. 806. κ. δὲ τῆς πόλεως τόνδ' Flor. 2. κ. δὲ πόλεως τῆςδ' Flor. 33. Boisson. comparat Senec. Troad. 1050. *Tunc puer matri genitrixque gnato, Troia qua iaceat regione, monstrans, Dicet, et longe digito notabit: Ilium est illic, ubi fumus alte Serpit in coelum, nebulaeque turpes. Troes hoc signo patriam videbunt.*

V. 807. μέν om. Aug. b. (omittunt quidam, inquit Porson.) γε coniiciens Pors. non videtur observasse, haec παρενθετικῶς dicta esse. Supra τοῦ λόγου — τόδε Gu. ab ead. m. γρ. ὁ λόγος. γρ. ὅδε. — καινόν Mosqu. A. quod etiam in Havn. fuisse videtur a m. pr. cum gl. ἀπρεπές.

V. 809. πρὸς σῇσι πλευρῇς Ald. et rell. Flor. 33. πρὸς σῇσι πλευραῖς Flor. 2. 25. Vict. Mosqu. A. σῇσι πλευροῖς Mosqu. B. Sed Leid. antiquissimus, teste Valck. ad Eur. Ph. 62., K. ap. Pors. Paris. A. Flor. 6. 9. 10. 17. 18. 21. 21ᵇ. 34. Mosqu. C. Havn. Gu. Aug. b. πρὸς σοῖσι πλευροῖς. Is. Vossius in ora libri sui: pro σῇσι πλευρῇς malim σοῖσι πλευροῖς. Idem ab initio fuit in Aug. c. sed utrobique correctum ῃ ῃ. Mosqu. σοῖσι πλευροῖς a pr. m. Sed in σοῖσι οι correctum ab alia m. in η, et super οι in πλευροῖς scriptum αι. In schedis Brunck., de quibus dixit in elencho notis ad Orest. praefixo, σοῖσι πλευροῖς, superscripta altera lectione σῇσι πλευραῖς. Summo igitur iure Brunck. et Porson. hanc lectionem receperunt. Pro κοιμίζεται Aug. b. κομίζεται.

V. 810. Mosqu. D. Κασσάνδρα.

V. 813. παῖς ἐμοὶ Flor. 17. 34. Mosqu. B. π. ἐμός. κείνη Flor. 17. Paris. A. κείνου. Brunck. ed. κείνης δὲ σύ; nam quemnam ex nocturnis illis complexibus voluptatis sensum percipere posse Hecubam? χάριν igitur de voluptate Venerea intellexit. Pudet ista confutare, ut cum ipso Brunckio loquar. De gratia factis referenda sermonem esse, patet e v. 817. ut supra 273. Soph. Ai. 522. comparat Herm. ad Soph. l. v. 518. Gatakerum Opp. T. I. p. 73. idem non debebat vituperare ad h. l., quod vocabulum σχημάτων

non emendasset. Nam p. 74. C. ipse *δυςχερασμάτων* ex altero Plutarchi loco reponi iubet.

V. 814. 15. Duplex horum versuum lectio in libris invenitur. Ald. rell. usque ad Kingianam: *ἐκ τοῦ σκότους γὰρ νυκτέρων τ' ἀσπασμάτων Φίλτρων ὁμοῦ τε τοῖς βροτοῖς πολλὴ χάρις.* Altera lectio est inde a Kingio recepta: *ἐκ τοῦ σκότους γὰρ τῶν τε νυκτέρων πάνυ Φίλτρων μεγίστη γίγνεται βροτοῖς χάρις.* Sic King. Cod. Reg. Soc. Mosqu. A. B. C. D. Gu. Aug. b. c. Florr. 9. 17. 21[b]. 34. 10. (nisi quod hic *ἐκ τοῦ σκότου τοι* et altero v. *θνητοῖς χάρις* habet) 2. 25. qui in priore versu *βροτοῖς* pro *πάνυ*, sicut M. N. qui etiam altero versu *θνητοῖς* pro *βροτοῖς*, ut Flor. 10. 21. Lectio Aldina est etiam in Havn. Flor. 33. nisi quod hic *ἐκ τοῦ σκότους τε* (voluit *τοι*) *νυκτέρων ἀσπασμάτων* habet. Havn. etiam *τε* et *νυκτερινῶν τ'*. In priore versu consentit etiam Flor. 6. sed ab alia manu, quamquam antiqua, quae veterem lectionem cum edita congruentem transverso calamo delevit. In utraque lectione sunt, quae offendant. In Aldina *ἀσπασμάτων* uno interiecto vs. repetitum iam Brunckium male habuit; quamquam repetitiones earumdem vocum non diligentissime vitat Euripides, et v. 815. recurrit *χάρις.* Sed *ὁμοῦ τε* ferri nequit. Itaque Tyrwh. in litteris ad Brunckium datis emendabat *ὁμοῦται*, vocem Homericam et scenae Atticae, Euripidi certe, inusitatam inferens. Sed nec in altera lectione *πάνυ* ulli rei inservit, et versui tantum complendo idonea est, ut recte observavit Brunck. Monet quidem Porsonus, vocem *πάνυ*, etsi non valde usitatam Tragicis, occurrere tamen apud Soph. Oed. C. 144. Philoct. 650. etc. sed non id quaeritur, utrum vox occurrat apud Tragicos, sed utrum commodum sensum habeat, necne. Hoc vero loco neque *πάνυ μεγίστη*, neque *πάνυ γίγνεται*, neque *τῶν νυκτέρων πάνυ φίλτρων*, quod unum propter locum voculae licet, commodum sensum, imo ne sensum quidem habet. Itaque iam antiqui in ea trepidarunt, aliis *βροτοῖς*, vel *βροτῶν*, ut est in Flor. 21., substituentibus. Musgr. *ὁμοῦ* coni. pro *πάνυ*. In Brunckii schedis erat *σκότους τῶν τε νυκτέρων πάντων.* Hinc Brunckius ed. *τῶν τε νυκτέρων βροτοῖς φίλτρων μεγίστη γίγνεται πάντως χάρις.* Etiam in verbis *ἐκ τῶν νυκτέρων φίλτρων μεγίστη γίγνεται βροτοῖς χάρις* neminem haesisse miror. *φίλτρα* enim nusquam alio sensu occurrunt, nisi ut

sint amoris illecebrae, ea, quae ad amorem pelliciunt vel excitant, vel viae excitandi amoris, non amor ipse vel concubitus. Concubitu quidem mutua uxoris et mariti benevolentia, *χάρις*, vel parari vel augeri potest; at *ἐκ τῶν νυκτέρων φίλτρων χάρις γίγνεται* nihil aliud est, nisi amoris parandi viis amor efficitur. Itaque si legeretur: *ἐκ τοῦ σκότου γὰρ νυκτέρων τ' ἀσπασμάτων Φίλτρων μεγίστη γίγνεται βροτοῖς χάρις*, ut iungerentur *φίλτρων χάρις*, haberemus certe, quod intelligi posset. Sed vehementer vereor, ne in his versibus emendandis operam perdamus. Iam ipsa lectionis varietas suspectum locum reddere debuit. Deinde si versus 809—813. cum v. 816. 817. compares, Agamemnonis cum Cassandra consuetudinem eo tantum consilio commemorare videtur Hecuba, ut Polydorum affinem eius esse demonstret, eumque ad iniuriam propter hanc affinitatem vindicandam excitet; sed versus 814. 815. quum in benevolentia e concubitu oriri solita morentur, sententiarum nexum interpellant, et eo detorquent verba poetae, ut, quod ille secundarium esse voluit, primarium esse videatur. Itaque non dubito, quin v. 814. 15. a mala manu additi sint.

σκότου est e Paris. A. E. Mosqu. C. Flor. 10. 17. 21. 34. quod magis Atticum, quam *σκότους*.

V. 816. *ἄκουε δή νυν.* Sic e coni. scripsi pro *ἄκ. δὴ νῦν*, quod alienum. Vid. Valck. ad Phoen. 918. Confirmat Mosqu. B. qui *τοίνυν* habet pro *δὴ νῦν*.

V. 818. *εὖ δράσεις* Flor. 25.

V. 819. *εἴ μοι.* De hoc sensu voculae *εἰ* vid. Valck. Adoniaz. p. 237. B. Boisson. Etym. M. p. 26, 51. *αἴ* — — *γέγονε δὲ ἐκ τοῦ εἰ, σημαίνοντος τὸ εἴθε, τοῦ ε τραπέντος εἰς α· ὡς τὸ, Εἴ μοι γένοιτο φθόγγος ἐν βραχίοσι καὶ χερσὶ καὶ κόμαισι καὶ ποδῶν βάσει.* Eustath. ad Il. p. 261, 36. *εὔχεται γὰρ ἡ τραγικὴ Ἑκάβη μονονουχὶ στόμασι κατατετρῆσθαι πολλοῖς, ὥς που καὶ ὁ Ἄργος τοῖς ὄμμασιν.*

V. 820. *καὶ κόμαισι.* Musgr. primo coni. *κόραισι*, „quia in luctu comas tonderi foeminis et capita radi mos esset;" in Suppl. not. *κνήμαισι.* Temere utrumque; quamquam *κόραισι* probat Wyttenb. Bibl. cr. I, 4. p. 36. Optat, ut

omnia corporis membra preces supplices fundere possint; haec sunt pedes, brachia, manus, caput: pro capite posuit *κόμας* cum delectu, quia amplectentes alium sive osculaturi sive rogaturi capillos admovent, ut Phoen. 308. nec oculi ut flere possent, opus erat *Δαιδάλου τέχναισιν, ἢ θεῶν τινός.*

V. 820. Flor. 10. *καὶ βαδίσμασιν.*

V. 822. *ὁμαρτῇ.* *ι* delendum esse monuit Brunck. ex Aristarchi scilicet auctoritate. vid. Tollii Exc. IV. ad Apoll. lex. Schol. Ven. ad Il. *ε*, 656. Mosqu. D. *ὁμαρτεῖ* (η superscr.). — *ἔχοιτο* Paris. A. Cant. N. Mosqu. C. I. H. L. Aug. b. c., in quo gl. *ἅπτοιντο*, Gu. Flor. 2. 6. 9. 18. 21[b]. 33. 34. Vict. In Flor. 21. *ἔχοιτο* e correctione. *ἔχοιντο* verum videtur etiam ex Porsoni regula. vid. Add. p. 99. sq. nam quum ea omnia amplecti vult genua Agam., etsi non sunt animantia, animantium tamen munere fungi vult. — *γονάτων* Mosqu. A. Flor. 21[b].

V. 823. Aeschin. c. Ctesiph. p. 544. Reisk. huius loci meminisse videtur: *νομίσατε ὁρᾶν -- πρεσβύτας ἀνθρώπους -- κλαίοντας, ἱκετεύοντας ὑμᾶς -- ἐπισκήπτοντας μηδενὶ τρόπῳ τὸν τῆς Ἑλλάδος ἀλιτήριον στεφανοῦν.* Boisson.

V. 825. *πάρασχε* Ald. et MSS. Flor. 9. 21[b]. 25. schedae Br. *πάρεσχε.* Flor. 17. *παρέσχε.* *πάρασχε* certe analogiae consentaneum est. At Brunck. barbarum ratus *παράσχες.* Idem in ora libri sui annotavit Is. Vossius. Sed qui factum dicamus, ut librarii hanc formam barbaram tanta constantia servarent?

V. 827. Is. Vossius annot. *ἐ. παρ' ἀνδρός.*

V. 829. 30. Quantum iam antiqui in his explicandis laborarint, e scholiis apparet. Absurda vero est *ἀντίπτωσις*, quam comminiscuntur, dictum esse pro *αἱ ἀνάγκαι τοὺς νόμους διώρισαν.* Kingio satis expedita esse sententia videtur: *necessitatem nulla lege teneri, nunc amicitias resarcire, interdum inimicitias, interdum inimicitias inter coniunctissimos et odia conflare.* Heath., *ἀνάγκαι*, inquit, hic procul dubio sunt *necessitudines*, *amicitiae*, eodem sensu, quo *ἀναγκαῖος* saepe usurpatur pro *amico necessitudine coniuncto.* Supra has necessitudines et amicitias vim legum et iustitiae effert chorus, ab his illas definiri et quodammodo pendere asserens. Adeo ut quicunque in magistratu aut imperio constitutus est, is hominem, qui antea amicus erat, gravius quidquam contra leges delinquentem, sicut inimicum tractare et debitas ei poenas infligere debeat; et contra, inimicum antea, a quoquam contra ius fasque atrociter laesum atque oppressum, ulcisci ac velut amicum sublevare teneatur. Musgr. coni. *οἱ χρόνοι* pro *οἱ νόμοι*, *et temporum vicissitudines amicitias definiunt*, i. e. quos pro amicis inimicisve habere debeamus; quam coni. probat Wyttenb. Bibl. cr. I, 4. p. 37, recepit Brunck. Herm. coni. *καὶ τὰς ἀνάγκας οὐ νόμῳ διώρ.* sc. *οἱ θνητοί.* „*Mirum, quam nihil non accidat hominibus, quamque non, ut par est, necessitudines destinare soleant, qui inimicos faciant, ut amici, amicos, ut inimici sint.* *διορίζειν ἀνάγκας* est *destinare necessitudines*, ita ut quis alios sibi adiungat, alios non adiungat.“ In qua tamen lectione *οἱ θνητοὶ φίλους τιθέντες τοὺς πολεμιωτάτους* esset, *qui aliis amicos reddunt eos, qui inimicissimi fuerint*, quum sensus postulet, *qui sibi amicos reddant.* Porson. nihil nisi Musgr. coniecturam commemorat, ut eum de loci sententia incertum fuisse coniicias. Ego fateor, me locum non satis intelligere; hoc tamen valde dubito, an *ἀνάγκη* unquam necessitudinem s. amicitiam significet. Stephanus quidem Thes. L. Gr. T. I. p. 419. E. ex Herod. I, 74. citat: *Ἀλυάττεα γὰρ ἔγνωσαν δοῦναι τὴν θυγατέρα Ἀρύηνιν Ἀστυάγεϊ τῷ Κυαξάρεω παιδί· ἄνευ γὰρ ἀναγκαίης ἰσχυρῆς συμβάσιες ἰσχυραὶ οὐκ ἐθέλουσι συμμένειν*, ubi quis non ex adiecto *ἰσχυρῆς* videat, *ἀναγκαίην* esse *necessitatem* proprie sic dictam, seu *vim graviter cogentem*, qualis tunc erat affinitas Alyattis et Cyaxaris? Musgr. laudat Xenoph. p. 895. i. e. Sympos. 8, 13. *φιλεῖν γε μὴν τῶν μὲν τὸ ἦθος ἀγαμένων ἀνάγκη ἰδία καὶ ἐθελουσία καλεῖται*, ubi *ἀνάγκη* non magis est necessitudo s. amicitia, quam in illo Bacchylidis *ἀνάγκη γλυκεῖα κυλίκων*, sed vis, quam affectus animi affert, et talis quidem, cui sponte et libenter obsequaris. Itaque *τὰς ἀνάγκας* de urgente rerum necessitate vel etiam de fatali necessitate accipio; rerum enim necessitas facit, ut inimicos habeamus, quos ante amicos habuerimus, sicut apud Plutarchum, citante H. Stephano Thes. l. gr. T. I. p. 418 F. *ἀνάγκη κατέλαβε τὸν Ἄρατον γενέσθαι Μακεδόνων ξύμμαχον.* Quia haec in utramque partem valet, non eum, qui semel

amicus fuerit, semper amicum habere cogit, sed ex amico inimicum et contra reddit, dicitur ea διορίζεσθαι, *distingui*, quo sensu accepit Schol. κεχωρισμένως λέγουσι, vel, ut schol. Gu., διέστησαν. Hactenus recte locum cepisse videtur Erasmus, qui ita vertit: *Mirum est profecto, ut incidant mortalibus Praefixa certis cuncta fati legibus.* Sed quomodo οἱ νόμοι hoc efficere dici possint, non intelligo. Similiter, sed alio consilio, Soph. Ai. 678. ἐγὼ δ' — ἐπίσταμαι γὰρ ἀρτίως, ὅτι ὅ τ' ἐχθρὸς ἡμῖν ἐς τοσόνδ' ἐχθαρτέος, ὡς καὶ φιλήσων αὖθις, ἔς τε τὸν φίλον τοσαῦθ' ὑπουργῶν ὠφελεῖν βουλήσομαι, ὡς αἰὲν οὐ μενοῦντα. ubi poëta orationem ita instituerat, ac si pergere vellet: ἐγὼ δὲ τόν τε ἐχθρὸν ἐς τοσόνδ' ἐχθαίρω. sed interceptus est orationis cursus verbis ἐπίσταμαι γὰρ ὅτι. Itaque ad hanc constructionem illa aptavit, et in secundo demum membro ad institutam orationis formam rediit. Porsoni emendationem, quam recepit Herm. ἐγῷδ', ἐπίσταμαι γάρ, nimis ταυτολογοῦσαν illam, veram habere non possum.

V. 831. τούς τε πολεμ. Aug. b. quod praefert Elmsl. ad Iphig. T. 199. (Mus. crit. VI. p. 282.) In Havn. deest.

V. 833. Vulgo ἐγὼ σέ. Sed N. R. Flor. 2. 25. ἔγωγε, quod praetuli, quia σέ iam inest in τύχας σέθεν. Flor. 33. τύχην, cui superscr. ab al. m. —ης.

V. 834. δι' οἴκτω Mosqu. D. — χεῖρα om. Mosqu. A.

V. 836. Pro δίκην Flor. 33. χάριν. Flor. 21. χάρην e corr. Havn. χάριν cum var. l. in marg. δίκην. Pro τήνδε Brunck. coni. τῶνδε.

V. 837. Ald. rell. Flor. 2. 25. Mosqu. A. B. D. φανείην γ'. Flor. 33. Havn. φανείην sine γ'. φανείη γ' coni. Stanlei. ad Aesch. Ag. 1449. et sic Paris. A. B. Cant. Lib. P. Mosqu. C. Aug. b. c. Gu. Flor. 6. (sed in marg. γρ. φανείην) 9. 10. 17. 18. 21. 21^b. 34. quod receperunt Brunck. Pors. Herm. φανείη sc. ἡ δίκη. — ὥςτε σοι καλῶς ἔχειν Ald. rell. Flor. 6. 9. 33. Havn. ὥςτε σοί τ' ἔχειν καλ. Paris. A. Br. Mosqu. A. B. C. D. Aug. b. c. Gu. Flor. 2. 10. 17. 18. 21. 21^b. 25. 34.

V. 838. τε post στρατῷ om. Flor. 33. Supra χάριν Mosqu. A. γρ. δίκην.

V. 839. Herm. coni. Θρ. ἄνακτι τῷδε.

V. 841. φίλον Ald. rell. φίλιον coni. Barn. et sic P. Paris. A. Br. Flor. A. Flor. 10. Canter. post ἄνδρα interserendum opinabatur γάρ. Aug. b. φίλον omittit.

V. 842. εἰ δ' ἐμοὶ φίλος ὅδ' ἐστι em. Elmsleius Mus. cr. VI. p. 282. not. Masc. Dicit Agamemnon, quod Polydorus (is enim est ὅδε) carus sit Hecubae, hoc nihil ad exercitum Graecorum pertinere, neque eum huius rei ullam rationem habere. Sed scribendum erat εἰ δὲ σοὶ φ.

V. 843. Is. Vossius ann. οὐκ ἐστι. Tum χωρὶς μὲν κοὺ κ. στρ. Flor. 10.

V. 844. ἐθέλοντα Flor. 21^b.

V. 847. φεῦ om. Mosqu. D. Gu. Flor. 25. φεῦ φεῦ Mosqu. B. Aug. b. — οὐκ ἔστιν ἀνδρῶν Arist. Rhet. II, 21, 31. ubi hunc cum sq. v. citat.

V. 848. γάρ om. Flor. 34.

V. 849. αὐτῶν Flor. 34. Vict. πόλεος recte Ald. rell. Florr. 6. 9. 10. 17. 18. 21. 21^b. 25. τῆς πόλεος Flor. 33. πόλεως Flor. 2. 34. Vict. Mosqu. D. (Dresd.) Gu. Havn.

V. 851. πλεῖον Flor. 2. 6. 9. 10. 18. 21. 21^b. Mosqu. D. τὸ πλεῖον Flor. 25. νέμοις Flor. 21. 33. Mosqu. D.

V. 854. συνδράσεις Flor. 33. συνδράσῃ Flor. 21^b. δράσῃς Havn. a m. pr.

V. 856. Θρηκὸς ἀνδρός Flor. 17. 34. Mosqu. A. B. In Havn. deest Θρηκός. Tum Flor. 2. Vict. οἷα γάρ μοι πείσεται.

V. 859. δράσῃς Mosqu. D. Idem, ut e Dresd. enotatum, mox χεροῖν. Idem mox γραῖα, ut e gl. γεροντικὴ ἄνδρα ἀνδρεῖον liquet.

V. 860. κτανεῖς Flor. 17. 25. 33. 34. Mosqu. C.

V. 861. τίνι Barn. Musgr. Brunck. Pors. pro τινί Ald. rell. ἐπικουρίᾳ τίνι i. e. τίνι ἄλλῃ ἐπ. vid. Schaef. ad Soph. Trach. 390.

V. 863. κεκεύθουσ' Gu. Flor. 21^b. 25. Aug. b. c. Mosqu. C. In Flor. 2. κε in κεκεύθασ' est a m. sec. Mosqu. D.

τε κεύθουσ᾽. Flor. 17. 34. κεύθουσ᾽. κέκευθα habet etiam Soph. Ant. 911.

V. 864. Ἑλλήνων Florr. omnes praeter 10. Mosqu. A. B. C. D. Gu. Paris. A. Br. Havn. Ἑλλάνων Ald. rell.

V. 865. Is. Vossius annot. ἐμῶν φονέα.

V. 866. ἀῤῥένων Flor. 33.

V. 871. ἀλλ᾽ ὣς γενέσθαι. Sic Ald. rell. nisi quod ὥς habent, Florr. omnes praeter 10. Br. Gu. Aug. b. c. Mosqu. A. B. C. D. γενέσθω Paris. A. P. Flor. A. Flor. 10. Havn. Eadem formula occurrit Iphig. in Taur. 589. Troad. 728. sed ibi omnes Codd. γενέσθω, ut scribendum esse monuit Brunck. ad h. l. In nostro loco etiam Brunck. Porson. Herm. γενέσθω. Quomodo e γενέσθαι fieri potuerit γενέσθω, intelligo; γενέσθω quomodo in γενέσθαι mutari potuerit, non intelligo. Cf. Hemsterh. ad Arist. Plut. v. 598. Videtur fuisse formula solennis in Atheniensium decretis, in quibus Infinitivi pro Imperativis recepti erant. — Mox Ald. rell. τόνδ᾽ ἐμοὶ μέθες λόγον. Havn. τόνδε μοι. Brunck. e Paris. A. et Br. edidit τόνδε μὲν μέθες λόγον, quod confirmant P. Flor. A. Leid. tres ap. Valck. ad Phoen. 522. Florr. omnes praeter 33. Vict. Gu. Mosqu. A. B. C. D. Aug. b. c. Sic Iphig. T. 589. ἀλλ᾽ ὣς γενέσθαι· τῷδε μὲν δέλτον δίδου.

V. 873. καὶ σὺ om. Aug. b. — πλασθεῖσα Ald. rell. et MSS. πλαθεῖσα scribendum esse docuit Brunck. ad h. l.

V. 874. ἄνασσα δή ποτ᾽. Elmsley ad Iphig. T. 96. (Mus. crit. VI. p. 276.): Numerosius esset πρίν ποτ᾽. quod legitur Troad. 74. Φρυγῶν ἀρίστου πρίν ποθ᾽ Ἕκτορος δάμαρ. Notabilius est, quod adverbium substantivo postponitur sine articulo vel participio. Supra 479. ποῦ τὴν ἄνασσαν δή ποτ᾽ οὖσαν Ἰλίου. Mosqu. C. ἄνασσαν, unde suspiceris, nostri versus lectionem ex adscripto v. 479. ortam esse. An fuit: ἄνασσά γ᾽ ἥ ποτ᾽ Ἰλίου?

V. 875. Flor. 33. Havn. σὸν δ᾽ οὐκ ἔλ. hic etiam ἔλαττον, ut Mosqu. A. — κείνης edid. Brunck. Pors. Herm. et sic Flor. 18. 21. Havn. Gu. Vulgo ἢ ᾽κείνης χρ.

V. 877. ἐκείνου Flor. 10. 21. e corr.

V. 878. ἐπίσχ᾽ Aug. c.

V. 879. τῷδ᾽ ἀδελφῷ Aug. b. quod etiam in Havn. fuisse videtur.

V. 880. δισσῇ μερίμνᾳ Ald. rell. Debebat saltem esse δ. μερίμνῃ, quod habent Flor. 10. 33. Havn. δίσση μέριμνα ex uno Parisiensium ed. Musgr. et sic Flor. 6. 9. 17. 18. 21. 21[b]. 25. 34. Mosqu. B. D. Gu. Aug. b. c. Schol. in paraphr. p. 204. v. 871 — 880. unde sic leg. coni. Barn. δησσῆ μέριμνα Flor. 2. Scholion in Gu. supra haec verba adscriptum in editione scholiorum omisi. ΔΙΣΣΗ, διπλῆ, et supra μέριμνα ὄντες a m. pr. tum φροντίδι. ἐπειδὴ γὰρ δύο ἦσαν, καὶ ἡ περὶ αὐτοὺς φροντὶς διπλῆ ἦν, a m. sec. Pro μητρὶ Gu. Havn. μητρός. Ad κρυφθῆτον Flor. 6. in marg. γρ. κρυφθῆναι. Mosqu. C. κρυφῆτον.

V. 881. οὕτως Mosqu. C. Flor. 6. 9. 17. 18. 21[b]. 34.

V. 882. οὐκ ἂν δ᾽ εἶχον Mosqu. D. — δοῦναι σοι Flor. 25.

V. 883. οὐρίας Ald. rell. Brunck. e Paris. A. dedit οὐρίους et sic Mosqu. B. Mihi antiquior sermo, qualem sequuntur Tragici, adiectivorum in —ιος triplices formas usurpasse videtur.

V. 884. μένειν δ᾽ ἀν. Mosqu. C. — ὁρῶντα Flor. 25. In Havn. fuisse videtur ὁρῶντες. In eodem gl. est μένοντας ἡμᾶς. Elmsl. ad Eur. Heracl. 7. Add. „Vereor, inquit, ut πλοῦν ἥσυχον quisquam unquam dixerit. Distingue, Μένειν ἀνάγκη, πλοῦν ὁρῶντας, ἥσυχον. Μένειν ἥσυχον noster Iphig. T. 1434. Tro. 985. Heracl. 478. Praecedit στρατῷ, ad quod refertur utrumque ὁρῶντας et ἥσυχον.“ Durum vero ὁρῶντας ἥσυχον. In exemplis, quae adhuc enotata sunt, nullum invenias, in quo participium et adiectivum ad unum nomen referenda diverso numero iuxta se posita sint. Quidni vero πλοῦς ἥσυχος dici potuerit, non assequor; nisi forte ea omnia falsa habere oportet, quorum alia exempla non suppetunt. μένειν quidem ἥσυχον dici etiam sine exemplis credent ii, qui non ex exemplis pendent, sed ratione et analogia scriptorum veterum orationem considerant.

V. 885. γέν. δ᾽ αὖ πως. Flor. 21[b]. Pro κοινὸν elegantius videbatur Musgr. κρεῖσσον, quod omnino sententia postulat, inquit Wyttenb. Bibl. cr. I, 4. p. 42. Car. Ferd. Nagel in Actis Soc. Rheno-Trai. T. I. p. 298. καλόν, omni-

bus hoc (simul sumtis) et unicuique peculiariter et civitati prodest. Ut supra 843. ***οὐ κοινὸν στρατῷ*** erat, ***nihil attinet ad exercitum,*** sic h. l. ***πᾶσι κοινόν, ad omnes aequaliter attinet, omnium aequaliter interest. κοινόν*** et ***ἴδιον, κοινῇ*** et ***ἰδίᾳ*** ubique inter se opponuntur.

V. 889. Mosqu. D. ***τῶν ἀπ. οὐκ ἔτι λέξῃ πόλις.*** In versibus 889. 890. describendis secutus sum Ald. et reliquas edd. ante Canter. et sic illi in Gu. Havn. Mosqu. et ab Herm. divisi sunt.

V. 890. Ald. rell. Gu. Flor. 2. 18. 21. 21ᵇ. 25. 33. 34. Aug. b. c. Mosqu. A. B. C. Havn. ***τοιόνδ᾽ Ἑλλ.*** Mosqu. D. ***τοιόνδε νέφος Ἑλλ. ἀμφί σε.*** ***τοῖον*** King. e coni. quam confirmant Flor. 6. 9. 10. 17. Sic Aesch. Prom. 928. ***τοῖον παλαιστὴν νῦν παρασκευάζεται Ἐπ᾽ αὐτὸς αὑτῷ.*** Soph. Ai. 560. ***τοῖον πυλωρὸν φύλακα Τεῦκρον ἀμφὶ σοὶ Λείψω.*** quae loca apposuit V. D. (Elmsleius, puto) in Edinb. rev. n. 33. p. 240 sq. ad Aesch. Prom. 906. (916. Sch.) idem monens, ***τοῖόςδε*** in talibus epiphonemasi etiam usurpari. Vid. Eur. Med. 713. 784. 1311. 1334. — ***κρύπτει*** Paris. A. duo Codd. Reg. S. ap. King. M. N. E. K. R. Flor. 2. 10. 25. 33. Vict. et pro var. l. Gu. in marg. pro ***καλύπτει*** Ald. rell.

V. 891. Prius ***δή*** om. Mosqu. B. Gu. Flor. 2. — ***ἔπερσαν*** Mosqu. A. Hinc gl. Gu. ***ἐπόρθησαν.***

V. 892. ***κέκαρσαι.*** De hoc sensu metaphorico cf. Wernsd. ad Himer. p. 776. Iacobs Anthol. T. 11. (III, 1.) p. 394. Herc. f. 870. (854.) ***ἀποκείρεται σὸν ἄνθος, πόλις, ὁ Διὸς ἔκγονος.*** Boisson. Eustath. ad Il. ά, p. 189, 11. ***κεφαλῆς ἤτοι καρήνου κόσμος τὸ κρήδεμνον, ὃ καὶ ἐπίκρανον κεφαλῆς ἡ τραγῳδία φησίν, ἣν ζηλοῦσι οἱ καὶ κίονος ἐπίκρανον φάμενοι. εἰ δ᾽ οὕτω ταῦτ᾽ ἔστι, προςφυῶς Εὐριπίδης περὶ Τροίας φησὶ τὸ ἀπὸ δὲ στεφάναν κέκαρσαι πύργων. ὡς γὰρ κρήδεμνον κεφαλῆς, οὕτω καὶ τὸ στεφανοῦσθαι αὐτῆς ἴδιον, ἤδη δέ ποτε καὶ τὸ κείρεσθαι. διὸ οἷα συστοίχως ἔχοντα χρηστά ἐστιν εἰς μίαν τροπήν.***

V. 893 sq. Ald. rell. ***αἰθάλου καπνοῦ κηλῖδ᾽,*** et sic Gu. Florr. omnes, Aug. b. c. Mosqu. A. B. C. Havn. ***καπνοῦ*** delendum iam Arsenius monuit, cui obsecuti sunt Canter. Barn. omittunt K. et ex emend. Mosqu. D. ***αἰθάλῳ*** Mosqu. B. ***αἰθάλοι*** Havn. quod agnoscit etiam Schol. ***αἰθάλῳ κηλίδι, ἤτοι καυστικῇ κηλίδι.*** ubi haec eadem verba post ***αἰθάλου καπνοῦ κηλίδι*** delenda sunt. Idem praeferebat Battier. Mus. Helv. IV. p. 19. et V. p. 41. ***αἴθαλος*** substantivum e Lycophr. 55. ***παιδὸς καταβροχθέντος αἰθάλῳ*** (Schol. ***σποδίᾳ***) ***δέμας,*** et Athen. XIV. p. 622. D. ***ὁ δὲ φαλλοφόρος ἰθὺ βαδίζων καταπλησθεὶς αἰθάλῳ*** citat H. Steph. Thes. l. gr. T. I. p. 150. B. — V. 895. ***κηλῖδ᾽ οἰκτροτάτᾳ*** Ald. rell. ante Musgr. Flor. 6. 9. 17. 18. 21. 25. 34. ***οἰκτροτάτα*** Mosqu. B. D. Gu. Aug. b. c. Havn. In hoc et Gu. supra ultimum ***α*** scriptum ***η.*** Ita Battierio etiam l. c. scribendum videbatur. ***οἰκτροτάταν*** Paris. A. P. G. I. Flor. 2. 10. 33. Vict. ***κηλῖδ᾽*** pro ***κηλῖδι*** accipere vetat satis nunc cognita consuetudo Atticorum ***ι*** dativi non elidentium. Vid. nunc Herm. elem. d. metr. p. 55. Porson. quum in priore editione Aldinam lectionem amplexus esset, in secunda dedit ***κηλῖδ᾽ οἰκτροτάταν,*** ut Musgr. et Brunck. Praeferrem ***αἰθάλῳ κηλῖδ᾽ οἰκτροτάταν κέχρ.*** ut ***κηλῖδ᾽ οἰκτροτάταν*** esset appositio, quam explicavi Gramm. gr. §. 432, 4. nisi lectionis ***αἰθάλῳ*** paulo infirmior esset auctoritas, quippe quae ex em. Schol. nata videatur.

V. 896. ***μεσονύκτιον*** Mosqu. C. ***ὀλλύμαν*** Havn. ***ὀλόμαν*** Flor. 2.

V. 897. ***ἦμος δ᾽ ἐκ*** Flor. 2. 25. Vict. — ***ἡδὺς ὕπνος*** Mosqu. D. Eustath. ad Il. p. 242, 21. ***δῆλον δὲ ὅτι δεῖπνον καὶ τὸ πρὸς ἑσπέραν ἐλέγετο, ὡς καὶ παρ᾽ Εὐριπίδῃ ἐν Ἑκάβῃ.***

V. 898. ***κίδναται*** Ald. rell. ***σκίδναται*** M. N. Mosqu. A. C. Flor. 2. 34. Vict. ***κίδνατο*** King. male. vid. Virg. Aen.
ω
II, 277. cit. Pors. — ***μολπῶν*** Flor. 2. 25. Vict. ***μολπᾶν*** Havn. — ***χαροποιῶν*** Ald. rell. Havn. Flor. 2. 6. 9. 17. 25.
α
33. 34. Mosqu. B. D. Aug. b. c. ***χοροποιῶν*** Gu. Flor. 21ᵇ. ***χοροποιῶν*** C. C. C. Flor. 10. 18. 21. et sic ed. Porson. in sed. ed. ***χαροποιὸν θυσίαν*** e Paris. A. prima lectione dedit Brunck. ***χαροποιῶν*** expl. gl. Gu. ab eadem m. quae ***α*** supra ***ο*** adscripsit.

V. 899. ***θυσιῶν*** Ald. rell. Mosqu. B. C. D. Flor. 6. 9.
ῦν
18. 21. 21ᵇ. ***θυσίαν*** Fl. 33. Havn. ***θυσίαν*** Flor. 10. 25.

θυσιᾶν Flor. 2. 17. 34. Mosqu. A. Leidd. teste Valck. ad Phoen. 321.

V. 901. Eustath. ad Il. *ε'* p. 518. *ἡ δὲ ὕστερον παροιμία ἐπὶ πραγμάτων ἄλλως τὸ νόημα ἔθετο, λέγουσα πασσάλῳ μὲν ἀνακρεμάσαι τὸ ἀμελῆσαι, ἀπὸ πασσάλου δὲ λαβεῖν τὸ ἐπιμεληθῆναι· ὁποῖον δή τι καὶ παρ' Εὐριπίδῃ τὸ ξυστὸν δ' ἐπὶ πασσάλῳ. ἔχει δέ τινα πρὸς ταῦτα ὁμοιότητα καὶ Ἡσιόδου τὸ ὑπὲρ καπνοῦ θεῖναι πηδάλιον.*

V. 902. *ναυτᾶν* em. Valck. l. c. quod minus poëticum recte iudicat Pors.

V. 903. *Τροίαν* om. Flor. 33. *ἐμβεβαῶτα* Ald. rell. ante Barn. et MSS. Barn. King. Musgr. Brunck. Porson. e Schol. *ἐμβεβῶτα*, et sic Flor. 2. 25. Mosqu. C. *ἐμβεβεῶτα*.

V. 904. *ἐγὼ δέ τοι* Mosqu. A. C. D. Aug. b. c. Flor. 6. 9. 17. 18. 21. 21[b].

V. 905. Eustath. ad Il. *δ'*. p. 454, 14. *σημείωσαι δέ, ὅτι μίτρα παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμηρον καὶ ἐπὶ τῆς περὶ κεφαλὴν ταινίας λέγεται, ἤτοι κοινότερον εἰπεῖν, ἐπὶ φασκίας, ὡς δηλοῖ παρ' Εὐριπίδῃ τὸ μίτραις ἀναδέτοις ῥυθμίζεσθαι πλόκαμον, καὶ τὸ παρ' Ἡροδότῳ* (VII, 90.) *μίτραις κατειλίχατο.*

V. 907. *ἀτέρμονας* de speculis formae rotundae cum Schol. accipio, quae antiquior fortasse forma fuit. Est itaque epitheton ornans, quod vocant. Herm. *ingentem splendorem* significari putat, Boisson. infinitos splendores, „ea ratione, ni fallor, quod speculum in profundum vacuumque immensum quasi patere videatur, nullisque visum finibus coerceri fere dixeris.“ Eustath. ad Il. *η'*, 446. p. 690, 41. = 568. 20. *ῥητέον, ὅτι τε ἐντεῦθεν παραφράσας Εὐριπίδης ἀτέρμονα ἔσοπτρα εἶπε τὰ κυκλοτερῆ, ὅπερ ταὐτόν ἐστι τῷ ἀπείρονα, ἐπεὶ καὶ τὸ τέρμα καὶ τὸ πέρας τὸ αὐτὸ δηλοῦσι, καὶ ὅτι καθ' Ὅμηρον μὲν ἀπείρων ἡ ὅλη γῆ, ὅ ἐστι σφαιροειδὴς καὶ στρογγύλη.* Cf. ad Iliad. *ξ'*. p. 975. 31.

V. 908. *ἐπιδέμνιος*. Musgr. coni. *ἐπιδείπνιος*, *coena peracta*. Porson. levissimam mendam tamdiu servari non debuisse dicens, edidit *ἐπιδέμνιον*, *torum vestibus stratum*. At si *δέμνιον* unquam esset vestis, qua lectus sternitur, *ἐπιδέμνιος εὐνά* esset torus, qui supra vestem illam extensus est. *ἐπιδέμνιος πίπτω* est *in lectum me coniicio*, cui *ἐκ παραλλήλου* additum *ἐς εὐνάν*. Tales pleonasmi non rari apud Tragicos. Aesch. Pers. 151. *καὶ προσφθόγγοις δὲ χρεὼν αὐτὴν πάντας μύθοισι προσαυδᾶν.* Ceterum

ος
οις
Flor. 33. *ἐπὶ δεμνί.*

V. 909. Flor. 2. Vict. *τότε δὴ κτλ.*

V. 910. 11. Ita distinxi hos versus, ut prior esset iambicus dimeter acatalecticus, alter e duobus creticis et anapaestico monometro compositus. Quum enim in hoc carmine numeri iambici cum anapaesticis mixti, i. e. logaoedici, regnent, cretici melius his accommodati esse videbantur.

V. 912. *Ἰλιάδος* Ald. rell. usque ad Brunck. *Ἰλιάδα* King. codd. Mosqu. B. C. D. Paris. A. Br. Aug. a. b. Gu. Florr. omnes praeter 18. 21. Vict. Eustath. ad Il. *β'*. p. 206, 13. = 156, 14. Prooem. p. 5, 21. = 4, 18. *Ἰλιάδος* (α supra) Flor. 33.

V. 913. King. *πραθόντες*. — *ἥξετ' ἐς οἴκους* Ald. rell. et MSS. omnes. Praepositionem deleverunt King. et Brunck.

V. 914. *φίλα* Ald. rell. *φίλια* King. codd. cuncti (de quo dubitat Pors.), Florr. omnes praeter 21[b]. 33. Vict. Aug. b. Mosq. B. C. D.

V. 915. Boisson. citat Etymol. M. v. *Δωριάζειν* et Hemsterh. ad Callim. fr. 66.

V. 917. *ἡ* Mosqu. D. Flor. 2. Vict. *τλήμων* Mosqu. A.

ἡ ἡ
D. Flor. 6. 9. 17. 18. 21. 21[b]. 33. 34. Havn. *ἁ τλάμων*. — *οὐκ ἤνυσ'*, *nihil profeci*, *nihil consecuta sum.* vid. Valck. ad Theocr. 18, 17. Musgr. ad Soph. Oed. Col. 1838. Cf. infra 1145. Androm. 1109.

V. 920. Ald. Herv. 1. *ἄπο σκοποῦσ'*, ut etiam Mosqu. B.

V. 923. Hunc versum laudat Eustath. ad Odyss. *π'*. p. 1804, 19. Est ille in parenthesi et iungenda: *ἄγομαι -- ἄλιον ἐπὶ πέλαγος, πόλιν τ' ἀποσκοπ. -- κατάρᾳ διδοῦσα.*

V. 924. *Διοςκούροιν* Ald. rell. *Διοςκόροιν* Paris. A. Flor. 10. 21[b]. *Διοσκούροιν* (οι superscr.) Mosqu. D. Phrynichus p. 100. *Διόσκουροι· ὀρθώτερον Διόσκοροι. γελάσεις οὖν τοὺς σὺν τῷ υ λέγοντας.* Herodian. Piersoni p. 445. *Οἱ Διόσκουροι σὺν τῷ υ, ὅταν πληθυντικῶς λέγονται· τὼ Διοσκόρω δὲ ἐν τῷ δυϊκῷ ἀριθμῷ ἄνευ τοῦ υ.* Cf. Heind. ad Plat. Euthyd. p. 371. Schaefer. ad Gregor. p. 300. In Iphig. Aul. 759. metrum requirit *Διοςκούρων*.

V. 925. Eustath. ad Il. *γ'*. p. 379, 34. *τὸ δὲ Δύςπαρι εἶδος ἄριστε, ὅπερ Εὐριπίδης αἰνόπαρί φησιν, ὡς καὶ τὴν Ἑλένην δυςελένην διὰ τοῦ ἐξαγγέλου Φρυγὸς, ἀφορμὴν ἐνδέδωκε τῷ Ἀλκμᾶνι μίξαντι ἀμφότερα εἰπεῖν δύςπαρις καὶ αἰνόπαρις κακὸν Ἑλλάδι βωτιανείρῃ.* v. Welcker. fr. Alcm. p. 59.

V. 926. *διδοῦσ'*. Flor. 10. inter schol. *γρ. ἰδοῦσ'*. — *γᾶς* deest in Mosqu. B.

V. 927. Flor. 21[b]. *ἐκ τρωίας.* Tum Flor. 33. Havn. *ἀπώλεσαν.*

V. 928. Gu. Flor. 25. *ὁ γάμος.*

V. 930. *ἦν* Gu. Flor. 2. 25. Vict. Pro *ἀπαγάγοι* Flor. 18. *ἀγάγοι*, Flor. 33. *ἀπάγοι.*

V. 931. Flor. 18. *ἂν μήτε.* — *ἵκετ'* Gu. cum gl. *ἀφίκοιτο.* — *εἰς οἶκον* Flor. 2. Praepositionem om. Flor. 10. Non possum, quin subiungam elegantem huius carminis paraphrasin, quam suppeditavit *Classic. journ.* nr. XXII. p. 228.

Heu! occidisti funditus, Ilion:
non iam superbum, patria, verticem
invicta iactabis, nec altas
iura dabis Phrygias per urbes.

Heu! occidisti: nube Pelasgica
cingit iacentem, perque tuas domos,
ferroque vastatas et igni,
torva tuens spatiatur hostis.

Neptuniarum culmina turrium
lugubris atra labe tegit cinis:
actum est; nec antiquas parentum
fas iterum peragrare sedes.

Nox saeva, nox me perdidit invida,
dulcisque serpens post epulas sopor;
securus in lecto maritus
carminibus choreaque sacra

fessum levabat corpus, et immemor
pendentis hastae credidit hostibus
fugisse visis, et peractos
urbis ovans meminit labores.

At ipsa, formaeque et speculo vacans,
per colla fusas purpurea comas
mitra coërcebam, iugali
molle caput positura lecto.

Sed ecce! dirus moenia personat
turbata clamor: Vadite, vadite
Troia triumphata superbi
ad patrias, Danai, Mycenas.

Tum pene nudo corpore, virginis
instar Lacaenae, destituo torum,
supplexque nequidquam pudicae
assideo genibus Dianae.

Viso mariti funere, turgidas
longe per undas Oceani trahor;
navisque cum victrix tetendit
vela noto nimium secundo,

divisa caro littore patriae
urbisque lapsas respiciens domos,
heu! mente defeci, et severo
procubui superata luctu.

V. 933. *πύλιν τὴν σήν* Flor. 25. Flor. 2. *πόλιν τε σάν.*

V. 934. *ἔκγονον* Ald. rell. Florr. omnes praeter 6. 9. Gu. Mosqu. A. B. C. Aug. b. Havn. *ἔγγονον* Flor. 6. 9. Mosqu. D. Aug. c.

V. 935. *οὐκ ἔστι πιστὸν οὐδέν* Flor. 2. Vict.

V. 936. *οὔτ᾽ ἂν κ.* Aug. b. — *πράσσειν* Aug. c. per *σσ* transmisso *ξ*.

V. 937. *αὖθ᾽ οἱ θεοί* Ald. rell. et MSS. omnes. *αὐτὰ θεοί* Herm. Porson. Cum sqq. V. D. in *Classic. journ.* nr. XXVII. p. 116. comparat fragm. Ennii ap. Cic. de Divin. II, 50. N. D. III, 32. (ap. Scriver. p. 28.)

Ego deum genus esse semper dixi et dicam coelitum;
sed eos non curare opinor, quid agat humanum genus:
nam si curent, bene bonis sit, male malis; quod nunc abest.

quae mihi quidem parum similitudinis cum Euripideis habere videntur.

V. 938. *ὡς ἂν ἀγνωσίᾳ* Flor. 6. 9. 18. 21. 34. Mosqu. A. C. D. Aug. b. Gu. *ὡς ἀναγνωσίᾳ* Flor. 21^b. *ὡς ἂν ἀναγνωσίᾳ* Harl.

V. 940. *κακῶς* pro *κακῶν* Flor. 21^b. De locutione *προκόπτειν εἰς πρόσθεν κακῶν* vid. Coray ad Isocr. p. 121.

V. 941. *με* post *εἶτι* addit Mosqu. A.

V. 942. Mosqu. A. Flor. 25. *'τύγχανον*, quod ex emend. habet Flor. 9. Contra Aug. C. ap. Zimmerm. p. 301. ad v. 952. *ἀντὶ τοῦ ἐτύγχανον γρ. τυγχάνω.* — *Θρήκων* Flor. 25.

V. 943. *δεῦρ᾽* om. Mosqu. B. *ἐπεὶ δ᾽ ἀφ.* Ald. Paris. A. Mosqu. A. B. C. D. Aug. b. c. Flor. 2. 6. 9. 10. 17. 18. 21. 21^b. 25. Gu. Havn. Mendum Brubach. *ἐπεί γ᾽* per

sequentes editiones omnes usque ad Brunck. propagatum est. Sic tamen etiam Flor. 33. 34.

V. 944. *ἕλκοντί μοι* G. Havn.

V. 946. Vitium Herv. 1. *βλύων* pro *κλύων* transiit in Herv. 2. et Canter. ubi Is. Vossius annot. *κλύων*. At Aem. Portus: *βλύειν* hic, si verbum est sanum, *ἀντὶ τοῦ κλύειν ἤγουν ἀκούειν* sumitur, quod et a Scholiaste notatum. Alias idem est ac *βλύζειν.* vid. Lexica.

V. 947. Mosqu. B. *προβλέπειν. ἐναντιων* (sic) Mosqu. D.

V. 948. Mosqu. D. *ἐν τοῖσδε.* sed gl. superscr. *ἐν τοιαύταις.*

V. 950. Porsonum, hunc versum spurium iudicantem, (quia *τυγχάνουσα* cum praec. *αἰδώς μ᾽ ἔχει* non conveniat, fortasse etiam quod *τυγχάνω* sine partic. *ὤν* non ferebat) recte refutavit Herm. *αἰδώς μ᾽ ἔχει* idem est atque *αἰδοῦμαι.* Cf. Herm. de ellipsi et pleon. p. 129. in Mus. antiquit. stud. p. 876. App. ad Viger. Thuc. VII, 42. *καὶ τοῖς μὲν Συρακουσίοις — κατάπληξις ἐγένετο — ὁρῶντες*, i. e. *οἱ Συρ. κατεπλάγησαν.* ubi vid. Duker. et ad 70. n. 18. Cf. supra ad v. 795. et quos citavi Gramm. gr. p. 807. not. y. quibus adde Wyttenb. Bibl. cr. II, 1. p. 43. Jacobs. ad Athen. p. 97. Inepta est ratio scholiastae.

V. 951. *σ᾽* om. Flor. 2. 25. Havn.

V. 953. Schol. p. 222. v. 947 — 954. legisse videtur *ἄλλως τ᾽ αἴτ.* quod praeferebat King. non male! vid. Suppl. 417. Soph. Oed. T. 1114. et *praeterea* vel *praecipue*, ut Xen. Mem. S. I, 2, 59. vid. Heind. ad Plat. Phaedon. p. 138. Brubach. *αἴτιόν τοι καὶ ν.*

V. 955. *τίς χρεία σ᾽ ἐμοῦ.* Vide quos citavi Gramm. gr. §. 419. 4. not. o. Recte Herm. de ellipsi Mus. ant. st. p. 112., Hoc genus ellipseos, inquit, qui, ut vulgo solitum est, iis verbis explendum censent, quae in quibusdam locis addita reperiuntur, multum videntur ab recta ratione aberrare. Igitur equidem cum eodem V. D. ib. p. 113. et ad h. l. *ἔχει* intelligere nolim, quod in Soph. Phil. 646. additum reperitur, sed quum *χρεώ ἐστι, χρεία ἐστὶ* ad sensum idem sit ac *χρή*, hinc ut *χρή με σοῦ*, ita etiam *χρεία με σέθεν* dictum esse existimo.

V. 958. *τούς* ante *ὀπάονας* addit Mosqu. A. In fine Flor. 33. *ὀπ. δέ μοι σοί.*

V. 961. Ald. rell. usque ad Barnes. Mosqu. B. Flor. 6. 9. 18. 21b. 33. 34. Havn. Gu. *φίλη μὲν ἡμῖν εἶ σὺ, προςφιλὲς δέ μοι τόδε.* *ἡμῖν* om. Mosqu. A. C. D. duo Codd. Reg. S. et Baroc. 37. ap. King. Flor. 2. 17. 21. 25. E glossa sumptum videbatur Cantero et deleverunt Brunck. Pors. Herm. *τόδε,* quod deleri voluerat Milton. (vid. Mus. cr. Cant. nr. 3. p. 283 sqq.) et delevit Barn., omittit Flor. 10. Haec vera lectio esse videbatur Herm. Praef. Hec. p. XVII. Sed *ἡμῖν* — *μοι* vix recte se habent, et *ἡμῖν* e quatuor praecedentibus litteris natum recte vidit Porsonus. Itaque, etiam propter consensum codd., legendum existimo: *φίλη μὲν εἶ σὺ, προςφιλὲς δέ μοι τόδε.* Saepe nomen vel pronomen utrique membro commune in secundo demum additur. Vid. Elmsl. ad Heracl. 131. et Add. p. 135.

V. 962. Brunck. iuxta notata ad v. 282. (279.) edidit *σημαίνειν σε δεῖ.* quod recte repudiavit Porson.

V. 963. *τὸν* om. Flor. 18. *εὖ* Flor. 21.

V. 966. *Πολύδωρος* Flor. 21b.

V. 967. *τἄλλα* Mosqu. D.

V. 968. *τὸ 'κείνου* Mosqu. B. Flor. 25. *τοὐκείνου μέρος μὲν εὐτυχεῖς.* Ald. Brub. Herv. 1. 2. *μέρους.* Emendavit Canter.

V. 969. *λέγεις σέθεν* Flor. 2. Aug. c.

V. 972. *κρυφίως* Ald. Brub. Herv. 1. 2. Gu. Aug. c. et pro var. lect. Mosqu. A. *κρυφίος* Canter. quod mendum esse typothetae, ex accentu patet. *κρύφιος* K. ap. King. Florr. omnes, Vict. Mosqu. A. B. C. Aug. b. Havn.

V. 974. *τε* pro *γε* Flor. 10.

V. 975. *σῶσον νῦν* Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. Musgr. *σῶσόν νυν* recte Schol. Barn. (in Lips. male est *σῶσον νῦν*) King. etc. ut Mosqu. D. et Eustath. ad Il. ψ'. p. 1312, 20. — *αὐτὸν* om. Flor. 25. — *τῶν πλησίον* Ald. rell. Florr. omnes praeter 33. Gu. Havn. Mosqu. A. B. C. Aug. b. c. *τοῦ πλησίον* Eustath. ad Il. ά. p. 52, 23. κ'. p. 792, 19. = 707, 10. ψ'. p. 1302, 20. = 1429, 42. M. N. G. Flor. 33. Idem videtur legisse Schol. *τῶν τοῦ πλησίον* glossa est in Gu. a m. sec. Pro *τῶν τῶν πλησίον* dictum esse monet Elmsley ad Eur. Med. 85. not. d. ubi Atticos dixisse *οἱ πέλας,* non *ὁ πέλας,* annotat. *τῶν πλησίων* Mosqu. D.

V. 977. *οὖν* om. Flor. 2. Mox *ἅ* Ald. rell. Florr. omnes, Mosqu. quatuor, Aug. duo, Gu. Havn. *ὅ* Harl. haud dubie propter sequens *τοῦτο.* Contra Br. (non membranae, ut ait Pors.) sq. versu *ταῦτα* ob praecedens *ἅ.* Hoc recepit Herm. Porson. *ὅ* — *τοῦτο.* Ut *ὅ* — *ταῦτα* ad se invicem referuntur Soph. Ant. 707. 709. Iphig. T. 672 sq. et *τοῦτ' ἦν,* *ἅ* dicitur Ion. 945. v. Valck. ad Herod. p. 46, 100. cf. Heind. ad Plat. Protag. §. 42. sic hoc loco *ἅ* — *τοῦτο* sibi respondent.

V. 979. Coniecturam suam de hoc loco retractavit Musgr. in Supplem. Seager in Class. journ. n. 13. p. 128. *ἔσω φιληθεὶς, ὥς γε νῦν ἐμοὶ φ.* — *φιλεῖ* Mosqu. D. sed *η* superscr.

V. 981. Mosqu. C. *παλαιάν.*

V. 982. Mosqu. B. *σημαίνειν.*

V. 983. Mosqu. *διὰ σοῦ γάρ.*

V. 984. *τῶνγε* Flor. 2. et sq. versu *τούςγ'.*

V. 986. Mosqu. D. *'εἰ σὺ κατθ.* Boissonad. distinguere malit: *καλῶς ἔλεξας, τῇδε καὶ σοφώτερον.*

V. 987. *Ἰλιᾶς* Ald. rell. Florr. omnes, Havn. *Ἰλιακᾶς* Barn. *Ἰλιάδος* Cott. ut coni. King. et Is. Vossius in ora libri sui annotavit. Musgr. coni. *Ἰλιεῦσ'* dat. plur. Paris. A. Br. Mosqu. A. B. C. D. Gu. Aug. b. c. *Ἰλίας,* et sic iam Aem. Portus, quam genuinam formam esse e Steph. Byz. ostendit Brunck.

V. 989. *ὑπερτεροῦσ'* Havn. *ὑπερτεροῦσ'* (superscr. *τέλλουσ'*) Flor. 33.

V. 990. *ἔτ' οὖν τί βούλει* Ald. rell. *τι βούλει* primus Brunck. ut habet Havn. et haud dubie alii.

V. 991. *σε* om. Gu. *σ. σ. χρὴ μεθ' συνεξ.* Mosqu. C.

V. 992. *ἔντος, ἢ* Ald. rell. Leve vitium sustulit Valck. ad Phoen. 712. Sic infra 1248. *μορφῆς ἐπῳδὸν ἤ τι τῆς*

ἐμῆς ἐρεῖς; Iacobs. Exercit. I. p. 20. coni. πέπλων ἐν στολῇ κρ. ἕ. quod tuetur ad Anthol. Br. II, 2. p. 279. — κρύψας Mosqu. B. D.

V. 995. ἰδίᾳ Ald. rell. ἴδιαι e Paris. A. Brunck. et sic Gu.

V. 997. οὐ δεῖς Mosqu. B.

V. 998. ἀλλ' om. R. Ad ἕρπ' Boisson. annotat: Cf. Brunck. ad Hippol. 561. Höpfner. ad Cycl. 344. tum Warton. ad Theocr. XV, 26. Valcken. ib. 118.

V. 999. πόδα. De hac nautica voce cf. Doering. ad Catull. IV. Naigeonium ad Senecam a Grangaeo gallice versum Benef. II, 34. Boisson.

V. 1003. ἐς ἄντλον ἐμπεσών Ald. rell. Gu. Flor. 25. 2. εἰς Flor. 6. 9. 10. 17. 18. 21. 21^{b}. 34. Paris. A. Aug. b. c. Vict. Mosq. B. C. D. Havn. ἐς vel εἰς om. Mosqu. A. Flor. 33. delent Brunck. et Beck. et tamen ille dicit asynartetum esse e dochmiacis. Pro ἐμπεσών N. πεσών, et sic ediderunt Porson. et Herm. Ita dochmiacus erit dimeter. Sed dochmiaci nonnunquam in iambos desinunt. vid. Seidler. p. 163. et dochmiacum cum iambico dimetro brachycatalecto ex Aesch. Eumen. 391. 399. enotavit Herm. elem. doctr. metr. p. 258. Pro ἐκπέσῃ E. F. ἐκπεσῇ. Herm. edidit ἐκπεσεῖ. ὡς — ἐκπέσῃ e consuetudine Homerica dictum est. vid. Gramm. gr. §. 521 not. 3. Cf. Herm. de ellipsi in Museo Wolfii p. 181. Elmsleio ad Med. 438. non optime Graece dictum videtur ἐκπέσῃ. De v. ἄντλος vid. Elmsl. ad Eur. Heracl. 169.

V. 1005. ἀμέρσας βίοτον edd. et MSS. βίον est ex emend. Herm. quam recepit Porson. in sec. ed. Sic 1010. pro βίον Codd. βίοτον. Sed in eum locum βίοτον ex hoc loco irrepsisse videtur. Alias enim βίοτον deflexum est in βίον, non contra. Potius τὸ ex ultima syllaba vocis βίοτον ortum esse videtur, et scribendum esse ὃ γὰρ ὑπέγγυον. Ita ultima syllaba dochmii soluta erit ⏑ – – ⏑⏑⏑. ἀμέρσας βίον Brunck. interpretatur, *qui vita privasti.* Verba *privandi* quidem proprie personae, quae re privatur, accusativum, rei, qua quis privatur, genitivum requirunt, ut Hesiod. Scut. H. 331. εὖτ' ἂν δὴ Κύκνον γλυκερῆς αἰῶνος ἀμέρσῃς. cf. Il. χ', 58. (unde Iacobs. Animadv. ad Eurip.

p. 8. βιότου coniecit) sed ἀμέρδειν τινὰ βίον dictum esse potest, ut ἀφαιρεῖσθαί τινά τι, ἀποστερεῖν, et sic Hom. h. in Cer. 311. γεράων ἐρικυδέα τιμὴν καὶ θυσιῶν ἤμερσεν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντας. Vid. Gramm. gr. §. 412. Si vero ἀμέρσας βίον cum proxime praecedentibus iungas, ut ad eumdem illa verba pertineant, qui ἐκπεσεῖν καρδίας dicatur, nomen vel pronomen oppositionem et eius, qui ipse perit, et eius, quem peremit, vix recte omitti posse videtur, nec ipsa comparatio recte instituta esse, quum priora, ἀλίμενόν τις ὡς — καρδίας, de re universa valeant, alterum, ἀμέρσας βίον, non nisi de Polymestore accipi possint; neque enim, qui maris vortice haustus perit, idem alium etiam occidit. Itaque ἀμέρσας βίον cum v. 1002. iungenda erunt, ἴσως δώσεις δίκην, ἀμέρσας βίον, et comma post δίκην ponendum. Herm. explicat *vitam suam perdens, corrumpens,* quocum comparat Il. 16, 53. ἔντεα ἀμέρδειν, 13, 340. Hesiod. Theog. 697. ὄσσε ἀμέρδειν, Oppian. Cyneg. I, 268. ἐὸν δ' ἀπὸ φέγγος ἄμερσαν. At ubicunque ἀμέρδειν cum accusat. rei coniunctum reperitur, res illa talis est, cui splendor et nitor aliquis proprius est, ut etiam φέγγος in Oppiani loco. Hesychii autem glossa, ἄμερδεν, ἠμαύρου, ἔβλαπτεν, ad Il. ν', 340. spectat. Tum ἀμέρσας βίον dubito an sit *vitam suam perdens*, quod esset ἀμερσάμενος β. Adde quod nimis tautologum est ἐκπέσῃ φίλης καρδίας ἀμέρσας βίον. Itaque Brunckii interpretatio unice probanda videtur.

V. 1006. δίκῃ Flor. 2. Mosqu. D. θεοῖσιν M. N. Flor. 2. 10. 25. Vict. et sic Herm. quem secutus est Porson in sec. ed. — οὐ ξυμπιτνεῖ edd. et MSS. eamque lectionem interpretatur etiam Didymus in scholiis. Multa moliuntur grammatici in sch. de sensu loci. Didymus τὸ ὑπέγγυον explicabat τὸ ἠσφαλισμένον, βέβαιον, et sic Hesych. Suid. Phavor. Zonar. p. 602. ἔγγυον exponunt τὸ ἀσφαλές, et Salmasius de modo usur. p. 89. e lege Rhodia citat ἔγγυα καὶ ἀκίνδυνα. Aesch. Choeph. 35 sq. κριταὶ ὀνειράτων ὑπέγγυοι. Ita τὸ ὑπέγγυον δίκᾳ καὶ θεοῖς erit, quod iustitia stabilitum et firmatum est, quasi pro quo iustitia ipsa spoponderit, ideoque quod iustitiae accommodatum est: nam δίκη καὶ θεοί nihil aliud esse videtur nisi δίκη θεῶν. Hoc igitur οὐ ξυμπιτνεῖ ὀλέθριον κακόν, non evadit, non in exitu fit malum exitiosum. Scholia ξυμπιτνεῖ etiam explicant ἀφανίζεται, ἀπόλλυται etc. quae significatio vereor ut us-

quam locum habeat. Cotton. ὀξὺ πίτνει. Is. Vossius in ora libri sui: pro οὐ ξιμπιτνεῖ (sic Canter.) leg. ὀξὺ πίτνει vel ὀξὺ πείνει (sic). Musgr. coni. haud dubie praeeunte Hemsterhusio οὗ ξυμπ. i. e. ὅπου, quod verbis Hemsterhusii explicat: *ubi* i. e. *in quo* vel *in quem cadit et concurrit, ut ob crimen commissum simul et humanae iustitiae et deorum vindictae sit obnoxius ac velut oppignoratus, illi certissimum exitium imminet.* Hanc emendationem receperunt Brunck., Porson., Herm.

V. 1008. ἀπήγαγεν Havn.

V. 1009. Ald. rell. Florr. omnes, Aug. b. c. Havn. πρὸς ἀΐδαν, ἰὼ τάλας. ἰὼ etiam Gu. Ita versus similis erit versui 1003. sin ᾅδαν scribas e Gu. et priorem v. ἰώ producas, (v. Seidl. de vers. dochm. p. 277.) erit dochmiacus dimeter. Ἀΐδαν est creticus, ut monuit Pors. cf. Erfurdt. ad Soph. Antig. 1226. ed. min. infra v. 1081. Mosqu. D. ἰὼ ἰὼ τάλας. MS. Reg. Soc. ap. Porson. et Mosqu. B. verbis ἰὼ ἰὼ τάλας praefigunt Πολ. et sqq. Ἑκ. King. e Codd. Reg. Soc. ed. ὦ τάλας, quod receperunt Brunck et Porson, quae correctio esse videtur metrici cuiusdam. Herm., ne ultima syllaba verbi ᾅδαν (sic enim scribendum esse) in anacrusin sequentis dochmii incideret, quod in longa syllaba durissimum, et quod Mosc. C. habet ἀΐδα, quae lectio inter

α

lineas annotata est in Mosc. D. (ἀΐδην i. e. ἀΐδην vel ἀΐδαν), edidit θανάσιμον Ἅιδᾳ· ἰὼ ἰὼ τάλας. ∪∪∪∪–– | ∪∪∪–∪–. imo θαν. Ἀΐδᾳ· ἰὼ ἰὼ τ. ∪∪∪∪∪∪– | ∪∪∪–∪–.

V. 1010. Mosqu. D. λείψης. Havn. λήψεις. βίοτον M. N. Flor. 2. 21. 25. Vict. vid. ad v. 1005.

V. 1011. οἴμοι Gu. hic et 1013. quod unice verum videtur Elmsleio in Mus. crit. Cant. IV. p. 471.

V. 1012. Χορ. praefigunt Flor. 10. 17. sicut etiam v. 1014. 1017.

V. 1013. τέκνων Mosqu. A. B. C. Aug. c. Flor. 2. 25.

ὦ τῶν α ων

33. Vict. τέκνων Gu. τέκνα Havn. quod Herm. sic metro aptari posse censebat Praef. p. XVIII.

ᾤ μοι μάλ' αὖ, τέκνων τε δυστήνου σφαγῆς.

V. 1015. Ald. Herv. 1. 2. Canter. ἀλλ' οὔτι με φύγητε. Brub. μ' ἂν φύγητε. Barn. King. ἀλλ' οὔτι μ' ἐκφύγητε. quod etiam Is. Vossius in marg. libri sui annotavit. Dawes. Misc. cr. p. 346. μὴ 'κφύγητε. με φύγητε etiam MS. Reg. Soc. ap. Pors. in textu, sed μὴ suprascripto.

η

G. μοι φύγητε. Mosqu. A. μοι φύγοιτε. Gu. μοι φύγητε. Sed Musgr. MSS. omnes, Florr. omnes, Vict. C. K. Mosqu. C. D. Havn. μὴ φύγητε. E. μὴ φύγηται. Flor. 10. μὴν φύγητε. De particulis οὐ μή cum Coni. accurate nuper disputavit Elmsley in Quart. Review 14. p. 434.

V. 1016. Mosqu. D. βάλων. Mox Aug. b. ἀῤῥήξω.

V. 1018. Χορ. praefigit Flor. 17. ἐπισπέσωμεν Ald. Brub. Herv. 1. 2. Cant. Correxit Barnes. Sed fortasse verum est, quod habet Flor. 33. ἐπισπεύσωμεν. Wyttenb. Bibl. cr. I, 3. p. 42.: leve mendum relictum est ἐπισπέσωμεν: nam legendum vel ἐπεισπέσωμεν vel ἐπισπεύσωμεν.

V. 1023. Hemichorio tribuunt edd. ante Brunck. sed Paris. A. Flor. 10. 17. 34. Choro. Θρῆκα om. Mosqu. D. et K. hic tamen inter lineas addit. Pro eo Θρῆκας Mosqu. C. Wakefield. τέκνα legendum contendit, quod recte refutavit Herm. Porson. ad scripturam defendendam in sec. ed. multa exempla adscripsit, quibus plura addidit Schaefer, etiam in Addendis p. 564. Sed non viderunt Viri doctissimi, ea omnia aliena esse; in iis enim nomen, quod initio ponendum erat, post pronomen relativum et in casu istius pronominis subiicitur, ut Ὁρᾷς τὸν εὐτράπεζον ὡς ἡδὺς βίος; quod genus est attractionis. At hic duobus verbis suus cuique casus additur, is autem non diversa significans, sed unum idemque, dictumque est pro ἦ γὰρ καθεῖλες Θρῆκα ξένον καὶ κρατεῖς αὐτοῦ. Cuius constructionis etsi nulla nunc exempla suppetunt, nullus tamen dubito, quin genuina sit: ut enim recte diceretur ἦ γὰρ καθεῖλες Θρῆκα ξένον καὶ κρατεῖς αὐτοῦ, sic si pro αὐτοῦ posuit ξένου, nihil est, quod rationi repugnet. Simile est, sed in ipsa tamen similitudine dispar, quod infra legitur v. 1200. καὶ μὴν τρέφων μέν, ὥς σε παῖδ' ἐχρῆν τρέφειν, σώσας τε τὸν ἐμόν· pro vulgari, καὶ μὴν τρ. μὲν παῖδα τὸν ἐμόν, ὡς αὐτὸν τρ. σε ἐχρῆν. Elegans tamen est Herm. coniectura ἦ γὰρ καθεῖλες Θρῆκα

καὶ κρατεῖς ξένον; si ξένον e remotiore καθεῖλες pendere dicas, ut Soph. Antig. 538. καὶ ξυμμετίσχω καὶ φέρω τῆς αἰτίας.

V. 1031. θυμῷ ῥέοντι Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. Barn. Musgr. et Codd. In Gu. et Mosqu. D. superscripta est gl. πνέοντι. Aug. b. θυμῶν ῥέοντι. Canter. malim θυμοῤῥέοντι. Barn. alias θυμοῤῥέοντι. Legitur et θυμῷ ζέοντι, et sic Harl. et C. recepitque Porsonus. Ruhnken. Ep. crit. II. p. 224. em. θυμὸν ζέοντι, cui favet aliquatenus lectio Aug. b. Vulgatam tamen θυμῷ ῥέοντι commode defendit Musgr. loco Demosth. pro cor. p. 272, 20. θρασυνομένῳ καὶ πολλῷ ῥέοντι καθ' ὑμῶν. Ad δυςμαχωτάτῳ Flor. 10. γρ. δυςμενεστάτῳ.

V. 1032 sqq. Hoc carmen ad leges antistrophicorum describere tentarunt Herm. et Seidlerus de vers. dochm. p. 275. In quo constituendo aliam viam ingressus est Herm. in edit. Hecubae, aliam in prol. de carm. antistroph. p. VII. sq. aliam in elem. doctr. metr. p. 759. aliam in epitome doctr. metr. p. 293. Quos libros adeat, qui has descriptiones cognoscere cupiet. Ego coniecturas de singulis versibus propositas enotare satis duxi. Primam Herm. descriptionem littera A. notabo, alteram B. tertiam C. quartam D.

V. 1032. ἰώ μοι ἐγώ Seidl. – – ∪∪ –, ut responderet v. 1048. πᾶ πόδ' ἐπάξας. ὤ μοί μοι 'γώ Herm. A. ὤ μοί μοι ἐγώ D.

V. 1033. Flor. 33. ποῦ στῶ; ποῦ βῶ; ποῦ κ. quo coniecturam suam ποῦ στῶ firmare poterat Wakef. Vulgatam lectionem satis tuentur Etym. M. p. 669, 10. schol. Eur. Hec. 1075. schol. Arist. Plut. 447. quae loca citavit censor Britannus ed. Wakef. πᾶ στῶ esse, *quo accidam*, monuit Herm.

V. 1035. καὶ κατ' ἴχνος coni. Porson, ἴχνος simpliciter pro *pede* accipiens, ut Bacch. 1087. quam emendationem bene inchoatam reliquerat Vauvilliers ad Soph. Phil. 374. Palmariam vocat V. D. in *Critical review* 1803. Jul. p. 342. eamque ob metrum recepit Herm. Eandem tamen in sec. ed. repudiavit Porson, καὶ tantum pro κατ' se malle dicens, et Herm. B. ubi hunc versum e dochmio et cretico ∪ – – ∪ – | – ∪ – constare dicit. In C. D. ποίαν huic versui adiunxit cum Ald. Mosqu. B. C. Havn. Flor. 2.

quo addito versus fit dochmiacus dimeter. Seidler. signa lacunae posuit post ἴχνος et ποδῶν excidisse suspicatur. Cf. idem ad Troad. 3.

V. 1036. ποίαν ποίαν Flor. 2. Vict. qui ad praecedentem versum referunt; sed in Flor. alterum ποίαν est a m. sec. — ποίαν ὁδὸν, ἢ ed. Herm. A. e Mosqu. A. ἢ ante ταύταν om. Flor. 25. Aug. c. in Flor. 2. a m. sec. additum est. — ταύτην Flor. 6. 9. 18. 21. 21^b. 25. Aug. c. Mosqu. B. C. D. Havn. — ἢ τήνδ' Ald. rell. usque ad Barnes. Havn. Aug. c. τήδ' Florr. 33. Herm. B. coni. ποίαν, ἢ τάνδ', ἢ ταύταν, „nisi pro ταύταν malis κείναν, quod scholiastes videtur habuisse." In C. D. ἢ κείναν inseruit post ἢ ταύταν, Seidler. κείναν sine ἢ, qui laudat supra v. 159. Dionys. Hal. de compos. verb. p. 219. ed. Schaef.

V. 1039. Ἰλιάδας delendum monuit Herm. A. Sed creticorum dochmiis praemissorum satis multa exempla dedit Seidl. de vers. dochm. p. 122.

V. 1040. τάλαιναι κόραι, τάλαιναι Φρυγῶν recte scripserunt Herm. A. B. C. D. et Seidler. quem vide p. 277 sq. Quae coniectura eo firmatur, quod alterum τάλαιναι deest in Mosqu. D. Flor. 33.

V. 1041. Ald. rell. praeter King. ἰὼ ἰὼ κατάρ. Flor. 21. ἰὼ semel, sed corr. ex ὢ. ὢ ὢ κατ. Flor. 25. 34. ὢ κατάρ. King. e Cod. Reg. Soc. Flor. 2. 10. 17. 18. 21^b. Vict. Gu. (qui suprascr. habet γρ. ἰώ.) et sic Br. Pors. Herm. A. C. D. Seidl. κατάρατοι sine ἰὼ vel ὢ Flor. 6. 9. Herm. B. ἰὼ ἰὼ, ὢ κατ. ut duo essent anapaestici dimetri. Extra versum posita esse ἰὼ ἰὼ suspicatur Seidler. p. 194.

V. 1042. πτώσσουσιν μ. Seidl. ut dochmiacum efficeret.

V. 1044. ἀκέσαι' om. Mosqu. D. Gu. King. Versus est anapaesticus logaoedicus.

V. 1046. ἃ ἃ ἃ Mosqu. D. σίγα bis Ald. rell. semel Flor. 6. 9. 18. 21. 21^b. 34. Aug. b. c. Gu. Mosqu. A. B. C. D. Paris. A.

V. 1047. τᾶνδε γυναικᾶν Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. Musgr. Br. γυναικῶν recte Barn. King. τῶνδε γυναικῶν Florr. 2. 6. 9. 10. 17. 21^b. 25. 33. 34. Gu. τῶνδε etiam Flor. 18. Mosqu. B. C. D.

V. 1050. Flor. 25. *θηρίων.* Seidl. verba transposuit *τιθέμενος θηρῶν*, ita ut vv. *θοίν. ἀγρ. τιθέμενος θηρῶν* efficerent dochmiacum dimetrum. *τ'* post *τιθέμενος* addunt Flor. 2. (sed hic a m. sec.) 10. 25. 33. Gu. Ultima anapaesti soluta est etiam Orest. 819. 1485. Hel. 644. et in mediis versibus anapaesticis Or. 1473 sq. Ion. 146 sq. Duo anapaesti ultimam solutam habentes deinceps ponuntur Or. 1471. Iphig. T. 130. tres Iph. T. 211.

V. 1052. *ἀντίποινα λύμας* Flor. 2. *ἰὼ τάλας* edd. et MSS. *ὦ τάλας* Herm. Seidl. quod non debebam imitari. Vid. v. 1003.

V. 1053. *πᾶ πᾶ* Aug. b. *ποῖ ποῖ* Gu. Pro *πᾶ* Aug. c. *πῆ.* Pro *φέρομαι* Havn. *φεύξομαι.*

V. 1055 sq. *κυσί τε* Ald. rell. et MSS. *κυσίν τε* Flor. 10. Lib. P. ut edid. King. Brunck. Porson. *φονίαν* Ald. rell. *φοινίαν* Mosqu. C. — V. 1056. Ald. rell. *ἀνήμερον οὐρείαν τ' ἐκβυλάν. οὐρείαν* etiam Florr. omn. praeter 21^{b}. 10. (qui *οὐρίαν*, sicut Havn. Mosqu. A.) Mosqu. D. Aug. b. c. *ὀρείαν* Brunck. fortasse e Paris. A. Sic enim Gu. *τ'* auctore Herm. transposui. Herm. A. hos dochmiacos ita constituit: *σφακτάν τε δαῖτα κυσί τε φοινίαν Ὀρείαν ἀνήμερόν τ' ἐκβολάν*, rationibus etiam allatis, cur aliter constitui non debeant; B. C. D. ut edidi. Formae – – ⏑ ⏑ ⏑ – *σφακτὰν κυσί τε φοι—* exempla dedit Seidler. p. 24 sqq. V. 1056. dochmio subiectus est creticus. Seidler. *σφακτὰν κυσὶ φονίαν τε δαῖτ' Ὀρείαν ἀνήμερόν τ' ἐκβολάν.*

V. 1057. G. *πᾶ στῶ, πᾶ βῶ, πᾶ κάμψω;* quod recepit Herm. A. B. D. Seidl. eumque ordinem Boisson. firmari censet v. 1033. *πᾶ κάμψω* optime explicuit Herm. *quem in locum progressu consistam?* quod et de homine et de nave dici potest. Hinc additur *φάρος στέλλων*, *vela contrahens*, ut recte Herm. quod est eorum, qui ad locum aliquem appellunt. Od. π', 353. *Ἀμφίνομος ἴδε νῆα —— λιμένος πολυβενθέος ἐντὸς, Ἱστία τε στέλλοντας ἐρετμά τε χερσὶν ἔχοντας.* cf. Il. ά, 433. Apollon. Rh. II, 1262 sq. Hinc patet, aptius iungi *πᾶ κάμψω φάρος στέλλων*, quam *πᾶ βῶ φ. στ.*

V. 1058. Herm. A. *ναῦς*, quod interpretis sit, delendum iudicat. *πείσμασι* male Porson. Versus constat e duobus creticis et dochmio – ⏑ – – ⏑ – | – ⏑⏑ ⏑⏑ ⏑ –. *ποντίοις πείσμασι φάρος στέλλων* dictum est, ut Homericum, *ἱστία μὲν πρῶτον κάθεσαν λύσαντε βοείας*, *funibus remissis vela demittens*: *πείσματα* enim non *retinacula*, sed *rudentes* explico cum Schol. quum, quomodo retinaculis vel *στέλλειν λαῖφος* vel *κάμπτειν* navis dici possit, non intelligam.

V. 1059. King. *στέλλων φάρος.* MS. Paris. ap. Musgr. *φάρος ἕλκων.* Herm. A. *φάρος ὑποστέλλων.* Scrib. *φᾶρος στ.* Huc spectat Hesych. gl. *φάρος στέλλων, τὸ περιβόλαιον στέλλων, ἢ τὸ ἄρμενον.*

V. 1060. Ald. rell. Flor. 2. 25. Havn. Gu. *ἐπὶ τάνδ' ἐσσυθείς.* Florr. rell. Br. Lib. P. Mosqu. B. C. D. *ἐπὶ τάνδε συθείς*, quod iam Heath. scribendum viderat, cuius correctionis nullam necessitatem videbat Musgr. Versus est anapaesticus logaoedicus. Pro *φύλαξ* Herm. C. D. *φύλακ'.* At non *κοίτη φυλάσσει τὰ τέκνα*, sed is, qui cadaveribus assidet.

V. 1062. *εἴργασται κακά* non videtur esse *mala a te perpetrata sunt*, sed, sicut *πράττειν εὖ* vel *κακῶς, πράττειν πάντα ἀγαθά* dicitur, mala a te suscepta sunt, tolerantur, ut Erasmus vertit: *quam gravia perpeteris mala!*

V. 1063. *δράσαντι τ' αἰσχρά* Lib. P. Flor. 2. 6. 9. 17. 18. 21. 34. Vict. Aug. b. c. Mosqu. A. C. *τἀἰσχρά* Gu.

V. 1064. *δέδωκεν* Ald. rell. *ἔδωκεν* Flor. 6. 9. 10. 17. 18. 21. 21^{b}. 33. Mosqu. A. B. C. Aug. b. c. et sic ed. Brunck. Pors. Herm. *ἔθηκεν* Lib. P. Flor. 2. 25. Vict. quod e v. 706. sumtum videbatur Porsono. Soph. El. 1382. *καὶ δεῖξον ἀνθρώποισι τἀπιτίμια Τῆς δυςσεβείας οἷα δωροῦνται θεοί.*

V. 1065. *αἶ* quater Flor. 2. 10. 25. 33. Vict. — *ἰὼ Θράκης* (sic) bis Flor. 25.

V. 1066. *λογχηφόρον* Flor. 25. Mosqu. B. *ἔνοπλον* Ald. et MSS. *εὔοπλον* Eustath. ad Il. β' p. 358, 32 = 271, 33. Pro *εὔιππον* Mosqu. C. *εὔοπλον.* Versus e tribus creticis constat – ⏑ ⏑ ⏑ | ⏑ ⏑ ⏑ – | – ⏑ ⏑ ⏑. vid. Seidler. p. 129. Mosqu. B. *Ἀρεοκάτοχον.*

V. 1068. omittit Aug. b.

V. 1069. Ultimum *βοάν* om. Flor. 2.

V. 1070. *ἴτε ἴτε* Ald. rell. Flor. 33. In Aug. c. alterum *ἴτε* a m. rec. adscriptum est. Hinc Pors. Herm. D. *ἴτ' ἴτε*. *ἴτε* semel Mosqu. A. C. D. Paris. A. Flor. 6. 9. 18. 21. 21b. 34. Gu. Aug. b. *ἰὼ ἴτε* Flor. 17. *ὦ ἴτε* Flor. 2. 25. 33. Vict. Mosqu. C. quod receperunt Brunck, Herm. A. *ἰὼ ἴτ', ὦ ἴτε* Herm. B. *ὦ ἴτε, ὦ ἴτε* id. C. *ἰὼ ἰώ, ἴτε, ἴτ' ἴτε* Seidl.

V. 1071. *ἦ* ante *οὐδείς* delebat Battier. Mus. Helv. T. V. p. 48. ut versum e mente scholiastae iambicum dimetrum faceret. Nesciebat igitur, *η ου* in unam syllabam coalescere. Vid. Brunck. ad Bacch. 638.

V. 1074. Prius *δεινά* om. Gu.

V. 1076. *πᾶ* pro *ποῖ* bis Flor. 2. 25. Vict.

V. 1077. *ἀναπτάμενος* Flor. 6. 9. 18. 21b. 34. Mosqu. A. D. Aug. b. c. *ἀναπτύμενος*, *ἁπτάμενος* Mosqu. B. *ἁπτάμενος* etiam Flor. 33. Versus constat e tribus creticis.

V. 1078. *ὑψιπετής* Flor. 2. Vict.

V. 1079. *'Ωρίων* om. Flor. 25. *ὦ 'Ωρίων* Flor. 10. — *ἢ Σ.* Mosqu. B. *ὁ Σ.*

V. 1081. *ἢ τόνδ'* Flor. 33. Brunck: „Languide hic positus articulus. Scribendum *ἤτοι*." — *ἀΐδαν* Flor. 10. 25. *ἀΐδαο* Flor. 2. Vict. — *μελάγχρωτα* Flor. 10. *ἐς πορθμόν* Flor. 25.

V. 1083. *ἂν* post *φέρειν* addit Flor. 33. *φέρει* Vict.

V. 1084. *ζοῆς*, quod iam coni. Barn., edidit Porson., et sic Vict. *ζωῆς* (superscr. o) Flor. 6. vid. schol. Flor. 2. 25. quae nota adscripta etiam fuit margini ed. Hervag. 1. memoratae Gaisford. ad Hephaest. p. 10. Eodem monente, formam *ζοῆς* legibus analogiae optime convenire docet Eustathius ad Il. *γ'* p. 411. in. = 311, 28.

V. 1085. *ἥσυχος* Ald. rell. et MSS. *ἡσύχως*, in Paris. A. alteri lectioni *ἥσυχος* superscriptam, praetulit Brunck. et sic Gu. Mosqu. D.

V. 1086. *οὐρείας* Mosqu. B. *ἂν στρατόν* Mosqu. C.

V. 1087. *'Ηχώ* Paris. A. Lib. P. Br. Mosqu. A. B. C.

D. Aug. b. c. Florr. omn. praeter 34. Vict. Gu. Havn. *'Αχώ* Ald. rell. Cf. Markl. ad Suppl. 88.

V. 1088. *ἴσμεν* Ald. rell. et MSS. *ᾔσμεν* ex Etymol. M. p. 438. extr. scribendum vidit Heath. quod receperunt Musgr. Br. Pors. — *'Ελλήνων* Paris. A. Br. Florr. omn. praeter 33. Mosqu. B. C. D. Aug. b. c. Gu. *'Ελλάνων* Ald. rell.

V. 1089. *παρέσχεν* Ald. rell. *παρέσχεν ἂν* N. Flor. 21. sed *ἂν* a m. sec. *παρεῖχεν* Flor. 34. *παρέσχ' ἂν* reponendum esse primus vidit Heath. Cf. Markl. ad Suppl. 905. Herm. *παρέσχεν* tuenti recte repugnat Schaef. melet. cr. p. 55. Cf. p. 133, 94. Aliud agens Alc. 923. reliqui *συνέσχεν*. Sed Elmsl. ad Med. p. 150. not. monens, nihil apud Atticos poëtas rarius esse vocali *ε* ante particulam *ἂν* omissa, et citius in eorum scriptis decies *ἔγραψ' ἂν* scripsissem reperiri, quam semel scripsisset, hic leg. suspicatur *φόβον πάρεσχεν οὐ μέσως ὅδ' ἂν κτύπος.* Ita Suppl. 944. *Ὄλοιντ' ἰδοῦσαι τούσδ' ἂν ἠλλοιωμένους.*

V. 1090. *γάρ* om. Aug. b.

V. 1092. *δύστηνε* Paris. A. Florr. omn. Vict. Havn. Gu. Mosqu. A. B. C. D. Aug. b. c. *δύστανε* Ald. — *ἀπώλεσεν* pro *ἀπώλεσε* Mosqu. B. D. Flor. 6. 9. 10. 17. 34.

V. 1093. *ὄμματ'* Aug. b.

V. 1095. *σοί τε καὶ τέκν.* Mosqu. A. B. C. D. Aug. b. Flor. 17. 18. 21. 21b. 34.

V. 1096. *με* om. Flor. 33. — *αἰχμαλώτισιν* accentu in antepen. posito Gu. Havn. Mosqu. A. B. C. sed in B. litterae *ι* superscr. *οι*. *αἰχμαλωτίδων* Mosqu. D. sed supra —*δων* scriptum *σι*.

V. 1098. Sequentia sic ordinat V. D. in *Classic. journ.* n. 3. p. 616 sq.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

v. 1103. *τί φής; σὺ τοὔργον εἴργασαι τόδ', ὡς λέγει γ'*
οὗτος; τί πάσχουσ';

ΠΟΛΥΜΗΣΤΩΡ.

v. 1100. *ἦ γὰρ ἐγγύς ἐστί που;*
σήμηνον, εἰπὲ ποῦ 'σθ', ἵν' ἁρπάσας χεροῖν
διασπάσωμαι καὶ καθαιμάξω χρόα.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

v. 1099. *σὺ τόλμαν, Ἑκάβη, τήνδ' ἔτλης ἀμήχανον;*
οἴμοι τι λέξεις;

ΠΟΛΥΜΗΣΤΩΡ.

v. 1103. *πρὸς θεῶν σε λίσσομαι,*
μέθες μ' ἐφεῖναι τῇδε μαργῶσαν χέρα.

inepte.

V. 1099. Mosqu. C. *ἔτλης τήνδ' ἀμήχανον Ἑκάβη.*

V. 1100. *τί λέξοις* Flor. 25. *τί λέγεις* Flor. 33.

V. 1101. *σήμανον* Gu. *ποῦστιν* Vict.

V. 1103. *δὲ* post *πρὸς θεῶν* addit Flor. 33.

V. 1104. *τήνδε* Flor. 17. 25. Hesych. *μαργῶσαν χέρα, μαινομένην χεῖρα.* Cf. Phot. p. 182. Suid.

V. 1105. *ἐκβ. δ' ἐκ καρδίας* Mosqu. C.

V. 1106. *τε* post *σοῦ* om. Gu. — *τῆςδ' ἐν μέρει* Mosqu. D.

V. 1107. *τόδε* Flor. 34. Aug. b. Mosqu. C. *ταῦτα* Flor. 25.

V. 1109. *παῖς* in G. omitti, notavit Porson. ap. Gaisf. ad Markl. Suppl. p. 84. not. 149. Deest etiam in Havn.

V. 1112. *κατέκτεινε* Mosqu. C. et *μιν* pro *νιν.*

V. 1113. *προμηθείᾳ* Mosq. A. *σοφῇ προμηθίᾳ* Mosqu. D.

V. 1114. *ληφθείς* Mosqu. A. D. Flor. 17. Havn. sed correctum.

V. 1115. *ἀθροίσει* et *ξυνοικήσει* Flor. 33. *συνοικήσῃ* Gu. Flor. 10. 17. 34.

V. 1117. *αἴρειαν* Flor. 10. *ἄρειαν* Flor. 2. 25. Vict. Pro *στόλον* Flor. 21. in marg. *δόρυ*, quod in textu habet Havn. vulgata in marg. adscripta.

V. 1118. *ἂν* post *τρίβοιεν* addunt Flor. 6. 9.

V. 1119. *γείτοσιν* etiam Florr. omn.

V. 1122. *δόλῳ* Ald. rell. quod etiam in marg. pro var. lect. habet Flor. 6. *λόγῳ* Paris. A. Br. Lib. P. Florr. omn. Vict. Mosq. A. B. C. D. Aug. b. c. Havn. — Pro *με* Mosqu. C. *μέν.* Mox *ἦγεν* Flor. 10.

V. 1123. *ὑπ' Ἰλίῳ* Ald. rell. *ἐν Ἰλίῳ* Mosqu. A. B. C. D. Flor. 6. 9. 10. 17. 18. 21. 21^{b}. 34. Gu. Aug. b. c. et sic Brunck.

V. 1124. *σὺν* om. Mosqu. A. Ante *τέκνοισι* Mosqu. C. addit *τοῖς.* Cum vv. *μόνον δὲ σὺν τέκν. μ' εἰςάγει* Blomfield gloss. ad Aesch. Pers. 740. comparat Aesch. l. c. *μονάδα δὲ Ξέρξην ἐρημόν φασιν οὐ πολλῶν μέτα Μολεῖν.* Herod. VI, 15. ubi vid. Wessel. Cf. Orest. 677 sqq.

V. 1126. Mosqu. D. *ἵζω δ' ἐν κλίνῃ μέσῳ.*

V. 1127. *πολλαὶ μὲν χεῖρες* edd. et MSS. omn. eamque lectionem agnoscunt scholia ad hunc v. et ad v. 1108 — 1132. Jam Miltonus coni. *χειρός*, quod recepit Barn. Aldinam lectionem vix commode explices, nisi dicas esse *ἀνακόλουθον*, et poetam, quum dicere vellet *πολλαὶ δὲ χεῖρες ἀμφ' ἐμὲ ἔργον εἶχον* vel simile quid, postea *κόραι Τρώων* addidisse. Consensus certe Codd. pro mero errore librariorum *τὸ χεῖρες* habere vix patitur, et *χειρός*, ut nunc legitur, eo loco positum est, ut vis in eo inesse videatur, quae nulla inest. — *ἐπ' ἀριστερᾶς* Ald. rell. Flor. 33. et Havn. *ἐξ ἀριστ.* coni. Canter. e Schol. recepit Barn. et sic Florr. omn. praeter 33. Gu. Vict. haud dubie etiam Mosqu. Aug.

V. 1128. *ὡς δὲ* Aug. b. *φίλων* Flor. 17. 25. 33. 34. *φίλον* Flor. 10.

V. 1129. *θάκουν* Ald. rell. *'θάκουν* Brunck. Herm. apud Schaef. App. ad Eurip. ed. Porson. Lips. p. 564. *θάκους ἔχουσαι — ἥνουν*, Elmsley ad Heracl. 994. *θακοῦσ', ἔχ.* Hoc verum videtur. *θακοῦσ'* propter sequens *ἥνουν θ'* primum mutatum est in *ἐθάκουν*, ut supra 942., tum augmentum abiectum metri causa. Favet etiam schol. Flor. 59. qui *ὁ ἐνεστὼς ἀντὶ παρατατικοῦ.* — *κερκίδ' Ἠδ. χ.* recte explicuit Brunck.

V. 1130. *ἥνουν δ'* Mosqu. D. Pro *τούςδε* Aug. b. *τούς.* *λεύσουσαι* Ald. Brub. Herv. 1. Flor. 6. 18. 21^{b}. 25. 33. 34. Mosqu. C. D. Havn. *λεύσασαι* Herv. 2. errore forsan operarum, Canter. Musgr. *λεύσσουσαι* Barn. King. Florr. 2. 9. 10. 17. 21. Gu. *λεύσσομαι* Mosqu. A. cum gl. superscr. *θεώμεναι.* De formula *ὑπ' αὐγὰς βλέπειν* vid. Timaei lex. Plat. p. 264. ibique Ruhnk.

V. 1131. *θρηϊκίαν* Ald. rell. *θρηκίαν* Paris. A. Flor. 2. 10. 25. Vict. Mosqu. D.

V. 1132. *ἔθησαν* Mosqu. D.

V. 1134. *πόῤῥω π.* Havn.

V. 1135. *γένοιντο* Ald. rell. Florr. omnes, Gu. Aug. c. Mosqu. A. B. C. Havn. *γένοιτο* MS. Reg. Soc. a pr. m. Mosqu. D. Aug. b. quod recepit Porson. — *διαδοχαῖσιν* Ald. rell. Mosqu. A. B. C. D. Flor. 2. 6. 9. 17. 18. 21. 21b. Gu. Havn. *διαδοχαῖσι* Flor. 33. 34. *διαδοχαῖς* ed. Barnes. Musgr. Br. P. Inutilis est Porsoni coni. *διαδοχαῖς τ' ἀμεί-βουσιν* vel *ἀμείβονται χ.* Qui *διαδοχαῖς* Atticis auribus idem fere sonuisse ait, quod *διαδοχαῖσ'*, Elmsl. ad Eur. Med. p. 118. not. vellem explicasset, cur versum 269. Orestis pronuntians Hegelochus tam ridiculus visus fuerit Atheniensibus. Pro *χεροῖν* Mosqu. A. C. D. Flor. 6. 9. 10. 17.
οῖν
18. 21. 25. *χερῶν.* Havn. *χερῶν.* Mosqu. B. *χερός.* Flor. 2. *διὰ χερός.*

V. 1136. *πῶς δοκεῖς.* Cf. Toupium Emend. T. II. p. 109. Hasium, V. Cl. in *Notitiis MSS.* T. 8. part. 2. p. 330. Aristoph. 53. *ἐξαίφνης πόθος Τὴν καρδίαν ἐπάταξε, πῶς οἴει, σφόδρα.* Boisson. Adde Valcken. ad Hippol. 446. Bergl. ad Arist. Plut. 742. Jacobs. ad Athen. p. 52. *δοκῆς* Mosqu. D.

V. 1137. *φάσγανον* Mosqu. A. C.

V. 1138. *κτείνουσιν* Mosqu. A. *παῖδες* Mosqu. C.

V. 1139. *τάς γ' ἐμάς* Flor. 10.

V. 1140. *καὶ κῶλα.* Cf. Kuster. ad Aristoph. Ran. 1400. Boisson.

V. 1141. *ἐξαναστaίην* Flor. 2.

V. 1142. Paris. A. *κόμην.* Pro *κινοίην* Mosqu. A. *κιτείην.* In Mosqu. C. verba *δὲ κινοίην* usque ad *οὐδέν* v. sq. omissa sunt. — *χέρα* Mosqu. D.

V. 1143. *ἤνυτον* Porson. pro *ἤνυον.* Vid. notam eius ad Phoen. 463. Bekk. anecd. p. 14, 17. *ἀνύειν δασύνουσιν οἱ Ἀττικοί. καὶ δῆλον ἐκ τῆς συναλοιφῆς· καθήνυσαν γάρ.* Cf. Schaef. ad Gregor. p. 71. Heindorf. ad Plat. Soph. p. 430.

V. 1144. *τὸ λοίσθιον δὲ, πῆμα,* non, ut nonnullae editiones, *τὸ λοίσθιον δὲ π.* Theocr. 23, 16. *λοίσθιον οὐκ ἤνεικε τὰ σύμφορα τῆς Κυθερείας.* Boisson. *πήματος.* Gu. a m. 2. *γρ. πημάτων.*

V. 1149. Musgr. *θῆρ' ὡς,* qnod ortum fortasse e Canter. *θηρ' ὡς* vel *θὴρ' ὥς. ὣς* iam Ald. Brub. Herv. 1. *θῆρ' ὥς,* quod mireris, est etiam in Flor. 6. 9. 34. In Flor. 21b. apostrophus a m. rec. additus est. — *κύνας. κόρας* R. habet in textu, *κύνας* pro var. lect. in marg. vid. Pors. ad Or. 605.

V. 1151. *ἀράσσων* Ald. rell. Flor. 2. 6. 9. 10. 25. 33. 34. Mosqu. B. *ἀράσων. τ' ἀράσσων* Flor. 17. 18. 21. 21b. Aug. c. *ταράσσων* Mosqu. A. C. Aug. b. Gu. In Gu. Flor. 17. 21. 34. 56. 59. 76. adscripta est altera lectio *γρ. ἀράσσων.*

V. 1152. Pro *τε* Flor. 2. *τὸν,* Aug. b. *δέ. σὸν* om. Mosqu. B. Aug. b. Flor. 34. *κτανὼν σὸν* Mosqu. A.

V. 1153. *μακροὺς τείνω λόγους.* Similia collegi ad Philostr. Her. p. 645. ipse *μακροὺς τείνας λόγους.* Ibi Synesiana verba Ep. IV. p. 167. referens, *οἶδα μὲν ἐκτείνας τὴν ἐπιστολὴν εἰς μῆκος,* ultima duo verba, quae a Codd. duobus absunt, scholium sapere dixi. Est tamen, quo firmentur, locus Philostr. V. S. I. prooem. p. 481. *ἡ μὲν δὴ ἀρχαία σοφιστικὴ καὶ τὰ φιλοσοφούμενα ὑποτιθεμένη διῄει αὐτὴ* (leg. *αὐτὰ* cum Cod. 1696.) *ἀποτάδην καὶ εἰς μῆκος.* Est Nicephori Synesiani locus p. 428. B. *τὴν ὅλην ὑπόθεσιν εἰς μῆκος ἐκτείνων.* Boisson. Aesch. Ag. 925. *μακρὰν γὰρ ἐξέτεινας.* et 1307. *μακρὰν ἔτεινας.*

V. 1155. *ἢ νῦν λέγων ἔστί τις* (*ἔστιν τις* Barn. Musgr. *ἐστίν τις* King.) *ἢ μέλλει λέγειν* Ald. rell. Mosqu. omn. Aug. b. c. Florr. omn. Gu. Havn. *τις ἔστιν* e Paris. A. ed. Brunck. *τις* om. MS. Reg. Soc. ap. Porson. *ἢ νῦν λέγει τις, ἢ πάλιν μέλλει λ.* Stobaeus Tit. LXXIII. Grot. p. 308. quod recepit Porson. Utramque lectionem coniunxit Wakef. *ἢ νῦν λέγων ἔστ', ἢ πάλιν μέλλει λέγειν,* idque rec. Herm. Egregia est de h. l. nota Porsoni Add. p. 101. Sed Stobaei non satis gravis est auctoritas, multa memoriter citantis, qui mos est antiquorum scriptorum, et probabilius est *πάλιν* additum ab eo, qui requiri voculam voc. *νῦν* oppositam censeret, ut supra v. 60. *νῦν* additum est.

V. 1156. *συντιθεὶς* pro *συντεμὼν* Stob. Lib. P. Flor. 10. quod e v. 1174. (1160.) petitum monet Pors.

V. 1158. *τοιὸν* Aug. b. *αἰεὶ* Ald. rell. et Codd. ut in Stob. Grotii, non *ἀεί*, ut narrat Pors. *ἀεὶ* in Eurip. ubique scripsit Pors. adstipulante Herm. praef. Herc. fur. p. I. Cf. Brunck. ad Aesch. Pers. 174. Gaisford. ad Markl. Suppl. p. 75. not. m. Flor. 21. *γρ. ὃ δ' αὖ ταῖς ξυντ.* De vi voc. *ἀεὶ* vid. Valck. ad Herod. p. 353, 16. Monk. ad Eurip. Alc. 716.

V. 1159 sqq. Hecubae tribuit Vict. Pro *μηδὲ* Flor. 25. 33. 34. *μήτε,* pro *σαυτοῦ* Flor. 2. 25. *αὑτοῦ*. „*τοῖς σ. κακοῖς*. A sensu errant Latinus interpres, Ammonius et Langius. *κακὰ* sunt hic convicia, ut v. 572. (571.) et Hippol. 585. (580.) *αὐδῶν δεινὰ πρόςπολον κακά*. Prevostus bene vertit: n' enveloppe pas toutes les femmes dans tes injurieuses accusations. Potterus quoque recte intellexit.“ BOISSON. Non assentior: neque *συντιθέναι τινὰ τοῖς ἑαυτοῦ κακοῖς* eo sensu, quem Prevostus expressit, quisquam dixerit, nec, si vel maxime ita dici liceret, *τοῖς σαυτοῦ κακοῖς* dixisset Eurip. quasi vis esset in pronomine. *τοῖς σαυτοῦ κακοῖς* est *propter mala, quibus tu laboras.* Erasmus: *neve ex tuis ipsius aestimans malis Muliebre sic vel omne vituperes genus.* Grotius Stob. p. 289. *ne saevi, aestimans Tuis miseriis omne femineum genus.* Vid. Gramm. gr. §. 403. Musgr. ad Soph. Ant. 968.

V. 1160. *συντιθεὶς* Ask. 2. (vid. Pors. ad 1170.) Flor. 10. — *μέμψῃ* Ald. rell. Mosqu. B. C. Aug. b. Flor. 2. (sed ex em. m. rec.) 6. 9. 10. 17. 18. 21. 21b. 34. Havn. item Mosqu. A. Gu. cum var. l. *γρ. μέμφῃ*. *μέμφῃ* Flor. 25. 33. Aug. c. Stob. Grot. p 289. Tit. LXIX. *μέμψαι*, sed Gesner. *μέμψῃ*. *μέμφῃ* ferri nequit: nunquam enim *μὴ* vetans cum subi. praes. iungunt Graeci: nam ap. Plat. Apol. p. 48. leg. *θορυβεῖτε*. Cum imperat. aor. iungunt Aeschyl. Prom. 332. S. c. Th. 1038. Soph. Oed. T. 1449. Ai. 1180. 1334. Euripides nusquam.

V. 1161 sq. Corruptum esse locum consentiunt editores, Musgr. Brunck. Porson. Herm.: in utro versu sit corruptionis sedes, dissentiunt. Musgr., quum sensus, quem expressit interpres, *invidendis virtutibus*, potestati vocis *ἐπίφθονοι* non consonus sit, primum coni. *σχεῖν μὲν εἴσ'* *ἐπίφθονοι, invidendae sunt haberi*, in supplem. autem Vol. III. p. 335. *οὐδὲν εἴσ' ἐπίφθονοι, neutiquam culpandae.* Prioris coniecturae se rationem non capere, fatetur Wyttenb. Bibl. crit. I, 3. p. 43. Alteram recepit Brunck. Non multum abhorret Beckii coni. *αἱ μὲν οὐκ ἐπίφθονοι*, et Porsoni in ed. sec. *πολλαὶ γάρ· αἱ μὲν οὐδὲν εἴσ' ἐπίφθονοι.* Contra Herm. monet, non hoc dicere posse chorum, quasdam sane mulieres bonas, quasdam autem malas esse, sed hoc debere contendere, quasdam sane malas esse, sed non omnes. Hinc non posse dubitari, quin prioris versus sana lectio sit, corruptioque lateat in altero. Eam se certissima emendatione expulisse,

αἱ δ' οὐκ ἐς ἀριθμὸν τῶν κακῶν πεφύκαμεν.

Itaque *ἐπίφθονοι* de *malis* accepit, alterum autem versum eo sensu, ut esset *αἱ δὲ οὐ κακαὶ πεφύκαμεν*. At *ἐπίφθονος* nunquam per se et simpliciter significat *malum*, sed eum, qui ob nimiam vel potentiam, vel felicitatem, vel sapientiam, vel aliud bonum, omnino propter quamcunque rem, qua supra alios eminere videtur, invidiae aliorum expositus est. Sic Medea v. 307. cognominis fabulae *σοφὴ γὰρ οὖσα τοῖς μὲν εἴμ' ἐπίφθονος*, coll. v. 301. 305. Iph. Aul. 322. *γλῶσσ' ἐπίφθονον σοφή.* Neque enim unquam cuiquam propter malum, quod habet, invidetur, sed propter bonum, quod nimium esse, et quo sese efferre videtur. Itaque *οὐδὲν εἴσ' ἐπίφθονοι* vel *οὐκ εἰσὶν ἐπίφθονοι* significaret: nulla re ita insignes sunt, ut aliorum invidiam moveant, i. e. viles, *εὐκαταφρόνητοι*, quod sequentibus non recte opponitur. Nec *bonum ac probum* per se simpliciter significat *ἐπίφθονος*, sed ita, ut simul nimium esse aliquem re quamvis bona indicetur. Hinc propter modestiam chorus h. l. pro *ἀγαθαὶ* dicit *ἐπίφθονοί εἰσι*, ut significet, virtutibus mulierum adiunctum esse aliquid, quo in aliorum invidiam incurrant, et reprehensionis ansam praebeant. Qui vero dicit, quasdam mulieres bonas, alias malas esse, nihil aliud dicit, nisi quasdam malas esse, sed non omnes. Quod pro *τῶν κακῶν* versu secundo coni. Musgr. Suppl. *τῶν δακῶν*, *ferarum*, vix operae pretium est refellere. Modeste etiam *πεφύκαμεν* dicit, quum antea *εἰσὶ* dixisset, sicut Horatius A. P. 25. *maxima pars vatum — — Decipimur specie recti.* Sed miror, neminem haesisse in *πολλαὶ αἱ μὲν — αἱ δέ*.

Multae enim non possunt in duas partes dividi, ut alterae probae, alterae pravae sint, sed hoc de omnibus dici debebat. Nihil igitur restat, nisi ut *πολλαὶ* et *αἱ μέν* dicamus *ἐκ παραλλήλου* posita esse, vel quum dicere vellet poeta, *πολλαὶ γὰρ ἡμῶν ἀγαθαὶ εἰσίν*, propter sequens *αἱ δέ* inseruisse *αἱ μέν*. — V. 1162. *τῶν* om. Aug. b. *πεφύκασι* habet Mosqu. A. Flor. 17.

V. 1163. Victorius annotavit: „non est persona in m.“ i. e. MS. — *οὐ χρῆν* Mosqu. B.

V. 1164. *ποτε* pro *πλέον* Aug. b.

V. 1165. Flor. 25. *εἴ τι χρ. ἔδρασεν.* — *λέγειν.* Flor. 10. *γρ. παθεῖν.*

V. 1166. *εἶτ᾽ αὖ.* Gu. a m. 2. *γρ. εἶδ᾽ οὖν.* *γρ. εἶτ᾽ αὖ.* Flor. 2. *εἴ δ᾽ αὖ.* — *σαθρούς.* Flor. 10. *θρασεῖς*, sed in marg. vulg. Mosqu. A. *γρ. σαφεῖς.* De voce *σαθρός* Boisson. citat Toup. ad Longin. 18, 1. Ernesti lex. technol. gr.

V. 1169. *δύνανται* Ald. rell. et MSS. *δύναιντ᾽ ἄν* MS. Leid. ap. Valcken. ad Hippol. 294.

V. 1170. Ald. rell. et MSS. *ἀπώλοντο κοὔτις.* Br. *ἀπόλοντο*, ut ed. Barn. Hinc Brunck. coni. *κακῶς δ᾽ ὄλοντο, κοὔτις ἐξήλ.* K. ap. King. *κακῶς δ᾽ ἀπώλοντ᾽, οὔτις ἐξ.* Herm. *κακῶς δ᾽ ὄλοιντ᾽ ἄν, κοὔτις ἐξ.*

V. 1171. *ὧδ᾽ ἐν φρ.* Ald. rell. et MSS. *ὧδε φρ.* Barocc. 74. vel potius K. sec. Porson. Pro *ὧδ᾽* Mosqu. C. *τόδ᾽.*

V. 1172. *πρὸς τόνδ᾽ εἶμι* Flor. 18. *πρὸς τόνδ᾽ εἶμι* Aug. c. Boissón. comparat Liban. T. I. p. 15. *δεῖ δή με λῦσαι τὸ αἴνιγμα, καὶ ἐπὶ τοῦτο εἶμι.*

V. 1173. *πῶς φῄς* Ald. rell. et MSS. Sed Paris. A. Lib. P. Flor. 2. 10. Vict. *ὅς φῄς*, quod pro var. lect. est etiam in MS. Reg. Soc. Recepit Brunck. Porson. Herm. Simillima orationis conversio in Soph. Oed. Col. 1354. Vid. Gramm. gr. §. 477. b.

V. 1174. *ἐμοί* Flor. 21ᵇ.

V. 1175. *μέν* post *πρῶτον* addunt Mosqu. B. Flor. 17. *πρῶτον μὲν οὔτ᾽* Havn.

V. 1177. *δύνατο* Flor. 21ᵇ. *καί* om. Flor. 2.

V. 1178. *πότερον* Mosqu. B. D. *κηδεύων* Mosqu. B.

V. 1179. *τίν᾽ αἰτίαν* i. e. *τίνα ἄλλην αἰτίαν.* vid. Schaefer. ad Soph. Trach. 390.

V. 1182. *εἰ βούλοιο.* vid. ad v. 779. — *τἀληθές* Mosqu. C. D. Ask. 1. C. C. C. E. I. Flor. 6. 9. 18. 21. 21ᵇ. Gu. in quo a m. 2. *γρ. τἀληθῆ.*

V. 1183. Mosqu. D. *τὸν παῖδ᾽ ἐμόν* (Beck. *τοὶ παῖδα ἐμόν*).

V. 1184. *εὐτύχει* h. l. et 1204. Ald. rell. Flor. 2. 10. 17. 21ᵇ. 25. Gu. Mosq. D. *ηὐτύχει* unus Paris. ap. Musgr.

V. 1185. *πόλιν* Flor. 33. *εἶχε τὴν πόλιν* Flor. 2.

V. 1187. *τί δ᾽ οὖν τότε* Mosqu. C.

V. 1190. *ὦ φάει* Mosqu. C.

V. 1191. *καπνῷ* Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. et MSS. *καπνός* coni. Canter. receperunt Barn. King. Musgr. Brunck. Hic quidem *καπνῷ* defendit: *ἄστυ δὲ τῷ καπνῷ ἐσήμηνεν ὑπὸ πολεμίων ὄν*, ut fere Aemil. Portus. Sic Aesch. Ag. 827. *καπνῷ δ᾽ ἁλοῦσα νῦν ἔτ᾽ εὔσημος πόλις.* Participium *ὤν* post verba *δεικνύναι, σημαίνειν* omitti potest, si adiectivum additum est, ut Soph. Oed. C. 683. *ὥς σε δηλώσω κακόν* sc. *ὄντα.* Eur. Troad. 367. *πόλιν δὲ δείξω τήνδε μακαριωτέραν* sc. *οὖσαν.* Plato Leg. X. p. 89. *δέδεικται ψυχὴ τῶν πάντων πρεσβυτάτη.* Soph. Oed. T. 576. *οὐ γὰρ δὴ φονεὺς ἁλώσομαι.* Si vero praepositio cum casu vel adverbium additum est, non potest omitti. Et dicendum fuisset *ὑπὸ πολεμίοις ὄν.* Igitur ex parte amplectendum, quod suppeditat schol. Gu. *τὸ ἡμᾶς οὐκέτι εἶναι ἐν φάει ἐσήμηνε τὸ ἄστυ.* *καπνῷ ἐσήμηνεν ὑπὸ πολεμίων* dictum est, quia ab hostibus effectum erat, ut fumo illud indicare posset. Nam cum verbis etiam neutris et activis iunctum *ὑπὸ* id significat vel eum, a quo vel per quem et cuius opera actio verbo indicata perficitur. Troad. 348. *ὑπ᾽ αἰχμῆς, ὑπ᾽ Ἀργείου δορὸς γαμεῖν*, *nubere hasta Graecorum coactam*, *ὑπὸ μαστίγων ὀρύσσειν* Herod. VII, 21. cf. ib. 56. Hinc etiam illa manarunt, *ὑπὸ σαλπιγκτῆρος σημαίνειν, ὑπὸ κήρυκος φράζειν*, *tubicine canente signum dare, praeconis voce edicere.* Latine vix aliter dixeris, nisi *fumo ab hostibus excitato*, nim. *urbe incensa, significare.*

ἐσήμαιν᾽ Ald. rell. Flor. 10. 33. Havn. ed. Porson. *ἐσήμαν᾽* soli Barn. et King., quomodo etiam legi voluit A-

bresch Anim. ad Aesch. T. I. p. 350. significatione passiva pro *ἐσημάνη*. *ἐσήμηυ* vel *ἐσήμηυ* Lib. P. Paris. A. Br. Mosqu. A. B. C. D. Aug. b. c. Flor. 2. 6. 9. 17. 18. 21. 21^{b}. 25. 34. Vict. Gu. quod restituit Brunck. *ἡνίκα* cum aoristo est etiam Phoen. 5.

V. 1192. *ἐφεστίαν* una voce Vict.

V. 1193. *φανῇ* Ald. rell. pro quo Atticum *φανεῖ* dedit Porson. *φανῇς* Mosqu. B. G. Ask. 3. Flor. 2. 10. 25. Vict. Havn. — *κακῶς* Mosqu. C.

V. 1194. Herm. ed. *εἴπερ ἦσθ' ὄντως Ἀχαιοῖσιν φίλος*, quia prorsus putida sit prosaica librorum lectio *εἴπερ ἦ. τοῖς Ἀχ. φ.* Improbat Elmsley in Classic. journ. n. XVI. p. 431. ob regulam, quam commemoravit Herm. elem. doctr. m. p. 117. quae, ut non semper servetur ab Eurip., talis tamen est, ut, quod ei repugnat, non debeat in veterum libros e coniectura inferri.

V. 1198. *οὐδὲν* et *ἀπὸ* pro *πω* Mosqu. C.

V. 1200. MS. Reg. Soc. ap. Porson. *καὶ μὴν τρέφων μὲν παῖδά γ' ὥς σ' ἐ. τρ.* M. *παῖδ' ὥς σ' ἐχρῆν.* Flor. 10. *καὶ μὴν τρ. τὸν παῖδά γ' ὡς ἐχρ. τρ.* Flor. 33. *καὶ μὴν τρ. γε παῖδ' ὡς ἐχρ. τρ.* Flor. 17. *καὶ μὴν τρ. μὲν, ὡς παῖδ' ἐχρ. τρ.* Hae turbae in eam sententiam adducere possunt aliquem, ut scriptum fuisse suspicetur *καὶ μὴν τρ. μὲν παῖδ' ὅπως σ' ἐχρῆν τρ.* in quod etiam Herm. incidit; sed nulla alia de causa motae esse videntur, nisi ex eo, quod trepidantes librarii accusativum *παῖδα* cum *τρέφων* proxime coniungi volebant.

V. 1201. *τε* om. Gu. Aug. c. *καλὸν* om. Flor. 21. Pro eo *καλὸς* MS. C.

V. 1202. *οἱ ἀγαθοὶ* Ald. rell. *οἱ 'γαθοὶ* Flor. 2. 17. 34. Vict. Mosqu. A. B. D. et sic Brunck. Scrib. *ἁ'γαθοὶ* cum Porson. Vide de hoc crasis genere disputantem Reisigium de constr. antistr. carm. Aristoph. p. 23. sq. — *σαφέστεροι* MS. Reg. Soc. ap. Porson. ad v. 1214. Flor. A. Flor. 2. Vict. Havn. superscr. vulgata.

V. 1203. *τὰ χρηστά θ' αὔθ' ἕκ.* e Dresd. i. e. Mosqu. D. enotavit Herm. *αὐθέκαστα* una voce Vict. Vid. Valcken. ad Phoen. 497. cui tamen non assentior, in *αὔθ' ἕκαστα* vel *αὐθέκαστα αὐτὸς* significare *τὴν γνησιότητα*, ut in *αὐτόπαιδα*. *αὐτά* potius sunt *ipsa per se*, quibus nihil aliunde accessit, nullo adiumento extrinsecus arcessito. — Mox Mosqu. B. *ἔχων* (superscr. *ει*). Pro *φίλους* Flor. A. *φίλα*. Aug. b. *φίλοις*.

V. 1204. *χρημάτων*. Flor .33. *χρηματίζων*. *εὐτύχει* Ald. rell. ante Musgr. Flor. 2. 21^{b}. 25. Aug. b. c. Gu. Havn. *εὐτύχοι* Mosqu. D. *ηὐτύχει* Musgr. ut ceteri Florr.

V. 1205. *παῖς* om. Mosqu. C.

V. 1207. *παῖδές θ' οἱ σοί* Havn.

V. 1208. *σύ* pro *σοί* Flor. 25.

V. 1209. *φανεῖ* Mosqu. D. pro *φανῇ* Ald. *φανῇς* Havn.

V. 1210. *οἷ* pro *οἷς* Mosqu. C. *οἷς σ' ἐχρῆν* Havn.

V. 1211. *ξένον*. Flor. 33. *φίλον*.

V. 1212. *γε* pro *σε* Flor. 34.

V. 1214. Valck. ad Phoen. 207. coni. *τἄχρηστα*. sed respexit Hecuba ad v. 1165 sqq. monente Herm.

V. 1216. *ἀλλότρια* Aug. b.

V. 1217. *φέροι* Mosqu. D.

V. 1218. *ἐς* Vict. *χεῖρας* Mosqu. A. D. Havn. *λαβὼν* Mosqu. D.

V. 1220. *οὖν* om. Flor. 2. 25. 34.

V. 1221. *ἔχοις* Flor. 2. (sed prisca lectio *ἔχῃς*) Vict. *ἔχεις* Aug. b. Flor. 34. Tum *δόμοις σοῖσι* Flor. 21. ex correctione. Fortasse scriptum legerat librarius *ἐν σοῖσιν δόμοις*.

V. 1222. *πρόςφορον* Mosqu. B.

V. 1225. *μὴ ἀδικεῖν* Ald. rell. *μὴ 'δικεῖν* Brunck. Herm. quem vide. *μὴ δοκεῖν* Mosqu. D.

V. 1227. *τὰ μὴ φίλα*. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Gu. *γρ. καλά*. Ad sensum cf. Aesch. Choeph. 927.

V. 1229. *κακίοσιν*. Aug. c. *κακοῖσι* cum gl. *τοῖς κακοῖς*.

V. 1230. Hecubae tribuunt, non multae edd., ut Herm. ait, sed solae Barn. King. Beckiana, et recte quidem; nam in sqq. usque ad v. 1255. sola Hecuba cum Polymestore colloquitur. Tum Aldus, Brub. Herv. 1. 2. Canter. Musgr. *οὐκοῦν* sine nota interrogationis; Barnes. *οὐκοῦν δικαίως;*

εἴπερ. King. οὐκοῦν — — κακά; Hinc fluxit Brunck. Porson. Herm. et nostra lectio, nulla, nisi Barnesii auctoritate, nixa. Vict. τάδ' οὖν δ. Schol. Townlei. ad Il. ν', 154. ap. Porson. καὶ ὁ Εὐριπίδης οὐκ οὖν· εἴπερ εἴργασται τάδε. quod pro εἴργασαι scriptum est. τάδε etiam Flor. 2. 10. In hoc ab al. m. adscriptum: γρ. κακά. τάδε etiam ex veteri cod. ad marg. exemplaris Hervagiani in Bibl. Bodleiana enotatum est. vid. Gaisford. ad Eurip. Iphig. A. 1242. In Soph. Philoct. 538. κακά pro vulg. τάδε e scholiis recepit Brunck. vid. Valck. ad Phoen. 430.

V. 1231. τέκνων τῶν τ' ὀμμάτων Mosqu. A. B. C. Aug. b. c. Flor. 6. 10. 17. 18. 21^b. 34. Gu. Praeterea τ' post ὀμμάτων om. Mosqu. B. Flor. 10. τῶν τέκνων unus Mosqu. τέκνων τ' ὀμμάτων Flor. 9. τ' ἐμῶν om. Aug. c.

V. 1232. τί δαί με παιδὸς οὐκ ἀ. δ. Ald. Brub. Herv. 1. Mosqu. A. B. C. Aug. b. c. Gu. Flor. 6. 9. 17. 18. 21. 34. τί δέ με παιδ. Herv. 2. Mosqu. D. Paris. A. Flor. 2. 10. 21^b. 25. 33. Havn. τί δ' ἐμὲ π. Br. Metro fulciendo τοῦ inseruit Canter. τί δέ με τοῦ π. quod secutus est Barn. et King. Has omnes lectiones ex una τί δαί με fluxisse apparet. δαί e Tragicis eximendum esse monuit Brunck. ad Med. 1011. cui assentitur Pors. ib. 1008. Occurrit tamen Iphig. A. 1422. τί δαί, τὸ θνήσκειν οὐ τάφος νομίζεται; Hel. 1246. πῶς δαί; λέλειμμαι τῶν ἐν Ἕλλησιν νόμων. in quibus non, ut aliis, locis τί δή, πῶς δή legendum videtur: nam τί δαί proprie mirantis est. Vid. Reiz. de acc. incl. p. 96. Schaef. ad Dion. Hal. p. 100. ad Soph. Trach. 390. (ubi quod contra Reizium monet, τί δαί nonnunquam esse *quidnam aliud*, omisso nimirum ἄλλο, firmare poterat locis Aristoph. Plut. 156. Eccl. 404. Av. 64. Plat. Alcib. 1. p. 112. A. 114. E.) Sed in oppositione δαί non occurrit, et recte El. 244. Seidler. leg. putat τί δ' αὖ σύ. Hinc Brunck. τί δή με. potius τί δὴ 'μέ; nam enclitica non minus ab oppositione abhorret. Sed optime Porson. τί δ' ἡμᾶς; Vid. ad v. 383. Ad sensum cf. Alc. 707.

V. 1233. χαίροις Gu. Flor. 9. 21^b. 33. 34. Mosqu. D. χαιροις (ει superscr.) Flor. 6.

V. 1234. χρῆν Flor. 10. Mosqu. C.

V. 1235. ναυστολήσει Havn. Ἑλλανίδος Ald. rell. Ἑλληνίδος e Paris. A. et Br. dedit Brunck., et sic Mosqu. A. B. C. D. Florr. omn. Gu.

V. 1236. κρύψει Flor. 25. Havn.

V. 1238. τυγχάνουσα Mosqu. C.

V. 1239. ναός Ald. rell. νηός Aug. b. ex corr. quum antea fuisset ναός. ναός Aug. c. sed al. m. superscr. νηός. νηός Flor. 2. 25. 34. Vict. Havn. Mox Paris. A. ἐμβήσῃ.

V. 1240. ἢ ποίῳ τρ. i. e. ποίῳ ἄλλῳ τρ. Schaef. ad Soph. Oed. C. 474.

V. 1242. δ' post πῶς om. Mosqu. A. B. C. D. Aug. b. c. Flor. 2. 6. 9. 17. 18. 21^b. (in quo supplevit m. sec.) 25. 34. Gu. οἶσθα. Havn. οἶδας.

V. 1243. Θρῄξ pro Θρῃξί Mosqu. D.

V. 1244. οὐδέν om. Flor. 33.

V. 1246. ἐνθάδ'. Flor. 21^b. ἐντὸς δ'. βίον om. Flor. 21. Versum a Brunck. Musgr. Wakef. coniecturis recte defendit Herm. Sensus est: θανοῦμαι δὲ ἐνθάδε (ibi ubi me praecipitem in mare dedero, vel potius in mari, in quod me praecipitem dedero, εἰς τὸ θαλάττιον ὕδωρ, ut ait Schol. Flor. 76.) ἢ ζήσομαι ἐνθάδε; Pro ζήσομαι dixit ζῶσα ἐκπλήσω βίον, *ad vitae finem perveniam?* τὸν ἐπικεκλωσμένον χρόνον τῆς ζωῆς ἐξανύσω, quibus verbis non alteram lectionem πότμον significare, sed vim vocis ἐκπλήσω exprimere voluit Schol. Flor. 59. Ut vero saepe verbum, uni rei proprium, ad utramque refertur — *zeugma* vocant — sic h. l. quod τῷ ζῶσα accommodatum erat, ad θανοῦσα etiam retulit, ut e responsione patet. Vellem tamen Euripidem scripsisse ἐκπλήσω πότμον, quae Musgr. coniectura est, qua tamen tolli difficultas non videbatur Wyttenb. Bibl. cr. I, 3. p. 43.

V. 1247. ὄνομα σὸν Ald. rell. ὄν. σῷ e tribus Paris. recepit Musgr. quum Hecubae nomen non inditum sit tumulo, et sic Mosqu. B. Ask. 3. Flor. 2. Vict. Gu. a m. sec. γρ. σῷ. omittit Aug. b. τὸ σὸν Aug. c.

V. 1248. ἢ τί Ald. rell. ἤ τι Gu. ἦ τι Brunck. Pors. Ingeniose Reiskius ἢ τύχης ἐμῆς ἐρεῖς; Simplicius erat scribere: μορφῆς ἐπῳδὸν, ἢ τί, τῆς ἐμῆς λέγεις; quod explicat Schol.

V. 1249. Quinam MSS. hic *τέκμωρ* habeant, quod narrat Porson., ignoro.

V. 1250. *δὲ* pro *γε* Mosqu. D.

V. 1251. *γ'* om. Mosqu. A. B. C. D. Flor. 17. 34.

V. 1252. *αὐτῷ ταῦτά σοι* edd. praeter Herm.

V. 1254. *μή πως* Herm. *μή πω* defendit Porson. Hecubae versum tribuunt MSS. et edd.

V. 1255. Ald. rell. *καὐτόν τε τοῦτον.* pessime, quum *καί — τε* a Tragicis non iungantur. *καὐτὸν δὲ τοῦτον* Mosqu. B. C. D. Br. Aug. b. d. Gu. Flor. 6. 9. 17. 18. 21ᵇ. 34. ut edidit King. *καί — δέ* a Porsono improbatum ad Or. 614. tuetur Seidler. ad Electr. 1112. *καὐτόν γε τοῦτον* Aug. c. Flor. 2. Vict. quod recepit Porson. Sed gravior est subita Polymestoris ad Agamemnonem conversio *καὐτὸν σὲ τοῦτον*, quod suppeditant Paris. A. Ask. 2. 3. R. Flor. 10. 21. 25. 33. receperunt Brunck. (nisi quod is *καὐτόν σε τ.*) et Herm. Mox Ald. Herv. 1. Cant. *ἐξήρασ'.* Brub. Herv. 2. etiam vitiosius *ἐξῆρασ'.* in quo operae pretium est videre trepidantem Aem. Portum. *ἐξάρας* Mosqu. D. Vict. Ceterum ab hoc versu incipit Aug. d.

V. 1256. Hunc versum Hecubae tribuunt Ald. Herv. 1. 2. Musgr. Agamemnoni Brub. Canter. Barn. King. rell. ut Paris. A. Br. Vict. *οὕτως σὺ μένῃ* Flor. 21. *μὰν* pro *μαίνῃ* 18. *τί μαίνῃ* E.

V. 1257. *ἐν* om. Fl. 2. *φοινία* Mosqu. C. *ἀμμένει* Flor. 2. ex corr. Vict. *φόνιά σε λουτρὰ περιμένει.* *ἀναμένει* eodem loco est Androm. 445.

V. 1259. *ἀλγεῖς ἀκούων;* cum nota interrog. Ald. rell. quam nescio cur deleverint Brunck. Porson.

οὐκ ἐφέξ. στ. Aug. d. *οὐκ ἐφέλξεται* c. gl. *καθέλξετε τὸ στόμα αὐτοῦ.* *γρ. οὐκ ἐφράξετε.* *γρ. οὐκ ἐμφράξετε.* *γρ. πιέξεται.* Flor. 33. *ἀφέξεται.* 17. *ἐφέξεται.*

V. 1261. *που* Mosqu. A. B. C. D. Aug. b. c. d. in quo supra scriptum *ποι.* Gu. Flor. 2. 6. 9. 17. 18. 21. 25. 33. 34. Vict. Havn. quod rec. Brunck. Boisson. citat Heynii prol. de deportatione Opusc. Acad. T. IV.

V. 1263. *Ἑκάβη* om. Aug. d. — *σὺ δ' ὦ τάλ.* Gu. *γρ. σὺ δ' αὖ τάλ.*

V. 1265. *πνοάς* om. Aug. d. Boisson. comparat Senec. Troad. fin. *Repetite celeri maria, captivae, gradu. Iam vela puppis laxat, et classis movet.*

V. 1267. *εἰς* Mosqu. B. Vict. Flor. 2. Havn.

V. 1268. *ἴδῃμεν* Mosqu. D.

V. 1269. *τε* post *λιμένας* addit Flor. 33.

V. 1270. *τὰς δεσποσύνους* Flor. 33.

V. 1271. *ἀνάγκα* Harl. Cod. Nannian. ap. Schaef. melet. crit. p. 132.

NOTAE IN ORESTEM.

ARGUM. I. μεταπορευόμενος. Sic e Paris. A. edidit Brunck. et sic Flor. A. Flor. 6. 17. 25. Gu. pro ἐκδικησάμενος. Havn. εἰςδικησάμενος. Mosqu. A. μεταπορευόμενος καὶ ἐκδικῶν.

l. 5. Ἀργεῖοι κοινὴν ψῆφ. ed. Brunck. pro κοινὴν Ἀργεῖοι ψῆφον.

ib. Ald. rell. περὶ τούτου, τί δεῖ π. Florr. Gu. Mosqu. A. Paris. A. περὶ τοῦ, τί δεῖ π. Flor. A. παρὰ τοῦ παθεῖν. Gu. περὶ τοῦ παθ.

l. 7. νυκτὸς τὴν Ἑλένην Mosqu. A. Idem mox μεθ' ἡμ. καὶ αὐτὸς ἦλθε.

l. 11. Post Ὀρέστην Mosqu. A. ἐπαγγειλάμενος αὐτὸν εἰς βίον προίσθαι. Eadem habent Paris. A. Flor. A. Florr. Gu. sed in Fl. A. ἐπαγγειλάμενοι αὐτὸν εἰς τὸν βίον προΐεσθαι. Consentiunt Paris. A. et Florr. nisi quod hi ἐπαγγειλάμενος. In Gu. fuit ἐπαγγειλάμενος et ἐκ τοῦ βίου, sed m. 2 corr. ἐπαγγειλάμενον — εἰς τὸν βίον. Signa lacunae apposuit Brunck.

ὁ φίλος ἀ. ὁ om. Havn. Gu.

l. 13. ἀποκτείναντες Mosqu. A. Idem pro διεψεύσθησαν habet ἐψεύσθησαν.

l. 14. 15. Vulgo τὴν δὲ Ἑρμιόνην δείξας ὁ Ἀπόλλων ἔδ. Nostram lectionem e Paris. A. dedit Brunck. et sic

Flor. A. Florr. Gu. Ἠλέκτρα ἐπιφανεῖσαν Ἑρμ. ἔδωκεν Mosqu. A.

l. 17. τέκνου στερούμενον Paris. A. Florr. Gu. pro τέκνων ἐστερημένον. Mosqu. A. τέκνων ὑστερούμενον. Idem mox ὑπ' αὐτοῦ, ἐπελάβετο.

l. 18. φθάσαντες. Mosqu. A. φθασάντων. Idem mox cum Paris. A. Florr. Gu. ἠπείλησαν pro ἠπείλουν.

l. 20. δὲ Ἑρμιόνην om. Mosqu. A. Paulo ante Ὀρέστῃ dedit Brunck. pro Ὀρέστην, ut Ald. et Codd. Mox Mosqu. A. Gu. Florr. Ἠλέκτρᾳ. συνοικῆσαι Ald. et Codd. Correxit Brunck.

l. 21. καθαρθέντι Paris. A. Florr. Gu. pro καθαρθέντα. Post ἄρχειν in Ald. rell. subiicitur: Ἄλλως. Ὀρέστης διὰ τὴν τῆς μητρὸς σφαγὴν, ἅμα καὶ ὑπὸ τῶν Ἐριννύων δειματούμενος καὶ ὑπὸ τῶν Ἀργείων κατακριθεὶς θανάτῳ, μέλλων φονεύειν Ἑλένην καὶ Ἑρμιόνην, ἀνθ' ὧν Μενέλαος παρὼν οὐκ ἐβοήθησεν, ἐκωλύθη ὑπὸ Ἀπόλλωνος. παρ' οὐδενὶ δὲ κεῖται ἡ μυθολογία. Idem est in Cod. 59. Abbatiae Flor. et nonnullis mutatis in Cod. 18. eiusdem Abb. in hoc enim post δειματούμενος sequitur ἔμελλε φονευθήσεσθαι· καὶ αὐτὸς δὲ μέλλων φονεύσειν Ἑρμ. ἀνθ' ὧν κ. τ. λ. Uterque in fine διεκωλύθη. In Cod. 59. haec adduntur: ἐνταῦθα ὁ Εὐριπίδης ἀπὸ τῆς μέσης ὑποθέσεως ἄρχεται· παρέλιπε γὰρ τὴν τοῦ Ὀρέστου ἀνατροφὴν, ὅπως ἀνετρέφετο παρὰ τοῦ παιδαγωγοῦ εἰς τὸν Στροφίου οἶκον, τοῦ πατρὸς τοῦ Πυλάδου· φίλος γὰρ ἦν τοῦ Ἀγαμέμνονος ὁ Στρόφιος· καὶ ὅπως μηχανήσαντες ἀπῆλθον εἰς τὴν Κλυταιμνήστραν ὅτε Ὀρέστης ὁ Πυλάδης, καὶ παιδαγωγὸς φέροντες ταύτην καὶ κιβωτίου πεπληρωμένον τῆς κόνεως τοῦ Ὀρέστου (leg. ὅ τε Ὀρ. καὶ ὁ Π. καὶ παιδ. — — κιβώτιον πεπλ. Quid v. ταύτην καὶ faciam, non habeo.) μέμνηται δὲ τούτου ὁ Σοφοκλῆς καὶ οὗτος ἐν ἑτέρῳ δράματι. Ἔθος τοῖς τραγικοῖς τὸ ἐν προοιμίῳ ὡς ἐν ὀλίγῳ παραδηλοῦν τοῦ ὅλου δράματος τὴν ἔννοιαν, ὡς καὶ ἐνταῦθα ποιεῖ ὁ Εὐριπίδης καὶ πανταχοῦ. τὸ δὲ δρᾶμα τῆς Ἑκάβης καὶ τοῦ παρόντος δράματος τὸ τέλος ἀπὸ πένθους ἄρχονται καὶ λήγουσιν εἰς χαράν. In cod. 18. haec adiecta sunt: ἔχει δὲ τὰ μέτρα οὕτω· τὸ νῦν δέ μοι πρὸ τειχέων (est in Phoen. 239.) τρίμετρον τροχαϊκόν. τὸ ὀττοτοὶ διποδία τροχαϊκή. καὶ μέχρι μὲν τῶν Πυλάδου

λόγων ἰαμβικόν. τοὐκεῖθεν δὲ τροχαϊκὸν τετράμετρον καταληκτικόν. καὶ ἔνθα Ὀρέστης καὶ Φρὺξ διαλέγονται, τὸ αὐτὸ τηρεῖται μέτρον. ἡ μὲν σκηνὴ τοῦ δρ. et quae in editis sequuntur.

Folio verso l. 2. 3. Ἠλέκτρας, quod deerat in Ald., e Paris. A. addidit Brunck. Idem habent Florr. 6. 17. 25. et 18. Abbat. Flor. Gu.

l. 3. αἱ δὲ παραγ. Florr. Omnia haec a vv. αἳ καὶ — Ἠλέκτρα om. Cod. 18. Abb. Flor.

l. 4. προλογίζει δὲ Ἠλ. e Paris. A. (qui om. δὲ) Florr. Havn. (qui ἡλέκτρα) Mosqu. A. et Gu. additum est. τὲ δὲ δρ. Havn. Gu. Florr. om. δέ, in Havn. rubro colore pictum. In καταστροφήν desinit Cod. 18. Abb. Flor.

l. 7. ὑπὸ μανίας om. Havn.

l. 8. ἡ Ἠλέκτρα Havn.

l. 9. καθέζεται om. Florr. Gu.

l. 10. τὸν ἀδελφὸν Florr. Paris. A. Gu. pro τοῦ ἀδελφοῦ. Post τημελεῖν Ald. οὕτω παρακαθεζομένη πλησιαίτερον. οὕτω om. et verba, quo dedi, ordine exhibent Par. A. Mosqu. A. Florr. Gu. Pro eo Porson. τούτῳ. Pro πλησιαίτερον Mosqu. A. πλησιέστερον.

l. 11. διὰ τὸν χρόνον Florr. et Gu. sed in hoc χορὸν ab alia m. supra scriptum. — διασκευάσασθαι Mosqu. A. — διηγέρθησαν ἂν Ὀρ. Florr.

l. 12. μόγις καταδραθεὶς edidit Brunck. quum esset μόλις καταδαρθείς. πλησιαίτερον Paris. A. Florr. pro ἐγγύς. Mosqu. A. πλησιέατερον.

l. 15. Pro λεπτὸν Florr. Gu. λευκόν. — πιθανὸν οὖν ταύτην εἶναι τὴν πρόφ. Paris. A. Florr. Mosqu. A. Gu. πιθανὴν δὲ εἶναι ταύτην φασὶ τὴν πρόφ. Ald. φασὶ etiam habet Mosqu.

l. 16. ἐπὶ τῆς σκηνῆς Mosqu. A. Florr.

V. 1. ὧδ' εἰπεῖν ἔπος scholia accipiunt pro ὡς εἰπεῖν ἔπος, eoque nomine Ciceronem, qui Tusc. IV, 29. vertit *neque tam terribilis ulla fando oratio est*, reprehendunt Muretus V. L. VIII, 16. et Leopard. Emend. VIII, 21. Ciceronem defendunt Musgr. et Porson. et recte; quamquam illi argumento non multum tribuo, quod dicunt, ita ὡς εἰπεῖν ἔπος dictum oportuisse: nam quidni εἰπεῖν ἔπος pro ὡς εἰπεῖν ἔπος dixerint Graeci, quum ὡς ante infinit. saepe omittatur? vid. Gramm. gr. §. 544. p. 783. Sed nimis ieiuna et exilis in poëta haec est sententia, *nihil, prope dixerim*, (hoc enim valet ὡς ἔπος εἰπεῖν. vid. Heind. ad Plat. Hipp. p. 132.) *tam grave est* etc. ἔπος est *res*, quatenus oratione declaratur, quod saepius ad Sophoclem monuit Brunck.: huius partes commemorantur πάθος (non *fors*, ut Cicero vertit, sed quodcunque homini ob naturae imbecillitatem in vita accidit) et συμφορὰ θεήλατος.

V. 2. ξυμφορά Ald. rell. Florr. omn. praeter 10. Mosqu. D. Havn. συμφορά Paris. A. Br. Flor. 10. Gu. Lucian. Ocypod. T. III. p. 673. quod rec. Brunck. et Porson. Ubi et iambo et spondeo uti licet, iambum tamen praeferunt poetae. Taur. συμφορὰν θεήλατον.

V. 3. ἄροιτ' Gu. — ἀνθρώπων Lucian. et R. Haec autem sententia non ad eum, qui proxime commemoratur, Tantalum, sed ad infortunia domus Tantalicae spectare videtur.

V. 4. κοὐκ. Flor. 34. Taur. οὐκ. Tum Flor. 17. ὀνειδίζων. Musgr. κοὐκ ὀνειδίζω τύχας vertit, *non nimis magnifice de fortuna eius loquor.* ὀνειδίζειν enim hic et v. 85. esse *efferre, amplificare oratione.* Sic etiam Herodotum VIII, 143. Dion. Chrysost. p. 321. D. Morell. verbum usurpasse. Male. Herodoti verba: καὶ αὐτοὶ τοῦτό γε ἐπιστάμεθα, ὅτι πολλαπλησίη ἐστὶ τῷ Μήδῳ δύναμις ἤπερ ἡμῖν· ὥστε οὐδὲν δέει τοῦτό γε ὀνειδίζειν, eo spectant, quod c. 142. Lacedaemoniorum legati Atheniensium culpa hoc tantum bellum excitatum esse dixerant, ut sensus sit: *nihil opus hoc nobis exprobrare, nostra culpa nos tanta mala nobis concitasse.* Nihil enim ad Persarum copias oratione amplificandas Lacedaemonii dixerant. Dio autem de καπήλοις loquitur, παρ' οἷς ἂν πονηρὰ ᾖ τὰ μέτρα. et ita pergit: καὶ μὴν ὅτι φύσει τὸ πρᾶγμα τοιοῦτόν ἐστιν, οὐχ ὁ λόγος αὐτὸ ἐξονειδίζει, θεάσασθε οὕτως etc. ubi quis de *amplificando* cogitet? Sed ὀνειδίζειν τινί τι non tam est *exprobrare alicui aliquid* seu dedecus aliquod alterius culpa contractum proferre, sed omnino commemorare rem alteri vel turpem et indignam vel ingratam, ut fortunae secun-

dae in adversam commutationem, infelicitatem, etsi nullo ipsius vitio effectam. Sic Hec. 659. *οὐ καινὸν εἶπας, εἰδόσιν δ' ὠνείδισας, infortunia mea gnarae commemoras.* Similiter Troad. 432. *τἄλλα δ' οὐκ ὀνειδιῶ, reliqua mala non commemorabo.* Phoen. 821. Sparti vocantur *Θήβαις κάλλιστον ὄνειδος*, quod nolim cum Schol. Eust. et Valck. pro *κλέος* accipere, et in locis a Valck. ibi allatis significat id, quod exprobratur alicui, sive iure, sive iniuria. Quod quum ob insolentiam et irridendi causa plerumque fiat, haec significatio etiam inest, ut in locis a Valcken. ad Phoen. 1549. collectis, et nostro loco: *τύχαι* enim Tantali non ad *μακάριος* spectant, sed ad poenam Tantali, quae postea commemoratur, et quo tota haec tendit oratio: *neque vero eo hanc Tantali fortunam commemoro, ut ei insultem et eam tanquam probrum obiiciam.* Valck. ad Phoen. 1549. comparat locum Aeschin. in Ctesiph. p. 64, 40. *καὶ οὐ τὸ δυστύχημα ὀνειδίζω, ἀλλὰ τὸν τρόπον ἐξετάζω.*

V. 6. *δειμαίνων.* Mosqu. D. *δειμαῖνον.* Huc respexit Eustath. ad Od. λ', p. 1700, 21.

V. 7. *τείνει* Havn.

V. 9. 10. inverso ordine leguntur in Aug. d. et Havn.

V. 10. *ἀκόλαστον ἔ. γλ.* Haec verba citantur ab Heraclide Allegor. Hom. in. — Prius hemistichium suum fecit Nicolaus Damasc. p. 281. ed. Cor. Hinc patet, quam apte apud Athen. XIII. c. 24. in Eubuli fr. legatur nunc *νόσων* pro *ὅσων. Καὶ μὴ λαθραίαν Κύπριν (αἰσχίστην νόσων Πασῶν) διώκειν.* Theophyl. Simoc. Ep. 67. *ἐντεῦθεν καὶ Τάνταλος ἐκολάζετο· περὶ τὰ θεῖα γὰρ ἔσχε τὴν γλῶτταν ἀκόλαστον.* Boisson. Cf. etiam Eustath. ad Od. λ', p. 1700, 57.

V. 12. Ald. Herv. 2. *ξείνασ'*, et sic Havn. Mosqu. D. cum gl. *προξενήσασα.* Brub. Herv. 1. *ζείνασ'.* Primus recete *ξήνασ'* Canter. De voce *στέμματα*, *lanam* significante, vid. Musgr. Eustath. ad Il. ν', p. 1200, 13. *ἀπὸ δὲ τοῦ τοιούτου νήθειν καὶ αἱ βαρεῖαι κατακλῶθες ἀλλαχοῦ παρὰ τῷ ποιητῇ — — ἃς διασαφῶν Εὐριπίδης φησί· στέμματα ξήνασα θεὰ ἐπέκλωσε πόλεμον.*

V. 13. *Ἔρις* pro v. lect. commemorat Schol. et legitur in Lib. P. fort. e Schol. Probat Canter.

V. 15. *ἔδαισε δ' οὖν νιν* Ald. Herv. 1. 2. *ἔδ. δ' οὖν νιν* Brub. Cant. *ἔδαισ' οὖν* Aug. c. De partic. *δ' οὖν* vid. ad Suppl. 821.

V. 16. *δέ* et *γάρ* om. Taur. *τύχας σιγῶ* Aug. c.

V. 17. *δεῖ* pro *δή* Flor. 25. Idem post *κλεινός* addit *τ'.*

V. 18. Flor. 2. *Μενέλαος ἐκ Κρήσσης τε μρ̄ς Ἀερ.* — *ματρός* Ald. ut fere semper in hac certe fabula. *μητρός* Gu. Flor. 9. 10. 18. 21. 25. Havn. — *ἄπο* om. Flor. 21. Pro eo Mosqu. D. *ὕπο.*

V. 19. *δή* om. Havn.

V. 20. Ald. rell. Flor. 6. 9. 10. 18. 21. 33. Gu. Mosqu. D. Havn. *Μενέλεως Ἑλένην.* Unus Paris. ap. Musgr. Mosqu.
εως
A. R. *Μενέλαος Ἑλ.* quod rec. Musgr. Pors. *Μενέλαος* Aug. b.

σ
V. 21. Aug. d. *ἐπίσημον.*

V. 22. *τρεῖς* om. Flor. 34.

V. 24. *ἄρσην δ' Ὀρ.* em. V. D. in *Classic. Journ.* nr. XV. p. 205. not. ob praecedens *μέν.* Idem probat Wakef. coniecturam ad Phoen. 55. *κόρας δὲ δισσάς. μέν — τέ* sibi respondent Med. 13. Hipp. 712. sq. Andr. 8. sq. 467. 643. coll. 645. Suppl. 1040. coll. 1042. Iphig. A. 73. sq. Troad. 48. sq. et saepius. Nam particulae *μέν* haec propria vis esse videtur, ut praeter membrum orationis illud, in quo ipsa posita est, aliud etiam exspectare iubeat; hoc autem si opponitur priori membro, *δέ* habet, si coniungitur tantummodo, *τέ.* Nonnunquam perinde est, oppositionem an coniunctionem significes.

ματρὸς ἀνοσιωτάτας Ald. rell. Dorismum expulit Brunck. nam *μητρὸς* Mosqu. A. D. Flor. 6. 9. 10. 18. 21. 25. 34. (in 2. 17. 33. Paris. A. Br. Gu. Taur. est *μρ̄ς.*) *ἀνοσιωτάτης* Paris. A. Br. Mosqu. A. D. Flor. 33. 34. Taur. Aug. b. c. d. Havn. Gu.

V. 26. *παρθένον λ.* Ald. rell. Alexander rh. p. 579. ed. Ald. At *παρθένῳ* Paris. A. Br. Ask. 1. Harl. R. I. (v. Pors. ad 73. 74.) Mosqu. A. D. Flor. 6. 9. 18. 21. et sic Brunck. qui comparat infra v. 108. Electr. 949. et Porson.

V. 27. Pro *ἀσαφές* Flor. 18. *ἀσφαλές*.

V. 28. *Φοίβου τ'* Flor. 33. *μέν* deletum est in Flor. 17.

V. 29. *πείθει γ'* ed. Beck. in ed. min. Sed idem est ac si dixisset poeta: *καὶ Φοίβου μὲν ἀδικίαν οὐ κατηγορήσω, ὅμως δὲ τοῦτο ἐρῶ· πείθει.*

V. 30. *φέρων* Ald. rell. *φέρον* e sex MSS. edidit Musgr. et sic Paris. A. Cant. H. I. (vid. Pors. ad 73. 74.) K. Mosqu. D. Florr. omn. Gu. Taur. *φέρον* (ω suprascr.) Mosqu. D. Sensus est: *ὅ, τὸ κτεῖναι αὐτὸν μητέρα, πρὸς οὐχ ἅπαντας εὔκλειαν φέρει*, ut Suppl. 1704. *καὶ δὴ παρεῖται σῶμα, σοὶ μὲν οὐ φίλον*, i. e. *ὅ (τὸ παρεῖσθαι) σοὶ μὲν οὐ φίλον ἐστί.* Med. 1024. *καὶ κατθανοῦσαν χερσὶν εὖ περιστελεῖν, ζηλωτὸν ἀνθρώποισι.* Sic nunc explico locum Soph. Ant. 44. *ἦ γὰρ νοεῖς θάπτειν σφ', ἀπόῤῥητον πόλει*, i. e. *ὅ, τὸ θάπτειν αὐτὸν, ἀπόῤῥητόν ἐστιν ὑπὸ τῆς πόλεως.* Sed de locutione *φέρειν εὔκλειαν πρὸς ἅπαντας* dubito: an *πρὸς ἅπαντος?* Sic *ἀκλεὴς δόξα πρὸς ἀνθρώπων* Heracl. 621.

V. 31. Pro *ἀπειθήσας* legendum *ἀπιστήσας* suspicatur V. D. in *Quarterly review* n. 18. p. 363. quia poetis Atticis forma *ἀπειθέω* incognita fuisse videatur, quippe qui nec *ἀπειθής* noverint, sed talia verba ad aor. 2. *ἔπιθον* formam composuerint, *ἀπιθής, εὐπιθής.* Hesychii autem (qui *ἀπειθής* e Sophoclis *Αἰχμαλωτίσιν* affert) nullam esse auctoritatem. *ἀπειθὴς* tamen firmatur etiam Eustathii testimonio ap. H. Steph. Thes. gr. l. T. III. p. 130. E. qui cum *ἀφειδής* comparat. Aesch. Ag. 1057. *πείθοι' ἄν, εἰ πείθοι· ἀπειθοίης δ' ἴσως.*

V. 33. *Πυλάδης δ'* Flor. 33. Pro *συγκατείργασται*, quae vox totum versum corrumpat, quippe nihil omnino sententiae addens, Musgr. coni. *συγκατήρτισται, qui dolum hunc omnem nobiscum una fabricatus est.* *τόδε* pro *τάδε* Aug. d.

V. 34. *νοσεῖ νόσῳ* Flor. 10.

V. 35. *ὁ δὲ πεσών.* Sic Ald. rell. Gu. Florr. omn. praeter 2. Aug. b. c. d. Taur. Havn. Par. A. Br. *ὁ δέ* in textu I. sed *ὅς* suprascriptum. vid. Pors. ad v. 73. 74. *οὐδὲ πεσὼν* ex octo, ut ipse ait, Codd. edidit Musgr. Certe

sic habent K. R. Ask. M. et ex em. Cant. N. etiam Flor. 2. In Cant. pro glossa supra scriptum est *ὅς*. Vulgatam recte defendit Brunck. e v. 42. 150. Exempla articuli pro pronomine positi ad idem, quod modo praecesserat, nomen designandum ex Homero et Herodoto attuli ad Hom. h. in Cer. 344. plura V. D. in Ephemer. Jenens. 1809. nr. 248. p. 162. Sed in Attico scriptore eiusmodi structuram nondum inveni. Fortasse igitur cum Reiskio leg. *τλήμων Ὀρέστης ὅδε, πεσὼν δ' ἐν δεμνίοις, miser iste, quem hic videtis, Orestes.* Vid. Gramm. gr. §. 470. Boisson. citat Schultens. origg. hebr. T. II, 144.

V. 36. *ματρός* Ald. rell. *μητρός* Mosqu. A. D. Flor. 6. 9. 10. 17. 18. 21. 34. Taur. Aug. b. c. d. Havn. Gu.

V. 38. *φόνῳ* pro *φόβῳ* Flor. 17.

V. 39. *δέ* om. Flor. 25. *δή* Mosqu. D. Aug. c. Havn. utrumque Flor. 2. — *ἐξ ὅτου* Aug. b. Schol. Ven. ad Il. *ά*, 115. ubi hunc versum et sequentem affert, ut Euripidem contra quam Homerum voce *δέμας* uti demonstret: hunc enim *ἐπὶ ἐμψύχου*, Euripidem *ἐπὶ νεκροῦ* ponere.

V. 40. *μήτηρ* Florr. omn. Gu. Aug. b. d. Havn.

V. 41. *ὦν*. Vid. Heind. ad Plat. Gorg. p. 7. Schaef. ad Soph. El. 478. Ad rem cf. Hom. h. in Cer. 49. sq.

V. 42. sq. *δ'* ante *ἔσω* om. Mosqu. D. ut unus Cod. Thom. M. v. *χλανίδιον*. Verba *χλαν. ἔσω κρ.* citat Eustath. ad Il. *έ*, p. 519, 44.

V. 47. *μή* om. Aug. d. De re vid. Wessel. et Valck. ad Herod. VII, 231. *μηδὲ* pro *μήτε* praestare videtur Elmsleio ad Med. 1316. Cf. *Edinb. rev.* n. 33. p. 233. Pro *τινά* Flor. 10. *τινάς*.

V. 48. *μητροκτονοῦντας* Mosqu. D. Flor. 9. 10. 17. 34. Gu. Havn. Aug. b. d. pro *ματροκτ.* Ald. rell. V. D. in *Critical review* Ian. 1801. p. 2. legit *μητροκτονοῦντε.*

V. 49. *Ἀργεία* edidit Beck.

V. 51. *θήξαντας* M. N. K. R. Flor. 10. Taur. c. scholio interlin. *ἀκονήσαντας*. *θνήξαντας* Flor. 25. *θήξαντ'* cum Ald. rell. Flor. 2. 6. 9. 17. 18. 21. 21[b]. 33. Gu. Havn. *ἐπ' αὐχένας* Flor. 21. — *βάλλειν* Mosqu. A. *βαλεῖν* Aug. c. d. ex corr. quum antea fuisset *λαβεῖν*.

V. 52. δέ om. Gu. Flor. 25. Taur. δή om. Aug. d.

V. 53. Mosqu. A. ἥκ. γὰρ Μεν. εἰς γῆν. Μενέλαος
ε
Havn. Μενελαος Aug. d.

V. 54. Ναύπλειον Mosqu. D. Ναυπλίον Aug. b. d. ἐκπληρῶν qua ratione contra Sevinum, Musgr. Brunck. ἐκπερῶν tentantes defendit Porson, eadem Reiskium in Tom. XI. versionis Gottsched. Actorum Soc. Inscript. p. 48. defendisse monet Schaefer. ad Dionys. Hal. p. 441.

V. 55. ἀκτῆσιν Br. Vid. Valck. ad Phoen. 62. ad Hippol. 1432. Sed dubito, an eius formae in Tragicis indubitata exempla exstent. δηρόν ed. King. Vid. Porson. ad v. 26. In Aug. d. duo folia periere, continentia v. 55—106.

V. 57. sqq. Vide notam ad Philostr. Her. p. 472. ubi quam feci e cod. Paris. Gorgiae medicinam, facit et Coislin. cod. 249. BOISSON.

V. 59. πετρῶν scribebatur ante Porson. MSS. (Flor. 18. 21. Gu.) recte πέτρων. — ἔλθοι Havn.

V. 61. ξυμφοράς Gu. Flor. 6. 9. 18. 21. συμφοράς Mosqu. D. Aug. b. c. Schol. unde sic ed. King. συμφοράν Ald. rell.

V. 62. δή om. Havn. Penultimae syllabae in παραψυχήν correptae exempla attulit Brunckius ad Hec. 280. qui ad h. l. dubitaverat, an genuinum esset, analogiam aliis docendam relinquens. Docuit Porson.

V. 62. ἐς h. l. dant Ald. rell. ut supra 59. εἰς hic habent Flor. 2. 6. 9. 17. 18. 21. supra Mosqu. A. D. Havn.

V. 66. Vid. Hec. 276.

V. 67. εἴσοδον Ald. rell. et MSS. εἰς ὁδόν Musgr. Brunck. Pors.

V. 68. Μενέλαον θ' ἥκ. Taur. Mox Flor. 33. ὡς τ' ἄλλα γ' ἐπ' ἀσθ.

V. 69. ὀχούμεσθ' Flor. 6. 9. 17. 18. 21. Mosqu. D. Locutionem ὀχεῖσθαι ἐπ' ἀγκ., ἐπ' ἐλπίδος illustravit ad h. l. Porson. Adde Bergler. ad Arist. Equ. 1241.

V. 70. δυστυχῶν primus dedit Canter. pro δυστυχὼν.

V. 71. τε om. Flor. 25. τέκν. ἀγαμ. Taur. τε καὶ Ἀγαμ. Flor. 33.

V. 72. παρθένε. Cf. Casaub. ad Athen. III. Tom. II. p. 166. ed. Schweigh. BOISSON.

V. 73. Prius τε om. Flor. 25. alterum Flor. 6. 9.

V. 74. μητρὸς Flor. 9. 10. 17. 21. 25. 34. Gu. — ὅδε. I. supra scriptum habet ὅς, quomodo Pors. etiam scribendum censet. Musgr. πῶς ἔφυ iungit et accipit pro πῶς ἐστι, i. e. πῶς ἔχει, *quomodo et tute vales, et frater tuus se habet*, ut vertit Heath. Adverbiorum cum verbo εἰμί iunctorum exempla dedi in Gramm. gr. §. 308. Adde Schaefer. ad Dionys. de comp. p. 76. Erfurdt. ad Soph. Antig. 637. (633. ed. min.) Sed hoc non in omnibus adverbiis fieri videtur; πῶς εἰμὶ certe pro πῶς ἔχω dubito an usquam inveniatur, sicut nec ὧδ' ὄντας ἡμᾶς, quod ex Eur. Heracl. citat Schaefer. sincerum esse, certe non eum, quem voluit Musgr., sensum habere videtur. Equidem Scholiastae explicationem sequendam existimo. Ita enim orationem instituisse videtur poëta, ac si dicere vellet, πῶς σύ τε καὶ κασίγνητος σὸς ἔχετε; sed quum Orestem nominasset, huic nomini etiam, sicut Electrae, probrum addere volens, μητρὸς ὅδε φονεύς, inceptae constructionis immemor, ad hoc ultimum retulisse verbum et scripsisse ἔφυ. Durissimam tamen hanc rationem esse fateor.

V. 79. ὅπως ἔπλευσα. Edd. et MSS. ὅπως δ' ἔπλευσα. unde Reisk. coniiciebat ὅπως δὴ 'πλευσα, quam coniecturam probat Musgr. recepit Brunck. δή ita additum dicas, ut in ὅτι δή ποτε, ὅπως δή ποτε, et in hac ipsa formula Heliod. III. p. 202. ἔδρασεν, ὅ τι δὴ καὶ ἔδρασεν. Aristid. T. I. p. 136. προείλετο μὲν διδάσκαλον ἐξ ἁπάντων, ὅντινα δὴ καὶ προείλετο. quae loca debeo Abreschio ad Aesch. Agam. 67. ed. Schütz. Sed a poëtis hanc particulam in ista formula addi non memini. Mihi vulgata lectio ὅπως δ' ἔπλευσα orta esse videtur ex ipso hoc δή, addito ab eo, qui hanc formulam ad communem consuetudinem explicare vellet. De ipsa formula vide Abreschium l. c. Schaefer. ad Soph. Oed. Col. 273. Interpungendum post alterum ἔπλευσα monuit Herm. ad Viger. p. 709. 30. Sensus idem fere est, quem exprimit Gorgias apud Boisson. ad Phil. p. 472. εἴτ' ἐρασθεῖσα, εἴτε λόγῳ πεισθεῖσα, εἴτε βίᾳ ἁρπασθεῖσα, *fato divino certe.*

V. 80. Mosqu. D. οὐκ οἶδ'.

V. 81. *ἄγε* Schol. Arsen. pro *ἦγε* accepit: reddit enim *ἥτις σὺ παρ. ὁρᾷς.* Hinc King. ed. *ἦγε*, fortasse etiam, ut suspicatur Porson., ex R. Post *ἄγε* Flor. 25. Taur. addunt *καί.* Schol. Ven. ad Il. ρ', 255. *τῆς Ἑλένης τὸ ὄνομα ἤρκεσε τῷ Εὐριπίδῃ πρὸς πᾶσαν λοιδορίαν, λέγοντος, Ἑλένῃ, τί σοι λέγοιμι ἄν;*

V. 84. *εἵνεκα* Havn.

V. 85. *κοὐκ ὀνειδ.* Flor. 33.

V. 86. *σὺ δ᾽ εἶ μακ.* Ald. Herv. 1. 2. rell. et Codd. fere omnes. *σὺ δ᾽ ἡ μακ.* tres codd. ap. Musgr. K. et Br. e corr. prout coniecit Dawes. Misc. cr. p. 49. not. ed. Burg. probante Valck. ad Eur. Phoen. p. 552. b. idque receperunt Brunck. et Porson. et sic iam Brubach. Musgr. ed. *σὺ δ᾽, ἦ μακ.* *omnino, sanequam.* Jortin. coni. *σὺ δ᾽ ὦ μακ.* Valck. l. c. monet, articulum in his irrisioni inservire, quam exprimat indignatio; rectius dixisset, articulum in appositione, quam vocant, poni, quae appositio, ut omnino ad rem vel personam accuratius designandam valet, sic irrisioni etiam inservit. Cf. Gramm. gr. §. 275.

V. 87. Eustath. ad Il. κ'. p. 809, 37. *ὅρα δὲ τὸ ἀρχαϊκὸν τῆς λέξεως· πάλαι μὲν γάρ ποτε τὸ ἐπὶ τιμῇ ἀνίστασθαι ἐδήλου, ὕστερον μάχιμος ἡ λέξις τοῦ ἐπανίστασθαι καὶ τῆς ἐπαναστάσεως, τῆς ἐπὶ προθέσεως τὸ κατὰ δηλούσης· ὡς καὶ ἐν τῷ ἥκεις ἐφ᾽ ἡμᾶς παρ᾽ Εὐριπίδῃ.* et ad Oed. τ'. p. 1856, 14. *τὸ δὲ ἐπέχεις ἀντὶ τοῦ κατ᾽ ἐμοῦ ἔχεις· ἐναντιότητα γάρ ποτε καὶ ἡ ἐπὶ πρόθεσις δηλοῖ. — — καὶ παρ᾽ Εὐριπίδῃ, ἥκεις ἐφ᾽ ἡμᾶς, ὅπερ ἀστείως ἡ Ἠλέκτρα ἐκεῖ περὶ Ἑλένης φησί.* *ἥκεις* citat etiam ad Il. α'. p. 146, 12. quae lectio valde placet Porsono.

V. 88. *πόσον.* Philemon in Lexico v. *πόσον.* *Πόσον ἐπὶ πλήθους, εἰ πολὺ ἢ ὀλίγον ἐστὶν, ὡς παρ᾽ Εὐριπίδῃ· Πόσον χρόνον δεμνίοις πέπτωχ᾽ ὅδε; οἷον ἐπὶ πόσον.* Boisson. Praeterea Musgr. legendum coniicit *δ᾽ ἐν δεμνίοις*, ut supra v. 35. Dativi pro *εἰς* cum acc. positi tam rarus apud Graecos, quam frequens apud poëtas Latinos, usus, et Eurip., si recte memini, non nisi *πίπτειν ἔν τινι* vel *εἴς τι* dicere solet. Sed sic infra 1415. *νήματά θ᾽ ἵετο πέδῳ.* Iphig. Aul. 1192. *νεάνιδα Σπάρτῃ κομίζουσα.*

V. 89. *αἷμα γενέθλιον.* Aesch. Choeph. 909. *οὐδὲν σεβίζει γενεθλίους ἀρὰς, τέκνον;* i. e. *τὰς τῆς μητρός.*

V. 90. *ἡ τεκοῦσα δ᾽* Flor. 33. *ὦ μέλεος ἡ τεκοῦσά τε μελέα, ὡς διώλ.* i. e. *ὅτι οὕτω διώλ.*

V. 91. *ἀπείρηκ᾽ ἐν κακοῖς* edd. et MSS. At Porson. ed. *ἀπείρηκεν κ.* sine causa idonea. Nam quod ait, Electram sua mala parvi pendere, neque ea memorare, nisi quatenus ex fratris morbo oriantur, id non ex rei natura ductum, sed ad emendationem commendandam excogitatum est. *ἀπειρηκέναι, ἀπειπεῖν ἐν κακοῖς* quidem alibi nec ego legi; sed *ἐν* pro solo dativo saepissime poni notum est. Aesch. Pers. 249. *ὡς ἐν μιᾷ πληγῇ κατέφθαρται πολὺς ὄλβος.* Soph. Antig. 1229. *ἐν τῷ ξυμφορᾶς διεφθάρης;* i. e. *τίνι ξυμφορᾷ.* Cf. Eurip. Helen. 1222. Alc. 1001 sq. et quos laudavi Gramm. gr. §. 401. p. 543. Sed ne necesse quidem est huc confugere: *ἀπείρηκα* enim absolute intelligi potest, *viribus et animo defeci*, ut Med. 456. Hipp. 1344. et *ἐν κακοῖς* pro *ἐν κακοῖς οὖσα* accipi, ut Andr. 87. *ἀπαυδᾷς ἐν κακοῖς.*

V. 92. *πείθοιό γ᾽ ἂν δῆτά μοί τι* Flor. 33. *πίθοιο δῆτ᾽ ἄν μοι* Havn. Vitium *πιθοῖ ἂν* intactum reliquerunt Brunck. et Pors. — *τι* om. Flor. 33.

V. 93. *ὡς ἄσχολός γε.* Schaefer. ad Lamb. Bos. p. 604. vertit: *obtemperabo tibi, quantum potero, ut quae sim occupata assidendo fratri*, rectius, quam vulgo fit. Sed mihi *ὡς* ea vi positum videtur, qua legitur *οἷα δὴ γυνή* v. 32. *ὡς νομεύς*, *quantum* vel *quatenus pastor fidus esse potest*, Soph. Oed. T. 1118. *ὡς Λακεδαιμόνιος* Thuc. IV, 84. ut sensus sit: *πιθοίμην ἄν σοι, ὡς ἄσχολος οὖσα*, *obtemperabo tibi, quatenus obt. potero, quae occupata sim* etc.

V. 94. *βούλη* vel *βούλῃ* edd. Ald. rell. *βούλει* Paris. A. Br. Mosqu. A. D. Flor. 2. 10. 17. 18. 21. 25. 33. 34. Gu. Taur. Havn. Aug. b. c. et sic Brunck.

V. 95. *μητρὸς* Flor. 10. 17. 21. 25. 34. Aug. b. Mosqu. A. Havn. pro *ματρός.*

V. 96. *φέρουσ᾽.* Flor. 10. *βαλοῦσ᾽.* — *ἐμάς.* Mosqu. A. *ἐμᾶς.*

V. 97. *φίλων* e Paris. A. ed. Brunck. pro *φίλον.*

V. 98. Vide Scholia Ven. ad Il. *ά*, 115. memorata supra ad v. 39.

V. 99. *πότε λιποῦσ'* Brub. Herv. 2. Canter.

V. 100. Reisk. em. *ὀρθῶς ἐλέγξασ'*, quod probat Musgr. et recepit Brunck. Praeterea Musgr. *οὐ φίλ' ὡς ἐμοὶ λέγεις* legendum, certe *δέ* delendum coniicit. Brunckius *δέ* ex *δή* depravatum censens edidit *οὐ φίλια δή μοι λέγεις*, quum in Br. legeretur *οὐ φίλα*. Vulgatam perquam frigidam et invenustam esse, assentior Brunckio, et velim in Codice aliquo reperiri, quod Porson. coniecit, *Ὀρθῶς γε λέξασ' οὐ φίλως ἐμοὶ λέγεις*. Ceterum pro *φίλως* Aug. b. *φίλος*. *δέ μοι* Ald. rell. cur in *δ' ἐμοί* mutaverit Porson. non intelligo.

V. 101. *δή* om. Gu. Havn. — *σ'* primus addidit Brunck. e Paris. A. et sic Harl. I. N. Aug. b. Mosqu. A. Florr. omn. praeter 17. Taur. *τίς σε μοι* Aug. c. Vide infra v. 450.

V. 103. *δεινὸν γὰρ Ἄργει τ' ἀν.* sine interpunctione Ald. rell. et sic etiam Schol. *δεινὸν* explicans *δεινῶς*, *χαλεπῶς*. Hinc Canter. coni. *Ἄργει καταβοᾷ*. Flor. 25. *Ἄργει τῷδ' ἀν.* Si *τε* esset *etiam*, ut statuit Schaefer. ad Soph. Ai. 1312. (Cf. Lobeck. p. 410.), ferri posset haec lectio. Primus post *γάρ* interpunxit King. Sensus est: *δεινὸν γάρ ἐστιν ἐκεῖνο, ὃ δέδοικας· καὶ γὰρ ἀναβοᾷ σὺ τῷ Ἄργει διὰ στόμα.* Malim tamen: *δεινὸν γὰρ Ἄργει γ' ἀναβ. διὰ στόμα.*

V. 104. *σὺ νῦν* Ald. rell. Barn. in marg. notavit: Al. *σύ νυν.* quod recep. King. Brunck. Porson. Recte: Schol. expl. *σὺ δή.*

V. 105. *μητρός* Mosqu. A. Flor. 10. 17. 25. 34. Havn.

V. 106. *πρόςπολον* Ald. rell. *προςπόλους* Par. A. B. Cott. Cant. M. N. R. (qui *πρόσπολον* habet e corr.) Mosqu. A. Florr. omn. *πρὸς πόλους* Aug. b. c. Mosqu. D.

V. 107. *δέμας.* Aug. b. Mosqu. D. *τάδε.* Aug. c. *δέ.*

V. 108. Post hunc versum in Flor. 17. 33. Aug. d. iste additus legitur:

ΗΛ. *κἀγὼ γυναικῶν ἄφρων* (Aug. *ἄφρον*) *οὐχὶ παρθένος.*

in 17. ab alia, sed antiqua, manu addita nota in textu, quae

hunc v. ibi inserendum indicat. In Aug. supra eum scri-

χ τρ

ptum est: *οὗτος ὁ στοϊ ἄλλο.* i. e. *οὗτος ὁ στίχος ἀλλότριος.* Ille versus autem quia in Florr. Electrae tribuitur, in Flor. 33. versus 109. Helenae, v. 110. cum sq. Electrae, versus denique 112 sqq. Helenae datur.

οι

V. 109. *τίνοι.* Havn. *τείνει.*

V. 110. *καλῶς ἔλ.* Sic tres MSS. ap. Valck. ad Hippol. 715. Mosqu. A. Flor. 25. 17. (hic cum gl. *ὀρθῶς*) Aug. b. *ὀρθῶς ἔλ.* Ald. rell. supra quod *καλῶς* scriptum habet I. *καλῶς* praetulit Brunck. ad vitandam alterius adverbii repetitionem, supra v. 100. extantis, et Pors. Hic dubitat, utra lectio verior sit, quum supra etiam v. 100. I. *καλῶς* supra *ὀρθῶς* scriptum habeat. Mihi *ὀρθῶς* e v. 100. huc translatum esse videtur; nec causa ulla erat, cur *ὀρθῶς* explicandum cuiquam videretur: *καλῶς* explicatione indigebat, ne quis facundiam Electrae laudari putaret.

V. 111. *πέμψομεν* Lib. P. Flor. 10. 21. Taur. — Sic Aesch. Pers. 234. Ald. *θήσομεν*, Robort. *θήσομαι.* *γε* om. Flor. 33. Aug. d. — *εὖ γάρ τι λέγ.* Havn. Sed mihi hic versus suspectus est. Ineptum enim est, quum praecesserit sive *καλῶς ἔλεξας*, sive *ὀρθῶς ἔλ.*, idem repeti verbis *εὖ γάρ τοι λέγεις.* Nec *γε* convenit: *καί — γε* enim ponitur, quum gravius quid subiicitur, imprimis in plurium rerum enumeratione, ut ait Heind. ad Plat. Hipp. §. 47. Prot. §. 100. Vid. Eurip. Med. 605. Phoen. 1681. Andr. 1039. Suppl. 768. Hel. 106. At *πέμψομαι θυγατέρα* tantum abest, ut gravius sit, ut nihil, nisi ieiunam explicationem *τοῦ πείθομαί σοι* contineat. Tum quid sibi vult medium *πέμψομαι*? *a me dimittam* ineptum esset. Rectius *πέμψομεν*; sic enim a singulari ad pluralem numerum transit etiam Iph. T. 78. *ἐπειδὴ πατρὸς αἷμ' ἐτισάμην, μητέρα κατακτάς, διαδοχαῖς δ' Ἐριννύων ἠλαυνόμεσθα.* Troad. 897. *ὡς οὐ δικαίως, ἣν θάνω, θανούμεθα.* Similis confusionis numerorum alia exempla suppeditant Porson. Praef. Hec. p. XLII. Lips. Lobeck. ad Ai. 191. Heindorf. ad Plat. Gorg. §. 75. Phaedon. 17. Quae confusio ita est interioris elegantiae, ut a grammaticis proficisci non potuerit, quippe qui singularem pro plurali substituere, non contra, solent. vid. Porson.

ad Phoen. 624. Sed vereor, ne hoc sit corrigentis grammatici.

V. 112. *πάρος δόμων* Flor. 2.

V. 114. Male interpungebatur post *τάφον.* *ἀμφὶ τὸν Κλ. τάφον* enim iungenda sunt cum *ἄφες*, non cum *ἐλθοῦσα*, quasi *ἐλθεῖν ἀμφί τι* pro *ἐλθ. εἰς* vel *ἐπί τι* dici possit.

V. 115. *οἰνοπόν τ' ἄ.* Ald. Brub. Herv. 1. 2. Gu. *οἰνωπόν* Canter. Monac. Barn. Musgr. et MSS. Eustath. ad Il. *δ*, p. 492, 8. *Εὐρ. δὲ καὶ αὐτὸς μιμησάμενος τὸ ἁλὸς ἄχνη οἰνωπὸν ἄχνην λέγει τὴν ἐν λοιβαῖς καταχεομένην τῆς γῆς.*

V. 116. Vulgo: *καὶ στᾶσ' ἐπ' ἄκρου χ.* Sed Mosqu. D. Aug. b. c. Gu. Flor. 6. 9. 17. 18. 21. 34. ut edidi. Saepissime *γε* omissum a librariis, additum rarissime. De *καί — γε* vid. ad v. 111.

V. 117. *τάςδε* Flor. 33. qui et *χοάς* cum 25. Mosqu. D. Pro *ταῖςδε* Flor. 18. *παῖς σε.*

V. 118. *μνῆμα τὸ σόν* Flor. 2. *μνῆμά σου* Aug. b. — *τε* om. Mosqu. A.

V. 119. *Ἀργείων ὄχλον* Mosqu. A. Taur. Havn.

V. 121. *τ'* vel erasum vel exesum in Gu.

V. 122. *ἐμήν* Ald. rell. Gu. Mosqu. D. Havn. *ἐμέ* Thom. M. p. 491. M. N. Lib. P. R. Mosqu. A. Taur. Flor. 2. 10. 25. quod recepit Porson.

V. 126. *ἐν* om. Flor. 33. *φύσις* de pulchritudine accipit Thom. M. p. 905. quae explicatio commemoratur etiam in scholiis; rectius alii in scholiis de *ingenio*, quod e verbis *ἔστι δ' ἡ πάλαι γυνή* apparet.

V. 128. *εἴδετε* Ald. rell. Gu. Flor. 6. 9. 10. 17. 18. 21. 34. Mosqu. quatuor, Taur. Aug. 3. *ἴδετε* Schol. ad Aesch. Agam. 545. Harl. Flor. 2. 25. Havn. quod reponendum monuerunt Heath. et Musgr. receperunt Brunck. et Porson. Non multum interest. Equidem *εἴδετε*, *vidistis*, sive cum interrogatione, quod malim, sive citra interrogationem accipiatur, ut vult Schol., non offendor; *ἴδετε* num de iis dicatur, qui iam abierunt, non dixerim. Pro *παρ' ἄκρας* Flor. 33. Aug. d. Havn. *ἀπ'* (*εἴδετ'* vel *ἴδετ' ἀπ'*)

ἄκρ. Duportus coni. *ἴδ. γὰρ ἄκρας*, prob. Heath. rec. Brunck. Porson. Non ausus sum imitari, quum protritum illud *γάρ* ab alia et difficiliore lectione, quam omnes Codd. constanter retinent, expulsum esse vix credibile esse videretur. Corruptum tamen esse illud *παρ'* negari non potest, nisi forte iungere velis, *ὡς ἀπέθρισεν τρίχας παρ' ἄκρας τὰς τρίχας.* — *ἀπέθριξε* Ald. rell. ante Barnes. Schol. ad Aesch. l. c. Hesych. Mosqu. A. D. Aug. d. Flor. 2. 17. 25. 33. *ἀπέθρισεν* vel *ἀπέθρισε* Schol. Harl. I. Cantabr. Gu. Flor. 6. 9. 10. 18. 21. 34. Havn. Aug. b. c. et sic edid. Barnes. Helen. 1088. *κόμας, σίδηρον ἐμβαλοῦσ', ἀπέθρισας.* Helena non omnes capillos absciderat, sed, ne pulchritudinem deformaret, extremos tantum. Vid. Brunck.

V. 129. *ἔστι δ' ἡ πάλαι γ.* Ald. et Codd. *ἔστι δὲ π. γ.* Brub. *ἔστι δ' πάλ. γ.* Herv. 1. 2. *ἔστιν ἡ πάλ. γ.* King. et Musgr. nullo auctore.

V. 131. *καὶ πᾶσαν Ἑλλάδ'* Mosqu. D.

V. 132. *αἵδ'* Ald. rell. *ecce rursus adsunt.* Male Brunck. Pors. *αἱ δ'.* Taur. *εἰ δ'.* Pro *αὖ* Mosqu. A. *εὖ.*

V. 137. *μὴ κτυπεῖτε* Aug. d. Havn. quod unde ortum, monstrant Mosqu. D. Gu. qui *ψοφεῖτε* habent, supra scripta gl. *κτυπεῖτε* (Mosqu. *κτυπῆτε*).

V. 139. *γένηται* pro *γενήσεται* Flor. 34.

V. 140. *σῖγα σῖγα* primus ed. Barnes. e Canteri coniectura pro *σίγα, σίγα* Ald. et sic Dionys. Hal. MS. Bodl. — *λεπτὸν* omnes fere MSS. Sed Flor. 14. *λευκόν*, supra quod scriptum est *γρ. λεπτόν.* *λευκὸν* pro var. lect. commemorant Scholia, Cod. Gu. Flor. 17. Lib. P. Idem legitur in edd. Dionys. Halic. de struct. or. p. 133. ed. Schaefer. ubi tamen MS. Bodl. teste Hudsono *λεπτόν.* Diogen. Laert. VII, 172. citat *λεπτὸν ἴχνος*, sed Hesychius Ill., qui illum exscripsit, p. 24. ed. Meurs. *λευκόν.* Porson. in eam partem inclinat, ut praeferat *λευκόν*, quippe magis poëticum; sed etiamsi *σῖγα* cum *τίθετε* iungas, verbis *σῖγα τιθέναι ἴχνος* magis convenit *λεπτὸν*, quam otiosum illud *λευκόν.* Ceterum duos hosce versus Electrae cum v. 142. tribuerunt Brunck. et Porson. post Valcken. ad Eur. Phoen. 1371. Nam Dionys. l. c. ἃ *πεποίηκε τὴν Ἠλέκτραν λέγουσαν ἐν Ὀρέστῃ πρὸς τὸν χορόν· Σῖγα, σῖγα κ. τ. λ.* Idem te-

statur auctor argumenti veteris sub finem, et sic in Diog. L. pro τὸ δὲ ἐκ τῆς Ἠλ. Is. Casaubonus legendum coni. τὸ δὲ τῆς Ἠλ. Si Electrae tribuuntur, nimis loquax est regia virgo, quae bis idem iisdem verbis dicat; sin choro, mulieres ipsae se adhortantur, ut Electrae monitis pareant; in quo iisdem eas verbis uti, quibus El., non alienum. „ἀρβύλης. Photius Bibl. §. 3. e Nonnoso: ὅτι τὰ σανδάλια, φησὶ, νυνὶ λεγόμενα ἀρβύλας ἔλεγον οἱ παλαιοί. Lexicon ined. in Cod. Paris. 1720. Ἀρβύλης, τοῦ ὑποδήματος τοῦ βαρβαρικοῦ. Cf. Voss. ad Catull. p. 290. 327." Boisson.

V. 141. τίθετε est e verissima Porsoni emendatione pro τιθεῖτε. Tum Ald. rell. μὴ κτυπεῖτε, et sic Gu. Florr. omn. Mosqu. Aug. Havn. Dionys. omissis μήδ' ἔστω κτύπος. μὴ ψοφεῖτε Leid. B. ap. Valck. ad Phoen. 1371. Cott. Schol. Nicandr. Ther. 424. Cf. ad v. 137. — — τε μήδ' ἔστω κτύπος metro repugnat. Neque enim dochmius est, qui esse debet ob antistrophicum, nec iambicus dimeter brachycatal., quippe qui secundum pedem semper iambum habeat, ut legendum esset μήδ' ἴτω κτύπος. Herm. de metris p. 246. e var. lect. μὴ ψοφεῖτε et μὴ κτυπεῖτε dochmiacum dimetrum fecit, τιθ. μὴ ψοφεῖτε, μηδὲ κτυπεῖτ'. Probabilius Elmsl. ad Eur. Med. 34. (cf. *Classical journ.* n. XVI. p. 421.) τιθ. μὴ ψοφεῖτε, μὴ 'στω κτύπος. Ceterum Stanleii ad Aesch. Choeph. 5. de hoc loco criminationes recte refutavit Bergler. ad Aristoph. Ran. 1209.

V. 142. Ald. ἄπο πρόβατ' ἐκεῖσ', ἀπόπρο μοι κοίτας uno versu, ut Gu. ἄπο etiam Mosqu. A. D. Havn. Brub. Herv. 1. 2. ἀποπρόβατ' Dionys. Hal. ubi MS. Bodl. Reg. 1. Colbert. ἀπὸ (vel ἄπο) πρόβατ'. ἀπὸ πρό μοι Brub. Herv. 1. 2. ἀπὸ προμοι Havn. ἀπόπρομοι Aug. b. c. γρ. ἀπόπρομοι Aug. d. ἀπόπροθι. ἀπόπροθί μοι κοίτας M. et sic voluit Cant. ἀπόπροθι κοίτας N. Flor. 17. et sic editur in Dion. Hal. μοι om. Flor. 33. Pro κοίτας King. e Ms. Reg. Soc. λέχους. quae correctio est hominis nescientis formas dochmiaci ◡◡◡– –◡– et ◡◡◡– – – – recte sibi opponi.

V. 143. πείσομαι Havn.

V. 144. Bacchiacorum dochmiis praepositorum exempla collegit Seidler. de vers. d. p. 134. Cf. Herm. elem. doctr. m. p. 265. ὅπως πνοά edd. et MSS. Havn. πνοή. Imperite King. ὡς πνοιά. quod male recepit Porson. Cf. Elmsley ad Heracl. 431. MS. Reg. Soc. optim. ap. King. ἔα συρ. ὅπως πνοά.

V. 145. λεπτόν Flor. 25.

V. 146. ἀτρεμίαν Aug. b. c. Quae in scholiis de voce ὑπόροφος traduntur, nugae esse videntur Grammaticorum. Mihi inter ὑπόροφος et ὑπώροφος nihil omnino interesse videtur. Iam sicut El. 1170. ὑπώροφος βοά est, quae sub tecto i. e. in domo editur, ὑπόστεγος, ut explicant Hesych. Suid. Etym. M., sic h. l. ὑπόροφον βοὰν φέρω esse videtur, *sub tectum* s. *in domum vocem fero* ἀτρεμαίαν, *lenem, placidam*, i. e. *cum leni voce domum intro*, ἀτρεμαίαν βοὴν ὑπὸ τὴν στέγην φέρω. φέρειν βοήν pro *edere vocem* an dici possit, dubito, nisi locus addatur, in quem inferatur vox. H. Steph. in Thes. T. I. p. 1254. A. explicat vocem, quae sub tecto domus contineatur, nec extra a quoquam exaudiri queat.

V. 147. ναὶ οὕτως Gu. Florr. omnes, Mosqu. A. D. Taur. Havn. Punctum post οὕτω me invito positum est, quamvis Schol. φώνει δηλονότι addat. Iunge: ναὶ οὕτω κάταγε, i. e. πρόςελθε.

V. 148. κᾶταγε bis Havn.

V. 149. δ' post λόγον inserunt Flor. 6. 9. 18. 21. Aug. c. Mosqu. D. et in Brunckianam etiam irrepsit, nescio unde: nam in nulla illud edit. comparet. Ceterum perverse descripti erant hi versus. Metrum hoc est:

◡◡ ◡◡ ◡◡ | ◡◡ ◡◡ ◡◡
V. 148. ◡ –́ –́ ◡ –́ | ◡ –́ –́ ◡ –́
◡◡ ◡◡ ◡◡ | ◡◡ ◡◡ ◡◡
◡ –́ –́ ◡ –́ | ◡ –́ –́ ◡ –́

V. 151. λόγον Mosqu. D. omittit Flor. 17.

V. 152. Frustra in huius versus metro haeserunt editores. Canter. e Schol. praefert ποίαν utrobique pro τίνα, quod ineptissime refutat Barn. secundam vocis τίνα ante δ et τ produci posse somnians, ut iambicus sit versus. ποίαν edidit King. e Cod. Reg. Soc. optimo scilicet. Musgr. coni. τίν', ὦ, τύχαν εἴπω, τίν' ἤδη συμφοράν. Brunck. ex *certissima coniectura* edidit τύχαν τίν' ἂν λέγοιμι; τίνα δὲ συμφοράν. Porson. τίνα τύχαν εἴπω; τίνας δὲ συμφοράς.

Versus 141. emendandus erat: *τίθετε, μὴ ψοφεῖτε, μὴ ̓́στω κτύπος* ⏑ ⏑⏑ – ⏑ – | ⏑ – – ⏑ –, cui aptissime respondet haec forma ⏑ ⏑⏑ – ⏑ – | ⏑ ⏑⏑ – ⏑ –. Cf. Elmsl. ad Eur. Med. 34. In sqq. vix operae pretium est, commemorare Musgr. coniecturas *ἀνασφάλλει* vel *ἀνακταίνει* pro *ἀναστένει* v. 153. *κινύσεις* vel *κινέσεις* pro *κινήσεις* v. 155.

V. 156. *χαράν* Ald. rell. et Codd. In Paris. A. supra *χαράν* scriptum est *χάριν*, quod praetulerunt Brunck. et Porson. Tum Mosqu. D. *γλυκυτάτην*.

V. 157. cum quatuor sqq. Flor. 34. tribuit Electrae. *ὦ μέλεος* Ald. rell. Gu. Aug. 3. Florr. omnes praeter 10. Mosqu. Havn. *ὦ* om. Cod. Reg. Soc. ap. King. et Flor. 10. deleverunt King. Musgr. Brunck. Porson. recte: nam metro nocet.

V. 158. *ὦ τάλας* Ald. rell. et Codd. *ὦ* om. Cod. Reg. Soc. ap. King. Flor. 10. 17. et deleverunt King. Musgr. Brunck. Porson. Verba *φεῦ μόχθων* Seidler. stropha duce, ut ait, Electrae tribuit.

V. 159. *ἆ ἆ ἄδικος* Ald. rell. In Brub. *ἆ ἆ* seorsim positae sunt, ut extra versum essent. *ἆ* semel habent Flor. 10. Taur. omittit Flor. 21. *ὦ ἄδικος* Flor. 33. Aug. d. — *ἄρ'* ante *ἔλακεν* om. Gu. Flor. 6. 9. 18. 21. 34. Mosqu. D. Aug. b. c. Usum vocis *ἔλακεν* risit Aristoph. Plut. 39. ut ibi notat Schol. Cf. Duker. ad l. c. *ἀπόφονον* iniuria Musgr. cum analogia pugnare dicit: est idem quod *ἄφονος*, ut *ἀπότιμος* pro *ἄτιμος* (unde *οὐδ' ἀποτιμήσω* Hom. h. in Merc. 35.), *ἀπόμουσος* pro *ἄμουσος* Med. 1078. Vid. Koen. ad Gregor. p. 250. (p. 528 sq. ed. Lips.) Itaque *ἀπόφονος* est *caedes infausta.* Vid. ad Hec. 508.

V. 160. *ἐδίκασεν* contra metrum Flor. 2. 10. 21. 25. 34. Mosqu. D.

V. 161. *ὁ* ante *Λοξίας* om. Mosqu. A. Flor. 2. Tum *ἐμῆς μητρὸς* Mosqu. D.

V. 163. *γάρ* et *ὦ* delevit Porson. et v. 181. *εἶπαι.* male. Vid. Seidler. p. 138.

V. 164. *ἔβαλλες* Flor. 25.

V. 165. *νιν* post *οὖν* add. Ald. rell. Flor. 6. 9. 18. 21. 33. Gu. Delevit King. e cod. Reg. Soc. et omitt. A.

B. Cant. M. Mosqu. D. Aug. b. Havn. Flor. 2. 10. 17. 25. 34. Contra Flor. 33. om. *οὖν*.

V. 167. *ἐλίξεις* Flor. 2. 6. 9. Aug. c.

V. 168. *τοῦ* ante *κτύπου* addit Brub. prout ed. King. Clausulas transposuit Porson, eadem de causa, qua Musgr. *εἰλύσεις* scribendum suspicabatur. Vid. Seidler. p. 38. 153 sqq.

V. 169. *ὑπνώσει* Ald. rell. Flor. 10. 25. Taur. Mosqu. D. Havn. Duplicant *σ* membranae (Paris. A.) Flor. 2. 6. 9. 17. 18. 21. 33. 34. Gu.

V. 170 sqq. Totam stropham Electrae tribuit Seidler. p. 203. et ob antistropham, et ob notam alterius e Scholiastis: *τοῦτο τὸ μέλος ἐπὶ ταῖς λεγομέναις νήταις ᾄδεται, καί ἐστιν ὀξύτατον. ἀπίθανον οὖν τὴν Ἠλέκτραν ὀξείᾳ φωνῇ κεχρῆσθαι κ. τ. λ.* At non semper personarum cantica ita sibi respondent, ut, quae stropham cecinit, eidem antistropha tribuatur, sed nonnunquam personae inter se opponuntur. Vid. Alc. 219. coll. 236. Suppl. 1146 sqq. Troad. 579. nec video, quam bene conveniat Electram ab allocutione chori, *λέγεις εὖ*, subito ad invocationem Noctis, tum rursus v. 176. ad increpandum chorum transire. Ut nunc personae descriptae sunt, partes et Chori et Electrae diligentius servantur; ille sollitudinem suam inquirendo in Orestis statum, haec identidem monendo, ne clamore somnum Orestis perturbent, ostendit. Scholiastes vero refutare potius videtur eos, qui iam olim hoc carmen Electrae tribuebant.

V. 170. *ὦ πότνια* Flor. 2. Alterum *πότνια* om. Mosqu. D.

V. 172. *μόλε* semel legitur in Gu. Havn. semel etiam dederunt Canter. et Barn.

V. 173. *τὸν Ἀγ.* Ald. rell. et Codd. omnes. Articulum delevit Porson. *Ἀγαμεμνόνιον* ediderunt Brunck. Porson. pro *Ἀγαμεμνόνειον*, quod legit etiam scholiastes metricus. Erravi enim in scholiorum editione, ubi p. 313. not. 3. syllabas — *νονιον ἐπι* paeonem *πεντάβραχυν* vocari dixi. Imo paeon *πεντάβραχυς* ei est *τὸν Ἀγαμεμνο. μεμν* — syllabam brevem habenti, ⏑⏑ ⏑⏑⏑, tum — *νειον ἐπι.* Barn. ed. *Ἀγαμεμνόνιον*, et sic Br. in membr. (Paris. A.) „diphthongo superscripta minio littera *ι*, quae fere evanuit, attendentis tamen non fugit aciem.“ Forma *Ἀγαμεμνόνιος* occurrit etiam

Iph. T. 1084. Ut edidi, versus hic et antitheticus sunt antispastici dimetri: ◡ ◡̄◡̄ —̄ ◡◡ ◡ | ◡ ◡̄◡̄ ◡̄◡̄ ◡. Hermann. servata Porsoni scriptura v. 191. pro dochmio habet, cui tres breves syllabae praemissae sint, τὸν Ἀγα - μεμνόνιον ἐπὶ δόμον.

ἐπὶ om. Flor. 33. Pro eo ποτὶ Flor. 34. Tum Aug. γρ. γόνον.
d. δόμον.

V. 174. συμφοραῖς (α superscr.) Mosqu. D.

V. 175. διοιχόμεσθα, διοιχόμεσθα Ald. Brub. Herv. 1. 2. Cant. Havn. Barn. διοιχόμεθα, διοιχόμεθα. King. e MSS. διοιχόμεθ' οἰχόμεθα, quod rec. Musgr. Br. Pors. et sic Flor. 18. 25. Sic *fere*, ut ait Pors., Cant. M. N. διοιχόμεθ' etiam Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 34. Aug. b. c. e quibus Aug. b. etiam οἰχόμεθα, sed Florr. iidem et 2. 10. 33. Taur. Gu. Aug. c. d. Mosqu. D. οἰχόμεσθα. διοιχόμεσθ', οἰχόμεσθα Flor. 2. 10. 33. Taur. Aug. d. Mosqu. D. διοιχόμεσθ', οἰχόμεθα Mosqu. A. Verba simplicia compositis eiusdem significationis saepe subiici monuit Elmsl. ad Med. 1219. allatis locis Hec. 166. infra 1449. Alc. 400.

V. 176. In edd. verba κτύπον ἠγάγετ' Electrae, οὐχὶ Choro, σῖγα et sqq. Electrae tribuebantur. Omnia Electrae esse ostendit scholiastes p. 315., quem sequuntur Canter. Musgr. Seidl. p. 204. Porson. vulgatam distinctionem servans, ne γρῦ quidem.

σῖγα scribendum monuit Canter. edid. Brunck. Pors. et sic Mosqu. D. Flor. 2. 6. 9. 10. 17. 25. 33. 34. Gu. Aug. b. c. σῖγα semel King. Musgr. King. etiam οὐμενοῦν pro οὐχί, quae scholiastae emendatio est p. 314. v. 176. Pro σῖγα Musgr. coni. δίχα. Seidler. p. 201. et Herm. elem. doctr. metr. p. 276. versus 175. et 176. in unum coniungunt exemplo similium locorum, ubi a dactylicis numeris ad dochmiacos transitur.

V. 178. διά ante στόματος habent Lib. P. et Flor. 2. — Gu. ἀνὰ κέλαδον, sed in scholiis vulgatam retinens. Mox scribendum ἄπο λέχεος. vid. Schaefer. melet. crit. p. 51 sq. Ceterum versus est iambicus trim. brachyc.:

◡ ◡̄◡̄, ◡ ◡̄◡̄ | ◡ ◡̄◡̄, ◡ ◡̄◡̄ | ◡ – ·

Sin syll. — να e superiore versu isti adieceris cum Seidlero p. 73., erit dochmiacus dimeter. Herm. elem. d. m. p. 276. versus 177 et 178. ita disposuit: σῖγα φυ — λασσομένα στόματος (qui versus est e dactylo et dochmio) Ἀνακέλα — δον ἀπὸ λέχεος ἤ — procleusmaticus et dochmius.

V. 179. χαράν Codd. et edd. χάριν Schol. p. 315. quod probant Seidl. et Herm. l. c. Porsonum recte miratur Seidlerus, qui v. 156. χάριν praetulerit, hic χαράν reliquerit. Pro παρέξεις Aug. b. πέρξεις. ὦ φίλα Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. Barn. Flor. 2. 10. 25. 33. ὦ auctoritate MSS. delevit King. deest etiam in Mosqu. A. D. Post φίλα posui signum interrogationis, ut οὐχὶ παρέξεις χαράν esset pro πάρεχε χαράν. Vid. Gramm. gr. p. 717 sq. §. 511. extr.

V. 180. τῶν ante κακῶν addit Mosqu. A.

V. 181. γ' εἶπας Mosqu. A. Taur. Flor. 33. Aug. d. Havn., hic ω supra ας scripto. γ' εἴποις Flor. 25. γ' εἴπω om. Flor. 2. 6. 9. 17. 18. 21. 34. Gu. Mosqu. D. (in quibus minio suprascr. εἶπας) Aug. b. c. N. εἴπω om. A. B. ap. Musgr. K. ap. King. Cant. M. a m. rec. addit R. Omisit item post King. Porson., quum supra v. 163. edidisset σύ νιν, τάλαινα. Qui factum sit, ut vox tam expedita in tot Codd. omitteretur, vix intelligas, nisi aliud hoc loco olim lectum fuisse statuas, quod quum vel vetustate evanuisset vel non intelligeretur, in eius locum substitutum sit εἴπω. Paulo ante Flor. 10. τί γ' ἄλλο.

V. 182. οὐδέν pro οὐδέ (Taur. οὔτε) emendatio est Musgravii, qui commode citat Arist. Nub. 538. οὐδὲν ἦλθε. ubi Schol. παρέλκει τὸ δέν, ὡς παρ' Ὁμήρῳ (Il. α', 412.) οὐδὲν ἔτισε. θέλει δὲ εἰπεῖν, οὐκ ἦλθε συνήθως. quae exscripsit Suid. v. οὐδὲν ἦλθε. Idem ex Aristophane citat οὐδὲν ὀρθῶς et ὀρχούμενος τῆς νυκτὸς οὐδὲν παύεται. Cf. Herod. 8, 112. Καρυστίοισί γε οὐδὲν τούτου εἵνεκα τοῦ κακοῦ ὑπερβολὴ ἐγένετο. Eurip. Andr. 88. μηδὲν τοῦτ' ὀνειδίσῃς ἐμοί. Musgrav. sequitur Herm. de metr. p. 250. retractans tamen sententiam in elem. doctr. metr. p. 272. King. οὐδὲ γὰρ πόθον ἴσχει βορᾶς, e Schol.

V. 183. γάρ pro ἆρ' Flor. 33. ὁ πότμος om. Aug. d.

V. 184. King. ἐξέθυσεν Φ. Post ἡμᾶς Flor. 33. addit ἀπώλεσεν, quae glossa est v. ἐξέθυσε.

V. 185. διδούς Mosqu. D. King. ed. μέλεον φόνον ἀποδοὺς, αἷμα. Bene Musgr. comparat El. 1304. τίς δ' ἔμ' Ἀπόλλων, ποῖοι χρησμοὶ Φονίαν ἔδοσαν μητρὶ γενέσθαι;

V. 186. ματρός Flor. 17. 34. Aug. b. et sic ed. Brunck. Porson. ματέρος Ald. rell. et MSS. quidam. μητέρος Mosqu. D. Eustath. ad Odyss. p. 1428, 28. tanquam Euripideum citat τῆς πατροφόντου μητρός, quod est Sophoclis Trach. 1127. memoriae, puto, errore. Vid. Schaef. ad Soph. Tr. l. c.

V. 187. δίκαια Ald. rell. Gu. Florr. omn. Aug. 3. Mosqu. quatuor. δίκᾳ King. e K. an e Schol. et sic Lib. P.

V. 188. ἔκανες, ἔθανες Ald. rell. R. Ask. 1. 2. 3. Florr. omn. Gu. Havn. ἔκτανες, ἔθ. Flor. 33. Aug. d. ed. Monac. ἔκανες, ἔκανες coni. Reiske, quod recepit Brunck. ἔθανες ἔθανες ex Harl. rec. Pors.

V. 190. τε post τέκνα om. Flor. 2. 33. Mosqu. D.

V. 191. Ald. rell. ὀλόμεσθα, ὀλόμεσθ' ἰσονέκυες, et sic Aug. 3. ὀλόμεθ', ὀλόμεθ' ἰσ. Musgr. Pors. οὐλόμεθ', οὐλόμεθ' ἰσ. Flor. 6. 9. Contra MSS. King. Paris. A. B. Flor. 2. 10. Taur. Mosqu. A. ὀλόμεθ' ἰσονέκυες, ὀλόμεθα. Flor. 33. ὀλώμεθα ἰσ. ὀλώμεθα. Hunc ordinem cum Brunck. et Seidl. praetuli, quia mos est Tragicorum, ubi verbum repetunt, nomen adiunctum in medio ponere. Praeterea Pors. dedit ἰσονέκυε (ον). Gu. ἴσον νέκυες. Aug. d. ἰσοινεκυες.

V. 192. Ald. rell. σὺ γάρ τ' ἐν ν. King. Musgr. Brunck. Pors. σύ τε γὰρ ἐν ν. ut coni. Canter. et sic Florr. omn. Gu. Lib. P. Taur. Aug. b. c. Mox Brunck. τὸ δ' ἐμὸν e Paris. A. vid. ipsum ad v. 295. quod mihi etiam melius videtur: saepe enim sibi respondent τε — δέ, quando non solum coniunctio, sed etiam oppositio quaedam spectatur. Vid. Boeckh. ad Plat. Min. p. 86. Schaef. ad Dionys. Hal. p. 192. Heind. Praef. Plat. Apol. S. p. XIX. Sic Soph. Trach. 333. scripturam edd. et codd. ὡς σύ θ' οἷ θέλεις, σπεύδῃς, ἐγὼ δὲ τἄνδον ἐξαρκῆ τιθῶ, servare malim quam cum Brunck. σύ γ', vel cum Erf. et Schaef. ἐγώ τε scribere. cf. ib. 285. πόσις τε σός — — ἐγὼ δέ.

V. 193. βίου τὸ πλέον μέρος Ald. rell. et MSS. Porson. ed. πλέον βιότου μέρος, cuius idoneam causam vix ullam intelligas.

V. 194. στοναχαῖσι Flor. 10. 17. 18. 21. 25. 33. 34. Gu. Taur. Aug. b. c. Mosqu. A. D. pro στοναχῇσι. Lib. P. Flor. 2. στοναχαῖς. Mox γόοις Gu. Mosqu. D. Aug. 3.

V. 196. Ald. rell. ἐπεὶ δ', ut Aug. d. ἐπεὶ 'δ' Flor. 33. ἐπὶ δ' Mosqu. Taur. Gu. Havn. ut coni. Canter., edidit Barn. (ἔπι δ') isque provocans ad librum Heinsio - Scaligeranum. Esse dicunt pro ἐπὶ τούτῳ, ut explicat Schol. Gu. *innupta et insuper prole carens:* inepte! quasi hoc maius quid sit, ac non, quae innupta sit, eamdem liberis carere necesse sit. Recte ἔπιδ' Musgr. et Brunck. e Paris. A. B. quod confirmant Florr. omnes praeter 33. Est hoc διὰ μέσου positum, ut ὁρᾷς, de quo vid. Porson. ad Orest. 581. et quos laudat Schaefer. ad Soph. Trach. 394. Dawes. Misc. crit. p. 319. Oxon. et Brunck. ad Soph. Phil. 862. nec iungenda, ἔπιδε, ἅτε ἕλκω pro ὡς ἕλκω, ut explicat Brunck. Numquam enim ἅτε significat *ut,* i. e. *quomodo,* ὡς, sed vel *quippe* vel *sicut* in comparationibus. Iunge: ἅτε ἄγαμος, ἄτεκνος βίοτον ἕλκω, *quippe* (s. *etenim*) *innupta, prole carens vitam misera traho.* Battierium vix quisquam audierit, qui in Museo Turic. T. IV. p. 9. legit ἀμείλιος pro ἃ μέλεος, vertitque *indotata,* afferens Hesych. μείλια, δῶρα καὶ ἡ προίξ, et ἐπεί idem esse dicit, quod εἶτα.

V. 202. ἐν δέοντί γε Ald. rell. Flor. 2. 10. 25. 33. et sic citat Plut. T. II. p. 165. E. ἐν δέοντί τε Cotton. Br. Flor. 6. 9. 17. 18. 21. 34. Gu. Mosqu. D. Aug. b. c. Stob. Grot. p. 419. ἐν δέοντί γε esset *quippe tempore opportuno,* ut suavis dicatur somnus, quia opportune eum occupavit, quem sensum exprimere voluit Porson. leg. ἐν δέοντι γάρ; sin τε legitur, tanquam duo commemorantur suavitas et opportunitas. Hoc aptius videtur, quamquam somni nec prius reiiciendum.

V. 203. Quod in tertio scholio ad h. l. legitur, ἔοικε τὴν Λητὼ καλεῖν οὗτος, comparari potest cum illis Eustathii ad Il. ά, p. 22, 34. Λητὼ δὲ ἡ νὺξ διὰ τὴν παρ' Εὐριπίδῃ σοφὴν καὶ πότνιαν λήθην.

V. 204. τοῖς δυστ. Mosqu. A.

V. 205. *πόθεν πότ'* Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. *πόθεν ποτ'* Barn. *πόθεν, πότ'* Musgr. Brunck. quasi duae sint quaestiones, *unde* et *quando huc veni.* Ut vero recte scribitur Soph. El. 542. *ἢ τῶν ἐμῶν Ἅιδης τίν' ἵμερον τέκνων — Ἔσχε;* pro *τινὰ ἵμερον* (vid. Herm. de emend. rat. gr. gr. p. 67.), sic h. l. pro *πόθεν ποτέ* scribendum erat *πόθεν πότ'.* Mox Flor. 2. *πῶς ἀφικόμην,* om. *δ'.*

V. 206. Quum in Ald. rell. hic versus sine interpunctionis nota legeretur, King. primus post *πρίν* distinxit. Melius erat post *γάρ* interpungere, ut *τῶν πρὶν φρενῶν* coniungerentur. Sic Schol. *ἀμνημονῶ, τί πέπρακταί μοι ἐν τῇ νόσῳ, τῶν προτέρων φρενῶν ἀπολειφθεὶς καὶ μανείς.* Pro *ἀπολειφθείς* Mosqu. D. *ἀποληφθείς.*

V. 207. *εὔφρανας* Flor. 9. 10. 17. 18. 21. 34. Aug. b. c. Mosqu. D. *ηὔφρανας* Ald. rell. Vid. ad Hec. 18.

V. 210. *ἀφρώδη πέλανον* citant Harpocr. Suid. s. v. Etym. M. p. 659, 15. Schol. Apoll. Rh. I, 1077. Eodem respexit Hesych. s. v. — *τ'* ante *ἐμῶν* om. Flor. 6. 9. 17. 18. 21. 34. Gu. Aug. b. c.

V. 211. *βούλευμ'* Gu. Flor. 2. 25. — *ἀναίνομαι.* Verbum hoc illustrat Valck. ad Callim. El. p. 249 sq. Boisson.

V. 213. *ὑπόβαλλε* Mosqu. A. *ὑπόλαβε* Flor. 18. 21. *ὑπ. πλευροῖσι πλευρὰ* Ald. Herv. 1. 2. *πλευρῇσι* Aug. d. *πλευροῖς* iam Brubach. tum Canter. rell. et Codd. Tum *πλευράν* pro *πλευρά* Gu. Flor. 25. 33. — *καὶ αὐχμώδη* Ald. Herv. 1. 2. Canter. Barn. Musgr. *καὐχμώδη* iam Brub. King. (*κα ὐχμώδη* sic) Brunck. Pors. et sic Par. A. Br. Flor. 6. 9. 17. 25. 34. Aug. 3. Mosqu. D. *κ' αὐχμ.* Flor. 10. quod nollem in mea ed. ex Zimmermanniana remansisset.

V. 214. *κόραις.* Alii, teste Schol. (non solum in ed. King. sed etiam in Iunt. Basil.), *νόσῳ.* et sic P. Flor. 21. *κόραις. γρ. νόσῳ.*

οι
V. 215. Aug. c. d. *βοστρύχων.* In Gu. et Aug. d.
οι εις ου
βοστρύχων πινῶδες ἄθλιον κ. κάρα πινῶδες βοστρύχων dictum est ut *ὧν πόλις ἀνάριθμος ὄλλυται* Soph. Oed. T. 179. pro *οἳ ἐν τῇ πόλει ἀνάριθμοι ὄλλυνται.* cf. El. 231. Trach. 247. Genitivus designat id, cuius ratione habita vel

propter quod adiectivum nomini convenit: h. l. proprie *caput squalidum quod attinet ad capillos,* quo sensu etiam accusativus adiungitur adiectivis. Vid. Gramm. gr. §. 317. Et haec ipsa causa est, cur *ἕνεκα* cum genitivo iungatur.

V. 217. *ὅταν μ' ἀνῇ νόσος.* Anapaestus in quarta sede, quem ut tollerent, Heath. *μ'* expungebat, Porson. in sq. vers. post *μανιάς* transposuit. Argutatur contra Heathium Brunck. Quum morbus, qui per intervalla redit, cessare dicitur, nihil aliud significatur, nisi eum vim suam remittere, quod est *ἀνιέναι.* Schol. *χαλωμένης τῆς μανίας.* Sed hoc *cessare* etiam significat, ut Soph. Phil. 639. *οὐκοῦν ἐπειδὰν πνεῦμα τοὐκ πρώρας ἀνῇ, τότε στελοῦμεν· νῦν γὰρ ἀντιοστατεῖ.* ubi non est *remittit,* i. e. manet quidem, sed lenior fit, sed cessat, a prora stare (quod erat *ἀντιοστατεῖν*) desinit. Cf. infra 689. Itaque non dubito Heathium sequi cum Vacken. diatr. p. 234. Sed videtur mihi deesse particula *ὡς, nam:* ut non multum absim, quin *αὖθις,* tanquam e v. 221. huc retractum, delendum, et totum versum sic legendum putem: *κλινόν μ' ἐς εὐνήν, ὡς, ὅταν μ' ἀνῇ νόσος Μαν. κ. τ. λ.*

V. 218. *μανίας,* an *μανιάς* pronuntiandum esset, dubitabant Grammatici. vid. Scholia. Porson. *μανιάς* praetulit. Pro *μέλη* habent *δέμας* H. I. Flor. 6. 9. 17. 18. 21. 34. Aug. b. c.

V. 219. *φίλον τι* King. (ex MSS. quibusdam, inquit
οι
Porson.) et sic Flor. 6. 17. Mosqu. D. *τι* Gu. *σοι* Flor. 33. — Tum *δέμνια* Mosqu. D. ut Stob. Grot. p. 419.

V. 220. Aug. 3. *τὸ κτῆμα τἀναγκαῖον.* Stob. l. c. *ὂν* omittit.

V. 221. *με ὀρθόν* Aug. c. *αὖθις δ' ἐς ὀρθόν* Stob. l. c.

V. 222. Choro tribuunt edd. et Flor. 6. 9. 33. Electrae Paris. A. P. Flor. 34. Oresti Cant. Hoc verum, quia a v. 207. binis semper versibus sibi respondent Electra et Orestes, tacente choro. Pro *ἀπορίας* Aug. b. *εὐπορίας.*

V. 223. *γαίης* Ald. rell. *γαίας* edidit Brunck. e Br. et Stob. l. c. et sic Mosqu. A. D. Aug. b. c. Flor. 2. 17. 25. *γαῖαν* Flor. 10. Pro *πόδας* Mosqu. D. *πόδα.*

V. 224. Pro *γλυκύ* Harl. et Havn. *ἡδύ*, sed hic in marg. *γλυκύ*, atque ita citat Eustath. ad Odyss. *α´* p. 1404, 54. *οὔτε μεταβολὴ πάντων ἡδὺ ἐξ ἀνάγκης κατ᾽ Εὐριπίδην*, Euripidi fortasse tribuens, quod Antiphanis erat ap. Athen. X. p. 446. A. — — *ἡδύ τοι Ἐστὶν μεταβολὴ παντὸς ἔργου πλὴν ἑνός*. Idem tamen ad Od. *π´* p. 1799, 30. *φ´* p. 1910, 30. citat *γλυκύ*.

V. 225. 26. Choro tribuit Flor. 9. V. 226. *γάρ* omittit Flor. 33. Tum *ὑγείας* Ald. rell. Paris. A. cod. Stobaei MS. Flor. 2. (18. *ὑδείας*) 25. 33. Taur. Mosqu. D. Havn. *ὑγιείας* K. Flor. 6. 9. 10. 17. 21. 34. Gu. et, ut videtur, Mosqu. A. B. C. vid. Porson. — V. 226. *κρεῖσσον γάρ* Flor. 2. Mosqu. D.

V. 227. *δή νυν* Barn. King. Porson. At *νῦν* refertur ad sequens *ἕως ἐῶσί σ᾽ εὖ φρ. Ἐρ.* Cf. Schol.

V. 228. Brunck. *ἕως σ᾽ ἐῶσιν*, euphoniae scilicet gratia. Taur. om. *σ᾽*.

V. 229. *λ. τί καινόν;* Ald. rell. Mutavit Brunck.

V. 230. *τῶ δυστ.* Flor. 33. *τὸ δυστ.* Taur.

V. 232. *Ναυπλίῳ* Ald. rell. Gu. Flor. 2. 6. 9. 25. 33. Mosqu. D. *Ναυπλίᾳ* e Paris. A. et Lib. P. rec. Musgr. et sic Taur. Aug. b. sed sine *ι* subscr. Flor. 10. 17. 18. 21. 34. — *δέ* om. Aug. d. Havn. Pro *νεῶν* Flor. 10. *νεώς*.

V. 238. *κακῶν* Aug. d.

V. 239. *τόν* om. Flor. 25. Mosqu. A. Havn. Hic etiam cum Aug. d. *τ᾽* inserit ante *εἰς*.

V. 241. Ald. rell. et MSS. Stob. Eth. p. 176. Grot. (197. Canter.) Eustath. ad Il. *ε´* p. 549, 39. *σὺ νῦν δ.* Sed *Σύ τοι* Plut. T. II. p. 88. C. *σύ νυν* coni. Canter. ediderunt Brunck. et Porson.

V. 242. Stob. *καὶ μὴ μόνον φρόνει, ἀλλὰ καὶ φρόνει τάδε.* Pro priore *φρόνει* Grotius dedit *λάλει. πράττε* pro *φρόνει* Harl.

V. 244. *ταχύ* Ald. rell. *ταχύς* e cod. Coll. Corp. Chr. edidit Barn. et sic Lib. P. Florr. omn. Gu. Mosqu. 4. — *μετέθου καὶ ἔθου λύσσαν*, ut Thuc. I, 44. *οἱ Ἀθηναῖοι μετέγνωσαν Κερκυραίοις ξυμμαχίαν μὴ ποιήσασθαι*, i. e.

μετέγνωσαν καὶ ἔγνωσαν μὴ ποιήσ. Plat. Menon. p. 89. D. *τὸ μὲν γὰρ διδακτὸν αὐτὸ εἶναι, οὐκ ἀνατίθεμαι, μὴ οὐ καλῶς λέγεσθαι, non retracto, dicens non recte dictum esse.* Idem Gorg. p. 493. C. — *μετατίθεσαι εὐδαιμονεστέρους εἶναι τοὺς κοσμίους τῶν ἀκολάστων, mutata sententia putas:* ut vertit Heind. ad Plat. Lys. §. 41. Cf. idem ad Gorg. §. 105. — Pro *ἄρτι σωφρονῶν* Diog. L. VII, 182. *ἀρτίως φρονῶν*, quod recepit Porson. nimium tribuens homini memoriter citanti.

V. 245. *μῆτερ* h. l. Flor. 9. 10. 17. 18. 21. 25. 34. Aug. b. Havn. — Pro *μοι* Aug. d. *μου*.

V. 246. *αἱματωπούς*. Abresch. ad Aesch. Eum. 54. comparat Aesch. Choeph. 1054. *ἐξ ὀμμάτων στάζουσιν αἷμα δυςφιλές.* Sed *αἱματ.* nihil aliud est, nisi quae sunt visu atroci, qualis est eorum, qui *αἷμα* et *φόνον βλέπουσι.* Hesych. indicatus a Pors. ad v. 605. *αἱματωποὺς, αἷμα βλεπούσας.* Flor. 10. *αἱματοποιούς.* Aug. d. *αἱματώδους.* Sext. Emp. VIII, 57. hunc versum citans *τὰς αἱματώδεις καὶ δρακοντώδεις κόρας.* Pro *κόρας* Pors. ad v. 605. expectare se dicit *κύνας.* Ibid. imitationem notavit Alexidis ap. Athen. VIII. p. 339. D. *ὦ μῆτερ, ἱκετεύω σε, μὴ ᾽πίσειέ μοι Τὸν Μισγόλαν· οὐ γὰρ κιθαρῳδός εἰμ᾽ ἐγώ.*

V. 247. V. D. in *Classic. journ.* 3. p. 617. post v. 260. transponi vult, ubi mirum esset si legeretur, postquam bis iam instare sibi Furias dixerat Orestes. — Pro *μου* Flor. 10. *μοι*.

V. 248. *ἀτρέμας* Flor. 10. 17. 18. 21. 25. 33. 34. Taur. Aug. 3. Mosqu. D. Havn. et Plutarch. II. p. 465. C. 788. F. Inde corrector metri peritus in K. dedit *ἀτρέμας ἐν σοῖς δ. ἀτρέμα* etiam Liban. T. I. p. 460. D. citatus a Porsono.

V. 249. *σάφ᾽ εἰδέναι* vix sanum esse potest: nam *εἰδέναι* nunquam idem est, quod *ὁρᾷν*. An: *σάφ᾽ ἴσθ᾽ ὅτι?*

V. 251. *ἱέρειαι* Ald. rell. et MSS. *ἱέριαι* Flor. 10. quomodo ed. King. e K. et Schol. Cf. Valck. ad Phoen. p. 497. b. Pro *ἐνέρων* Schol. Aristoph. Plut. 423. *νερτέρων*.

V. 252. *οὔτι* Flor. 25. 34.

V. 255. Eustath. ad Il. *μ´* p. 904, 4. *παρὰ δὲ τὸ ἔχμα ἐχμάζειν τὸ κωλύειν καὶ ἐπέχειν, καὶ ἐχμάσαι, κατασχεῖν,*

ἐλεῖν, ὡς ἐν ῥητορικῷ εὕρηται λεξικῷ. τοῦτο δὲ παρὰ τῷ Εὐριπίδῃ διὰ τοῦ ο κεῖται ἐν τῷ Μέσον μ' ὀχμ. Cf. ad ξ p. 998, 14.

ου

V. 258. μοι. Aug. d. μοι.

V. 259. ἐξαμύνεσθαι edd. Sed ἐξαμύνασθαι Flor. 2. 10. 17. 18. 21. 25. 33. 34. Taur. Aug. b. c. Mosqu. D. Gu. ἐξαμείβεσθαι Havn.

V. 261. ἐκφοβοῖεν ἐν μαν. λυσσ. Flor. 33. λυσσήμασιν Flor. 2. 6. 9. 10. 17. 34. Mosqu. D. Gu. De μανιάσιν λυσσήμασιν vid. Porson. et Brunck. ad Aesch. S. c. Th. 226. Adde δρομάδι κώλῳ Helen. 1301. Δηλιάσιν γυάλοισι Iph. T. 1202.

V. 261. βληθήσεται citat Diog. L. IX, 60.

V. 262. 'ξαμείψῃ Flor. 10. 33. Taur. Havn. 'ξαμείψω Flor. 17.

V. 263. εἰσακούσετ' Taur. Havn. Pro ὁρᾶθ' Barn. ὁρᾶσθ', operarum, puto, culpa.

V. 264. γλυφίδας om. Aug. b.

V. 265. Eustath. ad Od. *ι* p. 1636, 48. ἀκρίζειν τὸ τὰ ἄκρα ἐπιπορεύεσθαι, ὃ καὶ ἐξακρίζειν Εὐριπίδης φησίν. Cf. Abresch. ad Hesych. T. I. p. 1307. Boisson. laudat Böttiger. de Furiis p. 26. vers. Gallicae. (p. 25. not.)

V. 268. ποῖ semel Aug. b. Havn. — ἠλάμεθα Flor. 21. 34. Aug. b. ἠλάσμεθα Gu.

V. 269. αὖ om. Gu. Flor. 6.

V. 270. Electrae, sequentem versum Oresti tribuit Ald. rell. Flor. 10. 17. Havn. in priore legentes θείς. Emendavit Canter. Nov. Lect. I, 9. e schol. quem sequitur Barn. et sic Codd. C. C. C. Lib. P. Flor. 2. 6. 9. 18. 21. 25. 33. 34. Gu. — κλάεις Paris. A. Cant. Aug. d. Taurin. Mox κρᾶτα edd. et MSS. Porson. ὄμμα, nescio unde. — ἔσω Flor. 18. 21. Vulgo εἴσω. Nam quod V. D. in *Edinb. review* nr. 38. p. 481. ait, se eo inclinare, ut Tragicis in primo, tertio ac quinto pede *ceteris paribus* spondeum iambo praetulisse putet propter rationem ab Horatio allatam, *Tardior ut paulo graviorque veniret ad auris*, nihil valere potest in re, in qua, non quo animus inclinet, spectatur, sed quid certis vel testimoniis et argumentis vel exemplis comprobetur.

V. 271. σε μεταδ. Flor. 2. 10. 25. 33. Taur. σοι post μεταδιδούς transponit Aug. b. repetit Havn.

V. 272. νόσοις ἐμαῖς παρθένῳ Aug. d. Havn.

V. 274. σὺ μὲν τάδ' ἐπένευσας γάρ suspicatur P. Elmsley in Censura Supplic. ed. Herm. *Classical Journ.* nr. XVI. p. 430. qua causa adductus, non memini. ἐπῄνεσας Cant. coni. pro ἐπένευσας.

V. 275. μητρῷον Florr. omnes, Aug. 3. Havn. πατρῷον Ald.

V. 276. Ald. rell. ἐπάρας εἰς ἔργον, et sic Flor. 10. 25. Br. ἐπ. ἔργον ἐς Barn. e MS. C. C. C. et sic Cant. Flor. 6. 9. 17. 18. 21. 34. Gu. Aug. b. c. sec. Herm. unde Musgr. coni. ἔργμ' ἐς ἀν. Sed recte ἐς om. Paris. A. Mosqu. D. Flor. 2. 33. Taur. Havn. ut et Schol. ad Soph. Oed. T. 1328. ἐπαίρειν τινά τι dictum est, ut πείθειν τινά τι, et Schol. Soph. ἐπῆρε explicat ἔπεισε. Cf. Schol. ad h. l. Aug. d. sic: παρακινήσας ποιῆσας.

γρ. ἐπάρας
ἐσπάρας ἔργον ἀνωσιώτατον.

V. 277. εὔφρανε Mosqu. D. Gu. Flor. 6. 9. 10. 17. 18. 21. 34. Aug. b. c. Havn. — τοῖς ἔργοις οὔ Mosqu. D. ηὔφρανε Ald. rell.

V. 279. εἰ χρή με κτεῖναι Mosqu. D. King. ed. εἰ κτ. μ' ἐχρῆν. Lib. P. Flor. 21. εἰ κτεῖναι χρεών. quod verum puto, non quo praesens post imperf. sequi non posse existimem, sed quia χρεών propter glossam appictam facilius in χρή abire poterat, quam χρή in χρεών. Praesens vero post imperf. positum est e more Graecorum, ea, quae oratione obliqua efferenda erant, oratione recta dicendi, de quo more egi Gramm. gr. p. 736. et plenius in Gramm. min. §. 529. p. 504.

V. 281. μήπω τεκούσης Ald. rell. Aug. c. d. Havn. μήπως Flor. 25. μήποτε e Schol. coni. Cant. quod Barn. recepit e C. C. C. et sic Cant. Lib. P. Gu. Flor. 2. 6. 9. 17. 18. 21. 34. 33. Mosqu. D. (sec. Herm.) Taur. Recte Porson. ex Harl. μὴ τῆς τεκ. nam participia, ut τεκοῦσα, non ponuntur pro substantivis certam rem vel personam de-

signantibus, nisi adiecto articulo. Nam Iph. A. 726. τεκοῦσαν est, *quum pepererim.* Hec. 963. τί χρὴ τὸν εὖ πράσσοντα μὴ πράσσουσιν εὖ Φίλοις ἐπαρκεῖν, *amicis, si adversa fortuna laborant*, quod intelligitur e partic. μή. Sed unde μήπω vel μήποτε ortum dicam, non habeo.

V. 282. μήτ' ἐκεῖνον Aug. b. Post ἀναλαβεῖν Taur. addit ἔτ'. — ἔμελλε Mosqu. A. Havn.

V. 283. ἐγὼ δ' ὁ τλ. Ald. rell. Florr. omnes, Gu. Aug. 3. Mosqu. 4. Taur. Havn. ἐγώ θ' ὁ τλ. coni. Markl. ad Suppl. 535. ex Harl. ed. Porson. vid. ad v. 192. —
τ
ἐκπλήσειν. Mosqu. A. Flor. 9. ἐκπλήσσειν. Gu. ἐκ πλησσειν (sic). Flor. 25. ἐκτλήσειν.

V. 284. Brunck. ed. κασιγνήτη, ut ἀνακάλυπτε κάρα iungeretur, in Add. conferens Herc. f. 1229. ἀνίστασ', ἐκκάλυψον ἄθλιον κάρα. Mirum, quum ipse exempla activae vocis pro passiva positae ad h. l. afferat.

V. 286. ὅταν δέ. Puto ὅταν γάρ, vel ὅταν μέν ob sequens ὅταν δὲ σὺ στένῃς.

V. 287. μου Ald. et Codd. μοι Commelin. Barn. King. Musgr. Pro διαφθαρέν Aug. b. διαφθαρθέν.

V. 288. ἴσχανε Ald. Brub. Herv. 1. 2. Cant. Aug. 3. Mosqu. A. D. Flor. 6. 9. 10. 17. 18. 21. 25. 34. Gu. Havn. sed Gu. in marg. ἰσχῶ ἰσχναίνω τὸ λεπτύνω, ὅθεν καὶ ἰσχάς. Cf. Schol. Taur. ἴσχανε, sed supra lin. γρ. καὶ ἴσχναινε. ἴσχαινε ed. Barn. King. Pors. et sic Flor. 33. ἴσχναινε E. et 2714. ap. Musgr. Flor. 2. V.-D. in Censura Aesch. ed. Butler. *Edinb. rev.* nr. 29. p. 155. ἰσχαίνω et ἰσχναίνω, ut forma, sic sensu et origine diversa habet, illud nimirum ab ἴσχω, hoc ab ἰσχνός derivans. Mihi nihil interesse videtur, sed ἰσχναίνω antiquior, ἰσχαίνω mollior et recentior forma (ut ἰσχάς) esse: nam ubicunque occurrit, Aesch. Prom. 269. 380. Eur. Iph. A. 684. (ubi recte V. D. in *Quart. rev.* nr. 5. p. 393. em. συνισχνανεῖ) Callim. Epigr. 49. *coercendi, minuendi* (ab ἰσχνός) significatione occurrit. Dubitabant tamen Grammatici, ab ἴσχω an ab ἰσχνός illud derivarent; hinc Schol. ad Aesch. Prom. 269. κατισχανεῖσθαι explicat δεσμεῖσθαι, ab ἴσχω, et ad h. ἔπεχε, alii λέπτυνε ab ἰσχνός. — θ' post παραμυθοῦ om. Mosqu. A. Pro eo δ' Flor. 33.

V. 289. omittit Aug. b.

V. 292. In Gu. ab eadem manu supra ult. syll. vv.
ν
ὕπνῳ — ἄϋπνον scriptum est — ον — ω. Aug. b. ὕπνω
ω ω ον ον
τ' ἀΰπνων βλέφαρον. c. ὕπνω τ' ἄϋπνω βλεφάρω. d. ὕ-
ον ω ω
πνω τ' ἄϋπνο 'κταθεῖσα βλεφαριδό. Librarii notaverant antistrophen. Vid. schol. ad 291—296. ὕπνον etiam Mosqu. D. ἐκταθεῖσα βλέφαρον Havn. — ἐνταθεῖσα Canter. Commelin. unde in Musgr. remansit, et sic Flor. 6. 9. 18. 21. 33. 34.

V. 293. σῖτα Harl. in textu, sed in marginali scholio σῖτον, ut vulgo. PORSON. ἐπὶ χρωτί Ald. Brub. Herv. 1. 2. Cant. Barn. ἐπὶ χροΐ Commel. Musgr. et sic Lib. P. Florr. omnes, Gu. Taur. Aug. b. c. Mosqu. D. Havn. χροΐ cum v. l. γρ. χρωτί Mosqu. A. Aug. d. ἐπὶ χροὸς King. ex K. „Cf. hymn. Homer. in Cer. et notas Ilgenii Matthiaeque v. 50. — Epigr. ἀδέσποτ. 198. v. 6. Ἀλλὰ σὺ μήτ' ἐπὶ λουτρὰ βάλῃς χροΐ." BOISSON. Supra 51. erat φάσγανον ἐπ' αὐχένος βαλεῖν. Pro βάλε Gu. βάλευ cum gl. Taur. βάλει.

V. 294. προςεδρείᾳ Gu. Flor. 2. 6. 9. 18. 21. 33. Aug. b. c.

V. 295. Vitiose Commel. et hinc Musgr. οἰχόμεθα. Sic tamen etiam Mosqu. A. Aug. b. d.

V. 296. ὡς om. Flor. 18.

V. 297. κατθανεῖν Ald. rell. καὶ θανεῖν ed. King. ex K. R. prob. Valcken. ad Phoen. p. 579. b. Brunck. Pors. et sic Cant. M. N. Flor. 2. 25. 33. Taur.

V. 302. καὶ φοβοῦν Aug. d. cum v. l. κἀκφοβοῦν. Pro σ' ἐκ Flor. 25. Havn. σε.

V. 304. νοσῇς — δοξάζεις Ald. Brub. Herv. 1. 2. N. Mosqu. A. D. Aug. d. Flor. 17. Havn. Ita apodosis incipit a vv. ἀλλὰ δ. ν. *etiamsi enim non aegrotes, putas tamen te aegrotare*, quod ferri non potest ob sq. v. nisi cum Facio intercidisse versiculum inter v. 304. et 305. suspiceris. δοξάζῃς edidit Canter. et sic Cant. M. Flor. 6. 9. 10. 18. 21. 33. 34. Gu. Taur. qui νοσήσῃς pro νοσῇς. Paris. A. νοσῇ — δοξάζῃ, quod recepit Brunck., sed improbavit

ad Soph. Tr. 2. Flor. 25. *νοσῇ, — δοξάζει.* (Flor. etiam *ἀλλὰ νοσεῖν · δοξάζει.*) Hanc Callistrati esse emendationem, Scholia docent. Quod Porson. *νοσῇς — δοξάζῃς* praeferens, ait, probam esse etiam tertiam personam in hac formula, sed rariorem, ut Oed. T. 315., id ipsum in eam opinionem adducere possit, rariorem locutionem esse a poëta, vulgarem a librariis. Sed *νοσῇ — δοξάζῃ* nulla, nisi Callistrati, coniectura niti videtur, et recte Schol. monet, debuisse quidem in universum hoc pronunciatum esse, sed poëtam ab allocutione Orestis ad generalem sententiam transiisse.

V. 306. *αἶ αἶ* bis Ald. rell. et Codd. *αἶ* ter Heath. propter antistroph. Rectam in plerisque versuum distinctionem habet iam Brubach. eamdem, quam a Cantero monstratam exhibuerunt Barn. King. Musgr. Br. Pors.

V. 307. *ὦ* omitt. Mosqu. A. Versus e duobus creticis constat, ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏑ – pro – ⏑ – – ⏑ –. vid. Seidl. p. 125 sqq.

V. 309. *τὸν* ante *ἀβάκχ.* addit Mosqu. A. *ἐλάχετ' ἐν* in textu omissa in margine habet Aug. d. Qui MSS. *ἐν* omittant, non reperi. Brunck. post Musgr. *ἐλλάχετ'* contra metrum.

V. 310. *δάκρυσιν* Flor. 17. *δακρύοισι* 10.

V. 312. *αἰθέρα πάλλεσθ'* Aug. d. *αἰθέρ' ἀμπάλεσθ'* Mosqu. A. Musgr. legendum coni. *ἀμπάλλεθ'*, metri gratia scilicet, quod recepit Porson. qua est horum metrorum scientia is, qui Teutonibus metrorum imperitiam scurriliter exprobrare solebat. Ita versus efficietur talis: ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ – | – ⏑ – ⏑ –, cui respondet – ⏑ – ⏑ – ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ –!

V. 313. *τιννύμεναι* duplicato *ν* bis Mosqu. A. D. *φόνων* Lib. P. *φόνου* B.

V. 315. *γόνον* om. Flor. 33. *δόμον* in textu M. *γόνον* pro v. l. Tum *ἐᾶτ'* Gu. Flor. 6. 9. 17. 18. 34. Aug. b. c. Mosqu. D. (vel *ἐατ'*). *ἐάσετ'* Flor. 25.

V. 316. Duas priores syllabas vocis *φοιταλέου* ad hunc v. referunt Mosqu. D. Taur. Gu. De productione secundae syllabae Seidler. disputavit p. 38. not.

V. 317. *κακῶν* ante *μόχθων* addunt A. H. I. Gu. Mosqu. D. Flor. 17. 18. 21. 34. Aug. b. c.

V. 318. *ὁ τάλας* Mosqu. A. D. Aug. b. c. Havn. et sic Brunck. Porson.; contra metrum. — *ὀρεχθεῖς* Aug. b. *ἔρεις* Aug. d. *ἐῤῥῇ* Mosqu. D. c. gl. *φθείρῃ*.

V. 319. Ald. Herv. 1. *ἀπό φασιν*, parvo intervallo inter secundam et tertiam syllabam relicto. Brub. Herv. 2. Cant. Barn. King. *ἀπόφασιν*, et sic Flor. 18. 21. 33. *ἀπόφατιν* Lib. P. Par. A. Gu. Flor. 10. 17. 25. 34. Aug. b. c. Mosqu. A. D. *ἀπὸ φάτιν* disiunctim Par. B. unde recepit Musgr. qui tamen mentem mutavit in Suppl. rectius *ἄπο φάτιν* Br. Aug. d. Havn. in his tamen addita v. l. *γρ. ἀπόφατιν. ἄπο* vel *ἀπό* om. Flor. 2. Post *ἔῤῥεις* hypostigme poni debuit, quod monuit Brunck., qui etiam sensum bene declaravit ob Musgr. insanas coniecturas. Jungenda: *ἀπὸ τρίποδος φάτιν δεξάμενος.* — *ὁ Φοῖβος* om. Flor. 33. Simile quid habere videtur Taur. e quo ad v. sq. enotatum est *ἂν ἔλακεν ἔλ.*

V. 320. *ἔλακεν ἔλακε* Ald. rell. Gu. Taur. Flor. 6. 9. 18. 21. *ἔλακεν ἔλακεν* Gu. Flor. 17. 25. 33. 34. Aug. b. Mosqu. D. *ἔλακε* semel K. R. ap. King. Mosqu. A. M. ap. Pors. Hoc recepto metrum pessumdederunt King. Brunck. Porson. Simili metri inscitia *τὸ* ante *δάπεδον* addiderunt Brunck. Porson. Versus est dochmiacus dimeter, quod iam monuit Heath.:

⏑ ⏑⏑/– ⏑⏑/– ⏑ – | ⏑ ⏑⏑/– ⏑⏑/– ⏑ ⏑⏑/–

Ultimam dochmii in duas breves solvi posse docuit iam King. ad v. 328. (318.) cui frustra obloquitur Heath.

V. 321. Edd. et Codd. *μυχοὶ γᾶς. γᾶς* recte delevit King. neque legisse videtur Schol. metr. qui hunc v. constare dicit e paeone quarto, diiambo et cretico: ⏑ ⏑ ⏑ – | ⏑ – ⏑ – | – ⏑ –. Hinc non habet K. a prima m.

V. 322. *ὦ Ζεῦ* King. ut scribendum, si *αἶ* ter poni non potest. Mosqu. D. *Ζεύς*.

V. 325. *σὲ τὸν* om. Aug. b. Pro *ᾧ* MS. Reg. Soc. ap. King. *ὁ*, cui superscribitur *ᾧ*, quod ille recepit.

V. 326. *συμβάλει* Mosqu. A. Flor. 25. (*συμβάλειν*) unde Porson. *συμβαλεῖ* ob metrum scilicet.

V. 327. *εἰς δόμους* Ald. rell. Emendavit King. e MS. Reg.

V. 328. Hunc etiam versum corruperunt Musgr. Brunck. Porson. legentes *ματρὸς αἷμα σᾶς, ὅ σ' ἀναβακχιοῖ.* Sic tamen iam is, unde sua sumsit Schol. metr. qui versum e choriambo (*ματέρος αἷ*), epitrito pr. quinque syll. (*μα σᾶς ὅ σ' ἀνα*) et cretico (*βακχιοῖ*) constare dicit. *σᾶς* om. Mosqu. D.

V. 330. *βροτοῖσιν* Gu. Flor. 6. 9. 17. 18. 34. Aug. b. c. *βροτοῖσι* Mosqu. D.

V. 332. *δαιμόνων* Flor. 32. *κατέκλυσεν* Flor. 17. 21. 34. Aug. b. pro *κατέκλυσε* Ald. Metrum est

∪ – – – – | ∪∪∪ – – – pro

∪ – – ∪ – | ∪ – – ∪ –

Vid. Seidler. p. 29 sqq. 35 sqq. et sic iam Brunck. distinxit. Mosqu. D. *φεῦ* inserit post *κατέκλυσε.* Flor. 25. *κατέκλυσε δεινῶν δαίμων τινάξας.*

V. 334. *λάβροις* Ald. et Codd. Porson. *λάβροισιν.* — *ὀλεθρίοις* King. e R. et 3 Bodlei. et sic Gu. Flor. 2. 6. 9. 17. 18. 21. 34. Mosqu. D. Taur. Aug. b. quod recep. King. et Porson. ut hic versus existat:

∪ – ∪∪∪∪ – | ∪ – – ∪ –

Metro unice convenit *ὀλεθρίοισιν,* ut Ald. Florr. 10. 25. 33. *ὀλεθρίοις* om. Aug. c. *ἐν* deest in Flor. 35. ex litura. Pro eo 2. *τε.* Ceterum constructio haec est, ut Schol. p. 340 sq. bene docuit: *δαίμων δέ τις κατέκλυσε (τὸν ὄλβον) ἐν λάβροις ὀλεθρίοις κύμασι δεινῶν πόνων, ὡς πόντου, ἀνατινάξας (αὐτὸν) ὡς λαῖφος ἀκάτου θοᾶς,* pro *ἀνέτρεψε,* quod voci *ὄλβον* proprie convenit, sumtis verbis iis, quae mari, fluctibus, velis propria sunt. Similiter Aesch. S. c. Th. 760. *κακῶν δ', ὥςπερ θάλασσα, κῦμ' ἄγει.* Cf. Eur. Med. 366. Ion. 927.

V. 335. Reisk. coni. *ἐπὶ πάρος, magis,* quod ubi hoc sensu legatur, nescio. Brunck. ed. *ἐπίπαρος.* Versus est iambicus dimeter hypercatalecticus: ∪ ⁄– ∪ – | ∪ ⁄– ∪ – | ∪ .

V. 335 sq. *ἄλλον ἕτερον. ἄλλον* om. Cant. M. N. Flor. 2. 10. 25. Taur. *ἕτερον* MS. C. C. C. ap. Barn. Par. A. Gu. Flor. 6. 9. 17. 18. 21. 34. Aug. b. c. Mosqu. A. D. In Br. illa vox primum scripta, litura postmodum inducta est. Itaque delevit eam Brunck. signo defectus posito. Mendosa etiam Porsono videbatur. Recte *ἄλλον ἕτερον* defendit Vir doctus, P. P. D. (Dalzelius) ap. Kidd. *Miscellaneous criticisms* etc. p. 200. citans „Suidam v. *ἄλλο ἕτερον, ἐκ παραλλήλου. Μένανδρος Μέθῃ· Εἶτ' οὐκ εἶχον οὐ πῦρ, οὐ λίθον, οὐκ ἄλλο ἢ οὐθ' ἕτερον.* (leg. *οὐκ ἄλλ' ὁτιοῦν ἕτερον.*) *Κράτης Παιδιαῖς· Τοῖς δὲ τραγῳδοῖς ἕτερος σεμνὸς πᾶσι λόγος. ἄλλος δ' ἔστιν.* (leg. *πᾶσιν λόγος ἄλλος ὅδ' ἐστιν.*) Aristoph. ap. Athen. III, 107. Demosth. pro Rhod. p. 117. n. 42. ed. Paris. = 198, 20. Reisk. Sed c. Spud. p. 591. antepen., ubi *ἕτερ' ἄλλα πολλὰ,* MS. Aug. recte *ἕτερ' ἄττα.* Reisk. p. 1031, 23. Plat. Cratyl. p. 438. D. ed. H. Steph. = 92, 56. Fisch.“ Defendit etiam Herm. ad Suppl. 589. ubi est *ἑτέρους ἄλλους πόνους.* — Pro *τόν* Taur. Gu. *τῶν,*' in hoc tamen iuxta ˜ appicta sunt " a m. rec. Hunc etiam versum metro adversari existimantes King. *τὸν* deleri, Musgr. *θεόγνων* legi iubent.

V. 337. *τῶν ἀπό* Ald. rell. *τὸν ἀπό* corr. Canter. et sic C. C. C. ap. King. Cant. M. N. K. L. ap. Porson. Mosqu. D. Taur. Florr. omn. Gu. Vix operae pretium est memorare Musgr. coniecturam *σέβεσθαί με χρείω* ob *γᾶς* in strophico.

V. 338. *ὧδε* Ald. King. *ὅδε* e C. C. C. et sic Florr. omn. Aug. b. c. Havn. Mosqu. D. Gu. *δή* om. Flor. 25. a sec. manu habet 2. In fine *ποδί* addunt Mosqu. A. D. Flor. 21. 25. Post *στείχει* minima distinctionis nota interpungendum esse monuit etiam Blomf. ad Aesch. Pers. 5. ne *ἄναξ* et *βασιλεύς* in eadem sententia iungerentur.

V. 339. *πολλῇ δ' ἁβρ.* Ald. et Codd. King. *δ'* delevit „ex optimis Codicibus.“ Paris. B. *πολὺ δ' ἁβρ.* quod probat Musgr. recep. Brunck. et Porson. Utinam explicationem addidissent Viri egregii! Equidem *πολύ* illud neque cum *δῆλος* neque cum *ὁρᾶσθαι* coniungi posse puto. Verum vidisse credo King. *ῃ* in anapaesticis ante vocalem eodem modo corripi suspicantem, quo *ᾳ* in *κοίτᾳ ἐν οἰκτροτάτᾳ θανάτου* El. 158. Ita constructio haec erit: *Μενέλαος στείχει, δῆλος (ὢν) τῶν Ταντ. ἐξ αἵματος ὤν, venit Menelaus, delicato et superbo corporis habitu prae se ferens originem et genus.* Dio Chrysost. p. 27. D. C. ed. Morell. *τὴν δέ γε τοῦ Μενελάου πολυχρήματον, πολύχρυσον αὐλὴν, καθάπερ, οἶμαι, τῶν Ἀσιαγενῶν τινὸς βασιλέων·*

καὶ γὰρ οὗτος ἦν οὐ μακρὰν τοῦ τε Ταντάλου καὶ Πέλο-πος, ὅθεν, οἶμαι, καὶ τὸν χορὸν Εὐριπίδης εἰς τοῦτο αἰ-νιττόμενον πεποίηκεν ἐν τῇ προσόδῳ τοῦ βασιλέως· Με-νέλαος δὲ πολλῇ ἁβροσύνῃ δῆλος ὁρᾶται τοῦ Ταντάλιδῶν ἐξ αἵματος ὤν.

V. 340. *ὁρᾶται* King. e Codd. ut videtur. Sic enim L. Harl. (pro var. l.) Flor. 6. 9. 17. 18. 21. 34. Mosqu. D. Aug. b. c. Gu. in quo supra — *ται* ab al. m. scriptum *σθαι*. Malc. *ὁρᾶσθαι* iungendum cum *δῆλος*, ut Iphig. A. 265. *σῆμα ταυρόπουν ὁρᾶν*, *visu* i. e. *specie conspicuus*. Vid. Gramm. gr. §. 534. b. Dio l. c. *ὁρᾶται* et *τοῦ Ταντ.*

V. 342. *ὁρμίσας* Ald. rell. Aug. d. *ὁρμήσας* King. e tribus Bodleianis, et sic Florr. omn. Gu. Havn. (in quibus supra *η* m. rec. scriptum *ι* cum gl. *ἐλλιμενίσας*) Aug. b. c. In Mosqu. D. *ὡρμήσας* c. gl. *παρορμήσας*, *παρακινήσας*.

V. 345. *ηὔχου* Ald. *εὔχου* Gu. Flor. 17. 18. 21.

V. 346. *πῇ μέν* M. Flor. 33. Aug. d. *τῇ δὲ μὲν* Flor. 10.

V. 347. *πῇ δ'* M. Flor. 25. 33. Aug. d.

V. 348. *εἱλιχθεῖσαν*. Sic Ald. et Codd. Sed quum Brunbach. vitio typothetae *εἱλιθεῖσαν* haberet, idque servarent Herv. 1. 2., Canter. scripsit *εἱληθεῖσαν*, quem secuti sunt
οι
Barnes. et King. — *ἀθλίως* Flor. 2. *ἀθλίως* Mosqu. A.

V. 349. *εἶδον μᾶλλον* Havn.

V. 350. *μέν* om. Mosqu. A. Flor. 25. 33. Aug. d. Havn. *μὲν τὰς τύχας* Mosqu. D.

V. 351. *οἴων* Flor. 25.

V. 354. Pro *Γλαῦκος* Flor. 33. Taur. *μάντις*.

V. 355. Ante hunc versum in Aug. b. est *ὅς μοι πλησίον σταθεὶς τάδε εἶπεν ἐμφανῶς*, quae verba, ut scholion, in marg. habet c. — *τόδ'* Flor. 10. 21. 34. Taur. *καταστα-θείς* Flor. 10. 25. 34. Taur.

V. 357. *ἐν λουτρ.* Mosqu. D.

V. 358. *δακρύων τ'* Ald. rell. *δακρύων δ'* edid. Brunck. e Paris. A. et Br. et Mosqu. D. Gu. Florr. omn. Taur. Neutrum habet Aug. d. — *καί* om. Flor. 34.

V. 361. *τ'* post *δοκῶν* inserit Flor. 33.

V. 362. *καί* om. Flor. 2. Havn. *μητέρα* pro Ald. *ματέρα* Flor. 2. 6. 17. 18. 21. 25. 34. Aug. b. c. Mosqu. D. Havn.

V. 363. *εὐτυχοῦντος* Aug. b. *ἀλικτύπων* Ald. Sed *ἁλιτύπων* King. e MSS. Bodlei. omnibus, et sic Gu. Flor. 6. 18. 34. Mosqu. D. Aug. b. *ἁλυτύπων* L.

V. 364. *τῆς Τυνδ. θυγατρὸς* Ald. rell. Florr. 6. 9. 17. 18. 21. 34. Gu. Havn. *παιδός* K. R. ap. King. Paris. A. B. M. Lib. P. ap. Musgr. duo Leid. ap. Valck. ad Phoen. p. 25 sq. Flor. 2. 10. 25. 33. In Taur. schol. interl. supra *παιδός*, *γραφ. θυγατρός*. — *φόνον*. Flor. 33. *ξένον*, supra scr. *φόνον* ead. m.

V. 368. *ἐξέλιπον* Ald. rell. et plerique MSS. *ἐξέλειπον* King. e C. C. C. quod soloecum dicit Brunck. quia, qui gallice diceret, *c' étoit encore un enfant, lorsque je quittois ce palais*, soloecam orationem institueret. Sed recte Porson. imperfectum defendit versibus 515. 516. ubi ipse Brunck. *εἶχες* — *ὅτ' ἐξέβαλλε*. Cf. Herm. de em. rat. gr. gr. p. 244. *ἐξέλειπον* etiam Aug. b. c. Gu. — *μελάθροις* Flor. 17. — *ἐς* Ald. rell. *εἰς* Gu. Flor. 2. 6. 9. 10. 18. 21. 25.
ἰὼν
33. Aug. c. — *ἐλθὼν* Aug. c.

V. 369. Alterum *ἄν*, nescio utrum, om. Mosqu. A.

V. 370. *Μενέλαε* Mosqu. A.

V. 371. *ἑκὼν γὰρ ἐγὼ* Mosqu. D. — *μηνύσω* K. R. ap. King. M. Lib. P. ap. Musgr. Cant. N. I. ap. Pors. Mosqu. A. Flor. 2. 25. 33. Taur. Vulgo *σημανῶ*. Equidem nihil interesse puto, etsi Pors. *μηνύσω* multo aptius dicit: *ego me ipsum deferam.*

V. 372. *δέ* om. Flor. 34. Sequentia ita explico: *τῶν σῶν δὲ γονάτων θιγγάνω ἱκέτης, ἃ πρωτόλειά ἐστι τῶν ἐμῶν λόγων*. Vid. Gramm. gr. §. 432. 4.

V. 373. Eustath. ad Iliad. p. 250, 26. *ἰστέον δὲ καὶ, ὅτι τὸ ἐν τῇ τραγῳδίᾳ ἄφυλλον στόμα ἢ τὸ ξηρὸν δηλοῖ καὶ αὐχμηρὸν, καὶ αὖον ἀκολούθως Ὁμήρῳ, ἢ τὸ ἱκετεῦον δίχα συνήθων κλάδων, οὓς δηλοῖ καὶ Σοφοκλῆς.*

V. 374. Brunck. Paris. A. auctoritate sic interpunxit: *σῶσόν μ', ἀφ. δ' αὐτὸς εἰς καιρὸν, κακῶν.*

γρ. δέδορκα

V. 375. Aug. d. δέρκομαι.

V. 378. οὐχὶ προς. Flor. 6. Taur. et sic citat Eustath. ad Il. θ' p. 694, 32. — μ' om. Aug. d.

V. 379. δεινόν τε Flor. 2. Pro ξηραῖς Flor. 10. Lib. P. ταῖς σαῖς. *Sicci oculi* iis tribuuntur, qui magnitudine calamitatum ita mente conturbati sunt et quasi obriguerunt, ut mitioribus affectibus nullus in iis locus sit. Sic ab Ovid. Metamorph. XI, 539. sibi opponuntur flentes et obstupentes: *Non tenet hic lacrimas, stupet hic.* Et hoc modo explicandum puto Horat. Carm. I, 3, 18. Paulo diversum est, quod apud Aeschylum legitur S. c. Th. 697. (quem locum comp. Boisson.) φίλου γὰρ ἐχθρά μοι πατρὸς τελεῖ' ἀρὰ Ξηροῖς ἀκλαύστοις ὄμμασι προσιζάνει, ubi ξηρὰ ὄμματα non sunt τῆς Ἀρᾶς, sed Eteoclis, qui, quum interitus Laii familiae fato constitutus sit, nulla re ad iram molliendam commoveri potest.

γρ. ὄμμ'

V. 380. ὄνομ' Aug. d. — λέλοιπέ μοι Ald. rell. λέλ. με Paris. A. Br. B. C. C. C. Lib. P. Mosqu. A. D. Florr. omn. praeter 10. 17. Taur. Aug. d. quod reposuerunt Brunck. et Porson.

γρ. περιλόγως

V. 381. Aug. d. παράλογον. — μοι om. Flor. 33. — σῇ ἀμορφίᾳ Flor. 10. — φανεὶς Flor. 10.

V. 382. Havn. ὧδ' εἰμί, sed in marg. ὅδ'. — μητρός Flor. 2. 25. 34. Aug. b. d. Havn.

V. 383. φείδου δ' ὀλιγάκις λέγειν κακά tanquam proverbiale loquendi genus saepius citat Eustath. ut Il. ί p. 762, 62. Il. τ', 11. p. 1173, 38. Il. ψ' p. 1294, 50. Quid ea sibi vellet, dubitarunt interpretes. Hinc Musgr. ita interpungit: ἤκουσα· φείδου δ', ὀλιγάκις λέγειν κακά, ut infinitivus sit pro imperativo. Ita et Schol. Gu. et Flor. Similiter Brunck. ἤκουσα, φείδου δ'· ὀλιγ. λ. κ. non improbante Porsono. Schol. ὥστε subaudire dicit Porson. At is, λείπει τὸ ὥστε, ἤκουσα, ὥστε φείδου λέγειν, non φείδου, ὥστε λέγειν. Mihi haec locutio e duabus aliis mixta esse videtur, φείδου λέγειν κακά, *parce*, i. e. noli, *mala tua commemorare*, et ὀλιγάκις λέγε κακά. Eo facilius autem

hae dictiones confundi poterant, quod post verba, in quibus vis negandi vel prohibendi inest, ut h. l. φείδεσθαι, i. e. ἀπέχεσθαι, infinitivo sequenti particulam negantem addere solent Graeci, ut ἀπέσχοντο μὴ ἐπὶ τὴν ἑκατέρων χώραν στρατεύειν Thuc. V, 25. καὶ ἡμῶν οἱ πολλοὶ τέως μὲν ἐπιεικῶς οἷοί τε ἦσαν κατέχειν τὸ μὴ δακρύειν Plat. Phaedon. p. 117. C. Vid. Heindorf. ad Plat. Parmen. §. 41. et quae monui Gramm. gr. §. 533. Not. 3. De confusione duarum locutionum (quae nec Eustathio ignota fuit, qui p. 659, 5. de loco Il. έ, 510. annotat ἔμιξεν ἀμφοτέρας τὰς συντάξεις) nonnulla docuit Wyttenbach. ad eclogas histor. et ego in Gramm. gr. minore §. 633. Hinc illa ἀπὸ βοῆς ἕνεκεν, de quo Wyttenb. l. c. p. 414. τίνος δὴ χάριν ἕνεκα Plat. Leg. III. p. 701. D. vid. Bast. ad Gregor. p. 32. et Schaefer. ad Gnomic. p. 169 sq. Sic Herod. IX, 91. εἴτε κληδόνος εἵνεκε θέλων πυθέσθαι, ex εἴτε κληδόνος εἵνεκε et εἴτε κληδόνα θέλων πυθέσθαι. Hinc explicanda etiam puto illa: Soph. Trach. 4 sq. ἐγὼ δὲ τὸν ἐμὸν (αἰῶνα) — Ἔξοιδ' ἔχουσα δυστυχῆ τε καὶ βαρύν, (ex ἐγὼ δὲ ἔξοιδα τὸν ἐμὸν αἰῶνα ὄντα δυστυχῆ et ἐγὼ δὲ ἔξοιδα ἔχουσα αἰῶνα δυστυχῆ). Ib. 56. μάλιστα δ', ὅνπερ εἰκὸς, Ὕλλον, εἰ πατρὸς Νέμει τίν' ὤραν τοῦ καλῶς πράσσειν δοκεῖν, pro εἰ νέμει τίν' ὤραν τοῦ πατρός vel εἰ νέμει τίν' ὤραν τοῦ τὸν πατέρα εὖ πράσσειν δοκεῖν, *si hoc curat, ut pater secunda fortuna uti credatur.* Ib. 394. ὡς ἕρποντος εἰσορᾷς ἐμοῦ, ex ὡς ἕρποντος ἐμοῦ, et ὡς ἕρποντα ἐμὲ εἰσορᾷς. ubi non probo Schaeferi explicationem. Eur. Hippol. 1365. λόγχης ἔραμαι διαμοιρᾶσαι, ex λόγχης ἔραμαι, et ἔραμαι λόγχῃ διαμοιρᾶσαι ἐμέ. Id. Hel. 675. τίνων χρῄζουσα προσθεῖναι πόνων, ex τίνων πόνων χρῄζουσα et τίνας πόνους χρῄζουσα προσθεῖναι. et sic in innumeris aliis, in quibus fere ὥστε deesse narrant, ut Porson. ad Eurip. Med. 1396. et Schaefer. ad Soph. El. 543. me quidem non assentiente. Certe ὥστε subaudiri non potest Soph. Antig. 489 sq. καὶ γὰρ οὖν κείνην ἴσον ἐπαιτιῶμαι τοῦδε βουλεῦσαι τάφου, i. e. καὶ γὰρ ἐκείνην τοῦδε τοῦ τάφου ἐπαιτιῶμαι et καὶ γὰρ ἐκείνην ἐπαιτιῶμαι βουλεῦσαι τόνδε τὸν τάφον. Hinc illa etiam manarunt Eurip. Hel. 267. ὅστις μὲν οὖν — — πρὸς θεῶν κακοῦται, βαρὺ μὲν, οἰστέον δ' ὅμως, et similia, quae et ipse illustravi in Miscell. philol. Vol. II. T. 2. p. 100 sq. Gramm. gr. §. 481. Not. 2. et Heindorf. ad

Plat. Soph. p. 388. Cf. Schaef. ad Eurip. Phoen. 519. ed. Porson.

V. 384. *φείδομαι* Mosqu. A. — *δ'* om. Mosqu. D. *εἰς ἐμέ* Ald. rell. Florr. omn. Aug. 3. Mosqu. A. D. Havn. *ἐς ἐμέ* ed. Barn. Elmsleius ad Eur. Iphig. T. 64. (Mus. crit. Cant. nr. VI. p. 275.) quod raro in praepositionem *ἐς* cadat ictus metricus (cuius rei praeter hunc locum duo exempla affert infr. 734. et Iph. T. l. c.), verum putat *εἴς με*, immemor regulae, qua encliticae post praepositiones locum esse negant Grammatici. Vid. Herm. de emend. rat. gr. gr. p. 74 sqq.

V. 385. Clem. Alex. VII. p. 844. notante Porson. citat: (*τί χρῆμ'*) *Ὀρέστα τίς σ' ἀπ. ν.* Stob. XXIV. p. 119. Grot. *Ὀρέστα τλῆμον, τίς σ' ἀπ. ν.* — *σ'* post *τίς* om. Mosqu. A. D. Flor. 2. 17.

V. 386. citat Eustath. ad Il. p. 22, 4. 5.

V. 387. *σοφόν τι* Mosqu. A. D. Lib. P. Flor. 2. 6. 9. 18. 21. 25. 33. Gu. „Adludit Synes. de insomn. init. *Εἰ δέ εἰσιν ὕπνοι προφῆται καὶ τὰ ὄναρ θεάματα τοῖς ἀνθρώποις ὀρέγουσι τῶν ὕπαρ ἐσομένων αἰνίγματα, σοφοὶ μὲν ἂν εἶεν, σαφεῖς δὲ οὐκ ἂν εἶεν, ἢ σοφὸν αὐτῶν καὶ τὸ μὴ σαφές.* Cf. Nicephorum in scholiis p. 358. A. Philostratus vit. Apoll. I. c. 9. extr. *οὐδ' ἤγαγεν εἰς ὑγίειαν τὸ μειράκιον τὰ σοφὰ σοφῶς ἑρμηνεύσας.* Cod. 1696. optime *τὰ σοφὰ σαφῶς ἑρμ.* Respexit huc Nicetas Choniat. p. 3. *τὰ τοῦ ἱστορεῖν τὰ τῆς διηγήσεως ἀσαφὲς — — — οὐ προσίενται, φιλοῦσι δὲ τὸ σαφὲς, ὡς οὐ μόνον κατὰ τὸν εἰπόντα, σοφὸν, ἀλλὰ καὶ συμβαῖνόν σφισι μάλιστα.*" Boisson.

V. 388. *γάρ* post *λύπη* inserit Flor. 21. *μάλιστά γ'* recte Ald. at *μάλιστα δ'* Brub. Herv. 1. 2. Hinc Canter. em. *μάλιστ' ἔσθ' ἡ δ.* e Scholiaste, quod falsum est. Vetus restituit Barn. etiam e C. C. C. — *διαφθείρασα* Flor. 34. *φθείρουσα* 33.

V. 389. *μανίᾳ* Havn. Tum *μητρός θ'* Ald. rell. *μητρὸς δ'* Havn. Copulam expunxit Brunck. quum hoc ad *μανίαι* appositum sit, tanquam si scriptum esset *μανίαι τε, αἵ εἰσιν αἵματος μητρῴου τιμωρίαι.* et omitt. Schol. ad v. 386. Flor. 2. 25. 33. Taur. Jungendi autem versus 388. et 390.

V. 392. Cant. *ἐν ᾗ ταλαίνης μητρὸς ἐξώγκουν τάφον.*
ης ος ον
Aug. c. *τάλαιναν μητέρ' ἐξώγκουν τάφῳ*, sed quae supra scripta, sunt a rec. manu. Schol. marg. *τῇ ταλαίνῃ μητρὶ ἐξώγκουν τὸν τάφον.* M. *τάφων* et *ον* supra script. Aug. d.
ον
τάφῳ, sed *ον* alia manu deletum. Flor. 2. *μητέρα 'ξώγκουν.* Küster. ad Hesych. v. *ἐξώγκουν*, non Musgr., ut ait Pors., comparat Ion. 391. *ὡς, εἰ μὲν οὐκέτ' ἐστὶν, ὀγκωθῇ τάφῳ.*

V. 393. *πότερον* Mosqu. A. D. Gu. Flor. 6. 9. 18. 21. Aug. c. Pro *πυρᾷ* Flor. 2. *τάφῳ.*

V. 395. *ὤρθευσεν* Flor. 10.

V. 396. *μητρός* Flor. 10. Havn. pro *ματρός.*

V. 397. *ἐκ φασμάτων* Ald. rell. Flor. 2. 25. Mosqu. A. *ἐκφασμάτων* Flor. 33. *φαντασμάτων* C. C. C. ap. Barn. et sic e tribus Bodl. ed. King. Sic etiam Gu. Mosqu. D. H. L. Flor. 6. 9. 10. 17. 18. 21. 33. Aug. b. c. — Pro *τάδε* Flor. 25. *τῶνδε*, omitt. Mosqu. D.

V. 400. *ἀπαίδευτα δ' ἀποτρέπου* Ald. rell. contra metrum et sensum. *ἀπαίδευτον* K. ut legi iubet Schol. prob. Cantero. *ἀπαίδευτ'*, omisso *δ'*, Aug. c. *εὐπαίδευτα* coni. Musgr. recep. Brunck. Porson. et sic Mosqu. D. Flor. 6. 18. Taur. *ε‿παίδευτα* Gu. i. e. *εὐπαίδευτα*, sed ‿ erasum. Tum *τ'* pro *δ'* Flor. 18. *ἀποτρέπῃ* seu — *ει* est e coni. Musgr. Cf. ad Hec. 410. *λέγειν ἀποτρέπου* Flor. 2. King. coni. *σεμναί γ', ἀπαίδευτον δ' ἀποτρέπου λέγειν, dirae sane sunt: cave ne quid temere dicas.* *ἀπαίδευτον* pro *ἀπαίδευτόν τι*, ut Aesch. Agam. 271. *σὺ δ' εἴτε κεδνὸν, εἴτε μὴ πεπυσμένη.* Vid. Boeckh. ad Plat. Min. p. 112. Heind. ad Plat. Gorg. §. 47. Euthyd. p. 391. *ἀποτρέπου* secunda producta, ut *ἀλλὰ φοβοῦμαι κἀποτρέπομαι* Aesch. S. c. Th. 1063. Vid. Erfurdt ad Soph. Oed. T. 639. ed. min.

V. 401. *συγγενῆ* Mosqu. A.

V. 402. *οἷς γ' ἐλαύν.* Ald. rell. *γ'* om. Paris. A. Br. Mosqu. A. D. Florr. omn. Gu. Taur. Aug. b. c. In Havn. primo omissum man. sec. addidit.

V. 403. *πάσχειν δεινὰ τοὺς εἰργασμένους*, i. e. *πάσχειν*

δεινὰ τοὺς δεινὰ εἰργασμ. Vid. Wyttenbach. ad Ecl. hist. p. 400. Misc. phil. II, 2. p. 92 sqq.

V. 405. *μὴ θάνατον εἴπῃς* dubito, an sincerum sit. Sed nulla occurrit probabilis emendatio. Brunck. in his explicandis Scholiasten sequitur: *non* (ne) *dicas: patris tui necem.* Sed *θάνατον* sic nude pro caede patris dici potuisse non credo. Mox *μέν* om. Mosqu. A. Flor. 17. 25. Aug. b.

V. 406. *μητρός* Flor. 25. Aug. d. Havn. De *ἐκπρᾶξαι φόνον* vid. Brunck. Sed potest etiam explicari *matrem occidere*, ut Iph. A. 502. *θυγατρὸς ἐκπρᾶξαι φόνον*, quod v. sq. explicat Menelaus *τὴν σὴν κτανεῖν*.

V. 407. *γ'* post *ἀμαθέστερος* Barn. et ex Lib. P. addidit Musgr. Addunt etiam Florr. omn. praeter 18. Aug. b. c. Taur. Mosqu. quatuor.

V. 408. Aug. d. *δουλεύωμεν*, supra scr. *πειθώμεθα*. Tum vulgo *ὅ τι ποτ' εἰσὶ θεοί*. Reisk. et Musgr. emend. *ὅ τι ποτ' εἰσὶν οἱ θεοὶ* rec. Brunck. Porson. confirmatam Mosqu. A. Flor. 33. Aug. c. Pro *ὅ τι ποτ'* Flor. 10. *ὅτ' εἴποτ'*.

V. 411. *πόσον δὲ χρόνον* Aug. d. Havn. *μητρός* pro *ματρός* Flor. 10. 25. Gu. Havn. ut v. 413. *μητέρος* Flor. 2. 6. 9. 17. 18. 21. 25. 34. Mosqu. D. Gu. Aug. 3. Havn.

V. 413. *μετῆλθόν σ' αἷμα*. Vid. Elmsley ad Heracl. 852. Cf. Cycl. 280 sq. Sic iam Homer. Od. *ό*, 236. *καὶ ἐτίσατο ἔργον ἀεικὲς ἀντίθεον Νηλῆα.*

V. 414. Ald. rell. *εἰς φίλους ἔφυς κακός*, ut Flor. 2. 10. 25. 33. *ἔφυς κακῶς* I. Contra *εἰς φίλ. εἰπὼν κακῶς* omn. Bodl. C. C. C. Cant. Gu. Flor. 6. 9. 17. 18. 21. 34. Mosqu. D. Aug. b. sed in Flor. 6. 9. supra *εἰπών* adscriptum *γρ. ἔφυς*, ut in Aug. d. supra *φίλους*. K. in textu
β
habet *ἔφυς*, supra *γρ. εἰπών*. H. *εἰς φίλους ἔφυς κακῶς*
α
εἰπών, litteris *β α* significans, inverso ordine haec scribenda fuisse. Scholion prius ad utram lectionem spectet, non video; duo altera *εἰπὼν κακῶς* explicant. *ἔφυν φίλος* emendatio est Brunckii, recepta a Porsono.

V. 415. *δέ* om. Flor. 25. *δή* Mosqu. D. utramque voculam Mosqu. A.

V. 416. Aug. b. *οὕτω τὸ μ.* Hunc versum laudat Plut. de sera num. v. p. 548. D. (ubi vid. Wyttenb. p. 13 sq.) Eustath. ad Il. *π'* p. 1051. 54.

V. 419. *σῶν αἷμα* Aug. d. sed corr. a man. sec. Idem habet Aug. e. e correctione manus sec. *σῶν* edidit etiam King. Iungenda *σὸν αἷμα χεροῖν* pro *αἷμα σαῖν χεροῖν*. Vid. Brunck. ad Soph. Trach. 508. Lobeck. ad Aiac. 7. — *κατὰ νόμον* M. N. Mosqu. A. D. Flor. 25. Taur.

V. 420. *ἐκβάλλομαι* Ald. rell. Sed *ἐκκλείομαι* C. C. C. Codd. omn. King. et Musgr. Paris. A. Br. Gu. Florr. omn. Taur. Aug. b. c. Mosqu. D. et Schol. rectius sane, inquit King., nisi forte *eiici* possit, qui nunquam intraverit. Ask. 1. *ἐκκλύομαι*, unde Musgr. *ἐκκλῄομαι*. Tum *ὅπη μόλω* Cantabr. Lib. P. Paris. A. Br. Florr. omn. Gu. Taur. Mosqu. A. D. Aug. b. c. et Schol. pro *ὅποι* Ald. Vid. Herm. ad Eurip. Herc. 1236. *μολῶ* Ald. rell. Taur. Comma post *δωμάτων* nunc deleri malim, ut *δωμάτων* et ex *ἐκκλ.* et ex *ὅπη* penderet.

ῆς
V. 421. *δ'* post *πολιτῶν* addit Flor. 33. *γᾶς* Aug. c.

V. 422. *Τροίας*. Legendum haud dubie *τὸ Τροίᾳ μῖσος*. Musgr. Recte vulgatam defendit Porson. vertens *odium, quod propter Troiam natum est*, de quo usu vid. Erfurdt. ad Soph. Oed. T. 313. ed. min. Rectius fortasse compares cum *Ἥρας ἀλατεῖαι* Aesch. Prom. 98. *errores a Iunone effecti*, (Vid. Gramm. gr. §. 375. 3. p. 501 sq.) ut *τὸ Τροίας μῖσος* sit *odium per Troiam* i. e. *expeditione Troiana excitatum.*

V. 423. *Παλαμήδου* Flor. 10. 25. *φόνου* Ald. rell. *φόνος* duo MSS. Reg. Soc. ap. Musgr. (K. R. ap. Pors.) Paris. A. D. M. ap. Pors. Flor. 10. Taur. Mosqu. D. Aug. d. Thom. Mag. v. *τιμωρῶ*. *Ulciscitur te Palamedis mors*, i. e. *in te recidit patris tui atrox iudicium, quo insons Palamedes necatus fuit*, ut explicat Brunck. Hoc qui non intelligerent, *φόνου* vel *φόνον*, ut in Cant., scripserunt.

V. 424. Ald. rell. *οὔκουν μετῆν μοι. οὐκ οὖν* Aug. b. *οὐκ οὐ μ.* Paris. A. Taur. quod rec. Brunck. scribens, *οὔκ. οὐ μ. μ. οὐ γ' οὐ* Flor. 10. *οὔ γ' οὐ* Aug. c. a m. sec.

οὔ γ' οὐ μ. R. K. Cant. M. N. ap. Pors. et Flor. 2. quod rec. Porson. διὰ τριῶν recte Brunck. explicat παντελῶς, metaphoram a v. τριάξαι sumtam dicens.

V. 426. κλύει τανῦν Flor. 21.

V. 429. σαφὲς εἰπεῖν ἔχεις Ald. rell. Flor. 21. 25. 33. Taur. Aug. d. Metrum restituit Barn. et sic Ask. 1. ap. Musgr. Flor. 2. 6. 9. 10. 17. 34. Gu. Praeterea ὅ τι δὲ σαφές Aug. b. σαφές om. Flor. 18. Pro ἔχεις Mosqu. D. ἔχειν. μοι Aug. b.

V. 430. ἐξοίσεται pro οἴσεται Aug. b. et Mosqu. D. in marg.

V. 431. φεύγειν Ald. rell. et MSS. φυγεῖν Porson.

V. 432. ἀπ' ἀ. Mosqu. A. αὐτῶν pro ἀστῶν Flor. 10. quod fortasse verum, αὐτῶν, τῶν πολιτῶν, quod latet in πόλιν τήνδε.

V. 433. ὑπερβάλλων Paris. A. unde recepit Brunck. Prope accedit Mosqu. A. qui ὑπερβάλων. Id ego quoque verum puto: neque enim prius ὑπερβάλλει γῆς ὅρους, deinde φεύγει, sed qui φεύγει, eodem tempore ὑπερβάλλει γῆς ὅρ. Contra ἔφυγες ὑπερβάλλων soloecum esset.

V. 434. Valck. ad Phoen. 717. coni. κύκλῳ γ' ἑλισσόμεσθα vel πέριξ ἑλ. fortasse, quia εἰλίσσειν non satis Atticum arbitrabatur. Sed vide Brunck. ad h. l. Porson. ad Phoen. 3. γάρ etiam eleganter ita poni, ut id, cuius caussam γάρ reddat, reticeatur, monuit Facius. Cf. Brunck. — εἰλισσόμεσθα tamen Flor. 10. 17. 34. Aug. b.

V. 435. Aug. c. Ἀργείων, sed corr. ας. — χθονός Ald. rell. χερός MS. C. C. C. ap. Barn. Bodleiani omnes et Lib. P. ap. Musgr. Mosqu. A. Flor. 2. 6. 9. (hic cum gl. δυνάμεως) 10. 17. 18. 21. 25. 33. Taur. (hic cum schol. interl. γρ. χθονός) Gu. Aug. b. c. et pro var. l. Mosqu. D.

V. 437. εἰς τοὔσχατον Ald. rell. πρὸς τοὔσχ. Cantabr. ap. Musgr. MS. C. C. C. ap. Pors. Mosqu. D. Flor. 6. 9. 10. 18. 21. 34. Gu. Aug. b. c. pro var. l. H.

V. 438. Male vulgo εἴς σ'. Corr. Porson. Mosqu. D. Havn. εἴ σ'.

V. 439. ἡμῖν post πράσσουσιν addunt Flor. 25. 33. ὑμῖν Aug. d.

V. 440. Aug. c. φίλοισι σοῖσι σῆς εὐπραξίας μετάδος. σοῖσι om. Mosqu. A. D. Pro σῆς ed. Barn. τῆς, operarum, puto, errore.

V. 441. μόνον Taur. Aug. b.

V. 442. ἀντικάζου I. ἀντιάζου R. Hunc versum laudat Eustath. ad Il. p. 249, 39.

V. 443. ἐκτείνων Flor. 10. 25. 33. Havn.

V. 444. δ' post ἔργον om. Flor. 25.

V. 445. εἰ pro οἱ Mosqu. D. μὴ 'πὶ ταῖς (vel μὴ ἐπὶ ταῖς) Flor. 2. 6. 9. 10. 17. 18. 25. 33. 34. Mosqu. A. D. Aug. b. d. Havn.

V. 447. ὦ Σπ. Aug. b. Eustath. ad Iliad. p. 170, 5. σημειοῦνται δὲ οἱ παλαιοὶ ἐπὶ ἀνδρὸς τὸν χιτῶνα λέγεσθαι, καθάπερ τὸν πέπλον ἐπὶ γυναικὸς, ὡς καὶ αἱ βαθύπεπλοι καὶ καλλίπεπλοι δηλοῦσι καὶ ἡ κροκόπεπλος καὶ τὸ πέπλοισιν ἐκπονεῖ παρ' Εὐριπίδῃ (Hipp. 627.). καὶ μὴν αὐτὸς καὶ ἐπὶ ἀνδρῶν τὸν πέπλον τίθησιν ἔν τε τῷ Ἱππολύτῳ καὶ ἐν οἷς δέ που μελάμπεπλον παρεισάγει τὸν Τυνδάρεων καὶ τὸν Ὀρέστην πέπλοις κεκρύφθαι φησίν (supra v. 162.).

V. 448. τε om. Flor. 10. Pro κεκαρμένος Aug. d. κεκραμένος cum gl. λελυπημένος τῇ ἐκκοπῇ τῶν τριχῶν.

V. 449. V. D. in Edinb. rev. n. 37. p. 69. em. Μενέλα', ἀπωλόμεσθα.

V. 451. ἐξειργασμένοις. Cantabr. et Ask. 1. ap. Musgr. Mosqu. D. L. Gu. Flor. 6. 9. 17. 18. 21. 34. Aug. b. c. et in marg. Havn. ἡμαρτημένοις, quod in Aug. d. supra scriptum est, ut explicatio.

V. 452. σμικρὸν Flor. 33. Taur. Mosqu. A.

V. 454. Λήδᾳ Ald. rell. Λήδα MS. C. C. C. Gu. Florr. omn. Aug. b. c. Pro θ' Taur. δ'.

V. 455. Aug. c. τιμῶντ' ἐμ'. Mosqu. D. τιμῶντ' ἐμ'. Aug. d. τιμῶν τ' ἐμ'. Aug. b. τιμῶντες ἐμ'. Flor. 33. τιμῶντές μ'. Tum Διοσκούρω Ald. rell. K. Gu. Flor. 17. Mosqu. A. D. Havn. Διοσκούρων Aug. d.

V. 457. ἀποδέδωκ' Flor. 2. 25.

V. 458. Seidler. ad Eurip. El. 541. miratur, etiam nu–

perrimos editores non correxisse *σκότον βάλω*. Schol. *ποῖον νέφος προςβάλωμαι. περιβάλλειν σκ. κρατί* est Herc. f. 1131. sed addito *ἐν πέπλοισι, φέρ' ἐν πέπλοισι κρατὶ περιβάλω σκότος*, ut hoc dici videatur de eo, qui caput aliqua re obnubit s. velat. Phoen. 1533. Oedipus ipse *σκότον ὄμμασι βαλεῖν* dicitur, i. e. sese excoecasse. Neuter igitur locus in nostrum quadrat, multo minus Phoen. 1453. *ἤδη γάρ με περιβάλλει σκότος. Σκότον λαβεῖν* contra est *sese abscondere*, ut Iphig. T. 934. — *ποῖον δ' ἐπιπρ.* Ald. Brub. Herv. 1. 2. K. Aug. d. Havn. *δέ* delevit Canter. nec habent Florr. Gu.

V. 460. *ποῦ τῆς θυγ.* Flor. 33.

V. 461. *τάφῳ* om. Flor. 25.

ει

V. 463. *ἤκει* Ald. rell. Flor. 2. 9. 33. *ἤκοι* Mosqu. D.

οι

ἤκει Aug. c. d. *ἤκοι* sex MSS. ap. Musgr. Flor. 6. 10. 17. 18. 21. 25. 34. Gu. Taur. Aug. b. — *σεσωμένος* Flor. 18. 21.

V. 465. *χρόνιος* Taur.

V. 466. Porson. ed. *ὦ χαῖρε πρέσβυ* propter responsum.

V. 467. *ὦ* om. Mosqu. A. *σύ* Mosqu. D. — *κήδευμ'*. Cf. Solan. ad Lucian. T. VII. p. 520. (Bip.) BOISSON.

V. 468. Ald. Herv. 1. hunc versum Menelao tribuunt, et v. 471. Tyndareo. Utramque notam delevit iam Brubach. Herv. 2. Canter. nec habent MSS. Post *εἰδέναι* Aug. d. addit *τινά*.

V. 469. *ὅδε* om. Mosqu. D. Pro eo *ὁ δὲ* Aug. b. Post *δωμάτων ὡς* addit Flor. 33.

V. 470. *νοσώδης* Flor. 2. 17.

V. 471. *ἀνόσιον*. Barn. in marg. *ἀκάθαρτον*, quae lectio memoratur in scholiis.

V. 472. *τί γάρ* pro *τί γὰρ οὔ* illustrat Heind. ad Plat. Soph. p. 328. Cf. Soph. Oed. Col. 1679. Pro *μοι* Aug. b. *μή*. — *ὅδε* post *πατρὸς* addunt R. Cant. M. N. ex versu sequenti. — *ἔγγονος* Ald. rell. Flor. 25. Aug. d. hic cum v. l. *γρ. ἔκγονος*, et sic Florr. omn. praeter 25. Gu. ut ediderunt Barn. King. Brunck. Porson.

V. 473. *'κείνου* Mosqu. D. — *ὅδε* om. A.

V. 476. *Ἐλλ. τι* Ald. rell. *Ἐλλ. τοι* ed. King. et sic Flor. 2. 9. 10. 17. 18. 21. 34. Taur. Aug. c. In d. *τι*, sed corr. a pr. m. *τοι*. Aug. b. ap. Brunck. *δή*, quod ex *τοι*, non ex *τι* natum. Mox Aug. d. *ὁμόθετον*, cui suprascr. *γρ. τὸν ὁμόθεν*.

V. 477. *τό* post *καί* addit Flor. 33. Aug. c. *τό* transfert inter *γε* et *μή*. Pro *τῶν νόμων* Flor. 25. *τῷ νόμῳ*. *μή* om. Aug. d.

V. 478. Scaliger ap. Barn. coni. *ἔστιν τοῖς σοφοῖς*. male: *ἐν τοῖς σοφοῖς* est *e iudicio sapientium*. Vid. Valck. ad Hippol. 324.

V. 479. *κέκτησό νυν* e coni. Cant. ed. King. Brunck. Pors. pro *κέκτησο νῦν*. *κεκτήσομαι* pro *κτήσομαι* K. a pr. m. R. Cant. Mosqu. D. Taur. quod e *κέκτησο νυν* ortum videtur.

οἱ

V. 480. Aug. d. *σοῦ*, et Barn. in marg. *ἴσ. σοί*.

V. 481. Ald. rell. et MSS. *πρὸς τόνδ' ἀγὼν τίς σοφίας ἥκει πέρι*. Barn. ed. *πρὸς τόνδ' ἀ. τίς ἂν σοφ. ἥκει π.* partim e Duporti coni. qui tamen *ἥκοι* etiam voluerat. Duporti coni. probat Heath. Musgr. coni. *πρὸς τόνδε τὶς σοφίας ἀγὼν ἥκει πέρι*, quod receperunt Brunck. et Beck. *ἂν* ante *σοφίας* fuerat in Mosqu. D. sed erasum. K. et R. item *τὶς οὐ σοφ.* quod ex *ἂν* depravatum esse suspicatur Porson. e lect. Mosqu. D. MS. C. C. C. apud Barn. in marg. habet *οὔτις* pro *τις*, Flor. 25. *οὔτι* in textu. Ne anapaestus esset in quarta vel tertia sede, Pors. voces transposuit *πρὸς τόνδε σοφ. τις ἂν ἀγὼν ἥκοι πέρι*, addens, ipsam orationis emphasin hunc verborum ordinem flagitare, et comp. Med. 255. *ἀλλ' οὐ γὰρ αὑτὸς πρὸς σὲ κἄμ' ἥκει λόγος*. Heraclid. 117. *πρὸς τόνδ' ἀγὼν τις ἆρα τοῦδε τοῦ λόγου Μάλιστ' ἂν εἴη*. Quod de emphasi dicit, infirmatur ipso illo Heraclidarum loco. Quidni enim vis sit in eo, quod *certare* de sapien-

γρ. ἥκει γρ. κεῖται

tia audeat Orestes? In fine Aug. d. *κεῖται*. Havn. *ἥκει*.

V. 483. *γένετ'* Ald. rell. Flor. 2. 25. Taur. Havn. *ἐγένετ'* MS. C. C. C. septem MSS. Musgr. Mosqu. D. Gu. Florr. omn. praeter 2. 25. Aug. b. c. et sic iam Brubach. Aug. d. *γένητ'* a pr. m. quod a sec. in *γένετ'* mutatum. Ceterum cave, *ἐγένετ'* pro *ἐγένετ' ἂν* dictum accipias; neque

enim negat Tyndareus, Oreste neminem esse *ἀσυνετώτερον*. Cf. Poppo Observ. crit. in Thuc. p. 114.

V. 486. *ἐξέπνευσ'* Flor. 1. 25. Taur. *βία* pro *βίον* Mosqu. D.

V. 487. *πλ. τῆς ἐμῆς θυγ.* Mosqu. A. Gu. Flor. 2. 6. 9. 18. 21. 25. 33. Taur. Aug. c. Herm. de ellipsi (in Mus. antiqu. stud.) p. 143. em. *πλ. θυγ. τῆς ἐμῆς ὑπαὶ κάρα* et Electr. 123. *κεῖσαι σᾶς ἀλόχου σφαγαῖς*. Sed quum dicere liceret poëtis *κρεισσόνων νικᾶσθαι* Eur. Med. 319. *τὴν εὐγένειαν τῆς τύχης νικωμένην* Heracl. 233. pro *ὑπὸ κρεισσόνων, ὑπὸ τῆς τύχης* (quamquam haec ad similitudinem locutionis *ἡττᾶσθαί τινος* dicta sunt. vid. Gramm. gr. §. 335.), hacc analogia ad alia etiam verba passiva traducta esse videtur, in quibus notio superioris cuiusdam potentiae inesset.

V. 489. *χρῆν δ' αὐτὸν* Ald. Brub. Herv. 1. 2. Aug. d. Havn. *δ'* om. Gu. Florr. omn. et delevit Canter.

V. 490. *διώκειν τ'* edidit Musgr. quia ita se scriptum vidisse meminerat in MS. Sangermanensi. Mox *ἐκβάλλειν γε* Flor. 25.

V. 491. *μητέρα* Flor. 2. 25. Taur. Aug. d. — *ἀντὶ συμφ.* Aug. d. cum gl. *ἀντὶ τοῦ φόνου*, N. Flor. 25. *ἀντὶ τῆς συμφορᾶς* M. In Flor. 2. fuerat *ἀντί*, sed corr. *ἂν τῆς*. *ἀντὶ ξυμφ.* legi volebat Battier. in Mus. Helv. T. IV. p. 16. Planiorem sensum lectionis Aug. esse ait Brunck. quum non admodum perspicuus sit vulgatae sensus, e qua aegre se extricent veteres enarratores. Utramque lectionem probam dicit Porson. modo *ἂν* ne desit. Utinam sensum vulgatae aperuisset! Illud quidem *τὸ σῶφρον ἔλαβεν ἂν* recte verti potest, *accepisset enim laudem modestiae*. Sic enim *εὐσέβειαν φέρεσθαι*, *pietatis laudem ferre*, Soph. El. 968. *δυσσέβειαν κτήσασθαι*, *impietatis crimen contrahere*, id. Antig. 924. vid. Schaef. ad Soph. El. l. c. et ap. Iacobs. ad Anthol. Pal. T. IV. p. 973. Sed *τὸ σῶφρον τῆς συμφορᾶς* non expedio: cui enim tandem parti calamitatis tribui potest *τὸ σῶφρον*? Vertunt: laudem modestiae accepisset, vel modestia usus esset *in hac calamitate*; at hoc quomodo genitivo designari potest? Nec magis scholia probabile quidquam afferunt. Schol. legit: *τὸ σῶφρόν τ' ἂν ἔλαβεν*. Legendumne igitur: *μητέρα· τὸ σῶφρόν τ' ἂν ἔλαβ' ἀντὶ ξυμφορᾶς*? Reisk. coni. *τὸ σῶφρόν γ' ἔλαβεν*, *sic sane accepisset*, ut Schol. ad v. 486—491. *καὶ οὕτως ἂν τοῦ κακοῦ τὸ σῶφρον ἐπελέξατο*. Sensit igitur, nimis abruptam esse orationem; sed ei integrandae non sufficit partic. *γε*. Sufficeret: *χοὕτω τὸ σῶφρόν γ' ἂν ἔλαβ' ἀντὶ ξυμφ.*

V. 492. prius *τ'* in *γ'* mutavit Brunck. contra MSS.

V. 493. *αὐτὸν* om. Flor. 10. *μητέρι* Florr. omn. Aug. b. c. Mosqu. D. Havn. Vict.

V. 495. Edd. et Codd. *αὐτὸς κακ. ἐγένετο μητέρα κτ.* Corr. Porson. Brunck. ed. *γένετο*, et sic H. L. Aug. b. Mosqu. D.

V. 497 sqq. Notabilis transitus ab optativo ad futurum, *εἰ ἀποκτείνειεν — ἀνταποκτενεῖ — λύσει*, cuius exempla congessit Iacobs ad Athen. p. 145.

V. 500. *πέρας δὲ ποῖ* Ald. rell. Quod Heath. legendum vidit, *π. δὴ ποῖ*, id legitur in septem Codd. ap. Musgr. Gu. Florr. omn. Aug. b. c. Tum *πῇ* Mosqu. A. D. Flor. 2. Vict. Havn. e corr.

V. 501. Aug. d, Havn. *πατέρες ταῦτα πάλαι*. In Aug. *οἱ* a sec. m. supra *ταῦτα πάλ.* adscriptum est.

V. 503. *κυρεῖ* Ald. rell. *κυροῖ* N. Flor. 10. 21. Taur. Si praecederet *οὐκ ἐῶσι*, rectum esset *κυρεῖ*: post *εἴων* vereor ne soloecum sit.

V. 504. *ὡσίουν* Ald. rell. Barn. *ὁσίουν*, credo, ut imperf. esset augmento carens, et sic Taur. Rectius King. *ὁσιοῦν*, ut edid. Brunck. et Pors. Constructio eadem est, quae in Herod. VII, 104. *ὁ νόμος — ἀνώγει τωὐτὸ αἰεὶ, οὐκ ἐῶν φεύγειν οὐδὲν πλῆθος ἀνθρώπων ἐκ μάχης, ἀλλὰ (κελεύων) μένοντας ἐν τῇ τάξι ἐπικρατέειν ἢ ἀπόλλυσθαι*. Cf. ib. 143. infr. v. 888. Soph. Oed. T. 236 sqq. *τὸν ἄνδρ' ἀπαυδῶ τοῦτον — — Μήτ' εἰςδέχεσθαι, μήτε προςφωνεῖν τινὰ — Ὠθεῖν δ' ἀπ' οἴκων πάντας*, ubi vid. Erfurdt. in ed. min. Mox *ἀνταποκτεῖναι* Ald. rell. *ἀνταποκτείνειν* Lib. P. Paris. A. Br. Florr. omn. Gu. Mosqu. D. Taur. Vict. In Aug. d. omissus est hic versus, sed a sec. m. in ima pagina adscriptus.

V. 505. *αἰεὶ* Ald. rell. Paris. A. Br. Florr. omnes praeter 21. Gu. *ἀεὶ* dederunt Brunck. Porson. ut habet Flor. 21. — *ἔμελλεν ἔξεσθαι* Ald. rell. Paris. A. Br. alter regius ap.

Br. (D. vel E.) Florr. 2. 6. 9. 10. 17. 25. 33. 34. Gu. Aug. 3. Mosqu. D. Havn. E Schol. *ἔμελλ' ἐνέξεσθαι* coni. Duportus et Heath., quod recepit Musgr. et sic Flor. 18. 21. superscriptum habet alter regius ap. Brunck. et I. ap. Pors. Praeterea Lib. P. Paris. A. Br. Flor. 2. 25. Vict. Mosqu. A.

ω

φόνου. Flor. 33. *φόνου*, quod non spernendum: potuit enim eadem ratione *ἐνέχεσθαι φόνου* dici, quo *ἔνοχος λειποταξίου, δειλίας* ap. Lysiam p. 520. ed. Reisk. Denique *ἤμελλ'* ed. Brunck. e dialecto, ut supra 282.

V. 506. *χεροῖν* Ald. rell. Brunck. ed. *χερός*, et sic Taur. Havn. *χερὸ* (i. e. *χερός*) Aug. d.

V. 507. Brunck. ed. *ἔγωγε*, sine auctoritate et, ut videtur Pors., sine ratione.

V. 508. *ἤ*. Mosqu. D. *ἅ*. Havn. *ἦν*. Tum *κατέκτεινεν* Taur. Aug. d. Havn.

V. 509. *Ἑλένην δὲ* Ald. rell. *Ἑλένην τε*, ut coni. Barn. Paris. A. Flor. 10. 33. Taur. Aug. d.

V. 510. *οὐδὲ σὲ* pro *οὐδέ σε* recte ed. Pors. ex H. I. quibus accedit Gu.

V. 511. *γυν. οὕνεκ' ἐλθόντ'* Flor. 2. Mosqu. A. — *ἐς* Mosqu. A. Flor. 6. 9. 17. 18. 21. 34. Aug. b. c.

V. 512. *ἀμύνω* Ald. Herv. 1. *ἀμυνῶ* Brub. Herv. 2. Cant. Barn. etc. Gu. Florr. omnes.

V. 514. *ὅ* om. Aug. d. *καί* om. Aug. c. d.

V. 515. *ἐπεὶ τίν' εἶχες ψυχὴν, ὦ τ.* Aug. d. *ὦ τάλαν* Vict.

V. 516. *ἐξέβαλε τὸν μ.* Ald. rell. sed *τὸν* omittunt Mosqu. A. D. Florr. omn. Aug. 3. Gu. *ἐξέβαλλε μαστὸν* Cantabr. ap. Musgr. C. C. C. Paris. A. Br. Flor. 6. 9. 10. 18. 21. 34. Taur. Aug. b. c. — *σε* in fine versus om. Mosqu. A.

V. 517. *μήτηρ* Flor. 25. 34. Mosqu. A. Taur. Aug. b. Havn.

V. 518. *γέροντ'* om. Flor. 10. Pro *τάλας* M. R. *γόοις* ex Hec. 431.

V. 520. *μισεῖ*, superscripto *η*, MS. Leid. ap. Valck. ad Phoen. 576. unde recepit Porson. Sic etiam Havn. Pro *γε*

N. *σύ*, Porson. *τε*. Mox *τείνεις* Havn. *μητρός* Flor. 10. Havn. *μητέρας δικαίως* Flor. 25.

V. 521. *καί* om. Aug. d.

V. 523. *οὖν* om. Flor. 34. *ἰδῇς* Havn. et Schol. Apoll. Rh. II, 253.

V. 524. Hoc ordine Ald. rell. Schol. Apoll. et plerique Codd. *ἐναντία τοῦτον ὠφελεῖν θ.* Mosqu. A. Aug. d. Havn. *ὠφελεῖν αὐτόν* D. L. Gu. Mosqu. D. Flor. 9. 17. 18. 34. Aug. b. c. ut edidit King. Duos sequentes versus eiecit Brunck. utpote e v. 614 sq. huc retractos.

V. 526. *εἰ μή* Aug. b.

V. 527. *δ'* om. Flor. 6. 9. 17. 18. 21. 34. Mosqu. D. Aug. b. c.

V. 529. *ἔγωγε* ed. Brunck. contra edd. MSS. et Laertium VII, 179. *δέ* om. Mosqu. D.

V. 531. *εὐτύχησεν* Flor. 2. 6. 9. 18. 21. 25. 34. Gu. (superscr. *ηυ* a m. sec.) Taur. Havn. Vict. Aug. b. c. Mosqu. A.

V. 532. *συμφορᾶς* Aug. b. Mosqu. A. Sic habuerat etiam Aug. c. in quo correctum. *ἐδέξατο* pro *ἐκτήσατο* L. Aug. d.

V. 533. *τὶ* Aug. d.

V. 534. Ineptam tautologiam *σε σήν τε φρένα* tollit elegans Musgr. emendatio *ὅπου γε μέλλω σήν τι λυπήσειν φρένα*, quam probat etiam Herm. de ellipsi et pleon. p. 205 sq. Frustra Brunck. ad defendendam vulgatam lectionem advocat illa *γνωτὰ κοὐκ ἄγνωτα* et similia exempla, quae diversi generis esse monet Porson.; frustra etiam Porson. Soph. Ai. 1147. affert: *οὕτω δὲ καὶ σὲ καὶ τὸ σὸν λάβρον στόμα — — Χειμὼν κατασβέσειε.* quod indignantis esse, *te cum tuis impudentibus dictis*, recte monuit Herm. *ὅπου γε* habent H. R. M. Similiter Phoen. 383. *μή τι σὴν δάκω φρένα*, ubi Leid. Aug. b. etiam *μή τε*. Ad *λυπήσειν* in Mosqu. A. adscriptum *γρ. λυπῆσαι*. Aug. d. *γρ.* *αι*

λυπῆσ. De aoristo cum verbo *μέλλειν* iuncto vid. Porson. ad Or. 929. Elmsley. ad Eur. Heracl. 710. Boeckh. ad Pind. Ol. 8, 32.

V. 535. Brunck. rursus *ἔγωγ'*. In altero R. cod. voculae

δ' superscriptum μέν. Aug. c. ἐγὼ μὲν, δ' ἀν. μέν illud post ἀνόσιος transponit Gu. μητέρα Flor. 9. 10. 18. 25. 34. Taur. Aug. b. d. Havn.

V. 536. ὅσιος δ' ἕτερον Flor. 10. 25. 33.

V. 537. Med. 1212. καί μοι τὸ μὲν σὸν ἐκποδὼν ἔστω λόγου. Similiter infr. 620. ὁ λόγος — γῆρας ἀποφυγὼν τὸ σόν. Aesch. Eumen. 450. ταύτην μὲν οὕτω φροντίδ' ἐκποδὼν λέγω. Pro λόγοισιν Mosqu. A. λόγοις.

V. 538. Pro λόγου Ask. 1. Mosqu. A. Aug. b. Flor. 17. 34. λέγειν, Thom. M. v. ἐκπλήττω φόβου. Sed Thom. scripsisse videtur: ἐκπλήσσει λόγου, ἐξίστησι μετὰ φόβου. Vid.

ς

Schol. Aug. d. λόγ (λόγους) cum gl. ὅπερ καὶ ἐκβάλλει ἀπὸ τοῦ. λόγου vereor ne ex interpretatione ortum sit, quum olim scriptum fuerit λέγειν. ἐκπλήσσει λέγειν esset vel ἐκπλῆσσόν με κωλύει λέγειν, vel ἐκπλ. με τοῦ λέγειν. Vid. Gramm. gr. p. 780. Minus recte vertit Markl. ad Iphig. Taur. 773.

V. 538. καθοδὸν una voce Mosqu. D.

V. 541. μέν om. Flor. 10. Pro eo γάρ Flor. 25. — ἐφίτευσε Vict.

V. 542. ἄρουραν Aug. d.

V. 543. Flor. 33. ἄν. δὲ π. οὐκ εἴη ποτ' ἂν τέκνον. Cf. Eustath. ad Od. δ' p. 1498, 57. quem locum adscripsi ad scholia p. 373, 10.

V. 544. Mosqu. D. ἐλογησάμην γοῦν τοῦ γέν. ἀρχ.

V. 545. μ' om. Flor. 2. 6. 9. 17. 18. 21. 34. Aug. b. c. Havn! Supple δεῖν μ' ἀμῦναι. Vid. Heind. ad Plat. Protag. p. 595. τροφάς dixit, non γονάς, quasi nil nisi acceptum aliunde infantem nutriverit mater.

V. 546. μητέρ' Florr. omn. Taur. Aug. d. Havn.

V. 547. ὑμεναίοισιν, οὐχὶ σώφρ. Flor. 17. 34. Aug. b. Utrumque rectum. Soph. Oed. Col. 1123. σὺ γάρ νιν ἐξέσωσας, οὐκ ἄλλος βροτῶν. coll. v. 1129. ἔχω γὰρ ἅχω διὰ σὲ, κοὐκ ἄλλον βροτῶν. Ibid. 1368 sq. αἴδ' ἄνδρες, οὐ γυναῖκες, εἰς τὸ συμπονεῖν· ὑμεῖς δ' ἀπ' ἄλλου, κοὐκ ἐμοῦ, πεφύκατον. Contra Latini in talibus *non* solum usurpant. Vid. quae monui ad Cicer. or. pro S. Roscio 33. §.

92. Erravit igitur Heindorf. ad Plat. Protag. §. 68. ubi in verbis εὐδοκιμοῖτε καὶ οὐκ ἐπαινοῖσθε illud καί eiici iubet, quia Ficinus ita verterit: *maxime a nobis audientibus probaremini, non laudaremini.* Etiam ἀλλ' οὐ ponitur, quando aienti sententiae altera negans opponitur. Quod Eurip. Hippol. 352. dixerat, σοῦ τάδ', οὐκ ἐμοῦ, κλύεις, id Plato Alcib. 1. p. 113. C. sic expressit: σοῦ τάδε κινδυνεύεις, ἀλλ' οὐκ ἐμοῦ, ἀκηκοέναι.

V. 548. ἤει. Flor. 17. 33. Mosqu. D. εἴη. 25. ἴει. 10. ἥκει. Pro ἤει λέκτρ' Flor. 18. ἠχέκτρ.

V. 551. μητέρα Taur. Aug. b. c. Havn. Vict.

V. 552. τιμωρῶν. Cf. Segaar. Act. Soc. Traj. T. I. p. 90.

V. 553. ἐφ' οἷς δ' ἀπειλεῖς pro ἐπὶ δὲ ταῖς σαῖς ἀπειλαῖς, proprie ἐπὶ τούτῳ, ὅτι ἀπειλεῖς. Vid. Gramm. gr. §. 481. not. 1. Sic Arist. Ach. 677. ἀξίως ἐκείνων, ὧν ἐναυμαχήσαμεν, pro ἀξ. τῆς ναυμαχίας. Thuc. VII, 48. ἐξ ὧν ἄν τις εὖ λέγων διαβάλλῃ, ἐκ τούτων αὐτοὺς πείσεσθαι, i. e. ἐκ τῶν διαβολῶν. — με χρή Ald. rell. με χρῆν Leid. B. ap. Valck. ad Phoen. 965. δεῖ ed. King. et sic Br. et alter regius, Mosqu. D. I. Cant. N. Flor. 2. 6. 9. 10. 17. 18. 21. 34. Vict. Taur. Gu. Hoc ob euphoniam praetulit Brunck. quam ego non maiorem in δεῖ, quam in χρή video.

V. 555. θράσος Flor. 33.

V. 556. ἄνδρας φονεύειν. Similiter fere Aeschyl. Ag. 489 sqq. τίς ὧδε παιδνὸς, ἢ φρενῶν κεκομμένος, — — καμεῖν. Pro ποιούμεναι Barnes. ποιουμένας, peius etiam Lips. ποιουμένους.

V. 557. τόν om. Aug. b.

V. 559. τύχῃ Aug. d.

V. 561. δέ om. Aug. c. Pro eo γε Flor. 33. μητέρ' Florr. omn. Vict. Taur. Aug. b. d.

V. 563. 4. inverso ordine exhibet Flor. 10. ἔσωσεν Ald. rell. et MSS. Correxit King.

V. 565. ἐπείπερ δ' ἁμαρτ. Flor. 25.

V. 568. ἐν οὐ καλῷ. Iphig. A. 1106. ἐν καλῷ σ' ἔξω δόμων Εὕρηκα. Et dicunt pariter ἐς καλόν. Cf. nota ad Philostr. Heroic. p. 614. Boisson. Oratio sic debebat procedere: πρὸς θεῶν, εἰ τὰ μητέρος σιγῶν ἐπῄνουν, τί μ' ἂν

ἕδρασ' ὁ κατθ. sed quum institutam orationem interpellasset insertis illis, ἐν οὐ καλῷ — δικάζων, ex his sequentia nectit addito δέ. Vid. Gramm. gr. §. 611.

V. 569. μητέρος Flor. 2. 6. 9. 10. 17. 18. 21. 25. 34. Aug. b. c. Vict.

V. 572. Barn. ἢ μ. — μητρὶ Flor. 17. 25. 34. Taur. Aug. b.

V. 575. διὰ γὰρ τὸ κείνης Ald. rell. et plerique MSS. διὰ τὸ γὰρ κ. coni. Canter. (qui affert Hippol. 330. ἐκ τῶν γὰρ ἐσθλῶν αἰσχρὰ μηχανώμεθα), edidit King. et sic Flor. 18. 21.

V. 576. μητροκτόνος distincte Flor. 9. 10. 17. 18. 25. 34. Taur. Havn. Rell. μροκτόνος.

V. 577. Ald. rell. sic interpungunt: ὁρᾷς Ὀδ. ἄλοχον; οὐ κ. et sic Paris. A. et alter Reg. quo admisso, Brunck. etiam scribendum duxit οὔ νιν ἔκτανε. Rectius Musgr. et Pors. cum Cant. M. N. post ὁρᾷς signum interrogationis ponunt, hic et v. 580. ut ὁρᾷς sententiam per se efficiat, ut Soph. El. 628. ὁρᾷς; πρὸς ὀργὴν ἐκφέρει. cf. Phil. 862. Arist. Equ. 92. ὁρᾷς; ὅταν πίνωσιν ἄνθρωποι, τότε πλουτοῦσιν. Boisson. citat etiam Callim. in Apoll. 4. οὐχ ὁράας; Diphilum Athen. VI, 12. v. 12. Οὐκ ἐνδέχεται γὰρ ζῆν ἄνευ κακοῦ τινος Τοῦτον, συνιεῖς; Signo interrogandi an in his opus sit, recte dubitat Heindorf. ad Plat. Protag. p. 556. Pro οὐ κατέκτανε alter Reg. οὐκ ἀπέκτανε; quo ducit, quod Brub. Herv. 1. habent, οὐκ κατέκτανε. Aug. d. οὐκ ἔκτανε. κατέκτανεν Flor. 6. 9. 10. 17. 18. 34. Mosqu. D. Aug. b.

V. 579. μένοι Flor. 6. — δ' om. Aug. b. c.

V. 580. Ald. rell. ὁρᾷς δ' Ἀπόλλων'. δ' omis. King. et Brunck. ex Paris. A. et altero Reg. omittunt etiam Flor. 6. 9. 17. 18. 21. 34. Ἀπόλλων ὅς I. N. Florr. omn. si satis accurate illi cum Musgr. collati sunt. Sic iam Musgr. dederat, sed parum sibi constans, ὁρᾷς δ'; Ἀπόλλων, ὅς. De constructione vid. Porson. ad Or. 1645. Lobeck. ad Soph. Ai. 491. Cf. Gramm. gr. §. 474. c.

μεσομφάλους. De ὀμφαλῷ Delphico vide fragm. Pind. p. 56. ed. Heyn. Schol. ad Oed. T. 480. Burmann. ad Anthol. Lat. VI, 77. v. 5. Millin. monum. ined. T. I. p. 278. Boisson.

V. 581. δῶμα Taur. στ supra δ a m. sec. scripto. — σαφέστατον νέμει Ald. rell. Sed altero ordine Paris. A. Mosqu. A. Cant. M. N. H. K. R. Leid. ap. Valck. ad Hippol. 682. Iustin. M. de mon. p. 40. C. Flor. 2. 10. 25. 33. (e quibus 25. 33. σαφέστερον) Taur. Havn. Clem. Alex. p. 65. citat ναίει βροτοῖσιν εἰς στόμα νέμων σαφέστατα. Aug. d. βροτοῖς νέμει στόμα σαφέστατον.

V. 582. πειθόμεσθ' ἅπανθ' Ald. rell. πειθόμεσθα (vel πειθόμεθα) πάνθ' Brunck. e Paris. A. Br. et sic Florr. omnes, Aug. c. Havn. Gu. — ἐκεῖνος Flor. 6. 9. 25. Mosqu. D. Taur. Havn.

V. 582. λέγει Flor. 6. 9. (in quo η superscr. a m. sec.) 17. 25. Mosqu. D. Havn.

V. 583. κείνῳ πιθ. Clem. Alex. l. c. πειθόμενος Flor. 2. 25. Aug. d. Havn. quod, si unus codex accederet, reciperem, inquit Porson.

V. 585. χρή Flor. 2. 10. 25. Vict. Aug. d. Havn.

V. 587. ποῦ Flor. 18. πῆ Flor. 2. Vict. — οὖν om. Aug. c. ποῖ τις ἂν φύγοι citat Thom. M. p. 652. φύγῃ Flor. 2. 25. In Aristoph. Plut. 438. leg. ποῖ τις φύγῃ, ut Soph. Ai. 403. ποῖ τις οὖν φύγῃ.

V. 588. εἰ μὴ ὁ κελ. Ald. rell. et MSS. Markl. ad Suppl. 109. coni. εἰ μὴ οὑγκελεύσας, quod genus crasis Graecis incognitum receperunt Brunck. et Beck. Porson. articulum delevit, ut ὁ θεὸς repetatur ἀπὸ κοινοῦ.

V. 591. ὅσοι Flor. 2. Vict. — καθεστῶσι Flor. 25. non male. Eodem modo v. sequ. Flor. 10. πίπτωσιν.

V. 593. δυστυχῆ H. R. Flor. 2. Vict.

V. 594. αἰεὶ Ald. rell. Florr. omn. Gu. Aug. 3. Mosqu. ἀεὶ ed. Brunck. Pors. et sic Stob. Grot. p. 310.

V. 595. δυστυχέστερον Ald. rell. δυστυχέστατον Stob. Gu. (in quo ab al. m. supra ατ scriptum ερ) Aug. b. δυσ-
ατον
τυχέστερον Mosqu. D. δυσχερέστατον C. C. C. ap. Barn. Flor. 17. 18. 34. quod pro v. l. notatum in Flor. 59. δυσχερέστερον Cantabrig. ap. Musgr. (qui tamen non diversus

esse videtur a Barn. C. C. C.) et pro v. l. Cant. M. N. Sensus hic esse videtur: *Mulieres utramque fortunam* (vid. Abresch. ad Aesch. T. I. p. 316. Schaef. ad Dionys. H. p. 10. Interpr. ad Soph. Oed. T. 44.) *virorum semper impediunt, ita ut eventus qualescunque ad calamitates avertant.* Heath. ad Phoen. 723. comparat quae ibi leguntur (v. 706.), *ἃ δ' ἐμποδὼν μάλιστα, quae autem potissimum prae manibus sunt*, i. e. quae maxime instant vel urgent; ut probasse videatur Kingii interpretationem h. l. *semper mulieres praesto sunt in calamitatibus virorum;* quo sensu an usquam occurrat *ἐμποδὼν εἶναί τινι*, dubito.

V. 597. *φρένα* Paris. A. Flor. 2. 25. Vict. Taur. Mosqu. A. Aug. c. quod praetulit Brunck. ob v. 534.

V. 598. *ἀνάξεις* Paris. et Flor. 2. 25. Vict. Taur. c. gl. *παρορμήσεις*. — *πρὸς σὺν ἐξ.* H. — *ἐλθεῖν* pro *ἐξελθεῖν* Flor. 25.

V. 600. *θυγατρὸς* Flor. 6.

V. 601. *Ἀργ. χορὸν* Cant. Flor. 2. Vict. Taur. (hic c. sch. *γρ. τὸν ὄχλον*) et pro v. l. M. Flor. 6.

V. 602. *ἐπισείσω* Ald. rell. K. R. Cant. M. N. Aug. d. Flor. 2. 10. 17. 25. *ἀνασείσω* alter Reg. Br. Mosqu. D. Aug. b. c. Gu. Flor. 6. 9. 18. 21. 34. et pro varia l. Paris. A. *ἐπιπείσω* Flor. 33. Paris. A. *ἐκπείσω*. Pro *ἑκοῦσαν κοὐκ ἄκουσαν*, quae est omnium Codd. et edd. lectio, Canterus, quum paraphrastes ad v. 599. haberet *παροξυνῶ πάντας κατὰ σοῦ, καὶ μὴ βουλομένους*, legendum existimavit, *ἑκοῦσαν, οὐχ ἑκοῦσαν, cives, velint, nolint, concitabo*, quod recte Barn. monet non necessarium esse. Recepit tamen Brunck.

V. 603. Elmslei. ad Eur. Heracl. 852. distinguit: — — *ἐπισείσω πόλιν σοὶ σῇ τ' ἀδελφῇ, λεύσιμον δοῦναι δίκην*, i. e. *ὥςτε ὑμᾶς λεύσ. δ. δ.* Rectissime: nam *δοῦναι δίκην* est *poenas dare* s. *pendere*, non *poenam infligere.* Cf. *Classic. journ.* nr. 23. p. 213.

V. 604. *ἔστ' ἀξία.* Elmsl. in *Edinb. rev.* n. 37. p. 79. legit *σοῦ θανεῖν ἐπαξία*, ne, versu in creticum desinente, altera quinti pedis pars esset syllaba longa, voce ad sequentia pertinente constans. Idem ad Med. p. 139. not. 5. nusquam, praeterquam hic et Bacch. 246., se apud tragicos in hac senarii sede reperisse ait *ἔστ'* aut *ἔστ'*.

V. 605. *τεκοῦσ' ἠγρίωσ'* Mosqu. D. — *οὖς* om. Aug. b.

V. 606. *μύθους.* Flor. 25. *γρ. θύρους*, quod ortum e glossa *ψιθύρους λόγους*.

V. 607. *ἀπαγγέλλουσα* Taur. Aug. c. *ἀγγέλλουσ' Ἀγαμ.* Aug. d. Havn.

V. 608. *καὶ τοῦθ' ὃ μισήσειαν* male explicavi in Gramm. gr. §. 480. c. Iunge: *καὶ ἀγγέλλουσα τοῦτο τὸ Αἰγίσθου λέχος, ὃ μισήσειαν οἱ νέρτεροι θεοί. et Aegisthi lectum istum commemorans, quem utinam dii odio prosequantur*, ut recte interpretatus est Hermann. in Censura grammaticae in Ephemerid. Lips. 1807. n. 110. p. 1768.

V. 610. *ὑφῆψαι* Havn.

V. 611. *δέ* post *σοί* om. Paris. A. Musgr. coni. *δή*, quod recepit Brunck. De particulae *δέ* usu in allocutionibus vid. Porson. ad h. l. cum additamento Schaeferi. Cf. Gramm. gr. §. 312. 3. — *δράσω δέ* Aug. b. d.

V. 612. *ἐναριθμεῖ.* Mosqu. D. *ἐν ἀριθμῷ.* c. gl. *ἐν ἀριθμῷ τάττεις.*

V. 614. *δ'* om. Mosqu. D.

V. 621. *κυκλεῖς.* Sic Ald. rell. Florr. omn. praeter 2.
εις
Gu. Havn. *κυκλοῖς* L. R. *κυκλοις* Mosqu. A. *κυκλοῖς* M. et pro var. l. *κινεῖς*. *κινεῖς* Cant. M. (hic cum v. l. *κυκλεῖς*) Flor. 2. Vict. Boisson. comparat Soph. Ai. 19. *βάσιν κυκλοῦντα.* Theocr. VII, 21. *πᾷ δὴ τὺ μεσαμέριον πόδας ἕλκεις;* Herm. ad Soph. Ai. 19. explicat *ultro citroque obire* et comp. Soph. El. 225. *πολλὰς γὰρ ἔσχον φροντίδων ἐπιστάσεις, ὁδοῖς κυκλῶν ἐμαυτὸν εἰς ἀναστροφήν.*

V. 622. *δυστύχους* Flor. 18.

V. 623. *ἐν ἑαυτῷ* Aug. d. eleganter, inquit Brunck. Sed vid. Porson.

V. 624. *ὅποι* MS. C. C. C. Mosqu. D. Flor. 6. 9. 17. 18. 21. 25. 33. 34. Aug. b. c. quod praefert Elmslei. ad Eur. Heracl. 595.

V. 625. Porson. *μή νυν.* Mihi *νύν* s. *οὖν* h. l. non satis aptum videtur. *νῦν* respicit sq. *τότε.*

V. 626. Flor. 10. *τάδε*, superscr. ab ead. m. *τότε.*

V. 627. *εἶπες* Aug. d.

V. 628. Harl. *κρείσσον*, quem librarii errorem esse ex eo liquet, inquit Porson., quod acutum pro circumflexo posuerit (posuit).

V. 630. *ἔτι* pro *ἐστι* Taur.

V. 631. *μηδέν* om. Aug. d.

V. 632. *λαβών* om. Mosqu. D.

V. 634. *μοι* om. Mosqu. A.

V. 635. Versum omittit Mosqu. A. *ἀδικῶ*; i. e. *εἰ ἀδικῶ*. Interrogationem ab hac formula alienam esse, monuit Heindorf. ad Hor. Serm. I, 1, 45. quod verum videbitur comparanti simillima *ἥμαρτεν· ἐν νέοισιν ἀνθρώπων τόδε Ἔνεστιν* etc. de quibus vid. Herm. ad Vig. p. 839. n. 331. Gramm. gr. §. 510. 7. Aristoph. Av. 76. *τότε μὲν ἐρᾷ φαγεῖν ἀφύας Φαληρικάς· τρέχω 'π' ἀφύας ἐγώ, λαβὼν τὸ τρυβλίον*, pro *εἰ μὲν ἐρᾷ, — — τρέχω*, ubi nemo post *Φαληρικὰς* signum interrogationis posuerit. Sequuntur illa: *ἔτνους δ' ἐπιθυμεῖ, δεῖ τε τορύνης καὶ χύτρας· τρέχω 'πὶ τορύνην*, Pro *χρή μ'* Ald. Canter. Havn. *χρῆ μ'*; quod ex *χρῆν* ortum videtur. Hinc Brub. Herv. 1. 2. *χρῆμ*.

V. 636. *πατήρ* om. Flor. 17.

V. 637. *ἦλθεν* Aug. c. — *ἐς Ἴλιον* Porson. pro *εἰς Ἴλ. ὑπ' Ἴλιον* Flor. 10. Taur.

V. 639. *ἀδικίαν δ'* Aug. b.

V. 640. *τό* post *ἔν* addit Aug. c.

V. 642. *καὶ σῶμ'* Flor. 34.

V. 643. *ἀπολάβης* Ald. rell. *ἀπολάβοις* MS. C. C. C. Aug. b. quod recep. Brunck. et Porson.

V. 644. *μοι οὖν* Aug. d. *ταὐτὸ τοῦτ'* male inter se dirimunt Barn. Musgr. Brunck. Porson. distinctione interposita.

V. 645. *ἁμέραν* Ald. rell. *ἡμέραν* Florr. omn. Mosqu. A. D. Taur. Havn. Gu.

V. 646. *μὴ δ' ἐκπλήσας* Aug. b.

V. 647. *ἀλλ' Αὐλίς* Flor. 6.

V. 648. *κτεῖναι* Ald. Brub. Herv. 1. 2. Mosqu. A. D. Flor. 21. *κτεῖναι* (ε superscr.) Aug. b. *κτεῖνε* edid. Canter. et sic Florr. Gu.

V. 650. *καμοί* Mosqu. D.

V. 654. Post *ἀδύνατον* interrogationis signum posuit Brunck. cum duobus R. codd. et sic Taur. Aug. b. c. Havn. Non debebam imitari. Vid. ad v. 635. Formulas *τοῦτ' ἐκεῖνο* et sim. illustravit Dorvill. ad Char. p. 180. (309. ed. Lips.) Heindorf. ad Plat. Phaedrum §. 40. Plene Plato Charmid. p. 166. B. *τοῦτό ἐστιν ἐκεῖνο, ἔφη, ὦ Σώκρατες, ἐπ' αὐτὸ ἥκεις ἐρευνῶν.*

V. 656. *τί χρὴ φίλων* edd. et codd. Thom. M. v. *χρή*. Sed *τί δεῖ φίλων* Plutarch. Mor. p. 68. E. Aristot. Ethic. IX, 9. et MS. L. Vid. Porson. E Dresd. i. e. Mosqu. D. *τί χρὴ φέρεσθαι* enotavit Herm.

V. 657. Delevi distinctionem post *θεός* poni solitam, ut locutio esset, qualis infra 1587. *ἀρκέσει δ' ἐγὼ λέγων*, i. e. *ἀρκέσει ἐμὲ λέγειν*, *satis erit, me dicere*. Iphig. A. 1396. *ἡ Τυνδαρὶς παῖς διὰ τὸ σῶμ' ἀρκεῖ μάχας Ἀνδρῶν τιθεῖσα καὶ φόνους*. Troad. 654 sq. *τὸν δὲ νοῦν διδάσκαλον οἴκοθεν ἔχουσα χρηστὸν ἐξήρκουν ἐμοί*. Hel. 1274. *οὔκουν σὺ χωρὶς τῆσδε δρῶν ἀρκεῖς τάδε;* Cf. Soph. Oed. C. 498. Ai. 76. 547. Sed non necesse est, eamdem ubique constructionem sectari, et quum *ὠφελεῖν θέλων*, non *ὠφελῶν*, dictum sit, melius nunc puto interpungi post *θεός*: *deus ipse per se satis valet, si adiuvare velit.*

V. 660. *εὖ* pro *ὦ* Flor. 25. Tum Pors. ed. *ὦ μ. ἐγὼ κακῶν* contra edd. et MSS.

V. 661. Alter e schol. ita haec legebat: *τί δέ; ταλαιπωρεῖν με δεῖ*. Supplet enim: *τί δέ, φησὶ, παραιτοῦμαι τὴν αἰσχύνην; πάσῃ μηχανῇ ποριστέον τὴν σωτηρίαν*, et *τί δέ, ποιήσω δηλονότι*. quod non displicet.

V. 669. 70. Ald. Brub. Herv. 1. 2. Electrae tribuunt cum Florr. 2. 10. 17. 18. 21. 25. 33. 34. Vict. Gu. Mosqu. D. Havn. Choro iam tribuerunt Canter. Barn. rell. et sic lib. P. Flor. 6. 9. Electra post v. 305. e scena abiit, nec ultra tres histriones eodem tempore in scena versari licebat. Vid. Tyrwhitt. ad Aristot. poet. c. 4. Blomfield in Mus. crit. Cantabr. n. 6. p. 205.

V. 671. *τὸ σόν* Mosqu. A. H. R.

V. 675. *κτείνοντας* Aug. d. Barn. „al. *κτανόντα*." *τοῦδ'* pro *τούς* Vict.

V. 676. in ed. Pors. post v. 672. legitur; sed peccatum correxit Vir egregius ad Med. p. 402. Pro τὸ Lib. P. unus Paris. ap. Musgr Flor. 2. 10. τοῦ. Vid. Brunck. Vitium Herv. 2. τὸ δ᾽ αὐτὸ δύν. in Canter. irrepsit, ubi editor: Reetius αὖ Scholiastes legit. Battier. in Mus. Helv. T. IV. p. 8. coni. τὸ δ᾽ αὖ τὸ δύν. et emphasin in repetitione articuli non mediocrem esse opinatur.— πρὸς θεῶν edd. et codd. παρὰ θεῶν edidit Porson., non male, ut arbitrari sese ait ad Med. l. c. nescio unde. Hec. 43. οὐδ᾽ ἀδώρητος φίλων ἔσται πρὸς ἀνδρῶν.

V. 677. δόρυ h. l. neque *navim* significat, neque *sceptrum*, sed *hastam*, λόγχην, quam duces gestant. Sensus est: *adsum dux sine militibus.* Hinc infra 701. οὐ γὰρ ῥᾴδιον λόγχῃ μιᾷ στῆσαι τρόπαια τῶν κακῶν. Quod vero δόρυ κενὸν ξυμμάχων se habere, et tamen σμικρᾷ σὺν ἀλκῇ venisse dicit, de eo vid. ad Hec. 1124.

V. 680. ἂν om. Flor. 33. ὑπερβαλλοίμεθα Havn. ὑπερβαλούμεθα Flor. 10. Taur.

V. 683. Ald. Herv. 1. 2. Cant. et plerique codd. σμ. μὲν γὰρ τὰ μέγ. Brub. σμικροῖς μὲν γὰρ τὰ μέγ. Barn. Musgr. μέν expunxerunt. γάρ om. Flor. 18. Paris. A. Articulum deleverunt Brunck. et Porson. Mihi μὲν γάρ e duplici lectione confusa videntur, ut Phoen. 661. κἀμοὶ μὲν γὰρ οὐδὲν ᾖ. habet Cant. alii codd. inter μέν et γάρ variant. μέν et γάρ etiam confusa infra 712. Itaque legendum videtur: σμικροῖσι γὰρ τὰ μέγ.

V. 684. om. Paris. A. deleverunt Brunck. et Pors. In eo γάρ post ἀμαθές inserunt Flor. 2. Taur. Vict.

V. 685. Stob. XLVI. p. 177. Grot. ὅταν γὰρ ὀργῇ δῆμος εἰς θυμὸν πέσῃ.

V. 686. ὅμοιος (non ὅμοιον, ut ait Porson.) Ald. Brub. Herv. 1. 2. Cant. rell. cod. L. ap. Porson. Flor. 2. 10. 17. 25. ὅμοιον MS. C. C. C. Gu. Flor. 6. 9. 18. 21. 34. Taur. Aug. 3. Mosqu. D. Havn. Vict. Schol. et Stobaeus l. c. Utraque lectio habet, quo se tueatur: ὁ δῆμος ὅμοιος κατασβέσαι (ut θείειν ἀνέμοισιν ὁμοῖοι Il. κ᾽, 437. et κατασβέσαι pro κατασβεσθῆναι) ὥστε πῦρ. et τὸ κατασβέσαι αὐτὸν ὅμοιόν ἐστιν, ὥστε τὸ κατασβ. τὸ πῦρ. Sed

non multum abest, quin priorem exquisitiorem habeam, et a grammaticis mutatam. Pro ὥςτε Stob. ὥςπερ.

V. 687. Ald. rell. Paris. A. Br. Mosqu. D. εἰ δ᾽ ἥσ. τὶς αὐτῷ ἐντ. Hiatum tollit Aug. b. inserta γ᾽, αὐτῷ γ᾽ ἐντ. C. C. C. duo Paris. ap. Musgr. Ask. 1. Florr. omn. praeter 21. Aug. c. τὶς αὐτὸς ἐντ. Hoc fuerat etiam in Gu., sed corr. m. rec. in αὐτῷ. Taur. Stob. τις αὐτόν, quod in Flor. 21. est e corr. et in Vict. τις om. Aug. b. Canter., Malim, inquit, si divinare licet, αὐτὸ συντεῖνον μένος. Musgr. rec. αὐτός. Valck. diatr. p. 234. leg. τὶς αὐτὸν ἐντείνοντι μέν. Brunck. transposuit voces αὐτῷ τις, ut ed. Porson. Elmslei. ad Eur. Iphig. T. 930. τις αὐτὸν ἐντείνοντα μὲν corr. ut sit accusat. absolutus. Hos quidem infinitivos, ex orationis quadam negligentia et ἀνακολουθίᾳ ortos, in antiquorum scripta inferre vix ausim, imprimis ubi, ut hic, nullus anacolutho locus est. In Brunckii lectione illud incommodi inest, quod caesura πενθημιμερὴς perit, et αὐτῷ eo loco positum est, ubi vim habere videatur, nec tamen habeat. αὐτόν vel αὑτόν languet. Verum videtur τὶς αὐτός, quod iniuria otiosum vocat Brunck. αὐτός enim est *sua sponte*, non exspectans, dum vento ingravescente facere illud cogatur, quod infra est 699. σώζειν σοφίᾳ, μὴ βίᾳ τῶν κρεισσόνων.

V. 688. ὑπείκοι. Stob. ἕποιτο. Vict. ὑπείκει. Havn. ὑπείκῃ.

V. 689. ἐκπνεύσειεν Ald. rell. C. C. C. quatuor codd. a Brunckio inspecti, Gu. Flor. 6. 9. 10. 18. 21. 33. 34. ἐκπνεύσοιεν Mosqu. A. D. ἐμπνεύσειν, c. gl. καταπαύσειεν Taur. ἐκπνεύσει, quod coni. Duportus, habent Stob. Flor. 2. 25. ad quod proxime accedit ἐκπνώσει Flor. 17.

V. 690. τύχης Flor. 2. Vict. θέλῃς pro θέλεις dedit Brunck. „ad loquendi normam." Vix opus.

V. 693. Τυνδάρεω σοὶ τὲ Flor. 2. Vict. I. σοί τε Mosqu. A. In Taur. inter lineas adscriptum: γρ. ἐλθὼν δ᾽ ἐγώ σοι Τυνδάρεων πειράσομαι. Ceterum recte Ald. Τυνδάρεών τέ σοι. Brunck. T. τε σοί.

V. 695. ἐκταθεῖσα Mosqu. D. Ad sententiam cf. Soph. Antig. 715. αὕτως δὲ ναὸς ὅςτις ἐγκρατὴς πόδα τείνας ὑπείκει μηδὲν, ὑπτίοις κάτω στρέψας τὸ λοιπὸν σέλμασιν ναυτίλλεται. ἀλλ᾽ εἶκε θυμοῦ κ. τ. λ.

V. 696. *πόδε* Mosqu. D.

V. 698. *δεῖ δ' ἐμ'* Mosqu. A. — *οὐκάλως* Gu. — *λέγειν* Flor. 10.

V. 699. *σώζειν τε* Mosqu. D.

V. 700. *ἴσως* om. Aug. c.

V. 703. *τὸ* om. Mosqu. D.

V. 704. *προςηγόμεθα* Flor. 6. 9. 18. 21. 25. 33. Mosqu. A. Taur. — *ἔχοι* Flor. 10.

V. 706. *ὦ πλὴν — στρατηλατεῖν.* Vid. Gramm. gr. §. 534. not. p. 766 sq.

V. 707. *τ' ἄλλα δ' οὐδέν* Flor. 2. 9. 33. Taur.

V. 708. Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. *φεύγεις; ἀποστραφεῖς με;* Correxit Barnes.

V. 709. Aug. d. *ἄρ' ἄφιλος ἦσθ'. ἄρ'* om. Flor. 33. Aug. c. Pro *ἦσθ'* Havn. *οἶσθ.* — *κακῶς.* Mosqu. D. *καλῶς.* sed littera *λ* duobus punctis notata.

V. 710. *προςδέδομαι* Aug. b. d. *οὐκέτ'* Aug. c.

V. 711. *ὅπῃ* Ald. rell. Flor. 2. et e corr. 10. Reliqui Fl. *ὅποι,* ut Mosqu. D. Aug. b. c. Havn. Sic edidit King. probante Elmsl. ad Eur. Heracl. 595.

V. 712. *μέν* pro *γάρ* Havn. Aug. d. Pro *ἦν* Flor. 25. *οἶ.* Supra *σωτηρίας* in Taur. scriptum *τῆς συμφορᾶς.* Etiam Flor. 21. *γρ. συμφορᾶς.*

V. 713. *τόν* pro *τόνδε* Gu.

V. 717. Battier. Mus. Helv. T. IV. p. 15. coni. *θᾶσσον ἢ μ' ἐχρῆν,* *ocyus quemadmodum me oportebat*, ad Scholiasten provocans, qui tamen *θᾶσσον ἢ ὡς ἐχρῆν με* habet, non *θᾶσσον ὡς ἐχρ. με.* Ald. rell. *πρὸ ἄστεος.* Duo Codd. Reg. Soc. Lib. P. Mosqu. A. D. Florr. omn. Gu. Vict. Aug. b. c. et Schol. *δι' ἄστεος.* Havn. *ἄστεως.*

V. 718. *πόλεων* Taur. — *σὸν δ' ἰδών* Mosqu. A.

V. 719. *ἐπὶ σὲ τὴν σὴν συγγ.* Havn. — *κτανοῦντας* Flor. 33.

V. 720. *τί πράσσεις.* Mosqu. D. *γρ. τί δράσεις.*

V. 722. *οἰχόμεθ'* Mosqu. A.

V. 723. Similiter Lycophr. 222. *τῶν αὐθομαίμων συγκατασκάπτην* dixit, ubi Potter. nostrum locum adscripsit. Flor. 25. *συγκατασκάπτεις.*

V. 724. *εἰς ἐμέ* Ald. rell. Barn. King. *εἰς μέ.* H. I. L. Florr. 6. 9. 18. 21. (*εἰς* omnes servant) *εἴς με,* (Mosqu. D. *εἴς 'με*) quod verum iudicant Elmslei. ad Iphig. T. 64. et Herm. elem. doctr. metr. p. 83. ille, quia raro in praepositionem *ἐς* cadat ictus metricus, hic, quia insuavis sit solutio secundae arseos. Sic v. 734. *μή μ' ἰδεῖν — — καὶ κασιγνήτην ἐμήν.* Porson. praeeunte Musgr. *ἐς ἐμέ.* — *καί* om. Taur.

V. 727. Pro *χθόνα* Mosqu. D. *χώραν.*

V. 728. *φίλος* Cant. N. Aug. B. ap. Brunck.

V. 729. *ἢ καὶ δάμ.* Mosqu. A. Flor. 21.

V. 731. *πλείους* Flor. 33. Censor ed. Elmsl. Heracl. in Classic. journ. n. 14. p. 304. legendum censet *πολλούς,* et in Soph. Trach. 459. *πολλάς,* *εἷς* non recte opponi voci *πλείστους* existimans scilicet. Hominem imperitum! *Ἀχαιούς* Mosqu. A. Gu. sed scholion Gu. *Ἀχαιῶν.*

V. 732. *ἐν* om. Flor. 33.

V. 734. *ἰδεῖν* i. e. *περιϊδεῖν,* quo non utuntur Tragici. vid. Porson. ad Med. 284. Sic *εἰςιδεῖν* infra 1324. Med. 707. *κατιδεῖν* Suppl. 281. *παριδεῖν* Soph. Oed. T. 1515. de quo loco vid. Pors. ad Med. l. c.

V. 735. *τόδε γὰρ εἰδ. θ.* Ald. rell. Cant. N. Flor. 2. 10. 33. Vict. Taur. Havn. *τάδε γάρ* R. M. *τοῦτο γ' εἰδ.* C. C. C. Lib. P. H. I. K. L. Mosqu. A. D. Gu. Flor. 6. 9. 17. 18. 21. 25. 34. quod recepit Porson.

V. 736. *εὐλαβεῖσθ'* Ald. rell. Flor. 6. 9. 18. 21. *εὐλαβεῖθ'* Barnes. et sic C. C. C. Gu. Florr. omnes, Vict. Mosqu. D. — *φίλοισιν* Flor. 21. Mosqu. D. *φίλοις* Flor. 2.

V. 737. *ἐς* Ald. rell. Flor. 6. 9. 17. 25. 34. *εἰς* Flor. 2. 10. 18. 21. 33. Taur. Mosqu. A. *ταῦτα πάντ' ε. μ.* Ald. rell. ut Havn. Taur. *τοῦτο π.* e schol. dedit Barn. et sic Lib. P. Gu. Florr. Vict. *πάντ' ἔχω τοῦτο μαθεῖν* Flor. 33. iis, quae ad constructionem expediendam annotata erant, in textum illatis. *τοῦτ' ἅπαντ'* Flor. 34.

V. 738. *σπείρας* Ald. rell. *σπείρων* C. C. C. Bodlei.

omn. ap. King. L. Aug. b. Mosqu. D. Gu. Flor. 17. 18. 21. 25. 34. quod praetuli, non ob sonum iucundiorem (nam non magis iucundus est versus Soph. Oed. T. 1481. *ὡς τὰς ἀδελφὰς τάσδε τὰς ἐμὰς χέρας*), sed quia *σπείρων* iniuriosius est in Tyndareum, quasi hic non nisi improbissimas filias procreare soleret. *σπείρας* ortum esse videtur ex errore librarii, cuius aurem terminationes praecedentes adhuc personabant.

V. 739. *Τυνδάρεως* Flor. 25. 34.

V. 740. *τό* om. Flor. 2.

V. 741. *ἀντιλάζεσθαι* Cant. L. Flor. 9. ex emend. Gu. sed corr. Havn. Sic *ἀντιλάζομαι* Iphig. A. 1214. Videntur Tragici dixisse *λάζυμαι, λάζυσθε* in imperat., *λάζυσθαι*, sed *λάζου, λαζοίμην, ἐλαζόμην*.

V. 742. *ἐν γυναιξί.* Soph. El. 304. *ὁ σὺν γυναιξὶ τὰς μάχας ποιούμενος.* Timocles Athen. IV. c. 60. *Οὐδ' ὁ Χαβρίου Κτήσιππος ἔτι τρὶς κείρεται Ἐν ταῖς γυναιξὶ λαμπρὸς, οὐκ ἐν ἀνδράσιν.* Boisson.

V. 743. *κακοῖσιν* Mosqu. A.

V. 744. Ald. rell. L. Flor. 17. *ἀφ' ἡμῶν. ὑφ' ἡ.* Flor. 33. Quod Canterus coniecit *ἀμφ' ἡμῶν*, habent C. C. C. Gu. Flor. 6. 9. 10. 25. 34. Mosqu. D., ut videtur, a pr. m. Taur. *ὑπέρθ' ἡμῶν* Lib. P. Flor. 2. *ὑπὲρ ἡμῶν* unus Paris. ap. Musgr. *καθ' ἡμῶν* Mosqu. A. D. ex corr. H. I. K. Cant. M. N. Flor. 18. 21. Havn. quod e v. 430. manasse videtur Porsono. Pro *πολίτας* L. *πολίταις*. Pro *φόνῳ* Vict. *φθόνῳ*.

V. 745. *ἢ δὴ κρ.* Flor. 33. *ἢ κρίνει* Taur. — *τί πρᾶγμα* Ald. rell. *τί χρῆμα* C. C. C. Paris. A. Br. Mosqu. A. D. Florr. omn. Vict. Gu. Taur. in quo supra scriptum *πρᾶγμα*. — *διὰ φόβου γὰρ ἔρχομαι.* Lucian. Philop. §. 13. *λέγε, ὦ πολυμαθέστατε Τριςφῶν· διὰ φόβου γὰρ ἔρχομαι.* Boisson.

V. 746. *ἢ θανεῖν ἢ μὴ θανεῖν* Havn. Mox Cant. *ὁ λόγος δὲ μικρὸς μακρῶν πέρι.* M. N. *μικρῶν πέρι.* Inertem particulam *δ'* post *μῦθος* sustulit Brunck.

V. 747. *φεῦγε νῦν* Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. Gu. Havn. Mosqu. D. *φεῦγέ νυν* ed. Barn. ob scholiasten, ut videtur, et sic Florr. Mosqu. A. Pro *σύν* Flor. 25. 34. *καὶ κ.*

V. 748. Ald. rell. *φρουρίοις φυλασσόμεσθα πανταχοῦ.* Barn. ed. *ὡς φρουρίοις φ.* Sed eo ordine, quem King. dedit, C. C. C. optimi Codd. King. duo Paris. ap. Musgr. (in quibus Par. A.) B. Gu. Florr. omn. Vict. *φυλασσόμεθα* Flor. 6. 9. 17. 18. 25. 33. 34. Mosqu. D. Taur. Havn. *φρουρούμεθα* H. *φρουρίοις ἁπανταχῇ* ed. Brunck. e Paris. A. *φρουρίοις ἁπανταχοῦ* Br. Flor. 21. *πανταχοῦ* Ald. rell. Mosqu. D. Gu. *πανταχῇ* R. Flor. 10. Taur.

V. 749. *ἄστεος* Ald. rell. Mosqu. A. D. Taur. Gu. Havn. *ἄστεως*, ut edidit Barnes., Florr. omn.

V. 750. *πυργυρούμεθα* Leid. B. ap. Valck. ad Phoen. 1094. Flor. 9. 33.

V. 751. *καὶ γὰρ καὐτὸς οἴχ.* Ald. rell. *αὐτός* e coni. Canteri et MS. C. C. C. edidit Barnes. et sic Lib. P. Florr. omn. Gu.

V. 752. Flor. 10. *τοῖς ἐμοῖς πόνοις κακῶν.*

V. 753. *μ'* om. Flor. 33.

V. 754. *ἐγκλήματα* Mosqu. D.

V. 755. *σοι φόνον ματρός* Ald. Herv. 1. 2. Canter. Flor. 10. Taur. Aug. d. Havn. *φόνον σοι μ.* Brubach. Barn. etc. Florr. omn. praeter 10. Gu.

V. 756. *καί* om. Mosqu. D. *καί σε* male Brunck. *καὶ σὲ* iam Ald. quod revocavit Porson. ex H. L. vid. eum ad v. 514.

V. 757. *χρώμεσθ'* Ald. Brub. Herv. 1. 2. Mosqu. D. Aug. c. Havn. Correxit Canter.

V. 758. *θέλοι* Flor. 2. Vict. *θέλει* Paris. A. ap. Brunck. ad Arist. Nub. 493. Havn.

V. 759. *προςήκομαι* Ald. Brub. Herv. 1. 2. Aug. d. Ask. 1. *προςήκομεν* edid. Canter. Barn. et sic Lib. P. Florr. omn. Gu. Havn. Vid. Gramm. gr. p. 413.

V. 760. *λάβωσι* pro *ἔχωσι* Havn.

V. 761. *βουλεύωσ' ἀεί* Flor. 2. *βουλεύσαιντ' ἂν* Cant.

V. 762. Ald. rell. *εἰς κοινόν τι λέγ.* *τι* omittunt omnes fere Codd. King. Florr. omn. Gu. Mosqu. A. D. Taur. Aug. b. c.

omn. ap. King. L. Aug. b. Mosqu. D. Gu. Flor. 17. 18. 21. 25. 34. quod praetuli, non ob sonum iucundiorem (nam non magis iucundus est versus Soph. Oed. T. 1481. *ὡς τὰς ἀδελφὰς τάςδε τὰς ἐμὰς χέρας*), sed quia *σπείρων* iniuriosius est in Tyndareum, quasi hic non nisi improbissimas filias procreare soleret. *σπείρας* ortum esse videtur ex errore librarii, cuius aurem terminationes praecedentes adhuc personabant.

V. 739. *Τυνδάρεως* Flor. 25. 34.

V. 740. *τό* om. Flor. 2.

V. 741. *ἀντιλάζεσθαι* Cant. L. Flor. 9. ex emend. Gu. sed corr. Havn. Sic *ἀντιλάζομαι* Iphig. A. 1214. Videntur Tragici dixisse *λάζυμαι, λάζυσθε* in imperat., *λάζυσθαι*, sed *λάζου, λαζοίμην, ἐλαζόμην*.

V. 742. *ἐν γυναιξί*. Soph. El. 304. *ὁ σὺν γυναιξὶ τὰς μάχας ποιούμενος*. Timocles Athen. IV. c. 60. *Οὐδ' ὁ Χαβρίου Κτήσιππος ἔτι τρὶς κείρεται Ἐν ταῖς γυναιξὶ λαμπρὸς, οὐκ ἐν ἀνδράσιν*. Boissox.

V. 743. *κακοῖσιν* Mosqu. A.

V. 744. Ald. rell. L. Flor. 17. *ἀφ' ἡμῶν. ὑφ' ἡ*. Flor. 33. Quod Canterus coniecit *ἀμφ' ἡμῶν*, habent C. C. C. Gu. Flor. 6. 9. 10. 25. 34. Mosqu. D., ut videtur, a pr. m. Taur. *ὑπέρθ' ἡμῶν* Lib. P. Flor. 2. *ὑπὲρ ἡμῶν* unus Paris. ap. Musgr. *καθ' ἡμῶν* Mosqu. A. D. ex corr. H. I. K. Cant. M. N. Flor. 18. 21. Havn. quod e v. 430. manasse videtur Porsono. Pro *πολίτας* L. *πολίταις*. Pro *φόνῳ* Vict. *φθόνῳ*.

V. 745. *ἢ δὴ κρ.* Flor. 33. *ἢ κρίνει* Taur. — *τί πρᾶγμα* Ald. rell. *τί χρῆμα* C. C. C. Paris. A. Br. Mosqu. A. D. Florr. omn. Vict. Gu. Taur. in quo supra scriptum *πρᾶγμα*. — *διὰ φόβου γὰρ ἔρχομαι*. Lucian. Philop. §. 13. *λέγε, ὦ πολυμαθέστατε Τριςφῶν· διὰ φόβου γὰρ ἔρχομαι*. Boissox.

V. 746. *ἢ θανεῖν ἢ μὴ θανεῖν* Havn. Mox Cant. *ὁ λόγος δὲ μικρὸς μακρῶν πέρι*. M. N. *μικρῶν πέρι*. Inertem particulam *δ'* post *μῦθος* sustulit Brunck.

V. 747. *φεῦγε νῦν* Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. Gu. Havn. Mosqu. D. *φεῦγέ νυν* ed. Barn. ob scholiasten, ut

videtur, et sic Florr. Mosqu. A. Pro *σύν* Flor. 25. 34. *καὶ κ.*

V. 748. Ald. rell. *φρουρίοις φυλασσόμεσθα πανταχοῦ*. Barn. ed. *ὡς φρουρίοις φ.* Sed eo ordine, quem King. dedit, C. C. C. optimi Codd. King. duo Paris. ap. Musgr. (in quibus Par. A.) B. Gu. Florr. omn. Vict. *φυλασσόμεθα* Flor. 6. 9. 17. 18. 25. 33. 34. Mosqu. D. Taur. Havn. *φρουρούμεθα* H. *φρουρίοις ἁπανταχῇ* ed. Brunck. e Paris. A. *φρουρίοις ἁπανταχοῦ* Br. Flor. 21. *πανταχοῦ* Ald. rell. Mosqu. D. Gu. *πανταχῇ* R. Flor. 10. Taur.

V. 749. *ἄστεος* Ald. rell. Mosqu. A. D. Taur. Gu. Havn. *ἄστεως*, ut edidit Barnes., Florr. omn.

V. 750. *πυργυρούμεθα* Leid. B. ap. Valck. ad Phoen. 1094. Flor. 9. 33.

V. 751. *καὶ γὰρ καὐτὸς οἶχ.* Ald. rell. *αὐτός* e coni. Canteri et MS. C. C. C. edidit Barnes. et sic Lib. P. Florr. omn. Gu.

V. 752. Flor. 10. *τοῖς ἐμοῖς πόνοις κακῶν*.

V. 753. *μ'* om. Flor. 33.

V. 754. *ἐγκλήματα* Mosqu. D.

V. 755. *σοι φόνον ματρός* Ald. Herv. 1. 2. Canter. Flor. 10. Taur. Aug. d. Havn. *φόνον σοι μ.* Brubach. Barn. etc. Florr. omn. praeter 10. Gu.

V. 756. *καί* om. Mosqu. D. *καί σε* male Brunck. *καὶ σὲ* iam Ald. quod revocavit Porson. ex H. L. vid. eum ad v. 514.

V. 757. *χρώμεσθ'* Ald. Brub. Herv. 1. 2. Mosqu. D. Aug. c. Havn. Correxit Canter.

V. 758. *θέλοι* Flor. 2. Vict. *θέλει* Paris. A. ap. Brunck. ad Arist. Nub. 493. Havn.

V. 759. *προςήκομαι* Ald. Brub. Herv. 1. 2. Aug. d. Ask. 1. *προςήκομεν* edid. Canter. Barn. et sic Lib. P. Florr. omn. Gu. Havn. Vid. Gramm. gr. p. 413.

V. 760. *λάβωσι* pro *ἔχωσι* Havn.

V. 761. *βουλεύωσ' ἀεί* Flor. 2. *βουλεύσαιντ' ἂν* Cant.

V. 762. Ald. rell. *εἰς κοινόν τι λέγ.* *τι* omittunt omnes fere Codd. King. Florr. omn. Gu. Mosqu. A. D. Taur. Aug. b. c.

V. 763. *τί λέγ.* duo Codd. Reg. Soc. ap. King. Flor. 21. *λέγωμ'* (σι) Aug. d. *ἂν* post *λέγοιμ'* addit Mosqu. A. *ἔδρασας.* Flor. 10. 18. *ἔδρας.* idem habet Taur. in textu, sed in marg. *ἔδρασας. ἔπραξας* Flor. 2. Vict. Havn. Aug. d. hic cum var. l. *γρ. ἔδρασας.*

V. 764. Brunck. Porson. *μὴ οὐ λάβωσί σ' ἄσμενοι.* male, quamvis probaverit Herm. de ellipsi et pleon. p. 212. Brunck. vertit: *vereor, ut te sint placide accepturi.* At neque *ἄσμενος* est *placidus*, nec *λαμβάνειν τινά accipere* s. *excipere. ἄσμενος* est *libens*, imprimis is, cui contingit, quod vix exspectare poterat, qui e magna difficultate se emergere vel ea liberari cum laetitia videt. Argivi exspectare non poterant fore, ut Orestes se ipse in adversariorum potestatem committeret. Igitur hoc dicit: gratum civibus feceris, si in concionem progressus iis potestatem tui feceris, ita ut statim te interficere possint. Hoc est *δέδοικα μὴ λάβωσί σ' ἄσμενοι*, quod est suspicantis futurum id, quod subiicitur, ut ait Herm. ad Vig. p. 797. Contra *μὴ οὐ λάβ. σ' ἄσμ.* esset suspicantis non futurum, ut libenter eum sibi in manus traditum videant.

V. 765. *ἀποπτήξας* Porson. operarum, puto, errore. — *δειλόν* Ald. rell. Mosqu. A. Aug. 3. Florr. 2. 10. Taur. Havn. *δεινόν* Leid. A. ap. Valck. ad Phoen. 600. I. L. Gu. Mosqu. D. Flor. 6. 9. 17. 18. 21. 25. 33. Vide, quam lubricum sit dicere, qui mos est Porsoni, plures MSS. hanc vel illam lectionem habere. Probabile etiam in Paris. A. et Br. *δεινόν* legi, quum id receperit Brunck. Eorum, qui in Gu. scholia scripserunt, alius *δεινόν*, alius *δειλόν* legit. Vid. Schol. ad v. 766. Recte *δειλόν* tuetur Porson. ob v. 771. Cf. 774.

V. 766. Flor. 25. 33. Aug. c. *πῶς οὖν ἂν δρῴην.* Mosqu. D. *πῶς ἂν οὖν ἂν δρῴην.* Pro *μένης* Mosqu. A. Aug. d. *μένεις*, Ald. Havn. *μενῇς*, Flor. 2. Vict. *μείνῃς.*

V. 767. *οὐκ ἔχω* om. in Mosqu. D. sed in margine adscripta. — *μολόντα* Bodl. ap. King. c. gl. *ἀπελθόντα*, Gu. Flor. 6. 9. 17. 18. 21. 25. 34. Mosqu. A. D. Aug. b. *μολῶντα* Aug. c. Rectius nunc puto *μολόντα*. Participium enim hic propius cum infinitivo cohaeret, quam cum *ἐλπίς ἐστι*, et facilius *μολόντα* in *μολόντι*, quam contra, mutari potuit.

V. 768. *μενεῖν* Mosqu. D.

V. 769. Brunckio, signum interrogationis post *ἔλθω* delenti et vertenti, *sed esto, iverim*, vel *et sane sit ut iverim*, ut suppleatur, *quid fiet peius?* (hoc esset *ἀλλ' ἦλθον δή*, ut *καὶ δὴ τεθνᾶσι* et sim. vid. ad v. 635.) recte non obsecutus est Porson. Sed sine interrogatione tamen legerunt schol. Gu. Florr. Mosqu. Ita sensus erit: *Sed age, eam.* vid. Elmslei. ad Heracl. 559. ad Med. 1272. — Pro *γοῦν* Aug. c. d. *γ' οὖν* Havn. V. D. in Edinb. rev. n. 38. p. 480. legendum censet *γάρ*, *γοῦν* Tragicis non in usu esse contendens. — *θανεῖν* Ald. rell. Mosqu. A. Flor. 2. Vict. *θανῇ* Paris. A. Ask. 1. Mosqu. D. Gu. Florr. omn. praeter 2. Aug. b. c. Taur.

V. 770. *καὶ τὸ πρᾶγμ' ἔνδικόν μοι* Ald. rell. Cant. M. N. Taur. Aug. 3. Havn. Mosqu. A. Flor. 10. 17. 21. 33. 34. *καὶ τὸ γε πρᾶγμ' ἔνδ.* Mosqu. D. sed *γε* ab alia m. adscriptum, et *τὸ* cum accentu gravi. *τὸ πρᾶγμά γ' ἔνδ.* MS. C. C. C. unde rec. Barn. I. Gu. Flor. 2. 6. 9. 18. 25. Mosqu. A. King. s. Morell. *τὸ πρᾶγμά τ' ἔνδ.* — *τὸ δοκεῖν* Ald. rell. Taur. Aug. d. Flor. 10. 33. Havn. Ad metrum fulciendum Barnes. inseruit *δέ*, *τὸ δὲ δοκ.* quod Brunck. in *γε* mutavit. Neutra particula est in MSS. K. *καὶ μὴν τὸ πρᾶγμ' ἔνδικόν μοι. καὶ τὸ δοκεῖν εὔχου μόνον.* MS. C. C. C. Lib. P. alter cod. Reg. ap. Brunck. Flor. 2. 6. 9. 10. 17. 18. 21. (hic cum gl. *τῇ δόξῃ*) 25. 34. Mosqu. A. D. Aug. b. c. Gu. *τῷ δοκεῖν*, quod recepit Porson. Supple: *εὔχου τὸ πρᾶγμα ἔνδικον εἶναι τῷ δοκεῖν μόνον, opinione tenus caedem iustam fuisse*, i. e. *caedem iustam existimari.* Pro *δοκεῖν* Mosqu. D. *δοκοῦν.* Pro *μόνον* Flor. 25. *μόνῳ.*

V. 771. Pro *δειλόν* L. hic etiam *δεινόν.* Vid. Porson. ad 767. *δειλόν, ignaviae crimen.* vid. ad v. 491. Pro *τῇδε* Flor. 33. *τόδε.* Versus 770. 71. inverso ordine leguntur in ed. King. s. Morell.

V. 772. *καὶ τίς* Ald. rell. Gu. Mosqu. D. et, ut videtur, Florr. *καί τις* primus dedit Brunck. Si legitur *καὶ τίς ἄν γέ μ' οἰκτ.* sensus est: *nemo facile me miseretur*, cui repugnat Pyladae responsio. *μή μ' οἰκτίσειεν* Mosqu. A. — *ηὐγένεια* (pro *ἡ εὐγέν.* Ald.) Gu. Flor. 17. 18. 25. 34. MSS. Leidd. ap. Valck. ad Phoen. 407. Schol. ed. Iunt.

V. 773. *ἀσχάλλων.* Cant. M. Flor. 21. 33. schol. ed. Iunt. *ἀσχάλων.* in quo alterum *λ* errore omissum indicat accentus. (vid. Porson. ad 626.) Barn. tamen eam ob scripturam malebat *ἀσχαλῶν*, quod rec. King. non repugnante Porsono, qui hac forma usos esse Aesch. Prom. 161. Archiloch. Stob. p. 107. Eur. Iph. A. 925. (909.) monet. — Mox inutilis est Musgr. coni. *πάντα ταῦτ' ἐν δαίμοσιν.*

V. 774. *τὸ κατθανεῖν* Ald. rell. Flor. 10. Taur. Aug. d. Havn. Articulum delevit Barn. et om. Florr. omn. praeter 10. Gu.

V. 775. *ἢ λέγοι μέν* Ald. rell. Mosqu. A. *λέγοιμεν* ed. Barn. et sic Paris. A. Gu. Mosqu. D. Flor. 25. 34. Vict. *λεγομεν* alter cod. Reg. et Aug. d. — *ταῦτ'.* Ald. rell. *τοῦτ'.* Sed *ταῦτ'* Paris. A. et alter R. Lib. P. tres Leidd. ap. Valck. ad Ph. 430. Mosqu. A. D. Gu. Florr. omn. Vict. Aug. b. c. *ταῦτα*
τοῦτ Aug. d.

V. 776. V. D. in Edinb. rev. nr. 38. p. 480. corr. *δάκρ. γὰρ γ.* Vid. ad v. 769. Post *οὗτος* Aug. d. inserit *ὁ θρῆνος.*

V. 777. *γάρ* pro *δέ* H. I. L. Gu. Flor. 6. 9. 10. 17. 18. 21. 25. Mosqu. D. Aug. b. c. et sic ed. King.

V. 778. Ald. rell. interpungunt *τί τόδε; καινὸν αὖ λέγεις.* Distinctionem delevit Heath. quem secuti sunt Musgr. Brunck. Porson. et sic Mosqu. D. Taur. Pro *τόδε* Gu. *τό*, sed correxit alia m. Pro *αὖ λέγεις* Flor. 17. 25. 34. Aug. b. *ἀγγέλλεις* et pro var. lect. l. Gu. Flor. 21. 56. 59. 76. Mosqu. D. *ἀγγελεῖς.*

V. 779. *κατάσχωσιν* Ald. rell. Havn. *κατάσχωσι* Mosqu. A. D. *κατάσχωσ'* ed. Barn. ut scriptum est in Gu. Flor. 6. 9. 17. 18. 21. 25. 34. Mox pro *σ'* Flor. 25. 34. *γ'.*

V. 780. *ἀνδρὸς νοσοῦντος* Mosqu. D. *σοῦ* in fine v. om. Mosqu. D. qui *ἔμοιγ'.*

V. 781. Post *ἴτω* Flor. 33. addit *καὶ γενέσθω.* Verba *τόδ' οὖν ἴτω* in Mosqu. D. desunt, sed ad marg. adscripta, ubi exaratum *ὀκνήσῃς* c. gl. *φοβήσῃ.*

V. 782. *οὐκ ἆρ* Ald. Correxit King. nec tamen obtemperavit Musgr. Pro *φίλοις* Flor. 2. 21. 25. Vict. *φίλοισι* vel *φίλοισιν.*

V. 783. Monk. ad Alc. 1096. scribit: *ἕρπε νυν οἴαξ π. μ. νυν* etiam, non solum *νῦν*, produci contendens. Mox *φίλ' ἔχων κ.* Mosqu. D. Aug. c. *φίλα δ' ἔχ.* Flor. 21. *ἔχω* Aug. d.

V. 784. *πατρὸς πόρευσον* Aug. c. qui ordo melior. *δή* om. Havn.

V. 785. *ἱκετεύσωμαι* pro *ἱκετεύσω με* Aug. b. Anapaestum, quem nusquam in troch. tetram. admitti dixit Porson. in praec. Hec. p. XLVIII. Lips., idem hic in secunda sede esse non animadvertit. — *τὸ δὲ δίκ.* Ald. rell. *τό τε δίκ.* Flor. 33. *τό γε δίκ.* quatuor MSS. ap. Musgr. Lib. P. Gu. Florr. om. praeter 33. Vict. Mosqu. D. Taur. Aug. c. Atque ita edidit Musgr.

V. 786. Ald. rell. *ματρὸς δὲ μή τ' ἴδοιμι μν.* — *ματέρος* scripsit Barnes. *μητέρος* Gu. Flor. 6. 9. 18. 21. 25. 33. 34. *τῆς μητρὸς* Mosqu. A. *μήδ' ἴδ.* Paris. A. Mosqu. A. D. Gu. Florr. omn. Taur. Aug. b. c. et sic Brunck. Nomen *Πυλ.* hic omittunt Flor. 17. Aug. b. et praefigunt secundo versui. — *ἦν* om. Mosqu. D.

V. 787. *ἔχῃ* pro *ἔλῃ* Havn.

V. 788. *πλευροῖσιν ἐμοῖς* Mosqu. A. *πλευρὰν* Flor. 2. 33. Aug. d.

V. 789. *σ' ἐς μικρά* Flor. 33. *ὄχλον* Flor. 25. 34.

V. 790. *ποῦ γὰρ ἂν δείξω φ.* Ald. rell. Gu. Flor. 6. 9. 18. 21. 25. 34. Mosqu. D. *ὢν* pro *ἂν* MS. Regiae Soc. ap. King. unus Paris. ap. Musgr. Lib. P. Flor. 2. 10. 17. 33. Vict. Taur. et supra *ἂν* scriptum habet Mosqu. A. *ὢν* post *φίλος* addunt Flor. 6. 9. Et *ἂν* et *ὢν* om. Aug. c. Tum *πῆ* Lib. P. Flor. 2. Vict. *ποῖ* Taur. Post *φίλος* Aug. d. addit *σοι.*

V. 791. *μὴ δειναῖσιν* Ald. rell. Praepositionem e Canteri coniectura et MS. C. C. C. addidit Barn. et sic Paris. A. Mosqu. A. D. (qui *μ' ἦν* habet ex corr.) I. L. Gu. Flor. 6. 9. 18. 25. 34. Aug. b. c. *μή* vel *μή 'ν* om. Taur. *ἐπαρκέσω σε* dictum est, ut *ὠφελεῖν τινα.*

V. 792. *τοῦτ' ἐκεῖνο* sc. *ἔστιν, ὃ λέγεται.* Arist. Ach. 41. Lys. 240. *τοῦτ' ἐκεῖνο οὑγὼ 'λεγον.* Eur. Hel. 622. *τοῦτ' ἔστ' ἐκεῖνο. συμβεβᾶσιν οἱ λόγοι·* Vid. Heindorf. ad

Plat Phaedr. p. 234. Elmsl. ad Eur. Med. 97. *ἑτέρους* Flor. 9. ex emend. et 25. sed in marg. ead. m. *ἑταίρους*.

V. 792. *συντακεῖ θηραῖος* Mosqu. D. *θυραῖον* Aug. b.

V. 793. *ὁμαιμόνων* Ald. Herv. 1. 2. Mosqu. D. Flor. 2. 33. *ὑμαίμων* Brub. Canter. Barn. N. sed mutatum in *ὁμαιμόνων*, Gu. Florr. 6. 9. 10. 17. 18. 21. 25. 34. Mosqu. D. in textu habet *ὁμαιμόνων*, sed in marg. idem scholion, quod e Gu. et Florr. edidi ad h. v. p. 414. et recte quidem scriptum, *ἀφ' οὗ ἐνταῦθα τὸ ὁμαίμων*.

V. 795. *ὁ* om. Taur. — *ἥ τ' ἀρετή* Aug. d. quod suprascr. in Havn.

V. 798. *ἀνῆχθ'* Flor. 25. *ἄρ' ἦλθ'* coni. Musgr. rec. Brunck. temere. Versus est glyconeus cum bacchio, similis ille Sapphico. vid. Herm. elem. d. metr. p. 562. vel ex antispasto et dactylico logaoedico constans

⏑ ⏑⏑/– – ⏑/– | – ⏑⏑ – ⏑ – ⏑/–

V. 799. *παλαιὰς — συμφορὰς* Ald. Herv. 1. 2. *παλαιᾶς — συμφορᾶς* Brub. Canter. et sic Codd. Pro *δόμων* Flor. 18. *δαίμων* ex corr. Versus e dipodia iambica et dactylico logaoedico constat.

V. 800. *χρυσέας* Ald. et MSS. *χρυσείας* Porson. praeter necessitatem. King. e duobus MSS. *τῆς* ante *χρυσέας* addidit, ut versus esset, qualis a scholiaste describitur. *ἀρνὸς ἔρις* Flor. 10. Hermann. elem. d. metr. p. 548. sic legendum putat:

ὁπότε χρυσέας ἔρις ἀρ —
νὸς ὕπερ ἦλθε Τανταλίδαις

et in antistropha

κακαφρόνων τ' ἀνδρῶν παράνοι —
α· θανάτου γὰρ ἀμφὶ φόβῳ.

Certe *ἤλυθε Τανταλίδαις* et *θανάτου δ' ἀμφὶ φόβῳ* non satis sibi respondent, et in antistrophico Ald. cum pluribus MSS. legit *θανάτου γὰρ ἀ. φ.* ut *δ'*, quod King. e MS. Reg. Soc. edidit, metrico cuidam deberi videatur, quum Cod. ille ad Schol. metrici praescripta interpolatus sit.

V. 801. *ἤλυθεν* Flor. 17. *Τανταλίδαισιν* Flor. 2. *Τανταλίδεσι* Taur.

V. 802. *τε* post *οἰκτρότατα* e MS. Reg. Soc. addidit King. *θοινήματα* Mosqu. D. Aug. d. Havn. Rarior forma Glyconei, in qua choriambum praecedit anapaestus, qualis est etiam v. 824. Vid. Herm. elem. d. metr. p. 548.

V. 803. *τέκνων* Ald. rell. Flor. 33. *τοκέων* R. Flor. 6. 17. *τεκέων* C. C. C. Lib. P. Paris. A. alter R. Mosqu. A. D. Gu. Flor. 2. (e corr.) 9. 18. (e corr.) 21. 25. 34. Vict. Aug. b. c. et, ut videtur, alter Reg. Soc. cod. Kingii.

V. 804. *ὅθεν*. King. *ἔνθεν* e MS. Reg. Soc. nam Schol. metricus primum pedem epitritum tertium vocat. Pro *ἐξαμείβων* Flor. 2. 25. Vict. *ἀμείβων*.

V. 805. Aug. d. *προλιπεῖν*.

V. 807. *τὸ κακόν* Mosqu. D. Post alterum *καλὸν* Mosqu. A. addit *ἦν*. Pro *τοκέων* Taur. *τεκέων*.

V. 808. *τεμεῖν* Porson. contra edd. et MSS. ultimam antispasti ancipitem esse ignorans. *παλάμῃ* Aug. c. d. Havn.

V. 809. *μελάνδευτον* Mosqu. A. Gu. Flor. 25. Aug. b.
ος
— *φόνον* Aug. d.

V. 810. *εἰς* Ald. rell. *ἐς* MS. Reg. Soc. Lib. P. Flor. 2. 10. 17. 25. Vict. *ἠελίοιο* Mosqu. A. *ἡελίοιο* Mosqu. D.

V. 811. *ἀσέβεια ποικίλη* K. quod ex metrico Schol. ortum inquit Porson. Imo *ποικίλη* scribendum esse monet Schol. Barocc. et in paraphrasi v. 807—821. est *οὐχ ἁπλῆ ἐστιν ἀσέβεια*. L. *μελάλη*. Legendum videtur cum Hermanno ad Orph. hymn. 45, 4. p. 309. *μαινολίς*, quemadmodum Porsonum etiam legendum coniecisse testatur P. P. D. ap. Kidd. p. 201. „*Μεγάλη* ortum ex vitiosa scriptura *μενολίς*, quam libri veteres etiam in Aesch. Suppl. 114. habent.“

V. 813. *θανάτου γὰρ* Ald. rell. Gu. Flor. 2. 10. 17. 18. 21. 25. 33. 34. Mosqu. Taur. *θανάτου δ'* King. e Cod. Reg. Soc. et sic Flor. 6. 9. Vid. ad v. 800.

V. 814. *ἰάκχησε* dedit Porson. pro *ἰάχησε*. Vid. Markl. ad Eurip. Iph. A. 1036. Elmslei. ad Heracl. 752.

V. 815. *τέκνων* Havn.

V. 816. *κτείνων σὰν μ.* Ald. rell. Flor. 10. 33. Taur. Havn. *κτ. σὴν μ.* Flor. 6. 9. 17. 18. 21. 25. 34. Vict. Gu. Mosqu. A. D. Aug. b. c. *κτ. γε μ.* e solo Cod. Reg. Soc. (K.) interpolato illo edidit King. receperunt Musgr. Brunck. Porson. *γε* huic loco non satis accommodatum vide-

tur. Ut choriambo saepe praeponitur molossus, cui respondet palimbacchius (vid. ad Hec. 467. Seidler. de vers. dochm. p. 261. ad Iphig. T. 1070.) vel bacchius, ut infr. 823., sic molossum choriambo praefixum etiam amphibracho opposuisse videntur, ut Hippol. 525. *Ἔρως, Ἔ|ρως, ὁ κατ' ὀμμάτων*, cui resp. 535. *ἄλλως ἄλ|λως παρά τ' Ἀλφεῷ*. Electr. 709. *πνέοντ' ἀ|γρῶν ταμίαν*. ant. 722. *μολπαὶ δ' ηὔ|ξοντ' ἐραταί*. Noster versus una syllaba longior est, quam quem ex Hipp. adscripsi.

V. 817. *τιμῶν*. King. e schol. Baroc. ed. *τίνων*. Nil opus. Alc. 1003. *φίλα μὲν, ὅτ' ἦν γε μεθ' ἡμῶν*. ant. 1012. *αὔτα ποτὲ προὔθανεν ἀνδρός*. Possunt hi versus sic etiam describi:

κτείνων σὰν ματέρα· μὴ
πατρῴαν τιμῶν χάριν ἐξ-
ανάψῃ δύςκλειαν ἐςαεί.

(ut scribuntur in Ald. ita tamen, ut *μή* etiam ad secundum vs. referatur) et in stropha:

ὅθεν φένῳ φόνος ἐξ-
αμείβων δι' αἵματος οὐ
προλείπει δισσοῖσιν Ἀτρείδαις.

qua descriptione numeri choriambici servantur.

V. 818. *ἐς ἀεί* Ald. Brub. Herv. 1. Florr. omn. praeter 6. Gu. Mosqu. D. Aug. 3. Havn. *εἰς ἀεί* Herv. 2. Canter. et sic edidit King. e *binis optimis Codd.* Vid. schol. Baroc. ad 816. 817.

V. 819. *δάκρυα καὶ* Ald. rell. et MSS. *δάκρυ' ἢ* e Cod. Soc. Reg. (K.) edidit King. Sic etiam H. E Schol. metrico hanc lectionem profectam esse liquet: is enim versum e duobus dactylis et duobus anapaestis, quorum secundus solutus sit (*δάκρυ' ἢ τίς ἔλεος* ◡◡ – ◡ ◡ ◡̄◡: sed est ◡ ◡ – ◡ ◡ ◡ – ob sequ. *μείζων*) constare dicit. Levis est auctoritas cod. illius. Receperunt tamen lectionem Musgr. Porson. Nulla mutatione opus est, modo versus ita distinguas:

Τίς νόσος ἢ τίνα δάκρυα καὶ
τίς ἔλεος μείζων κατὰ γᾶν,

ita ut duo sint glyconei ex antispasto (in priore ◡ ◡◡ – ◡ pro ◡̄ – – ◡, ut v. 828. 829. in altero ◡ ◡ ◡ – –, ut v. 803.) et choriambo, primam solutam habente (◡ ◡ ◡ ◡ – pro

– ◡ ◡ –, ut Phoen. 227. 234. 237. etc.). Simili ratione Brunck. antiquam lectionem tuetur.

V. 821. *μητροκτόνον* Gu. Havn. *χερί* Flor. 10.

V. 822. *οἷον* bis habent Ald. rell. Flor. 2. 10. 17. 18. 25. 33. semel Codd. omn. Kingii, Gu. Flor. 6. 9. 21. 34. Mosqu. A. D. Taur. Aug. b. c. Havn. I. *οἷον ὅς τ' ἔργ.* unde Porson. fieri posse dicit *ὅς γ'*, et sic Seidler. *ὅγ'* Herm. Vid. ad v. 831. Idem metri genus est Helen. 1340 sq. Totum versum om. Flor. 10.

V. 824. *φόνου* Flor. 33. Versus est eiusdem generis, ac 802. Alioqui facile glyconeus effici posset scribendo: *Εὐμενίσιν θήραμα φόνῳ*.

V. 825. Hunc versum, notante Boeckhio de Aesch. Soph. Eur p. 301., ex Bacchis citat D. Maximus in Schol. ad Dionys. Areop. T. I. p. 90.

V. 826. *Ἀγαμεμνόνιος* Flor. 10. 17. 25. 34. et suprascr. Flor. 33. *Ἀγαμέμνονος* Flor. 2. Vict.

V. 829. *χρυσεοπηνίτων* Ask. 1. 2. ap. Musgr. Lib. P. Mosqu. D. Flor. 33. Vict. In Mosqu. A. Flor. 17. versus 827. 28. inverso ordine leguntur.

V. 831. Aug. d. Havn. *πενθέων*, altero pro varia lect. adscripto. Idem esse videtur in Mosqu. A. e quo enotatum est: *γρ. παθέων*. Sed scriptum oportuit:

σφάγιον ἔθετο ματέρα πα-
τρῴων παθέων ἀμοιβάν.

ut prior esset glyconeus, longis antispasti syllabis in quatuor breves solutis, ut Iphig. A. 1026. 1079. Hel. 670. Herc. f. 670. 71. Prima autem in *πατρῷος* passim producitur.

Totum hunc epodum in strophen et antistrophen, versibus 819—821. *Τίς νόσος — θέσθαι*, qui in ordinem cogi non poterant, tanquam mesodo, relictis, distinxerunt Seidler. de vers. dochm. p. 262. et Hermann. elem. doctr. m. p. 541. hunc in modum:

οἷον ὅς γ' (Herm. *ὅγ'*) *ἔργον τελέσας* *στροφ.*
οἷα βεβάκχευται (*ἐκβεβάκχ.* Herm.) *μανίαις*
Εὐμενίσιν θήραμα φόνῳ
δρομάσι δινεύων βλεφάροις
παῖς Ἀγαμεμνόνειος.

ἰὼ μέλεος ματρὸς, ὅτε ἀντιστρ.
(Herm. ὠ μέλεος, ματερος ὅτε)
χρυσεοπηνήτων (χρυσοπην. Herm.) φαρεων
μαστὸν ὑπερτέλλοντ' ἐςιδὼν
σφάγιον ἔθετο ματέρα, πατρί-
ων παθέων ἀμοιβάν.
(Herm. σφ. ἔθ. ματ. πεν-
θέων πατρῴων ἀμοιβάν.)

V. 833. *θεομανῆ* Mosqu. A. *μανείς* Mosqu. D. pro *δαμείς* ap. Beck. Sed fortasse haec est gl. adscripta.

V. 834. *δ'* om. Flor. 2. *Ἀργείων* Ald. Brub. Herv. 2. Mosqu. A. D. Havn. *Ἀργεῖον* Herv. 1. Canter. Barn. Gu. Florr. omn. Vict. Taur. Aug. 3.

V. 836. *δώσων.* Canter. coni. *δύσων*, quod rec. Beck. simili errore, quo Barn. *δύσων* defendit Herc. f. 332. Nam verbi *δῦναι* futurum non est *δύσω*, sed *δύσομαι*. Brunck. coni. sed timide, *ψ. ἀγ. τὸν προκ. δραμεῖν Θέλων.* Auctor *Χριστοῦ πάσχ.* 416. *ψυχῆς ἀγῶνα τὸν προκείμενον πέρι Δραμούμενον, καθ' ὃν θανεῖν ἐστι κρίσις*, e vs. 866. 441. *ψ. ἀγ. τὸν προκ. πέρι Τρέχοντος, ᾧ ζῶντ' ἢ θανόντα νῦν ἴδοις:* offensum tamen esse hac locutione hominem insulsum vix puto. Porson. defendit *δώσων*, *δοῦναι ἀγῶνα* dictum esse dicens, ut *δοῦναι δίκην* vel *δίκας* infr. 860 sq. i. e. *δικάζειν*, et comparans Phoen. 1330. *δοκῶ δ' ἀγῶνα — — ἤδη πεπρᾶχθαι.* Cf. 1354 sq. ubi *πράσσειν ἀγῶνα* non minus insolens est. — Pro *ὑμᾶς* Mosqu. A. *ἡμᾶς*.

V. 837. *τίς ἔπεισέ νιν*, omisso *δ'*, Mosqu. A. Flor. 10. 17. 25. 34.

V. 838. *ἔοικ' οὐ μ.* Mosqu. D.

V. 839. *τἀκεῖθεν* Ald. rell. Correxit King. in eo tamen falsus, quod *τὰ 'κεῖθεν* scripsit. Recte Musgr. *τὰ κεῖθεν*.

V. 840. *δύστανε* Ald. rell. *δύστηνε* ed. Brunck. et sic Mosqu. A. D. Gu. Florr. omn. Vict. Taur. Havn.

V. 843. *διοιχόμεθα* Mosqu. A. *εἶ* Aug. d. e corr. pro *ἐπί*. Idem *λόγων*. Inepte in verbis *δῆλος εἶ λόγῳ* argutatur Musgr. Nihil aliud illa significant, nisi *ostendis* s. *declaras oratione tua, nos periisse, apparet ex oratione tua.*

V. 844. sine causa idonea Brunck. Euripideum, sed aliunde huc illatum esse suspicatur. Mosqu. D. *κακῶν γὰρ, ὡς ἔοικεν, ἥκεις ἄγγελος.* Pro *ἔοικεν* Aug. d. *ἔοικας*, c. gl. *ἀντὶ τοῦ ἔοικεν*, non male.

V. 848. *τε* pro *τό* Flor. 33. Recte vidit Brunck. *τὸ μέλλον* e v. *φοβουμένη* pendere, sed *ἥν* minus recte pro *δι' ἥν* dictum putat. *ἥν* etiam e *φοβουμένη* pendet, et *φοβεῖσθαι ἐλπίδα* dictum est, ut *φοβεῖσθαι φόβον*, *δεδοικέναι φόβους* Eurip. Suppl. 548. Vid. Gramm. gr. §. 415. Ita duplicem accusativum regit *φοβουμένη*, ut Iphig. A. 1169. *ἐφ' ᾗ σε — δεξόμεθα δέξιν, ἥν σε δέξασθαι χρεών.* Soph. Trach. 51. *πολλὰ μέν σ' ἐγὼ Κατεῖδον ἤδη πανδάκρυτ' ὀδύρματα Τὴν Ἡράκλειον ἔξοδον γοωμένην*, ubi *γοᾶσθαι ὀδύρματα* dictum est, ut *δεδοικέναι φόβους*, *δέχεσθαι δέξιν.* In Soph. El. 124., quem locum affert Brunck. ad ellipsin praep. *διά* firmandam, *τίν' ἀεὶ τάκεις ὧδ' ἀκόρεστ' οἰμωγὰν Τὸν πάλαι ἐκ δολερᾶς ἀθεωτάτας Ματρὸς ἁλόντ' ἀπάταις Ἀγαμέμνονα; τάκεις οἰμωγάν* idem est, quod *οἰμώζεις.*

V. 849. *τίς ἀγών* Ald. rell. Articulum addicit Brunck., *ὡγών*, vel, ut Pors., *ἅγών.* K. *ἀτὰρ τίς ἀγών τε καὶ τίνες Ἀργείων λόγοι. τίνες Ἀργείων λόγοι* Flor. 10. 33. (in quo ead. m. supra *ων* scriptum est *οις*). *Χρ. π.* 366. *τίνες Ἑβραίων λόγοι. τίνες Ἀργεῖοι λόγοι* Mosqu. D.

V. 851. *γηραιέ* Gu. Flor. 18. Mosqu. D. *πότερα* (supra: *ον*) Aug. c.

V. 852. *χρή* pro *δεῖ* Aug. d.

V. 854. *ἐτύγχανεν* Aug. b.

V. 855. *βουλόμενος* pro *δεόμενος* H. Aug. d. Mox *τἀμφὶ σοῦ* Mosqu. D. Gu.

V. 857. *ἔφερβ' ὁ σὸς δόμος* Flor. 33.

V. 860. *Δαναῶν* Havn.

V. 861. *ἐς* Aug. d.

V. 864. Ald. rell. Flor. 33. *ἀνεπτέρωσε.* Sed C. C. C. MS. B. ap. Musgr. Lib. P. Gu. Florr. omn. pr. 33. Vict. Mosqu. A. Taur. Aug. b. c. *ἀνεπτέρωκε* (supra: *ε*). Mosqu. D. *ἀναπτέρωκε.* *Χρ. πάσχ.* 380. *Ὁρῶ δ' ὄχλον δραμόντα καὶ φθά-*

σαντ' ἄκραν. Ἀστῶν δὲ δή τιν' ἠρόμην ἄθροισμ' ἰδὼν, Τί καινὸν ἄστει; μῶν τι δυςμενῶν πάρα Ἄγγελμ' ἀνεπτέρωκεν Ἑβραίων πόλιν; — Pro πόλιν Havn. Aug. d. ὄχλον, sed in Aug. suprascr. γρ. πόλιν.

V. 866. ἀγῶνα θανάσιμον hinc citat Eustath. ad Il. χ' p. 1264. 16.

V. 867. ὤφελον ἰδεῖν Aug. c. et ἰδεῖν superscripto Aug. d.

V. 868. Πυλ. δὲ Flor. 2. Vict. δέ vel τε om. Flor. 10.
          ας
στείχοντ' θ' ὁμοῦ Mosqu. D.

V. 870. φίλῳ om, Aug. d.

V. 872. γένετ' L. vid. Porson. ad 499. Χρ. π. 390. ἐπεὶ δὲ πλήρης ἦν τ' Ἰουδαίων ὄχλος.

V. 878. ἐκπαγλούμενος. Taur. ἐκπλαγούμενος. Flor. 33. εὐλαβούμενος, sed suprascr. ead. m. ἐκπαγλούμενος.

V. 879. καλοῖς. Sic Ald. rell. et MSS. κακοῖς καλούς Flor. 33. κακοῖς κακούς Havn. Valcken. diatr. p. 209. coniecturam καλῶς κακούς receperunt Brunck. et Porson. Huic coniecturae suffragari videtur Χ. Π. 392. λόγους ἑλίσσων ἀλλοτρίους ἀφρόνως. Sensus est: *improbam orationem speciosis verbis involvens s. velans.* Omnia illa καλ. κακ. λόγ. ἑλίσσων omissa sunt in Aug. d.

          ἐδίδου
V. 882. Aug. d. ἐδείκνυ.

V. 883. Ald. rell. Havn. Aug. d. τὸ γὰρ γένος τοιόνδ' ἐπὶ τὸν εὐτ. Sed τοιοῦτον e paraphr. (ad v. 854—944.) ediderunt Barnes. King. et sic Paris. A. Lib. P. Gu. Florr. omn. Vict. Taur.

V. 884. ὅδ' αὐτ. Aug. d. et c. in quo corr. a m. rec.

V. 885. πόλεως Ald. rell. Gu. Flor. 34. Mosqu. D. Taur. Havn. Aug. 3. πόλεος, ut Musgr. ed. rell. Codd. et Gregor. Cor. p. 402. Lips. πόλιος Barn. King. Post πόλεος interpunxit Porson. causa allata, quod copula enclitica nunquam apud veteres Graecos praepositionem sequatur, nisi ea sententiae membrum inchoet, ita ut Atheniensis dicere quidem potuerit ἔν τε πόλεος ἀρχαῖς vel ἐν πόλεός τε ἀρχαῖς, non πόλεος ἔν τ' ἀρχαῖς, constructionem vero esse, ὃς ἂν πόλεος, ut Soph. Ai. 1044. τίς δ' ἐστιν, ὅντιν' ἄνδρα προςλεύσσεις στρατοῦ. Ego contrarium quidem exemplum quod afferam, non habeo; sed quum nulla ratio excogitari queat, cur dicere non potuerint Athenienses πόλεος ἔν τ' ἀρχ. εἶναι, vix dubito, quin eiusmodi exempla reperiri possint. Constructio vero illa mihi quidem orationem satis frigidam ac ieiunam reddere videtur: verbis enim ὃς ἂν δύνηται civium aliquem designari, etiam non adiecto πόλεως vel τῶν πολιτῶν, patet (quod in loco Soph. aliter se habet), nec quisquam requiret, e quo numero ille sit, qui opibus valet, sed ubi valeat. Sed videtur hic idem genus attractionis esse, quod attigi in Gramm. gr. §. 428. et quum dicere vellet Euripides, ὃς ἂν δύνηται ἐν τῇ πόλει, καὶ ἐν ἀρχαῖσιν τῆς πόλεως ᾖ, genitivum πόλεος in medio positum ad utrumque membrum retulisse. Ita nec post δύνηται, nec post πόλεος interpungendum erit.

V. 886. Ald. rell. ἐπὶ τῷδ' ἀγόρευε, et sic Aug. d. etiam Aug. c. Flor. 2. 33. Vict. Taur. Havn. nisi quod hi ἠγόρευε habent. Primus Barn. edidit ἐπὶ τῷδε δ' ἠγ. et sic Gu. Florr. praeter 2. 33.

V. 887. κατθανεῖν pro κτανεῖν Gu. — οὐδὲ bis Gu. Flor. 17. 18. 21. 25. 34. Aug. b. c. οὔτε σ', οὐδὲ Flor. 10. Taur. οὐδὲ σ' οὔτε Flor. 6. 9.

V. 889. Ald. rell. H. I. Flor. 6. 9. 18. 21. 33. Mosqu. D. Havn. ut editur. Idem habet Gu. sed in marg. ante versum ab eadem, ut videtur, manu additum est λαοί δ' (sic), sicut in M. suprascriptum est: γρ. λαοὶ δ'. Vix dubium esse potest, quin λαοὶ δ' adscriptum sit ab aliquo, qui significare vellet, ἐπεῤῥόθησαν etiam in Hecuba legi, v. 548. sed addito λαοὶ δ' ἐπ. Hac notatione alius librarius exemplum suum locupletare cupiens, in textum eam inferens iambicum fecit septenarium, λαοὶ δ' ἐπεῤῥ. οἱ μὲν ὡς καλῶς λέγοι, ut in Cant. N. Mosqu. A. L. Flor. 2. 10. 17. 25. Vict. Taur.: alius metri peritior versum ab initio auctum in fine detruncavit, λαοὶ δ' ἐπ. οἱ μὲν ὡς καλῶς, omisso λέγοι, ut in K. fortasse etiam R. duobus Leidd. ap. Valck. ad Phoen. 1244. Porsono scripsisse videtur Eur. λαοὶ δ' ἐπεῤῥόθησαν, ὡς καλῶς λέγοι. δ' post ἐπεῤῥόθησαν om. Gu. Flor. 6. 9. 18. 21. Mosqu. D. etiam Χ. Π. 402. ἐπεῤῥόθησαν, ὡς θανεῖν σταυρῷ δέον, nam δ' illud deleri debebat, quum scri-

ptum esset *λαοὶ δ' ἐπεῤῥ.* *λέγει* pro *λέγοι* Mosqu. D. Havn. in quo tamen *οι* supra *ει* scriptum est alia m.

V. 891. *ἀθυρόγλωσσος.* Grammat. in Bekkeri anecd. p. 352. *ἀθυρόγλ.* *Εὐριπίδης Ὀρέστῃ· ἀνήρ τις ἀθυρόγλωσσος. εἴρηται δὲ ἢ παρὰ τὸ θύραν μὴ ἐπικεῖσθαι τῇ γλώττῃ, ἢ παρὰ τὸ ἀθύρειν, ὅπερ ἐστὶν ἀδιακρίτως ὁμιλεῖν. σημαίνει δὲ τὸν ἀθυρόστομον, τὸν μὴ κατέχοντα τὸ στόμα.* Commode citat Musgr. Theogn. 421. (413. Br.) *πολλοῖς ἀνθρώποις γλώσσῃ θύραι οὐκ ἐπίκεινται Ἁρμόδιαι.*

V. 892. *ἠναγκασμένος.* vid. Brunck. Hunc versum spurium visum Valckenaerio narrat Beck. Tom. III. ed. Barn. Omisit certe Valck. diatr. p. 256. ubi hunc locum affert. Beck. in ed. min. (Lips. 1792.) adscripsit: *dubius versus.*

V. 893. *καμαθῆ* Mosqu. A. Beck. comma post *παῤῥ.* delevit, ut haec *κὰμ. παῤῥ.* cum *πιθανός* coniungerentur. *X. Π.* 407. *κραυγῇ τε πίσυνος κἀμαθεῖ τολμηρίᾳ· ὅδ' οὐκ ἐπῄνει.*

V. 894. Pro *ἔτ'* I. *ὅτ'.* Flor. 2. Vict. *ὥςτ'.* — *αὐτούς.* Sic Ald. rell. et MSS. *ἀστούς* coni. Valck. l. c. quod receperunt Brunck. Porson. probat Elmslei. ad Eurip. Suppl. 355. in *Classic. journ.* XVI. p. 433. Vulgatam tuetur Markland. ad Suppl. 355. Sed in locis omnibus, in quibus deest nomen, ad quod *αὐτός* referatur, praecedit tamen aliud, quod vim eius complectitur, ut Bacch. 919 sq. *κόμιζε διὰ μέσης με Θηβαίας χθονός· μόνος γὰρ αὐτῶν (Θηβαίων) εἴμ' ἀνὴρ τολμῶν τάδε.* Plato Alcib. I. p. 126. b. c. *τί δὲ δὴ π ό λ ι ς; τίνος παραγιγνομένου καὶ ἀπογιγνομένου βελτίων τε γίγνεται καὶ ἄμεινον θεραπεύεται καὶ διοικεῖται; Ἀλκ. Ἐμοὶ μὲν δοκεῖ, ὦ Σώκρατες, ὅταν φιλία μὲν α ὐ τ ο ῖ ς (τοῖς πολίταις) γίγνηται πρὸς ἀλλήλους κ. τ. λ.* Sed hic nihil eiusmodi praecedit. Videtur tamen aliud quid latere: quid enim sibi vult illud *ἔτι*, quod etiam schol. *περιττόν* dicit? Conieci aliquando: *πιθανὸς ἐπακτῷ περιβαλεῖν κακῷ τινι.* Sed nec hoc satisfacit.

V. 895. *ἡδύ τις λόγοις* coni. Musgr. ediderunt Brunck. et Beck. *λόγοισι* Havn. *λόγοις σου* Aug. d.

V. 896. *πίθῃ* Stobaei ed. princ. Idem videtur fuisse in Havn. *πείθει* Mosqu. D. Flor. 33. Taur. Post *μέγα* Gu. addit *ἐστίν.*

V. 899 sq. in *θεᾶσθαι ἰδόντα* inepta tautologia inesse videtur Brunckio. Itaque pro *ἰδόνθ'* coni. *λέγονθ'.* Non maior est tautologia, quam in illis Ciceronis, *ut ea oculis cernimus, quae videmus.* *ἰδεῖν* enim est *τὸ ἁπλῶς ὁρᾶν*, *θεᾶσθαι* cum iudicio aspicere et considerare, *κατανοεῖν*, ut explicat Thom. M. nostrum locum afferens, v. *βλέπειν.* Soph. Oed. Tyr. extr. *ὥςτε θνητὸν ὄντ' ἐκείνην τὴν τελευταίαν ἰδεῖν Ἡμέραν ἐπισκοποῦντα* dictum est pro *ἰδόντα ἐπισκοπεῖν.* Vid. Schaef. ad Schol. Apoll. Rh. p. 174. Erfurdt. ad Soph. Aj. 353. Seidler. ad Iph. T. 1412. Heind. ad Plat. Gorg. §. 86.

V. 901. *καὶ τιμωρουμένῳ* Aug. d. c. gl. *τῷ βασιλεῖ*, quae ad *τιμωμένῳ* potius spectat. Musgr. coni. *χερί τ' ἰωμένῳ*, Brunck. ed. *τῷ τ' ἰωμένῳ*, cogente sententia scilicet. *ὁ τιμώμενος*, ut recte Schol., est *ὁ ἄρχων, ὁ τοῦ δήμου προϊστάμενος, ὁ ἐν τιμαῖς ὤν.* Aliud quid tamen legisse videtur alter Scholiastes v. 899—901. *ὁμοίως γὰρ, φησὶν, ἀποβαίνει τὸ πρᾶγμα καὶ τῷ λέγοντι καὶ τῷ ἀ κ ο ύ ο ν τ ι* etc. fortasse *κἀκροωμένῳ* pro *καὶ τιμωμένῳ.* Paraphrastes p. 427. *ὅμοιον γὰρ γίνεται τὸ πρᾶγμα τῷ λέγοντι τοὺς λόγους, ἤτοι τῷ δημηγοροῦντι, καὶ τῷ τιμωμένῳ α ὐ τ ο ὺ ς, τουτέστι τῷ ἄρχοντι*, ubi quid sibi velit *αὐτούς*, non intelligo. Quod vero Scholiastes ita locum explicat, quasi *ὁ προστάτης* accusativus sit, quem vocunt, subiecti, *ὁ δὲ τοῦ δήμου προϊστάμενος ὀφείλει τοιούτους ἐπιλέξασθαι δημηγόρους*, fallitur: *τὸν προστάτην* enim pendet e v. *θεᾶσθαι;* *eum, qui civitati praeest, ex his regulis* (*ὧδε* ad praecedentia relato, ut *ὅδε* v. 886. 890. utrum prava sentiens iucunda oratione utatur, an prudenter bona praecipiat.) *iudicare debemus.* Tum explicat, quemnam appellet *προστάτην*, eumdem nimirum, quem oratorem, *δημαγωγόν.* *nam in eadem causa est, qui orationes habet, qua is, qui honoribus fungitur.*

V. 902. *ὅς εἴπ'.* De hoc usu pronominis, quo ad institutam orationem reditur, vide quae monui ad hymnos Homer. Anim. p. 176. et edit. p. 31. Gramm. gr. §. 477. a. — *ἀποκτενεῖν* Flor. 2. Vict. *ἀποκτείνειν* Lib. P. *πέτρας* Mosqu. A.

V. 904. *τὼ* Havn. *σφῷ* Aug. b. *σφῶ* d. *κατακτείναντι* Ald. rell. Flor. 2. 10. *κατακτείνοντι* King. et sic Ask. 1. Mosqu. A. Gu. Florr. rell. Taur. Aug. b. c. Mosqu. D. κα-

κατείνοντι. Illud significat: *ita verba fecit, ut faceret is, qui vos interfecisset*, hoc: *ut is, qui vos interficiendos censeret*, qui solus sensus huic loco accommodatus est: nam conatus significatio (de qua vid. Herm. ad Soph. Ai. 1105.) ab hoc quidem loco aliena est. Similis est usus imperfecti in re incepta quidem, sed non perfecta, Iphig. T. 27. 350. Herc. f. 531. — Ut hic *τοιούτους τῷ σφὼ κτείνοντι* (vid. Gramm. gr. §. 386. 2.), sic Plato Phaedon. p. 92. b. dixisse videtur, *οὐ γὰρ δὴ ἁρμονία γε τοιοῦτόν ἐστιν ᾧ σὺ ἀπεικάζεις*, i. e. *τοιοῦτον ἐκείνῳ, ᾧ σὺ ἀπ. τοιούτους λέγειν* autem, ut *γῆ τοιαύτη ἰδεῖν* Plat. Phaedon. p. 110. b. Vid. Gramm. gr. §. 534. b.

V. 906. *εὐωπός.* Flor. 10. 17. *εὔοπτος.* Flor. 34. *εὔσητος.* Flor. 25. *ἔνσητος* c. gl. *εὐηδής* (*εὐειδής*).

V. 907. *χραίνων* a coni. Musgr. *στείνων*, et Marklandi *κραίνων*, quam rec. Brunck. et Beck., recte defendit Porson.

V. 908. Pro *γῆν* Flor. 17. 25. 34. Aug. b. *πόλιν.*

V. 909. *ὁμόσε.* Mosqu. D. *ὀμόσαι.* Jungo: *ξυνετὸς δὲ χωρεῖν ὁμ. τοῖς λόγοις*, *qui verbis concertare cum aliis scit*, *θέλων*, *quum vult:* nam *ὀλιγάκις* urbem intrat. Valckenaerium, cum locutione *χωρεῖν ὁμόσε τοῖς λόγοις* alteram Hippol. 698. *ξυγχωρεῖν λόγοις* comparantem ad Hipp. 700., recte refutavit Luzac. Exercit. acad. spec. I. p. 44.

V. 910. *ἀκέραιος.* Mosqu. D. sive *ἀκαίρεος* sec. Beck. sive *ἀκαίρως* sec. Herm. *ἀκέραιον* Cant. Flor. 2. Vict. *ἀνεπίπληκτον* pro *ἀνεπίληπτον* C. C. C. Paris. A. Flor. 2. 10. Vict. Taur. Aug. d. Havn. Discrimen recte declaravit Musgr.

V. 911. *ὅς γ' εἶπ'* Ald. rell. *γ'* omittunt C. C. C. Mosqu. A. D. Aug. b. c. Flor. 2. 6. 9. 10. 17. 34. Gu. Taur. Vid. Porson. praef. ad Hec. p. LIV. Erfurdt. ad Soph. Oed. T. 688. Mox *παῖδ' Ἀγαμέμνονος* Havn.

V. 912. *ὅς γ' ἠθέλησε* Havn.

V. 913. *γυναῖκ' ἄθεον* Aug. d.

V. 914. *ὑφῄρει* Flor. 2. Vict.

V. 915. *μήτ' ἐκστρατεύειν* H.

V. 916. *τ' ἔνδον* Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. *τἄνδον* Commel. Barn. rell. et Codd. *τἄνδον οἵ κουρήμαθ'* Aug. b.

V. 917. *εὐνίδας.* Aug. d. *εὐμενίδας*, nimium facete.

V. 920. *ἔλεγε δ'* ed. Musgr. vitio operarum. Sic tamen Flor. 18. 21. 33. 34.

V. 921. Hunc versum hoc loco spurium, Euripideum tamen, habent Musgr. Brunck. Porson. Si e nostro sensu Euripides iudicandus est, recte. Sed vereor, ne ille Orestem suum commemoranda antiquitate et fortuna gentis favorem captare voluerit. *Δαναοί* pro *Δαναΐδαι* H. Cant. Mosqu. D. Flor. 33. Aug. b. *δέ* post *Δαναΐδαι* om. Ald. rell. I. K. L. R. Gu. Flor. 2. 6. 9. 10. 17. 18. 21. 34. Taur. Aug. d. Havn. Eustath. ad Il. *β'* p. 357, 31. (270, 43.). Primus addidit Barn. et sic K. Mosqu. D. Flor. 25. 33.

V. 922. *ἡμῖν* Mosqu. D. *οὐδέν* om. Flor. 10. Pro *οὐδὲν ἢ. ἢ π.* Flor. 33. *μᾶλλον ἢ τοὐμῷ πατρί.*

V. 924. *φθάνοιτέ τ' ἂν* Havn. Locutionem illustravi Gramm. gr. §. 553. c. quae explicatio magis adhuc placet quam ea, quam Hermann. attulit ad Viger. p. 763. n. 204.

V. 925. Post *χρεών* interrogationis signum ponunt Ald. Herv. 1.

V. 926. *δέ* om. Mosqu. A. *δράσατ'* Flor. 2. Vict. *δράσαιτ'* Aug. d.

V. 927. *μέν* a sec. m. scriptum in Gu. *λέκτρα τοὐμοῦ πατρός* Flor. 17. 25. 34. Aug. b.

V. 928. *δεῖ* pro *δή* Flor. 10. *κατακτανεῖτέ με* Paris. A. alter R. Mosqu. A. D. Gu. Flor. 2. 17. 18. 21. 25. 33. 34. Vict. Aug. 3. quod recep. Brunck. et Beck. *κτανεῖτε* Flor. 6. 9. Recte Porson. analogiam secutus, futurum ubique scripsit *κτενῶ*, aoristum *ἔκτανον. κατακτενεῖτ'* Ald. rell. Vellem scripsissem *κατακτενεῖτέ με*, non *κατακτενεῖτ' ἐμέ* cum Porsono: nam in pronomine hic nulla est emphasis.

V. 929. *ἀνεῖται* h. l. eadem ratione positum, qua aoristus Med. 78. *ἀπωλόμεσθ' ἄρ', εἰ κακὸν προσοίσομεν.* vel Cic. Verr. III, 62, 142. *nisi ita res manifesta erit allata, ut responderi nihil possit, vicimus.* quo significatur, eventum futurum tam certum, quam si res iam locum habuisset. Simile est illud Soph. Trach. 82. *ἐν οὖν ῥοπῇ*

τοιᾷδε κειμένῳ, τέκνον, Οὐκ εἶ ξυνέρξων, ἡνίκ' ἢ σεσωσμεθα, Κείνου βίον σώσαντος, ἢ οἰχόμεσθ' ἅμα Καὶ πίπτομεν, σοῦ πατρὸς ἐξολωλότος. Ceterum ὁ ante νόμος om. Flor. 2. et pro φθάνοι Aug. d. φθάνει.

V. 930. Taur. ὡς τῆς γε τόλμης σπάνις οὐ γενήσεται. Flor. 10. οὐ γενήσεται σπάνις.

V. 933. λόγων pro λέγων Flor. 10. *X. Π.* 411. κεῖνος δὲ νικᾷ κακὸς ἐν πλήθει λέγων.

V. 934. ἠγόρευσε Flor. 2.

V. 935. deest in Flor. 18. πετρουμένοις Flor. 17. πετρούμενος Taur. πετρουμενος [ους] Aug. d. Havn. ους a rec. m. superscripto. πετρούμενος coniectura assecutus erat Elmsleius ad Heracl. 60. Alioqui enim significare poëtam, reum difficulter iudicibus persuasisse, ut ne ipsi lapidati morerentur. Recte.

V. 936. λήψειν Havn. τὸν ante βίον addit Mosqu. D. et sic *X. Π.* ἐν ἡμέρᾳ γὰρ τῇδε λείψει τὸν βίον.

V. 938. φίλοις Aug. b.

V. 941. φάσγανον ἢ βρ. Ald. rell. Sed φάσγαν' C. C. C. Lib. P. Gu. Mosqu. A. D. Florr. omn. Vict. Taur.

V. 942. δ' εἰ pro δεῖ Flor. 25. λυπεῖν Flor. 2. λειπεῖν Mosqu. D. φάος pro φέγγος Havn. εὐγένεια δέ Ald. rell. ἢν γένεια Taur. ἡ εὐγένεια Flor. 25. om. δέ, et Mosqu. A. ηὐγένεια Flor. 2. ἡ ὐγένεια C. C. C. Paris. A. Gu. Flor. 6. 10. 17. 18. 21. 33. 34. Vict. Mosqu. D. Aug. b. c.

V. 946. σόν om. Flor. 33.

V. 947. εἰ στ. Taur.

V. 948. αἶ αἶ praefigunt Ald. rell. sed omittunt C. C. C. Paris. A. Mosqu. D. Gu. Florr. omn. praeter 33. Taur. Aug. b. c. στεναγμῶν Ald. rell. στεναγμόν Barn. King. Musgr. etc. e Schol. metr. et sic Flor. 2. 6. 9. 10. 17. 18. 21. 25. Locis a Musgr. et Brunck. ad hanc constructionem firmandam allatis adde Hec. 674 sq. Plat. Euthyd. p. 283. B.

V. 950. τάν ante αἱματηρόν addidit Barnes. quod nullus Codex agnoscit, ne Schol. metr. quidem. Seidler. ad Troad. 123. iungit κατάρχομαι στεναγμὸν αἱμ. ἄταν, ut hoc dictum sit pro ἄρχομαι στενάζειν ἄταν, ut Androm.

1201. δεσπόταν γόοις κατάρξομαι pro ἄρξομαι γοᾶσθαι δεσπόταν. Cf. supra ad v. 848. Mihi αἱματ. ἄταν ad verba τιθεῖσα λευκὸν ὄν. διὰ παρ. pertinere videtur, et dictum esse pro ἥ ἐστιν αἱματηρὸς ἄτα. Vid. Gramm. gr. §. 432. 4. Pro ἄταν Mosqu. D. ἄτην.

V. 951. ἔλαχ' ἃ Ald. rell. ἔλαχ' ἣ Flor. 2. 21. hic e corr. ἔλαχε κατά Mosqu. D. Flor. 6. 9. 33. Aug. c. ἔλαχεν κατά Mosqu. A. Flor. 17. 18. 25. 34.

V. 952. Post νερτέρων edd. et MSS. habent Περσέφασσα, quod tanquam glossema eiecerunt Musgr. Brunck. Beck. Porson. nec agnoscit schol. metr. De καλλίπαις, pro quo King. καλὴ παῖς, vid. Musgr.

V. 953. ἰακχείτω Porson. pro ἰαχείτω. Aug. b. ἰᾱχείτω (sic). Κυκλωπεία Ald. rell. Flor. 2. Κυκλωπία Mosqu. D. Florr. omn. praeter 2. Gu. Aug. b. c. Havn.

V. 954. κρᾶτα Ald. rell. Gu. Flor. 2. κάρᾳ e MS. Reg. Soc. edidit King. Brunck. Pors. Sed κάρα sine ι subscr. Mosqu. A. D. Florr. omn. praeter 2. Aug. b. c. Et sic scriptum oportuit, non κάρᾳ. Iungenda enim, non σίδαρον κούριμον, sed ἐπὶ κάρα κούριμον, ut recte vidit Elmslei. in Classic. journ. n. XVI. p. 429. Troad. 280. ἄρασσε κρᾶτα κούριμον. El. 517. κουρίμης τριχός. Hec. 643. πολιόν τ' ἐπὶ κρᾶτα μάτηρ — τίθεται χέρα. El. 148. recte Barnes. χέρα τε κρᾶτ' ἐπὶ κούριμον Τιθεμένα. Vid. ibi Seidler.

V. 955. τῶν Ἀτρειδῶν post οἴκων addunt edd. et MSS. ante πήματ' οἴκ. duo Codd. Reg. Soc. Recte pro glossis eiecerunt Musgr. Brunck. Beck. Porson.

V. 956. ὧδ' pro ὅδ' Aug. d. King. ἔλεος ἔλξός γ' ὅδ' ἔρχ. ob metrum: nam schol. metr. τὸ θ' ἰωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, τοῦ ά ποδὸς χορείου, τοῦ β' ἀναπαίστου.

V. 958. τότ' pro πότ' Taur.

V. 960. πρὸς πᾶσα Aug. b. sed corr. in marg. — μακάριος Mosqu. D. μακαροῖς Flor. 17. μακαρίας in ed. Commel. error est typothetae, quem repetiit Barnesiana Cantabr. et Lipsiensis, et pro v. l. cuptavit Beck.

V. 961. ζῆλος ὢν ποτ' οἴκοις ex emendatione Musgr. pro ζηλωτὸς ὢν ποτ' οἶκος.

V. 963. φονία ψ. ἐν πολίταις Ald. rell. φοινία edid.

King. e K. Brunck. Porson. ἐν πολιήταις King. e MS. Reg. Soc. ἐν πόλει Musgravio debetur.

V. 964. ἐφημέρων Flor. 33. ἐφ' ἁμέρων Vict.

V. 965. Post ἔθνη Barn. infersit πολύστονά τε δὴ καί, ut scilicet aequarentur metra: illa verba in MS. Reg. Soc. et scholiis superesse dicit King. — λεύσεσθ' Ald. rell.
ε τ
Havn. Aug. b. λεύσσεσθ' Flor. 10. 18. 21. Aug. c. λεύσασθ' Aug. d. sed ε et τ a rec. m. λεύσεθ' Canter. Flor. 2. 32. λεύσσεθ' Barn. et sic Paris. A. Mosqu. A. D. Gu. Taur. — Tum Ald. rell. ἐλπίδα. MS. B. Ask. 1. 2. Aug. b. Gu. Florr. omn. ὡς παρ' ἐλπίδας desunt in Mosqu. A. D.

V. 966. μοῖρα omissum in Gu. a m. pr. supplevit alia m.

V. 967. ἕτερος Porson. pro ἑτέροις. dubito an recte, quamvis metro convenientius.

V. 968. ἐν μακρῷ χρόνῳ Flor. 10.

V. 969. βρ. δὲ πᾶς Flor. 10. Eustath. ad Il. χ'. p. 1266, 41. ἐκεῖθεν δὲ καὶ Εὐριπίδης μεταλαβὼν ἔφη τὸ βροτῶν ὁ πᾶς ἀστάθμητος αἰών, ἤγουν ὧδε καὶ ἐκεῖ ῥέπων καὶ μὴ μένων ὡς ἐν ἰσότητι σταθμοῦ.

V. 970 sqq. Sequens carmen ne Hermannus quidem ad legem antistrophicorum redigere conatus est. Vid. eius diss. de usu antistrophicorum p. XI. elem. doctr. metr. p. 749. epit. doctr. metr. p. 289 sq.

V. 970. 1. Ald. rell. μόλοιμι τὰν οὐρανοῦ μέσον χθονὸς τεταμέναν αἰωρήμασι. Aug. d. μόλοιμι τ' ἂν οὐρανοῦ
α ε
δ ς γ
μέσον χθονὸς τεταμέναν αἰωρήμασι πέτραν ἁλύσεσι χρυσέαισι φερομέναν, numeris, in quibus β et η eamdem formam habent, a rec. m. scriptis, quae etiam ἂν scripsit. καὶ post οὐρανοῦ addidit Barn. haud dubie e schol. metrico. Nullus codex agnoscit particulam. Contra post μέσον eam habent Mosqu. D. Gu. Flor. 6. 9. 10. 17. 18. 21. 25. 34. et Eustath. ad Od. λ' p. 1700, 21. et 56. Edidi ex Hermanni coni. μέσον χθονός τε τεταμέναν. nam τε ob sequentem syllabam facile excidere potuit. Tutius tamen erat, Codd. sequi, quam coniecturam in textum inferre. μέσον καὶ χθονὸς τεταμέναν esset dochmius cum cretico

⏑ – –́ ⏑ –́ | ⏑́⏑ ⏑ –

qui versus commode subiicitur dochmiaco, iambum praefixum habenti: μόλοιμι τὰν οὐρανοῦ

⏑ –́ | ⏑ –́ –́ ⏑ –́

V. 973. χρυσέαισι Ald. rell. Flor. 2. 6. 9. 10. 17. 25.
ει
33. 34. Vict. Gu. Taur. Havn. Aug. d. χρυσαιαισι Mosqu. D. χρυσέοισι Aug. c. χρυσέαις ed. King. Musgr. Brunck. Porson. e schol. metrico, et sic Flor. 18. 21. Herm. in diss. ἁλύσεσι tanquam ineptum vocabulum, interpretationis causa ad αἰωρήμασι adscriptum, delevit, et ex Aug. c. χρυσέοισι scripsit; sed recte sententiam mutavit in elem. et epit. Eustath. l. c. ὅθεν ἡλίου χόλῳ τιμωρεῖσθαι λίθου διηνεκεῖ καταφορᾷ ἠρτημένου (ἐκ) χρυσῆς καὶ ὡς εἰπεῖν ἡλιώδους ἁλύσεως. Versus est iambicus trimeter brachycatalecticus.

V. 974. δίναισιν Flor. 2. Vict. et sic Herm. elem. et epit. nescio qua de causa.

V. 975. θρήνοις King. Musgr. Brunck. ob schol. metr. contra MSS. ἀναβοάσω Ald. rell. et MSS. ἀναβοάσωμαι H. hinc Porson. edidit ἀναβοάσομαι e Schol. Aristoph. Plut. 639. ἵνα explicans *ubi*.

V. 976. γέροντι πατρί Ald. rell. πατρὶ γέροντι Mosqu. D. Flor. 6. 9. 17. 18. 21. 34. Aug. b. c. πατέρι Aug. d.

V. 977. ἔτεκε semel Flor. 2. 21. Mosqu. D. ἔτεκεν bis Gu. Flor. 6. 9. 25. 34. Brub. Herv. 1. 2. Canter. Comm. Barn. — γεννήτορας Mosqu. D. Versus est trimeter iambicus.

V. 979. τὸ πτανὸν Ald. rell. e Codd. ποτανόν edidit Porson. et sic Herm. elem. et epit. τῶν ante πώλων inseruit King. ob schol. metr. Versus constat ex antispasto (– – – – pro ⏑ – – ⏑) et penthemimeri iambica, qualis est infra v. 1392. El. 461. vid. Herm. elem. p. 230. 12. τὸ πτανὸν δίωγμα πώλων cum Soph. Trach. 508. τετράορον φάσμα ταύρου comparat Brunck. ad Soph.

V. 980. πώλῳ pro στόλῳ Taur.

V. 981. ὁπότε Ald. rell. Flor. 10. e corr. ὅτε Mosqu. A. D. Gu. Florr. omn. praeter 10. Aug. b. c. et sic King. Brunck. Porson. Fortasse sic digerendi sunt hi versus:

Πέλοψ ὅτε πελάγεσι διεδί-
φρευσε, Μυρτίλου φόνον.

πελάγεσσι King. Barn. ediderunt ob schol. metr. *πελάγαισι* Vict. A caede Myrtili originem malorum repetit etiam Soph. El. 504 sqq.

V. 982. *Μυρτίλον* Mosqu. D. ap. Beck.

V. 983. *δικῶν* Aug. b. *ἐπ' οἶδμα* Flor. 10.

V. 984. *λευκοκύμασι* Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. Commel. *λευκοκύμοσι* Barn. et sic Paris. A. Gu. Mosqu. A. D. Flor. 6. 9. 10. 17. 18. 34. Vict. Taur. Scribendum erat *λευκοκύμοσιν* cum King. et Herm. Tres trochaicos monometros hypercatalecticos in unum versum coniunxi.

V. 985. *ἠϊόσιν* Ald. rell. etiam Brunck. *αἰόσιν* Flor. 10. *ᾐόσιν* ed. Porson. et sic Flor. 2. 33.

V. 986 sq. Herm. *τοῖς ἐμοῖ — σιν ἦλθ' ἀρὰ πολ.*

V. 988. Musgr., quem secuti sunt Brunck. et Porson., ita verba transposuit: *Μαιάδος τόκου τὸ χρυσόμ. ἀρνὸς ὁπότ' ἐγέν. τέρ. ὀλ. ὀλ. λόχευμα ποιμνίοισιν Ἀτρ. ἱππ. λόχευμα* Mercurii vocatur agnus, quia *καθ' Ἑρμοῦ μῆνιν ἐλοχεύθη*. vid. Schol. et hoc per appositionem ad *ἀρά* relatum, quia haec causa fuit, cur aureus ille aries gigneretur, sicut supra 800 sqq. contentio de aureo ariete, quae epularum Thyestearum causa fuit, per appositionem vocatur *οἰκτρότατα θοινάματα*. Sed fortasse comma post *τόκου* delendum, ut hic sit ordo verborum, *ὁπότε λόχευμα ποιμνίοισιν Ἀτρ. ἱπποβ. τὸ χρυσόμαλλον ἀρνὸς τέρας Μαιάδος τόκου ἐγένετο*. quae constructio non impeditior est altera Alcest. 606.

V. 989. Aug. c. *τὸ χρυσόμαλλον* (with ου written above τὸ and above -λον). In Gu. etiam supra *τὸν* et syllabam *—λον* rubrica picta sunt *ου —ου* et ante *ἀρνός τοῦ*.

V. 990. (*ὁπότε*) *γένετο* Ald. rell. et Codd. — *ὀλοόν* semel Mosqu. A. D. Gu. Florr. omn. Aug. b. c. Taur.

V. 991. *Ἀτρέως* Ald. rell. et Codd. Recte Porson. Herm. *Ἀτρέος*. *ἱπποβάτα* Mosqu. A. D. Flor. 2. 17. 25. 34. Aug. b. d. *ἱπποβότα* (ου written above) Havn.

V. 992. *τὸ πτερ.* Ald. rell. *τότε* King. *τό τε* Brunck. Porson. et sic Mosqu. D. Flor. 6. 9. 10. 17. 18. 21. 34. Aug. b. c.

V. 993. *ἠελίου* Ald. rell. Flor. 2. 25. Havn. *ἀελίου* Mosqu. A. D. Gu. Flor. 6. 9. 10. 17. 18. 21. 33. 34. Vict. Aug. b. c. Taur. King. Brunck. *ἁλίου* Porson. — *μετέβαλλεν* Aug. c. — *ἅρματ' ἂν* Aug. d. — *τὰν πρὸς ἕσπερον* Ald. rell. Gu. Florr. omn. *ἑσπέραν* Paris. A. Havn. Philoponus ad Aristot. Meteorol. I. p. 100. ed. 1551., quem citat Porson. Photius Lex. p. 21. *Ἕσπερον κέλευθον, ἑσπέριον ἐπὶ δυσμὰς ὁδόν.* Hesych. *Ἕσπερον κέλευθον, τὴν ἑσπέραν ὁδόν.* Leg. *τὴν πρὸς ἑσπ. ὁδόν.* Vid. ibi Interpr. Hinc delevi *πρός*, quippe ab explicante grammatico adiectum. *ἀελίου* nonnunquam primam corripere, ostendere conatus est Seidler. de vers. dochm. p. 103. not. Ita trochaicus erit dimeter catalecticus cum dochmio in fine annexo:

⏔ ⏑ – ⏑ | ⏔ ⏑ – | ⏑ – – ⏑ –

Sed mirarer, Euripidem *ἀελίου* prima brevi, quod, si usquam invenitur, rarissimum tamen est, scribere maluisse, quam *ἁλίου*: hoc autem eum scripsisse, librorum consensus credere vetat. Itaque versum potius e duobus dochmiis constare dixerim, quibus medius interiectus sit iambus:

– ⏑́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ ⏑ | ⏑ – | ⏑ – –́ ⏑ –

Vid. Seidler. p. 70 sqq. et de iambo interiecto p. 116 sq. Simillimus est ille Aeschyli S. ad Th. 506. *τὸν Διὸς ἀντίτυπον ἔχοντ' ἄφιλον ἐν σάκει.*

V. 994. Ald. rell. Havn. etc. *οὐρανοῦ προσαρμόσας.* Heath. coni. *προσαρμόσασα* e schol. et paraphr. quod receperunt Musgr. Brunck. Porson. Sed Mosqu. D. Gu. Flor. 6. 9. 17. 18. 21. 25. 34. *προσαρμόσασ' οὐρανοῦ*, quod non dubitavi recipere. Probabilius enim est, metricum aliquem transponendis verbis numeros trochaicos effecisse, quam, quum versus trochaicos invenisset, in dochmiacos mutasse: et *προσαρμόσας* vulgatae lectionis non nisi ex *προσαρμόσασ'* oriri potuit. Aug. c. *οὐρανῷ* (ου written above). Porsonus ad *προσαρμόσασα*: „Sic Scholiastes. MSS. plerique cum Aldo *μεθαρμόσας*.“ Imo Schol. *μεθαρμόσασα*. Ald. cum MSS. *προσαρμόσας*.

V. 995. *εἰς ἀῶ* Ald. rell. *ἐς ἀῶ* King. Brunck. Musgr. Porson. et sic Mosqu. D. Gu. Florr. omn. Havn. Aug. d. *μολόπωλον* Flor. 25. 34.

V. 996. ἐπταπόρου δὲ scripsit Herm. δρομήματα πλειά- δος Ald. rell. Gu. Mosqu. D. Florr. omn. praeter 2. 10. δρόμημα Cant. M. N. H. K. R. Flor. 2. 10. δράμημα Taur. δραμήματα Havn. et in marg. pro v. l. δρόμημα. Igitur δρόμημα Πελειάδος edidit Porson., quomodo diserte citat Eustath. ad Od. μ΄. p. 1713, 7=475, 49.

V. 997. ἐς Havn. pro var. l. ἄλλων in ed. Musgr. vi- tium est operarum. Paris. A. Flor. 2. 6. 9. 18. 21. 33. ἄλλαν
Taur. Aug. c. ἄλλην. Aug. b. ἄλην. — μεταβάλλει. „μετα- βάλοι vel μεταβάλλοι MSS. quidam." Porson. Imo nullus eorum, e quibus variae lectiones enotatae sunt, sed Philo- ponus.

V. 998. τῶν δ' ἔτ' Mosqu. A.

V. 1000. Κρήσσης Aug. d.

V. 1001. δολίοισι om. Aug. b. δολίοις Mosqu. A. D. Flor. 6. 9. 17. 18. 21. 25. 34. Aug. c. Locum a v. 998. sic explico: *et Iupiter Atridarum* (τῶνδε) *neces necibus permutat*, i. e. caedes mutuas excitat, *et dapes Thyestae cognomines, et coniugium Cressae Aeropae fraudu- lentae fraudulentum.* Ad ultima τά τ' ἐπῶν. ex ἀμείβει aliud verbum supplendum est, v. c. ἐπάγει. δολίοισι γάμοις, sc. ἐν per abundantiam quandam additum videtur, pro λέκ- τρα δόλια. Potest vero etiam sic accipi: ἀμείβει λέκτρα Ἀ- ερόπας δολίοισι γάμοις, *et coniugium Aeropae aliis coniugiis fraudulentis*, ut Clytaemnestrae cum Agamemno- ne, permutat: nam quum ἀλλάττειν τι τινί dicatur, (vid. Gramm. gr. §. 343. not. 2.) quidni etiam ἀμείβειν τι τινί dicere licuerit? nec rarum ab altera ad alteram constructio- nem transiri. Porsonus, quum post Θυέστου puncto, post γάμοις commate interpunxerit, quem sensum in his inesse voluerit, difficile est dicere.

V. 1002. γενέτην Mosqu. A. D. Florr. praeter 10. 17. Vict. Aug. b. c.

V. 1003. ἤλυθε Ald. et Codd. ἦλθε suprascriptum ha- bet Mosqu. D. ἦλθε ed. Brunck. Pors. Herm. in elem. tuetur ἤλυθε: usitatam enim esse hanc dactylorum in paeonicum ordinem transitionem, sequente praesertim versu ithyphalli-

co, qua de re egit ibidem p. 646 sq. Post δόμων Flor. 2. 33. Vict. addunt σύν, quod addiderat etiam King. e MSS. Reg. Soc.

V. 1004. πολυστόνοις Mosqu. D. et sic edidit King. e coniectura. Versus est trochaicus dimeter brachycatalecticus s. ithyphallicus

$$\overset{\acute{\smile}\smile}{-}\ \smile\ -\ \smile\ \Big|\ \acute{-}\ \smile$$

V. 1005. ὧδε Taur. — σός om. Ald. rell. addendum vidit Canter. rec. Barn. et sic Florr. omn. Gu. Vict.

V. 1006. κατακυρωθείς. Huc spectare videtur glossa Hesychii: καταχ. κατακριθείς. Vid. Gramm. gr. p. 679.

V. 1009. ἰθύνων MSS. omn. et edd. ὀρθῶν ex Heathii coniectura edidit Porson. quod iure miratur Elmsley ad Eur. Heracl. 614. ubi coni. ἐξιθύνων νοσ. κῶλον, deleto proprio nomine, quod e margine in textum irrepsisse suspicatur idem Mus. crit. Cant. VI. p. 296. not. Omittunt Flor. 21. 34. Mihi vox disyllaba iambum efficiens expulsa videtur.

V. 1011. σ' ante ὁρῶσ' om. Aug. c.

V. 1012. νερτέρων Ald. et edd. νερτέρου C. C. C. Cant. Cod. Reg. Soc. Paris. A. ap. Brunck. Mosqu. A. D. Gu. Flor. 6. 9. 10. 17. 18. 21. 25. 34. et pro var. lect. Havn. Taur. Aug. b. c. νερτέρας Vict. Flor. 2. Idem habuit para- phrastes ad v. 1011—1014. Sed verum videtur νερτέρων, quod dictum est, monente Porsono, ut νερτέρων στέφη Troad. 1255. Iacobsii coniecturam νερτέρων πύλης acerbe castigat idem ad 1080.

V. 1013. ὡς ἰδοῦσ' ὄμμασι Ald. Herv. 1. 2. Havn. Aug. c. d. ὡς ἰδοῦσά σ' ὄμμασι Brub. Canter. Barn. et sic Lib. P. Mosqu. A. D. H. I. L. Gu. Flor. 6. 9. 21. Vict. ὡς ἰδοῦσά σ' ἐν ὄμμ. K. R. Cant. M. N. (nisi quod Cant. ἀν' pro ἐν) Taur. Flor. 2. 10. 33. ἰδοῦσ' ἐν ὄμμασι Paris. A. Flor. 17. 25. 34. ut recte edidit Porson. pronomine ante ἰδοῦσα reiecto. Vid. Hippol. 1255. Soph. Antig. 764. Trach. 241.

V. 1014. δ' post πρόσοψιν addit Flor. 18. ἔξεστιν (η suprascr.) Aug. b.

V. 1015. Flor. 6. in marg. γρ. οὐ σύ γ' ἀφεῖσα. Havn. οὐ σύγ' ἀφ. sed in marg. γρ. οὐ σίγ' ἀφ. Aug. d. οὐ σῖγ' a m. pr. sed sec. ῖ mutavit in ῦ. — γόους Ald. H. I. L. Gu. Flor. 6. 9. 17. 18. 25. 33. 34. λόγους duo Leidd. ap. Valck. ad Phoen. 1319. Paris. A. Flor. 2. 10. 21. Vict. Taur. Aug. b. et pro var. lect. Havn. λόγους, suprascr. γρ. γόους, Aug. d.

V. 1016. κραθέντ' Ald. rell. Flor. 2. 6. 9. 17. 18. 21. 25. Aug. c. d. Mosqu. D. κρανθέντ' coni. Canter. Nov. lect. I, 9. edidit Barn. et sic Gu. Flor. 10. 33. 34. Mosqu. A.
ν
Havn. in quo tamen ν puncto notatum, ut delendum. κραθέντ' Aug. b. — Post οἰκτρὰ μέν Flor. 33. addit φέρειν.

V. 1017. φέρειν om. Aug. b. σ' post φέρειν addit Ald. rell. omisit King. et Mosqu. A. D. I. L. Gu. Flor. 6. 9. 17. 34. Aug. b. c.

V. 1020. μὴ σύ μ' ἀπ. Flor. 2. Vict. — ἀπ' Ἀργ. χ. Flor. 2. 10. 33. Taur.

V. 1021. τλήμων Paris. A. Florr. omn. Gu. Taur. Aug. 3. Mosqu. A. D. Havn. Vulgo τλάμων.

V. 1022. ὦ τλῆμον pro ὦ μέλεος Mosqu. A. D. L. Flor. 25. 34. ὦ τλήμων Flor. 17. ὦ τλῆμον pro var. l. Gu. Flor. 6. 9. 56. 59. 76.

V. 1023. οὐκέτι pro οὐκέτ' εἶ Flor. 10.

V. 1024. μοι om. Havn. Aug. d. In c. sic scriptum μοι, ut nescias, utrum μή an μοί sit. μου Taur. — περιβάλης.
ο
Super περι in Mosqu. A. est γρ. προς. in Aug. c. γρ. πρ.

V. 1028. Elmsleio ad Med. p. 139. not. 5. suspiciosum est δεῖ δ' ἢ βρ. et coni. δεῖ δὴ βρ. ut Hipp. 683. El. 71.

V. 1029. ἢ χερὶ ξίφος θίγειν Flor. 10. θίγειν etiam Cantabr. Musgr. Flor. 6. θιγεῖν Aug. c. d. χεροῖν pro χερί Aug. b.

V. 1030. σὺ νῦν μ' vulgo. σύ νύν μ' lib. Heinsio-Scalig. ap. Barnes. Brunck. Pors.

V. 1032. Vulgo: ἄλις τὸ μητρὸς αἷμ' ἔχω· σὲ δ' οὐ κτ. At vis esse non potest in σέ, quasi hoc velit dicere Orestes, *alium quidem interficiam, at non te*, sed in

prima persona, cui opponitur ἀλλ' αὐτόχειρι θν. Itaque recepi lectionem Cod. Ask. 1. Mosqu. A. D. Flor. 17. 25. 34. In qua quum errore librarii verba transposita essent, ἐγὼ σὲ δ' οὐ κτ., ut legitur in C. C. C. L. Gu. Flor. 6. 9. 18. 21. Aug. c. et edidit King., ἐγώ in ἔχω mutatum est, imprimis quum supra legeretur 230. ἄλις ἔχω τοῦ δυςτυχεῖν. ἔχω tamen legerunt Schol. et Thom. M. v. ἔχω. — κτανῶ Florr. omn. Vict. Taur. Mosqu. A. D.

V. 1033. αὐτοχειρί, ut adverbium esset, scripserunt Barn. King. et Brunck. ut citant Budaeus Comm. l. gr. p. 813. Steph. Thes. IV. p. 440. F. Veterem scripturam revocavit Porson. iungens αὐτόχειρι τρόπῳ, quae an iungi possint, dubito. Quum usitata locutio esset αὐτόχειρι φόνῳ, αὐτ. σφαγῇ (supra 935. Phoen. 332. pro quo est αὐτόχειρι μοίρᾳ Med. 1271.), ne necesse quidem amplius erat addere φόνῳ vel σφαγῇ, quae voces etiam ad αὐτόχειρι solum facile animo supplebantur. Ita αὐτόχειρι est dat. adiect., sed vim habet adverbii, ut ἰδίᾳ, κοινῇ et multa alia. Flor. 10. Aug. d. αὐτόχειρ.

V. 1034. ξίφος Aug. d. Sic habuerat etiam c. sed correctum a pr. m. Soph. El. 1169. ποθῶ Τοῦ σοῦ θανοῦσα μὴ 'πολείπεσθαι τάφου.

V. 1035. ἀμφιτεῖναι Barnes. utraque, errore operarum.
ο
V. 1036. τάδε Flor. 10.

V. 1037. χέρα Aug. d.

V. 1038. φίλτατον Flor. 33.

V. 1041. χεροῖν Ald. rell. Mosqu. D. Aug. c. Havn. Correctum a Barnesio repetiit tamen Musgr. χειρῶν Gu. Flor. 6. 9. 10. 17. 18. 21.

V. 1043. τάγ' Flor. 33. τίδ' Taur.

V. 1044. προςφθέγματ' ἀμφὶ Codd. et edd. Musgr. coni. ἄρτι, quod recepit Brunck. idem tamen praeferens προςφθέγμαθ' ἡμῖν, ut legitur supra 1019. Et sic ex H. edidit Porson. quod vereor ne sit corrigentis vel explicantis grammatici. In Gu. certe supra ταλαιπώροις a sec. m. scriptum est ἡμῖν. Quod ego dedi ἀμφοῖν, est e coni. Lobeckii ad Ai. 611. p. 312. quem sequi etiam debebam scri-

bendo τοῖν ταλαιπώροιν. Sed id etsi proxime a vulgatae ductibus abest, tamen nunc non amplius placet; nulla enim vis esse potest in eo, quod duo sunt, non unus vel plures. τάδε προςφθέγματα πάρεστιν ἀμφὶ τοῖς ταλαιπώροις dixisse videtur pro πάρεστι τοῖς ταλαιπ. quia summam calamitatem significare volebat, quae circumdat hominem.

V. 1045. in Mosqu. D. Oresti continuatur.

α

V. 1046. Aug. d. τεχνάσματι. Brunck. edidit τέχνασμά τε, quasi duo diversa hic commemorarentur, monumentum seu bustum, μνῆμα, e terra aut lapide structum, et theca seu sarcophagus ligneus e cedro. Pluralem ad singulare nomen relatum satis ad h. l. adstruxit Porson.

V. 1047. εἴτι pro εἴη Flor. 25.

V. 1048. τάφον Aug. d.

V. 1049. 50. Hos etiam versus Oresti tribuit Mosqu. D. ὑπέρ σου scripsit Porson. pro ὑπὲρ σοῦ. Male. vid. Herm. de em. rat. gr. gr. p. 74 sqq.

V. 1050. ὁ ante προδότης om. Mosqu. A. Aug. b.

V. 1052. εὐλαβεῖτο Mosqu. A. Flor. 2. 33. 34. Vict. Taur. Havn. Aug. d. Vulgo ηὐλαβεῖτο.

V. 1054. δράσαντες Flor. 25. ὡς ante ἀξιώτατα addit Flor. 10.

V. 1055. κἀγὼ μὲν οὖν εὐγ. Flor. 9. — πόλει. γρ. πατρός Flor. 6. πόλιν Aug. c.

V. 1057. βουλήμασι H. in textu, alterum in marg. pro var. lect. βουλεύμασι, superscr. γρ. τολμήμασι, Aug. d. τολμήμασιν Florr. omn. praeter 33. Havn. et Aug. b.

V. 1058. φόβου Flor. 34. Aug. b. σὺ δὲ, ὦ Πυλάδης, ἡμῖν τὸν φόνον Aug. d.

V. 1059. κατθανόντων MS. C. C. C. Flor. 6. 9. 17. 18. 25. 33. Mosqu. A. D. Aug. b. c. καὶ θανόντων Gu. κατθανόντι γ' N. κατθανόντοιν Ald. rell. Cant. M. Flor. 2. 10. 21. 34. Praeterea C. C. C. κατθ. δή.

V. 1061. δ' post ἔργον om. Mosqu. A. Flor. 2. 17. 34.

V. 1062. Flor. 2. πρῶτον. Vict. πρῶτος.

V. 1064. σ' om. Aug. d. Havn.

V. 1065. ἑταιρίας Ald. rell. Gu. Florr. omn. Mosqu. A. D. Taur. Aug. d. ἑταιρείας L. Havn. Aug. c. ut hic et 1071. edidit Porson. nescio, qua de causa. Nam ut a σοφός, φίλος sunt σοφία, φιλία, sic ab ἑταῖρος ἑταιρία. Cf. Lobeck. ad Soph. Ai. 682. Aug. d. ζῆν ἑταιρίας σῆς ἄτερ.

V. 1066. τήν pro σήν Flor. 21. σήν cum var. lect. γρ. σύ Aug. d. — μητέρ' Florr. omnes, Gu. Mosqu. D. Taur. Havn. Aug. c. d. pro ματέρ'.

V. 1067. Vulgo interpungunt: ξὺν σοί γε· κοινῇ ταῦτα κ. π. με δεῖ. Aug. b. nusquam, c. post κοινῇ interpungit, Mosqu. D. post ταῦτα. ταὐτά pro ταῦτα recepi e Gu. Mosqu. A. Flor. 6. 9. 18. 21. Pro δεῖ M. χρή.

V. 1068. ξύνθνησκ' ἐμοί Flor. 33. pro ξύνθνησκέ μοι.

V. 1069. οὐκ ἔτ' ἔστι δή H. Havn. Flor. 33. (ἔτι etiam scripturus erat I.) e v. 1074. ἔσται Aug. d., ut v. 1074.

η

δεῖ Mosqu. D.

V. 1070. καὶ λιμὴν πλούτου μέγας Flor. 10. μέγα Aug. d. Aesch. Pers. 255. ὦ Περσὶς αἶα καὶ πολὺς πλούτου λιμήν.

V. 1071. γάμου Ald. rell. γάμων C. C. C. ap. Barn. Paris. A. B. Lib. P. Cant. M. N. R. Mosqu. A. D. Gu. Flor. 6. 9. 10. 17. 18. 21. 33. 34. Vict. Taur. Havn. Aug.

ε

b. c. γάμων Aug. d.

V. 1072. ἑταιρείαν L. Aug. c. Rell. ἑταιρίαν. Vid. ad 1065.

V. 1072. παιδοποίησον Gu. sed supra syllaba ου alia manus scripsit αι.

V. 1073. κῆδός τε τ. Flor. 2. 33.

V. 1074. Havn. οὐκ ἔτ' ἔσται δή.

V. 1075. ὄμμ' ὄμ. Ald. rell. Sed ὄνομ' C. C. C. I. K. L. R. M. N. Paris. A. Mosqu. A. D. Gu. Florr. omn. Taur. Aug. b. c. duo Leidd. ap. Valck. ad Phoen. 415. Cant. ὄ-

γρ. ὄνομα.

νομ', sed ὄμμ' in marg. pro v. l. Aug. d. ὄμμ'. Cf. Hermann. ad Hec. p. 120.

V. 1077. οὐ γάρ Flor. 10. θανοῦντες C. C. C. Mosqu. A. Flor. 6. 9. 17. 25. Aug. b.

V. 1078. ἦπου Ald. rell. cum nota interrogationis post *βουλευμάτων*. ἦπου etiam Schol. qui explicat *ὄντως*, ut glossa Aug. 1. ap. Br. ἦ πολύ edidit King. incertum quo auctore; sed sic Ask. 1. ap. Musgr. Mosqu. A. D. I. L. Gu. Flor. 10. 17. 18. 21. Aug. b. c. Ad sqq. cf. Hippol. 1027 sqq.

V. 1081. *ἀπολείποιμι* Flor. 10. 33.

V. 1082. *καί* om. Flor. 21. ut et v. 1084.

V. 1085. *ἐμοί* Mosqu. D. *ἧς λέχος ἐπῄνεσα* Ald. rell. Havn. *γ'* post *λέχος* inseruit Barn. sed Brunck. *ἧς λέχος κατῄνεσα*, quam vocem Porson. dici tantum opinatur de *τῷ κυρίῳ*, ut Iph. A. 685. coll. 693. infra 1653. 1667. 1670. Is edidit *ἧς γε λέχος ἐπ*. Barnesii lectionem confirmant K. Flor. 18. 21. Itaque recepi.

V. 1086. *κἀγὼ* pro *καλόν* Lib. P. Flor. 2. Vict. — *ποτὲ καλόν* Aug. d. Havn.

V. 1087. *εἰς γῆν* Aug. c. Ante *Φωκέων* Flor. 33. inserit *καί*. *ἀκρόπολιν* sine *τ* Mosqu. A. D. Gu. Flor. 2. 17. 25. 33. 34. Havn. Aug. 3. c. cum gl. *μητρόπτολιν*.

V. 1088. *ὅν* Taur.

V. 1089. *δυστυχεῖν τι* pro *δυστυχοῦντι* Flor. 17.

V. 1091. *ἐς* Flor. 10. 17. 34. *εἰς* Ald. rell.

V. 1092. *συνδυστυχεῖ* Mosqu. D. *σὺν δυστυχῇ* Aug. b. *δυστυχῇ* Flor. 33. Taur. *δυστυχεῖ* Gu.

V. 1094. *πείθου* Flor. 2. 25. Vict. — *νῦν* Ald. rell. et codd. sed Gu. et Mosqu. D. cum gl. *δή*, ut v. 1096.

V. 1095. *τι* ante *τιμωρήσομαι* om. Flor. 2. 10.

V. 1096. *γυναικί* Taur. sed addito scholio *ὑφορᾶται τὰς τοῦ χοροῦ κ. τ. λ.*

V. 1098. *Μενέλεω* sine *ι* subscr. Ald. Brub. Herv. 1. 2. *ι* primum additum in Commelin.

V. 1100. *ἐν δόμοις δὲ κρ*. Ald. rell. *ἐν δόμοισι δὲ κρ*. Paris. A. II. ap. Pors. unde inutilem scilicet particulam expunxit Brunck. cui vereor ne nimium tribuerim.

V. 1102. *κεκτημένην* Flor. 21.

V. 1104. *δ'* pro *γὰρ* Flor. 33. *οὐδ' ἕν' ἄν* Mosqu. D.

τρέσαιμ' ἄν pro *τρ. ἐγώ* R. M. unde facere posses *τρέσαιμεν ἄν*, inquit Porson.

V. 1105. Pyladae continuatur in Mosqu. D. Porsoni emendationem loci Aelianei H. A. VII, 25. ex parte confirmat cod. Vatic. 997. monente Boisson. qui habet *ἦσαν δὲ ὅσοι κατόπτρων καὶ μύρων ἐπιστάται φησὶν Εὐριπίδης*. ubi, si *οἷοι* scribas, et post *ἐπιστάται* virgula interpungas, omnia sana erunt.

V. 1106. Oresti tribuit Mosqu. D.

V. 1108. *δούλων* bis Mosqu. A. Flor. 17. 25. 34. priore *τῶν* tantum loco Aug. b. *δοῦλον* Aug. c. altero loco *δούλων* Gu.

V. 1109. *οὐ χάζομαι* Ald. rell. et Codd. fere omnes, praeter MS. C. C. C. Aug. b. qui *οὐχ ἅζομαι*. (Mosqu. D. *οὐχάζομαι*.) quod probant Elmsl. ad Heracl. 600. Monk. ad Alc. 336. Equidem causam nullam video, cur *οὐ χάζομαι* reiiciatur: in *retrocedendo* certe inest notio etiam timoris, ut, qui modus verbis timendi iungi possit, eumdem nihil mirum sit etiam retrocedendi verbis iungi. Latini etiam poetae dicunt *non refugio dicere*, et Apollon. Rh. IV, 190. *μηκέτι νῦν χάζεσθε — — πάτρηνδε νέεσθαι*. *ἅζεσθαι* autem non tam est *timere*, *reformidare*, quam *vereri*. etiam Il. ξ', 261. Soph. Oed. T. 155.

V. 1110. *σοί τε τιμ*. Aug. d.

V. 1112. Ald. *εἴσι μεν*, relicto parvo intervallo inter *εἴσι* et *μεν*. Hinc Brub. Herv. 1. *εἴσι μὲν* (ut supra 1107. quum in Ald. esset *αὐτῇ σ μικρόν*, Brubach. fecit *αὐ τλ* i. e. *αὐτῆς σμικρ*.) Vitium correctum in Herv. 2. — *εἰς οἴκους* Ald. Herv. 1. 2. Cant. Mosqu. D. Aug. d. *ἐς οἴκους* iam Brub.

V. 1114. *θησόμεθ'* Flor. 2. 10. 17. 25. 34. Mosqu. A. Taur. Aug. b. *θησώμεθ'* Aug. b. *ἃ πάσχομεν* dictum accipio pro *ὅτι ταῦτα πάσχ*. quomodo *οἷος* et *ὅσος* saepe ponuntur. Sed sic etiam *ὅς* Eurip. Hel. 924. *τὴν δ' ἀθλίαν ἔμ', οἷσιν ἔγκειμαι κακοῖς, ῥῦσαι*, pro *ὅτι τούτοις ἔγκ. κ.* et *ὡς* Iphig. T. 1147. *σοφήν σ' ἔθρεψεν Ἑλλάς, ὡς ᾖσθου καλῶς*, i. e. *ὅτι οὕτω καλῶς ᾖ*. Plat. Phaedon. p. 58. c. *εὐδαίμων γάρ μοι ὁ ἀνὴρ ἐφαίνετο καὶ τοῦ τρόπου καὶ τῶν λόγων, ὡς ἀδεῶς καὶ γενναίως ἐτελεύτα*.

V. 1115. Pyladae continuat Mosqu. D. *ἐκδακρῦσαι* Ald. rell. Havn. ut Phoen. 1443. Sed C. C. C. Mosqu. A. D. Flor. 6. 9. 17. 18. 21. 25. Aug. b. c. *ἐνδακρῦσαι*, quod etiam probum, si cogites, *ὥςτε ἔνδακρ. αὐτὴν ἐκείνοις, ἃ πάσχ.* Flor. 2. Vict. *ὥςτε δακρῦσαι*, ut variatur etiam Phoen. l. c. *γ'* om. Aug. d. Havn. Mox *κεχαρμένη* Ald. rell. quod miror Porsono etiam probum visum esse; vix enim quisquam hoc soloecum esse non videat. *κεχαρμένην* tres Leidd. ap. Valck. ad Phoen. 1353. Ask. 2. Lib. P. Mosqu. A. Gu. Taur. Florr. omn. Vict. Sed vix assequaris, quomodo *κεχαρμένη* scribi potuerit, quod in hac orationis structura ne seriores quidem scriptores sibi permiserint, nisi praeter *κεχαρμένην* aliam etiam fuisse lectionem dicas, *κεχαρμένοι*, quam servavit Mosqu. D. *ita miserias nostras lamentabimur, ut lacrymas fundamus intus hilares.* Prope accedit

α
Aug. d. *κεχαρμένη*, nam *α* et *οι* confundi monuit Porson. ad Med. 44.

V. 1116. *νῷ* Ald. Herv. 1. *νῶ* Havn. *νῷν* Brub. Herv. 2. Cant. Barn. *νῶιν* Florr. omn. (Vict.) praeter 10. qui *νῶϊ*. — *ἐκείνῃ* Mosqu. A. *ἐκείνη* sine *ι* subscr. Flor. 6. 9. 17.

V. 1118. *ἐν πέπλοισι τοῖσιδ'*. Sic Ald. Flor. 10. 21. 34. *ἐν πέπλοισι δ' ἔξ.* omisso *τοῖσι* Brubach. Hervag. 1. 2. Canter. Commel. *ἐν π. τοῖσιν ἔξ.* Flor. 6. 9. 17. 18. 25. 34. Mosqu. D. Aug. b. c. *τοῖσι* Mosqu. A. Gu. Non video, quid sibi velit Seidler. ad Iphig. T. 35. scribens: „Canterus coniecit *ὅϑ' ἐννόμοισι τοῖσιδ'*, cumque secutus est Barnesius. Sed pronomen *τοῖσιδε*, quod sciam, nunquam tali modo ponitur. Cf. Soph. Phil. 942. Erf. Nostr. Orest. 1127. Hel. 451. 495. Heracl. 146. Herc. f. 499." Cuius si sententiam recte cepi, negat *τοῖσιδε* substantivo suo postponi: at hoc ipsum fit et h. l. et Herc. f. 499. *τοῖςδ' ἐφέξομεν* Flor. 2.

ξ
Vict. *ἔχομεν* Gu.

V. 1119. *καὶ πρόσϑε δ' ὀπ.* Ald. Brub. Herv. 1. 2. Aug. d. Havn. *πρόσϑεν δ' ὀπ.* Canter. rell. et sic Codd. certe Florr. omn. Vict. Gu. Mosqu. A. D. *τίς ὄλ.* Ald. rell. *τις ὄλ.* Brunck. Verum videtur *τίς ὄλ.* *quomodo eam interficiemus coram famulis.*

V. 1120. *ἐκκλείσομεν* Ald. rell. Gu. Flor. 2. 6. 9. 17. 18. 25. *ἐγκλήσομεν* Flor. 21. *ἐγκλείσομαι* Mosqu. A. *ἐκκλίσομεν* Paris. B. Flor. 10. 33. 34. — *ἄλλοσ' ἐν στέγαις* Ald. rell. *ἄλλοσε στέγης* King. e MSS. Lib. P. Florr. omn. Vict. Mosqu. A. D. Taur. Havn. Aug. b. c. (d. ex corr.). *ἄλλοϑεν* qui habeat, non reperi.

V. 1121. Pyladae continuat Mosqu. D.

V. 1122. Oresti tribuit Mosqu. D. — *αὐτὸ δηλοῖ τοὔργον.* Cf. Brunck. Lex. Soph. v. *αὐτὸ δείξει*. Eur. Andr. 264. Aeschin. in Tim. T. III. p. 65. Plutarch. de vit. pud. §. 20. *ὡς τὸ ἔργον ἔδειξε.* Adde Heindorf. ad Plat. Hipp. mai. p. 141. Schaefer. ad ellips. gr. p. 157. Terent. Eun. III, 2, 16. *res indicabit.* BOISSON. — *ἢ τείνειν χρ.* Ald. rell. *οἳ τείν. χρ.* Mosqu. A. Flor. 2. 10. 33. Taur. Aug. d. Pro *τείνειν* Taur. *τίνειν*, Aug. d. *κτείνειν*, quod habuerat etiam c. sed *κ* erasum.

φονεῦ β α γ
V. 1123. Aug. b. *Ἑλένην μανϑάνω κτείνειν τὸ σύμβουλον.* *σύμβουλον* etiam Taur.

V. 1124. *ἔγνως δ'* Aug. d. qui contra *δ'* om. post *ἄκουσον.* — *βουλεύσομαι* Flor. 17. 25. 34. Aug. b. d.

V. 1125. *γάρ* om. Flor. 34.

V. 1126. *δυςκλ. ἂν ἦν.* Sic Ald. rell. et Codd. *δυςκλ. ἦν ἂν* ed. King. et sic Flor. 6. 9. Cf. Valck. ad Eur. Hippol. 359.

V. 1127. *πάσης* Mosqu. D. *δώσεις* Aug. d.

V. 1128. *ἀπέκτειν'* Mosqu. A. D. Gu. Flor. 6. 9. 25. 34. Aug. b. c. Tum *δ'* pro *τ'* Gu. Flor. 2. 6. 10. 17. 18. 21. 25. 33. Taur. Aug. b. c.

V. 1130. *δ'* post *ὀλολυγμός* add. Flor. 33. — „*ὀλολ.* illustrat Hemsterh. ad Luc. T. I. p. 177. Bip." BOISSON.

V. 1131. *μητροφόντης* Florr. omn. Gu. Taur. Aug. c. d. pro *ματροφ.* Ald. De locutione vid. Gramm. gr. §. 266.

V. 1134. *βέλτιστον* Mosqu. D. *πέσῃ* Ald. rell. Havn. Correxit Barn. et sic, *πεσῇ*, Flor. 6. 9.

V. 1135. Mosqu. D. *σφαγεύς* et in marg. *φονεύς*.

V. 1136. *οὐδὲν δεῖ* Flor. 34. Mox *μέν* om. Flor. 25. 34. Aug. b. d. Havn.

V. 1137. *τόν* om. Gu. Totum vs. om. Aug. b.

V. 1138. Ald. Herv. 1. *ματέρα τ', ἐῶ. τοῦτ' οὐ γάρ.* Sic etiam Brub. sed commate post *τ'* omisso, et Herv. 2. quae totum versum parenthesi includit. Canter. recte distinxit. Pro *τοῦτ' οὐ* Aug. d. *τοῦτο.*

V. 1139. *δ'* pro *τ'* Flor. 2. 10. 33. Taur.

V. 1141. *εἰ μὴ 'πὶ κείνῃ* Ald. rell. *εἰ μὴ 'π' ἐκείνῃ* edid. Brunck. et Porson. et sic Gu. Flor. 6. 9. 10. 17. 18. 21. 25. 33. 34. Taur. Aug. b. c. *μὴ 'π' ἐκείνης* Mosqu. A. *μήτ' ἐκείνη* D.

V. 1142. Aug. d. *ἦν δ' αὖ.* cui superscr. *γρ. εἰ δ' οὖν.*

V. 1145. *κακῶς σεσωσμένοι* Ald. rell. *καλῶς σεσ.* edidit Barn. et sic Paris. A. Mosqu. A. D. Gu. Florr. omn. Vict. Aug. Havn. *σεσωμένοι* Flor. 18. Aug. b.

V. 1147. *παῖς* om. Harl. teste Porson. in nota ad Markl. Suppl. (Oxon. 1811.) p. 84. *λέχος* pro *γένος* Aug. d.

V. 1148. Orestis nomen om. Ald. Herv. 1. — *κρεῖττον* Aug. d. *σαφὴς φίλος* Flor. 10. Boisson. affert locum Libanii T. I. p. 40. *ἡ μεγίστη δὲ τῶν εἰς εὐφροσύνην ἀφορμὴ τὸ σαφεῖς κεκτῆσθαι φίλους, ὧν οὐδὲν ὅ τι οὐ λείπεσθαι τῶν δοκούντων ἀγαθῶν ὁ Εὐριπίδης φησίν.* Eodem respexit Sophista T. I. p. 9. C. *δεῖ δὲ μὴ Εὐριπίδην παραλιπεῖν· πάντως δὲ οὐκ ἀμφισβητήσιμος ἡ σοφία τοῦ ποιητοῦ. τί οὖν ἐκεῖνός φησι; μηδὲν εἶναι προτιμότερον φίλου σαφοῦς, ὃ δὴ πᾶν ἐφεξῆς ἄριστον. εἶτ' ἐπειδὴ τοὺς ἀνθρώπους ἑώρα πλοῦτον καὶ τυραννίδα θαυμάζοντας, διαῤῥήδην φησίν, Οὐ πλοῦτος, οὐ τυραννὶς τοῦδε βελτίων.* in quo *τοῦδε βελτίων* Libanii verba esse, sensum tantummodo exprimentis, non eum in libro suo id legisse, quod bis in metrum peccaret, suspicari debuit Wyttenbach. ad Plutarch. p. 289.

V. 1149. *τοι* pro *τι* Aug. b. d.

V. 1152. *κινδυνεύων* Flor. 25. 34. *κινδυνεύειν* Aug. b. Genit. *κινδύνων* neque ex om. *ἐπί*, neque e *πλησίον* pendet, sed e tota dictione *πλησίον παρῆσθα ἐμοί*, i. e. *μετεῖχες ἐμοὶ κινδύνων,* eodem fere modo, quo *τηλοῦ τῶν ἀγρῶν,* *procul hinc rure*, Arist. Nub. 138. *ἑκὰς χρόνου* Herod. VIII, 144. cf. IX, 14. de quibus vide Gramm. gr. §. 318.

V. 1153. *νῦν δ' αὖ* Ald. rell. Flor. 21. 34. *νῦν τ' αὖ* Paris. A. Flor. 2. 10. 33. Vict. Taur. Brunck. Porson.

Utramque particulam om. Mosqu. A. D. I. L. Gu. Flor. 6. 9. 17. 18. 25. Aug. b. c. forsan recte, inquit Porson. Imo male: nam respondent sibi, *σὺ γὰρ τά τ' εἰς Αἴγ. ἐξ. κ.* et *νῦν τ' αὖ διδ.* non *σὺ γὰρ τά τ' εἰς Αἴγ. ἐ. κ.* et *καὶ πλησίον παρ. κ. ἐ.* Sed *νῦν δ' αὖ* non deterius.

V. 1154. *κοὐκ* om. Flor. 18. Pro eo *οὐκ* Flor. 21. Mosqu. D. — *παύσομαι σ' αἰνῶν* Ald. rell. et MSS. *παύσομ' αἰνῶν* I. *παύσομαι δέ σ' αἰνῶν* R. unde Porson. fecit *παύσομαι δ' αἰνῶν σ', ἐπεί.* temere.

V. 1155. *ἔνεστιν* Flor. 17. 34. Aug. b. d. Ut hic infinitivus articulo destitutus *ἐπεξήγησιν* continet vv. *ἐν τῷδε,* sic Hippol. 393 sq. *ἠρξάμην μὲν οὖν ἐκ τοῦδε, σιγᾷν τήνδε καὶ κρύπτειν νόσον.* pro *ἐκ τοῦ σιγᾷν κ. κρ.*

V. 1158. *ἀνταναλώσωμεν* Ald. rell. et MSS. Canter. coni. *ἀνταναλώσω μέν*, ut edidit Porson. quo melius connecteretur cum *δὲ* sequente. Tum *προὔδωκαν* Havn.

V. 1159. *στένωσι θ'* Flor. 2. Vict. *οἳ κἄμ'* Mosqu. A. Flor. 17. 25. 34. Aug. b.

V. 1161. *ἦρξ' ἀξιωθείς* Ald. Brub. *ἠρξιωθείς* Herv. 1. 2. Canter. Commel. quod e coniectura emend. Canter. nov. l. I, 9.

V. 1162. *ἔσχεν* Ald. rell. Gu. Florr. omn. Mosqu. D. etc. *ἔσχ'* coni. Barn. *ἔσχεν ὃν κατ.* L.

V. 1165. *λάβοιμεν* Flor. 2. *βαλοίμεθα τυχοῖμεν* Flor. 21.

V. 1167. *κτανοῦσιν, οὐ θανοῦσιν* Ald. rell. *κτανοῦσι, μὴ θ.* Schol. MS. C. C. C. Paris. A. Mosqu. A. D. Florr. omn. praeter 2. Taur. Aug. b. c.

V. 1168. *στόματος* Flor. 9. 33. et superscripto *στόμα* Aug. c. Post *στόμα* in Mosqu. A. additum *ἔχω* et superscr. *φέρω.*

V. 1169. *τέρψω* Ald. rell. *τέρψαι* Paris. A. B. Lib. P. Ask. 1. 2. Mosqu. D. Gu. Florr. omn. Vict. Aug. 3. *φρένας* Ald. rell. *φρένα* Paris. A. Mosqu. A. Gu. Flor. 6. 9. 18. 21. Taur. Aug. c. Constructio est: *ἡδὺ γάρ ἐστι καὶ διὰ στ. πτ. μ. ἀδ. τέρψαι φρένα ἐκείνῳ, ὃ βούλομαι.* quod sensu eodem redit, ac si dixisset: *ὃ βούλομαι γάρ, τοῦτο καὶ διὰ στόμα ἔχειν ἡδύ ἐστιν.*

V. 1171. *τῷδε τ' ἐκ τρίτου τ' ἐμοί* Ald. rell. et MS.

L. Gu. (qui τωδὲτ") Florr. omn. praeter 2. 10. τῷδ' ἐκ τρίτου τ' ἐμοὶ Mosqu. A. D. (τῶδ' ἐκ etiam Taur. Aug. c.) τῷδέ τε τρίτον τ' ἐμοὶ Cant. Pors. M. pro var. l. R. Flor. 2. Vict. ut Brunck. ed. e Paris. A. qui tamen τ' post τρίτον omittit. τῷδέ τ' ἐκ τρίτον τ' ἐμοὶ habere videntur I. K. ap. Porson. τῷδέ τ' ἐκ τρίτων τ' ἐμοὶ R. N. Flor. 10. Idem fuerat in M. Aug. d. in quibus —ων in —ου mutatum. Hoc igitur recepit Porson. recte addens: quum semel τρίτων in τρίτον depravatum esset, scribae partim κ omisere, ut infra 1256. (1251.) τήνδε φ. L. partim ν in similem formam υ mutarunt.

V. 1173. γ' post συνετόν om. Mosqu. A. D. Gu. Flor. 6. 9. 17. 18. 21. 25. 34. Aug. b. c.

V. 1174. δὴ νῦν Ald. rell. et Codd. δή νυν dedit Porson.

V. 1175. ὡς τὸ λέγειν ἀγ. Ald. Herv. 1. 2. Cant. Flor. 10. 33. Havn. ὡς τό γε λέγ. Brub. quod praeferebat Reiske. ὡς τὸ μέλλειν ἀγ. MS. C. C. C. ap. Barn. Mosqu. A. D. Gu. Florr. omn. praeter 10. 33. Taur. Aug. 3. quod recepit Barnes. ὡς τὸ λέγειν τἀγάθ' ἔχειν H. τὸ μέλλειν ἀγαθά σ sc. πράσειν. Nam μέλλειν per se accusativo iungi posse, et significare *cogitare, in animo habere*, nondum mihi persuadere possum. In Soph. Trach. 951. τάδε δὲ μέλλομεν ἐπ' ἐλπίσιν non video, quidni ὁρᾶν e praecedentibus suppleri possit; sed rectius ibi legeretur τάδε δὲ μελόμεν' ob metrum. Oed. C. 1635. τελεῖν ὅσ' ἂν μέλλῃς, supplendum esse τελεῖν, recte monuit Schaefer. Iphig. A. 1104 sq. οἶσθα γὰρ πατρὸς πάντως ἃ μέλλει sc. πράσσειν. Med. 753. πράξασ' ἃ μέλλω sc. πράξειν. Et sic ubique vel verbi praecedentis aut sequentis infinitivus repetendus est, vel πράσσειν cogitandum est, cuius quidem verbi notio semper inest in v. μέλλειν. Ita accusativus non a μέλλειν, sed a suppresso alio verbo regitur. Accedit, quod falsissimum est, *cogitatione bonorum spem effici*; neque enim, quum primum quis aliquid facere *cogitat*, statim spes boni successus adiungitur; sed, si quis rem aliquam aggreditur, non tantum spe ad aggrediendum incitatur, sed ipso conatu et apparatu spes alitur.

V. 1177. ἔθρεψ' Havn. μάτηρ Ald. rell. μήτηρ Mosqu. A. Taur. Aug. b. c. Flor. 9. 10. 18. 25. 34. Havn. μητέρ' ἐμὴν Aug. d. μ. ἐμοὶ Flor. 9. Aug. b.

V. 1179. ὑποτιθεὶς τιν' ἐλπ. Ald. Herv. 1. 2. Aug. b. d. sec. Herm. ὑποτιθεὶς τίν' Aug. duo sec. Brunck. Taur. ὑποτιθεῖσα τίν' ἐλπ. Paris. A. Flor. 33. quod recepit Brunck. Fons errorum est in scriptura ὑποτίθεις. quam habet Mosqu. D. ὑποτιθεῖς Havn. Sed ὑποτίθης τίν' distincte Gu. ὑποτίθης etiam Florr. omn. praeter 33. Vict. Mosqu. A. Taur. ut iam ed. Brub. Canter. τίν' an τιν' habeant, non annotatum est. *Quam spem suggeris?* ut recte explicat Porson. qui citat Helen. 826. τί χρῆμα δρᾶσαι; τίν' ὑπάγεις μ' εἰς ἐλπίδα;

V. 1180. ὑπὸ pro ὑπὲρ Aug. d. τάφου Ald. rell. M. e correct. Gu. Florr. praeter 21. (qui etiam habent μητρός, non ματρός). Ex eo, υ in similem litteram ν mutata, fluxit τάφον Lib. P. Mosqu. D. Aug. d. quod pro v. l. commemorat Flor. 6. τάφῳ Paris. A. B. Cant. N. Flor. 21. Taur. Havn. τάφου non erat quod reiiceretur, nisi quod ambiguum est, iungendane sint χοὰς κατασπείσουσα τάφου ὑπὲρ μητρός (Ἑλένης, quod verum est. vid. v. 112 sqq.), an χ. κατασπ. ὑπὲρ τάφου μ. Sed τάφον aeque bonum esse, non recte existimat Brunck. nam etsi κατασπένδειν cum accusativo legitur v. 1232., cum duplici tamen accusativo vix occurrit. τάφῳ, i. e. ἐν τάφῳ, omnem ambiguitatem tollit.

V. 1181. εἶπες Flor. 2. Vict. Taur.

V. 1182. συλλάβεσθ' Flor. 21. Taur. Havn. στείχει (η supra scr.) Aug. c.

V. 1183. εἶπες iterum Flor. 18. 2. Taur. τρισσοῖσι Havn. Supra φίλοις Mosqu. A. γρ. τοῖς φίλοις.

V. 1184. Μενέλεώς σε δρᾷ recte Ald. rell. Porson. Μενέλεως σὲ δρᾷ.

V. 1185. πᾶσι Flor. 2. Vict. Aug. b. et ex corr. c. Pro φίλον Paris. A. φίλοις. N. etiam ἐν φίλοις. Aug. d. φίλον, sed rec. m. ν in σ mutavit, quod etiam ισ potest esse; supra scr. τισί. In Gu. etiam supra φίλον rec. m. scripsit οις.

V. 1186. φονεύσῃς Mosqu. D. Havn. χρή σε Mosqu. A. Aug. b. d.

V. 1189. *Μενέλεως* Ald. Gu. Florr. omn. Mosqu. A. D. Taur. Havn. Aug. 3. *Μενέλαος* iam Brub. Herv. 2. Canter. *Μενέλαως* Herv. 1.

V. 1190. *πεπτάσθαι* Flor. 6. *πετάσθαι* Flor. 9. 18.

V. 1191. *κρατῇ* Taur.

V. 1192. *κτείνει* Mosqu. D.

V. 1194. *μαλάξει* Flor. 21. Taur. et ex corr. Flor. 10.

V. 1197. Nomen Orestis ad v. 1199. demum habet Aug. b. *ἄρσενος* Lib. P. Vict.

V. 1200. *ἄρ' ἁμαρτήσῃ* Ald. rell. *ἁμαρτήσεις* H. N. *ἁμαρτήσει* Leid. ap. Valck. ad Phoen. 576. — *τάλας*. Cant. M. *φίλος*. quod pro var. l. habet Gu. H. *φίλης*.

V. 1201. *ἢ ζῶν* Ald. et Codd. omn. *ἢ συζῶν* Flor. 10. Brunck. e coni. dedit *ἢ ζῶν*. *frustraberisne miser tali muliere, an vivens habebis felix coniugium?* e quo quomodo *ἢ* fieri potuerit, difficile est dicere. Ego praetuli *ἧς*, quod iam Porsono in mentem venerat.

V. 1205. Taur. *ὥστ' ἀλλ' ἀγ' εἶπας*. Tum *εἰ τάδ' εὐτ*. Ald. rell. *εἴπερ εὐτ*. Paris. A. Mosqu. D. Gu. Florr. omn. Vict. Taur. Aug. b. c. (Brunck. ex Aug. A. citat *εἰ τάδ' εὐτυχ. γρ. εἴπερ.* ex B. *εἴπερ.*) Mosqu. A. *εἴπερ δ' εὐτ*. Iunge: *εἴπερ εὐτυχήσ. ἑλόντες*.

V. 1208. *τοῦ γὰρ χρ.* Ald. Brub. Gu. Florr. omn. Taur. Havn. Aug. 3. In Herv. 1. *καὶ* et *τοῦ* sedem permutarunt: nam v. 1207. habet *τοῦ δὴ πέλ.* hoc vs. *καὶ γάρ*. Eam emendans scilicet Herv. 2. supra quidem habet *καὶ δή*, sed hic *καὶ γάρ* retinuit, quod nihil suspicantes secuti sunt Canter. Barn. Musgr. *τοῦ γάρ* ed. King. et e Paris. A. demum revocavit Brunck. *τὸ γάρ* Mosqu. D. — *αὐτό*. Lib. P. Flor. 2. Vict. *αὐτῇ*. Ask. 2. *αὐτῷ*. Aug. b. *εἰς αὐτό*. c. *αὐτό* (with *εἰς* written above).

V. 1209. *σὺ μὲν δή* Ald. rell. *δὴ* om. Flor. 6. 9. 10. 17. 18. 21. 33. 34. Gu. Aug. b. c. *σὺ μὲν νῦν* duo Leidd. ap. Valck. ad Hippol. 20. Flor. 2. 25. Vict. Taur. Mosqu. D. et praefixum habent edd. Iunt. et Basil. scholio ad v. 1209—1214. *σὺ μέν νυν* Paris. A. si verum narrat Brunck.

V. 1210. *πόδας* Flor. 25.

V. 1211. Valck. ad Phoen. 982. coni. *φύλασσε, μή τις*, contra quod recte Heath. monet, sensu *cavendi* dici *φυλάσσεσθαι*, non *φυλάσσειν*, hoc autem esse *observare*. Alia ratio est loci Iphig. A. 144. ubi dici quidem poterat *λεῦσσε φυλάσσων, μή τις ἀπήνη λάθῃ παραμειψαμένη*, non *μή τις ἀπ. παραμείψηται*. (Quae ex Addendis Heathii citat Beck. in ed. Lips. T. III. in mea editione — utor autem Oxoniensi a. 1762. — non comparent.)

V. 1213. Ald. Brub. Herv. 1. 2. *ἐλθὼν δ' ἐς οἶκ.* et sic Aug. d. sed *δ'* om. Mosqu. A. D. Florr. omn. Gu. Taur. ed. Canter. Barn. *ἐλθών μ' ἐς οἶκ.* coni. Valck. l. c. — *γέγωνε δ' εἰς δ.* Ald. rell. *τ'* pro *δ'* Paris. A. Flor. 6. 9. 10. 17. 18. 21. 25. 33. 34. Taur. Aug. b. c. In Gu. quod scriptum fuerat inter *γέγωνε* et *εἰς δόμους*, erasum est.

V. 1214. *σανίδας* Ald. Herv. 1. 2. Canter. Mosqu. A. Flor. 2. Taur. Havn. Aug. b. d. *σανίδα* iam Brubach. Barn. et sic Gu. Florr. omn. praeter 2. Mosqu. — *πέμψεις* Mosqu. D.

V. 1216. *ὁπλιζόμεσθα* Ald. rell. Mosqu. A. *ὁπλιζώμ.* MS. C. C. C. Florr. omn. praeter 21. (qui *ἀγῶν' ὁ ὁπλιζώμεθα*) Gu. Mosqu. D. Aug. b. c.

V. 1217. *ἐμοὺς πόνους* Taur.

V. 1219. *παῖ σὸς* Ald. Herv. 1. errore typorum, quem iam correxit Brub. Herv. 2. Canter.

V. 1221. *προδέδομαι δ'* Ald. Gu. Florr. omn. Taur. Havn. Aug. 3. *τ'* pro *δ'* Brub. Herv. 1. 2. Canter. Comm. unde Barn. fecit *θ'*.

V. 1224. *εἰ ἐγκλύεις* enotatum e Vict. *εἴσω* Ald. rell. et Codd. *ἔσω* Mosqu. A. Aug. A. ap. Brunck. Pors.

V. 1226. *ἐμοῦ* om. Mosqu. D. *καὶ ἐμᾶς λιτᾶς* Ald. rell. *καὶ ἐμῆς λιτῆς* Mosqu. D. *καὶ ἐμὰς λιτάς* Gu. Florr. omn. *λιτάς* etiam Havn.

V. 1228. *ἡψάμην δὲ ξίφους* Mosqu. D.

V. 1229. *ἐγὼ δ' ἐπεβούλευσα* Ald. rell. et Codd. Paris. A. Gu. Florr. omn. Taur. Aug. 3. Mosqu. A. D. *ἐγὼ δέ τ' ἐπεβούλευσα* Barn. *ἐγὼ δ' ἐβούλευσα* R. *κἀγὼ δ' ἐπεκέλευσα* Schol. *ἐπεκέλευσα* etiam Paris. B. ap. Musgr. Ex hoc *ἐπεγκέλευσα* fecit Musgr. augmento omisso, quod rec. Brunck. *ἐπένευσα* H. et in marg. *ἐπεβούλευσα*. Locum restituit Porson. *ἐγὼ δέ γ' ἐπεκέλευσα*. Eurip. El. 1225. *ἐγὼ δ' ἐπεκέλευσά σοι*, ubi Florr. 1. 2. *ἐγὼ δέ γ' ἐπεκέλ. σοι*.

V. 1230. προδέδωκά σε Aug. c.

V. 1231. οὐκοῦν — ῥῦσαι Ald. rell. Gu. Florr. omn. praeter 10. Mosqu. A. D. Schol. ῥύσῃ Paris. A. Taur. hic sine ι subscr. quod edidit Brunck. et οὔκουν cum interrogatione. ῥύσει Flor. 10. quod dedit Porson.: οὔκουν — ῥύσει τέκνα;

V. 1232. τε pro γε Flor. 17. 33.

V. 1235. πρόγονε om. Flor. 25. Quo modo Iupiter πρόγονος fuerit Pyladae, ad v. 1237. (1226.) e Pausania p. 178. declaravit Brunck.

V. 1236. δότ' Ald. rell. Gu. M. Flor. 6. 9. 17. 18. 21. 25. 33. 34. Mosqu. A. Aug. 3. et pro var. lect. Cant. δός duo Leidd. apud Valck. ad Hipp. 1403. Flor. 2. 10. Vict. Taur. Mosqu. D. et pro var. l. Gu. Utrumque habet R Ut Gracci duobus nominativis verbum singulare addunt (vid. Gramm. gr. §. 303.), sic eos duobus vocativis imperat. singul. subiecisse non incredibile est; sed nullum aliud exemplum habeo, nisi verbi εἰπέ ap. Aristoph. Acharn. 318. εἰπέ μοι, τί φειδόμεσθα τῶν λίθων, ὦ δημόται, ubi Bergler. citat Avv. 366. Cf. Plat. Euthyd. p. 283. B. εἰπέ μοι, ὦ Σώκρατές τε καὶ ὑμεῖς οἱ ἄλλοι. Protag. p. 311. D. εἰπέ μοι, ὦ Σώκρατές τε καὶ Ἱππόκρατες. Itaque, ut in re dubia, δότε reliqui; sed valde vereor, ne hoc sit e correctione, imprimis quum proprie a Iove, Iustitiae praeside, auxilium petat Pylades. — Inter ἐμοί τε et τῇδε Aug. d. inserit καί. Pro τῇδέ τε Flor. 21. τῇδέ γε.

V. 1239. Vid. Seidler. de vers. dochm. p. 316 sqq. Cf. dem p. 141. — ὦ om. Flor. 21. —σγὸν ἕδος Ἀργείων dochmiacus est, cui recte respondet —τα διὰ βοστρύχων v. 1257.

V. 1241. Musgravii coniecturam αὔτάν, quae metro adversatur, pro αὐδάν Brunck. et Pors. receperunt. Porson. etiam e Paris. uno ap. Musgr. ὦ ante πότνια inseruit.

V. 1243. τήνδ' ἁμαξ. τρ. Ald. rell. ut etiam Flor. 33. e correctione et Aug. A. ap. Brunck. τόνδ' ἁμ. τρ. Paris. A. Mosqu. D. Gu. Flor. 6. 9. 10. 17. 21. 25. 34. Aug. b. c. Eustath. ad Il. ά p. 74, 2. ἔτι δὲ καὶ ἡ τρίβος καὶ ὁ τρίβος, ὡς Εὐριπίδης γράφει. Sic Electr. 103. ἔξω τρίβου τοῦδ'.

V. 1244. ἐς φρουράν Ald. rell. εἰς φρ. Florr. δωμάτων pro δόμων Mosqu. D.

V. 1245. τί δέ μοι Ald. rell. Gu. Mosqu. A. D. et pro var. lect. Aug. c. τί δέ με King. e MS. Reg. Soc. et duobus Bodlei. et sic Florr. omn. Vict. Aug. c. b. et pro var. lect. Gu. et Schol. metr. — τάδε pro τόδε Flor. 10. Ante χρέος Mosqu. D. inserit τό. Versus constat e quatuor brevibus syllabis cum dochmio, qualis fuit supra v. 167. Vide Seidl. de vers. dochm. p. 155. Herm. elem. doctr. metr. p. 280, 5. 283, 9.

V. 1246. ἔννεπε Ald. rell. ἔνεπε, ut primus ed. King., Mosqu. A. Gu. Flor. 17. 18. 21. 25. 34. Aug. b. μοι om. Mosqu. D. Gu. Flor. 6. 9. 17. 25. 34. Aug. b. c.

V. 1247. μοι pro με Mosqu. D. — δώματι pro δώμασι Flor. 2.

V. 1248. φόνιον Ald. rell. Mosqu. A. Flor. 2. 6. 9. 10. 17. 25. 34. Taur. ἐπιφόνιον una voce Flor. 18. 21. 33. Mosqu. D. φοίνιον haud dubie e schol. metr., qui hunc versum iambicum ἑφθημιμερῆ vocat, in quo secundus et tertius pes sint anapaesti, ed. King. et Musgr. et sic Gu. De hoc versuum genere acute disputavit Seidler. l. c. p. 148 sqq. qui versum e dactylo cum iambica anacrusi et dochmio, quem duae breves syllabae sequantur, constare docuit

⏑ –́ ⏑ ⏑ | ⏑ ⏑́ ⏑ –́ ⏑ –́ | ⏑ ⏑

V. 1250. ἐπειγόμεσθ' Ald. rell. Flor. 10. ἐπειγόμεθ' Aug. d. ἐπειγώμεσθ' tanquam var. lect. commemorat Barn. et sic King. Musgr. Gu. Florr. om. praeter 10. Mosqu. D.

V. 1251. τήνδ' ἐκφ. Ald. rell. τήνδε φυλ. L. ap. Porson. ad v. 1176. τόνδ' ἐκφ. Mosqu. A. D. Gu. Florr. omn. Taur. Aug. 3. Paris. A. (nam quod Beck. ad v. 1251. monet, hoc loco in istis codd. τήν et τήνδε legi, e Brunckii nota p. 220. v. 1255. sumtum est.) τόνδε φυλ. Vict. Havn. Iidem mox τόν pro τήν.

V. 1252. τήνδ' ἢ Ald. rell. τόνδ' ἢ Flor. 10. 17. Aug. 3. τόνδ' ὅς Gu. Flor. 6. 9. 18. 21. 25. 33. 34. Mosqu. A. D. Taur. Havn. τὸν ὅς Flor. 2. Vict.

V. 1253. κόρας Ald. rell. Florr. omn. κόραις Gu. Taur.

V. 1254. εἶτ' ἀπ' ἄλλην σκοπιάν Ald. Brub. Herv. 1.

Havn. εἶτ᾽ ἐπ᾽ ἄλλ. σκ. Herv. 2. Canter. rell. et sic Gu. Florr. omn. εἰ τὰ ᾽π᾽ Mosqu. A. ἄλην pro ἄλλην T. unde Porson. elicuit εἶτα παλινσκοπιάν. Ex parte verissime: nam Flor. 10. εἶτα ἐπ᾽ πάλιν σκοπιάν. Taur. εἶτα πάλιν σκοπ. Sic scripsit etiam Seidler. sed πάλιν Electrae, σκοπιάν Choro tribuit. Omnis difficultas evanescet, si proximo v. κόραις scribas: διάφερε σκοπιὰν ὀμμάτων κόραις ὀμμ. etc. Ceterum hic locus obversatus esse Aristoph. Thesm. 672. πανταχῇ διάῤῥιψον ὄμμα, Καὶ τὰ τῇδε καὶ τὰ δεῦρο πάντ᾽ ἀνασκόπει καλῶς videbatur Valck. ad Ph. 272.

V. 1256. sq. βλέφαρον Ald. rell. Gu. Florr. omn. βλέφαρα H. K. Ask. 1. 3. et sic ed. King. — κορ. δίδ. διὰ βοστρύχων πάντῃ Ald. rell. δίδοται Aug. c. d. Havn. in quo supra αι scriptum ε. πάντα, supra α adscripto η eadem m., Gu. πάντα Flor. 2. 17. Vict. πάντα διὰ βοστρύχων Cod. Reg. Soc. ap. King. et Ask. 1. ap. Musgr. Cod. Reg. Soc. etsi alibi ad dictata schol. metrici interpolatus est, h. l. tamen, monente Seidlero p. 320., minus hoc correctorem prodit, quod nulla est syllabarum aequalitas: formae enim ∪∪∪——— respondet ∪∪∪—∪—. πάντα κόραισι διδόναι, *quaquaversum spectare, omnia oculis collustranda praebere*, Valck. ad Phoen. 1380. p. 466. comparat cum θέᾳ διδόντες ὄμματ᾽ ἐξεπίμπλαμεν Androm. 1087. εἷς ἓν συνελθὼν ὄμματ᾽ ὄμμασιν διδῷ Phoen. 465. quae tamen diversa sunt. Seidler. cum Pors. distinctionem posuit post κόραισι, et scripsit πάντᾳ (Pors. πάντῃ). πάντῃ διδόναι διὰ βοστρ. quid sit, ego non intelligo.

V. 1258. Ald. rell. ὅδε τις ἐν τρίβῳ προσέρχεται. quod quum metro adversaretur, Brunck. e Phoen. 93. scripsit ὅδε τις ἐν τρ. φαντάζεται. quo non magis metra aequantur: tres enim breves syllabae, vel iambus vel spondeus requirebatur ad dochmium implendum. Recepit tamen Porson., imprimis quum φαντάζεται in Mosqu. D. repertum esset. Ingeniose et vere Seidler. hoc natum esse suspicatur ex annotatione interpretis, qui chorum haec non vere videre, sed videre se imaginari monere vellet. Vide scholion ad hunc versum. Sic Schol. ad Aesch. Sept. adv. Theb. 79. ταῦτα δὲ φανταζόμεναι λέγουσιν. Ipse scripsit ὅδε τις ἐν τρίβῳ; πρόσεχε, τίς ὅδ᾽ ἄρ᾽ ἀμ — φὶ μ. π. Possis etiam ἔνεπε, τίς ὅδ, — ἄρ᾽ om. Flor. 33.

V. 1259. μέλαθρον om. Flor. 17.

V. 1260. ἀπωλόμεθ᾽ Aug. d. ἄρ᾽ om. Flor. 33. Aug. d.

V. 1261. ἐχθροῖς ἣν φανῇ Ald. rell. Flor. 21. φανῇ apud Tragicos est vel secunda pers. fut. medii, ut Heracl. 689. vel coni. aor. 2. pass. ἐχθρ. εἰ φανῇ Flor. 2. Aug. c. Mosqu. D. in quo supra ῇ scriptum εῖ. Hinc Taur. ἐχθροῖσι φανῇ. ἐχθροῖς εἰ φανεῖ Mosqu. A. Gu. Flor. 6. 9. 10. 17. 18. 25. 33. 34. Vict. Aug. b. Sic etiam Schol. Porson. ed. ἐχθροῖσιν φανεῖ, ἐχθροῖς ἣν φανῇ ex hoc, ἐχθροῖς εἰ φανεῖ ex ἐχθροῖσι φανεῖ depravatum dicens, quod contra verisimilius est ex ἐχθροῖς εἰ φανεῖ lectionem ἐχθροῖσι φανεῖ ortam esse.

V. 1262. κενὸς γάρ, ὦ φ. Ald. rell. γάρ om. duo MSS. Reg. Soc. ap. King. Paris. A. Mosqu. D. Gu. Florr. omn. Taur. „φίλαι pro φίλα MSS. quidam," inquit Porson. quod ego e nullo enotatum reperi. φίλη Mosqu. A. D.

V. 1263. ὃν σὺ δοκ. Ald. rell. Flor. 2. Vict. ὃν οὐ δοκ. MS. C. C. C. Mosqu. A. D. Gu. Florr. omn. Taur. Aug. 3. Havn. Schol. unde sic legendum vidit Canter. ὃν δοκεῖς Flor. 17.

V. 1264. μοι om. Flor. 2. Havn.

V. 1265. τινά μοι Ald. rell. Gu. Florr. praeter 34. Mosqu. D. in quo μοι e praec. versu translatum videtur. μοι om. MS. Reg. Soc. ap. King. Flor. 34.

V. 1266. αὐλᾶν ed. Musgr. vitio operarum. αὐλαῖς (supra η) Gu.

V. 1267. τά γ᾽ ἔνθεν Ald. rell. Gu. Florr. omn. τά γ᾽ ἔνθ᾽ Havn. (King. τάδ᾽ ἔνθεν.) Aug. A. ap. Brunck. τά γ᾽ ἐνθάδ᾽. Mosqu. D. τά γ᾽ ἐνθένδ᾽, ut ed. Porson. — τἀπίσω Ald. rell. Mosqu. A. Gu. τὰ πίσω Taur. Aug. d. in quo supra scr. ἐπὶ σέ. Bodleiani omn. Florr. omn. Mosqu. D. Aug. b. c. τοὐπίσω. Sic et Havn. a pr. m. sed ex correctione τἀπίσω. Rectius τἀπὶ σοῦ Canter. nov. lect. II, 7. (Barn. τἀπὶ σου) et sic Paris. A. quo alludit etiam Flor. 2. τἀπὶσῶ (sic). In Gu. et Flor. 6. memoratur etiam var. l. τἀπισοι, ut Gu., vel τἀπὶ σοι, ut Flor. ut edidit King. τἀπὶ σοι. V. D. in Quart. rev. 18. p. 65. coni. τἀπὸ σοῦ.

V. 1268. ἡμῶν Aug. b.

V. 1270. *φέρε νῦν* Ald. rell. et Codd. *φέρε νυν* Barnes. — *ἀκοάς* M. A. *ἂν* post *ἀκοάν* addit Flor. 18. *βάλλω* Havn.

V. 1271. *μέλλετ' ὦ κατ' οἶ.* Mosqu. A. Havn. Aug. d. — *ὡς ἡσυχία* MS. Reg. Soc. Ask. 1. *ἐν γ' ἡσυχίᾳ* Brunck. ob metrum scilicet, cuius rei poenitere se scribit in Addendis: *ἐν* enim produci ob aspirationem initio sequ. vocis.

V. 1272. *σφάγιον* Aug. c.

V. 1273. Hinc epodum posuit Seidler. quatuor versuum. *εἰςακούουσιν* Ald. rell. Gu. Flor. 33. *εἰςακούουσ',* quod

τ

primus dedit Barn. Florr. rell. *εἰςακούεθ'* Mosqu. D.

V. 1274. *ἐς τὸ κ.* Gu. Flor. 33. — *ἐκκεκώφωται* Ald. rell. quam formam analogia tueri videtur. Utuntur ea Plat. Lysid. p. 204. C. (at in loco hinc expresso Aristaeneti I, 24. est *ἐκκεκώφηκας*) Athen. V. p. 188. C. (ex quo tamen Eustath. ad Il. ξ'. p. 964, 55. citat *ἐκκεκωφημένα*) Aelian. N. A. I, 38. Sed *ἐκκεκώφηται* magno consensu Mosqu. A. D. Cant. M. N. K. L. R. Florr. omn. Vict. Taur. Aug. b. c. et Grammaticus citatus a Bastio ad Greg. Cor. p. 908 sq.

η

ed. Lips. Utramque formam habet Havn. *ἐκκεκώφωται.* Prope accedit *ἐκκεκώφηνται* Gu. Clem. Alex. Strom. II. p. 485. Terentian. Maur. pag. 2404. Eustath. ad Il. ξ'. pag. 964, 55. (948, 22.) ad Od. ε'. p. 1539, 59. (230, 14.) *κωφὸς, οὗ ῥῆμα ἔγνωσται οὐ μόνον κωφῶ κωφήσω, ὡς τὸ πρὸς κάλλος ἐκκεκώφηνται ξίφη, ἀλλὰ καὶ κωφώσω κατὰ κοινὴν διάλεκτον.* Aristoph. Equ. 312. Aristaen. l. c. *ἐκκεκώφηκας.* cf. Suid. v. *ἀνακεκώφηκας.* Porson. comparat Homericum *Κωφὸν γὰρ βέλος ἀνδρὸς ἀνάλκιδος* Il.

η

λ', 390. — *ξίφος* Aug. d.

V. 1275. 76. Choro tribuunt Lib. P. Gu. Flor. 17. *ἔνοπλος* Ald. *ἐν ὅπλοις* Flor. 2. 10. 18. 25. 33. 34. Vict. Taur. Aug. b. c. *ἐν ὅπλοις,* supra scr. *ἔνοπλος,* Gu. Mosqu. D. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

V. 1276. *προσορμίζει* Brub. *προςμίζει* Herv. 1. Ut *προςελθεῖν μνῆμα* supra 118. *προςελθεῖν δῶμα* Med. 1195. dicitur, sic h. l. *προςμιγνύναι μέλαθρα,* in quo iniuria haeret Wakefield. ad Soph. Trach. 824. ed. Erf.

V. 1277. 78. Electrae tribuunt Lib. P. Gu. Flor. 71.

Vict. Choro Flor. 21. cui versum 1278. tantum tribuit Flor. 18. *σκέψασθαι* Ald. Brub. Herv. 1. 2. Mosqu. A. Flor. 10. 17. 33. Taur. Aug. c. Havn. *σκέψασθε* primus ed. Canter. et sic Gu. (sed in litura) Flor. 2. 6. 9. 18. 21. 25. 34.

ε

Aug. b. *σκέψασθαι* Mosqu. D. — Mox Gu. *οὐ γὰρ ἕδρ. ἀ.*

ε

V. 1278. *ἑλύσσεται* Gu. *ἑλίσσεται* Mosqu. D. Aug. d.

V. 1279. 80. *ἀμείβομεν κέλ. σκοποῦσαι πάντῃ* Ald. rell. Sed MSS. Bodlei. ap. King. Flor. 6. 9. 17. 18. 21. 25. 34. Gu. Aug. b. c. Mosqu. D. A. *ἀμείβω κέλευθον σκοποῦσ' ἅπαντα.* Sic etiam MS. Reg. Soc. Lib. P. Paris. A. Flor. 2. 10. Vict. Havn. Taur. nisi quod *σκοποῦσα πάντα* exhibent, et Flor. 33. Aug. d. Mosqu. A. qui habet *ἀμείβω — σκοποῦσα πάντῃ.* Supra *ἀμείβω* Mosqu. D. scri-

Lαι

γρ. y

ptum habet *γρ. ἀμείβομαι.* Aug. d. *ἀμείβω* (id est *ἀμείβομεν,* idque rursus in *ἀμείβομαι* vel contra mutatum) et supra *σκοποῦσα* idem et Mosqu. A. *γρ.* — — *αι* i. e. *σκοποῦσαι.* Itaque *ἀμείβω — σκοποῦσα* omnium Codd. MSS. lectio est, quam receperunt Brunck. et Porson., sed *πάντᾳ* scribentes. Sic etiam Schol. Prior versus est dochmiacus hypercatalectus. Sed fortasse hi duo in unum versum coniungendi sunt, ut dochmium excipiat trochaicus dimeter brachycat. Vid. Seidl. p. 160. Hermann. elem. doctr. metr. p. 262 sq. et unum versum exhibent Ald. Brub. Herv. 1. 2. Mosqu. A. D. Gu. Taur. Paene oblitus eram monere, in Flor. 18. hanc *ῥῆσιν* Helenae adscribi.

V. 1281. 82. 83. Electrae tribuit Flor. 18.

V. 1282. *ἠκούσαθ'; ἄνδρες* recte Porson. pro *ἠκούσατ'; ἄνδρες.* — *ἔχουσ'* Flor. 25. 34.

V. 1283. Flor. 17. praefigit *Ἡμιχ.*

V. 1284. 85. Electrae tribuunt Mosqu. D. Flor. 17. — *ἀέννaον κρ.* Ald. rell. Mosqu. D. Gu. et Florr. quinque. *ἀέναον* King. e Bodleianis omn. et sic Flor. 2. 6. 9. 18. 21. nam versus est dactylicus.

V. 1285. *ἐπίκουρος* Flor. 33. Taur. Aug. d. — *ἐμοῖς φίλοισι* Ald. rell. *ἐμοῖσι φίλοισι* Gu. Florr. omn. Vict. Aug.

b. c. *ἐμοῖσι φίλοις* Mosqu. D. quod recepit Seidler. et ob antistropham v. 1287. 88. 89. et quia dochmius in fine praeferendus sit.

V. 1287. *φονεύετε* Codd. et edd. praeter Cod. Reg. Soc. e quo King. ed. *καίνετε, καίνετε, ὄλλυτε.* Sed is Codex ad mentem scholiastae metrici interpolatus est, quod monuit Seidl. p. 297. Ubi plura verba idem significantia iunguntur, fieri vix potest, quin unum ex iis explicationi alius inserviat, ut h. l. schol. *καίνετε, ἀποκτείνετε, ἀπὸ τοῦ καίνω, τὸ φονεύω.* Itaque non ausim *φονεύετε* tanquam glossam damnare cum Herm. et Seidl. quorum hic antistrophen versuum 1284. 85. e vss. 87. 88. 89. excudere voluit. Pro *καίνετε* Taur. *καίνυτε.* — *θείνετ'* (Ald. rell. *θείνετε*) om. Paris. A. Mosqu. D. Gu. Florr. omn. Vict. Taur. Aug. b. Itaque expunxerunt Brunck. et Porson. sed recte Seidl. monet, vocem tam exquisitam ab explicatore vix potuisse proficisci. Habent eam Mosqu. A. Aug. d. *θείνετ'*. In Aug. c. recentissima m. signo adscripto in marg. notavit *καὶ θείνετε.* Et scholion Gu. *καίνετε, κεντεῖτε* potius ad *θείνετε*, quam ad *καίνετε*, spectare videtur. Fortasse varia lectio fuit pro *καίνετε.* Versus, ut vulgo describitur, est anapaesticus logaoedicus cum basi.

V. 1288. *πέμπετε* om. Flor. 2. Taur. Paris. A. Aug. d. quare deleverunt eam Brunck. Porson. Seidl.

V. 1289. *χειρός* Ald. rell. *χερός* Brunck. e Paris. A. Flor. 2. Taur. Aug. d. Hinc incipiunt dochmiaci.

V. 1290. 91. *τάν* om. C. C. C. Gu. Flor. 6. 9. 18. 21. 25. 33. 34. Mosqu. D. Taur. Aug. b. c. *λειποπάτορα, λειπόγαμον* Ald. rell. Mosqu. A. Flor. 2. 33. (hic *λειποπάτραν*). *λιποπάτορα, λιπόγαμον* Gu. Florr. octo, Taur. Aug. 3. *λιπόγορα* (an pro *λιπάνορα*) Mosqu. D. sec. Herm. *λιπάτορα,* sed syllaba *πο* suprascr. sec. Beck. Inter *λειποπ.* et *λειπόγ.* addit *τάν* MS. Reg. Soc. et Flor. 17. ad praeceptum metrici, qui versum anapaesticum dimetrum vocat, cuius secundus pes *ποπάτορα* sit proceleusmaticus; imperitissime. *τάν* receperunt King. et Brunck. Rectius *θ'* post *λιπόγαμον* addendum vidit Hermann. de usu antistroph. p. XIV. Versus est dochmiacus dimeter:

– ◡◡̄ ◡◡̄ ◡ ◡◡̄ | ◡ – – – –.

V. 1292. *ἔκτανεν* Ald. rell. *ἔκανεν* Brunck. e Paris. A.

et sic Flor. 10. R. cum var. lect. *ἔκτανεν*, et Gu. in quo inter *κ* et *α* minio superscr. est *τ.* *ἔκταν'* Mosqu. D. Havn.

V. 1293. *δόρει* Herm. l. c. *ὀλλυμένους* Ald. rell. *ὀλλομένους* Havn. *ὀλομένους* C. C. C. Lib. P. Paris. A. Mosqu. A. D. Gu. Florr. omn. Aug. b. c. Versus est qualis 1245. ubi vid.

V. 1293. *ὁπόθι* pro *ὅθι* Herm. l. c. *δάκρυσιν* Ald. rell. *δάκρυσι* King. e MS. Reg. Soc. et sic Aug. b. Mosqu. D.

V. 1294. Ald. rell. *δάκρυσιν ἔπεσε σιδ.* *συνέπεσε* pro *ἔπεσε* King. e MS. Reg. Soc. et sic C. C. C. Lib. P. Mosqu. A. *συνέπεσεν* Florr. 6. 9. 18. 21. 33. Paris. A. Gu. Aug. c. *συνέπεσον* Flor. 10. 17. 25. 34. Aug. b. In d. est *ἔπεσε,* sed *συν* in margine ut interpretatio. Praeterea *ἔπεσε* addunt Paris. A. Flor. 33. *ἔπαισε* Flor. 10. Hinc *συνέπεσεν ἔπεσε* iunxerunt Brunck. et Porson. Sed *συνέπεσεν* omnes fere MSS. *ἔπεσε* vel *συνέπεσεν ἔπεσε* pauci. Fatendum tamen, in his Codd. consensum non multum valere, quum librarii saepissime, quae iteranda erant, semel scripserint. Si *συνέπεσεν ἔπεσε* scribendum, Herm. ratio in elem. d. m. sequenda videtur. vid. infra. Versus, ut ego eum descripsi, est dochmiacus cum iambo catalectico, cuius generis exempla vide ap. Seidler. p. 163. Addo Hermanni et Seidleri dispositionem, litteris diductis indicans quae coniecturae debentur. Et Hermann. quidem ita l. c. totum carmen a v. 1273—1295. pro epodo habens: *καίνετε, θείνετε, ὄλλυτε, π έ μ π ε τ ε Δίπτ. δίστ. π έ μ π ε τ ε φ ά σ γ α ν α Ἐκ χερὸς ἱέμενοι, Τὰν λιποπάτορα λιπόγαμόν θ', ἃ πλείστους Ἔκτανεν Ἑλλάνων Δόρ ε ι παρὰ ποταμὸν ὀλομένους, ὁ π ό θ ι Δάκρυα δάκρυσι συνέπεσε σιδαρέοις Βέλ. ἀμφὶ τὰς Σκ. δίνας.* Similiter in elem. doctr. metr. p. 766. ubi carmen a v. inde 1287. epodum appellat: *καίνετε, κ α ί ν ε τ ε, θείνετε, ὄλλυτε, Δίπτ. δίστ. φάσγ. πέμπετε — — Δόρ ε ι παρὰ ποταμὸν ὀλομένους* (dochm. in creticum desinens), *Ὅθι δάκρυα δάκρυσι συνέπεσεν, ἔπεσε σιδαρέοις* (dochm. dimeter, item exiens in creticum) *Βέλ. ἀμφὶ τὰς Σκ. δ.* Seidler. de verss. dochm. p. 321. versus 1279—1283. *προῳδόν*, versus 1284. 85. *στροφήν*, versum 1286. *μεσῳδόν*, versus 1287. 88. 89. *ἀντιστροφήν*, tandem versus 1290—95. *ἐπῳδόν* nominat, antistropham autem et epodum sic descripsit: *ἀ ν τ. καίνετε, θείνετε, ὄλλυτε δίπτυχα, Δίστ. φάσγ. ἐκ χερὸς ἱέμενοι, ἐ π ῳ δ. Τ ὰ ν λιποπά-*

τορα, τὰν λιπόγαμόν θ', ἃ πλεὶ — Στους ἔκαν' Ἑλλᾶνων δόρει παρὰ ποταμὸν Ὀλομένους, ὅθι δάκρυα δάκρυσιν ἔπεσ' ἔ — Πεσε σιδαρέοις βέλεσιν ἀμφὶ τὰς Σκ. δ.

V. 1296. *Ἡμιχορ.* praeponit Mosqu. D. Idem alterum *σιγᾶτε* omittit. *κτύπου τινός* Ald. rell. et Codd. *τινὸς κτύπου* Flor. 10. *τινός* om. Flor. 21. *κτύπον τινός* R. M. et recepit Porson. quod accusativus paulo melius rei iungatur. Legerat tamen Troad. 640. *τῶν κακῶν ᾐσθημένος.*

V. 1298. *φόνου* Havn.

V. 1302. *ἡσύχως* Taur.

V. 1303. *χροιᾷ τ' ἀδ.* Ald. rell. *χρόᾳ* Brunck. e Paris. A. *χρόα* sine *ι* subscr. Flor. 33. Taur. *δ'* pro *τ'* scripsit Porson. Tum *δεδραγμένων* Ald. rell. Mosqu. A. Havn. in quo duae lectiones *πεπραγμένων* et *δεδραμένων* confusae sunt. *πεπραγμένων* C. C. C. Bodleiani, Mosqu. D. Flor. 6. 9. 17. 18. 21. 25. 34. Aug. b. c. *δεδραμένων* Paris. B. Lib. P. Gu. (hic cum v. l. *γρ. πεπραγμένων*) Taur. Flor. 2. 10. 33. Vict. ut primus ed. Barnes. *δεδρωμένων* vel *πεπρωμένων* qui habeant, non reperi. Tum *ὕπερ* pro *πέρι* Ald. rell. *πέρι* MSS. Bodl. Paris. A. Florr. omn. Gu. et pro v. l. Aug. d.

V. 1304. *δείξω* pro *ἔξω* Havn.

V. 1307. *νερτέροις* Ald. rell. *νερτέρας* Aug. d. *νερτέρων* H. Flor. 10. quod dictum ut *νερτέρων δωρήματα* supra 123.

V. 1308. *με* Ald. rell. et plerique Codd. *μοι* Flor. 2. 17. 21. Vict. Taur. Aug. d. et pro var. l. Gu. *μοι* H. *μοι* (superscr. ε) nescio cur deterius dicat Porson. Mihi quidem *με* facilius a librario proficisci potuisse videtur, quam *μοι*. Vid. quos laudavi Gramm. gr. §. 394. c. not. b. *φόβος* h. l. est timor et anxietas, et cum ea coniuncta cupiditas cognoscendi rem: *timore perculsa scire cupio, quis clamor sit, quem audivi.*

V. 1309. *τηλουργὸς* Taur. — *βοὴν κλύω* Flor. 10.

V. 1311. *τί δ' ἄξι' ἡμῖν τ. στεναγμάτων* Ald. rell. Correxit Barn. *τυγχάνω* Flor. 33.

V. 1314. *ἐμοῦ* pro *ἐμοὺς* MS. C. C. C. Gu. Flor. 2. 6. 9. 18. 21. 33. Vict. Taur. Mosqu. D. Aug. c. *γε* om. Flor. 9. 18. in margine habet C. erasum est in Gu.

V. 1315. *ἄραρεν· ἀν.* Ald. rell. *ἄραρ'* MS. C. C. C. duo Leidd. ap. Valck. ad Hippol. 1090. Paris. A. Mosqu. D. Gu. Florr. omn. Vict. Taur. Aug. b. c. — *δ'* post *ἀνάγκης*, quod omittit Paris. A., retinent reliqui MSS. omn. *ἐς* pro *εἰς* Flor. 2. 10. Taur.

V. 1316. *ἕνεκα* in textu habet et *ἕκατι* pro glossa superscr. Flor. 34.

V. 1317. Pro *βοᾷ* Aug. b. *βολ~* i. e. *βολῶν.*

V. 1318. *οὐ γὰρ οἶδα* Ald. rell. Mosqu. A. Flor. 33. *οὐδὲν οἶδα* MS. C. C. C. Paris. A. Mosqu. D. Gu. Flor. 2. 6. 9. 10. 17. 18. 21. 25. 34. Vict. Taur. Aug. b. c. *οὐκ οἶδ.* L. — *ἢν μὴ σὺ* Flor. 2. *λέγεις* Flor. 25. 34.

V. 1320. *ἐπ' ἀξίοισί τ' ἄρ'* Ald. rell. Mosqu. A. D. Florr. novem, Gu. Taur. Aug. b. c. Havn. *τ'* expulerunt Canter. Barn. Musgr. Brunck. scribentes *ἆρ'*. Porson. *τ'* in *γ'* mutavit, quod recte vituperat Herm. ad Orph. Argon. 1176. Scribendum enim *τἄρ'* i. e. *τοι ἄρα* cum Gu.

V. 1321. *ἂν* om. Flor. 17. 25. 34. Aug. b. *τοῦ γὰρ ἂν ἄλλου μ. ἂν φθ.* Havn.

V. 1322. *καὶ* om. Flor. 2. Taur. *μέτασχε* Ald. Brub. Herv. 1. 2. Mosqu. A. Havn. Aug. d. *μετάσχες*, prout edidit Canter., Florr. omn. Gu. Mosqu. D. etc. — *φίλος* Aug. c. superscr. *οις* a rec. m.

V. 1323. *σοὶ* pro *σῇ* Havn. *μητρὶ* Florr. Gu. Taur. Mosqu. A. Havn. Aug. b. ut v. 1325. *μητρός. μεγαλολβίᾳ* et superscr. *γρ. μέγ' ὀλβίᾳ* Mosqu. A. Aug. d.

V. 1326. *κἀπικούφισον* Mosqu. A. Flor. 2. 10. Vict. Taur. Aug. d.

V. 1330. *γε* om. Flor. 25. *τοὐπ' ἐμοὶ* Ald. rell. Mosqu. A. D. Aug. 3. Florr. omn. Gu. *τοὐπ' ἔμ'* K. ut edidit Morellus. Vide Porson.

V. 1334. *δὲ* om. Gu.

V. 1335. *βάλλοντες* Mosqu. A. D. Flor. 2. 10. 17. Vict. *ἡσυχάζεσθ'* Havn. — *ὡς ἰδῇ* Ald. rell. Havn. *εἰδῇ* Paris. A. Florr. omn. Gu.

V. 1336. *Μενέλεως* Mosqu. A. *οὐ* ante *Φρύγας* om. Mosqu. D. *κακοὺς Φρύγας* Flor. 10.

V. 1337. *ἔπραξαν* superscr. *ε* Mosqu. D.

V. 1338. *κτύπον ἐγείρετε φίλαι* Mosqu. A. Havn. Aug. d. Antistrophe est v. 1530.

V. 1341. *ἐμβάλλῃ* Flor. 10. *ἐμβάλει* Aug. d.

V. 1342. *πρὸς οἴκους* Flor. 2. Taur.

V. 1343. *πρὶν ἂν* Ald. rell. et MSS. quidam. *ἂν* om. Mosqu. A. Flor. 2. 33. Taur. Havn. Aug. d. De *πρίν* cum Coniunct. om. *ἂν* vid. Porson. ad Med. 222. Monk. ad Alcest. 76. *Ἑλένης* Flor. 33.

V. 1344. *δόμοισι* Ald. rell. *δόμοις* Mosqu. D. Aug. b. c. Florr. omn. Vict. Taur. Gu. ut edidit Porson.

λ

V. 1345. *λόγων* Taur. *που* pro *του* Flor. 10. *πολων* pro *προςπόλων* Aug. b. *πρὸς πόλων* Aug. c. d.

V. 1348. *ἐς* cum Seidlero p. 326. dedi pro *εἰς*, ut versus esset dochmiacus, ab iambo incipiens, de quo genere vid. Seidler. p. 115. *Ἑλένην* Flor. 33.

ων

V. 1349. *δακρύοισι* Aug. c. *Ἑλλάδα πᾶσαν* Mosqu. A. Havn. Aug. d. *ἔπλησεν* Mosqu. D. Aug. b. c. Flor. 6. 9. 10. 17. 18. 21. 25. 33. 34. Gu.

V. 1350. *ὀλόμενον* semel Ald. rell. Flor. 6. 9. 17. 18. 21. 25. 34. Mosqu. A. D. Gu. bis Paris. A. Flor. 2. 10. 33. Vict. Taur.

V. 1351. *ὅς* om. Mosqu. D.

V. 1354. *πευσώμεσθα* Aug. b. *πευσόμεθα* Flor. 2. 18. 21. Vict. Taur. Aug. c. Havn. *πευσούμεθα* H. vid. Pors. ad v. 1610.

V. 1355 sqq. De carmine hoc paromoeostrophico vid. Hermann. elem. doctr. metr. p. 777 sqq. — Pro *πέφευγα* Flor. 17. *ἀπέφευγα*.

V. 1356. *ἐν εὐμαρίσι* Ald. rell. Florr. omn. Gu. Aug. 3. Mosqu. A. D. Etymol. M. p. 393, 18. *ἐν* delevit Brunck. auctoritate Paris. A. quem sequuti sunt Porson. Herm. *ἐν* ob similitudinem syllabae sequentis non minus omitti, quam

addi potuit. Versus constat e cretico et dochmio. Hinc *εὐμαρίσιν* scripsi e Flor. 6. 9. 18. 21. 25. 34. Aug. b. c. Gu. De *εὐμαρίς* secunda longa vid. Blomfield. ad Aesch. Pers. 666.

V. 1358. *τριγλύφας* Ald. rell. MS. C. C. C. Mosqu. D. Gu. Flor. 6. 9. 17. 18. 21. 25. 33. 34. Aug. b. c. *τριγλύφους* e Schol. (ad v. 1357 sq.) edidit Barnes. (Cf. schol. Gu. ad v. 1358.) et sic septem MSS. ut ait Musgr. certe Flor. 2. 10. Mosqu. A. Gu.

V. 1359. *φροῦδα, φροῦδ᾽, ὦ γᾶ, γᾶ* e Musgr. coni. ediderunt Brunck. et Porson. Nam codd. quosdam ita habere, ut ait Porson., hodie non credo. *φρούδα* pro feminino accipit Schol. et sic in Gu. scribitur *φρούδα φρούδα.* Aug. d. *φρούδα γᾶ φροῦδα.* Mosqu. A. Havn. *φροῦδα γᾶ, φροῦδα.* *φροῦδα πέφευγα* iungenda puto cum Musgr. nam *φρούδα γᾶ* pro *evanida* vel *incognita est terra* cum Heathio accipere nimis usui loquendi adversatur.

V. 1360. *βαρβάροις δρ.* Mosqu. A. Aug. d.

V. 1361. pro dochmiaco dimetro habeo, nisi malis *αἶ αἶ* extra versum reiicere, ut *πᾶ φύγω, ξέναι* sit troch. monom. hypercatal.

V. 1362. dochmiacus cum duobus creticis, quorum alter primam syllabam solutam habet:

⏑ ⏑́ ⏑́⏑ ⏑ ⏑́ | – ⏑ – ⏑⏑ ⏑ –

ἀναπτάμενος Flor. 10. *ἢ* om. Taur. Ante *ὠκεανός* Herm. inseruit *ὅν.* nam in Aug. d. est *ὠκ. ὃν ὁ ταυρόκρ.* Verba *πολ. αἰθ. ἀμπτ.* laudat Eustath. ad Il. *ε᾽.* p. 526, 45.

V. 1364. *κυκλεῖ* Ald. rell. Flor. 10. *κυκλοῖ* MS. C. C. C. Ask. 1. 2. Lib. P. Florr. omn. praeter 10. Gu. Aug. b. c. et sic ed. Musgr. Brunck.

V. 1365. *τί δ᾽ ἔσθ᾽* Ald. rell. Mosqu. A. D. Flor. 2. 6. 9. 10. 17. 25. 33. 34. Aug. 3. Havn. Gu. *ἔστ᾽* Taur. *ἔστιν* edidit Barnes. e Schol. et sic Flor. 18. 21.

V. 1367. *καί* post *ἄστυ* inserit Aug. d.

V. 1368. *σ᾽* om. Flor. 10. 33. Taur.

V. 1371. *ὀρνιθόγονον* Ald. et Codd. omnes (vel *ὀρνιθογόνον*, ut Florr. praeter 10. 17.). Barnes. ed. *ὀρνιθογό-*

νου, haud dubie ob praecedens *τᾶς*, hiatum intolerabilem inde ortum non curans. Mox etiam *κυκνόπτερον* Ald. rell. Mosqu. A. D. Gu. Florr. omn. Havn. Aug. 3. Taur. *κυκνοπτέρου* ed. Barnes. Brunck. Porson. quos nunc nolim me imitatum esse: nam *κυκνόπτερον ὄμμα* non durius est, quam *κυκνόπτερος καλλοσύνα*. Sed articuli *τὸ τᾶς* et sensui nocent, et metro. Quis enim *τᾶς* a *καλλοσύνας*, quo pertinet, accusativis interiectis seiunctum ferat? quis v. c. pro *τὸ τῆς Ἑλένης σῶμα* unquam dixit *τὸ τῆς σῶμα Ἑλ.* vel *τὰν τοῖν Ἑλέναν κάσιν Διοσκόροιν* pro eo, quod legitur Hec. 924. *τὰν τοῖν Διοσκ. Ἑλ. κάσ.*? Exempla enim, quae Seidler. attulit p. 133 sq., regulam probant. Quare recte Porson. eos deleri voluit. Iis seclusis efficitur dochmiacus dimeter: *δι' ὀρνιθόγονον ὄμμα κυκνόπτερον,*

⏑ – – ⏑ ⏕ | ⏓ ⏕ – ⏑ –

qualis etiam est v. sequ.

⏓ ⏕ – ⏓ – | ⏓ – ⏕ ⏑ –

V. 1372. *σκύμνον* Mosqu. D. Flor. 2. 10. 21. 25. *δυςελένας* semel Ald. rell. Mosqu. D. Gu. Flor. 6. 9. 17. 18. 21. 25. 34. Taur. Aug. 3. bis Lib. P. Mosqu. A. Musgr. Brunck. Porson. Versus 1373. est item dimeter dochmiacus, qui duplicatum *δυςελένας* non admittit, nisi alterum pro cretico habere velis.

V. 1374. *ὀττοτοί* Ald. rell. ut nunquam scribendum esse monet Porson. ad Phoen. 1052. non assentiente Seidlero de vers. dochm. p. 44. not. *ὀττοτοί* bis Flor. 6.

V. 1376. *τλᾶμον* Mosqu. D. Gu. Aug. b.

V. 1377. Musgr. coni. *ἱπποσύνας*, *Dard. infelix propter equitandi peritiam Ganymedis*, probat Herm. Nullum certe vocabulum in *σύνη* exiens locum designat, de quo accipit Schol.

V. 1383. *κατὰ γαῖαν* Aug. d. Mosqu. A. Havn.

V. 1384. *σιδαρέοισιν Ἀΐδα*. Sic Ald. rell. Havn. *σιδαρέοισιν κατ' ἀΐδου* Barnes. qui si typographi error est, ut Musgr. videtur, satis mire eundem commiserunt librarii Gu. Flor. 6. 9. 18. 17. 25. 34. qui etiam *ἀΐδου*. *σιδαρέοισι*
τυ
κ ἴδου (sic Herm.) Mosqu. D. *ἀΐδαο* Flor. 2. 10. sed *ο* a m. sec.

V. 1385. *ἐς δ.* Aug. d.

V. 1386. *δύω* Ald. rell. Gu. Florr. omn. Taur. Aug. b. d. *δύο* e Paris. A. edidit Brunck. et sic Mosqu. D. *διδύμω δύω* Havn.

V. 1387. *στρατηλάτης* Mosqu. A. D. Havn. Aug. c. d.

V. 1388. *κακομήτας ἀνήρ* Ald. rell. In illo consentiunt codd. *ἀνήρ* om. Paris. A. K. Gu. Flor. 2. 10. 33. Vict. Taur. Itaque Porson. ed. *κακόμητις ἀνήρ*, probante Herm.

V. 1390. *ὁ* ante *θρασύς* addit Taur. post *θρασύς* Flor. 10. addit *τ'*, Mosqu. A. Aug. d. *δ'. ἐς ἀλκ.* Taur.

V. 1391. *πολέμῳ* Flor. 2. Vict. *πολέμοις* Aug. d.

V. 1392. *ἔῤῥει* Aug. b. *πᾶς* pro *τᾶς* Flor. 18. *τῆς* Mosqu. A.

V. 1394. *μολόντε* Flor. 10.

V. 1395. *τοξότης* Mosqu. A. D. Flor. 2. 21. Vict. Aug. d.

V. 1399. *χεῖρας* Ald. rell. Florr. omn. Gu. Aug. 3. *χεῖρος* Mosqu. D. *χέρας* ed. King. Brunck. Porson. ut versus esset iambicus dimeter. Herm. scripsit *περὶ δὲ γοῦνυ χέρας* et versum finit altero *ἔβαλον*. qui versus videtur esse trochaicus trimeter acatal. — *ἱκεσίας* Havn.

V. 1400. *ἔβαλλον ἔβαλλον* Ald. rell. Havn. *ἔβαλον ἔβαλον* dedit Barn. e schol. metr. et sic Gu. Florr. omn. etiam Mosqu. D. sed semel.

V. 1403. *ἄλλω* pro *ἄλλον* Flor. 21. et *προςεῖπεν* sine *δ'* Flor. 10. — *ἐν φόνῳ* Aug. d. supra quod scr. *γρ. φόβῳ*. E iambico dimetro brachyc. transitur in creticos.

V. 1405. *δέ* pro *δ' ἐς* Mosqu. D. Aug. d. *τοῖςδ' ἀρχ.* Brub. Herv. 1. 2. Canter. Commel. *δ' εἰς* Ald. Aug. b. Havn.

V. 1406. *τήν* ante *Τυνδαρίδ'* om. Ald. rell. Primus addidit Brunck. e Paris. A. quocum consentiunt Mosqu. A. D. Gu. Flor. 2. 6. 9. 10. 18. 21. 33. Aug. b. c. (d. *τάν*). *μητροφόντης* Mosqu. A. D. Aug. d.

V. 1407. *ποῦ πότ'* Aug. c. *ποῦ ποτ' εἶ πάλαι* Mosqu. D.

V. 1408. *Φρυγίοις* pro *Φρυγίοισι* Flor. 2. Vict. Aug. d. Mosqu. A.

V. 1409. Alterum *αὔραν* om. Taur.

V. 1410. *Ἑλένας* semel tantum habet ed. King. *εὐπηγεῖ* Flor. 2. 33. Vict. Aug. d. *ἀπηγεῖ* Taur. Herm. scripsit *εὐπᾶγι κ.* ab *εὐπὴξ*, quod metro unum convenit.

V. 1412. *βαρβάροισι* Ald. rell. et Codd. *βαρβάροις* ed. King. Brunck. Porson.

V. 1413. *λίνῳ* Mosqu. A.

V. 1415. *νήματα δ'* Ald. rell. *νῆμά θ'* Paris. A. ut et Flor. 10. Vict. (*νῆμαθ'* Taur.) unde Brunck. fecit *νήματά θ'*. *δι' ἔτο* Aug. b. c. sed b. in marg. *ἵετο*.

V. 1416. *τύμβων* Mosqu. D.

V. 1417. *συστολῆσαι* Ald. rell. Gu. Flor. 6. 9. 18. 21. 25. 33. 34. Aug. b. c. *συστολίσαι* Barn. et sic Flor. 17. *στολίσαι* Flor. 2. 10. Taur.

V. 1419. Herm. *προςεῖπε δ' ὧδ' Ὀρ.* Ego *προςεῖπεν* scripsi, ut dochmiacus esset cum duobus creticis. *Ὀρέστης* Flor. 17. 25. 33. 34. Aug. b. d. *κόρην* Mosqu. D.

V. 1420. *ἴχνω* Mosqu. D. sed *ος* suprascriptum.

V. 1422. est iambicus trimeter, sequens e dochmio constat et iambo. Herm. in diss. de usu antistroph. p. XXII. coni. *ἐπὶ προπάτορος παλαιᾶς ἕδραν ἑστίας,* (qui sunt quatuor cretici, primus longas syllabas solutas habens), *λόγον ἵν' εἰδῇς ἐμόν* (duo cretici, in quorum priore prior longa soluta); in elem. doctr. metr. p. 779. ad antiquam lectionem rediit.

V. 1424. *ἐφείπετο* Ald. rell. *ἐφεῖπε τοῦ* pro *ἐφείπετ' οὐ* Taur. *ἐφεῖπε τοὐ* Mosqu. D.

V. 1425 sq. *ἔμελλεν* Ald. rell. Mosqu. D. sec. Herm. Paris. A. *ἔμελλον* I. *ἔμελλε παθεῖν* Lib. P. Ask. 2. Flor. 2. 10. Vict. Mox *ὁ δὲ συν.* Ald. rell. quod non debebat mutare Brunck.

V. 1428. *ἀλλ' αἰεὶ* Ald. rell. Gu. Florr. omn. praeter 10. Aug. 3.

V. 1429. *ἐκλήϊσε* Ald. rell. et plurimi Codd. *ἐκκλήϊσε* ed. King. et sic Flor. 6. 9. 18. 21. *ἐκλῄσε* Brunck. Porson.

αλλόσ' ἐν στέγαις I. K. L. Flor. 2. Vict. *ἄλλος ἐν στ.* Taur. In Mosqu. A. supra *στέγης* scriptum: *γρ. στέγαις.*

V. 1430. *ἱππικοῖς* Ald. rell. *ἱππικοῖσι* Flor. 10. 33. Taur.

V. 1431. *ἐν ἕδραισι* Ald. rell. Gu. Flor. 6. 9. 17. 18. 21. 25. 34. Aug. 3. *ἐν ἐξέδραισι* Ask. 1. 2. Lib. P. Flor. 2. 10. 33. Vict. King. Musgr. Brunck. Porson. *ἐκεῖσε κεῖθεν* Ald. rell. *ἐκεῖσ' ἐκ.* Brunck. Porson. et sic Flor. 2. 6. 10. 17. 33. 34. Aug. 3. Mosqu. A. D. *ἄλλος* pro *ἄλλον* Taur.

V. 1433. *ταῖσδε συμφοραῖς* R. *ἐγένετο* Aug. b. c. Mosqu. D.

V. 1434. Alterum *μᾶτερ* om. Mosqu. A. Flor. 2. *Ἰδαῖα μᾶτερ Ἰδαῖα* Flor. 10. unde Herm. scripsit *Ἰδαία μάτηρ Ἰδαία.*

V. 1435. *ὀμβρίμα* Mosqu. D. Flor. 2. 6. 9. Aug. b. recte. Semel ponunt Mosqu. A. D.

V. 1437. *ἅπερ ἕδρα | ἔδρακον* Mosqu. D.

V. 1439. *ἀμφὶ* posuisse videtur, quia iam ab initio animo obversabatur *δίνασεν ὄμμα,* quod quarto abhinc versu positurus erat.

V. 1440. *ἐν* om. Mosqu. D. Pro eo *ἐκ* Taur.

V. 1442. *τύχοι* (suprascr. *η*) Gu. *τύχῃ* (suprascr. *οι*) Flor. 10.

V. 1444. *ἀντίον* Aug. c. *ἀντισταθέντες* Flor. 17. *στάντες* pro *σταθέντες* Flor. 33.

V. 1446. *σ'* om. Flor. 25.

V. 1447. *τοῦ* om. Ald. rell. Gu. Flor. 6. 9. 10. 17. 18. 21. 33. Mosqu. A. D. *τόν* ed. King. Musgr. et sic Flor. 2. 25. 34. *τοῦ κασ.* Brunck. Pors. nescio unde. Rectius etiam Herm. versus sic digessit: *τὸν κασιγνήτου προδοὺς ἐν Ἄρ — γει θανεῖν γόνον.*

V. 1449. *ἃ δ' ἴαχεν, ἴαχεν* Ald. Brub. Gu. Flor. 6. 9. 17. 18. 21. 25. 34. Mosqu. D. *ἴαχεν* semel Herv. 1. 2. Canter. *ἃ δ' ἂν ἴαχεν, ἴαχεν* Aug. d. *ἀνίαχεν, ἴαχεν* Flor. 2. 10. 33. Vict. *ἀνίαχεν* bis Taur. *ἃ δ' ἀνίαχεν, ἴαχεν* ed. King. Musgr. Brunck. Porson. Herm. et hoc tuetur Elmsl. ad Med. 1219. Vide supra ad 175. et servari potest, si

ἀνίαχεν abiecto augmento, *ἴαχεν* cum augmento dictum esse statuas. Versus enim est unapaesticus dimeter. Praeterea *ἢ δ'* Gu. Flor. 17. 18. 25. Mosqu. D. *ἡ δ'* Flor. 6. 9. 34. *ὅδ* Flor. 2. Vict. — *μοι* post *ὤμοι* omittit Taur.

V. 1451. *πλαγᾷ* Brunck. e Paris. A. male! *κτύπησε πλαγᾷ* ieiunum est: *κτύπ. μέλεον πλαγάν*, i. e. *κτύπησε μελέως*, non item. Locutio autem confusa est e duabus aliis, *κτύπησε κρᾶτα* et *κτύπησε μέλεον πλαγάν*. hoc dictum est ut *τοσοῦτον ἔχθος ἐχθαίρω σ' ἐγώ* Soph. El. 1034. *λούειν ἁγνὸν λουτρόν* id. Antig. 1201. i. e. *λούειν ἁγνῶς*. in quibus non solet substantivum nudum sine adiectivo poni.

V. 1452. *φυγᾷ δὲ ποδί* Codd. et edd. Aug. d. *ποδίος* i. e. *ποδί* et *ποδός*. Quod Facius coniecit *φυγάδι δὲ ποδί* probaverunt Porson. Herm. in diss. de usu antistr. et Seidler. de vers. dochm. p. 13. repudiavit idem Seidler. ad Eurip. El. 216. ubi item legitur: *φυγῇ σὺ μὲν κατ' οἶμον, ἐς δόμους δ' ἐγώ, φῶτας κακούργους ἐξαλύξωμεν ποδί.* Saepius autem duo substantiva idem significantia *ἐκ παραλλήλου* ponuntur, ut Soph. Ai. 310. *κόμην ἀπρὶξ ὄνυξι συλλαβὼν χερί.* Nec facilis est explicatio, quomodo e *φυγάδι δὲ ποδί* difficilior lectio oriri potuerit *φυγᾷ δὲ ποδί.* Itaque vulgatam in elem. doctr. metr. recte retinuit Herm. Ita versus (priore syllaba vocis *ἴχνος* in sequ. reiecta) erit iambicus trimeter brachycat. sequens dochmiacus:

◡ ◡◡ ◡◡ ◡ ◡◡.
  –   –   –

V. 1453. *ἔφερεν* semel Brub. Herv. 1. 2. Cantabr. *ἔφερον* et bis quidem Flor. 33.

V. 1455. *ἀρβύλης* Mosqu. D. Flor. 21.

V. 1456. *ἀριστεροῖσιν* Ald. rell. Mosqu. D. Gu. Flor. omn. Taur. *ἀριστεροῖσ'* King. *ἀριστεροῖς* Brunck. et sic Mosqu. A. Havn.

V. 1457. *λαιμῶν* Ald. rell. Gu. Flor. 6. 9. 10. 17. 18. 21. 34. *λαιμόν* Mosqu. D. cum gl. *λαιμοῦ*, Paris. B. Ask. 2. Lib. P. ap. Musgrav. Flor. 2. 25. 33. Havn. ut edid. Musgr. Brunck. Porson. Facilius *λαιμόν* in *λαιμῶν* mutari potuit propter *ἔσω*, quam contra.

V. 1459. Vid. Gramm. gr. p. 768 sq.

V. 1460. *ἰακχᾷ* scripsi pro *ἰαχᾷ*, ut versus esset dochmiacus dimeter. Sic etiam Herm.

V. 1461. *ἐμβαλόντες* Flor. 17. Taur. Aug. d. Idem fuerat in Havn. a m. pr. sed *μ* puncto notatum, et suprascriptum *κ*. *ἐκβαλλόντες* (sic) Mosqu. D.

V. 1462. *ἄλλοσε* pro *ἄλλοθεν* Flor. 10.

V. 1463. *οἳ μὲν* Flor. 2. Vict.

V. 1464. *χερσίν* pro *χεροῖν* Flor. 2. 10.

V. 1465. *ἔναντι* Flor. 2. 17. Vict. „*ἐναντία* MSS. quidam.“ Porson.

V. 1468. *Πριαμίσιν* Mosqu. D. Gu. Flor. 6. 9. 17. 18. 21. 25. 33. 34. Aug. c. Alterum *εἶδον* om. Mosqu. A.

V. 1471. *ὅσσον* Flor. 10. *Ἄρεως* Gu. Mosq. A. D. Aug. b. c. Versus est anapaesticus dimeter, in quo secundus et tertius anapaestus longam solutam habent.

V. 1472. *δ'* post *ἥσσονες* inserit Flor. 21. *ἐγινόμεθ'* Taur. *ἐγενόμεσθ'* Aug. d. Mosqu. A. *αἰχμῆς* Havn. Aug. c. Mosqu. D.

V. 1475. *προςβολάν* Mosqu. D. Havn. Taur. *θανάτου προβολάν* i. e. *ὅ, τὸ λίσσεσθαι, προβολὴ εἴη ἂν θανάτου*, *munimentum, praesidium contra mortem*. Vid. Gramm. gr. §. 432. 4.

V. 1476. *γ' ἐφεύγομεν* Brub. Herv. 1. 2. Canter. Barn. *δ' ἐφ.* Ald. et Codd. *δὲ φεύγομεν* Mosqu. D. *δ' ἐκφεύγομεν* Gu. Flor. 6. 9. 17. 25. 34. Aug. b. c.

V. 1477. *ἄλλοι δ' ἔμελον* Flor. 21. „*ἔμελλον*. De hoc usu verbi *μέλλειν* vid. Wyttenbach. ad Iulian. Or. I. p. 33. D. Idem vir doctus Biblioth. crit. II. p. 2. p. 66. hunc Libanii locum adferens, *οἰμωγὴ δὲ ἠκούετο τετρωμένων, τιτρωσκομένων, μελλόντων, ὀλλυμένων*, non multum se repugnaturum ait, si quis *μελλόντων* mutet in *ὀλλύντων*. Sed *μελλόντων* longe est exquisitius. Procop. Gaz. in Villoison. Anecd. T. II. p. 34. *καὶ ἡ μὲν εἴχετο, ἡ δὲ ἔμελλεν.*“ Boisson. Vulgata scriptura e glossa interlineari nata esse videtur Elmsleio ad Heracl. 838. An, quia *πολλοὶ δ' ἔπιπτον* bis legitur apud Eurip. Phoen. 1156. Androm. 1143., hic etiam *πολλοὶ δ' ἔπ.* legendum suspicabatur? Vix credas.

V. 1478. *ἢ τάλαιν᾽* Ald. rell. *ἃ τάλ.* Paris. A. Flor. 10. 17. 18. 25. 33. 34. Taur. Aug. b.

V. 1479. *φόνου* Aug. c. sed corr. a rec. m.

V. 1480. *τλήμων* Mosqu. D. Gu. Flor. 6. 9. 17. 25. 34. Aug. b. c. *ἢ τλήμων* Mosqu. A. Havn. Aug. d.

V. 1481. *δραμόντες* Ald. rell. *δραμόντε* ed. King. et sic Paris. A. Cant. M. Flor. 10. Taur.

ὡς ☾ καθὰ

V. 1482. *σκύμνον* Aug. c. *ὡς σκύμνον* d. sed *ὡς* in margine est. *ὡς σκ.* edidit etiam King. *ὀρείαν* omitt. Brub. Herv. 1. 2. Canter. Flor. 2. 25.

V. 1484. *ἔτεινον* Ald. Herv. 1. et Codd. *ἔκτεινον* Herv. 2. Canter. qui tamen dicit, videri sibi legendum *ἔτεινον*. Mendum typothetarum *ἔκτεινον* inepte defendit Barn. esse dicens pro *ἐξέτεινον* et *ἐκ* corripi posse.

V. 1486. *διὰ πρὸ δόμων* Ald. Brub. Herv. 1. *διὰ προδόμων* Herv. 2. Canter. Barn. Aug. d. Havn. Mosqu. A. *διαπρὸ* (vel *διὰ πρὸ*) *δωμάτων* MS. C. C. C. Paris. A. B. Ask. 1. 2. Mosqu. D. Gu. Florr. omn. praeter 2. *διὰ προδωμάτων* Taur. Aug. b. c. *δὴ πρὸ δωμάτων* Lib. P. Flor. 2. Vict.

V. 1489. *τέχναις* Ald. rell. *τέχναισιν* Mosqu. A. Aug. d. Havn.

V. 1490. *τὰ δ᾽ ὕστερον* Ald. rell. Gu. Mosqu. Florr. *τὰ δ᾽ ὕστερ᾽* MS. C. C. C. Florr. 6. 9. 10. *τὰ δ᾽ ὕστερ᾽ οὐ κάτοιδα* Cant. et pro v. l. M.

V. 1491. *ἐν δόμοις* pro *ἐκ δόμων* Taur.

V. 1493. Herm. scripsit: *Μενέλαος ἀνασχόμε — νος ἀνόνητον ἀπὸ Τροίας ἔλαβ᾽ ἔλαβε — τὸν Ἑλ. γ.*

γρ. ἀνόνητον

V. 1494. *πολύπονον* Aug. d.

V. 1496. *τῶνδε* pro *τόδε* Aug. c. sed postea corr.

ον

V. 1497. *ξιφοφόρον* Flor. 21. *ξιφηφόρων* Mosqu. D. *ξ. γὰρ ἐκπροδομάτων εἰσορῶ* Flor. 2. Vict.

V. 1499. *πέφευγεν ἐκ δόμων ἐμὸν ξίφος* Ald. rell. et MSS. *τοὐμὸν ἐκ δόμων ξ.* M. K. R. quod, ut numerosius, ediderunt King. et Porson. In N., teste Porsono, verba ordine vulgato posita sunt, sed literis suprascriptis transponenda monuit librarius.

V. 1500. *βαρβάροις* Flor. 2. 17. 25. 34. Vict. Aug. b. d. Havn. Mosq. A. *προςπεσών* Ald. rell. Mosqu. D. Gu. Flor. 6. 9. 18. 21. *προςπίτνων* vel *προςπιτνῶν* MSS. Leidenses ap. Valck. ad Phoen. 300. Ask. 1. Lib. P. Flor. 10. 17. 25. 33. 34. Aug. b. Havn. *προςπίπτων* Mosqu. A. Flor. 2. Vict. Taur. Aug. d.

V. 1502. *πανταχῇ* Flor. 21.

V. 1503. *οὔτοι* Flor. 33. *πω* pro *που* Flor. 6. Mosqu. D. Tum *Μενέλεω* sine ι subscr. Ald. rell. *Μενέλεων* Mosqu. D. Gu. Flor. 6. 9. 18. 21. Aug. c. quod verum videri possit; sensus enim est: *ut Menelaus auxilio veniret,* non *ut auxilium ferretur Menelao.* Idem legisse videtur Schol. et in Ald. *Μενέλεω* (cui ι primus addidit Barnes.) ν in fine excidisse potest. Sed verum esse *Μενέλεῳ* e sq. *σοί* patet, dummodo, virgula post *ἔθηκας* deleta, interpreteris: *non clamore significasti Menelao, ut auxilio veniret?*

V. 1504. *οὖν* om. Flor. 2. Mosqu. A. Havn. Aug. d.

V. 1505. *ἡ Τυνδάρεως* Flor. 33. *ἡ Τυνδαρὶς ἄρα* H. Mosq. D. *διοίχεται* pro *διώλετο* Mosqu. A. Havn. Aug. d. hic cum v. l. *γρ. διώλετο.*

V. 1507. *χαρίζει* Mosqu. D.

V. 1508. *αὐτοῖσι φρ.* Flor. 2. Taur. Supra *διελυμήνατο* in Aug. b. scriptum *γρ. διώλετο.*

V. 1509. *κτανῶ* Paris. A. Mosqu. D. Florr. omn. Taur. Aug. b.

V. 1510. Taur. *κατώμοσα ἵν᾽ ἄν.* De forma loquendi vid. Porson.

V. 1512. Paris. A. *ἀνταυγεῖν.*

V. 1514. *ἔσω* pro *ἐγώ* Aug. b.

ω

V. 1515. *ὤν.* Aug. d. *ὄν.* — *ἀπαλλάξῃ* Flor. 2.

V. 1516. *τις* om. Flor. 34. *ὁρᾷν* pro *ὁρῶν* Mosqu. D. Flor. 6. 9. 17. 18. 21. 25. 34. Aug. b. c.

V. 1517. *σε* om. Flor. 33. *εἴσω* Ald. rell. et Codd. *ἔσω* Barn.

V. 1518. *κτανεῖς* Flor. 2. 33.

V. 1519. *μεταβουλευσώμεθα* Mosqu. D. *μεταβουλευσόμεθα* Mosq. A. Havn. Aug. d.

V. 1520. *μῶρος εἶ, δοκῶν* H. *με* om. Flor. 33. Versum corruptum putat Elmslei. ad Soph. Ai. 1081. in Mus. crit. IV. p. 475. nam sensum esse: *stultus es, si putas me cruentaturum tuum collum.* Iniuria. *τλῆναι* non actionem brevi transeuntem, sed animi habitum significat, et ut dicere poterat Orestes *οὐ τολμῶ καθαιμάξαι,* non necesse habebat dicere, *οὐκ ἂν τλαίην καθαιμ.* sic servus *δοκῶ σε τλῆναι.* Cf. Herm. ad Soph. Ai. 1061.

V. 1521. *ἐν* ante *ἀνδράσιν* om. Flor. 2. Contra Mosqu. D. *ἐν δράσιν* om. syllaba *αν.*

V. 1522. *συστῆσαι* Flor. 17. *στῆναι* Aug. d.

V. 1524. *Μενέλαον* Flor. 10. *δ'* om. Aug. d. *ξίφος* Vict. Aug. d.

V. 1527. *θέλῃ* Flor. 17. 25. 34. (hic e corr.) Havn. Aug. b. *θέλοι* Mosqu. D. quod mirum Brunckio melius visum esse.

V. 1528. Ob dactylum in tertia sede Elmslei. in Edinburgh rev. nr. 37. p. 71. legendum videbatur *ξυγγ. τ' ἐμὴν, τρίτον τε τὸν τ. ξ. μ.* (Cf. id. ad Med. p. 88. not. a.) Hermanno Praef. ad Hec. p. LXIII sq. hoc imperitiam Euripidis arguere videtur. *τε* om. Aug. d. Havn. Mosqu. A.

V. 1529. om. Aug. b. *δύω* Ald. rell. *δύο* Brunck. Porson. et sic Gu.

V. 1530. Vide v. 1338 sqq. *τύχας* legendum censet V. D. in Classic. Journ. XVII. p. 63. Hiatum ob vocativum ferendum esse docuit Seidler. de verss. dochm. p. 87. Flor. 10. *ἰὼ τυχὰ, ἰὼ τύχα.*

V. 1531. *αὖ* om. Flor. 2. Taur. Aug. c.

V. 1533. *ἀγγέλωμεν* Mosqu. D. Flor. 18. 21. — *πόλιν* om. Aug. c.

V. 1534. *ἔχομεν* Flor. 17. 25. Aug. b. d. *'Ημιχ.* inserendum esse monuit Valcken. ad Hippol. 782. quod non necessarium esse iudicat Seidler. de vers. dochm. p. 326.

V. 1535. *'Ημιχ.* om. Mosqu. D. Havn. Aug. 3. Pro *ἴδε* V. D. in Edinb. rev. nr. 35. p. 181. *confidenter* reponit *ἰδοῦ,* quia *ἴδε* nunquam pro interiectione usurpetur, non addito accusativo. Itaque in Soph. etiam Trach. 222. (*ἴδ', ἴδ' ὦ φίλα*) legendum esse *ἰδοῦ δ' ὦ φ.* Non addidit, quomodo legendus esset versus iambicus Soph. Oed. C. 1462. *ἴδε μάλα μέγας ἐρείπεται,* quem ipse laudat, cui respondet *νέα τάδε νεόθεν ἦλθ' ἐμοί.* Nec h. l. *ἰδοῦ* metro satisfaceret.

V. 1536. *αἰθέριος* Flor. 17. 25. Aug. b.

V. 1537. *'Ημιχ.* nota deest in Paris. A. Aug. c. d. Havn. et (monente Herm.) in Mosqu. D.

V. 1538. *πόνου* pro *φόνου* tanquam variam lectionem adscriptam habent R. M. Flor. 6. Contra Cant. *πόνου* et suprascr. *φόνου.*

V. 1539. *'Ημιχ.* notam om. Mosqu. D. Cum fragm. Simonidis ap. Stob. Tit. 98. (in Brunck. Gnom. p. 99. seu p. 135. ed. Lips.) iam comparavit Musgr.

V. 1540. *βροτοῖς* scripsi propter v. strophicum 1348. cum Seidlero p. 325. pro *βροτοῖσι* vel *βροτοῖσιν* Gu. Flor. 2. 6. 9. 17. 18. 25. 34. Ita iambus praeponitur dochmio. Vid. Seidler. p. 115. *θέλῃ* Taur.

V. 1541. Aug. b. praefigit *'Ημιχ.* *ἁ δύναμις* Ald. rell. Paris. A. Gu. Flor. 2. 6. 9. 10. 17. 33. 34. Taur. Aug. 3. Havn. *ἡ δύναμις.* *ἁ* om. King. Musgr. Porson. et Florr. 18. 21. 25. Anapaesticus est dimeter hypercat. ut strophicus v. 1349. Ob metrum etiam scripsi *ἀλάστορ'* pro *ἀλαστόρων* cum Seidlero, et post *δύναμις* cum eodem interpunxi.

V. 1542. *ἔπαισεν ἔπαισε* Ald. rell. Paris. A. Gu. Flor. 6. 9. 18. 21. Aug. 3. Havn. *ἔπαισε ἔπαισε* Mosqu. D. Sed non respondet strophicus 1350. Schol. var. lect. commemorat *ἔπεσε,* et sic *ἔπεσεν ἔπεσε* Taur. Itaque cum Seidlero scripsi *ἔπεσ' ἔπεσε.* — *δι' αἵματος* Mosqu. D.

V. 1544. *ἀλλὰ γάρ* legendum censet V. D. in Quart. rev. 18. p. 354.

V. 1546 — 48. Electrae tribuunt Ald. rell. Sed illa, inquit Musgr., post v. 1366. (1346. nostr. ed.) scenam reli-

querat, et ad Helenae cadaver contemplandum domum introierat. vid. v. 1363. (1343.). Intus autem mansisse ostendit v. 1651. (1613.), ubi ipsam Orestes aedes incendere hortatur. Quid quod extra manens, portis obseratis, in Menelai manus incidisset. Delevi igitur eius personam, quae in MS. B. manu recenti adscripta erat, in Libro P. omnino deerat. Haec ille. Personae nomen deest etiam in Gu. Flor. 2. 6. 9. 10. 17. 21. Havn. — φθάνητε Flor. 33. μόχλων Flor. 17.

V. 1553. καινήν Lib. P. R. (sed ε supra αι) Mosqu. A. Flor. 2. Vict. καὶ νὴν L. εἰς κενὴν Flor. 17. — φοβώσει pro φόβῳ σφαλ. Aug. b. σφαλεὶς φόβῳ Flor. 10.

V. 1555. πολὺς γέλως. Cf. Valck. ad Ioh. Chrysost. p. XX. Boisson.

V. 1556. τάδε addit Flor. 17.

V. 1557. ἀλλὰ om. Flor. 2.

V. 1558. χειρῶν Flor. 2. 33. Vict.

V. 1559. ἄθλιον Flor. 17. Tautologia τάλαιναν ἀθλίαν offensi, Musgr. Λάκαιναν ἀθλίαν, Porson. τάλαιναν Τυνδαρίδα coniecerunt. Vulgatam defendit Brunck. allato loco Soph. Trach. 880. τάλαιν᾽ ὀλεθρία, Erfurdt. in literis ad Schaeferum scriptis, quae ad calcem Eurip. Pors. Lips. subiectae sunt p. 571. loco Aeschyli ap. Athen. p. 394. A. σιτουμένην δύστηνον ἀθλίαν φάβα. Cf. Soph. Phil. 290 sq. αὐτὸς ἂν τάλας εἰλυόμην δύστηνος. ib. 744. δύστηνος ὢ τάλας ἐγώ.

V. 1560. χειρί Flor. 2. Vict.

V. 1562. δέ post σύ addit Mosqu. A. Havn. κλείθρων Ald. rell. et Codd. κλήθρων Flor. 33. Taur. κλ. δὲ μή Flor. 25. 34. χεροῖν Ald. rell. χερί Musgr. dedit e MS. C. C. C. et Lib. P. et sic Mosqu. A. D. Gu. Florr. omn. Taur. Aug. 3.

V. 1564. θριγγῷ Cant. L. quae forma et alibi occurrit. Pors. συνθραύσωμεν Flor. 10.

V. 1565. πόνων Taur.

V. 1566. κλῇθρα, ut scripsit Pors., Flor. 33. Taur. pro κλεῖθρα. σῆς om. Flor. 17.

V. 1567. εἴργει Mosqu. D. εἴσω Ald. rell. Mosqu. A. D. alii. ἔσω, ut ed. Barn., Flor. 10. et quidem hoc ordine, μὴ περᾷν δόμων ἔσω.

V. 1568. Post σέλας Mosqu. A. Havn. addunt ἐπικείμενον.

V. 1569. δ᾽ om. Flor. 10. τούςδε πυργηρουμένους. Syllabis ους utriusque vocabuli in Mosqu. A. suprascr. ων.

V. 1572. οὐδέτερον Ald. rell. et Codd. οὐδέτερ᾽ ed. King. et sic Flor. 33. ἔοικέ σου Ald. rell. Brunckii τόνωσιν ἔοικε σοῦ cur amplexus sit Porson., non assequor.

V. 1573. σὴν θυγ. Cant. Flor. 2. Vict. βοῦλοι Flor. 17.

V. 1574. ἐπὶ φόνον Mosqu. D.

V. 1575. κλεφθεῖσ᾽ ὕπο Mosqu. D. Aug. c. d.

V. 1576. καθ᾽ ὕβρις Taur. pro κἀφ᾽ ὕβρει. Signum interrogandi, quod post τάδε habent Ald. rell., omisit Porson.

V. 1577. δὲ pro γε Taur.

V. 1578. γάρ om. Aug. c. φόνον pro φόβον H. L.

V. 1580. χ. τάφον Flor. 10.

V. 1581. κτανῶ Ald. rell. κτενῶ Mosqu. A. Havn. Gu. Flor. 6. 9. 17. 18. 25. 34. ut ed. Musgr. κτανών Flor. 33.

V. 1582. πράσσεις Cant. M. N. R. Flor. 2. Vict. quod natum e v. 1574. πράσσειν Flor. 9.

V. 1584. ἤρκησέ σοι Ald. rell. ἤρκεσε Mosqu. A. Flor. 2. 33. Vict. Havn. ἤρκεσεν, ut ed. King., reliqui Florr. μοι pro σοι Flor. 33. Pro τὸ παρὸν Markl. ad Eur. Iph. A. 456. coni. τὸ πάρος, quod receperunt Brunck. Porson. — μητέρος Florr. omn. praeter 17. 33. qui μρς, Mosqu. A. D. Gu. Taur. Aug. b. d. Havn. ματέρος Ald. rell.

V. 1586. τῶδε κοιν. Flor. 33.

V. 1588. με pro γε Taur. φύγοις Taur. Aug. d. πτεροῖς φύγῃς Flor. 10.

V. 1589. φευξούμεθα Ald. Brub. Herv. 1. 2. H. I. L. Havn. φευξόμεθα Mosqu. A. Flor. 17. 25. 34. φευξόμεσθα Canter. rell. Florr. 2. 6. 9. 10. 18. 21. 33. Vict. Gu. Pro δόμους Gu. δῶμα.

V. 1590. ἢ καὶ Flor. 2. qui etiam δῶμ' ἐκπορθήσεις, ut Vict.

V. 1591. μήτ' Ald. rell. μήγ' Mosqu. A. Flor. 2. Vict. Taur. Aug. d. Havn. et Schol. — ὑποσφάξαι Flor. 17. χερί pro πυρί Flor. 2. Vict.

V. 1592. τήνδε pro τῶνδε Flor. 2. Vict.

V. 1593. δράσεις Ald. rell. δράσῃς Florr. omn. Gu. Taur.

V. 1594. νῦν edd. et codd. Gu. νῦν δή, glossa in textum illata. Corr. Barn.

V. 1595. τε pro γε Mosqu. A. Flor. 2. 10. 17. 33. Aug. d. ap. Brunck. κρατεῖν γῆς Aug. c. Brunck. ed. ναὶ, κρατεῖν τε γῆς.

V. 1596. τῷ post τῷδε deest in Flor. 6. 9. 18. Aug. c.

V. 1597. τί γὰρ οὔ, omisso δή, Ald. Herv. 1. 2. Cant. Mosqu. D. Gu. Flor. 6. 9. 18. 21. 25. 34. Vict. Aug. b. c. τί δὴ γὰρ οὔ Brubach. Barn. Flor. 2. 10. 17. 33. Aug. d. Havn. etc.

V. 1598. πρὸς δουρός Flor. 10. πρός etiam 2. Vict. — Post καλῶς et interrogationis notam καλῶς repetunt Mosqu. A. Havn.

V. 1599. χέρας Ald. Herv. 1. 2. Canter. χεῖρας Brub. Barn. Gu. Flor. 2. 6. 9. 10. 17. 25. 33. 34. Mosqu. A. B. Havn.

V. 1600. δ' om. Paris. A. Flor. 2. Taur. τίς δ' ἂν (Herm. ἆ) σοι προςείποι Mosqu. D.

V. 1602. μ' ἀνδάνουσιν ed. King. Brunck. et sic K. R. M. Flor. 33. Aug. d. Verbi ἁνδάνω cum accusativo iuncti exemplum desiderat Porson. Cf. idem in Ind. ad Toup. Emend. v. *Vocalis.* Nam in Theogn. 26. πάντεσσ', quod etiam metrum flagitabat, e Mutin. reposuit Bekker. οὐκ ἂν ἁνδ. Aug. b.

V. 1604. κτανεῖς Ald. rell. Gu. etc. κτενεῖς Paris. A. (vid. Brunck. ad 1538.) ἀψευδής pro οὐ ψευδής Mosqu. A. Flor. 10. 17. 25. 34. Aug. b. d. Havn. Tum εἷς Ald. rell. εἶ Gu. Florr. omn. Taur. Aug. b. c. Havn.

V. 1606. κτανεῖν Ald. rell. Mosqu. A. D. Florr. omn. pr. 33. Gu. etc. θανεῖν Paris. A. et pro var. lect. H. quod receperunt Brunck. Porson. κτεῖν' Flor. 33.

V. 1607. ἢ Ald. Brub. Herv. 1. 2. ἤ recte Canter. Est enim *alioqui, nisi huc adduxero Argivos.* de qua vi vocis vid. Wassium ad Thuc. I, 78. Forster. ad Plat. p. 338. — μου om. Flor. 2. Tum φονεύσατ' Flor. 25. 34. φονεύετε Havn. — Pro ὧδ' ἔχει τάδε Flor. 2. Vict. ὧδε γὰρ ἔ. τ. Mosqu. D. ὧδε τάδ' ἔχει.

V. 1608. τλήμων Ald. Brub. Herv. 1. 2. Correxit Canter.

V. 1609. σοὶ σφ. ἐκ. Ald. rell. et MSS. σέ emendatio est Morelli. εἰ γὰρ τόδ' ἦν Ald. Brub. Herv. 1. 2. et MSS.

Quum Canter. vitio operarum, et Commel. haberent εἰ ꝺ τόδ' ἦν, i. e. εἰ δὲ τόδ' ἦν, emendare se hoc ratus Barn. dedit εἰ δὴ τόδ' ἦν, addens in marg. MS. γάρ.

V. 1610. πλὴν εἰς ἐμέ Havn.

V. 1614. τ' post σύ deest in Flor. 33.

V. 1615. τείχεος Ald. rell. τειχέων ed. King. et sic MS. C. C. C. Lib. P. Mosqu. A. D. Gu. Florr. omn. pr. 10. Aug. 3. Taur. Havn. τεκτόνων Flor. 10. e v. 1565.

V. 1616. κτίσται Flor. 10.

V. 1617. οὔκουν Ald. rell. Gu. Flor. 6. 9. 17. 18. 21. 25. 34. οὐχὶ Lib. P. Par. A. Mosqu. A. Flor. 2. 10. 33. Aug. d. Havn. unde sagaciter eruit Musgr. οὐκ εἶ, i. e. οὐκ εἶα.

V. 1618. ἡμῶν Ald. et MSS. ὑμῶν ed. Brunck. Porson. qua auctoritate, nescio.

V. 1619. μητρὸς Aug. b. Havn. Post μυσαρὸν (μισαρόν Mosqu. D.) Flor. 10. inserit δ'.

V. 1620. παῦσε Ald. Brub. Herv. 1. παῦσαι iam Herv. 2. Canter.

V. 1621. σ' om. Mosqu. D. Flor. 2. 10. 17. 21. 33. Taur. Aug. d. Sed Flor. 10. 33. Aug. d. transferunt post παῖς. — καλεῖ Flor. 2. Vict.

V. 1622. δ' pro θ' Taur. Havn. Mosqu. A. ὡς pro ὅς Aug. d.

V. 1624. *Ἑλένα μὲν ἦν* Ald. rell. Sed Paris. A. Mosqu. D. Gu. Florr. omn. Taur. Aug. b. c. *Ἑλένην μὲν ἦν.* Constructionem ad h. l. illustravit Porson. et Schaef. in Add. Cf. Gramm. gr. §. 474. c. Lobeck. ad Soph. Ai. 491. Brunck. ex ingenio edidit *Ἑλένη μὲν, ἧς.* — *σὺ* om. Flor. 33.

V. 1626. *ὡς ὁρᾶτ'* H. K. et pro var. lect. Gu. a m. 2. Cant.

V. 1628. *κ' ὑπὸ* Flor. 10. Taur.

V. 1632. *ναυτίλοισι* Flor. 2. Vict. Taur.

V. 1639. Mosqu. A. D. *ὑπερβάλλονθ'* cum gl. *διαβάντα.*

V. 1640. *ἐνιαυτὸν ὅλον* Ask. 2.

V. 1641. sq. Ob tautologiam *κεκλήσεται — καλεῖν* Musgr. coni. *κεκτήσεται — κλύειν*, quod recepit Brunck., Valck. ad Herod. IX. *πέδον* pro *κλύειν*, Porson. *τεθήσεται — καλεῖν*, ut Troad. 1063. Ion. 74.

V. 1643. *ἐνθένδε τ'* Ald. Brub. *ἔνθένδε τ'* Gu. *ἐνθένδε τ'* Herv. 1. 2. Canter. Barn. et MSS. *ἔνθεν δέ γ'* Paris. A. H. Taur. quod receperunt Brunck. et Beck. *ἐνθένδ' ἐλθὼν* Flor. 25.

V. 1644. *ὑπόσχ'* Aug. d. *ὑφέξεις* Flor. 9. 33.

V. 1645. *σε* pro *σοι* Flor. 10.

V. 1646. *Ἀργείοισιν* Flor. 18. *ἀρείοσιν* Taur. qui et *εὐλαβεστάτην.*

V. 1648. *ἐφ' ἧ δ'* codd. quidam ap. Porson. certe Taur. Aug. d. Havn.

V. 1649. *ὃς δ' ἵεται* Flor. 18.

V. 1650. *Νεοπτόλεμος.* De anapaesto in secunda sede vid Herm. Praef. Hecub. p. L sqq. Porson. Suppl. Praef. ad Hec. p. XXII sqq. ed. Lips. Elmsleio in Mus. crit. Cantabr. VI. p. 295. hic versus tum propter anapaestum suspiciosus est, tum quia *Νεοπτόλεμος* sine crasi duarum primarum syllabarum alibi apud Tragicos non occurrat. Itaque et Troad. 1116. leg. coniicit *αὐτὸς δ' ἀνῆκται δεσπότης* pro *α. δ' ἀν. Νεοπτόλεμος*, et h. l. ad Heracl. 808. legendum putat *Νεοπτόλεμος ἄξεσθαί νιν*, ut Iph. A. 424. *τίς νιν ἄξεταί ποτε;* Idem tamen ad Med. p. 139. not. s. decernere non audet, utrum et hoc et *ὃς δ' οἴεται* corrupta sint, necne. — *γαμεῖ νιν* Ald. Herv. 1. Mosqu. D. quod iam correctum in Brub. Herv. 2.

V. 1651. sq. *αὐτόν* L. Havn. sed in proximo versu *ἐξαιτοῦντί με.* Contra ibi *ἐξαιτοῦντά με* H. I. R. Flor. 2. Vict. *μοι* pro *με* K. *ἐξαιτουμένῳ* sine *με* M. e correctione.

V. 1653. *ᾧ ποτ' ἦν.* Ald. rell. Florr. omn. praeter 2. 10. Taur. Mosqu. D. et pro var. l. Cant. *ὃ ποτ' ἦν.* Gu. *ὅς ποτ' ἦν.* Aug. d. *ὡς ποτ' ἦν.* Paris. A. Mosqu. A. R. N. et pro v. l. M. Flor. 2. 10. Vict. Havn. Hoc receperunt Brunck. Porson. Boisson. citat Antonin. Lib. 1. *Ἑρμοχάρει δὲ αἰτησαμένῳ κατήνεσε τὸν γάμον ὁ πατήρ*, et ibi Muncker. Cf. Iphig. A. 685.

V. 1654. *μενεῖ* Ald. rell. L. Gu.

V. 1655. *Μενέλαος* Flor. 17.

V. 1658. *πόνοισι* Flor. 2. Vict. *διήνυσεν* pro *διήνυσε* Gu. Florr. omn. Aug. b.

V. 1660. *ὅςτις* pro *ὅς νιν* Cant. Flor. 17. non omnino male, inquit Porson.

V. 1664. *κλύων* Flor. 2. Vict.

V. 1668. Menelai personam om. Ald. Herv. 1. habent Brub. Herv. 2. rell. Verba *παῖ· ζηλῶ δὲ* usque ad *Ὀρέστα, σοὶ δὲ* v. 1670. om. Aug. b.

V. 1669. *κατοικίσασαν* Aug. d.

V. 1670. *δέ* om. Flor. 25. 34.

V. 1672. *ἄναιο σὺ* Havn. Mosqu. A. *καὶ ὁ δ.* Ald. rell. Gu. Flor. 2. 18. 21. 25. 33. Havn.

V. 1673. *ἡ* pro *οἷ* L. *προςτάσσομαι* (*εν* superscr.) Aug. d. Etiam c. habuerat — *σομαι*, sed e corr. — *σομεν.*

V. 1674. *νεῖκος* Cant. (c. gl. *ἔριδος*) Flor. 10. *δὲ* pro *τὲ* Flor. 17.

V. 1675. *συμφορᾶς* Mosqu. A. Sensus est: *in gratiam redeo cum calamitate nostra*, non, ut Wyttenb. ad Plut. p. 331., *cum inimicitiis nostris.*

V. 1678. *θεῶν* Ald. rell. Gu. Florr. omn. Mosqu. A. D. Taur. Havn. *θεόν* Paris. A. N. et pro v. l. Cantabr. Nollem me obsecutum esse Brunckio et Porsono. Certe *τὴν*

καλλίστην θεόν non melius est, quam *τὴν καλλίστην θεῶν*, imo deterius. Cf. Elmsl. ad Eur. Med. 241. cui quae opponit Herm. ad Soph. Ai. 977. verissima sunt, sed ita, ut ad nostrum locum non pertineant.

V. 1679. *Ζηνὸς* Ald. rell. Mosqu. A. D. Flor. 6. 9. 17. 18. 21. 25. 34. Gu. *Διός* Tzetz. ad Lycophr. 510. Flor. 2. 10. 33. Taur. Aug. d. Havn.

V. 1680. *λαμπρὸν* Mosqu. A. Taur. Aug. d.

V. 1682. Mosqu. D. *ἀνων* i. e. *ἀνθρώπων*.

V. 1683. *σπουδαῖς* Aug. c.

V. 1684. *Τυνδαρείδαις* Ald. rell. Flor. 33. Havn. Correxit Cant. *Τυνδαρίδες* Mosqu. D.

V. 1686. *σεμνὴ* Ald. rell. Mosqu. A. D. Florr. omn. praeter 33. qui *σεμνά*. Contra *νίκα* Ald. rell. *νίκη* Paris. A. Mosqu. A. D. Gu. Florr. omn. praeter 33. 34. Taur. Aug. 3. Ceterum assentior V. D. in *Edinburgh rev.* nr. 58. p. 485. not., qui coronidem istam, qua praeter Orestem Phoen. et Iph. Taur. clauduntur, a grammatico post Eurip. tempora adiectam contendit, eumdem minime audiens, quum optationem vel precationem, sive solo optativo sive particulis *μή, εἰ, εἴθε* etc. expressam, aoristum sec. requirere docet, si verbi sit aoristus sec., sin minus, praesens tempus poni posse, sed multo frequentiorem esse aoristum secundum. Imo aoristus ponitur, ubi de actione cito praetereunte sermo est, praesens, ubi de continuata, et ineptus esset, qui h. l. dicere vellet *κατάσχοις καὶ μὴ λήξειας*, etiamsi per metrum liceret.

IN PHOENISSAS.

Argum. I. Est in Ald. rell. Flor. 5. 9. 6. 18. 21. 33. 56. 59. 76. Gu. Mosqu. D. Taur. Aug. Havn.

V. 1. *τῶν* ante *Θηβ.* om. Havn. Brunck. —

V. 1. 2. *τὸν ἀδελφὸν Πολυν. ἀποστερεῖ τοῦ μέρους*, omisso *αὐτοῦ*, Florr. Gu. Mosqu. D. Taur.

V. 1. *εἰς Ἄργος παρεγένετο καὶ ἔγ.* Florr. Gu. Mosqu. D. *παραγενάμενος ἔγημε* Taur. — *τὴν* ante *θυγ.* om. Florr. Mosqu.

V. 4. *κατῆλθε δέ* Florr. Gu. Mosqu. Havn. ut vulgo, sed om. *δέ*.

V. 5. 6. *τὸν πενθερὸν πείσας*, om. *καί*, Florr. Gu. Mosqu. tum *στρατιὰν* (Florr. Gu. Leidd. *στρατείαν*) *ἀξιόχρεων* (Ald. rell. *ἀξιόλογον*) *συναθροῖσαι*. In *ἀξιόχρεων* conspirant etiam Leidd. Taur. quod receperunt Br. et Pors. — *κατὰ τοῦ ἀδ. καὶ εἰς Θ. ἐλήλ.* om. Florr. Gu. Mosqu. Pro iis *ἐπὶ τὰς Θήβας* Florr. Gu. Mosqu. *εἰς τὰς Θ. κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ* Taur. *στρ. ἐπὶ Θήβας κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ* ed. Brunck. Porson.

V. 7. *αὐτῶν* Florr. Gu. qui cum Mosqu. om. *Ἰοκάστη*. — *ἔπεισεν* e Leidd. recepit Valck. et sic etiam Florr. Gu. Taur. pro *ἐποίησεν*. Mosqu. *ἔπειθεν*.

V. 7. 8. Pro *ἐλθεῖν εἰς τὴν πόλιν* Florr. Gu. Mosqu. nihil nisi *παραγενέσθαι*, Mosqu. *παραγινέσθαι*, qui omittunt sqq. *καὶ διαλ. πρότ. τῷ ἀδ. περὶ τῆς ἀρχῆς*. In iis post *ἀδελφῷ* ex Aug. *αὐτοῦ* interseruit Valck. *πρὸς τὸν ἀδελφόν* Taur.

V. 9. ὑπό et τοῦ om. Florr. Gu. Mosqu.

V. 10. τὰ τέκνα συναγ. εἰς φιλ. οὐκ ἠδύν. Florr. Gu. Mosqu. pro συναγαγεῖν τὰ τέκνα οὐκ ἠδύν. πρὸς φιλ. Ald. συναγ. τὰ τέκνα εἰς φιλ. οὐκ ἐδύνατο Br. Pors.

V. 11. ὡς πρὸς πόλεμον λοιπόν om. Florr. Gu. Mosqu. πρὸς πολέμιον λοιπόν habet Taur. ὡς πρὸς πολέμιον, deleto λοιπόν, Brunck. Porson. — ὑποταξάμενος Florr. Gu. Mosqu.

V. 12. Pro ἀνεχ. τῆς πόλεως Florr. Gu. Mosqu. ἐχωρίσθη. Tum iidem et Leidd. Τειρεσίας δὲ ἔχρησε, omisso articulo.

V. 12. 13. νίκην θέσθαι τοῖς Θηβαίοις Ald. rell. cum Aug. Havn. ν. ἔσεσθαι cum Barn. scripsit Valck. quod habere videtur Taur. Sed Leidd. Florr. Gu. Mosqu. ut edidi. Pro ὁ παῖς Κρ. Florr. Gu. Mosqu. ὁ Κρ. υἱός.

V. 14. 15. ὁ μὲν οὖν Κρ. — τὸν παῖδα om. Gu. Mosqu. τὸν ἄνδρα pro τὸν παῖδα Florr.

V. 15. ὁ μὲν οὖν νεαν. Gu. Mosqu.

V. 16. αὐτοῦ Florr. pro αὐτῷ. Neutrum habent Gu. et Mosqu. ἔσφαξε pro ἀπέσφαξε Florr. Gu. Mosqu. Post hoc Ald. addit καὶ δὴ καὶ ἔπραξε, quae desunt in Codd. Valck. propter haec verba legendum suspicabatur ἀποσφάξαι. Brunck. signa lacunae posuit post ἔπραξε, Porson. totum omisit.

V. 17. ἔσφαξαν Ald. rell. et Codd. ἔκτειναν Brunck. Porson.

V. 18. ἀλλήλους ἀνεῖλον Florr. Gu. Mosqu.

Folio verso v. 1. αὐτῶν νεκροὺς εὑροῦσα Florr. Gu. Mosqu.

V. 2. ἀνεῖλεν ἑαυτήν Ald. rell. ἑαυτὴν κατέσφαξεν Florr. Gu. Mosqu.

V. 3. τὴν δυναστείαν Florr. Gu. Mosqu. pro τὴν βασιλείαν. Tum νικηθέντες τῆς μάχης, ἀνεχ. Ald. rell. Havn. τῇ μάχῃ Barn. ἡττηθέντες τῇ μάχῃ Piers. e Cantabr. C. C. C. τῇ μάχῃ ἡττηθέντες Leidd. Florr. Gu. Mosqu.

V. 4. μέν om. Havn. et pro ὑπό habet ἐπί.

V. 5. εἰς ταφήν (τάφον Florr.) οὐκ ἔδωκε Florr. Gu. Mosqu.

V. 6. ἀκήδεστον Flor. Gu. Mosqu. Iidem Οἰδίποδα δὲ φυγ. τῆς πόλεως ἀπέπ.

V. 7. οὐ ante φυλάξας interseruit Barn. et sic Leidd. Florr. Gu. Pro τὸν ἀνθρ. νόμον iidem et Mosqu. ἀνθρώπων νόμους.

V. 8. ποιήσας pro λογοποιήσας Mosqu. — παρὰ τὴν δ. Leidd. Florr. Gu. Mosqu. quod a Valck. commendatum recepit Brunck.

Post hoc argumentum in Ald. rell. aliud sequitur, quod exstat etiam in Flor. 33. et Taur. (sed in his alteri Ἐτεοκλῆς etc. praemissum) Flor. 33. Aug. Taur. Havn. in rell. deest, et in ed. Porsoni. Est vero huiusmodi: Καὶ ἄλλως. Περιπαθεῖς ἄγαν αἱ Φοίνισσαι (Signa lacunae posuit Brunck.) τῇ τραγῳδίᾳ· ἀπώλετο γὰρ ὁ Κρέοντος υἱὸς ἀπὸ τοῦ τείχους ὑπὲρ τῆς πόλεως ἀποθανών· ἀπέθανον δὲ καὶ οἱ δύο ἀδελφοὶ ὑπ᾽ (Havn. ἀπ᾽, sed supra scr. ὑ) ἀλλήλων, καὶ Ἰοκάστη ἡ μήτηρ αὐτῶν (αὐτῶν om. Taur. Br.) ἑαυτὴν ἀνεῖλεν ἐν (ἐπί Barn. Br. et sic Taur.) τοῖς παισί· καὶ οἱ ἐπὶ Θήβας στρατευόμενοι (στρατευσάμενοι Br.) Ἀργεῖοι ἀπώλοντο, καὶ ἄταφος Πολυνείκης πρόκειται, καὶ (ὁ add. Taur.) Οἰδίπους τῆς πατρίδος ἐκβάλλεται, καὶ σὺν αὐτῷ ἡ θυγάτηρ Ἀντιγόνη. Ἔστι δὲ τὸ δρᾶμα καὶ πολυπρόσωπον καὶ γνωμῶν πολλῶν μεστόν τε καὶ καλῶν (Barn. Br. γν. πολλῶν καὶ καλῶν μεστόν). ὁ χορὸς ἐκ τῶν Φοινισσῶν παρθένων, ὅθεν καὶ τὸ δρᾶμα ἐπεκλήθη, τῶν ἐκ τῆς Παλαιτύρου. (Haec a vv. ὁ χορός desunt in Havn. et uncinis inclusit Valck. et Br.)

Hoc in Ald. rell. excipit illud, quod item est in Flor. 10. Taur. Havn. omissum a Porsono. Καὶ ἄλλως. Ἔστι μὲν ταῖς σκηνικαῖς ὄψεσι καλὸν τὸ δρᾶμα, (Signa lacunae apposuit Brunck.) ἐπεὶ καὶ παραπληρωματικόν· ἥ τε (γὰρ interserit Valk.) ἀπὸ τῶν τειχέων Ἀντιγόνη θεωροῦσα μέρος οὐκ ἔστι δράματος, καὶ ὑπόσπονδος Πολυνείκης οὐδενὸς ἕνεκα παραγίνεται, ὅτι (Taur. Flor. ὅτε. Barn. Valck. ἔτι. Brunck. recte ὅ τε, omisso artic. ante Οἰδίπους.) ἐπὶ πᾶσι (παισὶ Flor.) μετ᾽ ᾠδῆς ἀδολέσχου φυγαδευόμενος ὁ Οἰδίπους προςέῤῥιπται διακενοῦ.

Subiectus est in Ald. rell. Χρησμὸς δοθεὶς Λαΐῳ τῷ Θηβαίῳ, (qui praefixus legitur etiam Sophoclis Oedip. Tyr. et in Schol. ad Aristoph. Ran. 1216. quemque hoc loco ex-

hibent etiam Flor. 18. 33. 59. Taur. Havn.) tum *τὸ αἴνιγμα τῆς Σφιγγός*, vel, ut in Havn. legitur, *τὸ τῆς Σφ. αἴν.* quod additum est etiam in Flor. 59. Taur. Havn. Ea quia in arg. Guelph. pleniore infra leguntur, hic omisi.

In *Argum. Gu.* describendo negligentius versatus sum. L. 5. leg. *ὅ τι καὶ δράσειε.* L. 7. post *τί δεῖ ποιεῖν* addenda haec: *ἐλθὼν οὖν εἰς Δελφοὺς ἤρετο τοῦτον περὶ τῆς ἀδελφῆς. καὶ ὃς* etc.

L. 25. Eadem continet argumentum in Flor. 33. catalogo personarum subiectum: *Λάϊος ἀπὸ Θηβῶν παραγενόμενος κατὰ τὴν ὁδὸν ἐθεάσατο Χρύσιππον τὸν υἱὸν τοῦ Πέλοπος. καὶ τοῦτο* (sic) *ἐρασθεὶς ἠξίου αὐτοῦ παραγενέσθαι αὐτῷ· τὸν* (leg. *τοῦ*) *δὲ μὴ τοῦτο ποιῆσαι βουληθέντος, ἥρπασεν αὐτὸν ὁ Λάϊος λάθρα τοῦ ἑαυτοῦ πατρός. ἐπιπολὺ δὲ αὐτοῦ θρηνοῦντος διὰ τὴν τοῦ παιδὸς ἀπώλειαν ὕστερον ἔμαθε. καὶ μαθὼν κατηράσατο τῷ αὐτὸν ἀνελόντι μὴ παιδοποιῆσαι· εἰ δὲ τοῦτο γένηται, ὑπὸ τοῦ τικτομένου ἀναιρεθῆναι.*

Lin. 36 sqq. in *Oraculo Laïo dato* v. 1. Havn. post *αἰτεῖς* punctum habet, non signum interrogationis. V. 2. cum Gu. conspirant August. ap. Valck. Havn. nisi quod hi post *υἱόν* addunt *τὸν Χρύσιππον*, quod nomen ad v. 5. adscribendum fuerat, et Taur. Contra Ald. Flor. 59. *δώσω τοι φίλον υἱόν· ἀτὰρ πεπρωμένον ἐστὶ*, in quibus Barn. ante *πεπρ.* addidit *σε*. V. 3. Ald. rell. *σοῦ παιδὸς χείρ.* Cum Gu. conspirant Leidd. Flor. Taur. Havn. nisi quod Leidd. Taur. *χείρεσι.* — Mox Cod. *λιπεῖν βίον*, et sic Leidd. Aug. Florr. Taur. Havn. quod non debebam mutare. *λ. φάος* Ald. rell. — *ὣς γὰρ ἐπένευσε* Flor. *ὣς ἐπένευσε* Leidd. *ὣς Ζεὺς ἔνευσε* Havn. *ὣς γὰρ ἔνευσε* Ald. Gu. Taur. V. 4. *στυγεραῖς ἀραῖσι π.* etiam Ald. Taur. *στυγεραῖσιν ἀραῖς* Flor. *στυγεραῖς* om. Havn. V. 5. *ἀνήρπασας* Flor. qui etiam *καί* addit ante *τάδε πάντα.*

L. 46. In Cod. est *χρυσέους κρίκους* sive *χρυσέοις κρίκοις*, non *χρυσοῦς.*

L. 57. Cod. *ἀπαιδίαν.*

L. 82. *καί* ante *τοιοῦτό τι* non est in Cod.

Aenigma Sphingis legitur etiam in Schol. ad v. 50. e Cod. Aug. et Taur. Praeterea exhibent illud Athen. X. p. 456. B. (unde in Anal. transsumsit Brunck. III. p. 321. nr. 15.) Tzetz. ad Lycophr. v. 7. Anthol. Palat. T. II. p. 564. V. 1. Havn. *ἐπὶ γῆν.* Tum recte Ald. Flor. Taur. arg. Pal. *τετράπον.* Gu. schol. Taur. Havn. codd. Athen. *τετράπουν.* — *οὗ μία φωνή* Ald. Flor. Taur. Havn. Apollod. III, 5, 8. *τί ἐστιν, ὃ μίαν ἔχον φωνὴν τετράπουν* etc. *μορφή* pro *φωνή* Gu. Tzetz. — V. 2. *τρίπουν* Flor. Gu. Havn. codd. Ath. *τρίπον* Ald. Taur. arg. Palat. *καὶ τρίπον* om. Taur. — *φυήν* Ald. et Codd. quod supra scr. in MS. Epit. Ath. et degeneravit in *βοήν* ap. Tzetz. et in Palat. *φύσιν* Athen. *μόνην* pro *μόνον* Flor. Havn. *ἀλλ. δὲ μόνον φύσιν* schol. Taur. *ὅσ' ἐπὶ γ.* Havn. *ὃς ἐπὶ γ.* schol. Taur. — V. 3. *ἑρπ. γίνεται* Gu. Schol. Taur. *γίνηται* Tzetz. Pal. *γίνονται* Flor. Havn. ms. Epit. Athen. *γείνονται* Taur. arg. MS. A. Athen. *κινεῖται* Ald. ut in Athen. dedit Casaub. *ἀνά τ' αἰθ.* Ald. et Codd. Tzetz. Palat. MS. Epit. *καὶ ἀν' αἰθ.* Athen. MS. A. — V. 4. *πλείστοισιν ἐπειγόμενον* Ald. Taur. arg. Tzetz. Palat. Quod edidi, est in Gu. Flor. (nisi quod hic *ἐρειδύμενος*) Leidd. Taur. arg. *πλειόνεσσιν ἐρειδ.* Havn. *τρισσοῖς ἐριδόμενον* schol. Taur. *ἐρειδόμενον* etiam Athen. — *βαίνῃ* Ald. Flor. Havn. Taur. arg. Athen. Tzetz. Palat. *βαίνοι* Gu. *βαίῃ* schol. Taur. — V. 5. *ἔνθα τάχος* Ald. schol. Taur. Athen. Tzetz. Pal. *ἔνθα μένος* Leidd. Gu. Flor. Taur. arg. Havn. — *ἀφαυρότατον* Ald. schol. Taur. Athen. Tzetz. Palat. *ἀφαυρότερον* Leidd. Gu. Flor. Taur. arg. Havn.

Solutionem aenigmatis primus e schol. ined. Aeschyli protulit Gale in notis ad Apollod. p. 67. unde Barnes. post argum. Phoen. Brunck. in Anal. T. III. p. 322. retulit. In schol. ad v. 50. e cod. Aug. dedit Valck. Legitur etiam in Leid. Vid. Valcken. ad schol. p. 610.

De fabulae Oedipodeae varietate est Excursus Schützii ad Aesch. S. adv. Theb. Cf. P. Elmsley in Censura Eurip. Suppl. ed. Herm. in Classical Journ. XVI. p. 423.

V. 1. Locum Accii contulit cum Euripideis Loensis Misc. V. cap. 5. et sub examen vocavit. Contulit et Ursinus ad Virg. Aen. III, 16. aliosque Euripidis versus cum Accii Latinis comparavit. BOISSON.

V. 3. *ἑλίσσων* Ald. rell. Havn. contra metrum. *εἱλίσσων* Flor. A. Florr. omn. (ex iis 5. *ἑελίσσων.*) Taur. Havn. Aristid. T. I. p. p. 279. ed. Iebb. *εἱλήσσων* Mosqu. D.

V. 4. *Θήβησι* Flor. 2. Vict.

V. 5. *ἀφῆκας* Mosqu. D. *γ'* post *Κάδμος* inserit Aug. d. In fine versus *θεῶν* addit Ald. Brub. Herv. 1. 2. Aug. d. Havn.

V. 6. *εἰναλίαν* Leidd. Flor. 2. 33. 34. Vict. Aug. b. Havn. (*εἰναλίας* Mosqu. D.) Recte Ald. et plerique MSS. *ἐναλίαν*. Vid. ad Hec. 39.

V. 8. *τοῦδε* Ald. rell. *τοῦ δὲ* Brunck. Pors. et sic Havn.

V. 10. *μὲν* om. Harl. Flor. 33. Aug. d. *κληΐζομαι* Ald. rell. Harl. Aug. b. d. Havn. Flor. 2. 34. *κλῄζομαι* Barn. King. Brunck. et sic Gu. Florr. reliqui Vict.

V. 11. Ald. rell. *ματρὸς ἐκ μιᾶς*. Flor. 5. 34. Aug. b. Havn. *μητρὸς ἐκ μ.* Flor. 2. *μιᾶς ἐκ ματρός*. I. Flor. 33. *ἐκ μιᾶς γαστρός*. unde scripsi *γαστρὸς ἐκ μιᾶς*. Sic edidit etiam G. Burgess. qui comparat Theogn. 294. *οὐδ' ἦν ἐκ γαστρὸς, Κύρνε, μιᾶς γεγόνῃ.*

V. 12. *τοῦτο γάρ*. Vid. Gramm. gr. §. 435. Schaefer. ad Lamb. Bos. p. 352.

V. 13. *γαμεῖ δ' ὁ Λάϊός μ'* Leid. A. Flor. 34.

V. 14. *ἦν* om. Mosqu. D.

V. 15. Pro *ἐξαιτεῖ θ'* Flor. 21. *ἐξεπεῖθ'*.

V. 16. *παίδων* Ald. rell. et Codd. *τέκνων* Cant. M. I. K. R. Flor. 33. *κοιρανίαν*, supra scr. *βασιλείαν* Aug. d.

V. 17. *Θήβαισιν ἄναξ*, ut *ἀνάσσειν Θήβαις*. Iphig. T. 31. *οὗ γῆς ἀνάσσει βαρβάροισι βάρβαρος Θόας*. Vid. Gramm. gr. §. 392. 3. Sic Orest. 353. *ὁ ναυτίλοισι μάντις*, quia dicitur *μαντεύεσθαι τινί*. Burgess: „Si cui displiceat figura Colophonia, is legat *Θήβαις ἐν.*" Inepte.

V. 18. Origenis Cod. MS. in Biblioth. Basil. teste Herzogio in Museo Helv. T. IV. p. 16. *μὴ σπεῖραι*. Pro *τέκνων* Mosqu. D. *τέκνον*, Origen. c. Cels. II. p. 73. Schol. ad h. l. et Schol. Pind. Ol. II, 65. *παίδων*. Pro *δαιμ. βίᾳ* Maxim. Tyr. XIX, 5. *δαιμόνων ἄτερ*, ubi Davis. ex Harl. *δαιμ. βίᾳ*.

V. 19. *εἰ γὰρ φυτεύσεις* Maxim. T. ubi Davis. ex MSS. *ἢν γὰρ φυτεύσῃς*.

V. 20. *πᾶς ὁ σὸς* Taur. *σός* om. Aug. d. Havn. *δι' αἱμάτων* Origen. l. c. Ut *δι' ὀδύνας βῆναι* infra 1561. est *ὀδυνᾶσθαι*, *διὰ φόβου ἔρχεσθαι φοβεῖσθαι* (vid. praeter eos, quos citavi Gramm. gr. §. 580. e. Bergler. ad Arist. Ran. 1459. Brunck. ad Soph. Oed. T. 773.), sic *δι' αἵματος βῆναι* valet *αἱματοῦσθαι*.

V. 21. *ἡδονῇ δούς*. Vid. Valck. ad h. l. et diatr. p. 288. B. C. Cf. Themist. p. 500. et ibi Petav. citante Boisson. — *εἴς τ' ἐκβακχεῖον* Flor. 5.

V. 22. *βρέφος*. Burgess. ed. — *σπείρας* (*φρενὸς γνοὺς τἀμπλ.* — *φάτιν*) *λειμῶν'*, cum hac nota: „Sic Anonymus apud Burgessium in repetita editione Pentalogiae: vulg. *βρέφος* fluxit e versu abhinc secundo." De eiusmodi pleonasmis vid. Porson. ad h. l. qui affert Ion. 16. *τεκοῦσ' ἐν οἴκοις παῖδ' ἀπήνεγκεν βρέφος.*

V. 26. *διασπείρας* Flor. 2. 9. 10. 33. ut Musgr. editio. *διαμπείρας* Havn. Mox *μέσων* Cant. ut coni. Reisk. et legisse videtur Schol. August. *διὰ μέσων τῶν σφυρῶν τὰ σιδηρᾶ κέντρα πείρας*. Hoc recepit Burgess. propter Il. π', 405. *διὰ δ' αὐτοῦ πεῖρεν* (sc. *ἔγχος*) *ὀδόντων*. *διαπείρας σιδ. κέντρα μέσον σφυρῶν* i. e. *πείρας σιδ. κέντρα διὰ μέσον σφ.* dictum est, ut infra 1394. *κνήμην τε διεπέρασεν Ἀργεῖον δόρυ*. 1397. *ὁ πρόσθε τρωθεὶς στέρνα Πολυνείκους βίᾳ διῆκε λόγχην*. i. e. *ἐπέρασε δόρυ διὰ κνήμην*, *διῆκε λόγχην διὰ στέρνα*. Vid. Valck. ad 1099. *σφυρῶν μέσον* pro *μέσα σφυρά*, ut *λαγόνος ἐς μέσον* Hec. 554. *κλίνης ἐν μέσῳ* 1126. Hunc versum, sed sic scriptum *σφυρὸν σιδ. κ.* citat Schol. Venet. ad Il. β', 45. ob *σιδηρᾶ κέντρα*, quum infra 805. Oedipus vocetur *χρυσοδέτοις περόναις ἐπίσαμος*.

V. 27. recte contra Valck. defendit Porson. Commode Burgess. Append. ad Troad. p. 124. citat fragm. e Phrixo ap. Schol. Phoen. 6. *Κίλιξ, ἀφ' οὗ καὶ Κιλικία κικλήσκεται, Φοίνιξ θ', ὅθεν περ τοὔνομ' ἡ χώρα φέρει.* — *ὠνόμασεν* K. et a pr. m. M. Flor. 33. *ὠνόμασσεν* Harlei. Flor. 10.

V. 29. *εἰς οἴκ.* Mosqu. D.

V. 30. *οἱ δὲ* Havn. *τῶν ἐμῶν* Ald. rell. Leid. 2. Taur. Mosqu. D. Aug. b. d. Havn. *τὸν ἐμῶν* Flor. 10. 33. *τὸν ἐμὸν*, ut primus ed. Canter. Leid. 1. Cant. C. K. L. Florr. omn. prater 10. 33. Vict. Gu. Similiter *τὸ πτανὸν δίωγμα πώλων* Orest. 979. *τετράορον φάσμα ταύρου* Soph. Trach. 508. *ὁ ἐμὸς παῖς παιδός* Androm. 575. *χερὸς ὑπ' ἀγκάλαις ἐμαῖς* Ion. 1336. quorum Lobeck. ad Soph. Ai. 308. comparat Pindar. Ol. 8, 55. *τεαῖς χερὸς ἐργασίαις*. Vid. Musgr. ad Soph. Oed. T. 1293. Antig. 804. Lobeck. ad Ai. 9. Sed haec enallage casuum ibi tantum locum habet, ubi vel substantivum cum genitivo periphrasi inservit, ut h. l. *πόνος ὠδίνων* est *τόκος*, *παῖς παιδός* i. q. *υἱωνός*, *φάσμα ταύρου* i. e. *ταῦρος*, vel genitivus commode abesse possit, ut *χερός* ap. Eurip. Ion. et Pind. Sed Soph. Oed. T. 1400. *τοὐμὸν αἷμα — πατρός* non est pro *αἷμα τοὐμοῦ πατρός*, sed *τοὐμὸν αἷμα* est *sanguis a me effusus*, cui deinde per *ἐπεξήγησιν* subiungitur *πατρός*.

V. 31. Huc spectat Hesych. gl. *ὑφεῖτο, ὑπεβάλλετο*. — Nagel. in Actis Soc. Trai. IV. p. 296. pro *τεκεῖν* legendum suspicatur *τρέφειν*, quia non verosimile sit, Polybi uxorem marito suo narrasse, cum istis pedibus perforatis infantem in lucem editum, tum quia nusquam, neque ex Soph. Oed. Tyr. neque ex Eurip. Phoen. appareat, Polybum ignorasse, Oedipum aliunde in domum suam venisse, non ex se genitum. Et illam quidem *ἀπορίαν* veteres critici iam attigerunt, e quorum notationibus excerpta habemus in scholiis, unde patet, hoc vitium, si modo vitium est, Euripidis esse, non librarii.

V. 32. *πυρσαῖς γένυσιν*. Aesch. Pers. 321. *πυρσὴν γενειάδα* commemorat, ubi cf. Blomfield. in gloss.

V. 33. Harl. supra *γνοὺς* scriptum habet *μόνος*. Nimirum idem est, quod Soph. Oed. T. 704. *αὐτὸς ξυνειδώς, ἢ τινὸς μαθὼν πάρα*. *Sive ipse per se intellexerat, se non esse Polybi filium, sive ab aliquo edoctus fuerat.* Respicere videtur Sophoclem, apud quem Oed. T. 779 sqq. narrat, se ab alio inter pocula suppositum dictum esse. Burgess. isto *μαθών* ter repetito offensus legi iubet *γνοὺς αὐτὸς ἢ τινὸς πάρα*.

V. 34. *τοὺς φύσαντας*. Strabo XVI. p. 1105. C. *τοὺς τεκόντας*, quod praeferebat Valck. Porson. vulgatam defendit

V. 35. *δ'* pro *θ'* Flor. 33.

V. 36. *ἰδεῖν* pro *μαθεῖν* Cant. L. M. quatuor alii apud Burtonum, Flor. 6. 18. 21. 34. et cum gl. vel var. l. *μαθεῖν* Mosqu. D. Gu. Flor. 5. MS. C. C. C. *ἰδεῖν* pro var. l. I. Aug. d. *ἰδεῖν* scriptum esse videtur, ne toties recurreret *μαθεῖν*, ab eo, qui *ἰδεῖν* idem esse quod *εἰδέναι* putaret.

V. 38. *ἐς ταυτόν* Ald. rell. *εἰς τ.* Mosqu. D. Flor. 2. 10. 33. Taur. Havn. ut edidit Porson. Pro *ἄμφω* Musgrav. coni. *ἀμφί*, quia, si dicas *ἐς ταυτὸν σχιστῆς ὁδοῦ*, haec *σχιστὴ ὁδός* vel regionis vel ampli certe spatii nomen esse videri possit, quod contra esse e Pausan. p. 520. ed. Sylb. (X, 5. p. 808.) apparere. Quasi vero loci quamvis parvi non plures partes esse possint! et Paus. l. c. *ἐν μεσαιτάτῳ τῆς τριόδου* caedem factam narrat.

V. 40. *ὦ ξεῖνε* Mosqu. D. Gu. Flor. 5. 6. 18. 21. 34. Vict. Aug. b. *ξένιε* Flor. 10. Tum *τυράννων* I.

V. 41. *νιν* om. Flor. 5. *νιν — τένοντας*. vid. ad Hec. 795.

V. 43. Aug. d. Havn. *τί τ' ἄχθος*. et in Aug. supra scr. *γρ. ἀκτὸς ἤγουν τὰ ἔξω. τὰ ἐκτός*, ut caedem aurigae, pugnam cum Laïo. Tangere videtur Soph. Oed. T. 806.

V. 45. *τροφεῖ*. Mosqu. D. *τροφὴν* cum glossa *τῷ ἀνατρεψαμένῳ αὐτόν*, teste Herm. Pro *ἐπεζάρει* Flor. 10. *ἐπεβάρει*.

V. 46. *Φὶγξ* Paris. A. vid. Brunck. — „*ἐμὸς δ'* quidam MSS.“ PORSON.

V. 47. *Κρέων τ' ἀδ.* Ald. rell. *Κρέων δ' ἀδ.* Flor. 2. Vict. Taur. *Κρ. ὁ ἀδελφός* Fl. 21. Copula deest in Bodlei. omn. et ambobus Reg. Soc. Florr. In Gu. inseruit librarius.

V. 48. *μάθῃ* Flor. 33. *μάθοι* (supra scr. *η*) Aug. d.

V. 49. *συνάπτειν* Flor. 2. 21. Vict. sed hi cum *ξ*.

V. 50. *παῖς* om. Mosqu. D. *Σφιγγὸς Οἰδίπ.* Flor. 33.

V. 51. spurium iudicatum a Valck. deleverunt Brunck. Beck. Porson.

V. 52. *λαμβάνοι* Aug. d.

V. 55. *δύω* Gu. Flor. 6. 9. Aug. b. *ἄῤῥενας* Ald. rell. Paris. A. Gu. Taur. Mosqu. D. Florr. praeter 34. *ἄρσενας* Leid. 2. unus Barocc. Flor. 34.

V. 57. *κόρας δὲ δ.* coni. Wakefield. in *Critical rev.* Apr. 1801. p. 378. probante Petro Elmsl. in *Classic. journ.* XV. p. 205. Vid. ad Or. 24.

V. 59. *μαθὼν δὲ τἀμὰ λέκτρα* pro *μαθὼν δὲ τὰ ἐμὰ λέκτρα μητρῷα* s. *μητρὸς λέκτρα ὄντα.* Particip. post *μαθεῖν* non minus omitti posse puto, quam post *εἰδέναι.* Soph. Oed. Col. 806 sq. *ἄνδρα δ' οὐδέν' οἶδ' ἐγὼ δίκαιον* sc. *ὄντα.*

V. 60. spurium iudicat Valck. delevit Brunck. bene defendit Nagel. Act. Soc. Trai. IV. p. 297. Calamitates, quas expertus erat Oed., tam graves erant, ut omnia mala iam tunc exhausisse videri posset Iocastae.

V. 61. *ὄμματ' αὐτοῦ* Ald. rell. Taur. Havn. Flor. 2. 5. 6. 9. 10. 33. Mosqu. D. *ὄμμαθ' αὐτοῦ* Gu. *ὄμμαθ' αὑτοῦ* ed. Barn. rell. et sic Flor. 18. 21. 34.

V. 62. *χρυσηλάταις* Mosqu. D. *πόρπησιν* Leid. A. Flor. 34. quod recep. Valck. Brunck. Porson.

V. 64. *κλήθροις* Flor. 33. Vulgo *κλείθροις.* Si scriptura ea servanda est, quae Euripidis tempore obtinuit, haud dubie scribendum *κλεῖθρα*, sin ea, qua post Euclidis tempora uti coeperunt, quaque vix usi essent Grammatici, nisi ea ad veterum Atticorum pronuntiationem proxime accederet, *κλῇθρα. κλῇθρα* et sim. recentioris Atticismi esse dicunt Valck. ad Phoen. 268. Koen. ad Gregor. p. 42. (p. 100. ed. Lips.) Monk. ad Hippol. 500. Contra *κατὰ τὴν παλαιὰν Ἀτθίδα* Eustath. ad Il. *α.* p. 38, 8. loco ab ipso Valck. allato ad v. 114. Cf. ad v. 162. — Pro *ἔκρυψαν* Aug. b. *ἔθρυψαν. πατέρ'* om. Flor. 10. Ad sententiam cf. infra v. 872.

V. 66. *δ' ἔστ'.* Flor. 5. *δ' ἔνστ'.* Flor. 2. *δ' ἔτ'.* Aug. d. *δέτ'.*

V. 67. Hic versus cum octodecim sequentibus usque ad 85. deest in Taur. integro folio perdito.

V. 68. Aesch. S. c. Th. 787. *τέκνοις δ' ἀραίας ἐφῆκεν, ἐπίκοτος τροφᾶς, αἶ αἶ πικρογλώσσους ἀράς, καί σφε σιδαρονόμῳ διαχειρίᾳ ποτὲ λαχεῖν κτήματα.* 818. *οἱ δ' ἐπιστάται Δισσὼ στρατηγώ, διέλαχον σφυρηλάτῳ Σκύθῃ σιδήρῳ κτημάτων παμπησίαν.* Cf. 729 sqq. Plato Alcib. II. in. *ὥςπερ τὸν Οἰδίπουν αὐτίκα φασὶν εὔξασθαι χαλκῷ διελέσθαι τοὺς υἱεῖς τὰ πατρῷα.* Similiter Pind. Pyth. 4, 261. *οὐ πρέπει νῶϊν χαλκοτόροις ξίφεσιν οὐδ' ἀκόντεσσιν μεγάλαν προγόνων τιμὰν δάσασθαι. δῶμα* in Eurip. non solum *aedes regias*, sed etiam *bona paterna* et *imperium* significare videtur.

V. 69. Mosqu. D. *φόβῳ* (ον). — *τελεσφόροις* Aug. d.

V. 70. *ἀράς* Ald. rell. Flor. 33. Havn. *εὐχάς* e Leidd. Flor. A. et Moschopulo ad Hesiod. *ἔ. κ. ἡμ.* 540. p. 120. ed. Heins. scripsit Valcken. et sic Florr. omn. praeter 33. Vict. Gu. Mosqu. D. — *κραίνοιεν* Brunck. e Dawesii canone. Nubem exemplorum, in quibus Coniunct. post praeterita sequitur, collegit Heindorf. ad Plat. Prot. p. 502. Imprimis post verba *timendi* Coni. frequentissimus est, ut monui Gramm. gr. p. 736. Hec. 1114. *ἔδεισα, μὴ — ὁ παῖς Τροίαν ἀθροίσῃ καὶ ξυνοικίσῃ πάλιν*, ubi ne Brunck. quidem *ἀθροίσαι* et *ξυνοικίσαι* scripsit, quamvis sequatur *αἴροιεν, τρίβοιεν.* — *οἰκοῦντοιν* in dativo legendum censet Elmsl. in *Classic. journ.* n. XVI. p. 420. citans Aesch. S. c. Th. 803 sq. *Οἰδίπου γένει κραίνων παλαιὰς Λαΐου δυςβουλίας.* Vix opus.

V. 71. *ξυμβάντες ἔτ.* Flor. A.

V. 73. *καί* ante *σκῆπτρ'* inserit Flor. 34. Aug. b.

V. 74. *ἐπὶ ζυγῷ* Lib. P. Flor. 2. Vict.

V. 75. *ἄρχων* pro var. l. habent M. R. Gu. a m. sec.

V. 76. *φυγάδ' ἀπωθεῖ* Flor. 9. 10. 18. 33. Mosqu. D. Havn.

V. 77. *τ'* post *κῆδος* inserit Flor. 2. Vict.

V. 78. *πολὺν* Havn. a m. pr.

V. 79. *ἐπ' αὐτὰ* Ald. rell. *ἐς ἁ.* MS. C. C. C. Leidd. Mosqu. D. Flor. 5. 6. 9. 33. pro var. l. Gu. Aug. b.

V. 81. *λύσουσ'* coni. Valck. *λύουσ'* de conatu accipiendum esse monent Heath. et Brunck. Harlei. *λύουσ'* in textu, in marg. *κλύουσα.*

V. 84. *φαεινὰς* Ald. rell. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. *φαενὰς* M. *φαεννὰς* Leid. A. Gu. Flor. 2. 10. 33. 34. Vict. quam formam Atticis usitatam fuisse monuit Valck. ad h. l. *πύλας* pro *πτύχας* MS. C. C. C. Leid. Gu. Flor. 5. 6. 9. 21. 34. Mosqu. D. Aug. b. et I. pro var. l. *πτυχὰς* scribendum esse, non *πτύχας*, quia nominativus non sit *πτύχες*, sed *πτυχαὶ*, contendit Elmsl. ad Med. 1264. Ipse tamen e Suppl. 979. (981.) citat *νοτερὰν πτύχα*. et Il. λ', 77. *κατὰ πτύχας Οὐλύμποιο*.

V. 85. *ξύμβασιν* edd. et Codd. *σύμβασιν* solus Flor. 34. ut edidit Brunck.

V. 86. *χρῆν* coni. Valck. quia Athenag. Legat. p. 22. hunc locum respiciens dixerit: *ὤφειλε δ', εἴπερ ἔστ' ἐν οὐρανῷ Ζεὺς, μὴ τὸν αὐτὸν δυςτυχῆ καθεστάναι.* Idcirco *χρῆν* locum non habet, quia non tantum de eo sermo est, quod faciendum fuerat, sed imprimis de eo, quod faciendum adhuc erat. *χρή* firmatur etiam schol. Hom. Townl. quod Porson. citat ad Hec. 1244. *πέφυκας* om. Taur. *βροτῶν* est e coni. Valcken. pro *βροτόν*, sine idonea causa. Nam quamvis Tragici libentius dicant, *θεῶν τις, θεῶν οὐδείς, θεῶν ὁ αὐτός*, quam *θεός τις*, etc. tamen hac altera forma uti nefas iis fuisse non iudicandum est.

V. 87. *αἰεὶ* Ald. rell. et multi Codd. *ἀεὶ* Paris. A. Cant. I. Flor. 34. — *καθιζάναι* pro *καθεστάναι* Mosqu. D. i. e. *καθιστάναι*.

V. 88. *πατρί*. V. D. in Misc. Lips. VI. p. 302. coni. *πάρει*, hoc pro Imperativo, puto, habens, Markl. *πέρα*, Burgess. ad Troad. 448. *ἥκεις — πατρός*, vitantes scilicet figuram Colophoniam, quae an ulla sit dubito. Vid. Gramm. gr. §. 392. g. ubi hunc etiam locum explicavi, supra ad v. 17.

V. 90. *μελάθρων δ'* Ald. rell. *δ'* omittunt Bodl. omn. Flor. A. Leid. B. Gu. Florr. omn. Mosqu. D. Etym. M. p. 274, 26. Primus delevit King. De *διῆρες* vid. Valck. Mox Harlei. *ἐσχάτων* et in marg. *ἔσχατον*.

V. 91. *ἰδεῖν* i. e. *ὀψομένην*. Vid. Elmsl. ad Med. 1270. Cf. Gramm. gr. §. 535. b. *Ἀργείων* Taur. *ἱκεσίαις* Ald. rell. Taur. Aug. d. *ἱκεσίαισι* Barn. et sic Mosqu. D. Flor. A. Florr. omn. Vict. Gu. Havn. *ἱκεσίαισι σαῖς*, *precibus tuis commota*. Vid. Gramm. gr. §. 403. b.

V. 92. Burgess. App. Troad. p. 156. qui v. 88. *ἥκεις* pro *οἴκοις* scribendum censet, ne nexus desit, coni. *ἐκεῖ σχὲς, ὡς, παῖ, πρ.* Ad hoc quidem a Brunckio inductus esse videtur, qui *ὡς ἂν* *donec* vertendum existimans, quum has particulas nunquam hoc sensu usurpari sciret, *ἔς τ' ἂν* correxit. Sed recte Porson., qui iubet alium manere, inquit, *ut* ipse aliquid faciat, simul iubet manere, *donec* id fecerit: itaque *ὡς ἂν* esse *ut*. De *ὡς ἂν*, *ut*, cum Coni. vid. Elmsl. in Mus. crit. Cantabr. T. I. p. 484. sq. *Quart. rev.* 14. p. 456.

V. 93. *μή τις — φαντάζεται.* Qui *μή*, *ne*, cum indicat. praesentis coniunxerit, nondum reperi, nec Elmsl. reperit, quem vide ad Med. v. 310. not. o. Nam quae Valck. comparat Homerica *ἵνα εἴδομεν, ἵνα ῥέξομεν*, diversa esse, nunc inter omnes constat, et quae loca Musgrav. ad h. l. Brunck. ad Aristoph. Nub. 493. ad Soph. El. 581. Burgess. App. l. c. afferunt, ea partim e libris correcta sunt, ut Soph. El. l. c. (de loco Orestis vid. ad Or. 758.), partim *μή* interrogativum habent, ut Or. 199. Troad. 178. sq. Iphig. A. 1512. (ubi non debebam punctum ponere post *φόβῳ* 1511. nam *ταρβοῦσα κἀκπεπληγμένη φόβῳ, μὴ ἥκεις* est idem quod *φοβουμένη, εἰ ἥκεις*) Soph. Trach. 176. Eur. Andr. 61. Herod. I, 212. In Ione 1523 sqq. neque Elmsleium ad Med. in Auctario annot. secundariae ad p. 135, 2, 14. nec me verum vidisse puto. Leg. *ὅρα σὺ, μῆτερ, μὴ — προςτίθῃς, καὶ — φῄς*, *vide, num culpam in deum conferas* etc. Vide Schaefer. melet. cr. p. 115. not. **. Hoc etiam loco *μὴ* est interrogativum, — *ut viam explorem, num forte civis quis ibi versetur.* Sic iam Heath, ut prorsus superflua sit Valck. coniectura *εἴ τις πολ.* quod Musgr. in uno Paris. etiam invenit. Nec apte cohaerent, *εἴ τις πολιτῶν φαντάζεται, καὶ ἐμοὶ ἔλθοι* (sic Valck.) *ψόγος*. *explorem, num quis civis in via versetur*, dici quidem potest; *explorem, num mihi reprehensio oriatur*, vix potest. Hinc Burgess. l. c. *μὴ μοὶ μὲν.* Nimirum duae constructiones in unam conflatae sunt: *μή* (*num*) *τις πολιτῶν φαντάζεται*, et *μή τις π. φαντάζηται*, haec altera continuatur verbis *κἀμοὶ μὲν ἔλθῃ*, *et ne mihi reprehensio oriatur.*

V. 94. *ἔλθοι* Ald. rell. *ἔλθῃ* ed. King. et sic MS. C.

C. C. Cantabr. I. L. Gu. Florr. 5. 6. 9. 10. 18. 21. 33. 34. Taur. Aug. b. Male ἔλθοι revocavit Valck. propter εἴ τις.

V. 95. Flor. 33. ἀνάσσῃ μέγα· πάντα. tum δ' ἐσιδὼς Flor. 10.

V. 98. δ. τ' ἆ κείνου Flor. A. 10.

V. 99. τοῖςδε χρίπτεται δ. Flor. 21. τοῖσδ' ἐγχρίπτεται Flor. 34. Havn. τοῖσδ' ἐγχρίμπτεται Aug. b.

V. 100. κλίμακα δ' ἐκπέρα Flor. 34. Aug. b.

V. 101. Flor. A. πεδίον.

V. 103. Sequentem locum in carmen antistrophicum redigere studuit Seidler. de verss. dochm. p. 240. Aliter rem aggressus est Burgess. Append. ad Troad. p. 167 sq. *multum gratulans Euripidi perfecta tandem re.* De his lusibus sententiam meam aperui Tom. I. Praef. p. XII. Cf. Herm. elem. doctr. metr. p. 750 sq.

Ib. γεραιάν Ald. rell. Gu. Florr. omn. Mosqu. D. etc. γηραιάν Brunck. e schol. ob metrum scilicet. Non magis probanda est Kingii coniectura ὄρεγέ μοι γραῖαν. Versus est dochmiacus dimeter, dochmii prioris syllabam finalem solutam habens.

V. 104. ἐπανατέλλων Mosqu. D. Leidd. Gu. Flor. 5. 6. 9. 10. 18. 21. 33. 34. Vict. Taur. Aug. b. Nonnulli, teste Porsono, ἐξανατέλλων. ἐπαντέλλων Ald. confirmat Hesych. De hoc versuum genere, in quo duobus dochmiis intersertae sunt duae breves syllabae, vid. Seidler. p. 152.

V. 106. ὑπάρχει pro τυγχάνει Aug. d.

V. 107. Leid. B. στράτευμα· χωρίζουσιν ἀλλ. quod praefert Valck. quia voculae δὲ defectus celeritati congruat. Vulgatam confirmant reliqui codd. et Eustath. ad Il. β, p. 239, 23. (181, 22.)

V. 108. ἰὼ παῖ Λατοῦς πότνια Flor. 2. Λητοῦς Aug. d. Seidler. (p. 249. comparat Aesch. Suppl. 676. Ἄρτεμιν δ' ἑκάταν γυναικῶν λόχους ἐφορεύειν.

V. 109. Aristid. T. I. p. 220. citat ἅπαν κατάχαλκον ὁρᾷν πεδ. ἀ.

V. 111. τοι pro τι Aug. d. φαῦλος Taur.

V. 112. ὅπλοις pro ἵπποις Mosqu. D.

V. 113. κλήθροις Flor. 33. Taur. pro κλείθροις.

V. 114. χαλκόδετ' ἔμβολα Flor. 10. Havn. (ex Aug. a. nihil enotatum ab Herm.) quo firmatur Seidleri coni. χαλκόδετ' ἔμβολά τε. In Aug. b. infra voc. χαλκόδετά τ' scriptum χαλκῷ δὲ (non χαλκῷ δ', ut Seidlerus ait).

V. 115. λαϊνέοισιν ob metrum scripsi pro λαϊνέοις. Sic etiam Seidler. Herm. Burg.

V. 117. τά τ' ἔνδον Mosqu. D.

V. 120. ὃς ἄγει Ald. rell. ὃς ἀγεῖται e Schol. et MS. C. C. C. dedit Barn. et sic Flor. A. Paris. A. L. Gu. Flor. 6. 9. 10. 18. 21. 34. Vict. Taur. Havn. et quinque alii apud Burton. ἡγεῖται Flor. 2. 5. Mosqu. D. ut Iulian. Caes. p. 313. C. Seidl. ὅστις ἄγ. quod etiam Schol. videatur legisse. Hoc dubito, an e verbis Schol. confici possit. De metro vid. Seidl. p. 157.

V. 121. δ' post πάγχαλκον addit Taur.

V. 122. βραχίονι Ald. rell. βραχίονα ed. Valck. e Leidd. et schol. et sic Gu. Flor. 2. 5. 6. 9. 18. 21. 34. Vict. Mosqu. D. Aug. b. Tum ἔχων Cant. R. sed κουφίζων uterque pro v. l.

V. 123. Miro errore Flor. 21. δέσποινα τίναν τίς πόθεν. καὶ inter τίς et πόθεν Flor. 18. 34.

V. 124. αὔδασον. Imo αὔδησον, ut Soph. Oed. T. 846. Eurip. fr. inc. LVIII. 7.

V. 125. μὲν om. Flor. A. αὐδᾷ γε γένος Flor. 21. αὐδᾶσαι γ. Aug. b.

V. 129. ἀστεροπὸς Ald. rell. Gu. Havn. ἀστερωπὸς ed. Canter. et sic Mosqu. Florr. om. γραφεῦσιν Mosqu. D. — οὐ πρόςφορος ed. King. e K.

V. 130. ἀμερίων King. e K. et sic Leid. B. sed cum gl. ἀνθρωπίνῃ γενεᾷ, Mosqu. D. Gu. Flor. 6. 9. 18. 21.

V. 132. λοχαγὸν deest in Bodl. omn. Flor. A. Flor. 2. 5. 6. 10. 18. 21. Mosqu. D. Gu. Harl. Taur. In Flor. 33. λοχαγὸν est supra ὕδωρ loco glossematis, in Gu. supra ἄλλος minio scriptum ταξίαρχον, λοχαγόν. King. e K., omisso λοχαγόν, edidit ἄλλος γὰρ ἄλλος τοῦδε τ. τρ.

V. 134. Ἄρην Ald. rell. Paris. A. Gu. Flor. 2. 33. Taur. Havn. Ἄρη schol. Flor. A. Flor. 5. 6. 9. 10. 18. 21.

34. Illud Brunck. et Porson., hoc Valcken. praetulit. — Αἰτωλῶν Taur.

V. 135. τῆς Mosqu. D. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. — γέρων Aug. d.

V. 136. αὐτοκασιγνήτου Flor. 33. αὐτοκασιγνήτης νύμφης Mosqu. D.

V. 138. ἀλλόχροος Leidd. Mosqu. D. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 34. Aug. ἀλλόχωρος Gu. et pro var. l. Flor. 6.

V. 142. σημεῖον ἰδὼν τὸ δ' (sic apogr. Hamburg.) Flor. A. ἐπεγνώρισα M. R. Flor. 21.

V. 144. προδεδορκὼς Flor. 21. 33.

V. 145. οὗτος ὃς ἀμφὶ Flor. 2. e corr. eiusdem m. Vict. Est haec explicatio vulgatae constructionis. vid. Gramm. gr. §. 469. Seidl. τίς δ' ὅδ' ὃς ἀ. μ. τοῦ Ζήθου Ald. rell. τοῦ om. Cant. et Seidl. τὸ Ζήθου Leidd. C. C. C. K. L. M. N. R. et ex emend. I. Flor. 2. 5. 6. 9. 10. 21. 34. Gu.

V. 146. γοργός τ' Barn. et sic Mosqu. D. Flor. 5. 6. 9. 18. 34. Gu. τ' auctoritate Cod. Baroc. 66., cui accedit Leid. B., sustulit King. Tum ἐςιδεῖν Mosqu. D. Flor. 5. 6. 9. 18. 34. Aug. b. Seidler.: ὡς καταβοστρύχοις ὄμμασι γοργὸς εἰς — ιδ. ν.

V. 148. 9. Antigonae continuat Herm. cum nota interrog. post λοχαγός; Pro ὡς ὄχλος Valck., quia ὡς, quando notet *quam* vel *quantum*, cum verbis iungi soleat et adiectivis, non substantivis, et minus verosimile sit illud cum νιν ἀμφέπει iungi, coni. ὅσος ὄχλ. quod recepit Brunck. Equidem non video, quidni ὡς νιν ἀμφέπει iungi possint. Pro ὄχλος Flor. A. 10. ὅπλος.

V. 152. ἱεμένη Flor. 2. Vict. τόξοισιν ed. King. e K. et sic Flor. 18. δαμάσσασα Ald. Herv. 1. 2. Canter. δαμάσασα iam Brubach.

V. 153. ὅς γ' ἐπ' King. e coni. male: est creticus cum dochmio. Mox Harl. ἐπέβα π. in textu, ἔβα π. in marg.

V. 155. ᾧ καὶ Ald. rell. Leid. B. ὃ omnes MSS. Verba *videndi*, *adspiciendi*, *observandi* saepe de diis usurpantur, iniuste factorum poenas exigentibus, proba contra remunerantibus. vid. quae notavi Miscell. philol. II. p. 9. Itaque

recte vertit Grotius, *Eo faventes metuo ne inveniant Deos*, minus bene Valck. *Quod et metuo ne dii probe animadvertant.* ὃ verti potest *quare* (vid. ad Hec. 13.), potest vero etiam e σκοπῶσι pendere: ὃ i. e. τὸ αὐτοὺς σὺν δίκῃ γῆν ἥκειν.

V. 156. ποῦ ποῦ δ' ὃς ἐμοὶ Ald. rell. Alterum ποῦ omittunt Mosqu. D. Leidd. Gu. Florr. omn. Aug. b. d. Havn. fortasse etiam Codd. Kingii, qui semel ποῦ. Flor. A. πᾶς δ' (vel παῖ δ') ὃς ἐμοί. Paris. A. ποῖ ποῖ δ', quod recepit Brunck. Alterum ποῦ natum videtur ex annotatione scholiastae, quam recte interpretatus est Battier. ap. Valck. Versus est dochmiacus dimeter; hinc ματρός pro ματέρος scribendum erat, quod fecit Herm. Seidler. versum pro trimetro iambico habet cum anapaesto, de quo citat Lobeck. ad Aiac. 706. coll. ibid. Epist. crit. p. 438. et legi etiam posse dicit: ποῦ δ' ὅς γ' ἐμοὶ μ. ἐγ. ἐκ ματέρος.

V. 159. ἐκεῖνος τῶν ἑπτὰ π. Ald. Herv. 1. 2. τῶν delevit iam Brub. nec in ullo codice apparet, nisi quod Aug. d. Havn. τῶν ἕξ.

V. 161. σαφές Mosqu. D.

V. 162. μορφᾶς Flor. 2. ἐξεικασμένα Ald. rell. et Codd. ἐξῃκασμένα Taur. quod reponi voluit Valck. cui miror hanc formam Atticam et in Euripide probandam visam esse, quum ad v. 268. η pro ει in κλῇθρα a Grammaticis invectam dicat. Nec Porson. sibi constat, qui hic ἐξῃκασμένα, v. 431. (420. n. ed.) εἴκασε edidit. εἴκασα librariis deberi videtur Ruhnk. ad Tim. p. 95. qui tamen η potius invexisse videntur.

V. 163. Ad sqq. cf. Soph. Oed. C. 1081. δρόμῳ Taur.

V. 164. ποσὶν om. Flor. 21.

V. 165. παρά pro περί Flor. A.

V. 166. δέρῃ φιλτάτῃ Mosqu. D. δέρῃ etiam Flor. 33. βάλλοιμι Ald. rell. βάλοιμι MS. C. C. C. Leid. A. Mosqu. D. Cant. M. Gu. Florr. omn. Vict. Aug. b. χρόνῳ iungo cum βάλοιμι, *post longum tempus*, ut infra 305. χρόνῳ σὸν ὄμμα — προςεῖδον.

V. 167. μέλεον om. Mosqu. D.

V. 168. εὐπρεπὴς Ald. rell. Gu. Flor. 6. 9. 18. 21.

34. Mosqu. D. *εὐτρεπὴς* M. R. Flor. 5. *ἐκπρεπὴς* esse in MS. Flor. ait Valck. sed in apogr. Hamb. notatum est *εὐπρεπές*. *ἐκπρεπὴς* tamen Flor. 2. 10. 33. Vict. Taur. hic cum gl. *διάδηλος*.

V. 169. *ἑῴοις* Ald. rell. et Codd. *ἑῴαις* Piers. *ἑῴοισιν* King. e K. Vitium operarum in Ald. *φλεγέσθων* iam correctum in Herv. 2. *φλογέθων* Leid. B. *βολαῖς* Ald. rell. Florr. omn. praeter 5. Mosqu. D. et rell. *βολεῖς* Flor. A. *φλογαῖς* Flor. 5. *βολαῖσιν*, non monito lectore, dedit Porson. quod, sicut *ἑῴοισιν*, metrum pessumdat: est enim dochmiacus dimeter, cretico terminatus. De *ἀελίου* primam brevem habente vid. Seidler. de vers. dochm. p. 103. cui adstipulatur Elmsl. ad Med. 1219. Cf. quae monui ad Or. 993. Hoc loco Flor. 2. *ἡλίου*, quod verum puto, modo scribas *ἀλίου* cum Herm.

V. 170. *δόμους δ'* Flor. 18. *ἐκπλῆσαι* Ald. rell. Flor. 18. Leid. B. Taur. Havn. *ἐμπλῆσαι* MSS. Kingii omn. Leid. A. Flor. A. Paris. A. Gu. Florr. omn. praeter 18. Vict. Mosqu. D. Aug. b.

V. 171. *γηραιέ* Vict. *τίς; πόθεν κυρεῖ;* Ald. rell. Flor. A. Leid. B. I. L. Flor. 2. 10. 33. Taur. Havn. *πόθεν* om. Grot. K. *τίς πόθεν* omisso *κυρεῖ* C. C. C. Leid. A. Mosqu. D. Gu. (hic cum n. *ἢ τὸ κυρεῖ περισσὸν, ἢ τὸ πόθεν.*) Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 34. Aug. b. *τίς* om. M. R. *πόθεν* e v. 123. ortum docuit Valck. Heath. *κυρεῖ* delet.

V. 173. *ὧδε* Mosqu. D. Havn. (hic *ὥδε*).

V. 174. *φιλαίματοι* Ald. rell. Florr. omn. praeter 2. Paris. A. Taur. Gu. Mosqu. D. *φιλαιμάτου* Flor. 2. Vict. Aug. d. Havn. Hoc cum Grotio et King. receperunt Valck. Pors. Wakef. Silv. cr. I. p. 83. coni. *φιλαίμονος χοαί*, citans Aeschyl. S. c. Th. 738. *καὶ χθονία κόνις πίῃ μελαμπαγὲς αἷμα φοίνιον*. ib. 823. *πέπωκεν αἷμα γῆ*. Hec. 391. (389.) Hesych. *φιλαίμων*. *χοαί* coniectura est Musgrav. quam recepit Brunck. *ῥοαῖς* nonnullos Codd. habere ait Porson.

V. 175. Personam Antigonae om. Havn. *λιπαρόζωνε* Brunck. e coni. *flagitante* scilicet *metro*; (esse enim versum paeonicum dimetrum hypercat.) et quod *λιπαρόζ.* Lunae quam Soli multo elegantius tribuatur. Versus est dochmiacus dimeter, ut sequens; quare Herm. etiam *ἀλίου* scripsit.

V. 176. Pro *Σελαναία* e Flor. A. in apogr. Hamb. enotatum *σελενίον* vel *σελενέον*. — *χρυσεόκυκλον* Ald. rell. Flor. 2. 10. 33. Taur. Havn. *χρυσόκυκλον* Gu. Florr. rell. Aug. b. *χρυσόκεκλον* Mosqu.

V. 177. *ἀτρεμέα* Ald. rell. Mosqu. Gu. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 34. Taur. *ἀτρεμαῖα* King. e K. Flor. A. C. C. C. I. L. M. Flor. 2. 10. 33. Aug. d.

V. 179. *μετάφρενον* Eustath. ad Il. *ε*. p. 557, 36. (423, 22.)

V. 181. In edd. et Codd. hic versus iusto longior est: *Καπανεύς; Παιδ. Ἐκεῖνος ἑπτὰ προςβάσεις τεκμαίρεται.* King. e K. *σκοπεῖ* pro *τεκμαίρεται*, glossam pro ipso vocabulo posuit. Barnesio *Καπανεύς* delendum videbatur, et deest in Flor. A. Eadem sententia est Elmsleii, qui Mus. crit. Cant. VI. p. 296. not. plura exempla additorum a librariis nominum propriorum attulit. Neque necessarium est h. l. ut Porson. ait. Sed probabilior Valcken. suspicio, hunc versum ad similitudinem v. 159. effictum, et *ἑπτά* delendum esse existimantis. *προβάσεις* Mosqu. Flor. 2. Vict. Taur.

V. 182. *τείχει* Havn.

V. 183. *Νέμεσις* Ald. rell. et Codd. cum Suida v. *Νέμεσις*. qui tamen v. *ἰώ* habet *Νέμεσι*, et hinc Zonaras p. 1140. et sic Taur. — *βαρύβρομοί τε βρονταί* Suid. Zonar. l. c.

V. 184. Pro *πῦρ* Flor. A. Leid. B. Flor. 2. 10. 21. 33. Vict. Taur. Havn. *φῶς*. quod etiam Aug. d. habet, sed a rec. m. supra scriptum *πῦρ*. Versus constat e tribus iambis et dochmio, de quo genere vid. Seidler. p. 119. sq.

V. 185. *μεγαλανορίαν* Ald. rell. et MSS. Eustath. ad Il. *δ*. p. 462, 4. (351, 38.) *μεγαλάνορα ὑπερηνορίαν*. *μεγαληγορίαν* hic olim lectum fuisse, e Schol. suspicatur Valck. quem sequuntur Toup. Brunck. Beck. Herm. Seidl. *μεγαλαγορίαν* ne Dores quidem pronunciabant. — *κοιμίζεις* Ald. rell. Leid. B. Paris. A. Flor. 2. 6. 9. 10. 33. Taur. *κομίζεις* Leid. A. Flor. 18. 21. 34. Aug. b. Mosqu. D. (hic c. gl. *ἔχεις*) Vict. *κοιμίζων* Flor. A. *κοιμίζοις* K. pro var. l. Cant. M. R. Gu. pro var. l. *κομίζοις* Harl. c. gl. *κατα-*

βάλλοις. *κοιμίζεις* et *κοιμίζοις* commemorat schol. Leid. Gu. *κοιμίζοις* praetulit Valck. Pors. Herm. Seidl. Tertii anapaesti thesi subiicitur dochmius:

◡ ◡ ⏒́ ◡ ◡ ⏒́ | ◡ ◡ | ◡ ◡́ ◡ ⏒́ – –

vid. Seidl. p. 145 sq.

V. 187. *Μυκήναισι* Ald. rell. *Μυκήναισιν* Flor. 2. 10. 33. quod recepi, ut dochmiacum dimetrum efficerem. *Λερναῖα* Havn.

V. 188. *δώσειν* Ald. rell. et MSS. quod tuetur Valck. qui ubi dicit, verborum dicendi frequentem esse ellipsin, vellem unum saltem exemplum addidisset verbi dicendi post *ὅς* omissi. *δώσων* K. unde Seidler. *ὁ δορὶ — — δώσων.* Canter. *δώσει,* quod unice probant Musgr. Brunck. Porson. Schaef. ad Lamb. Bos. p. 635 sq. Herm. quo syntaxis saltem salva praestatur. Ego vero non assequor, quomodo constans lectio codd. e *δώσει,* quo nihil expeditius, depravatione oriri potuerit; nec satis convenire videtur *ὅς δώσει,* quasi res extra omnem dubitationem posita sit. Fortasse excidit *εὔχεται.*

ὅδ' ἐστὶν, αἰχμαλωτίδας
ὅς δορὶ Θηβαίας Μυκήναισιν εὔ-
χεται Λερναίᾳ
τε δώσειν τριαίνᾳ Ποσειδανίοις
Ἀμ.

Hermann. etiam l. c. p. 754., Quum codd. *δώσειν* habeant, inquit, et scholiastes pro verbo, quod omissum est, *ἐπαγγέλλεται* posuerit, videndum, ne hi pleni fuerint dochmiaci: *Λερναίᾳ τ' εὔχεται τριαίνᾳ δώσειν. τριαίνῃ* Mosqu. D. *Ποσειδωνείοις* Ald. rell. Mosqu. Gu. Flor. 5. 6. 9. *Ποσειδανείοις* Grot. quod servavit Valck. Brunck., etsi nullo cod. addicente. *Ποσειδωνίοις* Flor. 2. 18. 21. 33. 34. Taur. Commode Valck. citat Etym. M. p. 226, 53. *διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται — καὶ τὰ ἀπὸ τῶν εἰς ων περισπωμένων — πλὴν τοῦ Ποσειδῶν Ποσειδώνιος.* Porson. *Ποσειδανίοις. — Ἀμυμωνείοις* Ald. rell. Flor. 10. Aug. d. sed *ι* supra scripto. *Ἀμυμωνίοις* Mosqu. D. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 33. 34. Taur. Aug. b. Havn. *Ἀμυμωνίοισιν* Leidd. quod recepit Valck. Musgr. Brunck. — *περιλαβὼν* Flor. A. Versus est dochmiacus dimeter cum cretico, cuius prima soluta est,

proxime superior dochm. monom. cum duobus creticis. Post *ὕδασι* comma ponendum erat; est enim haec explicatio verborum *Λερναίᾳ τριαίνᾳ,* et ad *δουλείαν περιβαλὼν* supple *ταῖς Θηβαίαις.* Durius esset, dativos illos ita accipere, ac si a *δουλείαν* penderent, *ὥςτε δουλεῦσαι Ποσ. Ἀμ. ὕδασι.*

V. 190. *τὰν τάνδ'* Mosqu. D. *τήνδ'* Flor. 33.

V. 191. *χρυσεοβόστρυχον* Ald. rell. K. L. Cant. a pr. m. M. pro v. l. Flor. 2. 33. Taur. Havn. *χρυσεοβόστρυχος* Harl. *χρυσεοβόστρυχε* ed. King. et sic Flor. A. Leidd. Flor. 5. 6. 9. 10. 18. 21. 34. Gu. Aug. b. d. Valck. Brunck. Musgr.

V. 192. *ἔρνος* om. Aug. d. sed ab alia m. suprascr. *ἔρνος κλάδος.* Harl. etiam omittit *ἔρνος,* at supra *Ἄρτεμι* scriptum habet *κλάδος. — Ἄρτεμι* Ald. rell. *Ἄρτεμις* Flor. A. Leidd. Gu. Flor. 6. 9. 18. 21. Aug. b. Idem erat in Flor. 5. sed correctum. Versus est, qualis 104. Burgessii violentissimas et levissimas mutationes enumerare vix operae pretium videbatur.

V. 196. Valck. dubitans, an *ταραγμὸς, tumultus bellicus,* dici possit *εἰςελθεῖν πόλιν,* et quia tunc, quum chori mulieres ad regiam procedebant, non primum tumultus bellicus urbem invaserat, sed induciae factae erant, corrigit: *ὄχλ. γὰρ, ὅςπερ ἔναγχος εἰς. π.* Sed, etsi induciae pactae erant, prope tamen imminebat urbis oppugnatio. Vid. 105. sqq. et *ἔναγχος* alibi non legitur apud Tragicos. Burgess. edidit, quod coni. ad Troad. 705. *ὁρᾷς γὰρ ὄχλος, ὅς ἀρτίως ἦλθεν πόλιν.*

V. 197. *χώρει* Ald. Brub. Herv. 1. 2. Havn. eamque lectionem commemorat Schol. Correxit Canter. *χωρεῖ* MSS. omnes. *πρὸς δόμους* Mosqu. D.

V. 198. *φιλόψογον γὰρ χρ.* Ald. rell. et MSS. *φιλ. δὲ* Stob. LXXI. p. 433, 15. (310. Grot.) quod praeferunt Valck. Brunck. Porson. et sic Flor. 10. In fine Ald. rell. *θηλειῶν γένος ἔφυ. γένος* ejecerunt Muret. V. L. VI, 9. Canter. Nov. L. IV, 1. Barn. King. Valck. Musgr. Porson. *ἔφυ* contra Brunck. probante Schaefero ad Gregor. Cor. p. 326. Cum Aldina conspirant tantummodo Aug. d. Havn. Reliqui MSS. *γένος* ignorant, nisi quod I. supra *χρῆμα* habet *γένος,* quo origo interpolationis indicatur.

V. 199. *σμικρὰς δ' ἀφ.* Ald. rell. *σμικράς τ' ἀφ.* King. e K. Mosqu. D. Gu. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 34. Aug. b. quod recepi, quia his versibus nihil aliud continetur, nisi quod praecesserat. *σμικρὰς ἀφ.* sine *δ'* vel *τ'* Flor. 10. 33. *τῶν ψόγων* Stob. in edd. Gesn. Grot. sed *τῶν λόγων* Trincavell. *τῶν* om. Aug. b.

V. 201. *ἀλλήλαις* Ald. rell. Mosqu. Gu. Flor. 5. 6. 9. Aug. d. Havn. Etym. M. p. 420, 19. *ἀλλήλας* Musgr. recepit e MS. B. Exc. Put. (Lib. P.) et sic Cant. a pr. m. M. pro v. l. Paris. A. Flor. 2. 10. 18. 21. 33. 34. Vict. Taur. Stobaeus in MS. Paris. et ed. pr. Recte Porson.: *ἀλλήλαις λέγουσιν* est *dicunt inter se*; *ἀλλήλας λέγουσι* *dicunt altera de altera*. Boisson. citat Choricium apud Villois. Diatr. p. 19. *πάσης ἠλλοτρίωται κολακείας ὁ ἐκ γυναικῶν ἔπαινος, εἴγε κατὰ τραγῳδίαν φιλόψογόν ἐστι τὸ φῦλον καί τις ἡδονὴ γυναιξὶ μηδὲν ὑγιὲς ἀλλήλαις λέγειν.*

V. 205. *Φοίβῳ* Ald. rell. Flor. 2. 10. Vict. Havn. Taur. *Φοίβου* King. Leidd. Mosqu. Gu. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 33. 34. Aug. b. Hoc recepit Valck. fatens tamen, *Φοίβῳ* etiam sedem potuisse tueri, et Brunck. Mihi dativus exquisitior videtur: coniunctae enim sunt duae constructiones, *δούλα Φοίβῳ*, quia *δουλεύειν τινὶ* dicitur, et *δούλα μελάθρων*, ut *δοῦλαι Δωρίδος χθονὸς* Troad. 235. sq. De metro vid. ad Hec. 467.

V. 206. *δειρᾶσι νιφοβόλοιο* Ald. rell. *δειράσι* iam Barn. *νιφοβόλοις* Codd. omnes. Cretici prima longa in duas breves soluta est, ⏑⏑́⏑– pro –́⏑–: nam *νιφάς, νιφόεις, νιφοστιβής, νιφοβόλος* ubique *νι* corripiunt. *ἵνα - κατενάσθην* Musgr. et Brunck. recte explicant, *ut habitarem*. Cf. Gramm. gr. 520. not. 5.

V. 207. *Παρνασοῦ* Ald. rell. et Codd. praeter Flor. 2. 10. 33. qui *Παρνάσσου*. Vid. Boeckh. ad Pind. Ol. 9, 47. Contra Erfurdt. ad Soph. Antig. 1130. ed. min. *Παρνησσός, Παρνασσός* duplici *σσ* scribendum esse docet ex Eustathio.

V. 208. 9. *ἐλάτῃ* Mosqu. *Ionium* mare non proprie sic dictum significari, sed quod Ioniam allueret, ostendit Valck. Cf. Musgr.

V. 209. sqq. Hunc locum primus recte explicavit Musgravius docens, *περιῤῥύτων* sensu activo intelligendum esse et iungendum cum *Σικελίας, τῶν περιῤῥεόντων Σικελίαν.*

Cf. Gramm. gr. §. 215. 2. p. 288. §. 322. *ἀκάρπιστα πεδία* recte *τὴν θάλασσαν* interpretatur Eustath. ad Il. ό. p. 1003, 60. (1001, 51.) et Schol. Ven. ad Il. ό, 27. Male igitur *εὐκαρπίστων* coni. King. edidit Beck. licet ita habeant Mosqu. K. et probet Valcken. Accedit, quod glyconeus in basi non recipit anapaestum. *περιῤῥύτων ὑδάτων ὑπὲρ* Flor. 2. (in quo *ὑπὲρ* ab alia m. additum) Vict. quod Musgr. etiam in nonnullis invenit. *ὕπερ* Mosqu.

V. 212. *πνεύσαντος* Flor. 33. ex corr.

V. 213. *κάλλιστον κελάδημα* recte pro *ὃ ἐστὶ κάλλιστον κελ.* accepit Heindorf. ad Gorg. §. 135. Cf. Gramm. gr. §. 432. 4. Valck. coni. *οὗν οὐρ.* contra metrum.

V. 214. *πόλεος* pro *πόλεως* Musgr. ob metrum. Post *πόλεως* Barn. addidit *δ'* contra Codd. omnes. Post *κελάδημα* commate interpungendum erat. Pro *ἐκπροκριθεῖσ'* Flor. 21. *ἐκῤῥοθεῖσ'*.

V. 216. *δ'* post *Καδμείων* inserunt Flor. A. Leidd. Mosqu. D. Gu. Flor. omn. Aug. b. Hoc quoque neglexit Porson.

V. 217. *Ἀγηνωριδᾶν* Flor. 10. 33. ut ed. Herv. 2. Canter. Commel. Musgr. *Ἀγηνωριδῶν* Leidd. Florr. rell. Mosqu. Aug. b. *Ἀγηνοριδᾶν* Ald. Brub. Herv. 1. Barn. Gu. Havn. Taur.

V. 218. *ὁμογενὴς* Flor. 5.

V. 219. *πεμφθεῖσ' ἐνθάδε* Flor. A. Leidd. Gu. Flor. 5. 6. 9. 10. 18. 34. Ald. rell. *πεμφθεῖσα | ἐνθ.*

V. 220. *ἶσα* Ald. rell. etiam Porson. Sed in toto hoc carmine a tribracho, trochaeo vel spondeo, non a dactylo vel anapaesto incipiunt glyconei. *χρυσοτεύκτοις* Ald. rell. Florr. omn. Gu. Taur. Havn. quod probat etiam Elmsl. ad Med. 954. *χρυσεοτεύκτοις* Bodl. omn. Mosqu. Paris. A. Aug. d. *χρυσοτύποις* coni. Musgr. ut citat Herm. elem. doctr. m. p. 530. 540.

V. 221. In Aug. b. ad *Φοίβῳ* in margine adscriptum *φόβῳ*. — *ἐγενόμαν* Ald. rell. Taur. Par. A. Flor. 2. 10. *ἐγενόμην* Vict. Havn. *γενόμαν* edidit King. haud dubie e Codd. sic enim Leidd. Mosqu. D. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 33. 34. Aug. b. In Gu. fuerat *γενοίμαν*, sed *ι* erasum. *γενόμαν* nunc genuinum habeo, mutatum a metrico quodam.

qui communi formae Glyconeorum

–/◡/◡ ◡/◡◡ | –́ ◡ ◡ | – ◡ –́

recte respondere alteram

–/◡/◡ ◡/◡◡ | –́ ◡ | –́ ◡ ◡ –

nesciret. Vid. Herm. elem. doctr. m. p. 529 sq. ubi nostrum versum citat.

V. 222. *καί* ante *Κασταλίας* inserit Aug. d.

V. 223. *περιμένει με* Flor. A. Flor. 33. Sequentium structura impedita videbatur Valck. et leg. *περιμένει μ' ὃ κόμας ἐμᾶς δεύσει παρθ. χλ.* e quibus Brunck. Pors. receperunt *ἐμᾶς* lectum etiam in Paris. A. In *δεῦσαι* quomodo haerere potuerit Valck., non assequor: vid. Gramm. gr. §. 535. c. et adde Od. *ά*, 422. *δ'*, 786. Musgr. ad Eur. Ion. 1265. *παρθένιον χλιδάν* autem appositio est, quam vocant, pertinens ad *δεῦσαι κόμας*, pro *ὅ*, sc. *τὸ δεῦσαι κόμας, παρθένιος χλιδά ἐστιν.* Vid. Gramm. gr. §. 431. Sic infra 348. *λουτρόφορος χλιδά* commemoratur. Horat. carm. III, 4, 61. *qui rore puro Castaliae lavit crines*, comparat Boisson.

V. 224. *παρθένειον* Flor. 33. *χλιδᾶν* Havn.

V. 225. *φοιβίαισι* Gu. Flor. 5. *φοιβοίαισι.* Flor. 21.

V. 226. Qui epodus inscribitur, Herm. ad Hecub. p. 85. in strophen et antistrophen descripsit, primum strophae versum excidisse dicens, cuius initium fuisse *ὦ Παρνασία*, e scholiis et paraphrasi coniicit. Et versus quidem 227. 228. 230. respondent versibus 234. 235. 237. Versus etiam 231. ut responderet versui 238., in illo scripsit *—νάνθας βότρυν ἱεῖσα.* Sed quod versum 229. opposuit versui 236., ex eo ortum, quod antispastum formam iambicam habere posse tunc quidem existimabat. Rectius idem in elem. doctr. m. p. 725. hoc proprium esse parodi, quale hoc est carmen, dicit, quod epodum in medio carmine habeat, numerique post epodum mutentur, p. 728. cuius rei exempla et hoc carmen et aliud in Aeschyli Persis et Agamemn. laudat.

V. 226. *ἰὼ* Ald. rell. et Codd. *ὦ* Cant. et pro v. l. M. R. quod recepit Porson. In Gu. supra *ἰὼ* scriptum *ὦ* non pro v. l. sed pro glossa. Si *ἰὼ* verum est, versus constat ex antispasto et dochmio; nam *πέτρα* priore longa legitur

etiam Hec. 989. sed talis versus quomodo glyconeis interseri potuerit, non intelligo.

V. 228. *Διόνυσον* Aug. b.

V. 229. *καθημέριον* Aug. d. Havn.

V. 231. *οἰνάνθης* Aug. d.

V. 233. *οὔριαι* Flor. 21. Havn. *ὀρεῖαι* Flor. 10.

V. 234. 5. *εἱλίσσων* Ald. rell. Flor. 2. Taur. Reliqui *ἑλίσσων*, quod praetulit Valck. contra metrum.

V. 235. *ἀθανάτου θεοῦ* Porson. e Cant. K. M. R. probante Elmsleio ad Med. 807. Prope accedit Flor. 2. qui *ἀθανάτους.*

V. 236. Flor. A. *χείρος γενοίμ' ἄν.* Aug. b. *χορᾶς. χο-*
β α
ρὸς γενοίμην Havn. *γενοίμην* etiam Mosqu. D. Post *ἄφοβος* comma delendum.

V. 238. *προλιποῦσαν* Aug. d.

V. 239. *νῦν γάρ μοι* Leid. B. Aug. d. Havn. quod est interpretamentum. *νῦν δ' ἐμοί* Brunck. quo nemo fuit encliticis iniquior, et hinc Porson. *πρὸς τειχέων* Flor. 21.

V. 241. Valck. coni. *χεῖμα δάϊον φλέγει.* frustra. *αἷμα*, *caedes* pro *bello*, est etiam infra 790.

V. 242. Ald. rell. *τᾷδε, ὃ μὴ τ.* Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 34. Aug. b. *τῇδε, ὅ.* Aug. d. *τάδε.* — *τύχῃ* Flor. 10. *ποτέ* ante *πόλει* inserunt Cant. Flor. 2. *πόλει* M. R. et *ποτὲ* pro v. l.

V. 244. *δ' ἔτι π.* Mosqu. D. *πείσεθ'* Ald. rell. Gu. Flor. 2. 6. 9. 10. 18. 33. 34. Havn. *πείσετ'* Mosqu. D. Taur. *πείσεσθ'* Flor. 5. 21. *πήσεθ'* Aug. b. d. *πείσεται* restituit Barn. sed iam Brubach. *πείσετϛ* i. e. *πείσεται.*

V. 245. *ἑπταπύργους* Flor. 21. *ἥδε* Flor. 2. Aug. d. Havn. Vict. om. Flor. 33. *γαῖα* Ald. rell. *γᾶ*, ut legendum monuit Barn., Flor. A. Leidd. Mosqu. D. Gu. Florr. omnes praeter 33. qui *γαία.*

V. 246. *Φοίνισσα χώρα* Mosqu. D. Havn. quam lectionem commemorat scholion August. ad h. l. *Φοίνισσα* etiam Aug. d.

V. 247. *τέκαε* Ald. Herv. 1. ex quo Brub. Herv. 2. Canter. fecerunt *τέκνα*, quum deberent *τέκεα*, ut habent

MS. C. C. C. Flor. A. Paris. A. Flor. 5. 6. 9. 10. 18. 21. 33. 34. Gu. Mosqu. *τέκνα* tamen Flor. 2. Vict.

V. 250. *πόλιν* Ald. rell. et MSS. *πτόλιν* Heath. ob metrum. Tum *ἀμφὶ γὰρ δὲ* Flor. 33. In Harl. supra *δὲ* scriptum *γάρ*.

V. 252. *φονίου* Gu. Flor. 18. 21. 34. Mosqu. D. *φοίνιον* Aug. b. d. In Harl. supra *σχῆμα* scriptum *σημεῖον*.

V. 253. *οἴσεται* Ald. rell. Mosqu. D. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 34. M. pro v. l. I. ex emend. *εἴσεται* memorat Schol. et sic Cant. K. M. Paris. A. Lib. P. Flor. 2. 10. 33. Vict. (hic c. gl. *γνώσεται*) Taur. Havn. In Gu. est *οἴσεται* c. gl. *οἴσει* a pr. m. sed supra *οἴ* secunda m. scripsit *εἴ* c. gl. *γνώσεται, γνωρίσῃ*. *Quod bellum protinus Mars inferre se intelliget*, vertit Valck. quae sententia mihi quidem parum conveniens videtur. Commodissimum esset, si liceret *εἴσεται* sensu passivo accipere, quo accipiendum esse in Aesch. Choëph. 302. monuit Seidler. ad Soph. Oed. T. 1499. ed. min. *Quod bellum Mars inferre mox cognoscetur.* Etiam Iphig. A. 959. *τάχ' εἴσεται σίδηρος, ὃν, πρὶν ἐς Φρύγας ἐλθεῖν, φόνου κηλῖσιν αἵματι χρανῶ*, rectius verti posse, *mox cognoscetur ferrum*, existimo.

V. 256. *πριαστικὸν* Flor. 21.

V. 257. *τὴν σὴν* Gu. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 34. Mosq. D. Aug. b. d. etiam *ἀλκήν* Flor. 21. *ἀλκὰν* om. Mosqu. D. sed adest glossa *ἰσχύν*.

V. 258. *ἄδικος* M. R. ed. King.

V. 259. Pro *τόνδ'* Flor. 21. *δ'*. *ἔνοπλον* Flor. 2. Vict. Taur. *ὁρμᾷ παῖς, ὅς* Ald. rell. Flor. A. Leidd. Florr. omn. Gu. Taur. Mosqu. Havn. *παῖς* om. King. secutus K. Codd. Paris. Grotii. *ὁρμᾶται* pro *ὁρμᾷ* Mosqu. D. Flor. 21.

V. 261. *κλῇθρα* Flor. 10. 33. Taur.

V. 262. Aug. b. *δι' εὐεπείας*, supra quod scr. ab al. m. *εὐπετείας ἀσπασίως μετὰ φιλίας*. — *εἴσω* Ald. rell. *ἔσω* Flor. 10. 33. Formam poëticam *ἔσω* propter iambum in quinta senarii sede a tragicis praelatam esse alteri communi *εἴσω* suspicatur Elmsl. ad Med. 88. quod quomodo congruat cum eo, quod paulo ante dixit, *formas poeticas satis multas in senariis usurpari a tragicis, sed ea lege, ut communis in eadem sede collocata metro adversetur*

(quod ipsum suspicione aliqua magis, quam certa ratione niti videtur) non satis perspicio.

V. 263. *ᾧ καὶ* mavult Valck. sine idonea causa. Vid. ad Hec. 13. Pro *μή με* Flor. 10. *μήτε*. tum Aug. b. *εἴσω*.

V. 264. *μεθῶσιν* Ald. rell. Leidd. Gu. Florr. pr. 10. Mosqu. D. Aug. b. d. Taur. Havn. *μεθῶσ'* Barn. King. et sic Flor. 10. Olim hic lectum fuisse *οὔ με φρῶσιν* in scholiis narratur, nescio quam vere.

V. 265. *πανταχῇ* Ald. rell. *πανταχοῦ* MS. C. C. C. Leid. A. Mosqu. D. Gu. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 33. 34. Vict. Aug. b. et sic ed. King.

V. 267. *ὡπλ. δὲ τῷδε* (sic) *χεῖρα φασγ.* Havn.

V. 269. *ἢ κτ. φοβ.* Gu. Vict. quod etiam locum habet: *an nemo adest, sed strepitu tantum aliquo exterritus sum?*

V. 270. Valck. coni. *ἅπαντα καὶ τολμῶσι δ. φ.* *cuncta quamvis fortibus faciunt metum.* eamque coniecturam receperunt Brunck. Porson. Ego vero dubito, an *τολμᾶν* unquam simpliciter sit *fortem esse*, qui est animi habitus quidam; ubique enim est *aggredi s. suscipere aliquid, a quo natura abhorret, ut metu periculi, pudore, misericordia, aliis, deterreare.* Vid. Monk. ad Eurip. Alc. 285. Itaque est etiam *rem difficilem et periculi plenam aggredi*, ut h. l. ubi recte glossa explicat *τολμηρὰ πράσσουσι*. Iphig. T. 114. sq. *τοὺς πόνους γὰρ ἀγαθοὶ τολμῶσι, δειλοὶ δ' εἰσὶν οὐδὲν οὐδαμοῦ*. ubi *οἱ ἀγαθοὶ* et *οἱ δειλοὶ* opponuntur. Herc. f. 304. *τόλμα μεθ' ἡμῶν θάνατον*, ubi quae adduntur, *ὃς μένει σ' ὅμως*, indicant, Amphitryonem mortem detrectasse, quod non est fortis animi. Qui vero periculosi quid aggreditur, cautus circumspicit, ne pereat, vel malo afficiatur: hoc est *δεδιέναι, φοβεῖσθαι*. Thucyd. II, 11. *χρὴ ἀεὶ—τῇ μὲν γνώμῃ θαρσαλέους στρατεύειν, τῷ δὲ ἔργῳ δεδιότας παρεσκευάσθαι*. Reisig. coniect. in Arist. p. 215. sententiam nude enunciatam hanc esse dicit: *ἅπαντα δεινὰ φαίνεται, ὅστις τολμᾷ δι' ἐχθρᾶς ἰέναι χθονός.* Commate detracto post *φαίνεται*, uno orationem complexu totam comprehendi, *ἅπαντα γὰρ τολμῶσι δεινὰ φαίνεται Ὅταν δὲ ἐχθρ.* etc. quod vereor ut satis intelligam. Ceterum Leid. A. Aug. b. *ἅπαντα γὰρ τοῖς τολμῶσι*.

V. 271. Mosqu. D. *ἀμείβεται*, sed cum gl. *φέρηται*.

V. 272. *μέν τι* Flor. 9. — *μητρὶ* (pro *ματρὶ* Ald. rell.) Flor. 34. Vict. Aug. b. Havn. — *τ' οὐ πέπ.* pro *κοὐ πέπ.* Flor. A.

V. 273. *εἴτις* pro *ἥτις* Harl. teste *Class. journ.*

V. 274. Pro *βώμιοι* Aug. d. *βωμιοῖς*, supra quod scriptum a m. rec. *τῶν βωμῶν*.

V. 275. *πάρεισιν* Gu. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. *οὐκ* pro *κοὐκ* Flor. 33.

V. 276. *ἐς* h. l. Ald. rell. unde ortum, quod in Taur. legitur, *φέρε σκοτ. εἰς* Flor. 10. 33. Mosqu. D. Aug. d. — *ξίφους* Mosqu. D.

V. 277. *ἐφεστᾶσι* Ald. rell. Correxit Barn. *τὰς ἐφεστώσας δ.* Scaliger, ut notat Porson. et sic K. I. (minus recte enim Porson. ex hoc enotavit *τὰς ἐφεστῶσαι.* vid. *Class. journ.*) Flor. 33. *τὰς ἐφεστάσας* Flor. 2. Haec lectio orta e non intellecta locutione *τίνες ἐφεστᾶσιν* pro *τίνες αὗται εἰσὶν, αἳ ἐφεστ.* seu, ut gl. in Gu., *τίνες οὖσαι ἐφ.* Vid. Gramm. gr. §. 469. Thuc. VII, 38. *οἱ Συρακούσιοι ἡσύχαζον, οὐδὲν δηλοῦντες, ὁποῖόν τι τὸ μέλλον ποιήσουσιν,* pro *ὁποῖόν τι τὸ μέλλον ἔσται, ὃ ποιήσουσιν.* Scal. etiam *δόμους*, et sic Gu. Mosqu. D. Flor. 2. 18. 21. Vict. Aug. b.

V. 278. *ξεῖναι γ.* Piers. et King. et sic Leid. A. Gu. Flor. 18. 21. 34. Vict. Aug. b.

V. 279. *δώμασι προςπελάζετε* Flor. 2. Vict. *δώμασι* etiam Ald. et multi Codd.

V. 280. E Flor. A. in apogr. Hamburg. enotatum *γὼ* pro *γῆ*.

V. 281. *παῖς* pro *παῖδες* Flor. 2. Taur.

V. 283. *με πέμπειν Οἰδ.* Flor. 33. Oratio est *ἀνακόλουθος* pro *μέλλων δὲ π. μ' Οἰδ. κλ. γόνος ἐκωλύθη τῷ τοὺς Ἀργείους ἐπιστρατεῦσαι.*

V. 284. *Λοξία* Flor. 21. *ἐσχάραις* Flor. 33.

V. 285. *Ἀργείων* (sic) Flor. 10. *πόλει* Eustath. ad Il. *β'*, p. 236. 36. (179, 16.) memoriter scil. citans.

V. 288. Aug. d. supra *ἡμῖν* a m. rec. scriptum habet *ἡμῶν*.

V. 289. *παῖς μὲν οἰνέως* Mosqu. D. e v. 133.

V. 290. *Θηβ. λαός* Flor. 33.

V. 291. *συγγένεια* Ald. rell. et plerique Codd. *ξυγγ.* Flor. 33. Aug. b. De dispositione sequ. carm. vid. Herm. elem. doctr. m. p. 764 sq. epit. p. 299.

V. 292. *ὑπεστάλην* Taur.

V. 293. *γονυπετεῖ σ' ἕδρᾳ προςπιτνῶ* prorsus inutilis est Valckenaerii coniectura, qui tum non recordabatur similium, *πίπτειν πτώματ' οὐκ ἀνασχετὰ, λούειν τινὰ ἁγνὸν λουτρόν* Soph. Antig. 1201. Optime explicat paraphr. *γονυπετῆ προςκύνησιν προςκυνῶ σε*, e quo structurae simul ratio intelligitur. Vid. Gramm. gr. §. 415. 413. not. 5. Sic tamen, ut Valck. coni., edidit Brunck. legitur in Havn. sed sine hiatu illo *προςπιτνῶ ὦ ἄναξ*, Phoenissam scilicet non dedecente. Herm. in elem. doctr. metr. p. 764. *ἄναξ* ad sequentem versum retulit.

V. 295. *ἔβας, ἔβας* Ald. rell. et plerique Codd. *ἔβας* semel Flor. 2. qui etiam *γαῖαν* pro *γᾶν* cum Vict. quod cum Seidlero de verss. dochm. p. 253. recepi. Herm. servat *γᾶν*. Ante *χρόνῳ* Vict. inserit *Πολυνείκη*. Ceterum in Flor. 6. haec tribuuntur Iocastae.

V. 296. *ἰὼ* bis Ald. rell. Taur. Havn. semel MSS. omn. Kingii, Gu. Flor. 2. 5. 6. 9. 18. 21. Aug. b. — *πρόδομος* Ald. rell. Paris. A. Flor. 2. 10. Mosqu. D. (sed c. gl. *ἔξω δραμοῦσα*) Aug. c. d. Sed *πρόδρομος* omnes Bodl. C. C. C. Leidd. Gu. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 33. 34. Vict. ad quam lectionem spectat etiam gl. Mosqu. Et hoc restituit Valck. Ceterum hunc versum cum quatuor sqq. Polynici tribuunt Flor. 6. Aug. d.

V. 297. *ἀμπέτασον πύλας* Seidl. et Herm. quod Pors. etiam in mentem venerat, quem vid. ad v. 1425. In vulgata lectione, quam retinui, prima tantum verbi *ἀναπέτασον* syllaba ad priorem versum retracta, v. 296. est iambicus dimeter, 297. dochmiacus.

V. 298. *κλάεις* Flor. 21. Seidl. *τόνδ' ὦ μάτερ.*

V. 300. *θήγειν* Flor. A. Scribendum *θιγεῖν*. Vid. Schaef. ad Soph. Oed. C. 470. Sicut hic *περᾶν* et *θιγεῖν* iunguntur, sic Hipp. 776. *ἢ δοκεῖ περᾶν δόμους, λῦσαί τ' ἄνασσαν ἐξ ἐπισπαστῶν βρόχων;* Contendit quidem Elmslei. ad

Med. p. 265. not., *μέλλειν* *cunctandi* significatione ne fu-
turi quidem infinitivum, nedum aoristi adsciscere; itaque et
Rhes. 670. legi iubet *τί μέλλετε — σώζειν βίον* pro *σῶσαι*,
et h. l. *θιγγάνειν* pro *θιγεῖν*, quod a metro respui videtur.
Sed eiusmodi praecepta multa excogitari possunt, si loca
contraria corrigas. Seidl. scripsit *θίγειν τ' ὠλέναισι σαῖσιν τέκνου*,
ut dochmiacum dimetrum efficeret. Herm. elem. d. m. l. c. *πε-
ρᾶν θιγεῖν τ' ὠλέναισι τέκνου.*

V. 301 sqq. Ald. rell. *Φοίν. ὦ νεάνιδες, βοὰν ἔσω δό-
μων κλύουσα τῶνδε γήρᾳ τρομερὰν ἕλκω ποδὸς βάσιν.*
Flor. A. et 10. *Φοίνισσαν βοὰν κλύουσα, ὦ νεάνιδες, γή-
ραι τῷ παιδὶ τρομ. ἕ. ποδὸς βάσιν.* MSS. King. B. Ask.
Exc. Put. ap. Musgr. Flor. 2. 33. Taur. *γηραιῷ ποδὶ τρο-
μερὰν ἕλκω ποδὸς βάσιν.* Flor. 5. 6. 9. *γηραιῷ ποδὶ τρο-
μερὰν ἕ. ποδὶ β.* MS. C. C. C. ap. Piers. Leidd. Mosqu. D.
C. L. Gu. Flor. 18. 21. 34. Aug. b. *γηραιῷ τρομερὰν ἕλ-
κω ποδὶ βάσιν*, ut Grotius edidit e Pariss. Idem habuisse
videtur scholiastes metricus, qui *τὸ γ' χοριαμβικὸν δίμετρον
ἀκατάληκτον ἐξ ἐπιτρίτου τετάρτου* (nim. *γηραιῷ πο-*) *καὶ
χοριάμβου* (nim. — *δὶ τρομεράν*)· *εἰ δὲ βούλει ἀναπαι-
στικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον* (*γηραι|ῷ ποδὶ| τρομε-
ράν*). Sed Schol. tum editus, tum Gu. C. C. C. Mosqu.
ὑπὸ τοῦ γήρως τρομερὰν explicantes legerunt *γήρᾳ*. In
Gu. tamen supra *γηραιῷ* scriptum est etiam eadem m. *ἀντὶ
τοῦ γεροντικῷ*. Omnes hae diversitates e scriptura *ΓΗΡΑΙ*
i. e. *γήρᾳ* ortae videntur, unde primum factum *γηραιῷ*, de-
inde *ποδί* vel statim additum, vel e *ποδὸς* effictum: *ποδί*
enim nihil nisi var. l. esse vel incerta eius sedes arguit.
Quod in Flor. A. legitur *γήραι τῷ παιδί*, partim servavit
antiquam lectionem *γήρᾳ*, librario tamen, ut videtur, non
intellectam, partim ex altera lectione additum habet *τῷ πο-
δί*, in *τῷ παιδὶ* leviter deflexum. Sic in Aug. d. est
γήρᾳ, sed supra scr. *ἐν τῷ γεραιῷ ποδί*. Quod King. et
Musgr. dederunt *γηραιῷ ποδὶ τρομερὰν ἕλκω ποδὸς βάσιν*,
in eo *Graece scienti*, ut recte Valck., *non poterit non
absona vocis* *ποδὸς* *displicere repetitio.* Quia tamen a
dochmio incipit versus, ut hic numerus continuaretur, Herm.
scripsit: *γή — ρᾳ τρομερὰν ἕλκω ποδὶ ποδὸς βάσιν*, et ego,
dochmium, qui offerri videretur, aegre mihi eripi passus,
praeeunte Seidlero, e Musgr. coniectura dedi *γ. τρ. ἕ. παιδὶ
ποδὸς β.* Sed nec *ποδὶ* vel *ποδὸς* nec *παιδὶ* illo loco in ullo

cod. legitur, et dativus personarum an cum verbis *eundi*
coniunctus apud probatos scriptores occurrat, dubito: nam
quae ego Gramm. gr. §. 393. attuli *ἐπεὰν συλλεχθέωσι τῇ-
σι θυσίῃσι* pro *εἰς τὰς θυσίας*, *νήματά θ' ἵετο πέδῳ*,
quaeque Schaefer. adscripsit ad Dion. Hal. p. 306. *ἄλοχον
μετῆλθεν Ἡρακλείοις γοναῖς* Pind. Isthm. 7, 10. *φιλότητι
τραπείομεν* Il. γ'. 441., quo addi potest *οὔποτ' αἰσχύνῃ πε-
σεῖ* Soph. Trach. 597., ea non minus diversa sunt, quam
quod Musgr. citat ex Aesch. Prom. 358. *ἀλλ' ἦλθεν αὐτῷ
Ζηνὸς ἄγρυπνον βέλος*, (quod dictum ut in Eurip. Hipp.
828. *οὐ σοὶ τάδ', ὦναξ, ἦλθε δὴ μόνῳ κακά*) vel Theocr.
II, 145. *ἦνθέ μοι ἁ Φιλιστοῦς μάτηρ*, vel quae in Gramm.
gr. §. 391. d. commemoravi. Itaque *παιδί* delendum. *γήρᾳ*
confirmatur Herc. f. 228. *γήρᾳ δὲ τρομερὰ γυῖα κἀμαυρὸν
σθένος.* Diiamborum dochmiis subiectorum exempla Seidler.
dedit de vers. dochm. p. 162. Aliam viam ingressus Seidl.
ad Troad. 3. iambico rhythmo legendum putat: *γη-ραιοῦ
πόθι τρομερὰν | ἕλκω ποδὸς βάσιν.*

V. 304. *ὦ τέκνον* Mosqu. d. Gu. Flor. 2. 5. 6. 9. 18.
21. 34. Vict. Aug. b. Taur. Seidl. Herm. *ἰὼ ἰὼ τέκνον, τέ-
κνον.*

V. 305. *χρόνου* Mosqu. D. *μυρίαις τ' ἐν ἀμ.* Ald. rell.
Flor. 10. 33. Havn. Taur. Copulam eiecit Grot. King. et
omittunt eam Leid. B. Gu. Florr. plerique, Mosqu. D.

V. 306. *ἀμφίβαλε* Leidd. Mosqu. D. Gu. Florr. omn.
praeter 33. Vict. Aug. b. ut legit schol. metricus, edidit
King. Versu sq. *ματρὸς* Ald. rell. *ματέρος* ed. King. et sic
Leidd. Gu. Florr. omn. Vict. Aug. b. Quod King. et Bat-
tier. scripserunt, emendatius scilicet, *προςεῖδον, ἀμφίβαλε μα-
στὸν | ὠλέν. ματέρος*, in metrum peccat, siquidem in iam-
bico dimetro ultimus pes non potest esse spondeus vel tro-
chaeus. Sed miror, neminem fuisse, qui, recepto *ἀμφίβαλε*
et servato *ματρὸς*, dochmios diiambo subiectos effinxerit: *προς-
εῖδον ἀμ-φίβαλε μαστὸν ὠλέναισιν ματρός.*

V. 309. Mosqu. D. *κυανοχρῶτα*, ut et Schol. ed. Iunt.
η
Basil. *χαίτας* Aug. d. *χαίταις* coni. Musgr. Seidler. creticos
fecit: *κυανεόχρωτα χαίτας πλόκον ἐμὰν σκιά | ζων δέραν.*
Herm. in elem. iambicum dim., dochmiacum dimetrum et tro-
chaicum monom. hyperc. *βο-στρύχων τε κυανοχρῶτα χαί|*

τας πλόκαμον σκιά ¦ ζων δέραν ἐμάν. at in epit. βο-στρύ-χων τε χαί-τας κυανόχρωτα πλόκα-μον σκιάζων δέραν-τὰν ἐμάν. Quidni δειράν? Flor. 5. Mosqu. D. δερὴν ἐμήν. Flor. A. δέραν ἀμάν. In diss. de carmm. antistr. p. XV. Herm. scripserat σκιάζων δέραν τὰν ἐμάν, ut duo cretici terminarent dochmiacum. Ego nulla alia causa adductus ἐμάν seclusi, nisi quod aperte in creticum desinere videbatur dochmiacus numerus, iambum autem post creticum non ferebam. Nunc trochaicus monom. hyperc. additus videtur dochmiis: — ζων δέραν ἐμάν. vid. Seidler. p. 160.

V. 310. ἰὼ bis Ald. rell. Herm. semel Gu. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 33. Aug. b. d. „μόγις K. R. quod magis Atticum. Sed in his nihil certi." Porson.

V. 313. λόγοισι Ald. rell. Schol. (v. 312—316.) Paris. A. Cant. I. M. R. Taur. Havn. Flor. 10. 33. κόμαισι MS. C. C. C. Leidd. K. L. et I. pro v. l. Gu. Flor. 2. (qui κόμησι) 5. 6. 9. 18. 21. 34. Vict. Mosqu. D. χόμαισι Aug. b. d. Quam paraphrasin graecam vocat Valck., ea a Kingio e Schol. MSS. et e verbis poëtae consuta est: κόμαισι explicat scholion MS. C.C.C. et Gu. χερσὶ filio fruitur mater, dum eum amplectitur, λόγοισι, dum confabulatur; κόμαισι qui potuerit, vix quisquam intelligat, et recte Porson. non dubitat, quin haec lectio ex Hec. 820. huc migrarit. Musgr. coni. καὶ κόραισι, laudans Lucret. IV, 1072. *Nec constat, quid primum oculis manibusque fruantur.* Herm. in epit. ita hos versus disposuit: τί φῶ σε; πῶς ἅπαντα καὶ — χέρεσσι καὶ λόγοις ἐκεῖ — σε καὶ τὸ δεῦρο πολυέλι — κτον ἀδονὰν — περιχορεύουσα τέρ — ψιν παλαιᾶν λάβω — χαρμονᾶν.

V. 314. ἡδονὰν Flor. 2. 5. Havn. et Aug. d. in quo supra ἡ scriptum ἁ. ἅπαντα πολυέλικτον ἁδονὰν περιχορεύουσα dictum est, ut γονυπετεῖς ἕδρας προσπιτνῶ σε supra v. 293. ubi vid. not.

V. 316. dochmius cum tribus creticis. Ald. rell. παλαιᾶς — χαρμονᾶς. MS. C. C. C. Schol. Mosqu. D. Gu. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 33. 34. Aug. b. d. παλαιᾶν χαρμονᾶν. Flor. A. Flor. 2. 10. Paris. A. Leidd. Vict. Havn. παλαιὰν — χαρμονὰν, sed in Leid. optimo postremae vocis χαρμονὰν syllabae ᾶ superscriptum, ut in Aug. b. et Gu. Victorius ad

παλαιὰν χαρμονὰν adscripsit: sic in margine. In ipso contextu sic: παλαιᾶς — χαρμονᾶς (superscr. ν ... ν).

V. 317. ἐμὸν τέκος addidi e Flor. 33. Sic etiam Herm.

V. 319. ἀποστελεῖς Flor. 21.

V. 320. 21. ἢ utrobique Mosqu. D. Seidlero persuasum erat, ab aliena manu additum esse ἢ. Sed vid. Herm. elem. p. 273. Priore loco πονὸς Aug. b. pro ποθεινός.

V. 322. ἐμάν τε. Flor. A. ἐκβάντε. τε (pro quo Valck. γε) Brunck. *eo abire iussit, unde malum intulit pedem.* Non viderunt VV. DD. respondere sibi ὅθεν ἐμάν τε κόμαν κείρομαι — δυσόρφναια δ' ἀμφὶ τρύχη ἀμείβομαι. Quod Barnes. adscripsit: *al.* κέκαρμαι, sola nititur auctoritate schol. ad v. 372. ubi tamen Aug. et Taur. κείρομαι.

V. 323. δακρυόεσαν ἱεῖσαν Taur. Ad δακρυόεσσαν Brunck. post Schol. et alios supplet φωνήν, quam ellipsin Herm. de ell. et pleon. p. 127. recte in iis numerat, quae sano homini in mentem venire nequeant. Etiam in Aug. b. supra πενθήρη rec. m. scriptum est φωνήν. Sed etsi δακρυόεσσα vocari possit κόμη eodem modo, quo πενθήρης, tamen ἱέναι κόμην non dicitur. Rectius Valck. coni. δακρυόεσσ' ἀνιεῖσα π. κ. *lugentis more capillos relaxans*, nisi quod in hac lectione τὸ ἀνιέναι κόμην et τὸ κείρεσθαι tanquam eodem temporis articulo comprehensa ponuntur, quae necessario disiuncta sunt, ut ipse Valck. vidit, iam ante Iocastam passos et negligenter circum caput reiectos capillos habuisse dicens, quos post abitum Polynicis coeperit κείρεσθαι. Itaque rectius Herm. elem. p. 765. δακρυόεσσ' ἀνεῖσα. Ita dochmiacus hypercatalectus cum simplici coniunctus erit. Magis etiam placet, quod Herm. in diss. de ellipsi et pleon. l. c. coniecit: δακρυόεσσ' ἰὰν ἱεῖσα πενθήρη, κόμαν. sed in diss. de carm. antistr. p. XVI. δακρυόεσσαν ἱεῖσ' ὄπα πενθήρη. E scholio Aug. Taur. ἀπενθέα, ὅ ἐστι πολυπενθῆ κόμην, suspicor aliam hic olim lectionem fuisse: δακρυόεσσ' ἀνεῖσ' ἀπενθῆ κόμαν, quae metro quidem egregie convenit, sensui non item. κόμην Flor. 33. Havn.

V. 325. δυσόρφνεα Leid. B. Hesych. ut ed. King. ἀμφιτρύχη una voce Ald. rell. ἀμφιτρίχη Leid. A. Gu. (c. gl. τὰ τρίχηνα) Flor. 5. 6. 18. 21. 34. ἀμφιτρίχε Flor. 9. ἀμφιτριχῆ C.C.C. ap. Barn. ἀμφιτρυχῆ legisse videtur He-

sych. qui explicat *κατεῤῥωγότα*. Grotius ed. *ἀμφὶ τρίχῃ*, ut legitur in Aug. b. Havn. Vict., rectius King. *ἀμφὶ τρύχῃ*, quem reliqui secuti sunt, et sic Mosqu. D. Flor. 2. 10. 33. Taur. schol. Aug. Taur. *ἀμφὶ* non iungendum cum *ἀμείβομαι* (quocum illud iungentes Valck. Brunck. coniecerunt *ἀντί*), sed per se est pro verbo *ἀμφιβάλλουσα*.

V. 327. *δώμασι* Ald. rell. *δόμοισι* MS. C. C. C. ed. King. Flor. A. Leidd. Mosqu. D. Gu. Florr. omn. *δόμοις* Aug. b. Herm. Tum *πρέσβυς ὁ ὀμμ.* Flor. 21.

V. 330. *αἰεὶ* Ald. rell. et multi codd. *ἀεὶ* I. M. R.

V. 331. *ἀνήϊξε* Ald. rell. *ἀνῆξε* Flor. 5. 6. 9. 10. quo alludit etiam Aug. b. *ἀνῆξ.* *ἀνῇξε* cum ι subscr., ut edidit King., Gu. Flor. 2. 18. 21. 34. Vict. — *ξίφος* Flor. A.

V. 332. *ἐπαυτόχειρά τε* una voce Ald. Brub. Herv. 1. separant Barn. Florr. omn.

V. 333. *ὑπερτέρεμνά τ'* una voce Ald. Brub. Herv. 1. 2. Cant. Locum optime explicavit Scaliger ap. Valck. Pro *τέρεμνα* Flor. 2. 5. Vict. Taur. *τέραμνα*, ut edidit Barnes. Sq. v. *στενάζων ἀρὰς τέκνοις* Heath. vertit: *gemitibus deplorans exsecrationes, quas in liberos effuderat.* Rectius Schol. Mosqu.

V. 339. sq. Ald. rell. *σὺν ἀλαλαῖσι δ' αἰαγμάτων σκοτία κρύπτεται.* *ἀλαλαῖσι* MS. C. C. C., ut videtur, Florr. omn. praeter 33. Gu. a pr. m. sed a sec. manu post *ἀλαλ* insertum *αγ*. Eustath. ad Il. δ'. p. 494, 15. (377, 1.) *ἀλαλαῖς*. King. Brunck. ed. *σὺν ἀλαλαγαῖς*, et sic Leidd. Mosqu. D. Paris. A. Flor. 33. *ἀλαγαῖσι* Aug. d. *αἰὲν* ante *αἰαγμάτων* interserunt Flor. A. MS. C. C. C. Leidd. (e quibus B. *σὺν ἀλαλλαγαῖσιν· αἰὲν δ' αἰαγμ.*) Gu. Flor. 5. 6. 9. 10. 18. 21. 34. Mosqu. D. Ante *σκοτία* posuit Grotius, fortasse e MSS. et sic Piers. Pors. *σκοτία αἰὲν* Flor. 2. Vict. Incerta voculae sedes suspicionem movere possit, eam aliunde illatam esse; sed facile ea ob similem sonum ante *αἰαγμάτων* excidere potuit, ut monstrat lectio Flor. 33. *αἰὲν* $\overset{\alpha\grave{\iota}}{\ }$ *αγμάτων*, in qua *αἰ* a m. sec. additum. Tum *ἀλαγμάτων* Flor. 5. 6. 9. *αἰὲν* autem eo loco, quo plurimi Codd. iubent, inserto optimus exit dochmiacus dimeter. Denique *σκοτία* Ald. Brub. Herv. 1. Mosqu. D. Taur. Flor. 2. Vict. *σκοτίαν* Flor. A. *σκοτίᾳ* Herv. 2. Canter. rell. Havn. et, ut videtur, Florr. praeter 2. *σκότια* scripserunt Seidler. et Herm.

V. 337. *τε* post *τέκνον* addidit King. e K. prorsus soloece. Egregia est emendatio Piersoni *καινοῖς γάμ.* quam Valck. adstruit locis Sophocl. Oed. C. 379. Statii Theb. II, 108. Sed, quod Brunck. dicit, *καὶ* h. l. otiosum, nive frigidius et proinde ineptissimum esse, falsum est: significat enim *etiam, adeo.*

V. 341. *ἄμαστρα* Flor. A. pro *ἄλαστα*, in quo quid lateat, nescio. *μητρὶ* Flor. 2. 34. Taur. *τᾷδε* quod coniecerant Valck. et Heath., e K. R. edidit Porson. pro *τάδε*. Sed eorum codd. levis est auctoritas, quippe interpolatorum ad mentem schol. metrici. Potest esse dochmius post iamb. trim. desinens in dimetrum brachycatalectum *ξένον τε κῆδος ἀμφέπειν, ἄλαστα μα — τρὶ τάδε Λαΐῳ τε τῷ παλαιγενεῖ.* Valck. *Κάδμῳ* pro *Λαΐῳ* tentantem, et qui hunc secuti sunt, Brunck. et Beck. recte refutavit Porson.

V. 341. *σῷ παλ.* Ald. rell. Aug. d. Havn. *τῷ* ed. Grotius, et sic C. C. C. Flor. A. Leidd. Bodlei. omn. Lib. P. Gu. Florr. omn. Vict.

V. 343. *ἐπακτὰν* Ald. rell. quod non erat, cur in *ἐπακτὸν* mutaret Porson. Flor. A. tamen *γάμον ἐπακτόν*. *ἐπακτήν* Flor. 10. 18. 21. 33. 34. *ὑπακτὴν* Mosqu. D.

V. 344. *οὔτι* Leidd. Mosqu. D. Gu. uterque cum gl. *οὐδαμῶς*, Flor. 6. 9. Aug. b. „quod fortasse verum," inquit Pors. haud dubie, quia respondet non *οὔτε*, sed *δέ* v. 347. Sed vid. Schaefer. ad Dionys. Hal. p. 297. *οὔτοι* Flor. 5. Schol. Aesch. S. adv. Th. 103. *οὔτε τοι.* Sed *οὔτε* plurimi Codd. Etymol. M. p. 285, 26. Schol. Apoll. Rh. IV, 808.

V. 345. *γόνιμον* citat Plutarch. p. 606. F. quod praefert Valck.

V. 346. *ματέρι* cum Seidl. p. 90. sq. scripsi pro *ματρί*, quia versus videtur esse dochmiacus cum cretico.

V. 348. *χλιδῆς* Flor. 33. Vict. *χληδῆς* Flor. 2. 10.

V. 349. Alia lectio memoratur in Schol. *ἐσιγάθησαν*. In Harl. scriptum esse traditur *ἐσιγάσθησαν κῆδος*. Qui *ἐσιγάθησαν* scribebant, debebant etiam *εἴςοδοι* scribere, quo prope accedit Flor. A. lectio *εἴςοδον*, propius etiam Taur. *εἴςοιδοι*. *ἐσιγάσθη* Flor. 2. Vict. Aug. d. *σῆς* Gu. Flor. 6. 9. 18. 21. *εἶδος* pro *εἴςοδος* Vict.

V. 350. ὄλλυτο Havn. Qui, quid sensus posceret, recte vidit Valck. non debebat corrigere et inauditam ellipsin comminisci: ὄλοιθ' ὁ τάδ' sc. μησάμενος, δράσας, πράξας. τάδε enim pendet ab αἴτιος, ut Helen. 261. τὰ μὲν δι' Ἥραν, τὰ δὲ τὸ κάλλος αἴτιον. σίδηρος Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 34. Aug. b. d. Havn. Alio ordine Flor. 33. εἴτ' ἔρις, εἴτε σίδαρος.

V. 351. εἴτε ante πατήρ om. Flor. 10.

V. 353. δόμοισι Flor. 33. Οἰδιπόδαο Ald. rell. Mosqu. D. Gu. Flor. 5. 6. 9. 18. 34. Havn. Οἰδιπόδα Cant. Flor. A. Flor. 2. 10. 21. Vict.

V. 354. Harl. ἄχω. (suprascr. η) et suprascr. αἱ λῦπαι.

V. 355. αἱ om. Aug. b.

V. 356. μῆτερ Gu. Flor. 2. 5. 6. 9. 18. 21. 33. 34. Vict Havn. Stob. Tit. 39. p. 157. — ἀφικόμαν Ald. rell. Gu. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 34. ἀφίκομαι Flor. 10. ἀφικόμην, ut primus edidit King., Mosqu. D. Flor. 2. 33. Vict. Havn. Stob.

V. 357. εἰς Flor. 2. Praepositionem omittit Flor. 34. ἔχη pro ἔχει Flor. 21.

V. 359. 60. desunt in Flor. A.

V. 361. οὕτω τάρβους ἀφικόμην ne Graecum quidem est pro εἰς τοσοῦτο vel εἰς τοῦτο τάρβους ἀφικ. nam Heracl. 213. γένους non pendet ab ὧδε, sed ὧδε ἥκεις τοῖςδε (i. e. προςήκεις, ut Soph. Oed. C. 738.) γένους est, *quod attinet ad genus*. vid. Gramm. gr. §. 315. Si lectio sana est, duas constructiones confudisse videtur poëta: οὕτω δὲ τάρβους ἔχω καὶ οὕτω εἰς φόβον (s. εἰς τοσοῦτον φόβον) ἀφικόμην. Et sic nunc video Reisigium coni. in Arist. p. 242. locum explicasse. Grotius ed. τάρβος et sic K. i. e. οὕτω ἐς τάρβος ἐς φόβον τ' ἀφ. quod probat Schaefer. ad Gregor p. 498. τ' post φόβον om. Mosqu. D.

V. 362. με om. Flor. 33. Ad κτάνῃ in Gu. m. sec. notavit γρ. θάνῃ.

V. 365. σὰ πίστις Flor. 10. εἰςήγαγες Flor. A. quod ob unius cod. auctoritatem non ausus sum cum Brunck. et Porsono recipere.

V. 366. δ' om. Aug. d.

V. 368. γυμνάσια θ' οἶδεν e Flor. A. enotatum. οἷσιν ἀνετράφην Mosqu. D. I. Cant. οἷς ἀνετρ. Flor. 34. ἐτράφην K. Scal. Flor. 2. Vict. ἐνετράφην legit Plutarch. T. II, p. 526. F. ubi versum latere non animadvertit Wyttenb.

V. 370. Edd. et Codd. ναίω δι' ὄσσων ὄμμ' ἔχων δακρ. cum Eustathio ad Il. γ', p. 432, 12. (328, 21.) qui citat ἔχω. Leid. A. ναίω δ' ἴσσων ὄμμ'. Vulgatam tuetur Vauvilliers ad Soph. Trach. 1036. ὄμμα accipiens pro *spectaculo*: quasi *spectaculum flens* quisquam dixerit! Nihil melius Musgravii coni. δι' ὄσσων νᾶμ' ἔχ. Prope accedit lectio Flor. 2. Vict. δι' ὄσσων αἷμ' ἔχ. Aliud quid fortasse aliquis eruet ex Iphig. A. 983. ἥξει, δι' αἰδοῦς ὄμμ' ἔχουσ' ἐλεύθερον.

V. 371. ἄλγος om. Flor. A. et 10. Minus recte verba ἐκ γὰρ ἄλγους ἄλγος αὖ parenthesis signis inclusi. Saepe usus locutionis ab origine paulum deflexit. ἀλλὰ γάρ ex eo quidem ortum videtur, quod Graeci enuntiationes, quibus causa redditur, ante eas ponere solent, quarum causa reddenda est, et ita particulae illae ab antiquioribus imprimis scriptoribus crebro usurpantur, ut a Tyrtaeo, ἀλλ' — Ἡρακλῆος γὰρ ἀνικήτου γένος ἐστὲ, — θαρσεῖτε. Soph. Phil. 81. ἀλλ' — ἡδὺ γάρ τοι κτῆμα τῆς νίκης λαβεῖν — τόλμα. ib. 1020. ἀλλ' — οὐ γὰρ οὐδὲν θεοὶ νέμουσιν ἡδύ μοι — σὺ μὲν γέγηθας ζῶν κ. τ. λ. Oed. C. 755. ἀλλ' — οὐ γάρ ἐστι τἀμφανῆ κρύπτειν — σύ νυν, πρὸς θεῶν πατρῴων, Οἰδίπους, πεισθεὶς ἐμοὶ, κρύψον. Cf. Ai. 328. Phil. 874. Eur. Hel. 1385. ἀλλ' — ἐκπερᾷ γὰρ δωμάτων ὁ τοὺς ἐμοὺς γάμους ἑτοίμους ἐν χεροῖν ἔχειν δοκῶν — σιγητέον μοι. Sed paulatim usus obtinuit, ut enuntiatio causalis cum altera vel ita coalesceret, ut non amplius divelli possent, vel ut ea, cuius causa reddita erat, prorsus omitteretur, aut annecteretur priori, quasi ei continuandae inserviret. Transitus e superiore in hunc usum apparet Herod. V, 3. ἀλλὰ γὰρ τοῦτο ἄπορόν σφι καὶ ἀμήχανον μή κοτε ἐγγένηται, εἰσὶ δὴ κατὰ τοῦτο ἀσθενέες. Phoen. 1308. ἀλλὰ γὰρ Κρέοντα λεύσσω τόνδε δεῦρο συννεφῆ πρὸς δόμους στείχοντα, παύσω τοὺς παρεστῶτας γόους. quae eumdem sensum habent, atque ἀλλὰ — τοῦτο γὰρ usque ad ἐγγένηται — εἰσὶ δή. ἀλλὰ — Κρέοντα γὰρ λεύσσω πρὸς δ. στείχοντα — παύσω. Omittitur altera enuntiatio, cuius causa reddenda erat, sed ita, ut eius sententia in praecedentibus contineatur: Herod. IX, 46. ἀλλὰ γὰρ ἀῤῥωδέομεν, μὴ ὑμῖν οὐκ ἡδέες γένωνται οἱ λόγοι pro ἀλλὰ οὐκ εἴπομεν, quod praecessit: ἀῤῥωδέομεν γάρ. Soph. El. 595. ἀλλ' οὐ γὰρ οὐδὲ νουθετεῖν ἔξεστί σε

κ. τ. λ. *sed quorsum haec? neque enim admonere te licet.* ib. 619. ἀλλ' ἡ γὰρ ἐκ σοῦ δυςμένεια καὶ τὰ σὰ ἔργ' ἐξαναγκάζει με ταῦτα δρᾷν βίᾳ, *sed* feci tamen: *tuum enim odium me cogit.* Cf. Oed. C. 988. Eurip. Heracl. 480. ἀλλ' εἰμὶ γάρ πως πρόςφορος, μέλει δέ μοι, *sed*, quamvis οὐ ταχθεῖσα πρεςβεύειν γένους, egressa tamen sum; *utilitatem enim aliquam, nisi fallor, affero.* infra 1762. ἀλλὰ γὰρ τί ταῦτα θρηνῶ καὶ μάτην ὀδύρομαι; quod idem est ac si dixisset: ἀλλὰ τί ταῦτα θρηνῶ; μάταιον γάρ ἐστι. Itaque ea, quae sequuntur, nectuntur nonnunquam ex enuntiatione, quae ἀλλὰ γάρ habet. Herod. IX, 27. ἀλλ' οὐ γάρ τι προέχει τουτέων ἐπιμεμνῆσθαι· καὶ γὰρ ἂν χρηστοὶ τότε ἐόντες ὡυτοὶ νῦν ἂν εἶεν φλαυρότεροι, καὶ τότε ἐόντες φλαῦροι νῦν ἂν εἶεν ἀμείνονες· παλαιῶν μέν νυν ἔργων ἅλις ἔστω, pro ἀλλὰ παλαιῶν μὲν ἔργων ἅλις ἔστω· οὐ γάρ τι προέχει, sed addito νυν, *igitur*, significatur, ultima conclusione quadam effici ex iis, quae ante dicta sint. Soph. Oed. C. 1267. ἀλλ' ἔστι γὰρ καὶ Ζηνὶ σύνθακος θρόνων Αἰδὼς ἐπ' ἔργοις πᾶσι, καὶ πρὸς σοὶ, πάτερ, παρασταθήτω, pro ἀλλ' αἰδὼς πρὸς σοὶ παρασταθήτω· ἔστι γὰρ καὶ Ζ. σ. Cf. Schaefer. meletem. p. 76. Elmslei. ad Eur. Heracl. 481. ad Med. 1035. Sic hoc etiam loco arctissime omnia cohaerent, et ἄλγος per appositionem, quam vocant, ad σέ pertinet, pro ἀλλὰ δέρκομαί σε κάρα ξυρ. καὶ π. μ. ἔχουσαν, ὃ (τὸ δέρκεσθαι) ἄλγος αὖ ἐστιν ἐξ ἄλγους. Hoc unum recte feci, quod σε non cum Porsono accentu notavi, quod ne opus quidem esset, si ea, quae praecedunt, in parenthesi posita essent. vid. ad Hecub. 62.

V. 372. μελαγχείμους Havn. Eustath. ad Il. χ'. citatus a Stanleio ad Aesch. Choeph. 9. ex Aeschylo affert πέπλους μελαγχίμους, memoriae errore Aeschylo tribuens, quod Euripidis erat.

V. 373. Porsonus valde ieiunam istam repetitionem pronominis iudicans, coni. οἴμοι τῶν ἐμῶν τλήμων κακῶν. ubi non vidit, οἴμοι, etsi ortum ex interiectione et dativo pronom., usu tamen solius interiectionis vim accepisse.

V. 374. μῆτερ. Sic Flor. 5. 6. 9. 18. 21. Aug. b. d. Havn.

V. 376. μοι om. Taur. Pro δόμοισι Aug. d. Taur. Havn. δώμασι.

V. 378. Ex Elmsleii decreto ad Med. 1275. signum interrogationis delendum erat. Ut ἦ interrogationi inservit, sic non video, quidni ἦ που eamdem vim habere possit: *num forte, num, ut opinor.* στένωσι Mosqu. D. τλήμονες Ald. rell. Gu. Florr. omn. praeter 5. Taur. Havn. τλήμονος Mosqu. D. Flor. 5. quod ipsum coniecerat Markl. Porson. e Brunckii coniectura edidit τλήμονας. — φυγᾶς ἐμᾶς Mosqu. D. Aug. d. Taur. ἐμᾶς etiam Flor. 5. quod ortum videtur e non intellecta ratione genitivi τλήμονος.

V. 379. κακῶν Taur.

V. 380. 81. omittit Flor. 18. V. 380. Flor. A. οὗτος γὰρ ἤ. Pro ἐμέ Leid. B. ἐμοί. V. 381. Leid. B. κακῶς τε γ. ut Porson. edidit. Non placent haec Valcken. qui coniicit οὔπω γὰρ ἤρκεσ' ἄν. μὲν τ. ἐμέ κ. τ. λ.

V. 382. Vict. ἀτὰρ τί τάδε δεῖ γὰρ φέρειν τὰ τοῦ θεοῦ. In δεῖ γὰρ φ. et τοῦ θεοῦ consentit Flor. 2. φέρει Aug. d.

V. 383. μὴ τὴν σὴν Cant. Mosqu. D. μήτε σήν Leid. A. Aug. b.

V. 384. ἐλήλυθα Ald. Brub. Herv. 1. et plerique Codd. ἐλήλυθας Herv. 2. Cant. Barn. Musgr. et sic fere Flor. 5. 6. 9. ἐλέλυθας.

V. 386. μῆτερ MS. C. C. C. Flor. 2. 5. 6. 9. 34. Vict. Aug. b.

V. 387. τὸ πρῶτον Flor. 2. Mox supra τυχεῖν scriptum μαθεῖν in Harl. quod probat V. D. in *Class. journ.* coll. Aesch. Prom. 614.

V. 388. τῆς ante πατρίδος addit Mosqu. D. Interpunctionem correxit Barn. Valck. quum antea ederetur, τί, τὸ στ. πατρίδος, ἦ κ. μ.

V. 390. τίς δ' ὁ τρ. Stob. XXXVII. p. 226, 50. ed. Gesn. quod recipere voluit Valck. Sed δ' om. Ald. rell. omnes MSS. Stobaei ed. princ. et Grot. p. 157. Plutarch. de exil. p. 605. E. In fine δυςτυχές Leid. B. C. C. C. K. Mosqu. D. Gu. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 34. Vict. ut edidit King. δυςχερές tuentur Plut. l. c. Stob. l. c. Teles et Musonius ap. Stob. p. 233, 53. p. 236, 14.

V. 391. Arnaldi emendationem, οὐκ ἔχειν π. probatam Valck. et Brunck. recepit Porson. quia sic invenit in L. ex correctione quidem, sed eiusdem manus, et eodem tempore. Vix opus. De more Tragicorum a plurali ad singularem trans-

eundi vide, quem citat Valck., Davis. ad Cic. de nat. d. I, 19. Porson. Suppl. Praef. ad Hec. p. XLII. ed. Lips. Lobeck. ad Aiac. 191. Quod vero monet Valck., solere in senariis ἀμοιβαίοις Tragicos infinitivos ponere, qui pendeant e praecedentibus, hoc ut saepissime fiat, non tamen certa lege, a qua nunquam recedant, constitutum est; ita ut in variis lectionibus ponderandis praecipuam illud vim habeat, at ubi omnes libri in recepta lectione consentiunt, e coniectura reponere, quae accurate sibi respondeant, vix videatur temeritatis crimine vacuum esse.

V. 393. τὴν τῶν κρ. ἀμαθίαν Plutarch. τὰς τῶν πολιτῶν ἀμ. variam lectionem commemorat Schol.

V. 394. λυπηρὸν Aug. b. δεινὸν Havn. pro λυπρόν. συνασοφεῖν analogiae repugnare et ne graecum quidem esse primus vidit Valck. Ipse coniecit συμψοφεῖν, Piersonus συννοσεῖν, Blomfield. ap. Burg. ξυναφρονεῖν τοῖς μὴ σ. Porsonus praelaturum se dicit συννοσεῖν, si quid mutare auderet, sed videri propter fortiorem antithesin regulas violasse Euripidem. Quasi vero gravitatis causa fingere liceat, quod linguae ingenio repugnet, vel grave quidquam esse possit, quod regulas violet!

V. 395. ὅπου τὸ κέρδος citant Lucian. T. I. p. 710. Plut. Demetr. p. 895. A. monente Porsono. ἐς τὸ κέρδος videtur esse pro ἐς τὸ κέρδος σκοποῦντας. περὶ φύσιν Vict.

V. 397. Aug. b. κακοῖς, sed in marg. καλοῖς. Mosqu. D. βλέπουσ' ὄμμασιν.

V. 398. sq. V. D. in *Classic. journ.* n. 4. p. 892. transponendos censet hos versus: Ἰοκ. ἔχ. Ἀφρ. τίν' ἡδ. κακ. Πολυν. ὁ δὲ χρόν. αὐτ. διεσ. οὔσας κενάς.

V. 399. ἡδεῖαν θεόν Ald. rell. ἡδ. κακῶν King. MS. C. C. C. ap. Piersium, Flor. A. Leidd. Paris. A. Florr. omn. Gu. Mosqu. D. Havn. Aug. b. (sed is cum v. l. γρ. θεόν.) Schol. θεαί Voss. 1. ap. Burton. unde Burgess. θέαν τιν' ἡδεῖάν γ' ἔχουσι καὶ κεναί, collato Theocr. 27, 2. Musgr. coni. ἡδεῖαν νόσον.

V. 401. εἶτ' οὐκ εἶχον αὖ coni. Reiskius, et Valck. quod recepit Brunck; male; vid. Porson. Bibl. crit. III, 4. p. 33. et Gramm. gr. §. 498. a.

V. 402. ξένου Aug. b.

V. 403. πράττε C. C. C. Leid. B. Mosqu. D. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 34. Aug. b. quod edidit King. Minus recte εὖ πρᾶσσε Valck. explicat μηδαμῶς. Sensus est: *ut ab amicis paternis et hospitibus iuveris, fortuna secunda tibi utendum est*, seu *amicorum auxilium tum demum tibi continget, quum felix eris.* Cf. Herc. f. 553. φίλοι γάρ εἰσιν ἀνδρὶ δυστυχεῖ τίνες; et 555. ἄφιλον, ἵν' αὖθις σοι λέγω, τὸ δυστυχές. quae loca Valcken. cum aliis laudat ad scholia p. 658. ἤν τι δυστυχῇς coni. V. D. in Edinb. rev. n. 37. coll. Suppl. 899. Excogitatum hoc est, ne regula Porsoniana violaretur; sed amici non desunt, si quis *aliqua* tantum *in re* infelix est (hoc enim est δυστυχεῖν τι), sed si *omnino*.

V. 404. ηὐγένεια recte Ald. rell. ἡὐγένεια Mosqu. D. εὐγένεια Flor. 5. Aug. d. Taur. Havn. ut editum in Plut. p. 606. E. etiam a Wyttenbachio.

V. 405. μὴ ἔχειν Ald. rell. quod correxit Valck. et sic Mosqu. D. μήχειν Flor. 5. καὶ ἡ τὸ μὴ ἔχειν notatur ex Harl. — τὸ γένος δ' οὐκ Plutarch. Mosqu. D. Vict. Aug. b. d. contra metrum.

V. 406. omittit Flor. A. et 10.

V. 407. δύναιμ' ἂν Ald. rell. et Codd. δύναμ' ἂν Havn. Vitium, quod ne Valck. quidem offenderat, sustulit Markland. ad Suppl. 136. (147.)

V. 408. δ' om. Aug. d. Havn. ἦλθ' ἐς Ἄ. Mosqu. D. ἔσχες Ald. rell. Mosqu. D. Flor. 10. 33. Aug. b. d. Taur. Havn. ἔσχεθες e MS. C. C. C. restituit Barn. et sic quinque apud Burtonum, K. L. Leid. B. Gu. Flor. 2. 5. 6. 9. 18. 21. 34. Vict. In sqq. recte vidit Iacobs. Curis sec. in Eurip. trag. p. 40. turbatum esse versuum ordinem. Legendum enim:

408. πῶς δ' ἦ. Ἄ. τίν' ἐπ. ἔσχ.
413. οὐκ οἶδ'· ὁ δ. μ' ἐκ. πρὸς τ. τ
414. σοφ. γὰρ ὁ θ. τ. τρ. δ' ἔ. λ.
409. ἔχρησ' Ἀδρ. Λ. χρ. τ.
410. ποῖον; τί τ. ἔλ. οὐκ ἔ. μ.

Oraculum enim Adrasto datum hanc vim habere non potuit, ut Pol. Argos proficisceretur, sed ut Adrastus ei filiam in matrimonium daret.

V. 410. Idoneam causam non video, cur Porson. distinctionem huius versus mutaverit.

V. 412. *καὶ συ* Mosqu. D. sed *οι* suprascriptum. *θηρῶν* Ald. rell. *θηρός* ed. King. ex K. et sic C. C. C. Leid. B. Mosqu. D. Gu. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 34. Vict. Aug. b. Pro *μετῆν* Flor. A. et 10. *μετεῖχες*.

V. 413. *δ'* pro *μ'* Flor. 2. *τήν* ante *τύχην* om. Aug. d. Havn.

V. 414. *ἔχεις λ.* MS. C. C. C.

V. 415. *ἐς* Flor. 5.

V. 416. *μαστεύων* Ald. rell. Gu. Flor. 6. 9. 10. 33. Aug. d. Taur. Havn. *ματεύων*, ut correxit Canter., Leid. A. L. et MS. ab Holstenio collatus ap. Markland. ad Suppl. 984. Flor. 2. 5. 18. 21. 34. Vict. — *ᾗ* Ald. rell. *ἦ*, quod male coniecit Canter., habent L. Leidd. Gu. Harl. Mosqu. D. Aug b. d. Vict. Havn.

V. 417. *κᾆτά γ'* Ald. rell. Flor. 2. 10. Vict. *κατά γ'* Taur. *κᾆτα δ'* Leidd. I. Gu. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 33. quod accommodatius visum Valcken. et Brunckio: iniuria. *καὶ — γε* est *et quod majus etiam est*, vel *quid? quod alius etiam advenit.*

V. 420. *τί θηρσὶ δ'* Ald. rell. Gu. Mosqu. D. Florr. omn. Flor. A. alii. *δ'* omittit Paris. A. Taur. *τί θ. ὕμεῖς ἐπ'* Flor. A. apud Valck. sed in apogr. Hamb. *ὑμεῖς εἶτ'*. Flor. 10. *ὑμᾶς εἶτ'*. *εἴκασε* Ald. rell. *εἴκασεν* Gu. Florr. omn. Mosqu. D. *ᾔκασε* Taur. ut edidit Brunck. *ᾔκασεν* L. Vid. ad 162.

V. 421. *εἰς ἀλκ.* Havn. *οὐκ ἐνήλθομεν* pro *οὕνεκ' ἤλθ.* Flor. A. *ἦλθον* pro *ἤλθομεν* Aug. b.

V. 422. *Ταλαοῦ* om. Flor. A. *ἐνταῦθ' ἀλαοῦ* Aug. d.

V. 423. *δυοῖν δύο νεάν.* Taur. *δυοῖς* pro *δυοῖν* Flor. A.

V. 424. *ἆρ' οὖν εὐτυχεῖς* Flor. 5.

V. 425. *ἐς τόδ' ἡ.* Havn.

V. 426. *δεῦρό σοι ἑσπέσθαι* Ald. Brub. Herv. 1. 2. *σοι σπέσθαι* Canter. Barn. et sic Gu. Florr. omn. *σπεῦσθαι* Harl. suprascr. *ἀκολουθῆσαι. δεῦρ' ἕπεσθαί σοι* quidam MSS., inquit Porson., in his Vict.

V. 427. *ὤμοσεν* edidit King. ut habent Gu. Flor. 2. 5. 6. 9. 18. 21. *τόδε* Ald. rell. Taur. Havn. Flor. 2. 10. 33. *τάδε* MS. C. C. C. Leidd. I. (vid. Porson, ad Med. 72.) Mosqu. D. Gu. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 34. Vict. Aug. b. ut edidit Valck.

V. 428. *σύγγαμβρος* Ald. rell. *σύγγαμος* Grotius e codd. Paris. et Barn. e MS. C. C. C. ediderunt et sic Flor. A. Florr. omn. etiam Leid. B. Gu. Mosqu. D. Vict. Havn. in quibus superscriptum *σύγγαμβρος*, ut in Flor. 5. 6. 9. *σύγαμβρός ἐστ' ἐμός* Leid. A. *ἐστ' ἐμοί* Aug. d. Havn. Versum recte ineptum et spurium iudicat Iortinus, adstipulantibus Brunckio et Porsono.

V. 429. *πρόσθεν δ' ἐμοί* Mosqu. D.

V. 431. *μέν* inter *λυπράν* et *χάριν* interponit Flor. 34.

V. 432. *γᾶν* pro *γάρ* Aug. d. Havn. superscripto *γρ. γάρ.*

V. 433. *θεούς θ'* Flor. 18.

V. 434. *τοκεῦσιν.* Mosqu. D. Flor. 21. *γονεῦσιν.* Schol. variam lect. commemorat *ἑκοῦσιν*, quam unice probat Valcken. scribens *τοῖς φιλτάτοις γ' ἑκοῦσιν*, in quo quid *γε* sibi velit, vix assequare.

V. 435. *τῶν τε* Aug. b.

V. 436. *μῆτερ* Flor. 2. 5. 6. 9. 18. 21. Vict. Aug. d. Havn.

V. 438. Leid. B. *ὅμως δ' ἐρῶ*, quod paulo elegantius dicens Valck. coni. *π. μὲν οὖν ὑμνούμενον, ὅμως δ' ἐρῶ.*

V. 441. Ald. rell. *ἁγὼ μεθ' ἥκω δεῦρο, μυρ.* King. edidit *μεθήκω*, ut habent Mosqu. D. Paris. A. Gu. Florr. omn. Vict. Aug. d. *μεθήκω, δεῦρο* Valck. Quia Paris. A. habet *μεθήκω — ἄγω*, Brunck. edidit *μεθήκων — ἄγω*, *aurium obsequens judicio*; satis leviter.

V. 443. *ὅδ' ἥκει* pro *ὅδε* Flor. 33. et omittit sequens *χωρεῖ. ἥκει* etiam I. pro *χωρεῖ*, et pro v. l. Cant.

V. 444. *σὸν δ' ἔργον* Flor. 5. *μῆτερ* Flor. 2. 5. 6. 9. 18. 21. Vict. Aug. d.

V. 446. *μῆτερ* Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 34. Aug. d. Havn.

V. 447. *ἀρχ. δή τις* Paris. A. Taur. quod recepit Brunck. *ἀ. δέ τι* Flor. A. *δέ τις* om. Flor. 18.

V. 418. *ἀμφιτείχη* una voce Aug. d.

V. 449. *πόλιν* om. Flor. 2. In constructione haereo: nam *τάσσειν πόλιν* pro *τ. πολίτας* non possum accipere cum chol. et si hoc fieri possit, quis unquam ita locutus est,

τάσσων ἐπέσχον καὶ ξυν. λόχων πόλιν pro *πόλιν καὶ ξυν. λόχ.*? Sin hunc ordinem esse dicas: *ὡς τάσσων ἐπέσχον* (*instruere destiti*) *ξυνωρίδας λόχων ἀμφὶ τείχη καὶ* (*ἀμφὶ*) *πόλιν*, nihil vidi durius. Heath. vertit: *quia circa moenia pares etiam cohortes instruens*, quomodo *ἐπέσχον* accipiendum sit, omittens.

V. 451. *εἴς σ' ἐδέξω* Flor. 33.

V. 452. *οὔτι* Ald. rell. Mosqu. D. Gu. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. *οὔτοι* Flor. A. Leidd. Florr. 2. 10. 33. 34. Vict. Aug. b. et sic citat schol. Gu. ad Or. 1062. Pro *δίκην* Havn. *χάριν*.

V. 453. Edd. et Codd. *ἀνύουσιν*, nisi quod Taur. *ἀνύσουσι* Porson. *ἁνύτουσιν*, quae Attica verbi forma est. De spiritu aspero cf. Phrynich. *προπαρ. σοφ.* ap. Bekker. anecd. gr. p. 14, 17. *Ἁνύειν, δασύνουσιν οἱ Ἀττικοί. καὶ δῆλον ἐκ τῆς συναλοιφῆς· καθήνυσαν γάρ.* Cf. Bast. et Schaef. ad Gregor. Cor. p. 71. Heindorf. ad Plat. Soph. p. 430.

V. 455. *τό* om. Flor. 34.

V. 456. Ald. Herv. 1. 2. Aug. d. Havn. *Γοργόνας.* Brub. Canter. rell. et Codd. *γοργόνος. Γοργοῦς* legendum coni. Valck. quia, ubicunque modulus senarii non respueret Atticam formam, Atticam adhibuerit Euripides; et hic quidem, inquit, alterum superbae civium aures, ut puto, fuissent aversatae. *Γοργοῦς* receperunt Brunck. et Porson. *δ'* post *ἀδελφόν* om. Paris. A. quem sequutus est Brunck.

V. 459. *λέξεις τἄμεινον* Ald. rell. *λ. τ' ἄμεινον* Barn. Flor. 2. 10. 33. Taur. *τ'* om. MS. C. C. C. ap. Piersium, Leidd. Gu. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 34. Mosqu. D. Tum *ἐκδέξῃ* Ald. rell. sed *ἐνδέξῃ*, quod edidit King., habent Flor. A. C. C. C. Leidd. Gu. Florr. omn. praeter 33. Vict. Mosqu. D. Aug. b. Frustra *ἐκδέξῃ* defendit Valck. post Abreschium.

V. 460. *σφὼ* Ald. Brub. Herv. 1. *σφῷν* Herv. 2.

V. 462. *συνελθόντ'* Flor. A. quod vix videtur a librario profectum esse. Si ita scripsit Eurip., in animo habuit *ἕκαστος ὄμματ' ὄμμ. διδῷ. ὄμμασιν* Flor. 2. 5. 6. 9. 10. 21. 34. Gu. quum in Ald. rell. sit *ὄμμασι*.

V. 463. *ἐφ' οἷσιν ἥκει* Ald. rell. et multi MSS. *ἐφ' οἷς συνήκει* C. C. C. Leid. A. Flor. 5. 6. 9. 18. 34. Vict. Aug. b. quod receperunt King. Valck. Recte monet Porson. hoc

compositum a Tragicis non usurpari. Deinde Leid. B. *σκοπεῖν μόνον*, quod recepit Brunck.

V. 464. *μηδαμῶς μνείαν ἔχ.* Ald. rell. *μηδενὸς μν. ἔ.* MS. C. C. C. Flor. A. Leidd. Bodlei. omnes, Paris. A. L. Mosqu. D. Gu. Flor. 5. 6. 9. 10. 18. 21. 34. Vict. Havn. Aug. b. d. hic cum nota *γρ. μηδαμῶς*.

V. 465. *πρόσθεν* Mosqu. D. Flor. 33.

V. 467. In Flor. A. apogr. Hamb. *ἅ σου*, et v. sq. *διαλλακτήσῃ*.

V. 469. Polynicis nomen deest in Aug. b. Cf. fr. Aeschyli ap. Stob. Tit. XI. *ἁπλᾶ γάρ ἐστι τῆς ἀληθείας ἔπη.*

V. 470. *δεῖτ' ἄνδιχ'* Ald. Brub. Herv. 1. 2. Taur. *δεῖ τ' ἄνδιχ'* Mosqu. D. *δεῖ τ' ἄνδρι χ'* Aug. b. Verum restituit Barn. sed male scriptum *δεῖ τὰ 'νδιχ'*. Eustathius ad Od. *β*, p. 1436, 28. (83, 5.) *ἁπλοῦν γὰρ ἡ ἀλήθεια καὶ οὐ δεῖται ποικίλων ἑρμηνευμάτων τὸ δίκαιον, ὡς ἡ τραγῳδία δηλοῖ.*

V. 471. *καιρὸν ἔχειν* dicuntur, quae commodo et loco et tempore fiunt, igitur quae bona sunt. Frustra Burgess. coni. *κῦρος*.

V. 472. *ἐν αὐτῷ* Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. Musgr. Mosqu. D. Havn. Florr. plerique, Gu. Plutarch. T. II. p. 62. C. *ἐν αὑτῷ* scripsit Barn. et sic Flor. 5. 6. 9. *ἐν ἑαυτῷ* Aug. b.

V. 473. *δωμάτων πατρός* Ald. Brub. rell. *πατρὸς δωμάτων* Grot. Barn. e MS. C. C. C. Sic Flor. A. Leidd. Florr. omn. Gu. *ἔγωγε* pro *ἐγὼ δέ* legendum coni. Valck. et edidit Brunck. vix idonea de causa. Ceterum huic versui Aug. b. praefigit *Πολ.*

V. 473. Ut hic *τοὐμὸν καὶ τοῦδε* pro *τοὐμὸν καὶ τὸ τοῦδε*, sic Soph. Oed. C. 606. *καὶ πῶς γένοιτ' ἂν τἀμὰ κἀκείνων πικρά;* pro *τἀμὰ καὶ τὰ ἐκείνων*. Sensum recte explicavit Valck. Usitata sunt *προσκέπτεσθαι* s. *προσκοπεῖν τι*, ut Med. 457. *τὸ σόν γε προσκοπούμενος*. Andr. 257. *κοὐ τὸ σὸν προσκέψομαι.* Hic ob vim praepositionis *πρό* additus est genit. *π. δωμάτων*, *ἐγὼ πρὸ π. δωμ. προὐσκεψάμην τοὐμόν τε καὶ τὸ τοῦδε* *ego paternae domui consului, meum et huiusce commodum spectans.* Mihi non cohaerere videbantur ista, *ἐγὼ δὲ προὐσκεψάμην τοὐμόν τε καὶ τοῦδ', ἐκφυγεῖν χρῄζων ἀρὰς ἐξ-*

ἦλθον. Itaque e coniectura post χρῄζων interposui δ', sicut Musgr. τ'. Nunc haud scio, an ex eo more explicandus sit locus, quem illustravi ad Hecub. 777. p. 88. ut a vv. ἐκφυγεῖν χρῄζων ἀράς incipiat accuratior expositio eorum, quae προσκέψασθαι se dicit.

V. 475. ὡς pro ἅς Flor. A.

V. 477. πατρίδος om. Flor. 21.

V. 478. αὐτῆς pro αὐτὸς Havn. αὖθις om. Aug. d. Havn. Stupidam Scholiastae annotationem, λαβών Attice positum esse pro λαβόντα, non debebant sequi Valck. et Porson. ad h. l. ἐξῆλθον, ὥςτ' αὐτὸν ἄρχειν ἀνὰ μ. λαβόντα soloecum esse, hodie vel pueri sciunt, et monuit Schaefer. ad Iulian. or. praef. p. VI.

V. 479. Leid. A. φθόνου, (ut Aug. b. in quo suprascr. φόνου.) quod praefert Valck. iniuria. Havn. φόβου.

V. 480. γίγνεται, ut edidit King., Gu. Flor. 5. 9. 18. 21. 34.

V. 481. αἰνέσας τάδ' I. numerosius, ait Porson. Ne vero quisquam τάδε hic locum non habere putet, quia ὅδε ad sequentia referatur, οὗτος ad praecedentia, comparet Eur. Hec. 93. Or. 886. 890. Hipp. 426. Alc. 575. — σοὺς pro δοὺς Harl.

V. 483. τυραννεῖ δ' αὐτός Mosqu. D. ἐμὸν μέρος ed. Grot. King. et sic R. ἐμῶν Ald. rell. Gu. Florr. omn. Taur. Havn. etc. Schol. tamen Gu. et MS. C. C. C. explicant ἐμόν.

V. 486. spurium, quamvis ex Euripideis conflatum, iudicat Valck. et delendum, ita ut ad ἀφεῖναι repetatur τἀμαυτοῦ. quod vix convenit.

V. 487. Ald. rell. et Codd. habent καὶ τῷδ' ἀφεῖναι τὸν ἴσον αὖθις χρόνον, deficiente pede. αὖ inserendum vidit Canter. et sic K. ex correctione eiusdem manus. Barn. scripsit ἀφιέναι, ι producta.

V. 488. καὶ μήποτε Flor. 5. καὶ μηδὲ 34. πέρθειν Flor. A. — μήτέ τι προσφ. Ald. Brub. Herv. 1. 2. Gu. Flor. 2. (sed ab al. m.) 6. 9. 18. 21. 34. Mosqu. D. Aug. b. d. Taur. Havn. μηκέτι προσφ. Flor. A. 10. τι delevit Canter.

V. 489. πρὸς ἀμβάσεις Ald. Brub. Herv. 1. 2. et multi odd. προςαμβάσεις ubique in Phoen. legendum esse docuit

Canter. Nov. lect. III. 3. et sic Flor. A. MS. C. C. C. Flor. 5. 6. 9. Vict. Cf. ad 1173.

V. 492. καί pro ὡς Taur. πράττων Flor. 33.

V. 494. ταῦθ' ἕκαστα Aug. d. μῆτερ Flor. 5. 9. 18. 21. 34. Aug. b. Havn. οὐ περιπλ. King. e MS. Laud. quod non omnino reiiciendum esse monet Erfurdt. ad Soph. Oed. T. 639.

V. 495. καὶ τοῖς φ. Flor. 34.

V. 496. καί om. Flor. 2.

V. 498. δοκεῖ Ald. rell. Mosqu. D. Flor. 10. Havn. δοκεῖς dedit Barn. e MS. C. C. C. et Schol. et sic Flor. A. Florr. omn. praeter 10. Leidd.

V. 499. ταὐτὸν MSS. quidam secundum Porson. quod probat Elmsleius Classic. journ. XVI. p. 437. (Cf. Mus. crit. VI. p. 291.) ταὐτὸν veteres Atticos libentius dixisse monens, quam ταὐτό, sententiam tamen quodammodo retractans ad Med. 550.

V. 500. οὐκ ἦν ἂν ἀμφίλ. perspicue Ald. Brub. In Herv. 1. 2. Canter. excidit ἄν. Flor. A. οὐκ ἦν ἀναμφίλεκτος, pro quo Mosqu. D. Taur. ἀναφίλεκτος cum gl. ἀμφισβητήσιμος.

V. 502. ὀνόμασιν pro ὀνομάσαι edidit Porson. cur alterum vitiosum sibi videretur, non dicens. Infinitivus verbis vel adiectivis additus saepissime significat id, quo si respicias, illa rei proprie conveniunt. Vid. Gramm. gr. §. 534. Hec. 353. ἴση θεοῖσι, πλὴν τὸ κατθανεῖν μόνον. Eodem modo recte dicitur, τοῦτο ἴσον ἐστὶν ὀνομάσαι, *nomine tenus*. Ad sensum cf. Plato Theaet. p. 202. A. οὐ γὰρ εἶναι αὐτῷ ἀλλ' ἢ ὀνομάζεσθαι μόνον· ὄνομα γὰρ μόνον ἔχειν. Mox Aug. d. Havn. τῶν δ' ἔργων, sed in Aug. suprascriptum τὸ ἔργον.

V. 503. μῆτερ Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 34. Havn. Aristoph. Plut. 343. ἀλλ' οὐδὲν ἀποκρύψας ἐρῶ, μὰ τοὺς θεούς, comparat Bergler. ad eum l.

V. 504. ἀνέλθοιμ' Ald. rell. ut vulgabatur etiam ap. Plutarch. p. 481. A. ἂν ἔλθοιμ' e Stobaeo Tit. XLV. dedit Grot. e Codd. Piersius et King. et sic Mosqu. D. Florr. omn. Vict. Aug. b. ἄστρων ἔλθοιμ' ἂν Baroc. 74. et MS. C.

C. C. quod praefert King. — Tum Ald. et omnes MSS. et Plutarch. *ἡλίου πρὸς ἀ.* E Stobaeo *αἰθέρος πρὸς ἀ.* reposuit Valck. *ἀνατολάς* Ald. rell. Gu. Florr. omn. praeter 34. Mosqu. D. Leid. B. Aug. d. *ἀντολάς* Plut. Stob. Leid. A. Flor. 34. Aug. b.

V. 505. *ἔνερθεν* Ald. rell. *ἔνερθε,* ut scribendum monuit Valck., Paris. A. Stobaei Cod. Paris. Flor. 10. 33.

V. 506. *τῶν θεῶν* Leid. A. Flor. 2. 34. Aug. b. Plut. l. c. *τὴν τῶν θεῶν μ.* *ὡς* pro *ὥςτ'* Flor. 2. 33. 34. Aug. b.

V. 507. *μῆτερ* h. l. dedit post King. Musgr. et sic Florr. omn. Gu. Havn. E compendio *με͂ρ* ortum *μερῶν* Flor. 34. Aug. b. nam Aug. d. *με͂ρ^* i. e. *μερῶν.* Pro *οὐχί* Florr. 10. *οὐ.*

V. 509. *τὸ πλεῖον* Ald. rell. quod correxit Barn. *πλεῖστον* Flor. 33. *πλέον* MS. C. C. C. Leid. B. Florr. Gu. Havn. Tum mutato ordine Flor. 2. *ὅςτις τὸ πλέον.* Constructionem *ἀνανδρία, ὅςτις ἔλαβε,* illustravi Miscell. philol. II, 2. p. 101. Gramm. gr. §. 481. not. 2. Cf. Schaefer. ad h. l. et ad Brunck. Gnom. p. 186. Heindorf. ad Plat. Soph. p. 388. Herm. Praef. Hec. p. XLII. em. *ἀνανδρία γὰρ, ὅςτις ἀπολέσας πλέον,* quod quasdam veteres edd. habere dicit.

V. 511. *τόνδε* om. Flor. 6. 9. Pro eo *τὰν δὲ* Flor. A. vel *τήνδε,* ut ait Valcken.

V. 512. *χρήζειν* Flor. 33.

V. 515. *χρῆν γὰρ ἀ.* Cant. M. R. sed *δ'* pro v. l. M. R. *ἐχρῆν δ'* Flor. 33. Harl.

V. 516. *ἐξαίρει* Ald. rell. et Codd. Themist. or. XVI. p. 207. D. *ἐξαιρεῖ* Plut. Pyrrh. p. 391. B. Themist. or. II. p. 37. B. *ἐξαιρεῖ* verum esse monstrat locus Iulian. or. II. p. 73. B. a Musgravio et Wyttenb. Epist. cr. p. 10. comparatus: *οὗ δὲ μόνον ἐδέησε, γνώμης, ταύτῃ κυβερνᾷ, καὶ κατεργάζεται πράγματα τοσαῦτα, ὁπόσα οὐδὲ σίδηρος ἐξελεῖν ἰσχύσει.* *ἐξαιρεῖν* non tantum est *velut eximium seligere,* ut videtur Valck., sed *e medio tollere;* hinc secludere tanquam noxium. Xenoph. Cyrop. II. 2. 23. *γιγνώσκω τοὺς τοιούτους ἀνθρώπους — — ἐξαιρετέους εἶναι ἐκ τῆς στρατιᾶς.* cf. 25. *delere* vel caede homines aut belluas, ut Herc. f. 39. *Λύκος τοὺς Ἡρακλείους παῖδας ἐξελεῖν θέλει.* ib. 151. *τὸν Νέμειον θῆρα — βραχίονός φησ' ἀγχόναισιν ἐξελεῖν.* vel expugnatione urbem, ut Iphig. A. 1250. *Τροίας ἐξελεῖν κλεινὸν βάθρον.* Cf. ib. 1552. Herc. f. 60. Troad. 885. El. 334. Vid. ad Thuc. V, 43. Recte igitur Cruserius in Plut. vertit, *Omne id expugnare verba compta, ferrum quod minax possit,* et quod proprie de ferro dici poterat, ad orationem, quae similem vim habet, commode transfertur. *ἐξαίρειν* dubito, an usquam, nisi *attollendi, animum* spe, timore etc. *efferendi* significatione occurrat. De confusione verborum *ἐξαίρειν* et *ἐξαιρεῖν* vid. Schaefer. ad Soph. Oed. T. 907. Valcken. coniectura *ἐξανύει λ.* vix digna est, quae commemoretur.

V. 518. *τήνδ' οἰκεῖν χθόνα θέλει* M. *θέλεις* I. Porson.

V. 519. *ἐκείνου* edidit Porson. ex Dawesii et Valckenaerii sententia, quia *μεθίεσθαι* non nisi cum genitivo iungatur. Sed *ἐκεῖνο* omnes libri, ut de canone illo Dawesiano aliquantum dubitem. Cf. Herm. ad Soph. El. 1269. — *ἐμὸν* pro *ἑκὼν* Flor. 18.

V. 520. Pro *παρὸν* Harl. *πάρειμι,* supra quod scriptum *παρόντος μοι.* — *δουλεύσω* Ald. rell. Sed *δουλεῦσαι,* quod restituit Valck., MS. C. C. C. Leidd. Mosqu. D. Gu. Florr. 5. 6. 9. 18. 21. 34. Vict. *δουλεύσαι* Aug. b. De forma dicendi vid. Gramm. gr. §. 542. not. 3. c. p. 782. Sed, ut verum fatear, *subita* haec indignatio nescio quid incommodi habet. Malim, quod Heath. Musgrav. Brunck. praeferunt et habet Gu., distinctione post v. 519. et signo interrogandi post hunc versum sublato, scribere: *ἐκείνου δ' οὐχ ἑκὼν μεθήσομαι, ἄρχειν παρόν μοι, τῷδε δουλεῦσαι ποτέ.* i. e. *ἐκείνου δ' οὐ μεθήσομαι,* (nimirum) *ἄρχειν, ὥςτε, ἄρχειν παρόν μοι, τῷδε δουλεῦσαι ποτέ.* De voce semel posita, sed bis sumenda, vid. Wyttenbach. ad Eclog. hist. p. 364. 400. Miscellan. phil. II, 2. p. 92. Infinitivus sine articulo explicationis causa subiicitur etiam post *ἐκεῖνο, τόδε* s. *τάδε* infra 535 sq. Or. 1155. *ἐν τῷδε, αἰνεῖσθαι λίαν.* Sic accipiendus etiam videtur locus Hippol. 393 sq. *ἠρξάμην μὲν οὐκ ἐκ τοῦδε, σιγᾶν τήνδε καὶ κρύπτειν νόσον.* nec causa idonea erat, cur Heindorf. in Plat. Gorg. p. 469. C. pro *ἐξεῖναι* legi vellet *τὸ ἐξεῖναι.*

V. 521. *ἴτω μοι πῦρ* Ald. rell. sed *ἴτω μὲν πῦρ* MS. C. C. C. Flor. A. Leid. B. Gu. Florr. omn. Vict. et restituit King. haud dubie e MSS. *φάσγανον* Flor. 2. Vict.

V. 522. *πέπλασθ'* Ald. Brub. Herv. 1. 2. Cant. *πίμπλασθ'* Barn. e MS. C. C. C. Mosqu. D. Sed recte *πίμπλαθ'*, quod ed. Porson., duo Barocc. K. L. Flor. A. Gu. Flor. 2. 5. 9. 10. 18. 33. 34. Vict. Alludit I. in quo *πίμπλαδ'*.

V. 513. *ὡς* om. Taur. *μεθήσω* pro *παρήσω* Flor. 33.

V. 525. *τὰ δ' ἄλλα εὐσ.* Flor. 34. *τὰ δ' ἀλλ' εὐσ.* Aug. b.

V. 526. *μή* om. Taur. *μὴ 'πὶ τοῖς ἔργοις κ.* pro *ἐπ' ἔργοις μὴ καλοῖς* dictum, ut Hec. 850. *νόμων γραφαὶ εἴργουσι χρῆσθαι μὴ κατὰ γνώμην τρόποις* pro *εἴργ. μὴ χρῆσθαι κατὰ γν. τρόποις.* Notandum vero *ἐπὶ τοῖς ἔργοις καλοῖς*, quod soloecum habetur, pro *ἐπὶ τοῖς καλοῖς ἔργοις.* Sed sic etiam Soph. Trach. 936. *κἀνταῦθ' ὁ παῖς δύστηνος οὔτ' ὀδυρμάτων ἐλείπετ' οὐδέν.* Eur. Bacch. 731. *ταρβῶ μὲν εἰπεῖν τοὺς λόγους ἐλευθέρους ἐς τὸν τύραννον.* quae longissime distant ab illis: Eur. Hel. 698. *εἰ καὶ τὰ λοιπὰ τῆς τύχης εὐδαίμονος τύχοιτε.* Thuc. VII, 59. *ἑλεῖν τὰ στρατόπεδον ἅπαν τῶν Ἀθ.* ib. 60. *τὰς ναῦς πάσας πληρῶσαι.* ib. 63. *τήν τε παρασκευὴν ἀπὸ τῶν καταστρωμάτων βελτίω νῦν ἔχοντας καὶ τὰς ναῦς πλείους.* Xen. Mem. S. IV, 7, 7. *ὑπὸ μὲν τοῦ ἡλίου καταλαμπόμενοι τὰ χρώματα μελάντερα ἔχουσιν.* In his enim epitheta *εὐδαίμονος, ἅπαν, πάσας, βελτίω, πλείους, μελάντερα* cum verbis *τύχοιτε, ἑλεῖν, πληρῶσαι, ἔχοντας, ἔχουσιν* proxime cohaerent, et praedicatorum loco funguntur, ac si dictum esset, *ἡ τύχη, ἧς τύχοιτε, εὐδαίμων γένοιτο, ἡ ὑμῶν παρασκευὴ βελτίων ἐστὶ καὶ αἱ νῆες πλείους.*

V. 527. *οὐ γὰρ καλὸν τοῦτ'* Ald. rell. Gu. Mosqu. D. Florr. *τόδ'* Paris. A. unde recepit Brunck. Flor. 33.

V. 528. *τῷ βίῳ* pro *τῷ γήρᾳ* praeter Schol. Dionys. Thr. citatum Valck. ad h. l. citat Theodosius Gramm. ap. Bernard. ad Thom. M. p. 302. quem locum indicavit Boissonad.

V. 529. *ἐμπειρίᾳ* pro v. l. memorat Schol. Pors. *ἐμπειρία* Theodos.

V. 530. *δεῖξαι* e Stob. p. 475. ed. Grot. recepit Porson. commendatum iam a Valck. pro *λέξαι.*

V. 531. *ἀφίεσαι* Aug. b.

V. 532. *πλεονεξίας* citat Dio Chrysost. XVII. p. 249. B. ubi de *πλεονεξίᾳ* disputat.

V. 533. *καὶ εἰς πόλεις* Harl. *εὐαίμονας* Aug. b.

V. 534. *κἀξῆλθεν* Ald. rell. Aug. d. Dio Chrys. Correxit Barn. e MS. C. C. C. quocum conspirant Gu. Florr. omn. Vict. *τῶν κτωμένων* pro *τῶν χρωμένων* Flor. A.

V. 535. *ἐφ' ἧ σημαίνει* I. Flor. 21. *μένεις* pro *μαίνει* Aug. d. — *κάλλιστον* pro *κάλλιον* Mosqu. D. Flor. 18. 21. C. C. C. L. R. Leid. B. *τοῦτο κάλλιστον βροτοῖς* Dio.

V. 537. *ξυμμάχους τε ξυμμάχοις* Ald. rell. Porson., ut bis iambum pro spondeo lucraretur, e Canter. I. K. M. R. Clem. Alex. Strom. V. p. 663. Plutarch. II. p. 481. A. 643. F. Dione edidit *συμμάχους τε συμμάχοις*, prout legitur etiam in Flor. 2. 33. Hoc probat etiam Reisig. coni. in Arist. p. 501. et ob iambum in quinta sede, et quia, si syllabae antecedentis prima littera sit *σ*, *ξ* deinceps asperius videtur. Contra V. D. in Edinb. rev. n. 38. p. 481 sq. tragicos in primo, tertio et quarto pede spondeum iambo praetulisse existimat ob causam ab Horatio allatam A. P. 255. *tardior ut paulo graviorque veniret ad aures, Spondeos stabiles in iura paterna recepit.*

V. 538. *μόνιμον* pro *νόμιμον* citat Plut. p. 481. A. quod non sine causa praefert Valck. altero etiam loco p. 484. B. Plutarchum huc respexisse monens. Petr. Fonteinius ap. Wesseling. ad Herod. p. 50, 15. *κοινόν* pro *νόμιμον* praetulisse videtur.

V. 539. *τῷ πλείονι* Leid. B. Mosqu. D. Gu. Flor. 2. 5. 9. 21. 33. Vict. *τῷ πλέονι* reliqui cum Ald. Clem. Al. Plut. p. 643. F. Aristot. Eudem. VII, 1. p. 186, 10. — *αἰεὶ* Ald. rell. Mosqu. D. Gu. Flor. 2. 5. 6. 9. 10. 21. 34. *ἀεὶ* ed. Porson. et sic Flor. 18. 33. Cant. M. R. Clem. Al. Aristot. vid. Porson. ad v. 85.

V. 540. *ἐχθρᾶς δ' ἡμ.* Ald. Aug. b. d. Havn. Sed *θ'*, non *δ'*, MS. C. C. C. Flor. A. Leid. A. Paris. A. Lib. P. Cant. Florr. omn. praeter 33. Gu. pro v. l. M. R. *ἔχθρας θ' ἡμέρα* Aristot. *θ'* sive *δ'* om. Flor. 34. In *ἐχθρᾶς ἡμέρας* frustra haeret Valcken. *ἐπίπονον ἁμέραν* Soph. Trach. 654. recte contulit Musgr.

V. 541. *γάρ* om. Flor. 2. *μέτ'* pro *μέτρ.* Taur.

V. 542. ἔταξες Flor. 9. διώρισεν Mosqu. D. Gu. Flor. 5. 6. 9. 10. 18. 34. Aug. b. d. διώρισε non video cur Valcken. adeo displicuerit, ut scribendum censeret κἀριθμόν· διώρισε Νυκτός τ' ἀφ.

V. 543. βλέφαρον explicat Eichstaedt. Quaest. philol. spec. p. 16.

V. 544. βαδίζειν Ald. rell. βαδίζει coni. Canter. et sic Bodl. tres, unde recepit King. Flor. A. Leid. A. Mosqu. D. Gu. Florr. omn. Vict. Aug. b. Valck. malebat: διώρισε νυκτ. τ' ἀφ. βλ. ἴσον βαδίζειν — — κοὐδ. αὐτ. φθόνον ἔχειν νικ.

V. 545. οὐδὲν ἕτερον Flor. 33. αὐτῶν Gu. Florr. omn. Vict. Taur. Havn.

V. 546. ἥλιος primus, quod mireris, edidit Barn. pro ἅλιος, et ita Codd. δουλεύειν Euseb. Praep. Ev. VI. p. 259. C.

V. 547. ἔχειν Euseb. Praep. Ev. VI. p. 259. C. Theodoretus Therap. IV. p. 62, 49. Flor. 33. in Gu. superscr. ead. m. ut Isocr. ad Demon. p. 10. C. ἀνέχου δὲ τὸ ἴσον ἔχειν. Herod. VII, 139. extr. καταμείναντες ἀνέσχοντο τὸν ἐπιόντα ἐπὶ τὴν χώρην δέξασθαι. Sed Euripides, ut recte monet Valck., nusquam non participio illud verbum iungit.

V. 548. ἀπονεῖμαι Ald. rell. Flor. 2. 10. 33. Taur. Havn. ἀπονείμειν Flor. 5. 6. 9. ἀπονέμειν MS. C. C. C. Leidd. Bodl. Gu. I. L. Flor. 18. 21. 34. Vict. Aug. b. E Mosqu. D. Beck. enotavit ἀπονέμειν, Herm. ἀπονέμεις. ἀπονέμειν receperunt King. Musgr. ἀπονέμων Brunck. Si ἀπονέμειν genuinum est, vix intelligas, quomodo ex eo ἀπονεῖμαι vel ἀπονείμειν oriri potuerit. Itaque praestat, quod Porson. e coniectura edidit, ἀπονεμεῖς, quod ob mutatam structuram facile potuit in ἀπονέμειν depravari. Ad ἀπονεμεῖς autem repetendum οὐκ, καὶ οὐ τῷδε ἀπον., ita ut οὐκ ad utrumque membrum pertineat, cuius generis nonnulla, sed paulum ab hoc diversa, exempla protulit Heindorf. ad Plat. Gorg. §. 144. ad Horat. Serm. II, 7, 109. p. 422.

V. 550 sq. ἡγήσεται Flor. 6. Valck., interrogationis nota post ἥγησαι posita, coni. τί δὲ περιβλέπεσθαι; τίμιον; Brunck. et Porson. ediderunt: — — ἥγησαι; τὸ δὲ περιβλέπεσθαι τίμιον; Neutrum placet, propterea quod, quum argumenta

proferuntur ad id, quod dixeris (h. l. imperium nil nisi fortunatam esse iniustitiam, nec magni faciendum esse) probandum, in primo argumento poni non solet δέ, multo minus τί δέ, quod usurpatur, ubi post plura commemorata ad novum argumentum transitur. μέγ' ἥγησαι τόδε, i. e. τὴν τυραννίδα, non offendent eum, qui legerit, quae notarunt Markl. ad Suppl. 432. (442.) Schaef. ad Soph. El. 1366. Heindorf. ad Plat. Phaedon. p. 139. sq. Cf. Gramm. gr. §. 439.

V. 551. περιβλέπεσθε Mosqu. D. Ad κενὸν μὲν οὖν Burgess.: Quid sibi velit istud μέν, ignoro: leg. κενόν· μέν' οὖν, *quiesce.* quam coniecturam ad condiendum aliqua hilaritate harum annotationum taedium commemoravi. *Imo* iam vertit Valck.

V. 552. ἢ πολλὰ aliud agens e Zimmermanniana remanere passus sum. Unice verum est ἢ πολλὰ μ. ut habent Ald. Brub. Herv. 1. 2. Cant. et Codd. Secundum enim hoc argumentum est, priori v. 551. oppositum: *an ut superba sit domus, magno cupis Emtum labore*, ut recte Grot. ἦ tamen Gu. ut ediderunt Barn. Brunck.

V. 553. τὸ πλεῖον Mosqu. D. ἔχειν Aug. b.

V. 554. τά τ' ἀρκ. Flor. 6. τοῖς γε σώφροσιν Ald. rell. Flor. A. Flor. 10. 18. 21. 34. Havn. Aug. d. Clem. Alex. Strom. VI. p. 751. τοῖς δὲ σώφρ. I. Flor. 33. τοῖς σώφρ. sine γε Stob. XCIII. (XCV.) in edd. Trincav. et Gesn. τοῖσι σώφρ. MSS. C. C. C. K. L. M. R. L. Leidd. Gu. Flor. 5. 6. 9. quod recepit Porson. Particulam γε saepius omittunt, quam addunt librarii. Quam apta esset h. l., docuit Valck. idem exempla eius duplicatae afferens Soph. Oed. T. 1040. Oed. Col. 379. Cf. Oed. C. 977. Eur. Hipp. 95. Lobeck. ad Soph. Ai. p. 303. Erfurdt. ad Soph. Antig. 743. ed. min. Neque vero priore loco posita est πρὸς βύσιν χασμῳδίας, ut ait Valck. sed τά γ' ἀρκοῦντα est *si non amplae divitiae, at tantum certe, quod satis sit.*

V. 555. οὔτι Havn. sed οι superscripto.

V. 556 δ' om. Flor. 2. Havn. ἑλόντες (apogr. Hamb. ἕλοντες) Flor. A.

V. 557. χρῄζουσ' Gu.

V. 558. Hunc versum Euripidis quidem, sed ex alia tragoedia huc transscriptum, recte damnavit Valck.

V. 559. ἅ γ' ἦν Mosqu. D. ἢ pro ἦν Aug. b. δύω

Flor. 2. 10. *λόγους* Ald. Flor. 33. *λόγῳ* MS. C. C. C. Bodl. universi, Gu. Flor. 9. *λόγω* Flor. A. Paris. A. Flor. 2. 5. 6. 10. 18. 21. 34. Aug. b. quod recepit Valck. *προςθεῖσ'* MS. C. C. C. Bodl. univ. unde recepit King. Leid. B. Mosqu. D. Flor. 5. 6. 6. 18. Aug. d. Havn.

V. 560. *ἢ σῶσαι πόλιν* Flor. 6. 9. 18. 21. 34. Mosqu. D. Aug. b. Havn. *ἢ πόθι σώσειν* Flor. A.

V. 561. omittit Flor. 18. *εἰ δὲ νικ.* Flor. 34. Aug. b.

V. 562. *ἔχει* pro *ἔγχη·* Harl. *ἔγχη· τόδε δόρυ K.* Flor. 2. Vict. *Καδμεῖον* Aug. b. Havn.

V. 563. omittit Mosqu. D. In Aug. d. hi duo versus 563. 4. inverso ordine scripti sunt, sed verus ordo litteris et signis indicatus. *δ' ἄστυ* Flor. 21. *Θηβαῖον* Flor. A. Flor. 2. 10. Vict.

V. 561. *βύα* pro *βίᾳ* Harl. Cf. Burgess. ad Troad. 827.
παρὰ τῶν
παρά pro *πρός* Aug. b. sed superscr. *πρός*. Aug. d. *ἀνδρῶν*.

V. 566. *δαπανηρούς* pro *ὀδυνηρός* lectum fuisse monet Schol. *ἆρ'* recte scripsit Barn. pro *ἄρ'*, quod tamen retinuit Musgr.

V. 567. recte ut spurium damnasse videtur Valck. In eo *Θήβῃσι* Flor. 10.

V. 569. *εἴς σ' ἠμείψατο* MS. C. C. C. Leidd. Gu. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 34. Vict. Aug. b. E Mosqu. D. etiam *εἴ σ' ἠμείψατο* memorat Herm. *εἴ σ'* tantum Beck. Corruptelae fontem ostendit I. qui habet *ἀμείψατο*, cui superscr. *ἀνέθηκεν*, ut in Leid. B. Gu. *εἰς ἀνήψατο* Taur. omisso *σ'*.

V. 571. *ἢ ἕλῃς* Aug. b. *τύχῃ* Taur.

V. 572. *πῶς ἀναστήσεις* Ald. rell. et MSS. Sed *ἀναστῆσαι*, inquit Porson., Euripidis aetate erat *deiectum erigere;* litteram igitur addidit, e MSS. infra 1658. restituendam, *ἆρα στήσεις*. Accedit, quod semper *ἱστάναι τρόπαιον* dicitur, nunquam *ἀνιστάναι*. Flor. 34. *ἀναστήσῃς*.

V. 573. *κατάρξῃ* Ald. rell. Flor. 2. 10. Taur. Havn. Aug. d. *κατάρξεις* MS. C. C. C. King. Codd. omnes, Leidd.
ει
Gu. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 33. 34. Aug. b. *κατάρξῃς* Mosqu. D. sed Cant. recte *κατάρξει*. Vid. Valck. — *ἑλεῖν* pro *ἑλὼν*
ων
Havn. *ἑλεῖν* Aug. d. — Supra *πάτραν* in Aug. d. scriptum

γρ. πόλιν, quo firmari videri possit Valcken. suspicio, hic scribendum *πόλιν*, supra 570. *πάτραν*, quod eo loco suppeditat Oenomaus Eusebii Praep. Ev. VI. p. 259. C. At ubi negatur *κατάρχεσθαι θυμάτων* posse, gravius est *ἑλὼν πάτραν*, quam *ἑ. πόλιν*.

V. 574. *κείς* recte scripsit Valck. pro *καὶ*, monens *σκῦλα γράφειν* esse *spolia pingere; in spoliis scribere* nihil aliud esse posse, nisi *σκύλοις ἐγγράφειν*, vel *εἰς σκῦλα γράφειν*. — *γράφεις* Taur.

V. 575. *πυρσώσας* Ald. Brub. Herv. 1. 2. Taur. Havn. *πυρώσας* Canter. et sic reliqui Codd.

V. 577. *σοὶ* om. Flor. 2. 6. 9. *γένοιτ' ἂν ὑφ' Ἑλλ. λ.* Ald. rell. *ἄν*, sensui nocens, e Barn. coni. delevit King. et omittunt K. M. R. Flor. 33.

V. 578. *ὑπερδράμῃ* vel e MS. vel e Canteri et Scalig. coniectura ed. Grotius pro *ὑπεκδράμῃ*. *ὑπεκδραμεῖν* est *effugere, evitare, ὑπερδραμεῖν, superare, vincere*. Vid. Valck.

V. 579. *μυρίων* Flor. 6. 9. *μυρίοις* 18.

V. 581. *Ἄνδραστε* Flor. A. *γάμου* Flor. 33. *γάμων* Leid. A. Aug. b.

V. 582. *δύω κ.* Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. Musgr. Leidd. Gu. Florr. septem, Havn. Aug. b. d. Priscian. p. 542. *δύο* edidit Grotius, quem sequitur Barnes. et King. et sic Mosqu. D. Flor. 2. 10. Priscian. p. 572. — *κακά* Flor. 2. *σπεύδει* Flor. A. 10. *σπέυδε* (sic) Flor. 21. *ὦ τέκνον* Flor. 5.

V. 583. *κεῖνον* Aug. b. *τ'* post *τῶνδε* om. Aug. b. *τῶν δ' ἐν μέσῳ* Mosqu. D. *τῶν δ' ἐπ' ἐμπέσω π.* Flor. A. in quibus apparet vestigium veteris scriptionis *ἐμμέσῳ*.

V. 584. *τὸν λίαν* Aug. b. *ἀμαθία* Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. Musgr. Brunck. Flor. 2. 5. 10. 33. Taur. Havn. *ἀμαθίαι* MS. C. C. C. Leidd. Gu. Mosqu. D. Flor. 6. 9. 18. 21. 34. Vict.

V. 585. *ἔχθιστον κ.* Ald. rell. Mosqu. D. Gu. Florr. praeter 33. Gu. *ἄσχηστον* I. *αἴσχιστον* Paris. A. M. altero pro v. l. suprascripto, Flor, 33. *ἔχθιστον* servari potuisse videtur.

V. 586 sq. Iocastae tribuit Mosqu. D. *γένησθε* Flor. 5.

V. 588. *μῆτερ* Flor. 5. 6. 9. 18. 21. Gu. Havn. *οὐ λόγων ἔστ' ἀγών* omnes edd. et MSS. contra metrum. Canter. *ἔτ' ἀγών*, nam huius quidem vocis priorem etiam Oreste (849), Supplicibus (756) et Hercule (1163), item Soph. Electr. (1492) produci. Barnes. addit Heracl. 717. Illis locis omnibus nunc *ἀγών* legitur, eademque medicina huic etiam loco facienda videtur, *οὐ λόγων ἔθ' ἀγών*, quod suadet Musgr. et Elmslei. ad Heracl. 722. Sed editores lectionem Grotii, quam etiam e libro Heinsio - Scaligerano memorat Barnes., sequuntur, *οὐ λόγων ἀγών ἐστ'*, ut Morellus etiam Thes. Append. II. In Soph. Oed. C. 630. quod legebatur *γῇ τῇδ' ὅδ' ἀνήρ*, Trach. 391. *μίμν' ὡς ὅδ' ἀνήρ* Brunck. scribere debuit *γῇ τῇδ' ὅδ' ἀνήρ, μίμν' ὡς ὅδ' ἀνήρ*, non transponere verba.

V. 589. *οὐμμίσαι* Flor. A. *οὑμμέσω* Taur. vid. ad v. 583. Havn. *οὐν μένσω*. — *οὐδέ* Flor. 18.

V. 590. *ξυμβῶμεν* Flor. 33.

V. 591. *ὥςτε με* Ald. rell. Recte Valck. *ὥςτ' ἐμέ*, ut est in Flor. 10. — *σκήπτρων κρατ.* Ald. rell. Cant. R. Flor. 2. 33. *κήπτρων* I. *σκῆπτρον* K. Sed MS. C. C. C. Leidd. Paris. A. Mosqu. D. Gu. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 34. Vict. *σκῆπτρα*, quod quomodo e lectione *σκῆπτρον* fluere potuerit, ut ait Porson., non assequor. Imo, quum rarius sit *κρατεῖν τι*, quam *κρατεῖν τινός*, etiam de metro dubitaretur, *σκήπτρων* et *σκῆπτρον* potius librariis deberi videtur. Cf. ad v. 1253. At e canone Porsoniano prolato ad Or. 64. altera vocis *σκῆπτρα* syllaba ante *κρ.* brevis manere debet, et loca, quae huic canoni repugnare videbantur, partim e MSS. partim e coniectura correxit Erfurdt. ad Soph. Ai. 1109. At ubi lex aliqua sermonis explicanda est, probare oportet, eam ubique consensu optimorum librorum servari, non, quae obstant loca, ei legi corrigendo accommodare; alioqui exsistit **circulus**, quem Logici vocant. Accedit, quod, quum in mediis verbis syllaba natura brevis sequente muta cum liquida saepe producatur (vid. Erfurdt. ad Soph. Oed. T. 639. ed. min.), nulla causa est, cur idem in diversis verbis poetae refugerint. — Pro *τῆςδ' ἄνακτ' εἶναι χθονός* Flor. A. *τῆς δ' ἂν ἐκτεῖναι χθ.* Harl. *τῆςδ' ἀναστῆναι χθ.*

V. 592. *κακῶν* pro *μακρῶν* Flor. 18. *μ'* omittit Mosqu. D.

V. 594. *τίς δ' ὧδ' ἄτρ.* Ald. rell. *δ'* om. Leidd. Mosqu. D. Paris. A. Gu. Flor. 5. 6. 9. 33. Aug. b. d. *εἰς* ante

ἡμᾶς omittit Ald. Herv. 1. 2. Flor. 18. Aug. b. Havn. addiderunt iam Brubach. Canter. et Codd. rell.

V. 595. *λαβοὶν* pro *ἐμβαλοὶν* Flor. 21. E Mosqu. D. Hermann. enotavit *οὐκ ἀπείσεται* cum gl. *οὐκ ἀπολαβὼν οἴσεται.* *φόνον* pro *μόρον* Flor. A.

V. 596. *οὔ πρόσω βέβηκας* Ald. rell. *οὐ πρ. βέβηκας* MS. C. C. C. Leidd. Paris. A. Mosqu. D. Gu. Florr. omnes; quod cur mutetur, causam nullam video, modo cum Valck. interrogationis nota ponatur post *βέβηκας*. Musgrav. tamen coni. *ἐγγὺς, οὐ πρόσω βεβηκώς*, assentientibus Wakefield. Silv. crit. I. p. 97. et Porsono. Brunck. ed. *οὐ πρόσω βέβηκεν* e v. 906. quo loco ovum ovo similius non esse dicit. — *εἰς χεῖρας* Ald. rell. Gu. Flor. 2. 5. 6. 9. 10. 18. 21. 33. *εἰς χέρας* Leid. A. Flor. 34. quod etiam sine Codd. reponendum erat. — *λεύσεις* Ald. rell. *λεύσαις* Flor. A.

V. 597. *δεινόν* Flor. A. 10. 33. Taur. et Stobaeus semel p. 507. Gesner. sed in eadem pagina *δειλόν θ'* et *τυφλόν θ'* in marg.

V. 598. in Aug. b. omissus, sed a m. pr. in margine adscriptus. *σὺν πολλοῖς* Ald. Herv. 1. 2. Aug. d. Havn. *σὺν πολλοῖσιν* iam Brub. quae prima hos trochaicos recte dispositos habet, Canter. et Codd. — *ἐς μάχην* Ald. rell. Flor. 2. *εἰς μ.* Leidd. Florr. rell. Gu. Aug. b. d. Havn.

V. 599. *ἀσφαλῶς* Aug. d. Havn. sed in illo superscr. *γρ. ἀσφαλής*. — *ἄμεινον* Havn.

V. 600. *κόμπος*, accentu mutato, Aug. ap. Pors. Etymol. M. p. 527, 47. Post *σπονδαῖς* Mosqu. D. inserit *τε.* *σώζουσι* Ald. Brub. Herv. 1. 2. Cant. *σώζουσιν*, ut Barn. edidit, Flor. 2. 5. 18. 21. 34. *σώζουσι μὴ θ.* Flor. 33.

V. 601. *μέρος χθ.* Aug. b. Totum versum om. Taur.

V. 602. *ἀπαιτούμεθ'* Ald. Herv. 1. 2. Flor. 18. 33. Havn. *ἀπαιτούμεθα* Aug. d. *ἀπαιτούμεσθ'* iam Brubach. ut Florr. septem, Vict. *ἀπαιτούμεσθα* Gu.

V. 603. *τὸ πλεῖστον* Ald. rell. Gu. *τὸ πλεῖον*, ut Grotius edidit, Flor. A. Leidd. Lib. P. Florr. omn. Vict. Mosqu. D. Aug. b. Quae Eteocles dicit, sedem mutarunt in Flor. 21. ut post *τὸ πλεῖον* sequatur *οὓς σὺ πορθήσων πάρει*, post *πατρῴων* autem *φήμ'· ἀπαλλ. δὲ γῆς.* Vict. *ἀπαλλ. τῆςδε γῆς.*

V. 604. *θεοί* Aug. b. *πατρῷοι* Ald. rell. Mosqu. D. Gu.

Flor. 5. 6. 9. 10. 21. 33. Taur. Havn. *πατρῴων* primus edid. King. et sic Flor. 18. 34. — *σοί* pro *σύ* Mosqu. D.

V. 605. *τίς ἂν κλύοι* ed. King. sed *δ'* tuentur Leidd. Mosqu. D. Gu. Florr. omn. Taur. *κλύει* Mosqu. D. Havn. *ἐπιστρατευμένου* Mosqu. D. Taur.

V. 607. *ἐξελαυνόμεθα ἀπὸ πατρίδος* Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. Flor. 6. 9. Aug. d. Havn. Taur. Quod eiecerunt Grotius et Barn. *ἀπό*, omittunt MS. C. C. C. Flor. A. Leidd. Flor. 2. 5. 10. 18. 21. 33. 34. Gu. *ἐξελαυνόμεσθα* Gu. Flor. 2. 10. 34. Vict. *ἐξελαύνομαι* Cant. I. Mosqu. D. sed hic cum gl. *ἐξελαυνόμεσθα πατρίδος, ὦ θεοὶ, σὺν ἀδικίᾳ*, quibus Gu. praeponit: *τὸ ἑξῆς*. Sed offendit anapaestus in quarta sede. Itaque Barn. edidit *ἐξελαυνόμεσθα πάτρης*. debebat *πάτρας*. Burgess. coni. *ἐξελαύνομαι χθονὸς γάρ*. Censor ed. Burgess. in *Quart. rev.* V. p. 182. vel *πατρίδος ἐξελαυνόμεσθα* cum Blomfield., vel *ἐξελαυνόμεσθα πάτρας* legendum censet; contra quem V. D. in Mus. crit. III. p. 329. monet, transponendis vocibus vim et emphasin perire. Mox *γάρ* om. Harl. *ἦλθες καὶ γὰρ ἐξ.* Mosqu. D. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. *ἐξελῶν* (i. e. *ἐξελάσων*, non ab *ἐξελεῖν*, ut opinatur Burg.) recte Ald. rell. *ἐξελών* Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 34. Aug. b. d.

V. 608. *ἀδικίᾳ γε σῇ, ὦ θεοί* Ald. Herv. 1. 2. Canter. Flor. 2. 10. 33. Taur. In Brubach vv. *ὦ θεοί* uncis inclusa sunt, et ea eiecit Grotius. Sed rectius MS. C. C. C. Codd. Kingii omnes, Leidd. Florr. 5. 6. 9. 18. 21. 34. Gu. Mosqu. D. *ἀδικίᾳ γ' ὦ θεοί*, ut ed. King. *ἀδικία σή γ' ὦ θεοί* I.

V. 610. *κατακτανῶ* Ald. rell. Flor. 2. 10. 33. Mosqu. D. sec. Herm. (sed sec. Beck. *καὶ κτανῶ*). *καὶ κτανῶ γε πρός* Gu. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 34. Aug. b. *κατακτενεῖ* I. *κατακτενῶ* Aug. d. Taur. Havn. *σε* pro *γε* edidit Brunck. e Paris. A. ut videtur, et sic Mosqu. D. sed *καί — γε* aptius. vid. Porson. Blomf. ad Aesch. Pers. 266. Heindorf. ad Plat. Hipp. §. 47. ad Protag. §. 100.

V. 611. *κλύοις* Taur.

V. 612. *μῆτερ* Flor. 2. 10. sicut paulo post *μητρός*. — *οὐ θεμιτόν σοι* Ald. rell. C. C. C. Leidd. Mosqu. D. Gu. Florr. omn. etc. contra metrum. *σε* pro *σοι* Laud. *σοι* s. *σε*

omittunt Leid. B. Aug. b. Hinc Musgr. *οὔ σε θεμιτόν*. Grotius edidit *οὐ θέμις σοι*, e MS. dubium, an e coniectura. Hoc Porson. Musgravii coniecturam ego recepi, probatam etiam Herm. Praef. Hec. p. LXIV. *ὀνομάζειν μητρὸς κάρα* Aug. b.

V. 613. *εἰς* A. Flor. 33. Aug. b.

V. 614. *μὴ πόνει δέ σ' αἰνῶ* Mosqu. D. Pro *ἔξιθι* Aug. b. *ἔξελθε*.

V. 615. Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. *ἔξειμι. πατέρα δέ μοι δὸς ἰδεῖν. γε* post *δέ* addunt MS. C. C. C. Leid. B. Mosqu. D. Gu. Flor. 5. 6. 9. 18. *εἰςιδεῖν* pro *ἰδεῖν* MS. C. C. C. Flor. A. Leidd. A. B. Gu. Florr. omn. praeter 33. Itaque Barnes. edidit *ἔξειμι· πατέρα δέ γέ μοι δὸς εἰςιδεῖν*. in quo primus adhuc pes laborat. Musgr. *ἔξιμεν· π.* quod cum Porsono recepi. Pluralis et singularis verborum saepe confunduntur. vid. supra 607. Med. 651. Grotius dederat: *εἶμι· τὸν δὲ πατέρα μοι δὸς εἰςιδεῖν*, in quo articulus mori Tragicorum repugnat. Receperunt tamen Valck. et Brunck.

V. 616. *ἀνὰ* Flor. 21. — *οὐ τάςδ'* Aug. d.

V. 617. *κασίγνητε* Taur. *γ'* post *ἀνακαλεῖς* habet Ald. Leidd. sed nesciunt MS. C. C. C. Paris. A. Gu. Mosqu. D. Florr. omn. Vict. Havn. Quid tamen ad addendam particulam librarios impulerit, non assequor, nisi forte post *ταύτας* ea olim lecta fuit, *τί ταύτας γ' ἀνακ.*

V. 618. Ald. Brub. Herv. 1. 2. Cant. *ἀλλὰ σύ μοι χ.* Transposuit voculas Barnes. *ἀλλά μοι σὺ χ.* et sic Mosqu. D. Gu. Florr. omn. *χαρτὰ γοῦν πάσχω, τέκνον*, non interrogative, sed *εἰρωνικῶς* dicta esse recte monet Monk. ad Eurip. Alcest. 827. et sic iam Barnes.

V. 619. *σὸς παῖς* Mosqu. D. *εἰς πολλά γ' ἄθλια* Ald. rell. Flor. 2. 10. 33. Aug. d. Taur. Havn. E MS. C. C. C. Barnes. edidit *εἰς πόλλ' ἀθλία* et sic Leidd. Gu. Florr. sex, Mosqu. D. nisi quod Florr. et Mosqu. *ἄθλια*, quod vel ob metrum mutandum erat. Grotius *εἰς πόλλ' ἀθλία γε π. ἐ.* *ἀθλία ἐς πολλά* dictum ut *ἐς τἄλλα μακάριος* Orest. 529. *εἰς ἅπαντα δυςτυχής* Phoen. 1642. Valck. tamen, sequentia spectanti, inquit, verisimile saltem videbitur, hic legendum: *ὡς πόλλ' ἀθλ.* (cf. idem ad v. 624.) quod probat Brunck.

V. 620. *εἰς ἡμᾶς* om. Flor. 2. *εἰς ὑμᾶς* 10.

V. 621. *ὡς τί, quamobrem*, suspectum est Valcken. quippe verbo vel participio destitutum, quamvis aliis locis Orest. 784. Iphig. A. 1321. Ion. 527. in *ὡς τί δή* subaudiendum relinqui *θέλων*, (quod additur Iph. T. 543. *ὡς τί χρήζων* Med. 677. ubi Elmsl. comparat Soph. Oed. T. 1174. *ὡς πρὸς τί χρείας;* Cf. Trach. 1182.) *θέλουσα, δράσων, δράσουσα* docens. Nam idcirco de *ὡς τί* dubitasse tantum virum, quod *δή* non additum est, ut credam, adduci vix possum.

V. 622. Flor. 2. *κτανών* (ε suprascr.). *κτανών* (ω suprascr.) Aug. d. Havn. — *ἔρος* Aug. b.

V. 623 sqq. *ἰὼ τάλ.* Mosqu. D. Verba *αὐτὸ σημανεῖ* Eteocli tribuunt Ald. rell. et Codd. Polynici Leid. B. probantibus Musgr. Brunck. Porsono, Iocastae Mosqu. D. Versu 624. verba *ἐῤῥέτω πρ. δ.* Polynici Gu. Mosqu. D. Harl. hic usque ad *χθονός* v. 635. Idem visum fuit Tyrwhitto in margine exempli Barnes. quod ipse dono legavit Museo Britannico.

V. 625. *οὐκ αἱματ.* Taur.

V. 627. *ἄτιμα* Ald. rell. Havn. Taur. *ἄτιμα* ς a rec. m. Primus *ἄτιμος* dedit Grotius, et sic Gu. Florr. omn.

V. 628. *ταὐτοῦ πρὸς O.* Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. Flor. 2. 5. 6. 9. 33. Havn. quem errorem e compendio scribendi ortum vidit Canter. Gu. perspicue *πρς* i. e. *πατρός*. et *πατρός* habent Flor. 18. 21. 34. Vict. *μολών* pro *γεγώς* Flor. A. 10. *μολῶν* Taur.

V. 629. Ald. Brub. Herv. 1. 2. Cant. (*δε* suprascr.) Flor. 2. 6. 9. 10. 18. Aug. d. Havn. *μή με τόνδ' αἰτιῶ*, unde Grotius fecit *μή με σύ γε τόνδ' αἰτιῶ*, Barn. *μή με, τοῦτον δ' αἰτιῶ*. MS. C. C. C. Mosqu. D. Aug. b. *μή με τῶνδ' αἰτιῶ*. M. *τῶν δ'* et *ὄν* pro v. l. Baroc. 66. *μή με τῶνδ' δ' αἰτιῶ*. Leid. A. *μή με τῶνδε δ' αἰτιῶ*. Sic fuerat etiam in Gu. sed *δε* post *τῶν* scalpello erasum. Leid. B. *μή με τῶνδε γ' αἰτιῶ*. unde Valck. *μή με τῶνδ' ἐπαιτιῶ*. King. e K. edidit *μή με, τόνδε δ' αἰτιῶ*, et sic Paris. A. Flor. 5. (in quo *δ'* est ab alia m.) 21. 33. 34. E Scholio Barocc. suspicarer, hanc lectionem metrico cuidam deberi, nisi e Gu. pateret, olim iam inter utramque lectionem fluctuatum esse. Sed vitiose etiam Valck. et Brunck. *μή με, τόνδε δ' αἰτ.* quod correxit Porson.

V. 630. spurium censet Valck. recte. In eo *ἐλαύνομαι* pro *ἐξελαύνομαι* Flor. 33.

V. 631. *καὶ σοὶ* Aug. d.

V. 632. *θ' οὔμοι* Ald. rell. Mosqu. D. Gu. Florr. Taur. *τοὐμοὶ* Aug. *θ' οἱ 'μοί* Flor. 10. 33. Vid. ad Med. 814.

V. 633. *αὖθις* om. Flor. 10. 33.

V. 635. *Θηβαίων* sex MSS., ait Porson. praeterea Leid. B. Mosqu. D. Flor. 5. 6. 9. Aug. b. *γῆς* pro *χθονός* Flor. 33.

V. 636. *ἔξελθ' ἐκ χ.* Ald. rell. Correxit Barnes. e MS. C. C. C. et sic Leid. A. Gu. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 34. *ἔξιθι χώρας* Flor. A. 2. 10. 33. Vict. Taur. *ἔξιθι χθονός* Leid. B. e v. 614. „De hoc pravo etymologiae studio vide, post Valckenaerium, Burmannum ad Lotichium 353. Polemo in oratione habita a Callimachi patre p. 16. *ὦ παῖ, μάντευμα ἄρα σοῦ τοῦ κάλλους καὶ τῆς μάχης τὸ ὄνομα ἦν.*" Boisson.

V. 638. *τήνδε γᾶν* Flor. 10. *τάνδε γῆν* Flor. 33.

V. 640. *πέσημα δίκε* nihil aliud est, nisi *ἔπεσε*, et quod ad *μόσχος* referendum erat, accommodatum est voci *πέσημα*, *ἀδάμαστον* pro *ἀδάμαστος μόσχος*.

V. 641. Aug. d. *δέδοσαν* et suprascr. *γρ*[αι] *διδοῦσα*.

V. 642. *κατῴκησε* Ald. Brub. Herv. 1. 2. Aug. d. Havn. *κατῴκοισε* Flor. A. *κατῴκισε* Flor. 2. 33. Vict. Taur. ut edidit Canter. Barn. et addito *ν* Mosqu. D. Gu. Flor. 5. 6. 9. 10. 18. 21. 34. Aug. b. Barnes. in aliquibus exemplaribus legi dicit *κατοικίσαι*, e Schol. et sic legendum esse viderunt King. et Valcken.

V. 643. *παιδία* Havn. Pro *μέν* coniecturam Musgr. *μιν* receperunt Brunck. et Porson. Sed *μέν*, non sequente *δέ*, haud rarum, v. c. Orest. 8. Vid. Heind. ad Plat. Phaedon. §. 2. p. 5. ad Gorg. §. 47. Ast. ad Plat. de leg. p. 117. — *κατὰ θέσφατον* Aug. d. Havn.

V. 644. *πυροφόρα δόμων ἔχρησε* Ald. rell. et Codd. *πυρφόρα* Flor. 18. 21. *ἔχρησεν* Florr. omn. praeter 10. 33. *ἔχρισαν* Flor. A. *χρῆσε πυροφόρ' Ἀόνων* est e coni. Valck.

V. 645. *ἵνα γε* e coni. Valck. ediderunt Brunck. et Porson. De *ἵνα τε*, *ὅς τε* vid. Herm. notam ap. Erfurdt. ad Soph. Oed. T. 688.

V. 646. *γαίας* Ald. rell. *γᾶς* Leidd. Mosqu. D. Flor. 5. 9. 18. 21. 34. Aug. b. *γάς* Flor. 6. *γυίας*, ut edidit King. Flor. A. Flor. 10. 33. In Aug. d. *γαίας* mutatum videtur in *γυίας*, supra scripto *χώρας*. Gu. *γυι γᾶς*. in quo *γυι* ab al. m. *γύας* scribendum docuit Valcken.

V. 648. *βαθυσπόρου* Vict. In Ald. rell. et Codd. additur *γυίας*, Flor. A. et 10. *χώρας*, Aug. d. *γύας*, cui suprascr. *χώρας*. *γύας* deleverunt Grotius et King. hic auctoritate Cod. K. et recte monet Porson., *γυίας* margini adscriptum pro correctione in locum non suum migrasse. Herm. in Add. ad Orph. Lith., Qui varias lectiones, inquit, illo in loco diligenter consideraverit, assentietur mihi, ut spero, ita corrigenti: *Δ. χλ. γᾶς βαθυσπόρου*. Eleganter!

V. 649 sq. Ald. rell. *Βρ. ἔνθα τέκε Μάτηρ Διὸς γάμοῖσι*. King. e Cod. optimo, i. e. K., edid. *Βρόμιον ἔνθα δὴ τέκεν ποθ' Ἁ μάτ. Δ. γ.* quod retinuit Valck. MSS. Bodl. Flor. A. Paris. A. Gu. Mosqu. D. Florr. omn. praeter 2. Taur. (hic c. gl. *ἔνθα, φησὶ, τῷ Διῒ ἡ Σεμέλη ἐτέκετο.*) Aug. b. d. *τέκετο* pro *τέκε*. *τέκετο* bis Flor. 10. *τέτοκε* Flor. 2. Vict. *τέκετο* receperunt Brunck. et Porson.

V. 650. King. ex optimo Cod. *ἁ μάτηρ Διὸς γάμοις*, quasi *ἁ μά* esset trochaeus. *γάμοισι* cum Ald. rell. Gu. Florr. omn. Mosqu. D. Taur. *γάμοις* Brunck. Porson. ob antistrophicum 669. qui monstrat etiam, deesse hic tres syllabas — ◡ —. Non male Musgr. *Βρ. ἔνθα τέκετο μάτηρ, Τέκετο δὴ Διὸς γάμοις*.

V. 651. *κισσός* bis Grot. *κισσόν* Flor. A.

V. 652. Flor. A. *καὶ λικτὸς*. Flor. 33. *ἑλικτὸς ἔτι βρέφος εὐθύς*.

V. 653. *ἔρνεσι* Ald. rell. *ἔρνεσιν* Mosqu. D. Gu. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 34. Aug. b. d. In Flor. 2. alia m. addidit versui *φύλλοις*, quod additum etiam est in Vict. in Taur. *φύλοιο*.

V. 654. *ἐνώτισεν* Leidd. Mosqu. D. Gu. Flor. 5. 6. 9. Vocem contra Valcken. bene defendit Porson. Valckenaerio

in mentem venisse *ἐλώπισεν*, suspicatur P. P. D. apud Kidd. *miscell. tracts* p. 202. Post *ἐνώτισεν* comma ponendum erat: nam sqq. per appositionem ad *κισσός* pertinent.

V. 655. *Βακχεῖον* Ald. rell. et Codd. *Βάκχιον* ob versum scripsit Valck. *παρθένοισιν* Aug. d. *παρθενίοισι* Flor. A. 34. Aug. b. *παρθενείοισι* Flor. 10.

V. 656. *Εὐβοίοις* Ald. Brub. Herv. 1. 2. Havn. *Εὐΐοις* e Schol. dedit Canter. et sic Gu. Florr. omn. Vict. Taur. etc. *Εὐΐαις* Cant. M. R. quod recepit Porson.

V. 657. *φοίνιος* Havn.

V. 659. *ἔνυδρα* Ald. rell. Leid. B. qui *νάματά τ' ἔνυδρα*, Flor. 2. 10. 21. 33. Vict. Aug. d. Havn. Taur. *εὔϋδρα*, ut ed. Grotius, MS. C. C. C. Leid. A. Mosqu. D. Gu. Flor. 5. 6. 9. 18. 34. Aug. b.

V. 660. *δεργμάτων κόραισι* Blomfield. gloss. in Pers. 98. dictum existimat pro *δέργμασι κορῶν*. Imo genitivus est pro adiectivo, de quo usu vid. Herm. ad Viger. p. 890. sq. ad Soph. El. 19. Sic infra 1491. *στολὶς τρυφᾶς* est id quod *στολὶς τρυφερά*, 1527. *μαστοὶ γάλακτος* i. q. *μ. γαλακτοῦχοι*, 1574. *τραύματα αἵματος* i. q. *τραύματα αἱματόεντα*.

V. 665. *ὠλέναις* Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. MS. C. C. C. Leidd. Gu. Mosqu. D. Florr. praeter 2. Aug. b. d. Havn. *ὠλέναιν* ex ingenio dedit Barn. Quod e Schol. reponendum vidit Canter. *ὠλένης*, habent Flor. 2. Vict. Lib. P. rectius *ὠλένας* Valck. quomodo habent K. M. (Askew. ap. Musgr.) R. — *βουλαῖς* Havn. Aug. d. hic suprascripto *ο*. Valck. minus recte iungere videtur *ὃν Κάδμος ὤλεσε κρᾶτα φόνιον*. imo *ὃν Κ. ὤλεσε, δικὼν κρᾶτα φ. ὠλένας βολαῖς*. nec exspecto, dum exemplum proferatur locutionis *δικεῖν κρᾶτά τινι*. satis est, si analogia non adversatur; ut enim *βάλλειν κεφαλὴν λίθῳ* dicitur, quidni etiam *δικεῖν*? Brunck. *δίας δ' ἁμάτ.* quia edidit *δίκ'* pro *δικών*, partim praeeunte Heath.

V. 666. *ἀμήτορος* Flor. 2. Vict. *ἀματέρος* Gu. *ἀμάρτορος* Flor. 6. *ἀμάτρος* 33.

V. 667. *φραδαῖσι* vel *φραδαῖσιν* Ald. rell. et Codd. *φραδαῖς* Grotius et King. e K.

V. 668. Ut metra exaequarentur, Brunck. edidit *γαπ.*

δίκ᾽ ὀδόντας βαθυσπόροις γύαις. *δίκ᾽* coniecerat Heath. *γύας*, non *γυίας*, scribendum esse, docuit Valck. ad v. 648.

V. 670. *ἔνθεν δ᾽ ἐξ*. Taur.

V. 672 sq. *ὅρων* Mosqu. D. *σιδηρόφρων* Aug. d. Havn. Vocula *δέ* ab initio versus posita offensus Valck. coni. *σιδαρ. δ᾽ Ἅμα νιν φ*. See vid. Erfurdt. ad Soph. Antig. 1018. ed. min. Pro *ξυνῆψε* Leidd. Mosqu. D. Gu. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 34. Aug. b. *ξυνῆκε* — *φίλα γᾶ* Ald. rell. et Codd. *γᾶ φίλα* Grotius, King. e K. aliique. *φιλία* Flor. 18. Porsonus, ut versus numerosiores efficeret scilicet, transposuit verba — *χθονός· φόνος δέ νιν Σιδ. ξυν. γᾶ φίλα πάλιν.*

V. 674. *ἔδευσεν* Mosqu. D. *νῦν* pro *νιν* Aug. b. *εὐειλοισι* est ex emend. Musgr. quam praeter Porson. probat etiam Herm. de rat. em. gr. gr. p. 34. et V. D. in *Edinburgh rev.* 29. p. 158. Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. Barn. Havn. *εὐηλίησι*. Grot. et e K. King. *εὐηλίοις*. *εὐηλίοισι* Musgr. e MSS. et sic Mosqu. D. Gu. Florr. omnes (— *σιν* 2. 33.) Vict. Aug. b. Taur.

V. 675. *δεῖξ᾽ αἰθ*. Flor. A.

V. 676. *προμάντορος* Flor. A. Hunc epodum in stropham et antistropham descripsit Herm. elem. doctr. metr. p. 731.

V. 677. *υἱοῦς* Mosqu. D. *τ᾽* pro *ποτ᾽* Flor. 18. *Ἔπαφον ἔκγονον* Flor. 33.

V. 679. *ἐκάλεσε* Flor. A.

V. 680. *βαρβάροισι* Flor. 33.

V. 681. *τήνδε* Mosqu. D. Flor. 5. 6. 9. 18. 21.

V. 682. *σῷ νιν ἐκγόνῳ* Schol. quem si sequimur, *αἱ διώνυμοι* legendum est. PORSON. Ad totum epodum cf. Aesch. S. c. Th. 139. sqq.

V. 683. *ᾇ* Ald. rell. Mosqu. Gu. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 34. *ἅ* Aug. b. *αἱ* Flor. 10. 33. *ᾧ* Flor. 2. ex emend. Vict.

V. 684. *φίλη* Flor. 34. Aug. b.

V. 686. Ald. Brub. Herv. 1. 2. *Δ. θεὰ ἁπάντων, ἄνασσ᾽, ἁπάντων*. Canter. Barn. *θεὰ, ἁπάντων ἄνασσ᾽, ἁπ*. Musgr. *θεὰ, ἁπ. ἄνασσα, πάντων*. *πάντων* priore loco Flor. A.

Gu. Florr. omn. Leidd. Vict. Aug. b. altero loco Gu. Florr. omn. Leidd. Aug. b. d.

V. 687. Ald. Brub. Herv. 1. 2. *ἐκτίσαντο*, quam lectionem explicat Schol. Gu. et sic Flor. 10. 33. *ἐκτήσαντο* Leidd. Paris. A. Mosqu. D. Gu. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 34. Aug. b. In Gu. scholion est eadem manu, qua codex ipse, scriptum, quod in scholiorum collectione ex parte tantum ad v. 682. not. 9. adscripsi: *ἐκτήσαντο, τὴν κτῆσιν ἔσχον*. (haec etiam Mosqu. Leid. B. *εἰς κτῆσιν ἔσχον*.) *ἀνακαλυπτήρια γὰρ ὑπὸ τοῦ Διὸς, ὥς φησὶν Ἐφορίων (Εὐφορίων), ἐδόθησαν αἱ Θῆβαι τῇ Περσεφόνῃ*. In eodem a m. sec. glossae *ἔκτισαν, ᾤκησαν*, in Paris. A. *κατῴκισαν*, quae ad alteram lectionem *ἐκτίσαντο* spectant. Valck., *ἐκτίσαντο*, inquit, quem sensum admittat, quidquid narrent Grammatici, non exputo. Contra Brunck., quia versus sit trochaicus, pravam esse scripturam *ἐκτήσαντο*, contendit: *κτίσαι* esse *οἰκίσαι*; *κτίσασθαι, οἰκῆσαι*, et *ᾇ ἐκτίσαντο* esse, *ubi habitaverunt*. Assentirer, si *κτίσασθαι* de diis aut hominibus usurpatum *habitandi* significatione alibi occurreret: nam *ἐκτισμένος* de urbibus huc trahi non potest. Neque tamen *ἐκτήσαντο* dubitatione caret: debebat enim dici *ἂν ἐκτήσαντο*, non *ᾇ*. Porson. dedit *κτήσαντο*. — *πυρφόρους* Ald. rell. Mosqu. D. Havn. Flor. 10. 18. 33. *πυροφόρους* MS. C. C. C. unus Barocc. Gu. (cf. Schol.) Leid. A. Flor. 2. 5. 6. 9. 21. 34. Vict. *πυρηφόρους* Leid. B.

V. 688. *τῇδε* Mosqu. D. *γαίᾳ* Flor. 33.

V. 689. *θεοῖσι* Flor. 33. Aug. d. *θεοῖσιν* Flor. 2. 10.

V. 691. *μητρός* Flor. 2. 5. Havn.

V. 693. *συμβαλεῖν* Ald. rell. et Codd. Brunck. Porson. *ξυμβαλεῖν*.

V. 694. *τε* om. Flor. 33. *καί* om. Flor. 21.

V. 695. *τόν* ante *ποδῶν* inserit Flor. 33. *μόχθων* Aug. b. Taur.

V. 697. Verbi *ἐπῆλθον* repetitione offensi Valck. coni. *ἦ πόλλ᾽ ἐμόχθουν*, Musgr. *ἦ πόλλ᾽ ἐλείφθην*, *multum sane spe et votis excidi*. V. D. in *Classic. journ.* XIV. p. 304. *ἦ πόλλ᾽ ἀπήντλουν*. Burgess. contra v. 699. corruptum habet. Eodem iure offendi debebant repetitis verbis *εἰσιδεῖν χρῄζων* et *εἰς. ἔχρῃζον* v. 697. 700. — *χρῄζω σ᾽* Flor. 18.

V. 698. *Ἐτεόκλες* Flor. 2. 6. 10. 18. Vict. *πόλις* Taur. pro *πύλας*.

V. 699. *φυλακάς τ' ἔπληθον* Burg. citans Or. 54. ubi v. Pors. addens tamen, hanc coniecturam a Blomf. impugnari, quia imperf. verbi *πλήθω* apud Atticos insolens sit.

V. 700. *Κρέων* Mosqu. D.

V. 701. Harl. *πολλῶν*, ut coni. Burgess. Male: *ἐνδεές* absolute ponitur etiam supra 385. Cf. Suppl. 874. et *πολλῷ* additur, quia in *ἐνδεής* inest vis comparativi, ut Heracl. 170.

V. 702. King. e K. edidit *Πολυνείκη* et sic Leid. A. Mosqu. D. Flor. 5. Havn. *Πολυνείκῃ* Flor. 10. 34. Vulgatam bene defendit Valck. qui etiam constructionem recte expediisse videtur, *ὡς ἐς λόγους Πολ. μολὼν λόγους συνῆψα*.

V. 703. *μείζον'* MS. C. C. C. ap. Piersium.

V. 704. *κήδη* Flor. A. Tum *πεποιθέναι* Ald. rell. Quod in marg. coniecit Barn. *πεποιθότα*, habent MS. C. C. C. Bodlei. omn. Leidd. Mosqu. D. Gu. Florr. omn. Vict. Aug. b. quo alludit etiam lectio Flor. A. *πεποιθότες*.

V. 706. *φράσαι* Flor. 33.

V. 709. *δή* omittit Mosqu. D. *νεωτέρων* Havn. *δὴ τί* cum Brunckio scripsi pro *δή τι*, ut habet Gu. Post ea, quae praecesserunt, quaerere non poterat Eteocles, *num quid novi ille afferret*, sed *quidnam id esset, quod afferret*.

V. 710. *μέλλει* Aug. d. *μέλλων* Grot. Pro *πύργοισι* Reisk. *πυκνοῖσι*, quod receperunt Brunck. Porson. *πύργοισι — ὅπλοις θ' ἐλ.* coni. Valck. Ut in re dubia, antiquam lectionem, etsi corruptam, retinere malui. Pro *πόλιν* Flor. 34. *στρατόν*.

V. 711. omittit Flor. 34. quum oculi librarii ab altero ad alterum versum aberrassent, unde super. v. *στρατόν* posuit pro *πόλιν*. *Ἀργεῖον* Taur.

V. 712. *τ' ἄρ* Ald. rell. et Codd. quod recte Brunck. vidit esse *τοι ἄρα*. Grotius *γ' ἄρ'*, quod receperunt Valck. et Porson. *γὰρ ἄρ'* K.

V. 713. *πῇ* Flor. 2. Vict. Sequentia Wyttenb. ad Plut. de s. num. vind. p. 34. comparat cum Ioh. Chrysost. Hom. p. 665. B. *τῷ θυμῷ ζέοντες οὐ συνεῖδον, ὅσον ἰδεῖν ἐχρῆν*.

V. 714. *τάφων* Flor. A. *μαχομένους* Ald. Brub. Herv. 1. 2. Aug. d. Havn. *μαχομένοις* I. *μαχούμενος* L. et duo alii sec. Porson. *μαχουμένους*, ut ediderunt Canter. et Barnes., Mosqu. D. Gu. Florr. omn. *μαχουμένους* dixit, quia *ἐξοιστέον ὅπλα πόλει* ad sensum idem est, ac *ἐκφέρειν δεῖ ὅπλα τοὺς πολίτας*. Vid. Gramm. gr. §. 447. 4. Cf. Thucyd. I, 72.

V. 716. *ἐγῷδ' ἐκείνους* Mosqu. D. (*ἐγὼ δ' ἐκ.*) Aug. d.

V. 717. Grot. *τἄργος*, i. e. *τὸ Ἄργος*, et sic Cant. I. M. Paris. A. *Ἄργος* Ald. rell. Gu. Florr. omn. etc. Rectius omittitur articulus. Valck. *ἐνέργεια* est in articulo. **Brunck.** At nulla hic requiritur *ἐνέργεια*.

V. 719. in Aug. d. a rec. m. adscriptus est.

V. 720. *ἴσθι* praeponit Herv. 2. Canter. e glossa, ut monuit Canter. Nov. lect. IV, 1. omittunt Ald. Brub. Herv. 1. Barn. et Codd. — *εἴσω* Ald. rell. *ἔσω* Flor. A. (Valck. enot. *εἴσω*) 10. Vict.

V. 721. *καί μιν* Flor. A. *ἐστὶ κἀν εὐβουλίᾳ* coni. Piersonus, quasi in alia re victoriam positam esse dicat Creon. Vetus dictum, a Porsono citatum, *Τύχη τὰ θνητῶν πράγματ', οὐκ εὐβουλία*, in Plutarchi l. *περὶ τύχης*, et ap. Eumath. VIII, p. 317. ed. Gaulmin. legi monet Boissonad.

V. 723. *πλήν* pro *πρίν* Havn.

V. 724. Ald. rell. *εἰ νυκτὸς αὐτοῖς προςβάλοιμεν ἐκ λόχου*, et sic Florr. A. 10. 33. Taur. Aug. d. Havn. *προςβάλλοιμεν* Flor. 2. Sed plerique Codd. MS. C. C. C. Leidd. Mosqu. D. (is cum duplici λ) Gu. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 34. Aug. b. *προςβάλοιμ' ἄν*, quod cum *εἰ* coniunctum recte soloecum dicit Porson. At unus Leidd. *ἢν νυκτός*, Flor. 2. Vict. *ἤ*. In Gu. etiam supra *εἰ* a m. sec. scriptum *ἢ ἄρα*. Utraque lectio proba, sed Codd. auctoritati obtemperandum fuit.

V. 725. *σφαλεῖς γε* Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. Florr. septem, Havn. *σφαλείς γε* edidit Barnes. et sic Flor. 2. 10. Mox *σ' ὠθήσῃ* Brub. Herv. 2. ubi Canter.: Videtur legendum *σωθήσῃ*. quod est in Ald. Herv. 1. et Codd. Inepte illud tuetur Barn. pro *σὺ ὠθήσῃ* accipiens. Valck. coni. *σῶς ἥξεις πάλιν;* quia nullo alio Euripidis loco legatur *σωθῆναι πάλιν*.

V. 726. *δέ* omittit Aug. b.

V. 727. Pro *εὐφρόνης* Flor. A. *εὐφρόνει*, Flor. 21. *ἀφρόνης*. De constructione cf. Herod. IX, 7. Demosth. pro cor. p. 294. ed. Reisk. Aeschin. in Ctesiph. p. 539. Plat. Phaedr. p. 283. ed. Bip. quae loca adscripsi in Gramm. gr. min. §. 535. not. 2.

V. 728. *προςβάλλω* Ald. rell. Flor. 33. *προςβαλῶ* Flor. A. 2. 10. Grot. *προςβάλω* King. Leid. A. Paris. A. Mosqu. D. Gu. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 34. Aug. b. d. ut ediderunt Valck. Brunck. Porson.

V. 730. *δέ τοι* Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. *γέ τοι* Barn. et King. et sic Flor. A. Gu. Florr. omn. Vict. *γένοιτο* L. In Aug. b. ultima littera vocis *ἀναχωρεῖν* erasa est.

V. 731. *φυλάττεσθαι* Havn. *φυλάσασθαι* Mosqu. D. pro *φυλάξασθαι*.

V. 732. *καθιππεύσαι μέν* Aug. b. *Ἀργεῖον* Flor. A. *στρατῶν* Ald. Brub. Herv. 1. 2. et, quamvis a Barn. correctum, Musgrav. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 34. *στρατόν* MS. C. C. C. Flor. A. Leidd. Paris. A. Mosqu. D. Flor. 2. 10. 33. Gu. Vict.

V. 734. *πολεμίοισι δώσω* Ald. Herv. 1. 2. Aug. d. Havn. Hinc Brubach. Canter. Barn. *πολεμίοις δώσω*, ut est in Gu. Florr. septem. Rectius Mosqu. D. I. Flor. 2. 33. Vict. Taur. *πολεμίοισι δῶ* Etiam in marg. Flor. 5. legitur *γράφεται καὶ πολεμίοισι δῶ· ὃ καὶ κάλλιον μοι δοκεῖ*.

V. 736. *γίγνεται* notaverat Scaliger, e MS. ut opinor. Porson. Sic est in Flor. 2.

A. 737. *αὐτοῖς* om. Flor. 2. Aug. b.

V. 738. Aliam lectionem *προςτέτακται* commemorat Schol. Flor. 18. *προτετάχθαι*.

V. 739. *λόχων ἄνακτας* edidi e coniectura, quia nec asyndeton *ἀνάσσειν — προςκεῖσθαι* ferri posse existimabam, et id quod secundarium est, *λόχων ἀνάσσειν*, non debere eodem modo efferri, quo id, quod caput rei est, *ἑπτὰ προςκ. π. λόχων ἀνάσσειν* huc irrepsisse videtur e v. 742. Pro *ἑπτά* Flor. A. et 10. *αὐτά*.

V. 741. *αὐτὸς καὶ σύ* Grotius. At Graeci non dicunt *αὐτὸς καὶ σύ*, sed *καὶ αὐτὸς σύ*, vel potius *καὶ αὐτός*, quum, de qua persona sermo sit, ex adiecto verbo pateat. *αἱροῦ* pro *ἑλοῦ* Havn.

V. 743. *εἴπερ ἀλκ.* Flor. 33.

V. 744. *πρὸς ἀμβάσεις* Ald. rell. et Codd. plerique. *προςαμβάσεις* Barnes. et sic Flor. 2. 5. 6. 9. 10. 33. Cf. Canter. Nov. l. III, 3. et Valck. ad h. l. Flor. A. Vict. *προςεμβάσεις*.

V. 745. Cur *ξυστρατήγους*, quod est in Paris. A., verius iudicaverit Brunck. quam *ξυστρατηγούς*, ut in Codd. scribitur, non intelligo.

V. 748. Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. Musgr. Aug. d. Havn. *ἔσται τάδ᾽· ἐλθὼν δ᾽ ἑπτάπυλον ἐς πόλιν.* MS. C. C. C. Vict. *ἔ. τ. ἐλθὼν δ᾽ ἑπτάπυργον ἐς πόλιν*, item, omisso *δ᾽*, Flor. 2. 33. Taur. Flor. A. Leidd. Mosqu. D. Gu. Flor. 5. 6. 9. 10. 18. 21. 34. Aug. b. *ἔ. τ. ἑπτάπυργον ἐς πόλιν μολών*, in quo *δ᾽* post *ἑπτάπυργον* male inseruut Flor. A. et 10. Prope accedit Paris. A. *ἔσται τάδ᾽, ἑπτάπυλον δ᾽ ἐς πόλιν μολών. ἑπτάπυλον* e glossa ortum esse, ex eo patet, quod in Leid. B. Mosqu. Gu. supra *ἑπτάπυργον* scriptum est *ἀντὶ τοῦ ἑπτάπυλον.* in Florr. etiam omnibus glossa est *ἑπτάπυλον. δ᾽* aliunde insertum incerta eius sedes indicat; est vero ea orationis forma, quam attigi ad v. 474. *μολών* an *ἐλθών* glossae maiorem speciem habeat, vix quisquam dubitet. Sed, ut iam monuit schol., absurde Eteocles se in urbem iturum dicit, qui iam in urbe erat: itaque Musgr. pro *πόλιν* leg. coniecit *κύκλον*, *murorum ambitum*, quam coniecturam receperunt Brunck. et Porson. Sed etsi *κύκλος τείχους* vel *τειχέων* dicatur, *κύκλον* per se pro moenibus inveniri vix puto. Valckenaerio Euripides ad Aesch. S. c. Th. 286. *ἐγὼ δ᾽ ἐπ᾽ ἄνδρας ἓξ — — εἰς ἑπτατειχεῖς ἐξόδους τάξω μολών* respiciens aciem iudicandi minus intendisse videtur.

V. 751. Pro *λέγειν* Aug. d. *ἔχειν*, sed supra scripto *γρ. λέγειν.* Havn. *ἔχει*.

V. 754. *γένοιτό τ᾽ ἀδ.* Aug. d. Havn. Pro *καί μοι* Valck. eadem particula initio sq. v. repetita offensus coni. *εἴ μοι γ.*

V. 755. *ξυσταθέντας* Taur. sed cum gl. *ἐξ ἐναντίου σταθέντα.* Abresch. ad Aesch. p. 16. corrigebat *ξυσταθέντι.* sed hac enallage nihil frequentius. vid. Gramm. gr. §. 535. not. — *ἐλθεῖν δορί* Abresch. l. c. ne tautologum esset *ἑλεῖν — κτανεῖν τε*, et sic MS. C. C. C. Flor. A. M. R. (hi cum

v. l. ἐλεῖν) Flor. 10. Taur. c. gl. γϱ. καὶ ἐλεῖν. Sed plures ἐλεῖν. Pierson. Veris. II, 5. p. 192. θένειν δοϱί.

V. 756. κτανεῖν δ' I. Flor. 33. κϱατεῖ δ' Aug. b. ποϱθήσας Taur. ποϱθήσειν Mosqu. D. θήσων Flor. A. et 10. Versum hic et infr. 1376. recte spurium habet Valck. h. l. delevit Brunck.

V. 757. γάμους τ' ἀδ. Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. Barn. Musgr. δ' edid. Grot. Piers. King. Valck. Brunck. Porson. nescio unde; sic tamen Flor. 10. 18. 21. 34. Gu. γάμου δ' propter sequens μέλεσθαι coniiciebat Valck.

V. 758. τι om. Mosqu. D.

V. 759. δόσιν τ' Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. Barn. Flor. 33. δόσιν δ' King. et sic Leidd. Flor. A. Mosq. D. Gu. Flor. omn. praeter 33.

V. 760. ποιῶν Flor. A. 10. 18. νῦν om. Flor. 2.

V. 761. μητϱὸς Mosqu. D. Vict. Havn. σὺ post εἶ addunt MS. C. C. C. Leidd. Gu. Mosqu. D. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 34. Aug. b. sed hic συ sine accentu.

V. 762. τὴν δ' ἐμὴν χ. Flor. 10. Taur.

V. 765. ἡμᾶς τ' Ald. Brub. Herv. 1. ἡμᾶς σ' Herv. 2. vitio operarum, quod corrigentes dederunt ἡμᾶς δ' Canter. Grot. Barn. Musgr. ut Gu. Flor. 10. Vict. Taur. ἡμᾶς τ' e Paris. A. restituit Brunck. et sic Flor. A. et octo Florr.
η
Mosqu. D. Aug. d. Havn. — ἀϱαῖσι νῦν ἦν Taur. — τυχοι Aug. d. κατακτανεῖ Ald. rell. et Codd. κατθανεῖ Flor. 34. κατακτενεῖ Porson.

V. 766. ἓν δ' ἡμῖν ἀϱγόν ἐστιν Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. Paris. A. Aug. d. Havn. Ut metro mederetur, Brunck. praeeunte Valck. scripsit ἡμίν. Sed alteram vocum ἡμίν et ὑμίν syllabam nusquam corripit Eurip. E MS. C. C. C. Barn. edidit ἓν δ' ἐστὶν ἡμῖν ἀϱγόν, et sic Leidd. quinque Codd. quos Porson. ipse inspexit, Florr. omn. Gu. Mosqu. D.

V. 768. ἐκπειθέσθαι (sic) Harl. supra scr. ἀκοῦσαι. αὐτῇ παῖδά τε σόν pro ταῦτ' ἐγὼ δὲ παῖδα σόν Flor. A. παῖδά τε σόν etiam Flor. 10. δέ omittunt Taur. Aug. d. Havn.

V. 769. ἀντεπώνυμον Ald. Brub. Herv. 1. MS. C. C. C. Leid. B. Mosqu. D. Flor. 6. 9. Aug. d. Havn. αὐτεπώνυμον Herv. 2. invito, puto, typotheta, et hinc Canter. Barn. et sic Gu. Flor. 2. 5. 10. 18. 21. 33. 34. αὖτ' ἐπώνυμον Leid. A. αὐτ' ἐπώνυμον Aug. b.

V. 770. λαβόντα πέμψω edd. et Codd. quod quum sensui adversari videretur, Valck. coniecit ἄξοντα πέμψω, idque receperunt Brunck. et Porson. Sed quidni πέμψω interpretemur *arcessam*, ut Soph. Oed. C. 298. σκοπὸς δέ νιν, ὃς κἀμὲ δεῦϱ' ἔπεμψεν, οἴχεται στελῶν. ib. 1461. ἀλλὰ πέμψαθ' ὡς τάχος, sc. Theseum. Cf. Schaef. ad Oed. C. 602. Ita Μενοικέα δεῦϱο πέμψω λαβόντα Τειϱεσίαν erit *Menoeceum cum Tiresia huc arcessam*. Melius etiam esset λαβόντ' ἔπεμψα δ. Miro errore Aug. b. τειϱεσία νηϱέον.

V. 771. σοὶ γὰϱ μὲν ἡμεῖς Flor. A. ἐς λόγους Ald. rell. Flor. 10. 18. 21. 34. εἰς Gu. Florr. rell. Vict. Havn. ut edidit Porson.

V. 772. ἐψευσάμην M. R.

V. 774. σύ pro σοί Mosqu. D. ut 771. Flor. 21.

V. 777. θνήσκειν τε Leid. B. Taur. quod iniuria praefert Valck. εἶ in fine versus Flor. A. Havn. κἂν ᾖ τις φίλων Flor. 2.

V. 778. σοὶ μὲν τάδ' αὐδῶ Ald. rell. quod e v. 568. huc irrepsisse videtur Valck. et Porsono. εἶπον pro αὐδῶ King. Codd. omn. Flor. A. Leidd. Mosqu. D. Gu. Florr. omn. Vict. Aug. b. — δ' post πϱοςπόλοις omittit Mosqu. D.

V. 780. εἰς om. Flor. 33.

V. 781. ὁϱμοίμεθ' ἤδη Mosqu. D. Flor. 5. 10. 18. 21. 33. 34. Vict. Aug. b. Harl. et ita coniecerat Tyrwhitt. ὁϱμώμεθα ξύν Flor. 6. 9. Quam frequens Euripidi sit ὁϱμᾶν pro ὁϱμᾶσθαι, e Beckii indice videre licet.

V. 783. πϱοςευξόμεθα Aug. d. πϱοςευξώμεθα Flor. 9. πϱοςευξώμεσθα Havn. πϱοςευξόμεσθα Ald. Brub. Herv. 1. 2. Cant. ut falsum sit, quod Valck. scribit, ante Barn. vulgatum fuisse πϱοςευξόμεθα. διασώζειν Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. Aug. b. d. Havn. Flor. 10. 34. διασῶσαι e Schol. ad v. 690 — 783. et MS. C. C. C. edidit Barn. et sic Gu. Mosqu. D. Florr. 2. 5. 6. 9. 18. 21. 33. Vict.

V. 785. θανάτου Mosq. D. sec. Herm. — Idem cod. κατέχει pro κατέχῃ. Herm. elem. d. metr. p. 284. quum in

antistropha vocabulum dissecari necesse sit, quod in dactylicis versibus fieri non solet, ita hos versus distinguendos censet:

ὦ πολύμοχθος Ἄρης,
τί ποθ' αἵματι καὶ θανάτῳ κατέχει,
Βρομίου παράμουσος ἑορταῖς;

et in antistr.

ὦ ζαθέων πετάλων
πολυθηρότατον νάπος Ἀρτέμιδος,
χιονοτρόφον ὄμμα Κιθαιρών.

rectissime.

V. 786. οὐδ' ἐπὶ coni. Heath. recepit Brunck. οὔτ' Musgr. καλλιχώροις Vict. καλλιχώρου Havn. ἐπὶ καλλ. στεφάνοις, iungendum cum βόστρυχον ἀμπετάσας, explico *coronas habens, coronis caput redimitus.* Si non eumdem, simillimum tamen praepos. usum vid. Gramm. gr. 586. Cf. Bergler. ad Arist. Plut. 628. Erfurdt. ad Soph. Antig. 755. ed. min. Mox ὥραις Ald. rell. et MSS. plerique, quod vix sensum habet. Itaque Valck. coni. αὔραις, ut hoc cum ἀμπετ. iungeretur. E Schol. ὥρας edidit King. et sic Flor. 5. 6. 9. νεᾶνις ὥρα, explicante Musgr., est flos corporis, qualis in iuvenibus et puellis esse solet, hinc iuventus: coronae iuventutis sunt, quibus iuvenes et puellae caput cingere solent. Melius nihil habeo.

γρ. ον

V. 787. βοστρύχων Aug. d. καταπνεύματα una voce Ald. Brub. Herv. 1. Aug. d. Havn. divisim Herv. 2. Canter. Barn. etc. Gu. Florr. omn. λοτοῦ quosdam hic mendose legere notat Eustath. ad Il. β', p. 344, 36. (260, 50.) bene vero Atticam formam μέλπει servavit.

V. 788. ἐν ᾧ Aug. d. χαροποιοί Ald. rell. Gu. Florr. omn. praeter 10. χοροποιοί Flor. A. 10. Aug. ap. Porson. quam lectionem explicat scholion Aug. Taur. Flor. 33. ad h. v.

V. 789. Ob v. 794 sq. Ἀργείους ἐπιπνεύσας Σπαρτῶν γέννᾳ verior videtur Musgravii interpretatio, probata etiam Brunckio, *Argivos incitans in Thebes*, Asopi filiae, *sobolem*, quam Valcken. *Argivis caedis inspirans amorem*, quae etiam per se paulo durior est. αἷμα Θήβας dictum, ut αἷμα θεῶν Med. 1246.

V. 790. προςχορεύεις Flor. 2. Vict.

V. 791. οὐδ' ὑπὸ θυρσομανεῖ edd. et codd. quam lectionem recte explicant scholia. Quia in secundo membro δινεύεις subiectum sibi habeat accusativum πῶλον, in priore neutra significatione positum sit, Musgr. legendum censet οὐ πόδα θυρσομανῆ, quam coniecturam Porsonus recepit. Vide Brunck. Flor. A. θυρσομανεῖν νεβρόδων. Havn. νευρίδων. In fine versus ἀλλ' omittunt Ald. rell. Gu. Florr. octo, Mosqu. D. Taur. Havn. Addidit Grotius e Paris. King. e Laud. 89. et Reg. Soc. n. 7. Valck. e Leidd. eamque habet etiam Flor. 33. et Aug. d. supra ἅρμασι vs. sq. scriptum habet ἀλλὰ ἐν, et in Aug. b. ἀλλ' huic versui additur minoribus litteris.

V. 792. Barn. ἅρματι, vitio, puto, operarum. ψαλίων Ald. Brub. Herv. 1. 2. Paris. A. (ψαλλίων) Taur. Havn. Flor. 2. 10. 33. (ψαλλίων). ψαλίοις ediderunt Canter. et Barnes. et sic Leidd. Gu. Florr. sex, Thom. M. v. ψάλιον. In Aug. d. fuerat ψαλίων, sed mutatum in ψαλίοις. Vitium ed. Canter. τετραβάμοισι propagatum est etiam in Grotianam. Valck. ita locum interpunxit: ἅρμασι, καὶ ψαλίοις, τετραβάμοσι, μ. π. ut τετραβάμοσι ad solum ἅρμασι, non ad ψαλίοις, referendum esse indicaret. Eius transpositionis nullum aliud exemplum in Tragicis inveni, in epicis haec: Il. ό, 244. τάφρῳ καὶ σκολόπεσσιν ἐνιπλήξαντες ὀρυκτῇ. Hesiod. ἔργ. 375. ed. Brunck. οἶκον μὲν πρώτιστα, γυναῖκά τε, βοῦν τ' ἀροτῆρα, κτητὴν, οὐ γαμετήν. Quum vero semel improprie de curru dictum esset, quod proprie equis convenit, τετραβάμονα ἅρματα, idem epitheton ad ψάλια relatum est, ad quae non magis proprie pertinet. — μώνυχα πώλων Ald. rell. mendosius etiam Paris. A. Mosqu. D. Gu. Flor. 18. 21. 34. Aug. b. μωνύχων πώλων. Flor. 5. 6. 9.

α

μωνύχων πῶλον. 2. 10. μόνυχα. Flor. 33. μόνυχον. Taur. μώνυχα. πῶλον legendum vidit Canter. et sic Bodlei. tres, Vossian. Flor. A. 2. 5. 6. 9. 10. 33. Havn.

V. 793. τ' post Ἰσμηνοῦ, omissum in Ald. rell., addunt Flor. A. Leidd. Mosqu. D. Gu. Florr. omn. Vict. Aug. b.

V. 794. ἱππείαις Flor. 2. Vict. ἱππίαις Taur. Ἀργείοις Canter. Barnes. King. Musgr. quod fortasse e scholio ad h. v. petitum, quum sq. v. in Ald. rell. legeretur Σπ. γένναν. Et Ἀργείοις quidem Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 34. Ἀργείους

cum Ald. Brub. Herv. 1. 2. King. Codd. plerique, Paris. A. Leidd. Mosqu. D. Gu. Florr. 2. 10. 33. Aug. b. Havn. Denique Flor. 21. *ἐπινεύσας*.

V. 795. *γένναν* Ald. rell. *γέννα* Gu. Flor. 2. 6. 33. 34. Vict. Aug. b. *γέννᾳ* King. codd. plerique, Leidd. Paris. A. Flor. 5. 9. 18. 21. Ne hiatus esset, transposuit Porson. *γέννᾳ Σπαρτῶν*, contra quem recte Herm. elem. doctr. metr. p. 324. monet, hiatum non debuisse offendere, quum hoc loco finiatur unum eorum systematum, ex quibus hae strophae constant. Ita fieri etiam v. 788. ubi hiatum non offendisse Porsonum.

V. 796. Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. *θίασσον ἔνοπλον.* *θίασον* Barnes. demum correxit. *ἔνοπλον* omnes fere Codd. sed Grotius metro metuens edidit *εἴνοπλον*. K. Barocc. 74. ap. King. *εὔοπλον*. Cf. Schol. Barocc. ad 797. In Leid. A. supra *ἐν* scriptum *εὐ*. *εὔοπλον* omnes deinceps editores receperunt, non cogitantes, *θίασον* esse tribrachum. v. Orest. 309. Phoen. 1755. Iphig. A. 1047. Iph. T. 1114. etc. Itaque *θιασον εν.* est dactylus, cuius longa soluta est in duas breves, de quo vid. Seidler. epist. ad Lobeck. p. 437. ad Ai. v. 401. de verss. dochm. p. 44. sqq. Erfurdt. ad Soph. Antig. 792. ed. min.

V. 797. Flor. A. *ἀντὶ πλήν* pro *ἀντίπαλον*. — *λαϊνέων* pro *λάϊνα* Aug. d. Post hunc versum in omnibus edd. et codd. legitur alius: *χαλκῷ κοσμήσας*. quem alienum ab hoc loco esse, antistropha monstrat, etsi, qui factum sit, ut hic insereretur, vix assequaris. Eiecit eum Kingius auctoritate duorum Codd. Cf. Schol. ad h. l.

V. 798. *θεῖον* pro *θεός* Havn. *τάδ' ἐμήσατο* Flor. 33.

V. 799. *βασιλεῦσιν* Gu. Flor. 6. 9. 18. 34. Aug. b.

V. 800. *Λαβδακίδαις* Ald. rell. et Codd. *Λαβδακίδαισι* Cant. *πολυμόχθοις* Ald. rell. et Codd. pro quo Piersius et King. *πολυμόχθοισιν* e Cod. Reg. Soc.

V. 801. De descriptione horum versuum vid. ad 785.

V. 802. Verba *ὄμμα Κιθαιρών* omittunt Flor. A. et 10. De hoc usu vocis *ὄμμα* vid. Herm. ad Pind. Pyth. 5, 19. p. 338.

V. 803. *μήποτε* bis Flor. 33. *Ἰοκάστης* Ald. rell. *Ἰοκάστας* King. et sic Leid. B. Paris. A. Gu. Florr. omn.

V. 804. *Οἰδίποδα* Ald. rell. *Οἰδιπόδαν*, quod legi malebat Valck., Paris. A. Taur. *οἶκον* Flor. A. pro *οἴκων*.

V. 805. Huc respexit Schol. Venet. ad Il. *β'*, 45.

V. 806. *παρθένειον* Flor. 2. *πτερόν* om. Aug. d. *οὔριον* Havn. a pr. m. Ad *πτερόν* Schaeferum ad Longum p. 376. citat Boissonadius.

V. 808. *ἐν* om. Ald. rell. inseruit Grot. et King. e K. *χηλαῖς* Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. *χηλαῖσι* Barn. e MS. C. C. C. *χαλαῖσι* Flor. A. Leidd. Gu. Flor. 5. 6. 9. 10. 18. 21. 33. 34. *χαλαῖσι* (supra *η*) Aug. b.

V. 809. *ἔφερεν* Flor. 33. *ἔφερον* Flor. A.

V. 810. *γένος* pro *γένναν* Flor. A. *τάν* e K. ed. King. pro *ἄν*. *Καδμογενῆ γένναν* iungenda, *τάν* autem non ad *γένναν*, sed ad Sphingem, quo pertinet etiam *ἅ* v. 808., referendum monuit Valcken. — *ὁ καταχθόνιος Ἀΐδας* Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. Gu. Aug. d. Havn. *ὁ κατὰ χθονὸς Ἀΐδης* Barnes. e MS. C. C. C. et Schol. King. et sic Florr. omn. Vict. Mosqu. D. *καταχθονὸς* Taur. *Ἅιδας* etiam Leidd.

V. 811. *Καδμείοισιν* Flor. 2. Mox *δ'* omittit Flor. A.

V. 813. *Οἰδίποδος* Ald. rell. *Οἰδιπόδα* MS. C. C. C. Leidd. Gu. Florr. omn. Vict. Aug. b. *Οἰδιπόδας* Flor. A.

V. 814. *οὐ ἔφυ καλόν* Taur. omisso *ποτ'*. Valck. coni. *οὔ ποτ' ἔφυ φίλον*, propter Theogn. 17. Sed id sententiae ratio h. l. respuere videtur.

V. 815. Post *νόμιμοι* addidere *ποτε* ex suo MS. Grotius, *τοι* ex K. Kingius. Neutrum edd. et reliqui Codd. agnoscunt. Pro *παῖδες* Flor. 21. *παῖδε*. E Mosqu. D. Herm. enotavit *μὴ νόμιμοι πατρός*. Equidem vix dubitem legere cum Musgr. *οὐδ' οἳ μὴ νόμιμόν ποτε παῖδες ματρὶ λόχ.* i. e. *οὐδὲ παῖδες, οἳ μὴ νόμιμον λόχευμα ματρί*, scil. *ἔφυσάν ποτε καλοί*, quem sensum expressit Schol. Cf. Heath. Herm. elem. d. m. p. 322 sq. scribendum putat *οὐδ' οἳ μὴ νόμιμόν ποτε παῖδες ὃ Ματρὶ λόχευμα, μιάσματα πατρός*, i. e. *οὐδὲ οἱ μιάσματα πατρὸς ὄντες παῖδες, ὃ μὴ νόμιμόν ποτε μητρὶ λόχευμα.* quod vereor, ut satis intelligam.

V. 816. *τε* post *μίασμα* non habent Ald. Brub. rell. Addidit King. e MS.

V. 817. Ald. rell. *ἡ δὲ σύναιμον εἰς λέχος ἦλθεν,* quod non respondet strophico versui. Grotius *ἡ δὲ σύναιμόν γ' ἦλθε λέχος,* quod recepit King. e K. ut ait Porson. Melius *εἰς* delevit Brunck.

V. 819. *βάρβαρος* Taur. *ἐς* pro *ὡς* Mosqu. D.

V. 821. *Θήβας* malebat Valck. quia bis in hoc cantico *Θήβη* singul. occurrat, et schol. sic legisse videatur.

V. 822. *δ' ἔπειτ'* pro *δέ ποτ'* Flor. 33. *ἐς* Flor. 2.

V. 823. *ἦλθον* Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. Leidd. Mosqu. D. Gu. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 33. 34. Aug. alter, Havn. *ἤλυθον* edidit Grotius et hinc Barn. et sic Flor. A. (neque enim recte Valckenarium intellexit Beck. in Leidd. *ἤλυθον* esse, in Flor. A. *ἦλθον* in ed. Lips. dicens) Flor. 2. 10. Vict. — *Θήβαις* Mosqu. D.

V. 824. *ἀμφιονητάς τε* Flor. A. *τε* om. Mosqu. D. — *ἀνέστα* vulgo. *ἀνέσταν* Flor. A. 10. 33. Taur. Havn. Aug. d. hic cum gl. *ἐκτίστησαν* (sic), quod praeferebat etiam Valck. *πύργοι ἀνέσταν* Paris. A. quod recepit Brunck.

V. 825. *πύργοι διδύμων ποταμῶν,* urbs *διπόταμος* Suppl. 621. ut *πόλις ἱερῶν ποταμῶν* Med. 835. *ποταμὸν* Mosqu. D.

V. 827. *Δίρκης* Havn. *ἀμπεδίον* Flor. A. 2. 10. Vict. Taur.

V. 828. *πρόπαν* Havn. *καταρδεύει* MS. C. C. C. Flor. 6. Aug. d.

V. 830. *μυρίας* Mosqu. D. *δ'* omittit Flor. 2.

V. 831. *ἑτέρας ἑτέροις* Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. Musgr. Flor. 5. 6. 9. Havn. *ἑτέρας ἑτέροισι* Flor. 33. *ἑτέροις ἑτέρας* Flor. A. 2. 10. Taur. *ἑτέρας ἑτέραις* Barn. Piers. King. Valck. Leidd. Mosqu. D. Gu. Flor. 18. 21. 34. — *μεταμειωμέναν* Flor. A. *μεταμειβόμεναι* Mosqu. D. *μεταμειβομένη* Havn.

V. 832. *πόλυς σὴν δ' ἐπ' ἅ.* Flor. A.

V. 833. *ἔστακ' ἀρηΐοις στεφ.* Ald. rell. Gu. Florr. omn. praeter 2. etc. *ἐστ' ἀκαρίοις* I. *ἔστ' ἀρηΐοις* Flor. 2. Vict. *ἔστ' ἀρκίων* Flor. A. Brunck. dedit *Ἀρῄοις,* Porson. *Ἄρεος,* quo versus fit paroemiacus.

V. 834. *προπάροιθε* Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. Aug. d. Havn. *πάροιθε,* ut primus ed. Barn. e Schol. Bodlei. omn. teste Burtono, septem Codd. Porsoni, Gu. Florr. omnes praeter 10. qui *πρὸ πάροιθε,* Vict. Male autem Valck., ubi sic, inquit, in eadem periodo bis collocatur *ὡς,* alterum significat *οὕτως: ut fidus nautis, ita tu coeci parentis es regimen.* Imo prius *ὡς,* ut recte monuit Porson., est *quoniam, etenim,* secundum *ut.*

V. 835 *ναυβάταισιν* Ald. rell. MS. C. C. C. L. Gu. Flor. 5. 6. 9. 10. 18. 21. 34. Taur. Havn. *ναυάταισιν* Mosqu. D. *ναύταισιν* Cant. I. Flor. 33. *ναυτίλοισιν* K. M. R. Flor. 2. ex emend. Vict. quod recepit Porson.

V. 836. *λευκὸν* Taur. *πεδίον* Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. Mosqu. D. Gu. Florr. omn. Aug. b. d. Taur. Havn. *πέδον* ed. Barn. et sic Bodlei. teste Burtono.

V. 838. *τέ μοι* Ald. rell. Florr. 2. 10. 33. Reliqui Codd. *τ' ἐμοί,* pro quo acriter pugnat Brunck. nec alioqui aequus encliticis. Nulla h. l. vis est in pronomine; itaque plumbeis auribus esse malui, quam recipere, quod sensui noceret. *φυλασσαι* Flor. A.

V. 841. Hic etiam Brunck. *εἴπ' ἐμοί,* quod veterum pronuntiationi congruens esse scit, nec tamen obsequentem habuit Porsonum.

V. 842. *πρόσω* pro *πόση* Flor. 2. Vict. ut notarat Scaliger. *πόση τις γ' — ἀστεός γ'* M. R. *ἄστεος* Ald. Herv. 1. 2. Canter. Flor. 2. 10. 33. Aug. b. d. Taur. Havn. *ἄστεως* iam Brubach. et e MS. C. C. C. recepit Barnes. et sic omnes Bodl. teste Burtono, L. Gu. Florr. sex etc.

V. 843. *τόν* om. Flor. 2. *ὡς τοὐμόν* Ald. rell. contra metrum. *ὥς τ' ἐμὸν* Flor. A. 10. unde Valck. *ὥς γ' ἐμόν.* *ὡς ἐμόν* MS. C. C. C. et ceteri Codd. Kingii, Leidd. Mosqu. D. Florr. octo, Vict. Gu. Taur. Aug. b.

V. 844. *δέ* om. Flor. 10. *ἤλυσις περῶ μόλις* Flor. A. 10.

V. 845. Huic versui Creontis et Menoecei persona praefigitur in Havn.

V. 846. *ἐξώρμισαι* Ald. Brub. Herv. 1. Leid. B. Florr. omn. praeter 21. Havn. *ἐξόρμισαι,* quae lectio in scholiis commemoratur, Flor. A. Leid. A. Mosqu. D. Taur. Aug. b. d. et sic Herv. 2. Canter. *ἐξόρμησαι* Flor. 21. Gu. *ἐξόρμισὸν* (σαι)

πόδα i. e. ἐξόρμισαι σὺν π. Hoc alterum ex male intellecto ἐξώρμισαι, quod est perfecti temporis, ortum videtur.

V. 847. Locus omnibus fere corruptus visus est. Pierson. coni. ὡς παῖς τιθήνης, πούς τε πρεσβύτης φιλεῖ, coll. Soph. Phil. 705. Aesch. Agam. 72 sqq. Eumen. 38. Valcken. ἐκβᾶσ' ἀπήνης (*curru mulier descendens*) πούς τε πρεσβύτου φ. coll. Iphig. A. 607. El. 1002. vel ἐκβὰς ἀπήνης πούς γε πρ. φ. Musgr. ὡς πᾶσ' ἄκανθα, coll. El. 487 sq. ὅμως δὲ πρός γε τοὺς φίλους ἐξελκτέον διπλῆν ἄκανθαν καὶ παλίῤῥοπον γόνυ. Iacobsius, ὡς παῖς ἄνηβος, quod recepit Beck. Doederlein in Actis Monac. I. p. 50. ὡς παῖς ἀπήνην πούς τε πρ. φ. V. D. in *Quart. rev.* V. p. 183. ὡς πᾶν ἀπήνη, adiecta hac interpretatione: *for a pair is every thing* etc. alius in *Classic. journ.* n. 4. p. 893 sq. ὡς πᾶς, ἀπήνης ὥστε, πρεσβύτης φ. Tandem Burgess. ὡς ποῦς ἀπηβηκώς γε πρ. „Hesych. ἀπηβηκὼς, τὴν ἀκμὴν „παρελθών. Rectius scripsisset Lexicographus Ἀφηβηκώς. „Vides, lector, quam multos per annos mendam inveterasse.“ De plurimis harum coniecturarum nihil dicere, quam sententiam ferre, satius est; nulla autem eiusmodi est, ut, quomodo ἀπήνη hunc locum invaserit, explicare queas. Maltby ad Morelli thes. II. p. 829. non emendatione sed explicatione egere hic locus videtur. „ἀπήνη, quod vehiculi genus „mulieres adhibebant, ponitur pro ea, quae in rheda vehi„tur, quaeque in eam adscendit aut ex ea descendit; — me„taphora certe non tam dura, quam qua v. 338. huiusce „fabulae ἀπήνη ὁμόπτερος *par nobile fratrum* designat. „Haec me iudice fit loci sententia: *quoniam omnis rheda* „feminam vehens, *sicuti etiam pes senilis alienae ma-* „*nus adminiculum exspectare solet.*“

V. 848. Mosqu. D. θηρέας, sed η supra υ scripto, ut ait Beck. θῆρεας, ut Herm.

V. 849. Valck. scribere malebat: τί μ' ἐκάλεις σπ. quod recepit Porson., ego non praetulerim vulgatae. σπουδῇ om. Flor. 2. Κρέων Havn. Κρέοντα Flor. A.

V. 851. Ald. rell. Gu. Mosqu. D. Florr. septem, Aug. b. κᾶπος. Aug. d. κἆπος. Vict. κἄπος. Sed ἆπος e Schol. et Eustath. ad Il. γ', p. 381, 19. (288, 39.) restituendum vidit Valck. et sic e Flor. 10. enotavit Furia. ἀπὸ σ' Flor. A. ἄποσ' ἐκβ. Taur. ἄπος I. Flor. 33. Havn.

V. 852. κ. πάρειμι γοῦν Ἐρ. ἀ. Ald. Brub. Herv. 1. Paris. A. Florr. 2. 10. 33. Taur. Havn. πάρειμι etiam Flor. 34. παρεῖμαι, quam lectionem commemorat Schol., primus edidit Canter. et sic MS. C. C. C. Flor. A. Leidd. Mosqu. D. Gu. Florr. sex, Vict. Aug. b. γοῦν est etiam in MS. C. C. C. Leidd. Mosqu. Gu. Florr. omn. Taur. Havn. γ' οὖν Flor. A. Hoc in Hervag. 2. errore haud dubie typothetae in γᾶν abiit, quod retinuit Canter. Barn. in γᾶς, King. in γῆς mutavit. Ut culpa typothetae e γοῦν factum est γᾶν, γᾶς, γῆς, sic in M. R. γᾶς, in Cant. cod. King. (optimum ipse vocat, negat Porson.) γῆς. Id in marg. habet etiam Flor. 34. sed ex emendatione. Ex his liquet, quam levis atque adeo nulla sit auctoritas lectionis γῆς. Neque tamen γοῦν verum esse potest. Itaque Porson. γοῦν', *genua;* etsi enim haec forma in tragicorum reliquis non occurrat, usum tamen ea esse Phoenicem Colophonium ap. Athen. VIII. p. 359. F. καὶ μητρὶ κούρην εἰς τὰ γοῦνα κατθείη. Eamdem formam tragicis vindicat Iacobs. Addit. ad Athen. p. 149. sed nulla auctoritate, nisi Porsoni coniectura, nisus. Sed recte monere videtur Elmsl. ad Med. 318.: si γοῦνα et γούνων tragicis in usu fuissent, frequenter in eorum scriptis exstarent, quippe quae pedem disyllabum saepe praeberent, ubi γόνατα et γονάτων trisyllabum. Ipse scribendum suspicatur κ. π. τῆς Ἐρ. ἄπο. quod minime verisimile, quum libri in γοῦν consentiant. Itaque vel legendum παρεῖμαι γυῖ' Ἐ. cum Valck. γυῖα in senario legitur Herc. f. 228. vel παρεῖμαι γόνατ' Ἐ. Ut enim Med. 328. pro γονάτων in ed. Lasc. et MS. Cotton. scriptum est γούνων, sic h. l. γόνατ' in formam Homericam γοῦν', et hoc deinde in γοῦν depravari potuit. Quum in ed. Canteri sphalma esset Ἐρεχθειδοῦν, Commel. Musgr. hinc fecerunt Ἐρεχθειδᾶν, quod ipsum habent Flor. 18. 21. 34. Barn. Ἐρεχθιδᾶν, et hinc King. Ἐρεχθιδῶν.

V. 853. Havn. δεῦρο κομισθείς.

V. 854. τις om. Mosq. D. πόλεως pro πόλεμος Flor. 18.

V. 857. ἀπαρχήν Flor. A.

V. 858. καλλινίκαστα στέφη Flor. A.

V. 859. γάρ omittit Flor. 33. ἐν κλύδωνι γάρ Aug. d. Havn.

V. 861. πέφυκε Mosq. D. sed in marg. βέβηκε, cum gl. ἀπῆλθε.

V. 863. *ἐπέσταλκεν ἐκμαθεῖν* Aug. d. Havn.

V. 864. *μάλιστα* om. Flor. A. 10. Brunck. e Paris. A. edidit *κάλλιστα*, quo alludere etiam putat lectionem Aug. cod. (ab Herm. nihil enotatum) *μάλλιστα*. Vid. Porson.

V. 865. *κλείσας* Ald. rell. Flor. 2. 10. 33. Havn. *κληΐσας* MS. C. C. C. Leidd. Mosqu. D. Gu. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 34. Hinc *κλῄσας* Barn. King. Valck. Brunck. Porson.

V. 866. *σὺ δ'* Flor. 2. 33. Mosqu. D. Aug. d. Taur. Havn.

V. 867. *νοεῖ* pro *νοσεῖ* Flor. A. *πάλαι γῇ* Flor. 2.

V. 868. *ἐξ οὗ 'τεκνώθη*. Frustra Barn. in marg.: An *'τέκνωσε*? Hesychii gl. *ἐτεκνώθη, τέκνον ἔσχε*, huc pertinere vidit Valck. Defendit etiam e loco Suppl. 1091. *ἐγὼ γὰρ ἄλλους εἰσορῶν τεκνουμένους* Porson. ad ed. Suppl. Markland. (Oxon. 1811.) p. 204.

V. 869. *δ' ἔφυσε* Flor. 2. Vict. *δ'* sive *τ'* omittit Flor. 18. *μητρί* Flor. 2. 10. 21. 34. Aug. b. Havn.

V. 870. *διαφοραί* Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. *διαφθοραί* coniecit Canter. quod recte recepit Barn. sic enim MS. C. C. C. Flor. A. alter Leid. Mosqu. D. Paris. A. Florr. omn. Vict. Havn. *διαφοραί* Gu. sed *θ* inter *φ* et *ο* eadem m. intersertum. Nominativos autem solutos, per *quod attinet ad* exprimendos, equidem nullos hic video: *αἱ δεργμάτων διαφθοραὶ ἐπίδειξις εἰσὶν Ἑλλ.* *quod oculos sibi effodit, documentum est irae deorum.* Praeterea Valck., nisi versus interciderit, scribendum censet: *αἱ δ' αἱμ.*, ad v. 878. autem versum 871. statim post 869. ponit, scribens *κἀπόδειξιν Ἑλλ.* Tunc certe nominativos solutos lucrabimur.

V. 871. Schol. alter Leid. Flor. 34. Aug. b. *κἀπόδειξις*. MS. C. C. C. *κἀπιδείξεις*. Furore illo Oedipi, quo se ipse visu privavit, potentiam suam Graeciae declararunt dii: hoc enim sensu solenne *ἐπιδείκνυσθαί τινί τι*. Pro *Ἑλλάδι* MSS. Bodlei. Mosqu. D. Gu. Flor. 5. 6. 9. 10. 18. 21. 34. Aug. b. *Ἑλλάδος*, quod male recepit King.

V. 872. *χρόνῳ*. Wakefield. Silv. cr. I. p. 30. et Nodell. in Ep. crit. ad Heyn. p. 160. coni. *σκότῳ*. *χρόνῳ συγκρύπτουσι τύχην*, qui id agunt, *ἵν' ἀμνήμων τύχη γένοιτο*, ut loquitur supra v. 64.

V. 874. *γέρας* Ald. rell. *γέρα* notavit Scaliger, et sic Paris. A. Cant. K. M. R. Flor. 2. Vict. unde ediderunt Brunck. et Porson. *γέρα* secundam producit apud Atticos. vid. Brunck. ad Eur. Bacch. 921.

V. 876. *ἔπνευσας* Aug. d.

V. 877. *προσητιμασμένος* una voce Flor. A. 2. Vict. Mosqu. D. *προητιμασμένος* Flor. 10.

V. 878. *ἄγω τί οὐ δρῶν* Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. Musgr. Flor. 21. 34. Aug. d. Havn. In Gu. *οὐ* ab ead. m. supra lineam additum. Et *ἄγώ* quidem omnes habent; *οὐ* omittunt MS. C. C. C. Flor. A. Leidd. Reg. Soc. 7. Paris. A. Mosqu. D. Flor. 2. 5. 6. 9. 10. 18. 33. atque scholiastae, tum editus, tum Gu. et Mosqu. *ἀπὸ κοινοῦ τὸ οὐ*. Hinc *οὐ* delendum iudicavit Canter. Nov. lect. IV, 1. et delevit Barn. Mihi *οὐ* in priore membro omitti, et ex altero repeti prorsus insolens videtur, nec quidquam ad rem faciunt loca a Valck. allata. Sed tragici hiatum non admittunt, ut monet Porson. ad h. l. cf. Edinburgh rev. Vol. XIX. p. 480 sq. de quo aliquid suboluisse videtur Kingio, corrigenti *Κἀγὼ τί μὴ δρῶν*. *τί μὴ δρῶν* pro v. l. commemoratur in Taur. et Flor. 33. *γράφεται ἄγὼ τί μὴ δρῶν, ποῖα δ' οὐ λέγων ἔπη*. Porson. legit *κἀγὼ τίν' οὐ δρῶν, ποῖα δ' οὐ λέγων ἔπη*, ut *τίνα* non minus, quam *ποῖα* referatur ad *ἔπη*. Rectius dixisset, ad *τίνα* e sq. *ἔπη* per figuram, zeugma dictam, repetendum esse *ἔργα*. *τίν'*, nullo addito substantivo, legitur Helen. 456. *πρὸς τίν' οἰκτρὸς εἶ*, nisi forte leg. *πρὸς τί δ' οἰκτρὸς εἶ*. *τίν' οὐ* me non edidisse, miratur Elmslei. Class. journ. 16. p. 438. Tandem recte monuisse videtur Porson., tragicos non simpliciter interrogare per *ὁποῖος*, et *ποῖα* pro *ὁποῖα* dant Flor. 18. 21. 34. Aug. d. *ἀγὼ τί δρῶν οὐ ποῖα δ' οὐ λ. ἔ.* Harl. Itaque quum *ἄγὼ* omnes libri constanter teneant, legendum existimo:

ἄγὼ — τί δ' οὐ δρῶν, ποῖα δ' οὐ λέγων ἔπη
ἐς ἔχθος ἦ.

Constructionem ita instituit Euripides, quasi dicere vellet: *ἃ ἐγὼ ἀτελῆ ποιεῖν θέλων παντὶ ἔργῳ καὶ λόγῳ εἰς ἔχθος ἦλθον*. sed pro *παντὶ ἔργῳ καὶ λόγῳ* graviter commoto animo dicit *τί οὐ δρῶν* etc. de qua forma dicendi vid. Ruhnk. ad Rutil. L. p. 54. Recte Blomfield. gloss. in Aesch. Persas 1013., in universum hoc cape, inquit, graecam linguam

interrogationibus gaudere, e. g. Eurip., quum exprimere vellet, *nihil infectum, nihil indictum relinquens*, dixit τίν' οὐ δρῶν, ποῖα δ' οὐ λέγων ἔπη. Simile anacoluthon ex eadem orationis forma ortum est in Aesch. Agam. 566. quantum in loco corrupto dispicere licet: μόχθους γὰρ εἰ λέγοιμι καὶ δυςαυλίας, Σπαρνὰς παρήξεις καὶ κακοστρώτους, τί δ' οὐ Στένοντες, οὐ λαχόντες ἤματος μέρος. pro πᾶν ἤματος μέρος ἐστένομεν. Ita vero factum, ut, quae ad absolvendam sententiam verbis ἅγω inceptam addenda erant, omitterentur. Reisig. coniect. p. 279. legendum censet: ἅγω τί δρῶν οὐ, ποῖα δ' οὐ λ. ἔπη. similem collocationem particulae οὐ non nisi e loco Soph. Oed. T. 1197. et quidem a se emendato, afferens.

V. 879. ἔχθρος (sic) Flor. 18. Aliam lectionem commemorat Schol. etiam Taurin. εἰς ὄχλον ἦλθον.

ω

V. 880. δέ om. Mosqu. D. Κρέον Aug. d.

V. 881. παρὰ νεκροῖς Ald. rell. περὶ νεκροῖς edidit King. et sic Leidd. Lib. P. Paris. A. Mosqu. D. Gu. Flor. 5. 6. 9. 18. (sed in hoc correctum eadem manu in παρά) 21. 34. Vict. Aug. b. In Gu. Flor. 34. Mosqu. est glossa interlinearis παρὰ νεκρούς. Hinc fortasse fluxit, quod Flor. A. et I. habent περὶ νεκρούς, quodque Barnes. in marg. coniecit: al. περὶ νεκρούς.

V. 883. Nodell. in epist. crit. l. c. p. 161., poëta, inquit, ni fallor, dedit διδοῦσι: futura enim sicut praesentia enuntiare solent vates. Column. ad Enn. p. 13. Aesch. Prom. 170. ubi vid. Schol. Pro Θηβαίᾳ χθονί Flor. A. δυμηδία χθονός, miro errore.

V. 884. συγκάπτῃ Havn. πόλι Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. πόλει Taur. πόλιν Aug. d. πόλις Piers. et King. fortasse e MS. C. C. C. Leidd. Mosqu. D. Gu. Florr. omn. Aug. b.

V. 885. ἐμοῖσι Cantabr. τοῖς πείσεται Flor. A. Porson. propter numeros verba transposuit, εἰ μὴ λόγοις τις τοῖς ἐμοῖσι πείσεται.

V. 888. δαιμονοῦντας Ald. rell. Correxit Aemil. Portus, prout habent MS. C. C. C. Leidd. Gu. Florr. omn. Lib. P. κἀνατρέψαντας Ald. rell. Paris. A. Gu. Aug. d. ἀναστρέψαντας Flor. 10. κἀναστρέψαντας Taur. Havn. κἀνατρέψοντας Scalig. Aemil. Portus, Barn. et sic MS. C. C. C. Leidd. Lib. P. Flor. 5. 6. 9. 18. 33. 34. κἀναστρέψοντας Flor. 2. 21. Vict. Male aoristum defendit Brunck. quasi legeretur κἀνατρέψαντας ἄν.

V. 889. omittit Mosqu. D. τοῦ 'γαθοῦ King. optim. Taur. In fine μ' addit Taur. omittens μί' initio sq. v.

V. 891. οὔτ' ἐμοί Mosq. D. Gu. Flor. 2. 5. 6. 9. 10. 33. Taur. et sic Grot. Brunck. recte. Vid. Schaef. ad Dionys. Hal. p. 297.

V. 892. πικρ. τε Flor. 2. Vict. δέ s. τε om. Mosqu. D.

V. 894. οἷς Havn.

V. 895. ἦ χρὴ legendum censet Valck. dedecere ratus vatem dubitationem; coniecturam recepit Brunck. Cant. ἢ χρή. Dubitare poterat vates, utrum filium morti oblaturus esset, necne. πήσομαι Aug. d. τί γὰρ πάθω omittit Taur.

V. 897. μ' e Leid. B. addidit Valck. idem habent K. M. R. Mox pro σ' Taur. δ'.

V. 898. πολίτας Aug. d. πόλιν Flor. A.

V. 899. σοι pro σύ Flor. A.

V. 900. πατρ. γῆν Flor. 34. Aug. b. θέλων Paris. A. M. R. Recepit Brunck.

V. 902. εἰ pro εἰς Flor. A. τί μ' ἄλλο Ald. rell. MS. C. C. C. Leid. A. Gu. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 33. 34. τί μᾶλλον Schol. Flor. A. Leid. B. Mosqu. D. Flor. 2. 10. Vict. Taur. Havn. et sic ed. King. sed, ut videtur, e coniectura. Ab utraque parte par fere est testium numerus, sed facilius μ' ἄλλο mutari in μᾶλλον, quam contra, potuit. Transitum monstrat Harl. τί μᾶλλο.

οις

V. 903. κλύεις Aug. d. Havn. κλύεις Mosqu. D.

V. 904. μαθεῖν σαφῶς Flor. A. 10. σάφα μ. Flor. 2. Vict.

V. 905. ἀπήγαγεν Flor. 2. Vict. Taur. In Flor. A. secundum Valck. legitur ἀπήγαμεν, secundum apogr. Hamb. ἀπήγεγεν.

V. 906. οὐδ' οὐ Flor. A. πλησίον δέ που Flor. A. 10. πλ. δέ σου οὖν Flor. 18.

V. 907. *νυν* pro *νῦν* scripsi cum Porsono. Nam M. *ἀπελθέτω δή*.

V. 909. *βούλει παρόντα σοι τ. φρ.* Flor. A. omissis syllabis *τος δη*. — Mox *τοῦτο* Ald. rell. Mosqu. D. Flor. 10. 33. Taur. *τούτου* King. Cod. opt. Leidd. Gu. Florr. septem, Vict. Aug. b. et ex correctione d.

V. 910. *ἂν* omittit Aug. b.

V. 911. *δή νυν* cum Valck. Brunck. Porsono scripsi pro *δὴ νῦν*.

V. 912. *σώσετε* Flor. 5. Havn. *ἃ δρῶντες ἂν μάλιστα σώσαιμεν πόλιν* I. Flor. 33. e v. 864.

V. 913. *σ'* om. Mosqu. D. *πάντας* pro *πάτρας* Mosqu. D.

δὴ
V. 914. *ἐπεὶ* Flor. 33. *ἐπεὶ* Mosqu. D.

V. 916. Versum, qui plerisque viris doctis corruptus visus est, intactum reliquerunt Brunck. et Porson. Valck. coni. *ἅπερ πέπηγε, ταῦτα κἀν. σε δρ. quae quidem fixa sunt, ista facere te necesse quoque est.* Musgr. *ἅπερ πέφυκ' ἔτ' ἄλυτα, κἀν. σε δρ.* Mihi aliquando in mentem venit: *ἅπερ γ' ἄφυκτα, ταῦτα κ.* Sed *Sardi venales.* Dum melior lectio e Codd. eruatur, videndum, an explicari saltem locus possit. Itaque fortasse *δρᾶν* bis sumendum est, *ἅπερ πέφυκε δρᾶν, ταῦτα κἀν. σε δρᾶν, quae natura ita comparata sunt, ut facere ea oporteat.* Vid. ad 520. *δρᾶν* pro *δρᾶσθαι*. Infinitivus activi saepe pro passivo ponitur non solum post adiectiva, sed etiam post verba. Aesch. Ag. 716. *ὑμέναιον, ὃς τότ' ἐπέῤῥεπεν γαμβροῖσιν ἀείδειν.* Eurip. Iph. A. 1455 sq. *πλόκαμος ὅδε καταστέφειν.* Bacch. 499. *ἀναφανῶ σε τόδ', ὦ Βάκχιε, Θήβαις ὀνομάζειν.* ut Pind. Pyth. 9, 116. (*θήσονταί τέ νιν*) — *Ἀρισταῖον καλεῖν.* Ne vero bis idem dicatur, *quae facere oportet, ea facere te necesse quoque est,* pronomen *ὀρθοτονεῖσθαι* convenit, *ea te quoque facere necesse est,* non solum plebis homines. Sed dubito, an haec sententia versiculi cuiquam probetur. Similiter tamen locum accepit Maltby ad Morell. Thes. T. II. p. 1058. *quae officii tui ratio postulat,* aut. *quae fieri oportet.* et laudat Soph. Ant. 688. *σοῦ δ' οὖν πέφυκα πάντα προσκοπεῖν,* i. e. ut Brunck. recte vertit, *mei officii esse existimo* (imo *ingenium et mores mei ita ferunt, ut tibi prospiciam*). Eurip. Ion. ult. *οἱ κακοὶ δ', ὥςπερ πεφύκασ', οὔποτ' εὖ πράξειαν ἄν, sicuti oportet.* (malim: *ut rerum natura fert.*)

V. 918. *μεγάλη σωτηρία* Mosqu. D.

V. 920. *ἀνὴρ δ' ὅδ'* Flor. 10. Mox Ald. rell. et MSS. *οὐκ ἔτ' αὐτός.* Articulum addi iussit Valck.

V. 921. *θεσπισμάτων* Ald. rell. Flor. 33. Taur. Havn. *μαντευμάτων* MS. C. C. C. Bodlei. omnes, Flor. A. Leid. A. Paris. A. Mosqu. D. Lib. P. Florr. octo, Gu. Vict. Aug. b. *θεσπισμάτων* e v. 903. huc translatum esse videtur Valck.

V. 922. *ἡ ἀλήθεια* Ald. rell. *ἀλήθεια* Havn. *ἡ 'λήθεια* duo Bodl. Gu. Flor. 2. 5. 6. 9. 18. Mosqu. D.

V. 923. Scribe: *μὴ πρός σε γον.* vid. Elmsl. ad Med. 318. *καὶ τριχὸς γερασμίου* Flor. A. 10. quod iudice Valck. iucundius aures accidit quam vulg. *καὶ γερασμίου τριχός.*

V. 924. Hunc quoque versum corruptum iudicarunt VV. DD. Valck. em. *δυςφύλακτα γῆ κακά.* Heath. *δυςφύλακτ' ἐστὶν κακά,* quod recepit Brunck. Musgr. *δυςμάλακτ' αἰτῇ κακά, non facile lenienda.* Quum pro *αἰτῇ* in Cant. item Flor. 21. esset *αἰτεῖς,* Porson. coni. *δυςφ. ἀρκεῖς κακά, arces, repellis,* quod probat Seidler. ad Eur. El. 837. Tandem V. D. in *Classic. journ.* n. 4. p. 894. *δυςφ. αἴνει κακά,* coll. Alcest. 2. Burgess. edidit: *τί προςπιτνεῖς ἕδρας μ'; ἄφυκτ' ἔσται κακά.* Mihi nihil mutandum videtur. Petere a Tiresia voluerat Creon, ne exitium filii ab ipso posceret, itaque ut filium servaret. Quum vero in fatis esset, ut, nisi Haemon immolaretur, urbs exscinderetur, qui illud petebat Creon, simul dici poterat petere id, quod fato destinatum erat, id est, excidium urbis. Pro *κακά* Flor. 21. *κακούς.*

V. 925. *σῖγα* Vict. Mox Ald. rell. *πολίταις τούςδε μὴ λ. λ.* Sed Bodlei. omnes, Flor. A. Leidd. Paris. A. Mosqu. D. Gu. Flor. 2. 10. (5. 6. 9. 18. 21. 34. *δέ* omittunt) Vict. Aug. b. *πόλει δέ.* In omnibus superscr. *τοῖς πολίταις.* *λέξεις* pro *λέξῃς* Paris. A. Flor. 21. Aug. d. Harl. quod recepit Brunck. merito reprehensus ab Elmsleio ad Med. 804. *λόγους* in Flor. 34. in margine correctum *γόους.*

V. 926. *σιωπήσαιμ' ἂν* Ald. rell. Flor. 21. Aug. d. Havn. pro quo Milton. *σιωπήσαιμ' ἐγώ.* Rectius Canter. em. *σιω-*

πήσαιμεν ἄν. Sic enim MS. C. C. C. Leidd. Gu. Mosqu. D. Florr. octo, Taur. *σιωπῆσαι μὲν* Flor. A. *σιωπήσωμεν ἄν* mendose Cod. Reg. King.

V. 927. *κατακτανεῖς* Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. Barn. ut Flor. 2. 21. *κατακτενεῖς*, nescio quo casu, King. Valck. Musgr. Brunck. Pors. Flor. A. Mosqu. D. Gu. Florr. septem.

V. 929. *τότ' ἦλθε* Gu.

V. 930. Flor. A. *O. μ' ἐρῶτα εἰκ' εἰς ἀγ.*

V. 931. *θαλάμοις* Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. Flor. 2. Vict. Havn. *θαλάμαις* MS. C. C. C. quatuor Bodlei. I. K. L. Flor. A. Leidd. Mosqu. D. Gu. Florr. octo.

V. 933. *φοίνιον* MS. C. C. C. Flor. A. Leid. A. Gu. Flor. 5. 6. 9. 10. 18. 21. 34. Aug. b. Pro *χοάς* Flor. A. *χροός*.

V. 934. *Κάδμου* MSS. et edd. Valck. em. *Κάδμῳ*, quod receperunt Brunck. et Porson. Vix opus. *Κάδμου μηνίματα* dictum est, ut *νερτέρων δωρήματα* Orest. 123. *εὔγματα Παλλάδος* Soph. Antig. 1185. ab *δωρεῖσθαί τι τινί*, *εὔχεσθαι τινί.* Simile est infra 1389. *διὰ φίλων ὀῤῥωδίαν* ab *ὀῤῥωδεῖν* s. *δεδιέναι τινί.* Nec obstat alter genitivus *Ἄρεος.* Saepe enim duo genitivi diversa vi uni verbo vel substantivo adduntur. Vid. Gramm. gr. §. 314. Schaefer. ad Soph. Ai. 53.

V. 935. *φόνου* Aug. d.

V. 936. *ξύμμαχον* Brunck. Porson. *κτήσασθ'* Ald. rell. Gu. Taur. Havn. *κτήσοισθ'* Flor. 33. Harl. *κτήσεσθ'* emendavit Aemil. Portus, et sic MS. C. C. C. Leidd. Florr. octo. *Ἄρην* Ald. rell. Gu. Florr. octo. *Ἄρη* Flor. A. 10. Hoc Valck. illud Porson. praetulit.

V. 937. *δ'* omittit Mosqu. D. Pro *ἀντί θ' αἵματος* Mosqu. D. Flor. 33. 34. Aug. b. *ἀνθ' αἵματος.*

V. 939. *ἡμῖν* Paris. A. Aug. Brunckii, Flor. 2. Vict.

V. 940. Flor. A. 10. *ἐγγόνους* pro *ἐκ γένους.*

V. 941. Flor. A. *ἐκ γέννος.*

V. 943. *μητρός* pro Ald. *ματρός* Flor. 9. 10. Aug. d. Havn. *τ'* post *ἀρσένων* om. Flor. A. *ἀρσενόθεν τ' ἄπο* Flor. 10.

V. 944. *γάμος* Flor. 21.

V. 945. *σφαγὴν* Flor. A. *ἔστιν* pro *ἔστ'* Flor. 10.

V. 946. *εὐγενής* pro *εὐνῆς* Flor. 33. *Ἅπτεσθαι γάμων* quidem graece dici, minus recte negat Valcken. legitur enim Hippol. 1023. Sed *λέχος ἔχειν* an *desponsatum esse, nuptias habere, etsi nondum consummatas*, significet, dubitari potest, quamvis ad v. 759 sq. provocet Heath. et quod Eteocles coniugium dedisse dicatur, id Haemonem habere dici posse contendat, etsi desponsatum tantum. Certe supra 414. *τίνι τρόπῳ δ' ἔσχες λέχος*, non est *quonam modo Adrasti filiae desponsatus es?* sed *quonam modo matrimonium iunxisti?* et *ἄνδρα δίσσ' ἔχειν λέχη* Androm. 891. est *duas uxores habere.* Itaque huius versus non alius sensus est, quam *Quamvis enim coniugium non attigerit, habet tamen coniugium.* Quo quid absurdius dici potest? Quodsi *ἔχειν λέχος* vertas *desponsatum esse*, sequeretur, non tantum, qui non expers coniugii sit, sed etiam, qui desponsatus tantum sit, *ἠΐθεον* non posse vocari; quod contra esse, monstrant loca a Valck. ad h. l. et Ruhnken. ad Tim. p. 132. allata.

V. 947. *κείμενος* in fine versus addit Aug. d.

V. 948. *πόλιν* pro *γαῖαν* Leid. A. Flor. 34. — *ἐκσώσει ἄν* Taur. *ἐκσώσοιεν ἄν* Mosqu. D. *σώσειεν ἄν* Harl. Flor. 33.

V. 949. *νόσον* pro *νόστον* Flor. A.

V. 950. *μέλεαν* (sic) Ald. Brub. Herv. 1. 2. Aug. d. Havn. *μέλαιναν*, quod coniectura assecutus erat Aemil. Portus, MS. C. C. C. Flor. A. Leidd. Gu. Florr. omn. Vict. Taur.

V. 952. *ἢ γάρ* Mosqu. D. *γάρ* omittit M.
ϋ

V. 954. *ἐμπείρῳ* Aug. d. *ἐμπείρῳ* Harl. *ἐκπύρῳ* Aug. b. — *χρᾶται* Ald. rell. Aug. d. Havn. *χρεῖται* Cant. *χρῆ* I. Sed *χρῆται* Schol. Bodlei. omn. teste Burtono, MS. C. C. C. Mosqu. D. K. L. M. R. Leidd. Gu. Florr. omn. Vict. Eustath. ad Il. *ά.* p. 48, 42. (36, 46.)

V. 955. Hunc versum om. Leid. B. *ἦν μὲν γὰρ ἐ.* Ald. rell. Aug. d. Havn. *γάρ* om. MSS. Bodl. C. C. C. Lib. P. Gu. Florr. omn.

V. 956. *ἐχθρὸς καθέστ.* Cod. Reg. Soc. ap. King. Leid. B. unde transponere malebat Valck. *πικρὰ — ἐχθρὸς καθ.*

πικρός non est *inimicus*, ut interpretatur Valck., sed *invisus*, *odiosus*, *gravis*. vid. Med. 227. Suppl. 1229. Hel. 296. Quod Cod. habet Flor. A. *οἷς ἂν οἰωνοσκοποῖ*, quamvis soloecum, genuinum arbitrabatur Valck. *οἰωνοσκοπεῖ* Mosqu. D. Flor. 5.

V. 957. *ψευδῆ θ'* Flor. 10. *χρώματι* pro *χρωμένοις* Flor. A.

V. 958. *τῶν* om. Mosqu. D.

V. 959. *ἐχρῆν* Leid. A. Flor. 34. Aug. b. d.

V. 961. *μέν* pro *γάρ* Schol. Leid. A. Flor. 10. Aug. b. *μὲν γάρ* Cant. *οὐδέ* pro *οὐδέν* Leid. B. *ἧσσον* pro *ἧττον* scripsit Brunck.

V. 962. *εἴπῃ* MS. C. C. C. Flor. 6. 9. 18. 21. *εἴποι* (η) Gu.

V. 964. *παῖδα* om. Flor. 33. Pro eo *τόνδε* I. Flor. 34. et Paraphr.

V. 966. *κατακτενεῖν* pro *κτανεῖν* Flor. 5. *δοίη τις κτ.* Flor. 2.

V. 968. *γάρ* om. Aug. d. Havn. Pro eo *μέν* Flor. 34. Aug. b. Pro *ἵσταμαι*, ut vulgo legitur, Flor. 33. *ἕσταμαι*. Flor. A. 10. 2. Vict. *ἕσταμεν*. Taur. *ἕσταμεν*. Itaque *ἕσταμεν* recepi, quod in *ἵσταμαι* mutatum videtur ab aliquo, qui numeri enallage offensus esset.

V. 969. *εἰμι* post *ἕτοιμος* addit Ald. rell. Flor. 2. Vict. Aug. d. Havn. delendum monuit Canter. et omittunt MS. C. C. C. Flor. A. Leidd. Gu. (in quo *εἰμὶ* ab eadem m. supra versum scriptum est) Florr. octo, Taur. Vid. Gramm. gr. §. 305. *πατρίδος ἐκλυτήριον* i. e. *ὅ*, *τὸ θνήσκειν ἐμὲ*, *ἐκλυτ. ἔσται πατρ.*

V. 970. *παθεῖν* pro *μαθεῖν* Taur.

V. 971. *μάντεως* Codd. Kingii universi, Leidd. Mosqu. D. Gu. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 34. Vict. Aug. b. d. Havn. Sed recte Aldinam lectionem *μάντεων* praetulerunt Valck. Brunck. Porson. Gravius enim de universis dicitur, quod proprie de uno tantum valet, et sic solent Tragici.

V. 972. *ἀπαλλαγείς* Ald. rell. Paris. A. Flor. 2. 33. Sed *ἀπαλλαχθείς* (quam formam praeferunt Tragici. vid. Valck. et Porson. ad h. l.) MS. C. C. C. Bodlei. omn. Flor. A. Leid. A. Mosqu. D. Gu. Florr. septem, Aug. b.

V. 975. *ἔσται* pro *ἔστι* Flor. 10.

V. 976. *ὑστερήσεις* Flor. 34. *οἰχόμεθα* Flor. 21. Aug. d.

V. 977. *ποῦ* I. Flor. 33. Havn. *πῇ* Flor. 2. Vict. *ξένον* Cant. M. R. Flor. 2. Vict. Havn.

V. 979. *σοὶ* pro *σὲ* Mosqu. D. *ἐμοὶ* pro *ἐμὲ* Aug. d.

V. 980. Ald. rell. *Δελφοὺς περάσας φεῦγε. — ποῖ με χρὴ, πάτερ, μολεῖν;* et sic Flor. A. Leid. A. Flor. 10. 33. 34. Aug. b. d. Taur. Havn. in quibus vel *φεῦγε* vel *πάτερ* superfluum. Cantero Nov. lect. IV, 1. vox *φεῦγε* delenda videbatur, quippe e superioribus Menoecci verbis *ποῖ δῆτα φεύγω*, male repetita, et Valck., nisi Codd. obstarent, veram sibi videri Canteri suspicionem fatetur; *φεῦγε* cur adiecerint, apparere mox rationem, cur *πάτερ*, non item. Valck. sequuti sunt Brunck. et Porson. Mihi quoque *φεῦγε* aliunde huc illatum videtur, modo ne illud ex superioribus supplendum dicas, sed quum Creon ita instituisset orationem, *Δελφοὺς περάσας μόλε Αἰτ. ἐς γῆν*, sermonem eius intercipientem Menoeceum addidisse statuas, quod ille debuerat, *μολεῖν*. Sed Codd. constanter *φεῦγε* tenent, nisi quod in Cant. ex recensione tantum additum, in Paris. B. autem a m. pr. omissum est, *πάτερ* autem omittunt MS. C. C. C. Leid. B. K. L. Mosqu. D. Gu. Flor. 2. 5. 6. 9. 18. 21. — *πῇ με χρ.* Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. Flor. 2. *ποῖ με χρ.* Barn. haud dubie e Cod. sic enim Leidd. Flor. A. Gu. Florr. octo. *με* om. Mosqu. D.

V. 981. *ἐς γῆν* Ald. rell. Havn. *εἰς* Gu. Flor. 2. 18. 21. 34. Vict. — *πῇ* Flor. 2. Vict.

V. 982. *Θεσπρωτῶν* Ald. Brub. Herv. 1. 2. Gu. Flor. 10. 18. 33. 34. Aug. b. d. Havn. Correctum a Cantero, ut habent Florr. quinque, Vict.

V. 983. *τί δῆτα ῥῦμα* ex emendatione est Valck. pro *τί δῆτ' ἔρυμα*. Musgr. *τί δὴ τόδ' ἔρυμα*.

V. 985. Male Valck. coni. *ἔγωγε πορίσω χρ.* Atticus dixisset *ποριῶ*. Pro *πορεύσω* Cod. Abbat. Flor. 59. habet *παρέξω* in textu, c. gl. interlin. *ἀποστελῶ*, quae eadem est in Codd. 5. 6. 9. 21. 56. 76. ut propria vis verbi *πορεύειν*

servetur, quam illustravit Valck. ad h. l. *ego pecuniam ad te transportandam s. transmittendam curabo.*

V. 986. Verba *χώρει νυν* et versum 990. Creonti tribuit Ald. cum Codd. Totum sermonem a v. 986. usque ad 1018. Menoeceo dandum esse vidit Musgr. et Harl. *χώρει νυν* quidem Creonti, reliqua omnia Menoeceo tribuit. *χώρει νῦν* Ald. Brub. Herv. 1. 2. et Codd. Vitium a Barn. iam correctum revocavit Musgr. — *πρὸς* om. Mosqu. D.

V. 987. *πρῶτον* Flor. 2. *Ἰοκάστης* Ald. rell. Havn. Flor. 2. 10. 33. sed *Ἰοκάστην* MS. C. C. C. Flor. A. Leidd. Mosqu. Gu. Florr. sex, Vict. ut iam ed. Barn. et sic constanter Tragici. Vid. Valck. ad h. l. Schaefer. ap. Lobeck. ad Ai. p. 443 sq.

V. 988. *μητρός* Flor. 2. 10. Havn.

V. 989. *καὶ πόλιν σώσων* Ald. Brub. Herv. 1. *καὶ σώσων πόλιν* Herv. 2. Cant. Barn. Musgr. *καὶ σώσω πόλιν* Flor. 18. 21. 34. *καὶ σώσων βίον* Barocc. 120. et Reg. Soc. 7. Flor. A. 2, 10. 33. Taur. et ita ed. King. *καὶ σώζων βίον* Paris. A. *καὶ σῶσον βίον,* cui suprascr. *γρ. καὶ πόλιν σῶσον,* Aug. d. *καὶ σῶσον βίον* etiam I. *καὶ σῶσαι βίον* Cant. *καὶ σώσω βίον* MS. C. C. C. Laud. 89. Leidd. Mosqu. Gu. Flor. 5. 6. 9. Aug. b. Havn. Hoc receperunt Valck. Brunck. Porson. *πόλιν* natum videtur e 997. Iungenda videntur *μολὼν προςηγορήσων, εἶμι καὶ σώσω βίον, quum Iocasten adiero, ut ei valedicam, abibo et vitam servabo.*

V. 990. *τοσὸν* (sic) Flor. A.

V. 991. *ἤξεῖλον φόβῳ* Mosqu.

V. 993. *ὅς μ' ἐκκομίζει πόλεως* Ald. et omisso *μ'* Brub. Herv. 1. 2. Cant. *ἐκκομίζεις πόλεως* Aug. d. Havn. *πόλιν* Grot. MS. C. C. C. Leidd. Gu. Florr. omn. Vict. *ἀποστερῶν πόλιν τύχης* Flor. A.

V. 994. Valck. coni. *κεἰ συγγν. μὲν γερ. τοὐμὸν οὐχὶ σ. ἕ.* Brunck. ed. *δίδωσιν· ἢ συγγν. μὲν γ. τοὐμὸν δ'.* Nihil mutandum videtur.

V. 998. *ψυχήν τε δώσω* King. Flor. A. Leidd. Paris. A. Mosqu. Gu. Florr. omn. praeter 33. Vulgo *ψυχὴν δὲ δώσω.* *σώσω* pro *δώσω* Aug. d. Barn. in margine ad *ὑπερθανεῖν:* al. *ὑπερθανών.* nescio unde.

V. 999. *οἱ μὲν* Ald. rell. MS. C. C. C. Leidd. Mosqu. Gu. Florr. septem, Aug. b. d. Havn. *εἰ* ante *οἱ* addunt Flor. 18. 34. quod unde ortum sit, monstrat scholion Aug. Etiam Gu. *λείπει τὸ εἰ.* *εἰ μέν* pro *οἱ μέν* Grot. et Barn. soloece, non quo *εἰ οὐκ ὀκνήσουσιν θανεῖν* hic dici non possit, sed quia articulus ante *θεσφάτων ἐλεύθεροι* omitti non potest. Ellipsis vocis *εἰ*, quam comminiscitur auctor scholii Aug. et Gu. probante Valck., exemplum aliud non exstat. Mihi verba: *οἱ μὲν — — οὐκ ὀκνήσουσιν θανεῖν, ἐγὼ δὲ — ἄπειμι,* interrogative accipienda, quippe cum indignatione dicta, videntur, *αἰσχρόν* autem appositionem quandam continere: *An vero (o rem turpem!) ii, qui nullis oraculi iussis tenentur, mori non dubitabunt, ego vero abibo?* Sic saepe verba *τὸ μέγιστον, τὸ τελευταῖον, τὸ λεγόμενον* iis verbis praeponuntur, ad quae per appositionem pertinent, et Soph. Oed. T. 603. *καὶ τῶνδ' ἔλεγχον, τοῦτο μὲν Πυθώδ' ἰὼν πεύθου.*

V. 1002. *πάροιθεν* Mosqu. Flor. 5. 10. 18. 21. 34. Pro *πάτρας* Flor. 2. Vict. *πάτρης*, MSS. duo apud Porson. Flor. 34. Aug. b. *πατρίδος.*

V. 1003. *καὶ* inter *ἐγώ* et *πατέρα* inserunt Aug. d. Havn.

V. 1004. *ἐμοῦ* pro *ἐμαυτοῦ* Aug. d.

V. 1005. *ζῶ* deest in Aug. d.

V. 1006. *οὐ μὰ τὸν* Ald. Brub. Herv. 1. 2. Mosqu. Aug. d. Havn. *οὐ* expunxit Canter. et omittunt Flor. A. Leid. A. Paris. A. Gu. Florr. omn. Plutarch. T. II. p. 23. B. sed in Gu. Flor. 5. 6. 9. adscriptum *λείπει τὸ οὐ.* Contra *μὰ* om. Cod. K. Leid. B. ut edidit King. *Ἄρην* Ald. rell. Flor. 2. 18. 21. Gu. *Ἄρη* Leid. A. Florr. 6. *φόνιον* Ald. Brub. Herv. 1. 2. Cant. Mosqu. Aug. d. Havn. *φοίνιον,* ut Barnes. edidit, Flor. A. Gu. Florr. omn. Vict. Aug. b. hic suprascr. *φοινικόν.*

V. 1007. *γαίης* Paris. A.

V. 1009. *ἐξ* om. Flor. 33. Harl. *ἐξ ἄκρων ἐπάλξεων* Brunck. e coni. sic multo concinniorem esse versum ratus.

V. 1010. *μελαμβαθῆ* Ald. rell. Flor. 2. 10. 33. Taur. Aug. d. Havn. Sed MS. C. C. C. Flor. A. Leidd. Mosqu. Gu. Florr. sex, Aug. b. *μελαμβαφῆ.* quae lectio si iudicari

debet vitiosa, inquit Valck., mirum est, in ea quasi de compacto conspirasse librarios. Significatione translata legitur illa etiam in Soph. fr. ap. Stob. Ecl. Phys. p. 129. *ὦ τὰς ἀπαίωνάς τε καὶ μελαμβαφεῖς λιποῦσα λίμνας*, ubi tamen Valck. ad h. l. legendum censebat *μελαμφαεῖς*, Brunck. in fragm. Soph. p. 646. II. *μελαμβαθεῖς* edidit. *μελαμβαθὴς* legitur in Aesch. Prom. 219. Ego causam, cur *μελαμβαφὴς* repudietur, video nullam.

V. 1011. *ἔνθα* (supra: *ὁ*) *μάντις* Aug. d.

V. 1013. *θανάτου* Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. Barn. Musgr. MS. B. et Ask. ap. Musgr. Paris. A. Florr. 2. 10. 33. Aug. d. Havn. *θανάτῳ* MS. C. C. C. Leidd. Mosqu. Gu. Florr. sex. *θανάτω* (supra: *ου*) Aug. b. et sic King. Valck. Brunck. Porson. i. e. *διὰ τοῦ θανάτου τοῦ ἐμοῦ*, ut est in Gu. *θανάτου* quomodo explicem, non habeo, quamvis Valck. eam lectionem, absque Codd. si esset, neminem offendere debuisse dicat. *νερτέρων δωρήματα* dici quidem potuerunt; an *νερτέρων δωρήματα διδόναι*, dubito.

V. 1014. *δώσω* Taur. *τὴν* pro *τήνδ'* Flor. 18. *ἀπαλλάξων* duo MSS. in edit. Burtoni citati, Flor. 2. 5. 6. 9. 10. 33. *ἀπαλλάξαι* Paris. A.

V. 1016. *διέλθῃ* Leid. B. *φέρει* Flor. 10. Havn.

V. 1018. *εὐτυχεῖεν* Mosqu. Flor. 5. 33.

V. 1019. *ἔβας* semel Flor. 33. Hic et 1042. *πτεροῦσα* Ald. et MSS., nisi quod hic *πτερόεσσα* habent I. Flor. 33. In Flor. A. *περοῦσα*, an *παροῦσα* sit ex apogr. Hamb. dignoscere non possum.

V. 1020. *ἐχίδνης* Havn.

V. 1021. *ἁρπαγᾷ* Ald. rell. et plerique MSS. Flor. A. *ἀρταγᾶν*. Mosqu. D. *ἁρπαγή*, sed superscr. *ἐπί*. (Gu. *ἁρπαγᾷ* c. gl. *ἐπί*.) Musgravii s. potius Tyrwhitti coniecturam *), *ἁρπαγά*, confirmat Harlei. *ἁρπαγὰ Καδμείων* pro *ἡ ἁρπάζουσα Καδμείους* dictum est, ut v. 1492. *ἁγεμόνευμα νεκροῖσι*, i. e. *ἡ ἡγεμονεύουσα νεκροῖς*.

*) Tyrwh. notas MSS. in Eurip. asservari in Museo Britannico, didici e *Class. journ.* nr. 14. p. 299.

V. 1022. *πολύστονος, πολύφθορος* Ald. rell. Flor. 33. Aug. d. Havn. Inverso ordine *πολύφθορος, πολύστονος* K. MS. B. Ask. ap. Musgr. Flor. A. 2. 10. Taur. ut ediderunt King. Musgr. Brunck. Porson. Sed *πολύστονος, πολύμοχθος* MS. C. C. C. quatuor Codd. King. Leidd. Mosqu. Gu. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 34. Aug. b. quod recepit Valck. etsi versum ita corrumpi, iam King. monuerat.

V. 1023. *μιξοπάρθενος* Ald. rell. Brunck. Porson. *μιξοπάρθενον* Valck. recepit e cod. Leid. cui accedunt Flor. 34. Aug. b. Utrum sermoni poëtico accommodatius sit, vel facilius mutari potuerit, dubitari vix potest.

V. 1024. *φοιτάσι* scripsit Heath, et sic MS. C. C. C. I. L. *φοιτῶσι* M. et *ά* pro v. l. suprascriptum. Ante Musgr. edebatur *φοιτᾶσι*.

V. 1025. *ὠμοσίτων* Flor. A.

V. 1026 sq. Aug. d. *ἄποτεκαις τόπων*, cum gl. suprascr. *καὶ σιτούμενος ἀπὸ τῆς δίρκης*.

V. 1027. *ποδαίρουσ'* Flor. 2. *πόδ' αἴρουσ'* Vict. *παιδέρουσ'* Havn.

V. 1028. *ἄλυρον ἀμφὶ μοῦσαν* cum *ἀμφὶ σὰν κιθάραν* Alc. 599. comparat I. Tate apud Monk. ad eum l. quae tamen diversa sunt. *νεβρὸς ἐχόρευσε ἀμφὶ σὰν κιθάραν* in loco Alcest. est propria vi: saltavit circa citharam tuam, ita tamen, ut cithara motus eius moderaretur; h. l. *ἀμφὶ μοῦσαν ἄλυρον* est pro *σὺν μούσᾳ ἀλύρῳ*, ut 807. *ἀμουσοτάταισι σὺν ᾠδαῖς*, ita tamen, ut indicetur, cantilenam illam per totam actionem, quae verbo indicatur, continuari, et eam quasi *cingere*. Similiter Pind. Ol. 10, 92. *ἀείδετο δὲ πᾶν τέμενος τερπναῖσι θαλίαις τὸν ἐγκώμιον ἀμφὶ τρόπον*.

V. 1029. *ὀλομένην* edidit Barn. Vitium edd. antiqu. Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. *'Εριννῦν*, quod idem est in Mosqu. Havn., sustulit idem.

V. 1035. *ἐν οἴκοις* Flor. 2. Vict.

V. 1036. 7. Ald. rell. *ἤϊον βοάν, ἤϊον μέλος*. *βοάν* et *μέλος* in Codd. etiam semel tantum leguntur. Flor. 5. *βέλος* pro *μέλος*, ut Eustath. ad Il. *δ'*, p. 500, 43. (382, 14.) Veram lectionem restituit Grotius. *ἰηϊον* MS. C. C. C. Leidd.

Mosqu. Gu. Florr. omn. Vict. Aug. b. d. Porro versus hos transponunt Eustath. et Cant.

V. 1038. ἀλλ' est ex emendatione Valck. pro ἄλλον. ἐπωπτότυζε Aug. b. ἐπωτότυζε d. ἐπωτότυζεν Vict. ἐπιτοτότυξε Flor. A. ἐπώτυζε Mosqu. ἐπετότυζε Paris. A. Brunck. edidit ἄλλος ἄλλον ἐποτότυζε. Littera τ duplicanda esse in ὀτοτοὶ, ὀτοτύζω videbatur Valck. semel scribenda Porsono, quod falsum esse persuasissimum est Seidlero de v. dochm. p. 44. not.

V. 1039. καὶ ante στεναγμός addit Flor. 10.

V. 1040. ἰαχά τ' recte Ald. Brub. Herv. 1. Gu. (in quo supra ά scriptum ή) Florr. omn. Havn. ἰαχή τ' Leid. B. ἰαχᾶ τ' Herv. 2. Canter. Barn. quod ipsum esse videtur in Leid. A. Mosqu. Taur. Aug. e quibus, ad edit. Barnes. collatis, nihil enotatum est. Flor. A. ἰσχά τ' secundum Valck. in apogr. Hamburg., nisi me oculi fefellerunt, ἐχά τ' enotatum vidi. Elmsl. ad Heracl. 752, malit ἀχά τ' cum Musgr. ἰαχά media correpta ex ἀχά Dorico errore librariorum ortum censens. Hoc etiam metro convenientius: sunt enim hi duo versus dochmiaci; vid. Herm. elem. d. m. p. 254. et de eorum disyllaba anacrusi Seidler. p. 105 sq. Herm. ib. p. 253. nisi forte synizesis est in ια.

V. 1041. ὁπότε Ald. rell. et Codd. Grotius, King. Brunck. dederunt ὅτε, ut habet Flor. 2. πόλεως Ald. rell. et Codd. πόλεος est a Porsono. ἀφανίσει' ex emendatione Musgr. recepit Porson.

V. 1043. Πυθίαισιν Mosqu.

V. 1045. Θηβαίων Gu. Flor. 9. τήνδε Mosqu. γῆν Flor. 10.

V. 1046. ἀσμένοις Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. MSS. B. E. P. Ask. ap. Musgr. Paris. A. Florr. 2. 10. 33. Vict. Aug. d. Taur. Havn. ἄσμενος e MS. C. C. C. edidit Barn. et sic Leidd. Mosqu. Gu. Florr. sex et schol. Hoc recepit Valck. male. ἄσμενος nunquam est ἡδύς, ut explicat Schol., *libens*, sed qui, e magno periculo s. malo evadere cupiens, libenter fieri aliquid vel venire aliquem videt, a quo finis periculi exspectatur. De constructione vid. Porson. ad h. l. Brunck. ad Soph. Trach. 18. Gramm. gr. §. 391. d. ἄχη (pro ἄχος. vid. Porson. ad Or. 1051.) vocatur Oedipus, qui

ἄχη, dolores, mala, civitati intulit, ut infra 1352. Sphingis aenigma vocatur τέρμων βίου Ἰοκάστης, quod mortem Iocastae attulit. Cf. Gramm. gr. §. 433. not. 2.

V. 1047. γάρ omittit Mosqu. Flor. 5. ὁ τάλας Ald. rell. et MSS. contra metrum. Articulum delevit King.

V. 1050. πτόλιν King. e K. pro πόλιν.

V. 1054. ἀγάμεθα secundo loco Ald. rell. Gu. Florr. 2. 10. 33. 34. bis Florr. rell.

V. 1056 sq. Flor. A. γᾶς· γόους ὑπὲρ πατρῴας Κρέοντι λιπὼν γένος. Et γένος pro γόους etiam Flor. 10. sed suprascripto γόους, γόνους Flor. 18. — Pro πατρῴας Havn. πάτρας. Aug. d. πάτρας. (γρ. πατρώας.)

V. 1058. δ' om. Flor. A. ἑπτάπυλα pro ἑπτάπυργα Flor. 2. Vict. κλῇθρα Flor. 10. Aug. d. Taur.

V. 1060. γενοίμεθα δ' ὧδε Ald. Brub. Herv. 1. 2. Cant. Havn. γενοίμεθ' ὧδε Barn. e MS. C. C. C. et sic Flor. A. Leidd. Lib. P. Gu. Florr. omn. Vict.

V. 1061. ἄτεκνοι Flor. A. εὔτεκνον Aug. d. φίλαι Ald. rell. Flor. 10. 33. Taur. Havn. ὦ φίλαι Aug. d. quod vertunt, *o amicae*. φίλα ed. King. et sic MSS. octo ap. Musgr. Lib. P. Leidd. (in quorum altero, ut in Aug. b., litterae α superscripta erat η) Gu. Florr. 2. 5. 6. 9. 18. 21. 34. Aug. b.

V. 1062. κατειργάσω Ald. rell. Paris. A. Flor. 2. 10. 33. Aug. d. Taur. Havn. κατείργασαι MS. C. C. C. Leidd. Mosqu. Gu. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 34. Vict. Aug. b. Brunckio aptior videtur aoristus; iniuria. Is, qui victum prostravit ita, ut prostratus iaceret, magis proprie dicitur νενικηκέναι, quam νικῆσαι.

V. 1065. ἐπέσυτο, ut metrum poscit pro ἐπέσσυτο, Cant. Pro γᾶν Battier. coni. γαῖαν propter ἀφανίσειεν in strophico v.

V. 1066. ἁρπαγῆσι Flor. 33.

V. 1070. κυδρὴ δάμαρ Flor. 33. Harl.

V. 1071. εἴξασ' Taur. πανθύμων (ι supra υ) Aug. d.

V. 1072. εἶπον pro ἦπου Flor. A. ἦλθες supra ἵκεις scriptum habet Aug. d.

V. 1073. *οὗ περ ἀσπ.* Flor. A. In apogr. Hamb. est *περ'* cum apostropho.

V. 1074. *ἀεί* Paris. A. Cant. M. R. (vid. Porson. ad 85.) Flor. 2. Vict. Omitti in Mosqu. notavit Herm.

V. 1075. *ἧκες* Ald. rell. *ἥκεις* MS. C. C. C. ap. Piers. Leidd. sex MSS. ap. Musgr. Lib. P. Gu. Florr. omn. Vict. Aug. b. d. Havn. — *ἀγγέλλων* Ald. rell. Flor. 2. 10. 33. et pro v. l. Paris. A. *ἀγγέλων* Mosqu. Aug. d. Taur. *ἀγγελῶν* MS. C. C. C. Leidd. septem MSS. ap. Musgr. Paris. A. Gu. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 34. Aug. b. Pro *ἔπος* Harl. *γένος* in textu, in marg. *γρ. ἔπος.*

V. 1076. *παῖς οὑμὸς* Cant. M. (vid. Pors. ad 857.) *παῖς ὁ ἐμὸς* Aug. b.

V. 1077. *τοῦδ'* pro *τόδ'* I. quod etiam Porsono in mentem venit. *ὡς* h. l. non est *nam*, sed dictum. ut supra 997. *ὡς οὖν ἂν εἰδῆτ', εἶμι καὶ σώσω πόλιν.* De verbis *persuadendi, opinandi, dicendi* ante *ὡς* vel *ἵνα* omissis vid. Wyttenbach. ad Select. Hist. gr. p. 384. et 452. Heindorf. ad Plat. Gorg. §. 21. Vertendum igitur: *vivit; ne time;* quod dico, *ut te hoc timore liberem.* Elmsl. in Auctario annotat. ad Med. p. 134, 23. legi posse coniicit: *Ζῇ (μὴ τρέσῃς) ὅδ', ὥς σ' ἀπ. φ.* — *σ'* om. Ald. rell. et multi Codd. additum habent MS. C. C. C. L. unus Leid. Gu. Flor. 6. 9. 18. 21. 33. 34. Aug. d. *ἀπαλλάξων* Harl. *ἀπαλλάξαι* Aug. d. *φόβον* Mosqu. Harl. *φόνου* Havn.

V. 1078. *ἑπτάπυλοι* Flor. 2. Vict.

V. 1084. *ὡς μέλει* Ald. rell. et Codd. fere omnes. *μέλον* Paris. A. quod recepit Porson. *ὡς μέλοιμι καὶ τόδ'* L. i. e. *ὡς μέλει μοι.* — *καὶ τόδ'* Ald. rell. Gu. Flor. 5. 6. 9. 10. etc. *καὶ τοῦδ'* Flor. 2. 33. Vict. Mosqu. Aug. d. Totum versum omittunt Flor. 18. 21.

V. 1085. *τέκνον* Aug. d.

V. 1086. *πῶς γὰρ* edd. et codd. *πῶς δ' ἄρ'* coniicit Brunck. non sine specie, ut ait Porson. at sine idonea causa. *πῶς δ' ἄρ'* me invito ex ed. Zimmermanniana remansit.

ε

V. 1087. *ἀπεστήσασθαι* Havn. *ἐπεστήσασθε* Vict. *πυργηρούμενα* Aug. d.

V. 1088. *στέγος* Flor. A.

V. 1089. *τάψω* pro *τέρψω* Flor. A. Pro *σεσωσμένης* Leid. B. *ὑπερθάνης*, errore ex ultimis verbis versus sq. nato.

V. 1090. *ὁ* om. Aug. d. Havn. Pro *ὑπερθανών* variam lect. *ὑπερβαλών* commemorat scholion Gu.

V. 1092. *λαιμὸν διῆκε* Ald. Brub. Herv. 1. 2. Cant. Flor. A. Leidd. Mosqu. Aug. d. Havn. *λαιμῶν* MS. C. C. C. quatuor Bodl. Gu. Florr. omn. Taur. *λαιμῶν* ediderunt Barn. King. Musgr. Porson. Mihi nunc probabilius videtur, librarios duplici accusativo offensos (de quo vid. Valck.) pro *λαιμόν* scripsisse *λαιμῶν*, quam contra. Brunck. e lectione Paris. A. *πλοιῶν* edidit *πλευρῶν.* — *τῆςδε γῆς* Ald. rell. *τῇδε γῇ* MS. C. C. C. Bodl. omn. K. Leidd. Lib. P. Gu. Florr. omn. Aug. b.

V. 1094. *Ἀργείων* Flor. 21.

V. 1095. *ἐφέδρους* om. Flor. A. 10. *θ'* omittunt Ald. rell. et MSS. *δ'* Grot. quod in *θ'* mutavit Valck. Totum versum omittit Paris. A.

V. 1096. *δ'* om. Flor. 33.

V. 1098. *ποῖ γάμων* pro *περγάμων* Flor. A. *περγ. τ' ἀπ' ὀρθ.* Ald. rell. Mosqu. Gu. Florr. septem, Taur. Havn. *δ'* pro *τ'* Flor. 2. 10. Vict. et sic Grot. Praeterea in Ald. Brub. Herv. 1. 2. Cant. Barn. interpungebatur *ἀλκή· δι' ὀλίγου π. τ' ἀπ' ὀρθ.* quam scripturam, omisso *δ'* vel *τ'*, revocavit Valck. *δι' ὀλίγου* vertens *post exiguam temporis intercapedinem*, de qua significatione vid. Bergler. ad Aristoph. Plut. 1046. 1056. Schaefer. ad Lamb. Bos. p. 101. Hanc interpunctionem falsam esse monstrat coniunctio tam longe ab initio sententiae remota; ea vero deleta, *ἀσύνδετος* fit oratio. Itaque recte Grotius post *ὀλίγου* interpunxit. *δι' ὀλίγου* recte Musgr. interpretatur *prope, e propinquo,* ut Thuc. III, 21. Cf. VII, 36.

V. 1100. *Τελμησὸν* Ald. Herv. 1. 2. Codd. C. C. C. Bodl. tres ap. King. Leid. A. Mosqu. D. Gu. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 34. Aug. b. d. Havn. *Τελμισὸν* Bodl. duo. *Τευμησὸν* Brub. Leid. B. Flor. 2. 10. 33. Vict. Taur. Schol. Vid. Valck. — *ἐκλείποντα* Taur.

V. 1102. *σάλπιγγος* Flor. 9. 18.

V. 1103. *τε* omittit Taur. *ἐμῶν* Flor. 9.

V. 1105. *πεφηνότα* pro *πεφρικότα* Harl. quae varietas fortasse referenda ad *δεδορκότα* v. 1115.

V. 1106. *ἔγγονος* Ald. Herv. 1. 2. Cant. Musgr. Flor. 33. *ἔγονος* 9. *ἔκγονος* iam Brub. Barnes. Gu. Florr. septem. *ἐκ* crasum in Aug. d. *γόνος* Mosqu.

V. 1107. *οἰκείων* Aug. d.

V. 1108. *ἐκηβόλοισι* Flor. 10.

V. 1109. *χθρουμένην* Flor. A. qui supra 1106. *γυναγοῦ*.

V. 1110. *ἅρματι* Ald. Brub. Herv. 1. 2. Paris. A. Flor. 2. 10. 33. Taur. Aug. d. Havn. *ἅρμασιν* Piers. Leid. A. MS. C. C. C. L. Mosqu. Gu. Florr. sex, Aug. b.

V. 1111. *Ἀμφιάρεος* Flor. 10.

V. 1112. *ὑβρισμέν'*. Vid. Coray Prodr. (ad Ael.) p. 289. Boiss. — *ἄσημα*. Cf. Wyttenbach. Epist. p. 25. Id.

V. 1114. Ald. Brub. Herv. 1. 2. Cant. Barn. Musgr. *ἕστηκ'* et Flor. 2. Aug. Taur. Havn. *ἔστειχ'* MS. C. C. C. ap. Piers. (cum hoc scholio, *ἐχώρει, τὴν ὁρμὴν ἐποιεῖτο,* quod idem est in Gu. a m. pr.) Leidd. Paris. A. Mosqu. Gu. Florr. septem. *στειχ'* Flor. 21.

V. 1115. *στρατοῖς* Flor. 21. Burges: „nullo fortasse simili loco defendi potest *Πανόπτην* pro *Ἄργον*." Itaque *στικτοῖσιν Ἄργον* coniicit.

V. 1116. *ξὺν* Eustath. ad Il. *β'*, p. 182, 29. (138, 25.) Leidd. Flor. 33. 34. Aug. b. *ἄστροις* Flor. 9. *ἐπιτολαῖς* Flor. 34. Hi accusativi, *τὰ μὲν ὄμματα βλέποντα, τὰ δὲ κρύπτοντα* post *ὄμμασιν δεδορκότα*, dubito, an sic explicandi, ut *ἔχοντα* suppleas, v. c. Xenoph. Anab. IV, 5, 25. *αἱ δ' οἰκίαι ἦσαν κατάγειοι, τὸ μὲν στόμα ὥςπερ φρέατος* (sc. *ἔχουσαι*), *κάτω δὲ εὐρεῖαι*. Vid. Gramm. gr. §. 427. b. Haec constructio in Herodoto nonnunquam reperitur, in Atticis rarissime, si unquam, a posterioribus sophistis frequentata fuit. vid. ad Lucian. T. II. p. 446. ed. Bip. ut hanc quoque ob causam non improbabilis sit Valck. suspicio, tres hos versus a seriore manu additos esse.

V. 1117. *κύπτοντα* Flor. 18.

V. 1118. *θανόντων* et *παρκῶ* pro *παρῆν* Flor. A.

V. 1120. *δέρας* R. et ex emendatione M. nescio an et Cant. Porson. *δέρος* edd. et Codd. rell. et Eustath. ad Il.

δ'. p. 473, 5. 485, 5. (360, 22. 369, 43.) — *ἐπ' ἀσπίδι* edidit Brunck. e Paris. A. (et sic Lib. P. I. Flor. 2. 33. Vict. Taur.) *εὐφωνότερον* illud esse dictitans. Idem tamen 1124. *ἐπ' ἀσπίδος* ex coniectura ad vitandum hiatum. Quum v. 1124. *ἐπ' ἀσπίδι* in omnibus Codd. legatur, causa vero nulla excogitari queat, cur Euripides tantillo intervallo modo *ἐπ' ἀσπίδος*, modo *ἐπ' ἀσπίδι* dixerit, hic quoque *ἐπ' ἀσπίδι* verius esse puto.

V. 1121. *δεξιᾷ λαμπάδα δε* Mosqu.

V. 1122. Sic recte interpunxit Musgr. pro *ἔφερεν, ὡς πρ. π.* et sic iam vertit Grotius, *dextera agitabat facem, Qualem Prometheus, ignibus portas petens.* Notandum tamen, apud Aesch. S. c. Th. 434. Capaneum clypei insigne habere *γυμνὸν ἄνδρα πυρφόρον, Φλέγει δὲ λαμπὰς διὰ χερῶν ὡπλισμένη, Χρυσοῖς δὲ φωνεῖ γράμμασιν, πρήσω πόλιν.* quod sane melius, quam Tydeum ipsum cum face urbem aggredi.

V. 1124. *Ἄρην* Ald. rell. et Codd. *Ἄρη* Flor. A.

V. 1125. *πόλει* pro *πῶλοι* Havn.

V. 1126. *στρόφιγξί γ' ἔνδ.* Ald. Brub. Herv. 1. 2. Cant. Flor. 33. Aug. d. Havn. *στρόφιγξιν ἔνδ.* MS. C. C. C. Flor. A. Leidd. Gu. Mosqu. Florr. octo.

V. 1127. *π. ὑπ' αὐτὴν* Flor. A. *καὶ* ante *μαίνεσθαι* inserit Flor. 21.

V. 1128. *Ἄρεως* Aug. d. Taur.

V. 1129. *ἐπὶ λέκτραις π.* Mosqu.

V. 1130. *σίδηρον ὅστις δ' ἁ.* Harl.

V. 1132. *βάθρων* I. Flor. 33. Aug. d. in quo suprascr. *γρ. βίᾳ.* Hoc non dubitavi recipere pro *βίᾳ*.

V. 1133. *πήσεται* Aug. d. Qua re motus Valck. hunc versum spurium iudicaverit, intelligere non possum.

V. 1135. *δ'* post *ἑκατὸν* inserunt Flor. A. Leidd. Flor. 10. 33. 34. Praeterea Flor. A. *ἑκατὸν δ' ἔχ' ἐν ἀσπίδ'*, ut in apogr. Hamburg. notatum. *γραφῇ* edd. et Codd. *γραφὴν*, sublata distinctione post *ὕδρας*, e coniectura Reisk. et Valck. receperunt Brunck. et Porson. probat etiam Musgr. *γραφὴν* etiam I. *ῇ* suprascripto. Recepissem, si mihi liqueret, quomodo e *γραφὴν*, cuius tam expedita est explicatio, fieri po-

tuerit γραφῇ. Nunc dicendum, ἑκατὸν ἐχίδναις et γραφῇ posita esse ἐκ παραλλήλου, ut supra 710 sq. πύργοισι et ὅπλοισι, infr. 1374 sq. ἐκ χερός et τῆσδ' ἀπ' ὠλένης, Hel. 2. 3. πέδον et γύας. Soph. Ai. 308. ὄνυξι et χερσί.

V. 1136 βραχίοσιν ἐν λαιοῖσιν Flor. 34. λαιΐσιν Mosqu.

V. 1137. Ἀργείων Mosqu. τευχέων Flor. 21.

V. 1138. γναθμοῖς scribendum videtur Brunckio ad Hippol. 1234.

ου

V. 1139. ἑκάστῳ Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. ἑκαστῳ Havn. ἑκάστου MS. C. C. C. Leidd. Gu. Mosqu. Florr. omn. Vict. Lib. P. τῶνδέ μοι recte Ald. rell. τῶνδ' ἐμοί Brunck. Porson. ut Taur.

V. 1140. παρφέροντι Ald. rell. Flor. 2. 33. ξύνθηκα ξυνθήματα παραφέρον Flor. 5. προςφέροντι Leid. B. πρὸς φέροντι K. παραφέροντι MS. C. C. C. Bodll. alter Leid. Mosqu. Gu. Florr. sex, Aug. b. ξύνθηκα παραφέροντι Flor. A. in apogr. Hamb. περα φέροντι ap. Valck.

V. 1141. καί om. Aug. d.

V. 1142. ἐμαρνάμεθα Flor. 10. 33. ἑκαβόλοις Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. Musgr. ἑκηβόλοις MS. C. C. C. Mosqu. Gu. Florr. omn. Aug. d. Havn. Eustath. ad Il. β'. p. 344, 15. (260, 31.) ἑκηβόλαις Aug. b.

V. 1143. δ' ἀραγμοῖς Aug. b. ταραγμοῖς Mosqu. ὡς δὲ νικῶμεν Flor. A. Gu. Aug. b.

V. 1144. ἐξαίφως Flor. A.

V. 1145. μολὼν pro βολαῖς Flor. A.

V. 1146. ἀΐδην pro ἄρδην Flor. A.

V. 1147. γυμνῆτ' ἵπποις Mosqu. Copulam τ', quam omissam voluit Valck. omittit I. Cf. ad v. 1190. Pro τ' Aug. b. δ'.

V. 1148. ἀργὸς οὔτις ἦν Ald. rell. οὔτις ἀργὸς ἦν Flor. A. Leidd. Mosqu. Gu. Florr. omn. Aug. b. d. οὐδεὶς ἀργὸς ἦν Havn.

V. 1149. θ' post κρᾶτας inserit Flor. 33.

V. 1150. ἡμῶν δ' ἐς οὖ. Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. τ' pro δ' e MS. C. C. C. dedit Barn. et sic Flor. A.

Leidd. Gu. Florr. omn. Mox εἶδες τ' ἂν Aug. d. ἦδες ἂν Taur. ἐκπεπνευκότας constanter libri. ἐκνενευκότας e coni. Markl. ad Suppl. 692. probata etiam Valck. ad Hippol. 822. et Brunckio, recepit Porson. Sed ἐκνεύειν est *leniter aliquo declinare*, sensim *aliquo concedere*, nec puto, ἐκνεύειν εἰς οὖδας dici posse eum, qui in terram praecipitatur. In vulgata lectione iungenda κυβιστητῆρας ἐς οὖδας.

V. 1152. Mosqu. ῥοαί, sed cum gl. τὴν ξηρὰν δὲ γῆν κάθυγρον ἐποίουν ταῖς ῥοαῖς τοῦ αἵματος.

V. 1153. οὐδ' Ἀρκάς Aug. d. Idem Ἀργείους.

V. 1155. πῦρ pro πῶς Flor. 21. καὶ om. Taur. δίκελλαν Ald. rell. δικέλλας King. haud dubie e Codd. vel e scholio ad v. 1154. et sic Leidd. κατασκάψω MS. C. C. C. Flor. A. Leidd. Mosqu. (c. gl. καταβάλλω, καταστρέψω) Gu. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. Aug. b. Sic oratio obliqua subito in rectam mut tur, ut Helen. 1662. συγγόνῳ δ' ἐμῇ λέγω, Πλεῖν ξὺν πόσει σῷ. πνεῦμα δ' ἕξετ' οὔριον κ. τ. λ. Vid. Heindorf. ad Plat. Prot. §. 30. 36. Gramm. gr. §. 509. p. 711. §. 509. p. 736. extr.

V. 1156. Ἐνυαλίου L. ἐναλύου Havn. superscr. ι.

V. 1157. κάρᾳ pro κάρα primus ed. Barnes.

V. 1158. γῆς pro γεῖσ' Taur.

ὴν

V. 1159. ξανθὸν Aug. d. δέ omittit Flor. 33.

ον

V. 1161. βίου Havn.

V. 1162. μητρί Flor. 2. 6. 9. 34. Vict. Aug. b. Havn.

V. 1163. Flor. A. ἐπειδὴ δὲ εἰςεῖδεν. εἰςεῖδεν etiam Mosqu. Flor. 2. 10. 18. 21. 33. 34. Taur. Aug. b.

V. 1164. σός omittunt Flor. 5. 6. 9. σὸς παῖς Taur. Reliqua in Taur. desunt, mala manu ablata.

V. 1166. Αἰτωλοῖσι λόγχαισιν Ald. Herv. 1. 2. Αἰτωλίοις λόγχ. Brub. λόγχαισιν Αἰτωλοῖσιν Canter. Αἰτωλίσιν λόγχ. Grotius et Barn. hic e MS. C. C. C. et sic Flor. 2. 5. 6. 9. 18. 34. Leid. B. Αἰτολίσι. A. Αἰτώλοισιν. Gu. Αἰτωλοῖσι, sed ō erasum. εἰς omittit Flor. 33.

α

V. 1169. Flor. A. κυνεγα ὡς εἰπεῖν ὁ σὸς ἐξ. κυνηγὸς Aug. d. Havn. ὁ ante σὸς addunt etiam Flor. 10. 34. Aug. b.

V. 1171. *ἠπειγόμεθα* Flor. 33. *ἐπειγόμεσθα* Mosqu. *δέ* post *τοῦτο* addit Flor. 34.

V. 1172. *ἐμβαίνετο* Flor. A. pro *ἐμαίνετο.*

V. 1173. Hic etiam, ut v. 489. *πρὸς ἀμβ.* Ald. Brub. Herv. 1. 2. Correxit Canter. et sic MS. C. C. C. Flor. A. Gu. Florr. omn. Vict.

V. 1174. *τὸ σὸν δ'* Mosqu. *ἐκόμπασεν* pro *ἐκόμπασε* edidit Valck. e Leidd. quibuscum conspirant Mosqu. Gu. Florr. omn. Vict. Aug. b.

V. 1176. *οὐ* om. Mosqu.

V. 1177. *καὶ ταῦτα μοι 'γόρευε* Flor. 5.

V. 1179. *εὐηλάτων* Mosqu.

V. 1180. *ἤδ' ὑπερβ.* Flor. 5. *σίγα* pro *γεῖσα* Flor. A.

V. 1183 sq. desunt in Flor. 18.

V. 1184. *Οὔλυμπον* Mosqu.

V. 1185. Aug. d. Havn. *κῶλες ἐς κύκλ.* sed in Aug. suprascr. *καὶ κῶλ' ὡς.*

V. 1186. *ἕλισσετ'* Flor. 2. 9. 10. 18. 21. 33. 34. *ἑλίσσετ'* Gu. Flor. 5. Mosqu. ut Ald. rell. *εἱλίσσετ'*, quod coniecit Heath., Brunck. edidit e Paris. A. — *εἰς τήνδ'* Havn.

V. 1187. *στρατόν* Harl. Quia in hoc v. est *στρατῷ*, in sq. v. Brunck. malit *Ἀργ. ὅπλα.*

V. 1188. *τάφρων* Flor. 34.

V. 1189. *παρ' ἡμῖν* malit Valck. Satius erat falsam scripturam *οἴδ'* corrigere.

V. 1190. *εἰδόντες* Mosqu. *ἁρμάτων ὄχοι* legendum arbitratur Musgr. idque recepit Brunck. Ut v. 1147. *ἁρμάτων ἐπιστάται* distinguuntur ab *ἱππεῦσι*, sic hoc loco etiam distinguendi erant, vel illo loco delendum *τ'*. Flor. 2. *ὄχας*, superscr. *ου* ab al. m.

V. 1191. *ὁπλῖταί τ' εἰς* Scaliger. recte.

V. 1194. *τροχοὶ δ'* M. *ἄξονες δ'* Havn. *ἄξοσιν* Flor. 34.

V. 1195. Gu. *ἐξεπορεύονθ'* c. gl. *σωρηδὸν ἔπιπτον.*

V. 1196. *οὖν* omn. Havn.

V. 1197. *ἤδ' εὐτ.* Flor. 5.

V. 1198. *θεῶν* pro *θεοῖς* Flor. A. Qui sequitur versus, additus est e Flor. 2. Vict. quem addebat etiam Scaliger. ap. Porson. Codd. illi *αὐτήν*, non *αὐτόν.*

V. 1200. *ἀμείνων* Flor. A. *ἀμεῖνον* Mosqu. D. Aug. d.

V. 1201. *ἔχοιεν* Ald. rell. Flor. 10. 33. *ἔχουσιν* Leidd. Paris. A. Mosqu. Gu. Florr. septem, Vict. Aug. b. *εἴην* pro *ἦν* Flor. 34.

V. 1202. *τῆς* om. Flor. 33.

V. 1203. *κἀπέφευγε γῇ* Ald. Brub. Herv. 1. 2. M. R. Aug. d. Havn. *καὶ πέφευγε*, ut King. edidit, MS. C. C. C. Leid. A. Mosqu. L. Gu. Flor. 5. 6. 9. 10. 18. 21. 34. *καὶ ἐκπέφευγε* Aug. b. *κἀκπέφευγε*, prout Canter. ed., Flor. A. Leid. B. Cant. I. K. Flor. 2. 33. Vict.

V. 1204. *μνηστευμάτων* Cant.

V. 1205. *τῶν τ' Οἰδ.* Havn. ut edidit Barn.

V. 1206. *παίδων* Flor. 2. ex emend.

V. 1208. *τί τῷ ἐπὶ* Aug. d. *φρασείετον* Flor. 10. *φράσειέ τι* Flor. A.

V. 1210. *κοὐκ ἐ.* Flor. 2. Vict.

V. 1211. Male Barn. *μεῖζον τί χρ.* quod interpretatur *Quid vis maius habere — — ἢ παῖδας σεσ.* Ald. Brub. Herv. 1. 2. Cant. Aug. d. Havn. Canteri emendationem *παῖδας ἢ σ.* confirmant Flor. A. Leidd. Gu. Florr. omn. *σεσωμένους* Flor. 18. 21.

V. 1212. *καὶ τὰ 'πίλοιπ' ἄγ'* Mosqu. *τἀπίλοιπα δ'* Aug. d. *τἀπίλοιπ' εἰ* Flor. 34. Aug. b. Delendum comma post *τἀπίλοιπά γ'*, ut sensus sit, *quid quod scire cupio, an in ceteris quoque rebus fortuna secunda utar.*

V. 1213. *κἀκόν τι* s. *κἀκόντι* Havn.

V. 1215. 16. transponit Flor. A. *κοὐκ ἄν γε* Ald. rell. Flor. 2. 10. 33. Copulam, MSS. auctoribus, eiecit King. *οὐκ ἄν γε* etiam Leid. B. Gu. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 34. Aug. d. *οὐκ ἄν σε* L. M. R. *οὐκ ἄν* sine *γε* Mosqu. *κοὐκ ἄν γ'* defendit Elmslei. ad Eurip. Med. p. 214. not. particulam *γε* hic propria vi frui, praecedente scil. *καί*, nec sine sensus detrimento hanc aut illam deesse posse dicens.

καί — γε ponitur, ubi gravius quid subiicitur, quod ab h l. prorsus alienum. Alia res est Orest. 772. ubi *καί* interrogationi vim addit. In *κοὐκ ἂν* superflua littera ex initio praecedentis versus adhaesit, ut recte monet Valck.

V. 1216. omittit Flor. 10. *εἰ μή γε* Ald. rell. *ἢν μή γε* Bodlei. omn. ap. King. Leidd. Gu. Florr. omn. *με* pro *γε* Cant. M. R. Par. A. Lib. P. Flor. 2. 33. Vict. (Scalig. lib.) ut edidit Musgr.

V. 1220. *μοναχεῖν* Mosqu. qui error monacho librario facile concedendus, inquit Beck.

V. 1221. *λέξαντας* Mosqu.

V. 1222. *μήτ'* pro *μήποτ'* Flor. 10.

V. 1223. Ald. Herv. 1. 2. Canter. *'Ετεοκλῆς προὐπῆρξ' ἀπ'*, et sic Flor. 33. Taur. Havn. *'Ετεοκλῆς* etiam Flor. 2. 5. 6. 9. 10. Metro consulturus is, qui Brubachianae praefuit, edidit *ὁ δ' 'Ετεοκλῆς προὐπ.* sed *'Ετεοκλέης*, quod dedit Barn., habent Cant. K. M. R. *'Ετεοκλέης δ' ὑπῆρξ'* MS. C. C. C. Codd. omn. King. Flor. A. Paris. A. Mosqu. Leidd. Gu. Florr. omn. praeter 33. Vict. Aug. b. d. Musgr. antiquas sordes reliquit: nam ei *δ'* sententiam enervare videbatur. *ἐπ' ὀρθίου* Leidd. Gu. Mosqu. *ἐπ' ὀρθείου* Aug. b. Constructio est: *'Ετ. δ' ὑπῆρξε λέγειν εἰς μέσον ἀπ' ὀρθίου πύργου σταθεὶς ἐπ' αὐτοῦ*, ut Troad. 524. *ἀνὰ δ' ἐβόασεν λεὼς Τρῳάδος ἀπὸ πέτρας σταθείς.* et *λέγειν ἀπό τινος τόπου* solennis est dictio. Vid. Gramm. gr. §. 596. b. c.

V. 1226. *τ'* omittunt Ald. rell. addunt MS. C. C. C. Mosqu. Gu. Flor. 2. (Scalig.) 5. 6. 9. 18. 21. 34. Vict. Aug. b. *Δ. παριστεῖς* Leid. A. indidem fluxit. *ἀριστῆς* e Paris. A. edidit Brunck., ut supra 1147. 1191. *ἱππῆς.* — *ἦλθατ'* Mosqu.

V. 1227. *μήποτε Π.* Ald. Brub. Herv. 1. 2. *μήτε* Canter. Barn. rell. et Codd.

V. 1228. *ἀπεμπολεῖτε* Gu.

V. 1229. Burgess. Append. Troad. p. 176. D. corr. *τῷδε κινδύνῳ με θείς.* et sic edidit.

V. 1230. *μόνῳ* e coniectura Valck. recepit Brunck. Vid. Porson. Burgess. l. c. *ξυγγόνῳ μάχην μόνῳ.* Sic etiam

Soph. Oed. C. 1527. *αὐτὸς μόνος* iungenda esse vidit Schaefer. *συνάψω συγγόνῳ* Ald. rell. et Codd. nisi quod Havn. *ξυνάψω. μάχη* pro *μάχην* Mosqu.

V. 1231. *κτανῶ* Havn. *κτανών* Flor. 18.

V. 1232. *τῷδε* om. Flor. A. *πόλιν* Ald. rell. et plerique Codd. *πάλιν* Flor. A. Cant. *μόνῳ* Paris. A. Vict. (Scalig.) Flor. 2. primitus habuit *δόμον*, sed alia m. delevit fere *δό* et scripsit *μόνῳ. μόνῳ* receperunt Brunck. Porson. *πόλιν* non necessarium est, quum facile e superiore v. suppleri possit *οἶκον*, et additum videtur ab eo, qui *παραδώσω* casu suo carere aegre ferret, sicut *δόμον* in Flor. 2. *μόνος — μόνῳ* antithetica sunt, qualia amat Euripides. Sed potuit etiam errore librarii *μόνῳ* e superiore v. huc transferri. Burgess. l. c. corr. *κἂν μὲν κτ. τόνδ', οἶκον οἰκίσω π ά λ ι ν. 'Ησσ. δὲ τῷδε παραδώσω π ό λ ι ν.* et sic edidit.

V. 1233. *ἡμεῖς* Flor. 5. *'Αργείαν χθ.* Ald. rell. et plerique Codd. *'Αργεῖον* R. „*'Αργείων* quidam." Pors. *'Αργεῖοι* Brunck. e Paris. A. et sic Flor. 2. Vict. ut iam notarat Scaliger.

V. 1234. *νίσεσθε* Ald. Herv. 1. 2. Canter. Havn. *νίσσεσθε* Brub. Brunck. Paris. A. Flor. 2, 10. 33. Vict. Aug. d. *νείσσεσθε* Barnes. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. Mosqu. *νείσεσθε* Leid. A. E Grammaticorum praeceptis praesens duplici, futurum simplici *σ* scribitur. *νίσεσθε* autem an *νείσεσθε* scribas, perinde est. Vid. impr. Boeckh. ad Pind. Ol. 3, 10.

V. 1235. *σπαρτῶν τε* Barn. pro *σπ. δέ*, et sic Leid. B. Vict. *λαῶν* pro *λαὸς* Leid. B. *ὅς* pro *ὅσος* Leid. B. Flor. A. 2. 10. 33. Vict. Aug. d. Havn. *νεκρός* pro *θανών* Flor. A. 2. 10. 33. Vict. *θανών* s. *νεκρός* omittit Mosqu. Mihi recte hunc versum suspectum habere videtur Valck. et deest in Flor. 5.

V. 1236. *ἔλεξ'. ὁ σὸς δέ* Ald. rell. *ἔλεξε. σὸς δέ* MS. C. C. C. Leidd. Mosqu. Gu. Florr. omn. Vict. Aug. b. quo alludit etiam Flor. A. scriptura, *ἔλεξε. σὲ δέ.*

V. 1237. *τάξεως* Aug. d. Havn. *ὄρουσε* Ald. rell. *ὤρουσε* primus King. ut MSS. habent. Pro *λόγους* Flor. 33. *τάδε.*

V. 1240. *ἐπὶ τοῖσι δ'* Ald. Herv. 1. 2. Canter. Barn. Flor. 21. *ἐπὶ τοῖσι γ'* Brub. *ἐπὶ τοῖς δ'* Leid. A. Mosqu.

Paris. A. Gu. Flor. 2. 5. 6. 9. 10. 18. 33. 34. Vict. Sed recte *ἐπὶ τοῖςδε δ'* Valck. e Leid. B. quocum consentiunt M. et, ut videtur, Cant. a pr. m. Pro *κἂν* Flor. 2. 10. *καί.* — *μεσαιχμίοις* Paris. A.

V. 1241. *ἐμμενεῖν* legendum censet Elmslei. ad Med. 736. Sed vid. Schaef. ad Theocr. p. 227. v. 60. *στρατηλάτας* Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. Barn. Gu. Flor. 5. 6. 9. 10. 18. 21. 33. 34. *στρατηλάταις* Mosqu. *στρατηλάται,* quod coniectura assecutus est King., Leidd. Lib. P. Flor. 2. Vict. (Scalig. cod.) Havn.

V. 1242. *σώματα* Flor. 18.

V. 1243. Flor. A. 10. *οἱ τοῦ γερ.*

V. 1244. *πρόμαχον χθονός* I. Flor. 33. *χθονὸς πρόμον* Flor. A. 10.

V. 1245. *ναϊδῶν* Mosqu.

V. 1246. *χρώματ'* Ald. Brub. Herv. 1. 2. *χρῶμά τ'* Grot. Commel. Barn. Idem fortasse voluit Canter. in cuius editione est *χρωμάτ'*. *χρῶμά τ'* perspicue Gu. Florr. Vict.

V. 1247. Ald. Herv. 1. 2. *ἱέναι.* *ἱέναι* iam Brub. Canter.

V. 1248. *παρεξιόντε δ'* Flor. 9. *ἄλλοι ἄλλοθεν* Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. *ἄλλος* restituit Barn. e schol. et MS. C. C. C. ut habent etiam Gu. Florr. omn. Vict. *ἄλλοθεν ἄλλος* Flor. A. 10.

V. 1249. Sic Ald. rell. Leid. B. Flor. A. *λόγοισι θαρσύνοντε προςηύδων τάδε* MS. C. C. C. Mosqu. Gu. Flor. 5. 6. 9. etiam L. Leid. A. Flor. 18. 21. 34. Aug. b., nisi quod hi *θαρσύνοντες* habent. *λόγοισι θαρσύνοντες κἀξηύδων τάδε* Harl. Flor. 33. quod alludit ad scripturam Paris. A. Flor. 2. Vict. *λόγοις ἐθάρσυνόν τε κἀξηύδων τάδε*, quam recepit Brunck.

V. 1251. *Ἄργει δ'* Flor. 2. Vict.

V. 1252. *πόλεως θ'* Flor. 2. Vict.

V. 1253. *σκῆπτρον* Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. Florr. omn. quod e silentio colligo. *σκήπτωρ* Mosqu. *σκήπτρων* MS. C. C. C. Bodl. Lib. P. Leidd. Gu. Vict. *σκῆ-*
ων
πτρον Aug. d. Havn. Cf. ad 591.

V. 1255. *μάντεις τε* Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. Barn. Musgr. *μάντεις δέ* Leidd. Flor. 33. 34. — *ἐμπύρους δ'* Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. *τ'* pro *δ'* Flor. A. Leidd. Flor. 2. 10. 33. Gu. Vict.

V. 1256. *τὰς ῥήξεις* Harl. Flor. 33. Ad h. l. Boisson. citat Viscontium *Osservazioni su due Musaici*. Parm. 1788. *ὑγρότ. ἐναντίων* Schol. MS. C. C. C. Bodlei. omn. Mosqu. Gu. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. Musgr. coniicit primum *ὑγρότητ' ἀναρσίαν* i. e. *ἀνάρμοστον*, *mobilitatem male coalescentem*, deinde *ὑγρ. ἐνωπίων*, *humiditatem oculorum lacrymis suffusorum*. Morus apud Schütz. verba *ὑγρότητ' ἐναντίαν, ἄκραν τε λαμπάδ'* spuria censet. Haec certe facillima ratio est difficultates expediendi. Si in loco obscuro hariolari licet, *ἔμπυροι ἀκμαί* accipi possunt pro *τὰ ἔμπυρα*, in quibus duo observabant (*ἐνώμων*) vates, *scissiones* flammae, *ῥήξεις*, (vid. Valck.) quae circum aras serpens infaustum exitum portendit (hinc *ὑγραὶ*, multiplici flexu aras lambentes, pro eo *ὑγρότης ἐναντία*) et *rectum flammae apicem*, *ἄκραν λαμπάδα*.

V. 1257. *λαμπάδες* Flor. A. *δυεῖν* Cant. Mosqu. *εἶχε* Flor. 33.

V. 1258. *καὶ τὰ τῶν ἥσσ.* MS. C. C. C. Leid. A. (sed *τὸ* superscr.) Gu. Flor. 5. 6. 9. 10. 18. 21. 34. Aug. b. Hinc fluxit *κατά* Mosqu. Vulgo *καὶ τὸ*, ut scriptum videtur propter *σῆμα*, quod mente repetebant.

V. 1262. 3. Assentior Valckenaerio, hos duos versus male et cum praecedentibus et inter se cohaerentes pro spuriis habenti. Ut cohaererent, Porson. e sua coniectura edidit *κἄπαθλα δεινὰ δάκρ. σοι γεν.* e Reiskii coni. *στερείσῃ* pro *στερήσῃ*.

V. 1264. *ἰὼ τέκνον* Flor. 5. *δομάτων* (sic) Flor. 5. 34. Aug. b. *πάρος δόμων* Flor. 2.

V. 1265. *οὐδ' ἐν παρθ.* Ald. Brub. Herv. 1. 2. Cant. Mosqu. Flor. 2. 5. 10. 33. Vict. Havn. *οὐδὲ ἐν* Leid. A. *οὐδὲν π.* Aug. b. Correxit Canter. ut habent Leid. B. Gu. (in quo supra *παρθ.* ab eadem m. scriptum *ἐν*) Florr. quinque. *παρθενεύμασιν* Flor. 5. 6. 9. 18. Sensus est, quem recte cepit Barnes. *fortuna nostra non talis est, ut choreae et virginalis modestia locum habere possint.* Sic

1276. *οὐκ ἐν αἰσχύνῃ τὰ σά. pudor non convenit fortunae tuae.* Iphig. A. 1322. *οὐκ ἐν ἁβρότητι κεῖσαι πρὸς τὰ νῦν πεπτωκότα.* Ion. 1396. *οὐκ ἐν σιωπῇ τἀμά.* Vid. scholion ad v. 1276.

V. 1266. *σε* pro *σοι* Flor. A. 10.

V. 1267. *ἄνδρας ἀρ.* Aug. d. et v. sq. *ἐκνεύοντας, ἐκνεύοντες* Mosqu. duabus lectionibus in unam confusis.

V. 1268. *κωλ. δὲ δεῖ* Havn.

V. 1269. *μητρὶ* Flor. 9. Havn. Aug. d. *πρὸς ἀλλήλοις* Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. Barn. Flor. 9. Aug. d. (in quo supra *οις* scriptum *ων*) Havn. *ἀλλήλοιν* MS. C. C. C. quatuor King. Flor. A. Leidd. Florr. octo, Mosqu. Gu. Aug. b.

V. 1270. *μῆτερ* Flor. 6. 9. 10. 34. Gu. Aug. b. Havn.

V. 1271. *αὐτοῖς* Aug. b.

V. 1273. *ἐς μίαν* pro *εἰς μ.* Flor. 2. 10.

V. 1274. *οἵ* om. Flor. 2. 5. 6. 9. 10. 33. *λέγῃς* pro *λέξεις* Mosqu. ap. Herm. qui praeterea *οὐ φίλα,* omissis *ἀλλ' ἔπου.*

V. 1275. *πῇ* Flor. 2. Vict.

V. 1276. *τάδε* ut variam lectionem pro *τὰ σά* habent MS. C. C. C. Leid. unus, quam memorat etiam schol. Barocc. et Gu.

V. 1277. *δή* om. Mosqu. Aug. d. Havn. *ἐγγόνων* Flor. A. *συγγόνω* Mosqu. qui etiam *λύσῃς.*

V. 1278. *μῆτερ* Flor. 6. 9. 34. Aug. b. Havn. *προσπιτνῶσ'* Flor. 33.

V. 1279. *μεταίχμιον* Mosqu.

V. 1280. *εἰ μὲν φθ.* Flor. 33. *ἢν με φθ.* Mosqu.

V. 1281. *ὅς με ἐν φ.* Flor. A. *φάλει* Aug. b.

V. 1282. Hunc versum, ut e 976. male repetitum, recte deleverunt Grot. Valck. Musgr. Brunck. Abest ille a Flor. A. 10. Cant. K. Leid. B. et MS. B. ap. Musgr. adscriptum habet *ἐν πολλοῖς οὐ φέρεται.*

V. 1283. *θανοῦσα* Flor. 33. *συνθανοῦσα* Ald. et MSS.

V. 1284. *αἶ αἴ* bis MS. C. C. C. L. Leid. A. Mosqu. Gu. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 34. Aug. b. ter Cant. Aug. d. quater Ald. rell. Flor. 2. 10. 33. Havn.

V. 1285. Hunc et sq. versum Ald. et Herv. 1. Antigonae continuant, Brub. Herv. 2. rell. cum Codd. choro tribuunt. *φρίκαν* Ald. rell. Flor. 2. *φρῖκα* MS. C. C. C. *φρίκα* Flor. 2. 5. 6. 9. 10. 18. 33. 34. Mosqu. Aug. b. etiam Gu. in quo superscriptum *φόβῳ*, ut *φρίκᾳ* voluisse librarium appareat. *φρίκᾳ* legendum e scholiis vidit Battierius, e Leidd. restituit Valck. et sic Ask. et quinque Paris. ap. Musgr. *ἔχων* Mosqu.

V. 1286. Huic versui *αἶ ἒ* praefigunt Ald. Herv. 1. 2. Cant. Havn. *αἶ αἶ* Barn. et Bodl. Leid. A. Gu. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 34. Mosqu. Aug. b. d. *ἒ ἒ* quidam apud Porson. *αἶ αἶ αἴ* Cant. Flor. 33. *αἶ αἶ αἶ αἶ* Vict. Interiectiones omittunt Flor. A. 2. 10. et eiecit King. In Leidd. Gu. supra *σάρκα ἐμὰν* scriptum est *σαρκὸς ἐμῆς.*

V. 1287. *ματρὸς* Ald. rell. et plerique Codd. *ματέρος* edidit King. fortasse e Cod. Reg. Soc. et sic Leid. B. Dochmiaco dimetro hoc et sq. versu tres breves syllabas praemissas esse monuit Seidler. de verss. dochm. p. 157. Herm. elem. rei metr. p. 279.

V. 1288. *τέκνα* Ald. rell. Flor. 33. *τέκεα* ediderunt Grotius, Piersius, Battier. King. Valck. ut habent schol. Flor. A. Leidd. Mosqu. Paris. A. Gu. Florr. octo, Vict. Aug. b. *διδύμων τέκνων*, cui superscr. *δίδυμα τέκεα*, Aug. d. Tum *πότερον* Flor. A. De duplici soloecismo, in his inesse viso, vid. Valck. ad h. l. et Gramm. gr. §. 358. 434. a. *ἄρα* pro *ἄρα* Mosqu.

V. 1289. *μοι* bis Mosqu.

V. 1290. omittit Aug. b. *ὦ Ζεῦ* Flor. 6. 9. 18. *ἰὼ Ζεῦ, ὦ γᾶ* Flor. 34.

V. 1291. *ὁμογενᾶ* Ald. rell. etiam Musgr. et Valck. Herv. 1. prius *ὁμογενᾶ* ante *δέραν* omittit. *ὁμογενῆ* primus e Paris. A. restituit Brunck. et sic Leidd. Mosqu. Gu. Florr. omn. Vict. Aug. b. Havn. *ὁμογενᾶ* Aug. d.

V. 1294. *ἄρα πότερον νέκυν* Flor. 10. *ἄρα* omitt. Flor. 18. 21.

V. 1296. *φεῦ δά* Ald. Brub. Herv. 1. Flor. 6. 9. *φεῦ γᾶ* Herv. 2. Canter. *φεῦ δᾶ* Grot. Barn. e schol. et MS.

C. C. C. et sic Flor. A. Leidd. in quorum altero γῇ adscriptum, Mosqu. Gu. Florr. septem.

V. 1299. πέσσεα bis Mosqu. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 34. Aug. b. δάϊα plene Ald. rell. etiam Musgr. Valck. Brunck. δάϊ' primus Porson, ut Gu. Flor. 5. 6. 9. 10. Aug. b. d. αὐτ' αἱμάξετον Mosqu. αἱμάξητον Aug. d.

V. 1300. τί ποτε MSS. plerique, ut ait Porson. Sic Leid. B. Mosqu. (Beck. enotavit τι ποτε sine accentu) Gu. Florr. septem, Aug. b. μονομάχων Flor. A. ἐπὶ φρέν' ἐπηλυθέτην Ald. rell. ἐπηλθέτην Flor. A. 33. Aug. b. ἐλυθέτην MS. C. C. C. Grot. Pors. et vitiosius etiam ἐλυθέτην Flor. 34. ἠλθέτην Bodlei. omnes et MS. Reg. Soc. apud King. Leid. A. Paris. A. Mosqu. Flor. 2. 5. 6. 9. 18. 21. Vict. quo alludit etiam Gu. ἐλθέτην. Eustath. ad Il. ὁ. p. 1021, 42. citat ἠλέτην, quod operarum vitium esse videtur. In dochmiacis molossum respondere cretico, nunc vel pueri sciunt. Pro ἐπὶ φρέν' Flor. A. et 33. εἰς φρέν', Harl. ἐπίφερεν.

V. 1301. βοᾷ Mosqu. et βαρβάρων.

V. 1302. στενακτὰν ἰαχάν Ald. rell. ἰακχάν emend. Musgr. Sed ἰαχὰν στενακτάν King. et sic Flor. A. Leidd. Mosqu. Gu. Flor. 5. 6. 9. 10. 18. 21. 34. Aug. b. Praeterea Flor. 2. 33. στενακτάν hoc versu omittunt, in 2. ante ἐπὶ φρέν' ἠλθ. transpositum.

V. 1303. μελλομέναν Ald. rell. μελλομένοις Havn. μεην λομένοις Aug. d. μελομέναν Grot. et Barn. e MS. C. C. C. Sic etiam Flor. A. Leidd. Mosqu. Gu. Florr. octo, Vict. μελαινομέναν νεκρῶν Flor. 5. miro errore. νεκρῶν etiam Flor. A. Leidd. Mosqu. Gu. Flor. 5. 6. 9. 10. 18. 21. 34. Vict. Aug. b. Cf. scholion ad h. v. cum nota. Hoc paulum aberat Valck. quin Euripidi restitueret. Sed quod sacrum addictum et dicatum est alicui, id ille petere prope suo iure potest, eique id curae esse. Simile est, quod Iph. T. 629. legitur, κατολοφύρομαί σε τὸν χερνίβων ῥανίσι μελόμενον, te, qui immolandus es, et aqua sacra conspergendus, quasi aquae lustrali addictus. Hinc κτύπον κρατὸς λαχεῖν dicitur Περσέφασσα Orest. 951 sq. ψυχρὰν λοιβὰν φονίαν λαχεῖν Ἅιδης Phoen. 1576. Saepe etiam μέλειν τινί dicitur id, in

quo is occupatus est, qui illud quacunque ratione tractat. Sic urbs diruta πυρὶ μέλειν dicitur Eur. Hel. 197. *quam ignis depascitur.* Vid. Musgrav. ad Soph. Antig. 865. ed. Erfurdt. mai. ἐμοὶ μὲν ἥδ' ὁδὸς ἔσται μέλουσα Soph. Oed. C. 1433. *ego hanc viam ingrediar.*

V. 1304. φόνου rell. et Codd. φόνος coni. Vir doctus apud Barnes. quod legi in Flor. seu Voss. 2. narrat Burtonus; sed nihil enotatum in apographo Hamb. nec Valck. eam Cod. lectionem commemorat, etsi coniecturam φόνος probans. φόνος cum Brunckio recepit Porson.

V. 1305. κρίνει Ald. et plerique Codd. κρινεῖ, quod coniectura assecuti erant Aemil. Portus et Battier., e MSS. edidit Grotius, et sic Paris. A. Mosqu. Gu.

V. 1307. ἕνεκεν Ἐριννύων Ald. rell. ἕνεκ' Ἐρ. MSS. Bodl. Paris. A. Mosqu. Florr. omn. Aug. b. Gu. Ἐρινύων una ν Flor. 10. ut edidit Brunck. Aldinam lectionem metro convenientiorem dicit Porson. Ἐριννύων enim esse trisyllabon, ut Iphig. T. 938. Sed metrum est dochmiacum, et illis v. 1295. ὀλόμενον ἰακχήσω respondent haec, φόνος ἕνεκ' Ἐριννύων. Vid. Seidler. de verss. dochm. p. 41. ἕνεκ' praeferunt etiam Elmslei. Mus. Cant. V. p. 10. (ad Med. 159.) Herm. elem. doctr. m. p. 53. Erfurdt. ad Soph. Oed. T. 639. ed. min.

V. 1308. δεῦρο τόνδε Flor. 33. δεῦρο om. Flor. 2. Havn. συνεφῇ uno ν Leid. A. Haec etiam oratio e duabus locutionibus mixta est: ἀλλὰ παύσω τοὺς παρ. γόους· λεύσσω γὰρ Κρέοντα κ. τ. λ.

V. 1309. λόγους Ald. rell. γόους Codd. duo Reg. Soc. ap. King. Leidd. duo, MSS. omn. Musgr. et Lib. P. Paris. A. Flor. A. Florr. omn. Vict. Gu.

V. 1310. πότερον Mosqu.

V. 1311. ἔχειν νέφ. Aug. d.

V. 1312. τοιοῦτον Ald. rell. Gu. Florr. omn. Mosqu. Havn. τοσοῦτον e Leid. B. reposuit Valck. et sic Cant. M. lib. P. Flor. 21. Vict. — ἱέναι primus pro ἰέναι e lib. P. dedit Musgr. quod idem notaverat Scaliger ex MS. ut videtur: sic enim C. C. C. I. L. Florr. omn. Vict.

V. 1313. Mosqu. ἐμός τε γὰρ παῖς ὄλωλ' ὑπὲρ γῆς θανών. τῆς pro γῆς Aug. b. Ceterum notandum anacoluthon,

ἐμός τε γὰρ παῖς ὄλωλ', post quae sequi debebat *καὶ Ἐτεοκλῆς τέθνηκε.* Sic in Plat. Protag. p. 317. D. (§. 23.) recte se habet vulg. l. et accipiendus locus, ac si dictum esset *αὐτοί τε — — κατεσκευάζομεν παρὰ τὸν Ἱππίαν, καὶ ἐν τούτῳ Καλλίας τε καὶ Ἀλκ.* ubi Heindorf. *τε* expungi volebat. Id. Alcib. 1. p. 114. b. *καὶ ἐνταῦθα πρὸς πατρός τέ σοι φίλους καὶ συγγενεῖς πλείστους εἶναι καὶ ἀρίστους — — τούτων δὲ τοὺς πρὸς μητρὸς οὐδὲ χείρους οὐδ' ἐλάττους* pro *καὶ τοὺς πρὸς μητρὸς τούτων οὐδὲ χ. οὐδ' ἐλ.*

V. 1316. *δύστηνον* Ald. rell. *δύστηνος* King. e MS. C. C. C. et Laud. 89. Leidd. duo, Paris. A. Mosqu. Gu. Flor. 2. 18. 21. 33. 34. 56. 59. 76. Aug. b. *δύστηνον* (superscr. *ος*) *ἐκόμισεν χ.* Aug. d.

V. 1317. 18. Ald. *ἐγὼ δ' ἥκω μεταστέλλων Ἀδελφὴν Ἰοκ. ὅπως*, ita ut a vocab. *ἀδελφήν* novus versus incipiat; et sic Herv. 1. 2. In Brub. Canter. Commel. *μεταστέλλων* inter duos versus ita distributum est, ut praepositio priori, verbum alteri adhaereat. Canter. notam lacunae addidit inter *ἀδελφήν* et *Ἰοκάστην*. Versum integrum e MS. C. C. C. dedit Barnes. et sic versum exhibent Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 34. Gu. *γέρων* pro *στέλλων* habent etiam Flor. A. Leid. A. *γραῖαν* primus addidit Victor. locum citans V. L. X, 20. deinde Grotius, uterque ex MSS. Pro *γραῖαν* Flor. 33. *γηραιάν*. Aug. d. om. *γραῖαν*, sed suprascriptum est *τὴν γρέαν.*

V. 1319. *κλαύσῃ* pro *λούσῃ* Flor. 2. Vict. Havn. *κλάσῃ* (superscr. *λούσῃ*) Aug. d. Vulgatam satis adstruit Hec. v. 608. Notandum autem *ὅπως λούσῃ*, quod ne quis in *λούσει* mutet, prohibet sequens *πρόθηται.* Sic Troad. 447. *στεῖχ', ὅπως τάχιστ' ἐς ᾅδου νυμφίῳ γημώμεθα.* Xen. Cyrop. III, 1, 8. *ὅπως τῆς δίκης ἀκούσῃς.* Cf. Heind. ad Plat. Protag. §. 12. Poppo observ. crit. in Thucyd. p. 155. not. Flor. 10. *λούσῃ πρόθητ' οὐκέτ' ἐόντα π. ἑ.*

V. 1320. *τοῖς γὰρ τεθνῶσι χρῆν* Grotius ed. in Stob. p. 515. pro eo, quod ibi legebatur, *τοῖς γὰρ τεθνηκόσιν*, quod haud dubie e sq. *τεθνηκότα* ortum.

V. 1321. *εὖ σέβειν* pro *εὐσεβεῖν* e Valck. praecepto ad h. l. edidit Porson.

V. 1322. *β. ἀ. σὴ, Κρέον, ἔξω δόμων* Flor. 33. quod edidit Brunck. *Κρέον* in *Κρέων* mutato. *Κρέων* in fine versus Leid. A. Sq. v. *μητρός*, non *ματρός*, Mosqu. Florr. Aug. b. Havn. V. 1323. V. D. in *Classic. journ.* 3. p. 6. post v. 1329. transponendum censet.

V. 1323. *πῇ* Flor. 2. 21. Vict.

V. 1324. *μονομάχων* Mosqu.

V. 1326. *βασ. δόμων ὕπερ*, *ad sibi vindicandas regias aedes* i. e. *imperium.* Hic sensus est praepositionis *ὑπέρ*, ut in illis *ὑπὲρ τῆς πατρίδος μάχεσθαι*, *ad servandam s. liberandam patriam*, *θύειν ὑπὲρ τῆς πόλεως*, *ut civitati bene sit.* Herod. VII, 225. *ὑπὲρ τοῦ νεκροῦ τοῦ Λεωνίδεω Περσέων τε καὶ Λακεδαιμονίων ὠθισμὸς ἐγένετο πολλός*, *ut ad se quique corpus traherent.* Praeter necessitatem Valck. coniicit *βασ. δ. πέρι.* Brunck. autem ad defendendum *ὑπέρ* non debebat citare Markl. notam ad Suppl. 1125. in qua explicantur *ἀλγέων ὕπερ*, *prae dolore*, et sim.

V. 1327. *νέκυν τε παιδός* Flor. A. Mosqu. Flor. 10. *ἀγαπάζειν* non in usu esse Tragicis monuit Valck. et hic aliud olim verbum lectum fuisse suspicatur. Occurrit tamen Suppl. 766. *ὅτ' ἠγάπα νεκρούς.* monente Burgesio, qui laudat Hemsterh. ad Pollux. X, 20. n. 3. et corr. *νέκυν πᾶς ἠγάπων παιδός γ' ἐμοῦ.* „Redde *πᾶς totus.*" Solenne est *κομίζειν.*

V. 1328. *τόδ' εἰδέναι* Ald. rell. *τάδ' εἰδ.* Bodl. omnes, Flor. A. Leidd. Gu. Flor. 2. 5. 6. 9. 10. 18. 21. 34. Aug. b. Burges. „Displicet *ὥςτε καὶ τάδ'*. an legendum *ὡς τά γ' οἰκάδ'.*"

V. 1329. Chori persona non notata est in Aug. b. De dictione *ἀγῶνα πεπρᾶχθαι* vid. Porson. ad Or. 837.

V. 1333. *πρόσωπον* Ald. et plerique Codd. *πρόςοψιν* Mosqu. Baroc. 3. quod recepit Porson, ut similes terminationes evitaret. R. *πρόςωψιν.* Nunc Porsono assentior.

V. 1334. *ὃς ἡμῖν* Ald. rell. *ὃς πᾶν* Grotius cum MS. C. C. C. Flor. A. Paris. A. Leidd. Mosqu. Gu. Florr. omn. et pro var. lect. Aug. d. Havn.

V. 1335. *τίνα λόγον* Ald. rell. R. Havn. *τίνας λόγους* Grot. MS. C. C. C. Kingii Codd. quatuor, B. Flor. A. Leidd

Mosqu. Gu. Florr. omn. praeter 33. Vict. Aug. b. *τίνα λόγον* (ους) Aug. d. *τίν' εἴπω λόγον, τίνας γόους* I. Flor. 33. quam facetam lectionem vocat Porson.

V. 1336. *οἰχόμεσθ'* nuncio tribuit Valcken. quem sequuti sunt Brunck. et Porson. Sic Hippol. 765. quum Phaedra dixisset *ἐξειργάσμεθα*, Chorus v. 769. *τὸ μέντοι φροίμιον κακὸν τόδε.* Possunt tamen *οὐκ εὐπρόςωπα φροίμια* ad exclamationem *ὢ τάλας ἐγὼ* commode referri, ut Ion. 752. *Χο. ἰὼ δαῖμον. Κρέ. τὸ φροίμιον μὲν τῶν λόγων οὐκ εὐτυχές.* In edd. et Codd. totus versus Creonti assignatur. — Pro *εὐπροςώποις* Mosqu. *ἐν προςώποις* cum gl. *ἐν ἀγαθοῖς.* Vict. *εὐπρόςωπος.* — Pro *φροιμίοις* I. *φυμένοις.* — *ἀρχὴ* Ald. rell. et plerique Codd. *ἄρχῃ* e Barnesii coniectura recepit Valck. confirmata illa MS. I. et B. ap. Musgr. fortasse etiam Florr. nihil certe varietatis inde enotatum.

V. 1337. *φέρω* pro *afferο, nuncio* illustrat Schaefer. ad Soph. Ai. 790.

V. 1338. Ald. rell. *πρὸς πεπραγμένοις ἄλλοις πήμασι, λέγεις δὲ τί;* Grotius e Parisinis dedit, quod cum Barn. Piersio, Kingio edidi; et sic Gu. Florr. omn. Mosqu. Leid. A. Paris. A. *πεπραγμένοισιν* etiam Flor. A. qui mox cum Flor. 10. *ἄλλοισι.* Leid. B. *πρὸς πεπραγμένοις ἄλλοισι π.* Praeterea Flor. A. *λέγειν δέ τι.* Aug. d. *λέγει δὲ τίς,* sed deleto rursum *ς* in *τίς.* Valck. displicebat *ἄλλοις* et *λέγεις δὲ τί;* hinc coni. *πρὸς πεπρ. ἄλλο πήμασιν λέγειν γ' ἔτι,* ut infinitivus esset indignantis, qui mihi quidem ab hoc loco prorsus alienus videtur. Musgr. coni. *πρὸς πεπραγμένοισιν ἄλλο πήμασιν λέγεις ἔτι,* quod receperunt Brunck. et Porson., hic *ἄλλο* tantum in *ἄλλα* mutato. Burges. coni. *πρὸς πεπραγμένοις ἔτ' ἄλλο πῆμα πήμασιν λέγεις;* „cf. Or. 1257. Hec. 1168.“ Mihi nulla opus esse videtur mutatione. Interrogandi notam post *πήμασιν* posuit etiam Canter.

V. 1339. *τῆς ἀδελφῆς* Ald. rell. Correxit Canter. ut habent Flor. A. Leidd. Gu. Florr. omn. Vict. Mosqu. *Κρέον* om. Mosqu. Pro eo *Κρέων* Havn.

V. 1340. In Leid. B. interiectiones *αἶ αἶ* choro, reliqua Creonti, in A. Paris. A. Mosqu. Aug. b. omnia choro tribuuntur. *ἒ αἴ* Ald. rell. etiam Musgr. et Porson. *αἶ αἶ*

vel *αἶ αἴ* Leid. B. Mosqu. Gu. Flor. 5. 6. 9. 10. 18. 21. 34. Vict. Post *μεγάλα* Flor. 33. infercit *γάρ,* Grotius ed. *πάθεα καὶ πόλει θροεῖς,* quo ordine metrum dochmiacum pessumdatur.

V. 1342. 43. Creonti tribuit Leid. B. Paris. A. Mosqu. Aug. b. probante Valcken. Etiam Aug. d. notam *ἄγγ.* omittit. Choro tribuit Leid. A. Vir doctus in *Classic. journ.* 3. p. 611. ita versus distribuit.

1342. *Χορός. ὦ δώματ'* — — — —
1344. *Κρ. ὥςτ' ἐκδακρ.* — — —
1343. *Ἄγγ. παίδων ὁμοίαις* — — —

V. 1342. *εἰςακούσατ'* Ald. rell. Flor. 5. 6. 9. *εἰςηκούσατ'* King. Leidd. Mosqu. lib. P. Gu. Florr. sex. Havn.

V. 1343. Ante *παίδων* non magis intelligo *περί,* quam in illis Platonis *οἱ νέοι χαίρουσιν ἀκούοντες ἐξελεγχομένων τῶν ἀνθρώπων* Apol. S. p. 54. Bip. vel Xenoph. Mem. S. II, 4. in. *ἤκουσα δέ ποτε αὐτοῦ καὶ περὶ φίλων διαλεγομένου.* Vide Gramm. gr. §. 427. not. 2. §. 548. 1. p. 788.

V. 1344. 45. Personae *Χο.* et *Κρ.* non notatae sunt in Vict.

V. 1344. *ὥςτε δακρῦσαι* Flor. 2. *ἐτύγχανον* Ald. rell. Gu. Florr. omn. Havn. *ἐτύγχανεν* C. C. C. K. M. Aug. b. Notanda autem omissio particulae *ἄν, ὥςτ' ἂν δακρῦσαι.* Nam oratio recta posceret, *ἐδάκρυσαν ἂν τὰ δώματα, εἰ φρονοῦντ' ἐτύγχανον.* Particulam in talibus saepius omitti monuit Hermann. ad Aristoph. Nub. 1344. ad Eurip. Hec. 1087. ad Soph. El. 902. At, si hac particula optativus carere non potest, in quo ipso inest rei, quae fieri possit, significatio, multo minus indicativus poterit, qui rem vere factam esse proprie indicat. Fortasse genus hoc est anacoluthi, quo rem primum revera fieri vel factam esse indicetur, mox autem scriptor se ipse corrigat, futurum hoc fuisse, si aliud quid factum esset, addens, ut h. l. ita respondet chorus, ac si dicere vellet, *δακρύει τὰ δώματα, ἢ μᾶλλον ἐδάκρυεν ἄν, εἰ φρονοῦντ' ἐτύγχανεν.* Sed haec res accuratiore inquisitione eget. Quae loca attulit Poppo observ. cr. in Thuc. p. 142. diversi sunt generis.

V. 1345. *βαρυποτμοτάτας* Ald. Herv. 1. 2. Canter. et-

iam Musgr. et Codd. praeter C. C. C. et Gu. Vid. scholia ad h. l. *βαρυποτμωτάτας* iam Brub. et Barn.

V. 1346. omittit Flor. 2. et abesse eum a MSS. notavit Scaliger. In Vict. desunt tantum vv. *οἴμοι κακῶν δύστηνος.* Burges. in App. Troad. p. 197. ut esset antistrophe, quae strophae v. 1340. 1. responderet, corr. *οἴμοι βαρυποτμωτάτας ξυμφορᾶς κακῶν*, et sic edidit, verba *ξυμφ. κακῶν* pro dochmiaco, puto, habens.

V. 1347. *τά* om. Aug. d. Havn. *παρά* om. Flor. 10. 21. *τούτοισιν εἰδείης* Ald. rell. *τούτοισί γ' εἰδ.* MSS. fere omnes, inquit Musgr. certe C. C. C. Leidd. Mosqu. Gu. Flor. 2. 5. 6. 9. 18. 21. 33. 34. Aug. b. *εἰδοίης* Mosqu.

V. 1348. *δυςποτμότερα* Ald. Herv. 1. 2. Canter. Musgr. *δυςποτμώτερα* C. C. C. Gu. *δυςποτμότερον* Aug. d.

V. 1351. *ἐπὶ κρᾶτα* Ald. rell. *ἐπὶ κάρα* I. Paris. A. Scal. Flor. 2. 33. Vict. quo alludit etiam Flor. 10. *ἐπὶ κατάρα.* Illud unice metro accommodatum est: versus enim est dimeter dochmiacus in iambum exiens. vid. Seidler. p. 161. superior antispasticus dimeter.

V. 1352. Creontis nomen deest in Vict. *τέρμα Ἰοκάστη* sine elisione Ald. rell. C. C. C. Mosqu. L. Gu. Florr. novem. *τέρμ' Ἰοκ.* Leid. A. Paris. A. Aug. b. d. Havn. Barnes. e libro Heinsio-Scaligerano, quem vocat, edidit *τέρμον' Ἰοκ.* Eius lectionis vestigia non obscura esse in Flor. A. *τερμονίαις ὀκάστη* (sic apogr. Hamb. et Flor. 10. non *τερμονι' ὀκάστη*, ut suspicabatur P. P. D. apud Kidd. p. 202.) monuit Valck. „*τέρμά* (sic) K. *τέρμ' Ἰοκάστη τοῦ βίου* Grot. e MS. sic enim Leid. sec. et fere K.“ Pors. *Ἰοκάστης* Flor. 2.

V. 1353. *Σφιγγὸς αἰνιγμοὺς ἔτλης* Ald. rell. Grot. Paris. A. et, ut putat Porson., I. L. Flor. 2. 5. 6. 9. 33. *Σφιγγός τ' αἰνιγμούς* Leid. A. C. C. C. Mosqu. Gu. Flor. 18. 21. 34. *Σφ. τ' ἐνιγμούς* Aug. b. *Σφιγγός τ' αἰνιγμῶν* M. *Σφιγγὸς αἰνιγμούς τ'* Flor. A. K. Leid. B. Flor. 10. unde fecit Valck. *αἰνιγμοῦ τ'*, sine causa, ut recte Porson. qui apte comparat Il. δ', 155. *θάνατόν νύ τοι ὅρκι' ἔταμνον*, *foedus, quod pepigi, tibi mortis causa fuit.* Vid. Gramm. gr. §. 433. not. 2.

V. 1354. *καὶ πῶς* Ald. Brub. Herv. 1. 2. Cant. Barn.

Musgr. et sic K. R. fortasse et Leid. sec. Havn. Aug. *πῶς δέ* Flor. A. unde edidit Valck. *πῶς δή.* quem sequutus est Brunck. Sed glossam esse istud *δέ*, liquet e C. C. C. et Gu. ubi superscriptum est. *πῶς καί*, ut edidit Porson., Bodlei. C. C. C. Leid. A. Mosqu. Cant. I. L. M. Gu. Florr. omn. *καί* interrogativis postpositum optime illustravit Porson. Pro *διπτύχων* Aug. d. Havn. *διδύμων.*

V. 1356. *καὶ τὰ μέν* Aug. d.

V. 1358. *σ'* om. Flor. 33.

V. 1359. *χαλκείοις* Ald. Herv. 1. 2. Canter. Leid. A. Flor. 34. Aug. b. d. *χαλκοῖς* C. C. C. Flor. A. Gu. Mosqu. Flor. 6. 9. 10. 18. 21. ut edidit Barn. *χαλκέοις* Brub. Grotius, I. K. Leid. B. Flor. 2. 33. Vict. Havn. quod ediderunt Valck. Musgr. Brunck. Pors. *χαλκοῦ* Flor. 5. — *ἐκόσμησαν* Ald. rell. Flor. 10. Aug. d. Havn. Sed *ἐκοσμήσανθ'* MSS. fere omnes, inquit Musgr. certe C. C. C. Gu. Florr. octo, Mosqu.

V. 1360. Burgesio ex hoc versu erui posse videbatur: *οἵ γ' Ἄρεος ὄζοι διπτύχω νεανία.* „*διπτύχω* agnoscere videtur Aristoph. ap. Athen. IV. p. 154.“

V. 1361. *ἐλθόντες μέσον* Flor. 2. 9. 33.

V. 1362. Versum ineptum expunxerunt Valck. Brunck. Porson. In eo Flor. 2. Vict. *στρατηγοὶ καὶ δισσοί.* Aug.
αι
b. *στρατηλάτα*, Aug. d. *στρατηλάτη.*

V. 1363. *μονομαχοῦντ' ἀλκ.* Ald. rell. Flor. 2. 10. Aug. d. hic cum gl. *εἰς ἀγῶνα δορὸς καὶ μονομάχου ἀλκὴν ἐλθόντες.* Flor. 33. *μονομαχοῦντες ἀλκήν.* Aldina lectio, recte monente Porsono, ex duabus conflata est, *μονομάχον τ'*, quam habent Bodlei. C. C. C. Mosqu. L. Gu. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 34. Aug. b. et *μονομάχου τ'*, quam e MS. notavit Scaliger, et veram iudicarunt Pierson. Valcken. Musgr. Brunck. Porson. Eamdem agnoscit Schol. Flor. 33. vid. schol. p. 280. not. 6. Sic supra 1325. *μονομάχῳ δορί.* Heracl. 814. *μονομάχου δι' ἀσπίδος.* Aristoph. apud Athen. IV. p. 154. E. *μονομάχου πάλης.* Sed nec *μονομάχον τ'* alienum.

V. 1364. *εἰς Ἄ.* Mosqu. Vict. Aug. d.

V. 1365. *ὦ πότνια Ἥρα* Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. Barn. quod tacite correxit King. *γάμους* Aug. b.

V. 1367. δ' ἐμήν om. Mosqu.

V. 1379. 70. 71. spurios esse satis ostendit Valck. quem vide. Burgesio primus tantum spurius videtur. Versum 1370. inseruit inter v. 1386. et 1387. ὀφθ. ἀλλήλοις τε διαδόντες κόρας Ἔβλεψαν ἀργὸν ὤ. γ. δ. versum 1371. ante v. 1460. sic scriptum: πολλοῖς δὲ τήκει δάκρυα τῆς τύχης ὅσα! In primo eorum K. ex emendatione eiusdem manus habet αἰτῶν, ut coni. Canter. V. 1370. ὅσα Canter. K. M. Leid. B. ὁ ἀ (non ὀά, ut ait Porson.), quod ex Aesch. Pers. 116. ductum opinatur Valck. V. 1371. διδόντες Flor. 2. 33. Havn. Aug. d. διαδιδόντες Leid. A. Flor. 34. Aug. b. ἐνδόντες K. Leid. B. Sero vidi, scholia ad h. l. a Porsono iam correcta esse.

V. 1373. ηὔχετ' Ald. rell. Leidd. ηὔχετο Havn. ηὔξατ' MSS. omn. sec. Musgr. et lib. P. Sic certe C. C. C. Codd. omn. Kingii, Gu. Mosqu. Florr. omn.

V. 1376. De hoc versu vid. ad 756. Pro κτανεῖν Flor. 10. καταθανεῖν, Havn. κτεῖναι.

V. 1377. ἐπεὶ δ' ἀφείθη, πυρσὸς ὥς, Τυρσ. Sic cum Musgr. et Porsono locum distinxi, pro ἐπεὶ δ' ἀφείθη πυρσὸς, ὡς Τυρσ.

V. 1378. φονίου Mosqu. Havn.

V. 1379. ἤϊξαν Ald. rell. Sine dialysi δισυλλάβως legendum ᾖξαν iam Barn. monuit, et sic scriptum exhibent Mosqu. Flor. 2. 6. 9. 10. 33. Vict. Gu. ἦξαν sine ι subscripto Flor. A. Leidd. — ἀλλήλους Cant. M. non male, iudice Porsono. Vid. Schaefer. ad Soph. Antig. 57. ἀλλήλοισιν Flor. 10.

V. 1381. ἔγχη post ξυνῆψαν addit Ald. rell. ἔγχη delendum esse monuit Canter. nov. lect. IV, 1. eumque sequutus est Barn. Sustulerat etiam Grotius. Deest etiam in MS. C. C. C. Flor. A. Leidd. Mosqu. Gu. Florr. omn. Gregor. Naz. de vita sua T. II. p. 28. D. κάπροι δ' ὅπως, θήγοντες ἀγρίαν γένυν — — Λοξὸν βλέποντες ἐμπύροις τοῖς ὄμμασι, Συνῆπτον. unde Valck. suspicatur, lectum hic fuisse senarium λοξὸν βλέποντες ἐμπύροισιν ὄμμασι, quem imitatus sit Statius Theb. XI, 530.

V. 1382. ᾗσσον Mosqu. Gu. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 34.

V. 1383. ἐξολισθαίνοι edd. et plerique MSS. Sed formam ὀλισθάνω solam antiquis in usu fuisse docuit ad h. l. Porson. et ἐξολισθάνοι h. l. Aug. d. ἐξολισθάνη Flor. 2. 33.

V. 1384. ὑπερσχὼν Flor. 6. 9. Havn. sed in hoc ο superscriptum. μάθη Havn.

V. 1385. προφθῆσαι Aug. d.

V. 1386. κερχνώμασιν ex Hesychio legendum videbatur Valcken. κέγχρος et κέγχρωμα recentiorem et emollitam pronuntiationem, veterem et asperiorem κέρχνος et κέρχνωμα habenti. Recepit Brunck.

V. 1387. γίγνεσθαι C. C. C. Bodlei. Flor. A. Mosqu. Flor. 2. 6. 9. 10. 18. 21.

V. 1388. πλείων Ald. rell. Gu. Mosqu. Florr. octo, Havn. πλέων edidit Porson. (quo alludit Flor. 9. πλέον.), inconsiderate, inquit Reisig. coni. p. 43. „Omnino πλέων, πλέω et πλέους nescio an nunquam dixerint Atticorum poëtae scenici, vel in universum antiqui scriptores Attici pro πλείων, πλείω, πλείους.“ πλέους tamen legitur ap. Soph. Trach. 944. ἢ καὶ πλέους τις ἡμέρας λογίζεται. — ἐστάλαξ' Ald. rell. Flor. A. Leid. A. Flor. 34. Havn. ἐστάλασσ' C. C. C. Bodlei. Leid. B. Mosqu. Gu. Florr. octo, Vict. et sic Musgr.

V. 1389. ἢ τοῖς Mosqu. διὰ φίλων ὀῤῥωδίαν i. e. διὰ τὸ ὑπεραῤῥωδέειν τοῖς φίλοις, ut loquitur Herodot. VIII, 72. Sic Or. 415. πατρὸς τιμωρία i. e. τὸ τιμωρῆσαι τῷ πατρί.

V. 1390. μεταψαύων Grot. μετὰ ψῆρον (sic apogr. Hamb.) πέπλον Flor. A.

V. 1391. ἴχνος Aug. d.

V. 1394. κνήμης τε Cant. M. Baroc. 1. Scal. lib. P. Flor. 2. 33. Vict. κνήμην δέ Ald. rell. τε etiam Mosqu. Gu. Florr. omn. et sic iam Barnes. — διεσπάρασσεν Flor. A. et 10. Ἀργείω Flor. 5.

V. 1395. ἀνηλάλαζε Ald. Herv. 1. 2. Harl. Havn. ἀνηλάλαξε Brub. Canter. Herv. 3. Barn. rell. et sic Mosqu. Gu. Florr. omn. ἐπηλάλαξε Schol. et sic Aug. b. ἐπηλαλαζε (ξ superscriptum) Aug. d. Exercitum Argivorum, Δαναϊδῶν στρατὸν, par erat acclamare, ἐπαλαλάζειν, Polynici victori; itaque ἐπηλάλαξε saltem non alienum. Sed ἀνηλάλαξε non minus idoneum,

conclamavit gaudio, ut loquitur Liv. I, 25. Neque enim necesse erat addere, ad quem pertineret iste clamore significatus favor.

V. 1396. τῷ pro τῷδε Flor. 18. στυγνόν pro γυμνόν Havn. ἐςιδών Aug. d.

V. 1398. λόγχην edd. et Codd. λόγχῃ Porson. temere. διῆκε λόγχην στέρνα dictum, ut 1394. κνήμην διεπέρασεν δόρυ. Herod. VII, 24. τὸν ἰσθμὸν τὰς νέας διειρύσαι. Vid. ad v. 26.

V. 1399. ἔθραυσεν ἄκρ. Florr. praeter 2.

V. 1400. ὡς δ᾽ ἄπ. Ald. rell. Leid. A. Havn. Aug. d. ὥς γ᾽ ἄπ. Flor. A. εἰς δ᾽ ἄπ. quod iam Duporto in mentem venerat, frustra obloquente Barnesio, C. C. C. Leid. B. Mosqu. Gu. Florr. omn. Vict. Aug. b. ὡς cum rebus inanimis pro εἰς iungi posse nuper exstitit, qui crederet; contra quem egregie disputavit Hermann. in *Leipz. Litteraturz.* 1819.

V. 1401. ἀφῆ pro ἀφῆκε Mosqu.

V. 1402. ἄκοντ᾽. Aug. d. ἄκροντ᾽, sed ρ a m. rec. insertum. μέσον τ᾽ est e coni. Valck. quam confirmat Mosqu.

V. 1403. χεῖρ᾽ ἀποστερημένοις Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. ἀπεστερημένοις Harl. Havn. Vict. χεῖρεστερημένοις Cant. ἀπεστερημένος Flor. 34. ἀπεστερημένων Flor. A.
ων οις
Flor. 10. 33. ἀπεστερημένος Aug. b. ἀπεστερημένων Aug. d. ἀπεστερημένοιν C. C. C. unde sic edidit Barn. Leidd. L. Gu. Florr. sex. ἀποστερημένοιν Mosqu.

V. 1404. ἐνθένδε scribi iussit Valck. pro ἔνθεν δέ, et sic Gu. ἐνθέδε Mosqu. — ἁρπάσαντες Ald. rell. Paris. A. Mosqu. Flor. 2. 33. Havn. ἁρπάσαντε, ut iam ed. Barn., Flor. A. Leidd. Gu. Florr. sex.

V. 1405. συμβαλόντες Cant. R. Paris. A. Flor. 2. Vict.

V. 1406. ἀμφιβάντες Flor. 10. 33. e quibus hic πολὺν ταρ. εἶχον ἀμφιβάντες μάχης. Havn. πολ. τάραγμον τ᾽ εἶχον ἀμφιβάντε μ. Sic etiam Aug. d. nisi quod hic ἀμφιβάντα. Pro μάχης Mosqu. μάχη.

V. 1407. κεὖ πως corrigentem Valck. bene refutavit Pors.

V. 1408. ὁμιλίᾳ χθονός recte cepisse videtur Musgr.

consuetudine terrae, quod in eam fortasse ire consueverat, vel in ea tempus aliquod transegerat. Sic Aesch. Eum. 403. καινὴν δ᾽ ὁρῶσα τήνδ᾽ ὁμιλίαν χθονός, i. e. τάςδε ὁμιλούσας χθονί, Furias, quae eodem modo designantur 708. καὶ μὴν βαρεῖαν τήνδ᾽ ὁμιλίαν χθονὸς ξύμβουλός εἰμι μηδαμῶς ἀτιμάσαι. Similiter Soph. Oed. C. 62. τοιαῦτά σοι ταῦτ᾽ ἐστὶν, ὦ ξέν᾽, οὐ λόγοις τιμώμεν᾽, ἀλλὰ τῇ ξυνουσίᾳ πλέον, *commorando in ea terra*.

V. 1409. ἐξαλλαγεὶς Ald. rell. Mosqu. Gu. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 34. alii. Porson. ex I. edidit ἀπαλλαγείς, et sic Flor. 2. 10. 33.

V. 1410. εἰς τοὔμπροσθεν Leid. A. Flor. 34. εἰς τἄμπροσθεν Aug. b. — ἀμφέρει Ald. rell. Mosqu. Gu. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. ἀναφέρει Flor. A. Leid. A. C. C. C. L. Paris. A. Flor. 2. 10. 33. Vict. Havn. Aug. b. d. quod recepit Valck. alterum tragico senario minus convenire dicens. Leguntur tamen haec, monente Brunckio, Hec. 1239. ἀμβήσει. Troad. 1268. ἀμπνέουσ᾽. Bacch. 1060. ἀμβάτην. Adde ἀμβολή Heracl. 270. ἀμπνοή Androm. 1114. Iph. T. 92. Herc. f. 1149. in quorum nullo metrum admittit ἀναπνοάς. μεταφέρει M. R. Leid. B.

V. 1411. Mosqu. πρόσωπα κ.

V. 1413. σπονδύλοις Grot. et sic Leid. B. minus attice. v. Valck.

V. 1414. πλευρὰν Mosqu. Flor. 2. 18. 21. 33.

V. 1416. ὅς pro ὡς Aug. b.

V. 1418. πρὸς αὐτὸν Ald. Brub. Herv. 1. 2. King. Gu. Florr. sex, alii. πρὸς αὑτὸν edidit Canter. (fortasse operarum culpa) Barn. et sic Mosqu. Par. A. Flor. 2. 10. 33. Hoc praetulit Valck. i. e. τὸν νοῦν πρὸς τὸν ἀδελφὸν οὐκ ἔχων, ἀλλὰ πρὸς τὰ σκῦλα. Sed recte Brunck., Hoc paulo argutius, inquit, mihi videtur; alter sensus planior et naturae rei magis conveniens. Nimirum non s i b i cavens ad spolia detrahenda (ἐκεῖσε) intentus erat.

V. 1419. νῦν pro νιν Flor. 5.

V. 1420. Flor. A. σώζειν et πεσώματι. Idem v. sq. δ᾽ omittit.

V. 1423. αἶαν Flor. 21. — ἔδαξον pro ὀδὰξ Flor. A. λαβόντες pro ἑλόντες M. ἀλλήλων Ald. rell. Leid. B. Paris.

A. Gu. Florr. octo. *ἀλλήλοιν* Leid. A. Cantabr. Barocc. unus, Flor. 10. Havn. Aug. b. Hoc praetulerunt Valck. Brunck. Porson.

V. 1424. *διώρησαν* Mosqu. *οὐ διώρισαν κράτος*, *non seiunxerunt victoriam*, i. e. communi victoria uterque potitus est.

V. 1425. Hunc versum Choro, sequentem Creonti tribuit Ald. Herv. 1. 2. Canter. In Herv. 2. est etiam *Χο. ἢ φεῦ φεῦ.* quod ortum videri possit e nota Grammatici *Χορὸς ἢ Κρέων*, si eum, qui illi editioni praefuit, MSS. adhibuisse constaret. Utrumque versum Creonti tribuit Brub. Barn. Choro C. C. C. Leid. B. Mosqu. Paris. A. Gu. Florr. omn. Havn. Aug. b. d. Nomen et Chori et Creontis om. Lib. P. — *σῶν κακῶν* Aug. d. *σῶν* om. Aug. b. *σὸς ἴσον* Vict. — Tum *Οἰδίπου σὸς ὢν στ.* Ald. Herv. 1. 2. Canter. Paris. A. Canter. nov. lect. IV, 19. e scholiaste legendum ostendit *ὅσον στ.* nesciens, sic iam in Brub. legi; et sic, *Οἰδίπου ὅσον*, Lib. P. Flor. 2. 10. 33. Grotius. In Aug. d. fuerat *σὸς ὢν*, sed mutatum in *ὅσον* cum gl. *ὁπόσον*. *σὸς ὢν* deest in Flor. A. *Οἰδίπου γ' ὅσον* Mosqu. Gu. Leid. A. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 34. Aug. b. Sed *Οἰδίπους ὅσον* K. Leid. B. ut ediderunt Valck. Musgr. Brunck. Pors. Valde tamen arridet coniectura Elmsleii ad Eurip. Med. 1202. legentis: *φεῦ φεῦ, κακῶν σῶν, Οἰδίπους, σ' ὅσον στένω.* Hipp. 1399. *στένω σὲ μᾶλλον, ἢ 'μέ, τῆς ἁμαρτίας.* Aesch. Prom. 397. *στένω σε τᾶς οὐλομένας τύχας, Προμηθεῦ.* Ut hoc loco *στένω σῶν κακῶν*, sic Iphig. A. 359. *Ἑλλάδος μάλιστ' ἔγωγε τῆς ταλαιπώρου στένω.* Itaque non recte commate post *φεῦ φεῦ* genitivum ad has interiectiones retuli.

V. 1426. *σὰς* om. Flor. A. *ἐκπλήσειν* Ald. rell. Flor. 10. 33. *ἐκπλῆσαι* duo Reg. Soc. MSS. ap. King. Leid. A. B. Mosqu. Gu. Florr. septem, Vict.

V. 1427. *ἄκουε δή νυν* pro var. l. iam commemorat Barn. edidit Valcken. quem vide ad v. 918. Vulgo *δὴ νῦν.*

V. 1428. *ἐπεὶ τέκνω πεσόντ' ἐλιπέτην βίον* Ald. Brub. (nisi quod haec *ἐλειπέτην*, ut Barn.) Herv. 1. 2. Canter. Barn. Leid. B. Gu. Mosqu. Flor. 2. 5. 6. 9. 18. 21. (nisi quod Gu. Mosqu. Flor. 18. 21. *ἐλειπέτην*, Flor. 5. 6. 9. *ἐκλειπέτην*) Aug. d. Havn. *ὡς γὰρ πεσόντε τέκν' ἐλειπέτην βίον* Flor. A. 10. *ὡς γάρ* etiam I. *ὡς γὰρ πεσόντε παῖδ' ἐλειπέτην βίον* Valck. edidit e Leid. A. et sic I. Laud. Flor. 33. (qui *ἐλιπέτην*) 34. Aug. b.

V. 1429. In Harl. supra *προςπιτνεῖ* scriptum *πελάζει.* Flor. A. *προπιτνεῖ* et v. 1433. *προπιτνοῦσα.*

V. 1430. ineptum versum eiiciendum monuit Valck. eiecerunt Brunck. et Porson. In eo *τε* om. Flor. A. 10. Aug. d. Havn. Musgr. coni. *σὺν παρθένῳ τέκει, προθυμίᾳ ποδός.*

V. 1431. *καιρίους σφ.* Ald. rell. Gu. Florr. octo. *καιρίας σφ.* Cant. pro v. l. Leid. A. M. R. Scal. Flor. 2. Vict. Aug. b. quod praetulit Porson. Valck. *καιρίους* anteponit, quamvis *καιρίους σφαγάς* vel *καίριον πληγήν* nuspiam apud Tragicos alibi reperiri fateatur.

V. 1433. *τέκνων* Flor. 2. Vict.

V. 1434. Burges: „Friget illud *πολύν.* Malim *τ' ὀλόμενον.* Cf. 1313.“ (1294 sq.)

V. 1435. *στενάζουσ'* Flor. 33.

V. 1436. *μητρός* hic et v. 1439. Flor. 10. 33.

V. 1437. *ἀδελφοὶ φίλτατοι* Aug. d.

V. 1438. *Ἐτεοκλέης* Leid. A. Flor. 34. Aug. b. d.

V. 1439. *λυγρὰν* Ald. rell. Flor. A. Flor. 10. 33. Harl. superscr. *ψυχράν*, Schol. pro v. l. *ὑγρὰν* edidit Canter. e Scholiaste, opinor, et sic MS. C. C. C. Leidd. Lib. P. K. L. M. P. R. Gu. Flor. 2. 5. 6. 9. 18. 21. 34. Vict. *ὑγρὰν χ.* moribundi Brunck. ad h. l. cum Heathio explicat *manum flexilem*, id est, manum nondum sensu et motu carentem, rectius ad Soph. Antig. 1236. *debilem.*

V. 1441. *φίλοις* Mosqu.

V. 1442. *ὅδ' ἦν ἔτ' ἔμπν.* Ald. Brub. Herv. 1. 2. Cant. et Codd. *ὃς δ' ἦν ἔτ' ἔμπν. πρὸς κασιγνήτην τ' ἰδών* coni. Valck. quem sequuntur Brunck. et Porson., sed deleto *τ'* vel *δ'*. Nulla opus est mutatione, modo cum Barn. *ὁ δ' ἦν* scribas.

V. 1443. *γραῖα* Mosqu. *τε* om. Flor. 33.

V. 1444. *ἀπωλόμεθα* Aug. d. *μῆτερ* Gu. Flor. 2. 9. 33. 34. Vict. Havn.

V. 1445. *καὶ* ante *κασίγν.* om. Aug. d.

V. 1446. Flor. 33. Harl. *φίλος γὰρ ἐγένετ' ἀλλ' ἐχθρὸς, ὅμως φίλος.* — Pro ultimo *φίλος* Flor. A. *φιλῶ.* Expressum hinc esse praeter locum Tibull. III, 6, 56. quem comparavit Valck. illud etiam Propertii II, 7, 94. *Te nihil in vita nobis acceptius unquam: Nunc quoque eris, quamvis sis inimica mihi,* monuit V. D. in Bibl. crit. Amstel. II, 2. p. 11.

V. 1447. *οὐ* om. Flor. 34.

V. 1448. *ἐν τῇ πατρ.* Gu. *πόλει* pro *πόλιν* Flor. 33.

V. 1449. *τοσόνδε δὴ* Ald. rell. *τοσόνδε γοῦν* Flor. A. MSS. Bodlei. Leidd. Mosqu. Gu. Florr. omn. Vict. Havn. Aug. b. schol. et Teles Stobaei XXXVIII. p. 233, 47.

V. 1450. *κἂν δ.* Flor. A. 10. Post hunc versum illum addit Teles: *καὶ γῆς φίλης ὄχθοισι κρυφθῶ καὶ τάφῳ,* qui vel ob numeros Euripide indignus est. Vid. Valck. Porson.

V. 1452. *μῆτερ* Flor. 10. 34. Aug. b.

V. 1455. *εἰςεῖδε* Ald. rell. *ἐςεῖδε* Paris. A. Mosqu. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 33. 34. Gu. et ita ed. Valck. et Brunck. Flor. A. *μήτηρ δ' ὡς εἶδ' ἤδε τὴν δὲ σ.* quod unde ortum sit, monstrat Flor. 10. *μ. δ' ὡς εἶδ' εἶδε τ. σ.*

V. 1456. *ἐκ νεκροῦ* Ald. rell. *ἥρπασεν νεκροῦ* Grot. *ἐκ νεκρῶν* Flor. A. Leid. Gu. Florr. omn. Aug. b. Praeterea Flor. 2. Vict. *ἐκ νεκρῶν ξίφος* (Vict. *ξίφ'*) *ἥρπασε.*

V. 1458. Variam lectionem memorat Scholiastes *σὺν τέκνοις δὲ φιλτάτοις,* quem errorem Scholiastae esse suspicatur Valck. quum scriptum fuisse videatur *σὺν δὲ τοῖσι φιλτάτοις.* Schol. lectionem recepit Burges.

V. 1460. *ἀνῄϊξε* Ald. rell. quod quamvis iam correctum a Barn. servavit Musgr. Flor. A. et Flor. 5. *ἀνῆξε* i. e. *ΑΝΗΙΞΕ.* *ἀνῆξε* Paris. A. Flor. 6. 9. 10. 18. 21. 34. Vict. Gu. — *ὀρθὸς ὁ λαὸς* Flor. 2. Vict.

V. 1462 sq. *ἦν δ' ἔρις στρατηλάταις, Οἱ μὲν* dictum, quia ad sensum idem est quod *ἤριζον δὲ οἱ στρατηλάται, οἱ μὲν λέγοντες.*

V. 1464. *νείκη* Flor. 5. *πέλει* Cant. M. Havn.

V. 1465. Hunc versum recte spurium censet Valck. post v. 1459. transponit Burges.

V. 1466. *ἦσσον* Paris. A. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 34.

Gu. — *προμηθείᾳ* Ald. rell. *προμηθίᾳ* edidit Barn. e C. C. C. et sic Paris. A. Gu. Flor. 2. 6. 9. 18. 21. 33. 34. *προ-*
μηθία
θυμίᾳ Flor. 5. *προθυμίᾳ* Leid. B.

V. 1467. Flor. A. *ἀσπίδων ὕπο,* **scutis tecti.** *ἀσπίδων ἔπι* est *instructus clypeis,* ut recte monuit Beck. ad h. l. in ed. Lips. qui laudat Abresch. ad Aeschyl. T. II. p. 67.

V. 1469. *εἰςπεσόντε* Flor. 9. *ἐξαίφνης εἰςπεσόντες* Mosqu.

V. 1471. *μυρίων* Ald. rell. *μυρίον* King. et sic Leidd. C. C. C. Cant. ex emend. L. Gu. Florr. omn. Aug. b. Verbum prorsus omittit I.

V. 1472. *πιπτόντων* Flor. A. 2. 10. 18. 33. Aug. d. Havn. De verbo *πιτνεῖν* vid. Hermann. ad Eur. Herc. fur. 1371. et nos ad Med. 55.

V. 1473. *ἔστησαν* I. et Bodlei. unus. *ἕστησαν* Flor. 33.

V. 1476. Burges. coni. *ἀλλ' οἵδε,* non male.

V. 1477. *φίλους* Ald. rell. et omnes fere Codd. *φίλοις* coni. Duportus et citat Scalig. ad Varr. p. 131. et sic *perspicue et ita distincte, ut nihil possit magis,* Paris. A. Quod contra monet Valck. *τοὺς θανόντας νεκρούς* dici non posse, satis refutavit Brunck. ad h. l.

V. 1481. *δωμάτων* Ald. rell. Flor. A. Leid. A. Aug. b. d. *δωμάτων κυρεῖ* Havn. *δώματος* Grot. C. C. C. Leid. B. quatuor Bodl. L. fortasse et K. R. Mosqu. Gu. Florr. omn. *πάρα γὰρ λεύσσειν* omnes edd. et Codd. *πάρα καὶ λεύσσειν* ex Flor. A. vestigiis *παρακελεύσειν* dedit Porson. Quasi vero *γάρ* h. l. minus aptum sit! Valck. certe, qui etiam in Flor. lectione illud latere viderat, huic loco minus accommodatum vulgato iudicabat. Vulgatum praefert etiam Reisig. coni. p. 215.

V. 1482. *σώματα* I. Flor. 33. *ἤδη τρισσῶν* M.

V. 1483. *πρόσθε μελ.* Flor. 10.

V. 1485. De toto hoc loco usque ad v. 1581. vid. Seidler. de verss. dochm. p. 335 sqq. qui antistrophicum carmen habet, et Hermann. elem. doctr. metr. p. 773 sqq. ubi carmen paromoeostrophum vocat, et epit. p. 301. ubi partim

antistrophicum, partim paromoeostrophum esse dicit. Aliam descriptionem instituit Burges. App. Troad. p. 143. quam annotare taedet. *προςκαλυπτομένα* Ald. Brub. Herv. 1. 2. *προκαλ.* Canter. haud dubie e scholiis, Grotius, rell. quomodo citat Athenaeus I. p. 4. B. et habent MSS. *προκαλυπτομέναν* Flor. A.

V. 1486. *βοστρυχώδεα* Athen. *βοτρυχώδεος* R. e quo *βοτρυώδεος* fieri posse monet Porson. quod receperunt Seidler. Herm. Burges. — *οὐβρᾶ παρ.* Flor. A. *ἁβρὰ παρ.* i. e. *ἁβρὰν παρειάν*, ut *ἄσημα βοῆς* Soph. Ant. 1209. *φωτῶν ἀθλίων ἱκτήρια*, i. e. *φῶτας ἀθλίους ἱκτηρίους*, Oed. Col. 923. *ὦ δίδυμα τεκέων ἄριστα* ib. 1693. Vid. Gramm. gr. §. 442. 4. Erfurdt. ad Soph. Ant. 355. ed. min. 1209. Schaefer. ad Apoll. Rh. p. 235. Heind. ad Hor. Serm. p. 258. Eustath. p. 1420, 64. (61, 22.) haec comparans cum Od. ά, 334. sic explicat, *ἤγουν οὐ καλύψασα τὴν τοῦ προσώπου ἁβρότητα.*

V. 1487. *τὸ ὑπὸ βλ.* Mosqu. *τὸν ὑπὸ βλ. φοίνικα, in genis* contra Valcken. recte explicat Huschke ad Tibull. I, 4, 14.

V. 1488. *πρόςωπον* Mosqu.

V. 1489. *αἰδουμένα* Ald. rell. Mosqu. Gu. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 34. *αἰδομένα* ex K. dedit King. et sic I. M. Flor.
αἰ
2. 10. *αἰδομένη* 33. *ἀδομένα* Havn. *αδομένα* Aug. d. In his *φοίνικ' ἐρύθημα προσώπου αἰδομένα* accusativus rem designat, quae verbo efficitur, ut in *τροπὰς καταῤῥήγνυσι* Soph. Ant. 675. et similibus, de quibus vid. Musgr. ad Soph. Ai. 55. Lobeck. ad Ai. 374. Itaque non assentior Huschkio l. c. *αἰθομένα* corrigenti. — *φέρομαι* Aug. d. in textu omittit, sed ut glossam habet super *νεκύων* scriptam. — *βάκχαν νεκύων* Mosqu. *βακχ͡* i. e. *βακχῶν* Aug. b.

V. 1491. *τρυφᾶς.* Schol. *χλιδᾶς.* *στολὶς τρυφᾶς* est *στολὶς τρυφερά.* Vid. ad v. 660. Sine causa igitur Porson. malebat *στολίδος — τρυφάν.*

V. 1493. Ald. rell. *αἶ αἶ ἰώ μοι μοι*, ita ut *αἶ αἶ* versui 1492. adhaereant. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 34. Gu. Aug. b. d. *αἶ* s. *αἶ* quater, bis in fine superioris versus, omissis *ἰώ μοι μοι.* Herm. *αἶ αἶ ἰώ μοι*, ita ut haec cum v. 1492.

coniuncta unum hexametrum efficiant. Tum pro *ὦ Πολύν.* Flor. A. Gu. Flor. 10. 18. 33. 34. Aug. b. Mosqu. *ἰὼ Πολ.* *ἰὼ ὦ Πολ.* Flor. 21. *ἰώ μοι ἰὼ Πολ.* Flor. 10. 33. Aug. d. in quo supra secundum *ἰώ* scriptum *γρ. ὦ.*

V. 1495. Alterum *μοι* om. Flor. 10. Herm. *ὦ Πολύνεικες, ἔφυς ἄρ' ἐπώνυμος. ὤ μοι Θῆβαι*, uno versu.

V. 1497. *Οἰδιπόδαο* Flor. 5. 6. 9. Mosqu. Aug. b. Vict. non Ald. ut falso notat Porson. — *δόμων* Mosqu. — *κρανθεὶς* Ald. rell. Leidd. Paris. A. Flor. 2. 10. 33. 34. Aug. b. d. Havn. *κρανθεῖσ'* Flor. A., ut et schol. *κραθεὶς* C. C. C. Mosqu. Gu. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. Havn. Hoc reponi iusserat Canter. nov. lect. I, 9. receperunt Barn. Musgr. *κρανθεὶς* probant Valck. Brunck. Porson. Mihi etiam *caedes sanguine perfecta* aptius videtur quam *caedes sanguine mixta.* Neque vero cum Valck. iungo *φόνος κρανθεὶς φόνῳ*, sed *φόνος φόνῳ* per se posita accipio pro *caedes supra caedem.* Vid. Gramm. gr. §. 401. g. Seidler. de verss. p. 324.

V. 1498. Wakefield. Silv. cr. I. p. 28. corrigit *ἅματι δ. ἅματι λ.* laudans Hesych. v. *ἧμα, ἀκόντισμα.* *Ἥματα δασέως βλήματα ἢ ῥίμματα*, Etym. M. Suid. hoc vocabulum in scenam Atticam etiam receptum esse docere oblitus. Pro *λυγρῷ* Flor. 21. *πολυγρῷ.* De hiatu *δεινῷ αἵματι* vid. Seidler. p. 342.

V. 1499. *τίνα προςῳδὸν* Ald. rell. *δὲ* addiderunt Grotius et Barnes. hic e MS. C. C. C. et sic Flor. A. Gu. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 33. 34. schol. Herm. *τίνα δεῖ προςῳδὸν* Aug. d. *πρόσωπα* Harl. Aldinam lectionem servavi, tum quod *δὲ* minus aptum videbatur in nova sententiarum serie ordienda (et sic v. 1509. non additur *δέ*), tum quod hic versus et 1502. eiusdem generis esse videntur.

V. 1500. Praeter necessitatem Valck. coni. *μουσοπόλων.*

V. 1501. Flor. 5. *δάκρυσιν ἐπὶ δάκρ.* Alterum *ὦ* addidit King., et sic Mosqu. Gu. Florr. omn.

V. 1502. *ἀνακαλέσωμαι* correxit Herm. de usu antistroph. p. XVII. et dedit in elem. ut hic versus responderet v. 1499. ubi *τίνα δὲ προςῳδόν.*

V. 1503. *τάδ' αἱμακτὰ σύγγ.* Ald. rell. *τάδε σώματα σύγγ.* C. C. C. Flor. A. Mosqu. Gu. Florr. omn. Vict. *τρισ-*

σὰ δὲ σώματα φέρ. σύγγ. Leid. A. Flor. 34. Aug. b. τρισσὰ φέρουσά γε σωμ. σύγγ. K. Leid. B. ut ediderunt King. et Valck. In Paris. A. est φέρουσα σώματα, inter quas voces minio superscriptum τάδε. August. codex, ut narrat Brunck., habet in textu φέρουσα τάδ' αἱμακτὰ, et supra adnotata var. lectio, γρ. σώματα τάδε. Musgravii emendationem τάδ' αἵματα σύγγ. (*caedes has consanguineas*, ut ipse interpretatur, non, ut Brunck., *haec caesa corpora*) receperunt Brunck. Porson. αἱμάτων est etiam Electr. 137.

V. 1505. αἵ — προπανώλεσαν Flor. 2. δόμων Mosqu. Οἰδιπόδαο Ald. rell. Mosqu. Gu. Florr. sex. Οἰδιπόδα restituit King. et sic Flor. 2. 10. 33. Vict. Havn. Οἰδιπόδα (ος superscr.) Aug. d. Pro πρόπαν Mosqu. πρόπαρ.

V. 1506. δυςξυνέτου ξυνετόν Ald. δυςξυνετὸν est a Valck. qui e scholio August. hausit, et sic Flor. 33. ξυνετός C. C. C. ap. King. Leid. A. Gu. Florr. omn. Aug. b. ἔγνως Grot. Barn. ut habent C. C. C. Mosqu. Gu. Flor. 5. 6. 9. Malc: nondum enim patrem alloquitur.

V. 1507. Post φονεύσας Flor. 18. addit φραστιῶς.

V. 1508. ἰώ μοι πάτερ Ald. rell. Paris. A. Gu. Flor. 10. 18. 21. 34. Aug. b. μοι bis K. R. Mosqu. Florr. quinque. quod in Aug. d. serius additum est. ἰώ μοι μοι μᾶτερ King. Valck.

V. 1509. τί Ἑ. Flor. 21. τίς Ἑ. τίς β. Paris. A. Hinc Brunck. τίς Ἑ. ἢ τίς βάρβ. quo metrum choriambicum pessumdatur.

V. 1510. προπάροιθεν Ald. rell. tres Bodl. Gu. Florr. omn. praeter 2. πάροιθεν Lib. P. Flor. 2. Vict. ut edidit King. προπάροιθ' scribendum monuit Herm. de usu antistr. p. XVII. εὐγενετῶν Flor. 2. Vict. εὐγετᾶν (ν superscr.) Aug. b. Seidler. τῶν πρόπαρ εὐγ.

V. 1511. ἔτλη Aug. b. τόσων δι' αἵμ. Ald. rell. τοσῶν δι' αἵμ. Flor. 6. τόσωνδ' αἵμ. C. C. C. Leidd. Gu. Florr. octo, Vict. Aug. b. d. Versus constat e choriambo, cuius prior arsis in duas breves soluta est, et diiambo, sicut v. 1513. prior choriambus ultimam, alter priorem solutam habet.

V. 1513. ἐλελίζει Ald. rell. Paris. A. Flor. 2. 10. 33. Aug. d. Havn. ἐλελίξει Harl. In Gu. superscr. γρ. ἐλελίξη cum gl. ταράττῃ, θρηνήσεις. Eustath. ad Il. ά. p. 125, 28. (94, 37.) καὶ Εὐριπίδης, ἐλελίζει αἴλινον, an ad nostrum locum respexerit, dubito. ἐλελίζω C. C. C. Leidd. Mosqu. Gu. Florr. quinque, Vict. ut edid. Grot. Barn. Praeterea Brunck. οἷ' ἐλελίζω temere. De ὡς pro οἷος posito vid. Animadv. in h. Hom. p. 373. Schaefer. ad Soph. Oed. C. 1124. Gramm. gr. §. 485. p. 671. — τίς τ' ἄρ' ὄρν. C. C. C. Gu. Flor. 5. 6. 9. Mosqu. Leid. A. Sed τίς ἄρ' ὄρν. cum Aldo MSS. Reg. Soc. ap. King. Leid. B. Florr. sex, Havn. τίς ἆρ' ὄρν. Aug. d.

V. 1515. ἢ δρυός Grot. et sic Bodl. omn. Flor. A. (sec. Valck.) Leidd. Mosqu. Gu. Florr. omn. praeter 33. Cum Herm. et Seidl. Aldinam lectionem servavi.

V. 1516. Blomfield. ad Pers. 547. corr. ἁβροκόμοις.

V. 1517. 18. ἑζομένη Flor. 2. Vict. ἢ ἑζομ. Flor. A.— μονομάτερος Ald. rell. C. C. C. Leid. B. Mosqu. Flor. 5. 6. 9. Gu. Aug. b. d. μονομήτερος Leid. A. μονομάτορος Flor. A. (sec. Valck. sed in apogr. Hamb. notatur μονόματρος) M. Flor. 2. 10. 18. 21. 33. 34. — ὀδυρμοῖς—ἄχεσι edd. et codd. ἄχαισι duo MSS. apud Burtonum, Mosqu. Gu. Flor. 5. 18. 21. Musgravii certam scilicet emendationem ἀχήσει recepit Porson. Brunck. ὀδυρμῶν ἐμῶν ἄχεσι, Herm. et Seidl. delent ὀδυρμοῖς, tanquam interpretationem vocis ἄχεσι. Ita versus erit e dochmio et amphibracho, de quo genere vid. Seidler. p. 163 sqq. Quo loco miror, VV. DD. non meminisse, nonnunquam duo vocabula eiusdem significationis sine copula ἐκ παραλλήλου iungi, ut Soph. Ai. 310. κόμην ἀπρὶξ ὄνυξι συλλαβὼν χερί, vel Eurip. Hel. 2. de Nilo: ὃς Αἰγύπτου πέδον — ὑγραίνει γύας. Sic h. l. ὀδυρμοῖς — ἄχεσι apposita sibi sunt ἐκ παραλλήλου. Versus ita distinguo:

ἑζομένα μονομάτορος
ὀδυρμοῖς ἐμοῖς ἄχεσι συνῳδός,

e quibus secundus e dochmio constat et iambico monometro hypercatalectico. vid. Seidler. l. c. ξυνῳδός edens Porson. numeros pervertit.

V. 1520. προςκλαίω Gu. Flor. 5. 6. 9. 10. 18. 21. 34.

Vict. Mosqu. ut Barn. dedit e C. C. C. Flor. A. *σοι προκλαίω.*

V. 1521. *μόνα δ'* Ald. rell. quod e schol. ad v. 1520. corrigi poterat. Correxit tamen primus Musgr. *διάξασα* Flor. 5. *διάξας* Flor. 21. Pro *ἀεὶ* Flor. 21. *ἄδη.*

V. 1522. *ἐν λειβομένοισι δακρύοισιν ἰαχήσω* Ald. rell. et Codd. nisi quod MSS. Bodl. Paris. A. Mosqu. Flor. 2. 10. Aug. d. *δάκρυσιν* habent. *ἐν λειβομένοις δάκρυσιν* King. Brunck. *ἐν λειβομένοις δακρύοις* Porson., choriambos hic nullos agnoscentes. Sed ante *ἰαχήσω* excidisse aliquid, recte animadvertit Musgr. qui eleganter coni. *τίν' ἰαχήσω*, receptum a Brunck. Porsono, Hermanno. Seidlero indicio antistrophae, i. e. v. 1567., excidisse videntur *δάκρυσι δάκρυσι τίν' ἰαχήσω;*

V. 1524. *πρᾶτον* Grot. casu, ut videtur. Pro *ἀπό* Flor. A. 10. *ἐπί.* Versus constat e duobus creticis cum syllaba ⏖ ⏑ – ⏖ ⏑ – –

V. 1525. *σπαραγμοῖς* Ald. rell. *σπαραγμοῖσιν* e Leidd. recepit Valck. et sic Mosqu. Gu. Florr. omn. Aug. b. d. Versus est ex antispasto et dochmio. *βαλῶ* Ald. rell. *βάλω* Gu. Flor. 2. 18. 21. 33. 34. Aug. b. unde ortum Mosqu. *λάβω. βαλλῶ* King. *βάλλω* Valck. ob metrum scilicet. In Paris. A. voces *σπαραγμοῖσιν ἀπαρχάς* desunt.

V. 1526. *ματέρος* Ald. rell. Flor. 2. 10. 33. *ματρὸς* Leid. A. Gu. Flor. 6. 9. 18. 21. 34. Aug. b. *μητρὸς* 5. *ἐν διδύμοις* Ald. Flor. 21. 33. (qui tamen *ἐν* omittit). *ἐν διδύμοισι* Mosqu. (— *σιν*) Leidd. Gu. Flor. 2. 5. (— *σιν*) 6. 9. 10. 18. 34. Aug. b. *ἐν* om. I. Flor. 33. Pro eo *ἢ* legendum videbatur Kingio, probante Valck. delevit Porson. Herm. de usu antistr. p. XVII. scribendum videbatur: *ματέρος ἐν διδύμοισι γάλακτος παρὰ μαστοῖς*, de duabus praepositionibus eidem nomini iunctis citans diss. de ellipsi et pleonasmo p. 202. Seidler. *ἐν διδύμοισι γάλακτος ἐμᾶς παρὰ Μαστοῖς ματέρος.* Herm. in elem. doctr. metr. et in epit. *ματρὸς ἐμᾶς διδύμοισι γαλά-κτος παρὰ μαστοῖς.* VV. 1526. 27. respondere apparet versibus 1528. 9. certe *ματρὸς ἐμᾶς* et *ἢ πρὸς ἀδελ* — ad amussim inter se congruunt, sicut etiam — *μοισι γάλακτος παρὰ μαστοῖς* verbis *οὐλόμεν' αἰκίσματα δισσῶν.* Igitur syllabae longae in duobus posterioribus [*ἀδελ*]*φῶν* duae breves in prioribus *διδύ*[*μοισι*] respondere videntur, et legendum *ματρὸς ἐμᾶς διδύ — μοισι γάλακτος παρὰ μ.*

V. 1527. *παρὰ μαστοῖσιν* Ald. rell. Mosqu. Flor. 2. 10. 33. Vict. *παραμαστοῖσιν* (ut in Musgr. legitur) Gu. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 34. *παρὰ μαστοῖς* Leid. B. Quod superioris versus ultimae voci *διδύμοις* detraxerint, huic voci addidisse videntur librarii.

V. 1529. *οὐλομένων* Mosqu. — *αἰκίσματα νεκρῶν* Ald. rell. Flor. 2. 10. Par. A. *αἰκ. δισσῶν* C. C. C. MSS. Bodl. Leidd. Mosqu. Gu. Florr. septem, Aug. b.

V. 1530. *ὀττοτοί* semel Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. Mosqu. Flor. 2. 6. Aug. d. *ὀττοτοί* bis MS. C. C. C. Gu. Florr. quinque, Aug. b. ut ediderunt Barn. King. Valck. Musgr. Herm. *ὀττόττοτοι* Flor. A. *ὀττοιτοῖ ὀττο ττοττοῖ* Flor. 10. quod ortum videtur e lectione Flor. 33. *ὀττοτοὶ ὀττοτοὶ ὀττοτοί. λεῖπε* Ald. rell. Aug. d. *λίπε* e C. C. C. edidit Barnes. et sic Gu. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 34. *ἰὼ λίπε* Mosqu. Quod dedi cum Seidlero, efficit glyconeum, qualis est etiam sequens versus. Verba *λίπε σοὺς δόμους* omisit Herm. sequentia ita disponens: *ἀλαὸν ὄμμα φέρων — πάτερ γεραιέ, δεῖξον — Οἰδιπόδα, σὸν αἰῶνα μ. ὃς ἐπὶ — δώμ.* etc.

V. 1532. *Οἰδίπου* Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. *Οἰδιπόδα* Barn. e Schol. et MS. C. C. C. et sic Leidd. Gu. Florr. omn. Vict.

V. 1534. Burges.: „Neque sensum neque syntaxin video. Praetulerim *ἀραῖον κότον σοῖσι βαλών.* Redde *δώμασιν* *familiae.* Istud *ὄμμασιν* est e prava v. l.“ Iunge *ὃς ἐπὶ δώμασιν ἕλκεις ματρ. ζ. βαλὼν ὄμμασι σοῖσι ἀέρ. σκ.* Sic etiam Censor ed. Burg. in *Quart. rev.* V. p. 183. qui praeterea *ἐνὶ δώμ.* corrigit, neque tamen necessarium esse fatetur.

V. 1535. *μακρόπουν* Barn. e schol. et C. C. C. Sic etiam Leid. A. Mosqu. Gu. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 34.

V. 1536. *γεραιὸν* Ald. rell. et Codd. *γηραιὸν* Porson.

V. 1537. 8. *δεμνίοις δύστανον* Ald. rell. *δύστανος* Flor. 2. Vict. ut e MS. notavit Scalig. et coni. Valck. *δύστανον δεμνίοις* Mosqu. Gu. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 34. Aug. b. quod cur mutatum sit, causa apparet.

V. 1539. *τί δ'* Mosqu. Gu. (sed *μ'* a sec. m. suprascr.) Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 34. Vict. Aug. b. et sic Herm.

V. 1540. *ἐξάγεις* R. Mosqu. *ἐξήγαγες* Flor. 5. 10. *ἐξάγαγε* Flor. 18.

V. 1541. Herm. post *λεχήρη* addidit *με*, et hos versus ita descripsit: *τί δ' ὦ — παρθένε, βακτρεύμασι τυ-φλοῦ ποδὸς ἐξάγαγες εἰς — φῶς με λεχήρη σκοτέων — ἐκ θαλάμων, οἰκτροτάτοι-σιν δακρύοισιν.*

V. 1542. *οἰκτροτάτοισι δακρύοισι* Ald. rell. Flor. 2. 10. *οἰκτροτάτοισιν δάκρυσιν* *οἰκτροτάτοισι δάκρυσι* Flor. 33. *οἰκτροτάτοισιν δακρύοισιν* Gu. Flor. sex, Aug. b. Mosqu. *οἰκτροτάτοις δακρύοις* scribens corrupit metrum cho- Porson. riambicum, quo scripti sunt hi vss.

V. 1543. *αἰθέριον* Harl. *τ'* post *αἰθέρος* addidi, moni- tu Herm. de usu antistr. p. XVIII. qui tamen in elem. omi- sit, in epit. pro eo *γ'* scripsit. Illud habet etiam Seidler. Ita versus erit e duobus dochmiis, qui duobus brevibus syl- labis distinguuntur.

V. 1545. Post *πτανὸν* inserendum esse *ὄντ'* videbatur Herm. de usu antistr. l. c. Seidl. *ποτανὸν ὄνειρον* scripsit. quod ascivit Herm. in epit. In elem. d. m. a vulgata non recessit Herm.

V. 1546. Harl. *οἴσῃ*, superscr. *γνώσῃ*, quo Battierii coniectura *εἴσῃ* defendi possit.

V. 1547. *ὦ* ante *πάτερ* addidit King. quod praebet etiam Leid. B. Vix opus. — *ουκέτι σου τ.* Mosqu. *οὐκέτι σὼ τ.* Paris. A. *οὐκέτι σὰ* unus Bodl. unde Musgr. coni. *οὐκέτι σοι τέκνα σὰ λ.* quod recepit Brunck.

V. 1548. 9. *ἃ παρὰ βάκτροις πόδα σόν* Mosqu. Havn. *ἃ παρὰ βάκτροις ἃ πόδα σὸν* Gu. Flor. 5. 6. 9. 10. 18. 21. 34. Aug. b. d. etiam Flor. 10. nisi quod *παραβάκτροις* habet una voce. Flor. 2. *ἣ παραβάκτροις πόδα σόν.* Vict. *ἣ παρὰ βάκτροις. ἃ πόδα σόν. παραβάκτροις* una voce etiam Flor. 33. *παρὰ βάκτροισιν* Flor. A. (ap. Valck.) Leidd. qui cum C. C. C. Flor. 33. *ἅ* in initio sq. versus ponunt, in priore omittunt. Tandem *ἅ* ante *θεραπεύμ.* transposuit King. et sic Flor. 2. Ex incerta ista sede pronominis colligas, aliunde illud irrepsisse; sed iungi non possunt *οὐκέτι σοι τέκνα λεύσσει φάος, οὐδ' ἄλοχος — — ἐμόχθει.* — *παραβάκτροις* scripserunt. Herm. et Seidl. V. 1548. *τυφλὸν* pro *τυφλόπουν* C. C. C. Mosqu. Gu. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 34. Aug. b. Sed *τυφλόπουν* cum Aldo I. K. Flor. A. Flor. 2. 10. 33. *θεραπεύμασιν ἐμόχθει* ad sensum idem est, quod *ἐθεράπευε;* hinc accusativus additur *πόδα σόν.* Vid. Erfurdt. ad Soph. Antig. 212. ed. min.

V. 1550. *ὦ* ante *πάτερ* addidi ex Herm. de usu antistr. coniectura.

V. 1551. *ᾤ μοι μοι ἐμ. π.* Ald. rell. Mosqu. Flor. 2. 33. *ὤ μοι ἐμ. π.* Barn. e C. C. C. ut ait Valck. et sic Leidd. Mosqu. Gu. Flor. 5. 9. 10. 18. 21. 34. *οἴμοι*

μοι

ἐμῶν Flor. 6. *ὤμοι* Aug. d.

V. 1552. *στενάζειν* multi MSS., inquit Porson. Ego ex uno Mosqu. hoc enotatum inveni. Post *στενάχειν* Piersius, incertum unde, King. ex optimo Cod. Reg. Soc. Valck. e Leid. B. inferserunt *καί*, *καὶ τάδ' ἀϋτεῖν.* Herm. de usu antistr. p. XVIII., Quod si *καί*, inquit, quod a plerisque libris abest, repudietur, *τὰ δ' ἀϋτεῖν* scribendum erit, *ἰὼ ἰώ* ante *ὤμοι* posito; sin probetur *καί*, semel posito isto *ἰώ*, deinde legendum erit *πάρα καὶ τάδ' ἀϋτεῖν.* Sed in elem. doctr. m. et epit. cum Seidlero vss. 1551. 52. in unum versum dactylicum coniunxit: *ὤμοι ἐμῶν παθέων! πάρα γὰρ στενάχειν τάδ', ἀϋτεῖν.* Recte. Exempla verborum eiusdem aut cognatae significationis sine copula cumulatorum dedit Seidler. p. 352. Aesch. S. in Th. 149. *στόνων, ἀϋτᾶς.* Ceterum Flor. A. *ἀϋτεῖς.* In fine p. 777. Herm. malle se scribit: *πάρα γὰρ στοναχὰν τάδ' ἀϋτεῖν.*

V. 1553. *Οἰδ.* huic versui praefigit Aug. b. qui illud omiserat v. 1551.

V. 1554. *ἔλειπον* Flor. 10. Tum Ald. rell. cum Codd. *φάος, ὦ τέκνον, αὔδα.* *φάος* om. Aug. d. Porson. ut paroemiacum efficeret, edidit *φῶς, τέκνον, αὔδα,* quae est Valck. coniectura ad v. 1557. Ex hoc versu et praecedente Seidler. et Herm. unum effecerunt dactylicum, omissis vv. *ποίᾳ ποίᾳ μοίρᾳ.* Sed animum vehementer decent geminata *ποίᾳ μοίρᾳ, πῶς,* ut Hec. 684.

V. 1555. *ὀνείδεσσιν* Flor. 2. Vict. *ἐπονείδεσιν* Gu.

Contra mox *ἐπὶ χάρμασιν* Ald. rell. Gu. Flor. 6. 9. Quae male fuerant divisa, iunxit Valck. ut iunguntur in Mosqu. Florr. septem.

V. 1556. *ὁ σὸς ἀλ.* Ald. rell. Mosqu. Gu. Florr. omn. Havn. Articulum deleverunt Piersius et King. e cod. Reg. Soc.

V. 1557. *ξίφαισι* Gu.

V. 1558. Ante *σχετλίαισι* M. addit *φονίαις*, quod in textu habet I. pro *σχετλίαισι*, suprascriptum Canter. Pro *σχετλίαισι* Flor. 33. *φονίαισι*. Ante *σούς* King. e Cod. Reg. Soc. Brunck. Porson. e Paris. A., ut videtur, addiderunt *τούς*. *ἔβας* Aug. d. *ἔβον* sive *ἔβαν* Flor. A.

V. 1559. 60. Ald. rell. *ὦ πάτερ. Οἰδ. ἰώ μοι, αἶ αἶ.* Sic Flor. 2. 10. *ἰώ μοι ἰώ μοι αἶ αἶ* Leid. A. Gu. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 34. Vict. ut edidit Barnes. *ἰώ μοι μοι. αἶ αἶ αἶ* Mosqu. *ἰώ μοι* omittunt et *αἶ αἶ* tantum habent Aug. d. Havn. *ὤ μοι μοι αἶ αἶ* Flor. 33. *ὤ μοι αἶ αἶ* King. ex opt. Cod. et sic Leid. B. Omnes autem interiectiones Oedipodi tribuunt. *ὦ πάτερ ὤ μοι* Antigonae continuavit, *αἶ αἶ* Oedipodi tribuit Herm.

V. 1560. *κατυστένεις* Ald. rell. Leid. A. Mosqu. Gu. Florr. omn. Aug. b. d. *στενάχεις* Grot. Piers. K. Leid. B. Verba *αἶ αἶ. τί τάδε καταστένεις* iambicum dimetrum conficiunt.

V. 1561. *τέκνα* Ald. rell. Leid. A. Gu. Florr. omn. *ὤ μοι μοι τέκνα* Grot. Piers. *ὤ μοι τέκνα* King. ex opt. Cod. et sic Valck. Brunck. Porson. *ὦ τέκνα* Herm. in elem. *ὦ τέκεα* in epit. Totum omittit Mosqu. Iungenda sunt *αἶ αἶ τέκνα! — δι᾽ ὀδύνας ἔβας* Ald. rell. et Codd. plerique. *ἂν* inseruit Grotius, et sic Leid. B. Cant. hic tamen suprascriptum. Itaque vereor, ne *ἂν* additum sit ab eo, qui sine eo sententiam constare non posse existimaret. Sensus esse videtur: *es in dolore* (ut Alc. 893.), *magis vero doleres, si videres* etc. *δι᾽ ὀδύνας ἔβας· μᾶλλον δὲ δι᾽ ὀδ. ἂν ἔβας, εἰ.* Vid. ad v. 1344.

V. 1562. *τέθριππά δ᾽ ἐς* (sic) I. (Flor. 33.) *τέθριππά τ᾽ ἐς* Bodl. unus. *τέθριππά γ᾽ εἰς* C. C. C. Cant. M. (vid. Porson. ad 1366.) *εἰς* etiam Flor. 6. 9.

V. 1563. totum eiecit Herm.

V. 1564. *σαῖς* eiecit Valck. Leid. B. auctore.

V. 1565. *μέν* om. Aug. d. *τέκνων* pro *τεκέων* Gu. *τό* ante *κακόν* inserit Aug. b.

V. 1566. *δέ* om. K. et King. hos anapaestos procudens *ὦ τάλαιν᾽ ἄλοχος | τίνι μοι, τέκνον, ὤλετο μοίρᾳ.* ne scilicet deesset paroemiacus. Eodem errore ductus Markland. ad Suppl. 649. deleri iussit *μοι*, et ita dividi versus: *ἁ δὲ τάλαιν᾽ ἄλο | χος τίνι, τέκνον, ὤλετο μοίρᾳ.* Suavissimi versus! exclamat Porson. Sequutus tamen est Brunck. et *μοι* omittit Flor. 33.

V. 1568. *φανερὰ γοερά* Flor. 33. *φανερὰ* om. K. Leid. B. *παισὶ* pro *πᾶσι* Grot. K. Leid. B. Flor. 10. *τεθειμένα* Ald. rell. Aug. d. Havn. *τιθεμένα* C. C. C. Leidd. Paris. A. Gu. Florr. omn. Aug. b. Versus videtur esse trochaicus trimeter catalecticus, ut sequens, qui clauduntur dochmiaco.

V. 1569. *ἱκέταν* Ald. rell. et MSS. plerique, *ἱκέτιν* Grot. K. Mosqu. Aug. b. quod ortum ex *ἱκέτην* Gu. Flor. 5. 6. 9. *αἰρομένα* Ald. rell. et Codd. plerique. Cant. *αἰωρομένα*. Schol. pro v. l. *ὁρομένα*. *ἀρομένα* cum Seidlero de Herm. de usu antistr. coniectura scripsi. Idem tamen in elem. doctr. metr. et epit. *ὀρομένα*.

V. 1570. *ἐνὶ λέκτρεσι* Flor. A. *ἐνὶ λέκτραισι* Flor. 10.

V. 1572. *πόλεμον* addit Mosqu.

V. 1573. Supra *ἐναύλους* in Harl. scriptum *συνοίκους*. Herm. in epit. omisso *μάτηρ* scripsit *ὡσεί τε λ. ἐν.*

V. 1574. *τραύμασί τ᾽ αἵματος* Flor. A. unus Bodlei. apud Musgr. Flor. 10. *ἐπὶ τραύμασιν αἷμα τύχαν* Herm. in epit. quod quid sit, nescio.

V. 1575. *φοινίαν* Flor. 10. Aug. b.

V. 1576. *ἦν ἐλ.* Flor. 34. Aug. b. et *ἀΐδης*.

V. 1578. *ἔπεμψεν* Ald. rell. Flor. 2. Paris. A. *ἔβαψεν* e C. C. C. Barnes. et Piersius enotarunt, receperunt King. et Valcken. Sic etiam Leid. A. MSS. Bodlei. ap. Burtonum, I. L. Mosqu. Florr. omn. praeter 2, et Eustath. ad Od. ζ΄. p. 1554, 7. (250, 36.) — *ἄχει δὲ τέκν.* Ald. Brub. Herv. 1. 2. Barocc. unus, Canter. I. Flor. 2. 5. 10. 33. Havn. *ἄχη δὲ τ.* Aug. d. Laud. *ἄχι* Cant. pro v. l. *ἄγχη* C. C. C. *ἄγχει* M. *ἔχει* Paris. A. unde Brunck. fecit *ἔγχει*.

ἄγχι Canter. nescio unde, et sic K. L. Mosqu. Gu. Flor. 6. 9. 18. 21. 34. ἄγχι receperunt edd. ut anapaesticos efficerent. — ἔπαυσ᾽ Aug. d. Havn. sed in illo suprasc. γρ. ἔπεσ᾽. — τέκνοισι Ald. rell. Gu. Florr. omn. praeter 10. qui τέκνοις. τέκνοις Musgr. Brunck.

V. 1579. πάντες Flor. A. ἤματι et συνήγαγεν Ald. rell. ἄματι Valck. e Leid. B. συνάγαγεν Barn. et King. reduxerunt. Pro ἄματι Cant. αἵματι pro v. l.

V. 1580. ὦ πάτερ ante ἁμετέροισι ponit Ald. rell. MSS. Bodlei. Flor. A. Mosqu. Gu. Florr. omn. e quibus 18. ὦ πάτερ ἃ ἡμετέροισιν. 33. ὦ πάτερ ἡμετέροις. Post θεύς ponunt Grot. King. Leid. B. Valck. Musgr. Brunck. Porson. Herm. in elem. — δώμασιν unus Bodlei. Mosqu. Flor. 2. 5. 6. 9. 18. 21. ἄχθη Bodl. alius, Flor. 6. 18. — ὃς τάδε Ald. et fere omnes MSS. ὅςτε Grot. ὅς γε K. Leid. B. quod ediderunt Valck. Brunck. ὃς τάδ᾽ ἐπιτελευτᾷ Barocc. unus. ὃς ταῦτα edidit Porson., nec ipse ab anapaestis abhorrens. Felicissima coniectura Herm. ὃς τάδε τᾷδε τελ. scribendum monuit. Idem tamen in elem. et epit. scripsit: ὦ πάτερ, ὅςτις τᾷδε τελευτᾷ.

V. 1582. πολλῶν κακῶν κατῆρξεν Ald. rell. Paris. A. Flor. 2. 10. ὑπῆρξεν C. C. C. Leid. B. Mosqu. Gu. Florr. quinque. πολλῶν κατῆρξεν Οἰδ. κακῶν δ. Flor. A. 10. πολλῶν ὑπ. Οἰδ. κ. δ. Leid. A, Flor. 34. Aug. b. quem ordinem secuti sunt Brunck. et Valck. improbante Porsono, qui mendi originem patere dicit ex I. πολλῶν ὑπῆρξε κακῶν Οἰδ. ut habet etiam Flor. 33. Pro δόμοις Flor. 2. Vict. (Scal.) δόμος. τέκνοις Barocc. unus, I. Flor. 33. γένος Havn.

V. 1584. λήγεσθ᾽ Aug. d. Havn. ὥς θ᾽ ὥρα Flor. 34. τάφρου Aug. b.

V. 1585. τῶνδ᾽ Οἰδ. λ. Ald. Brub. Herv. 1. 2. Flor. 6. 33. Aug. d. Havn. τῶνδε δ᾽ Οἰδ. e Canteri emend. dedit Barn. ut iam dederat Grotius, et sic Flor. A. (τῶν δὲ δ᾽ apogr. Hamb.) Leidd. Mosqu. Gu. Florr. septem. τόνδε δ᾽ Οἰδ. λόγον Vict. (Scal.)

V. 1587. σὸς παῖς Ald. rell. Sed altero ordine Flor. A. Leidd. Paris. A. Mosqu. Gu. Florr. omn. Aug. b. σός omittit Havn. In Aug. d. periit folium continens vss. 1587—1631.

V. 1593. ὧν σός Ald. rell. Flor. 2. Paris. A. Vict. ὧν σοι King. e Codd. Leid. A. C. C. C. Mosqu. Gu. Florr. octo, Aug. b.

V. 1596. τλήμων Aug. b. τλῆμον Mosqu. Harl. Non iniuria in his haerebat Valck. In his enim, εἴ τις ἄλλος, ὥς τις ἄλλος, non solet verbum ἐστί vel ἔφυ adiungi, sed pronomina illa eodem, quo id, ad quod referuntur, casu poni. Itaque legitima esset locutio, καὶ τλήμον᾽, εἴ τιν᾽ ἄλλον ἀνθρώπων ποτέ. Leid. B. ἄλλων. Valck. coni. ὦ τλᾶμον, εἴ τις ἄ. ἀ. ἔφυ.

V. 1597. ὅν suspectum est Porsono propter μ᾽ in versu sequ. Sed quum saepe praegresso substantivo vel pronomini in eodem sententiae tenore pronomen aliud per abundantiam quamdam subiungatur (vid. Gramm. gr. §. 467. 2. et ipsum Porsonum Praef. Hec. p. XI sq. Lips.), post relativum etiam addatur demonstrativum, ut Soph. Phil. οἷς Ὀλύμπιοι θεοὶ δοῖέν ποτ᾽ αὐτοῖς ἀντίποιν᾽ ἐμοῦ παθεῖν (vid. Gramm. gr. §. 468.), quid mirum, si post relativum personalia etiam eodem pertinentia sequuntur? — μητρός omittunt Cant. I. M. Flor. 21. 33. Pro eo ad versum explendum Cant. M. in fine addunt ἔτι.

V. 1598. ἐθέσπισεν pro ἐθέσπισε Leid. Mosqu. Gu. Flor. 2. 5. 6. 9. Vict.

V. 1601. πολέμιον δυςδαίμονα Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. Barn. Flor. 2. Vict. Havn. πολ. πεφυκέναι MS. C. C. C. Flor. A. Leidd. Mosqu. Gu. Florr. omn. praeter 2. ut ediderunt Grot. Piers. King. Valck. Musgr. etc.

V. 1602. In Leid. A. Aug. b. in contextu πέπρωτο χρῆν, in illo supra χρῆν glossa adscripta εἵμαρτο. — νιν omittunt Flor. 6. 9.

V. 1603. ἄθλιον Ald. rell. ἀθλίαν C. C. C. Leidd. Mosqu. K. L. Gu. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 34. Aug. b.

V. 1604. σωζόμεθα Flor. 6. 9.

V. 1605. Κιθαιρῶν᾽ Mosqu. Havn.

V. 1606 sq. ὅς μ᾽ οὐκ ὤλεσ᾽ Flor. 33. In sqq. cum Porsono Aldinam retinui lectionem. E Flor. A. nihil enotatum; Flor. 10. nihil discrepat ab Ald. nisi quod με pro μοι et ἔδωκεν habet, nec Flor. 2. 33. Havn. δουλευσεταί μοι K. acuto supra ευ deleto. δουλεύσεταί μοι I. ε supra αι addito. δουλεῦσαί τε με Paris. A. Flor. 10. Tum C. C. C.

quatuor Bodlei. L. Mosqu. Gu. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 34. Aug. b. *Πόλυβον ἐξέδωκεν ἀμφὶ δεσπ.* sine *δαίμων.* Lacunam sic explent K. Leid. B. *πρὸς Πόλ. ἐξέδ. ἀμφὶ δ.* Leid. A. *δαίμων Πόλ. ἐξέδ. ἀ. δ.* Paris. A. ut Ald. nisi quod *δέδωκε* habet. Valck. coni. *δουλεύσοντά τοι δαίμων ἔδ. Π. ἀ. δ.* Musgr. *δουλεῦσαί με τοι δαίμ. ἐδ. Π. ἀ. δ.* quod edidit Brunck.; Porson. *ἀλλὰ δουλεύσοντά με Μοῖρ' ἐξέδωκε Π. ἀ. δ.* V. D. in *Classic. journ.* 4. p. 895. *ἀλλὰ δουλεῦσαί με τοι Παῖδ' ἐξέδωκε Π. ἀ. δ.* Elmslei. ad Med. p. 170. not. h., Nequeo non suspicari, inquit, nomen proprium *Πόλυβον* in alius cuiuspiam accusativi locum irrepsisse. Si scripsit Euripides *τύραννον*, eiusdem erroris exemplum erit *Πόλυβον*, cuius *Μηδείας* Med. 57. aut *Πυλάδην* Orest. 1535. (1528.) Legendum fortasse: *ἀλλὰ δουλεῦσαί τε με* (sic membr.) *τύραννον ἐξέδωκεν ἀμφὶ δεσπότην· κτανών τ'* (vulgo *κτανὼν δ'*) *ἐμαυτοῦ π.* Rectissime *δουλεῦσαί τέ με — — κτανών τ' ἐμ. π.* sic Flor. 33. Nec *δαίμων* magis mihi genuinum videtur.

V. 1609. *μητρὸς* Flor. 10. Havn.

V. 1611. *παισὶ διδούς* Flor. 33.

V. 1612. *ἀξύνετος* Flor. 34. Aug. b.

V. 1613. *ἐμ'* ante *ὄμματ'* om. Mosqu. *τ'* post *ἐς* s. *εἰς* om. Flor. 33.

V. 1614. Hunc et quinque sequentes propter vocem *βίον,* qua finiuntur 1613. et 1619., omittunt Flor. A. (vid. Valck. ad 360.) et L. — *ἄνευ θεῶν τοσαῦτ' ἐμ.* Flor. 10.

V. 1616. *ὁμαρτήσοι* Flor. 33.

V. 1617. *ζῶσα γὰρ* Ald. rell. Paris. A. Mosqu. Gu. Florr. omn. praeter 2. *ζῶσα γὰρ ἂν* Barocc. unus. *ζῶσά γ' ἂν* Leidd. Flor. 2. Aug. b. ut dederunt Grotius, Piers. King.

V. 1618. *ἀλλ' οὐκέτ' ἔστι μοι* Mosqu. Flor. 5.

V. 1620. *ἀποκτενεῖς* Mosqu. Flor. 10. *ἀποκτείνειν* 5.

V. 1622. *οὐ μήν γ' ἑλίξας* Valck. quomodo habet Flor. 10. *γ'* omittunt Paris. A. Leid. A. Aug. b. Havn. quos sequitur Brunck. Aldinam lectionem *οὐ μὴν ἑλίξας γ'* unice veram esse ostendit Porson.

V. 1623. *κακῶς* Havn.

V. 1624. *οὐδέπω πράσσων κ.* Flor. 33. *οὐδὲ πεπράσσων* Aug. b. *καίπερ πρ.* Flor. 2. Vict. *καλῶς* pro *κακῶς* Flor. A.

V. 1625. *σοί γ' εὖ λέλ.* scribendum censet Valck. quia *τε* aliud vel *καί* non sequitur. Receperunt Brunck. et Porson. Male: sq. v. leg. *ἐγώ τε ναίειν,* quod habet Flor. 5. *Et tu recte dicis, quum te genua mea amplecti nolle dicis, et ego recte dixi, qui te in patria manere vetuerim.* Sic Heracl. 333. quem locum attulit Valck. *σοί τ' εὖ λέλεκται, καὶ τὰ τῶνδ' αὐχῶ, γέρον, τοιαῦτ' ἔσεσθαι.* Eadem sententia est Elmsleii ad Med. 1217. — *χράζειν* Flor. A. *χρήζειν* Flor. 2. 5. Vict.

V. 1626. *δέ* vel *τε* om. Flor. 2. *σ'* om. Havn.

V. 1628. *δμώας* Flor. 33. pro *ἤδη.* Voluit *δμῶας.* Tum Flor. A. *κομίζων.* Pro *τόνδε δ'* Mosqu. *τόνδ',* non Ald., ut ait Porson. Verba *δ' ὃς πέρσων πόλιν πατρίδα σὺν ἄλλοις ἦλθε* tanquam spuria delevit Porson., legens *τὸν δὲ Πολυνείκους νέκυν.* Quem enim unquam dixisse *πόλιν πατρίδα*? Contra hoc V. D. in *Classic. journ.* n. 4. p. 895. monuit iungenda esse, *ὃς πατρίδα ἦλθε, πέρσων πόλιν.* Pro *σὺν ἄλλοις,* quod frigidum et ieiunum, King. coniecit *σὺν ὅπλοις,* idque probavit Musgr. recepit Brunck. *σὺν ἄλλοις* ita defendit Valck., ut tamen, si *σὺν ὅπλοις* fuerit in vetustis Codd. repertum, hoc praeferre se fateatur. *Ἥκω σὺν ἄλλοις,* inquit etiam Theseus Herc. fur. 1135. auxilium Herculi ferens. At ibi non absolute positum est. Verum; addita ibi sunt haec: *οἳ παρ' Ἀσωποῦ ῥοὰς μένουσ' ἔνοπλοι γῆς Ἀθηναίων κόροι.* Num igitur hic magis ferendum esset, si tale quid additum legeretur? Hoc loco ad augendam rei indignitatem spectat, quod *σὺν ἄλλοις* venit Polynices, non solus, ad singulare certamen provocato fratre vel alio modo regnum sibi vindicare studuit.

V. 1630. *ἐκβάλλετ' ἄθαπτον* Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. Et *ἄθαπτον* quidem omnes MSS. *ἐκβάλετ'* autem Bodlei. Cant. I. L. Gu. Flor. 5. 9. 18. 21. 33. 34. Itaque sic ed. Valck. Brunck. Musgr. Porson. At Barn. incertum unde *ἔκβαλλετ' ἄθαπτον.* — *ἔξω* om. Mosqu.

V. 1631. *κηρύξατε* Ald. Brub. Herv. 1. 2. Cant. I. M. Flor. 10. 33. Havn. *κερύξατε* Flor. A. *κηρύξετε* Flor. 2.

ex emend. Sed κηρύξεται Canter. Barn. e schol. Gu. Flor. 6. 9. 18. 18. 21. 34. sed in hoc correctum ab ant. m. κηρύξετε.

V. 1634. e Soph. Antig. 29. temere huc illatus. In eo Flor. A. 2. 10. ἄκλαυτον. Aug. d. Havn. οἰωνοῖσι. Pro βοράν Flor. A. οὐρανόν, quod quomodo scribi potuerit, ostendit Valck.

V. 1635. τριπτύχων νεκρῶν γόους Ald. rell. τριπτύχους θρήνους νεκρῶν C. C. C. Flor. A. Leid. A. Mosqu. Gu. Flor. 18. 21. 34. (in quibus τριπτούχους) Aug. b. τριπτύχων θρ. ν. Florr. sex, ut ediderunt Valck. Brunck. Porson. Mihi τριπτύχους genuinum videtur. τρίπτυχοι θρῆνοι νεκρῶν dicti sunt, ut supra 1351. λευκοπήχεις κτύπους χεροῖν. Orest. 379. τὸ πτανὸν δίωγμα πώλων, de quibus vid. Brunck. ad Trach. 508. Musgrav. ad Oed. T. 1273. Lobeck. ad Ai. 9. Cf. supra ad v. 30. Mirum vero, si ob similem sequ. vocis terminationem τριπτύχων in τριπτύχους, lectionem a communi usu longe recedentem, mutatum esset.

V. 1636. δόμων om. Aug. b.

V. 1637. τὴν εἰσιοῦσαν ἡμ. Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. Musgr. Flor. A. Paris. A. Flor. 10. 18. 21. 34. Havn. Aug. d. τὴν ἐπιοῦσαν ἡμ. coni. Canter. recepit Barn. e C. C. C. et sic Leidd. Mosqu. Gu. Florr. quinque, Aug. b. Sed anapaestus in quarta sede non ferendus. Itaque Porson. e lib. P. edidit τὴν ἰοῦσαν ἡμ. quod idem habet Flor. 2. sed ex emend. E Victor. notatum: ἐπιοῦσαν et ἰοῦσαν. ἐπιοῦσαν legendum esse τρισυλλάβως existimabant Markl. et Heath. quod fieri posse negat Porsonus. Cf. V. D. in *Edinb. rev.* n. 29. p. 158. nr. 38. p. 489 sq. Boeckh. ad Pind. Ol. 14. p. 430. Sed ι facere συνεκφώνησιν s. συνίζησιν contendit Herm. elem. doctr. metr. p. 53 sq. τὴν ἰοῦσαν ἡμέραν an aliud quid significare possit, quam τὴν μὲν οὖσαν ἡμέραν apud Soph. Oed. T. 774., i. e. *diem hodiernum*, vehementer dubito, nec aliud exemplum eius locutionis exstat.

V. 1638. Αἵμονα Havn. μενεῖ C. C. C. Mosqu. Gu. Flor. 18. 34.

V. 1639. ἐν οἷς Flor. 34. ἀθλίοις Ald. rell. et Codd. ἄθλιοι e Barnes. coniectura edidit Valcken.

V. 1640. ὥστε στεν. Flor. 33. ὡς στεν. omisso σὲ Flor. 5. στενάξω Flor. A.

V. 1641. οὐ γάρ σοι τὸ μὲν βαρὺ κ. Mosqu. σοὶ κακῶν βαρύ Harl. Tum idem τὸ δ' οὐ κακόν, suprascr. γρ. τὸ δ' οὐ βαρύ. Flor. A. κακόν pro κακῶν.

V. 1642. ἔφης Ald. vitio typothetarum, quod iam correxit Brub. Herv. 2.

V. 1644. Supra ἀποστέλλων Harl. καὶ ἔξω πέμπων. Hunc versum recte spurium iudicat Valck.

V. 1645. νικῷ pro νεκρῷ Flor. A.

V. 1647. τε pro γε Mosqu. Gu. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 34. ἄφρονά σε Flor. A. ἐπίθου C. C. C. Flor. 2. Vict. ut notarat etiam Scaliger; et sic edidit Valck.

V. 1648. οὐχὶ δίκ. Flor. 2. ἐκπονεῖν Ald. rell. I. M. Paris. A. Flor. 2. 33. ἐκτελεῖν C. C. C. MSS. Kingii, Flor. A. Leid. B. Mosqu. Gu. Flor. 5. 9. 10. 18. 21. 34. Vict. Aug. b. ἐκτελῆ Flor. 6. Vid. Valck.

V. 1649. ποθηρά Mosqu. πονηρά τ' ἦ Ald. rell. γ' ἦ Mosqu. Paris. A. Leidd. Gu. Flor. 2. 5. 6. 9. 10. 33. Vict. Aug. b. Sequens τ' om. Flor. 10.

V. 1650. κρίσιν pro κυσίν Harl. quod e v. l. sq. v. irrepsit.

V. 1651. ἔκνομον Mosqu. κρίσιν pro δίκην Aug. d. πράσσεσθαί νιν Havn.

V. 1652. γε om. Flor. 33.

V. 1653. Burges: „Ex responso patet manifesto legendum: Οὔκουν ἔδωκε τὴν δίκην ἔν γ' Αἵμονι; et κἂν τῷ τάφῳ γε. Permutantur τύχης et δίκης in Heracl. 461. et Antig. 387. in aliis, ni fallor, locis permutandae: γε pro νυν ex MS." Inepte! Verte: *itaque sortem suam fortunae* s. incerto belli exitui *regendam commisit.* δαίμων de fortuna illustravit Valck. ad Hipp. p. 251. b. Insolens tamen locutio.

V. 1654. γε pro νῦν M.

V. 1656. ὅδ' ἁνήρ primus dedit Porson. pro ὅδ' ἀνήρ. Huius vocis priorem pro lubitu corripi vel produci putabat adhuc Valck. Kingii opt. Leid. B. ἀνὴρ ὅδ'.

V. 1658. σαυτὴν ἂν Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. Flor. 10. 33. Mosqu. Havn. σαυτὴν ἄρ' C. C. C. Flor. A. Leid. A. Gu. Flor. 2. 5. 6. 9. 18. 21. 34. Vict. quomodo edidit Barnes. — συνθάψῃς Leid. A. Aug. b. Havn. συνάψεις Aug. d. συνθάψω Flor. A.

V. 1659. τι pro τοι Flor. 2. 33. δύω Aug. b. Havn.

ε

V. 1660. λάζεσθαι Aug. d.

V. 1661. ἐπειδὴ δ' οὐ pro ἐπεὶ τοῦδ' οὐ Flor. 10. et mox μεθήσω.

V. 1662. οὐχ ἅ σοι παρθένε δοκεῖ Flor. 10. Aug. d. ὥς σοι pro ἅ σοι Flor. 2. Vict.

V. 1663. κἀκ. νῦν κέκρ. Flor. A. 10. κέκρικε Aug. d.

V. 1664. σῶμ' pro τῷδ' Grot. K. Leid. B. θήσῃ Flor. 2. Vict.

V. 1665. καὶ πρὸς σέ C. C. C. ap. Piers. Flor. 6. 9. καί ante τῆςδε inserit Flor. 33. μητρός Flor. 34. Havn. qui et Κρέων.

V. 1666. τύχης Mosqu. Flor. 2. 5. 10. 33.

V. 1667. Inutiliter Valck. coni. σύ γ' ἀλλὰ, quod esset: *at tu certe, etsi non alius.* περιβαλλεῖν Ald. Herv. 1.

V. 1669. τελαμῶνα Mosqu. Gu. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 34.

V. 1670. τιμήσης Flor. 10. νεκρόν Flor. 34. Aug. b.

V. 1672. οὐδ' pro οὐκ Heath, probantibus Brunckio et Musgr. Equidem causam nullam video mutationis. κτήσεις I. γόου Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. Mosqu. Havn. γόοις

οις

Grot. et sic C. C. C. Leidd. Gu. Florr. omn. Vict. γόους Aug. d.

V. 1673. οὐ γάρ Flor. 33.

V. 1674. πολλή σ' ἀνάγκη Ald. Brub. Herv. 1. 2. Cant. Flor. 2. Aug. d. Paris. A. Havn. τ' pro σ' Flor. A. πολλή γ' ἀνάγκη C. C. C. Leidd. Mosqu. Gu. Flor. 5. 6. 9. 10. 18. 21. 33. 34. et sic Barn. Valck. Musgr. Gravior fit responsio particula γε, *et quidem magna est necessitas.* Respondere Anglico *yes*, notat V. D. in *Quart. rev.* n. 14. p. 464 sq. qui laudat Wyttenbach. Epist. crit. p. 247. ποῦ pro ποῖ Flor. 33. ἐκφεύξει pro ἐκφεύξῃ Flor. 34.

V. 1675. νὺξ γάρ Flor. 34. Reliqui cum Ald. νὺξ ἄρ'. ἄρ' Barn. King. Valck. Brunck. Porson. Δαναΐδων pro Δαναϊδῶν scribendum vidit primus Valck.

V. 1676. τὸ om. Mosqu.

V. 1677. ὅρκιος Flor. 5. δέ μοι C. C. C. Eustath. ad Il. κ' p. 809, 15. (730, 23.) ἴστω ζεὺς ὅρκιον δέ μοι ξίφος. Probat Valck. τέ μοι Ald. rell. et Codd. non τ' ἐμοί, ut ediderunt Brunck. et Porson., et sic versum laudat Eustath. ad Il. α' p. 92, 12. (69, 21.)

V. 1678. Gu. τί δ'; ἐκπροθ. quo firmari possit Reiskii coniectura. Sed non quaerit, quod iam antea cognoverat, an nuptias illas effugere cupiat Antigone, sed cur cupiat. — Mox ἀπαλλάχθαι Ald. rell. Flor. 5. Aug. b. Primus, quod mireris, correxit Valck. e Leidd. quibuscum conspirant Mosqu. Gu. Florr. omn. Havn.

V. 1681. Harl. ξυνθανοῦμαι θ', fortasse pro ξυνθανούμεθ'.

V. 1682. λίπε Ald. rell. Mosqu. Paris. A. Gu. Flor. 2. 5. 6. 9. 18. 21. 33. 34. Havn. quod cur vitiosum dicat Valck. ad Hippol. 34. non intelligo. Aoristus rem cito transeuntem significat, praesens continuatam. Itaque λίπε est, *quam celerrime linque patriam.* λεῖπε tamen scripserunt Brunck. et Porson. et sic Flor. 10.

V. 1684. σοὶ δὲ Mosqu. φεύγεις Ald. rell. cum nota interrogationis post πάτερ. Ita σὺ δέ esset in apodosi, ut accepit Brunck. Sed inepta haec esset interrogatio, et locum haberet δὲ in apodosi, si praecederent ἀλλ' εἰ ἐγὼ γαμ. Quod Valck. dicit, voculae εἰ saepe in eadem serie subiungi optativum et indicativum, verum quidem est (vid. Ast. ad Plat. Leg. p. 125.), sed ita, si optativo res, quae fieri tantum possit, indicativo, quae revera facta est, vel quam alius factam esse asseveravit, designatur. Flor. 34. φεύγοις, quod recepi, ut, sicut Oedipi v. 1683., ita hic Antigonae oratio interrumpatur: εἰ γαμοίμην, σὺ δὲ μόνος φεύγοις, τίς ἂν σε θεραπεύοι;

V. 1685. τἀμὰ δ' ἐγὼ MSS. non pauci, inquit Porson. e quibus unum tantum Leid. B. commemoratum inveni. τἀμὰ δὲ sine ἐγώ Laud. apud Burtonum, Flor. 34.

V. 1686. πάτερ om. Mosqu.

V. 1687. *μοι* om. Flor. A. 10. — *πέδῳ* Ald. rell. Gu. Flor. 6. 21. in quibus suprascriptum *γρ. θανών*, quod pro v. l. memoratur etiam in Flor. 5. 9. 56. 59. 76. *θανών* in textu Flor. A. Paris. A. Mosqu. Laud. Flor. 5. 10. 34. Mihi *πέδῳ* ad similitudinem vocis *πεσών* effictum videtur.

V. 1688. cum sequente Oedipo continuat Mosqu. Idem om. *ποῦ*, pro quo Flor. 10. *ποῖ*.

V. 1689. *ὤλωλαν* Aug. d. *μ'* om. Leid. A. Paris. A. Aug. b. sed cum Aldo retinent Gu. Florr. omn. — *ὤλβισεν* Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. Flor. 2. Havn. *ὤλβισ'*, ut ediderunt Grotius et Barn., C. C. C. Leidd. Flor. A. Gu. Florr. omn. *ἔν τ' ἀπ.* C. C. C. *ἠδ'* Schol.

V. 1690. *οὐκοῦν — κακῶν.* Ald. rell. Valck. Brunck. et Codd. Interrogationis notam addunt Herv. 2. Canter. Barn. King. Musgr. Hinc Porson. *οὔκουν — κακῶν; δὴ κἀμὲ* Ald. Herv. 1. *δεῖ κἀμέ* Brub. Herv. 2. Flor. A. Flor. 2. 10. 33. Vict. Aug. d. *κἀμὲ δεῖ* Gu. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 34. ut edid. Canter. Grot. Barn.

V. 1691. *σὺν πατρὶ τυφλῷ* Flor. 2.

V. 1692. *γενναίᾳ* Ald. rell. *γενναία* coni. Milton. edidit King. *γενναῖα* Leidd.

V. 1693. *προσάγε* Mosqu. Flor. 10. — *μοι μῆτερ εἰς ψαίσω σέθεν* Flor. A.

V. 1694. *γεραιᾶς φιλτάτης* Ald. rell. *φιλτάτῃ* C. C. C. Bodlei. Mosqu. Leid. A. L. Gu. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 34. Aug. b. *φίλη χείρ* pro *ἐμὴ* vel *σὴ χείρ* in usu est, *φιλτάτη χείρ* non item. Itaque recte Valck. *γεραιᾷ φιλτάτης ψ. χ.* *ψαύσω* pro *ψαῦσον* Aug. d.

V. 1695. *μῆτερ* Gu. Flor. 2. 5. 10. Vict.

V. 1696. *πρόσκειται* Aug. d.

V. 1697. *δὲ* pro *τε* Flor. 33.

V. 1698. *ἀλλήλων* Aug. d. *κεῖ δι' αλλήλην* Flor. A.

V. 1699. *χεῖρ'* Leidd. Mosqu. Gu. Florr. omn. praeter 2. Havn. neque tamen recipiendum, quod censebat Valck.

V. 1701. *ἄθλι'* deest in Havn.

V. 1704. *ὅ, ποῖος* (sic) C. C. C. Etiam in Havn. disiunctum esse videtur. *ὁ ποῖος* Porson. Vid. ad v. 878. et

cf. Schol. Gu. ad h. l. *ἄλλ' ἦ* e coniectura Barn. recepit Valck. i. e. *ἦ ἄλλα κακὰ ἐρ.* pro *ἀλλ' ἦ*, neque tamen necesse. *ἀλλ' ἦ* est *num vero*, ut Hipp. 929. Alc. 58. Vid. Valck. ad Hippol. 932. Bergler. ad Arist. Acharn. 1110. — *κακοῖς* om. Flor. 33. *ἐροῖς* Aug. d.

V. 1705. *μ'* om. Flor. 2.

V. 1706. *προσδέξηται* Aug. b.

V. 1707. *δῶμά θ'.* Sic distinxit Valck. vulgatum *δῶμαθ'*, et sic Paris. A. *δῶμαθ'* Aug. b. d. *ἱππίου* Valck. recepit e Leid. B. et sic Gu. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 34. Cf. Elmslei. ad Med. p. 95. not. f.

V. 1708. *ποδί* pro *πατρί* Flor. 2. Vict. ut notavit Scal. quod eximie placet Porsono.

V. 1709. *προθυμεῖς* Flor. 33.

V. 1710. *φυγήν* Flor. 5. 6. 9. 18. 21. Aug. b. In Mosqu. haec Oedipo continuantur. Ceterum vide de hoc carmine Hermann. de usu antistr. p. XIX. et elem. doctr. metr. p. 761 sq. epitom. doctr. m. p. 295. Burgesii descriptionem memorare nil attinet.

V. 1711. *χεῖραν* Mosqu. *χέρα* scribit Herm. et v. 1710. 11. in unum trimetrum contrahit; recte, opinor.

V. 1712. *μοι πάτερ γεραιέ* Leid. A. Aug. b. *ὦ πάτερ* Aug. d. *πάτερ* om. C. C. C. *γηραιέ* Ald. rell. *γεραιέ* King. Musgr. et sic Leidd. A. B. Mosqu. Gu. Florr. omn. Aug. b. d.

V. 1713. *ἔχων μ'* Flor. 10. 33. *ὡς* pro *ὥστε* Flor. 34. *ναυσὶ πόμπιμον* Mosqu. *ναυσίμπον* Aug. d.

V. 1714. *πορεύσομαι* Laud. Flor. 34. quod pro v. l. a man. sec. habet Gu.

V. 1715. *σύ μου* Ald. rell. *σύ μοι* C. C. C. Leid. A. Paris. A. Mosqu. Gu. (in quo a sec. m. suprascriptum *ου*) Florr. octo, Vict. *μου* vel *μοι* om. Flor. 2. *ποδαγωγός* [o] C. C. C. Mosqu. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 34. Vict. *παιδαγωγός* Leid. A. *παιδαγωγός* Gu. Aug. b. *ποδαγός* recte cum Ald. Flor. 2. 10. 33. *ποδηγός* Paris. A. *ἀθλία* [ω] Flor. 18. 21. 34. Gu. *ἀθλίου* [ω] Leid. A. *ἀθλίου* [α] Flor. 2. *ἀθλίου*

Vict. Utramque lectionem coniungit Aug. d. ἀθλίου ἀθλία ἐγώ, in quo haec ita scripta sunt ab eadem manu, ut verba ἀθλία ἐγώ vel pro continuatione versus 1715. vel pro var. lect. in hoc versu vel pro explicatione verborum ἄθλιαι v. 1716, quae glutine, sed sane recentius, foedata sunt, haberi possint.

V. 1716. γενόμεσθα γενόμεσθ' King. Mosqu. Gu. Florr. septem, Aug. b. schol. γενόμεσθα γένος θ' ἀχθλίαι γε Flor. A. γενόμεθα γενόμεθ' Ald. rell. Flor. 2. 33. Havn. ἄθλιοι pro ἄθλιαι dedit Porson. quia de se sola Antigone loquitur, et sic etiam Hermann.

V. 1717. γε Porson. delevit cum K. nec esse videtur in Havn. Pro eo τε Flor. 21. — Θηβαίων Flor. 2. 10. 33. 34. Vict. — δή ex δῆτα natum, non habet I. nec Flor. 10. 34.

V. 1718. γηραιόν Flor. 2. Vict.

V. 1720. Oedipo, versus duos sequentes Antigonae tribuit Flor. 6. V. 1720. om. Flor. 34. τᾷ τᾷδε hoc et sq. v. Flor. 10. τάδε bis Aug. b.

V. 1721. omittit Flor. 18. τίθει πόδα Leid. B. Flor. 2. Quod ante Barn. vulgatum esse dicit Valck. πόδα τίθ', ὥστε, in sola est Stephaniana. πάτερ addunt C. C. C. Leid. A. Mosqu. Gu. Flor. 5. 6. 9. 21. 34.

V. 1722. ἔχων tanquam manifestam interpretationem eiicit Herm.

V. 1723. Pro secundo ἰώ Flor. 10. 34. δεινᾶς. Aug. b. ἰὼ ἰὼ δεινᾶς δυστ. Herm. in elem. et epit. δυστυχεστάτας φυγάς, operarum, puto, errore.

V. 1724. ἐλαύνων Ald. rell. Leid. B. Mosqu. Parisin. A. Gu. Flor. 5. 6. 9. 18. 21 33. 34. Aug. b. d. ἐλαύνω (ῶ ων superscr.) Leid. A. ἐλαύνει Flor. 2. 10. et schol. Hinc Valck. fecit ἐλαύνειν, *Vah! me senem exigere patria!* quod receperunt Brunck. et Porson. Herm. in elem. dedit: ἰώ, ἐλαύνων γέροντά μ' ἐκ πάτρας. in epit. ἐλαύνων τὸν γέροντά μ' ἐκ πάτρας, sine ἰώ.

V. 1725. ἰώ semel Flor. 5. 6. 9. ἰὼ ἰὼ ἐγὼ δεινὰ τλάς Flor. 2. Vict. δείν' om. Leidd. Mosqu. Gu. Florr. omn. praeter 34. Aug. b. ὁ τλάς King. C. C. C. Mosqu.

Flor. 6. 9. 33. ὁ τλᾶς Aug. b. τάλας Flor. 10. ταλάς 18.

V. 1726. τί τλᾷς Ald. rell. τί ταλάς bis Flor. 18. τί τλὰς Paris. A. Mosqu. Gu. ut ediderunt Brunck. Porson. δικαῖ pro δίκα Flor. A. δίκη Mosqu.

V. 1727. ἀνδρῶν pro βροτῶν Flor. A. (qui et ἀμείβετον) 10. 34. ἀξυνεσίας Flor. 34.

V. 1728. ὅς γ' ἐπὶ Grot. Leid. B.

V. 1729. καλλίνικόν τ' οὐράνιόν τ' ἔβ. Ald. rell. τ' post οὐράνιον om. King. Leid. B. Utroque loco deest in C. C. C. Leid. A. Mosqu. Gu. Flor. 10. 18. 21. 33. 34. Aug. b.

V. 1731. Aug. d. αἴνιγμα (τὸ ἀ superscr.) συνετὸν.

V. 1733. αὐχήματ' pro εὐτυχ. Flor. 34.

V. 1734. τὰ δέ Flor. 10.

V. 1736. θανῇ Flor. 33. ποι pro που Flor. A. 10. Hic versus et quatuor sequentes in Aug. d. suo loco omissi, sed in margine sic adscripti:

πάτερ θανεῖν ἄποπρο γαῖάν (ν mutato in σ)
ἀλωμένα: παρὰ φίλαισι
παρθένοις λιπουσ' ἄπειμι.

Hic ultimus in margine versus est; reliqua periere. Versus in ed. Porsoni rectius, quam a me, dispositi sunt. Ut Porson., ita Herm. eos descripsit in elem. sed in epitome post versum 1737. subiicit 1740. tum 1738. 39. in unum coniunctos.

V. 1741. Antigonae continuat Mosqu. φεῦ bis Leid. B. Flor. 2.

V. 1742. δὲ pro γε Flor. 33.

V. 1743. μεθήσοι Ald. Brub. Herv. 1. 2. Aug. d. nil nisi ͜ κλε ⁀ μ ησ (οι οι superscr.). μεθήσει Harl. Gu. συμφορᾶς με θήσει Havn. μεθήσῃ Vict. με θήσει Canter. Grot. fortasse e schol. et sic Florr. omn. Huc pertinet scholion in marg. Aug. b. γρ. φ ὁ χρήσιμον φρενῶν εἰς πατρὸς γε συμφορᾶς εὐκλεᾶ με θήσει. καὶ τοῦτο ὅτι λέγει ταυτὸ Ἀντιγόνη. In marg. d. man. res. λείπει μία σελίς.

V. 1744. *ὦ τάλαιν'* Flor. 5. *σου* om. Ald. rell. Gu. Florr. omn. Havn. Aug. *ἐγώ γε* Grot. *ἔγωγε* K. *ἐγὼ δὲ* Barn. King. *ἐγὼ σοῦ* coni. Musgr. *τάλαιν' ἐμῶν τε σ.* Brunck. Possit etiam *σῶν* poni, quod legisse videtur scholiastes, *ἀθλία εἰμὶ ἕνεκα τῶν σῶν κακῶν καὶ τῶν τοῦ ἀδελφοῦ Πολ. ὕβρεων.* Aldinam sequitur Hermann. Sensus est: *Quam misera ego et per me sum et propter contumelias fratris!*

V. 1745. *ἐκ δόμους* Flor. A. 10. *ἄθαπτος νέκυς οἴχεται* Havn. *ἄθαπτος οἴχεται νέκυς* K. Leid. B. Flor. 2. Vict. quod recepit Porson., ut iambicum trimetrum efficeret. *ἄθαπτος* om. Flor. 33.

V. 1746. *μέλεος* om. Flor. 10. In Gu. inter *μέλεος* et *ὂν* spatium vacuum relictum est. — *με* om. Flor. 10. *κατθανεῖν* pro *καὶ θανεῖν* multi MSS. inquit Porson. i. e. Leid. B. et Flor. 2.

V. 1747. *σκότια γᾶ κτλ.* i. e. *ἐν σκότῳ γᾶς κτλ.* Sic Hermann. pro *σκοτίᾳ γᾷ κτλ.* C. C. C. Flor. 2. 5. 6. 9. Vict. *γῇ*.

V. 1749. *ἄλις ἔχουσα ὀδυρμ. ἐμῶν* Ald. Brub. Herv. 1. 2. *ἔχουσα* om. C. C. C. Leidd. Mosqu. Paris. A. Gu. Florr. omn. et eiecit Barn. e v. 1751. repetitum. *ἐμῶν* Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. Leid. B. Flor. 2. 10. 33. 34. ut legit Eustath. ad Il. *έ.* p. 554, 33. (421, 4.) *ἐμοί* C. C. C. Leid. A. cum gl. *γρ. ἐμῶν*, Mosqu. Gu. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. In Flor. A. et Havn. hic versus deest.

V. 1750. Antigonae tribuit Mosqu. *ἀμφιβωμίους* una voce V. D. in *Classic. journ.* n. XV. p. 214. Contra alius in *Edinburgh rev.* n. 38. p. 492. intelligit *ἔχε, σὺ δ' ἀμφὶ β. λ. ἔχε.*

V. 1751. *κόρους* Ald. rell. *κόρον* King. e MS. Reg. Soc. vel e Bodlei. Leidd. Mosqu. Gu. Florr. omn. Vict. Aug. b. schol.

V. 1752. Antigonae tribuit Mosqu. *ἔστι θαλαβρόμιος* Flor. 33. pro *ἴθ' ἀλλὰ Βρ.* — *ἵνα τε* Ald. rell. Leid. B. Mosqu. Flor. 2. 10. 33. 34. Havn. *σε* pro *τε* Flor. 18. *ἵνα γε* C. C. C. Leid. A. Flor. 5. 6. 9. 21. quod receperunt Valck. Brunck. Porson. Vid. ad v. 645.

V. 1753. *Μαινάδος* Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. Leid. A. Havn. *Μαινάδων* Leid. B. Mosqu. Gu. Florr. omn. Vict. ut iam edidit Barn. fortasse e C. C. C.

V. 1754. Oedipo tribuit Aug. b. *Καδμείαν ὢὴ ν.* Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. Havn. Flor. 2. *ἰωὴ* Flor. 10. *ἰωή* Flor. A. *ἰωὴν ἐβρίην* Aug. b. et MS. Piersii. *ὧν ν.* C. C. C. Leid. unus, Gu. Mosqu. Florr. septem, Vict. et schol. — *στολισαμένα* L. Flor. 2. 33. Vict.

V. 1755. *Σεμέλας θίασσον* Ald. rell. et Codd. *θίασον Σεμ.* Porson, nescio unde.

V. 1756. Flor. 10. *οὔρεσι.* Grot. *ὄρεσ'.*

V. 1757. *ἄχαριν* K. Leid. B. Grot. *ἀχάριτον* Herm. ut Elmsl. coni. ad Iphig. T. 566. (in Museo crit. Cant. no. 6. p. 290.) quod quare metrum postulare dicat Elmsl. non intelligo; versus enim est iambicus trimeter brachycat. *δοῦσα* K.

V. 1758. Nomen Oedipi omittit Aug. b. Hic et sequens versus e Soph. Oed. T. 1524. 5. ob similitudinem a grammatico hic primum adscripti, deinde pro Euripideis in textum illati videntur. Sed quominus eos eiiciamus, quod voluit Valck., impedit nimis abrupta sine iis sententia. — *κλεινῆς* Porson. e Paraphraste et Mosqu. pro *κλεινοί*, et sic etiam Gu. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. *κλεινᾶς* Aug. b. Illud igitur recipere debui. Sic in Soph. *ὦ πάτρας Θήβης ἔνοικοι.* — *λεύσετ'* Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. Flor. 21. 33. *λεύσεθ'* Flor. 2. *λεύσατ'* Codices quosdam habere dicit Porson. *Οἰδίπους ὅδε, en Oedipum.* Vid. Gramm. gr. §. 470. Ita difficultates evanescunt, quas Erfurdt excitavit ad Soph. Oed. T. l. c.

V. 1759. omisit Porson. tanquam spurium.

V. 1760. Barn. Valck. Brunck. Porson. *Σφιγγὸς ὃς μόνος κατ.* contra edd. et codd. Alterum non aeque volubili metro esse dicit Barn. *κράτος* pro *κράτη* Mosqu.

V. 1761. Ald. Herv. 1. *ναῦ δ'* (sic). *νῦν* est iam in Brub. et Herv. 2. *νῦν δ'* Musgr.; et sic Florr. 2. 10. Vict. *δ'* tamen omittunt C. C. C. Leidd. Mosqu. Gu. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 33. 34. — *οἰκτρός* bis Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. sine *αὐτός*. Sed *νῦν ἄτιμος αὐτὸς οἰκτρός* Cant. Leidd. Mosqu. (nisi quod hic *οἰκτρῶς*) Gu. Florr. 5. 6. 9. 18. 21. 33. 34. Vict. *αὐτός* om. Flor. 10. In *αὐτός*

frustra trepidat Valck. Oedipus se ipsum opponit Sphingi: *ego, qui Sphingem oppressi, nunc ipse honore privatus* — Reisig. coni. p. 122 sq. ex Aldinae vestigiis legit: *νῦν δ' ἄτιμος οἰκτρὸς αὖ τῆςδ' ἐξελ. χθ.* ita ut haec verba non a relativo pron. pendeant, sed suis sint finibus seclusa.

V. 1762. *ἀτὰρ τί τ.* Ald. rell. Flor. 33. 34. *ἀλλὰ γάρ*, ut coni. Canter., in MS. invenit Grotius, et sic C. C. C. Leidd. Mosqu. Gu. Florr. septem. *ἀλλὰ τί*, omisso *γάρ*, I. Vict. Vulgatam fluxisse e v. 382. notavit Barn. Pro *ταῦτα* Flor. A. *λοῦτα*.

V. 1763. *ἐκ* om. Flor. 33. *ἐκ θεῶν* om. Flor. 10.

IN MEDEAM.

Argum. lin. 2. Havn. *ἐγγυᾶται καὶ τὴν τοῦ Κρ.* Idem l. 3. verba *πρὸς γάμον* omittit. Ibid. legendum *μέλλ. δὲ ἡ Μήδεια.* Articulum deleverat Brunck.

L. 4. *πρὸς μίαν ἡμ.* Lasc. Ald. et Codd. *πρός* delevit Brunck., revocavit Beck.

L. 6. *ἐσθῆτα* Lasc. *καὶ αἰσθῆτα* Havn.

L. 7. *διαχρησαμένη* Havn.

L. 8. *ἀπώλετο* Havn.

L. 9. *ἐπὶ ἅρματος* Havn.

L. 10. *κἀκεῖ* pro *κἀκεῖσε* Havn.

L. 11. *φασὶν* om. Havn.

L. 12. *ἑψήσασα* Brunck. *ἀφεψήσασα* coni. Elmsl. Tum Havn. *ἐποίησε* pro *ποιήσειε.* In his autem verbis desinit Flor. 10.

L. 13. 14. *Νόστους φησὶ ποιήσας.*

L. 15. *κοῦρον ἡβόωντα* Havn.

L. 16. *ἀποψύξασ'* Havn. Mox schol. Arist. Equ. 1318. *ἰδυίησι*, rectius, modo scribatur *ἀποξύσασα*, habita ratione τοῦ *δίγαμμα*, inquit Elmsl.

L. 17. *ἕψουσ' ἐπὶ χρυσίοισι λ.* Lasc. Ald. rell. *ἕψουσα ἐπὶ χρυσέοισι λ.* Barn. *ἕψουσ' ἐπὶ χρυσείοισι λ.* Schol. Arist. *ἑψοῦσα* (sic) *ἐπὶ χρυσείησι λ.* Havn. *ἐνὶ χρυσ. λ.* emendat Schaefer.

L. 18. *ἐν ταῖς τοῦ Δ.* Lasc. Ald. Articulum delevit Brunck. *τροφαῖς* Havn.

Folio verso l. 1. *τὸν Ἰάσονα* om. Havn. sed supra *ἀναιρεθῆναι* l. 2. scriptum habet *Ἰάσονα.*

L. 2. *ἐκκελεύσασθαι* Havn. tum *γὰρ οὕτως αὐτήν.*

L. 3. *αὐτόν* om. Havn.

L. 4. *ἐμπεσούσης* Havn.

L. 6. Sequentia primus addidit Brunck. e Par. A. Sunt etiam in Rom. C. ap. Elmsl. Flor. 15. Havn.

ὑποβάλλεσθαι Rom. C. *παραβαλέσθαι* Havn. Tum Brunck. *ὑποβαλέσθαι γενναιοφρόνως διασκευάσας.* Pro *γενναιοφρόνως* Havn. *πάνυ εὐφρόνως,* Rom. C. *παναιόφρο*
ο
νος, Flor. *παρὰ νέωφρονος* (sic) *διασκευάσεως.* Neophronis nomen hic latere, iam Beckius viderat. Diog. Laert. II, 134 de Menedemo: *ὥςτε παίουσιν οἱ λέγοντες μηδὲν αὐτὸν ἀνεγνωκέναι πλὴν τῆς Μηδείας τῆς Εὐριπίδου, ἣν ἔνιοι* (*ἔνιοι Νεόφρ.* Menag.) *Νεόφρονος εἶναι τοῦ Σικυωνίου φασί.* Suid. *Νεόφρων, ἢ Νεοφῶν, Σικυώνιος, τραγικός· οὗ φασιν εἶναι τὴν Εὐριπίδου Μήδειαν· ὃς πρῶτος εἰςήγαγε παιδαγωγοὺς καὶ οἰκετῶν βάσανον.* Quomodo Neophron Euripidis fabulam mutaverit, docuit Böttiger. in prol. Medeam cum priscae artis operibus comparatam exhibente. Vid. Misc. philol. I. p. 130. Mira est ad h. l. disputatio Elmsleii, qui vix operae pretium fuisse dicit poëtam paene ignotum furti litterarii insimulare, quum vix quisquam dubitare possit, quin iuniores tragici multa a veteribus illis artis principibus sumta in suos usus converterint. Itaque antiquiorem aliquem Euripide Neophronem comminiscitur, de quo nemo umquam quidquam audivit, et hoc declarare voluisse argumenti scriptorem coniicit, tragicum omnium ferme nobilissimum alienam i. e. Neophronis fabulam sibi supposuisse; legendum igitur videri *τὸ δρᾶμα δοκεῖ ὑποβαλέσθαι* (*ὁ Εὐριπίδης* scilicet) *παρὰ Νεόφρονος διασκευάσας.* Qui quod dicit, vix operae pretium fuisse poëtam paene ignotum furti litterarii insimulare, aliud est, multa e veteribus sumta in suos usus convertere, aliud *διασκευάσαι,* seu fabulam, mutata oeconomia et personarum partibus, aliter instituere. Hoc si fecit Neophron, quidni operae pretium fuerit commemorare? fecisse autem eum, ipse Elmsl. ad h. l. concedere videtur. Quod vero Suidas dicit, Neophronem primum *παιδαγωγοὺς* in scenam induxisse, non tantum valet Lexicographi auctoritas, ut ex iis verbis antiquiorem Euripide, apud quem haud semel inducitur *παιδαγωγός,* Neophronem fuisse colligi possit; potius inscitiae illud vel negligentiae Suidae tribuendum, quem ipse Elmsl. reprehendit, quod eodem loco Neophronem Alexandro aequalem faciat, eumque confundat cum Nearcho. Vid. eumdem v. *Νέαρχος.* Non quaeritur autem h. l., quid vere factum sit, sed quid Grammaticus narraverit. Non expedio tamen illud *ὑποβαλέσθαι;* pro *ὑποβληθῆναι* dictum esse, vix credam; an excidit nomen eius, qui hanc fabulam supposuisse existimatus sit?

L. 7. *τε περὶ* om. Flor. Havn. qui *τε* addunt post sequens *τοῦ, τοῦ τε Ἑλλ. βίου.*

L. 8. *αὐτῶν* Havn. *τῶ* (sic) *μὴ πεφ.* Flor. Havn.

L. 8. 9. *πεφυκέναι* Rom. *τὴν Μήδειαν* coni. Beckius. *προςπεσεῖν* pro *πεσεῖν* Flor. Havn.

L. 10. *ἐπεβούλευσεν Ἰάσονι* Flor. Havn. *ἐπεβούλευσε τῷ Ἰ.* Brunck.

L. 13. Rom. *τῷ ὑστέρῳ πρώτῳ φησὶν κεχρῆσθαι. ὡς Ὅμηρος* Flor. Havn. *ὡς καὶ ὁ Ὅμ.* Brunck.

L. 14. *δ'* pro *τ'* Havn. Plenius haec a verbis *ἐπαινεῖται δὲ ἡ εἰςβ.* leguntur in scholiis ad v. 1.

Post hoc argumentum aliud sequitur in editionibus, etiam collectione scholiorum Arseniana; quod cur omiserim, ipse nunc miror. Est vero huiusmodi:

Ἄλλως. Ἀριστοφάνους [1]) *Γραμματικοῦ.*

Μήδεια διὰ τὴν πρὸς Ἰάσονα [2]) *ἔχθραν τῷ ἐκεῖνον γεγαμηκέναι Γλαύκην τὴν Κρέοντος θυγατέρα* [3]), *ἀπέκτεινε μὲν Γλαύκην* [4]) *καὶ Κρέοντα καὶ τοὺς ἰδίους υἱούς, ἐχω-*

1) *τοῦ* addit Lasc. *Ἀριστ. Γρ. ὑπόθεσις* Havn.

2) Havn. *Μήδ. δυςφοροῦσα τὴν Ἰάσονος ἔχθραν.*

3) Sic Lasc. Ald. *τὴν Κρ. θυγ. Γλαύκην* Brunck. Beck. Pors. *Γλαύκην* hic omittunt Arsen. Havn.

4) Lasc. *ἀπέκτεινε μὲν Κρέοντα καὶ τὴν θυγατέρα,* omisso *Γλαύκην.*

ρίσθη δὲ Ἰάσονος, Αἰγεῖ συνοικήσουσα [5]). *Παρ᾽ οὐδετέρῳ* [6]) *κεῖται ἡ μυθοποιΐα.*

Ἡ μὲν σκηνὴ τοῦ δράματος ὑπόκειται ἐν Κορίνθῳ, ὁ δὲ χορὸς συνέστηκεν ἐκ γυναικῶν πολιτίδων [7]). *Ἐδιδάχθη ἐπὶ Πυθυδώρου* [8]) *ἄρχοντος κατὰ τὴν ὀγδοηκοστὴν ἑβδόμην Ὀλυμπιάδα* [9])· *πρῶτος Εὐφορίων. δεύτερος Σοφοκλῆς, τρίτος Εὐριπίδης· Μήδεια, Φιλοκτήτης, Δίκτυς* [10]), *Θερισταὶ Σάτυροι· οὐ σώζεται.*

Nomina personarum ita exhibet Lasc. et Rom. A. *Τροφός.* (Lasc. *Τροφὸς Μηδείας.*) *Κρέων. Παῖδες Μηδείας. Παιδαγωγός. Ἰάσων. Χορὸς γυναικῶν. Αἰγεύς. Μήδεια. Ἄγγελος.* Rom. C. sic: *Τροφός. Κρέων. Παιδαγωγός. Μήδεια. Χορὸς γυναικῶν. Αἰγεύς. Ἰάσων. Παῖδες Μηδείας. Ἄγγελος.* Havn. sic: *Τροφός. Μήδεια. Κρέων. Παῖδες Μηδείας. Παιδαγωγός. Ἰάσων. Αἰγεύς. Ἄγγελος. Χορὸς γυναικῶν. Πρέσβυς. Τροφὸς Μηδείας* etiam Ald. rell. *πολιτίδων* post *Χορὸς γυναικῶν* addidit Brunck. Post nomina personarum in Lasc. et Ald. sequitur: *προλογίζει* (*δέ* addit Ald.) *ἡ Τροφός.* quae verba Brunck. argumento inseruit.

5) Sic Lasc. ut e Scaligeri coniectura edidit Barn. *συνοικήσασα* Ald. Arsen. rell.

6) Lasc. *παρ᾽ οὐδετέρῳ.* Scal. *παρ᾽ οὐδενὶ*, ut in argum. Orestis. Elmsl. coni. *παρὰ Νεόφρονι κεῖται ἡ μ.*

7) Haec, *ἡ μὲν σκ. — πολιτίδων*, om. Havn. sequentia Lascaris. Brunck. post *πολιτίδων* addidit *προλογίζει δὲ τροφὸς Μηδείας*, quae in Lasc. et Ald. post dramatis personas leguntur.

8) Vulgo *Πυθιοδώρου.* Emendavit Brunck. Pro *ἐπί* Havn. *ὑπό.*

9) Rom. *Ὀλυμπιάδος πζ´* pro *κατὰ τὴν ὀ. ἑ. Ὀ.* plenius etiam Havn. *Ὀλυμπιάδος πζ´ ἔτει †´.* fortasse *ἔτει πρώτῳ.* Arsen. *κατὰ τὴν εἰκοστὴν ἑβδ. Ὀλ.*

10) Ald. *Δίκτης.* tum *Θερισταὶ, Σάτυρος. οὐ σ. Σάτυροι* est ex em. Bentl. epist. ad Mill. p. 13. (p. 465. ed. Lips.) et sic Rom. Idem Bentl. *οὐ σώζονται.* Argum. Arist. Ach. — — *δεύτερος Κρατῖνος Χειμαζομένοις. οὐ σώζεται.* Ultima *Δίκτυς, Θερ.* etc. desunt in Havn.

Restat, ut, quae de hac fabula a recentioribus disputata sunt, commemorem, et vera ea sint, necne, exquiram. Duplex igitur sententia de Euripidis Medea prolata est, altera a Sam. Petito Miscell. lib. VI. c. 15., qui Medeam non antiquioris Euripidis, Socratis amici, sed iunioris, maioris ex fratre filii, (de quo vid. Boeckh. de Aesch. Soph. Eurip. p. 225 sqq.) esse demonstrare conatus est, quocum ex parte consentit P. Manutius, qui ad Cic. epist. ad Div. VII. suspicatur, duas fuisse Graece scriptas Medeas, unam ab Euripide maiore, quae exstat, alteram a minore, inter cuius fabulas Medea etiam a Suida commemoratur; quae a veteribus e Medea afferantur, in nostra non exstantia, ea e minoris Euripidis fabula sumta esse. Sed haec sententia nunc quidem iam obsolevit; contra alia multorum virorum doctorum suffragio viget, qua nostram fabulam ab ipso auctore Euripide retractatam et correctam esse, duplicemque eiusdem fabulae recensionem exstitisse ponitur. Quae sententiae quum nullo veteris scriptoris testimonio nitantur, ex iis, quae antiqui de ea fabula commemorarunt, confirmandae sunt. Ea igitur argumenta nunc examinemus.

Et levissima quidem sunt, quae Porsonus ad loca nonnulla Medeae protulit. Quum enim v. 300. (302. nostr. edit.) in aliis exemplaribus *καινὰ προςφέρων σοφά*, in aliis *καινὰ προςφέρων ἔπη* legatur, versu autem 1314. (1307.) pro *τί τάςδε κινεῖς κἀναμοχλεύεις πύλας* Heliodorus et auctor *X. Π.* habeant v. 120. 436. *τί ταῦτα κινεῖς κἀναμοχλεύεις*, vel *τί τούςδε κινεῖς κἀναμοχλεύεις λόγους*, quae haud dubie ex Euripidis loco expressa sint, Aristophanes etiam Nub. 1399. verbis *ὦ καινῶν ἐπῶν κινητὰ καὶ μοχλευτά* ad illam locutionem Euripidis respexisse videatur, inde colligit, Euripidem primum scripsisse *καινὰ προςφέρων σοφά, τί τούςδε κινεῖς κἀναμοχλεύεις λόγους*, postea ab Aristophane Thesm. 1141. Nub. l. c. derisum, pro *σοφά* substituisse *ἔπη*, pro *τούςδε λόγους* autem *τάςδε πύλας*. Quae ut recte disputata sint, nihil tamen aliud inde sequeretur, nisi Euripidis fabulae retractandae studium intra singulorum verborum emendandorum curam substitisse; quae si nova recensio nominari potest, pauci sane antiquorum scriptorum libri esse debuerunt, qui non novam eiusmodi recensionem experti sint: fieri enim non potest, quin scriptor in iis, quae olim scripsit, repetita lectione nonnulla vel multa immutata velit. Sed

illud ipsum perquam leve est, varietatem lectionis non a Grammaticorum interpolationibus, incuria vel inscitia librariorum, aliisve causis, sed ab auctoris ipsius secundis curis repetere. Si vero Aristophanis irrisionum ita impatiens erat Euripides, ut unam vocem *σοφά* ex hoc loco eximeret, in multis aliis relinqueret, miror eum non primum fabulae versum immutasse, quem ridet Aristoph. Ran. 1429. vel carminis initium v. 1070 sq. quod non minus risit Aristoph. Lysistr. 1126. notante ibi Porsono. Eodem enim iure variae lectiones omnes, nisi quae aperte ab oscitatione et inscitia hominum fluxerunt, ex eodem fonte derivari possent; et in Medea quidem derivavit Osann. in anal. crit. p. 90 sqq. qui duplici recensioni tribuit, quae diversae lectiones sunt v. 30. *δέρην* et *κάρα*. v. 58. *δεσποίνης* et *Μηδείας*. v. 107. *ἀνάψει* et *ἀνάξει*. (Boeckh. p. 172. addit v. 248. *καρδίαν ἄσης* et *καρδίας χόλον*.) v. 257. *ξυνουσία* et *κοινωνία*. v. 281. *ἐχθροὶ* et *θνητοί*. v. 297. *δόξα* et *γλῶσσα*. v. 392. *τοὐμὸν δέμας* et *δέμας τόδε*. v. 444. *ἀμήχανον κακόν* et *ἀμήχανον φέρειν*. v. 506. *μακαρίαν ἀν' Ἑλλάδα* et *μακαρίαν Ἑλληνίδων*. v. 528. *τόξοις ἀφύκτοις* et *πόνων ἀφύκτων*. v. 540. *κάλλιον* et *βέλτιον*. v. 574. *ἐρῶ* et *λέγω*. v. 581. *γένη* et *φαίνῃ*. v. 595. *λυπρός* et *πικρός*. (Addere poterat v. 597. *φανῇ* et *γένῃ*.) v. 700. *αὖ λέγεις* et *ἀγγελεῖς*. v. 736. *ὦ γύναι* et *ἐν λόγοις*. v. 747. *λαμπρὸν Ἡλίου τε φῶς* et *Ἡλίου θ' ἁγνὸν σέβας*. v. 876. *ξυμπεραίνειν* et *ξυγγαμεῖν σοι*. v. 877. *ἥδεσθαι* et *εὐφραίνειν*. v. 1032. *φαιδρὸν* et *τερπνόν*. v. 1033. *χαιρέτω* et *ἐῤῥέτω*. v. 1053. *πέπρωται* et *πέπρακται*. v. 1120. *ἑστίαν* et *οἰκίαν*. (Quidni etiam *ἠκισμένην* et *ἠκισμένη*?) v. 1152. *προσγελῶσα* et *προσβλέπουσα*. v. 1196. *δέμας* et *χέρας*. v. 1217. *μωρίαν* et *ζημίαν*. De his satis est, annotationem legere, ex qua patebit, plerasque lectiones ab errore librariorum profectas, alias esse memoriter citantium scriptorum, alias unius Pseudogregorii fide niti. Putidus vero auceps syllabarum esset Euripides, si in id operam suam insumsisset, ut, utrum melius esset *τοὐμὸν δέμας* an *δέμας τόδε*, *ἐρῶ* an *λέγω*, *ἑστίαν* an *οἰκίαν*, exquisivisset.

Non maioris momenti sunt argumenta, quae idem V. D. e versibus bis in hac fabula positis petiit p. 85. ut v. 465. = 1314. (vid. ad 465.) v. 41. = 382. 3. 4. (vid. ad 41.) v. 912. 3. = 994. 5. v. 1050. 1. = 1230. 1. vel e versibus,

qui in aliis etiam tragoediis leguntur, ut 1019. qui est etiam Troad. 762. Addi poterat v. 543. qui legitur etiam in Suppl. 418. Similia in omnibus fere fabulis inveniuntur, ut earum etiam duplicem recensionem fuisse eodem iure contendere possis. Illud vero nimiae audaciae est, quod, quum Aristophanes Plut. 758. dixerit — *ἐκτυπεῖτο δὲ Ἐμβὰς γερόντων εὐρύθμοις προβήμασιν*, quod levem aliquam similitudinem habet in verbo *ἐκτύπει* cum Medeae versu 1169 sq. *ἅπασα δὲ Στέγη πυκνοῖσιν ἐκτύπει δρομήμασιν*, in Medeae prioris contextu sic olim lectum fuisse suspicatur p. 90.: *ἐκτυπεῖτο δὲ Ἐμβὰς γεραιᾶς ευρύθμοις προβήμασιν*, qui versus illo loco plane ridiculus esset; vel quod v. 669. sic olim lectum esse p. 95 sq. dicit: *τί δῆθ' ὁ Φοῖβος ἔλακεν ἐκ τῶν στεμμάτων Παίδων πέρι* etc. quia ad Arist. Plut. 39. *τί δῆθ' ὁ Φοῖβος ἔλακεν ἐκ τῶν στεμμάτων* Scholiastes annotavit: *τραγικώτερον ἀπεφήνατο προςδιασύρων, ὥς φασιν, Εὐριπίδην*. quod etiam manifestarium documentum vocat, Euripidem prioris editionis loca ab Aristophane perfricata in altera correxisse. *) Quid? quod p. 100. locum a v. 1106. usque ad 1110. auctoris manu totum esse refictum docere ait vestigia prioris editionis in imitatione Aristophanis 641. *τίς ἡ βοή ποτ' ἐστιν; ἆρά γ' ἀγγελεῖ Χρηστόν τι; τοῦτο γὰρ ποθοῦσ' ἐγὼ πάλαι Ἔνδον κάθημαι περιμένουσα τουτονί*. in quibus locis equidem nihil simile video, praeterquam quod utrobique mulier exspectare adventum alicuius dicitur; quasi hoc facere vel dicere non possit, nisi quae hoc ab Euripide didicerit. Sed est etiam alia similitudo: utroque loco legitur *ἀγγελεῖ*, et quia Aristoph. dixit *περιμένουσα*, idcirco Euripidem etiam utraque in recensione *περιμένουσα* scripsisse suspicatur. Sed haec sufficiant de primo duplicis recensionis argumento.

Alterum argumentum positum in eo, quod versus et verba a veteribus e Medea citantur, quae hodie in ea non leguntur, satis refutavit Elmsleius, docens vel falso eos versus Euripidi adscribi, ut eum, qui citatur a Stobaeo p. 453 — 333. *πόλλ' ἐν κακοῖσι θυμὸς εὐνηθεὶς ὁρᾷ*, qui est Sophoclis e Tyrone fr. IX. *ἀκαιώνιστον Κόρινθον* apud He-

*) Eum ipsum Euripidis e Medea versum Bergler. apposuit ad locum Arist. idem tamen poëtam et scholiasten ad Iphig. T. 945. *αὐδὴν τρίποδος ἐκ χρυσοῦ λακὼν* respexisse rectius suspicatur.

sych. ubi nulla est in Cod. Veneto Medeae mentio, *ὀλόμαν, ὀλόμαν* apud Arist. Pac. 1007 sqq. ad quem locum suspicatur tantum Scholiastes, quae est hominis sagacitas, detorta ea esse e verbis Medeae v. 95. *πῶς ἂν ὀλοίμαν*, addit tamen, alios haec ex ipsius Melanthii Medea (vid. Elmsl. ad v. 96.) desumta dicere, denique versus a Brunckio ad Med. p. 400. e Stobaeo allati, ubi tamen Cod. Paris. lemma habet *βιότου ἐκ μηδείας*, si vero Euripidis sunt, optime Medeae personae in Aegeo convenirent, in nostra Medea vix locum habent. Facile autem fieri potuisse, ut, quum Euripides Medeae historiam in tres fabulas distribuerit, Peliades, Medeam, Aegeum, grammatici e Medea citarent, quae Peliadum vel Aegei essent, ut quod Schol. Arist. Ach. 119. e Medea adscribit: *ὦ θερμόβουλον σπλάγχνον*, vel quo Ennii versu Cic. ad Div. VII, 6. Off. III, 15. utitur, *Qui ipsus sibi Sapiens prodesse non quit, nequidquam sapit*, haud dubie verso e graeco Euripidis fr. inc. CXI. *μισῶ σοφιστὴν, ὅςτις οὐχ αὑτῷ σοφός.* qui non e Medeae fabula citatur, sed a Medea pronuntiatus commemoratur. Neque vero plus proficiunt, qui locis Ennii ex Medea citatis utuntur, quibus in nostra fabula nihil respondet; vel enim eorum incertus est auctor, ut eius, quod Osann. habet p. 124. XVIII. vel aperte a nostrae Medeae argumento aliena sunt, ut illud, quod Osann. habet p. 119. XIII. in quo etsi pro *Adsta* cum V. D. *Astu* legas, non tamen efficies, ut illud ab alio quoquam, nisi ab eo, qui Athenas ipsas accederet, pronuntiatum dicas propter imperativos *Contempla, adspice.* Itaque illud rectius ad Aegeum Ennii fabulam referri suspicatur Elmsl. p. 66.

Aliud argumentum, quo duplicem fuisse Medeae recensionem ab ipso poëta factam comprobaret, primus, nisi fallor, attulit Boeckhius de Aeschylo, Soph. Eurip. p. 166. quod Parmeniscus apud Schol. Med. 10. (cf. ad v. 276.) et Aelian. V. H. V, 21. tradunt, accepisse Euripidem a Corinthiis quinque talenta, ut Medeam ipsam faceret suos liberos interficientem, quos secundum alios Corinthii iugulavissent. *) Addit deinde: „Hoc Corinthii non nisi in altera edi-

*) Euripidem quidem auctorem fabulae de Medea liberorum interfectrice designare videtur Aristot. de poët. c. 15, 10. 11. (c. 14, 10 sqq. Herm.) *Τοὺς μὲν οὖν παρειλημμένους μύθους*

tione facere poterant: neque enim in priore consilium poëtae iis facile innotescere poterat. Nisi quis dicat, ab ipsis excitatum et provocatum tragicum ad Medeam scribendam esse.“ Ut nihil de fide Parmenisci dicam, de qua nihil constat, scholion illud nihil de eo habet, quod Eurip., antequam corruptus esset a Corinthiis, Medeae liberos a Corinthiis interfectos tradiderit, nec ulla causa est, cur locum aliter accipiamus, nisi Corinthios, ut infamiam caesorum Medeae liberorum, qua vulgo flagrabant, a se amoverent, Euripidem, poëtam ea aetate celeberrimum, cuius auctoritate crimen illud facile obscurari posset, eo perduxisse, ut Medeam in scenam induceret, ipsam liberos interficientem, et caedis crimen a Corinthiis in Medeam transferret ac derivaret, *ὡς ἄρα πέντε τάλαντα λαβὼν παρὰ Κορινθίων Εὐριπίδης μεταγάγοι τὴν σφαγὴν τῶν παίδων ἐπὶ τὴν Μήδειαν.* Ita nec opus est statuere, alios Tragicos Euripide superiores caedem puerorum in Corinthios contulisse; satis est, vulgari fama, cuius monumentum adeo exstaret (vid. Boeckh. p. 168.), hoc ita receptum fuisse. Carcinus autem, quem Medeam in cognomine tragoedia causam dicentem de caede liberorum fecisse auctor est Aristot. Rhet. II, 44., non antiquior ille esse videtur, quem ridet Aristophanes, sed Agrigentinus, Alexandri M. aequalis. vid. Boettiger. de Medea in Misc. philol. I, 1. p. 130.

Sed gravissimum est, quod ex Aristotele eruit Boettiger. prol. de Medea p. 123. l. c. Is enim de poët. c. 16, 9. (18, 12. Herm.) *φανερὸν οὖν ὅτι καὶ τὰς λύσεις τῶν μύθων ἐξ αὐτοῦ δεῖ τοῦ μύθου συμβαίνειν, καὶ μὴ, ὥςπερ ἐν τῇ Μηδείᾳ, ἀπὸ μηχανῆς.* His verbis significat philosophus, in Medea (ubi autem Medeam, non adiecto auctoris nomine, laudant, veteres Medeam Euripidis intelligunt) dei vel herois interventu fabulam ad exitum perduci: hoc enim est *ἀπὸ μηχανῆς.* Pollux IV, 128. *ἡ μηχανὴ δὲ θεοὺς δείκνυσι καὶ ἥρωας τοὺς ἐν ἀέρι, Βελλεροφόντας, ἢ Περσεῖς.* His autem verbis designari non poterat Medea alato

λύειν οὐκ ἔστι· — — αὐτὸν δὲ εὑρίσκειν δεῖ, καὶ τοῖς παραδεδομένοις χρῆσθαι καλῶς. τὸ δὲ καλῶς τί λέγομεν, εἴπωμεν σαφέστερον. Ἔστι μὲν γὰρ οὕτω γίνεσθαι τὴν πρᾶξιν, ὥςπερ οἱ παλαιοὶ ἐποίουν, εἰδότας καὶ γινώσκοντας, καθάπερ καὶ Εὐριπίδης ἐποίησεν ἀποκτείνουσαν τοὺς παῖδας τὴν Μήδειαν. Nec hoc fugit Böttiger. in prol. de Medea p. 126.

curru insistens. Itaque suspicatur Boettiger. in priore fabu-
lae editione Iunonis aliquas in fine partes fuisse. „Hoc certe
apparet, inquit, [illegible]am ῥῆσιν Medeae, qua in ea, quae ad-
huc legitur, fabula sepulturam filiorum et sacra in illorum
honorem instituenda praedicat 1368 — 1373. melius quadrare
in Iunonem, quam in feminam, fugam quam celerrime ca-
pessentem. Nec minus offendunt, quae statim sequuntur,
de morte Iasonis, fragmentis Argus navis capiti dormientis
illisis, olim impendente. Veneficam Medeam norunt ii quo-
que, qui nondum aere lavantur. Sed quis unquam fando
accepit, vaticinatam esse Medeam et fatidicam mulierem fu-
tura praedixisse? Ponamus, Iunonem haec profari. Pul-
cherrime cohaerent omnia. Aperte hic suturae hiscentis et
male coeuntis sunt vestigia; fragmentum est e priori ἐκδόσει
in hanc posteriorem non satis apte translatum. Et sensit
hoc iam pro ea, qua polluit, sagacitate *Musgravius.*"
Haec ille. Verba ἀπὸ μηχανῆς aliter quidem accepit Dan.
Heinsius de tragoed. constitutione c. 12. p. 97 sq. ubi ma-
chinam fuisse vel cum deo vel sine illo disputat, illius ex-
emplum affert ex Oreste, Ione, Hippolyto, machinam sine
deo praesens esse effugium dicit, cum persona, quae evadere
non possit, machina elabatur, sicut Euripidis Medea. Ma-
chinam non in deorum tantum interventu adhibitam esse de-
monstrat locus Pollucis, ubi Bellerophontem et Perseum in
ea exhiberi dicit, alterum coelum Pegaso petentem (ad cuius
similitudinem ab Aristophane in Pace Trygaeum scarabaeo in
coelum evolantem effictum esse sagaciter vidit Boettiger. in
prol. *de deo ex machina* (Vim. 1800.) p. XIII. not.*),
alterum Andromedae opem desuper ferentem. Neque tamen hoc
loco efficitur, quod volunt viri eruditi, qui Euripidem ipsum bis
edidisse Medeam contendunt. Aristoteles enim ita de Me-
deae fabula loquitur, ut nullam aliam praeter eam nosse vi-
deatur. In ea autem ipsius adhuc aetate μηχανὴ conspicie-
batur. Mortuus autem est Euripides Ol. 93, 3. quum non-
dum natus esset Aristoteles, siquidem is Ol. 99, 1. natus
esse narratur. Itaque fabulae forma ea, quae machinam
habebat, quinquaginta minimum annis post Euripidis mortem
adhuc supererat, et, si umquam immutata est, ab homine
Aristotelis aetate inferiore in eam, qua nunc est, formam
mutata est. Nec Neophronis aetate, sive is Alexandro M.
regnante, sive serius vixit, alius fabulae exitus esse potuit,

quam qui nunc est; quod enim is quoque Iasoni mortis genus praedicentem fecit Medeam (vid. Schol. ad 1377.), id haud dubie ex imitatione Euripidis fecit. Restat vero alia etiam difficultas in loco Aristotelis; dicit enim *μηχανῇ χρηστέον ἐπὶ τὰ ἔξω τοῦ δράματος — — ἢ ὅσα ὕστερον γέγονεν, ἃ δεῖται προαγορεύσεως καὶ ἀγγελίας.* Iam vero si in ea, quam legerat Aristoteles, fabula Iunoni hae partes tributae fuissent, ut ea, quae Iasoni instarent, vaticinaretur, nulla fuisset causa reprehensionis: deae enim assignata fuissent, quae convenirent deae. Itaque in ea Medea, quam Aristoteles l. c. respicit, Iuno hanc vaticinationem peragere non potuit, sed mortalis femina, et in Euripide reprehendere videtur philosophus, non quod omnino machina usus sit, sed quod hominem, non deam, in ea exhibuerit. Hoc modo concidit tota illa ratiocinatio, Aristotelis loco suffulta. Quod vero ad genus mortis, Iasoni destinatum, pertinet, non minus illud ridiculum esset, si a Iunone praediceretur; vaticinari autem Medeam non magis offendere debet, quam quod Polymestor in Hecuba vaticinatur, nec hoc offendit Neophronem, qui similiter Medeam futuram Iasoni sortem praedicentem induxit. Fortasse autem consulto Euripides Medeae has partes in fine fabulae dedit, ut de festo pueris instituendo loqueretur. Quum enim se sacra solennia ad expiandam caedem instituturam dicit, hoc documento esse poterat, pueros a matre ipsa, non a Corinthiis, occisos esse, et festum, quod secundum Pausaniam II, 3. usque ad Corinthum a Romanis excisam permansit, non a Corinthiis, ut suum facinus expiarent, sed a Medea, deorum irae avertendae causa *), institutum esse. Si Iuno has partes egisset (etsi non solent dii piacularia ob caedem ab

*) *Si Medea ipsa liberos trucidavit, qui potuit ea caedem tam foedo nomine appellare, qui Corinthiis iubere, ut instituerent sacra propter eam?* verba sunt Boeckhii p. 167. Nomen quidem δυσσεβοῦς φόνου v. 1373. non foedius est eo, quo et ipsa v. 791. suum facinus appellat, et Orestes caedem maternam a se perpetratam ἔργον ἀνοσιώτατον vocat Or. 276. Neque vero Medea iubet Corinthios sacra illa instituere, sed ipsa se instituturam dicit, σεμνὴν ἑορτὴν καὶ τέλη προσάψομεν, haud dubie ut scelus conceptum expiaret et deos, imprimis Iunonem, placaret.

homine commissam instituere), minorem hoc vim habuisset ad Corinthios crimine absolvendos. *)

Ita quocunque te vertas, nusquam sunt argumenta satis gravia, quibus duplicem fuisse Medeae editionem demonstretur. Contra, quum et loca, quae antiqui scriptores ex hac fabula attulerunt, omnia iisdem fere verbis in ea inveniantur, et ex Ennii fragmentis Medeae viginti, quae enumeravit Osann., quatuordecim in ea sedem commodam inveniant, nullam aliam praeter hanc Euripidis Medeam fuisse credere licet.

V. 1. *διαπτᾶσθαι* Ald. rell. Rom. B. C. E. Florr. *διασπᾶσθαι* Rom. D. *διαπτάσθαι* Rom. A. (in textu, sed *διαπτᾶσθαι* in scholio) Havn. Lasc. et sic citat Eustathius Il. φ'. p. 1248, 54. locis a Porsono allatis, quibus adde etiam Scapulae notam in Append. Lex. p. 156. Hoc recte revocavit Porson.; neque enim *θέμα* est *πτάομαι*, *πτῶμαι*, sed aorist. *ἐπτάμην*, unde *πτάσθαι* fieri monet Eustath. ad Od. ά. p. 1419, 49. (59, 38.). De Ennii versibus hinc expressis vid. Osann. anal. p. 106 sq. Boissonad. citat P. Manut. ad Cic. pro Coelio c: 8. Colomesium ad Quint. X. c. 10. — *σκάφους* pro *σκάφος* Flor. 15.

V. 2. Brunck. *Ξυμπληγάδας*. vid. Elmslei.

V. 3. *μήδ'* recte Ald. rell. Havn. *μηδ'* Barn. sqq. *Πηλείου* Havn. — *ποτέ* Lasc. quatuor Romani, Havn.

V. 4. *Mallem μήτ' ἐρετμῶσαι* inquit Brunckius. Male. *Μήτε* post *μὴ* vel *μηδὲ* soloecum est. Elmsl. Quod scire vellem qua ratione e natura particularum demonstrare conetur. Cf. infra ad 1346. et Boeckh. ad Pind. Pyth. 5, 48. — Musgr. coniecturam *χέρες* pro *χέρας* (*χέρες* marg. Cod. S. „quidam *χέρες*, *ὤφελον*. et sic legendum. T.") refutavit Porson.

*) Vix opus est refellere, quod Lenzius in Annal. litter. philol. Heidelb. 1808 attulit ad duplicem fabulae editionem demonstrandam, quod v. 379. Medea maritum se interfecturam minatur, quem tamen postea non interficiat. Nempe sententiam mutat, et se gravius ulturam esse Iasonem, si et sponsam et liberos interfecerit, sperat. Vid. v. 769 sqq.

V. 5. *ἀρίστων*. Wakefield. ad calc. Lucr. Porson. ad h. l. et Schaefer. ad Porsoni notam legendum suspicantur *ἀριστέων*, quod neque damnandum, si ita scriptum reperiretur, neque, quum in altera lectione libri consentiant, praeferendum videtur. — *αἳ τὸ πάγχυ. δ.*, scil. *χεῖρες*, Rom. B. — *δέρας* vulgo. *δέρος* MS. E. Lib. P. Flor. 2. Vict. Eustath. ad Il. έ, p. 600, 11. (456, 51.) quod, ut exquisitius, cum Porsono praetuli.

V. 9. Schol. ed. Iunt. Basil. *σὺ δ' ἂν* et *Πελειάδας*.

V. 12. Sic MSS. et edd. Locus variorum coniecturis vexatus. Cant. Nov. L. II, 21. *φυλῇ* vel *ψυχῇ πολιτῶν*, Barn. *φυγῇ πολίταις*, Reisk. *φυῇ* aut *φύτλῃ πολιτῶν*, Pierson. Verisim. p. 58. *φυγὰς πολίταις*, Musgr. *ὀργῇ πολιτῶν*, Wyttenb. Bibl. cr. II, 1. p. 40. *φύσει πολιτῶν*, Iacobsius Anim. in Eurip. p. 21. *φύσει πολίταις*. Brunck. ed. *φυγῇ πολίτας*, *ἁνδάνειν* cum accusativo iungi posse ratus. Vid. ad Or. 1602. Porson. Barnesium secutus est. Iam Aem. Portus vulgatam defendit accipiens pro *ἁνδάνουσα πολίταις, ὧν ἀφ. χθ.* ut Demosth. Olynth. II. p. 21. D. (p. 18, 13. Reisk.) *ὡς ἔστι τῶν αἰσχρῶν, μᾶλλον δὲ τῶν αἰσχίστων, μὴ μόνον πόλεων καὶ τόπων ὧν ἦμέν ποτε κύριοι, φαίνεσθαι προϊεμένους* — — pro *πόλεις καὶ τόπους, ὧν*, de qua vi relativi vid. ad Orest. 1624. Elmsleius tamen negat, ex eo, quod accusativus pro nominativo, genitivus aut dativus pro accusativo usurpentur, recte colligi posse, genitivum pro dativo usurpari posse; deinde etsi optime graece dici possit *πολιτῶν μὲν ὧν ἀφίκετο χθόνα ἁνδάνουσα*, dubitari tamen posse, an recte dicatur *ἁνδάνουσα μὲν πολιτῶν ὧν ἀφ. χθ.* Et hoc quidem facile redargui potest loco Platonis Menon. p. 96. A. (p. 381. Bip.) *ἔχεις οὖν εἰπεῖν ἄλλου ὁτουοῦν πράγματος οὗ οἱ μὲν φ.* etc. ubi etiam verbum accusativum requirens genitivo e pronomine relativo pendenti praemittitur. Genitivi autem pro dativo positi exemplum ipse Elmsl. attulit Heracl. 67. *ἐγὼ δὲ τούσδε, κἂν σὺ μὴ θέλῃς, ἄξω κομίζων, οὗπερ εἴσ' Εὐρυσθέως*, pro *ἄξω κομίζων Εὐρυσθεῖ, οὗπερ εἰσί.* Dativus propter pronominis sequentis casum in accusativum abiit apud Herod. I, 108. *πρῆγμα τὸ ἄν τοι προςθέω, μηδαμᾶ παραχρήσῃ.* Quomodo vero e planissima lectione *ἁνδάνουσα πολίταις, ὧν ἀφ. χθ.* altera longe difficilior effici potuerit, non assequor; nam qui errores e

scripturae compendiis orti sunt, iis lectiones exquisitiores effici non solent. Hinc in Rom. A. *φυγῇ πολιτῶν* recentior quidem manus, sed quae multas lectiones haud contemnendas annotavit, supra — *ῶν* scripsit — *αις*, quae correctio s. coniectura est Viri docti, qui genitivum *πολιτῶν* quomodo explicaret, non habebat. — Sed Elmsleius praeterea scribendum ait *φυγὴ μὲν ἁνδάνουσα* e schol. *τὸ δὲ ἁνδάνουσα, ὀρθὴ ἀντὶ δοτικῆς, ἀντὶ τοῦ ἁνδανούσῃ.* hoc enim velle grammaticum, *ἁνδάνουσα φυγή* per appositionem dici pro *ἁνδανούσῃ φυγῇ.* At quamvis infra 1210. *τὸ πέλας κεῖσθαι* recte dici possit *ποθεινὴ δακρύοισι συμφορά*, et Heracl. 70. *τὸ τὰ στέφη μιαίνεσθαι* non minus bene *πόλει τ' ὄνειδος καὶ θεῶν ἀτιμία*, non video tamen, quomodo *τὸ κατοικεῖν γῆν Κορινθίαν* dici possit *φυγὴ ἁνδάνουσα πολίταις*, neque ab enuntiatione secundaria, quales sunt eae, quae appositionem continent, ita ad primariam rediri solet, *ἁνδάνουσα μὲν φυγὴ, αὐτή τε* i. e. *Μήδεια.* Potius hoc voluisse videtur schol., quum proprie *φυγὴ ἁνδάνειν*, *exsilium* Medeae *placere* Corinthiis dici debuisset, verbum ad Medeam relatum esse, ut non exsilium Medeae, sed Medea propter fugam placuisse diceretur.

V. 13. Stobaeus Tit. 74. p. 441. = 325. *αὐτὴ δέ*, quod receperunt Beck. et Elmsl. quum inter se opponantur *ἁνδάνουσα μὲν φυγὴ* et *αὐτὴ δέ.* Rom. A. B. *αὐτὴ τέ.* — *ξυμφέρουσ'* Rom. A. B. Plat. Leg. XI. p. 929. E. *ἐὰν δὲ ἀνὴρ καὶ γυνὴ μηδαμῇ ξυμφέρωνται.*

V. 14. *ἥπερ.* Similiter Ion. 937. *πρόςβοῤῥον ἄντρον, ἃς Μακρὰς κικλήσκομεν.* Vid. Gramm. gr. §. 440. 7. Eustath. ad Il. *ἰ.* p. 734, 11. *τὸ δὲ ὅ τε κράτος ἐστὶ μέγιστον* (Il. *ἰ*, 39.) *ἴσως μὲν ἐσχημάτισται· ἦν γὰρ κοινότερον εἰπεῖν, ἥ τε κράτος ἐστὶ μέγιστον, ὡς τῆς ἀλκῆς τοιαύτης οὔσης. καθὰ καὶ ἀνωτέρω τὸ, μαχήσομαι, ὃ θέμις ἐστὶν, ἄλλως ἐσχηματίσθη κατὰ θῆλυ γένος, ἣ θέμις ἐστί. καὶ παρ' Εὐριπίδῃ δὲ τὸ πάντα συμφέρουσα, ὃ λίαν σώζει, ὅμοιον σχῆμα ἔσχε τῷ ἥπερ μεγίστη γίνεται σωτηρία.* Musgr. coni. *ὅπερ.* Cum his V. D. in *Classic. Journ.* comparat Phocyl. 183 sqq. *τί γὰρ ἥδύτερον καὶ ἄρειον, ἢ ὅταν ἀνδρὶ γυνὴ φρονέῃ φίλα γήραος ἄχρι, καὶ πόσις ᾗ ἀλόχῳ, μηδ' ἐμπέσῃ ἄνδιχα νεῖκος;* Qui locus, ut noster, expressus videtur ex

Homerico Od. *ζ*, 182. citato ab Elmsl. in Add. *οὐ μὲν γὰρ τοῦ γε κρεῖσσον καὶ ἄρειον, Ἢ ὅθ' ὁμοφρονέοντε νοήμασιν οἶκον ἔχητον Ἀνὴρ ἠδὲ γυνή.*

V. 17. *αὑτοῦ.* Sic Lasc. prout edidit Barnes. Ald. et edd. *αὐτοῦ.* *αὐτοῦ*, non *αὑτοῦ*, in prima et secunda persona semper scribendum censet Elmsl. ad Soph. Oed. T. 138.

V. 19. De voc. *αἰσυμνᾶν* cf. Aristot. de rep. III, 10. in. *τρίτη δὲ βασιλεία, ἣν αἰσυμνητείαν προςαγορεύουσιν· αὕτη δ' ἐστὶν αἱρετὴ τυραννίς.* et III, 9, 5. *Δύο μὲν οὖν εἴδη ταῦτα μοναρχίας· ἕτερον δὲ, ὅπερ ἦν ἐν τοῖς ἀρχαίοις Ἕλλησιν, οὓς καλοῦσιν Αἰσυμνήτας· ἔστι δὲ τοῦθ', ὡς ἁπλῶς εἰπεῖν, αἱρετὴ τυραννὶς, διαφέρουσα δὲ τῆς βαρβαρικῆς οὐ τῷ μὴ κατὰ νόμον, ἀλλὰ τῷ μὴ πάτριος εἶναι μόνον.* Talem aesymnetam ibidem Pittacum vocat.

V. 21. *δεξιάς* Lasc. Ald. rell. Florr. *δεξιᾶς πίστιν μεγίστην* coni. Iortin. ap. Musgr. et sic Paris. A. Rom. A. B. D. et PseudoGregorius v. 50. Hoc receperunt Brunck. Porson. Elmsl. Mihi *δεξιᾶς πίστιν μεγίστην* potius e librariorum errore ortum videtur, quam *δεξιὰς, πίστιν μεγίστην:* nam si apud Soph. O. C. 1632. *χερὸς σῆς πίστιν ἀρχαίαν*, Phil. 813. *χειρὸς πίστιν* legitur, non continuo sequitur, ubique sic scribendum esse. Appositionis etiam loco esse verba *πίστιν μεγίστην*, ex adiecto superlativo colligo; si esset *πίστιν βεβαίαν*, vel *πίστιν* per se, *δεξιᾶς* scribendum censerem. Sic Hippol. 1034. *ὅρκους παρασχὼν, πίστιν οὐ σμικρὰν θεῶν*, at 1299. *ὅρκων ἀφεῖλε πίστιν.*

V. 23. *ἀμοιβᾶς* Havn.

V. 24. *ἀλγηδόσι* Ald. rell. Par. A. Rom. A. Flor. 15. Havn. *ἀλγηδόσιν* Rom. B. C. Mag. Flor. 2. Vict. *ἀλγηδόνι* Lasc. Schol. ad v. 96. Rom. D. E. Par. D. Flor. 10. Hoc recepit Porson., illud retinuit Elmsl.

V. 25. *συντήκουσα.* Flor. 10. *γρ. συντείνουσα.*

V. 28. 29. Valcken. ad Hippol. 304. coniecturam, *ὡς δὲ πέτρος ἐνθαλάσσιος Κλύδων', ἀκούει ν. φ.* recte refutavit Porson. loco Androm. 528. *τί με προςπίπτεις, ἁλίαν πέτραν ἢ κῦμα λιταῖς ὣς ἱκετεύων;* Cf. Aesch. Prom. 1009. *ὀχλεῖς μάτην με, κῦμ' ὅπως παρηγορῶν*, quem locum comparat Monk. ad Hipp. 304.

V. 30. *ἣν μήποτε* Rom. C. E. quod idem fuerat in

Rom. A. ἢ μήποτε Rom. A. e corr. (c. gl. γϱ. ἦν) D. στϱέψασαν Rom. A. — κάϱα pro δέϱην Lib. P. Mag. Flor. 2. Vict. fortasse ex Hecub. 495. nam ex altera recensione illud remansisse, quae Osanni est sententia, non videtur. πάνλευκον Rom. A. B.

V. 31. Flor. 10. πατέϱα ’’ποιμώξει. ἀποιμώξει etiam Havn. πϱᾶ ’’ποιμώζει Flor. 15. ἀποιμώζει Rom. A. B. Verum videtur ἀποιμώζῃ, quod Elmsl. censet.

V. 32. Havn. ἀφῖκτο.

V. 33. ὅ σφε Flor. 2. 15. Rom. A. B. E. ὥς σφε Rom. D. νιν pro νῦν Rom. A. e corr. B. μιν pro νῦν Havn.

V. 34. Rom. D. ἔγνωκε δὲ τάλαινα. Auctor *X. Π.* 52. ἔγνω καὶ ἡ τάλ. at 947. ἔγνω γὰϱ ἡ τάλ. Idem συμφοϱῶν pro συμφοϱᾶς. Versum citat Eustath. ad Il. ύ. p. 1203, 30. ubi Homericum ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω comparat.

V. 35. πατϱῴαν Flor. 15. μὴ ἀπολείπεσθαι Rom. A. B. D. E. Lasc. B. Flor. 10. 15. Havn. quam meliorem scribendi rationem esse monuit Elmsl. ad Heracl. 460. ἀπολείπεσθαι *privari* explicat Elmsl. allato Or. 216. et in Add. Soph. El. 1167.

V. 37. κακόν pro νέον Lasc. Rom. A. B. D. E. (in A. B. γϱ. νέον.) Flor. 10. sive glossa in textum illata, sive e v. 311.

V. 39. ἐγ’ ᾦδα Ald. rell. ante Barn. ἐγῷδα Lasc. Flor. 10. ἐγῷ ’δα Flor. 2. ἐγὼ δὲ Rom. D. ἐγῷδα Paris. A. ut iam edidit Barnes. ἐγῷδα rectiorem scripturam habet Elmsleius nescio qua de causa signo craseos offensus. — δειμαίνω δέ νιν Ald. rell. Rom. C. τε pro δέ Lasc. Par. A. Flor. 2. 15. Rom. A. B. D. E. Havn. quod rec. Brunck. Porson.

V. 41. hic delendum, e versu 383. huc retractum scilicet, censet Musgr. „Cur enim Medea in propriam domum σιγῇ irreperet, nulla ratio erat, in alienam et inimicam, multae. Neque porro apparet, cur in cubili potissimum se occideret Medea; ad Iasonem et Creusam simul opprimendos nullus aptior locus erat.“ Quae vanissima sunt. Silentio domum suam intrat, indice mentis gravissima moestitia perturbatae. Sic apud Soph. Trach. 813. Deianirae caedem

suam iam meditanti et abeunti chorus: τί σῖγ’ ἀφέϱπεις; inquit, et apud eumdem Oed. T. 1073. chorus de Iocasta: τί ποτε βέβηκεν, Οἰδίπους, ὑπ’ ἀγϱίας ᾄξασα λύπης ἡ γυνή; δέδοιχ’ ὅπως μὴ ’κ τῆς σιωπῆς τῆσδ’ ἀναϱϱήξει κακά. Hercules etiam ante filiorum caedem ἔστη σιωπῇ Herc. f. 910. In lecto geniali vero saepe se interficiunt mulieres, vel ante obitum ei incumbunt, ut Iocasta Soph. Oed. T. 1242. Deianira Trach. 912 sqq. Alcestis ap. Eur. Alc. 175. Dido ap. Virg. Aen. IV, 648 sqq. At „metuit nutrix, ne liberos interficiat Medea“ inquit Elmsl. Si hoc voluit Euripides, nimis aenigmatice locutus est. Timet quidem nutrix liberis Medeae v. 36. 91. 101. 179. sed tam horrendum facinus cogitare adhuc refugit. Itaque indefinite potius loqui videtur nutrix, hoc quidem suspicans fore, ut *aliquem* interficiat, utrum se ipsam, an liberos, dubitans: hinc ὤσῃ dixit, non ὤσηται. Proniorem tamen se esse in priorem sententiam, significat adiecto versu 41. Itaque rectius iudicasse videntur Valcken. ad Phoen. 1286. et Pierson. Veris. p. 59. hoc loco versum servandum, infra delendum censentes: nam utroque loco servari non potest, quo futurum esset, ut altero loco de Medea se ipsam, altero de eadem Creusam et Iasonem interficiente acciperetur. Ceterum Lasc. A. εἰς βὰς. ἐςβᾶσ’ Flor. 2. Vict. infra v. 384.

V. 42. Rom. C. τυϱάννων. τύϱαννον i. e. *regiam filiam.* vid. Elmsl.

V. 43. omissus est in Flor. 15. Pro λάβῃ Havn. λάβοι.

V. 44. οὔτοι. Flor. 2. 10. Vict. Rom. C. Mag. Havn. οὔτι.

V. 45. ᾄσεται ex emendatione Mureti V. L. III, 11. pro οἴσεται. Vulgatam tamen defendit Heyne ad Pind. Ol. IX. in. καλλίνικον στέφανον intelligens.

V. 46. Stob. Tit. LXXVIII. ed. Trincav. ἀλλ’ οἵγε παῖδες. Photius v. τϱοχὸν, ἄλλοι δὲ παῖδες et τϱοχῶν.

V. 47. ἐκνοούμενοι Flor. 10.

V. 48. νέα φϱοντίς, *animus iuvenilis s. puerilis,* ut Pind. Ol. 2, 78. νέοις ἐν ἀέθλοις, *in certaminibus iuvenum.*

V. 49. Πϱέσβυς pro Παιδαγ. Havn.

V. 51. Eustath. ad Il. δ΄. p. 494, 22. ed. Rom. τοῦ

δὲ θρόος προϋπόκειται ῥῆμα τὸ θρέω, ἤγουν συνθορυβῶ, βοῶ ἢ λαλῶ (scr. σὺν θορύβῳ βοῶ ἢ λ.), οἷον πάθεα θρεομένης (Hipp. 363.) καὶ θρεομένη σαυτῇ κακά. ἐκ δὲ τοῦ θρόος συνῄρηται ὁ θροῦς, ἐξ αὐτῶν δὲ ὁ ἀθρόος καὶ ὁ ἄθρους. Rom. A. a corr. B. θεωμένη.

V. 52. Porson. Elmsl. πῶς σοῦ. Equidem emphasin nullam video in pronomine. Sic tamen Rom. A. B. C. Sensus est: *qui fit, ut Medea a te relinqui, ut sola sit, velit?*

V. 55. πιτνοῦντα Ald. rell. Lasc. B. πιτνόντα Rom. A. B. C. πιτνῶντα Rom. E. Aelian. H. An. VII, 28. Havn. πίπτοντα Stob. Tit. LXII. p. 384 = 237. πίτνοντα Rom. D. Flor. 10. 15. Eumath. VII. p. 314. Formae praesentis πιτνῶ primus litem movit Elmslei. ad Heracl. 77. et πίτνω, πίτνεις, πίτνει scribendum contendit, quod contra barbarum dicit Hermann. ad Eur. Herc. fur. 1371. At ἔπιτνον pro aoristo secundo verbi πιτνέω vix haberi potest, quum verba pura, quae vocant, nullum habeant aoristum secundum. Itaque Hermann. ad Pind. Ol. 2, 41. ἔπιτνον aoristum dicit verbi πίτνω. Accedit, quod, ubi πιτνων, πιτνοντες etc. occurrunt, praesenti vel imperfecto potius, quam aoristo, locus esse videtur, ut Aesch. Pers. 460. quem locum adfert Herm. ad Herc. f. In Phoen. 1472. pro praesenti habeo πιτνόντων, ut Suppl. 693. Iph. T. 48. ἔδοξα — — θριγκὸν εἰςιδεῖν δόμων πίτνοντα, non πιτνόντα. Nullum vero locum memini, ubi πιτνοντα, πιτνοντες necessario pro aoristi partic. habenda sint. In plerisque locis etiam Codd. variant, cuius rei exempla ad h. l. attulit Elmsl. Itaque de praesente πίτνω dubitare vix licet, et recte Brunck. Soph. Oed. C. 1754. edidit ὦ τέκνον Αἰγέως, προςπίτνομέν σοι, flagitante etiam metro. πιτνῶ an omnino extirpandum sit, non audeo decernere.

V. 58. μολούσῃ Lasc. Ald. rell. et plerique MSS. et Schol. Dativum etiam hic legisse videtur Philemon apud Athen. VII. p. 288. D. hunc locum παρῳδῶν, ὥς ἵμερός μ' ὑπῆλθε γῇ τε κοὐρανῷ Λέξαι μολόντι, τοὖψον ὡς ἐσκεύασα. μολοῦσαν Par. E. Lib. P. Mag. et *X. Π.* 57. μολοῦσαν Flor. 2. quod profectum videtur ab eo, qui ὑπῆλθε με — μολούσῃ non concoqueret. Sic tamen Iphig. A. 481 sq. in omnibus Codd. legitur ἄλλως τέ μ' ἔλεος τῆς ταλαιπώρου κόρης ἐςῆλθε, συγγένειαν ἐννοουμένῳ, ubi minus recte

Marklandi coniecturam ἐννοούμενον recepi. Ex eodem genere haec est enallage casus, e quo illud πέπαλται ἐμοὶ φίλον ἦτορ, τόνδε κλύουσαν οἶκτον. Vide praeter eos, quos citavi Gramm. gr. §. 555. not. 3. p. 807. y., Duker. ad Thuc. VII, 70. Wyttenb. Bibl. crit. II, 1. p. 43. Iacobs ad Athen. p. 97. Boeckh. ad Pind. Pyth. 9, 93. Ad verba γῇ τε κοὐρανῷ λέξαι Boissonad. citat Vauviller. ad Electr. p. 33. notas ad Gregor. Cor. p. 136. et Valcken. ad Callim. el. p. 209.

Μηδείας τύχας Ald. rell. Codd. Rom. A. (in quo supra scriptum ab eadem m. ἢ δεσποίνης) B. C. δεσποίνης τύχας Lasc. Cott. Rom. D. E. Flor. 10. 15. Havn. Schol. ad Phoen. 1. in codd. Aug. et Havn. quod recte recepit Porson.

V. 60. Rom. A. a corr. ζηλοῦσ', suprascr. γρ. ῶ. *Beatus es, quod Medeam a luctu cessare putas,* quae est ironica locutio pro *gravissime erras.* Ridicula est Schneideri explicatio in lex. gr.

V. 61. δεσπόταις Ald. rell. δεσπότας Lasc. omn. Rom. et Paris. Florr. Vict. Havn.

V. 62. V. D. in *Classic. Journ.* n. 3. p. 611. post versum 81. transponendum censet.

V. 63. γηραιέ Rom. A. B.

V. 65. σύγγονον pro σύνδουλον Rom. D.

V. 67. ἥκ. τοῦ λέγ. Rom. C.

V. 68. παλαίτεροι e *X. Π.* 1178. scribendum monuit Pierson. ad Moer. p. 352. Quod etsi mihi quoque verius videtur, (neque enim usquam senes vocantur οἱ παλαίτατοι vel οἱ γεραίτατοι) tamen ob librorum consensum mutare non ausus sum. Neque satis gravis Pseudogregorii est auctoritas. Piersono obsecuti sunt Brunck. Porson. Elmsl.

V. 71. μέλλοι Flor. 10. 15. Rom. A. B. D. quod paulo melius est, ait Elmsl. — Pro κοίρανος Rom. E. τύραννος.

V. 73. τάδε *X. Π.* 1183. quod praefert Porson. recepit Elmsl.

V. 74. καὶ τοῦτ' Rom. C.

V. 77. *X. Π.* 1192. Rom. A. a pr. m. κοὐκέτ' ἐκεῖνος. Rom. A. e corr. κοὐκέστ' ἐκ. Rom. D. E. κοὐκ ἔσται ἐκ. Schol. κοὐκ ἔστιν ἐκεῖνος.

V. 79. *ἐξηντληκέναι.* Huc respexisse Hesychium v. *Ἐξηντηκέναι, ἐξαπατῆσαι,* leg. *Ἐξηντληκέναι, ἐξαπαντλῆσαι,* monet V. D. in *Classic. Journ.* n. 14. p. 303.

V. 80. Rom. C. *αὐτάρ.* Tum *τόδε* Lasc. Rom. A. B. D. E. Flor. 10. 15. Havn.

V. 81. *λόγους* Ald. rell. *λόγοις* Lasc. A. *λόγος* Vict. *λόγον* omn. Rom. Paris. A. Flor. 2. 10. 15. Havn.

V. 82. Rom. C. D. Flor. 2. *ἡμᾶς.* Lasc. B. *ὑμᾶς.*

V. 83. Lasc. A. *ὄλ. μὲν δὴ.*

V. 84. *γ'* omittunt Rom. A. B. D. E. Flor. 10. 15. Havn. — Tum Havn. *εὑρίσκεται,* sed in marg. *ἁλίσκεται.*

V. 85. *τίς δ' οὐχὶ θνητῶν; ἄρτι γινώσκεις τόδε.* Sic Ald. Brub. Herv. 1. *γινώσκεις* etiam Lasc. B. Rom. A. B. D. E. Paris. omn. Florr. Havn. e quibus Flor. 2. *γιγνώσκεις. γινώσκεις* Herv. 2. Canter. Barn. et sic C. Lasc. A. Rom. C. Vid. Schol. Victor. V. L. XIV, 6.

V. 86. *τῶν πέλας* legendum videtur Elmsleio. Apud Tragicos enim saepe memorari *τοὺς πέλας,* nunquam *τὸν πέλας.* Rectius Brunck. ad Soph. Ant. 479. „*οἱ πέλας* sunt *quivis alii: ὁ πέλας alius quivis.* Vide Gataker. Opp. T. I. p. 526."

V. 87. Ante hunc versum alium excidisse suspicabatur Musgr. ipsum spurium esse Brunck. In MS. S. annotatum ad 87. 88.: Interpres hos versus non agnoscit. *οἱ μὲν διὰ κλέος* coni. I. Gulielmius Veris. I. 16. Vulgata satis commodum parere sensum videbatur Wyttenb. Bibl. crit. II, 1. p. 44 sq. quem eleganter expresserit H. Grotius Exc. Trag. et Com. p. 190. *Adeone morem seculi ignoras, sibi Ut quisque cupiat esse melius quam alteri, Pars iure, pars privata dum inhiant commoda, Quando iste sobolem posthabet lecto pater.* Optime sensum declaravit Elmslei. idem enim esse ac si dixisset, omnes sibi malle melius esse quam alteri, tam probos, (Soph. O. C. 309. *τίς γὰρ ἐσθλὸς οὐχ αὑτῷ φίλος;*) quam improbos; *κέρδους χάριν* esse i. q. *ἀδίκως,* nam *δίκην* et *κέρδος* inter se opponi. Versum Terentianum ex Andr. II, 5. iam Victorius comparavit. Ceterum Havn. *καί* ante *κέρδους* omittit.

V. 88. *εἰ* h. l. est *quando, quandoquidem,* sed cum dubitationis aliqua significatione, *si verum est, quod dicis, patrem liberos propter novum coniugium non amare.* Ex quo patet, *οὐ,* quod sequitur, non cum *εἰ,* sed cum sq. verbo iungendum esse, ut Soph. Ai. 1131. *εἰ τοὺς θανόντας οὐκ ἐᾷς θάπτειν παρών.* Vid. Hermann. ad Viger. p. 833. n. 309. Male igitur Elmsl. scripsit *καὶ τούςδε γ' ἐ.* Pro *τούςδε γ' εὐνῆς* Havn. *τούςδ' εὐγενεῖς.*

V. 89. *ἔστε* pro *ἔσται* Havn. — *εἴσω* Ald. rell. Rom. C. D. E. Florr. *ἔσω* Lasc. Paris. A. Rom. A. B. Hoc dedi, ubicunque per metrum licebat. Elmsleius, quamvis *ἐς, ἔσω* formae poeticae sint, tragicis propriae, comicis non usurpatae, nihil omnino interesse contendit, in quinta senarii sede iambus an spondeus ponatur.

V. 90. *σύ θ'* Ald. rell. Rom. C. Flor. 2. Havn. *σὺ δ'* Lasc. Paris. A. Flor. 10. Rom. A. B. D. *σὺ δὲ μάλ.* Flor. 15.

V. 93. *τις* pro *τι* Flor. 15. *παύεται* Rom. C. Havn.

V. 94. *χόλον* Lasc. *οἶσθα* pro *οἶδα* Havn. — Elmsleio ad h. l. et Blomfieldio gloss. Pers. 520. legendum videtur *πρὶν κατασκῆψαί τινι.*

V. 96 sqq. simile quid observasse mihi videor atque in Hec. 95. in Medeae verbis Doricas formas in Codd. vel constanter servari, vel in nonnullis certe offerri, in nutricis oratione rarius eas reperiri. Omnes v. c. v. 97. *ὀλοίμαν,* v. 114. *στυγερᾶς ματρός* (Lasc. A. *μητρός*). Maior pars Codd. *δύστανος* v. 96. *τλάμων* v. 112. Itaque recte Elmsl. in Medeae verbis Doricas formas servavit, nutrici autem communes ubique restituit. Quae, inquit, post scenam magno animi affectu commota dicit Medea, *μέλος* esse videntur, ideoque recte Doricas formas accipiunt; quae autem nutrici tribuuntur, utpote sermoni propiora, communi lingua concepta sunt.

V. 96. *ἰώ* praefigunt Lasc. A. Rom. A. B. C. D. E. Flor. 10. 15. Havn. quod recte recepit Elmsl. extra versum positum, ut ap. Aesch. Theb. 876. Pers. 911. Eur. Suppl. 1118. Iph. A. 579. El. 992. *ὦ δυστ.* citat Schol. Arist. Pac. 1007. Tum *δύστηνος* Flor. 2. Vict. — *τε* post *μελέα* om. Flor. 10.

V. 97. Rom. A. B. *πῶς ἂν ὀλύμαν.* In B. alterum *λ* subscriptum, ut sit *ὀλλύμαν.*

V. 98. μήτηρ Lasc. A. Rom. E. Havn. fort. etiam Par. A. μῆρ Rom. A. B. D.

V. 99. κινεῖ κραδίαν pro κραδία, χόλος, αὐτῇ κινεῖται. Nonnunquam enim, quae in homine nulla ipsius opera fiunt, ei tribuuntur, tanquam illa efficienti, ut in formulis φύειν πώγωνα, ὀδόντας. — Lasc. A. Rom. C. Havn. καρδίαν. Rom. B. D. κραδίην.

V. 100. σπεύδετε θᾶσσον Lasc. A. Rom. A. B. E. σπεύδετε θᾶττον Rom. D. Flor. 10. 15. Havn. σπεύσατε θᾶσσον Lasc. B. Ald. rell. Rom. C. Flor. 2. Vict.

V. 101. εὐθύς pro ἐγγύς Flor. 15.

V. 102. μή pro μηδέ Flor. 15. καὶ μή Havn. φυλάσσοισθ' Ald. rell. φυλάσσετε Lasc. B. Par. E. Lib. P. Mag. Flor. 2. Vict. φυλάσσεθ' Flor. 10. φυλάσσεσθ' Lasc. Par. A. B. D. Rom. D. E. *X. Π.* 1242. et quod eodem redit φυλάσσεσθε Rom. A. B. (φυλάσεσθε Rom. C.) Havn. vel φυλάσσησθ' Flor. 15. Pro φυλάσσεσθ' aberrantes librarii primum scripserunt φυλάσσησθ' propter praec. προςέλθητ', et φυλάσσεσθε, ex illo factum φυλάσσοισθ', ex hoc φυλάσσεθ', φυλάσσετε.

V. 103. Elmslei. coni. ἄγριόν τ' ἦθος, ne prima syllaba vocis ἄγριον producatur, quae corripitur in anapaestico Hec. 1050. fr. inc. CLXV, 8. in dactylico Phoen. 1506. in iambicis plerumque producitur, praeterquam Orest. 34. Phoen. 1669. Bacch. 656. El. 1120.

V. 105. ἴτε νῦν edd. et Codd. ἴτε νυν ed. Porson. Elmsl. *Ite igitur* in oratione concitatiore ob eamque ipsam causam sententiarum nexum non accurate significante minus locum habere videtur, quam *ite nunc.* ὡς τάχος ἔσω Rom. A. B. ὡς τάχιστ' εἴσω Rom. D.

V. 106. δῆλον δ' ἐξ ἀρχῆς ἐξαιρόμενον Ald. rell. Rom. C. Flor. 10. Havn. αἰρόμενον, Canteri coniecturam, recepit Musgr. Sed δῆλον δ' ἀρχῆς ἐξαιρόμενον Paris. A. B. D. E. Lasc. Rom. A. B. D. Flor. 2. δῆλον δ' ἀρχῆς ἐξαιρούμενον Rom. E. Flor. 15. Praeterea Musgr. coni. δηλοῖ δ', sine necessitate.

V. 107. τάχιστ' pro τάχ' Flor. 10. ἀνάξει Paris. E. Flor. 2. Vict. et pro var. lect. Lasc. Schol. et omn. Musgr. ἀνάψει non necesse est cum Musgr. sensu passivo positum

accipere; nam ita etiam strui possunt, quod monuit Elmsl.: δῆλον δ', ὡς ἡ Μήδεια ἀνάψει νέφος οἰμ.

V. 110. κακοῖς Flor. 10. 15. item Lasc. A. omnes Rom. Havn. qui addunt ἡ τῆς Μηδείας (ἢ τῆς *M.* Havn.).

V. 111. αἶ αἶ bis Ald. (fallitur Elmsl.) rell. Rom. C. Flor. 2. αἲ αἴ Lasc. B. ἒ ἔ Lasc. A. ἒ ἔ Rom. D. E. Flor. 10. 15. Havn. (hic in marg. αἶ αἶ). ἒ ἒ αἶ αἶ Rom. A. B. ἒ ἒ ἒ ἔ Paris. A. Brunck. ed. αἶ αἶ αἶ αἶ, quem sequitur Porson. Elmsl. αἶ αἶ, quod extra versum esse monet.

V. 112. τλήμων Lasc. Rom. A. B. D. E. Flor. 10. 15. Havn. Alterum ἔπαθον omitt. Lasc. B. Rom. C.

V. 116. τλῆμον Ald. rell. Florr. tres, Rom. C. τλήμων Lasc. Rom. A. D. E. Havn. quod recepit Porson. recte.

V. 117. Male Porson. τί δὲ σοὶ π. Elmsl. hic et ubique scribendum censet ἀπλακίας, ut scribendum videtur, quum prima syllaba brevis est.

V. 118. Rom. E. κατέχουσι. Lasc. A. Rom. C. ἔχεις pro ἔχθεις.

V. 119. πάθοιθ' Havn.

V. 120. λήμματα Flor. 15. Rom. C. D.

V. 121. πολλῶν Havn. pro v. l. in marg. Recte Heath. Clarke ad Il. ά, 82. Musgr. ἀρχόμενοι et κρατοῦντες inter se opponi viderunt: *quum raro ab aliis regantur, plerumque suo arbitrio agant.* Buchananus: *Gravis est regum fastus, et irae Nimium memoris, qui dare leges Sunt soliti aliis, lege soluti Ipsi.* Grotius: *Effera regum pectora, pauca Cogi, multum cogere sueta Iras aegre ponere norunt.* Eustath. ad Il. ά, 80 sqq. p. 55, 26. ἰστέον δὲ, ὅτι εἰς τὸ νοηθῆναι τὴν ῥηθεῖσαν Ὁμηρικὴν γνώμην συντελεῖ καὶ τοῦ Σοφοκλέους τὸ οὐκ ἐκπέλει φρονεῖν μέγα, ὅς δοῦλος ἐστὶ τῶν πέλας (Antig. 478.). καὶ Εὐριπίδης δὲ φανερῶς αὐτὴν παραφράζει ἐν τῷ καί πως ὀλίγ' ἀρχόμενοι, πολλὰ κρατοῦντες χαλεπῶς ὀργὰς μεταβάλλουσιν, ἤγουν οἱ βασιλεῖς διὰ μακρὰν ἀρχὴν λύπης δυςκατάλλακτοί εἰσιν, ὡς πολλὰ κρατοῦντες, ἤτοι ὡς κρείσσονες. Wyttenbach. Bibl. crit. II, 1. p. 46. alteram interpretandi rationem a scholiasta allatam non minus probabilem, certe memoratu

dignam vocat: *ira regum a parvis initiis profecta ipsorum potestate et licentia augetur ac radices agit.* At χαλ. ὀργὰς μεταβάλλουσι esse non potest esse *ira eorum augetur*, sed *difficulter iram deponunt*, et etsi ἀρχόμενοι μεταβ. esse potest *initio deponunt*, tamen ὀλίγα ἀρχόμενοι vix quisquam dixerit pro *a parvis initiis profecti.* Nec hoc quidquam ad rem, paulatim serpat ira an subito exardescat. Hanc ob causam tertiam etiam interpretandi rationem damno. quam aliquando commentus eram, ut esset pro πρῶτον μὲν ὀλίγα, ἔπειτα δὲ πολλὰ κρατοῦντες.

V. 123. τὸ δ' ἄρ' Brunck. e coni. et Porson. Reprehenderat nutrix regum fastum, inde ortum, quod reges aliis imperare et e suo arbitrio res gerere soleant, quae est nimia quaedam abundantia. Contra mediocritas optima est. Poterat hoc priori opponi; poterat vero etiam tanquam causa et ratio commemorari, cur regum fortuna reprehendenda esset. Itaque γάρ non alienum. — εἰθίσθαι Havn. in marg. εἰθίζεσθαι in textu. — ἴσοισιν, ut v. 122. μεταβάλλουσιν, βροτοῖσιν v. 128. ut scribendum vidit Heath., habet Flor. 2.

V. 125. ὀχυρῶς γ' εἴη e Brunckii coniectura edidit Porson. pro ὀχυρῶς τ' εἴη. Idem coniecerat Reiske. γε duplex in eadem sententia habet etiam Soph. Oed. C. 977. πῶς γ' ἂν τό γ' ἆκον πρᾶγμ' ἂν εἰκότως ψέγοις; ubi prius γε vim addit particulae πῶς, alterum adiectivo τὸ ἆκον, *quomodo tandem rem, quae quidem non consulto facta sit, vituperare queas?* Hoc loco ἔμοιγε est *mihi quidem,* si non aliis; ὀχυρῶς γε, *saltem tuto.* Cf. Lobeck. ad Soph. Ai. p. 303. Erfurdt. ad Antig. 743. ed. min. Ceterum pro ὀχυρῶς Flor. 15. ἰσχυρῶς.

V. 126 sqq. eleganter vertit Buchananus: *Nam popularius aequi iuris Primum est nomen et experiundo et Usu longo praestabilius.*

V. 129. οὐθένα Lasc. B. Mag. Vict. θνητοῖς Lasc. Par. A. Rom. C. D. E. tres Florr. Vict. Havn. βροτοῖς Rom. A. B. δύναται recte explicat Wyttenb. Bibl. cr. II, 1. p. 47. qui *efficere, praestare* interpretatur. „Thuc. VIII, 36. αἱ ἀγγελίαι τοῦτο δύνανται, *haec est vis rumorum.* Demosth. pro cor. p. 233. τί δὲ τοῦτ' ἠδύνατο, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι; ἐγὼ διδάξω.“ Alia suppeditat Boeckh. ad Plat. Min. p. 143 sq. Hinc, ut Latin. *valere, vim habere,* ad aliam etiam significationem transfertur, quam illustravit Schaefer. ad Dionys. Hal. p. 88. Similiter Elmsl. δύναται est ἰσχύει, σθένει. καιρός significat, quodcunque opportunum, commodum est. Sic καιρὸν ἔχειν Phoen. 471. οὐδένα καιρὸν δύναται, *nihil, quod commodum et bonum sit, efficere potest.* οὐδένα καιρὸν δύν. ut Plat. Phileb. p. 23. D. μῶν οὖν σοι καὶ πέμπτου προςδεήσει διάκρισιν τινὸς δυναμένου. Hipp. mai. p. 296. D. Menon. p. 78. B. quae loca attulit Boeckh. καιρὸν cum δύναται eo facilius iungi poterat, quod καιρὸν adverbialiter usurpatur, ut Soph. Ai. 84. καιρὸν δ' ἐφήκεις. Hinc Hel. 479. loco ab Elmsleio adscripto, καιρὸν γὰρ οὐδέν' ἦλθες, i. e. οὐκ εὐκαίρως.

V. 130. 1. Distinctionem post ἄτας et δαίμων delevi, quia οἴκοις non solum ad ἀπέδωκεν, sed etiam ad ὀργισθῇ
ε
referendum videtur. Flor. 15. ἀπέδωκαν. Etiam in Flor. 2. ἀπέδωκεν correctione factum est ex ἀπέδωκαν, ut apparet e litterarum vestigiis.

V. 132. Osann. in anall. p. 114. haec comparat cum Ennii versu apud Nonium p. 467, 13. *Fluctus verborum aures aucupat.*

V. 133. τῆς δυστάνου Rom. A. B. τᾶς δυστήνου Rom. D. Flor. 15. τῆς δυστήνου Flor. 10. Post Κολχίδος excidisse aliquid, ut οἰκτράν, videtur Elmsleio.

V. 134. οὐδέ πω ἤπιος interrogative accipiuntur inde a Brunckio, non probante Elmsleio. Rom. A. B. γηραιά. Rom. E. γερεά.

V. 135. εἴσω Lasc. A. Hunc locum illustrat Böttiger. prol. *de Medea* p. 120. Duplex fuit ianua, inquit, in aedibus Graecorum, ad quas scenas etiam in theatris compositas fuisse constat. Una anterior αὔλειος s. αὔλιος (vid. d'Orville ad Charit. I, 2. p. 32.) dicta, universum aedium ambitum claudens, unde exitus in plateam. Hanc qui intraverat, aula seu vestibulo subdivali superato ad cubicula, coenacula et peristylia perveniebat, quae communi vocabulo ἀνδρῶνας seu andronitin appellare licet. Dehinc altera ianua, qua in interiorem partem aedium, gynaeconitin aditus pateret, μέταυλος dicta Atticis. v. Schneider. in Epimetro ad Xenoph. Memor. (ed. Lips. 1801.) p. 279. Iam Medeae

in thalamo seu gynaeceo versanti, priusquam ad chorum in area extra aedes sive in platea praestolantem pervenire poterat, duplex superanda fuit ianua. Versatur enim in remotissima aedium parte. Hoc igitur significare voluit poeta: ingentes clamores sublatos esse a Medea, qui per duplices fores exaudiri possent. Egregie rem totam illustrat fragm. Menandri apud Stob. quod miror fugisse Schneideri diligentiam, a magno Valesio ad Harpocr. p. 27. et ad Euseb. in vita Const. IV, 7. p. 240. scite expositum. Docet ibi Menander, virgini non ultra *μέταυλον* (gynaecei scilicet claustrum, v. Lys. orat. p. 20. Achill. Tat. II, 91. p. 162.), matronae non extra *αὔλειον* prodeambulare licere. Ibid. inspicere iubet picturam linearem, cuiusmodi post Galianum ad Vitruvium et Mariettium ad Anacharsidos Itinerarium aereis tabulis expressam dederunt *Rodius* in *formis ad explicandos Vitruvii libros* tab. XVI. form. X. et *Stieglitzius* in *Archaeologia architecturae veteris* T. II. P. II. fig. 34.

V. 136. *βοήν* Rom. A. D. Elmsl. malit *γόον*. metrum enim dactylicum esse videri, et *βοάν* e v. 132. facile irrepere potuisse.

V. 137. *συνήδομαι, ὦ γύναι* Lasc. A. Rom. A. B. D. E. Flor. 10. 15. Havn. quod placet Elmsleio, neque iniuria.

V. 139 s. Magna in hoc versu est scripturae diversitas. Lasc. B. *ἐπεί μοι φίλα κέκραται*. Ald. rell. Flor. 10. *ἐπεὶ μὴ φίλα κέκραται*. Lib. P. *ἐπεί μοι φίλια κέκραται*. Contra Par. A. B. C. D. Schol. Rom. A. ante corr. C. D. E. Lasc. A. Flor. 15. *ἐπεί μοι φίλον κέκρανται*, quo alludit Rom. A. e corr. *ἐπεὶ μὴ φίλον κέκρανται*, et Havn. *ἐπεὶ*
μὴ *ν*
μοι φίλον κέκραται. Si Codd. numeres, lectio *ἐπεί μοι φίλον κέκρανται* plurimum auctoritatis habet; sin verba et rem ipsam ponderes, minimum. *φίλον* enim haud dubie ex eo ortum est, quod ad *δώματος* referendum esse videbatur; at *δῶμα φίλον κέκρανται* vel *κέκραται* dici posse pro *φίλον ἐστί*, hodie non credo. Nec attinebat dicere, *doleo domus infortuniis, quia domus mihi amica est*. Hoc enim per se intelligitur. Tum *φίλος* non solet in *φίλιος* immutari, sed *φίλιος* in *φίλος* depravari a librariis. Vid. Porson. ad Hec. 852. 927. Quum vero semel *φίλον* (*δῶμα*) scriptum

esset, necessario scribendum erat *μοι*, non *μή*. (*μοι* et *μή* confusa sunt etiam v. 158.) *ἐπεὶ οὐ* dicendum fuisset, si negatio ad verbum *κέκρανται* pertineret, sed iungenda sunt *ἐπεὶ κέκρανται μὴ φίλια*, *quia res non gratae*, i. e. *acerbae constitutae sunt*. Itaque Brunckium et Porsonum secutus sum. Musgr. ed. *ἐπεὶ μὴ φίλι᾽ ἃ κέκρανται*. Elmslei. *ἐπεί μοι φιλία κέκρανται*, in quod inciderat iam Porson. Sed hoc non minus languidum est, quam *ἐπεί μοι φίλον κέκρ*. *φιλία* autem non est in Lib. P., si Musgravio fides, sed *φίλια*.

V. 140. 1. Omnes MSS. et ant. edd. *φροῦδα τάδ᾽ ἤδη· Ὁ μὲν γὰρ ἔχει λέκτρα* (*δῶμα* Ald. Rom. C. Flor. 2. Havn.) *τυράννων*, utriusque versus cum dispendio, inquit Porson. Itaque omnes ad coniecturam confugiunt. Musgr. *τὸν μὲν γὰρ ἔ.* quod receperunt Brunck. Beck. Elmsl. Porson. ed. *φροῦδα γὰρ ἤδη Τάδ᾽· ὁ μὲν γὰρ ἔχ.* ad scholiastam provocans. Elmsl. aliam etiam coniecturam expromit: *φροῦδα τάδ᾽ ἤδη· Καὶ δὴ γὰρ ἔχει λ. τ.* ut *ὁ μέν* omissum censeatur, de qua ellipsi Atticis familiari citat Porson. ad Or. 891. Gramm. meam §. 288. d. maxime vero Schaeferum ad Bosium p. 187. = 204. (i. e. p. 329. ed. Lips.). Musgravii coniecturae opponit Porson., rectius servari nominativum, ut *ὁ μέν* et *ἡ δέ* accuratius opponantur, deinde rectius *ἔχειν* dici Iasonem, quam *ἔχεσθαι*. Et prius quidem nullam vim habere, facile ostendit Elmsl.: ad alterum respondet, verum esse, si *λέκτρα* legatur; „sin autem *δῶμα*, Creontis regia rectius habere dicitur, quam ab eo haberi. Noster Herc. 614. (609.) *Χθονίας νιν ἄλσος Ἑρμιὼν τ᾽ ἔχει πόλις*.“ Sed hoc est *Hercules Hermione versatur*; itaque *δῶμα ἔχει Ἰάσονα*, *Iason in domo regia versatur*, quod longe minus est, quam dicere oportebat nutricem: non enim, qui in domo regia versatur, continuo puellam regiam matrimonio sibi iunxit, quod, utpote indignum facinus, praecipue memorari decebat. Tum *λέκτρα* magno consensu codd. Rom. A. B. D. E. Lasc. Cott. Flor. 10. 15. haud dubie etiam Paris. unde sic edidit Musgr. Porsonus scholiastae auctoritate niti non debebat; in eius enim verbis *γάρ* ipsius grammatici esse ostendit Elmslei. sicut in eo, quod e Schol. Aesch. Choeph. 320. affert: *Προσθοδόμοις Ἀτρείδαις*] *τοῖς πρότερον ἐσχηκόσι δόμον. νῦν γὰρ Οὐκ εἰσὶ δόμοι· φροῦδα γὰρ*

τάδε ἤδη. vid. Elmsl. in Add. Elmsleii *καὶ δὴ* vix accommodatum est huic loco; certe aptius eius exemplum afferendum erat, quam e v. 1097. *καὶ δὴ γὰρ ἅλις βίοτόν θ᾽ εὗρον.* Ibi enim significat, *fac eos victum idoneum sibi comparasse.* Quod ego dedi, item est e coniectura; sed recte dubitat Elmsl. an particulae *καὶ μὲν γάρ* ita coniunctae in tragicorum scriptis inveniantur. Seidlero de verss. dochm. p. 81. not., ubi hiatus in anapaesticis exempla profert, non displicet coni. Scaligeri *ἡ μὲν γὰρ ἔ.* ut ad Glaucam nutrix respiciat; quae quomodo *λέκτρα τυράννων ἔχειν* dici possit, non perspicio. Ceterum Flor. 15. *ὁ μὲν γὰρ ἤδη λέκτρα τυράννων ἔχει.*

V. 142. *ἦδ᾽* Ald. *ἥ δ᾽* Lasc. *ἡ δ᾽* primus H. Steph. Pro *τάκει* Havn. *τάκη.* Rectius legeretur *τήκει βίοτον,* ut videtur Elmsl. *τήκει* esse videtur in Paris. A. Certe sic edidit Brunck. qui ad v. 128. *Doricas formas in impressis receptas non agnoscunt membranae in his anapaestis.*

V. 144. *παραθαλπομένη* Rom. A. B. *φρένα* om. Flor. 10.

V. 145. Lasc. B. *αἶ αἶ. τάλαινα.* Rom. A. B. Schol. ad v. 171. *κεφαλῆς.*

V. 146. Rom. D. *τί δέον μοι. τί δ᾽ ἐμοί* Brunck. quod aliud agens retinui pro *τί δέ μοι.*

V. 147. Dele comma post *καταλυσαίμαν.* Recte enim Elmsl. monet, *βιοτάν* tam a *καταλυσαίμαν,* quam a *προλιποῦσα* regi.

V. 149. Verba *ὦ Ζεῦ κ. γ. κ. φ.* meram esse exclamationem, ut Or. 1487, post scholiastam monet Elmsl.

V. 152. *τί σοι* Brunck. e Paris. A. et Porson., et sic omn. Rom. Lasc. A. Havn. Reliqui Codd. et edd. *τίς σοι. τίς* explicat etiam schol. quamquam *τί σοι* praefixum est in Iunt. et Basil. *τί* est *διὰ τί,* quod manus prima supra scripsit in Rom. A. *τίς ἔρως, quis amor,* i. e. quam immodicus, est cum admiratione leniter vituperantis. — *ἀπλήστου* Ald. rell. Rom. C. Flor. 2. 15. Havn. *ἀπλάστου* Lasc. Paris. A. Rom. A. B. D. E. Flor. 10. Elmsl. coni. *τᾶς ἀπλάτου κ.* eodem sensu, quo *τᾶς ἀνάνδρου κοίτας* v. 433 sq. *πλάθειν* enim et *πελάζειν* cum compositis frequenter de coniugio usurpantur.

Sed adiectivi *ἄπλατος* eo sensu positi exemplum desidero. *ἀπληστία λέχους* est etiam Androm. 218.

V. 153. *ἔρος* Ald. rell. ante Barnes. tres Florr. Vict. *ἔρως* Lasc. omn. Rom. praeter E. Havn. Barn. Brunck. In Rom. E. versus omissus est.

V. 154. *σπεύσει.* Rom. D. supra *σ* scriptum habet *δ,* et ita legendum suspicabatur Musgr. *θανάτοιο* Barn.

V. 155. *μηδέν* pro *μή.* Vid. ad Orest. 182.

V. 156. *εἰ δὲ σοὶ πόσις* Rom. C. „Quae scriptura speciem tantum variae lectionis habet. Scripsisset enim librarius *εἰ δέ σοι πόσις,* si vulgatam de industria mutasset.“ Elmsl.

V. 157. *σεβάζει* Flor. 10. *σεβίζει λέχη* Lasc. B. Flor. 2.

V. 158. Sic Codd. et edd. et Eustath. ad Il. *ζ´,* p. 633, 43 = 49?, 24. Rom. D. *μοι* pro *μή.* Paris. A. *μὴ* omittit. Sed quia vix aequum videbatur VV. DD. a Medea, ut ne omnino irasceretur, exigere, alii aliter locum emendare conati sunt. Heath. *κείνῳ τόδε μὲν χ.* quod e scholio ad v. 155. probare conatur. Musgr. *δεινῶς τοδὶ μὴ χαράσσου.* Brunck. *κείνῳ λίαν μὴ χαρ.* quod in textum recepit, et post eum Beck. Porson. *κείνῳ τόσον μὴ χ.* Sed recte monet Elmsl., quem sensum VV. DD. coniecturis suis efficere voluerint, hunc iam in vulgata inesse: *τόδε μὴ χαρ.* enim esse pro *μὴ οὕτως ὀργίζου.* Sic Soph. Oed. T. 264. *ἀνθ᾽ ὧν ἐγὼ τάδ᾽ — ὑπερμαχοῦμαι.* Vid. Erfurdt. ed. min. Elmsl. ad v. 49. 672. huius fabulae. Sed miror, neminem commemorasse scholiasten, qui ad v. 155. ita haec παραφράζει· *εἰ δὲ ὁ σὸς ἀνὴρ ἠθέτησε τοὺς ὅρκους, ἐκείνῳ γενέσθαι λίσσου, δηλονότι τὸ κεραυνωθῆναι καὶ ἀποθανεῖν.* Igitur sic ille locum distinguebat: *κείνῳ τόδε· μὴ χαρ.*

V. 159. *τάδε* Ald. rell. Florr. Rom. C. *τόδε* Lasc. Par. A. Rom. A. B. D. E. quod receperunt Brunck. et Porson. Mihi quidem hoc e praecedente versu irrepsisse videtur. — *συνδικάσει* a *συνδικάζω* Lasc. B. Ald. rell. Florr. *συνδικήσει* a *συνδικέω,* quod coniecerunt Musgr. et Herm. elem. d. m. p. 532., Lasc. A. Par. A. omnes Rom. Flor. 15. Havn. Opportune Musgr. comparat Aesch. Eum. 579. *καὶ μαρτυ-*

ρίσων ἦλθον — — καὶ συνδικήσων αὐτός. De metro vid. ad antistrophicos 184 sq.

V. 161. δυρομένα est a Brunckio pro ὀδυρομένα. Vid. ad Hec. 723. et Elmsl. ad h. l. — ξυνήταν scripsit Brunck. propter metrum, quam formam analogia non satis tuetur. Havn. ξυνέσταν. Elmsl. in hoc metro epitritum primum et diiambum satis bene sibi respondere dicit. Herm. elem. d. metr. p. 532. et 565. verbo τάκου in hunc versum translato: τάκου δυρομένα σὸν ξυνέταν, cui respondeat πένθος γὰρ μεγάλως τόδ' ὁρμᾶται, ut sit Pherecrateus cum cretico vel molosso.

V. 163. Rom. A. B. D. Lasc. A. λεύσεθ', ut semper in hoc verbo variatur, Rom. E. Havn. λεύσεσθ', Lasc. B. λεύσασθ'.

V. 164. ἐνδησαμένη Rom. C. Flor. 2. 15. Vict.

V. 165. Bergler. ad Arist. Ach. 1155. „Qui malum alicui precantur, maximam delectationem se percepturos putant, si id suis oculis videant evenire; itaque cupiunt esse αὐτόπται. Soph. Trach. 1055. ἂν ὧδ' ἐπίδοιμι πεσοῦσαν αὔτως ὧδ' αὔτως, ὥς μ' ὤλεσεν. Eurip. Med. 163. Utuntur et verbo simplici. Aesch. Choeph. 265. — οὓς ἴδοιμ' ἐγώ ποτε Θανόντας ἐν κηκῖδι πισσήρει φλογός. Soph. Phil. 1127. ἴδοιμι δέ γέ νιν, τὸν τάδε μησάμενον, τὸν ἴσον χρόνον ἐμὰς λαχόντ' ἀνίας." His paene adducor, ut Wakefieldii rationem ad Hec. 438. probem.

V. 166. αὐτοῖς τοῖς μελάθροις Rom. A.

V. 169. αὐτός pro αἰσχρῶς Flor. 15.

V. 171. Θέμιν Ἰχναίαν corrigebat Ruhnk. ap. Pierson. ad Moerin p. 137. εὐκταίαν defendit Musgr. loco Aeschyli S. c. Th. 729. πατρὸς εὐκταίαν Ἐρινύν. Sed hoc est *Erinnyn patris precibus expetitam* s. *advocatam*, quod in hunc locum non cadit. Beck. ad Aristoph. Av. 1058. θεοὺς εὐκταίους interpretatur, qui preces audiunt, et ratas habent, ut Χάριτες εὐκταῖαι Orph. hymn. 59, 6. Θ. εὐκταία h. l. Huschk. anal. crit. p. 133. quibus vota faciunt homines. εὐκταῖος *votivus* est apud Soph. Trach. 239 sq. Interpretemur igitur *Themin, ad quam, ut iustitiae praesidem, preces et vota faciunt homines.* Sed hoc Themidi cum aliis diis commune est. Desideratur autem, ut

monuit V. D. in *Classic. journ.* n. 15. p. 7., epitheton, designans id, quod Themidi proprium sit, ut Iovi proprium est ὅρκων ταμίᾳ νενομίσθαι. Itaque si Codex aliquis Ἰχναίαν offerret, non dubitarem recipere. De Themide Ἰχναίᾳ vide quae monui Animadv. ad h. Hom. p. 127.

V. 172. θνητοῖς Lasc. A. Rom. A. B. D. E. Flor. 10. 15. Havn.

V. 173. κοὐκ ἔστιν Rom. A. B. Havn. Mox σμικρῷ Ald. contra metrum, Rom. C. tres Florr. Havn. Schol. μικρῷ e Paris. A. Lasc. edidit Brunck. et sic Rom. A. B. D. E. Mag.

V. 176. Musgr. coniecturam αὐδαέντων memorasse satis est, inquit Elmsl.

V. 177. Rom. D. δέξεται τ' (sic) ὀμφάν. quod monstrum e duabus lectionibus coaluit δέξεται et δέξαιτ'.

V. 178. ἤ πως Flor. 10. quod in Rom. A. a prima m. adscriptum γρ. καὶ ἢ πῶς. quod mihi potius e prava pronuntiatione ortum esse, quam ex ὅπως, videtur.

V. 180. 1. nutrici vulgo tribuebantur. Correxit Tyrwh. cuius sententiam confirmat Par. A. Pro μήτοι Havn. μή τι. Paris. A. Rom. C. Flor. 15. μή μοι. Flor. 2. μήτοι, μοι (superscr. μοι) ab alia m.

V. 182. βᾶσα νῦν Lasc.

V. 184. τόδ' pro τάδ' Flor. 10. Metro succurrere tentavit Hermann. elem. doctr. metr. p. 532. φίλα non pro vocativo, sed pro accusativo plur. accipiens, *nos quoque favere Medeae narra.* de quo Elmsleio assentior dicenti: Ego neque hanc rationem probo, neque meliorem novi.

V. 185. σπεῦσαι pro σπεῦσον Par. A. Rom. D. E. Flor. 10. 15. Havn. ut edidit Brunck. σπεῦσαι pro imperativo accipiens, quasi dicatur σπεύδομαι. Imo est infinitivus, e τάδ' αὔδα pendens, ut saepe infinitivo praemittuntur τάδε, ταῦτα, τοσοῦτον. Hoc etiam eo nomine praestare videri potest, quod post σπεῦσαι facile suppleri potest πρὶν αὐτὴν κακῶσαί τι, quod durius suppletur post σπεῦσον. Neque idcirco verba πρίν τι κακῶσαι τοὺς ἔσω ex iis sunt, quae ancillam dicere iubet Medeae, sed ea cum τάδ' αὔδα

cohaerent, non *dic ei, ut festinet, priusquam mali quid inferat iis, qui intus sunt*, sed *dic ei, priusquam mali quid inferat, ut festinet.* τάδε ad superiora verba πῶς ἂν ἐς ὄψιν τὰν ἁμετέραν ἔλθοι referendum dicit Elmslei. itaque *et dic ei, ut prodeat*, quod multo commodius dicitur καὶ τάδ' αὔδα, σπεῦσαι. Sed metrum laborat. Hermann. l. c. scripsit: σπεῦσον δὲ, πρίν τι κακῶσαι, cuius (partic. δέ) vestigium, inquit, nescio an erui possit ex altera lectione σπεῦσαι. Seidlerum coniecisse dicit σπεῦσον, πρὶν καί τι κακῶσαι. Sed in epitome p. 191. vulgatam huius versus lectionem tuetur, strophicum autem sic legendum existimat: Ζεὺς τόδε συνδικήσει· μὴ λίαν. Utrumque constare e Pherecrateo et cretico: in Pherecrateo autem usitatiori formae ⏓ ⏓ | –́ ⏑⏑ – ⏓ respondere alteram – ⏑⏑ – ⏑ – ⏓, ut Soph. Ant. 607. 618.

V. 186. εἴσω Lasc. Ald. et Codd. ἔσω Brunck. Porson.

V. 187. γὰρ om. Flor. 10. De metro vid. ad v. 161.

V. 188. φόβος, εἰ πείσω. In vocc. φόβος, φοβεῖσθαι etc. inest notio *dubitandi*; hinc nonnunquam sequitur εἰ, *an*, ut in locis ab Elmsleio allatis, Heracl. 786. φόβος γάρ, εἴ μοι ζῶσιν, οὓς ἐγὼ θέλω, *timeo, quia incerta sum, an vivant.* Androm. 60. καὶ νῦν φέρουσά σοι νέους ἥκω λόγους, φόβῳ μὲν, εἴτις δεσποτῶν αἰσθήσεται, *timens, quippe dubitans, an domini sensuri sint.* Sic Soph. Trach. 175. ὥςθ' ἡδέως εὕδουσαν ἐκπηδᾷν ἐμὲ φόβῳ, φίλαι, ταρβοῦσαν, εἴ με χρὴ μένειν etc. Hoc loco duae locutiones in unam conflatae sunt, *timeo, ut ei persuadeam*, et *dubito, an ei pers.* Monui propter Elmsleium, qui simpliciter εἰ pro μὴ οὐ vel μή positum dicit.

V. 189. δέσπ. ἐμὴν Rom. A. B. C. Flor. 10. 15. Havn. Brunck. Utramque vocem omittunt Lasc. A. Rom. E. *Non male*, ait Elmsl. Possis eodem iure *Male* exclamare.

V. 190. Sensus est: *tamen hanc operam in cumulum suscepti iam laboris tibi praestabo, ut tibi gratum faciam.* Minus recte cepit schol.

V. 191. Callim. in Cer. 51. *Τὰν δ' ἄρ' ὑποβλέψας χαλεπώτερον, ἠὲ κυναγὸν Ὤρεσιν ἐν Τμαρίοισιν ὑποβλέπει ἄνδρα λέαινα Ὠμοτόκος, τᾶς φαντὶ πέλειν βλοσυρώτατον ὄμμα* — —.

V. 193. προςφέρων Rom. A. B. Flor. 10. Havn. Pro ὁρμαθῇ Barnes. imperite ὁρμάθῃ, creticum pro molosso. ὁρμηθῇ Brunck.

V. 195. ἁμάρτης Rom. A. (in quo suprascr. οι) B. Mag. Flor. 2. Vict.

V. 196. ἐπὶ μὲν θαλίαις om. Rom. C.

V. 197. ἐπεὶ pro ἐπὶ Havn. ἐπί τ' εἰλ. Lasc. Ald. rell. Solus Porson. ed. ἐπὶ δ' εἰλ. cum nota: Pro ἐπὶ δ' malim ἐπί τ'. sed in fine libelli errorem suum ipse correxit.

V. 199. οὐδέν pro οὐδείς Flor. 15.

V. 204. Rom. A. μολπῇσι βροτοῖς, quod corr. ab ead. m. βροτούς. Rom. B. etiam βροτοῖς.

V. 205. βοὴν Rom. A. B. Libet adscribere Hug. Grotii interpretationem loci: *Nil me peccet iudice, si quis Proavos multum sapuisse neget, Placuit thalamos quibus et festas Ornare dapes carmine, laetas Quod mulceret molliter aures. At multifidis nemo Camoenis Docuit Stygios sistere luctus, Unde et mortes et funesti Casus totas vertere domos. Atqui potius debuit istis Musa mederi: nam quid coena Ridente iuvat tendere vocem, Cum res per se sit grata satis Dulcis mortalibus esca?*

V. 208. πολυστόνων Lasc. *X. Π.* 808. Rom. E. a corr.

V. 209. μογερᾷ Lasc. A. Rom. B. C. E. Havn. quo spectat etiam glossa a pr. m. in Rom. A. κακῇ. λιγυρὰ ἄχεα βοᾷ ad sensum idem est quod λιγέως θρηνεῖ. hinc alter accusativus additus. Recte Elmsleius comparat Soph. Trach. 49. *Δέσποινα Δηάνειρα, πολλὰ μέν σ' ἐγὼ Κατεῖδον ἤδη πανδάκρυτ' ὀδύρματα Τὴν Ἡρακλείαν ἔξοδον γοωμένην.* Vid. Herm. in nota Seidleri ad Troad. 123.

V. 210. Rom. C. λέχαισι i. e. λέχεσι. *Nescio an melius*, inquit Elmsl., *modo scribatur* λέχεσιν.

V. 211. θ. δέ τ' ἄδ. Rom. A. B. C.

V. 212. Ζανός Brunck. Metrum a v. 211. hoc esse videtur:

211. –́ ⏑ – ⏑ | –́ ⏑ – ⏑
212. – –́ ⏑ – ⏑ –

213. ∪ ∪ –́ ∪ ∪ –́ ∪
214. –́ ∪ ∪ –́ ∪ ∪ ⏓
215. ∪ –́ ∪ – | ∪ –́ ∪ –
216. –́ – –́ ∪ ∪ – ⏓

ut vss. 212 sq. ita describantur:

τὰν Διὸς ὁρκίαν
Θέμιν, ἅ νιν ἔβασεν — —

V. 214. *εἰς* Rom. A. B. C. D.

V. 215. Havn. *νήχιον* pro *νύχιον*. Elmsl. comparat Rhes. 53. *ἄνδρες γὰρ ἐκ γῆς τῆςδε νυκτέρῳ πλάτῃ Λαθόντες ὄμμα τοὐμὸν αἴρεσθαι φυγὴν Μέλλουσι.* Minus bene Brunck. *νύχιον* explicat *δυτικήν*, *occidentale mare* respectu Colchidis, citans Aesch. Pers. 948.

V. 216. Milton et Heath. *ἀπεράντου*. Glossa in Par. A. *τὴν δυςχερῆ πρὸς τὸ περᾶσθαι*, confusis *περᾶν* et *περαίνειν*. Rectius Elmsl. poëtam respexisse dicit ad Homericum *Ἑλλήςποντος ἀπείρων*.

V. 218. *τι* om. Flor. *μέμψησθ'* Ald. rell. Flor. 2. Schol. ad v. 217. bis, (priore loco Iunt. *μέμψησθαι*). *μέμφησθ'* Lasc. Paris. A. B. D. Lib. P. Rom. D. E. Flor. 10. 15. Havn. Schol. ad v. 222. *μέμφοισθ'* Rom. A. B. *μέμφησθ'* recepit Musgr. Codd. suis nimium addictus, et Porson. qui tamen ad Hec. 1174. *μὴ μέμφῃ* nullo modo tolerari posse dixerat. *Μή* non raro quidem cum imperativo aoristi, (et quidem plerumque tertia persona, vid. Elmsl. in Mus. crit. I. p. 482.) iunctum reperitur, coniunctivo praesentis ubi additum invenitur, ibi Codd. variant. Vid. Porson. l. c. Schaefer. ad Gregor. Corinth. p. 15. et in indic. v. *μή*. ad Gnomicos Brunck. p. 155. Itaque Aldinam lectionem revocavi, quamvis mirum videatur, quum Grammatici praeceptum illud toties inculcarint, in *μέμφησθ'* tot Codd. conspirare. Quod vero Elmsl. dicit, si *μέμφησθ'* legatur, Ennium contra linguae indolem haec verba interpretatum esse, non intelligo. At nemo monuit, quod e scholiis apparet, grammaticos *μή* h. l. non pro particula vetante habuisse, sed cum *ἐξῆλθον* iunxisse, *ἐξῆλθον, ἵνα μὴ μέμψησθε.* Tunc *μέμφησθε* rectius videtur.

V. 218—221. In his versibus explicandis cum Elmsleio

sequor Scholiastam. Duo ponit genera hominum, alterum *τῶν σεμνῶν γεγώτων*, alterum *τῶν ῥαθυμίαν κτησαμένων*. Priores magnam de se existimationem excitarunt partim conspectum hominum vitando, qui mos erat regum Persarum, partim (*ἐν θυραίοις* ab *οἱ θυραῖοι*, non *τὰ θυραῖα*) foris, extra domum, itaque in conspectu hominum, in publico versando et rem publicam tractando. Alteri contra, in otio delitescentes, ignaviae opinionem consecuti sunt, sed iniuria etc. Buchananus vertit: *Plerosque novi, quod seorsum degerent, Habitos superbos; hos frequens praesentia Fecit molestos; alius ingressus viam Vitae quietae ignaviae subit notam.* Ennium hos versus non intellexisse, certe male vertisse, iam Muretus ostendit Var. lect. VIII, 17. Ex eius tamen interpretatione pendentes VV. DD. Graeca emendare conati sunt. Musgr. in Suppl. not. *ἐργμάτων ἄπο*, deinde *οἵτ'* pro *οἱ δ'*, ut significet *οἵ*. Brunck. *ὀμμάτων ἔπι*, eos intelligens, qui, ut Atheniensium demagogi, forum, ubi plurimum eloquio et audacia florebant, non deserebant, *τοὺς ἐν θυραίοις* autem eos, qui, manu quam lingua promtiores, classibus exercitibusque praeerant, *procul ab urbe*, *ἐν θυραίοις*, rem gerentes. Wyttenb. bibl. crit. l. c. p. 53. *τούς τε δωμάτων ἔπι, τούς τ' ἐν θυραίοις.* Porson., ut in re incerta, Brunckii interpretationem sequitur. Iacobs. ad Anthol. Palat. T. III. p. 77. *ὀμμάτων ἄπο* dictum accipit ut Dionis Chrys. illud T. I. p. 221, 19. *ἄνδρα κυνηγέτην ἀπὸ τῆς ὄψεως καὶ τῆς στολῆς.* Itaque *ὀμμάτων ἄπο* cum *οἶδα* coniunxit, quod idem Seidlerum fecisse cognovi ex Helleri Prol. I. de Soph. Oed. Col. Ceterum v. 218. *βροτούς* Flor. 10. v. 219. Rom. D. Photius ap. Porson. *γεγότας*. Sed apud Herm. alter cod. *γεγῶτας*, alter cum Suida *γεγονότας* habet. *ὀμμάτων τ' ἄπο* Par. A. Rom. A. a corr. B. — v. 220. *τοὺςδ' ἐν θ.* Ald. *τοῖς δ' ἐν θ.* Lasc. A. *τοὺς δ' ἐν θ.* Lasc. B. *εἰ δ' ἀφ' ἧ.* Havn. *οἵδ'* Lasc. Ald. *ἀμφ' ἡσύχου* Lasc.

V. 222. *Hi ignaviae opinionem consecuti sunt, sed iniuria: e specie enim hominis ipsius ingenium non recte iudicatur.* Ita locum habet *γάρ*, quod Wyttenb. Bibl. cr. l. c. in *δ' ἄρ'* mutandum censebat. *ἔνεστ' ἐν* Codd. et edd. *ἔνεστιν* Schol. quod praetulerunt Brunck. et Porson. ut numerosius. Ego Reisigio assentior, qui p. 249. nume-

rosius *ἔνεστ' ἐν* sibi videri ait. Elmsleium miror *ἔνεστιν* praeferentem, qui tamen in censura editionis Suppl. Hermann. *Classic. journ.* n. XVI. p. 428. hanc legem sibi observasse visus est, ubi tertius pes tragici senarii una voce contineretur, simulque versus dividi posset in duas partes aequales, plerumque alteram versus partem aut elisionem ante se habere etc. — *ὀφθαλμοῖσι* Rom. A. D. Flor. 10. 15. De constructione *βροτῶν, ὅστις* vid. ad Hecub. 357. Ast. ad Plat. Leg. p. 63. Sic nostrum locum explicat Eustath. ad Il. *γ'.* p. 415, 8. *Ἰστέον, ὅτι σύνηθες Ὁμήρῳ σχῆμα τὰ ἐκ πληθυντικῆς καταβαίνειν εἰς ἑνικόν· οἷον καὶ τὸ ἀνθρώπους τίνυσθε, ὅτις ἐπίορκον ὀμόσσῃ· ἐκ γὰρ τοῦ ἀνθρώπους εἰς τὸ ὅτις μετέβη, διότι οὐ πάντες οἱ καμόντες ἤτοι θανόντες κολάζονται, ἀλλ' ὁ κακός. τοιοῦτο σὺν ἄλλοις μυρίοις καὶ παρ' Εὐριπίδῃ τὸ δεσποτῶν ὠμῶν τύχοιμι, ὅςτις μ' ὠνήσεται* (Hec. 356 sq.), *καὶ τὸ δίκη γὰρ οὐκ ἔστιν ἐν ὀφθαλμοῖς βροτῶν, ὅςτις πρὶν ἀνδρὸς σπλάγχνον ἐκμάθῃ σαφῶς στυγεῖ.*

V. 223. *ἀνδρῶν* Havn. *ἐκμάθῃ* Eustath. l. c. *ἐκμάθοι* Flor. 2. Vict. Et Eustathii et vulgatam lectionem probam esse dicit Porson. sed recte monuit Elmsl. subiunctivum non usurpari a Tragicis cum *πρὶν ἄν*, nisi in priore membro adsit negandi aut prohibendi significatio.

V. 225. Schol. *σὲ* pro *δέ.*

V. 227. *πολίτης* Lasc. A. Rom. A. (in quo suprascr. *αις*) D. E.

V. 231. *γιγνώσκειν* Codd. et edd. Si lectio sana, cogitandum *ὥςτε*, vel potius infinitivus *respectum*, ut vulgo loquuntur, significat, (vid. Gramm. gr. §. 534.) quo illud *ἐν ᾧ ἦν μοι πάντα* valeat *in quo omnia mea posita erant, quantum quidem recte intelligebam.* Sed valde vereor, ne locus corruptus sit. Canter. Nov. Lect. IV, 11. coni. *γιγνώσκω καλῶς*, quod probat Wyttenb. l. c. p. 53. Reiske *γίγνεσθαι καλῶς.* Musgr. *γιγνώσκεις καλῶς*, quod receperunt Porson. et Elmsl. Brunck. *γιγνώσκειν καλά*, *in quo situm erat, ut omnia bona experirer.* (at *γιγνώσκειν* nunquam est *experiri* i. e. ipso usu percipere.) *γιγνώσκω καλῶς* sic mediae sententiae interponitur infra 924. Heracl. 977. sed ibi de vera sententia valet, hic de ea, quam falsam fuisse tempus docuit. Ego vulgatam revocavi, non quo *γιγνώσκειν* pro *γιγνώσκετε* dictum putarem, quae suspicio est Elmsleii, sed quod lectionem auctoritate Codd. munitam expellere nolebam coniectura, quae nec ipsa satis commodum sensum efficere mihi videretur. Scholion ad h. l. ita obscurum est, et fortasse corruptum, ut vix quidquam inde lucreris. Fortasse tamen inde coniicere possis, *γινώσκειν καλῶς* histrionibus deberi. Quae coniectura si vera est, ne vestigium quidem sincerae lectionis exstat, et excogitari quidem multa possunt, ut *ἐν ᾧ γὰρ ἦν μοι πάντα σώζεσθαι καλά*, certum autem fundamentum, in quo emendatio nitatur, nullum remanet.

V. 233. *ὅσ' ἔστιν ἔμψ.* Flor. 15.

V. 237. *τοῦδ' ἔτ'* Lasc. B. Ald. rell. et Flor. 2. Vict. *τοῦδε τ' ἄλγιον* Rom. C. Lasc. A. Sed Par. A. Rom. A. D. Flor. 15. *τοῦτ' ἄλγιον.* Rom. B. *τοῦτο δ' ἄλγ.* Par. B. D. Rom. E. Stob. Tit. 73. *τοῦτό γ' ἄλγιον κ.* quod recepit Musgr. *τοῦτ' ἔτ' ἄλγ.* Brunck. Porson. Elmsl. *κακοῦ* haud dubie ad praecedentia refertur, ut *κακόν* vocetur *τὸ πόσιν πρίασθαι δεσπότην τε σώματος λαβεῖν.* Quod si est, vix deesse potest accuratior definitio, quam pronomen demonstrativum continet; non *malo aliquo indefinito acerbius est hoc malum,* sed *hoc malo, quod commemoravi, aliud quod malum acerbius est.* Igitur *κακοῦ τοῦδε* requiri videtur. Primum malum eorum, quae enumerat, est *πόσιν πρίασθαι δεσπότην τε σώματος λαβεῖν*, quae non video quomodo pro duobus diversis accipi possint cum Schol. Debebat sequi: *ἔπειτα κινδυνεύειν ἢ κακὸν λαβεῖν, ἢ χρηστόν.* Hoc enim alterum malum est, quo mulieres laborare dicit. Itaque, *sed hoc leve est,* inquit; *hoc enim malo acerbius est aliud.*

V. 238. Lasc. A. Rom. A. B. D. E. *λάβῃ.* Sed in Rom. A. supra scriptum *γρ. λαβεῖν*, in B. *εῖν.*

V. 243. *οἵῳ* pro *ὅτῳ* coni. Musgr. quo non opus. *συνευνέτῃ* Lasc. Rom. A. B. E. Havn. *συνευνέτης* Rom. D.

V. 245. *ξυνοικεῖ* Rom. A. B. D. E. sed in A. B. supra scriptum *εῖ.* Pro *βίᾳ* Havn. in textu habet *γνώμῃ*, quod ortum e notatione grammatici, hanc *γνώμην* esse monentis, alterum in marg. Flor. 10. *μὴ βίᾳ ζυγὸν φέρων,* 15. *μὴ φέρων βίᾳ ζυγόν.*

V. 248. *καρδίας χόλον* Ald. quod e v. 586. ortum videtur Elmsleio. Contra Lasc. MS. Cott. Paris. omn. praeter E. Florr. tres, Vict. Eustath. p. 739, 36 = 635, 14. *καρδίαν ἄσης*, quod recepit Musgr. et Brunck., prob. Valck. annot. in N. T. p. 341. Rom. C. *καρδίαν ἄσσης* c. gl. *λύπης*, *βλάβης*. Rom. A. B. Paris. E. *καρδίαν ἄτης*. Havn. *καρδίαν ἄσην* et in marg. *ἄτης*. Sed Olympiod. ap. Ruhnk. ad Tim. p. 247. Rom. D. *καρδίας ἄσην*, quod recepit Porson. Haec lectio vel eo nomine deterior est altera, quod vulgarem locutionem habet, nostra exquisitiorem. Sic Bacch. 260. citante Elmsl. *βότρυος ὑγρὸν πόμ᾽*, — — *ὃ παύει τοὺς ταλαιπώρους βροτοὺς λύπης*. Similiter ib. 212 sq. *καὶ σφᾶς* — — *παύσω κακούργου τῆσδε βακχείας τάχα*. Hipp. 511 sq. *ἅ σε* — *παύσει νόσου τῆσδε*. Cf. Soph. Phil. 1379. Quod vero lectioni suae praesidium e lectione Aldina petit Porson., id valde infirmatur, si illa e v. 586. fluxit.

V. 249. *φίλων τιν᾽* Ald. Florr. tres, Havn. *φίλον τιν᾽* Lasc. Paris. A. Rom. A. B. C. D. Vict. Difficile est eligere: nam quod Elmsl. dicit, tragicos libentius usurpare *φίλων τις*, *ἐχθρῶν τις*, *θεῶν τις*, *ἀνθρώπων τις* et similia, quam *φίλος τις* etc. id recte explosum est ab Hermanno ad Soph. Ai. 977. Cuius rationem si sequaris, melius etiam h. l. est *πρὸς φίλον τινά*. Ego tamen Codd. tantum auctoritatem secutus sum. — *πρὸς ἥλικας* e coniectura edidit Porson. quem sequitur Elmsl. propter regulam a Porsono proditam ad Orest. 64. Me igitur *ἥλικα* reliquisse, qui Orest. 52. e sola Porsoni coniectura *παρέδωκεν τρέφειν* dederim, miratur. Causa est, quod, etsi plerumque brevis syllaba finalis ante mutam cum liquida brevis manet, tamen loca non pauca exstant, ubi producitur; nec mirum, quum etiam in mediis vocibus breves syllabae haud raro producantur ante mutam cum liquida, ut *πᾱτρός* Soph. Oed. C. 442. *ῡβρις* ib. 883. *νεκροί* Ant. 1240. Eur. Ph. 881. *ὀκνεῖν* Soph. El. 320. Eur. Or. 782. Loca illa, in quibus brevis syllaba ante mutam cum liquida producitur, emendare quidem conatus est Erfurdt. ad Soph. Ai. 1109. Sed regulam statuere, tum loca, quae ei regulae adversantur, corrigere, quid aliud est, nisi quod dialectici vocant, *petitionem principii facere?* nisi forte hoc in dialecticis tantum reprehendendum est, in

grammaticis non item. Libenter tamen *ἥλικας* admisissem, si Codex aliquis illud obtulisset, quia, ubi inter *ἥλικα* et *ἥλικας* optio est, illud ad similitudinem verb. *φίλον τινά* effictum videri potest; et post editam Medeam vidi, in Cod. Havn. *ἥλικας* scriptum esse. Quare nunc non dubitarem recipere.

V. 250. *ἀνάγκην* Havn.

V. 253. *ἀσπίδας* Havn.

V. 255. *αὐτός* Ald. rell. *οὗτός* Brunck. *αὐτός* Porson. *πρός σε* Lasc. — *πόλις θ᾽ ἥδ᾽ ἐστι* Ald. rell. Rom. C. *πόλις γ᾽ ἥδ᾽ ἐ.* Lasc. quo alludit etiam Rom. A. *σοὶ μὲν γὰρ πόλις ἥδ᾽ ἐ.* transposito *γὰρ*, quod pro *γ᾽* scriptum est. Copulam omittunt Rom. B. D. Flor. 10. 15. Havn.

V. 257. *φίλων συνουσία* edd. et MSS. Sed Paris. A. Rom. D. pro var. lect. *κοινωνία*. Contra Flor. 10. *κοινωνία* in textu habet, cum gl. *συνουσία*. *κοινωνία* ediderunt Brunck. Porson. Elmsl. Sane *κοινωνία* exquisitius videtur, quam pro grammatici foetu.

V. 259. *ἢ πρὸς ἀνδρός* Flor. 15. *λελησμένη* Lasc. *λεληϊσμένη* Havn.

V. 260. *οὐδὲ συγγενῆ* Ald. rell. *X. Π.* 756. Rom. C. *οὐχὶ συγγ.* Lasc. Schol. Par. A. Rom. A. B. D. Flor. 10. 15. Havn.

V. 261. In Hervag. 1. huic versui praefixae sunt litterae *ἰο.* Pro iis *ὡς* Herv. 2. quod deleri iussit Canterus, delevit Barn.

V. 262. *τοσοῦτον δέ σου* Flor. 10. 15. Rom. D. C. Havn. *τοσοῦτον δὲ σου* (Rom. *δὲ σοῦ*). Rom. B. *τοσοῦτο δ᾽ ἐκ σοῦ*.

V. 264. *δίκην*, quod coni. Elmslei. in Mus. crit., habent Rom. D. Flor. 15. quod verum puto. Sic Heracl. 847. *κἀποτίσασθαι δίκην ἐχθρούς*. 877. *ἐχθροὺς λαβόντα μὴ ᾽ποτίσασθαι δίκην*. quae loca attulit Elmsl. — Pro *τῶνδ᾽* Flor. 2. *τόνδ᾽*.

V. 265. *τὸν δόντα γ᾽ αὐτῷ* Rom. C. Flor. 2. *τὸν δόντ᾽ αὐτῷ* Havn. *ἥν τ᾽ ἐγήματο* omnes edd. et MSS. et Eustath. ad Il. *θ′*, p. 694, 24 = 573, 44. inter exempla medii pro activo positi. Vulgatam miro modo defendit Seidler. ad Eur.

El. 246. ἥν τ' ἐγήμ. valere dicens αὐτήν (imo ταύτην) ἥ, quasi vero nominativus pronom. relat. unquam propter praecedentia in accusativum mutetur. Verum videtur ἥ τ' ἐγήμ. quod propositum a Porsono recepit Elmsl. constructione simili ei, quae infra occurrit v. 512. πτωχούς τ' ἀλᾶσθαι παῖδας, ἥ τ' ἔσωσά σε.

V. 266. Stob. Tit. 73. in ed. Trincav. et Gesn. γυνὴ γάρ ἐστι τ' ἄλλα (Gesn. τἄλλα) μὲν φόβου πλέα. Schol. ad Soph. Ant. 61. γυνὴ γὰρ τἄλλα φόβου πλέα. τἄλλα, an τἆλλα scribendum sit, disputat Wolf. in Anal. litt. I. p. 431. Elmsl. ad v. 888. φόβου etiam Lasc. Lib. P. Burn. Rom. A. B. C. D. Flor. 2. 10. 15. Vict. Havn. et sic iam Herv. 2. rell. φόνου Ald.

V. 267. κακὴ δ' ἐς ἀ. recte ex codd. et MSS. revocavit Elmsl. quum e Tyrwhitti sententia Brunck. et Porson. edidissent κακή τ' ἐς ἀλκ. Duplex oppositio est, inquit; prima inter τἄλλα μὲν et ὅταν δ' ἐς εὐνήν, altera inter φόβου et ἀλκήν.

V. 270. δράσον Lasc. δρᾶσον Paris. A. Rom. A. B. Cott. Mag. Flor. 2. 10. 15. Havn. δράσω τάδ' recte Brunck. explicat, id est σιγήσομαι.

V. 271. πενθεῖν σοῦ δ' οὐ Havn. θαυμάσω pro θαυμάζω Lasc. Rom. D. Flor. 10. 15. Havn. et Schol. Sed futurum, ut recte monet Elmsl., est θαυμάσομαι, non θαυμάσω. Cf. Monk. ad Eur. Alc. 158.

V. 273. καινὸν Havn.

V. 276. λαβοῦσα Rom. A. ante corr. Havn. Idem δισσὼ, pro δισσά, quod omittit Rom. C. σὺν αὐτῇ Rom. A. ante corr. C. D. Flor. 2. σὺν αὑτῇ Lasc. Rom. A. a corr. Havn. Schol.

V. 281. ἐξιᾶσι recte Vict. Havn. ut iam edidit Barn. Pro πάντα δή Havn. πάντως δεῖ. Citat hunc versum Schol. Soph. Aiac. 1032. ubi edd. Turneb. Steph. Iohns. θνητοί pro ἐχθροί, quod ipsum e priore fabulae editione servatum putat Osann. p. 93.

V. 283. εἰρήσομαι Lasc. Paris. A. Rom. D. Flor. 10. 15. εἰρήσομαι Homericum est, ἐρήσομαι Atticum. Mox solus Paris. A. καὶ κακῶς λέγουσ' ὅμως. Brunck. coni. καὶ ξένη περ οὖσ' ὅμως. Vid. Porson.

V. 284. τῆσδε γῆς ἀποστ. Rom. A. Havn. a m. sec. Hinc Rom. B. τῆσδε γῆς στέλλεις.

V. 285. περιαμπίσχειν Ald. rell. περαμπέχειν Lib. P. παραμπέχειν Flor. A. Paris. A. Rom. A. B. D. E. Flor. 2. 10. 15. Havn. Brunck. Porson. παραμπέσχειν Lasc. παραμπίσχειν Par. B. D. E. Cotton. (qui etiam παρ' ἀμπέχειν) Schol. Hoc Elmsleius etiam praetulit, formam ἀμπέχειν non exstare monens apud Eurip. Nec ex παραμπέχειν librarius fecisset — ίσχειν.

V. 287. ξυμβάλλεται τοῦδε δείματος dictum esse existimo, quia poëta cogitaret de συλλαμβάνεσθαι, συνάρασθαι τινός, *adiuvare*, cuius vis in συμβάλλεσθαι, *conferre ad aliquid*, quodammodo inest. Ceterum Lasc. Rom. omn. Florr. tres, Havn. συμβάλλεται.

V. 288. σύ post πέφυκας addit Flor. 10.

V. 290. ἀπειλεῖν sine σ' Ald. rell. Paris. A. Rom. A. B. C. Havn. ἀπειλεῖς Lasc. Par. B. D. Cott. Rom. E. Flor. 10. 15. ἀπειλαῖς Flor. A. ἀπειλῆς Rom. D. ἀπειλῇ Havn. κλύω δ' ἀπειλεῖν σ' Musgr. unde orta videtur varietas lectionis, et sic Flor. 2. Vict. Brunck. propter tautologiam κλύω, ὥς ἀπαγγέλλουσί μοι, edidit χόλῳ δ' ἀπειλεῖς. Sed tautologiam recte defendit Porson. loco Hel. 1050. βούλει λέγεσθαι, μὴ θανὼν, λόγῳ θανεῖν; et Elmsl. in Auct. loco Phoen. 736. — ἀπαγγέλουσι Lasc. Rom. A. D. E. et altero λ supra scripto Rom. C.

V. 293. ἀπεχθέσθαι Elmsl. quia praesens sit ἀπεχθάνομαι, aoristus ἀπηχθόμην. ἀπέχθεσθαι legitur etiam in Thucyd. I, 136. Theocr. 7, 45. ὥς μοι καὶ τέκτων μέγ' ἀπέχθεται. Plut. T. II. p. 124. B. ἀπεχθεῖσθαι.

V. 294. σθένειν Lasc.

V. 296. Κρέων Lasc.

V. 297. ἔβλαψε γλῶσσα Stob. tit. 36. p. 217. Gesn. 142. Grot. non apte ad sensum. vid. Porson. et Elmsl.

V. 299. διδάσκεσθαι pro διδάσκειν usurpat Soph. Trach. 681. ἐγὼ γὰρ, ὧν ὁ θήρ με Κένταυρος — προὐδιδάξατο, παρῆκα θεσμῶν οὐδέν. Vid. Heindorf. ad Plat. Protag. p. 517.

V. 300. ἧς ἔχουσιν ἀρετῆς pudenda negligentia e Zim-

mermanniana remanere passus sum, sed iam in minore editione corrigendum curavi *ἀργίας*. Constructionem *ἄλλης ἧς ἔχουσιν ἀργίας* Elmsl. longe insolentioerm dicit altera *ἄλλης ἀργίας, ἧς ἔχουσιν*, affert tamen Soph. El. 763. *μέγιστα πάντων ὧν ὄπωπ᾽ ἐγὼ κακῶν.* Cf. locum e Trach. citatum ad v. 299. Xenoph. Anab. I, 9, 19. *εἴ τινα ὁρῴη κατασκευάζοντα ἧς ἄρχοι χώρας.* Pro *ἄλλης* Paris. A. *ἀλκῆς*, quod recepit Brunck. recte propterea vituperatus a Wyttenb. Bibl. cr. II, 1. p. 56 sq. Quod ipse ibidem coniecit, *αἰτίας* pro *ἀργίας*, retractavit in Curis poster. Bibl. cr. III, 4. p. 41. *ἀργίαν* accipiens de *otio hominis litteris et sapientiae studio dediti, nec rempublicam attingentis*, ut iam Brunck. intellexit, eosdem hos esse monens, qui supra 220. *ἀφ᾽ ἡσύχου ποδὸς δύςκλειαν ἐκτήσαντο καὶ ῥαθυμίαν.* *ἄλλης* sumendum esse *πλεοναστικῶς*, iam Porsonus monuit. Cf. Schaef. apud Iacobs. ad Anthol. Palat. p. 973. Verte: *praeterquam enim quod inertiae insimulantur, quia in otio aetatem degunt, in invidiam etiam civium incidunt.*

V. 301. Aristot. Rhet. II, 21. in Ald. Ven. Basil. Camot. aliis *πρὸς ἀνδρῶν*, ubi Victor. ex h. l. *ἀστῶν* scripsit.

V. 302. *σκαιοῖς* Rom. C. Flor. 2. *προςφέρων σοφά* edd. et MSS. fere omnes, praeter Lasc. Par. B. Rom. E. qui *προςφέρων ἔπη.* *σοφά* verum esse ostendit Aristoph. Thesm. 1141. *σκαιοῖσι γάρ τοι καινὰ προςφέρων σοφὰ Μάτην ἀναλίσκοις ἄν.* Alterum ex Euripidis ipsius secundis curis profectum suspicatur Porson. Elmsleius hanc *γνώμην* Euripidi ita placuisse censet, ut eam paulum immutatam in aliam fabulam transtulerit, et huic coniecturae pondus accedere ex Aristoph. verbis, quae non minus Euripidis esse videantur, quam superiora. Mihi *ἔπη* ex annotatione grammatici ortum esse videtur, in *σοφά* intelligendum *ἔπη* indicantis, et hoc e margine in textum illatum veram lectionem expulisse. Verba autem *μάτην ἀναλίσκοις ἄν* e v. 329. sumsisse puto Aristophanem, paulum immutata, ut *καινὰ σοφὰ* non ad *προςφέρων* solum, sed etiam ad *ἀναλίσκοις* referretur.

V. 305. Ald. rell. Rom. C. Flor. 2. *ἐν πόλει λυπρὸς φανῇ.* Sed Lasc. Par. A. Cotton. Rom. A. B. D. E. Flor. 10. 15. Havn. *λυπρὸς ἐν πόλει φ.* ut ediderunt Brunck. Porson. Elmsl.

V. 307. *εἶμ᾽* Lasc. Havn.

V. 308. e v. 803. temere huc translatum esse, recte vidit Pierson. Veris. p. 58. In Paris. A. ille non nisi in margine scriptus est, quum librarium fefellisset *τοῖςδ᾽* bis deinceps positum. Agnoscit tamen eum scholiastes.

V. 309. *τοῖςδ᾽ οὖν πρ.* Ald. rell. Rom. C. *τοῖς δ᾽ αὖ* legendum vidit Pierson. l. c. et sic Lasc. Flor. A. Paris. A. B. D. Lib. P. Rom. A. B. D. E. Florr. tres, Vict. Havn. Musgrav. scholiastam suspicabatur scriptum invenisse *τοῖς δ᾽ αὖ προςάντης εἰμὶ, κοὐκ ἄγαν σοφή*, quod recepit Brunck. Sed quum displiceret *εἰμὶ* geminatum, Musgr. coni. *τοῖς δ᾽ αὖ πρ. λῆμα, κοὐκ ἄ. σ.* Recte Porson. monet, verba esse Medeae modeste de se loquentis et vires suas consulto extenuantis. Propter sapientiae opinionem se aliis praedicandam videri, aliis invisam esse dicit; invisam se esse, quia sapiens non haberetur, dicere non poterat.

V. 310. *σὺ δ᾽ αὖ* Lasc. Rom. A. B. D. E. Flor. 10. 15. Havn.

V. 311. *ἔχοιμι* Rom. A. B. D. Flor. 15. Havn.

V. 313. *τί γὰρ σύ μ᾽ ἠδ.* Lasc. Rom. A. B. D. E. Flor. 10. 15. Havn. quod tacite admisit Brunck. Vulgatam revocavit Porson. *ἠδίκησας* Cotton. Flor. 10. Havn.

V. 315. Havn. *σώφρων ἔδρασας*, sed in marg. *σωφρονῶν.*

V. 317. *εὖ πράσσετε* Rom. C. *τὴν δὲ δὴ* Ald. rell. *τήνδε δὴ χθ.* Rom. C. *τὴν δὲ χθ.* Havn. *τήνδε χθ.* Rom. D. *τήνδε δὲ χθ.* Lasc. Paris. A. Rom. A. B. D. ut primus edidit Brunck.

V. 320. Post *φρενῶν* comma posui, ut indicarem, verba *ἔσω φρ.* iungenda esse cum *μή τι βουλεύσῃς κακόν.* *ἔσω* a Brunckio editum est pro *εἴσω.*

V. 321. *βουλεύῃς* scripsisse Euripides videtur Elmsleio, quia Medeam suspicetur Creon *iam nunc* malum meditari, quippe quae aliter sentiat ac loquatur; supra autem 37. metuere nutricem, ne mali aliquid *aliquando* faciat Medea.

V. 322. *τοσῶδε γ᾽ ἤ.* (non *τοσῶδέ γ᾽ ἤ.* quod narrat Porson.) Ald. rell. Rom. C. Flor. 2. *τοσσῷ δε δ᾽* Schol. *τοσόνδε δ᾽ ἤ.* Lasc. Rom. E. *τοσσῷδε δ᾽ ἤ.* Flor. 10. 15.

Havn. τοσῷδε δ' ῥ. Flor. A. Paris. A. D. Lib. P. Rom. A. B. D. ut ediderunt Musgr. Brunck. Elmsl.

V. 323. ὡς δ' αὔτως Brunck. Porson. quum antea scriptum esset ὥς δ' αὔτως. αὔτως scribendum videtur Elmsleio, quia accentus doceat, non ab αὐτός derivatum esse, sed potius a fem. αὔτη. Rectius iudicat Buttmann. Lexilog. p. 34 sqq. Quum in scholio ad v. 324. legatur: Ἄλλως. ῥᾴων ἐστὶ φυλάττεσθαι ὀξύθυμος ἀνὴρ, ὡςαύτως δὲ καὶ γυνή, Dawesius p. 97. scribendum existimabat: ἀνὴρ γὰρ ὀξ. ὡς δ' αὔτως γυνή. sed vulgatam agnoscit alterum scholion ad v. 323.

V. 324. ῥάον Havn. sed ῥᾴων in marg. Contra Dawesium, ῥᾴων φυλάσσεσθ', i. e. φυλάσσεσθαι, tentantem l. c. Dorvillius ad Char. p. 442. (469. ed. Lips.) recte monet, φυλάσσειν idem esse, quod τηρεῖν, et proprie significare, *observare* aliquem, ne quid faciat. Cf. Heindorf. ad Plat. Gorg. §. 38. p. 50.

V. 325. Valcken. coniecturam ad Phoen. 497. μὴ λόγους πλέκε recepit Brunck. Vulgatam revocarunt Porson. et Elmsl. Hic, *qui dicit* μὴ λόγους πλέκε, inquit, *iubet, ut recta simplicique oratione utare; qui vero* μὴ λόγους λέγε, *ut omnino taceas.* Aristoph. Ach. 302. σοῦ δ' ἐγὼ λόγους λέγοντος οὐκ ἀκούσομαι μακρούς.

V. 326. ἄρηρε Ald. rell. ἄραρε e Paris. A. recepit Brunck. et sic Pseudogregor. v. 1264. Lasc. omnes Rom. Flor. 10. 15. Havn. Vid. Valck. ad Hipp. 1090. Brunck. ad h. l. — ἔχει Rom. A. B. sed in A. supra scr. ς.

V. 327. μένης Lasc. Par. A. Flor. A. Rom. A. B. D. E. Flor. 10. 15. Havn. In Rom. A. supra scriptum γρ. καὶ μενεῖς, in B. εἷς. μένης e sq. δυςμενὴς ortum videtur.

V. 328. Scribe: μὴ πρός σε γονάτων, ut monuit etiam Elmsl. σε om. Ald. Brub. Herv. 1. 2. Rom. C. Havn. addidit Canter. e Scholiaste, et sic Rom. A. B. D. E. Flor. A. Florr. tres. μὴ πρός σε γούνων Lasc. μὴ πρὸς σὲ γούνων Cotton. quod recepit Porson. Vid. ad Phoen. 852. τε ante νεογάμου om. Havn.

V. 330. αἰδήσῃ Flor. 15.

V. 331. φιλεῖν pro φιλῶ Flor. 15.

V. 332. μνείαν νῦν ἔχω Havn.

V. 333. πλεῖν γὰρ τέκνων Rom. A. B. supra πλεῖν scripto in A. ἢν ab al. m. supra τέκνων vero ο a pr. m. Sic etiam in B. quae mihi aberrationes librariorum potius, quam scripturae consulto invectae videntur. — ἔμοιγε φίλτατον πολύ Ald. rell. Flor. 2. 10. Rom. C. D. Havn. φίλτατον ἔμοιγε πολύ Rom. A. B. ἐμοί pro πολύ Flor. 15. Sed Lasc. Paris. A. D. Rom. E. πόλις pro πολύ, quod receperunt Brunck. Porson. Elmsl.

V. 336. Rom. C. λάθῃ, supra scripto οι. Utrumque bonum esse iudicat Elmsl. dissentiente V. D. in *Edinb. rev.* nr. 38. p. 485. not. qui recte monet, in optatione maiorem vim inesse, quam in coniunctivo imperativi vicem tenente. Optativum h. l. agnoscunt Plut. Brut. p. 1008. B. Athen. p. 156. F.

V. 337. ἔῤῥ', ὦ μ. Valck. coniicit ad Hipp. 973. ex huius fabulae v. 1336. Vulgatam recte tuentur Brunck. Porson. Elmsl.

V. 338. πονοῦμεν ἡμεῖς. Vis est in ἡμεῖς. Quum Creon dixisset, molestia me libera, Medea respondet, *Imo vero ego in molestia et miseriis versor*, cui additur ἐκ παραλλήλου κοὐ πόνων κεχρήμεθα. Itaque prorsus inutilis est Musgr. coniectura, πόνος μέν· ἡμεῖς δ' οὐ πόνῳ κεχρήμεθα; quam, ut certissimam, receperunt Brunck. Porson., non cogitantes, in ea scriptura minus commode Creonti concedere Medeam, eum in πόνοις esse. Ut h. l. πόνων κεχρήμεθα, sic Suppl. 457. ἥκεις δὲ δὴ τί τῆςδε γῆς κεχρημένος; Iph. A. 371. τοῦ κέχρησαι. Vid. Elmsl. ad Eur. Heracl. Add. v. 801. p. 142 sq. Imperite in Indice Beckiano haec ad χρῆσθαι referuntur, quae ad χρῄζειν pertinent.

V. 339. ὠθήσῃ Ald. rell. ὠσθήσῃ e Paris. A. dedit Brunck. et sic Mag. Flor. 2. Vict. Noster Hel. 452. καὶ τάχ' ὠσθήσει βίᾳ.

V. 340. τοῦτ' ἀλλά Flor. 2. ἀλλά σ' αἰτοῦμαι copulanda videntur cum v. 344. αἰτοῦμαί σε μίαν τήνδ' ἡμέραν ἐᾶσαί με μεῖναι.

V. 343. τί δ' αὖ β. Lasc. Rom. A. B. D. E. Flor. A. Florr. tres, Vict. Havn. Elmsl. in auct. scribendum censet τί δὴ βιάζει, ut infra 1001.

V. 344. με om. Havn.

V. 345. Elmsl. coni. *οἳ φευξούμεθα.*

V. 347. *προθυμᾶ* Flor. 15.

V. 349. *εἰκός ἐστιν* sine *δ'* Flor. A. et 10. *σ'* ante *ἔχειν* omittit Havn.

V. 353. *δή* om. Flor. 15. Havn.

V. 354. Lasc. *καὶ νῦν μὲν ὁρῶ γ' ἐξαμαρτάνων.*

V. 358. *οὐ ψευδής* Ald. rell. *ἀψευδής* Lasc. Musgrav. MSS. omn. Flor. A. Rom. omn. Florr. tres, Vict. Havn.

V. 359. *μίμν' ἔθ' ἡμ. μ.* edidit Porson., ut melius cum locis similibus 344. 377. 393. congrueret, satis levi de causa.

V. 360. *δράσαις* Rom. A. B. D. E. Flor. 15. Havn. Hic etiam *δεινῶν.*

V. 361. om. Rom. C. Flor. 2. 15. In margine habet Havn. De usu monometri in exordio carminis anapaestici dubitat Seidler. Epist. ad Lobeck. ad calcem Aiacis p. 433.

V. 362. *τόσων ἀχ.* Flor. A. *τόσσων ἀχ.* Cotton.

V. 363. *πρὸς ξενίαν* Flor. A. Rom. A. B. D. Cotton. Florr. tres, Havn.

V. 364. *δόμων* Rom. C. Havn.

V. 365. *εὑρήσεις* Flor. A. et 10. Non male abesset *ἐξευρήσεις*, inquit Elmsl. Noster Phoen. 984. (977.) *ποῖ δῆτα φεύγω; τίνα πόλιν; τίνα ξένων;*

V. 367. *ἐπόρευσεν* tres Florr. Vict.

V. 368. *πανταχοῦ X. Π.* 1060.

V. 369. *μὴ δοκεῖτέ πως* Rom. A. B. *πω* (ς) Havn. Hinc Pseudogreg. *ἀλλ' οὔτι ταύτῃ ταῦτα· μὴ σύ πω δόκει. Ἔτ' εἴσ' ἀγῶνες σοί τε καὶ μιαιφόνοις*, ut locum emendavit Valck. ad Hippol. 41.

V. 371. *κηδεύμασιν* pro *κηδεύσασιν* Flor. 15. — *οὐ μικροί* Rom. A. B. E. Havn. *οἱ μικροί* Rom. D.

V. 372. *θωπεῦσαι ποτὲ* Flor. A. Par. A. D. Cott. Rom. A. B. D. E. Flor. 10. 15. ut edidit Musgr. Utrumque *ἂν* om. Par. A.

V. 378. *τῶν ἐμῶν νεκροὺς ἐγώ*, omisso *ἐχθρῶν*, Flor. 15.

V. 379. Rom. A. B. *πατέρα καὶ κόρην.* Rom. C. *πατέρα τε κόρην.*

V. 380. De loco Grammatici ap. Bekker. Anecd. p. 99. vid. Bast. ad Gregor. Cor. p. 156.

V. 381. Rom. D. *ὁποῖα.* Idem habet Rom. E. a m. pr. correctum deinde in *ὁποίᾳ.* Lasc. *ὁποῖαν* (sic).

V. 384. Vid. ad v. 41. *ἐςβᾶσ'* Flor. 2. Vict.

V. 387. *ἐμοῖς* om. Havn.

V. 389. *ἢ πεφύκαμεν σοφαὶ μάλιστα* quum de una Medea acciperet Elmsl. edidit *σοφοί* e regula. vid. Gramm. gr. §. 436. 3. Idem videbatur Andr. Dalzelio in Mus. crit. Cant. n. 3. p. 329. Sed rectius Porson. ibid. p. 334. de toto genere femineo hoc valere, et Euripidem hanc occasionem sexui maledicendi non praetermisisse monet. Idem citat Ion. 618 sq. *ὅσας σφαγὰς δὴ φαρμάκων τε θανασίμων γυναῖκες εὗρον ἀνδράσιν διαφθοράς.* Elmsl. quidem Auct. annot., quum eo loco *σφαγάς* et *φάρμακα* coniungat poëta, ex eo quidvis potius eum hic dixisse colligi posse censet, quam mulieribus magis convenire *φάρμακα* quam *σφαγάς*, quae Medeae sit sententia, si recte legatur *σοφαί.* At non opus erat, in Ionis loco commemorare, utrum genus mulieribus magis conveniret; satis erat dicere, ad utrumque eas proclives esse. Veneficia vero ingenio muliebri magis convenire, quam caedem manu perpetratam, recte dicere possis, si quidem, qui infirmiores sunt, ad clandestina consilia confugere solent. Cf. Herm. ad Viger. n. 50. — *κτανεῖν* Ald. rell. Rom. C. *ἑλεῖν* Lasc. plerique MSS. Musgr. Rom. A. B. E. Flor. A. et 10. 15. Havn. et pro var. lect. Flor. 2. ut iam edidit Musgr.

V. 390. *καὶ δὴ τεθνᾶσι.* Vid. Gramm. gr. §. 510. 7.

V. 392. Auctor *Χρ. πάσχ.* 887. *δέμας τόδε.* Eleganter, inquit Porson. sed hoc solo auctore quidquam mutare nolui.

V. 393. *μικρόν* Havn.

V. 397. *κἂν μέλλω θ.* Flor. A. Cott. Flor. 10.

V. 398. MSS. et edd. *τόλμης δ' εἶμι*, quod nunc mutatum nollem.

V. 403. *σφι* Brunck. ed. e Paris. A. et sic Havn. pro *σφιν.* Sed de illa forma dubitat Elmslei. quum *σφιν* saepe metro necessarium sit, *σφι* vero nusquam, ne apud Soph. quidem Oed. C. 421. quem locum laudat Brunck. *σφίν* cum *ἐμίν, τίν, ἵν* comparat Buttmann. Lexil. I. p. 60, 14.

V. 404. *ἐμᾶς χθ.* Havn.

V. 408. *καὶ γέλωτα* Par. E. Lib. P. Flor. 2. Vict. *ὀφλεῖν* scribendum cum Elmsleio, quem vid. ad Heracl. 985.

V. 409. Flor. A. *τῶν τ' Ἰάσ.*

V. 410. *πατρός* om. Havn.

V. 412. *ἐς* Havn. unde lectio *ἐσμέν* fluxit Lasc. Rom. omn. Stob. Tit. 73. ed. Trincav.]

V. 413. *Χο.* praefigit Havn.

V. 414. *χωρεῖν, ire* pro *fluere* illustrat Wyttenbach. ad Plut. p. 320. — *πηγαί* Rom. C. E. Mag. Flor. 2. quod supra scriptum in Rom. A.

V. 415. *δίκαι* Paris. B. D. Rom. E. *δίκαια* [Flor. 15. Vict. quod ortum ex *δίκαι*. — *καὶ πάλιν πάντα* Rom. C. Flor. 2. *πάντες* Flor. A.

V. 417. *οὐκέτι* omittit Rom. D. *πίστιν* Flor. A. *ἄραρε* Paris. A. omn. Rom. Flor. 10. 15. Havn. ut pro *ἄρηρε* edidit Brunck.

V. 419. *φῆμαι* Flor. 10. Iniuria *στρέφουσι* sollicitat Elmsl. coniiciens *στέψουσι* vel *στρέψουσι*. *στρέφουσι* est pro *στρέφονται*.

V. 420. *ἄρχεται* Havn.

V. 422. *παλαιγονέων* Havn. E Flor. A. in apogr. Hamb. enotatum *γενναίων*. *λήξουσ'* ex emend. Heathii edidit Brunck. pro *λήξουσιν*. *λήξουσι* Rom. D. *ἀοιδῶν* Havn.

V. 423. *ὑμνέουσαι* Rom. A. B. Flor. 10. Havn. *ὑμναίουσαι* Rom. D. *ὑμνεῦσ'* Mag. Flor. 2. Vict. Rarissimam apud Tragicos formam *ὑμνεῦσαι* tuentur non solum reliqui codd. sed etiam Eustath. p. 634, 13. *τὸ ὑμνεῖν φαύλως ἐκλαμβάνεται ποτὲ κατὰ βαρεῖαν ἀντίφρασιν. Σοφοκλῆς* (El. 375.) *ὑμνήσεις κακά, ἤγουν ὑβρίσεις. καὶ ἐν Οἰδίποδι τῷ τυράννῳ* (1275.)· *τοιαῦτ' ἐφυμνῶν, ἤγουν δυςφημῶν. Αἰσχύλος* (Sept. ad Th. 7.)· *ὑμνεῖται ὑπ' ἀστῶν φροιμίοις πολυῤῥόθοις. Εὐριπίδης· τὴν ἐμὴν ὑμνεῦσαι ἀπιστοσύνην, ἤγουν κακολογοῦσαι. καὶ ἐπεὶ ἀντάχησαν ὕμνοι, αἱ κατὰ τῶν ἀνδρῶν ὕβρεις δηλαδή.*

V. 425. Pro *ὤπασε* Lasc. Paris. B. D. Burn. (C. ap. Pors.) Rom. E. Vict. *ἔπνευσε*. Proximo versu *ἐν ἁμετέρᾳ γνώμᾳ* pro *ἁμετέρᾳ γνώμᾳ ὤπασεν*. Vid. Porson. ad v. 629.

V. 426. 27. 28. Ald. Brub. Herv. 1. *ἐπεὶ ἀντάχησαν ὕμνον ἀρσένων γέννα.* In prioribus conspirant reliquae editiones et codd. sed Herv. 2. Canter. Barn. Musgr. etc. Rom. A. D. Flor. 15. *γέννᾳ*. Flor. 10. *γένναι*. Flor. A. *γέννηαι*. Flor. 2. Vict. *ἀρσένων μὲν γέννα*. Pro *ὕμνον* Eustath. l. c. citat *ὕμνοι*, quam scripturam agnoscit etiam schol. *οἱ ὕμνοι τῶν μελῶν ἀντήχησαν ἂν κ. τ. λ.* Rom. A. a corr. B. *ὕμνοις*. Rom. A. ante corr. *ἀντάχησα ὕμνοις*, supra scr. *ὕμνον*. *ἀντάχησεν ὕ.* Barn. et schol. *ἀντάχησ' ἂν ὕμνον* e Scaligeri, Reiskii, Heathii, Tyrwhitti emendatione ediderunt Musgr. Brunck. Porson. Elmsl. Fuit, quum legendum censerem: *ἔπη ἀνταχῆσαι ὕμνων ἀρσ. γ. ita ut convicia vicissim in viros coniicere possemus.*

V. 428. *ὁ μακρὸς δ' αἰ.* Flor. 15. Havn. in quo *ὁ* deletum a manu sec.

V. 430. *πατρίων* Ald. rell. *πατρῴων* e Par. A. edidit Brunck. et sic Lasc. omnes Rom. Mag. tres Florr. Vict. Havn. Vid. ad Hec. 78.

V. 431. *καρδία* Havn. *διδύμας* Rom. A. B. C. D. Havn. *δίδυμος* Flor. A. Sed *δίδυμον ἦβαν* Euripides dixit etiam Herc. f. 647. notante Elmsleio. De *ὁρίσασα* vid. Abresch. ad Aesch. Suppl. 563.

V. 432. *ἐπὶ δὲ ξένᾳ* Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. *ἐπὶ δὲ ξείνᾳ* Lasc. omn. Rom. Mag. Flor. 10. Vict. Havn. *ἐπὶ δὲ ξείνῳ* Flor. 15. *ἐπὶ δὲ ξεῖνον* Flor. 2. Vitium ed. Commel. *ἐπὶ δὲ ξένῳ* in Musgravianam propagatum est, alio vitio cumulatum in ed. P. Steph. et Barnesii Cantabrig. *ἐπεὶ δὲ ξένῳ*.

V. 433. *χθόνιον* pro *χθονί* Flor. A. *τὰς ἀν.* Lasc.

V. 437. *βέβακεν ὅρκ.* Ald. rell. Rom. C. *βέβακε δ' ὅ.* Flor. A. Lasc. Lib. P. Rom. A. B. E. tres Florr. Vict. Havn. — *οὐδέ τ'* Lasc. Ald. rell. *οὐδ' ἔτ'* e Musgr. emendatione edidit Porson.

V. 438. [*μίμνει* edd. et MSS. *μένει* Par. D. Rom. A. B. D. E. Flor. 10. Havn. Verba *μίμνει, αἰθερία δ' ἀνέπτα*

desunt in Flor. A. Non ita perverso iudicio Euripidem fuisse arbitratur Elmsl., ut ad licentiam confugiens priorem in *μίμνει* corripere maluerit, quam alteram eandemque usitatiorem formam *μένει* usurpare. Itaque cum Porsono *μένει* recepit, addens, hunc locum notissimae criticorum regulae, in diversitate scripturae vocabula rariora praeferenda esse vulgatioribus, *aperte* adversari. De syllaba brevi ante *μν* vid. Porson. App. ad Toup. T. IV. p. 442. Gaisford. ad Hephaest. p. 218. Erfurdt. ad Soph. Ai. 1066.

V. 439. *οὐδὲ* edidit Brunck. haud dubie, quia, ut ait Reiskius, *οὔτε* non habet antapodosin. De *οὔτε — δέ*, *μήτε — δέ* vid. ad Orest. 283.

V. 441. *πάρα*, i. e. *πάρεισι*, recte Porson. pro *παρά*. et sic quatuor Rom. ap. Elmsl. Pro *τῶν δὲ λέκτρων*, vitioso scilicet (vid. ad 439.), Porson. coni. *σῶν τε λέκτρων*, Elmsl. scripsit *τῶν τε λ.*

V. 442. *ἄλλα* ex Heathii coni. pro *ἀλλὰ* edidit Porson.

V. 443. *δόμοις* Flor. A. et 2. 10. Vict. *ἐπέστη* Lasc. Flor. 15. Havn. *μετέστη* Flor. A. et 10.

V. 444. *) *ὡς ἀμήχανον φέρειν* Stob. Tit. 20. p. 173. Gesn. 107. Grot. Sed ibi etiam Paris. et Vossianus Leid. *κακόν*, notante Elmsl.

V. 445 sq. Inanis est Elmsleii suspicio, elegantius esse *σὺ γὰρ, παρὸν — — φέρουσαν.*

V. 448. Musgr. coni. *πρᾶγμ᾽, ἃ μὴ παύσῃ π.* non sine causa solum, sed etiam soloece pro *ἃ οὐ παύσῃ π.*

V. 449. Elmsl. coni. Euripidem scripsisse *λέγουσ᾽ Ἰάσον᾽, ὡς κάκ.* quasi vero, quod saepe legitur, ubique inculcandum sit!

V. 452. *αἰεὶ* Ald. rell. *ἀεὶ* Lasc. Rom. omn. Havn.

V. 454. *ἀνίεις* Ald. rell. etiam Brunck. et Porson., quod tuetur Elmsl. pro imperfecto habens, *remittebas.* Iason quidem recte dicit *ἀφήρουν, ἐβουλόμην* de iis, quae antea dicere aut facere solebat; sed Medea hoc adhuc tempore ira aestuabat, necdum quidquam de vecordia remiserat. Itaque

*) In editione versus male numerati sunt. 444. in ea est *τραχεῖαν ὀργήν*, qui esse debebat 445.

η
scripsi *ἀνίης*. Vict. *ἀνίεις*. Recte autem Elmsl. monet, ab *ἀνίεις* pendere non solum genitivum *μωρίας*, sed etiam participium *λέγουσα*.

V. 455. *ἐκπέσῃς* Havn.

V. 456. omissus est in Flor. A. Apte Elmsl. comparat Andr. 87. *ὁρᾷς; ἀπαυδᾷς ἐν κακοῖς φίλοισι σοῖς.*

V. 457. *τὸ σόν γε* Ald. rell. Rom. C. Flor. 15. Pseudogregor. 246. *τὸ σὸν δέ* Lasc. Flor. 2. 10. Vict. Havn. Mag. ut edidit Elmsl. *τὸ σόνδε* Rom. A. *τοσόν δε* Rom. D. *τοσόν δὲ* Paris. B. D. Lib. P. secundum Musgr. fortasse vitio operarum: nam quem idem habere dicit Paris. A, is *τοσόνδε* habet apud Brunck. *τοσόνδε* Paris. A. Rom. E. ut ediderunt Brunck. et Porson. Difficile est eligere. Videtur tamen, si *τὸ σὸν δέ* scribas, quod verbis *οὐκ ἀπειρηκὼς φίλοις* opponatur, his verbis ea vis tribui, quae in iis revera non insit. Ex hoc tamen tertia scriptura *τοσόνδε* orta videtur, non contra. *τὸ σόν γε προσκ.* rectius vertunt, *tuo commodo prospiciens*, quam Markland. ad Iph. A. 1098. *praevidens tuam conditionem.*

V. 458. *τέκνοις* Havn.

V. 460. *ξὺν αὐτῇ* cum Barnesio scripsi pro *ξὺν αὑτῇ* probante Elmsleio.

V. 462. Comma post *ἔχω* delendum, ut *εἰπεῖν γλώσσῃ* iungantur. Reticetur vero oppositio, *quum manu te ulcisci nequeam.* *μέγιστον εἰς ἀνανδρίαν κακὸν* dictum est, ut *λοιδορεῖν τινὰ εἴς τι.* de quo vid. Gramm. gr. §. 578. p. 844. *ἀναίδειαν* pro *ἀνανδρίαν* legendum contendit Wyttenb. Bibl. crit. P. V. p. 62. Sed in verbis *κακία, κακός*, h. l. *παγκάκιστος* non tam inest notio *τῆς ἀναιδείας*, quam *τῆς ἀνανδρίας*, et quae opponuntur v. 466. *θράσος* et *εὐτολμία*, proprie contraria sunt *τῇ ἀνανδρίᾳ*. Flor. A. *εἰς ἀνανδρίας.*

V. 465. deleverunt Brunck. Porson. Elmslei. Recurrit enim infra v. 1314. et aptius ibi haec conferuntur in Medeam post Creusae et liberorum caedem perpetratam, quam hic in Iasonem, nullo nisi uxoris desertae crimine laborantem. Hic additus esse videtur ab eo, qui, cuinam *ἔχθιστος* esset Iason, significare vellet. Quod eum cum v. 466. con-

iunxit Pseudogreg. v. 285. de Iuda: *ἦλθες πρὸς αὐτὸς, ἦλθες, ἔχθιστος γεγὼς Καὶ πατρὶ καὐτῷ παντί τ' ἀνθρώπων γένει;* ex eo non magis sequitur, versificatorem in suo codice versum istum hoc loco legisse, quam ex eo, quod v. 1313. ante utrumque posuit, hunc etiam versum in hominis codice ante v. 464. scriptum fuisse.

V. 466. *οὔτι* pro *οὔτοι* Rom. C. Flor. 2. Tum *θάρσος* Rom. A. a corr. supra scripto *θράσος*. Rom. B. in textu *οὔτοι θάρσος τόδ' ἐστὶν*, in margine vero *οὔτοι τόδ' ἐστὶ θάρσος*. De *θράσος* et *θάρσος* promiscue usurpatis vid. Interpr. ad Thuc. III, 12. Abresch. ad Aesch. Suppl. 514. Elmsl. ad h. l. Monk. ad Alcest. 620. Quem locum ex Etymol. MS. Bibl. Traj. citat Abreschius, idem legitur etiam in Etymol. Gudiano p. 255, 27. et paucis mutatis in scholiis ad h. l. Versus Euripidis in MS. Trai. ita scribitur: *οὐ θράσος τῷδε ἐπεὶ οὐδὲ τόλμη κακῶς φίλους δράσαντας ἐναντίους βλέπειν*, in Gud. *οὐ θράσος τὸ δ' ἔστιν οὐ δὲ τόλμη κακῶς φ. δράσαντας ἐναντίως βλέπειν.*

V. 468. *νόσον* Rom. C.

V. 472. „Aldus, *ἐκ τῶν, δὲ πρώτων πρῶτον ἄρξομαι λέγειν;* Id est, *ἐκ τίνων δὲ πρώτων*. Apud Aldum enim *τοῦ* cum distinctione *τίνος* significat.“ Elmsl. Signum interrogationis deletum iam in Herv. 2. Canter.

V. 475. *πυριπνόων* Flor. 15.

V. 476. *ζεύγλαισι* Lasc. Paris. A. Rom. A. B. D. E. Flor. 10. 15. Havn. Vulgo *ζεύγλῃσι*. Pro *θανάσιμον* V. D. in *Classic. journ.* 3. p. 566. coni. *θανατηρόν*. haud dubie ob locum Grammatici ap. Bekk. anecd. gr. p. 99. Sed recte iam Bast. ad Gregor. Cor. p. 156. monuit, Grammaticum illum vocem ab Atticistis repudiatam auctoritate Euripidis tueri voluisse.

V. 477. *δράκοντα δ'* Rom. A. B. C. D. quod admisit Elmsleius, minus recte, opinor. *ὡς* pro *ὅς* Havn. a pr. m. Pro *ἀμφέπων* Flor. A. Paris. A. B. D. Lib. P. omn. Rom. Mag. Vict. Havn. Lasc. *ἀμπέχων*, *insigne exemplum*, inquit Porsonus, *pravae lectionis a plurimis et optimis Codd. defensae.* — *δέρος* Mag. Vict.

V. 478. omittit Lasc. *σπείρας* Flor. 15.

V. 483. *ἀπέκτεινεν* Flor. 15.

V. 484. *παίδων ὑπ' αὐτοῦ*. *Imo παίδων ὑφ' αὐτοῦ.* Elmsl. *πάντα δ' ἐξ.* Rom. A. B. D. E. Lasc. Schol. Flor. 10. 15. Havn. quod melius videtur Elmsleio. *δόμον* pro *φόβον* Lib. P. et in marg. Paris. B. Rom. C. Mag. Vict. eamque lectionem agnoscit etiam Schol. in quo corrige typothetae errorem *φόβου*. leg. *φόβον*. Sensus est: *teque omni metu liberavi.*

V. 486. In Rom. A. supra *καινά* scriptum *καὶ νέα* a pr. m. *καὶ νέ' ἐκτήσω λέχη.*

V. 487. *παίδων ἔτ' ὄντων* Havn.

V. 488. *σύγγνωστ' ἂν ἦν σοι* Ald. Barn. Rom. C. Par. E. Flor. 2. Vict. *συγγνωστὸν ἦν σοι* Lasc. Flor. A. Paris. A. B. D. Cott. Rom. A. B. D. E. Flor. 10. 15. Havn. *σύγγνωστ' ἂν σοι* Brub. Herv. 1. 2. ubi Canterus, qui Aldinam nunquam inspexisse videtur: *Videtur ἦν deesse post ἄν.*

V. 490. *ἢ θεούς* Lasc. Ald. rell. et Codd. Schol. Aesch. p. 768. ed. Reisk. *ἢ θεοὺς ναμίζω. εἰ θεοὺς* e Lib. P. ediderunt Musgr. Brunck. Porson. Sed *ἤ* in priori membro pro *πότερον*, quamvis raro, poni ostendit Elmsl.

V. 491. *θέσμ' ἐν ἀνθρώποις.* Sic Lasc. Rom. E. Flor. 10. 15. *θέσμ' ἐν ἀνθρ.* Rom. A. B. D. *θέσμια ἐν ἀνθρ.* Havn. Vulgo *θέσμι' ἀνθρ.* quod ortum videtur ab eo, qui *θεσμά* a *θεσμός* recte dici ignorabat, et *ἐν* versui nocere, si *θέσμι'* legeretur, intelligebat.

V. 494. Debebat dici, *ὦ δεξιὰ χείρ — — καὶ τάδε γόνατα.* Sed praecedente *ἐλαμβάνου* inductus genitivum posuit, ut recte monet Erfurdt. ad Soph. Ai. 993.

V. 497. Ald. rell. et Codd. fere omnes *δοκοῦσα μέν τι.* Schol. *μέν τοι.* Lasc. *μέν τε.* Paris. D. pro v. l. et Burn. (C. Porsoni) *μή τι*, ut ediderunt Musgr. Brunck. Porson. *Male*, inquit Elmsl. *Non dicitur δοκῶ μὴ πράξειν καλῶς, sed δοκῶ οὐ πρ. κ.* Non quaeritur, utrum *δοκῶ οὐ* dicatur, an *δοκῶ μή*, sed qua ratione quoque loco alterutrum dicatur. Ubi enim de re ipsa per se sermo est, dicitur *δοκῶ οὔ*, ut Soph. El. 61. *δοκῶ γὰρ οὐδὲν ῥῆμα σὺν κέρδει κακόν.* Ubi cogitatio rei designanda est, ponitur *μή*. Ita si dicendum esset, *non quo putem*, ubi illud *putare* negatur, dicendum est *οὐ δοκῶν*, ut Plat. Phaedon. p. 60.

D. οὐ βουλόμενος. Isocrat. Paneg. p. 41. C. (c. 1.) Panath. p. 256. B. sin *non ita ut videar*, vel *nolens videri*, legitimum est μὴ δοκῶν, ut Hec. 857. Sic h. l. si negatio ad δοκοῦσα referenda esset, scribendum esset οὐ δοκοῦσα; quum vero ad sequentia ea pertineat, quae e v. δοκοῦσα pendent, recte dixit δοκοῦσα μή τι πράξειν καλῶς. Pro σοῦ Havn. σ' οὐ, et in marg. λείπει τὸ οὐ ἢ οὐ δοκοῦσα. Elmsleius in explicando loco trepidat, nec quidquam melius novit, quam ut δοκοῦσα μέν τι scribatur, τί pro οὐδέν posito: „ut supra v. 303. (313. nostrae ed.) σὺ γάρ τί μ' ἠδίκηκας; De quo plura ad v. 635." quo loco nullus magis alienus est.

V. 498. δ' post ὅμως om. Flor. 15. Rom. A. B. — ἐρωτηθεὶς μέν Rom. D.

V. 499. Loca nonnulla hinc expressa adscripsi ad Cicer. or. pro Muren. c. 41.

V. 500. σὺ pro σοί Flor. 15.

V. 501. καλῶς τὰ νῦν Flor. A. τανῦν Lasc. Rom. D. E. Cotton. Flor. 10. Havn. in textu, sed in marg. γ' ἂν οὖν a m. sec. καλῶς τ' ἂν οὖν Paris. A. Rom. A. ante correct. quod recepit Brunck. non cogitans, si τοι ἄν per crasin coalescant, τἄν produci. γ' ἂν οὖν probat etiam Valcken. ad Hipp. p. 259.

V. 504. Lasc. Ald. Rom. E. οὐκεχρῆν coniunctim. Correxit iam Brubach. οὐκ om. Flor. 15.

V. 506. μακαρίαν Ἑλληνίδων Ald. rell. Rom. C. Flor. 2. Vict. Alexander rh. p. 580. ed. Ald. μακαρίαν ἀν' Ἑλλάδα Lasc. Flor. A. Par. B. D. Cott. Rom. D. E. Flor. 10. μακαρίαν Ἑλλάδ' Herodianus ap. Villoison. Anecd. gr. T. II. p. 90. omisso ἀν' propter syllabam praecedentem. Contra Havn. μακαρί' ἀν' Ἑλλάδα. Par. A. Rom. A. B. Flor. 15. Havn. in marg. καθ' Ἑλλάδα. Quum pro μακαρίαν ἀν' Ἑλλάδα scriptum esset μακαρίαν Ἑλλάδα, ἀν' propter praecedentem versum omisso, alius versum supplere conatus est scribendo Ἑλληνίδων, alius καθ' Ἑλλάδα. Elmsleius revocavit μακαρίαν Ἑλληνίδων, glossam pro genuina lectione, non putans, ἀν' Ἑλλάδα stare posse, nisi legatur etiam πολλοῖς. quod vereor, ut satis intelligam.

V. 507. θαυμαστὸν δέ σέ γ' Beck. Vid. Porson.

V. 508. σεμνὸν pro πιστὸν Alexander.

V. 509. εἰ φεύξομαι δέ Ald. rell. plena distinctione in fine v. 508. posita, Rom. C. Flor. 2. Vict. Havn. εἰ φεύξομαί τε Paris. A. B. D. Flor. A. 10. 15. Rom. A. D. E. Lasc. Hinc recte Porson. εἰ φεύξομαί γε, ut enotatum ex Havn. Herodian. cod. Paris. 2929. ἢ φεύξομαί σε γ. ἐ. monente Bastio ad Gregor. p. 760. (Apud Villois. οὐ φεύξομαι γ. ἐ.) Hinc Elmsl. coni. ἢ φεύξομαί γε γ. ἐ. quo vix opus.

V. 511. Rom. A. B. τῶν νεωστὶ νυμφίων, in A. ω utriusque genitivi subscripto ι. Havn. etiam νυμφίων. In fine praecedentis versus vulgo plene distinguitur; sed hi versus appositionem habent ad superiora pertinentem, ὃ καλόν γ' ὄνειδός ἐστι, post quam id, quod indignissimum videbatur Medeae, aliis verbis repeti non mirum est.

V. 512. Flor. A. ἥ τ' ἔσωσέ σε. (in apogr. Hamb. ἥ τ' ἐσάω σε.)

V. 513. δή om. Havn. ἦν pro ᾖ Stob. Tit. 2. p. 10. ed. Grot. Clem. Alex. Strom. VI. p. 747, 19. ὡς κίβδηλος ᾖ Rom. C. ὅς καὶ κίβδ. ᾖ Lasc. Boissonad. citat Corayum ad Isocr. p. 289. qui cum h. l. comparat Isocr. adv. Loch. p. 398. A. ed. H. Steph. κράτιστον ἂν ἦν, εἴ τι προςῆν ἄλλο σημεῖον τοῖς πονηροῖς τῶν ἀνθρώπων.

V. 514. ἀνθρώποις Flor. 10. Sequentem versum Havn. in textu omittit, sed in margine adscripsit alia manus. Pro τὸν κακόν Rom. C. τῶν κακῶν.

V. 519. ἔοικα ed. Musgr. typorum errore, ut videtur Porsono. Pro φῦναι Rom. C. εἶναι. Totus versus deest in Flor. 15.

V. 520. ex Aeschyli S. c. Th. 62. sumtum esse monuit Valcken. ad Hippol. 1226. νηός h. l. Ald. rell. Rom. B. C. Flor. 2. Vict. ναός Lasc. Rom. A. (in quo supra scriptum η a prima manu) D. E. Flor. 10. 15. Havn. et sic ubique in poëtis Atticis scribendum esse censet V. D. in Edinb. rev. XIX. p. 479.

V. 521. ἄκροισι λαίφους κρασπέδοις δραμεῖν Elmsleius comparat cum Anglico *with full sails*. Dubito, ob locum Aristoph. Ran. 999. (1030.) ubi Chorus Aeschylo: (σὺ δή τί, φέρε, πρὸς ταῦτα λέξεις; μόνον ὅπως μή σ' ὁ θυμὸς

ἁρπάσας ἐκτὸς οἴσει τῶν ἐλαῶν· δεινὰ γὰρ κατηγόρηκεν. ἀλλ' ὅπως, ὦ γεννάδα, μὴ πρὸς ὀργὴν ἀντιλέξεις,) ἀλλὰ συστείλας ἄκροισι χρώμενος τοῖς ἱστίοισιν, εἶτα μᾶλλον, μᾶλλον ἄξεις, καὶ φυλάξεις, ἡνίκ' ἂν τὸ πνεῦμα λεῖον καὶ καθεστηκὸς λάβῃς. ubi Schol. τοῦτο δὲ εἴρηκεν ἐκ μεταφορᾶς τῶν πλεόντων, οἵ, ὅταν πνεῦμα σφοδρὸν ἐμπνεύσῃ, συστέλλουσι τὰ ἱστία, ἵνα μὴ τῇ βιαίᾳ τούτου φορᾷ ἀνατραπείη τὸ σκάφος — — Ἄκροισι δὲ τοῖς ἐν ἄκρῳ δεχομένοις τὸ πνεῦμα, καὶ μὴ κατὰ τὸ μέσον. Est igitur potius, *circumspecte et caute vitare*.

V. 523. ἔγωγ' Ald. rell. Sed ἐγὼ δ' Lasc. Paris. A. E. Lib. P. omn. Rom. Mag. tres Florr. Vict. Havn. quod recte recepit Porsonus. Cf. Erfurdt. ad Soph. Antig. 1181. ed. min.

V. 526 sqq. Interpretor, partim cum Buchanano: *ingenii acumen acre suppetit tibi*, ut viam me servandi facile invenires; sed invidiosum est dicere, quod ego contendo, te a Cupidine coactam esse me servare. Verba ὡς Ἔρως σ' ἠν. non nisi ad vocem λόγος explicandam pertinent. Pro σοὶ δ' Musgr. coni. σὲ δ', ut regatur ab ἠνάγκασε, et mox λόγοις.

V. 527. σ' omitt. Havn. ὡς σ' ἔρως ἠνάγκασε Lasc. ἠνάγκασεν Rom. C. Flor. 2. 10. Havn.

V. 528. πόνων ἀφύκτων τοὐμὸν ἐκσ. δ. Ald. rell. Rom. C. et pro v. l. A. Flor. 2. eamque lectionem memorat Schol. Sed idem alteram etiam commemorat τόξοις ἀφύκτοις, quam habent Lasc. Flor. A. Par. A. Rom. A. B. D. E. Mag. Vict. τόφις ἀφύκτοις Havn. sed in marg. a m. sec. τόξοις. τόξοις ἀφύκτοις editum est inde a Musgr. Elmsl. vero alteram lectionem revocavit, nostram ex Hippol. v. 1412. ortam esse suspicatus; quo argumento multa in suspicionem vocari possent, ut statim v. 543. qui legitur etiam Suppl. 428. — χέρας pro δέμας Rom. C.

V. 529. αὐτά Ald. rell. Rom. C. Flor. 10. 15. αὐτό Lasc. Flor. A. Paris. A. B. D. Lib. P. Rom. A. B. D. E. Flor. 2. Havn. θήσομαι est *administrabo, tractabo*.

V. 530. ὅπη γὰρ ὤνησας Rom. C. addito tamen οὖν a correctore. ὅπῃ scribi iubet Elmsl. ut ᾗ, τῇδε, ταύτῃ etc.

V. 533. πρῶτα μέν Flor. 15. Thuc. VII, 63. cum hoc loco comparat Wassius ad Thuc. l. c.

V. 535. χρῆσθαι, καὶ μή Flor. A. et 10.

V. 536. σοφοί pro σοφήν Flor. 15.

V. 537. ἔχεις pro ἔσχες Rom. C. — ἐσχάτης (οις) Flor. 10.

V. 540. κάλλιον Ald. rell. Eustath. ad Il. ή. p. 666, 47. (535, 14.) κ'. 801, 54. (720, 17.) Rom. A. B. C. Flor. tres. Sed βέλτιον Flor. A. Lib. P. Rom. E. Havn. βέλτιστον Lasc. Par. B. D. Rom. E. — ὑμνῆσαι Havn.

V. 542. τοσαῦτα μέν σοι. Sic Ald. Brub. Herv. 1. 2. Cant. Barn. et Codd. plerique, certe Rom. B. C. Flor. 2. Contra Lasc. Rom. A. D. E. Flor. 10. 15. Havn. τοσ. μέντοι, quod tacite recepit Musgr. Idem ediderunt Brunck. Porson. Elmsl. Ubi ab alio ad aliud argumentum transitur, solenne est μέν — δέ, ut h. l. τοσαῦτα μέν σοι τῶν ἐμῶν πόνων πέρι ἔλεξα· ἃ δ' ἐς γάμους μοι βασιλικοὺς ὠνείδισας κ. τ. λ. μέντοι tunc locum haberet, si sententia esset: sed haec a te provocatus commemoravi.

V. 545. „Σοφίας argumenta complectuntur v. 538 — 41. (548 — 551. nostrae ed.) σωφροσύνης v. 542 — 5. (552 — 5.) φιλίας v. 546 — 54. (556 — 564.)“ Elmsl. Mihi Iason in hac oratione nihil, nisi prudentiam suam venditare videtur, ita ut haec σωφροσύνης etiam et φιλίας argumenta, quamvis obscura, complectatur, eaque obiter tantum commemorata, ut σωφροσύνης v. 552 — 555. amoris v. 556. 7. 563. A poeta non requiritur ea dispositio, quae ab oratore vel philosopho postulatur.

V. 547. ἔχ' ἡσύχως Paris. A. Rom. A. B. Havn. Vid. Elmsl.

V. 549. ὑφέλκειν Flor. 10.

V. 550. Lasc. εὐψυχέστερον.

V. 551. Rom. A. B. γεγὼς φυγάς.

V. 552. κνίσῃ pro κνίζῃ vel κνίζει Lasc. — ἐχθραίνων vulgo. ἐχθαίρων Flor. A. Par. A. Cott. Rom. A. B. C. D. Mag. tres Flor. Vict. Havn. ἐχθαίρειν Tragicis semper restituendum esse monuit Porson. ad Orest. 292. et in Soph. Ai. 679. (663.) ἐχθαρτέος pro ἐχθραντέος ediderunt Erfurdt. et Herm.

V. 554. *οὐδεὶς* Havn.

V. 556. *μὲν* om. Flor. 15.

V. 557. *σπανιζοίμεθα* Lasc. Rom. C. D. Flor. 2. 15. *σπανιζόμεσθα* Rom. A. B.

V. 559. *παῖδάς τε* Ald. rell. Rom. C. Flor. 2. *παῖδας δέ* Lasc. Par. A. Rom. A. B E. Flor. 10. 15. Havn. et sic Brunck. Porson. — *ἀξίως ἐμῶν δόμων* Flor. 10. *ἐμὴν δόμων* Flor. A.

V. 561. *συναρτήσας* Ald. rell. Rom. C. *ξυναντήσας* Lasc. *ξυναρτήσας* Rom. A. B. D. E. Havn.

V. 562. Elmsleius quaerit, quum summa huius orationis haec sit, ut se prioris uxoris liberorumque eius commodo prospicientem hanc cum regibus affinitatem contraxisse dicat, cur non *εὐδαιμονοῖμεν* dixerit, ut *οἰκοῖμεν* et *σπανιζοίμεσθα*? Ita quaeri etiam possit, cur v. 559. *θρέψαιμι* dixerit, non *θρέψαιμεν*, et summa huius orationis potius est, ut prudentiam suam in luce ponat Iason. Vid. ad v. 545. De sua etiam *εὐδαιμονίᾳ* tantum cogitasse Iasonem, e sqq. patet.

σοί τε γὰρ παίδων τι δεῖ. Hoc etiam e Zimmermanniana me invito remansit. Zimm. autem Brunckium secutus est, qui, quum in vulgata lectione *σοί τε γὰρ παίδων τί δεῖ; ἐμοί τε λύει*, aut nullum aut pravum sensum esse, nec apte cohaerentia membra sibi persuasisset, distinctionem mutavit, aliumque indicavit sensum, *τι* indefinite accipiendo, ut sensus esset: *et tua interest liberos mihi ex nova nupta nasci, et mihi conducit* — In quo *τι* indefinitum misere friget. Ego vulgatam sic accipio: *neque enim tibi opus est aliis liberis, et mihi conducit* — Quum aliquis ei, qui iam liberos habet, dicit, ei non opus esse liberis, facile intelligimus, eum non de liberis, qui iam sunt, loqui, sed de aliis, qui nasci adhuc possint. Itaque hoc dicit Iason: Medeae non alios esse expetendos liberos, contentam eam esse posse iis, qui iam sint, ideoque non debere eam coniugium Iasonis nimis desiderare, quasi ex eo alios etiam liberos speret: *οὔτε γὰρ σοὶ παίδων ἔτι δεῖ, ἐμοί τε λύει* — Pro *οὔτε* autem nonnunquam ponitur *τε οὐ*, ut Iph. T. 1332. *κεῖνοί τε γὰρ σίδηρον οὐκ εἶχον χεροῖν, ἡμεῖς τε* pro *οὔτε* *γὰρ ἐκεῖνοι σίδ. εἶχον, οὔθ' ἡμεῖς.* Elmsl. coni. *σοί τε γὰρ παίδων μέλει.*

V. 565. *κνίζει* Rom. C. Mag. Flor. 2. Vict.

V. 570. *χρή* Rom. A. supra scripto *ἐχρῆν.* Havn. *τίθεσθ' ἐχρῆν.* Tum *γάρ* libri omnes, quod Porsonus in *ἄρ'* mutavit, ut *γνωμικώτερον.* In praecedenti reprehensione inest exsecratio quaedam sexus feminei: *Utinam ne sint mulieres!* post quam aptissimum est *γάρ*. Cf. ad Or. 434. Monui, ne quisquam *γάρ* etiam *γνωμικόν* esse credat, quae Elmsleii esse videtur sententia.

V. 572. *οὕτω δ' ἂν* Ald. rell. *οὕτως δ' ἂν* Rom. C. Mag. Flor. 2. Vict. *χοὕτως ἂν* Lasc. Paris. A. Rom. A. B. D. E. Flor. A. 10. 15. Havn. quod receperunt Brunck. Porson. Elmsl. suspicatur, Euripidem scripsisse *οὕτως ἂν* sine *δέ* et *καί*.

V. 574. *ἔμοι* pro *ἔμοιγε* Havn. *περὰ γν.* Lasc. errore typothetae. *λέγω* Ald. rell. Rom. C. Flor. 2. At *ἐρῶ* Lasc. Flor. A. Par. D. Lib. P. Rom. A. B. E. Flor. 10. 15. Havn. quod primus edidit Brunck.

V. 575. *τὴν ἄλοχον* Flor. A. *μὴ δίκαια* Flor. 15.

V. 576. *πολλοῖς διάφορός εἰμι* dictum ut *διαφέρεσθαι τινὶ*, *dissentire ab aliquo*, ut apud Antiphontem de Herod. caed. p. 725, 9. *τοῖς ἐπὶ τοῦ τροχοῦ λεγομένοις — διεφέρετο*, et p. 729, 11. *οἱ τοὺς αὐτοὺς ἀεὶ περὶ τῶν αὐτῶν λόγους λέγοντες πιστότεροί εἰσι τῶν διαφερομένων σφίσιν αὐτοῖς.*

V. 577. Flor. 15. *ἐμοὶ γὰρ ἂν ὅστις.*

V. 579. *περιστέλλειν* Havn.

V. 581. *ὡς καὶ σὺ μὴ νῦν εἰς ἔμ' εὐσχ. γένῃ.* Sic edd. et MSS. in qua scriptura non intelligo, quid *ὡς* sibi velit. *ὡς* enim pro *ἐπεὶ* non ponitur nisi cum praesente vel futuro, et iis, quae dicuntur, asseveranter enunciandis inservit, ut *ἴσθι ὡς* supplere possis. (vid. Elmsl. ad v. 596.) Schol. *τὸ δὲ μὴ νῦν κατὰ Ἀττικοὺς παραπέμπεται*, quod equidem non intelligo, Elmsleius autem ex eo *μή νυν* et scribendum coniicit, et sic edidit, nec tamen, quomodo *ὡς* et *νυν* in eadem orationis serie iungi possint, explicavit. Brunck. tacite edidit *ὣς καὶ νῦν.* Sed *ὥς* an unquam, nisi in *καὶ ὥς, οὐδ' ὥς*, pro *οὕτως* ponatur, dubito. vid. ad

Hec. 438. Videtur igitur locus sic accipiendus esse: dicere voluit Euripides: ἔστι δ' οὐκ ἄγαν σοφός· ὡς καὶ σὺ οὐ σοφός εἶ. μὴ οὖν εἰς ἔμ' εὐσχήμων γένῃ. sed quae duo erant, in unum coniunxit: ὡς καὶ σὺ μὴ νῦν εἰς ἔμ' εὐσχ. γ. Ceterum Schol. ed. Iunt. φαίνῃ pro γένῃ. Porson. in Add.: an legebat φανῇς? Contrario errore γένῃ pro φανῇ v. 597. habet grammaticus, monente Elmsl.

V. 582. ἓν γὰρ οὖν κτενεῖ σ' ἔπος Ald. rell. Rom. C. οὖν in litura posito. Flor. A. 10. ἓν γὰρ ἂν κτενεῖ σ' ἔπος. Rom. A. ἓν γὰρ κτενεῖ σ' ἔπος. Rom. B. ἓν κτενεῖ τοιγάρ σ' ἔπος. In Havn. man. sec. in scriptura ἓν γὰρ ἐκτενεῖ σ' ἔπος delevit γάρ et prius ε vocis ἐκτενεῖ, et signum addidit, τοιγάρ post κτενεῖ poni debere. Rom. D. E. ἓν γάρ σε κτενεῖ (D. τεκνεῖ) ἔπος. Par. B. D. ἓν γάρ σ' ἐκτενεῖ ἔπος. Flor. 2. ἓν γὰρ ἐκκτενεῖ σ' ἔπος, quod ipsum e scriptura ed. Lasc. et Paris. A. ἐκτενεῖ exsculpsit Brunck. Lasc. Paris. A. E. Lib. P. Mag. Flor. 15. Vict. Havn. ἓν γὰρ ἐκτενεῖ σ' ἔπος, quod recepit Porson., Eustathii ad Il. ή. p. 672, 60. (543, 40.) ἓν γὰρ ἐκτενεῖ σ' ἔπος, ἤγουν εἷς λόγος ἐκτάδην ῥίψει, auctoritate illud confirmans. *Uno argumento ita te prosternam, ut quasi mortuus iaceas*, vertit Porson. Cf. Schol. Flor. 2. Haec igitur et plurimum auctoritatis habet, et facilem explicationem, quomodo depravari potuerit. Nam quum syllaba post γάρ excidisset, vel quia ἐκτενεῖ pro futuro verbi κτείνειν, augmento addito, haberent, quae Elmsleii est suspicio, vel quod insolentia verbi offenderentur, defectum syllabae alii vocula ἄν, alii οὖν, alii σε, alii τοιγάρ addenda supplere conati videntur. ἐκτείνειν tamen hoc sensu alibi poni non memini; nam quod cum h. l. comparat Sophocleum Oed. T. 153. ἐκτέταμαι φοβερὰν φρένα Erfurdt. ad h. l. praeeunte Hermanno ad Eur. Hec. 555. id potius de animo, qui timore suspensus et anxius tenetur, accipiendum videtur. Platonicum autem γελῶντα παραταθῆναι Euthyd. p. 303. b., quod comparat Porson., non tam est *enecati sunt propemodum*, ut vertit Heindorf. latinae locutionis, sed aliunde petitae, similitudine deceptus, quam *viribus paene defecerunt*. Vid. Ruhnk. ad Tim. p. 206. Sed non minus altera lectio ἓν γὰρ οὖν κτενεῖ σ' ἔπος singularis est; legitur quidem Troad. 902 sq. συντεθεὶς δ' ὁ πᾶς λόγος κτενεῖ νιν οὕτως, ὥςτε μηδαμῶς φυγεῖν, quo loco ad vulgatam lectionem defendendam utitur Erfurdt. ad Soph. l. c. sed ibi de Helena supplicio afficienda agitur, et magis propria significatione ponitur κτείνειν, ut sensus sit, *totius huius orationis summa efficiet, ut supplicio afficiaris.* Quum itaque utraque scriptura singulare quid habeat, eam praeferre par est, quae et Eustathii atque Codd. auctoritate nititur, et facilius altera corruptioni ansam dare potuit. Ceterum Musgravio aut nihil mutandum videbatur, aut legendum: ἓν μέν, ἓν κτενεῖ σ' ἔπος. Ad h. v. e Flor. A. in apogr. Hamb. enotatum ἄντι.

V. 583. πείσαντί με Ald. rell. Rom. C. πείσαντά με Lasc. Rom. A. B. E. Mag. Burn. Florr. tres, Vict. Havn. ut ediderunt Canter. Barn. Musgr. Brunck. πείσαντ' ἐμέ Porson.

V. 584. Monstra scripturae e Flor. A. enotata δαμεῖν γάμον et ἀλλαὸν μὴ.

V. 585. καλῶς γὰρ οὖν Flor. A. Rom. C. Tum μοι τῷδ' ὑπηρέτεις λόγῳ Ald. rell. Rom. C. Florr. tres. σοὶ pro μοι Rom. D. σὺ τῷδ' ὑπηρ. λ. Flor. A. Par. A. Rom. A. B. quod recepit Brunck. In Havn. etiam deest μοι, et m. sec. supra scripsit σύ. τῷδ' ἐξυπηρέτεις λόγῳ Lasc. Paris. B. D. Rom. E. Duplex dativus μοι τῷδε λόγῳ offendisse videtur librarios, ut μοι omitterent, tum claudicantem versum sarcirent alii σοὶ scribendo, alii σύ, alii ἐξυπηρέτεις. Sic autem Soph. Phil. 747 sq. πρόχειρον εἴ τί σοι, τέκνον, πάρα ξίφος χεροῖν. Eur. Hel. 82. σύγγνωθι δ' ἡμῖν τοῖς λελεγμένοις, γύναι. Cf. Elmsl. ad v. 961, 2.

V. 590. εὖ νυν ed. Porson. minus recte. τόγ' pro τόδ' Flor. 2.

V. 591. με om. Havn. Quum λέκτρα βασιλέως apud tragicos nunquam regis filiam, sed aut regem aut regis uxorem significent, Elmsleius ed. λέκτρα βασιλέων. Recte.

V. 594. φῦναι Ald. rell. sed φῦσαι Lasc. Flor. A. Paris. omn. Rom. A. B. C. E. Mag. Florr. tres, Vict. Havn. — παῖδας om. Havn. a m. pr. — δώμασιν Flor. 2. 10. Vict.

V. 595. πικρός pro λυπρός in Stobaeo edidit Grotius p. 377.

V. 596. κνίζει Rom. A. B. D. Mag. Stobaei ed. Trincav. et Codex Vossianus, Flor. 2. 15. Havn.

V. 597. Lasc. Ald. Brub. Herv. 1. 2. ὥς (ὥς L.) με
τεύξῃ. Canter. ὣς μετεύξῃ. Correxit Barnes. e schol. Havn.
etiam ὥς. Sed Elmsl., quum Attice non dicatur οἶσθ᾽ ὡς
ποιήσεις, sed οἶσθ᾽ ὡς ποίησον, legendum censet οἶσθ᾽ ὡς
μέτευξαι (καὶ σοφωτέρα φανεῖ). Atticos saepe dicere οἶσθ᾽
ὡς ποίησον, non ignoro; non dixisse eos οἶσθ᾽ ὡς ποιή-
σεις, nondum ausim affirmare. οἶσθ᾽ ὡς ποιήσεις in omnibus
Codd. legitur Cycl. 131. sed fortasse, quia in illa fabula
ad sermonem vulgarem propius accedit oratio. Iph. T. 1171.
οἶσθα νῦν ἅ μοι γενέσθω; Heracl. 451. οἶσθ᾽ ὅ μοι σύμ-
πραξον; V. D. in *Classic. journ.* hunc v. transponit
post 602.

V. 598. 9. Reiskius coni. φαίνεσθαι et δοκεῖν, ut hi infinitivi a μετεύξει pendeant, cui coniecturae colorem conciliare potuisset e verbis scholiastae.

V. 601. φεύξομαι Flor. 15.

V. 604. τυράννους Havn. τυράννων Flor. 15.

V. 605. τοῖς pro σοῖς Flor. 15. Locis a Musgr. ad
Hipp. 1433. et Elmsleio ad h. l. allatis, ubi ἀραῖος activa
significatione occurrit, adde Soph. Trach. 1202. μενῶ σ᾽ ἐγὼ
καὶ νέρθεν ὢν ἀραῖος εἰςαεὶ βαρύς. ubi Wakefield. com-
mode citat Hesych. glossam a se emendatam: ἀραῖον, κατά-
ρατον, ὡς τὸ Ὁ πρόσθεν ἐλθὼν ἦν ἀραῖός μοι νέκυς·
οἷον ἀρὰν προςετρίβετο καὶ κατευχάς. Σοφοκλῆς Πο-
λυείδῳ.

V. 606. τὰ πλείονα. Notandus articuli usus, ut Soph. Oed. C. 36. πρὶν νῦν τὰ πλείον᾽ ἱστορεῖν. τὰ πλείονα τῶνδε, ut Soph. Ant. 313. ἐκ τῶν γὰρ αἰσχρῶν λημμάτων τοὺς πλείονας ἀτωμένους ἴδοις ἂν ἢ σεσωσμένους. ubi Hermanni (in Erfurdtii nota) et Schaeferi rationes vereor ut verae sint.

V. 607. εἴτε βούλῃ Flor. A. σαυτῆς post βούλει addit Flor. 15. σαυτῇ φυγῇ Ald. rell. σαυτῆς φυγῇ Flor. A. Paris. B. D. Cotton. omn. Rom. Flor. 10. 15. Havn. ut e coniectura Scaligeri et Duporti edidit Barnes. σαυτῇ φυγῆς Lasc. Par. E. Lib. P. Mag. Flor. 2. Vict.

V. 608. πρὸς ὠφέλημα Havn.

V. 610. ξείνοις Flor. 10. σύμβολα Eustath. ad Il. ζ΄. p. 633, 37. — οἳ δράσουσιν εὖ Rom. A. B. Flor. 10. οἳ δράσουσ᾽ εὖ Rom. C. ante corr. Havn.

V. 611. μωρανεῖς. Flor. A. μωρ᾽ ἂν. Sic apogr. Hamb.

V. 612. Pro ἀμείνονα Par. E. οὐ μείονα.

V. 613. ὅτ᾽ pro οὔτ᾽ Flor. 15. qui omittit etiam τοῖσι.

V. 614. δεξαίμεθα Flor. 15. — μήδ᾽ Ald. rell. μὴ δ᾽ ἡμῖν δ. Rom. C. μήθ᾽ ἡ. δ. Lasc. Paris. A. Rom. A. B. D. E. Flor. 10. 15. ut ediderunt Brunck. et Porson.

V. 617. ταῦθ᾽ pro πάνθ᾽ Flor. 15.

V. 618. ἀρκέσει pro ἀρέσκει Flor. A. 10. — αὐθαδείᾳ Rom. A. ante corr. B. a corr. Havn.

V. 619. ἀλγυνεῖ Flor. A. apud Valck. ad Ph. 576. et in apogr. Hamb. Flor. 10. fortasse etiam Havn.

V. 626. παρέδωκαν ἐν ἀνδρ. Porson. e coni. ut ingratus duarum syllabarum concursus vitaretur ἀν ἀν, verius fortasse, ut hexametrum dactylicum efficeret. Praepositionem et edd. et MSS. ignorant.

V. 627. οὐδ᾽ pro εἰ δ᾽ Flor. 15.

V. 628. ἄλλη Flor. 10. ἀλλὰ Havn.

V. 629. οὕτως Rom. A. B. C. E. Flor. 10. 15.

V. 630. μηδέποτ᾽ Schol. Lasc. tres Florr. quod e v. 635. huc retractum videtur.

V. 631. ἐφίης Lasc. Ald. rell. Eustath. p. 568, 24. (431, 35.) Rom. A. B. Flor. 2. Havn. Schol. Sed ἐφείης Par. A. B. D. Lib. P. Burn. Rom. C. E. Flor. 10. 15. — Hos versus ita distribuit Elmsl. μήποτ᾽, ὦ δέσποιν᾽, ἐπ᾽ ἐμοὶ χρυσέων (ut χρυσέων sit anapaestus) | Τόξων ἐφείης, ἱμέρῳ | Χρίσασ᾽ ἄφ. οἰ.

V. 632. Pro χρίσασ᾽ Eustath. l. c. χρύσας, Lasc. χρίσασθ᾽, Havn. a m. pr. χαρίσ᾽, correctum a m. sec. Flor. A. χρήσασ᾽. οἰστόν edidit Porson. disyllabum esse monens post Pierson. ad Moer. p. 275.

V. 633. στέργει Ald. rell. Rom. C. E. Havn. στέργοι Lasc. Par. A. B. Burn. Rom. A. B. Mag. tres Florr. Vict. Stob. Tit. V. p. 63. (37.)

V. 636. ἀκορεστάτη ν. Havn.

V. 637. *θεῶν*, supra scripto *θυμόν* ab ant. m. Flor. 15.

V. 638. *ἐπιλέκτροις* una voce Havn.

V. 639. *προσβάλοιμ', ὦ δεινὰ K.* Ald. rell. *προσβάλλοιμ' ὦ δ. K.* Flor. 2. *προςβάλοιμι* sine *ὦ* Rom. C. *προσβάλλοι δ. K.* Lasc. *προβάλοι* Flor. A. *προςβάλοι δ. K.* Paris. B. D. Lib. P. Cott. Rom. A. B. E. Flor. 10. 15. *προςβάλει* Havn.

V. 640. *ἀπολέμους εὐνάς* Ald. rell. Rom. D. Flor. 2. 10. *ἀπτολέμους εὐνάς* Flor. A. Rom. C. Havn. ut e Schol. edidit Barn. *ἀπολέμους δ' εὐνάς* Rom. A. ante corr. Flor. 15. *ἀπτολέμους δ' εὐνάς* Rom. A. a corr. B. Lasc.

V. 641. *κρίνει* Ald. rell. *κρῖναι* Schol. *κρίνοι* Lasc. Flor. A. Burn. Parr. omn. Rom. omn. tres Florr. Vict. Havn. *κρίνοι*. Si *κρῖναι* graviore, quam Scholiastae, auctoritate niteretur, probarem, ut infinitivus ab *ὀξύφρων* penderet, *solers ad lecti coniugalis crimina expendenda*, sed deleto *δ'* post *ἀπτολέμους*. Idem probarunt Scaliger, Barnes. Heath. *κρίναι* Canter.

V. 642. *τ' ἐμόν* omittunt Rom. omn. Flor. A. 10. 15. Havn.

V. 644. *ἀμαχανίας* Elmsl. *δυσπέραστον* Lasc. C. apud Porson. *δυςπέραντον* Havn. *τὸν ἀμηχ. δυσπέραντον ἔχουσα αἰῶν'* Flor. A. 10. *δυςπέραντον* verius videtur a *περαίνειν βίον, αἰῶνα*.

V. 645. *οἰκτροτάτων* MSS. et edd. praeter Brunckianam, in qua e Musgr. coniectura est *οἰκτρότατον*, probatum item Porsono. Flor. A. *οἰκτροτάτην*.

V. 646. *θανάτῳ* semel Flor. 2. Havn. *δραμείην* pro *δαμείην* Havn. De dispositione sequentium vid. Herm. elem. d. m. p. 572.

V. 647. *ἁμέραν τάνδ' ἐξανύσασα* dictum esse pro *πρὶν ἁμ. τάνδ' ἐξανύσαι*, quod ipsum est in Rom. A. a corr. B., monet Elmsleius.

V. 648. *μόχθων οὐκ ἄλλος*, omisso *δ'*, e Rom. E. Burn. Schol. edidit Elmsl. metro tamen convenientius esse dicens *μόχθων τίς ἄλλος*, ut Electr. 1314. — *ἄλης* pro *ἄλλος* Havn.

V. 649. *πατρῴας* Rom. A. B.

V. 651. *ἔχω* pro *ἔχομεν* Flor. A. omnes Rom. Flor. 10. 15. Havn. Lasc.

V. 652. Lasc. *σὲ γὰρ οὐ φίλων τίς οὐ πόλις τίς*. Rom. C. Mag. Flor. 2. Vict. *σὲ γὰρ οὐ φίλων τις, οὐ πόλις*. — Pro *ᾤκτειρεν* (sic Rom. C. Mag. Flor. 2. 15. Vict. *ᾤκτειρε* rell.) ob strophicum versum Musgr. coniecit *ᾤκτισεν*, quod recepit Porson. Non opus, modo versus sic disponas, ut — *περα* — et — *τειρεν* in tertia sede versus iambici sint.

V. 653. *δεινότατον* Ald. rell. *δεινότατα* Lasc. Flor. A. Par. A. B. D. omn. Rom. Flor. 10. Havn. Etiam Flor. 2. *δεινότατα*, sed *ον* supra *α* scripto ab eadem m. Flor. 15. *παθέων δεινότατα*. Si hoc recipiendum est, supra v. 645. cum Musgr. scribendum *οἰκτρότατον*. Sed *δεινότατα* deberi videtur ei, qui *δεινότατον παθέων* dici non posse existimaret; sic tamen Electr. 1226. *δεινότατον παθέων ἔρεξας*. Et hic de una tantum Medeae calamitate sermo est. Syllabae finalis *ον* cum *α* confusae exempla dedit Bast. diss. palaeogr. p. 771.

V. 654. *ὄλοισθ'* Havn. — *πάρεστι* Par. A. Rom. A. B. Flor. A. 10. 15. Havn. ut edidit Brunck. Vulgo *πάρεσται* e v. 657.

V. 655. *ἀνοίξαντα* Par. A. Rom. A. B. D. E. Flor. A. 15. Havn. ut edidit Brunck. Vulgo *ἀνοίξαντι*.

V. 656 sq. *ἐμοὶ μέν* Flor. A. Par. A. B. D. omn. Rom. Flor. 10. 15. Havn. Vulgo *κἀμοὶ* sine *μέν*. — *οὐκ ἔσται* Flor. 2. Vict. Mag.

V. 658. *Böttig.* prol. *de Medea* p. 130. not. vix apparere dicit rationem, cur Aegeus ab oraculo Delphico reversus Corinthum adeat, ita ut plane de coelo delapsus videatur; et dubitasse iam antiquos e Schol. perspicitur. At rationem explicat ipse poëta v. 678 sq.

V. 659. *κάλλιστον* Flor. A. *εἶδε* pro *οἶδε* Flor. 15. Pro *προςφωνεῖν* Havn. a m. pr. *προςφέρειν*, et in marg. a m. sec. *προςφανεῖν*. *φίλοις* Ald. rell. Cott. Rom. A. B. C. *φίλους* e Flor. A. edidit Musgr. et sic Lasc. Rom. D. E. Mag. tres Florr. Vict.

V. 660. *σοφὸς* Havn.

V. 661. *ἐπιστροφᾷ* Lasc. Ald. rell. *ἐπιστρωφᾷ*, quod analogia postulat, (vid. Porson.) Paris. A. E. Rom. A. B. C. a corr. tres Florr.

V. 663. Rom. A. B. D. ante corr. *θεσπιωδῶν*, Flor. A. *θεσπεσίοι*. — *ἱκάνεις* Ald. Rom. C. *ἡκάνεις* Flor. 2. *ἐστάλης* e Schol. restituit Canter. Nov. L. IV, 1. et sic Lasc. Flor. A. Paris. A. B. D. Cott. Rom. A. B. D. E. Flor. 10. 15.

V. 671. *θέμις δ' ἂν* Ald. rell. *θέμις μὲν ἡμᾶς* Lasc. Flor. A. Paris. A. omn. Rom. tres Florr. Havn. Wyttenbachio Bibl. cr. II, 2. p. 66. aut nihil mutandum videtur, aut pro *δ' ἂν* legendum *δ' ἄρ'*. Sed vid. quos citavi Gramm. gr. §. 606, 4. not. e. et Elmsl. ad v. 1098.

V. 673. *ἔχρησεν* Flor. 2.

V. 674. *λύσειν* Havn.

V. 676. *μολῶ* Lasc. Rom. A. B. Havn.

V. 678. Flor. 10. *Πιτθεύς τις ἐστιν ἄναξ γῆς Τρ.*

V. 680. *κοινωνῆσαι* Flor. 10.

V. 681. *ἁνὴρ* Porson. pro *ἀνήρ*.

V. 682. *κἀμοὶ δὲ* Ald. rell. Rom. C. Flor. 2. 15. *κάμοί γε* Lasc. Par. A. B. D. Lib. P. Rom. A. B. D. E. Flor. 10. Havn. Hoc e Brunckiana in Zimmermannianam, ex hac in meam propagatum est. Rectius Porson. *κἄμοιγε*.

V. 683. *τύχης* Rom. C. Flor. 15. Tum *ὅσον* Havn.

V. 686. Pro *σάς* Flor. 15. *ταύτας*, supra scripto *σάς* a m. ant.

V. 690. *ἦ που.* Elmsl., quia hae particulae significent *οἶμαι, ἴσως, ὡς ἔοικεν*, aut aliquid eiusmodi, qui sensus ab hoc loco alienus, edidit *ἦ γὰρ τετόλμ.* Nimis angustis finibus vim harum particularum circumscripsisse videtur V. D. Ex iis *ἦ* interrogat, quo ipso dubitatio aliqua significatur, *πού* autem indicat, interrogantis animum eo inclinare, ut id, quod interroget, verisimile habeat, ut alias plerumque *πού* vim locutionis, *nisi fallor*, habet. Utrumque et in hunc locum cadit, et in loca ab Elmsleio ad v. 1275. adscripta.

V. 691. Lasc. Flor. 15. *σάφ' οἶσθ'*.

V. 693. *πιστὸς δ' οὐκ ἔ.* Rom. A. B. Flor. 10.

V. 694. *ἴτω νυν* Barnes. pro *ἴτω νῦν*.

V. 696. *δίδωσιν αὐτῷ τίς* Flor. 15.

V. 697. *τῆς γε* Flor. 15.

V. 698. Rom. A. D. E. Flor. 10. 15. *συγγνωστὰ γὰρ ἦν*, omisso *μέν*. Havn. *συγγν. γὰρ ἂν ἦν*.

V. 700. *αὖ κακὸν λέγεις* Rom. D. Flor. 10. *πρὸς τοῦτο δ' ἄλλο καινὸν αὖ λέγεις κακόν* Lasc. *καινὸν ἀγγέλλεις κακόν*, quod recepit Brunck. Auctor X. π. 137. *πρὸς τοῦτο δ' ἄλλο καινὸν ἀγγελεῖς κακόν*. Cf. ad Orest. 778.

V. 701. *φυγάδα τῆσδ' ἔξω χθονός* Ald. rell. Sed Flor. A. Par. A. B. Lib. P. Rom. A. D. E. tres Florr. Vict. Havn. *φυγ. γῆς Κορινθίας*, quod ediderunt Brunck. Porson. Elmsl. Utramque lectionem coniungit Rom. C. *φυγ. τῆσδε γῆς Κορινθίας*. Rom. B. *τῆσδε γῆς Κορινθίας*, omisso *φυγάδα*. Nunc *Κορινθίας* e glossa ortum videtur.

V. 703. *καρτερεῖν δὲ βούλεται* Ald. rell. *καρδίᾳ δὲ βούλ.* Burn. et pro v. l. Par. D. Rom. A. quod verum habent Musgr. et Porson. Elmsleius vulgatam sanissimam iudicat. „*Καρτερεῖν tolerare* significat, i. e. *iniuriam mihi a Creonte illatam aequo animo sustinere.* Noster Alc. 1074. (1081.) *Χρὴ δ', ὅστις εἶ σὺ, καρτερεῖν θεοῦ δόσιν.* Ibid. 1081. (1088.) *Ῥᾷον παραινεῖν, ἢ παθόντα καρτερεῖν.*" Quae ex parte tantum vera sunt. Nam *καρτερεῖν* est quidem *aequo animo aliquid sustinere*, sed, *quod ipsi τῷ καρτεροῦντι*, non alii, *iniucundum, grave, odiosum est.* Si hoc loco verum esset *καρτερεῖν*, significaretur, ipsi Iasoni Medeae exsilium grave accidisse, quod longe secus est.

V. 705. Lasc. omn. Rom. Flor. 10. *γονάτων τε* (vel *τὲ*) *σῶν*, omisso articulo. Tum *ἱκεσία δὴ γίγνομαι* Ald. rell. *ἱκεσία γίνομαι* Rom. C. E. Lasc. (qui *γίγνομαι*). *δή* omittit etiam Havn. sed a m. sec. supra scriptum *τε*. *ἱκεσία τε* (vel *τὲ*) *γίγνομαι* Flor. A. Par. A. Rom. A. B. D. Mag. tres Florr. (nisi quod hi *γίνομαι*) Vict.

V. 707. *ἐκπεσοῦσα* Havn. *ἐσίδῃς* Rom. C. E. Lasc.

V. 710. *θάνῃς* vel *θάνης* Rom. A. B. E. tres Florr.

V. 713. 14. 15. omittit Flor. A. ut iam monuit Valck. ad Phoen. 360. ob repetitum *γονάς*.

V. 716. *ὧν μ' ἐπαγγ.* Par. A. omn. Rom. Mag. Flor. 2. 15. Havn. Lasc. *ὧν μ' ἀπαγγ.* Flor. 10. Illud recepit Brunck. sed nec *μ'* pro *μοι* accipi potest, nec *ἐπαγγέλλεσθαί τινά τι* usquam legitur.

V. 717. Elmsl. probat alteram Scholiastae explicationem, *εἰς τὸ παῖδας ποιῆσαι πάνυ ἐσπούδακα καὶ πρόθυμός εἰμι.* Vellem exempla huius usus addidisset. Donec ea afferantur, interpretabor: *quod enim ad hoc attinet* (*εἰς τοῦτο*), *totus evanui, vires me defecerunt.*

V. 718. *οὕτω δ' ἔχοιμι* Ald. rell. Rom. A. B. C. Havn. *ὅτω δ' ἔχοιμι σοῦ* Flor. 15. *οὕτω δ' ἔχει μοι* Lasc. Par. B. D. E. Burn. Rom. A. pro v. l. D. E. Mag. Flor. 2. 10. Cf. ad v. 311.

V. 720. *τοσόνγε* Ald. rell. Rom. A. B. C. Flor. 2. *τόσον γε* Barn. *τὸ σόν γε* Mag. Vict. *τοσόνδε* Lib. P. Burn. Rom. D. E. Flor. 10. 15. Lasc. — *μέν σοι σοί* Rom. C. *μέντοι σύ* Rom. E. *προσημανῶ* Lasc. Rom. E. Flor. 10.

V. 722. Rom. C. *ἄνπερ — ἔλθοις.*

V. 723. *μεθῶ ποτε* Ald. rell. *μεθῶ τινι* Flor. A. Par. A. B. D. Lib. P. Rom. A. B. C. E. Mag. tres Florr. Vict. Havn.

V. 724. *χθόνα* pro *πόδα* Havn.

V. 727. *τι* pro *πάντα* Flor. 15.

V. 728. *ἐστὶ εἰς τί σοι τὸ δυςχ.* Flor. 2. quo variae lectiones indicantur, *ἐστί σοι τί δυςχ.* et *εἰς τί σοι τὸ δυςχ.* *εἴ τι* pro *ἤ τί* Vict. *εἰς τί* Mag.

V. 730. *τούτοις δ'.* Rom. A. B. D. E. Havn. *τούτοισι δ'.* Flor. 10. 15. *τούτοισιν.* — *ὁρκίοις* Rom. D. — *ζυγοῖς* Mag. Vict.

V. 731. *μεθεῖσαν* Ald. Herv. 1. 2. Canter. Paris. D. E. *μεθεὶς ἄν* cum gl. *ἐκδοίης* Rom. D. Flor. A. 10. 15. *μεθεῖς ἄν* Paris. B. etiam c. gl. *ἐκδοίης*, Rom. C. E. Mag. *μεθῇς ἄν* Paris. A. *μεθῇς ἄν* Rom. B. *μεθ' ἧς ἄν* Havn. *μεθῇς ἄν* Muret. V. L. VII, 3. Canter., qui hoc sibi in scholiis legisse videbatur, Barnes. soloece. Musgr. *μεθεῖς ἄν* scripsit, quasi ita pro *μεθείης ἄν* dici possit. Veram lectionem suppeditavit Lasc. Burn. Lib. P. *μεθεῖ' ἄν.* et sic Vict. S. *μεθεῖ ἄν* Flor. 2. *μεθει' ἄν* Brub. sine accentu. Etiam

schol. *οὐκ ἂν μεθεῖο. ἐμέ* cum *ἄγουσιν*, non cum *μεθεῖο* iungendum esse, monuit Porson. — *γαίας* Lasc. Florr. Vict. Havn. pro *γαίης* Ald.

V. 732. *ἀνώμοτος* pro *ἐνώμοτος* legendum iam viderunt Muret. l. c. et Canter. et sic Par. B. D. pro v. l. Flor. 2. 15.

V. 733. *γέ μοι* pro *γένοι'* Havn. *κἀπὶ κηρυκεύμασιν* Lasc. Ald. Havn. *κἀπικηρυκεύμασιν* una voce Herv. 2. Canter. rell. et Cod. S. *κἀπικηρυκεύματα* legit Schol.

V. 734. *οὐκ ἂν πίθοιο* edd. et Codd. contra sensum. *ὦκ' ἂν πίθ.* coni. Musgr. sed *ὦκα* ne in melicis quidem, nedum in senariis apud Tragicos comparere monet Porson. *σύγ' ἂν πίθ.* Brunck. edidit; sed hoc et nimis emphaticum est, et significat, Aegeum prae ceteris hominibus ad obsequendum paratum fore. Wyttenbach. Bibl. crit. II, 1. p. 67. *τάχ' ἂν πίθοιο·* quod egregie confirmatur verbis scholiastae, *ἴσως ἂν ἐκείνων γένοιο φίλος* — — Hoc itaque recepit Porson. Schaeferi et Hermanni coniecturas in edit. Porson. Lips. ad h. l. et p. 567. videre licet. Elmsleius, Sed olim legebatur, inquit, *κἀπικηρυκεύματος* vel *κἀπικηρυκεύματα*, quorum neutrum cum *πίθοιο* conciliari potest. Vide igitur, an potius *πίθοιο* corruptum sit, quam *οὐκ ἄν.* — Paulo post *γάρ* om. Havn.

V. 735. *καὶ τυραννικὸς δόμος* Flor. A. 10.

V. 736. *ἔλεξας ἐν λόγοις* Ald. rell. Rom. C. Flor. 2. Havn. ad quam tautologiam vitandam Valcken. ad Phoen. 531. coni. *ἔδειξας ἐν λόγοις*, quod probatum Musgravio, recepit Brunck. Non minus *ταυτολόγως* tamen Soph. Phil. 55. *ὅπως λόγοισιν ἐκκλέψεις λέγων.* Sed Lasc. Flor. A. Paris. omn. Cotton. Rom. A. B. D. E. Flor. 10. 15. Vict. et pro v. l. Flor. 2. *ἔλεξας, ὦ γύναι.*

V. 738. *ἀσφαλέστερα* Ald. rell. Pseudogregor. 781. Rom. C. *ἀσφαλέστατα* Lasc. Flor. A. Par. A. B. D. Lib. P. Rom. A. B. D. E. tres Florr. Havn. quod recepit Porson. Elmslei. comparativum revocavit, cui melius conveniant verba *τὸ σόν τ' ἄραρε μᾶλλον*, fassus tamen, pro superlativo facere verba *κἀμοὶ τάδ' ἐστὶ λῷστα* v. 924. et similia, quae passim leguntur.

V. 740. *τὸ σὸν δ' ἄρηρε* Ald. rell. Rom. C. *τὸ σόν τ' ἄραρε* Lasc. Par. A. Rom. A. B. Flor. tres, (nisi quod 2.

δ' pro τ') Havn. τοσόν τ' ἄραρε Rom. E. Pseudogregor. 761. τὸ σὸν δ' ἄραγε μᾶλλον ἐξηγοῦ θεόν.

V. 741. ὄμνυε Lasc. Rom. E. Flor. 15. Havn. Hac forma nunquam uti Tragicos, monet Porson; Elmsleius, ne infimae quidem aetatis comicos, nisi quando υ longam syllabam sibi subiectam haberet. — πατέρα θ' Ἥλιον πατρός. Par. B. D. Lib. P. Flor. 2. pro v. l. Ἡλίου θ' ἁγνὸν σέβας. Sic etiam Vict. nisi quod δ' pro θ' habet.

V. 743. μὴ δρᾶσαι Rom. C. In Rom. A. etiam supra scriptum σαι.

V. 744. σῆς excidit in Herv. 1. 2. Canter. ἐκβάλλειν pro ἐκβαλεῖν Havn.

V. 746. μεθήσειν ζῶν Ald. Lasc. et Codd. plerique. μεθήσειν γῆς Par. A. Lib. P. (hic cum v. l. ζῶν) Rom. A. B. Flor. 10. 15. Sic etiam Flor. 2. Vict. cum gl. γρ. ζῶν. γῆς pro v. l. Havn.

V. 747. ὄμνυμαι Flor. 15. λαμπρὸν Ἡλίου τε φῶς Ald. rell. Rom. C. D. λαμπρόν θ' ἡλίου τε φῶς Flor. 15. λαμπρόν θ' ἡλίου φάος Flor. A. (e quo λαμπρός enotatum) Rom. A. B. Flor. 10. Havn. λαμπρὸν ἡλίου φάος. In lectione Ald. copulam ineleganter insertam dicit Porson. Itaque variam lectionem ad v. 741. memoratam Ἡλίου θ' ἁγνὸν σέβας ad hunc versum pertinere censens recepit. Copulae post duo vocabula insertae exempla multa inveniri monet Elmsl. Cf. ad Hec. 76. Videtur tamen aliquid mendi latere.

V. 748. ἐμμενεῖν malunt Schaefer. in Ind. gr. editioni Lipsiensi subiecto et Elmsleius, ille etiam οἷς σου κλύω. De ἐμμενεῖν sententiam suam retractat Schaefer. ad Theocr. XXVII. v. 60. De οἷς σου κλ. recte monet Elmsl. utramque structuram probam esse.

V. 749. μὴ μένων Lasc. Notandum τί πάθοις pro τί παθεῖν εὔχῃ;

V. 750. βροτοῖς Pseudogregor. 788. Rom. C. Mag. Vict.

V. 753. ὧν βούλομαι Ald. rell. Rom. C. Par. A. ἃ βούλομαι Lasc. Flor. A. Par. B. D. E. Lib. P. Rom. A. B. E. Mag. tres Florr. Vict. Hesych. Phot. Suid. v. ἃ ἅ. Utraque constructio proba. Vid. Gramm. gr. §. 363. et Brunck. Elmsl. ad h. l. Nec ad numeros quidquam interesse ostendit Elmsl. allato loco Hipp. 1060. μάτην δ' ἂν ὅρκους συγχέαιμ', οὓς ὤμοσα, „ubi nihil obstabat, quominus diceret ὅρκον, ὃν ὤμοσα." Sed facilius ἃ in constructionem vulgarem abire potuit, quam contra. Phoen. 992. ὥςθ' ἃ βούλομαι τυχεῖν.

V. 756. σπεύδοις Flor. 2. 10.

V. 759 sqq. hoc ordine habet Lasc. 760. 761. 759. 762.

V. 760. καλλίνικαι Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. καλλίνικοι iam Barnes. et sic Par. A. Lib. P. Rom. A. B. D. E. Mag. tres Florr. Vict. Neque ἡ καλλινίκη dicitur, neque, quum mulier de se loquens plurali utitur, femininum usurpat.

V. 761. γενησόμεθα Rom. C. Havn. sed in hoc σ supra scriptum. πεφύκαμεν pro βεβήκαμεν Flor. A. (c. gl. γρ. βεβήκαμεν.) 10.

V. 762. Exsultanti mulieri magis conveniret asyndeton νῦν ἐλπίς. Pseudogreg. 735. τίσαι. imo τῖσαι.

V. 763. ᾧ μάλιστ' ἐκ. Flor. A.

V. 764. πέφασται Rom. A. B. πέφαται Rom. D. Havn.

V. 765. κύκλων pro κάλων Herv. 2.

V. 772 sq. ὡς καὶ δοκεῖ μοι ταῦτα. Barn. coni. ταὐτά, Reisk. ὡς συνδοκεῖ μοι πάντα. Recte Elmsl. monet, verba ταῦτα δοκεῖ μοι significare *his assentior*, eoque sensu exstare apud nostrum Heracl. 1053. (1048.)—καὶ καλῶς ἔχει. Sic omnes Codd. et Lasc. Ald. Brub. Herv. 1. ἔχειν Herv. 2. sive ex emendatione, sive typothetae errore. Hoc tamen, quamvis nulla esse debeat eius editionis auctoritas, sequentes editores, etiam Brunck. Porson. Elmsl. retinuerunt, in quo offendit praecipue καί nulla cum emphasi repetitum. Sequentem versum deleri iusserunt Reiskius in Misc. Lips. nov. V. p. 719. et Valck. ad Phoen. 1286. quorum rationes satis leves esse ostendit Elmsleius. Gravius est, quod ille versus cum totius orationis contextu non satis cohaerere videtur, nisi subiici eum dicas ad explicandum praecedens ταῦτα, ut saepe τοῦτο ponitur, ad sequens nomen masculini vel feminini generis referendum. vid. Gramm. gr. §. 467. d. p. 647. Sed hoc ipsum, quod explicatio subiicitur, ubi non opus erat, interpolatorem prodere videtur. Itaque equidem ver-

sum illum hinc eiiciendum censeo, eo vero eiecto, hunc esse constructionis ordinem, *ὡς καὶ δοκεῖ μοι ταῦτα καὶ ξύμφορ' εἶναι καὶ καλῶς ἐγνωσμένα*, ita ut haec iunctura verbis *διὰ μέσου* positis *καὶ καλῶς ἔχει* interpelletur.

V. 774. *εἰργασμένα* Ald. rell. Rom. C. Flor. 2. Vict. *ἐγνωσμένα* Flor. A. Par. A. B. Cott. Rom. A. B. D. Flor. 10. 15. Havn. Lasc.

V. 776. Pro *λιποῦσα* Elmsl. coni. *λιποῦσ' ἄν*. Nec mihi aoristus sine *ἄν* hic locum habere posse videtur, ubi de consilio sermo est. Burgess. coni. *οὐχ ὡς λίπω σφε.* quo recepto, delendus esset v. 777. vid. mox. — *πολεμίους* Ald. Herv. 1. *πολεμίων* ex Herv. 2. in Canter. et Barn. transiit. *πολεμίας* iam Brub. et sic Lasc. Lib. P. Rom. A. B. D. Mag. tres Florr. Vict. Havn.

V. 777. Brunckio hic versus e v. 1050. confictus videtur. Si omnes versus delendi essent, quorum simile quid in eadem vel alia fabula legitur, ubinam subsisteret eiiciendi libido? Hoc loco vero ille imprimis aptus est, quum causam reddat, cur filios Corinthi relinquere nolit. Wyttenb. Bibl. cr. II, 1. p. 68. leg. suspicatur *ἐχθροῖσιν αὐτοὺς τοῖς ἐμοῖς κ.* quia paulo ante praecessit *παῖδας*.

V. 780. Hunc versum Valcken. ad Phoen. 1286. p. 433. spurium iudicavit, cui iudicio Brunck. et Porson. subscripserunt: inesse enim inauditam ellipsin, non omissionem voculae *ὥςτε* intelligens, ut accepit Elmsleius, sed verbi, quod preces a pueris faciendas significaret: citat enim v. 929. 931. 960. ubi plene legatur, *αἰτοῦ Κρέοντα, τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα, ἱκετεύετ', ἐξαιτεῖσθε μὴ φεύγειν χθόνα.* Hoc autem in superioribus verbis quodammodo comprehendi contendit Elmsl. At in verbis *δῶρ' ἔχοντας ἐν χεροῖν* et *νύμφῃ φέροντας* nulla inest petendi significatio, sed eam nos ex iis, quae aliunde scimus, cogitatione inculcamus, et ut insit, non inest tamen id, quod in hac narratione imprimis memorari oportebat, hunc praetextum tantum esse. Nec multum explicationi suae tribuisse videtur Elmsl. quum paulo post e verbis scholiastae scribendum coniiciat, *νύμφῃ φέροντας δῆθεν ἱκεσίῳ λόγῳ* vel simile quid. Accedit, quod hic versus, qui in Ald. rell. eo, quo posui, loco legitur, in Paris. A. post v. demum 781. infertur, in Havn. autem deest, a m. 2. in marg. additus. Itaque non dubito, quin

recte hunc versum eiecerit Valcken. Etiam v. 781. totidem verbis legitur infra 931. et iure hunc ab hoc loco alienum censet Elmsl. Versu 780. deleto, v. 779. *αὐτῇ* pro *αὐτούς* legendum monuit Valck. Utroque autem versu eiecto, deesse aliquid videtur. Igitur post v. 779. unum vel duos versus intercidisse existimo, in quorum locum deinde ii, qui nunc ibi leguntur, suffecti sint. Verae lectionis vestigia habere videntur, quae memorat Schol. *γράφεται δῆθεν μὴ κ. τ. λ.*

V. 781. *καὶ πλόκον* Ald. rell. *καὶ πλόκαμον* Flor. A. *καὶ στέφος* Paris. A. e v. 931. ut edidit Brunck.

V. 783. *θ'* post *πᾶς* om. Havn. Mox corrige errorem, qui e Musgr. et Brunck. remansit, *θιγῇ*, quod scribendum *θίγῃ*.

V. 785. Rom. C. ante corr. D. Lasc. *χρήσω.* Flor. A. *χρύσῳ* (sic).

V. 787. *τοὐντεῦθεν μέν* Flor. 15. *τοὐνθένδ' ἐν ἡμῖν* Rom. A. supra scripto *γρ. τευ.* *τοὐνθένδεν ἡμῖν* Rom. B. — *κατακτενῶ* Par. A. Rom. C. Flor. 15. Havn. quod Novembri mense admisit Brunckius pro *κατακτανῶ*, quum mense Iulio eiusdem anni *κατακτανεῖτε* pro *κατακτενεῖτε* dedisset Orest. 928.

V. 789. *συγχέσυσ'* i. e. *συγχέουσ'* Flor. A. secundum Valck. ad Hippol. 1062. In apographo Hamburg. *συγχέουσ'*.

V. 790. *φόνον*, piaculum e caede conceptum, *φεύγουσα*, exsilio expiare studens. Sic *φόνος* Iphig. T. 1144. (*ἄγαλμ' ἔξω φέρω*) *ὡς μεταστήσω φόνου.* 1178. *μὴ συναντῷεν φόνῳ.* Elmsl. *φόνον φεύγουσα* dictum accipit pro *φ. ἐπὶ φόνῳ.* Eodem sensu *αἷμα* ponitur Suppl. 147. fr. Oenei I, 2. plenius Hipp. 35. *μίασμα φεύγων αἵματος Παλλαντιδῶν.*

V. 793. *τί μοι ζῆν ἔτι κέρδος* Lasc. Rom. A. B. D. Flor. A. 10. 15. *ἔστι* pro *ἔτι* Rom. D. Natus error e v. 143. — *οὔτε μοι* Lasc. Rom. A. B. C. D. Havn. haud scio an rectius.

V. 794. *ἀποστροφή.* Par. B. D. Rom. A. pro var. lect. *ἀπαλλαγή.*

V. 797. *δώσει δίκην* Lib. P. Rom. C. Mag. Flor. 2. 15. Vict. Recte Elmsl. monet, *δώσει* ex interpretatione natum

esse. Soph. Ai. 113. κεῖνος δὲ τίσει τήνδε κοὐκ ἄλλην δίκην. Gl. δώσει.

V. 799. νεωζύγου Mag. Vict.

V. 800. Ald. rell. Rom. A. C. κακῶς κακήν. Quod cum Brunck. et Pors. dedi, est in Lasc. Par. A. Flor. A. 10. 15. Havn. et hunc ordinem usitatiorem esse altero, multis exemplis ostendit Elmsl.

V. 803. τόπου pro τρόπου Flor. 2.

V. 806. ἐκοινώσω Flor. A. Cotton. unde tacite recepit Brunck.

V. 807. βροτῶν νόμοις Flor. A. 10.

V. 809. σὲ δὲ συγ. Lasc. σὺ δὲ συγγνώμη Rom. A. ante corr. Etiam in Havn. a pr. m. fuisse videtur σύ. Idem συγγνώμην.

V. 810. Rom. A. supra πάσχουσαν scriptum habet ση.

V. 811. θανεῖν pro κτανεῖν Rom. D. solenni errore. σὸν σπέρμα Ald. rell. σοὺς παῖδας Flor. A. 10. contra metrum. σὸν παῖδα Rom. D. Flor. 15. contra sensum. σὼ παῖδε Lasc. Paris. A. B. D. Rom. A. B. Havn. Assentior Elmsleio, qui has diversitates coniecturas esse grammaticorum censet, quos offenderet σὸν σπέρμα. Sic autem Aesch. Suppl. 147. 157. 282. Soph. Trach. 303. Nec verisimile est, exquisitiorem locutionem σὸν σπέρμα a grammatico substitutam esse vulgari σὼ παῖδε. Etiam Medeae liberos in hac fabula semper παῖδας vel τέκνα nominari, nunquam παῖδε, monet Elmsl.

V. 813. Brunck. e coniectura, *inertis* quippe particulae γε impenso odio ductus, σὺ δ' αὖ γένοι' ἄν. Solenne γε in responsionibus, ubi iis, quae alter dixit, gravius quid subiicitur. Vid. Porson. ad Orest. 1234. Mox Mag. Vict. ἀθλιωτάτη, γύναι. Etiam in Rom. A. supra scriptum γρ. γύναι.

V. 814. οἱ 'ν μέσῳ Ald. rell. Flor. A. οὖν μ. (sic.) Paris. A. Rom. B. Havn. οὔν μ. οὐμμέσω Rom. A. D. οὑμέσω Rom. C. ante corr. οὔν μέσῳ a corr. οὔν pro οἱ ἐν probatum grammaticis. Vid. Gregor. p. 64. ed. Lugd. et ibi Koen. et Elmsl. ad h. l. In Soph. Ai. 1204. Hermann. edidit δῆλος δέ μοὐστί cum hac nota: Male vulgo

μοι 'στί. Contrahuntur haec in ου. Vid. imprimis Elmsl. ad Soph. Oed. T. Praef. p. 8.

V. 816. δὴ om. Flor. 10. Inverso ordine σοὶ δὴ Havn.

V. 817. Recte Elmsl. λέξῃς δὲ μηδέν, ut Iph. T. 1187. θαυμάσῃς μηδέν. Troad. 460. δακρύσῃς μηδέν. Herc. f. 212. δράσῃς μηδέν. 275. πάθητε μηδέν. Vide tamen, quae monuit Schaefer. ad Brunckii Gnom. p. 318.

V. 818. εἴπερ φρονεῖς γ' εὖ Porson. e Scholiaste. De εἴπερ — γε vid. Porson. et Elmsl. in auct.

V. 819. Ἐρεχθεΐδαι Elmsl. ut hic versus melius responderet antistrophico. Vix opus. Hec. 443. formae ⏑ – ⏑⏑ – ⏑ – ⏑ – – respondet 453. – – ⏑⏑ – ⏑ – ⏑ – – et Helen. 1140. 1154. hae sibi respondent ⏓ – ⏑⏑ – ⏑⏑ –.

V. 821. ἀπορθήτας Flor. A. quod probat Valck. ad Ph. 242. nec improbat Porson. Elmslei. contra Euripidem neque ἀπορθήτας, neque ἀπορθήτου scripsisse censet, sed ἀπόρθητοι, omissa copula. Vid. ad Hec. 462.

V. 823. αἰεὶ Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. Barn. ἀεὶ Lasc. Par. A. Rom. A. B. Flor. 10. 15. Havn.

V. 825. λέγουσι Μούσας Ald. rell. Rom. C. Sed Μούσας λέγουσι Par. A. Rom. A. B. Flor. 10. Havn. quod melius respondet antistrophico. Hoc receperunt Brunck. Porson. Elmsl. λέγουσι omittit Lasc.

V. 827. τοῦ καλλινάου Schol. Par. A. Rom. A. B. C. Flor. 10. 15. Havn. ut iam suspicatus erat Musgr. ediderunt Brunck. Pors. Elmsl. — ἐπὶ Κηφισοῦ Ald. rell. ἀπὸ Κηφ. Par. A. Rom. A. B. D. Flor. 10. 15. Havn. ut ediderunt Brunck. Porson. Elmsl. — ῥοαῖς Ald. rell. ῥοάς Brunck. e Par. A. suprascripta lectione, quam sequuntur Porson. Elmsl.

V. 828. κληΐζουσαν Flor. 15.

V. 828. 9. ἀφυσαμέναν Ald. rell. σ duplicavit Porson. et sic Rom. A. B. C. Flor. 10. 15. ἀφυσσομένην Rom. D.

V. 829. χώρας Porson. e Reiskii coniectura. Verba enim cum κατά composita rei, ad quam verbi ipsius vis pertinet, genitivum, nonnunquam dativum (ut καταχεῖν τινι αἶσχος Od. λ', 433. cf. Herod. VII, 140.) adiunctum habent. Vid. Gramm. gr. §. 376. p. 503 sqq. χώραν ortum videri potest e similitudine praecedentis ἀφυσσαμέναν. Accusativi

vero exempla, quae Brunck. ad Aristoph. Equ. 287. attulit, alius sunt generis. Videtur tamen defendi vulgata lectio loco Pindarico Pyth. V, 12. *εὐδίαν ὃς μετὰ χειμέριον ὄμβρον τεὰν καταιθύσσει μάκαιραν ἑστίαν.* H. l. Brunck. e coni. *χώραν καταπν. μετρίαις ἀν. ἡδυπνόοις αὔραις.* Ceterum Rom. D. *τὴν χώραν.*

V. 830. *ἡδυπνόους* omittunt Flor. A. Paris. A. Rom. A. B. D. Flor. 10. 15. Havn. Etiam in Rom. A. C. a recentiore manu additum est.

V. 831. *αἰεὶ* Ald. rell. *ἀεὶ* Lasc. Par. A. Rom. A. C. Flor. 10. 15. Havn. *ἐπὶ βαλλομέναν* Ald. Herv. 1. *ἐπὶ βαλλομένα* Lasc. *ὗνβαλλομέναν* Brub. Herv. 2. unde sequentes *ἐπιβαλλομέναν*, non adversantibus, ut videtur, Codd.

V. 832. *χαίταισιν* vulgo. Flor. 10. *χαίταισι.* Scripsi *χαίταις*, ut versus esset anapaesticus dimeter brachycatalecticus. Versus quidem 824. pro dimetro iambico haberi potest, ita ut ultima syllaba vocis *αἰθέρος*, sequente alio numerorum ordine, vicem longae habeat; hic non potest, quia in media voce *ῥοδέ—ων* locus non est syllabae ancipiti. Elmsl. versum 824. et hunc cum parte sequentis coniunxit: *βαίνοντες ἁβρῶς αἰθέρος, ἔνθα ποθ᾽ ἁγνάς* et *χαίταισιν εὐώδη ῥοδέων πλόκον ἀνθέων*, qui est iambelegus, una addita syllaba, qualis apud Soph. Ai. 145. *ὥρμασε πανδάμους ἐπὶ βοῦς ἀγελαίας.*

V. 833. *τῇ σοφίᾳ* Flor. 2. — *τοὺς σοφίᾳ παρέδρους ἔρωτας* ad puerorum amores referendos esse, qui Euripidis ingenium noverit, vix dubitaverit; ad totum locum illustrandum faciet fragm. Eubuli apud Athen. II, 27. p. 129. *Schweigh.* Böttiger Prol. de Medea p. 119. not. *.

V. 834. *ἀρετάς* Rom. C.

V. 835 sq. *ἱερῶν ποταμῶν πόλις* recte Elmsl. comparavit cum loco Phoen. 825. *πύργοι διδύμων ποταμῶν*, transpositionem particulae *ἢ* illustrans Aristoph. Av. 417. *ὅτῳ πέποιθέ μοι ξυνὼν κρατεῖν ἂν ἢ τὸν ἐχθρὸν, ἢ κ. τ. λ.* pro *ἢ κρατεῖν ἂν τὸν ἐ.*

V. 836. *ἢ φίλων ἢ πόλις* Flor. A. (qui *πόλιν* sec. Musgr.) Rom. A. B. D. Flor. 10. 15. *ἢ φίλων ἡ πόλις* Havn. *ἢ φίλων ἢ πόλιν* Paris. A. B. D.

V. 837. *πόμπιμον* Ald. rell. Rom. A. e corr. B. tres Florr. Havn. Sed *πόμπιμος* Schol. Flor. A. (sec. Musgr. nam in apogr. Hamb. nihil notatum) Par. A. B. Cott. Rom. C. D. Mag. quod recepit Brunck. *πόμπιμος* sensu transitivo legitur ap. Soph. Trach. 560. *πομπίμοις κώπαις ἐρέσσων.* Eur. Hec. 1266. *πνοὰς πομπίμους.* cf. Hel. 1073. Phoen. 984. *πόμπιμος ὁ δαίμων.* ib. 1712. *πομπίμαν ἔχων ἔμ᾽, ὥστε ναυσίπομπον αὔραν.* At sensu passivo usurpavit Soph. Trach. 872. *ἦρξεν τὸ δῶρον Ἡρακλεῖ τὸ πόμπιμον.* Eurip. Hipp. 576 sq. *πομπίμα φάτις δωμάτων.* H. l. *πῶς φίλων χώρα πόμπιμος ἕξει σε* est *quomodo regio amica te excipiet, ut te aliorsum deducat*, s. *ut inde in aliam regionem transeas*, quod non convenit, quum non nisi de regione, in qua considat, non ex qua in aliam migret, sermo sit. Itaque valde vereor, ne *πόμπιμον* scriptum sit propter adiunctum *σε*, sicut in Rom. A. et in mea editione perverse scriptum est *χώραν* pro *χώρα.* Scholiastes: *πόμπιμος, ἤγουν τὴν ἐκπεμφθεῖσαν ὑποδεχομένη, οὐκ αὐτὴ πόμπιμος οὖσα*, quibus verbis dubium est, utrum lectionem *πόμπιμος* explicaverit, an declaraverit, *πόμπιμος* stare non posse.

V. 839. *μετ᾽ ἄλλων* intelligo *cum aliis, non mecum de caede puerorum delibera.* Signum interrogandi post *ὁσίαν* primus posuit Canter. Vulgo: *τὰν οὐχ ὁσίαν, μετ᾽ ἄλλων σκέψαι τ. πλ.* et sic etiam Brubachiana, quam falso dicit Reiskius non post *ὁσίαν*, sed post *ἄλλων* distinguere. Hac tamen auctoritate contentus Elmsleius edidit *τὰν οὐχ ὁσίαν μετ᾽ ἄλλων;* „id est, ni fallor, *τὰν οὐχ ὁσίαν ὡς οἱ ἄλλοι πολῖται.*“ Quam loquendi rationem vellem exemplis confirmasset vir alioqui in exemplis afferendis etiam, ubi nullis opus est, copiosus.

V. 841. *φόνον αἱρῇ* edd. et MSS. quod minus aptum dicit Porson. Elmsleius autem: „Non dicitur *φόνον αἱρεῖσθαι*, inquit, sed *φόνον αἴρεσθαι.* Saltem *πόλεμον, νεῖκος, δυσμένειαν, κίνδυνον, πόνους, φυγὴν αἴρεσθαι* apud tragicos leguntur.“ Equidem, an Graeci unquam dixerint *φόνον αἴρεσθαι*, vehementer dubito: *αἴρεσθαι πόνους* quidem dicunt eodem modo, quo *ἄχθος αἴρεσθαι*, *labores* cum *onere* comparantes, *πόλεμον αἴρεσθαι* vel eamdem ob causam, vel ob locutionem *δόρυ αἴρεσθαι, φυγὴν αἴρεσθαι*

vero proprie est *se seu pedes attollere ad fugam capessendam*. In αἴρεσθαι φόνον nulla eiusmodi significatio inest. Et πόλεμον αἱρεῖσθαι legitur Heracl. 505. sed et ibi et aliis locis e coniectura in αἴρεσθαι mutatum ab Elmsleio, quasi vero, quod saepe legitur, hoc ubique legi necesse sit, nec liceat nisi una eademque formula semper uti. φόνον αἱρεῖσθαι commode dicitur, qui caedem, non suscipit, sed decernit et facere constituit, i. q. προαιρεῖσθαι. Porsonus tamen edidit αἰρεῖ, inauditam rem docens, ex ἀείρω veteres primo formasse futurum ἀϊρῶ vel ἀερῶ, unde per crasin effecisse αἰρῶ vel ἀρῶ, priore producta. Rectius Elmsl. ad Heracl. 323. ex ἀείρω fieri ἀερῶ, ἀρῶ, priore producta. Choeroboscus apud Etymol. M. p. 38, 31. citatus a Blomfieldio gloss. in Aesch. Pers. 800. ἔστιν ἀείρω, ὁ μέλλων ἀερῶ· ὁ ἀόριστος ἤειρα, ὥςπερ ἤγειρα· καὶ ἡ μετοχὴ ἀείρας, καὶ κράσει τοῦ α καὶ ε εἰς α μακρὸν, ἄρας. Elmsl. praesens praetulit, αἴρει.

V. 842. 3. πάντες πάντως Ald. rell. Rom. C. Flor. 2. 15. πάντοις πάντες Par. A. B. D. Rom. A. B. Flor. 10. Havn. πάντες omisso πάντως Rom. D. E Flor. A. in apographo Hamb. ad v. 842. enotatum πάντως, ut in eo πάντως πάντως scriptum esse videatur, prout edidit Porsonus, quia masculinum πάντες choro mulierum vix convenire videbatur. Recte monuit Elmsl. non suo tantum nomine, sed omnium Medeae amicorum loqui chorum. In Flor. A. scriptum esse puto πάντως πάντες, ut in Flor. 10. hoc alterum autem neglectum esse a Vossio.

V. 844. μὴ τέκνα φον. Ald. rell. τέκνα μὴ φονεύσῃς Lasc. Paris. A. E. Flor. A. (sec. Musgr.) Rom. A. B. C. tres Florr. Havn. μή deleverunt Brunck. et Porson. Sed μή repeti solet, ubi μή prius a coniunctivo verbis interiectis remotum est.

V. 845. πῶς δὲ θράσος Ald. rell. Sed πόθεν θράσος Flor. A. Paris. A. B. Burn. Rom. A. B. C. D. Flor. 10. 15. Havn. Schol. ut πῶς δὲ e v. 849. ortum videatur. Alterum ἢ omittunt Flor. 10. 15. πόθεν θράσος χειρὶ καρδίᾳ τε λήψει expedita sunt, in quibus πόθεν θράσος λήψει Schol. explicat verbis, τίνι λογισμῷ χρησαμένη, τίς σε ὁ τῶν πάντων πείσας τοσοῦτον θράσος ἐνθεῖναι — παρεσκεύασεν; Sed verba ἢ φρενὸς ἢ vix sana sunt, imprimis quum

idem sequatur, καρδίᾳ τε: nam genitivus a θράσος pendere potest, quod tamen durius, quum statim dativi sequantur. Itaque Musgr. coniecit θράσος ἐνθεμένα χειρί, quod recepit Brunck., πῶς δέ etiam in πῶς δή mutato; Beck. ἢ φρεσὶν ἤ. Porson. πόθεν δὲ θράσος θανατηρόν e Grammatico Bibl. Coislin. de quo vide supra ad 380. 476. denique V. D. in *Classic. journ.* 3. p. 565. θράσος ἄφρονι σῇ χειρί. Etiam genitivus τέκνων non iniuria offendit Elmsleium, qui τέκνοις σέθεν coniicit, quod a δεινὰν προςάγουσα τόλμαν pendeat. An θράσος τέκνων iungenda, ut hoc pro θράσος κατὰ τῶν τέκνων dictum sit? cuius usus exemplum desidero. Ut nunc locus se habet, duas constructiones confudisse videtur Euripides, θράσος λαβεῖν φρενί, et θράσος φρενὸς λαβεῖν, pro χειρός autem χειρί posuisse ob sequens δεινὰν προςάγουσα τόλμαν, a quibus etiam καρδίᾳ pendet. τέκνων autem non tam e certo vocabulo pendere, quam ad sensum referri videtur, quod θράσος χειρὶ λήψει dicens φόνον τέκνων animo cogitaret. E Flor. A. enotatum πι λήψῃ, pro τε λήψῃ puto.

V. 848. προςάγουσαν Havn.

V. 849. δ᾽ om. Flor. A. 10. ὄμμα pro ὄμματα Par. B. Rom. A. a pr. m. B. D. Flor. 10. 15. Havn. προβαλοῦσα Rom. C. Havn. προςλαβοῦσα Rom. A. super scripto γρ. βαλοῦσα.

V. 851. Ald. Herv. 1. 2. Canter. Barn. Musgr. σχήσεις; [illegible] οὐ δυν. Brubach. σχήσεις. φόνῳ οὐ δυν. e Schol. [illegible] Flor. A. σχήσειν Lasc. φόνου Par. A. Rom. A. [illegible] n. Mag. quod receperunt Brunck. Porson. Elmsl., qui [illegible] recte interpunxerunt σχήσεις φόνου; οὐ δυν. μοῖραν [illegible] i. e. φόνον. Rom. A. supra scriptum habet ω, i. e. [illegible] Tum δυνήσῃ Ald. rell. δυνάσῃ Lasc. Flor. A. Par. [illegible] D. Rom. A. B. Flor. 10. Havn. ἢ δυν. coni. Musgr. [illegible] uare. Recepit tamen Elmsl.

V. 852. πιτνώντων Lasc. Rom. B. Havn.

V. 853. τεῦξαι Lasc. χεῖρα Lasc. Rom. A. B. C. D. Flor. 10. 15. Havn. φοίνιον Ald. rell. φόνιον Rom. C. et pro v. l. A. φοινίαν Lasc. Flor. 2. Vict. φονίαν Flor. A. Rom. A. B. D. Flor. 10. 15. Havn. φοινίαν recepit Porson. τέγξαι φονίαν χέρα edidit Brunck. partim fortasse e Par. A. sed voces ipse transposuisse videtur.

vero proprie est *se seu pedes attollere ad fugam capessendam.* In αἴρεσθαι φόνον nulla eiusmodi significatio inest. Et πόλεμον αἱρεῖσθαι legitur Heracl. 505. sed et ibi et aliis locis e coniectura in αἴρεσθαι mutatum ab Elmsleio, quasi vero, quod saepe legitur, hoc ubique legi necesse sit, nec liceat nisi una eademque formula semper uti. φόνον αἱρεῖσθαι commode dicitur, qui caedem, non suscipit, sed decernit et facere constituit, i. q. προαιρεῖσθαι. Porsonus tamen edidit αἰρεῖ, inauditam rem docens, ex ἀείρω veteres primo formasse futurum ἀϊρῶ vel ἀερῶ, unde per crasin effecisse αἰρῶ vel ἀρῶ, priore producta. Rectius Elmsl. ad Heracl. 323. ex ἀείρω fieri ἀερῶ, ἀρῶ, priore producta. Choeroboscus apud Etymol. M. p. 38, 31. citatus a Blomfieldio gloss. in Aesch. Pers. 800. ἔστιν ἀείρω, ὁ μέλλων ἀερῶ· ὁ ἀόριστος ἤειρα, ὥςπερ ἤγειρα· καὶ ἡ μετοχὴ ἀείρας, καὶ κράσει τοῦ α καὶ ε εἰς α μακρὸν, ἄρας. Elmsl. praesens praetulit, αἴρει.

V. 842. 3. πάντες πάντως Ald. rell. Rom. C. Flor. 2. 15. πάντοις πάντες Par. A. B. D. Rom. A. B. Flor. 10. Havn. πάντες omisso πάντως Rom. D. E Flor. A. in apographo Hamb. ad v. 842. enotatum πάντως, ut in eo πάντως πάντως scriptum esse videatur, prout edidit Porsonus, quia masculinum πάντες choro mulierum vix convenire videbatur. Recte monuit Elmsl. non suo tantum nomine, sed omnium Medeae amicorum loqui chorum. In Flor. A. scriptum esse puto πάντως πάντες, ut in Flor. 10. hoc alterum autem neglectum esse a Vossio.

V. 844. μὴ τέκνα φον. Ald. rell. τέκνα μὴ φονεύσῃς Lasc. Paris. A. E. Flor. A. (sec. Musgr.) Rom. A. B. C. tres Florr. Havn. μή deleverunt Brunck. et Porson. Sed μή repeti solet, ubi μή prius a coniunctivo verbis interiectis remotum est.

V. 845. πῶς δὲ θράσος Ald. rell. Sed πόθεν θράσος Flor. A. Paris. A. B. Burn. Rom. A. B. C. D. Flor. 10. 15. Havn. Schol. ut πῶς δὲ e v. 849. ortum videatur. Alterum ἢ omittunt Flor. 10. 15. πόθεν θράσος χειρὶ καρδίᾳ τε λήψει expedita sunt, in quibus πόθεν θράσος λήψει Schol. explicat verbis, τίνι λογισμῷ χρησαμένη, τίς σε ὁ τῶν πάντων πείσας τοσοῦτον θράσος ἐνθεῖναι — παρεσκεύασεν; Sed verba ἢ φρενὸς ἢ vix sana sunt, imprimis quum

idem sequatur, καρδίᾳ τε! nam genitivus a θράσος pendere potest, quod tamen durius, quum statim dativi sequantur. Itaque Musgr. coniecit θράσος ἐνθεμένα χειρί, quod recepit Brunck., πῶς δέ etiam in πῶς δή mutato; Beck. ἢ φρεσὶν ἤ. Porson. πόθεν δὲ θράσος θανατηρὸν e Grammatico Bibl. Coislin. de quo vide supra ad 380. 476. denique V. D. in *Classic. journ.* 3. p. 565. θράσος ἄφρονι σῇ χειρί. Etiam genitivus τέκνων non iniuria offendit Elmsleium, qui τέκνοις σέθεν coniicit, quod a δεινὰν προςάγουσα τόλμαν pendeat. An θράσος τέκνων iungenda, ut hoc pro θράσος κατὰ τῶν τέκνων dictum sit? cuius usus exemplum desidero. Ut nunc locus se habet, duas constructiones confudisse videtur Euripides, θράσος λαβεῖν φρενί, et θράσος φρενὸς λαβεῖν, pro χειρός autem χειρί posuisse ob sequens δεινὰν προςάγουσα τόλμαν, a quibus etiam καρδίᾳ pendet. τέκνων autem non tam e certo vocabulo pendere, quam ad sensum referri videtur, quod θράσος χειρὶ λήψει dicens φόνον τέκνων animo cogitaret. E Flor. A. enotatum πι λήψῃ, pro τε λήψῃ puto.

V. 848. προςάγουσαν Havn.

V. 849. δ' om. Flor. A. 10. ὄμμα pro ὄμματα Par. B. Rom. A. a pr. m. B. D. Flor. 10. 15. Havn. προβαλοῦσα Rom. C. Havn. προςλαβοῦσα Rom. A. super scripto γρ. βαλοῦσα.

V. 851. Ald. Herv. 1. 2. Canter. Barn. Musgr. σχήσεις; φόνον οὐ δυν. Brubach. σχήσεις. φόνῳ οὐ δυν. e Schol. σχήσαις Flor. A. σχήσειν Lasc. φόνου Par. A. Rom. A. a pr. m. Mag. quod receperunt Brunck. Porson. Elmsl., qui etiam recte interpunxerunt σχήσεις φόνου; οὐ δυν. μοῖραν φόνου i. e. φόνον. Rom. A. supra scriptum habet ω, i. e. φόνῳ. Tum δυνήσῃ Ald. rell. δυνάσῃ Lasc. Flor. A. Par. A. B. D. Rom. A. B. Flor. 10. Havn. ἢ δυν. coni. Musgr. nescio quare. Recepit tamen Elmsl.

V. 852. πιτνώντων Lasc. Rom. B. Havn.

V. 853. τεῦξαι Lasc. χεῖρα Lasc. Rom. A. B. C. D. Flor. 10. 15. Havn. φοίνιον Ald. rell. φόνιον Rom. C. et pro v. l. A. φοινίαν Lasc. Flor. 2. Vict. φονίαν Flor. A. Rom. A. B. D. Flor. 10. 15. Havn. φοινίαν recepit Porson. τέγξαι φονίαν χέρα edidit Brunck. partim fortasse e Par. A. sed voces ipse transposuisse videtur.

V. 854. *ἐν* omittunt Flor. A. Par. A. B. D. Lib. P. Rom. A. B. C. Florr. tres, Havn. Lasc. et deleverunt Brunck. Porson. Elmsl. *ποιεῖν τι τλήμονι θυμῷ* vulgaris est constructio: *ἐν τλ. θ.* poëtarum, imprimis tragicorum et lyricorum proprium. Vid. Gramm. gr. §. 401. not. 2. et quos ibi laudavi. *τλάμονι* Ald. rell. *τλήμονι* Rom. A. B. Flor. 10. 15. Havn. Lasc.

V. 855. *ἥκω* pro *οὖσα* Flor. 15.

V. 856. *οὐκ ἄν γ' ἁμάρτοις τοῦδέ γ'* Ald. Brub. rell. *οὐκ ἂν ἁμάρτοις* Lasc. Flor. A. Par. A. Rom. A. B. C. D. Havn. Flor. 10. 15. Pseudogr. 1983. *οὐκ ἂν ἁμάρτης* Flor. 2. Mag. Vict. *τοῦδέ γ'* vel *τοῦδε γ'* etiam Rom. C. Flor. 2. Pseudogr. Sed *τοῦδέ τ'* Lasc. *τοῦδε τ'* Havn. *τοῦδ' ἔτ'* Flor. A. Par. A. Rom. A. B. D. Flor. 10. 15. In Aldina lectione Porsono duplex *γε* valde invenustum videtur, ut Elmsleio etiam; itaque uterque *οὔ τἂν ἁμάρτοις*, i. e. *οὔ τοι ἂν ἁμάρτοις*, quam apta sit h. l. asseverandi particula, docere obliti. Optime vulgatam defenderunt Lobeck. ad Soph. Ai. p. 303. et Hermann. ad Ai. 1318. De duplici *γε* confer ad Phoen. 554.

V. 858. *Ἰάσων* Rom. A. (supra scr. *ον*) D.

V. 860. *εἰκός γ'* Ald. Lasc. Flor. 2. 10. *εἰκός σ'* e Par. A. edidit Brunck. et sic Rom. A. B. D. Flor. 15. In Havn. fuit *εἰκὸς ἐπεί*, sed sec. m. post *εἰκός* inseruit *σ'*.

V. 863. *δυσμαίνω* Flor. 10. *βουλεύσασιν εὖ* Ald. rell. Rom. C. *βουλεύουσιν εὖ* Lasc. Paris. A. Rom. A. B. D. Flor. 2. 15. Vict. Havn. et Etym. M. p. 292, 13. *βουλεύμασιν* Flor. 10.

V. 864. *τυράννοις* Rom. B. C. Flor. 15. Havn. Cf. ad v. 70.

V. 869 sq. Recte Elmsl. notam interrogationis post *φίλων* transposuit: nam *οὐκ* utrique sententiae membro commune est. Cf. ad Phoen. 548.

V. 871. *ἐννοηθεῖσ'* Ald. rell. et *Χρ. π.* 805. *ἐννοήσασ'* Flor. A. Paris. A. Lib. P. Cotton. Rom. A. B. Havn. et recepit Brunck. *ἐννοήσατ'* Flor. 15. *ἐκνοήσατ'* Flor. 10. *ἐννοήσασ'* usitatior forma est, sed hanc ipsam ob causam non praeferenda vulgatae lectioni. Euripides etiam semper utitur passiva forma, nisi in imperativo *ἐννόει*.

V. 872. Havn. *θυμουμένην*. *Χρ. π.* 906. *καὶ μάτην λυπουμένη*.

V. 872. Barnes. tacite (*clam*, inquit Elmsl.) edidit *νῦν οὖν σ' ἐπαινῶ*, et obsequentem habuit Beckium. *σωφρονεῖν τ' ἐμοί* Ald. rell. Sed nulla vis est in pronomine. Itaque rectius Lasc. *σωφρονεῖν τέ μοι δοκ.*

V. 875. *ἣν χρ.* Cotton. Hoc ortum ex eo, quod dictum est pro *ᾗ χρῆν μετεῖναι τῶνδε τῶν βουλευμάτων, καὶ ἣν χρῆν ξυμπεραίνειν*. Vid. Gramm. gr. §. 428. p. 590. Cf. Wesseling. ad Diod. Sic. T. II. p. 277. Duker. ad Thuc. VIII, 73. Heindorf. ad Plat. Phaedon. §. 25. Vulgatae unice legitima est constructio, quam non intelligo, cur defendendam existimaverit Elmsl. quasi a consuetudine abhorrentem.

V. 876. Pro *ξυμπεραίνειν καὶ* Lib. P. Vict. *καὶ ξυγγαμεῖν σοι*. Flor. 2. *καὶ ξυγγαμεῖν καί*. Totus versus omissus est in Flor. 15.

V. 877. *νύμφην κηδεύουσαν ἥδεσθαι σέθεν* in Gramm. gr. §. 551. male cum Sophocleis *σὲ μὲν εὖ πράσσοντ' ἐπιχαίρω* similibusque contuli, a quo vel genitivus *σέθεν* deterrere me debuerat. *κηδεύουσαν*, ut iam monuit Reiskius, non ad *νύμφην*, sed ad *ἥδεσθαι* referendum, *καὶ ἥδεσθαι ἐμὲ κηδεύουσαν*, *quam oportebat sponsam tuam libenter s. alacriter curare*. Errorem tacitus correxi in Gramm. min. p. 529. Pro *κηδεύουσαν* Flor. 10. *κηδεύσουσαν*. Flor. A. *κηδεύσασαν*. Pro *ἥδεσθαι σέθεν* Lib. P. *εὐφραίνειν σέθεν*.

V. 878. *ἐσμέν, οἷον ἐσμέν*, dictum ut *ἤγγειλας, οἷ' ἤγγειλας* El. 289. Vid. ad Orest. 79. Nos: *wir sind nun einmal was wir sind*.

V. 879. *οὐκ οὖν* scripsit Elms. de hac scriptura se alibi plus semel disputasse dicens. Pro *χρῆν σ'* Rom. A. *ἐχρῆν σ'*. Rom. C. *χρῇ σ'* (sic). Flor. 2. *χρή σ'*.

V. 880. *ἀντιτίνειν* Lasc. Mag. et Barnes. *ἀντιτείνειν* idem esse quod *ἀντιλέγειν* (proprie *obniti*), recte monuit Elmsl. Hesych. *ἀντιτείνει, ἐρίζει*. Cf. Herc. f. 280. Protes. fr. II. In quo quia inest notio faciendi aliquid, addidit *νήπια ἀντὶ νηπίων*, *obniti et, quum tu stulte egeris, vicissim stulta facere*.

V. 881. Sola Canteri editio *περιέμεσθα*, errore typothetae haud dubie. Flor. A. *περιέμεθα*. *παριέμεσθα* oppositum est praecedenti *ἀντιτείνειν*, *remittimus pristinam contentionem et veniam petimus.* Vid. Ruhnken. ad Tim. p. 207. Elmsl. ad h. l. Mox Flor. 10. *καὶ κακῶς φαμὲν φρ.*

V. 882. *βεβούλευμαι τόδε* Lasc. Rom. A. B. D. Flor. 10. 15. Havn. „quod admisit Matthiae," inquit Elmsl. Imo reliqui *τάδε*, sed, nescio quo errore inductus, initio versus pro *τότ'* scripsi *τόδ'*.

V. 883. *δεῦρο* pro *δεῦτε* scripsit Elmsl. quia hoc non sit Atticum. Mox *λίπετε* Flor. 15.

V. 884. *ἐξέλθατ'* Ald. Brub. Herv. 1. 2. Rom. C. a m. pr. *ἐξέλθετ'* primus edidit Canterus, eumque secuti reliqui, et sic Lasc. Rom. A. B. C. a m. sec. Burn. Mag. Florr. tres, Vict. Havn. Alia exempla terminationis ob propinquam vocem mutatae attulit Elmslei.

V. 885. Flor. A. 10. *διαλλάγηθ'*. Flor. 15. Havn. *διαλέχθηθ'*, supra scripto *α* a m. sec. Lasc. *διαλλέχθηθ'*.

V. 888. Auctor *Χρ. πάσχ.* 468. *λάζεσθαι*, i. e. *λάζυσθε*.

V. 890. Musgr. coni. *οὕτω δαί*, Brunck. edidit *ἆρ', ὦ τέκν', ἆρ' οὕτω, καί*, quod maiorem vim addit adiunctae voci, h. l. *πολύν*, (ut Hec. 1262. *καὶ λίαν*) non ferentes.

V. 894. *τέρειναν* Elmsl. ut notavit Barnes. in exemplo editionis suae, quod lectiones Cottonianas adscriptas habet. Recte: „non dicitur *τέρεινος*, *τερεῖνος* aut *τερεινὸς*, sed ὁ *τέρην*, ἡ *τέρεινα*."

V. 895. *κἀμοί τ' ὅσσον* Havn. Auctor *Χρ. π.* 478. *θερμὸν ὡρμήθη δάκρυ.*

V. 896. *προβαίη*. Havn. *προβάλλη*.

V. 897. *οὐκ ἐκεῖνα μ.* Flor. 2. Vict. Mag. *Χρ. π.* 795.

V. 899. Par. omnes, Rom. A. a m. sec. B. C. D. tres Florr. Vict. Havn. Lasc. *παρεμπολῶντος ἀλλοίους*. E Flor. A. in apogr. Hamb. enotatum *παρεμπολῶνται* vel — *ῶντας*. quod si vere in eo codice legitur, ad Brunckii coniecturam *παρεμπολῶντα — πόσιν* confirmandam adhiberi possit. Rom. A. ante corr. *γάμου παρεμπολῶντος ἀλλοίου πόσει*. Lectio omnium Codd. *παρεμπολῶντος* unde orta sit, non magis, quam Brunckius, divinare queo. Hic aliam lectionem fuisse suspicatur, *παρεμπολῶντά γ' ἀλλοίους πόσιν*. Latinorum ablativus absolutus, inquit, Graecis saepe per quartum casum exprimitur; cuius constructionis exempla se dedisse ait Elmslei. ad Eurip. Iphig. T. 930. Mus. crit. Cant. T. II. p. 299. Sed illi ablativi absoluti nulli sunt, nisi mutata constructione, quum verbum adest, quod hunc casum admittit. Gaisford. ap. Elmsl. Auctar. scripturam omnium fere librorum servari posse putat, *εἰκὸς γὰρ ὀργὰς θῆλυ ποιεῖσθαι γένος (γάμους παρεμπολῶντος ἀλλοίους) πόσει.*

V. 901. *ἀλλὰ νῦν χρόνῳ* Par. A. Rom. A. (in quo gl. a pr. m. *τὸ νῦν περισσόν*, a sec. *γρ. τῷ.*) B. quod recepit Brunck. Vulgatam recte defendit post Porsonum Elmsleius, in eo tamen falsus, quod *ἀλλὰ νῦν* idem significare dicit, *tandem aliquando.* Hoc enim est *nunc certe*, ex eo ortum, quod animo cogitabant, *si non antea, si non alio tempore, at nunc.* Vid. Gramm. graec. min. §. 613. Heindorf. ad Plat. Soph. §. 44.

V. 903. 4. *ὑμῖν* MSS. et edd. *ὑμῶν* e coniectura Valck. ad Phoen. 1475. ediderunt Brunck. et Porson. *ὑμῖν* revocavit Elmsl. recte: *ὑμῖν* est dativus commodi, quem vocant, eo magis excusandus, quod longius a verbo ille remotus est, ut aliam constructionem instituisse, aliam absolvisse poeta videatur. Sic tamen etiam *ὑπεραῤῥωδέειν τινί* pro *τινός* Herodotus dixit VIII, 72.

V. 904. *σωτηρίαν* Ald. Rom. C. *προμηθίαν* Par. A. B. D. Lib. P. Cotton. Rom. A. B. Flor. A. 10. 15. Havn. quod receperunt Brunck. Porson. Elmsl. *προμυϑίαν* Lasc. *ἔθηκε προμηθίαν* notandum pro *ἔθετο προμηθίαν*. vid. Elmsl.

V. 905. *ἡμᾶς* Cotton. Flor. A. 10. Valcken. ad Phoen. 615. coniicit *οἶμαι γὰρ οἶμαι*, ob locum Aristoph. Plut. 114.

V. 907. *ἐξεργάξεται* Burn. (C. Pors.). Praesentis pro futuro positi exempla nonnulla dedit Elmsl. ad h. l. Gravius est, si, quod facturus sis, id te iam nunc facere significes.

V. 909. *ἴδοι μὲν* Flor. 15. Idem mox *ἐντραφεῖς*.

V. 911. *αὕτη*. Sic e Reiskii coniectura pro *αὐτή* ediderunt Brunck. Porson. Elmsl. Hec. 1103. *οὗτος, τί πάσχεις;*

Pro *τέγγεις* Havn. a pr. m. *στέγεις*, sed correctum *τέγγεις*. Helen. 1189. *χλωροῖς τε τέγγεις δάκρυσι σὴν παρηΐδα κλάουσα.* Eustath. ad Il. *β'*. p. 217, 2. *ἐπεὶ δὲ καὶ χλωρά εἰσι τὰ θάλλοντα καὶ ὑγρότητα ἔχει πλείω, διὰ τοῦτο καὶ ὑγρὸν δάκρυον καὶ χλωρὸν ὁ Εὐριπίδης φησί, Σοφοκλῆς δὲ ἐν Τραχινίαις* (847.) *χλωρὰν ἄχνην δακρύων ἔφη.*

V. 913. Pro *λόγον* Flor. A. *χόλον.*

V. 914. Male cum Brunckio signum interruptae orationis addidi, Porson. comma post *πέρι* posuit: neque enim iungenda *τέκνων ἐννοουμένη πέρι δράσω τάδ'*, sed supplendum relinquitur *δακρύοις τέγγω κόρας*, s. *δακρύω. ἐκνοουμένη* Flor. 10.

V. 915. *θάρσει νῦν* Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. Rom. A. D. Havn. Correxit Barnes. nec tamen obsequentem habuit Musgravium. *θάρσει νυν* Rom. B. *θάρσει νύν* Rom. C. Auctor *Χρ. π.* v. 760. *θάρσησον.* Tum Ald. rell. Rom. A. B. Flor. 2. *Χρ. π.* 760. *εὖ γὰρ τῶνδ' ἐγὼ θήσω πέρι.* In Rom. A. corrector dedit *θήσομαι* pro *θήσω.* Ab eadem m. supra scriptum *γρ. θήσω.* Rom. C. *εὖ γὰρ νῦν τῶνδ' ἐγὼ θήσω πέρι.* Rom. D. *εὖ γὰρ ἐγὼ τῶνδε θήσω πέρι.* Havn. *εὖ γὰρ τῶνδε νῦν θήσω πέρι*, sed m. sec. in marg. Vulgatam lectionem servat. Contra Lasc. Flor. 15. *εὖ γὰρ τῶνδε θήσομαι πέρι*, ut ediderunt Brunck. Porson. Elmslei. Paris. B. D. Flor. A. 10. *εὖ γὰρ τῶνδε νῦν θήσομαι πέρι.* (*πέρα* Flor. A. in apogr. Hamb.) Usitata locutio est *θέσθαι εὖ* s. *καλῶς τὰ πράγματα*, de qua vid. Valck. ad Hippol. 708. Wyttenb. ad Plutarch. p. 832 sq. *θεῖναι* vel *θέσθαι εὖ περί τινος* non nisi h. l. legitur. *εὖ θέσθαι*, non *εὖ θεῖναι*, dicendum esse, quum *θεῖναι καλῶς* recte dicatur, ut Hec. 858. Or. 1659. Hipp. 521., ut ait Elmslei., vix adducor, ut verum putem, sed *εὖ* s. *καλῶς θεῖναι*, *εὖ* s. *καλῶς θέσθαι* promiscue dictum fuisse existimo, illud, ubi de rebus alius cuiusdam sermo esset, alterum hoc, ubi de suis rebus constituendis aliquis loqueretur. Hic utrumvis locum habet; nam dum puerorum conditionem bene constituit Iason, suas ipsius res bene constituit. *ἐγὼ θήσω* e locis Euripidis allatis ortum videri potest; sed potest etiam *θήσομαι* scriptum esse, expuncto *ἐγώ*, ab eo, qui in activa voce offenderet. Vix tamen pronomen deesse posse videtur: *bono animo es: istis* ego *bene prospexero*, ut vertit Buchan.

V. 916. *οὔτι* Ald. rell. Rom. C. Flor. 2. *Χρ. π.* 766. *πέποιθα, κοὔτι σοῖς ἀπιστῶ τοῖς λόγοις.* Lasc. Rom. A. D. Flor. 10. 15. *οὔτοι.* Havn. in textu *οὐ σοῖς*, in marg. *γὰρ τοῖς.*

V. 917. *δεινή* pro *γυνή* Flor. 15. tum *θῆλυς* Par. A. quod, ut suavius, praetulit Brunck. V. D. in *Classic. journ.* 3. p. 611. hunc versum transponit post 920. sic scriptum: *θῆλυς γὰρ εἰμὶ κἀπὶ δακρύοις ἔφυν.* Nam *Χρ. π.* 356. *γυνὴ γάρ εἰμι, κἀπὶ δακρύοις ἔφυν.*

V. 918. *τί δῆτα λίαν τοῖσδ' ἐπ.* Ald. rell. Rom. C. Porson. *τί δὴ τάλαινα τοῖσδ'* Lasc. Flor. A. Par. A. B. D. Lib. P. Cott. Rom. A. B. D. Flor. 10. 15. Havn. Longe meliorem esse vulgatam Elmslei. contendit, quia saepe legatur *λίαν στένειν, λίαν ἀλγεῖν* et similia, quae ipse ad v. 156. attulit. Hanc ipsam ob causam proni fuerunt librarii ad inculcandum id, quod saepe alibi legerant, etiam alienis locis. In locis enim ab Elmsl. allatis oratio est *vetantis* nimis dolere; cur *nimis* doleret, vix commode poterat Iason quaerere e Medea, quae modo, se bono animo futuram, dixerat. *σοῖς* pro *τοῖσδ'* Flor. A. Lib. P. Rom. D. *ἐπιστένοις* Flor. A. Rom. B.

V. 919. *ἐξηύχουν* Ald. rell. Rom. A. B. C. Flor. 10. 15. Havn. Schol. *ἐξηύχου* est a Barnesio, qui in codice Heinsio-Scaligerano, quem vocat, sic notatum repererat, et sic Burn. (C. Pors.) Flor. 2. *ἐξηύχουν* defendit Abresch. in Misc. Obss. VI, 1. p. 289. (ad Hesych. v. *ἐξεύχομαι*) ab *ἐξαυχεῖν* illud derivans, cuius imperf. *ἐξηύχουν* legitur ap. Soph. Antig. 390., et ad verba Medeae v. 890 sq. respici putans. Sed nunc respondendum erat ad ea, de quibus Iason modo a v. 911. quaesiverat. De scriptura *ἐξεύχου* vid. ad Hec. 18.

V. 920. Lasc. *εἰσῆλθ' ἐμ' οἶκτος.*

V. 921. deest in Flor. 15.

V. 922. *μεμνήσομαι* Par. A. pro var. lect. quod probatum Brunckio recepit Porson. hac forma semper uti Tragicos dicens, illa nunquam. Sed aliquantum distant hae formae: ut *μέμνημαι* est *memini, recordor*, sic *μεμνήσομαι* est *meminero, recordabor*, v. c. Hipp. 1451. *μνησθήσομαι, mentionem faciam*, quod unice huic loco convenit.

V. 923. τυράννους Flor. 15. ἀποστέλλειν Ald. rell. ἀποστεῖλαι Lasc. Flor. A. Par. A. Rom. A. B. D. Mag. tres Florr. Vict. Havn. Receperunt Brunck. Porson.

V. 924. γιγνώσκων Flor. A.

V. 925. ἐκποδὼν Flor. A. 10. ἐν ποδῶν Havn. qui etiam μήτ' ἐν pro μήτε.

V. 926. εἶναι δυσμενής Flor. 15.

V. 928. παῖδας coniicit Brunck. — ἐκτραφῶσιν Ald. rell. ἐκτραφῶσι Havn. Lasc. Brunck. Pors.

V. 930. Brub. Herv. 1. 2. Cant. οὐκ οἶδ' εἰ πείσαιμι. quod Canter. et Milton. ita emendabant, οὐκ οἶδά γ' εἰ πείσ. Aldinam lectionem, οὐκ οἶδ' ἂν εἰ πείσαιμι, revocavit Barn. Porson. edidit οὐκ οἶδ' ἄρ' εἰ πείσαιμι, quum durum sit iungere οὐκ οἶδα, εἰ πείσαιμι ἄν. Contra Elmsl. recte monuit, soloecum esse οὐκ οἶδα εἰ πείσαιμι, et dicendum fuisse vel οὐκ οἶδα εἰ πείσαιμι ἄν, ut Aristoph. Av. 1018. ὡς οὐκ οἶδά γ' εἰ φθαίης ἄν, vel οὐκ οἶδα, εἰ πείσω. Alc. 49. οὐ γὰρ οἶδ' ἂν εἰ πείσαιμί σε. Cf. Gramm. gr. §. 598. c. Hyperbaton esse, et ἄν ad optativum vel infinitivum, qui sequitur, pertinere, recte monent Elmsl. ad h. l. et Ast. ad Plat. de Leg. p. 80.

V. 931. σὺ δ' ἀλλά Anglica lingua valere *then* ait Elmsl. Imo est *saltem*. Vid. ad 901. Pro σὴν κέλευσον e Flor. A. enotatum συγκέλευσαι.

V. 932. Pro clausula τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα, quae nauseam movebat homini fastidioso, versu 929. iam lecta, Brunck. scripsit σοὺς ἀφιέναι φυγῆς, quod e v. 989. petiit.

V. 933. σ' pro σφ' Flor. 15.

V. 934. εἴπερ γυναικῶν ἐστὶ τῶν ἄλλων μία, i. e. εἴπερ τοιαύτη ἐστὶ γυνὴ οἷαί εἰσιν αἱ ἄλλαι, ut explicat Heindorf. ad Plat. Sophist. §. 98. (p. 260. B.) cum nostro illum locum comparans: τὸ μὲν δὴ μὴ ὂν ἡμῖν ἕν τι τῶν ἄλλων γένος ἀνεφάνη.

V. 935. Havn. ξυλλ. δὲ καὶ τοῦδε σοι.

V. 936. Rom. C. αὐτή, male quidem, sed fortasse consulto, inquit Elmsl. quod non intelligo.

V. 938. στέφος Ald. rell. Rom. C. Flor. 2. πλόκον Flor. A. Paris. B. D. Cotton. Rom. A. B. D. Flor. 10. 15. Havn. (in marg. nam in textu est πόκον). Supra v. 781. πλόκον Ald. et Codd. πλόκον recepit Elmsl. et πλόκος pro στέφανος v. 973. vel ἀναδέσμη v. 967. est infra v. 1176.

V. 939. Flor. A. παῖδάς τε φερ. Tum ὅσον χρεὼν τάχος Flor. A. 10.

V. 940. πρόσπολον Flor. A.

V. 941. εὐδαιμονίσει Flor. 15. οὐδ' ἓν Flor. A. ἀλλ' εἰς μυρία Lasc.

V. 942. ἀνδρός γ' ἀρ. Lasc. Ald. rell. ἀνδρός τ' ἀρ. Par. A. (qui hunc v. in marg. habet) Rom. A. B. quod receperunt Brunck. Porson. Elmsl. γ' vel τ' omittunt Flor. 10. 15. Havn. Utrumque probum, sed auctoritatis aliquanto plus habet γ', idque facilius in τ', quam contra, mutari potuit.

V. 944. πατὴρ πατρός Ald. rell. Rom. C. Flor. 2. πατρὸς πατήρ Lasc. Rom. A. B. D. Flor. A. 10. 15. Havn. Schol.

V. 945. λάξοισθε et χέρα Havn. φερνὴν Flor. A.

V. 946. τυράννων Lasc. in quo ν ex iota adscripto natum videtur Porsono. — μακαρίῳ Flor. A.

V. 947. οὔτι Flor. 2.

V. 949. Lasc. δοκῆς. Tum βασιλείων Rom. C.

V. 951. τινὸς λόγου Flor. A. 10.

V. 952. προθήσῃ Flor. 2. Vict. Mag. προσθήσει Flor. A. 10. προθησεῖ Havn. — σάφ' οἶδ' ἐγώ Ald. rell. σάφ' οἶδ' ὅτι Lasc. Flor. 2. Vict. Mag. quod praefert Schaefer. melet. p. 92. Usitatius σάφ' οἶδ' ὅτι, sed hanc ipsam ob causam a librario intrudi potuit.

V. 955. 'κείνης et 'κείναν Lasc. κείναν etiam Mag. Vict. Havn. ἄξει pro αὔξει Flor. 15. θεοί Havn.

V. 957. ψυχαῖς Rom. A. (in quo supra scr. γρ. ψυχῆς) B. Flor. 10. 15. ἀλεξαίμεθ' pro ἀλλαξαίμεθ' Flor. A.

V. 958. εἰσελθόντες Rom. A. B. D. Flor. 15. Havn. solenni errore. πλησίους Lasc. Ald. Rom. C. πλουσίους, ut in margine notaverat Barnes., Flor. A. Rom. A. B. Lib. P. (in quo supra scriptum η) Cotton. Florr. tres, Vict. Mag. Havn.

V. 959. Recte Elmsleius monet, ubi duo substantiva,

ad unam eamdemque rem vel personam spectantia, coniungantur, vel secundo addi *δέ*, non *τε*, vel bis *τε* poni. Itaque h. l. scribendum esse *δεσπότιν δ' ἐμήν*. nam eadem mulier est et nova Iasonis uxor et Medeae domina. Ceterum Flor. A. *δεσπότην τ'*.

V. 960. *φυγεῖν* Ald. rell. Rom. C. Flor. 2. Havn. *φεύγειν* Lasc. Par. A. Rom. A. B. Flor. A. 10. 15. Havn. quod receperunt Brunck. et Porson. Sic legitur etiam supra 780. 929. 932.

V. 961. *φέροντες* pro *διδόντες* Flor. 2. Vict. Mag.

V. 962. *ἐκείνης* Ald. rell. Rom. A. a corr. C. Flor. 2. *ἐκείνην* ex Aemilii Porti coniectura edidit Barnes. et sic Rom. A. a pr. m. B. D. Flor. A. Lasc. Par. B. D. Lib. P. Flor. 10. 15. *ἐκείνη* Havn. quod alludit ad Scaligeri coniecturam *ἐκείνῃ*. Tum *δίξαθε* Flor. A.

V. 965. *ζωᾶς* MSS. et edd. *ζόας* edidit Porson. quem vide ad Hec. 1098. (1084. nostrae edit.). Elmsl. formam *ζωή* Atticis omnino abiudicandam censet. Hec. l. c. formam Atticam recipiendam duxi, ut in iambico: in anapaestico, qualis hic est, vulgaris forma ferri potest.

V. 966. *οὐκ ἔστι* pro *οὐκέτι* Rom. C. — *εἰς φόνον* Ald. rell. Rom. C. *ἐς φόνον* Lasc. Par. A. Rom. A. B. D. Flor. 10. 15. Havn.

V. 967. *ἀναδέσμων* Ald. rell. *ἀναδεσμέων* Lasc. Recte Porson. Elmsl. *ἀναδεσμῶν*. Est enim *ἡ ἀναδέσμη*, non *ὁ ἀνάδεσμος*.

V. 968. Ald. rell. *δέξεται δύστανος*, et sic Rom. A. B. D. Flor. 10. 15. Havn. haud dubie etiam Paris. A. *δέξεται ἁ δύστ.* Rom. C. Flor. 2. Mag. Vict. *δέξετ' ἁ δύστ.* Lasc. quod vel pro *δέξεται ἁ δύστ.* vel pro *δέξεται δύστ.* errore librarii scriptum esse, tenuis pro adspirata posita indicat. Addit Porson. ad v. 984. articulos vitandos in choricis potius videri, et elisiones istas rarissimas esse. Sic etiam v. 977. *προςλήψεται δύστανος*. Cf. Soph. Ai. 905. Trach. 1075. Oed. T. 1267. Hoc tamen recepit Brunck. *δέξεθ' ἁ δ.* scriptum. — *δύστηνος* Rom. A. B. D.

V. 971. *αὐτὰ ταῖν χεροῖν* Ald. *ταὐτὰ ταῖν χ.* Brub. Herv. 1. 2. Canter. ex quo Aemilius Portus fecit *ταῦτα ταῖν χ.* quod habent Commel. Barn. *κόσμον τ' αὐτὰ ταῖν χ.* Musgr. *τ'* delevit Brunck. ut omittunt Ald. et Codd. *ταῖν* omittunt Lasc. Par. A. Rom. A. B. C. D. Florr. tres, Havn. omnes igitur Codd. nec verum esse videtur. Porson. edidit *αὐτά γ' ἐν χεροῖν*. Praeterea *αὐτή* Par. A. Rom. A. (in quo supra scr. *γρ. αὐτά*) B. Flor. 15. Havn. *αὐτή* s. *αὐτά* om. Flor. 10. *χερί* Havn. sed a m. sec. *χεροῖν*. Et hic versus et antistrophicus corrupti esse videntur.

V. 972. Scholiastes citat *αὐτὰ πέπλων*. Havn. *αὐτὰν π.* sed in marg. *αὐγά*. Ald. rell. *πέπλου*. Flor. A. Par. A. Cotton. Rom. A. B. D. Florr. tres, Vict. Mag. Havn. Schol. Lasc. *πέπλων*. quod recepit Brunck. In Rom. A. supra scriptum *πέπλου*. Etiam *τ'* post *ἀμβρόσιος* omittunt Rom. A. a pr. m. D. Havn. Non iniuria vero ad hunc locum offendit Elmsl.: ineptum enim esse dicere, novae nuptae persuasuram esse venustatem divinumque splendorem *pepli*, ut *coronam* capiti imponat. Itaque *πέπλον χρυσότευκτόν τε στέφανον* scripsit Reiskium secutus.

V. 973. Quum hic versus non omnino cum strophico congruat, Porson. coni. *χρυσεόπλεκτον*, Elmsl. *χρυσότευκτόν τε στ.*

V. 974. *νυμφοκοσμήσει* Florr. tres, Vict. Schol. *παρανυμφοκομήσει* Rom. A. a m. pr. C. D. Havn. Lasc. *παρανυμφοκοσμήσει* Rom. A. a m. sec. B. *Νυμφοκομεῖν* h. l. non est *nubere*, ut videtur Elmsleio, sed quum, quae studiose facta in perniciem alicuius vertunt, ea hic apud inferos tractaturus dicatur, Creusa apud inferos se ornatura esse dicitur, quod nunc cupide eam facturam esse Chorus praevidet.

V. 975. *ἐς ἔρκος* Lasc.

V. 976. *προςλήψεται* omittunt Paris. A. Rom. B. C. D. Havn. Lasc. Brunckius e coniectura edidit *προςλήψεθ' ἁ δύστ.*

V. 978. *ὑπερφεύξεται* Rom. A. B. D. Flor. A. 10. 15. Havn. Rom. C. *ὑπεφεύξεται* (sic). Porson. metri causa e coniectura edidit *ὑπεκδραμεῖται*.

V. 981. *ὄλεθρον* Flor. 2. Vict. Mag. In Rom. A. supra *βιοτάν* scriptum *ᾷ*, i. e. *βιοτᾷ*. Utrumque agnoscit scholiastes, et sic edidit Elmsl. qui scholion ad h. l. recte intellexit, quod ego inepte tractavi. De constructione vid. Gramm.

gr. §. 392. h. In locis ab Elmsl. allatis plurimis non duorum substantivorum dativi iunguntur, sed substantivi et pronominis, praeterquam Rhes. 266. ἦ πόλλ' ἀγρώσταις σκαιὰ πρόςκειται φρενί. Adde Herc. fur. 175. τοῖσι γῆς βλαστήμασιν Γίγασι πλευροῖς πτήν' ἐναρμόσας βέλη. Plat. Protag. p. 334. C. τοῖς μὲν ἔξωθεν τοῦ σώματος ἀγαθόν ἐστι τῷ ἀνθρώπῳ.

V. 982. σάν pro σᾷ Flor. 2. ἀλόχῳ τε σᾷ στυγερᾷ στυγερόν Paris. A.

V. 984. μεταστένομαι. Vid. ad Hec. 211.

V. 985. Flor. A. Rom. A. B. D. φονεύεις.

V. 986. τὰ τέκνα Ald. rell. σὰ τέκνα tacite Brunck. quem sequitur Porson. τά om. Lasc. Rom. A. B. C. D. Flor. A. 2. 10. 15. Havn. Recte: additum enim est propter ὀλέθριον v. 981.

V. 994. 5. Hos versus e v. 912. 13. male repetitos docuit Valckenaerius apud Pieron. Veris. p. 59. quem sequuti sunt Musgr. Brunck. Porson. Elmsl. Interpolationem manifesto prodit ἔτρεψας, pro quo ἔστρεψας exhibent Rom. A. C. Mag. Flor. 2. Vict. Defendit tamen eos Osann. p. 88.

V. 996. αἶ quater Rom. A. B. Flor. 15. Havn. ter Brunck.

V. 997. Pro παιδ. Flor. A. πρε. i. e. πρέςβυς, ut 993. Ex eodem enotatum ξυνῶ γαρ pro ξυνῳδά.

V. 998. τίν' Lasc. recte. ἀγγέλων Lasc. Rom. A. C. a m. pr. tres Florr. Herv. 2. (in hac quidem errore haud dubie typothetae). ἀγγέλω Rom. B. Schol. Iunt. ἀγγέλλω Vict. Mag. Gl. in Rom. A. B. μηνύων. Mox τύχης Rom. C. ante corr.

V. 999. δ' om. Rom. A. ante corr.

V. 1000. ἤγγ. οἴ ἤγγ. Aeschrion Athen. VIII. c. 14. Πολυκράτης δὲ — — — ἔγραψεν ὅσσ' ἔγραψ'· ἐγὼ γὰρ οὐκ οἶδα. Cf. Markl. ad Iphig. A. 649. Boiss. Vid. ad v. 878.

V. 1001. τί δὴ κατ. Ald. rell. τί δὲ κ. Rom. A. C. D. Havn. Vict. τί δαὶ κ. Lasc. (quae in marg. ῆ habet) Par. A. Rom. B. Flor. 10. Mag. In Rom. C. etiam supra scriptum αἰ. Pseudogreg. 730. τί δ' αὖ κ. probante Valck. ad

Ph. 1668. Has aberrationes comparanti, facilius δέ et δή prava pronuntiatione oriri potuisse ex δαί, quam contra, videbitur. De δαί Tragicis eximendo vid. ad Hec. 1232. *Ob quidnam aliud animo deiecta es?*

V. 1002. πολλή γ' ἄν. legendum censebat Valck. ad Phoen. 1676. cui adstipulatur Erfurdt. ad Soph. Trach. 296. Vulgatam recte defendunt Brunck. et Elmsl. πολλή τ' ἄν. hic etiam Havn.

V. 1002. ταῦτα γὰρ θεοὶ κἀγὼ — — ἐμηχανησάμην. Vid. Porson. ad Eur. Or. 87. et quae monui Gramm. gr. §. 298. Notanda constructio videtur Elmsleio.

V. 1004. κάτει τοι palmaria est Porsoni emendatio pro κρατεῖς τοι. Viam tamen monstraverat Musgr. legens κατάξῃ καὶ σύ. Pro τοι Flor. 15. τι, qui etiam ante τέκνων addit τῶν.

V. 1006. τῶνδ' pro σῶν Havn. De hac consolandi formula vid. Brunck. ad Soph. El. 153. Ad sq. versum Osann anal. crit. p. 97. „Aliam olim, inquit, posterioris versus lectionem extitisse fortasse colligi potest ex verbis auctoris Phalarid. epist. 144. p. 134. Boyl. qui hunc imitatus potest videri: ἐπεὶ τοίνυν οὔτε πρῶτος οὔτε μόνος τοιαύτῃ ἐχρήσω συμφορᾷ, λογίζου τὰ ἀνθρώπινα πράως φέρειν. Non magnopere ei, qui postrema verba in senarium cogere vellet, esset laborandum." Vir Doctus in *Classic. journ.* 3. p. 611. hos versus ita transponit: v. 1006. 1004. 1005. 1007.

V. 1010. Recte Porson. σφῷν μὲν ἔστι, consentiente Rom. A. et Havn.

V. 1013. εἰς ἄλλην Rom. C. ἄλλη Havn. a m. pr.

V. 1015. De Reiskii coniectura γυναῖκας, quae legitur etiam in Beckiana, vid. Porson. in Add. p. 508. ed. Lips. Pro γαμηλίους Flor. A. γαμηλία.

V. 1016. ἀγῆλαι, ἀντὶ τοῦ τιμῆσαι, τελέσαι μετὰ ἀγαλλιάσεως. Eustath. ad Il. ζ'. p. 656, 60. Mox Elmsl. recte ἀνασχεθεῖν. ἔσχεθον enim aoristus est, nec forma diversum ab ἔσχον. Cf. Hermann. ad Soph. El. 744.

V. 1017. Distinctionem post δυςτάλαινα primus sustulit Beck. consultone, an casu, non dixerim. Constructionem illustravit Elmsl. citans grammaticam nostram §. 348.

V. 1018. *ἄλλως τ᾽ ἄρ᾽* Flor. 15.

V. 1019. *δ᾽* om. Flor. 2. *ἐμόχθοις* Flor. A. quod exemplum addendum iis, quae Elmsl. collegit ad v. 865. *μάτην* pro *ἄλλως* legitur Troad. 762.

V. 1023. *περιστέλλειν* Havn.

V. 1024. *δήν* pro *δή* Rom. A. B.

V. 1026. *βίοτον*. Flor. 15. *βίον τόν*.

V. 1029. *προσδέρκεσθ᾽ ἐμ.* Flor. 10. *προσδέρκεσθ᾽ ἐν* Havn. Supra *τέκνα* in Rom. B. Havn. scriptum *γρ. φίλοις*. Rom. A. *ὄμμασι φίλοις*, supra scripto *γρ. τέκνα*. Utramque lectionem coniunxit Flor. 2. *ὄμμ. τέκνα, φίλοις*.

V. 1031 sq. *οἴχεται, γυναῖκες, ὄμμα φ. ὡς εἶδον τέκνων*. Sic locum distinxit Musgr. concinente scholiaste et iam antea Buchanano. In superioribus edd. plene post *οἴχεται*, commate post *τέκνων* interpungebatur. Pro *φαιδρόν* Lasc. (Cotton. ap. Elmsl.) Flor. 10. 15. Havn. *τερπνόν*. In Havn. a sec. m. in marg. adscriptum est *φεδρόν*.

V. 1033. Pro *χαιρέτω* Flor. A. Cott. Flor. 10. *ἐῤῥέτω*.

V. 1037. Paris. D. pro v. l. *παύομαι βουλευμάτων*, schol. v. l. commemorat *παύηται βουλευμάτων*. vid. ibi annotatio.

V. 1038. Recte *ὀφλεῖν* Elmsl. quem vide ad Aristoph. Ach. 689. In hoc versu desinit Rom. D.

V. 1041. *φρενός* pro *φρενί* Lasc. Rom. A. B. Flor. A. 2. 15. Havn. *φρενὸς λόγους* Flor. 10. ut iunxisse videantur nonnulli *τῆς ἐμῆς κακῆς φρενός*, qua cum constructione Elmsl. comparat illam Hipp. 933. *φεῦ τῆς βροτείας, ποῖ προβήσεται, φρενός!* *προέσθαι* recte eo sensu accepit Elmsl. quo supra v. 329. legebatur *λόγους ἀναλοῖς*, infra 1394. *μάτην ἔπος ἔῤῥιπται*. Ceterum ego haec esse Medeae cum indignatione exclamantis potius, quam supplendum *τῆς ἐμῆς κάκης ἐστὶ τὸ καὶ πρ.* existimo.

V. 1042. *ἐς* pro *εἰς* Havn.

V. 1043. *θύμασιν* Ald. Rom. C. *δώμασιν* Lasc. Flor. A. Paris. omnes, Rom. A. B. Flor. tres, Vict. Mag. Vulgatam longe praestare recte monet Porson.

V. 1044. *διαφθερῶ*. gl. in Paris. A. *μαλακίσω*, in Par. B. D. *ἀμβλυνῶ*, in quibus *χεῖρα* etiam explicatur *ὁρμήν*.

manum meam non corrumpam, misericordia scilicet, ut interpretatur Heath, vel *manum meam non commiseratione molliam, nec a caede abstinebo*, ut Wyttenb. ad Plat. Phaedon. p. ;329. Nam *διαφθείρεσθαι* dicuntur omnia, quae in peius mutantur, pro loquentis scilicet sensu. Apte Elmsl. confert Aesch. Agam. 941. *γνώμην μὲν ἴσθι μὴ διαφθεροῦντ᾽ ἐμέ*, i. e. *οὐ μαλακὸς γενήσομαι*. — *ἆ ἆ* extra versum est, ut Orest. 275. *ἆ ἆ. τί δῆτα μέλλετ᾽; ἐξακρίζετ᾽ αἰθέρα Πτεροῖς, τὰ Φοίβου δ᾽ αἰτιᾶσθε θέσφατα.* Nescio quo casu factum sit, ut in Musgravii editione haec interiectio in sequentem versum reiecta sit, vel potius media inter duos posita. ELMSL.

V. 1045. *μήποτ᾽ ἐργάσῃ τόδε* Rom. A. B., in A. *τά* supra *τόδε* scripto, Flor. A. 10. Havn. nisi quod hi *τάδε*. *μήποτε δράσῃ* Flor. 15.

V. 1046. *ὦ τάλαν*. Malim *ὦ τάλας*. ELMSL. Havn. *ὦ τάλαινα*.

V. 1047. *εὐφρανοῦσί με* Rom. A. B. et pro v. l. Havn. *ἐκεῖ* gl. Par. A. *ἐν Ἀθήναις*.

V. 1048. *παρ᾽ ᾅδῃ* mavult Elmsl. ut legitur in Rom. A. B. *ν* supra scripto in A. Accusativum enim assumere *παρά*, ubi motus indicetur, dativum in quiete, ut ait Mus. crit. Cant. T. I. p. 365. Sed vide quos citavi Gramm. gr. p. 863. not. i.

V. 1048. Rom. A. *οὔτοι πόθ᾽* (sic), supra scr. *γρ. πῶς*. (*οὔτοί ποθ᾽* etiam Havn.) Idem *ἔσται τόδ᾽*, supra scr. *γρ. τοὖθ᾽*. ELMSL.

V. 1051 sq. Assentior Valcken. ad Phoen. 1286. hoc loco istos versus ab Euripide positos, infra v. 1230 sq. ab histrionibus invectos esse iudicanti.

V. 1052. *κτανοῦμεν* Rom. A. B. hic et v. 1231. Havn. *κτανοῦμεν* h. l. infra *κτενοῦμεν*. Lasc. hic *κτενοῦμέν γ᾽*, infra *κτανοῦμεν*, etiam Flor. 10. 15. nisi quod hi *γ᾽* non habent hoc loco.

V. 1053. *πέπρακται* Ald. rell. Rom. A. C. Flor. A. 10. 15. Havn. *πέπρωται* Lasc. Par. E. Lib. P. Cotton. Rom. B. Flor. 2. Vict. Mag. In Rom. A. et Havn. etiam supra scriptum *ω*. Ut quod sentio dicam, *πέπρωται* de eo, quod homini fixum et constitutum est, usurpari non memini,

quum de iis dicatur, quae divinitus vel fati necessitate destinata sunt. *πέπρακται* dictum esse videtur, ut apud Soph. Trach. 83. *οὐκ εἶ ξυνέρξων, ἡνίκ' ἢ σεσώσμεθα. Κείνου βίον σώσαντος, ἢ οἰχόμεθ' ἅμα Καὶ πίπτομεν, σοῦ πατρὸς ἐξολωλότος.* Eur. Iph. T. 954. *ὡς τἄμ' ὄλωλε πάντα καὶ τὰ Πελοπιδῶν, Οὐράνιον εἰ μὴ ληψόμεσθα θεᾶς βρέτας.* Cf. Soph. Oed. T. 1166. Eur. Or. 929. ubi de re futura sermo est, sed tali, cuius eventus tam certus esse videatur, ut fere pro re iam facta habeatur. Similis usus est aoristi supra 78. Soph. Antig. 302. ubi conf. schol. Vid. Gramm. gr. §. 506. 2. Et sic mox *ὄλλυται*, quasi iam nunc nova Iasonis nupta pereat.

V. 1054. *ἐν πέπλοισι δὲ* Rom. A. B. Flor. 10. 15. Havn.

V. 1055. *σάφ' οἶδ' ὅτι* malit Schaefer. melet. p. 92. ut v. 952. in nonnullis libris legebatur. Recte Elmsl. utramque formam bonam putat.

V. 1056. Recte Elmsl. distinguit: *ἀλλ' εἶμι γὰρ δὴ — — τλημονεστέραν ἔτι*, i. e. *ἀλλὰ παῖδας προςειπεῖν βούλομαι· εἶμι γὰρ κ. τ. λ.* Vid. ad Phoen. 371. — V. 1057. quibus rationibus ductus spurium iudicaverit Pierson. Veris. p. 60. non video.

V. 1059. *ἀσπάσασθε* Ald. rell. Rom. A. Flor. A. 10. *ἀσπάσασθαι*, quod coniecerat Reiskius, Musgrav. dedit e Par. A. B. D. E. et sic Pseudogreg. v. 1316. Rom. B. C. Flor. 2. 15. Havn. Mox Havn. *μητρός*.

V. 1060. *φίλτατόν τε* Beck. Male: vid. Elmsl. Herm. ad Soph. Ai. 372. 1029. — *στόμα* Ald. rell. *κάρα* Lasc. Cotton. Rom. A. B. Flor. 10. 15. Havn. quod non monito lectore recepit Porson. Sed Elmsleio hoc librariorum oscitationi tribuendum videtur, eidem scilicet causae, cui *πάλλευκον κάρα* v. 50. Idem commode citat huius fabulae 1389. Phoen. 1671. Pseudogreg. 1329. *ὦ φίλον ὄμμα, φίλτατον δέ μοι στόμα.*

V. 1062. *εὐδαιμονεῖτον* Lasc. *εὐδαιμονοίτην* scripsit Elmsl. secundam personam dualis a tertia non diversam fuisse monens, qua de re plura dedit ad Aristoph. Ach. 733. et fere persuadet, etsi annotationem ad Acharn. scriptam non vidi.

V. 1066. *οἷά τε πρὸς ἡμᾶς* Flor. A. 10. *οἷά τε πρὸς ὑμᾶς* Rom. A. ante corr. Havn. *οἷα τε* Rom. A. a corr. — *νικῶμαι πόνοις* Pseudogreg. 594. 874.

V. 1067. *οἷα τολμήσω κακά* Ald. et Codd. plerique. Quod post Porsonum edidi, legitur apud Plutarch. II. p. 533. D. Clem. Alex. Strom. II. p. 462. Lucian. T. I. p. 717. Galen. de dogm. Hipp. et Plat. III, 2. IV, 5. 10. Synesium de regno p. 11. A. Hierocl. in aur. carm. p. 60. ed. Needh. Arrian. in Epict. I, 28. Simplic. in Epict. §. 4. 10. 11. in Categor. p. 61. a. 18. ed. Bas. 1551. Alcinoum de doctr. Plat. c. 24. et sic Lasc. Par. E. Burn. Flor. 2. Vict. Idem legisse videtur Aristides T. II. p. 413. ed. Iebb. *ὥςπερ οἱ ἐν ταῖς τραγῳδίαις εἰδέναι μὲν φάσκοντες, ἃ δράσουσι κακά, αὑτῶν δὲ κρατεῖν οὐ δύνασθαι.* clarius etiam Eustratius ad Aristot. Eth. VI. p. 85. 6. Elmsleio indicatus a Gaisfordio: *οἷον δὴ καὶ ἡ Μήδεια, εἰδυῖα μὲν ἐκ τοῦ λόγου, ὅτι φαῦλα ἦν, ἅπερ ἔμελλε δρᾷν, ὑπὸ δὲ τῆς κατὰ θυμὸν νικωμένη ὀρέξεως ἔδρασεν ἐκεῖνα, ἃ ὁ λόγος εἶναι φαῦλα ἀπέδειξε.*

V. 1071. *ἅμιλλαν* Flor. A. Quod praecedit *διὰ λεπτοτέρων μύθων μολεῖν*, Monk. ad Hipp. 927. comparat cum *λεπτουργεῖν*, quod ibi legitur.

V. 1072. *μείζους ἤλυθον* Brunck. nulla causa allata, et male, quia, quod observavit Elmsl., raro apud Sophoclem et Euripidem posteriorem dipodiae anapaesticae sedem occupat dactylus, nisi post dactylum in priori sede. — *εἰ χρὴ γενεάν* Lasc. Ald. rell. et MSS. plerique cum schol. *ἢ χρὴ γ.* Paris. A. tres Florr. etiam Havn. *ἤ*.

V. 1073. *ἀλλὰ γὰρ ἔστιν* recte Porson.

V. 1076. Ald. rell. *παῦρον δὴ γένος ἐν πολλαῖσιν*, ruente metro, quod fulcire voluit Bentleius ad Phalar. p. 141. *ἐν πολλαῖσίν γ'*, coniectura Heathio digniore, inquit Porson., quam Bentleio. *ἐν πολλαῖς* Lasc. Rom. A. B. Flor. 10. Havn. Idem habere Paris. A. B. D. suspicatur Porson. At Flor. 2. 15. Vict. *ἐν πολλαῖσιν*, ut Ald. Initio Lasc. Par. A. B. D. Rom. A. B. Flor. 10. Havn. *παῦρον δὲ δὴ γ.* unde quod Musgr. coniecit *παῦρον τόδε δή*, recepit Brunck. Quod quum paulo abruptius videretur Porsono, is edidit *παῦρον γὰρ δή.* In Rom. A. supra scriptum *γρ. δέ τι.* Rom. C.

παῦρον δέ τι γένος. Elmsleius reponendum esse *δὲ* iudicat propter superiora verba *πάσαισι μὲν οὔ*, et allatis quatuor Sophoclis locis, pergit: Ita si *semper* locuti sunt Tragici, quis non videt, neque *παῦρον τόδε δὴ γένος* cum Musgravio, neque *παῦρον γὰρ δὴ γ.* cum Porsono scribendum esse? Itaque, si codex *ἀρχέτυπος* huius fabulae superesset is, e quo nostra exemplaria fluxerunt, non dubitat, quin in eo legeretur *παῦρον δὲ γένος ἐν πολλαῖς*, quam scripturam alii aliter maiore studio quam successu emendare conati sint. Scripsisse autem Euripidem, *παῦρον δὲ γένος (μίαν ἐν πολλαῖς Εὕροις ἂν ἴσως) Οὐκ ἀπόμουσον τὸ γυναικῶν. Μίαν* inserendum patere ex Heracl. 328. *ἕνα γὰρ ἐν πολλοῖς ἴσως Εὕροις ἄν, ὅςτις ἐστὶ μὴ χείρων πατρός.* — Versum corruptum esse patet. Codd. fere omnes in *δή*, *πολλαῖς* et *κοὐκ ἀπόμ.* consentiunt. Hoc igitur fundamento uti, ne vagetur coniectura, tutissimum videtur. Et Porsoni quidem *γάρ*, ut nulla prorsus auctoritate munitum, omittamus. Elmsleii vero coniectura speciosa illa quidem est, sed nimis abrupte dictum videtur *μίαν ἐν πολλαῖς εὕροις ἂν ἴσως*, non addito, qualis sit *μία* illa, et, etiamsi, quod altero loco dixisset poëta, idem altero etiam dicere eum debuisse sequeretur, alia est loci Heracl. ratio, in quo adduntur illa, *ὅςτις ἐστὶ μὴ χείρων πατρός.* Nam scholiastes, quum dicit, *οὐ πάσαις, ἀλλ' ὀλίγαις, ὧν οὖσα μία καὶ αὐτὴ τυγχάνω*, *significare* chorum, se e paucarum illarum numero esse, non aperte *dicere* monet, quod magis etiam patet e scholio Florent. ad v. 1079. adscripto. Itaque adhuc probo Musgravii coniecturam *παῦρον τόδε δή*, qua recepta servatur etiam illud *κοὐκ ἀπόμουσον* v. 1078. nam *τόδε* est *αἷς μοῦσα προςομιλεῖ σοφίας ἕνεκεν, καὶ οὐκ ἀπόμουσοι εἰσίν.* Si quis vero contra dicat, *ὅδε* ad sequentia tantum spectare, is inspiciat Hecub. 98. Orest. 886. 890. 899. Phoen. 568. 778. Quum vero dicendum esset *πάσαισι μὲν οὔ, παύραις δέ*, mutavit orationis formam, quod non mirabitur is, qui, quantopere conversionum orationis amantes sint Graeci, cognoverit.

V. 1081. *προσφέρειν* Rom. A. eraso tamen *σ*, Flor. A. Havn. Paulo ante v. 1079. *εἴσιν* Flor. 2. *εἰσὶν* Havn.

V. 1083. *οἱ μέν τ' ἄτεκνοι* edd. et MSS. elisione non ferenda, ut recte dicit Porson. Ipse Reiskii coniecturam re-

cepit *οἱ μέν γ' ἄτ.* quamvis *μέν γε* rarissime apud Tragicos copulari fassus. Rectius *τ'* expungi posse dicit.

V. 1083. *ἀπειροσύνην* Rom. A. suprascr. *αν.*

V. 1084. *ἀνιαρόν.* De quantitate huius vocis, collato hoc versu et v. 1110. aliisque additis exemplis, agit Davisius ad Maxim. Tyr. III. §. 10. Boisson.

V. 1085. Rom. C. *οὐχ οἱ τυχόντες.* Havn. *οὐ τυχόντες.*

V. 1087. *οἷσιν δὲ* Rom. C. Lasc. Brunck. *οἷσι δὲ* Ald. rell. Rom. A. B. quod revocavit Elmsl. quia mox sequatur 1098. *ἤλυθε τέκνων*, 1101. *σώματα τέκνων.* Contra 1091. *λείψουσι τέκνοις.*

V. 1088. Rom. B. *γλυκερὸν βλάστιμ'.* „Huc spectat glossa in (Rom.) A. *τὰ βλάστιμα δι' ἰῶτα. καὶ ἔστιν ἡ εὐθεῖα τὸ βλάστιμον.*" Elmsl. Pro *ἐσορῶ* Par. A. Rom. A. Schol. Flor. A. *ὁρῶ.* Ex Havn. pro eo enotatum *ἐστὶ.*

V. 1089. *τρυχωμένους* Havn.

V. 1090. *θρέψωσι* edd. et MSS. *θρέψουσι* Brunck. ipso monente ad v. 325. Sic iam Barnes. de quo ob sequens, *ὁπόθεν λείψουσι*, vix quisquam dubitet. *ὅπως* h. l. non esse *ἵνα*, sed *ὅτῳ τρόπῳ*, monet Elmsl.

V. 1091. *βίοτον δ'* Rom. B. *βίον θ'* Rom. A. ante corr.

V. 1092. *ἐπὶ φαύλοις* Par. A. Mag. *εἴτ' ἐπὶ χρηστοῖς, εἴτ' ἐπὶ φαύλοις* Flor. 2. Vict. quod legisse videtur paraphrastes ad v. 1070—1105. *οὐκ εἰδότες πότερον χρηστοῖς οὖσι τοῖς παισὶν ἢ πονηροῖς.* Post *φλαύροις* Havn. addit *κακοῖς*, e glossa, ut videtur.

V. 1096. *καρτερῶ* Flor. A. *κακῶν* pro *κακόν* Rom. A. B.

V. 1097. *καὶ δὴ — εὗρον*, *fac eos nactos esse*, ut supra v. 390. *βίοτον* Ald. rell. sine *θ'*, quod addunt Lasc. Paris. E. Rom. A. a corr. B. Flor. 2. Vict.

V. 1098. *σώματά τ' εἰς ἥβην ἦλθε τέκνων* Ald. rell. Flor. 15. *σώματ' εἰς ἥβην ἦλθε τέκνων* Rom. C. *σώματ' ἐς ἥβην ἤλυθε τέκνων* Lasc. Rom. B. Havn. *σῶμά τ' ἐς ἥβην ἤλυθε τέκνων* Paris. A. Rom. A. Flor. 2. 10. Vict. *ἤλυθε* etiam Flor. A. Hoc igitur recte recepit Brunck. quo

longe deterius est, quod Porson. de coniectura scripsit, *σώματά θ' ἥβην εἰσῆλθε τέκνων.* *σῶμα* dici etiam, ubi de pluribus sermo sit, satis ostendit Elmsl. productis locis Eurip. Phoen. 1359. Suppl. 61. Herc. 691.

V. 1109. Rom. A. B. *κυρήσας* cum gl. in A. *κατὰ συγκύρειαν ἔλθῃ.* In eodem supra scriptum *αι* ab altera manu cum gl. *τύχοι συμβῇ.* Lasc. tres Florr. Havn. a m. 1. Mag. *κυρῆσαι.* Rom. C. *κυρῆσαι τύχη συμβαίη*, in quibus *τύχη συμβαίη* est glossa verborum *δαίμων κυρήσαι*, ut scribitur in Vict. Havn. a m. 2. Hoc fortasse praeferendum ob consensum Codd. Certe quomodo *κυρήσει* ita immutari potuerit, non assequor. De *εἰ* autem cum optativo, sequente indicativo, vid. Erfurdt. ad Oed. T. 664. Ego vero vix mihi persuadere possum, haec integra et incorrupta esse. Nam pro meo quidem sensu misere languent illa *εἰ δὲ κυρήσει δαίμων οὗτος*, i. e. interprete Elmsleio, *si tamen ea fortuna eveniat*, quae nihil, nisi otiosam repetitionem eorum, quae praecesserunt, continent; friget etiam *δαίμων οὗτος*, prosae orationis scriptore, quam poëta, dignius. Aliud quid etiam legisse videtur scholiastes, qui haec ita explicat: *εἰ δὲ δὴ, τούτων οὕτως ἐχόντων, φθάσας ὁ δαίμων, πρὶν ὄνασθαι τῶν ἀγαθῶν, τούτους ἁρπάσει, πῶς ἔτι λυσιτελεῖ.* Sed quid a poëta scriptum sit, divinare nequeo.

V. 1100. *δαίμων οὗτος.* In Flor. 2. prima lectio fuit *οὕτω*, sed postea alia manus emendavit *οὗτος.* Etiam in Rom. A. supra scriptum *γρ. οὕτως.* In Ald. rell. interpungitur *δαίμων, οὗτος.* *δαίμων οὗτος* iungenda esse monuit Reiskius. *ἐς ἀΐδαν* Ald. rell. Lasc. Rom. C. *εἰς ἀΐδην* Rom. A. B. Flor. 10. Havn. *ἐς Ἀΐδην* edidit Brunck. *ἐς Ἀΐδαν* Porson. *ἐς Ἀΐδην* Elmsl.

ο
τ

V. 1101. *θανάτοις* Flor. A. *θάνάτοις* Flor. 15. *προφέρει* Cotton.

V. 1102. *πῶς δὲ* Flor. 10.

V. 1103. Tres Rom. Flor. 10. 15. Havn. *τήνδ' ἐπὶ λύπην.* In A. supra scriptum *γρ. τήνδ' ἔτι λύπην.* In fine Flor. 15. *ἐπιβάλλει.*

V. 1106. *πάλαι τοι.* Sic edd. et MSS. Sed Elmsl.

„Legendum tamen *πάλαι δὴ*, inquit, si quid in his rebus video. Aesch. Prom. 977. Soph. Oed. C. 1627. Phil. 806. Eurip. Palam. fr. VIII. Aristoph. Av. 922. Xenoph. Cyr. VIII, 7, 1. Iterum confusa *δή* et *τοι* v. 1088. (1108.)" Egregie! Sic enim Flor. 10. 15. *πάλαι τε δή* Flor. A. In Havn. deest *τοι* vel *δή*, sed eius loco m. sec. adscripsit *τι.*

V. 1107. *οἷ.* Havn. *ᾗ.*

V. 1108. *καί τοι δέδ.* Ald. rell. Rom. C. Pseudogr. v. 123. *καὶ δὴ δέδ.* Lasc. Flor. A. Par. A. Rom. A. B. Flor. 2. 10. Vict. Havn. quod probatum a Musgravio, receperunt Brunck. Porson. Elmsl. *καὶ νῦν* Flor. 15. *καὶ μὴν* praeferebat Valck. ad Hippol. 1151. At *καὶ μήν* usurpatur, ubi opportune quis, sed subito, antequam exspectaveris, advenit; hic vero Medea iampridem exspectaverat nuntium.

V. 1108. 9. *τὸν Ἰ. — ὀπαδῶν* Rom. B. ante corr. *τῶν Ἰ. — ὀπαδόν* Lasc. *τὸν Ἰ. — ὀπαδόν* Flor. A. Rom. A. (sed bis supra scripto — *ῶν*) C. Mag. Vict. Havn.

V. 1110. *δείκνυσι δ'* Ald. rell. Pseudogreg. 126. Flor. A. 2. 15. Vict. *δείκνυσι δὴ ὡς* Flor. 15. *δείκνυσιν* Lasc. Par. A. B. D. (utrum Romani habeant, non notavit Elmsl.) Havn. Hinc Brunck. *πνεῦμά τ' ἠρεθισμένον· δείκνυσιν.* Porson. et Elmsl. *πνεῦμά τ' ἠρεθισμένον δείκνυσιν.* Hoc si dicere voluisset Euripides, haud dubie scripsisset — *ὀπαδῶν· πνεῦμα δ' ἠρεθισμένον δείκνυσιν.* Et videtur illa scriptura ex eo orta esse, quod de constructione laborabant. Iunge: *στείχοντα, ἠρεθισμένον τε πνεῦμα*, ut ipse famulus *ἠρεθισμένος πνεῦμα* dicatur.

V. 1110. *ἀγγέλλει* Havn. Exspectabam *ἀγγελῶν.*

V. 1111. 12. desunt in Flor. A. 10. 15. prior tantum in Havn. a m. pr. suppletus a sec. In eo Rom. A. *παρανόμως τ' εἰργασμένον.* Rom. B. Havn. *παράνομόν τ' εἰργασμένη*, fortasse recte.

V. 1112. Rom. C. *φεῦγε* semel tantum. *ναΐον* (sic) Flor. A.

V. 1113. In *λιποῦσ'* haeret Iortinus apud Musgr. iniuria. Est *omittens*, ut Iphig. T. 617. *ἀλλ' ὧν γε δυνατὸν οὐδ' ἐγὼ λείψω χάριν*, i. e. *παραλείψω.* — *ποδοστιβῆ* Flor. A. 10. ille etiam *ὄχλον* pro *ὄχον.*

V. 1115. ὄλ. ἡ δύστηνος Rom. B. quod pro var. l. notatum in Havn.

V. 1119. φρονεῖς μὲν ὀρθά. Cf. Valcken. ad Callim. eleg. p. 108. Boisson.

V. 1120. Rom. B. τύραννον, quod supra scriptum habet etiam B. Pro ἑστίαν Flor. A. Par. A. Rom. A. B. Flor. 10. 15. Havn. οἰκίαν, quod interpretationem sapit. Tum ᾐκισμένη Ald. rell. Rom. C. tres Florr. Havn. In Vict. annotatum ἑστίαν ματιζομένη, i. e. μαστιζομένη e schol. ᾐκισμένην Lasc. Flor. A. Par. A. B. Rom. A. B. Illud esset *gaudes audiens, te aedes regias pessumdedisse.* Orest. 378. οὐχ ἡ πρόσοψίς μ', ἀλλὰ τἄργ' αἰκίζεται. ᾐκισμένη praetulerunt Musgr. Brunck. Porson. Elmsl. hic, quod post ἑστίαν facilius mutetur nominativus in accusativum, quam contra. Sed ᾐκισμένη scriptum esse potuit ob sequens κλύουσα, nec scio, quam sit elegans χαίρεις κλύουσα ᾐκισμένη. ᾐκισμένην legisse etiam videtur Schol.

V. 1122. τοῖςδε σοῖς Lasc. quod recepit Porson. Havn. a pr. m. habet τοῖσι σοῖς, γε tamen supra scripto.

V. 1124. λέξον δὲ πῶς ὤλοντο Ald. rell. Rom. C. Flor. 2. Vict. λέξον δ' ὅπως Lasc. Flor. A. Paris. A. Cott. Rom. A. B. Flor. 10. 15. Havn. ut ediderunt Brunck. Porson. Elmsl. Utrumque probum esse docuit Elmsl.

V. 1127. νυμφικοὺς δόμους *Böttiger* prol. *de Medea* interpretatur ἀνδρῶνας, *triclinia*, illepide in h. l. nugari scholia dicens, et reprehendens tabellas Rodii et Stieglitzii (vid. ad v. 135.), in quibus ad Vitruvii mentem delineatis virilia et muliebria cubicula ita inter se sunt distincta, ut aditus a platea ad utraque diversus pateat. Nam ante Alexandri M. aetatem in Graecorum aedibus omnia ad antiquiorem illam rationem referenda esse, qua andronitis anticam, gynaeconitis posticam aedium oblongarum partem occupaverit.

V. 1129. εὐθὺς ἡμῶν ἦν λόγος, omisso πολύς, Flor. A. 10. Havn. sed in hoc altera etiam lectio annotata: γρ. ἦν πολὺς λόγος. εὐθὺς ἦν λόγος sine πολύς Flor. 15.

V. 1130. Vict. φιλιοῦσθαι pro ἐσπεῖσθαι e schol.

V. 1131. κύνει Lasc. Ald. et Codd. κυνεῖ recte Brunck. Porson. Elmsl. Omitti quidem augmentum a Tragicis nunc non amplius dubitatur: caussam vero, cur omiserint, maxime

probabilem attulisse videtur Reisig. coniect. in Aristoph. p. 79. ubi nostrum etiam locum attigit p. 82. nam in his ῥήσεσιν ἀγγελικαῖς omissione augmenti similitudinem quamdam narrationum epicarum pueriliter captasse Tragicos, vix adducor ut credam. — ὁ μέν τι χ. Flor. 15. χεὶρ et δεξιὸν pro ξανθὸν Havn.

V. 1133. γυναικῶν om. Flor. 10.

V. 1134. νῦν omittit Flor. 15. De θαυμάζειν, *colere*, vid. Casaub. ad Theophr. p. 63. ed. Fisch. Valck. ad Eur. Hippol. p. 177.

V. 1137. προκαλύψας Havn.

V. 1138. λεπτήν pro λευκήν Flor. 15. Pro ἔμπαλιν Flor. A. ἔπειτα.

V. 1140. τ' post ὀργάς omittunt Paris. A. Rom. A. B. Flor. A. 10. 15. Havn. quod praeferrem, quia ὀργαί et χόλος idem significant, si, quomodo τ' irrepserit, perspicerem. — καὶ νεάνιδος χόλον Paris. A. Rom. A. B. Flor. 10. ut edidit Brunck. quod non temere improbandum recte dicit Elmsl. Sic enim Aesch. Prom. 1014. οἷός σε κλύδων καὶ κακῶν τρικυμία Ἔπεισ' ἄφυκτος, ubi κακῶν non minus ad κλύδων, quam ad τρικυμία pertinet.

V. 1141. ἔσει omittit Flor. 2.

V. 1142. παύσαις — στρέψαις Flor. A. παύσεις — στρέψεις Flor. 10. παύσει — στρέψῃς Flor. 2. παῦσαι — στρέψον Havn.

V. 1143. Flor. A. φιλονομίζουσ'.

V. 1145. Flor. A. πᾶσι τὴν δ' ἐμ. fortasse pro παισὶ, τήν γ' ἐμὴν χ.

V. 1146. ἤδ' ὥστ' ἐςεῖδε Lasc. Havn. ὥς τ' Rom. A. B. Flor. A. ἤδ' etiam Ald. rell. Rom. C. ἡ δ', ut iam edidit Barn., Rom. A. B. tres Florr. Havn. — οὐκ ἠνέσχετο. Cf. Porson. Praef. Hec. p. 17. Boisson.

V. 1148. Rom. A. B. τέκνα pro παῖδας. Elmslei., Mirari subit, inquit, Euripidem non potius πατέρα σὺν τέκνοις σέθεν, τέκνα καὶ πόσιν σέθεν vel tale quid dedisse, quam πατέρα καὶ παῖδας σέθεν.

V. 1149. Elmsl. scribendum censet ἠμπίσχετο, quomodo

aoristus verbi *ἀμπέχω* semper scribitur apud Tragicos, et sic Havn. a m. pr.

V. 1150. *χρυσοῦν τιθεῖσα* Ald. rell. Flor. 2. *χρ. τεθεῖσα* Lasc. Rom. A. Vict. *χρ. τε* (vel *τὲ*) *θεῖσα* Flor. A. 10. 15. Paris. omn. Rom. B. C. ut edidit Barn. *χρυσοῦν δὲ θ.* Havn. — *βοστρύχους* Lib. P. Vict. Mag.

V. 1151. Rom. A. ante corr. *δόμοις* pro *κόμην*.

V. 1152. Scholiastes pro var. l. commemorat *προςβλέπουσα*, quae etiam e Vict. enotata est. Vid. ad v. 1120. *εἰκῶ* Lasc. Rom. A. C. ante corr. Havn. *ἤχω* Flor. A.

V. 1154. *κινοῦσα παλλευκὸν πόδα* Havn. Eustath. ad Il. p. 146, 27. *σωματικῶς δὲ κατὰ μῦθον ἀργυρόπεζα τ' λαμπρόπους, ὁποία τίς ἐστι καὶ ἡ καλλίσφυρος καὶ ἡ παρ' Εὐριπίδῃ ἁβρὸν βαίνουσα παλλεύκῳ ποδί.*

V. 1156. *τένοντα* de cervice accipit Musgr., de pedis tendine Elmsleius. Ita esset, *a capite ad pedes usque formam suam oculis lustrans*, quod nos dicimus *vom Kopf bis zu den Füssen.* Sed quod idem *ὀρθὸν* interpretatur *ἄκρον*, vellem hunc usum exemplis firmasset. Sin de cervice intelligas, vix credo, hoc dicere voluisse Euripidem, *cervicem ad erectam oculis respiciens*, ut Portus vertit. Haud scio, an *τένοντ' ἐς ὀρθὸν* dictum sit pro *τένοντι ὀρθῷ* seu *ὥςτε τένοντα ὀρθὸν ἱστάναι*, sicut Iphig. Aul. 939. *οὐχ ἅψεται σῆς θυγατρὸς Ἀγαμέμνων ἄναξ, Οὐδ' εἰς ἄκραν χεῖρ', ὥςτε προςβαλεῖν πέπλοις*, ubi ultima explicationem continent verborum *εἰς ἄκραν χεῖρα.* Hic vero habitus recta cervice formam suam contemplandi est ornatu superbientium et in eo sibi placentium.

V. 1158. *λεχρίαν* Rom. A. B. Havn. *λεχρίας πάλαι* Flor. A.

V. 1159. *τρέχουσα* pro *τρέμουσα* Rom. C. Mag. Flor. 2. Vict.

V. 1159 sq. Hic locus non videtur comparari posse cum iis, quae Marklandus adscripsit ad Eur. Suppl. 1218. In iis enim commemorantur duae actiones, quae uno eodemque temporis momento, nulla vel exigua mora interposita evenerunt et quarum altera, quam *καί* praecedit, praecipuam vim habet, ut Suppl. 1226. *ἀλλ' οὐ φθάνειν χρὴ συσκιάζοντας γένυν, Καὶ χαλκοπληθῆ Δαναϊδῶν ὁρμᾶν στρατόν*, i. e. *quum primum lanugo genas vestiet, sine mora exercitum Thebas ducere oportet.* Hic vero nulla vis est in iis, quae a v. 1161. sequuntur: *quum primum in sellam se coniecisset Creusa, anus exclamavit.* Itaque recte post *πεσεῖν* plene interpungi puto contra quam Hermannus censet ad Viger. n. 203. *μὴ χαμαὶ πεσεῖν* est pro *ὥςτε μὴ χ. π.* ut explicavi in Gramm. gr. §. 553. Locutio autem e duabus mixta, *μόλις φθάνει θρόνοισιν ἐμπεσοῦσα, ἢ χαμαὶ πεσεῖν*, et *ὥςτε μὴ χ. π.*

V. 1161. *γηραιά* Flor. 15. Tum Flor. A. 10. *γεραιά δόξασα τῶν προςπόλων*, omisso *που*, quod deest etiam in Havn.

V. 1163. *διὰ στόμα* Flor. A. Cotton. Rom. A. B. Flor. 10. 15. Havn. *διαστόμα* Lasc. *κατὰ στ.* Ald. rell. Paris. Rom. C. Flor. 2. quod Elmsl. non iniuria ex interpretatione natum censet. Schol. *καί τις τῶν θεραπαινίδων γεραιὰ ἑωρακυῖα κατὰ στόμα προϊόντα τὸν ἀφρὸν* etc.

V. 1164. *δ'* pro *τ'* Flor. A. 10. 15. Rom. A. B. Havn.

V. 1165. *αἷμα τ' οὐ κενὸν* Flor. A.

V. 1166. Eustath. ad Il. *ζ'*, p. 643, 39. *ἰστέον δὲ ὅτι καὶ Εὐριπίδης ἀντίμολπον ὀλολυγῆς κωκυτὸν εἰπὼν δηλοῖ, ὡς μὲν ὁ κωκυτὸς αὐτόχρημα θρῆνός ἐστιν, ἡ δὲ ὀλολυγὴ ἀπεναντίας αὐτῷ θεοῦ ἐπίκλησις καὶ εὐχὴ μετὰ ἐμμελοῦς τινὸς γυναικείου ἐνθεασμοῦ, ἀτραχύντου οἶμαι καὶ λειοτάτου, ὡς καὶ ἡ τῆς λέξεως ὀνοματοποιΐα δηλοῖ.*

V. 1169. *συμφοράς* Flor. A. (qui *νύμφε συμφορὰς*, ut 1166. *ὀλολυγὲς*) Rom. A. B. Havn.

V. 1171 sq. *ἐκπλέθρου δρ.* est e coniectura Reiskii et Tyrwhitti, probata Musgr. Brunck. Pors. Elmsl. pro *ἔκπλεθρον δρόμου. ἔκπλεθρος δρόμος* est stadium sex plethrorum, i. e. sexcentorum pedum. Deinde quum *ἂν* deesse videretur, Musgr. *ἂν ἥπτετο* coniecit, quod recepit Porson. Brunck. *ἀνθήπτετ' ἄν*, Schaefer. ad Porsoni notam *ἂν ἕλκων — ἀνθήπτετο*, et sic edidit Elmsleius, Schaefero ne commemorato quidem. Sed in simili comparatione Electr. 828 sq. dixit: *θᾶσσον δὲ βύρσαν ἐξέδειρεν ἢ δρομεὺς Δισσοὺς διαύλους ἵππιος διήνυσεν*, non *διήνυσ' ἄν.* Ita *ἀνθήπτετο* sine *ἂν* esset pro *ἀνθάπτεται*, sed de re fieri solita.

ἀνέλκων autem h. l. non ascensum significat, ut ait Elmsl., sed reditum a meta ad carceres.

V. 1173. Barnesius, Mallem ὄμματα legi, inquit, ut sit ἐξ ἀναύδου προσώπου καὶ τὰ ὄμματα μύσαντος. Itaque προςώπου supplendum censet, ut Reiskius φθέγματος. Contra quod recte Elmsl., qui τυφλὸν πόδα et τυφλὴν χεῖρα dixerit, eodem iure ἄναυδον ὄμμα dicere potuisse monet. Il. ω, 637. οὐ γάρ πω μύσαν ὄσσε ὑπὸ βλεφάροισιν, quem locum attulit Heath. ὄμματα tamen videri confirmari a *X. Π.* 903. (πῶς δ' ἐξ ἀναύδου καὶ μύσαντος ὄμματα Ἔξω παρηγόρημα) 1329. (πῶς γὰρ ἀναύδου καὶ μ. ὄμματα Ἐ. παρ.) annotavit Porson.

V. 1174. Rom. C. Mag. Flor. 2. Vict. ἀπώλλυτο pro ἠγείρετο e v. 280. ut suspicatur Elmsl.

V. 1176. Rom. A. B. κείμενος κόσμος. In B. supra scriptum β α, ut sit κόσμος κείμενος. Variam lectionem κόσμος in margine commemorat etiam Havn.

V. 1177. ἅμα pro νᾶμα Flor. A.

V. 1178. πέπλοι τε λευκοί Flor. A. 10. 15. hic e corr. τε pro δέ etiam Lasc. Rom. A. B. Havn. Contra versu proximo λεπτήν pro λευκήν Flor. A. 2. 10. Vict. Paris. A. Lib. P. tres Rom. Mag.

V. 1180. ἐκ δόμων Flor. A. 10.

V. 1182. ἀρηρότως Ald. rell. ἀραρότως Lasc. Par. A. Flor. A. 10. 15. Rom. B. C. Havn.

V. 1184. τόσον δ' Ald. rell. δὶς τόσον τ' Lasc. Par. B. Rom. B. δὶς τόσον Rom. C. δὶς τόσως τ' ἐλ. Par. A. Rom. A. (in quo est τοσῶς, supra scripto τόσον). δὶς τοσῶς δ' ἐλ. Havn. δὶς τόσως ἐλάμπ. Flor. A. 2. 10. Par. E. Lib. P. Mag. Vict. Hoc verum videtur, pro quo deinde scriptum usitatius τοσόνδε.

V. 1185. πίπτει Rom. C. Mag. Flor. 2. Vict. πίτνει Elmsl. Vid. ad v. 55. — ἐπ' οὖδας Ald. rell. *X. Π.* 1086. ἐς οὖδας Lasc. Par. A. B. E. Rom. A. B. Flor. 10. 15. Havn. quod recepit Brunck.

V. 1186. δυςμαθὲς ἦν ἰδεῖν Flor. A. ἦν addit etiam Flor. 10.

V. 1189. ἔσταξε Havn.

V. 1190. ὥςπερ pro ὥςτε Flor. 15.

V. 1191. Ald. rell. Rom. C. γναθμῶν ἀδήλοις φαρμάκοις, ut Scholiastes etiam legisse videtur: nam ἀδήλοις φαρμάκοις explicat verbis ὑπὸ τῶν ἀδηλοποιῶν φαρμάκων, quo spectat etiam, quod addit, δοτικῇ δὲ ἀντὶ γενικῆς κέχρηται. Lasc. Paris. E. Cott. γναθμοῖς ἀδήλων φαρμάκων. ἀδήλων etiam Mag. Vict. et Flor. 2. a m. pr. sed correctum ἀδήλοις. Quod nunc inde a Musgr. editur, et coniectura assecutus erat Miltonus, habent Flor. A. Par. A. B. D. Lib. P. Rom. A. B. Flor. 10. 15. Havn. Praeterea Mag. γνάμπτοις. γναθμοῖς est *morsibus.*

V. 1192. θιγεῖν Rom. C. Mag. Vict. Havn. quod tacite admisit Barnes.

V. 1195. προςπίπτει Flor. A. Par. A. Rom. A. (in quo supra scriptum γρ. καὶ προςπιτνεῖ) B. Havn. quod recepit Brunck. προςπίτνει Elmsl.

V. 1196. περιπτύξας χέρας Ald. rell. Rom. C. Flor. 2. Vict. Brunck. Elmsl. περ. δέμας Lasc. Flor. A. 10. 15. Par. A. Cott. Rom. A. B. Havn. Porson. Aldina lectio per se non improbanda. Androm. 417. καὶ πατρὶ τῷ σῷ διὰ φιλημάτων ἰὼν δάκρυά τε λείβων καὶ περιπτύσσων χέρας, λέγ' οἷ' ἔπραξα. ubi ut dativus praecedens πατρὶ repetendus est ἀπὸ κοινοῦ, sic h. l. νεκρῷ. Cf. Alc. 349. Sed Codd. auctoritas sequenda erat, etiam Pseudogregorii, qui v. 1087. περιπτύσσει πέδον, v. 1222. vero περ. πόδας dixit.

V. 1197. κύνει Flor. A. Rom. C. ὦ δύστηνε σύ Rom. A. supra scripto γρ. παῖ. ὦ δύστηνε σύ legitur Andr. 68. 170.

V. 1198. τίς ὧδ' ἀτ. δαιμόνων σ' ἀπώλεσε Ald. rell. Rom. A. ante corr. τίς σ' ὧδ' ἀτ. δαιμόνων ἀπώλ. Lasc. Paris. A. Rom. B. Pseudogr. 1208. σ' utroque loco habet Rom. A. a corr. Vict. neutro Flor. A. 2. 10. 15. Rom. C. Havn. ἀπώλεσεν tres Florr.

V. 1202. γηραιὸν Rom. A.

V. 1203. Pseudogreg. 1318. προςειχόμην δ' ὡς κισσὸς ἔρνεσι δρυός, unde eo inclinare videtur Porsonus, ut hic etiam, sicut Hec. 395. δρυὸς legere malit. Idem tamen auctor *X. Π.* 1230. tres versus 1201. 2. 3. in iisque ἔρνε-

σι δάφνης habet. Itaque recte Eichstadius in progr. de dramato *X. Π.* p. 28. versificatorem ex duorum versuum velut laceris membris suum versum composuisse iudicat.

V. 1205. In Rom. A. supra scriptum γρ. δέμας. Quae scriptura e v. 1202. manavit.

V. 1206. ἀντελάζυτ' pro ἀντελάζετ' e scholiaste dedit Porson. et sic Flor. 2. Vict. Mag. Altera forma non nisi in imperativo Atticos uti monet Elmsl.

V. 1207. ἐσπάρασσ' Ald. Herv. 1. 2. Flor. A. Havn. unde Canter. fecit ἐσπάραξ', quod recepit Barn. sed recte iam Brubach. ἐσπάρασσ', quod habent Lasc. Par. A. B. D. Lib. P. Burn. tres Rom. Mag. Flor. 2. 10. Vict. ἐπάρασσ' Flor. 15.

V. 1208. ἀπέσβη est e coniectura Valcken. diatr. p. 57. pro ἀπέστη. Grammaticus apud Bekker. anecd. gr. p. 422. ἀπέσβη, ἐσβέσθη ἢ ἐπαύσατο, τέθνηκεν.

V. 1210. κεῖται Flor. A. καὶ πατὴρ γέρων Flor. A. 10.

V. 1211. δακρύουσι Lasc. Flor. 15. Rom. A. B. Havn. contra metrum. In loco Aeschyli Choëph. 81. V. D. in *Classic. journ.* 3. p. 564. legit δακρυχέω δ' ὑφ' εἱμάτων pro δακρύω. Sed in sententia laborant interpretes. Musgr. primum ποθεινὴ δυςνοοῦσι coniicit, deinde ποθ. βασκάνοισι. Brunck. nondum succurrisse, quid bene reponi possit, fatetur. V. D. in *Classic. journ.* l. c. ποθεινὴ δημόταισι, coll. Phoen. 321. Ut, quod animanti maxime accommodatum est, id ei gratum et acceptum est, ab eoque expetitur, sic ab hac similitudine etiam quod rei inanimae maxime appositum est et consentaneum, ut materia igni, id ei curae esse, ideoque ab ea appeti dicitur. Eur. Hel. 196 sq. Ἰλίου κατασκαφὰν, πυρὶ μέλουσαν δαΐῳ. Iph. T. 629. κατολοφύρομαί σε τὸν χερνίβων ῥανῖσι μελόμενον ῥανίσιν αἱμακταῖς. Vid. Elmsl. Mus. crit. 3. p. 364. Cf. supra ad Phoen. 1303. Hinc, quod maxime accommodatum est ad lacrimas excitandas, hoc δακρύοισι μέλειν et ποθεινὸν esse δακρύοις dici potuit.

V. 1212. recte Elmsl. explicat: *de tuis quidem rebus parco dicere, consilium tibi dare supersedeo.* Cf. ad Or. 537.

V. 1213. Schol. variam lectionem commemorat γλώσσῃ

pro γνώσῃ s. γνώσει, quae enotata etiam est e Flor. A. quae quomodo explicanda sit, nisi pro αὐτή scribas ὄψει vel aliud quid, non assequor. Pseudogreg. 799. αὐτόν τε γνοίης ζημίας ἀντιστροφήν.

V. 1216. μεριμνητὰς λόγων manifeste indicare aretalogos et Sophistas, non poëtas, quos intellexerant scholia graeca, monet *Böttiger.* prol. *de Medea* p. 119. not.

V. 1217. τούτοις Lasc. Flor. 10. (sed corr. τούτους) 15. Tum Flor. A. 2. 10. 15. Vict. tres Rom. Havn. Lasc. ζημίαν pro μωρίαν, id est, *in maxima damna* s. *mala incidere puto*, ut supra 578. *Quo quis sapientior et callidior videtur, eo gravius offendere solet*, ut nunc Medea. Qui sensus magis convenire huic loco, quam alter, *quo quis callidior esse videtur, eo stultior est*, mihi quidem videtur. Praeterea Flor. A. μεγίστοις, Havn. μεγίστη.

V. 1218. Pseudogreg. v. 1013. ὄλβιος φύσει et 1220. ὄλβιος δ' ἂν οὐ, quod utrumque probatum a Valcken. ad Hipp. 750. recepit Brunck. Cautior idem Valck. ad Theocr. Adoniaz. p. 322. „Versu primo legit, *vel certe scripsit*, Auctor Christi patientis v. 1015. ὄλβιος φύσει.“ Ego vero vereor, ne Pseudogregorio nimium tribuerint VV. DD. qui φύσει scribere debuit, quum ὄλβιος scripsisset; in Euripide vix ferendum ὄλβιος φύσει· ὄλβου δ' ἐπιῤῥ. Tamen Porson. etiam φύσει retinuit. Scribe εὐδαίμων ἀνήρ et v. 1220. εὐδαίμων δ' ἂν οὐ, ubi ὄλβιος in mea editione e Zimmermanniana, me aliud agente, remansit.

V. 1219. Pseudogregor. l. c. εὐκλεέστερος (sec. Porson. et Elmsl. εὐκλεέστατος) pro εὐτυχέστερος, Rom. A. εὐτυχεστέρως, altero ab eadem m. supra scripto.

V. 1222. ξυνάπτειν Rom. A. B. συνάπτειν Pseudogr. v. 1093. Melior est vulgata. Noster Orest. 756. ὦ τάλας, ἔοικε καὶ σὲ τἀμὰ λυπήσειν κακά.

V. 1223. συμφοράν Ald. rell. συμφοράς Paris. A. E. Lib. P. Rom. A. B. C. tres Florr. Vict. Havn. quod prima littera mutata recepit Porson. Lasc. Flor. A. συμφορᾶς. ex quo Brunck. scribendum suspicatur ὥς σε συμφορᾶς οἰκτ. quod ipsi elegantius videtur.

V. 1224. εἰς Ἅιδου δόμους Ald. rell. Flor. A. Rom. C.

Flor. 2. Vict. Pseudogr. v. 877. *εἰς Ἅ. πύλας* Lasc. Par. A. Rom. A. B. Flor. 10. 15. Havn. quod receperunt Brunck. et Porson. Elmsleius, quum se legere non meminisset apud Tragicos *εἰς Ἅιδου πύλας ἐλθεῖν*, revocavit *δόμους*. Legitur quidem Alc. 120. *ἦλθεν ἕδρας σκοτίους Ἅιδα τε πύλας*, sed ruente metro. Diversa enim sunt *πύλας Ἀΐδαο περήσω* Homericum, *Ἅιδου πύλας προςεννέπω* ap. Aesch. Agam. 1302. *οὐ γὰρ οἶδ' ἀνεῳγμένας πύλας Ἅιδου* Hipp. 56. *καὶ δὴ νερτέρων ὁρῶ πύλας* ibid. 1437.

V. 1227. *παῖδας κτανούσῃ* culpa librariorum hic legi videtur Elmsleio, et *κτανοῦσαν* ab Eur. scriptum esse, quum sequatur v. 1228. *ἄγουσαν*. Eodem modo apud Soph. El. 958. *ἢ πάρεστι μὲν στένειν, Πλούτου πατρῴου κτῆσιν ἐστερημένῃ, Πάρεστι δ' ἀλγεῖν, εἰς τοσόνδε τοῦ χρόνου Ἄλεκτρα γηράσκουσαν ἀνυμέναιά τε*, scriptum fuisse *ἐστερημένην*. Mirum vero acumen, quum accusativum pro dativo participii, ad praecedentem dativum nominis vel pronominis referendo, non raro ponant Graeci, legitimam consecutionem nusquam ferre posse, vel, quum ab altera ad alteram constructionem transire, institutae orationis immemores, ita non veriti sint Graeci, ut hanc structurae conversionem studiose adeo secuti esse videantur, ordinem verborum eumdem per totam periodum servatum velle! In hoc loco et Sophocleo nil mirum, priore loco dativum poni, ubi *μοι* proxime praecesserat, altero remotiore accusativum, infinitivi adiuncti ratione potius habita, quam subiecti, quod vocant.

V. 1230. 1. e sua sede v. 1051 sq. huc temere translatos esse recte suspicatur Valcken.

V. 1233. *μὴ οὐ πράσσειν* scribendum esse recte iudicat Elmsl. quem vide.

V. 1235. *βαλβῖδα*. Cf. Pierson. ad Moer. p. 104. Boisson.

V. 1237. *ὦ φίλταθ'* Ald. rell. *ὡς φίλτ.* Lasc. Flor. A. (*ὡς φιλτάθ'*) 2. 10. 15. Paris. omn. Burn. tres Rom. Mag. Vict. Havn. Mox *ὥς σφ' ἔτικτες* Brunck. e coniectura, quod recipere non dubitarem, si codices addicerent: nam quomodo maior vis in pronominis omissione esse possit, non assequor. — In fine *τήνδε σε* Flor. 2. Vict. Mag.

V. 1238. Rom. A. B. *λαβοῦ*. In A. supra scriptum ab

eadem manu *ἀττικῶς*, a diversa *γρ. λαθοῦ. λαβοῦ* pro v. l. habet etiam Havn. marg.

V. 1239. *κτείνεις* Ald. rell. Rom. C. *κτενεῖσα* Lasc. unde, levi errore correcto, Porson. edidit *κτενεῖς*, et sic Flor. A. 10. 15. Rom. A. B. Distinctionem tollendam esse post *κτενεῖς σφ'* recte monet Elmsl. non magis tamen ea post *ὅμως* ponenda est; nam quae apud alios duo sententiae membra sunt, in unum coalescunt apud Graecos.

V. 1240. *φίλοι τ' ἔφ.* Flor. A. 10. 15. Rom. A. B. Havn. Lasc. unde Elmsl. suspicatur scribendum esse *φίλοι τ' ἔφυσαν, δυςτυχὴς τ' ἐγὼ γυνή*. Mihi convenientius rei esse videtur, haec inter se opponi, quam coniungi, imprimis quum verbis *εἰ κτενεῖς σφε* non nisi haec opponi possint *φίλοι ἔφυσαν: κεἰ κτενεῖς σφε, δυςτυχὴς ἐγὼ γυνή* non apte cohaerent.

V. 1241. *γᾶ γε* Flor. 10. Loca, ubi Tellus cum Sole invocatur, attulit Elmsl. Carmen disposuit Herm. de metr. p. 247. Seidler. de vers. dochm. p. 290 sqq.

V. 1242. Primam vocis *ἀελίου* corripi cum Seidlero de verss. dochm. p. 103. censet Elmsl. De quo dubito: vid. ad Orest. 993. Eiusdem generis versus est Ionis 1232. *σπονδὰς ἐκ Διονύσου βοτρύων θοᾶς*, ubi item spondeum cum choriambo excipit dochmius, nisi spondeus cum choriambo hanc dochmii formam habet: ⏓ – – ⏕ –. — *κατείδετε, εἴδετε* Ald. rell. Flor. 15. et omisso *εἴδετε* Lasc. Par. B. D. Musgrav. *κατίδετ', ἴδετε* e Paris. A. E. et sic Flor. 10. Havn. nisi quod in hoc *ἴδετε* vel *εἴδετε* deest. Flor. 2. *ἴδετε*, omisso *κατίδετ'*.

V. 1243. *οὐλομέναν* Lasc. Rom. A. B. Mag. Flor. 2. Vict. — *φονίαν* Lasc. Rom. A. a. corr. B. C. Mag. tres Florr. Vict. *πρὸς φονίαν* supra scripto *γρ. πρίν* Rom. A. ante corr.

V. 1244. *τέκνοισι* Rom. C. *τέκνοισιν* Flor. 2. — *χεῖρ' αὐτοκτ.* Havn. *αὐτοκτόνων* Flor. 15.

V. 1245. *τᾶς σᾶς γάρ* est e coniectura Seidl. p. 291, qua hic versus aequatur antistrophico 1255. Herm. de metr. *σᾶς γὰρ χρυσέας ἀπὸ γονᾶς | Ἔβλ.* et in antistr. *δειλαία, τί σοι φρένα βαρὺς | Χόλ.* (*σᾶς γὰρ χρυσέας ἀπὸ* iam edidit Brunck.) Idem elem. doctr. metr. p. 257. sic scriben-

dos esse hos versus censet: *σᾶς γὰρ ἀπὸ χρυσέας | Γονᾶς ἔβλαστεν· θεᾶν δ' | Αἵματι πιτνεῖν φόβος ὑπ' ἀνέρων* et in antistrophico *δειλαία τί σε φρενῶν* etc. ut primus versus sit iambicus ischiorrhogicus, secundus ex iambo et dochmio, tertius ex diiambo et dochmio. Mihi prior ratio verior videtur.

V. 1246. *θεοῦ* Flor. A. 10. tres Rom. Mag. Havn. quod quum tacite ediderit Brunck. videtur etiam in Par. A. legisse. *θεοὺς* Vict. *ἔβλαστε θεοῦ* Flor. 2. — *αἷμα* Ald. rell. Rom. A. a corr. B. C. *αἵματι* Lasc. Par. A. B. D. Flor. A. 10. 15. Rom. A. ante corr. Ita dochmium sequitur dipodia iambica – ◡◡ ◡ – pro ◡̄ – ◡ –. *πίτνειν* Rom. A. ante corr. *πιτνεῖ* Havn.

V. 1247. *φόβος δ'* Flor. A.

V. 1248. Rom. A. ante corr. Havn. *κάθειργε* i. e. *σύγκλειε.*

V. 1249. *κατάπαυσ'* Flor. 15. *φονίαν* Lasc. tres Rom. Mag. tres Florr. Vict. Syllaba longa antepenultima dochmii in duas breves soluta videtur, vel disyllabum est *φονίαν.* Sed Seidler. *ἔξ | ελ' οἴκων τάλαιναν φονίαν τ' Ἐριν | νὺν ὑπ' ἀλαστόρων.*

V. 1250. *ὑπ' ἀλαστόρων.* In Rom. A. supra scripta gl. *πεμφθεῖσαν.* Ita similis esset constructio Platonicae *τὴν ὑπὸ τῶν ὀλίγων δυναστείαν* Politic. p. 291. D. de qua vid. Heindorf. ad Plat. Phaedon. §. 110. p. 188. Wyttenb. ibid. p. 261. et ad Plutarch. p. 213 sq. Scholiastes verba ita iunxisse videtur: *ὑπ' ἀλαστόρων μάταν μόχθος ἔῤῥει τέκνων.* Nam annotat: *μάτην, φησὶν, ὑπὸ δαιμόνων πονηρῶν ἀπόλλυται τὰ τέκνα.*

V. 1251. *τῶν τέκνων* Ald. rell. sed *τῶν* omittunt Lasc. Flor. A. 2. 10. 15. Par. A. B. D. Lib. P. tres Rom. Havn. quibus obsecutus est Musgr.

V. 1252. *καὶ μάταν γ.* Ald. rell. *ἄρα μάταν* Par. A. B. D. Flor. 10. 15. Havn. *ἆρα μάταν* Flor. A. *μάταν* sine *καί* et *ἄρα* Lib. P. Rom. C. Flor. 2. Lasc. E codd. scriptura Musgr. fecit *μάταν ἄρα,* Brunck. *μάταν ἆρα,* quem sequitur Porson. Particulae *ἄρα* post *μάτην* subiectae complura exempla dedit Elmsl. Sed verum videtur *μάταν ἆρα.* nam dochmium esse priorem partem versus 1242. nondum

audeo dicere. — *τέκες* Ald. rell. *ἔτεκες* Flor. A. Par. A. E. tres Rom. Mag. tres Florr. Vict. Havn. Lasc. quod recepit Musgrav. *ὦ* omittunt Lasc. Rom. C. Flor. 2.

V. 1253. Rom. A. *κυανέαν,* supra scripto *ῶν* c. gl. *δωρικῶς.* Havn. *κυανέων ἄν.*

V. 1254. Rom. A. B. *πετρῶν ἀξενωτάτων.* Schol. in lemmate *πετρᾶν ἀξενωτάτων.* Havn. *πετρῶν.*

V, 1255. Herm. de metr. *δειλαία, τί σοι φρένα βαρὺς | Χόλ.* elem. doctr. m. *δειλαία, τί σε φρενῶν | βαρύς.* Vid. ad 1245.

V. 1257. *ἀμείβεται φόνος* Flor. 2. Lasc. *ἀμείρεται φόνος* Rom. C. *φόβος* Havn. *φόνος ἀμείβεται* sc. *φόνῳ,* *caedes caede permutatur, caedem caedes sequitur,* ut Orest. 967. *ἑτέρα δ' ἑτέροις ἀμείβεται πήματα.* Electr. 1097. *εἰ δ' ἀμείψεται φόνον δικάζων φόνος.*

V. 1258. *αἱμογενῆ μιάσματ'* Rom. C.

V. 1259 sq. Ald. rell. *αὐτοφόνταισι ξύνοιδα.* Brubach. post *αὐτοφόνταισι* plene interpunxit. *αὐτοφόνταις* Lasc. Rom. A. C. Mag. tres Florr. Vict. Havn. *αὐτοφόντες* Flor. A. Rom. B. *ξυνῳδὰ* vel *συνῳδὰ* Pariss. omn. tres Rom. Cotton. Mag. Flor. 2. 15. Vict. Havn. *σύνοιδα* Flor. 10. (ut Flor. A.) sed supra scriptum ab antiqua m. *ξυνῳδὰ.* In Rom. A. supra scriptum *γρ. σύνοιδα.*

V. 1260. *πιτνόντ'* Ald. rell. Rom. A. a corr. B. tres Florr. Havn. *πίτνοντ'* Rom. A. ante corr. ut scripsit Elmsl. *πιτνοῦντ'* Lasc. Rom. C. Mag. Vict. quod ediderunt Barnes. et Porson. *πιτνούτ'* schol. edd. Ven. Basil. *πιτνοῦσ'* Brunck. quo plurali post *ἄχη* non utuntur Attici. — In Rom. A. eadem manus *ους* super *δόμοις* scripsit, recentior super *ἄχη.* Flor. 10. *θεόθεν ἐπὶ δόμους πιτνόντ' ἄχη.* Verba *αὐτοφόνταις — ἄχη* explicationem continent verborum *ὁμογενῆ μιάσματα.* *Caedes cognatorum* sunt *calamitates consentaneae* iis, quae perpetrata sunt, *divinitus in terram in domos caede pollutas ingruentes.* *αὐτοφόντης* non tantum est, qui sibi ipse mortem conscivit, sed qui suis ipse manibus caedem perpetravit, ut Soph. Oed. T. 266. *αὐτόχειρ τοῦ φόνου.* De constructione *ἐπὶ δόμοις* vid. Schaefer. ad Soph. Antig. 57. Iungere etiam licet *ἐπιπίτνοντα δόμοις.*

V. 1261. De hoc carmine vid. Seidler. de verss. dochm. p. 291 sqq. πῇ praefert Dawes. p. 207. sine causa. Vid. Elmsl. et Herm. ad Herc. 1236.

V. 1262. ὀλλύμεθα Flor. 15. Lasc. φίλταθ' ὀλοίμεθα Havn.

V. 1264. τλῆμον Rom. C. Flor. 2. ἰὼ κακοτ. Ald. rell. ὦ κακοτ. e Lasc. et schol. sumsit Porson. et sic Rom. B. C. Mag. tres Florr. Vict. Havn.

V. 1265. Schol. ἀρήξειν.

V. 1267. ἀρήξετ' Rom. C.

V. 1268. δ' pro Flor. 10. E Flor. A. enotatum est ἤδη δεσμὰς ἀρκύων.

V. 1270. ὧν ἔτεκε Rom. A. Non displiciturum sibi, ait Porson., si quis codex ὧν ἔτεκες omitteret. ὃν ἔτεκες Seidler. quem sequitur Elmsl.. Mihi creticus dochmio subiectus esse videtur. Sed ita perit antistrophica carminis descriptio.

V. 1271. κτενεῖς omittit Flor. A.

V. 1272. μίαν secundum omittit Par. A. et inde Brunck.

V. 1273. Ald. rell. γυναῖκα φίλοις χέρα προςβαλεῖν τέκνοις. Paris. B. D. γυναικῶν φίλοις. Flor. A. Paris. A. Rom. A. B. γυναικῶν ἐν φίλοις χεῖρα βαλεῖν τέκνοις. Sic Havn. nisi quod is λαβεῖν pro βαλεῖν. Vict. γυναῖκ' ὦ φίλοις, in ceteris cum Aldo consentiens. Lasc. Rom. C. Flor. 2. γυναῖκ' ἐν φίλοις χεῖρα προςβαλεῖν τέκνοις. γυναῖκ' ἐν φίλοις etiam Par. E. Lib. P. Mag. tres Florr. hi etiam χεῖρα. sed βάλλειν 10. βαλεῖν 15. Sic etiam Porson, quem secutus sum. Possit etiam trimeter iambicus effici, γυναῖκα φιλίοις χεῖρα προςβαλεῖν τέκνοις, ut Heathio videtur. sed dochmiacos saepissime a librariis in iambicos mutatos reperias, iambicum in dochmiacum vix semel, et χεῖρα προςβαλεῖν illi conatui deberi videntur.

V. 1275. ἐξέπεμπε Flor. 10. 15. Havn. ἄλλῃ pro ἅλῃ Havn. ἁλί coniiciebat Milton. ἐξέπεμψεν ἅλῃ pro εἰς ἅλην.

V. 1276. πίπτει δ' ἃ Ald. rell. πιτνεῖ δ' ἣ τ. Lasc. Rom. C. Flor. 2. πίτνει δ' ὦ τάλ. Rom. A. ante corr. πιτνεῖ a corr. cum B. Havn. πιτνεῖ δ' ἃ τάλ. Flor. 2. 15. Vict. Tum miro errore Havn. ἐς σαλαμῖνα pro ἐς ἅλμαν.

V. 1277. δυσσεβῆ coni. Musgr. ut cum πόδα iungeretur.

V. 1278. Flor. A. προδοτίας pro ποντίας.

V. 1279. δυοῖν δὲ π. Ald. rell. Rom. C. δυοῖν δὴ παίδοιν Lasc. δυοῖν τε παίδοιν Par. A. Rom. B. Flor. 10. δυεῖν τε παίδοιν Rom. B. δυοῖν τε παίδων Havn. δυεῖν e praeceptis grammaticorum solius est genitivi, Seidler. tamen ad Eurip. El. 95. in Tragicis illud ubique reponendum censet.

V. 1280. Seidler. τί δέ ποτ' οὖν, Elmsl. τί δῆτ' οὖν, ut iam Hermann. de metr. p. 248. uterque ob metrum, quia vss. 1280. 1. 2. antistropham esse volebant versuum 1269. 70. 1.

V. 1281. Rom. A. B. ὦ λέχος πολύπονον γυναικῶν. — ὅσσα δὴ Lasc. ὅσσα etiam tres Florr. sed 10. δέ pro δή. δή omittit Havn. et delevit Seidler.

V. 1282. ἔλεξας pro ἔρεξας Flor. 10.

V. 1285. τοῖσιν Ald. rell. Lasc. Rom. C. Flor. 2. τοῖσιδ' (imo τοισίδ') Porson. e Canteri emendatione. τοῖςδέ γ' Par. A. B. D. Lib. P. Rom. A. B. Flor. A. 10. 15. Havn. quod recepit Musgr. et probat V. D. in Edinb. rev. n. 33. p. 230. Elmsl. edidit τοισίδ'.

V. 1286. δεῖ γάρ νιν Ald. rell. et MSS. νυν dedit Barnes. quem alii deinceps secuti sunt. νυν pro οὖν non quadrat; pro νῦν a Pindaro poni, contendit Boeckh. ad Pind. Pyth. 3, 58. apud Tragicos hoc sensu me illud legere non memini. Elmsleio legendum videtur δεῖ γάρ νιν ἤτοι γῆς γε κρ. et multa loca affert, ubi γε post ἤτοι sequitur, a Tragicis tamen plerumque omitti fassus. Nec video, quea causa inducere potuerit librarios, ut pro γε scriberent σφε, vocem paulo exquisitiorem, imprimis quum νιν praecederet. Vide, an νιν — σφε defendi possit loco Eurip. Phoen. 497. ἐμοὶ μέν, εἰ καὶ μὴ καθ' Ἑλλήνων χθόνα Τεθράμμεθ', ἀλλ' οὖν ξυνετά μοι δοκεῖς λέγειν, et aliis, quae attuli Gramm. gr. §. 465. 4. Cum hoc loco Wyttenb. Bibl. cr. II, 1. p. 23, notante Boissonadio, comparat locum Cl. Mamertini Paneg. Maxim. 12, 2. *Quo denique pacto effugere poenas reipublicae potest? Nisi si haustu ter-*

rae devoretur, aut turbine aliquo in devia saxa rapiatur.

V. 1288. Rom. A. a corr. B. *ἦ μὴν τυρ.* quod etiam pro v. l. in marg. habet Havn.

V. 1289. *τυράννους* pro *κοιράνους* Rom. A. B. Flor. A. Havn.

V. 1292. Flor. A. *χθονός γρ. κακῶς.* „Hinc oritur varia lectio *εἴρξουσιν χθονός*, meo quidem iudicio vulgatae posthabenda.“ Elmsl.

V. 1293. *ἐκσῶσαι* Ald. rell. Rom. C. Flor. A. 10. Havn. *ἐκσώσων* Lasc. Rom. A. B. Mag. Flor. 2. 15. Vict. et plerique MSS. apud Musgr. Utrumque recte. Sed *ἰέναι*, *ἐλθεῖν*, *ἥκειν* et similia, inquit Elmsl., longe frequentius cum participio construuntur, quam cum infinitivo. Idcirco librarios procliviores esse debuerunt ad participium pro infinitivo substituendum.

V. 1294. *μή μοί τι δράσωσ'* sc. *αὐτούς.* nam *μοι* παρέλκει. Quod quum durissimum videretur Elmsleio, non dubitat, quin Eurip. scripserit *μή νίν τι δρ.*

V. 1296. *ἦ κακῶν* Havn.

V. 1298. Interrogationis notam in fine versus delevit Elmsl. quia *ἦπου* non aliter interrogationi inserviat, quam *ἴσως*, *οἶμαι*, *ὡς ἔοικε* aliaeque similes loquendi formulae, quibus eius, qui loquitur, de re aliqua declaratur coniectura. Vid. ad v. 690.

V. 1299. Male Barn. et Musgr. verba, quibus Schol. ordinem verborum explicat, variam lectionem continere putant.

V. 1302. *ποῦ γὰρ δή* Flor. A. omisso *νυν*, al servato, non additum.

V. 1303. *παίδων* pro *τέκνων* Flor. 15.

V. 1305. *ὡς κακὸν διπλοῦν ἴδω* Flor. A. 10. *ὡς ἴδω διπλᾶ κακά* Havn.

V. 1306. *τοὺς δέ* pro *τὴν δέ* Havn. *τίσωμαι δίκην* Lasc. Ald. rell. Rom. C. Flor. 10. 15. quod tuetur Elmsl. *τίσομαι φόνῳ* Flor. A. Par. A. B. D. Rom. A. (c. gl. *γρ. δίκην*) B. Flor. 2. Havn. *φόνῳ* et *φόνον* Burn. Post *τοὺς μὲν θανόντας* sequi debebat *τὴν δὲ εἰργασμένην τὸν φόνον*

ἵνα αὐτὴν τίσωμαι. Similiter duo membra in unum contracta sunt a Soph. Oed. T. 228. *πείσεται γὰρ ἄλλο μὲν Ἀστεργὲς οὐδέν, γῆς δ' ἄπεισιν ἀβλαβής.* pro *πείσεται ἄ. μ. ἀ. οὐδέν, γῆς δ' ἄπεισιν· ἀβλαβὴς δ' ἔσται.*

V. 1307. Quum Aristoph. Nub. 1399. haec habeat, *σὸν ἔργον, ὦ καινῶν ἐπῶν* (alii *λόγων*) *κινητὰ καὶ μοχλευτά*, in quibus ad h. l. respexisse videtur, Heliod. autem Aethiop. I. p. 15. *τί ταῦτα κινεῖς κἀναμοχλεύεις; τοῦτο δὴ τὸ τῶν τραγῳδῶν*, (verba *τί ταῦτα κινεῖς κἀναμοχλεύεις*, additis illis *καὶ φέρεις ἡμᾶς Ἰλιόθεν κατὰ τὴν παροιμίαν*, etiam scriptor ineditus apud Bast. *lettre critique* p. 147. (p. 184. ed. Lat.)) denique Pseudogregor. v. 120. habeat *Καὶ τούςδε κινεῖς κἀναμοχλεύεις λόγους*, v. 436. autem *τί τούςδε κ. κἀναμ. λόγους*, Porson. suspicatur, Euripidem primo scripsisse *τί τούςδε κινεῖς κἀναμ. λόγους*, deinde ab Aristophane propter duriorem metaphoram in scena traductum vulgatam lectionem substituisse. Mihi Euripides, si hoc loco *τούςδε — λόγους* scripsisset, non solum propter duriorem metaphoram, sed propter orationem rei minime convenientem merito deridendus fuisse videtur. Iasonem enim non increpat Medea, quod loquitur et contumelias ac minas in ipsam coniicit, sed quod fores effringere et impetum in aedes facere conatur; dicit enim *εἰ δ' ἐμοῦ χρείαν ἔχεις, λέγ' εἴ τι βούλει, χειρὶ δ' οὐ ψαύσεις ποτέ.* Videtur itaque Aristoph. ad alium Euripidis locum e deperdita fabula respexisse, in quo haec legerentur: *τί ταῦτα κινεῖς κἀναμοχλεύεις*, quae verba deinde in proverbium abierint sec. script. ined.

V. 1309. *ἔχειν* Flor. A.

V. 1310. *οὐ ψαύσαις* Flor. A. In Rom. A. supra scriptum *γρ. οὐχ ἅψῃ.* quae lectio ex interpretatione nata videtur Elmsleio.

V. 1311. *ἡλίου* Flor. 2. Vict. Mag.

V. 1312. *ἔρημα* Havn. *πτολεμίας* Flor. 10.

V. 1313. *ὦ μῦσος* Rom. A. a corr. B. Pseudogreg. v. 282. Havn. contra metrum: nam *μύσος* priorem corripit. De v. 1314. vid. ad 465.

V. 1318. *ἔργον δρῶσα* Lasc. Flor. 2. Vict. Rom. C. Cott. Mag. quod temporibus non satis convenire recte monet Porson.

V. 1319. E Flor. A. enotatum *τῷ καὶ — ἀφρονῖν.* in quibus quo *τῷ καί* spectet, non video.

V. 1320. *ἐκ δόμου* Lasc. Rom. C. Flor. 2. Vict. Supra *σὲ* in Rom. A. scriptum *γρ. σου.*

V. 1321. *Ἕλλην'.* Cf. Davis. ad Maxim. Tyr. IV. §. 2. Stanley. ad Aesch. Prom. v. 2. Boisson.

V. 1322. Flor. 2. Vict. Mag. *προδότην.*

V. 1323. *δ'* omittunt Rom. A. B. ante corr. tres Florr. Havn. Pro eo *γ'* Rom. B. a corr. Deinde Lasc. Flor. 2. *ἐς ἐμ' ἔσκηψαν.* Flor. 15. *εἰςέσκηψαν.*

V. 1324. *σὸν παρέστιον κάσιν* Flor. 10.

V. 1329. Rom. A. B. *οὐκ ἔστι τοὖθ' ἥτις ἂν Ἑλληνὶς γυνή. Ἑλλήνων* omisso *γυνή* Havn. sed in marg. altera lectio adscripta.

V. 1331. *κῆδός τ' ἐχθρόν* Flor. 15. *κέρδος* pro *κῆδος* Havn. sed altera lectione in margine notata. Sensus est: *ὅ (τὸ γῆμαί σε) κῆδος ἐχθρόν ἐστιν.*

V. 1336. Huc spectare videtur gl. Grammatici in Bekkeri Anecd. I. p. 21. *αἰσχροποιός: ἡ αἰσχρὰ ποιοῦσα καὶ αἰσχύνης ἄξια.*

V. 1338. *ὀνήσομαι.* Cf. Iacobs. Anthol. T. 12. p. 280 sq. Boisson.

V. 1339. Pro *ἔφυσα* Flor. A. 10. *ἔθρεψα.* hic adscripto *ἔφυσα.*

V. 1341. *ἢ μακρὰν ἐξέτεινα* Lasc. *ἢ μακρὰν ἐξ.* Flor. 2. *ἢ μάκρ' ἂν ἐξ.* Ald. rell. Rom. C. Omisso *ἢ* vel *ἢ* Flor. A. Par. B. D. Rom. A. Flor. 10. 15. Havn. *μακρὰν ἂν ἐξ.* quod recepit Musgr. Par. A. *μακρὰν δ' ἂν ἐξέτ.* unde Brunck. *μακράν γ' ἂν ἐξέτ.* euphoniae scilicet gratia, quod ridet Elmsl. Secutus tamen est Porson. Prope accedit Rom. B. *μακρά γ' ἂν ἐξέτ.* Nostram lectionem probat Elmsl. Hinc solenni librariorum errore natum *μακρὰν ἐξέτεινα,* unde *ἢ μακρὰν ἐξέτεινα,* quod in *ἢ μάκρ' ἂν ἐξέτεινα* mutatum est. — *ἐναντία* Ald. rell. Rom. C. Flor. 2. *ἐναντίον* Flor. A. Rom. A. (in quo supra scriptum *α*) B. Flor. 10. 15. Utramque lectionem in unam confudit Havn. *ἐναντίαν.* Utraque bona, sed *ἐναντία* ex lectione *μάκρ' ἂν* ortum videtur.

V. 1345. *διάγειν* Ald. rell. *διάξειν* Flor. A. Paris. omn. tres Rom. tres Florr. Mag. Vict. quod tacite recepit Barnes. Pro *ἐγγελῶν* Flor. A. 15. *ἀγγελῶν.*

V. 1346. Flor. A. *οὐ μ' ἡ τύρ.* Elmsl. *οὐδ' ἡ τύρ. οὐδ' ὁ σοὶ πρ.* pendere enim haec verba a superioribus *σὺ δ' οὐκ ἔμελλες.* Vid. ad v. 4. *προθεὶς* Ald. rell. Par. A. Rom. A. B. Flor. 15. Havn. *προσθεὶς* Lasc. Flor. A. 2. 10. Rom. C. Mag. Vict. quod recepit Brunck. Vid. Phoen. 581.

V. 1347. *ἄτιμον* pro *ἀνατεί* Flor. A. 10. 15. Rom. B. quam lectionem explicat scholion Flor. 6. Rom. A. *ἀτίμως,* supra scripto *γρ. ἄτιμον.* Haec lectio fortasse orta e Phoen. 1761.

V. 1349. *ᾤκησεν* (vel *ᾤκησε*) *πέδον* Lasc. Ald. rell. omnes MSS. Quia Par. A. glossam habet *σπήλαιον,* quae variam lectionem *σπέος* indicare videtur, ita edidit Brunck. quem sequutus est Porson. Elmsl. vero dedit *πέτραν,* quod saepissime *ἄντρον* significare apud Tragicos.

V. 1350. Reiskii coniecturam *χρῆν* recepit Elmsl. Vix opus. Flor. A. *αὖθ' ἡψάμην.*

V. 1352. *λύει δ' ἄλγος* significare posse putat Porson. *minuit, levat meum dolorem, si tu non irrides.* At *λύειν* non est *minuere, levare,* sed *tollere,* quod vix puto Medeam dicere potuisse. Durum etiam *λύει* subiecto destitutum, cuius vice fungi dicenda sunt verba *ἢν σὺ μὴ 'γγελᾷς,* pro *τὸ σὲ μὴ ἐγγελᾶν λύει ἐμοὶ ἄλγος.* Igitur Valcken. sequor, qui ad Hipp. 441. explicat *λυσιτελεῖ.* Quod vero idem coniicit *σάφ' ἴσθι λύειν ἄλγος,* hoc soloecum esse pro *λῦον* nunc omnes sciunt. — *ἢν σὺ μὴ 'γγελᾷς* Ald. rell. tres Florr. *ἢν σὺ μὴ γελᾷς* Paris. A. Rom. A. B. quod melius esse dicit Musgrav. edidit Brunck. E Flor. A. enotatum *μἀγγελᾶς* vel *μὴγγελᾶς.* Havn. *ἢν μὴ σὺ 'γγελᾷς,* sed in marg. *ἢν σὺ μὴ γελᾷς.*

V. 1355. Elmsl. coni. *Οὔτοι νυν ἡμὴ δεξιά σφ' ἀπώλεσεν,* nescio qua de causa. Citat autem Alcest. 721. *Οὔτοι πρὸς ἡμῶν γ' ὤλετ'· οὐκ ἐρεῖς τόδε.* Elmsl. sententiam tueri tamen possit Havn. lectio *οὔτοινυν.*

V. 1356. *νεοδμῆτες* Ald. rell. Par. A. Rom. A. B. sed supra scr. *οι,* Flor. A. 10. 15. Havn. *νεόδμητοι* Lasc. Rom. C. Flor. 2. Vict. *σοὶ* omittit Par. A. unde Brunck.

coniicit ἀλλ' ὕβρις ἡ σὴ χοἰ ν. γ., quae lectio si in aliquo codice reperiretur, non dubitarem librario tribuere, pronomen, quod ad ὕβρις etiam pertinet, secundo demum nomini adiunctum aegre ferenti. Vid. Elmsl. ad h. l. et 1118.

V. 1357. λέχους σφε κἠξίωσας Ald. rell. Rom. C. Flor. A. 2. 10. λέχους σφέ γ' ἠξίωσας Par. A. D. Rom. A. B. Flor. 15. Lasc. quod recepit Brunck. At, ut bene monet Elmsl., γε non ponitur in interrogatione (nec alibi), nisi quando emphasis est in nomine adiuncto, ut Iphig. A. 503. τίς δ' ἀναγκάσει σε τήν γε σὴν θανεῖν; Hactenus rectius Havn. λέχους γέφ' ἠξίωσας, i. e. λέχους γέ σφ' ἠξ. sed melior est Ald. lectio, quam restituit Elmsl. De hoc usu partic. καί vid. Porson. ad Phoen. 1373. Elmsl. ad h. l.

V. 1359. Lasc. σοὶ δὲ πάντ'.

V. 1361. ὤμοι Rom. A. B. Havn. quam formam suspiciosam esse monuit Elmsl. ad Soph. Ai. 900. Mus. crit. Cant. T. I. p. 471. provocans ad Brunck. ad Soph. Oed. C. 820. et supra ad 1277. innoxiam vocat Herm. ad Soph. Ai. 885. — βιάστορες pro μιάστορες Flor. A. Μιάστορες Elmsl. explicat ἀλάστορες. Locis ab eo allatis adde Androm. 605 sq. αὐθέντην δὲ σὲ, Μιάστορ' ὥς τιν', ἐςδέδορκ' Ἀχιλλέως.

V. 1362. ἦξε Flor. A.

V. 1363. σὴν ἀποπτ. Ald. rell. σήν γ' ἀπ. tres Rom. Mag. Flor. A. 2. 10. 15. Vict. Lasc. Recepit Brunck.

V. 1364. φάξιν Flor. A. 10.

V. 1365. ῥάδιοί γ' Ald. rell. ῥάδιοι δ' Par. A. B. D. E. Rom. B. C. Flor. A. 2. 10. 15. Havn. Lasc. ῥάδιον δ', supra scripto οι, Rom. A.

V. 1367. κλαῦσον Flor. A.

V. 1368. ἐπεί σφας Ald. rell. ἐπεὶ σφᾶς Rom. A. a corr. B. quod recepit Elmsl. monens, e praecepto veterum Grammaticorum ὀρθοτονεῖσθαι pronomina σφῶν, σφίσι, σφᾶς, secus ac σφε, σφιν. Sic iam Brunck.

V. 1369. ἀραίας Rom. C. Commode Elmsl. citat Liv. XXXII, 23. *Promontorium est adversus Sicyonem, Iunonis quam vocant Acraeam, in altum excurrens: traiectus inde Corinthum septem millia ferme passuum.* Sic etiam Strabo VIII. p. 583. A. ἐν δὲ τῷ μεταξὺ

τοῦ Λεχαίου καὶ Παγῶν τὸ τῆς Ἀκραίας μαντεῖον Ἥρας ὑπῆρχε τοπαλαιόν. At Pausan. cum scholiaste facit II, 24. ἀνιόντων δὲ ἐς τὴν ἀκρόπολιν ἔστι μὲν τῆς Ἀκραίας Ἥρας τὸ ἱερόν. et sic omnes, qui de rebus Medeae scripserunt.

V. 1370. αὐτῶν pro αὐτούς Rom. A. ante corr. Flor. 10. 15. Havn. sed hic in marg. αὐτούς, ut Rom. A. a corr. καθυβρίσαι Rom. A. ante corr. Flor. 10. 15. καθυβρίσει (supra scripto αι) Havn. et pro v. l. Rom. A. Flor. A. καθυβρίσῃ.

V. 1371. τήνδε Havn. pro τῇδε.

V. 1372. τέλη προςάψομαι Lasc. Ald. rell. τέλος προςάψομαι Schol. Ven. et Leid. ad Il. κ', 56. τέλος προςάξομεν Etym. M. p. 750, 43. τέλη προςάψομεν Par. A. B. D. Rom. A. ante corr. Flor. 2. Havn. quod recepit Musgr. Sed Flor. A. 10. 15. τέλη μυστηρίων ex Hippol. 25. τέλη sunt *officia, ministeria.* Vid. Musgr. ad Suppl. 1143. quamvis Etymol. ita interpretantem miretur Valck. ad Hipp. 25. „Alia festi origo et causa, si Aeliano fides H. V. V, 21." Boisson.

V. 1374. εἶναι Flor. A.

V. 1376. κακῶν Flor. A.

V. 1378. τελετὰς Havn. — γάμων ἰδών Lasc. tres Rom. Flor. 2. 10. 15. Havn. Totum versum omittit Flor. A.

V. 1382. Rom. A. C. ξειναπάτου. Havn. ξυνωμότου et in marg. ξυναπάτου.

V. 1385. γ' auctoritate Par. A. expulit Brunck. Otiosam non esse particulam ostendit Elmsl. — ἄμοιρος Par. A. Rom. A. B. Flor. 10. Havn. In Rom. C. alterum μ supra scriptum est, ut sit ἄμμορος. παίδων pro τέκνων Flor. 15.

V. 1386. Brunck. οὔπω θρήνει, soloece. Quum γῆρας in συνάφειαν peccare videretur, Heath. καί delendum censebat, ut esset paroemiacus, Brunck. edidit γῆράς σε μένει cum hiatu, Porson. μένε καὶ γήρασκ'. Nonnulla συναφείας propter mutatam personam violatae exempla protulit Elmsl.

V. 1387. ὦ τέκνα καὶ φίλτατα Flor. 15.

V. 1388. ἔκτανες pro ἔκτας tres Rom. Flor. A. 10. 15. Havn. In Flor. 2. erat ἔκτας, sed correctum ab antiqua m. ἔκτανες. — πημαίνουσα σέ Ald. rell. σέ γε πημαίνουσ' (vel

πημαίνουσα) Par. omn. tres Rom. Flor. A. 2. 10. 15. Mag. Vict. *σοι γε* (supra: *σε*) *ποιμαίνουσα* (sic) Havn.

V. 1389. *αἶ αἶ* Lasc. Ald. rell. *ὤμοι* Par. A. Rom. A. B. Flor. 15. Havn. quod praetulit Brunck. Eum cur ego secutus sim, non sane memini. Sequentia corrupta putans Brunck. coniicit *φίλια χρῄζω σώματα* vel *φίλια στόματα χρῄζω*. Vulgatam bene defendit Porson. Hic etiam duae constructiones confusae sunt: *χρῄζω φιλίου στόματος* et *χρῄζω φίλιον στόμα προςπτύξασθαι*, ut Helen. 675. *τίνων χρῄζουσα προςθεῖναι πόνων*. Vid. ad Orest. 383. Ceterum Rom. A. supra scriptum habet *γρ. αἶ αἶ φίλου*. Havn. *ταλαίπορος* (supra: *ω*) *πτύξασθαι*.

V. 1394. *ἔστιν* Flor. 10. *μάτην λόγος* Lasc. Ald. rell. Rom. C. Flor. A. 2. 10. *μάτην δ' ἔπος* Par. A. Rom. A. (in quo supra scriptum *λόγος*) B. *μάτην ἔπος* Paris. B. D. Flor. 15. Havn. quod receperunt Musgr. Brunck. Porson.

V. 1395. *ὁρᾷς* pro *ἀκούεις* Flor. A. 10. et pro v. l. Rom. A. Praeterea Flor. 6. *γράφεται Ἰὼ Ζεῦ τάδ' ἀκούεις*. — *ἀπελαυνόμεσθα* Rom. A. B. Flor. 15. *ἀπελαυνόμεσθ'* Lasc. Ald. rell. Rom. C. Flor. 2. 10. levi vitio, quod sustulit Bentleius ad Phal. p. 142. *ἀπελαυνόμεθα* Havn.

V. 1396. *μιαρᾶς* Flor. A. (vel *μικρᾶς*) 10.

V. 1398. Elmsl. *ἀλλ' ὁπόσον γ' οὖν*, quod valet *ἀλλ' οὖν ὁπόσον γε*. Soph. Ant. 84. *ἀλλ' οὖν προμηνύσῃς γε τοῦτο μηδενὶ Τοὔργον*.

V. 1399. *τάδε θρηνῶ*, omisso *καί*, Lasc. Ald. *τάδε καὶ θρηνῶ* Paris. omn. Flor. A. 2. 10. 15. Vict. tres Rom. Mag. Havn.

V. 1400. *μαρτυράμενος* Rom. A. a corr. B. Flor. 10. *μαρτυρήμενος* Flor. A.

V. 1401. *τέκνα κτείνασ'* Lasc. Ald. rell. Rom. C. Flor. 2. 10. *τέκν' ἀποκτείνασ'* Paris. A. B. D. Rom. A. B. Flor. 15. Havn.

V. 1403. *ὤφελον πρὸς σοῦ* edd. et MSS. contra metrum. Itaque Bentleius ad Phal. p. 142. em. *ὄφελον*, Musgr. *ἐκ σοῦ*, quem sequuti sunt Brunck. et Porson. Pseudogreg. 1314. hunc locum sic imitatur, *Ὃν μήποτ' αὐτὴ φύσασ'*

ὤφελον νέκυν Τανῦν ἰδέσθαι, φθίμενόν σ' ὑπ' ἀνόμων. *πρός* Porson. certe non debebat repudiare, qui ad Hecub. 768. *πρὸς* a librariis expulsum contenderat. Elmsleius *ὄφελον* praefert, citans Aesch. Pers. 911. (918.) ubi Turneb. *εἴθ' ὄφελε, Ζεῦ, κἀμὲ* etc. Eurip. Cret. fr. II, 10. *ἁγνὸν δὲ βιὸν τείνομεν, ἐξ οὗ | Διὸς Ἰδαίου μύστης γενόμαν*.

V. 1405. *Ζεῦ* (supra: *ω*) Rom. A. ante corr.

V. 1406. Havn. *ἀέλπτης*. Stob. Tit. CXII. p. 581 = 465. ed. Trincav. et Gesn. *πόλλ' ἄελπτα κραίνουσι θεοί*.

V. 1408. *εὗρεν θεός* Ald. rell. *εὗρε θεός* Lasc. Par. A. tres Rom. tres Florr. Havn. Stob. ut edidit Barnes.

V. 1409. *τόδε τὸ πρᾶγμα* Rom. A. B. Havn. Par. B. D. in fine addunt: *πρὸς διάφορα ἀντίγραφα, Διονυσίου ὁλοσχερὲς, καί τινα Διδύμου*.

ADDENDA ET CORRIGENDA.

AD HECUBAM.

P. 3. v. 12. a fin. leg. *σφάγιον.*
P. 7. ad v. 30. *post ἄκλαυστος adde:* Vatic. 1.
P. 8. ad v. 36. l. 3. *post Τρωϊκῆς adde:* Vat. 1. *Τρωικῆς γράφεται Θρῃκίας.*
P. 10. ad v. 60. l. 3. *post* Havn. *adde:* Paris. C.
ad v. 62. l. 4. *post* in Ald. rell. *adde:* Paris. C.
P. 11. ad v. 64. l. 1. *post γερεᾶς* R. *adde:* Par. C.
l. 5. Brul. *leg.* Brub.
l. 6. *post* Havn. *adde:* Vat. 1.
P. 12. ad v. 72. l. 2. *post* a. b. c. *adde:* Par. C.
ad v. 73. 74. l. 3. *post Ἔμαθον, ἐδάην adde:* Sic Paris. C. sed om. *δι' ὀνείρων.*
P. 13. ad v. 77. l. 1. *post* Havn. *adde*: Vat. 1.
P. 14. ad v. 84. l. 3. „et pro v. l. 2." *scr.* et pro v. l. M.
P. 16. ad v. 95. l. 2. Buttmann. Lexilog. p. — *adde:* 74.
P. 17. *post* l. 3. *adde:*
V. 105. Par. C. *δόξαν,* supra scr. *δῆλον.*
P. 18. l. 2. *pro* hac *leg.* hae.
ad v. 117. l. 4. *pro* p. 559. *leg.* §. 559.
P. 19. ad v. 146. l. 2. *post* Schol. *leg.* ut iam e schol. legendum monuit Canter.
P. 20. ad v. 151. l. 18. *adde:* aliter Reisig. in coni. in Aristoph. p. 286.
ad v. 154. *adde:* Codex ap. Fähsium p. 279. *τλατᾶς* (supra scr. *η η*).
ad v. 155. *post* Flor. 17. *adde:* Cod. ap. Fähs. l. c.
P. 22. ad v. 161. l. 14. *pro* sit *leg.* sic.
P. 24. ad v. 174. l. 3. *adde:* Cod. ap. Fähs. p. 279.
ad v. 178. l. 2. *post* Vict. *adde:* Similiter ap. Soph. El. 1182. quum Orestes dixisset: *ὦ σῶμ' ἀτίμως κἀθέως ἐφθαρμένον,* Electra respondet: *οὔ τοί ποτ' ἄλλην, ἢ 'μὲ δυσφημεῖς, ξένε.*
P. 26. ad v. 193. l. 1. *post* Havn. *adde:* Vatic. 1. ap. Fähs. p. 279. sed supra scr. *ω.*
ad v. 194. l. 4. *post* m. pr. *adde:* Vatic. 1. supra scr. o.
P. 27. ad v. 205. l. 10. *post* Mosqu. D. *adde: Ἄιδαν* cum gl. *εἰς τὸν Ἅιδην.*
P. 29. ad v. 223. l. 1. *post* Sic Flor. 25. *adde:* Par. C.
P. 30. ad v. 232. l. 1. *post* Flor. 34. *adde:* Vatic. 2. ap. Fähs. p. 280.

P. 32. ad v. 247. l. 8. *post* H. K. *adde:* Cod. ap. Fähs. p. 280.
P. 38. ad v. 293. l. 8. *in fine adde*: Lectionem Greg. probat tamen Reisig. coni. in Arist. p. 22.
ad v. 295. l. 4. *post* Mosqu. A. Aug. a. c. *adde: ἐκβάλλει* Par. C. „sed bene interpres, *ἐκπέμψοι*" inquit Fähs. p. 280.
P. 40. ad v. 328. l. 1. Flor. 2. 10. etc. *leg.* Flor. A. 2. 10.
P. 43. ad v. 353. l. 4. *post* in *ᾗ adde: θεοῖσι* probat Elmslei. ad Med. 466.
ad v. 357. l. 2. *post δεδορκὼς adde:* ubi vid. not.
P. 45. ad v. 384. l. 4. *post κτενεῖτε adde*: Vat. 1. *κτείνετε. γράφεται κεντεῖτε.*
P. 47. ad v. 401. l. 2. *post* Aug. a. b. c. *adde:* Par. C.
P. 50. ad v. 430. l. 2. *adde: γ'* omittit Cod. apud Fähs. p. 281.
P. 51. ad v. 438. l. 24. *post* optet *adde:* Vide tamen ad Med. 165. coll. Herm. ad Soph. El. 125.
P. 53. ad v. 455. *adde:* E Flor. A. in apogr. Hamb. enotatum *δάφνω θ' ἀνεσχε.* Quum etc.
Ib. l. 2. *post ἄνεσσε adde:* correctum iam a Cantero in not.
P. 58. ad v. 506. l. 1. *post λέγεις adde:* Cod. apud Fähs. p. 282. *λέξας ἀντὶ τοῦ λέξεις.*
P. 59. *post notam ad v.* 527. *adde:*
V. 529. Par. C. *πατὴρ δ' ἐμοί* addito signo ÷.
P. 60. ad v. 544. *post* Mosqu. C. *adde: τοὐμοῦ* et *δέρην* cum signo ÷. Par. C.
P. 62. ad v. 555. l. 3. *post* Aug. a. b. *adde:* Par. C.
P. 72. *post notam ad v.* 624. *adde:*
V. 626. Vat. 1. ap. Fähs. p. 284. *π ρ ῶ τ ο ν ὕ λ α ν. πρώταν ὕλαν.*
Ib. *post notam ad v.* 630. *adde:*
V. 631. *αὐγάζει ἅλιος* Par. C.
P. 74. ad v. 645. *post* 25. *adde:* Cod. ap. Fähs. p. 284.
Ib. ad v. 654. l. 5. *post ὑπὲρ adde:* Vat. 2. ap. Fähs. p. 284. *Δόμων ἄπο. γράφεται ὕπερ. ἀντὶ τῆς ὑπὸ προθέσεως ἢ ὕπερ.*
P. 78. ad v. 691. 2. l. 3. *post* Havn. *adde:* Vat. 1.
P. 79. ad v. 694. *in fine adde: ὃ ἐσεῖδον* e corr. Vatic. 1.
ad v. 695. *in fine adde: οὐκέτ' ἐόντα* Vatic. 1.
P. 83. ad 738. l. 1. *post τοῦτο adde:* Canterus, Malim interpungere, inquit, *αἰῶνα θέσθαι· ῥᾴδιον γάρ ἐστι· σοί;* Frustra.
P. 84. ad v. 744. l. 2. *post* Flor. 10. *adde:* Vat. 1.
P. 85. ad v. 762. l. 2. *leg.* Correxit Canter. cuius emendationem recepit Barn.
ad v. 765. *in fine adde:* Par. C. apud Fähs. p. 285.
P. 89. lin. 15. *post* Flor. 21. *adde:* Cod. ap. Fähs. p. 285. In eodem supra *πρῶτα* scriptum *πρῶτος.*
Ib. ad v. 782. *adde: στένουσι* Vat. 1. sed corr. *σθένουσι.*
P. 92. ad v. 801. *adde:* Elmslei. ad Soph. Oed. T. 1389. coni. *ἵν' ἦν ποτε.* Sed sensus non est *εἰ ἐσπουδάζομεν, ἦν ἄν,* sed *ἢν σπουδάζωμεν, ἔσται.*
P. 95. ad v. 819. *adde: βραχίοσιν* Par. C.
P. 98. lin. 8. *post* non intelligo *adde:* Huschke ad Tib. III, 3, 22. p. 456. legit *καὶ τὰς ἀνάγκας.* „Mirum, inquit, *ὡς — καὶ οἱ*

νόμοι τῆς Ἀνάγκης διώρισαν ἅπαντα quoad amicitiam et inimicitiam." Dorismum *τᾶς* pro *τῆς* in iambico quomodo ferre potuerit, non assequor.

Ib. ad v. 836. l. 2. *post δίκην adde:* Vat. 2. apud Fähs. p. 286. *δοῦναι δίκην. γρ. δίκην. βοήθειαν ἤγουν τιμωρίαν.*

Ib. ad v. 837. l. 2. *post* Par. A. B. *adde:* C. ap. Fähs. l. c. supra scr. *τὸ πρᾶγμα.*

P. 99. ad v. 841. lin. 1. *leg. φίλιον* coni. Is. Vossius et Barn.

Ib. ad v. 842. *post* Elmsleius *adde:* ad Soph. Oed. T. 376. Add. et.

Ib. *post notam ad v.* 859. *adde:*

V. 858. Elmsl. ad Med. 301. dist. *τὰ δ' ἄλλα (θάρσει) πάντ' ἐγὼ θήσω καλῶς.*

P. 100. ad v. 874. lin. 6. *post Ἰλίου adde:* Simile tamen est, quod legitur ap. Soph. Oed. T. 55. *ὡς εἴπερ ἄρξεις τῆσδε γῆς, ὥσπερ κρατεῖς, ξὺν ἀνδράσιν κάλλιον ἢ κενῆς κρατεῖν.*

P. 103. ad v. 898. lin. 3. *post* Vict. *adde:* Vatic. 2.

ib. lin. 6. *post* 21. *adde:* et pro v. l. Vat. 2.

P. 105. lin. 3. *post ἐς εὐνάν adde:* Sic Soph. Oed. T. 32. *ἑζόμεσθ' ἐφέστιοι* pro *ἐπὶ τῇ ἑστίᾳ.* Ib. Oed. C. 119. *ἐκτόπιος συθεὶς* pro *ἐκ τοῦ τόπου συθ.* Eur. Suppl. 92. *μητέρα βωμίαν ἐφημένην.*

P. 106. ad v. 931. v. 2. *post* Flor. 2. *adde: πατρώων ἵκοιτ' ἐς οἴκων* Vat. 1.

ō

P. 108. ad v. 942. lin. 3. *post τυγχάνω adde: τυγχάνων* et *ἐτύγχανον* Vat. 1. ap. Fähs. p. 287.

P. 109. ad v. 944. *adde:* Vat. 1. hic cum gl. *γρ. αἴροντί μοι.*

P. 110. ad v. 961. lin. 3. *post τόδε adde:* In his Vat. 1. *ἡμῶν.*

Ib. ad v. 963. *adde:* Vat. 1. *μὴ πράσσουσιν εὖ. γρ. δυστυχοῦσιν.*

Ib. ad v. 975. lin. 2. *post* Schol. *adde:* (unde sic leg. coniecit Canter.)

lin. 4. *post* 1310, 20. Vat. 1. *νιν. γρ. νῦν.*

P. 111. lin. 1. *post* 53 *adde:* Vat. 1.

P. 114. ad v. 1010. *ante* Mosqu. D. *insere:* Par. C. *χερί*, supra scr. *χειρί.*

P. 116. ad v. 1031. l. 2. *post* Mosqu. D. *adde:* et Par. C.

Ib. ad v. 1032. lin. 8. *post* duxi *adde:* Carmen antistrophicum esse negat Reisig. coni. p. 200 sq. — *in fine adde:* ut habere videtur Par. C. apud Fähs. p. 287.

Ib. ad v. 1033. *in fine adde:* Ceterum de hoc carmine vid. Reisig. l. c. qui v. 1033. legit *πᾷ στῶ; πᾷ κάμψω;* v. 1035. *κἀπ' ἴχνος.*

Ib. ad v. 1035. lin. 8. *post* dicit *adde:* Seidler. ad Eur. Troad. 3. ad explendum versum dochmiacum addendum existimat *ποδῶν*, absorptum illud a sq. *ποίαν.*

P. 117. ad v. 1041. l. 2. *post* 21. *adde:* Par. C.

P. 118. ad v. 1057. *post* G. *adde:* Vat. 1.

Ib. ad v. 1058. l. 2. *post* iudicat *adde: ναῦς* defendit Reisig. p. 201. Bergleri annotatione ad Aristoph. Thesm. 1117.

P. 119. ad v. 1059. *in fine adde:* Reisig. l. c. hos versus sic numeris metitur:

φᾶρος στέλλων, ἐπὶ τάνδε συθεὶς
τέκνων ἐμῶν φύλαξ, ὀλέθριον κοίταν;

P. 120. ad v. 1087. *post* Par. A. *adde:* C.

P. 121. ad v. 1088. lin. 3. *post* Par. A. *adde:* C.

Ib. ad v. 1089. *in fine adde: οὐδ' ὁ κτ.* Par. C.

Ib. ad v. 1095. *in fine adde: ὅστις δ' ἦν. γρ. ὅστις ἦν* Vat. 1.

P. 122. ad v. 1115. *in fine adde: ἀθρήσῃ* Par. C.

Ib. ad v. 1117. l. 3. *post* Havn. *adde:* et Vat. 1.

P. 125. ad v. 1151. l. 3. *leg.* 21b. Aug. c. Par. C. *ταράσσων* Mosqu. A. C. Aug. b. Gu. Cod. Par. 2820. apud Fähs. p. 288. sed adscriptum *γρ. ἀράσσων.*

P. 128. ad v. 1166. l. 3. *post* Mosqu. A. *adde:* Vat. 1.

Ib. *post v.* 1175. *adde:*

V. 1176. *γένος. γρ. φῦλον* Cod. 2816. Fähse p. 288. Imo 2820.

Ib. ad v. 1177. *in fine adde: τίνος δὲ καί* Par. C.

P. 130. ad v. 1198. *adde: σὺ δ' οὐδέν. γρ. σὺ δ' οὐδέ* Vat. 1.

Ib. ad v. 1202. lin. 6. *post* Havn. *adde:* Par. C.

P. 131. ad v. 1204. l. 1. *post χρηματίζων adde:* Pro *οὐδ'* Canter. coni. *ὅδε δ'.*

Ib. ad v. 1214. *in fine adde:* Cf. Bacch. 247.

P. 133. ad v. 1239. l. 2. *post ναός adde: νηός* Par. C.

P. 134. ad v. 1255. l. 10. *post* et Herm. *adde:* improbatum tamen a Reisigio coni. p. 166.

P. 135. ad v. 1267. *adde: πλεύσοιμεν* Par. C.

AD ORESTEM.

P. 141. ad v. 18. l. 1. *adde: Μενέλαος* in margine libri sui notavit Is. Vossius.

P. 143. ad v. 40. Pro *καθήγνισται* Is. Vossius in notis MSS. *καθήγισται.*

P. 149. ad v. 111. lin. 13. *post* esset *adde:* Legitur quidem apud Soph. Oed. T. 556. *ὡς χρείη μ' ἐπὶ τὸν σεμνόμαντιν ἄνδρα πέμψασθαί τινα*, sed hoc est *μεταπέμψασθαι τὸν ἄνδρα. πέμψομαι* h. l. damnat etiam Elmsleius ad Med. 1348.

P. 151. ad v. 140. l. 5. *post* Lib. P. *adde:* Vat. 1.

Ib. lin. 12. *post λευκόν adde:* Seidler. de vers. dochm. p. 199 sqq. hoc carmen in duas strophas duasque antistrophas, Reisig. coni. p. 284. in quatuor strophas antistrophasque divisit.

P. 154. ad v. 159. l. 3. *post* Aug. d. *adde:* Vat. 1. sed adscriptum *γρ. ἃ ἅ.*

Ib. lin. 9. *post* Merc. 35. *adde:* Vid. Musgrav. ad Soph. Oed. T. 216.

Ib. *post* V. 161. *adde:*

V. 162. Vat. 1. *κινεῖται δέμας. γρ. κινεῖ.*

P. 156. lin. 7. *in fine adde:* Sic etiam Vat. 1.
P. 157. ad v. 181. lin. 2. *post ας* scripto *adde:* Vat. 1. supra scr. *εἴπῃς.*
P. 158. ad v. 191. *in fine adde:* Vat. 1. *ἴσοι νέκυες.*
P. 162. ad v. 228. *in fine adde:* Vat. 1. *ἐῶσιν* sine *σε.* *γρ. ἐῶσί σ'.*
Ib. ad v. 229. *in fine adde:* Vat. 2. *γρ. φέρεις* pro *λέγεις.*
P. 163. *post* v. 252. *adde:*
V. 254. Vat. 1. *μέθες μ' ἰοῦσα.* *γρ. μέθες, μί οὖσα.*
P. 165. ad v. 275. *post* Havn. *adde:* Vat. 1.
P. 167. ad v. 302. *post* Aug. d. *adde:* Vat. 1.
P. 169. ad v. 319. lin. 8. *post πόφατιν adde:* Vat. 1. *ἄπο φάτιν.* *γρ. ἀπόφασιν.*
P. 172. ad v. 346. *in fine adde:* Vat. 1.
Ib. ad v. 347. *in fine adde:* E Vat. 1. Fähs. p. 289. enotavit: *τῇ.* *γρ. πῇ.* *Τῇ δ'.* *ποτέ.*
P. 173. ad v. 373. *in fine adde:* Vat. 2. *ἱκέτης, ἀφίλου. μὴ προσφίλου.* *γρ. ἀφύλλου.* *ἤγουν ἀκλάδου.*
P. 177. ad v. 400. lin. signum huiusmodi esse debet ο—
P. 178. ad v. 407. *in fine adde:* Vat. 1. ad vulgatam adscriptum habet: *γρ. ἀμαθέστερος τοῦ καλοῦ.*
P. 180. ad v. 429. l. 2. *post* restituit *adde:* Is. Vossius in notis MSS. et
Ib. ad v. 435. *in fine adde:* Vat. 1. hic cum gl. *δυνάμεως.*
P. 183. ad v. 478. lin. 1. *adde:* quod idem fortasse voluit Is. Vossius scribens in notis MSS. *δοῦλόν ἐστιν.*
Ib. ad v. 481. l. 2. *post ἥκει πέρι adde:* Is. Vossius *τῆς σοφίας.* an *τις τῆς σοφίας?*
P. 186. ad v. 516. l. 2. *post* Gu. *adde:* *ἐξέβαλε μ.* Vat. 1. cum v. l. *γρ. ἐξέτεινε.*
Ib. *in fine post* Mosqu. A. *adde:* Vat. 1.
P. 187. ad v. 521. *in fine adde:* *μαρτύρων ἄλλων* i. e. *ἄλλων, μαρτύρων ὄντων* Elmslei. ad Soph. Oed. T. 7.
P. 192. ad v. 602. lin. 9. *post* quod recte *adde:* Aemil. Portus et Barnes. monent.
P. 195. *post* V. 657. *adde:*
V. 659. Vat. 1. *θωπείαν,* sed cum interpr. *κολακείᾳ.* Idem *λέγω.* *γρ. λόγου.*
P. 205. ad v. 786. l. 2. *post μητέρος adde:* coni. Is. Vossius, et sic
Ib. ad v. 790. l. 4. *post* Taur. *adde:* Vat. 1.
P. 207. ad v. 807. *post* Taur. *adde:* Vat. 1.
P. 211. ad v. 849. l. 1. *leg.* Articulum addiderunt Is. Vossius et Brunck.
Ib. ad v. 854. *in fine adde:* Vat. 1. *ἐτύγχανον γάρ.* *γρ. μέν.*
P. 212. *post v.* 870. *adde:*
V. 871. Vat. 1. *παιδαγωγίᾳ.* *γρ. Χειραγωγίᾳ.*
P. 213. ad v. 886. l. 3. *post ἐπὶ τῷδε δ' ἡγ. adde:* ut coniecerat Canter.
P. 217. ad v. 917. *in fine adde:* In Herv. 2. et Canter. est *λαβόμενοι,* quod Canter. se emendasse dicit Nov. lect. I. c. 9. sed ibi equidem nihil vidi.

P. 219. ad v. 954. l. 1. *post* Flor. 2. *adde:* *ἐπὶ κρατὶ θεῖσα κ.* Vat. 1.
Ib. ad v. 955. l. 2. *post* Codd. Reg. Soc. *adde:* Vat. 1.
P. 220. ad v. 970. l. 6. *pro οὐρανοῦ leg. μέσον.*
P. 221. ad v. 979. l. 2. *post* et epit. *adde:* *πτυνόν* in *πτερόν* correctum videtur in Vat. 1.
P. 223. ad v. 993. l. 3. *post* Taur. *adde:* Vat. 1.
Ib. ad v. 994. l. 3. *post* Porson. *adde:* Sic Vat. 1.
Ib. ad v. 995. *post* Aug. d. *adde:* Vat. 1.
P. 224. ad v. 998. *in fine adde:* *θανάτους ἐκ θαν.* Vat. 1.
P. 225. ad v. 1005. *post ὧδε* Taur. *adde:* Vat. 1.
P. 226. *post* v. 1024. *adde:*
V. 1025. Herv. 1. 2. Canter. *πορθεύμουσ' οὐκ ὑπόμνησιν.* quod non memorassem, nisi illud coniectura sibi sanandum duxisset Canter. Nov. lect. I, 9. id reponens, quod iam in Ald. et Herv. legebatur *πορθμεύουσ' ὑπόμνησιν.*
P. 229. ad v. 1075. *post* Sed *ὄνομ' adde:* ut coni. Canter.
P. 234. *post* v. 1142. *adde:*
V. 1144. Vat. 1. *σφαλέντος.* sed puncta (..) supra posita.
Ib. ad v. 1145. l. 1. *post* Ald. rell. *adde:* Vat. 1.
P. 235. ad v. 1155. *post* Aug. b. d. *adde:* Vat. 2. hic cum gl. *γρ. ἔστιν.*
Ib. ad v. 1169. lin. 4. *post* Aug. c. *adde:* *τέρπω φρένας* Vat. 1.
P. 236. lin. 6. *post* Flor. 10. *adde:* Vat. 1.
Ib. v. 1173. *in fine adde:* Pro eo δ' Vat. 1.
Ib. v. 1174. *in fine adde:* Vat. 1. *νοῦν.* *γρ. γοῦν.*
Ib. ad v. 1175. l. 3. *post ὡς τὸ μέλλειν ἀγ. adde:* coni. Cant. et sic
Ib. l. 5. *post* Barnes. *adde:* *μέλλειν* pro v. l. Vat. 1.
Ib. l. 6. *πράσειν.* *leg. πράσσειν.*
P. 237. ad v. 1180. *post* Aug. d. *adde:* Vat. 1.
Ib. ad v. 1183. l. 2. *post φίλοις adde:* Vat. 1. *τρισσοῖς φίλοις.* *γρ. τοῖς σοῖς φίλ.*
P. 241. ad v. 1250. *in fine adde:* *οὖν* om. Vat. 1.
Ib. ad v. 1251. *in fine adde:* Fähs. p. 291. e Vat. 1. „Ter scr. *τοί* et *ὅς πρὸς ἑσπ.*“ Puto *τόνδ'.*
P. 242. ad v. 1256. l. 5. *post* Vict. *adde:* *πάντῃ* supra scr. *πάντα* Vat. 1.
Ib. *in fine adde:* Canter. nov. lect. VII, 3. coni. *κόρας διαδίδοτε.*
P. 243. *notam ad* v. 1262. *sic lege:* *ἀφόβως* malebat Canter. *κενὸς γάρ, ὦ φίλα* Ald. rell. *κεινὸς γάρ* supra scr. *κενός* Vat. 1. *γάρ* om. etc.
Ib. ad v. 1263. *in fine adde:* Is. Vossius adscripsit *ὃν σὺ γὰρ οὐ δοκεῖς.*
Ib. ad v. 1267. l. 3. *post* Porson. *adde:* *ἔνθεν δ'* Vat. 1.
Ib. lin. 7. *lege:* Rectius *τἀπί σου* Canter. nov. lect. II, 7. ut edidit Barn. et sic Par. A. Vat. 1. hic cum v. l. *τἀπί σε.*
P. 244. ad v. 1275. *in fine adde:* *γρ. ἐνόπλιος* Vat. 1.
Ib. ad v. 1276. l. 1. *post* Herv. 1. *adde:* Canter. coni. *προσήξει.*

P. 246. ad v. 1287. l. 18. *post* καίνετε *adde:* Vatic. 1. φονεύετε, θείνετ', ὄλλυτε, καίνετε.
Ib. ad v. 1288. l. 1. *post* Aug. d. *adde:* Vat. 1.
P. 251. ad v. 1358. l. 3. *post* (ad v. 1357 sq.) *adde:* coni. Is. Vossius, qui et Δωρικούς, edidit Barnes.
P. 252. *post* V. 1377. *adde:*
V. 1378. Vatic. 1. αὖθ' ἕκαστ' ἂν δόμοις. γρ. ἕκαστ' ἐν δόμοις.
Ib. ad v. 1383. *in fine adde:* Vat. 1.
P. 253. ad v. 1387. *in fine adde:* Vat. 1. πατὴρ ἐκέκλητο — Θ' ὁ δέ (i. e. ἐκέκληθ', ὁ δέ).
Ib. ad v. 1390. *ante* ὁ ante *insere:* supra φίλοις in Vat. 1. scr. φίλος.
Ib. l. 2. *post* Aug. d. *adde:* Vat. 1.
Ib. ad v. 1394. *in fine adde:* μολοῦντες Vat. 1.
Ib. ad v. 1405. *in fine adde:* ἐς om. Vat. 1.
Ib. ad v. 1406. *post* (d *adde:* Vat. 1.
P. 254. ad v. 1410. *post* habet *adde:* Vat. 1.
Ib. ad v. 1412. *in fine adde:* νόμοις Vat. 1.
Ib. ad v. 1428. *in fine adde:* In Herv. 1. excidit αἰεί et legitur ἀλλ' κακοὶ Φρ. Hinc Herv. 2. Canter. ἀλλὰ κακοὶ Φρ. quod Is. Vossius in notis MSS. mutari iubet in ἄλλᾳ κακοὶ Φρ.
P. 255. ad v. 1449. *post* Aug. d. *adde:* Vat. 1.
P. 257. ad v. 1460. *in fine adde:* Vat. 1. ἠχᾷ.
Ib. ad v. 1463. *in fine adde:* πέτραν Vat. 1. et sq. v. πρόκοπον.
Ib. ad v. 1476. l. 2. *post* Mosqu. D. *adde:* Vat. 1.
P. 259. ad v. 1500. l. 5. *post* Havn. *adde:* προσπιτνῶν pro v. l. Vat. 2.
Ib. ad v. 1507. *in fine adde:* Ad φρονῶν Vatic. 2. γρ. θρηνῶν. ἤγουν λέγων. Hinc Fähs. coni. θροῶν.
P. 260. ad v. 1522. *in fine adde:* Pro οὕνεκ' Is. Vossius εἵνεκ'. Quae nuper Ahlwardtus de εἵνεκα ubique particulae οὕνεκα substituenda disputavit, me quidem non moverunt; cur non moverint, in notis ipsis aptior locus erit explicandi.
P. 261. ad v. 1540. lin. 4. *post* p. 115. *adde:* Supra ὄπα in Vat. 1. scriptum ὅπου.
P. 264. ad v. 1594. lin. 2. *post* illata *lege:* σίγα νυν Vat. 2. ut edidit Barn. Pro πράσσων Vatic. 2. πάσχων, cui adscriptum γρ. πράσσων.
P. 265. ad v. 1609. l. 2. *pro* Morelli *scribe* Canteri.
Ib. lin. 5. *post* εἰ δή τόδ' ἦν *adde:* quod coniecit etiam Is. Vossius.
P. 267. ad v. 1678. lin. 2. *post* A. N. *adde:* Vat. 1.

AD PHOENISSAS.

P. 273. lin. 17. *post* est in *adde:* Flor. A. *Idem addendum lin.* 22. *post* schol. *et lin.* 24. *post* ἀφανρότερον.

P. 274. ad v. 3. l. 1. *post* εἰλίσσων *adde:* ut coni. Is. Vossius.
Ib. ad v. 16. l. 2. *post* Flor. 33. *adde:* et pro v. l. Vat. 1.
P. 284. ad v. 153. lin. 2. *post* ἐπέβα π. *adde:* (sic et Vat. 1.)
Ib. ad v. 155. l. 1. *post* Leid. B. *adde:* et pro v. l. Vat. 1.
P. 285. ad v. 165. *in fine adde:* Vat. 1.
Ib. ad v. 166. l. 3. *post* Aug. b. *adde:* Vat. 1.
P. 286. ad v. 174. l. 3. *post* Havn. *adde:* et pro v. l. Vat. 1.
P. 290. *post* v. 201. *adde:*
V. 204. Is. Vossius adscripsit ἀπὸ Τύρου.
P. 291. l. 8. *post* Mosqu. *adde:* Is. Vossius coni. πεδίων Ζεφύρου Σικελίας πνοαῖς.
P. 293. ad v. 244. lin. 2. *post* Havn. *adde:* Vat. 1.
Ib. ad v. 245. *in fine adde:* Vat. 1.
P. 294. ad v. 253. lin. 4. *post* Havn. *adde:* Vat. 1.
P. 295. ad v. 263. l. 2. *post* Hec. 13. *adde:* ᾧ pro v. l. habet Vat. 1.
P. 298. ad v. 301. l. 8. *post* Aug. b. *adde:* Vat. 1. sed hic cum v. l. γρ. γηρᾶ et ποδός.
P. 300. *post* v. 314. *adde:*
V. 315. Vat. 1. πάραχος.
Ib. ad v. 316. lin. 4. *post* Havn. *adde:* Vat. 1.
P. 301. ad v. 317. *in fine adde:* Vat. 1. ὦ τέκος ἐμὸν τέκος.
P. 302. ad v. 333. *in fine adde:* Vat. 1. inverso ordine τέκνοις ἀράς.
P. 308. ad v. 399. lin. 4. *post* Burton *adde:* et sic Is. Vossius in notis MSS.
P. 311. *post* V. 436. *adde:*
V. 437. Elmslei. ad Soph. Oed. T. em. π. π. σὲ κἀμέ.
P. 313. lin. 30. *pro* V. 473. *lege:* V. 474.
Ib. lin. 33. *post* τὰ ἐκείνων *adde:* Male Is. Vossius in notis MSS. coni. τοὐμοῦ τε.
P. 329. ad v. 642. lin. 4. *post* Aug. b. *adde:* Is. Vossius κατῳκισαι (sic)
Ib. ad v. 644. lin. 2. *post* ἔχρησεν *adde:* Vat. 1.
P. 330. ad v. 649. lin. 6. *post* Flor. 10. *adde:* Vat. 1.
P. 332. ad v. 680. *in fine adde:* βαρβάροισι βοαῖς λιτῶν.
P. 341. ad v. 792. *post* operarum *adde:* Sic tamen Vat. 1. qui addit etiam δέ, ἅρματι δέ.
Ib. lin. 3. *post* (ψαλλίων) *adde:* Vat. 1.
Ib. lin. 7. *post* Grotianam. *adde:* τετραβάμονος Vat. 1.
Ib. lin. 21. *post* Vossian. *adde:* Is. Vossius in notis MSS.
Ib. ad v. 793. *in fine adde:* Is. Vossius Ἰσμηνοῦ δ' ἐπί.
P. 344. ad v. 824. *post* Mosqu. D. — *adde:* Vat. 1. ὕπο πύργος. γρ. ὑπόπυργος.
Ib. lin. 2. *post* Taur. *adde:* Vat. 1.
Ib. *post* v. 825. *adde:*
V. 826. Vat. 1. καταδεύει. γρ. καταρδεύει.
Ib. ad v. 831. lin. 2. *post* Havn. *adde:* ἕτερα ἑτέροις Vat. 1.
Ib. lin. ult. *adde:* ἀμειβομένα Vat. 1.
P. 345. ad v. 842. l. 3. *post* Havn. *adde:* quod ita emendabat Is. Vossius, ἄστεος ἔθ' ὁδός.

P. 347. lin. 30. *post* Ἐρεχθειδοῦν *adde:* Is. Vossius in notis MSS.
P. 349. ad v. 878. lin. 23. *post* et ποῖα *adde:* quod coni. Is. Vossius.
P. 351. l. 2. *post* Scalig. *adde:* Is. Vossius.
Ib. 353. lin. ult. *post* σιωπήσαιμ' ἐγώ. *adde:* Is. Vossius σιωπήσαιμι δέ.
P. 354. ad v. 940. *ante* Flor. Λ. *adde:* Vat. 1. σπαρτῶν. γρ. σπαρτόν.
P. 355. ad v. 950. l. 2. *post* Havn. *adde:* μελαίαν Canter, qua voce Sophocles etiam est usus Antig., inquit.
Ib. l. 3. *post* Portus *adde:* et Is. Vossius.
P. 359. ad v. 1006. l. 7. *post* φοίνιον, ut *adde:* Is. Vossius coni.
P. 360. ad v. 1019. l. 2. *post* Flor. 33. *adde:* πτεροῦσσα scribendum Is. Vossius iam monuit.
P. 361. ad v. 1022. l. 3. *post* Taur. *adde:* Vat. 1.
Ib. ad v. 1027. *in fine adde:* νέους δ' αἰροῦσ' Vat. 1.
Ib. *post* V. 1029. *adde:*
V. 1033. 4. δέ bis om. Vat. 1.
P. 374. ad v. 1253. l. 3. *post* σκήπτρων *adde:* ut coni. Is. Vossius.
P. 376. ad v. 1269. l. 3. *post* ἀλλήλοιν *adde:* coni. I. Vossius, habent.
P. 379. ad v. 1304. l. 3. *post* Burtonus *leg.* Sic coni. Is. Vossius: in apographo Hamb. nihil notatum, nec etc.
P. 381. ad v. 1335. l. 1. *post* Havn. *adde:* τίν' αὖ λόγον Is. Vossius.
P. 382. ad v. 1338. l. 5. *post* ἄλλοισι π. *adde:* et sic coni. Is. Vossius.
P. 384. ad v. 1352. l. 4. *post* μου' Ἰοκ. *adde:* Idem coni. Is. Vossius.
P. 385. ad v. 1359. l. 3. *pro* ut edidit Barn. *legendum:* ut coni. Is. Vossius, edidit Barn.
Ib. l. 7. *post* ἐκοσμήσανθ' *adde:* ut coni. Is. Vossius.
P. 386. ad v. 1376. *in fine adde:* Vat. 1. κτανεῖν. γρ. κτείνειν.
P. 387. ad v. 1384. *leg.* Vat. 1. γρ. εἰ δ' — θάτερος μάθοι ἴτυος. ὑπερσχών Flor. 6. 9. Havn. sed in hoc ο superscriptum. ὑπερσχόντ' coni. Is. Vossius. μάθῃ Havn.
P. 389. ad v. 1409. *in fine adde:* Vat. 1. sed hic cum v. l. γρ. ἐξαλλαγεὶς.
P. 390. ad v. 1428. l. 2. *post* ἐλειπέτην, ut *adde:* Is. Vossius in notis MSS.
P. 393. ad v. 1481. l. 2. *post* Havn. *adde:* δώμασιν vel δώματος coni. Is. Vossius.
P. 395. ad v. 1500. *in fine adde:* Vat. 2. ἢ τέκνα μουσοπόλον. γρ. τίνα μουσοπ.
P. 397. ad v. 1513. l. 2. *post* Havn. *adde:* Vat. 1.
Ib. ad v. 1515. l. 2. *post* praeter 33. *adde:* Vat. 1.
Ib. ad v. 1517. l. 3. *post* Aug. b. d. *adde:* Vat. 1.
P. 401. ad v. 1552. l. 4. *post* ἀϋτεῖν *adde:* Is. Vossius coni. πάρα δ' ἀϋτεῖν.
P. 403. ad v. 1569. l. 4. *post* ὀρομένα. *adde:* Vat. 1. αἰρομένα. γρ. ὀρωμένα.

Ib. ad v. 1575. *in fine adde:* Vat. 1. φόνιος.
P. 405. ad v. 1605. *in fine adde:* εἰς ἄδυτα χάσμ. γρ. ἄβυσσα Vat. 1.
P. 416. ad v. 1751. *ante* κόρους *adde:* ἄλις ἔχουσα Vat. 1.
P. 417. ad v. 1754. l. 3. *post* Piersii *lege:* Καδμείαν ἐν ᾧ coni. Is. Vossius. ὧν Aug. b. ᾧ νεβρ. C. C. C. Leid. unus, I. Gu. etc.
Ib. ad v. 1758. l. 11. *post* Porson *adde:* Vat. 1. ὅδε. γρ. τάδε.

AD MEDEAM.

P. 422. not. 6. *in fine adde:* In Cod. S. adscriptum: Delendus est iste versus: nihil enim ad rem, neque invenitur in quibusdam Codd.
Ib. not. 10. *in fine adde:* Ad πρῶτος Εὐφ. in S. adscriptum: Haec parum conveniunt ad Μήδεια, Φιλ. haec quoque eradenda videntur: huc enim non pertinent.
P. 434. ad v. 37. *in fine adde:* Cod. S. βουλεύσῃ νέον. κακόν. sic quidam legunt.
P. 437. ad v. 68. *adde:* πεσσοῖς coni. Is. Vossius. παλαίτεροι etc.
P. 439. ad v. 94. l. 1. *post* Lasc. *adde:* Fähs. e cod. S. enotavit p. 295. δόλου. γράφεται δόλον. Hase nil nisi: χόλον σάφ'] sumpta metaphora ἀπὸ τοῦ σκηπτοῦ, id est κεραυνοῦ.
P. 440. ad v. 106. l. 4. *post* Flor. 2. *adde:* S. pro v. l.
P. 442. ad v. 123. l. 1. *post* Porson *adde:* S. τὸ γάρ. δέ. sic interpres.
P. 444. ad v. 139. l. 7. *post* κέκραται *adde:* S. ἐπεὶ μή, et in marg. γράφεται καί· ἐπεί μοι et sic legendum iussit T.
P. 445. l. 5. *a fin. post* Musgr. *adde:* S. γρ. καὶ λέκτρα.
P. 447. ad v. 153. l. 2. *post* Brunck. *adde:* et S. pro v. l.
P. 458. ad v. 283. l. 1. extr. *adde:* et pro v. l. S.
P. 459. ad v. 285. l. 3. *post* Porson. *adde:* S. „παραμπέχειν. Sic in quodam codice, et melius, alioquin carmen non constat.“
P. 460. ad v. 302. l. 3. *post* ἔπη *adde:* ἔπη pro v. l. S.
P. 461. V. 320. *ante* Post φρενῶν *adde:* Pro ἀκοῦσαι Is. Vossius ἄκουσα.
P. 463. l. 7. *post* Rom. E. *adde:* et pro v. l. S.
P. 470. ad v. 472. *in fine adde:* S. λέγειν; Sic in Aldino, in alio tamen legitur sine interrogatione, et sic legendum et postea.
P. 472. ad v. 506. lin. 3. *post* Flor. 10. *adde:* et pro v. l. S. cum πολλοῖς.
P. 476. ad v. 457. *leg.* S. „γιγνώσκων ὅτι. quidam scribunt sine ν.“
P. 478. lin. 5. *post* γ. *adde:* S. „ὡς. ποίησον supplendum, et ὡς aliquando vacat, ut annotat etiam Budaeus. Vide num sit legendum ὥ“ (fort. ᾧ H.) „sic.“ (Hoc *sic* a commentatore additum.) Equidem puto, qui haec adscripsit, voluisse ὥς, *sic*.

P. 480. *post* V. 601. *adde:*

V. 603. *γαμοῦσα*. „non ex se ipsa hoc dicit, sed verbum Iasonis in se convertit per imitationem: non enim foemina *γαμεῖ*, sed *γαμεῖται*." S.

Ib. ad v. 607. l. 4. *post* Duporti *adde:* adde Is. Vossii

P. 482. ad v. 640. lin. 3. *post* Barn. *adde*: In S. annotatum: in alio codice *ἀπτολέμους εὐνάς*.

Ib. ad v. 641. l. 2. *post* Havn. *adde:* et pro v. l. S.

P. 482. ad v. 659. *in fine adde*: S. in quo additum: in quibusdam *φίλοις*, sed male.

P. 484. ad v. 663. *in fine adde:* et pro v. l. S.

P. 486. ad v. 718. l. 3. *post* 10. *adde:* S. *ἔχοιμι*. *γρ. καὶ ἔχοι μοι* et melius: sic autem mihi res se habeat (habent Fähs.).

P. 497. ad v. 851. l. 4. *post* quod *adde:* coniecit Canter. e schol. et

P. 520. ad v. 1150. l. 3. *post* B. C. ut *adde*: coni. Canter.

P. 526. ad v. 1237. lin. 5. *post* non assequor *adde*: Is. Vossius in notis MSS. *ὧν ἔπησης*, quod quid sit, nescio.

7

6

DATE BORROWED	DATE DUE	DATE BORROWED	DATE DUE

VOLUME 7

M. L. Earle

EURIPIDIS
TRAGOEDIAE
ET
FRAGMENTA.

vol 7.

RECENSUIT

INTERPRETATIONEM LATINAM CORREXIT

SCHOLIA GRAECA E CODICIBUS MANUSCRIPTIS

PARTIM SUPPLEVIT PARTIM EMENDAVIT

AUGUSTUS MATTHIAE.

TOMUS SEPTIMUS.

LIPSIAE
APUD IOA. AUG. GOTTL. WEIGEL
MDCCCXXIII.

NOTAE IN HIPPOLYTUM.

Argum. hoc est etiam in editione Scholiorum Iuntina et Basil. et in Eudociae Ἰωνιᾷ p. 411. E Flor. A. varias lectiones dedit Valcken. in apographo Hamb. nihil enotatum. E Florr. Cod. 2. nullum habet arg. cod. 15. cum edito conspirat, item 10. praeterquam in paucis verbis.

V. 1. *Θησεὺς μὲν ἦν Αἴθρας υἱὸς καὶ Π.* Iunt. Lasc. qui omittunt etiam *δέ* post *βασιλεύς*. *Θ. μὲν ἦν Αἴθρας Ἱππολύτης καὶ Ποσειδῶνος υἱὸς, βασιλεὺς δὲ ἦν ὁ Θησεὺς Ἀθηναίων* Havn.

V. 2. *Ἀμαζονίδων* Lasc. Iunt. Par. A. ap. Valck. Tum *Ἀντιόπην* pro *Ἱππολύτην* Iunt. Havn. *Ἀντιόπην, ἥ, ὥς ἔνιοι, Ἱππολύτην* edidit Barnes. *Ἱππολύτην* iam Lasc. Ald. quas ne inspexisse quidem videtur Valck. quum id se e Par. et Flor. restituisse dicat.

V. 3. Flor. A. *διαπρέποντα* pro *διαφέροντα*.

V. 4. *ἡ* ante *συνοικοῦσα* omittit Iunt.

V. 5. *Μίνω* Par. *καὶ Πασιφάης* omittunt Iunt. Par. Havn. Ante *τὴν Μίνωος* Lasc. inserit *Φαίδραν*, quod omittit post *θυγατέρα*.

V. 7. *εἰς* Iunt. *μετὰ τῶν συγγενῶν* Iunt. *μετὰ τῆς γυναικός* Lasc. Ald. et Paris. ut iam edidit Barn. *μετὰ γυναικός* Havn.

V. 8. *συνέβαινε* Lasc. Iunt. Havn. *συνέβη* Ald. Eudoc.

V. 11. Lasc. *σωφροσύνης*.

V. 11. 12. Ald. — *κρίνασα, τὴν Φαίδραν εἰς ἔρωτα παρώρμησε, τέλος δὲ τοῖς προτεθεῖσιν ἐπέθηκε.* Iunt. Havn. nil nisi *κρίνασα, τέλος τοῖς προτεθεῖσιν ἔθηκε.* quod ser-

vans Valcken. e Flor. *ἐπέθηκε* dedit pro *ἔθηκε*. Ego dedi, quod Lasc. habet, nisi quod pro *ἔθηκε* ex Ald. *ἐπέθηκε* retinui.

V. 13. Ald. *στέργουσα γὰρ τὴν ν*. Iunt. Havn. *στέργουσα δὲ τὴν νόσον*. Lasc. *ἡ δὲ τὴν νόσον στέργουσα*, quod ex parte recepi. *στέγουσα* scripserunt Valck. et Brunck. Post *νόσον* Ald. addit *ἡ Φαίδρα*, omissum etiam in Havn.

V. 14. *τὸ πάθος* addidi e Lasc. *ἡ δὲ κατεπηγγείλατο* Ald. Eud. *κατεπηγγειλαμένη* Iunt. Havn. *κατεπαγγειλαμένη* Lasc. *κατεπαγγειλαμένην* Valck. Brunck.

V. 15. *βοηθῆσαι* Iunt. Havn. *βοηθήσειν* Lasc. Ald. — *ἥτις κατὰ τὴν προαίρ*. Lasc. Iunt. Havn. omisso *καί*. *ἥτις καὶ παρὰ τὴν προαίρεσιν* Ald. *αὐτῆς* ante *προαίρεσιν* infersit Barnes. *προήνεγκε* Lasc. Iunt.

V. 17. *αὐτὴν δέ* Iunt.

V. 18. *καί* om. Iunt. *σπεύδων* Par. Florent. Lasc. Iunt. Havn. *θέλων* Ald. *ἀγχονισμένην* Lasc.

V. 19. *δέλτον* Lasc. Ald. Par. Flor. A. *βίβλον* Iunt. Pro his *αὐτῇ προςηρτ. δέλτον, δι' ἧς* Havn. *ἐν τῇ χειρὶ αὐτῆς χάρτην δι' ὅν*.

V. 22. *ὑπακούσας* Havn.

V. 23. *ἕκαστα* dedit Valck. pro *ἕκαστον*.

V. 24. *τῷ Θησεῖ* Havn. — *οὐκ ἐμέμψατο* Ald. *οὐκ ἀπεμέμψατο* Iunt. *οὐ κατεμέμψατο* Lasc. Par. Havn.

V. 25. *παρεμυθεῖτο* Iunt. *παρεμυθήσατο* Lasc. Ald.

V. 26. *τιμὰς ἔφη γῆς ἐγκ*. Iunt. Par. Flor. Havn. *ἐπιχωρίους* pro *γῆς* Ald. *τιμὰς ἔφη ἐγκ*. sine *γῆς* vel *ἐπιχωρίους* Lasc. Valck. coni. *γῇ ἐγκ*.

V. 27. Ex his priora *ἡ σκηνὴ — κεῖται* tantum habet Ald. quae in Havn. post nomina personarum subiecta sunt. Lasc. illa etiam omisit. In iis Codd. et edd. *ἐν Θήβαις* pro *ἐν Τροιζῆνι*. Brubachiana tamen in marg. habet *Τροιζῆνι*, quod receperunt Canter. Barnes. rell. Iunt. *ἡ σκηνὴ τοῦ δράματος ὑπόκειται ἐν Θήβαις ἐπὶ Ἀμείν*. omisso verbo *ἐδιδάχθη*. — *Ἀμεινῶνος* Par. Legendum: *ἐπὶ Ἐπαμείνονος*. vid. Corsini F. A. T. III. p. 231. Par. *Ὀλυμπιάδι ἐπὶ πζ'*.

V. 1. *πολλὴ — κοὐκ ἀνώνυμος* respondent sibi *ἐκ παραλήλου*, ut in illis *οὐχ ἥκιστα, ἀλλὰ μάλιστα, μέγιστον καὶ οὐχ ἥκιστα*, de quibus vid. Gramm. gr. §. 463. Vid. quos ibi citavi in nota et Brunck. ad Soph. O. T. 58. Boissonad. confert Liban. T. IV. p. 189. *πολὺς δὲ καὶ πανταχοῦ τῆς Ἑλλάδος ὁ θεός*.

V. 2 sqq. Reliqui interpunctionem a Musgr. inde receptam, secundum quam iungenda, *ὅσοι τε — ναίουσιν, (τούτων) τοὺς μὲν σέβοντας κ. τ. λ.* quam interpretando etiam expressit Stiblin. Nunc vero paulo abruptior mihi videtur oratio: *Dea sum Venus a diis et hominibus summo honore habita; et qui in terra habitant, eorum eos, qui me colunt, magni facio* etc. Inepte vero Monk. *ὅσοι δὲ* legendum suspicatur propter praecedens *μέν*, quasi sequatur aliquid, quod illi *πολλὴ μὲν* oppositum sit. Itaque rectius in Aldina locus distinctus videtur, *οὐρανοῦ τ' ἔσω, ὅσοι τε*, quae tamen male post *ἡλίου* v. 4. punctum habet. Haec enim verba *ὅσοι τε — ναίουσιν — ἡλίου* ad utrumque membrum pertinent, *οὐρανοῦ τ' ἔσω, ὅσοι τε (καὶ παρ' ἐκείνοις ὅσοι) ναίουσι, φῶς ὁρῶντες ἡλίου*. Post quae quum sequi deberet: *ὧν τοὺς σέβοντας τἀμὰ πρ. κρ.* haec arctius cum praecedentibus copulavit, *ὅσοι τε ναίουσι, — τούτων τοὺς μὲν σέβ.* Versus 1. 2. cum 3. coniungit etiam Pseudogreg. v. 102. *Πολλὴ μὲν ἐν βροτοῖσι, κοὐκ ἀνώνυμος Ἁγνὴ κέκλησαι, τῆςδε γῆς ὅσοι πέδον Ναίουσι, λαμπρὸν φῶς ὁρῶντες ἡλίου· Τὰ νῦν δὲ τάλαιν' ἡ πάλαι μακαρία.* Nec obstat, quod sensus vv. 3. 4. iam declaratur v. *ἐν βροτοῖσι*, saepe enim breviter et obiter commemoratur, quod deinde pluribus verbis declaratur.

V. 3. Colchidem, Phasidem, pontum Euxinum, et ab altera parte columnas Herculis pro orbis terrarum nobis cogniti et habitati terminis habitas esse bene docuit Wyttenbach. ad Plat. Phaedon. p. 299. Sic Plato l. c. p. 84. *ἡμᾶς οἰκεῖν τοὺς μέχρις Ἡρακλείων στηλῶν ἀπὸ Φάσιδος*. *Πόντου* de *ponto Euxino* iam accepit Musgrav. frustra obloquente Monkio.

V. 5. De voce *πρεσβεύω* pro *τιμῶ*, praeter Monk. ad h. l. vid. Brunck. ad Soph. Tr. 1065. *πρεσβεύειν καὶ τιμᾶν* iungit Plat. Criton. p. 46. B. Symp. p. 188. C. Id. ib. p. 186. B. *ἄρξομαι δὲ ἀπὸ τῆς ἰατρικῆς λέγων, ἵνα καὶ πρεσβεύωμεν τὴν τέχνην*.

V. 10. Apte confert Monk. Iphig. T. 228. *Ἀγαμέμνονος παῖ καὶ Κλυταιμνήστρας τέκος.* Idem laudat Blomfield. ad Aesch. Prom. 140.

V. 11. *ἁγνοῦ Πιτθέως.* Vid. Med. 678 sq.

V. 14. *ψαύει* Flor. 15.

V. 17. *ἀν'*, quod exciderat in Herv. 1. 2. Cant. ex Ald. restituit Barnes. *ἀν' ὕλην* Codd. Iam Canterus in notis: Videtur legendum *χλωρὰν δ' ἀν' ὕλην.*

V. 18. *ἐξαίρει* Lasc. Ald. rell. *ἐξαιρεῖ* Valck. Musgr. ut scriptum in Florr. Vid. ad Phoen. 516.

V. 19. Lasc. *ὁμιλίᾳ.* Monk. e Porsoni coniectura edidit *ὁμιλίαν.* Vix opus. In hoc loco interpretando non minus haeserunt interpretes, quam in altero Phoen. 293. *προςπίπτειν τινὶ* est *applicare se ad aliquem*, ut recte Musgr. Sensus est: *προςπεσὼν αὐτῇ μειζόνως ἢ κατ' ἄνθρωπον*, pro eo *προςπεσὼν μείζονα ὁμιλίαν*, ut in Phoen. *γονυπετεῖς ἕδρας προςπιτνῶ σε*, pro *γονυπετῶς προςπιτνῶ.*

V. 20. *τούτοισι μέν γ' οὖν οὐ φθ.* Ald. rell. *τούτοισι μὲν οὖν οὐ φθ.* Lib. P. Flor. 10. 15. *τούτοις μὲν οὖν οὐ φθονῶ* Lasc. Par. E. Flor. 2. *τούτοισι μὲν νῦν οὐ φθονῶ* Paris. A. B. D. Flor. A. *τούτοισι μέν νυν οὐ φθ.* Havn. ut edidit Valck. Ita carere possumus coniectura V. D. in Classic. journ. IX. p. 197. *τούτοις ἐγὼ μὲν οὐ φθ.* qui etiam v. 22. malit *τὰ πολλὰ γάρ.*

V. 23. Instituit orationem, ac si dicere vellet, *προκόψασα οὐ πολλοῦ πόνου δέομαι.* sed immutavit constructionem, quae origo est anacoluthorum, participiorum pendentium, quae vocant, s. absolutorum. Cf. Elmsl. ad Soph. Oed. T. 60. et supra ad Phoen. 283. De constructione *πόνου με δεῖ* cf. Porson. Adv. p. 239. Ceterum Flor. A. *πολέμου πολλοῦ.*

V. 26. Flor. A. *Πανδίονος ἢ πρός.*

V. 27. Monk. edidit *κατείχετο*, quod probat Elmsl. ad Heracl. 634. Mihi hoc in temporum rationem peccare videtur. Exempla nonnulla vocis mediae pro passiva usurpatae dedi in Gramm. gr. §. 496. quibus adde Soph. Antig. 698. Eur. Hel. 42. Cf. Schaefer. ad Gnom. p. 166.

V. 28. *βουλεύμασιν* Lasc. Flor. 2. *τοξεύμασι* Havn.

V. 29. *καὶ πρίν νιν* coniicit V. D. in *Class. journ.* l. c.

cui opponatur v. 34. *ἐπεὶ δὲ Θ.* In sqq. iungenda *πέτραν Παλλάδος* i. e. *τὴν ἀκρόπολιν* et *ναὸν κατόψιον γῆς τῆςδε*, *unde in hanc terram despici potest.*

V. 31. *ἐγκαθίσατο* Ald. rell. Flor. 15. *ἐγκαθίστατο* Flor. A. 10. *ἐγκαθείσατο* Lasc. Par. A. E. Cott. Lib. P. Flor. 2. Vict. Havn. ut edidit Valcken. Idem huic voci litem movit, et, quum *ἐγκαθείσατο* nullo adiecto dativo dici non posse existimaret, corrigendum censebat *ναῷ Κύπρ. ἐγκαθείσατο, ἐρῶσ', Ἔρωτ' ἔκδημον*, *in templo Veneris dedicavit amans Amorem absentem*, i. e. simulacrum Cupidinis, spectantis ad hominem absentem, cuius amore flagrabat. Hoc quidem iam refutarunt Musgrav. et Brunck. monentes, de Veneris templo a Phaedra dedicato loqui veteres, ut Diod. Sic. IV, 62. p. 306, 24. Asclepiadem apud Schol. Od. λ', 320. de Cupidinis simulacro altum apud omnes silentium esse. Ut autem Herod. VII, 208. dixit *ἀλογίης ἐνεκύρησε πολλῆς*, pro simplici *ἐκύρησε*, Sophocl. autem Oed. C. 1482. *ἐναισίου δὲ (δαίμονος) συντύχοιμι* pro *τύχοιμι* (vid. Gramm. gr. §. 428. 2.), quidni Euripides dicere potuerit *πέτραν παρ' αὐτὴν Παλλάδος ἐγκαθείσατο ναόν* pro *καθείσατο*?

V. 32. *ἔκδηλον* pro *ἔκδημον* Flor. A. Flor. 10. 15. Par. A. Havn.

V. 33. *τὸ λοιπὸν* (Ald. rell. *τολοιπόν*) *ὠνόμαζεν ἱδρ. θεάν* omnes Codd. cum Lasc. et Ald. quae tamen prorsus intelligi non posse, nec a quoquam intellecta esse dicens Valck. scribendum coniecit *τὸ λοιπὸν ὑμνήσουσιν ἱ. θεόν.* unde *ὑμνήσουσιν* recepit Brunck. Hoc in meam editionem ex eodem fonte fluxit, unde egregium illud *ἧς ἔχουσιν ἀρετῆς* Med. 300. *ὀνομάζειν τι ἐπί τινι* frequens est apud Platonem, sed ita ut significet *nomen rei indere.* Alcib. I. p. 135. C. *ἵνα μὴ ὀνομάζωμεν αὐτὸ ἐπὶ καλῷ ἀνδρί.* Ibid. p. 108. a. *ἐπειδὴ βέλτιον μὲν ὠνόμαζες ἐπ' ἀμφοτέροις.* Cf. de republ. VI. p. 493. C. et Heindorf. ad Parmenid. §. 107. p. 163. Sed h. l. sensus requirit, *Hippolyti nomine templum appellavit*, (quo sensu Herod. II, 112. dixit: *ξείνης Ἀφροδίτης ἐπωνύμιόν ἐστι* (τὸ ἱρόν)· *ὅσα γὰρ ἄλλα Ἀφροδίτης ἱρά ἐστι, οὐδαμῶς ξείνης ἐπικαλέεται.*) non *Hippolyto nomen tribuit.* Igitur vel *Ἱππολύτου* legendum vel *ἐπὶ Ἱππολύτῳ* nihil aliud esse potest, nisi *propter Hippol.* s. *in honorem Hippolyti.* Quum vero post *ὀνο-*

μάζειν, καλεῖν saepe addatur infinitivus εἶναι (vid. Gramm. gr. §. 414. 1. a. Schaef. ad Dion. Hal. p. 141. Iacobs. ad Athen. p. 225.), dixit ὠνόμαζε τὸν ναὸν ἐπὶ Ἱππ. εἶναι et pro εἶναι, verbo ad ναόν accommodatiore, ἱδρύσθαι. Tum quum non solum dicatur ἱδρύσασθαι ἄγαλμα, βωμὸν, ναὸν θεοῦ, sed etiam ἱδρύεσθαι θεόν, pro ναὸν posuit θεάν. Fateor, contortam esse hanc rationem, sed satius est, omnes vias loci explicandi tentare, quam eiiciendis verbis difficultatem effugere, quod fecit V. D. in *Quart. rev.* nr. 15. p. 219. versus 32. 33. pro interpolatis habens. Hoc tamen male me habet, quod dicendum fuisse videtur ὠνόμασε, non ὠνόμαζε, et quod τὸ λοιπόν non fere nisi cum futuro iungitur, quod iam monuit Iortin. ap. Musgr.

V. 34. Pro Θησεύς Flor. A. λοιπόν e superiore versu. λίπε Ald. rell. λίποι Lasc. Flor. 2. Vict. λείπει Par. A. B. D. Cott. Flor. A. 10. 15. Havn. quod receperunt Musgr. Valck. Brunck.

V. 35. μίασμα φεύγων. vid. ad Med. 790. De exsilio annuo propter caedem non voluntariam subeundo vid. *dissert. de iudic. Athen.* in *Misc. phil.* I. p. 155 sq.

V. 37. Havn. ἐνιαύσιον.

V. 38. κἀκπεπληγμένη edd. et MSS. Flor. A. κἀμπεπληγμένη. Cott. κἀμπεπλεγμένη. Quia Pseudogregor. 354. dixit Καὶ νῦν στένουσα πολλὰ καὶ πεπληγμένη Κέντροις ἀνίας, et v. 748. Ὅθεν κἀγὼ στένουσα καὶ πεπληγμένη Κέντροις ἀνίας, Valcken. auctorem eius dramatis hic quoque legisse suspicabatur καὶ πεπληγμένη, quod ei aptius etiam h. l. videtur; haud dubie, quia stimulis animum *feriri* ac *percuti*, non *consternari* dici posse existimabat. καὶ πεπληγμένη probat etiam V. D. in *Quart. rev.* l. c. quod tamen nollem in meam editionem immigrasset. Med. 8. ἔρωτι θυμὸν ἐκπλαγεῖσ᾽ Ἰάσονος. Cf. Hel. 1397. fr. Antiop. XXVII. Ut hic ἐκπεπληγμένη κέντροις, sic infra 1293. δηχθεῖσα κέντροις.

V. 40. Flor. A. 10. ξύνοιδε δ᾽ οὐδείς. Par. A. σύνοιδε. Havn. σύνοιδε δ᾽ οὐδεὶς ἱκετῶν.

V. 41. δεῖ pro χρή Flor. A. 10. 15. Havn. De forma dicendi vid. Valcken.

V. 42. κἀναφανήσεται Flor. A. 10. καὶ φανήσεται Havn.

V. 43. πολέμιον νεανίαν Par. A. B. D. Flor. 10. Havn.

quod recepit Brunck. Utramque lectionem coniungit Flor. 15. πολέμιον νεανίαν πεφυκότα, unde colligas νεανίαν pro glossa adscriptum esse. In Flor. A. hic v. deest.

V. 46. Flor. 2. 10. 15. εἰς τρίς.

V. 48. κακόν Ald. rell. Par. A. Flor. A. 10. 15. Havn. et Schol. καλόν Par. E. Lib. P. Flor. 2. Vict. Schol. Arist. Ran. 314. Utrumque καλόν· κακόν Lasc. καλόν probant Markland. Heath. V. D. in Misc. obss. III, 1. p. 107. Brunck. κακόν tuentur Musgrav. Schaefer. ad Lamb. Bos. p. 171. Monk. ad h. l. Hic quidem, quum κακόν his locis firmari dicat, Aesch. Eum. 637. πατρὸς προτιμᾷ Ζεὺς μόρον, 737. γυναικὸς οὐ προτιμήσω μόρον, Alcest. 773. (778.) τῶν ἐν Ἀδμήτου κακῶν οὐδὲν προτιμῶν, ne sensisse quidem videtur, qua de re ageretur: προτιμᾶν κακόν certe quin dici possit, nemo dubitaverit. Verba nihil aliud significare possunt, nisi hoc: Phaedrae sive commodum sive exitium non pluris faciam, quam vindictam meam, itaque illius sive commodo sive exitio impediri me non patiar, quominus inimicos meos ulciscar. Iam vero et exitio Phaedrae impediri poterat Venus, si vindictam suam non expleri posse nisi exitio Phaedrae videbat, hoc vero avertere volebat, et commodo vel bona fama Phaedrae, curans, ne, si privigni amore adducta Phaedra se ipsam interfecisset, bona fama privaretur. Ita, si rem per se spectes, utraque scriptura habet, quo se tueatur; sin nexum respicias, καλόν praestare intelligas: praecesserunt enim illa, ἡ δ᾽ εὐκλεὴς μὲν, ἀλλ᾽ ὅμως ἀπόλλυται Φ. quibus εὔκλειαν Phaedrae non obstare eius exitio, neque hoc arcere posse significatur. Atqui καλόν est ipsa illa εὔκλεια. Etiam illa inter se opponuntur, τὸ γὰρ τῆσδ᾽ οὐ προτ. καλόν et v. 50. ὥστ᾽ ἐμοὶ καλῶς ἔχειν (ut est in Lasc. vulgo ὥστε μοι), quasi dicat, *Phaedrae commodum meo commodo non praeponam.* καλόν commode defendit etiam Barker in *Class. journ.* n. 15. p. 81. *For I will not suffer any consideration about the dignity of her character to stand in the way of a satisfactory revenge upon my enemies.*

V. 49. τοῦ μὴ οὐ Ald. rell. tres Florr. Havn. Sed τὸ μὴ οὐ Lasc. Par. A. Lib. P. Vict. et sic semper Attici. Vid. Valck. et Brunck. Dicunt articulum in his positum esse pro ὥστε, quod quomodo fieri possit, non assequor. Egit

de hoc usu articuli Hermann. ad Soph. Aiac. 114. ante illum infinitivum cogitandum esse *τοῦτο* dicens, quod tantum abest, ut fortius *sit* nudo infinitivo, ut mihi quidem orationem languidam et ieiunam reddere videatur, nec video, cur, quum *τὸ δρᾶν λέγω* dictum esse censeat pro *τοῦτο λεγω, τὸ δρᾶν*, in quibus *τοῦτο* accusativus est, non statim *τὸ δρᾶν* pro accusativo habeat, e *λέγω* pendente. Nimirum hic quoque origo locutionis ab usu, in quem paulatim sermonis consuetudine deflexit, distinguenda est. Origo eadem esse videtur, quae reliquorum infinitivorum cum articulo copulatorum, ita ut infinitivus articulo iunctus vel subiecti loco sit, ut apud Plat. Symp. p. 202. *περὶ ἐκείνων λέγεται τὸ — — ἐπιχειρεῖν*, Soph. Ai. 114. *ἐπειδὴ τέρψις ἥδε σοι τὸ δρᾶν*, ubi *τὸ δρᾶν τέρψις ἐστὶ* dictum est pro *τὸ δρᾶν τέρπει σε, τὸ δρᾶν* sc. *τοῦτο*, pro quo pronomen ad *τέρψις* relatum. id. Antig. 711. *ἄνδρα, κἤν τις ᾖ σοφός, τὸ μανθάνειν πόλλ' αἰσχρὸν οὐδὲν, καὶ τὸ μὴ τείνειν ἄγαν.* Alibi infinitivus ille est pro obiecto, quod vocant, et post verba ponitur accusativum requirentia, ut Aesch. Agam. 1300. *τλήσομαι τὸ κατθανεῖν.* Soph. Oed. C. 442. *τὸ δρᾶν οὐκ ἠθέλησαν.* Antig. 663. *τοὐπιτάσσειν ἐννοεῖ*, ut *ἐννοεῖν τυραννίδα.* ib. 535. *ἐξομεῖ τὸ μὴ εἰδέναι*, quia *ὀμνύναι τι* dicitur. Philoct. 1241. *ἔστιν, ὅς σε κωλύσει τὸ δρᾶν*, vid. Gramm. gr. §. 413. unde etiam Eurip. Phoen. 1175 sq. Eur. Iph. A. 645. *τὸ σιγᾶν οὐ σθένω.* ib. 442. *τὸ μὴ δακρῦσαι αἰδοῦμαι* (vid. Heindorf. ad Plat. Sophist. p. 385.) Arist. Ran. 68. *πείσειν τὸ μὴ οὐκ ἐλθεῖν* (cf. Soph. Phil. 1252. *πείθομαι τὸ δρᾶν.* Xen. hist. gr. V, 2, 36. *ἔπειθε τὸ εἶναι.*), quia *πείθειν τινά τι* dicitur. v. Gramm. gr. §. 413. p. 563. Xenoph. Oecon. 9, 12. *τὸ προθυμεῖσθαι ἐπαιδεύομεν αὐτήν.* nam *παιδεύειν τινά τι* saepius legitur. vid. Schaefer. ad Dion. Hal. p. 412 sq. Soph. Antig. 70. *τὸ δὲ βίᾳ πολιτῶν δρᾶν ἔφυν ἀμήχανος*, sicut *δυνατός, ἀδύνατός τι* dicitur Xen. Mem. S. IV, 2, 6. Plat. Prot. §. 64. *φρόνιμός τι, χρήσιμός τι*, et similia. Plat. Lys. p. 215. *ἔξαρνος εἶ τὸ ἐρᾶν*, i. e. *ἐξαρνῇ*, ut *ἐξάρνῳ εἶναι τὰ ἐρωτώμενα* apud eumd. Charm. p. 117. et *οὐκ ἀπαρνοῦμαι τὸ μὴ* (*δρᾶσαι*) Soph. Antig. 443. Cf. Phil. 118. In his et aliis, quae plura afferri possunt, infinitivus cum articulo accusativi casus est, nec quidquam interesse inter *θέλω δρᾶν* et *θέλω τὸ δρᾶν*, indicat locus Sophoclis modo adscriptus, ubi v. 442. legitur *φῄς, ἢ καταρνεῖ μὴ*

δεδρακέναι τάδε; Quum vero verba *hortandi, iubendi* saepe accusativum et personae et rei adsciscant, unde Soph. Trach. 1221. *τοσοῦτον δή σ' ἐπισκήπτω, τέκνον*, hinc illa fluxerunt Soph. Ai. 1143. *ναύτας ἐφορμήσαντα χειμῶνος τὸ πλεῖν.* Plat. Leg. I. p. 29. *τὸ τὰς ἡδονὰς φεύγειν διακελεύεσθαι.* Nonnunquam *πρὸς τὸ σημαινόμενον* refertur constructio. Soph. Antig. 235. *τῆς ἐλπίδος γὰρ ἔρχομαι δεδραγμένος, τὸ μὴ παθεῖν ἂν ἄλλο πλὴν τὸ μόρσιμον*, i. e. *ἐλπίζω γὰρ τὸ μὴ παθεῖν.* ib. 265. *θεοὺς ὁρκωμοτεῖν τὸ μήτε δρᾶσαι, μήτε τῳ ξυνειδέναι* — — i. e. *ὀμνύναι.* nam utrumque dicitur, et *ὀμνύναι θεούς* et *ὀμνύναι τι.* Cf. Aristoph. Nub. 1084. Sed ab hac origine sermo imprimis poëtarum locutionem paullatim abduxit, et vel *τό* cum infinitivo admisit, ubi nudus infinit. sufficeret, ut Soph. El. 1079. *τὸ μὴ βλέπειν ἑτοίμα*, Thuc. II, 53. *τὸ μὲν προςταλαιπωρεῖν οὐδεὶς πρόθυμος ἦν*, vel, quum in illis locis infinitivus fere designaret id, quod verbo adiuncto efficeretur, eiusque consequens esset, factum, ut *τό* cum infinitivo poneretur hac potestate, etiamsi verbum activum nullum praecederet. Tunc poni etiam potest *ὥςτε.* Soph. Oed. T. 1416. *ἀλλ' ὧν ἐπαιτεῖς, ἐς δέον πάρεσθ' ὅδε Κρέων, τὸ πράσσειν καὶ τὸ βουλεύειν.* nam *τὸ πράσσειν καὶ τὸ βουλεύειν* efficitur *τῇ παρουσίᾳ* Creontis. Antig. 1106. *μόλις μὲν, καρδίας δ' ἐξίσταμαι τὸ δρᾶν*, i. e. *a proposito desisto* et inducor, *ut faciam.* Similiter Herodotus VII, 139. *ἐνθαῦτα ἀναγκαίῃ ἐξέργομαι γνώμην ἀποδέξασθαι, ab omnibus aliis rebus excludor* et cogor *sententiam meam declarare.* cf. ib. 96. I, 31. Aesch. Prom. 792. *οὐκ ἐναντιώσομαι τὸ μὴ οὐ γεγωνεῖν, repugnando non efficiam, ut non dicam.* ib. 871. *μίαν δὲ παίδων ἵμερος θέλξει τὸ μὴ κτεῖναι σύνευνον, amor demulcens eam efficiet, ut non occidat.* 926. *οὐδὲν γὰρ αὐτῷ ταῦτ' ἐπαρκέσει τὸ μὴ οὐ πεσεῖν, hoc eum non ita iuvabit, ut non cadat.* Sic h. l. *cura s. respectus bonae famae, qua nunc fruitur Phaedra, non efficiet, ut vindictam inimicorum omittam.*

V. 53. *δόμων* Ald. rell. *τόπων* Lasc. Flor. A. 2. 10. 15. Paris. A. B. Cott. Lib. P. Havn. quod iam coniecit Is. Vossius in notis MSS. reposuerunt Valck. et Musgr. nam scena est ante Pitthei regiam.

V. 55. *θεάν* Flor. A. 10. 15. Par. A. Havn. pro *θεόν.* Ubi deae nomen adiungitur, *θεά* dicitur, non *θεός*, quod ad h. l. monuit Monk.

V. 57. *φάος τε* Par. E. Lib. P. Flor. 2. (e Flor. A. nihil enotatum) Lasc. pro *φάος δέ* Ald. rell. Mox pro *βλέπων* Flor. 10. *βλέπει*.

V. 58. *ἀείδοντες* Ald. rell. *ᾄδοντες* Paris. A. apud Valck. Florr. A. 2. 10. 15. Lasc. *ἄδοντες* Havn. Illud praetulerunt Musgr. Valck. Brunck. Sed vix probabile, librarios, si notiorem formam *ᾄδοντες* hic legissent, magis poëticam *ἀείδοντες* substituturos fuisse. *ᾄδειν* enim in iambis, *ἀείδειν* in melicis carminibus frequentatur, inquit Hermann. Observ. crit. in Aesch. et Eurip. p. 163. Est diiambus cum dactylo et syllaba. Boisson. ad scholia conferri iubet Bernard. ad Nonn. T. II. p. 140.

V. 59. *Ἄρτεμιν* bis, in fine huius versus et initio sequentis, habet Ald. rell. semel Lasc. Paris. A. apud Valck. Florr. tres, Havn. Prius delevi cum Hermanno l. c. p. 167.

V. 60. Havn. *μελόμεθα*.

V. 61. Ald. rell. praefixum habent Chori nomen, *Θεραπόντων* Par. A. Cf. Valck.

V. 62. *Ζηνός* Ald. rell. *Ζανός* Musgr. et Brunck. e Par. A. et sic tres Florr. Havn. Vict. hic etiam *γενέθλιον*.

V. 63. 64. Ald. rell. *χαῖρέ μοι, ὦ κόρα, Χαῖρέ μοι Λατοῦς Ἄρτεμι καὶ Διός*, tribus versibus. Alterum *χαῖρέ μοι* omittunt Lasc. Par. B. D. E. tres Florr. Havn. Optime Par. A. *χαῖρε, χαῖρέ μοι, ὦ κόρα Λατοῦς καὶ Διός, Ἄρτεμι*. Quod dedi, partim est ab Hermanno p. 168. nisi quod v. 64. lectionem Aldinam servavi. Ita efficiuntur tres glyconei. V. D. (Blomfield.) in Quart. rev. 15. p. 220. coni. *ὦ κόρα Λατοῦς, παῖ Διὸς Ἄρτεμι*, ut v. 10.

V. 66. 67. *αἳ — ναίετ'* Ald. rell. *ἃ — ναίεις* Lasc. Flor. A. 2. 10. 15. Havn. et Par. A. apud Valck. et Brunck. e quo tamen Musgr. *ναίεις* tantum enotavit, non *ἅ*. *ναίεις* habent etiam Par. B. Lib. P. *ναίετ'* Paris. D. E. *ναίειτ'* Vict. Brunck. edidit *αἳ — ναίουσ'*, quod probat etiam Hermann. Sed hoc auctoritate destituitur, *αἳ ναίετε* ineptum, quum non virgines, quas Diana pulchritudine superat, alloqui conveniat, sed deam ipsam. Praeterea v. 66. pro *μέγαν* Par. A. apud Brunck. *μέγα*, et pro *οὐρανόν* Herm. *Ὄλυμπον*, idem tamen in elem. doctr. metr. p. 568. versum sine suspicione laudans.

V. 67. In *εὐπατέρειαν αὐλὰν* haerens Valck. coniiciebat *εὐπατέρειά γ' αὐλάν*, coniectura Barnesiis et Pauwiis digniore. Monk. e Gaisfordi coniectura edidit *ναίεις εὐπατέρει' ἀν' αὐλάν*. *εὐπατέρειαν αὐλάν* recte Spanhem. ad Callim. in Dian. 4. explicat *nobilem patris Iovis aulam*, allato alio etiam Euripidis loco ex Ione 1073. *ἁ τῶν εὐπατριδᾶν γεγῶσ' οἴκων*, et Elmsleius ad Eur. Iphig. T. 1082. in Museo crit. 6. p. 303. „Quemadmodum, inquit, hic *παιδοκτόνον πατρὸς χεῖρα* per abusionem *πατροκτόνον χεῖρα* appellavit poëta, ita in Hipp. 68. *εὐπατέρειαν αὐλάν* dixit pro *εὐδαίμονα πατρὸς αὐλάν*. Hoc moneo, ut vulgatam eius loci scripturam haud prorsus absurdam esse ostendam.“ Sic Soph. Antig. 1009. *λίπος ἀνδροφθόρον* i. e. *λίπος ἀνδρῶν φθαρέντων*. ubi v. Erfurdt. ed. min. Aesch. Agam. 253. *ἐλπὶς εὐάγγελος*, et Eurip. Med. 999. *δόξα εὐάγγελος* est *ἐλπὶς*, *δόξα ἀγαθῆς ἀγγελίας*, *εὐάγων τιμά* Pind. Nem. 10, 71. i. e. *τιμὰ ἀγαθῶν ἀγώνων*.

V. 69. Ad hunc versum, teste Valck., nomen *Ἱππόλ.* in Paris. A. omittitur, ita ut Hippolyti oratio a v. 72. incipiat. Hoc dicere voluisse videtur Musgr. qui, Hippolyti *ῥῆσις*, inquit, non (dele *non*) a v. 73. (72. nostr. ed.) inchoatur in MSS. A. B. D. se tamen vulgatam retinere, cum qua faciant MS. E. et Lib. P. Itaque Valck. Brunck. Monk. v. 69 sqq. famulis assignant. Hos versus spurios iudicat Herm. l. c. p. 166 sq. nec iniuria. V. 71. Havn. *θεῶν* pro *παρθένων* et omittit *Ἄρτεμι*.

V. 72. Ad sqq. praeter loca a Valcken. allata conferendus Boissonad. ad Philostr. Heroic. p. 328.

V. 74. Flor. A. *βροτά*. *φέρβεις* praeterea affert ex eo cod. Valck.

V. 75. *οὔτ' ἦλθε* ed. Monk. memor praecepti Elmsleiani ad Med. 4. 1351.

V. 76. *ἠρινὸν* Ald. rell. Flor. 2. *ἐαρινὸν* Flor. A. 10. 15. Paris. A. Havn. Valck. coni. *ἐαρινή*, quemadmodum Scholiastes legisse videtur, et sic edidit Brunck. *ἠρινὸς* Iortin. (*Eccles. history* Vol. II. p. 131.), quod probabat Porson. et Blomfield. in *Quart. rev.* l. c. hic laudans Oppian. Halieut. 3, 244. Nam etsi *λειμὼν ἠρινὸς* dici possit (Suppl. 448. *λειμῶνος ἠρινοῦ στάχυν*), tamen, quum *λειμὼν* duo epitheta habeat, *ἀκήρατον* et *ἠρινόν*, nullum autem *μέλισσα*, non iniuria *ἠρινὸς* ad *μέλισσα* referendum censebant.

V. 77. Quum viri docti non intelligerent, quomodo Pudor pratum fluviali rore irrigare dici possit, locum emendandum censuerunt. Et Valcken. quidem recepit coniecturam Toupii Em. in Suid. T. II. p. 19. (T. I. p. 249. edit. Oxon. 1790.) *Ἕως δὲ ποτ.* cui iam praeluserant Is. Vossius ad Catull. p. 116. et Markland. quorum ille *Αἰώς* aeolica forma, hic *Ἠώς* scribendum censebat. Contra recte monuerunt Musgr. et Brunck. nihil Aurorae cum rore fluviali esse. Musgr. coni. *Ναΐς*, quod recte frigidum vocat Brunck. qui vulgatam omni opera defendit. Tandem V. D. in Classic. journ. n. 12. p. 394. coni. *Ταῦρος δὲ ποτ.* Athenaeum III. c. 95. ed. Schweigh. (p. 122. F.) advocans, ubi commemoratur *Ταῦρος ποταμὸς περὶ Τροιζῆνα.* De hoc loco antequam ipse sententiam dico, de interpunctione aliquid monebo. Vulgo post *δρόσοις* plene interpungitur; quo facto et sequentia nimis abrupte posita sunt, nec *δρέπεσθαι* v. 80. habet, unde pendeat. Recte vero Hermann. l. c. post *δρόσοις* minorem interpunctionem ponendam esse monuit. Dicere voluit poëta, ex illo prato, Dianae sacro, pudicis tantum, *τοῖς σωφρονοῦσι*, fas esse flores decerpere; igitur Pudicitia ipsa, quae est *Αἰδώς* s. *σωφροσύνη*, praesidet prato, tuetur illud, flores in eo educat, quos pudici decerpant; pro *educare* posuit id, quo flores imprimis aluntur, *ποταμίαισι κηπεύει δρόσοις.* Eodem modo Hermann. p. 163. „Pudor, inquit, fluviatili rore hoc pratum fecundat, ut, qui natura ad castos mores comparati sunt, inde sibi coronas decerpant: turpem enim vitam agentibus nefas.“

V. 78. sqq. Multum in his quoque trepidarunt interpretes. Negari enim non potest, durissimam esse orationem, quae a plurali *ὅσοις* ad singulare *εἴληχε*, tum rursus ad plurale *τούτοις* transeat. Barnesii quidem commentum *εἴληχον*, in quod incidit etiam Is. Vossius, vix dignum est, quod commemoretur. Valcken. autem e loco Bacch. 296. *ἀλλ' ἐν τῇ φύσει τὸ σωφρονεῖν ἔνεστιν εἰς τὰ πάντ' ἀεί* suspicatur, eadem in prima editione Hippolyti hoc loco dedisse Euripidem, sed haec in editione secunda: —— *ἀλλά γ' ἡ φύσις τὸ σωφρ. εἴληχεν εἰς τὰ πάνθ' ὁμῶς*, quam certissimam emendationem scilicet recepit Brunck. Hermann. p. 163. *ἀλλ', ὧν ἡ φύσις τὸ σωφρ. εἴληχεν.* Porson. apud Monk. *Ὅστις διδακτὸν μηδὲν*, ut *ὅστις* ad plurale *τούτοις* referatur, cuius usus multa exempla affert, quibus Blomfield. in censura ed. Monk. (Quart. rev. p. 220.) addit Aesch. Ag. 673. Eumen. 338. Soph. Ant. 1165. Hippocr. aphor. III, 5. Cf. Gramm. gr. §. 475. ad Medeam 223. Potest quidem hic locus ita defendi, ut, praeterquam quod singulari pluralis demonstrativi pronominis respondeat, etiam pronomen relativum nominativo casu repetendum dicas, *ὅσοις διδ. μηδέν ἐστι, ἀλλ' ὃς — εἴληχεν*, sicut Eurip. Suppl. 862. *ὧ βίος μὲν ἦν πολύς, ἥκιστα δ' ὄλβῳ γαῦρος ἦν*, pro *ὃς δὲ ἧκ. ὄ. γ. ἦν*, quomodo nec Graeci nec Latini unquam loquuntur (vid. Duker. ad Thuc. VIII, 73. Wesseling. ad Diod. S. T. II. p. 277. Heindorf. ad Plat. Phaedon. §. 25.). Sed tamen durissimus est ille a plurali ad singularem, ab hoc ad pluralem transitus, ut paullum absit, quin Porsoni emendationem veram habeam, imprimis quum *ὅστις* facile in *ὅσοις*, una tantum littera mutata, depravari potuerit, etiam ut sequenti *τούτοις* melius responderet. Ceterum, quod Valck. dicit, Euripidem in his respicere quaestionem, isthac aetate iam agitatam in scholis sophistarum, *περὶ ἀρετῆς, εἰ διδακτόν*, minus probabile videbitur ei, qui jam Pindarum meminerit eos, qui omnia disciplinae debeant, iis, qui vi a natura insita recte agant, saepissime opponentem, v. c. Ol. 2, 154. sqq. 9, 152. Nem. 3, 69.

V. 79. *εἰς τὰ πάντ' ἀεί* Ald. rell. *εἰς τὰ πάνθ' ὁμῶς* Paris. A. B. (Flor. A. 10. qui *ὅμως*). *ὡς τὰ πάνθ' ὁμῶς* Havn. *εἰς τὰ πάνθ' ὁμοῦ* Par. D. *ἐς τὰ πάντ' ἀεὶ ὅμως* Flor. 15.

V. 80. Par. B. *δρέπεσθαι.* marg. *γρ. ἕπεσθαι.* *οὐ* ante *θέμις* omittit Flor. 15.

V. 81. *χρυσέᾳ κόμῃ* legi malit Valck. ut *χειρὶ, στέγῃ δέχεσθαι* dicitur, fassus tamen perparum referre, utro modo legatur. Vulgatam tueri videtur Eurip. El. 887. *δέξαι κόμης σῆς βοστρύχων ἀναδήματα*, ubi quod scribendum censuit Blomfield. ad Aesch. Theb. 740. *ἀνδήματα*, idem h. l. legendum censet in Censura ed. Monk. *ἄνδημα.* Burges. autem in *Classic. journ.* 9. p. 200. totum versum sic refingit: *ἀνάδημα δέξαι βοστρύχων κόμης τε σῆς.*

V. 83. *γέρας βροτῶν* Ald. rell. Flor. 15. 2. Pariss. *βροτῶν γέρας* Flor. A. 10. Havn. auctor *X. Π.* 2585. quod vulgato non deterius vocat Valck. concinnius Brunck. et Monk.

V. 84. Flor. A. *σοὶ δὲ ξ.* Hamb. *σοὶ δὲ καὶ ξ.* sec. Valck.

σ᾽ e coniectura Valck. inseruit Brunck. et sic Flor. 10. Vulgatam defendit Monk. allato loco Eurip. Hec. 1172. *πρὸς τόνδε δ᾽ εἶμι καὶ λόγοις ἀμείψομαι.*

V. 85. *αὐδῆς* Ald. rell. Flor. 15. *αὐδήν* Lasc. Par. A. D. E. Lib. P. Flor. 10. 2. Vict. Havn. Pro *ὁρῶν* Flor. 15. Havn. *ὁρῶ.*

V. 86. *ηὐξάμην* Flor. A. Havn. *X. Π.* 2593.

V. 88. Vix digna est quae commemoretur Burgesii coniectura *Class. journ.* 9. p. 200. *οὐ γὰρ ἂν σοφοὶ φαινοίμεθ᾽ ἄν,* nam *ἦ γάρ* esse interrogantis. In Barnesiana est *φανοίμεθ᾽* vitio typographico.

V. 91. Ald. *οὐκ οἶδα. τοῦ, δὲ καί.* i. e. *τίνος.* Sic infra 906. 1161. *τῷ, τρόπῳ.* Valcken. sine distinctione *οὐκ οἶδα τοῦ δὲ καὶ μ᾽ ἀ. π.* quorum hunc esse dicit situm nativum: *οὐκ οἶδα δὲ καὶ περὶ τίνος (νόμου) μ᾽ ἀνιστορεῖς.* Vulgatam lectionem vitii manifestam dicens Brunck. ita edidit: *οὐκ οἶδα τοῦ μ᾽ ἀνιστορεῖς νόμου πέρι,* fortasse Valck. distinctione inductus. Vulgatam satis defendit Porson. ad Phoen. 1373.

V. 93. *ὀρθῶς τε* Havn. Idem mox *σεμνῶς* (ός supra scr.).

V. 94. Lasc. Ald. Brub. Herv. 1. 2. Cant. *ἔστι τίς χάρις;* Havn. *ἔσται τις χ.*

V. 95. *πλείστη τε* Flor. A. quod praetulerunt Valck. et Brunck. iniuria. *Et maxima quidem; quid? quod lucrum etiam adest.* *τε* et *γε* confusa modo vidimus etiam v. 93. Quod olim coniecerat Monk. *καὶ κέρδος τι,* probat Censor eius editionis, Burges. in *Class. journ.* l. c.

V. 98. *πῶς οὖν σεμνὴν σὺ δαίμ.* Lasc. Flor. 2. *σεμνὸν δαίμον᾽* Flor. A. et Suidas. Paene recepissem, inquit Valck. Photius, unde sua sumpsit Suidas, habet *σεμνήν.* Boissonadius: „Eldikii *σεμνὸς* nequaquam placet. Fateor *σεμνὴν venerandam* paulo negligentius Euripidem scripsisse, cum v. 93. 94. *σεμνὸς* pro *arrogante* et *superbo* posuerit. Haec vocis eiusdem iteratio, sensu non eodem, parit obscuritatem, estque omnino inelegans. Sed quod legitur v. 102. *σεμνή γε μέντοι,* receptam lectionem *σεμνὴν* firmat. Et *σεμνὴν* praefero alteri lectioni *σεμνόν.* Potuit Atticus poëta Deam *σεμνὸν* vocare; sed cum voce *δαίμονα* Euripides fuisset usus, si *σεμνὸν* adposuisset,

de deo, non de dea, loqui visus fuisset: dixit *σεμνὴ δαίμων;* dicere potuisset *σεμνὸς θεά.*"

V. 99. *μή τι σου σφαλή* Lasc. *μή τι σου σφάλλη* Flor. 10. *μή τις σου σφαλῇ* Flor. 15. *σφάλλη* (sine ι subscr. in ap. Hamb.) etiam Flor. A. *μή τι σον* (sic) *σφάλη* Havn. Ita *σφάλλη* e *σφαλῇ* prave scripto ortum videtur. Hippolytus, de Furiis famulum loqui suspicans, interpellat eum, ne incautus nomen ipsum pronunciet, ut post Musgravium monuit Blomfield. in *Quart. rev.*

V. 100. *πύλῃσιν* Lasc.

V. 101. *ἄπωθεν* citat Plut. T. II. p. 777, 8. vid. Porson. ad Med. 139. Contra *πρόσωθεν* Themist. XVI. p. 211. B. Plato de rep. VI. p. 499. A. quod, teste Monkio, ipse Porsonus in nota msta monuit.

V. 102. *ἐμ βροτοῖς* Lasc.

V. 103. *ἄλλως* pro *ἄλλος* Flor. A. *μέλοι* citat Eustath. ad Il. *β΄* p. 245, 15. = 185, 43. unde Burges. in *Class. journ.* 9. p. 200. legendum coniicit *ἄλλοις ἂν ἄλλος μέλοι.* Havn. *μέλλει.*

V. 104. *εὐδαιμινίοις* Par. A. *ὅσον γ᾽ ἔδει* Flor. A. 10. *οἷόν σε δεῖ* Wekefield. in margine edit. Musgrav. sec. Monk.

V. 105. *νυκτιθαύμαστος* una voce Blomf. in *Quart. rev.* p. 228.

V. 106. *τιμὰς* Valck. intelligit partes, quas administrandas singuli dii sortiti erant, ut *τιμαῖς Ἀφροδίτης* uti esset, *amori indulgere.* Mihi *τιμαῖς θεῶν χρῆσθαι* nihil aliud esse videtur, nisi *τιμᾶν θεούς.* Burges. in *Class. journ.* coniicit: *τίμα νιν, ὦ παῖ, καὶ νόμοι χρῆσθαι χρεών.* nam minister non alios intelligentes facit, quomodo Hippol. debitis honoribus deorum uti potuerit; quod vereor, ut satis intelligam.

V. 108. Flor. A. *σίτων ἔλεσθε* (*ἔλεθε* apogr. Hamb.). *σίτων μέλεσθε τερπνῶν ἐκ κυν.* sine interpunctione Lasc.

V. 109. Havn. *καταψύχειν.* Flor. A. *καταλήψειν.*

V. 111. Huc fortasse spectat gl. Hesych. *πρόςφορα, τὰ ἐπιτηδείως προςφερόμενα.*

V. 114. Flor. 15. *φρονῶντ᾽ οὕτως, ὡς πρ. δ. λέγω.* Amicus Musgravii emend. *φρονοῦντας οὕτως, ὡς πρ. δ. λ.* quod probant Valck. et Blomf. in *Quart. rev.* credo, ut ea

constructio esset, quam illustravi ad Phoen. 714. Sed non opus, modo haec tantum verba, *τοὺς νέους γὰρ οὐ μιμητέον*, dicta *παρενθετικῶς* accipias, et *φρονοῦντες προςευχόμεσθα* iungas. Pro *λέγειν* exspectabatur *φρονεῖν*, et sic legendum censebat Reiskius, ut alibi loquitur Eurip. locis a Monkio indicatis. Brunck. coni. (*τοὺς νέους γὰρ οὐ μιμητέον Φρονοῦντας οὕτως, εἰ πρέπει λέγειν τάδε Δούλοισιν*) *εὐξόμεσθα*. sed in editione hunc versum, ut ineptum et a mala manu insertum, uncis claudi curavit. Suspicor, Euripidem, quum *φρονεῖν* scribere vellet, indicare volentem, non tantum ita sentire debere servos, sed etiam loqui, sicut ipse, quae sentiret, Hippolyto aperte significaverat, pro *φρονεῖν* posuisse *λέγειν*. Praeterea Musgr. *φρονοῦντας οὔ τως, ὡς πρ.* quasi *τώς* tragicis usitatum esset. Infelicius etiam Burges. in *Class. journ.* *φρονοῦντας ὥς, ἅσσ᾽ οὐ πρέπει δούλοις λέγειν.*

V. 115. *προςευχόμεσθα* Lasc. Ald. rell. Flor. 2. 15. Havn. Vict. *προςευξόμεσθα* Flor. A. (*προςαυξόμεθα* Hamb.) Paris. A. *προςευξόμεθα* Flor. 10. *προςευξόμεσθα* receperunt Musgr. Valck. Brunck. quod mihi profectum videtur ab eo, qui futuro hic proprie locum esse crederet. *ἀγάλμασιν* pro *ἀγάλμασι* Lasc. Flor. 2. 10.

V. 116. Auctor *X. Π.* 1042. *δεῖ σε συγγνώμην ἔχειν*, et Valck. hic etiam scribi malebat *χρὴ δὲ συγγνώμην σ᾽ ἔχειν.*

V. 117. *εἴ τίς γ᾽ ὑφ᾽ ἥ.* Lasc. Ald. rell. *εἴ τις δ᾽ ὑφ᾽ ἥ.* Flor. 2. *εἴ τις ὑφ᾽ ἥ.* Havn. *ἤ τις ὑφ᾽ ἥ.* Par. B. Lib. P. Flor. 15. *εἴ τις σ᾽ ὑφ᾽ ἥ.* Flor. A. 10. Par. A. quod cum Musgr. et Brunck. recepi. Mox *ἔντονον* Lasc. Ald. rell. tres. Florr. cum A. Havn. *εὔτονον* Par. A. B. C. quod receperunt Valck. Musgr. Brunck. Sed recte monere videtur Blomfield in *Quart. rev.* p. 220. *εὔτονος* esse *robustum, validum*, (vid. Foës. oecon. Hippocr. v. *εὔτονος*) *ἔντονος*, *violentum*, ut Soph. ap. Plutarch. p. 145. *οἱ μαργῶντες ἐντονώτατοι* (quem locum equidem reperire non potui) Plat. Theaet. 23. p. 150. ed. Fisch. *οἱ ἔντονοι καὶ δριμεῖς*. De *εὔτονος* vid. etiam Hemsterh. ad Polluc. IX, 107.

V. 118. *τούτου* Ald. rell. Flor. A. 10. Par. A. Havn. *τούτων* Lasc. Paris. E. G. Flor. 2. 15. Vict. *X. Π.* quod recte praetulit Valck.

V. 119. *χρή* pro *δεῖ* Paris. A. Flor. 2. 15. Havn.

V. 120. Iungo cum Musgravio, qui sequitur Eustathium ad Il. *β´* p. 267, 28. (p. 353, 15.) et schol. *Ὠκεανοῦ ὕδωρ.* Il. *φ´*, 196. (*Ὠκεανοῖο*) *ἐξ οὗ περ πάντες ποταμοὶ καὶ πᾶσα θάλασσα, καὶ πᾶσαι κρῆναι καὶ φρείατα μακρὰ νάουσιν.* Hinc etiam Aesch. S. c. Th. 295. Bl. *ὕδωρ τε Διρκαῖον εὐτραφέστατον πωμάτων, ὅσων ἵησι Ποσειδᾶν ὁ γαιάοχος Τηθύος τε παῖδες.* Ceterum vix risum effugere posse videtur hoc poëtae inventum, quo mulieres chori de morbo reginae ab amica vestes lavante certiores factae esse dicuntur. Quid enim? num ad mare usque progredi oportebat, ut hoc resciscerent?

V. 124. *ὅθι* Ald. rell. Flor. A. 10. 12. Par. A. Havn. Vict. *τόθι* Lasc. Par. D. E. Flor. 2. quod recepit Musgr. et probat V. D. (Blomfield) in *Quart. rev.* p. 228.

V. 125. *πορφύρεα φάρεα* MSS. et edd. Vocum ordinem mutavit Herm. de metr. p. 444. Idem fecit Monk. Eur. Orest. 1418. *φάρεα πορφύρεα.*

V. 127. *θερμοῦ* Flor. A.

V. 128. *κατέβαλεν* Lasc. Ald. rell. *κατεβαλ᾽* Flor. A. Par. A. *κατέβαλλεν* Flor. 15. Musgr. coniecturam *κατέβαλ᾽· ἔνθεν ἁμῖν* recepit Brunck. Monk. edidit *κατέβαλλ᾽· ὅθεν μοι* tempus enim imperfectum postulari, credo, ut mulier vestes identidem extendisse, non, quum extendisset, et ab opere cessaret, haec narrasse intelligeretur. Censor ed. Monk. in *Quart. rev.* l. c. *τᾶς εὐείλου κατέβαλλ᾽.* Mihi, quo modo versui laboranti mederer, non succurrit. Fortasse *κατέβαλεν* est pro dactylo: tum syllaba desset ante *ὅθεν*, ac si scriptum esset, *εὐαλίου κάββαλεν εἶμ᾽· ὅθεν μοι.*

V. 129. *πρῶτα* Lasc. Havn. *πρώτα* Ald. rell. *δεσποίνας* Brunck. e Par. A. ubi hoc est a pr. m. altera lectione *δέσποιναν* superscripta, hanc elegantiorem iudicans: subaudiri enim *περί.* Secutus est Monk. Ferrem, si in sqq. additum esset *αὐτήν* vel *νιν.*

V. 131. Flor. A. *δέμας ἔντοθεν* (sic apogr. Hamb. non *ἔντοσθεν*) *ἔχειν κοίτα.* Sic etiam Flor. 10. nisi quod hic *ἔντοσθεν.* Paris. A. ap. Valck. *δέμας ἔντοσθεν ἔχειν οἴκων*, omisso *κοίτα.* *οἴκων* omitti in Flor. A. ait Monk. Sed in apogr. Hamb. nihil annotatum, nec Valck. quidquam de eo memoravit.

V. 132. *φάρη* Par. A. quod receperunt Brunck. et Monk.

V. 135. *κατ᾽ ἀμβροσίου στόματος* dixisse videtur, quia

δέμας ἁγνὸν ἔχειν σίτου idem est ac *σῖτον κατὰ δέρης λαιμοῦ μὴ διϊέναι.* de qua locutione vid. Animadv. ad h. Hom. p. 240. Vix enim ferenda Valck. ratio, qui iungit *κατίσχειν ἀμβροσίου στόματος δέμας ἁγνὸν Δ. ἀκτᾶς.*

V. 138. *τε* om. Lasc. Flor. A. 2. 10. 15. Par. A. Havn. et deleverunt Brunck. (quem vid. ad Aesch. Pers. 35.) et Monk, prob. *Quart. rev.* p. 228. Certe *τε* sensui nocet; nam quod Hermann. de emend. gr. Gr. p. 34. dicit, *κλύειν* pariter cum participio et infinitivo iungi posse, id verum quidem est, sed ita, ut infinitivus ponatur, si quis aliquid non se suis ipsum auribus audivisse, sed aliunde accepisse dicit, participium, ubi aliquis per se rem audivit. Sed deleto *τε* metrum non respondet strophico. Itaque Burges. Praef. Troad. p. XII. et Monk. hic etiam, quia scholiastes haec verba explicet *ἐπὶ ἀδήλῳ συμφορᾷ*, legendum coniecerunt *κρυπτῷ πάθει.* Verborum *πένθος* et *πάθος* confusorum non rara sunt exempla. Sed *πένθος κρυπτὸν* optime convenit, id est moeror, quem celare quidem studemus, sed vultu, incessu, aliis prodimus, *πάθος κρυπτόν*, *occulta calamitas* (hoc enim sensu usurpatur fere *πάθος*) non item. Mihi legendum videtur *κρυπτῷ γε πένθει θ. θ. quippe quae velit.* *τε* autem ob sequentes litteras *πε*, ut addi, sic etiam excidere potuit.

V. 139. *ποτί* Ald. Brub. Vitiose Herv. 1. 2. Cant. *ποττί*, quod correxit Barn. Is. Vossius ex illo *ποττὶ* facere volebat *ποττό.* V. D. in *Quart. rev.* l. c. coni. *ποτε.* Nam poetas non dicere *κέλσαι πρός τι*, sed *κέλσαι τι.* Eodem iure in suspicionem vocare possis, quod infra legitur 737. quum *ἀνύειν* alias sine praepositione ponatur, et apud Aeschyl. Agam. 677. legitur etiam *κέλσαντες Σιμόεντος ἀκτὰς ἐπ᾽ αὐξιφύλλους.* — *δύστηνον* Flor. 10. Par. A.

V. 140. Brunck. scripsit *ἆρά γ᾽ ἔνθεος* propter metrum: versum enim esse antispasticum; addit reponi etiam potuisse *σύ γ᾽ ἆρ᾽. σύ γ᾽ ἆρ᾽* Luzac. in Exerc. acad. p. 9. Hermann. elem. doctr. m. p. 70. *σὺ τἄρ᾽ ἔνθ.* quia tragici et comici et lyrici in basi pyrrhichio abstinere soleant. Cum sqq. apte Monk. confert Hor. Od. I, 16, 5. et ad *Πανός* Med. 1162. de Corybantibus vide Ruhnk. ad Tim. p. 163.

V. 141. Flor. A. *ἐκ πτανὸς.*

V. 143. Vulgo: *ἢ μητρὸς ὀρείας φοιταλέον* (*φοιτολέου* Flor. 15.) contra metrum. Quod recepi, est e coniectura Seidleri de verss. dochm. p. 38. not. Sic enim legit Scholiastes, et in Flor. 15. supra *ὦ κούρα* annotatum *γράφεται φοιταῖς.* Havn. post *φοιταλέου* addit *φοιτᾷς.* Herm. elem. doctr. metr. p. 563. *ἢ ματρὸς φοιτᾷς ὀρείας.*

V. 144. Sensus est: *Contabescis propter ea, quae in Dianam venatricem peccasti* (vid. Gramm. gr. §. 403. b.) *quum nulla ei sacra* (pro his sunt *ἄθυτοι πέλανοι*) *feceris*, *μὴ ἱερεύσασα πελάνους*, (vid. Gramm. gr. §. 322.) qui ob hoc ipsum sunt *ἄθυτοι.* Cf. Seidler. ad El. 442. Brunck. ut metro et linguae caveret scilicet, *ἀνιέροις* et in antistroph. cum Heathio *τόνδ᾽* scripsit. Monkio *πελάνων* a verbo *τρύχει* regi videtur, provocanti ad annotationem Elmsleii ad Aristoph. Acharn. 68. quem monere dicit, *τρύχεσθαι* eandem constructionem habere, quam *ἀπολαύειν*, sensu penitus diverso. At, quantum quidem e Monkii verbis iudicare possum, quum ipsius Elmsl. notam inspicere non liceat, hoc ex uno Aristophanis loco Pac. 989. ductum opinor: ibi autem *σοῦ τρυχόμεθα* est *desiderio tui conficimur*, ita ut notio vocabuli *ἐρᾶν*, quod genitivum postulat, inesse videatur, quod ab h. l. alienum. Accommodata vero est Dictynnae mentio, quippe Cretensium deae, quo spectat etiam quod sequitur, *φοιτᾷ γὰρ* etc. Similiter Aiacis furorem explicare conatur chorus apud Soph. Ai. 172.

V. 148. *χέρσον θ᾽.* Barnes. in marg. al. *χέρσου*, (quae est coniectura Is. Vossii in notis MSS.) quod recepit Valck., quia *διὰ λίμνας* illud requirere videbatur. Havn. *χέρσων.* Mihi Monk. recte locum distinxisse videtur *χέρσον θ᾽ ὕπερ, πελάγους δίν. ν. ἅ.* Ut lyrici, sic in melicis etiam Tragici praepositionibus et casibus permutandis orationem variare solent. Eur. Suppl. 364 sqq. *ἔκλυετ᾽ ἄνακτος ὅσια περὶ θεοὺς καὶ μεγάλα Πελασγίᾳ καὶ κατ᾽ Ἄργος.* Iphig. A. 1025. *Τίς ἄρ᾽ ὑμέναιος διὰ λωτοῦ Λίβυος μετά τε φιλοχόρου κιθάρας συρίγγων θ᾽ ὕπο καλαμόεσσαν ἔστασαν ἰαχάν;*

V. 149. Ald. rell. *δίναισι νοτίας ἅλμας.* Lasc. Flor. 2. 15. Havn. *δίναισι νοτίαις.* Paris. A. B. D. sec. Musgr. Flor. 10. *δίναις ἐν νοτίαις ἅ.* quod rec. Musgr. sed Par. A. apud Valck. *δίναις ἐν νοτίας.* Flor. A. *δίναις δ᾽ ἵν᾽ ἐννοτίαι*

(Hamb. ἐνοτίαι). ἐν ortum a librario, dativum δίναισι explicaturo, δίναισιν et δίναις ἐν in unum confusa in Flor. A. νοτίαις etsi e praegresso δίναισι oriri potuit, ποιητικώτερον tamen est, quam νοτίας ἄλμας.

V. 150. τόν. Flor. A. τῶν. Havn. τὼν Ἐρεχθιδᾶν.

V. 151. Havn. ἀρχὸν τὸν εὐπατρίδην. E Flor. A. Valck. enotavit τὸν εὐπάτριδα, de quo nihil est in Hamb.

V. 152. πημαίνει Lasc. Ald. rell. et Codd. E Scholiasta, qui ἀπατᾷν, βουκολεῖν explicat, Canterus legendum coniecit ποιμαίνει, quod probat Valck. receperunt Musgr. et Brunck. et sic Flor. 15. ποιμένει, ubi vid. Schol. Pro ἐξαπατᾷν saepe legitur βουκολεῖν. ποιμαίνειν hoc sensu in uno loco Theocr. 11, 80. Πολύφαμος ἐποίμαινεν τὸν ἔρωτα μουσίσδων, *fallebat amorem.* Nam apud Pind. Ol. 11, 9. τὰ μὲν ἁμετέρα γλῶσσα ποιμαίνειν ἐθέλει, Isthm. 5, 14. δύο δέ τοι ζωᾶς ἄωτον μοῦνα ποιμαίνοντι τὸν ἄλπνιστον εὐανθεῖ σὺν ὄλβῳ, quae loca attulit Valck., ποιμαίνειν est *fovere.* Itaque quamvis ποιμαίνει legisse videatur Schol., dubito tamen, an sic ab Euripide scriptum sit. πημαίνει explico, *philtro delinitum tenet.* Sic apud Ovid. Metam. X, 398. Myrrhae amore sauciae nutrix, *Sive aliquis nocuit*, inquit, *magico lustrabere ritu.*

V. 153. Ald. rell. κρυπτᾷ γε κοίτᾳ τῶν σῶν λεχέων. Sed Lasc. Flor. A. 2. 15. Havn. κρυπτᾷ κοιτᾳ λεχέων σῶν, quod recte probat Seidler. de vers. dochm. p. 38. Minus recte autem Musgr. et Monk. λεχέων σῶν e κρυπτᾷ pendere putant, tanquam sit κρύφα τῶν σῶν λεχέων. Fingebant igitur seorsim cubantes Theseum et Phaedram, ut, cum Theseus in suo lecto cum pellice iaceret, hoc Phaedram in suo lecto lateret. At lectus coniugalis utriusque coniugis communis est, et ut infra 744. κοῖται μελάθρων, Ion. 153. Παρνασοῦ κοῖται, ib. 891. ἄντρου κοῖται, sunt *cubilia in domo, in Parnasso, in antro*, sic h. l. κοίτα λεχέων σῶν est *cubatio, concubitus in lecto tuo.* Signum interrogandi post λεχέων σῶν posuit Brunck. ut infra v. 159. quem nollem hic et infra secutus essem.

V. 156. Heath. et Brunck. τόνδ' pro τόν ob metrum, scilicet quia v. 146. ἀνιέροις scripserunt. Versus est anapaesticus dimeter, in quo anapaesti primi arsis soluta. Seidler. tamen ad El. 442. et Hermann. elem. doctr. m. p.

565. versum ex eo genere Glyconeorum habent, de quo Seidler. de verss. dochm. p. 348. et τόνδ' probant.

V. 157. βασίλειαν Flor. 10.

V. 159. εὐναία δέδεται ψυχά Ald. rell. εὐναίᾳ legit Schol. (qui alteram etiam lectionem memorat) et sic Par. B. D. ψυχάν legit Schol. etiam ubi alteram lectionem memorat, ὑπὸ τῆς λύπης εὐναία ἡ Φαίδρα δέδεται τὴν ψυχήν, Paris. D. Flor. 15. ψυχᾷ (ψυχάν) Par. B. Pro δέδεται Par. A. δέδεται (σαι), Havn. δέχεται.

V. 160. τῷ δυστρ. Flor. 15. τὰ δυστρ. Havn. δυςτρόφῳ Lasc. Lib. P. δυστρόπων et mox κακᾷ edidit Valck. hoc e Par. e quo nihil enotarunt Musgr. et Brunck. sed sic Havn. Utrumque recte frigidum vocat Monk. qui eadem epitheta iungi monet a Soph. Trach. 110.

V. 162. δυςφροσύνας pro v. l. commemorat Schol.

V. 164. ἤϊξε Ald. rell. ἤϊξεν Lasc. Flor. 2. Vict. ἦξε Flor. 15. ἦξε Havn. ἦξεν Flor. 10. ἦξεν legendum monuit Porson. ad Med. 76. in Add.

V. 166. Ἄρτεμιν ἀΰτευν Ald. rell. Lasc. ἀΰτευν Ἄρτεμιν Par. A. Flor. 10. Ἄρτεμιν eiiciendum censebat Valck. et eiecit Brunck. ἀΰτουν Blomfield. in *Quart. rev.* p. 228. Elmslei. ad Med. 413. fortasse recte se habere ait formam Ionicam tum hic tum Med. 423.

V. 168. θεοῖσιν Barn. Musgr. σὺν θεοῖς ἐφοίτα, ut congruerent tempora. Imo quod de se dicere voluit, in sententiam generalem mutavit.

V. 169. ἥδε τροφός, *en nutricem*, ut Aesch. S. c. Th. 368. Bl. καὶ μὴν ἄναξ ὅδ' αὐτὸς, Οἰδίπου τόκος, Εἰς ἀρτίκολλον ἀγγέλου λόγον μαθεῖν. Soph. Antig. 526. Καὶ μὴν πρὸ πυλῶν ἥδ' Ἰσμήνη φιλάδελφα κάτω δάκρυ' εἰβομένη. Vid. Gramm. gr. §. 470. Schaefer. melet. p. 77. not.

V. 171. αὔξεται Ald. rell. αὐξάνεται Lasc. Flor. A. 2. 10. 15. Paris. omn. Havn. Vict. ut coniecit Canter.

V. 172. Havn. ἐρᾶται.

V. 177. Flor. A. τί δέ σοι φ. λ. ὅ θ' αἰθήρ. Paris. λαμπρὸς ὅδ' αἰθήρ. Hoc recepit Brunck. probatum a Valck. et a Blomfield. in *Quart. rev.* l. c. qui citat Orest. 1080. Med. 823 sq. Ion. 1444. ubi λαμπρὸς αἰθὴρ dicitur. Addere poterat fragm. Hipp. ap. Stob. CXX. nisi hunc locum

omisisset index Beckianus. Quasi vero λαμπρὸν φέγγος non aeque bene dici possit! cui geminum est λαμπρὸν φάος, toties ab Euripide usurpatum, ut ex eodem indice Beckiano discere potuisset. Magis etiam miror, Valckenaerio τί δέ σοι placere potuisse prae vulgata.

V. 178. δωμάτων pro δόμων Havn.

V. 179. κοίτης Par. A.

V. 181. σπεύσεις γε πάλιν scribi malebat Valck.

V. 182. σφάλῃ Lasc. Flor. 2. Glossa in Par. A. μεταβάλλῃ.

V. 183. οὐδέν σ' ἀρ. Flor. 15. Havn. οὐδὲν ἀρ. Lasc. Flor. 2. non Flor. A. ut ait Monk. — τὸ δ'. ἀπόν est a Valcken. et sic Havn. pro τόδ' ἀπόν.

V. 186. Flor. 10. 15. τὸ μὲν γὰρ ἐστὶν (10. ἐστὶ) ἁπλοῦν.

V. 187. χερσί Havn. Porson. emendabat χεροῖν, quam certissimam emendationem vocat Monk. χερσίν defendere studui Gramm. gr. §. 392. 3.

V. 189. οὐκ Havn. πόνος pro πόνων Flor. A.

V. 190. ἀλλό τι Ald. Herv. 1. Havn. Sed ἀλλ' ὅ τι iam Lasc. Brub. Herv. 2. Canter. Barn. Flor. A. 2. 10. 15. Schol. Arist. Ran. 1114. ἀλλ' ὅτι (sic Ald. ἀλλ' ὅτε postea editiones insedit, monente Porsono advers. p. 42 = 36.) τούτου φίλτερον ἄ. Si Aldina lectio probetur, quod sequitur ἄλλο videri scribendum ἀλλ' ὅ, *sed quod atra nubes tegit*, annotat Valck. Hoc cupide arripuit Brunck. quod mihi propius ad recentiorum, quam ad Graecorum, consuetudinem accedere videtur.

V. 191. ἀμπίσχον Lasc. Ald. rell. ἀμπίσχων Flor. A. 2. 10. 15. Par. A. D. Vid. ad Hec. 1. κρύπτειν Par. A. ap. Valck.

V. 193. τοῦδ' ὅτι Ald. et rell. etiam Valck. Brunck. Flor. 2. Lasc. γρ. ταῦθ' ὅτι. Flor. 10. τοῦθ' ὅτι. — κατὰ γῆν vulgo. κατὰ γᾶν Par. A. Flor. 10. Commode Monk. citat Eurip. ap. Stob. CXXII. p. 608, 50. (p. 499. ed. Grot.) οὕτως ἔρως βροτοῖσιν ἔγκειται βίου· Τὸ ζῆν γὰρ ἴσμεν, τοῦ θανεῖν δ' ἀπειρίᾳ Πᾶς τις φοβεῖται φῶς λιπεῖν τόδ' ἡλίου.

V. 194. ἀπειροσύνην Havn.

V. 195. κοὐκ ἀπόδειξιν. Vid. Valck. ad h. l. et ad Phoen. p. 599. Duker. ad Thucyd. I, 137. Koen. ad Greg. p. 41. Quae Monk. exempla attulit, omnia aliena sunt. — γαῖαν edidit Brunck. e membr. i. e. Par. A. recte hanc constructionem poëtis usitatam dicens. Vid. ad Hec. 144.

V. 197. αἴρετε Paris. omn. Flor. 2. 10. 15. Vict. Lasc. Schol. ut edidit Musgr. ἄρατε Ald. rell. Flor. A. Havn. et pro v. l. Flor. 2.

V. 198. φίλων Flor. A. 10. quod in aliis si legeretur, poterat genuinum videri, inquit Valck. Sed φίλος simpliciter pro ἐμὸς, σὸς etc. non dicunt Tragici.

V. 199. πρόσπολοι Flor. A. Par. ap. Musgr. Flor. 10. 15. Havn.

V. 200. βαρύ μου Ald. Brub. Herv. 1. 2. Flor. 2. βαρύ μοι edidit iam Canter. sed non monito lectore, ut casu illud factum esse videatur. Sic vero Flor. A. 10. 15. Lib. P. Havn. Vict. Lasc. et Dionys. Hal. περὶ συνθέσεως ὀν. p. 29, 41.

V. 201. ὤμοις. Sic Lasc. et omn. MSS. Musgr. Flor. 2. 10. 15. Vict. unde sic edidit Musgr. οἴμοι Ald. rell. ὤμοι Havn.

V. 203. σῶμα pro δέμας Flor. A. 10.

V. 204. μεθ' ἡσυχίας Ald. rell. Stob. p. 568, 3. μετά θ' ἡσυχίας iam Barnes. edidit Scaligero auctore, ut ait Musgr. et sic Lasc. Pariss. ap. Musgr. Florr. 2. 10. 15. Havn. Stob. MS. A. apud Grot. p. 451. 556.

V. 206. δέ om. Par. A. ap. Valck.

V. 207. αἶ αἶ Flor. A. 10. Par. A. ap. Valck. Havn. Vulgo ἒ ἔ.

V. 208. πόμ' vulgo. πῶμ' Markl. Vid. praeclaram annotationem Porsoni apud Monk. ad h. l. et nos ad Hec. 389. — ἀρυσαίμην Par. A. Flor. 10. 15. Havn.

V. 210. Flor. A. λειμῶνι δὲ κλ. Par. A. ἀναπαυσαίμην.

V. 211. His versibus in Havn. appositum est nomen Θεράπαινα.

V. 212. Havn. οὐ μὴ παρ' ὄ. τάδε λόγον γηρύσσῃ, in quo λόγον e sq. v. irrepsit, ubi omittit codex. In sq. v. post λόγον signum interrogandi posuit Monk. obsecutus Elmsleio, qui in *Quart. rev.* n. 14. p. 434. οὐ μή cum futuro pro Imperativo semper interrogative pronunciandum censet, ut οὐ μὴ γηρύσει; idem esset atque οὐ σιωπή-

σεις. Cf. Elmsl. ad Eur. Med. 1120. quod monere neglexi ad Med. 1141. ubi V. D. post *χάριν* v. 1145. interrogationis notam ponit. Monuit de hac Elmsleii observatione nonnulla Hermann. ad Soph. El. 1041. Mihi haec formula orta videtur ex *οὐ δέδοικα μὴ εἴπῃς*, *non timeo ne dicas* i. e. *nequaquam dices.* Inde ortam quum dico, non hoc dico, eam ubique hoc modo explicari posse; sed ab origine et prima significatione usus paulatim eam deflexit, ita ut *οὐ μή* fortius negaret quam simplex *οὐ*. Hinc factum, ut etiam futurum adderetur. Tria loca, quae regulae suae repugnarent, ipse Elmsl. excitavit e Soph. Oed. C. 176. El. 1052. Aristoph. Ran. 508. eaque corrigere tentat. Eodem mihi referenda esse videntur illa: Oed. C. 408. *οὐκ ἆρ᾽ ἐμοῦ γε μὴ κρατήσουσίν ποτε.* ib. 848. *οὔκουν ποτ᾽ ἐκ τούτοιν γε μὴ σκήπτροιν ἔτι Ὁδοιπορήσεις.* quae quomodo interrogative efferri possint, non intelligo. Ad *ῥίπτουσα λόγον* Boissonad. annotavit: „et v. 233. (231.) Hec. v. 332. Longus II. p. 30. *ποικίλας φωνὰς ἔῤῥιπτον ἐπὶ τὴν Χλόην*, ubi cf. Villoisonum."

V. 214. Flor. A. *πέμπε*. Tum Havn. *ὕλην*.

V. 215. *θηροφόροι* Havn.

V. 216. Ald. rell. *στίβουσι*, quod correxit Barn.

V. 217. Lasc. *βαλειαῖς*. *ἐγχριμπτομ.* e Paris. et Flor. A. dedit Valck. et e Marklandi coniectura *ἐγχριμπτομένα* pro *ἐγχριπτόμεναι*, imprimis ob loca Plutarchi T. II. p. 52. B. 959. B. ubi versu ad eum, qui loquitur, accommodato est *ἐγχριπτόμενος*. Monk. *ἐγχριμπτομένη*.

V. 218. *κυνί* Eustath. ad Il. ξ, p. 989, 56. = 982, 52. *κυσίν* Flor. 15. *θωῖξαι* Flor. A.

V. 219. *χαίτην ξανθήν* Flor. 15. ut edidit Monk. *παρα χαίταν ξανθὴν* Par. A. sec. Valck. *παρὰ χαίταν ξανθὴν* Flor. 10. Havn. Totum versum omittit Flor. A.

V. 220. *ὅρπηκ᾽* Par. A. Havn. Male pro *ὅρπακι* accipiunt Valck. et Musgr. In Ald. Brub. Herv. 1. 2. plene erat *ὅρπακα*. — *ἐπίλογχον* Lasc. *ἐπὶ λόγχον* Havn.

V. 221. *ἐν χεροῖς* Flor. A. *ἐν χεροῖν* Fl. 10. *ἐν χερί* Fl. 15. Havn.

V. 223. Havn. *τί σοι κυνηγεσίων μελέτη*, omissis post *κυνηγεσίων* verbis *καὶ σοί*. *μελέτη* etiam Paris. A. (*μελέτη* apud Musgr.) Hinc Valck. memor locutionis *τί σοὶ καὶ*

ἐμοί, fecit *τί κυνηγεσίων καὶ σοὶ μελέτη; quid tibi cum meditatione rerum venaticarum est negotii?* quod recepit Brunck. Sed vix credo, Graece ita dici posse, non magis quam *τί γὰρ κἀμοὶ μάχαισι* pro Anacreontico *τί γὰρ μάχαισι κἀμοί*; Porson corrigebat *τί κυνηγεσίων καὶ σοὶ μελέτη; quid est, cur venationum tibi quoque cura sit?* quod recepit Monk. Equidem non video, cur dici non possit, *τί καὶ σοὶ μελέτης κυνηγεσίων μέτεστι* seu *προςήκει*; ut Il. φ', 360. loco a Musgr. adscripto legitur *τί μοι ἔριδος καὶ ἀρωγῆς; quid ad te quoque venationis meditatio attinet?* Sic fere Iphig. T. 244. *καὶ τίς θαλάσσης βουκόλοις κοινωνία;*

V. 224. *νασμάτων* pro *νασμῶν* Havn.

V. 225. *πύργων* Flor. 15.

V. 226. Valck. Heathio obsecutus, ut *ὑς* in *κλιτὺς* usitato more posset produci, edidit *κλιτὺς, ὅθι σοι*. Sed recte eum refutavit Brunck. substantiva oxytona in *ύς* non necessario produci e locis Soph. Trach. 271. (Antig. 1144. addit Monk.) Eur. Bacch. 388. Androm. 357. docens. Cf. Schaef. melet. p. 73. Idem *ὅθεν* rectius esse ostendit quam *ὅθι*. idem enim esse, atque *ἀφ᾽ ἧς* s. *ὅθεν πῶμ᾽ ἀρύσαι᾽ ἄν*, ut locutus erat v. 207 sq. — *πόμα* hic etiam Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. Correxit Barnes. et sic tres Florr.

V. 227. Vulgo *δέσποινα δίας*. Lasc. *δέσποιν᾽ ἀδίας*. Sed *δέσποιν᾽ ἁλίας* Flor. A. 2. 10. 15. Paris. A. Cotton. Havn. quod etiam absque Codd. invenerat Reiskius.

V. 229. *γένοιμ᾽ ἄν* Havn. Versum Aristoph. Vesp. 728. quem ex Hippolyto sumtum esse monet Schol. Valcken. hic in prima fabulae editione lectum fuisse opinatur:

κείνων ἔραμαι,
κεῖθι γενοίμαν ἐν σοῖς δαπέδοις,

Porson post verba *καὶ παρὰ πεύκας* v. 215. inserendum suspicabatur. Mihi Aristophanes versus Alcest. 884 sq. et hunc coniunxisse videtur.

V. 230. *δαμαζομένα* Ald. rell. *δαμαλιζομένα* e Lasc. et Par. E. Lib. P. restituit Musgr. et sic Flor. 2. 15. *θαυμαζομένα* Flor. A. 10. *δαμαλιζομένη* Monk.

V. 231. *πάραφρον* Ald. rell. unde *πάραφρόν γ᾽ ἐῤῥ.* coni. Valck. et Musgr. *παράφρων* recte edidit Brunck.

V. 232. *δή* om. Flor. A. 10. Pro *θήρας* Flor. 10. *θήραις*, Havn. *θύρας*. Photius v. *νῦν δή· νῦν δὴ μὲν ὅροις βὰς ἐπὶ θύρας.*

V. 233. *πόθεν* Phot. et Flor. A. *πόθι* Suidae edit. Ald. v. *νῦν δή.*

V. 234. Flor. 15. *ἀκυμάτοις.* Pro *πώλων* Havn. *πώλοις.*

V. 235. *πολλᾶς* pro *πολλῆς* e Flor. A. recepit Valck.

V. 236. *ὥς τις* Ald. rell. *ὅςτις* e Par. A. (qui *ὅςτις τε*) E. Lib. P. Lasc. recepit Musgr. et sic tres Florr. Vict. Havn. *τίς σε* Par. D.

V. 238. *δύστηνος* et *εἰργασάμην* Flor. 15. *εἰργασάμην* etiam 2. 10. Par. A. Havn.

V. 239. *γνώμης ἀγαθῆς* tres Florr. Havn. Boissonad. citat Bernard. ad Nonn. T. I. p. 123.

V. 240. *ἄτη* Par. A. tres Florr. et Havn.

V. 241. *τλῆμον* Havn.

V. 242. *μαῖα* pro *μαία* primus, quod mireris, restituit Brunck. *κρύψω κεφαλήν* Flor. 15. *πάλιν κρύψον μου κεφαλήν* Havn.

V. 243. *μοι* om. Flor. A.

V. 244. *δάκρυα* Flor. A. 10. Havn. fortasse recte, ut *μοι* e praecedente versu repetitum sit.

V. 246. *γνώμην* Par. A. Flor. 10. 15. Havn.

V. 249. *μή* pro *δή* Flor. A.

V. 251. Ald. rell. *πολλὰ διδάσκει γάρ μ' ὁ πολὺς βίος.* Quod inde a Musgravio editur, est in Flor. A. Parr. A. B. D. Flor. 2. 10. Havn. et sic iam ex ingenio versum emendavit Bentlei. de Phalar. epist. p. 80. (p. 102. ap. Monk. p. 231. ed. Lips.) Lasc. *πολλὰ δὲ διδάσκει μ' ὁ πολὺς βίος.* Sic etiam Flor. 15. sed *βίοτος.*

V. 252. 3. sic laudat Plutarch. T. II. p. 95. E. F. *Χρὴ γὰρ μετρίαν εἰς ἀλλήλους φιλίαν θνατοὺς ἀντείνασθαι.* Ald. rell. *θνητούς.* Brunck. *θνατούς.*

V. 254. *μυελεῖν* Flor. A. *ψυχῆς* Ald. rell. *ψυχᾶς* Brunck. et Flor. 15. *ψυχήν* Flor. 10.

V. 255. *ἄλυτα* Flor. A. Pro *στέργηθρα* Plut. l. c. *θελγητρα.* (Apud Wytt. *θέλγηθρα* in textu et in nota.)

V. 257. *μίαν* om. Flor. A.

V. 258. *ψυχήν* Par. A. Havn.

V. 260. *ἀτρεκεῖς.* Forte *ἀπρεπεῖς.* *Boisson.* *ἀτρεκεῖς ἐπιτ. vera studia,* sunt quae serio, omni animi contentione, in aliquid conferuntur, ideoque accurata, *ἀκριβεῖς,* ut interpretantur Schol. et Hesych. Ceterum Flor. A. *ἀτρεκές.*

V. 262. *ὑγεία* Flor. 15. Havn.

V. 263. *τὸ λίαν γ'* Ald. rell. *γ'* omittunt Flor. A. 2. 10. 15. Paris. omn. Havn. et deleverunt Musgr. et Valck.

In his etiam anapaestis magna inconstantia est Codd. et edd. aliis formas Doricas, aliis Atticas servantibus; videtur tamen ad certam rationem res revocari posse. Atticae enim formae sine ulla varietate leguntur v. 175. 206. 241. 253. e quibus unus versus 241. Phaedrae est, reliqui nutricis. Contra Doricae formae constanter servantur v. 210. 227. 229. 230. qui versus omnes Phaedrae sunt. In reliquis variatur. Ex his colligo, in nutricis oratione Atticas formas veras esse, in Phaedrae Doricas. Accedit, quod, si v. 217. vera est emendatio Valcken. *ἐγχριμπτόμεναι* facilius ex *ἐγχριμπτομένα* quam ex *ἐγχριμπτομένη* oriri potuit. Causa vero, cur Phaedrae orationi Doricas, nutricis Atticas vel communes formas tribuerit poëta, eadem esse videtur, quam supra ad Hec. 95. indicavi, quod Phaedra animo graviter commoto loquitur. Haec si vera sunt, v. 179. *κοίτης,* 193. *γῆν,* 194. *ἀπειροσύνην,* 235. *πολλῆς,* 253. *θνητοὺς,* ut v. 175., 254. *ψυχῆς,* 258. *ψυχήν* legendum est, contra 241. *τλάμων.*

V. 266. Pro *γύναι* Flor. A. 10. *γεραιά, γεραιά* duplicato.

V. 267. *δυςτήνους.* Havn. *δυςτύχους.* Markland. ap. Monk. coni. *τῆςδε.* Similiter Luzac. Exercit. acad. p. 8. *ὁρῶμεν τῆςδε δυστήνου τύχας,* quod centenis vicibus vocem *δύστηνος* adhibuerit Euripides vel de personis vel de rebus, nunquam *τύχας* dixerit *δυστήνους.* Quod quamvis verum sit, sicut est, tamen *δύστηνοι τύχαι* rationi non repugnant, quum etiam *ἀθλία τύχη* Hec. 422. vel *ἄθλιος τύχη* Herc. 1365. etiam *δυςτυχὴς τυχη* Troad. 473. legatur. Aliam medicinam, si locus medicina indiget, affert Blomf. in *Quart. rev.* p. 228. ita interpungendo: — *βασιλίδος πιστὴ τροφέ, Φαίδρας ὁρῶμεν κ. τ. λ.* Praeterea Monk. divisim scripsit *ὁρῶ μέν,* quum particula *μέν* sententiae

pene necessaria videretur. Non opus: vid. Heusde spec. crit. in Plat. p. 75 sq. Heindorf. ad Plat. Theaet. §. 96. p. 421. Cf. Herm. ad Eur. Hec. 23.

V. 268. ἡμῖν ἐστὶν ἥτις Flor. 2.

V. 269. Reiskius em. σοῦ δ' αὖ πυθ. quod, probatum Valck., recepit Brunck. mihi minus commodum videtur, quum αὖ oppositionem vel orationem ad aliud argumentum conversam indicet. Blomfield. in *Quart. rev.* p. 224. coni. σοῦ δ' ἐκπυθέσθαι. nam etiam in Aesch. Prom. 616. pro πᾶν γὰρ ἂν πύθοιό μου in Turn. legi πᾶν γὰρ ἐκπύθοιό μου. (in quo tamen ἂν et ἐκ non confusa sunt, sed quum in Ald. legeretur πᾶν γὰρ πύθοιό μου, alius metrum sarcire voluit inserendo ἐκ, ἐκπύθοιο.) Ad ἂν duplex nunc nemo offendat. — Pro κλύειν Paris. A. apud Valck. et Musgr. λύειν. καὶ deest in Flor. 15.

V. 272. ἥκει Flor. A. 10. Par. D. quod pro v. l. memorat etiam Schol. *Eodem recidis:* i. e. non magis scio, quae origo morbi sit, quam quis morbus. Tum σιγῶ Flor. A.

V. 273. Flor. A. καταξάνται. sic.

V. 274. γ' omittunt Flor. A. 10. Paris. A. Itaque omisit Brunck. Est autem *quippe quae tertium iam diem cibo abstineat.*

V. 275. ἄτην pro ἄτης Flor. A. Victor. V. L. XII, 17. coni. ὑπ' ἄσης, contra metrum, Muretus V. L. X, 12. ἄσης ὕπ'. Vid. Valck. Ipse Valck. malit ἢ θανεῖν πειρωμένη, in hunc sensum: *Utrum abstinet cibo, sive ex ira Deûm, seu moerore* confecta, *tanquam mori desiderans?* monens, quum post πότερον sequi deberet ἤ, aliam causam morbi, quae illi πότερον responderet, quum memorare vellet Troezenia mulier, interpellari a nutrice. Quidni ἢ θανεῖν πειρωμένη pro altera hac causa accipiamus, *Cibone abstinet ex ira Deûm, ob* mentis aliquod delirium, *an ut inedia mortem sibi consciscat?* Hoc est, quod ante pedes est, respuere, ut aliud quaerendo operam ludas.

V. 276. Pro θανεῖν Musgr. coni. ἄδηλ'. quod probat Brunck. tanquam ingeniose et probabiliter inventum, quum θανεῖν cum ceteris vix connectatur et sententiae non conveniat. Itane vero? Ignorabantne VV. DD. in responsis aliqua ex iis repeti, quae praecesserant in in-

terrogatione? ut h. l. quum duplicem inediae causam posuisset Troezenia mulier, alteram, mortis cupiditatem, veram esse, θανεῖν repetens indicat nutrix. Taedet haec commenta referre.

V. 278. Lasc. ἤδη πῆμα.

V. 279. ὅδ' Lasc. Ald. rell. etiam Valck. Peius etiam Musgr. Brunck. ὅ δ'.

V. 280. ἐκδ. γὰρ ὢν Flor. 10.

V. 282. πυθὴρ pro πυθέσθαι Flor. A. Pro πλάνον Par. A. Havn. πλάνην. Inverso ordine φρενῶν πλάνον Flor. A. 10. quod recepit Brunck. Vulgata defenditur etiam loco Eustathii, quem adscripsit Brunck. p. 333. l. antepen. (imo p. 335, 44.) καὶ πλάνος φρενῶν, ἡ πλάνη.

V. 283. εἰς πᾶν Flor. A. 10. Par. B. D. Havn. quod receperunt Valck. et Brunck. εἰς πάντ' et εἰς πᾶν ἀφικνεῖσθαι promiscue dici, recte monuit Monk. Soph. Oed. T. 265. κἀπὶ πάντ' ἀφίξομαι. Cf. Valck. ad Herod. p. 557. 9. Flor. 2. Vict. ἐς πάντ' ἀ.

V. 284. Pro ἀνήσω Flor. A. 10. ἀρήσω (ἐρήσω Hamb.) tum οὐδὲν Flor. 10. 15. Lasc.

V. 287. Ald. rell. ἀλλ' ὦ φίλη παῖ. quod locum haberet, si praecedentia etiam ad Phaedram dicta essent, ut hac formula ad eam cohortandam progrederetur; nunc quum sermonem a Troezeniis mulieribus ad Phaedram convertat, aptius est ἄγ' ὦ φ. π. quod dant Lasc. MSS. omn. Musgr. Flor. A. 2. (hic cum nota in marg. γρ. ἀλλ') 15. Havn. — παῖ om. Havn. πάροιθεν Flor. 15. Havn.

V. 288 sqq. λάθωμεν Flor. A. 10. Seqq. ita leguntur in Flor. A. καὶ σῆθ' ἡδίην γ. (καὶ σὴ ἡδίην γ. Valck.) Blomf. in *Quart. rev.* p. 221. sequ. et ad Aesch. S. c. Th. 469. sic legit: καὶ σύ γ' ἡδίων γενοῦ Στυγνὴν ὀφρὺν λύσασα, καὶ γνώμης ὁδὸν Ἔγωγ', ὅπῃ σοι μὴ καλῶς τόθ' ἑσπόμην, ut σύ γε legatur infra 646. 790. σοῦ γε v. 1038. (quae loca ille affert, quasi demonstraturus, post σύ sequi debere γε). Hic tamen, ubi praecessit λαθώμεθ' ἄμφω, aptius est σύ τε — ἐγώ τε. nam καὶ ad haec cum praecedentibus copulanda spectat. Sic Phoen. 1625. σοί τ' εὖ λέλεκται — — ἐγώ τε ναίειν —. Ad γνώμης ὁδὸν repete στυγνήν. In scholiis ad h. l. duo confusa sunt. Leg. Στυγνὴν ὀφρὺν, τὴν στυγνὴν τῆς ἀφροσύνης ** (Deesse quaedam

videntur.) Ἄλλως. τουτέστι τὴν στυγνότητα — — παῦσαι. Ἐγώ θ' ὅπη. ὅπου οὐ καλῶς — μετέρχομαι. Ἄλλως. εἴ τι, φησὶ, κ. τ. λ.

V. 289. Flor. A. καὶ γνώμην ὁδόν.

V. 290. E Flor. A. enotatum: ἔγνωθ' — καθὴ (καλὴ Valck.) τάδ'. Havn. ἐγὼ δ'. Verto: *et ego, quomodocunque tunc dicta tua male prosequebar, illis omissis* etc.

V. 291. Havn. μεθείς.

V. 292. νοσεῖν Flor. A.

V. 293. συγκαθιστάναι Ald. rell. συγκαθεστᾶναι Havn. At Lasc. Par. A. E. Lib. P. Flor. A. 2. 10. 15. συγκαθίστανται, Par. B. D. συγκαθέστανται. Hinc Musgrav. in Exercitat. coni. συγκαθίσταιντ' ἂν ν. acute et probabiliter, inquit Porson. Suppl. Praef. ad Hec. p. XXXVI. ed. Lips. eamque coniecturam Valck. Brunck. Monk. receperunt. Ita exquisitior locutio ab altera expulsa est, quae librariorum inscitiae debetur. Ipse Musgr. in notis vidit, similem esse constructionem Homericae Il. τ', 140. δῶρα δ' ἐγὼν ὅδε πάντα παρασχεῖν. Adde quae dedi Gramm. gr. §. 535. d. Verte: *mulieres adsunt* vel *en mulieres, quae morbum curare possint.* — νόσων Lasc.

V. 295. ἰατρῷ Lib. P. Flor. 2. Vict. sed in Flor. supra ῷ ab eadem manu scriptum οῖς.

V. 296. εἶεν. Brunck. ἔα. illud enim esse concedentis, hoc admirantis. Recte Monk., εἶεν solennis exclamatio est, inquit, ubi missis iis, quae iam dicta sunt, ad alia se convertit oratio. Nubem exemplorum congessit Censor ed. Monk. in *Quart. rev.* l. c. Orest. 762. Phoen. 1615. Alc. 311. Iphig. A. 1172. Iph. T. 453. Troad. 938. 991. Hel. 761. Ion. 278. 756. Herc. 1185. El. 601. 623. 911. 963. Soph. Oed. C. 1308. El. 513. Theogn. 377. Henioch. ap. Stob. XLIII. p. 168. Timaei lex. p. 94. Vid. Hermann. ad Eurip. Suppl. 795. et praef. p. X. ad Soph. Ai. 101. Sic h. l. sensus est: *sed haec missa faciamus.* Tum Brunck. edidit οὔ σε χρὴ σιγ. quod recepit Monk. χρή, οὐ χρή dicunt, qui proposito eo, quod faciendum vel omittendum sit, ad alterum adhortari vel ab eo deterrere volunt; ἐχρῆν, οὐκ ἐχρῆν, qui significant alterum non facere, quod factum oportuit, vel facere, quod omittendum erat. Sic nos Germanice dicimus, *du solltest doch nicht*

schweigen. Vide quae monui ad Cicer. or. pro S. Roscio Am. §. 4. et ad Hec. 262. Similiter infra 344. pro ἅ μ' ἐχρῆν male Brunck. edidit ἅ 'μὲ χρή.

V. 297. Ald. rell. ἤν τι. Flor. A. 10. Par. A. Havn. εἴ τι. In Flor. 2. ἤν in ει correctum a manu sec. εἴ τι hic paulo melius videbatur, inquit Valck. quare, nescire me fateor.

V. 298. Fors. leg. Ἦ τοῖσί γ' εὖ λ. *Monk.* Voluit, puto, *vel certe dictis meis concedere.* Sed hoc sensu nunquam dicitur in secundo membro ἤ — γε, sed ἤ — γοῦν. Aliud est ἤτοι — γε, ἤ, de quibus vid. Elmsl. ad Med. 1263.

V. 299. Male in Brub. Herv. 2. Canter. Barn. φθέγξαι, τί; quod ortum e scriptura Ald. φθέγξαι τί. — ἄθροισον pro ἄθρησον Havn.

V. 300. λόγους pro πόνους Flor. A. 10.

V. 301. τῷ πρίν est e Scaligeri coniectura, recepta a Barnesio, quum in edd. et MSS. legeretur τῶν πρίν. et confirmare illud videntur Schol. verba: Εἰς δὲ τὸ πείθειν ὁμοίως ἄπεσμεν τοῖς πρὶν ῥήμασιν. Valck. coni. τοῖς πρίν, eo tamen inclinare videtur, ut probet τῶν πρίν, provocans ad Thom. M. qui Ὅμοιον τῷ δεῖνι καὶ ὅμοιον τοῦ δεῖνος· ὡσαύτως καὶ ἴσος τῷ δεῖνι καὶ ἴσον τοῦ δεῖνος. sed graviore auctore opus est ad probandum ἴσος cum genitivo iungi. Error inde ortus videtur, quod ad ἄπεσμεν haec verba referebant, ἄπεσμεν τῶν πρὶν πόνων, *aequo intervallo a superioribus laboribus absumus*, i. e. non plus antea profecimus. Sed quis unquam ἀπεῖναι τοῦ πόνου pro *laborem frustra insumere* posuit?

V. 302. λόγοις ἔθελγεθ' Ald. rell. Sed ἐτέγγεθ' Flor. A. (ἐτέγνεθ' Hamb.) 10. Paris. omn. Havn. ἐτέγγετ' Vict. ἐθέλγεθ' Flor. 2. sed supra adscriptum γρ. ἐτέγγεθ'. Contra ἐθέλγεθ' pro v. l. memorant Par. A. B. ἐτέγγεθ' receperunt Musgr. Valck. Brunck. ut accommodatius, ubi sermo est de obstinata animi voluntate mollienda et expugnanda, quam θέλγεσθαι, quod de affectu mitigando usurpatur. — Mox Flor. A. ναὶ τ' (sic Hamb. ναί τ' Valck.) οὐ πείθ. Flor. 15. νῦν δ' οὐ π.

V. 304. Flor. A. 10. 15. Havn. γίνου. Lasc. γίγνη. Blomfield. ad Pers. 176. incertum putans, num imperativum praesentis agnoverint tragici, (cf. Elmsl. ad Soph.

Oed. T. 692.) legendum censet *γενοῦ* et Cycl. 94. *γένεσθε.* Ita etiam ap. Soph. Oed. C. 291. legendum decernant *μηδαμῶς γενοῦ κακός*, et in versu ex Eurip. Syleo ap. Eustath. Il. *α'.* p. 107, 28. *ἔκτεινέ μοι σεαυτὸ καὶ γενοῦ θρασύ* pro *γίνου*, quem tamen locum ipse Blomf. ad Agam. gloss. 1640. silentio transmisit. *ἴσθι προδοῦσα σοὺς παῖδας* non est, ut Valck. interpretatur, *scito filios te tuos prodituram;* sed aoristus eamdem vim habet, quam Latinorum futurum exactum: *si perieris, filios tuos prodideris.* Sic quod legitur Med. 78. *ἀπωλόμεσθ᾽ ἄρ᾽, εἰ κακὸν προσοίσομεν νέον παλαιῷ*, hac forma orationis dici possit, *ἴσθι ἀπολομένη, εἰ προσοίσεις.* Plat. Gorg. §. 87. p. 484. A. *ἐὰν δέ γε φύσιν ἱκανὴν γένηται ἔχων ἀνὴρ — — ἐπαναστὰς ἀνεφάνη δεσπότης ἡμέτερος ὁ δοῦλος, καὶ ἐνταῦθα ἐξέλαμψε τὸ τῆς φύσεως δίκαιον*, *Si idonea indole praeditus erit vir — — exstiterit — eluxerit*, vel *exstitit — eluxit*, ut Cicero loquitur Verr. III, 62, 145. *nisi ita res manifesta erit allata, ut responderi nihil possit, vicimus.* vel ibid. c. 92. in. *Quapropter si vos semel in iudicando finem aequitatis et legis transieritis, scitote, vos nullum ceteris in aestimando finem improbitatis et avaritiae reliquisse.* Cf. ad Orest. 929. Alia ratio est loci Med. 776. Phoen. 1344. 1561.

V. 305. *θρόνων* pro *δόμων* Par. A.

V. 306. Ald. Brub. Herv. 1. 2. Cant. Flor. 2. *ἱππείαν.* Barn. Musgr. Par. A. Flor. 10. 15. Havn. *ἱππίαν*, ut citat Eustath. ad Il. *ζ'*, p. 656, 23. (521, 31.)

V. 307. Havn. *τέκνοις.*

V. 308. Pro *νιν* Flor. 15. *νῦν.* Idem sq. v. omittit *Ἱππόλυτον.*

V. 311. Par. A. *τοῦδ᾽ αὖθις ἀνδρός.* Flor. A. 10. *αὖθι λ.*

V. 315. *φορεῖς* Par. A. et recepit Brunck. pro *φέρεις.* Nollem imitatus essem.

V. 318. Flor. 18. *ἀπόλλυσιν.*

V. 319. Flor. A. 10. *εἰς ἁμαρτίαν*, omisso *σ'.*

V. 322. Flor. A. ap. Valck. *οὐ γὰρ εἰσι μ᾽ ἁμαρτεῖν.* In Hamb. enotatum tantum *εἰσι μ᾽.*

V. 323. *οὐ δὲ σοῦ* (sic) coni. Is. Vossius in notis MSS. *ἐν δὲ σοὶ λελείψομαι* verto, *tua vero opera s. culpa propositum meum non assequar, conatu meo te flectendi excidam.* Sic fere Musgravius: *Si proposito mihi cadere necesse est, id non mea negligentia fiet, sed tua potius obstinatione.* Herod. VIII, 100. *οὐδὲν γὰρ ἐν τοῖσι Πέρσῃσι δεδήληται τῶν πρηγμάτων*, i. e. *culpa Persarum*, ut interpretatur Valck. citans Thuc. VII, 8. *τὴν αὑτοῦ γνώμην, μηδὲν ἐν τῷ ἀγγέλῳ ἀφανισθεῖσαν.* Proprie est, *quantum in Persis, in nuntio situm est.* Similiter Soph. Oed. C. 153. *ἀλλ᾽ οὐ μὰν ἔν γ᾽ ἐμοὶ προσθήσεις τάσδ᾽ ἀράς*, *quantum per me licebit*, vertit Brunck. *λείπεσθαι* vero quum proprie significet in cursu a tergo relinqui, (unde qui serius alio venit, *τούτου λείπεσθαι* dicitur, ut infra 1234. El. 648. Herc. f. 1145. ubi *ὕστερος ἀφῖγμαι* per *ἐπεξήγησιν* quandam additur; hinc Orest. 1034. *οὐδὲν σοῦ ξίφους λελείψομαι*, i. e. *una tecum ferro vitam finiam*) deinde significat etiam quacunque re aliquo inferiorem esse, ut Soph. Ai. 1245. Eurip. Suppl. 905. Troad. 674. et *λελειμμένος* expers alicuius rei s. qui rem non assecutus est, ut Soph. El. 474. Eur. Ion. 682. Hinc Orest. 1078. *λέλειψαι τῶν ἐμῶν βουλευμάτων*, *non assecuta es, non intelligis.* Hel. 1246. *λέλειμμαι τῶν ἐν Ἕλλησιν νόμων*, *non novi, ignoro.* Soph. Oed. C. 495. *λείπομαι γὰρ ἐν τῷ μὴ δύνασθαι μήθ᾽ ὁρᾶν*, *non valeo propterea quod et viribus infirmior sum et caecus.* Infra 1103. *λείπομαι* est *spe destituor.* Valckenaerii interpretationi, *Phaedra tamen iudice vincar aut victam me dabo, sive potius acquiescam in tuo iudicio*, repugnant ea, quae sequuntur; quae enim ita in obtestando pergit, ut ad genua Phaedrae accidat, dicere vix potest, se in Phaedrae iudicio acquiescere.

V. 324. *ἐξηρτημένη.* Sic Flor. 15. Havn. quod non dubitavi recipere pro *ἐξαρτωμένη.*

V. 325. *καὶ σῶν γονάτων*, omisso *γε*, Paris. A. Havn. *καὶ τῶνδε γον.* Par. B. D. quod receperunt Valck. Brunck. In vulgata conspirant Flor. A. 2. 10. 15. *τῶνδε γον.* confirmatur locis, quae adscripsit Monk. Hec. 735. Andr. 874. Sed *γε* hoc l. aptissimum; vid. ad Orest. 111. quod addere non solent librarii. Excidere autem facile potuit ob sequens *γο.*

V. 326. *πεύσει* pro *πεύσῃ* Flor. 15. Rectius interpungi videtur in Cant. Barn. Valck. *κάκ᾽, ὦ τάλαινα, σοὶ, τάδ᾽ εἰ*

πεύσει, κακά. vel *σοὶ τάδ᾽, εἰ πεύσει, κακά. σοί* in Havn. *ὀρθοτονεῖται.*

V. 328. *ὀλεῖ* nutrici tribuendum, et Phaedrae orationem a verbis *τὸ μέντοι πρᾶγμ᾽* incipiendam censuit Valck. quem sequitur Brunck. Firmari hoc poterat e scholiastae verbis, *ἢ οὕτως· ἐὰν μή μοι εἴπῃς, ἀποθανῇ.* Sed recte monuit Monk. in huiusmodi dialogis non solere versum inter duas personas dividi. Musgr. coni. *ὀλεῖς,* quod comparat cum Hor. Epod. 14. *occides saepe rogando.* Aptius exemplum excitare poterat e Soph. El. 831. ubi, quum Chorus verbis *ὦ παῖ, τί δακρύεις* et *μηδὲν μέγ᾽ ἀΰσῃς* (quod recte interpretatus est Heath.) significasset non nimis lugendum esse Electrae, haec respondet, *ἀπολεῖς,* quod ipsa deinde disertius explicat verbis, *εἰ τῶν φανερῶς οἰχομένων εἰς Ἀΐδαν ἐλπίδ᾽ ὑποίσεις, κατ᾽ ἐμοῦ τακομένας μᾶλλον ἐπεμβάσει.* Sic h. l. Phaedra nutrici enixe oranti, ut sibi causam morbi aperiat, *ὀλεῖς,* inquit, quo indicat, gravissimum sibi esse quod illa facere se velit. Orest. 155. *ὀλεῖς* non est *perdes Orestem,* sed *gravissimum mihi feceris.* Ita cepisse videtur unus ex iis, qui scholia ad h. l. conscripserunt: *εἶτα, φησὶν, ἀπολοῦμαι. τὸ δὲ ἀπολέσθαί με τιμήν μοι φέρει.* Haec enim ad lectionem *ὀλεῖς,* superiora, *ἐὰν μή μοι εἴπῃς, ἀποθανῇ,* ad *ὀλεῖ* spectare videntur. Sed *ὀλεῖ* etiam habet quo se tueatur. Hoc enim ubi Phaedra dicit, continuare videtur, quod v. 326. dixerat: *κάκ᾽, ὦ τάλαινα, σοὶ τάδ᾽, εἰ πεύσει, κακά· ὀλεῖ.* Quid sibi velint illa in scholiis, *τοῦ δὲ στερηθῆναί σου μεῖζον οὐκ ἔστι μοι κακόν. εἶτα, φησὶν, ἀπολοῦμαι,* non intelligo. Ceterum Havn. *πρᾶγμα τιμὴν ἐμοί.*

V. 329. Paris. A. Flor. 10. *ἐμοὶ* pro *ἐμοῦ,* quod pro indicio verae lectionis habens Brunck. scripsit, quod Valck. suggesserat, *ἱκνουμένην ἐμέ;* Satis leviter. *χρηστά* non tantum ex *ἱκνουμένης,* sed etiam e *κρύπτεις* pendet.

V. 330. Lasc. Ald. rell. *ἐκ τῶν γὰρ ἐσθλῶν αἰσχρὰ μηχανώμεθα.* Flor. 15. *ἐκ τῶν γὰρ αἰσθλῶν* (sic) *αἰσχρὰ μηχ.* Flor. 2. 10. et pro v. l. Par. B. *ἐκ τῶν γὰρ αἰσχρῶν ἐσθλὰ μηχ.* Utramque lectionem memorat Schol. Ego cum Musgr. Valck. Brunckio lectionem Codd. praetuli. Quae antea dixerat Phaedra *τὸ μέντοι πρᾶγμ᾽ ἐμοὶ τιμὴν φέρει,* nunc dicere non poterat *αἰσχρὰ μηχανώμεθα,* sed *ἐσθλά, ἐκ τῶν αἰσχρῶν, quum turpem amorem effugero.*

V. 331. Flor. A. *λέγουσά τι τιμιωτέραν φανεῖ.* Monkio scribendum videtur: *Οὔκουν — φάνει;* sic. voluit *φανεῖ,* ut Porson dedit Orest. 1231. Cf. Soph. Ai. 79.

V. 332. Lasc. Ald. rell. *δεξιᾶς τ᾽ ἐμῆς.* Flor. A. 15. 10. (in quo *τ᾽* omissum) *δεξιάν τ᾽ ἐμὴν,* quod receperunt Musgr. Valck. Brunck. Vid. Dawes Misc. cr. p. 236. Valck. ad Phoen. 522. Porson. ad Med. 734.

V. 333. *μου* pro *μοι* Flor. 15. *δῶρον* omittit Flor. A.

V. 336. Havn. *ὦ μῆτερ, οἷον τλῆμον.*

V. 337. *ταῦρον* Flor. A.

V. 338. *σὺ δ᾽* Flor. A. 10.

V. 340. Elmsl. ap. Monk. coni. *ὧδ᾽ ἀπόλλυμαι.*

V. 341. Havn. *πῆ προβ. λ.*

V. 342. recte explicant scholia.

V. 343. *οὐδέν τοι* Lasc.

V. 344. *ἅ μ᾽ ἐχρῆν λέγειν* Ald. rell. contra metrum. Is. Vossius in notis MSS. *ἅ᾽ν μ᾽* vel *ἅμ᾽.* Barn. *ἅ ᾽ν μ᾽ ἐχρ.* soloece. Recte Musgr. *ἅμ᾽ ἐχρ.* i. e. *ἃ ἐμέ.* Brunck. *ἁμὲ χρὴ λέγειν.* quod nollem recepissem. Vid. ad v. 296. Elmsl. ad Heracl. 959. Qui dicit *λέξον, ἃ ἐμὲ χρὴ λέγειν,* non negat se dicturum esse, quae oporteat, qui *ἃ ἐμὲ χρῆν λ.* negat. Illud, ut hunc versum irrideret, ponere potuit Aristoph. Equ. 16. Ceterum Flor. 15. *οὔ μ᾽ ἐχρ.*

V. 346. Reisk. coni. *ὃ δὴ λέγουσιν ἐν ἀνθρώποις ἐρᾶν;* quod recepit Brunck. sed *λέγουσ᾽* scripto. Breviter loquitur pro *τί τοῦτο, τὸ ἐρᾶν, ὃ λέγουσι ποιεῖν ἀνθρώπους;* Flor. 15. omittit *δή,* et *ἐρῶν* habet pro *ἐρᾶν.*

V. 347. Pro *ἀλγεινόν* Flor. 15. *ἄλγιστον.*

V. 348. *ἡμεῖς δ᾽ ἂν* malebat Valck. sine idonea causa. Pro *εἶμεν* Flor. 10. Havn. *ἦμεν.* Tum Codd. et edd. *κεχρημέναι.* Par. A. recte *κεχρημένοι.* Vid. Gramm. gr. §. 436. 3.

V. 349. Havn. *ἀνθρώπου τινός;*

V. 350. Flor. 15. *ἐστὶν* pro *ἔσθ᾽.*

V. 351. *σύ* pro *σοῦ* Havn.

V. 353. *γυναῖκας* Flor. A. *οὐκ ἔτ᾽ ἀνάσχετα* Havn. *ἀνασχετά* etiam Flor. 2. 10. 15.

V. 355. Havn. *σῶμα κἀπαλλαχθήσομαι.*

V. 358. Havn. *κακῶς* pro *κακῶν.* Flor. A. *οὐκ ἂν ἦν θεός.*

V. 359. *ἄλλο τι γίνεται* Havn. *γίνεται* etiam Par. A. Flor. 2. Valck. vertit: *Non igitur tantum Dea est Venus, sed et si quid dea potentius est aliud.* Ego neque hic, neque in locis a Monkio allatis Hec. 1097. Ph. 1496. Alc. 234. *μόνον* omissum puto.

V. 360. *διώλεσεν* pro *ἀπώλεσεν* Flor. 15.

V. 361. Antistrophe est v. 664 sqq.

V. 362. *ἀνήκεστα* Flor. 10.

V. 363. Pro *θρεομένας* Flor. A. *θρεο αὐλάς.* Qui *πάθη* et *θρουμένας* ob numeros scripsit Monk. nesciit, longam finalem et secundam arsin dochmii in duas breves solvi posse. Vid. Seidler. de verss. dochm. p. 56 sq. 14 sq. *πάθεα θρεομένης* hinc citat Eustath. ad Il. *δ'*, p. 494, 27.

V. 364 sq. Ald. rell. *πρὶν σὰν φίλαν καταλῦσαι φρενῶν*, contra metrum. Pro *φίλαν* Par. A. B. D. Flor. 15. Havn. Lasc. *φιλίαν*, non magis metro convenienter. *καταλύσαι* Par. B. D. *κατανύσαι* Par. A. E. Lib. P. Flor. 10. Lasc. *κατανῦσαι* Flor. 2. Vict. Tandem *φρένα* Flor. A. 10. Par. B. (sed supra scripto *ῶν*) D. *πρὶν σ' ἂν φίλαν* edidit Musgr. e coni. quod Valck. dictum accipiebat pro *ὀλοίμαν ἂν ἔγωγε, πρὶν σὲ φίλαν*, utrumque soloece: nam neque optativus in optando adhibitus, neque *πρὶν* cum Infin. iunctum *ἂν* asciscit. *κατανύσαι φρένα* praefert Seidler. de verss dochm. p. 84. explicans *διαφθεῖραι.* Hesychius:. *κατανύουσι — καταναλίσκουσι. κατήνυσεν, ἀνάλωσεν.* Sed, si ita accepit, ut Ratallerus vertit, *O utinam ante inteream, quam domina ista tua moesto perdat funere vitam,* recte monet Monk. *καταλῦσαι* vel *κατανύσαι φρένα* non esse posse idem quod *βίοτον καταλῦσαι*, nec *ψυχὴν ὀλεῖς* v. 440. comparari posse videtur, quum aliud sit *φρήν*, aliud *ψυχή.* Elmsl. ap. Monk. coni. *πρὶν σᾶν, φίλα, καθανύσαι φρενῶν*, comparato loco Soph. El. 1451. *φίλης γὰρ προξένου κατήνυσαν.* qui locus non video quomodo cum hoc nostro comparari possit. Est enim *apud amicam hospitam deverterunt* (vid. Hermann. ad h. l.), indicato tamen altero etiam sensu, quod recte perspexit H. Stephan. in Thes. gr. l. quo *ἀνύειν, ἐξανύειν* est *conficere, interficere.* Mihi nostri loci sensus esse videtur: *peream, priusquam sententiam tuam* s. propositum *exsequar.* Hesych. *καθανύσαι* et *κατανύσαι* explicat *συντελέσαι.* Sed nec hac explicatione mihi ipsi satisfacio. De hiatu post

φρένα vid. Seidler. de verss. dochm. p. 88. Mox Ald. rell. *ἰώ μοί μοι φεῦ φεῦ.* Alterum *μοι* delent Par. A. Flor. A. 10. Sed Flor. 15. *οἴμοι, οἴμοι*, in quo haec etiam post v. 366. leguntur. Flor. 2. Lasc. *ἰώ μοί μοι φεῦ.* Havn. *ὤμοι φεῦ.*

V. 367. *τρέφειν* a Tragicis dicuntur hominem, quae eum ubique et continuo comitantur. Vid. Musgr. ad h. l. Hinc Soph. Oed. T. 374. *μιᾶς τρέφῃ πρὸς νυκτός.*

V. 368. Havn. *ἐξέφανας.* Idem *ἐς* pro *εἰς.*

V. 369. *πανυμέριος* dictum videtur, ut apud Soph. Trach. 660. *ὅθεν μόλοι πανάμερος*, i. e. *ἐν τῇδε τῇ ἡμέρᾳ*, sicut apud Hom. *παννύχιος* non est *per totam noctem,* sed *noctu.* Vid. Beck. Bibl. philol. P. I. p. 76. Musgr. emendationem *τίς σ' ὦ παν. ὅδε πόνος μίμνει* recepit Brunck.

V. 370. Vulgo *τελευτήσεται.* Flor. A. *τελευτᾶσαί τε τι*, unde Valck. fecit *τελευτάσεται*, et sic Flor. 15. *τελευτεῦσαί τε τι* Flor. 10. Pro *καινόν* Ald. *κενόν*, correctum iam in Brubach. *δόμοις* deest in Lasc. Flor. 2. Par. E. Pro eo *ἐν δόμοις* Flor. 15. Havn.

V. 371. Havn. *ἡ φθίνει τύχη. τύχη* etiam Flor. 2. *quem exitum habitura sit fortuna a Venere immissa.*

V. 376. Flor. A. *ἂν* pro *ἢ*, sed correctum in *ἤ*.

V. 379. *ἀθροιτέον* (supra scripto *η*) Havn. *τάδε* Ald. rell. *τόδε* Flor. A. 2. 10. 15. Pariss. omn. Vict. unde recepit Musgr.

V. 380. Havn. *ἅ* pro *τά.*

V. 381. Par. E. Lib. P. Flor. 2. Lasc. *κοὐκ ἐκπονοῦμεν*, omisso *δ'*, quod deest etiam in Flor. 15. Havn.

V. 382. Flor. A. *προςθέντες.*

V. 384. *μακραὶ δὲ* Stobaeus Trincav. XXVIII. *Porson.* XXX. Gesn. *μακραί τε λ.*

V. 385. Flor. A. *ἡμᾶς οὐ κακή.* Havn. *ἡ μὲν οὖν καλή.*

V. 387. Havn. *ἤσθην.* Monk. *ἤτην* e Schol. Ven. ad Il. *α'*, 104. *ταὖτ'* pro *ταῦτ'* dedit Valck. e Lasc. et ex imitatione Menandri apud Athen. XIII. p. 571. E. et sic iam Aemil. Portus. Tum *ἔχον γε* Flor. A. *ἔχοντες* Havn. Pro *γράμματα* Markland. suspicabatur *πράγματα*, et sic Par. A. B. et pro v. l. Flor. 15. *γράμματα* tum sensus tuetur, tum Eustath. ad Il. *θ'*, p. 723, 15. (613, 24.) et Menandri locus hinc expressus.

V. 388. *τυγχάνω φρονοῦσ᾽.* Ita Lasc. Ald. rell. *προγνοῦσ᾽* pro *φρονοῦσ᾽* e Par. A. receperunt Musgr. et Brunck. et hoc habere videntur Florr. tres; certe nihil diversitatis ex iis ad ed. Musgrav. enotatum. *προγνοῦσ᾽* Valckenaerio vel vulgatae vocis interpretamentum videbatur, vel adnotatum ex ed. priori.

V. 389. *διαφθερεῖν ἔμελλον* recte Brunck. vertit *oblitura eram*, *τοὔμπαλιν πεσεῖν φρενῶν* Valck. *ut a sana mente discederem* sive *bene cogitatis contraria probarem.* Contra Blomf. ad Aesch. Agam. 905. i. e. *οὐκ ἔμελλον διαφθερεῖν φρένας.* de qua vi vocis *διαφθείρειν* vid. ad Med. 1044.

V. 393. *ἐνέγκαιμι* non est pro *ἐνέγκαιμ᾽ ἄν*, sed ubi in interrogatione recta est Coniunct. ibi in interrogatione indirecta s. in oratione obliqua est optativus sine *ἄν*. Plato Protag. p. 322. C. *ἐρωτᾷ οὖν Ἑρμῆς Δία, τίνα οὖν τρόπον δοίη δίκην καὶ αἰδῶ ἀνθρώποις. Πότερον, ὡς αἱ τέχναι νενέμηνται, οὕτω καὶ ταύτας νείμω;* Sic Soph. Oed. T. 72. *Κρέοντ᾽ ἔπεμψα Φοίβου δώμαθ᾽, ὡς πύθοιθ᾽, ὅ τι δρῶν, ἢ τί φωνῶν τήνδε ῥυσαίμην πόλιν.*

V. 393. *μέν* om. Havn.

V. 394. Vid. ad Orest. 1155. Phoen. 520.

V. 398. Flor. A. 15. Par. A. *τὸ δεύτερόν τε.*

V. 400. *τοῖσίδ᾽.* Sic Brunck. pro *τοῖσιν.* Sed falsa haec est scriptura pro *τοῖσιδ᾽*, vel *τοισίδ᾽*, ut ex *τόσον*, *τοῖον* fit *τοσόνδε, τοιόνδε*, non *τοῖονδε.* Vid. Elmsl. ad Med. 1262.

V. 402. Flor. A. 10. *βουλευμάτων.*

V. 403. *κακά* pro *καλά* Havn.

V. 404. Havn. *μὴ πολλούς.*

V. 405. *ᾔδειν* Lasc. Ald. rell. *ᾔδη* e Flor. A. Par. A. B. receperunt Musgr. et Valck. et sic etiam Flor. 10. 15. Vide quos citavi Gramm. gr. §. 193. 4. — *δυσκλεᾶ* scil. *οὖσαν*, ut Soph. Oed. C. 806 sq. *ἄνδρα δ᾽ οὐδέν᾽ οἶδ᾽ ἐγὼ δίκαιον* sc. *ὄντα.*

V. 406. *γυνὴ δέ* Par. A. ap. Valck. *δέ* deest in Flor. A. 10. Havn.

V. 407. *νόημα* pro *μίσημα* Flor. A. Brunck. *ὥστ᾽ ὄλοιτο*, non monito lectore. Sed sic Par. A. ap. Valck. Flor. 10. Vid. ad Hec. 438.

V. 408. Flor. A. *αἰσχύνειν λέγειν λέχη.*

V. 412. Havn. *δόξῃ* et *κακοῖς γ᾽.* — *δοκῇ* sc. *εἶναι καλά* e sq. v. vel duplici sensu accipiendum *δοκεῖν*, *si turpia placebunt generosis*, haec *honesta* videbuntur *plebeiis.*

V. 413. *μισῶν* Flor. 15.

V. 416. *πρόςωπον* Flor. 15.

V. 418. *τέραμνα* Lasc.

V. 419. *ἀποκτενεῖ* Ald. rell. Flor. 15. Havn. *ἀποκτεῖναι* Flor. A. *ἀποκτείνει* Lasc. Par. A. Lib. P. Flor. 2. 10. Vict.

V. 420. Flor. A. *ἐγὼ ἁλῶ.* In Hamb. nihil notatum.

V. 421. *ἐλευθέρως* Ald. rell. *ἐλεύθεροι* Par. A. D. Lib. P. Flor. A. 2. 10. 15. Havn. Vict. Lasc.

V. 424. *ᾖ.* Flor. A. 15. Havn. *εἶ.*

V. 425. Flor. A. *ὅταν ξυλειδῇ.*

V. 426. Flor. A. *φράστ᾽* (Hamb. *φράσ᾽*) *ἁμιλλ.* Stob. Trincav. et MS. LXXXVIII. *μόνον δέ φασι τοῦθ᾽ ἁμ.* quo ordine verba scripsit Brunck. Sed apud Gesner. p. 499. (ed. 1549.) et Grot. p. 365. *μόνον δὲ τοῦτο φάσ᾽*, ut vulgo.

V. 427. *ὅτῳ παρῆν* Flor. A. *ὅταν παρῇ* Stob. ubi Gesn. in marg. *ὅτῳ.*

V. 429. *προςθεὶς* Ald. rell. Stob. *προθείς* Par. A. B. D. Lib. P. tres Florr. Havn. Vict. Lasc. Gesn. in marg. Stob. et MS. Stob. ap. Brunck. quod immerito reiecit Valck. recte probarunt Musgr. Brunck. — *ὥς* pro *ὥςτε* Havn. — *παρθένος νέα* Ald. rell. *παρθένῳ νέᾳ* Par. A. Flor. 10. 15. Havn. et Stob. MS. ap. Brunck. Nec hoc placuit Valck. Sed puella non potest cum tempore comparari; hoc enim aliis hominem indicat, illa se sibimet ipsi; hoc *προτίθησι κάτοπτρον*, illa *προτίθεται*, *sibi proponit.* Itaque comparatio ad *κάτοπτρον* tantum pertinet, non ad *χρόνον.*

V. 430. Havn. *ἦσι* (supra: *οισ*). Tres Florr. *οἶσιν.*

V. 431. *πῶς* pro *ὡς* Lasc. Flor. 2. *ἁπανταχοῦ* Ald. rell. *ἁπανταχῇ* Par. E. Lib. P. Flor. 2. Havn. Lasc. Stob. p. 37. Grot. Hoc facilius in *ἁπανταχοῦ*, quam contra, abire potuit, et *ἁπανταχῇ* est *quacunque ratione.*

V. 432. *κομίζεται* Lasc. Ald. Stob. et auctor *Χρ. π.* 547. Flor. 2. 15. *καρπίζεται* Par. A. B. D. Flor. A. 10. Havn. Hoc receperunt Musgr. et Brunck. Me recepisse

nunc poenitet, ob ea, quae monuit Valck. *καρποῦσθαι* dicere Tragicos, nusquam *καρπίζεσθαι*. Nam Aesch. Sept. 607. *Ἄτης ἄρουρα θάνατος ἐκκαρπίζεται*, versum spurium esse monet V. D. in *Quart. rev.* p. 222. unde sua sumsit Monk.

V. 433. *ἐμοί τε* Flor. A.

V. 438. Vulg. *ἐπέσκηψαν*. Sed Par. A. Flor. 10. 15. *ἀπέσκηψαν* recte. vid. Valck. Par. A. etiam *εἴ σ' ἀπ.* sec. Valck. *εἰς ἀπ.* sec. Brunck.

V. 441. *οὐκ ἆρά γ' οὐ δεῖ* Ald. rell. Sed Par. A. B. D. E. Flor. A. Havn. Lasc. *οὔτ' ἄρα γ' οὐ δεῖ*, quod probat Valck. *οὔτε — ὅσοι τε* sibi inter se respondere putans. Rectius Monk. *οὔ τ' ἄρα* esse *οὔ τοι ἄρα* monet. In Flor. 10. 15. *οὔτε* est pro *οὐ δεῖ*. Tum versum vitiosum existimantes certatim corrigere studuerunt: quorum coniecturas enumerare supersedeo, unam Valck. memorare satis habens, *οὔτ' ἆρα λύει*, quam receperunt Brunck. et Monk. *non profecto conducit amor.* At hoc ipsum est etiam *οὐ δεῖ*, ut Suppl. 450. *κτᾶσθαι δὲ πλοῦτον καὶ βίον τί δεῖ τέκνοις;* ubi Markl. *τί δεῖ* est *quid prodest*, inquit, ut Androm. 765. (756.) Iph. A. 1035. (1024.). Sic Latini *opus est*, ut ap. Cicer. de or. II, 10. extr. Ad *οὐ δεῖ* facile ex *ἐρῶσι* elici potest *ἐρᾷν*.

V. 442. Flor. A. *εἰς θανεῖν*. Tum *αὐτοῖς* Flor. 15.

V. 443. *φορητός* MSS. et edd. *φορητόν* e Stob. LXI. p. 386, 36. Gesn. (384. ubi Gesn. marg. *φορητός*) 239. Grot. praeeunte Marklando, edidit Valck. Brunck.

V. 444. *ἣ τὸν ἥκονθ'* Flor. A. omisso *μέν*. *ἥκονθ'* etiam Stob. ed. Trincav. et Par. A. teste Valck.

V. 445. *ὃν δ' ἂν περ.* Flor. A. 10. Stob. Lasc. Ald. rell. *ὃν δ' αὖ περισσὸν* Flor. 2. 15. Havn. quod etiam in margine Stob. posuerat Gesner. ego recepi, tum quod facilius *ἂν* scribi a librario potuit, ne a vulgari constructione recederet oratio, quam contra, tum quod similiter particula illa ponitur in fr. Eurip. e Dictye ap. Stob. p. 399, 12. (397.) *Κύπρις γὰρ οὐδὲ νουθετουμένη χαλᾷ, Ἄν τ' αὖ βιάζῃ, μᾶλλον ἐντείνειν φιλεῖ*, quod attulit Valck. De coniunct. post relativa, omisso *ἄν*, vid. ad Hec. 250. In fine Havn. *εὕροι*. Totum versum sic scriptum exhibet Flor. A. *"ν δ' ἂν περισσὸν καὶ σωφρονεῖν ενθ' εὕρη μέγα* (sic apogr.

Hamb.), cui a Vossio adscriptum: F. *ὃν δ' ἂν περισσὸν σωφρονεῖν θ' εὕρῃ μέγα*, soloece. *περισσά* Stob. Gesn. sed alterum in marg.

V. 446. Stob. ed. Trinc. eiusdem duo codd. Paris. *τοῦτον λαβοῦσα οὕτω πως καθύβρισεν. καθύβρισεν* etiam tres Florr.

V. 447. *ἐν αἰθέρ'* Flor. 15.

V. 449. Male Barn. Musgr. *ἡ δ' ἐ.* Mox Flor. 10. *ἔστι μ' ἡ σπ.* Pro *διδοῦσ' ἔρον* Is. Vossius in notis MSS. coni. *διδοῦσα ῥοῦν*.

V. 450. *ἔγγονοι* Ald. rell. Flor. 10. 15. *ἔκγονοι* primus Barnes. adiecto in marg. al. *ἔγγονοι*, quod falso pro emendatione Barn. accipiebat Musgr. Sic enim Lasc. Flor. 2. Havn. Plut. II. p. 756. D.

V. 452. Flor. 15. *αὐτότ' εἰσιν* pro *αὐτοί τ' εἰσ.* Wakefield. Silv. cr. IV. p. 197. malebat *αὕτως* pro *αὐτοί*.

V. 453. A Flor. abest *Ζεύς*, inquit Valck. In apogr. Hamb. scriptum est aliquid, quod videtur esse *τεύς*.

V. 454. Flor. A. *ἀνήρπασας*.

V. 456. *θεοὶ* pro *θεοὺς* Markland. *Monk.*

V. 458. *ξυμφορᾶς* Flor. A. quod Valck. comparat cum Aesch. Suppl. 1013. *ἱμέρου νικώμενος*. Eurip. Heracl. 233. *τῆς τύχης νικωμένην*. Sed ortum videtur e *ξυμφοραῖς*, ut h. l. Pseudogregor. 1062. legit, monente Porsono ad Med. 34. Infra etiam 1379. *ξυμφορᾷ* et *ξυμφοραῖς* confusa. — *νικώμενον* Flor. 15.

V. 459. *ἐπιῤῥήτης* Flor. A.

V. 461. *γε* om. Havn. *στέργεις* Lasc. Ald. rell. Flor. 15. *στέρξεις* Flor. A. 2. 10. Par. A. Havn. quod recepit Musgr.

V. 462. *φρονεῖν* pro *φρενῶν* Flor. A. 10. *εὐφρονεῖν* Havn.

V. 463. *μὴ δοκεῖν θ' ὁρᾷν* Par. A. ap. Valck.

V. 464. *ἡμαρτηκότας* Flor. A. 10.

V. 466. Dicere debebat, quod dixit in Cressis ap. Stob. p. 459. Grot. *χρὴ περιστεῖλαι καλῶς κρύπτοντα, καὶ μὴ πᾶσι κηρύσσειν τάδε.* Sed convertit orationem, ac si praecessisset *σοφὸν γάρ ἐστι*.

V. 467. *χρή* Lasc. Ald. rell. *χρῆν* Flor. A. 10. Par. A. Havn. quod praetulerunt Valck. et Brunck. Recte; vid.

ad 296. Mox Flor. A. mutato ordine *χρῆν βίον βροτοὺς λίαν*.

V. 468. 9. *ᾗ κατηρ. δόμοι* est ex emendatione Valck. quam secutus est etiam Brunck., pro *ἧς κατ. δ.* Sed recte Porson. Adv. p. 219. *ἧς* defendit loco Archilochi ap. Plut. T. II. p. 604. C. de Thaso insula: *ἥδε δ᾽, ὡς ὄνου ῥάχις, Ἕστηκεν ὕλης ἀγρίας ἐπιστεφής.* ut omnino saepissime adiectiva, participiis passivis respondentia, genitivum pro dativo assumunt. vid. Gramm. gr. §. 323. Seq. v. Markl. legendum suspicabatur cum ex sensu tum e scholiaste *κανόνες ἀκριβώσειαν*, saltem sub voce *καλῶς* delitescere vel *κανόνες* vel *κανών* vel *κανόσιν*. Hinc Valcken. coni. *κανὼν ἀκριβώσει᾽ ἄν*, quod recepit Brunck. Scholiastes quidem verbo *κανόνες* usus esse videtur, ut explicaret, quibus rebus *στέγη ἀκριβοῦσθαι* et possit et soleat, non ut hoc a se in suo exemplo lectum esse significaret. Sed *ἄν* non abesse posse videtur: itaque Monk. etiam edidit *οὐδ᾽ ἂν στέγην γὰρ —— καλῶς ἀκριβώσειαν.* Reisig. vero in comm. de vi et usu partic. *ἄν*, editioni Nubium subiecta, p. 127. coni. *οὐδὲ στέγην τἄν.* Contra Hermanno Praef. ad Soph. Ai. p. XIX sq. Euripidis verba recte carere particula ista videntur, modo versu 467. scribatur *χρῆν;* sensum enim esse, *nam ne tectum quidem, quo operitur domus, recte repererint.* Pendet hoc ex eo, quod ad Ai. 904. monuit Vir egregius, *optativum aoristi, ubi praeteriti significatio inest, ut in Latino* redierim, *sine ἄν poni; cum ea particula autem, ubi futurum intelligatur.* ita ut sententiam in notis ad Pindar. retractatis in ed. Heyn. a. 1817. proditam p. 287. tunc quidem mutasse videatur. Equidem, ut vehementer probo diligentiam, quae in causis regularum indagandis et aperiendis ponitur, ita causas censeo excogitari oportere eas, non tantum quae ad plura loca commode referri possint, sed quae sermonis ipsa indole ac natura contineantur. Quid vero inest in particulae *ἄν* vi et natura, ex quo illam ad futurum tantum tempus designandum valere, a praeterito abhorrere intelligas? Qui fit, ut, quum alias *ἄν* nunquam vim ullam ad tempus definiendum habeat, in hac constructione additum rem praesentem vel futuram, omissum praeteritam indicet? Quod enim contra dici potest, quum duplex potestas sit aoristi, altera, qua tempus praeteritum designet, altera, qua actionem cito

praetereuntem, Graecos discriminis causa illam omissa particula, hanc addita insigniisse, hoc tunc demum vim haberet, si nulla alia esset ratio illius discriminis notandi. Sed ubi de re praeterita sermo est, non optativo utuntur, sed indicativo, *εἴθε Μενέλαος ἔκτεινεν Ἑλένην, ἐποίησα ἂν τοῦτο, εἰ σὺ ἐκέλευσας, τί μ᾽ οὐκ ἔκτεινας, ἵνα ἔδειξα* et sim. Itaque si tempus praeteritum designare voluisset Eurip. Iph. A. 513. dixisset *ὃν μὴ σὺ φράζεις, πῶς ὑπέλαβον ἂν λόγον,* non *ὑπολάβοιμεν* vel *ὑπολάβοιμ᾽ ἄν.* Ex locis vero, ab Herm. ad l. c. allatis, unus est Aesch. Suppl. 20. ubi de tempore praeterito cogitare necesse sit, in reliquis optativus particula *ἄν* destitutus vel potest quidem de re praeterita accipi, sed non necesse est, vel non potest non de praesenti tempore intelligi, ut Soph. Oed. T. 72. Oed. C. 1172. El. 801. Eur. Med. 674. Iphig. A. 408. 513. etc. Neque hoc loco de praeterito tempore recte cogitaveris, sed de quovis tempore, et praeterito et praesenti, sicut etiam qui Latine dicit, *tectum non accurate coagmentaverint*, non hoc dicit, antea vel olim homines non accurate coagmentasse, nunc vero hoc facere posse, sed *ἀορίστως* loquitur; *χρῆν* autem est quidem praeteriti temporis, sed ita, ut, quod fieri oportuerit nec factum sit, id nunc etiam fieri oportere significet. Mihi quidem, consideranti ea loca, in quibus particula *ἄν* optativo ex lege non additur, quae sunt in optatis, post relativa infinite posita, in oratione obliqua, haec vis esse videtur illius particulae, ut consequentiam conditionis designet, seu id, quod fieri dicatur, si aliud quid factum sit, ita ut optativus per se sine *ἄν* positus rem cogitatam tantummodo significet. Sic, qui dicit *οὐκ ἂν ἀποκρύψαιμι τἀληθές,* cogitat, *εἰ καὶ δυναίμην* vel simile quid; qui *οὐκ ἀποκρύψαιμι τἀληθές*, omisso *ἄν*, ut Isocrat. Panath. p. 253. ed. H. Steph. loquitur, modeste exprimit, quod futuro etiam exprimi licebat, *οὐκ ἀποκρύψω τἀλ.* Itaque recte dicere potuit Eurip. Iph. A. 1197. *οὐδεὶς πρὸς τάδ᾽ ἀντείποι βροτῶν* pro *ἀντερεῖ*, sin dixisset, *οὐδεὶς πρὸς τάδ᾽ ἂν ἀντείποι*, cogitasset *εἰ καὶ βούλοιτο.* et h. l. *οὐκ ἀκριβώσειαν* ad molliendam sententiam positum est pro *οὐκ ἀκριβοῦσι* vel *οὐκ ἠκρίβωσαν*, si *ἄν* addidisset, cogitandum reliquisset, *εἰ καὶ βούλοιντο.* Contra in Soph. El. 800. necessario cogitandum, *εἰ ἀποστείχοις.* Itaque necessariam puto *ἄν*, *οὔτ᾽ ἐμοῦ κατάξι᾽ ἂν πράξειας.* Quod enim

Hermann. ad Viger. p. 944. dicit, ubi oratio ex duobus membris constet, ibi in altero *ἂν* omitti posse, id ita demum verum est, si duo illa membra eamdem rationem habent, non, si, ut h. l. alterum protasin, alterum apodosin continet. Ita discrimen aliquod intercedere existimo inter optativum illi particulae iunctum et ea destitutum, sed, quum in plerisque utroque modo loqui liceat, nec necesse sit hypothetice loqui, quum absolute possis, non continuo, ubi alterum legitur, alterum in eius locum substitui debet. Illam vero, quam dixi, vim esse particulae *ἂν*, ex eo patere arbitror, quod, ubi de re praeterita sermo est, conditionis indicativo expressae consequentiam *ἂν* cum indic. declarat, *οὐκ ἂν ἐποίησα τοῦτο, εἰ μὴ σὺ ἐκέλευσας.* — Ceterum recte loci sensum explicavit Valck. Hoc tantum addendum esse videtur, argumentationem esse a minore ad maius: si ne tectum quidem accurate elaborare possunt fabri, quamvis norma et regula adhibita, quanto minus vitam ad virtutis normam dirigere homines possunt?

V. 470. *δοκοῖς* Ald. rell. *δοκεῖς* ed. Lasc. Paris. D. E. Lib. P. recte edidit Musgr. quamvis improbatum Valcken. *ἂν* enim ad *ἐκνεῦσαι*, non ad *δοκοῖς* spectat. Cf. Schaef. melet. p. 60. et Porson. Adv. p. 220. *δοκεῖς* etiam Flor. 2. 15. Vict. Havn. Sed Flor. A. 10. *δοκῇς*. Havn. etiam *ἐκπνεῦσαι*. Praeterea Schaefer. l. c. et p. 124. not. ** *πεσοῦσαν ἣν σύ, ὅσην* ex adscripta praepositione *ἐς* natum existimans. Ita sensus esset: *quomodo* aliquam, '*quae in fortunam inciderit, quantam tu, evasuram existimas,* qui sensus vix aptus est. Simpliciter est: *quum in tantam calamitatem incideris, quomodo* etc. *εἰς δὲ τοσαύτην συμφορὰν πεσοῦσα.* Sic Soph. El. 341. *δεινόν γέ σ' οὖσαν πατρὸς, οὗ σὺ παῖς ἔφυς, Κείνου λελῆσθαι,* pro *σὲ τοιούτου πατρὸς οὖσαν.*

V. 471. Vulgo *ἔχοις*. Sed *ἔχεις* Flor. A. 2. 10. 15. Paris. A. Lib. P. Havn. Vict. quod recte recepit Musgr. *ἔχοις* propter sequens *πράξειας ἂν* et scriptum est a librariis et defensum a Valcken. et Brunckio. Ubi enuntiatum conditionale rem continet, quae pro vera ponitur, indicativus adiungi solet, quamvis sequatur optativus, quippe de re, quae probabili coniectura inde efficitur. Vid. Gramm. gr. §. 524. adde Soph. Oed. C. 970 sq. El. 315. Antig. 925. Eurip. Hec. 771 sq. Suppl. 520 sq. Wolf. auctarium ad Vateri anim. in Aristot. Rhet. Schaef. ad Dion. H. p. 231. Heindorf. ad Plat. Prot. p. 557. 573. De *τὰ πλείω* vid. ad Med. 606.

V. 472. Monk. edidit, monente Elmsleio, *κἄρτ' ἂν εὖ πράξειας ἄν*, qua de causa, non addidit.

V. 474. *λῆξόν θ' ὕβρ.* vulgo. *λῆξον δ' ὑβρίζ.* Flor. A. 2. 10. 15. Paris. omn. Havn. Vict. Lasc. quod recte recepit Musgr. nam ubi idem vocabulum repetitur, *μὲν — δὲ* poni solet, non *τε* in altero membro. Vid. ad Med. 1060. et Elmsl. ad Med. 21.

V. 475. Flor. A. *θέλεις* pro *θέλειν*. Havn. *κρείσσων δ. εἶναι θέλῃ* vel *θέλει* cum nota interrogationis in fine versus, quod prope accedit ad Valck. coniecturam, *κρείσσων δαιμόνων εἶναι θέλεις;*

V. 476. *ἠβουλήθη* Havn.

V. 478. Soph. Oed. C. 1193 sq. *ἀλλὰ νουθετούμενοι Φίλων ἐπῳδαῖς ἐξεπᾴδονται φύσιν.*

V. 480. Ald. rell. *ἦ τ' ἆρά γ' ὀψέ γ' ἄνδρες,* in quo prius *γε* non ferendum, quippe quod nunquam ponitur, nisi post vocabulum, in quo vis est. Flor. A. 10. Par. A. Havn. *ἦ γὰρ ἂν ὀψέ γ' ἄ.* In vulgata *ἦ τ' ἆρα* esse pro *ἦτοι ἆρα* iam vidit Valck. in eo tamen falsus, quod elisam diphthongum credebat. *ἦ τ' ἆρ' ἂν ὄ.* edidit Brunck. recte, modo *ἦ τἄρ' ἂν ὄ.* scribas.

V. 482. Havn. *χρησιμώτερον.*

V. 484. Flor. A. 10. 15. Par. A. Havn. *δυστυχέστερος.*

V. 485. Flor. A. *τῶν τῆδε* (Hamb. *τῶδε*) *καὶ σὺ μᾶλλον ἄλγιον* (sic Hamb.). *σύ* etiam Flor. 10. *ἄλγιον* Havn.

V. 488. *χρή* pro *δεῖ* Flor. A. 10. Havn. Sequens versus deest in Flor. 15.

V. 491. *εἰς τάχος* Ald. rell. *εἰς τάχη* Flor. A. *ὡς τάχος* Par. A. tres Florr. Havn. — *διοιστέον* Ald. Brub. Herv. 1. *διϊστέον* Herv. 2. Canter. Commel. Barn. haud dubie e scholiaste. Aemil. Portus annotavit: *διϊστέον.* Quid si *διοιστέον, ἀντὶ τοῦ διαπεμπτέον* legeres? etc. *διϊστέον* MSS. Musgr. et, ut videtur, tres Florr. Vict. ed. Lasc. *διϊστέον* Valcken. nusquam alibi lectum et hic suspectum erat. Itaque ipse coni. *ἀνοιστέον* vel *ἀνυστέον*, Brunck. ed. *διζητέον*, Porson. ap. Monk. *διοπτέον.* *ἰστέον* nemini ignotum esse potest, *διειδέναι* vero legitur in Soph. Oed. C. 295.

Eurip. Med. 515. Sensus autem esse non potest, quem credebat Valck. *Quam celerrime dispiciendi sunt, qui absque circuitu tuum amorem enuncient Hippolyto:* hoc esset διϊστέον τοὺς τὸν εὐθ. λ. ἐξεροῦντας. Sed ἐξειπόντας de sola nutrice accipiendum. Vid. Gramm. gr. §. 436. 3. a. διϊστέον ἡμᾶς ἐξειπόντας dictum est pro διϊστέον ἡμῖν ἐξειποῦσιν, de qua constructione vid. ad Phoen. 714. *Quam celerrime explorandum mihi est*, utrum amori Phaedrae respondeat Hippolytus necne, *aperte et sine ambagibus rem Hippolyto declaranti.* Quod praecedit τἀνδρὸς, Valck. accepit de parte ea, qua viri sumus; quo quid potest esse perversius? ὁ ἀνήρ est Hippolytus, quod vel ex articulo patet.

V. 493. Lasc. εἰ μὴ γάρ. Sequentia recte interpretatus est Brunck. *Si enim in tanto vitae discrimine non versareris, si vero sanae mentis esses, ut tute rebus tuis consulere posses, nunquam* etc.

V. 496. Placet Scaligeri coniectura προῆγον, quae est etiam in notis MSS. Is. Vossii, quamque probaverunt Valck. et Musgr. recepit Brunck.

V. 498. συγκλείσεις vulgo. συγκλήσεις Par. A. recep. Musgr. et Brunck. Vid. ad Phoen. 64. Flor. A. συγκλείσαις, Havn. συγκλείσης.

V. 500. κακῶν pro καλῶν Flor. A. 10. 15. Havn. τάδ' omittit Flor. 15.

V. 501. Vulgo εἴπερ ἐκσώσειέ σε, quod per se non alienum est. Sed quum Codd. Flor. A. 10. 15. Par. A. Havn. habeant εἴπερ ἐκσώσει γέ σε, quod vix videri potest ex altero a librariis deflexum esse, recte hoc receperunt Valck. et Brunck. Accedit, quod, quum nutrix Phaedram in suam sententiam perducere velit, non convenit eam cum dubitatione aliqua loqui, quae inest in optativo.

V. 502. ὅ pro ᾧ Havn.

V. 503. καὶ μὴ σὲ em. Porson. ap. Monk. recte. Pro εὖ λέγεις Flor. A. ἃ λέγεις, quod e compendio scripturae ortum. Cf. ad Or. 400. cum Add. γάρ om. Havn.

V. 504. Havn. ὑπείργασον. Vict. κατείργασμαι.

V. 505. τἄσχρὰ Lasc. Ald. rell. Flor. 10. τὰ 'σχρὰ Flor. 2. 15. Barn. scripsit ταἰσχρά. Debebat τᾀσχρά. vid. Seidleri exc. ad Troad. — λέγε pro λέγῃς Flor. A. De καλῶς λέγειν vid. ad Hec. 290.

V. 506. Flor. A. φεύγων νῦν. Havn. ἁλωθήσομαι pro ἀναλωθήσομαι.

V. 507. εἴ τι δοκεῖ σοι Flor. 15. εἶτ' εἰ δοκεῖ σοι Havn. Fortasse: τοῦτ' εἰ δοκεῖ σοι. Propter sequens χρῆν Valckenaerio post Musgr. εἴ τοι 'δόκει σοι praestare videbatur; minus recte. vid. ad 468. Pro μὲν οὔ σ' Flor. A. μένουσ'.

V. 508. εἰ δ' οὖν i. e. εἰ δὲ μὴ δοκεῖ σοι ἁμαρτάνειν. Soph. Antig. 720. φήμ' ἔγωγε πρεσβεύειν πολὺ, φῦναι τὸν ἄνδρα πάντ' ἐπιστήμης πλέων· εἰ δ' οὖν (i. e. εἰ δὲ μὴ ἔφυ ἐπιστήμης πλέως) — — καὶ τῶν λεγόντων εὖ καλὸν τὸ μανθάνειν. Aemil. Portus interpretatur: *Si tamen facere decrevisti quod cogitas, pare mihi.*

V. 510. γνώμην ἔσω Lasc.

V. 511. ἐπ' αἰσχροῖς. Vid. ad Hec. 805. — ἐπὶ φρενῶν βλάβῃ Flor. A. 10.

V. 514. ἤ πλόκον τιν' Brunck. quod habet e Reiskii coniectura legentis ἢ πλόκον τιν' ἢ πέπλων λάκος. Vid. scholia. Sed scribendum erat ἢ λόγον τίν', ut scriptum in Ald. Brub. Herv. 1.

V. 515. συνάψετ' Flor. 15.

V. 517. ὄνασαι Flor. A.

V. 518. φανῇ Flor. A. unde Monk. edidit φανεῖ, qui negligenter Dawesii librum p. 227. inspexisse videtur, cui si fides habenda sit, narrat ὅπως μή cum aoristo secundo formae passivae coniungi non posse.

V. 519. Pervulgatus est error, e Dawesii Misc. crit. p. 83. propagatus, putantium ἄν participiis et infinitivis praesentis et aoristi significationem futuri addere. Fateor, latine non aliter, nisi futuro, haec exprimi posse; sed hoc interest inter πάντ' ἂν φοβηθεῖσ' ἴσθι et πάντα φοβηθησομένη ἴσθι, quod hoc est pro ἴσθι ὅτι πάντα φοβηθήσῃ, et est cum fiducia eventus aliquid affirmantis, illud pro ἴσθι ὅτι φοβηθείης ἄν, quo verisimile tantum esse aliquid significatur. Locum Rhesi 80. contulit Monk. Soph. Trach. 71. πᾶν τοίνυν, εἰ καὶ τοῦτ' ἔτλη, κλύοι τις ἄν.

V. 520. μηνύσεις Flor. 10. 15. τέκνῳ pro τόκῳ Cott. Par. E. Lib. P. Flor. 2.

V. 524. Flor. A. ἀρκέσῃ.

V. 525. *ὃ κατ' ὀμμ.* Ald. rell. *ὅς* pro *ὃ* Flor. A. 2. 10. Par. A. E. Lib. P. Havn. Lasc. Eustath. ad Il. *γ'*, p. 432, 6. (328, 17.) quod recepit Valck. Homericum *ὃ* pro *ὅς* nusquam Atticis poëtis adhibitum videri dicens. Imperite obloquitur Monk. qui quae loca attulit, (cf. Blomfield. ad Aesch. S. c. Th. 37.) ea omnia casus obliquos articuli, nullus nominativum *ὃ* pro *ὅς* habet. Idem *ὁ* scripsit pro *ὃ*, quamvis commemorans Eustathii praeceptum ad Il. *α'*, p. 23, 1. (17, 42.) articulo praepositivo, quoties pronominis vice fungitur, addendum esse accentum docentis. *ὁ στάζεις πόθον* soloecum est, nec Homericum *ὃ* articulus esse videtur, sed antiqua forma pronominis, quae saepissime in compositis *ὅτις, ὅτευ, ὅτου, ὅτῳ* adhuc conspicitur. Verum igitur est, *ὃ* pro *ὅς* nusquam a Tragicis, ne in melicis quidem, poni. Sed quominus *ὅς* scribatur, obstat metrum, ut iam monuit Brunck. Praeterea Flor. A. *ἔρον ἔρον ὅς. ὃ κατ' ὀμμάτων στάζεις πόθον* Bergler. ad Arist. Vesp. 11. minus recte vertit, *qui oculis instillas desiderium.* Vertendum, *qui ex oculis* (*τῶν ἐρωμένων* addit schol.) *instillas desiderium amantium pectori.* Vid. Valck. Notum est Homericum *βῆναι κατ' Οὐλύμποιο καρήνων.* Cf. Duker. ad Thuc. VII, 44.

V. 526. Flor. A. *πάθον.*

V. 527. *ψυχᾷ χ. οὓς* Ald. rell. *ψυχαῖς* Par. B. D. Flor. 10. Havn. *οἷς* iidem Pariss. *αἷς* Havn. *ψυχαῖς — οἷς* probatum Valck. recepit Brunck. *ἐπιστρατεύσῃ* se reposuisse, monente Elmsleio, pro *ἐπιστρατεύσει* dicit Monk. quod non intelligo, quum *ἐπιστρατεύσῃ* in omnibus edd. legatur, nisi forte ipse in priori ed. dedit *ἐπιστρατεύσει.*

V. 529. *ἔλθῃς* Lasc.

V. 532 sqq. Monk. Editiones omnes, inquit, *οἷον τὸ τᾶς 'A.* qua constructione offensus Valcken. plures correctiones in notis proposuit, et totum quidem locum sic scribendum censuit: *Οὔτε γὰρ πυρὸς, οὔτ' Ἄστρων ὑπέρτατον βέλος, Οἷόν γ' ὁ τᾶς Ἀφροδίτας Ἵησιν ἐκ χερῶν Ἔρως ὀλίγος παῖς.* Non tam illa constructione offendi Valck. quam eo, quod Amor hoc solo loco Iovis filius vocatur, facile intellexerit, qui eius notam inspexerit. Vulgaris sermo postularet, *οὔτε γὰρ πυρὸς ο. ἄ. ὑπέρτερον βέλος ἐστὶ τοῦ τᾶς Ἀφροδίτας* (*βέλους*), *ὃ Ἔρως ἵησι,* sed quum dici posset et *ὑπέρτερον βέλος ἐστὶν ἐκείνου, ὃ,* et *τοιοῦτον*

βέλος ἐστὶν, οἷον, poëta utrumque coniunxit. Monk. tamen edidit *βέλος, τοῖον τὸ τᾶς 'A.* *Iovis filius* etsi in Graecorum libris superstitibus non nominatur Cupido, quis tamen praestare ausit, eum nec in deperditis Iove natum memoratum esse. Graecos certe auctores secuti sunt Virg. Cir. 134. Lactant. Instit. I, 17. Apul. Met. VI. quae loca citavit Musgrav. Valck. coniectura *ὀλίγος παῖς* a gravitate lyrici carminis nimium distat. Censor ed. Monk. in *Classic. journ.* n. 11. p. 80. (i. e. Burges. vid. Class. j. n. 15. p. 87.) coni. *ὀλοὸς* vel *δόλιος παῖς.* — V. 533. Florr. tres, Havn. *χειρῶν,* Flor. 2. etiam *ἵησ' ἐκ χειρῶν.*

V. 535. Brunck. metri causa edidit *μάτην μάτην παρά τ' 'A.* Monk. prius *Ἔρως* v. 525. extra metrum esse censens, et versum esse Ionicum a maiore, cuius generis quinque alios habeat eadem strophe 526. 7. 8. 9. 534. sequitur Gaisfordium ad Hephaest. p. 315 sqq. reprehensum eo nomine ab Herm. elem. doctr. metr. p. 420 sq. Versus est choriambicus incipiens ab amphibracho vel molosso, desinens in iambum. Vid. ad Orest. 816. Choriambicus est etiam 530. — *ἄλλους ἄλλως* Flor. A. *ἄλως ἄλως* Havn. *'Αλφειῷ* Par. A. Havn.

V. 536. *ἐν* pro *ἐπί* Flor. 2. Lasc. non Flor. A. quod ait Monk.

V. 537. Ald. rell. *Ἑλλὰς ἀέξει δή.* Sed *δή* abest a Codd. Par. A. B. D. E. Florr. tribus, Havn. Lasc. Itaque Brunck. Heathii coniecturam secutus est *Ἑλλὰς ἄρ' ἀέξει,* ego Hermanni de metr. p. 445. Verba *Ἑλλὰς ἀέξει — ἀνδρῶν* in Flor. A. desunt, qui 539. habet *ἐρᾶς τὸν τῆς.*

V. 538. *τὸν* om. Par. A. apud Valck. qui etiam v. 539. *τῆς 'Αφρ.*

V. 541. *κλειδοῦχον* Par. A. ap. Valck. Flor. 10. 15. Havn *σεβάζομεν* Havn.

V. 542. *πάσας* est a Brunckio: et sic Havn. pro *πάσης*.

V. 544. *θνητοῖς* Par. A. Flor. 10. 15. *ὅταν ἔλασθ' ἄτ ἂν μὲν Οἰχ.* Fl. A. apud Valcken. In apogr. Hamb. enotatum *ἔλαθ* et ad sq. v. *τ' αἰ.*

V. 545. *τὰν μὲν Οἰχαλίαν π.* ex Herv. 2. in Canter. et Barnes. fluxit: nam in Ald. Brub. (quae *τὸν μὲν Οἰχαλίᾳ*) Herv. 1. est *Οἰχαλίᾳ,* sicut in Codd.

V. 548. *οἴκῳ* e Cotton. recepit Musgr. temere.

V. 549. MSS. et edd. *ζεύξασ' ἀπειρεσίαν δρομάδα.* quod sensum nullum habet. Brunck. ed. *ζεύξασ' ἄπο, τρομερὰν δρομ.* Ego non dubitavi coniecturam meam recipere, quam propositam in Gramm. gr. (edita a. 1807.) §. 594. extr. Blomfieldio tribuit Monk. credo, inventum ab eo putans, quod in Grammatica, a fratre suo anglice versa, legerat. Ibidem ita explicavi, *navigatione, navi, domo abreptam.* Cf. Hec. 451. *ἁλιήρει κώπᾳ πεμπ.* Phoen. 208. *ἐλάτᾳ πλεύσασα.* Iphig. A. 754 sqq. *ὅταν χάλκασπις Ἄρης πόντιος εὐπρώροισι πλάταις εἰρεσίᾳ πελάζῃ Σιμουντίοις ὀχετοῖς.* *ν* in *εἰρεσίαν* natum ex iota adscripto. Vid. Porson. ad Phoen. 1413. Med. 953. Buttmann. in Wolfii Museo antiquit. studiorum II. p. 385 sq. coni. *οἴκων ζεύξασ' ἀπ' Εὐρυτίων δρ.* quod se olim coniecisse narrat Monk.

V. 550, Ald. rell. *τὰν ναΐδ' ὅπως τε βάκχαν.* *τάν* omittunt Flor. A. (qui pro *τὰν ναΐδ'* habet *ἄϊδαν*) 10. 15. Par. A. B. D. Havn. (qui *ναΐδαν* habet). Par. E. *τὰν ἄϊδ'.* Hinc Musgr. *τιν' ἄϊδος ὥςτε βάκχαν,* quod probatum Valck. recepit Brunck. Videtur tamen *τάν* servari posse. *Βάκχαν Ἅιδου* non interpretor *Furiam;* sed *Βάκχαι* vocantur, quaecunque gravi animi motu, ira, dolore, metu, percitae sunt, ut sui non sint compotes, quarum furor si aliis exitium affert, *ᾅδου βάκχαι* appellantur, ut Hec. 1054. et Herc. fur. 1091. Hercules liberis occisis vocatur *Ἅιδου Βάκχος.* Alio sensu *βάκχα νεκύων* Phoen. 1489. Cum *βάκχαν* iungo *δρομάδα,* ut Suppl. 1002., loco a Monkio allato, iunguntur *προςέβαν δρομὰς ἐξ ἐμῶν οἴκων ἐκβακχευσαμένα.* Iole autem exitii causa fuit Herculi et Deianirae. Ceterum Flor. A. *βάκχαι* pro *βάκχαν.*

V. 552. *φοινίοις* Havn. *ὑμεναίοισιν* est a Brunckio pro *ὑμεναίοις.* Osann anal. crit. p. 94. ob antistrophicum legi iubet *φονίοις ὕμνοισί τε.*

V. 553. *ἔδωκεν* Par. A. Flor. 10. Havn.

V. 554. *τλάμων* est e corr. Heathii, quam recepit Brunck. pro *τλᾶμον.*

V. 557. 8. Flor. A. 10. *συνείπετ'.* Seqq. Monk. transposuit *ἁ Κύπρις οἷον ἕρπει,* versibus 557. 8. in unum coniunctis, ut scilicet strophico melius responderet. *οἷον ἕρπει* recte Brunck. defendit contra Valcken. qui Viri cuiusdam docti — Scaligerum vocant Barn. et Musgr. — coniecturam, memoratam etiam in notis MSS. Is. Vossii, probaverat, *οἷον ἕρδει.*

V. 560. *διγόνοιο* Scaliger. Is. Vossius.

V. 562. *φοινίῳ* Havn. *κατεύνασεν* Flor. 10. 15. Sed versui nocet *κατεύνασε,* quandoquidem hoc est a *κατευνάζω,* non a *κατευνάω,* qua forma non utuntur Tragici. In Soph. Phil. 699. quidem *κατευνάσειεν* respondet verbis *ὅς οὔτ' ἔρξας τιν'* v. 684. sed strophici lectio suspecta est. vid. ibi Erfurdt. Igitur Brunck. edidit *φονίῳ κατεκοίμασε.* Sed qui factum dicas, ut *κατεκοίμασε* in *κατεύνασε* mutaretur? Ego *τε* addidi, non memini, unde acceptum, ut ordo esset *βροντᾷ ἀμφιπύρῳ πότμῳ φονίῳ τε κατεύνασε.* Sed nec ita metrum sanatur. An fuit *κατευνάζει?* Boissonadius haec annotavit: *κατεκοίμασε*] Verbum simile similiter translatum reddi potest Theophyl. Simoc. Q. Phys. p. 11. *ἐπιγελᾷ γαλήνην ἡ θάλαττα, ἅτε φιλανθρώπῳ τινὶ ἐλέῳ τὸν θυμὸν ἡμερώσασα.* Codex Paris. 993. *ὥςπερ φιλ. τ. ἐ. τ. θ. κατευνάζουσα.*

V. 563. Ald. rell. *δεινὸν γὰρ τὰ πάντ' ἐπιπνεῖ.* *δεινά* e Par. A. recepit Musgr. Conspirant tres Florr. Havn. Sed Flor. A. *δεινὸς γὰρ πάντα γε πιτνεῖ,* et sic Flor. 10. Havn. nisi quod hi *δεινά.* Paris. A. *δεινὰ γὰρ πάντα γε ἐπιπιτνεῖ,* sed supra scr. *ἐπιπνεῖ,* non *πιτνεῖ,* ut erat in collatione, qua usus est Valck. *δεινὰ γὰρ πάντα ἐπιπνεῖ* Flor. 15. Aldinam lectionem habet Flor. 2. nisi quod hic *δεινά.* Osann. anal. cr. p. 94. e lectione Flor. et Paris. eruendum censet *πάντ' ἐμπιτνεῖ,* conferens Sophocleum illud *ὃς ἐν κτήμασι πίπτεις.*

V. 564. Monk. ed. *οἷα, velut;* non male, sed vix opus.

V. 566. Elmslei. ap. Monk. legit *ἐν δόμοισί σοι;*

V. 567. *ὡς μάθω* pro *ἐκμάθω* Par. E. Flor. 2. Vict. quod est librarii ignorantis primam personam singularis coniunct. usurpari, ut pluralem. Vid. Elmsl. ad Heracl. 559. ad Med. 1242.

V. 568. *αἶ* quater habent Ald. rell. ter Par. A. bis Flor. A. 10. Haec et sqq. descripsit Seidler. de vers. dochm. p. 327. in qua descriptione quid reprehendat Herm. elem. doctr. m. p. 249. non satis intellexi.

V. 571. *βοὰν λόγου* Flor. 15.

V. 572. *ἔννεπε* tres Florr. ut ediderunt Barn. et Valck.

nescientes dochmiaci hanc formam esse: ⏑ – ⏑́⏑ ⏑ –. φάμα Monk.

V. 573. Male Brunck. ἐπίσυτος, pro iambico versum habens φήμα, γύναι, φρένας ἐπίσυτος.

V. 574. Ald. Herv. 1. ταῖσδ' ἐπὶ στᾶσαι πύλ. Brub. Herv. 2. Canter. rell. ἐπιστᾶσαι, et, ut videtur, Codd. Flor. A. τοῦδ' ἐπιστᾶσαι πόλεις. et sq. v. κέλαδον.

V. 576. Flor. A. περὶ pro παρά. κλεῖθρα Flor. 10. Havn. Tum πομπίμων Flor. A.

V. 578. rursus ἔννεπε δ' tres Florr. ἔνεπε δ' ἐννεπέ μοι Ald. Brub. Herv. 1. 2. ἔννεπε δ' ἐννεπέ μοι Canter. Barn.

V. 581. ἰαχὰν μὲν κλύω ita defendit Seidler. de vers. dochm. p. 106. ut vocales ια contrahi dicat. Cf. Herm. elem. p. 53 sq. Hermann. aliquando scribebat: ἰακχὰν κλύω. μέν nonnunquam omitti, ubi sequatur δέ, monuerunt Herm. ad Hec. 23. Iacobs. ad Athen. p. 140. Vel μέν delendum, vel ἀχὰν legendum censet Elmsl. ad Heracl. 752. Sed synizesis illius tot exempla exstant, vel potius tot loca, quae, nisi synizesin illam probes, corrigenda sint, ut Seidlero assentiendum existimem. — σαφῶς Flor. A. 10. Par. B.

V. 582. Ald. rell. γεγωνεῖν ὄπα. unde Valck. legendum suspicabatur σαφὲς δ' οὔτ' ἔχω, γεγωνόν τ' ὄπα, *sed neque perspicuum, nec vocem claram exaudio,* quod vix graecum esse puto. Hinc tamen Brunck. σαφῆ δ' οὐκ ἔχω γεγωνόν τ' ὄπα. Lasc. Par. B. D. ὅπᾳ, sc. ἔχει ἰαχά, *quanam ratione se habeat clamor,* i. e. *quae verba sint clamantis;* quod cum Seidlero recepi. Monk. indidem, puto, acceptum ὅπα cum sqq. iungit, ὅπα διὰ πύλας ἔμ. *non tamen certe dicere habeo, quanam via venerit foras clamor,* ridicule. ὄπα et ὅπα permutata etiam reperies v. 597. Recte sqq. declaravit Seidler. *Tibi, quippe quae propior adstes, per portam venit vox, ut distinctius audire possis.*

V. 584. τῶν κακῶν Havn.

V. 586. φίλαν pro φίλα Flor. A.

V. 587. Pro μήσομαι Flor. 10. μητίσομαι, Flor. A. in apogr. Hamb. μητίσηται, Par. A. μνήσομαι (sec. Musgr. μυήσομαι). Mox Ald. rell. et Codd. τὰ κρυπτὰ γὰρ πέφηνε (Barn. πέφυκε). Quod dedi, est e coni. Seidleri de vers. dochm. p. 13. Quum enim versus 586. 7. 8. in ceteris

accurate respondeant versibus 576. 7. 8. et sola particula γάρ obstet, hic coniecturae recipiendae locum esse censui, praesertim quum librarii saepissime dochmiacos in iambicos mutaverint.

V. 589. Hic ἐπῳδὸν incipit Seidler. qui etiam v. 590. Phaedrae tribuit. Flor. 10. Havn. αἶ αἶ tantum habent, Flor. 15. tantum ἓ ἕ.

V. 592. Sic, ut edidi, Ald. rell. Sed Lasc. Par. E. Lib. P. Flor. 2. φίλως μὲν, οὐ καλῶς δ' ἰωμ. ν. quam lectionem genuinam arbitrabatur Valck. recepit Brunck. Vulgato minus numerosum hunc versum cum Monkio dicere nolim: est enim e regula Elmsleii *Class. journ.* n. 16. p. 428. Sed mihi μέν a librario additum esse videtur, deesse illud non posse existimante, quod magis etiam apparet e lectione Flor. 15. Havn. φίλως μὲν, καλῶς δ' οὐ τήνδ' ἰωμένη νόσον. hinc peritior aliquis metri lectionem Lasc. effinxit. Commode Monk. citat Or. 100. ὀρθῶς ἔλεξας, οὐ φίλως δέ μοι λέγεις. in quo versu nunc me poenitet Brunckio assensum esse. Vid. ad 581.

V. 593. Valck. probat Piersoni coniecturam οἶσθ' οὖν τί δράσεις, ob responsum Phaedrae οὐκ οἶδα. Sed ita dicendum erat ὃ δράσεις, ut Hec. 977. Hipp. 90. Suppl. 933. quae loca commemoravit Valck. πῶς οὖν; τί δράσεις legitur etiam Hec. 859. Med. 1366. quae loca indicavit ipse Valck. „τί γοῦν; τί δράσεις auctor *X. Π.* 609. 1836. qui et duos sqq. vss. adhibet 610. 611.“ *Monk.*

V. 594. Idem senarii initium habet noster Suppl. 934. Ion. 314. *Monk.* Adde El. 756. ubi non praecedit οἶσθα.

V. 597. ὄπα. Havn. ὅπα.

V. 598. παῖ om. Par. A.

V. 600. Scribendum ναὶ πρός σε τῆς, et 602. ὦ πρός σε γον. vid. Elmslei. ad Med. 318. Pro τῆς σῆς Havn. τῆς δε (sic). quod ipsum τῆςδε coniecit Valck. δεξιᾶς τ' εὐ. Lasc. Ald. Brub. Herv. 1. 2. Par. E. Lib. P. Flor. 2. Primus τ' omisit Canter. et deest illud in Par. A. Flor. 10. 15. (puto etiam in Flor. A. qui ad edit. Canter. collatus est) Havn.

V. 601. προςοίσῃς Lasc. Ald. rell. soloece. προςοίσῃ Par. B. D. quod mirum probare potuisse Valck. quasi dicatur προςφέρεσθαι χεῖρα. Recte Heath. προςοίσεις, ut

legitur Bacch. 324. et sic Havn. Cf. Elmsl. ad Bacch, 344. Infeliciter idem Heath. mox ἄψεις. — ἐξεργάσει Valck. soloece: post μή, μηδαμῶς sequitur coniunctivus, non futurum. μ' ante ἐξεργάσῃ om. Flor. 10.

V. 603. Flor. A. τί δ' εἰ στεῤῥῶς φῄς.

V. 605. τά τε κάλ'. Flor. 10.

V. 609. Lasc. Flor. 2. Par. E. ἔσται μοι φίλος. unde Monk. coni. ἔστ' ἐμοὶ φ.

V. 610. ἀνθρώποις Flor. A. qua syntaxi legitur infra 1423. ἀνθρώποισι δὲ θεῶν διδόντων εἰκὸς ἐξαμαρτάνειν. sed ibi propius διδόντων respexisse videtur poëta. Vid. tamen Heindorf. ad Plat. Phaedon. §. 5. p. 10. Vulgatam, monente Valck. confirmat *X. Π.* 817. σύγγνωθ'· ἁμαρτεῖν δ' εἰκὸς ἄνθρωπον, τέκνον. unde hic etiam δ' inserendum esse suspicatur Valck.

V. 615. σοῖς ἐν ναοῖς Flor. 15. Havn.

V. 616. Vulgo ἢ χαλκὸν, ἢ σιδ. ἢ χρυσοῦ βάρος. Sed nostrum ordinem habent Flor. A. 10. Par. A. (qui χαλκοῦν) Havn. Utrum praeferas, non multum refert: χαλκοῦ tamen βάρος aptius cohaerere videbantur Valcken. fortasse, quia aes pondere censetur, aurum suo pretio. Monk. vulgatum ordinem praetulit, in talibus enumerationibus ad rariora adscendere *solere* orationem ex uno loco Aeschyli probans Prom. 511. χαλκὸν, σίδηρον, ἄργυρον, χρυσόν τε.

V. 620. Flor. A. αὔξασθαι, i. e. ἄξασθαι, quod habent Flor. 10. 15.

V. 621. ἐκτίνομεν contra metrum et sensum. Orest. 443. χάριτας, πατρῴ|ας ἐκτίνων. et ἐκτίνειν semper est *rependere*, nunquam *solvere*. Itaque Pierson. coni. ἐκπίνομεν, quod a tragoediae indole respui recte monet Monk; Musgr. ἐκτίομεν, docere tamen oblitus, ἐκτίειν esse *solvere*, nisi ubi δίκην adiungitur; Monk. ἐκθύομεν ob scholiastae explicationem πρῶτον μὲν τὴν θυσίαν ὑπὲρ κακοῦ δίδομεν, ubi tamen τὴν οὐσίαν scribendum quivis videt; nec conveniunt loca Orest. 184. Cycl. 370. quae Monk. affert. V. D. in Quart. rev. n. 15. p. 215. (i. e. Blomfield. vid. Class. journ. n. 16. p. 391.) coni. ἐκτείνομεν, *we extend the wealth of our family*. et hoc ipsum est in Havn. Visne me quoque aliquid hariolari? Possis ἐκτρίβομεν conicere. Flor. A. ἐκτινομένων.

V. 622. τούτων δέ Flor. A. τοῦτο (sic) Havn. (ω supra scr.) Hoc τούτῳ ad sequentia spectat: *hac vero re apparet, magnum malum esse mulierem, quod pater filiam ablegat.* Vid. Gramm. §. 613. V. Il. θ', 147 sq. ἀλλὰ τόδ' αἰνὸν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἱκάνει· Ἕκτωρ γάρ ποτε φήσει --- *hic dolor me pungit, quod Hector dicturus est.* Herod. IV, 144. Οὗτος δὲ ὁ Μεγάβαζος, εἴπας τόδε ἔπος, ἐλίπετο ἀθάνατον μνήμην πρὸς Ἑλληςποντίων· γενόμενος γὰρ ἐν Βυζαντίῳ, ἐπύθετο· -- πυθόμενος δὲ ἔφη. Cf. IX, 25. 50. Eodem modo ponitur τοσόςδε, ut Soph. Trach. 570 sqq. τοσόνδ' ὀνήσει τῶν ἐμῶν, ἐὰν πίθῃ, πορθμῶν· --- ἐὰν γάρ κ. τ. λ. Cf. Wyttenbach. ad Plut. p. 313.

V. 623. προθείς Havn. et Eustath. ad Il. ι'. p. 742, 56. (639, 24.) — καὶ θρέψας vulgo. Sed Par. B. D. Flor. 10. 15. κἀκθρέψας. Soph. El. 13. citante V. D. in *Quart. rev.* l. c. p. 222. ἤνεγκα κἀξέσωσα κἀξεθρεψάμην. ubi Schol. Ven. ad Il. ι', 481. etiam habet καί σ' ἐθρεψάμην. Eur. Med. 1339. οὓς ἔφυσα κἀξεθρεψάμην. Cf. Monk. et Beckii Ind. Eurip. ut mirer Valck. dicentem, τρέφειν frequentius occurrere in talibus Tragicorum dictis.

V. 625. Havn. εἰς δόμους ἀτηρὸν φ. — Mox vulgo εἰς δόμους κακόν. φυτόν pro κακόν Par. A. B. D. et Schol. Sic Med. 234. γυναῖκες ἐσμὲν ἀθλιώτατον φυτόν. κακόν e praecedenti versu irrepsit.

V. 627. Flor. A. ἐκπλυνεῖ supra scr. η pro ἐκπονεῖ.

V. 628. omitti potuisse monet Valck. ad 626.

V. 629. Praetuli interpunctionem a Scholiasta secundo loco commemoratam.

V. 630. χαῖρον Ald. Herv. 1. χαίρων iam Brub. Herv. 2. et Codd.

V. 631. δ' post πενθερούς om. Par. A. apud Valck.

V. 633. Havn. ῥᾷον et om. τό. De constructione vid. ad Phoen. 509.

V. 634. εὐηθία Lasc. Ald. οἴκους Flor. 15.

V. 635. σοφὴν δέ γε μισῶ Havn.

V. 636. γυναῖκα χρῆν Ald. rell. Flor. 2. 15. Havn. γυναῖκ' ἐχρῆν Lasc. γυν. χρή Par. A. Flor. 10. quod receperunt Musgr. Valck. Brunck.

V. 637. πανοῦργον vulgo. κακοῦργον Flor. A. 10. Par.

A. B. D. Havn. receptum a Musgr. Valck. Brunckio. Contra Monkio *πανοῦργον* longe melius videtur ob v. 1390. Quasi vero quaeratur, an *πανοῦργον* sententiae accommodatum sit, ac non, quum duae lectiones sint, utra facilius a librario inferri potuerit.

V. 639. *μωρίαν impudicitiam* vel *libidinem* recte interpretatur Monk.

V. 640. *χρή* Par. A. apud Valck. Idem *γυναῖκα*, quod recepit Brunck.

V. 642. Ald. Brub. Herv. 1. *μὴ δὲ πρ.* Herv. 2. rell. *μηδὲ*. Flor. A. *μήποτε*. Paris. A. Flor. 10. Havn. *μήτε*.

V. 643. *ἐξ ἐκείνου* Ald. rell. *ἐξ ἐκείνων* Flor. A. 2. 10. 15. Par. A. B. D. Lib. P. Havn. Vict. Lasc.

V. 644. deest in Flor. 2. *κακαί* om. Havn.

V. 646. *ὡς* om. Flor. 15. *sicut tu etiam* etc. Itaque post *πρόςπολοι* praec. versu colon ponendum est, non punctum. Tum Flor. A. apud Valck. (nam in Hamb. nihil notatum) *ὦ κακὸν πατρὸς κάρα*. Flor. 10. *ὦ πατρὸς κακὸν κάρα.*

V. 648. Flor. A. *ἐξορμόξομαι*. Lasc. *ἐξομόρξομι*.

V. 649. *πῶς οὖν ἂν* Havn. *πῶς ἂν οὐκ εἴην* Scaliger ap. Barn. et Is. Vossius.

V. 652. Codd. et edd. *εἰ μὴ γὰρ ὅρκοις θεῶν ἄφρακτος εὑρέθην*, *nisi inventus s. deprehensus essem non munitus iureiurando*, contra sensum, qui postulat, *nisi iurassem.* Itaque Milton. coni. *εἰ μὲν γάρ*. Valcken. Reiskium sequitur, interpretantem *Nam si iureiurando circumventus non fuissem, haud armatus adversus insidias.* Sed quis unquam ita locutus est, *εὑρέθην ὅρκοις, circumventus sum iureiurando?* Unice vera est Piersoni emendatio Verisim. p. 63. *ἡρέθην*, probata Marklando, Musgravio, ipsi Reiskio et Brunckio, et firmata Scholiaste, qui *ἐλήφθην* explicat, quod aeque ad *εὑρέθην* scribi potuisse, quam ad *ἡρέθην*, dicens egregie fallitur Valck. Is dubitans, an *αἱρεῖσθαι* hoc sensu in Atticis scriptoribus legeretur, non meminerat loci Helen. 1621. *ὦ γυναικείαις τέχναισιν αἱρεθεὶς ἐγὼ τάλας! artibus mulierum circumventus.* Iungenda *ὅρκοις ἡρέθην ἄφρακτος*, ita ut adiectivum notionem verbi planius declaret, quod saepe fit.

V. 653. Vulgo *μὴ τάδ' ἐξειπεῖν π.* Recte Brunck. e Par. A. edidit *μὴ οὐ τάδ' ἐξ.* Etiam Havn. *ἔπεσχον μὴ οὐ.*

V. 654. Recipienda erat Dawesii emendatio Misc. crit. p. 332. *ἔστ' ἂν ἦ 'κδημος.* Post relativa saepe omittitur verbum, quod e superioribus facile repeti potest, post coniunctiones nusquam, nec Elmsleius ad Med. 1122. (1143. nostrae ed.) cum nostro loco comparare debebat, quod illo legitur, *φίλους νομίζουσ' οὕςπερ ἂν πόσις σέθεν.* In Havn. verba transposita sunt *ἐς τ' ἂν ἔκδημος Θησεὺς χθονὸς ἄπειμι.*

V. 655. *ἕξομαι* Par. D. Havn. Valck. libenter corrigeret *σῖγα δ' ἔξω μὲν στ.* propter sequentia *θεάσομαι δὲ σὺν π. μ. π.* idque recepit Brunck. Equidem non video, quomodo apte inter se opponi possint *σῖγα ἔξω μὲν στόμα, θεάσομαι δέ.* recte autem sibi opponuntur *νῦν ἐκ δόμων μὲν ἄπειμι, πατρὸς δὲ μολόντος ἀναστρέψομαι, καὶ τότε θεάσομαι.* Elmsl. ap. Monk. legit *σῖγά θ' ἔξ. στ.* Offendisse videtur VV. DD. ut librarios Paris. D. et Havn. transitus a singulari ad pluralem numerum. Sed vid. ad Or. 111. Iph. A. 918. *καὶ τοῖς Ἀτρείδαις — πεισόμεθ'· ὅταν δὲ μὴ καλῶς, οὐ πείσομαι.* Cf. Iph. T. 78. 80. 338 sq. Troad. 476. 897.

V. 656. Vulgo *σὺν πατρὶ μολὼν ποδί.* unde Is. Vossius in notis MSS. fecit *πατρὶ σὺν μολὼν ποδί. πατρός* e Paris. A. B. D. Lib. P. Lasc. edidit Musgr. et sic tres Florr. Havn. Vict.

V. 657. *χἠ δέσποινα σή* Markl. ap. Monk. et Blomf. in Quart. rev. n. 15. p. 223. soloece pro *καὶ ἡ σὴ δέσποινα.*

V. 659. *ὄλλυσθε* Stob. LXXI. p. 429. Gesn. et v. 661. *ἀεὶ γὰρ οὕτως.* Utrobique Gesn. in marg. notavit, quod editur, *ὄλοισθε*, in textum recepit Grot. p. 307.

V. 661. *οὕτως* pro *οὖν πως* Vict.

V. 664. *τάλαινες* Lasc. Ald. rell. quod ipsum defendebat Aemil. Portus. Primus correxit Barnes. Hos etiam quatuor versus Phaedrae tribuit Paris. A.

V. 665. *τίνα νῦν ἢ τ.* Ald. rell. *ἢ* om. Par. A. Flor. 2. Havn. et eiecit Brunck. ob metrum scilicet. Scribendum erat vel *τίνας νῦν τέχνας ἔχομεν ἢ λόγους* — et *λόγους* habent Par. A. Havn. *λόγους* (ον superscr.) Par. B. — vel, quae lenior

medicina est, *τίνα νυν ἢ τέχναν*. *νυν* pro *νῦν* a Pindaro dici ostendit Boeckh. ad Pyth. 3, 58. *λόγους* e sq. v. huc retractum esse videtur, paululum immutatum.

V. 666. *καθ᾽ ἅμμα* Lasc. Ald. Brub. Herv. 1. Par. A. tres Florr. Havn. *κάθαμμα* primum est in Herv. 2. Canter. quam ad editionem quum collatus sit Flor. A. hic etiam illud habere videtur. Vid. Valck. Pro *λύσειν* Lasc. et Havn. *λύσιν*. Hinc recte Monk. *λύειν*, ex quo propter similitudinem litterarum Є et C ortum *λύσιν*, tum utraque lectio coniuncta in *λύσειν*. Correctionem probat Elmsl. Quart. rev. n. 14. p. 464. Mus. crit. n. VI. p. 292. Pro *λόγου* Lasc. variam lectionem *λόγων* adscriptam habet, quam probat Seidler. epist. ad Lobeck. p. 437. Luzac. Exerc. ac. p. 19. coni. *νόσου*, Herm. de metr. p. 261. *μόγου*, Burges, teste Monkio, *φόβου*.

V. 667. *ἔτυχον* Par. E. Lib. P. Flor. 2. Lasc. *ἰὼ γᾶ* est ab Heathio pro *ὦ γᾶ*.

V. 668. *πῶ* Flor. 15. e *πῶς* v. sq. *ἐξαλείξω* Par. A. *ἐξαλύσω* Flor. 10.

V. 669. Vulgo *πῶς δὲ κρύψω φίλαι πῆμα;* Alterum ordinem e coni. restituit Markl. et sic Par. A. Flor. 2. 15. Havn.

V. 670. Pro *ἂν βροτῶν* Flor. A. *αϛων* i. e. *ἀνθρώπων*, ut Par. A. Flor. 10. Havn. Ex Aristoph. Thesm. 715. quem locum comparavit Monk. coniicere possis legendum *Τίς οὖν θεῶν ἄρ*.

V. 671. *πάρεργος* Par. D. pro *πάρεδρος*. Pro *ἔργων* Flor. A. *ἔσων*.

V. 673. *δυςεκπέραντον* Ald. rell. Flor. A. 10. Havn. *δυςεκπέρατον* Lasc. Par. A. D. E. Flor. 2. 15. Schol. Hoc est ab *ἐκπεράω*, illud ab *ἐκπεραίνω*. Cf. ad Med. 644. Eadem varietas est infra 879. — *βίου* Ald. rell. Flor. A. 10. 15. Havn. *βίον* (*ον* superscr.) Par. E. Cott. Flor. 2. Vict. Lasc. *βίου* Par. A. *βίου* iungo cum *πάθος*, Monk. cum *δυςεκπέρατον*, *calamitas quae infelicem vitae exitum affert*, ut explicat Censor in *Quart. rev.* (*which brings an unfortunate exit from life*) quod an sic dici possit, dubito.

V. 674. *ἐγώ* om. Flor. 2. Lasc.

V. 675. *κοὖ κατώρθωνται τέχναι* Codd. et edd. fere omnes. *κοὖ κατώρθωται τέχνη* Par. A. Havn. quod praetulit Brunck. Nec iniuria Valckenaerius pluralem pro interpretamento adscriptum esse e scholiis colligit. Hos duo versus Nutrici tribuendos esse censebat Reisk. cui adstipulatur Censor ed. Monk. in *Class. journ.* n. 11. p. 81. manifesto hoc ex initio orationis Phaedrae ad nutricem conversae patere dicens. Sed praestat scholiastem sequi.

V. 677. Lasc. Ald. rell. Flor. 2. *καὶ φίλων διαφθορά*. Paris. A. Flor. 15. Havn. *καὶ φίλων διαφθορεῦ*. Flor. A. 10. *καὶ διαφθορεῦ φίλων*. Hinc auctor *X. Π.* 347. *Ἔῤῥ᾽ αἰσχροποιὲ, φιλίας διαφθορεῦ*. *διαφθορεῦ* receperunt Valck. Brunck. Musgr. in ordine illi Florent. hic Paris. secuti. Utraque lectio habet, quo se defendat, ut mirer, Valcken. non dicere, alteram in priore, alteram in secunda fabulae recensione locum habuisse. *διαφθορά* (*pernicies* pro eo *qui perniciem affert*) exquisitius est, quam quod a librario profectum videri possit. Vid. Monk. ad h. l. Gramm. gr. §. 429. 1. Facilius enim *concretum* pro *abstracto*, *διαφθορεύς* pro *διαφθορά*, substituere potuit librarius, nec, si aliquo loco inter *λώβη* et *λωβητήρ* variarent codd., quisquam dubitaret *λώβη* praeferre. Sed nec *διαφθορεύς* de muliere librarius facile posuerit, cui simile est *παιδολέτωρ ἔρις* ap. Aesch. S. c. Th. 723. *παιδολ. ἀηδονίς* Rhes. 545 sq. (pro quo Soph. El. 107. *τεκνολέτειρ᾽ ἀηδών*) *χείρ φονεύς* Iph. T. 572. Ita paria fere in utramque partem sunt rationum momenta, *διαφθορεῦ* tamen Codd. auctoritate commendatur.

V. 678. Ald. rell. *Ζεὺς ὁ γενν. ἐμὸς Πρόῤῥιζον ἐκτρίψειέ σ᾽ οὖτ. π.* Flor. A. *Ζεύς γ᾽ ὁ γενν. ἐ. πρ. ἐκτρίψειέ σ᾽*. Sed Pariss. omn. Flor. 2. 10. Lasc. Schol. *X. Π.* 341. *Ζεύς σ᾽ ὁ γ.* — *ἐκτρίψειεν*. *ἐκτρίψειεν* etiam Havn. sed sine *σ᾽* post *Ζεύς*. Pro *ἐμός* Havn. *ἐμοί*. Vir doctus aliquis coni. *ἐκτρίψει᾽ ἀϊστώσας πυρί*, conferens Aesch. Prom. 240. 689. et Hesych.

V. 683. *με δὴ* om. Flor. 15. *μοι* pro *με* Havn.

V. 684. *νῦν τεθηγμένος* coniecturam Piersoni, a Valck. commendatam, recepit Brunck., qui tamen in notis codd. lectionem servari debuisse dicit; recte: *νῦν* enim, etsi non alienum, superfluum tamen est et vehementer friget.

V. 685. *τὰς ἁμαρτίας* Lasc. Ald. rell. et MSS. *σὰς ἁμ.* e Par. A. recepit Musgr. et sic tres Florr. Havn.

V. 686. Inepte timet Phaedra, ne Pittheo quoque rem indicet Hippolytus, et *συμφοραί* de conatu nutricis Hippol. ad adulterium pelliciendi valde improprie dictum est. Itaque recte hunc versum, etiam in Par. A. omissum, expunxit Brunck. In eo *Πιτθεῖ* om. Flor. 15. Pro *συμφοράς* Havn. *ξυμφοράς*.

V. 687. *πλήσει δέ* Par. A. Havn. quod minus recte recepit Brunck. *τε* om. Flor. A. Idem et 10. *αἶαν*, quod recipiendum videtur.

V. 694. Ald. rell. *ζητοῦσά γ᾽ εὗρον φάρμακ᾽, οὐχ.* Flor. A. 2. 10. 15. Pariss. omn. Havn. Vict. Lasc. *ζητοῦσα φάρμαχ᾽ εὗρον οὐχ.* quod cum Valck. recepit Musgr. Praeterea Havn. *οὐχ ἃ βουλοίμην*.

V. 695. Par. A. *κάρτα γ᾽ ἐν σοφ. ἦν.* Havn. etiam omittit *ἂν*. Heath. et Markl. coni. *εἰ δ᾽ εὖ γ᾽ ἔπραξ᾽ ἄν.* quod quum plane barbarum esse dicit Monk. levius erravit, quam ego ad Phoen. 724. immemor tunc eorum, quae ipse monui Gramm. gr. §. 525. 7. a. Cf. Herm. ad Vig. p. 830. Schaefer. melet. p. 51. Heindorf. ad Prot. §. 50. p. 535. Reisig. de vi et usu part. *ἄν* p. 104 sqq. 107. 109 sq. In his *εἰ ἄν* c. Opt. significare videtur, eum, qui ita loquatur, dubitare, an futurum sit, quod hypothetice dicit, quo tamen nolim dicere rem incertam magis etiam incertam reddi: incerto enim quid potest esse incertius? Sed *εἰ — ἂν* Indicativo aoristi vel imperf. iunctum non memini me legere. Nam de loco Xenoph. Cyrop. IV, 3, 3. cum Reisigio p. 107. sentio.

V. 697. Par. A. Flor. 10. Havn. *ἦ καὶ δίκαια*. Lasc. *κοὐξαρκοῦντά μοι*.

V. 698. Flor. A. 10. *τρώσαντες*. Hic et Havn. mox *λόγους*. *συγχωρεῖν λόγοις* interpretor *verbis mihi concedere, quae ego dixi, vera esse concedere* (sicut supra 298.). *συγχωρεῖν concertare*, ut Valck. explicat, qui unquam dixerit, non invenio.

V. 700. *ἐκ τῶν ὥστε* Par. A. ap. Valck.

V. 702. *κἀπεχείρησα* Flor. 10. *κἀπεκύρωσας* Havn.

V. 703. *ἔξελθε* pro *ἄπελθε* Havn.

V. 704. *δέ* pro *γάρ* Flor. A. 10. Havn. hic praeterea *ἐγὼ δὲ τἀμά γε θήσω κ.* quod ortum videtur e v. 521. *ταῦτ᾽ ἐγὼ θήσω καλῶς*.

V. 705. *ἡμεῖς* Par. A. ap. Valck.

V. 707. *καλύψαθ᾽* Lasc. Ald. rell. Flor. 2. Par. E. Lib. P. *καλύψειν* Par. B. D. Flor. 15. *καλύπτειν* Flor. A. 10. Par. A. Havn. quod receperunt Musgr. Brunck. Monk. iniuria: ortum enim est ex ignoratione legitimae constructionis, de qua vid. ad Hec. 777. p. 88.

V. 709. *ἐς* Ald. rell. *εἰς* Florr. tres, Havn. — *δεῖξαι* pro *δείξειν* Flor. A. Par. A. Sic *ὤμοσε — ἐκδύσασθαι* Herod. V, 106. *ὤμοσε δέξασθαι* Xen. Cyr. VII, 4, 3. quae cum aliis citat Lobeck. ad Phryn. p. 750.

V. 710. *καλῶς ἐλέξαθ᾽* Ald. rell. tres Florr. *καλῶς δ᾽ ἐλέξαθ᾽* Havn. *καλῶς ἔλεξας* Flor. A. quod recte receperunt Valck. et Brunck. — *προτρέπουσ᾽* Lasc. Ald. rell. Florr. omn. Havn. Par. A. *προτρέπουσ᾽* superscripto primae syllabae *σ᾽* Par. B. *προστρέπτουσ᾽* Par. D. *προστρέπω σ᾽* Par. E. *προςτρέπουσ᾽* recepit Brunck. *unum illud obsecrans ut facias*, interpretante Valck. Si *obsecrandi* notio huic loco accommodata visa est, quidni convenire videatur *impellere, adhortari, προτρέπειν*? Sed quid tandem est unum illud, quod ut faciat, chorum vel *obsecrat* vel *impellit?* Nihil plane: significat enim se vitam finire velle, in quo nihil opus erat chori adiumento. Scholiastes interpretatur *ἀντὶ τοῦ ζητοῦσα καὶ ἐξερευνῶσα*. Itaque Wakefield. coni. *προςβλέπουσ᾽* vel *προβλέπουσ᾽*, Monk. *προσκοποῦσ᾽*. Illo sensu *προςτρέπειν τὸν νοῦν πρός τι* dici possit; an quisquam dixerit, ignoro.

V. 711. *δή τι.* Flor. A. 10. Par. A. Havn. *δῆτα*, quod recepit Brunck.

V. 713. *αὐτή τ᾽ ὄν.* Lasc. Ald. Brub. et MSS. In Herv. 1. 2. excidit *τ᾽*. Hinc Canterus, ut hiatui mederetur, non quo post *μέν* sequi debere *δέ* existimaret, edidit *αὐτὴ δ᾽ ὄν.* quod retinuit Barnes. et Brunck. *τε* restituit Musgrav. Vid. ad Orest. 24. *πρὸς τὰ νῦν πεπτωκότα*, sc. *ὁρῶσα, σκοποῦσα.* Sic quod Thuc. VII, 47. habet *οἱ τῶν Ἀθηναίων στρατηγοὶ ἐν τούτῳ ἐβουλεύοντο πρός τε τὴν γεγενημένην ξυμφορὰν καὶ πρὸς τὴν παροῦσαν ἀῤῥωστίαν*, id IV, 15. dixerat *βουλεύειν πρὸς τὸ χρῆμα ὁρῶντας*. Vertendum igitur *pro iis, quae nunc acciderunt, quantum per casum meum licet.*

V. 714. *κρησίου* Ald. Herv. 1. *κρησίους* iam Brubach. Herv. 2. Canter. et sic Codd.

V. 717. *δή* om. Par. A. Recte autem Havn. *μέλλεις δὲ δή τί δρᾶν.*

V. 718. *θανεῖν γ'* malit Elmsl. ad Heracl. 141. qua de causa, nescio. — *ὅπως δ' ἐγὼ τοῦτο βουλεύσομαι* Lasc. Ald. Herv. 1. 2. Flor. 15. Sed recte iam Brubach. *ὅπως δὲ τοῦτ' ἐγὼ βουλ.* ut Canter. etiam legendum monuit: et sic Codd.

V. 722. *ἡσσηθήσομαι* Flor. A. 2. 10. 15. Par. A. Havn. quod receperunt Valck. et Brunck. pro *ἡττηθήσομαι.*

V. 723. *θατέρῳ* Flor. A. Par. A.

V. 727. *ἀλιβάτοις* Monk. *ὕπαί* Lasc. Flor. 2.

V. 729. *ἐν ποταναῖς* Ald. rell. (Brub. *ποταμαῖς*) Par. A. Flor. 10. 15. Havn. *πταναῖσιν* Lasc. Lib. P. Idem Par. E. sed adscripto *γρ. ποτωμέναις*, Flor. 2. cum gl. *γρ. ποταναῖς* et *ποτωμέναις.* Hinc Musgr. ed. *πταναῖς*, probantibus Heathio et Valcken. *ποταναῖς* reduxit Brunck. hoc versui magis convenire ratus: at *ποτανός* secundam longam habet. — *ἀγέλησιν* Ald. rell. *ἀγέλησι* Flor. 2. 15. *ἀγέλαισι* Lasc. Flor. 10. *ἀγέλαισιν* Par. A. Havn. Vid. ad Or. 55.

V. 730. *ἀρθείην γάρ* Barn. errore typographico.

V. 731. Flor. A. *'Ανδριηνᾶς.*

V. 732. Havn. *ἀκτάς.*

V. 733. *ἔνθα πορφυρὸν σταλάσσουσιν* Ald. rell. *πορφύρεον*, ut recte edidit Barnes. Lasc. cum Codd. omn. *σταλάσσουσ'*, quod versus poscit, in marg. habet Barnes. Quum trochaeo in antistrophico respondeat spondeus, Markl. et Valck. qui de basi glyconei nihil adhuc rescivissent, coni. *ἔνθα τε*, hic *ἔνθα γε.*

V. 734. Pro *πατρὸς* Luzac. Exerc. acad. p. 50. coni. *Πάδου*, etsi nomen Padi ex antiquioribus Graecis nemo novit. Pro *τριτάλαιναι* Lasc. Flor. A. 2. (in hoc corr. *τριτάλαιναι* a m. sec.) 10. 15. Par. A. B. D. Lib. P. Havn. *τάλαιναι*, Par. E. *τε τάλαιναι. τάλαιναι* recepit Brunck. —*σιν εἰς οἶδμα πατρὸς τάλαιναι*, quasi hic versus responderet antistrophico *Ζηνὸς μελάθρων παρὰ κοίταις.* Hermann. elem. d. metr. p. 573. sic hos versus disposuit:

ἔνθα πορφύρεον σταλάσ-
σουσ' εἰς οἶδμα πατρὸς τάλαιναι
κόραι — — —

et in antistropha:

κρῆναί τ' ἀμβρόσιαι χέον-
ται Ζηνὸς μελάθρων πάρακτοι,
ἵν' ἁ — — —

Quomodo pro voce usus minime reconditi *τάλαιναι* vocem exquisitam *τριτάλαιναι* invehere potuerint librarii, non assequor; in *τριτάλαιναι* offendisse eos, monstrat lectio Par. E. Versus 733. e nostra descriptione est eius generis, de quo Gaisford. ad Hephaest. p. 306. Herm. elem. p. 560. egerunt. Ego vero haud scio an sic describendi sint versus 734. 5.

εἰς οἶδμα πατρὸς τριτάλαι-
ναι κόραι Φαέθοντος οἴκτῳ δακρύων.

e quibus secundus est glyconeus cum choriambo. Vid. Hermann. elem. p. 567.

V. 735. *κοῦραι* Flor. 10.

V. 736. De glyconeis in molossum exeuntibus vid. Seidler. ad El. 122. *ἠλεκτροφανεῖς* Flor. A.

V. 738. *τᾶν ἀοιδῶν* Monk. recte. *τὰν ἀοιδὰν* Havn.

V. 739. *λίμνης* Ald. (non *λίμνας*, quod ait Monk.) rell. *λίμνας* Lasc. Par. A. tres Florr. quod iam recepit Valck.

V. 740. *νέμειν* Flor. 15. *νέμοι* Flor. A. (qui sec. Valck. *ναύταις οὐθ' ὁδὸν νέμοι*) 10.

V. 741. *σεμνὴν* Havn. *κυρῶν* Lasc. Ald. rell. contra metrum. *ναίων* Flor. A. 10. Par. A. B. (hic cum v. l. *κυρῶν*) D. Mirum, si e *ναίων* librarii fecissent *κυρῶν* et quidem cum accusativo. *κύρων* scribendum Heath. monuit, corrigendum tamen simul ratus *σεμνῷ τέρμονι.* Non opus: vide quos citavi Gramm. gr. §. 363. Not. Cf. Hermann. ad Soph. Aiac. 307.

V. 744. Herm. pro *παρὰ κοίταις* coni. *πάρακτοι*; vid. ad 734. Vellem explicasset. *κοῖται μελάθρων* quae sint, declarasse mihi videor ad v. 153. *κοίτας* Flor. 2. Vict. Lasc. E Flor. A. in apogr. Hamb. enotatum *χαῖται* pro *κοίταις.*

V. 745. *ἵν' ὀλβιόδωρος* edd. et MSS. praeter Par. A. qui *ἵνα βιόδωρος.* Hinc Valck. fecit *ἵν' ἁ βιόδωρος*, quod recepit Brunck. Sed articulum nolim inculcare. Vid. ad

Med. 968. Monk. dicit se non meminisse vocem ὀλβιόδωρος usquam alibi legere, atque adeo analogiae repugnare, quae postulet ὀλβόδωρος, ut ὀλβοδότας, ὀλβοφόρος. Nolo contra afferre ὀλβιοδώτης ex Orphicis hymn. 34, 2. 40, 2. 65, 9. Sed ἠπιόδωρος, πολύδωρος Homerus habet, alii ποικιλόδωρος et similia. Ipsum ὀλβιόδωρος hinc sumpsisse videtur Paulus Silentiar. ep. 40, 9. in Anal. T. III. p. 84. Est ἡ ὄλβια δωρουμένη, ὀλβοδότης autem ὁ ὄλβον διδούς. — Vitiosam lectionem Ald. rell. ἄξει correxit Canter. nov. lect. I, 13. αὔξει scribens et sic Parr. omn. Flor. A. 2. 10. 15. Havn. Vict. Lasc. ἀέξει coni. Milton. Pro ζαθέα Havn. βάθεα. Euripidi haec scribenti ante oculos fuisse locum Pindari Ol. 2, 127. suspicatur Heynius ad l.

V. 746. Brunck. olim lectum fuisse suspicatur θνατοῖς, quod vehementer probat Monk. Herm. el. d. m. p. 528. Nec dii, inquit, neque homines, si quid video, hic ita universe commemorari potuerunt. Quare videndum puto, ne ἐσθλοῖς scripserit poëta, quo nomine utitur in eadem re Pindarus Ol. II, 112.

V. 748. Ald. Herv. 1. Par. A. ap. Valck. διαπόντιον. Sic et Brub. sed in marg. διὰ πόντιον. Hoc habent Herv. 2. Canter. rell., et, ut videtur, Codd.

V. 750. Flor. 2. Lasc. πόρευσας. Flor. A. ἁμὰν pro ἐμάν.

V. 752. ἐπ' pro ἀπ' Havn.

V. 753. ἢ pro ἢ Havn. et γῆς pro γᾶς. Flor. A. ἢ κρησίας αὐγὰς δύσ' ὄρνις.

V. 754. ἔπτατο κλεινὰς Ἀθήνας Ald. rell. ἔπτατ' ἐπὶ κλ. Ἀθ. Flor. A. 10. Parr. A. B. D. Havn. Hoc probat Erfurdt. ad Soph. Oed. T. p. 628. ne — το ante κλ producatur, illud Seidler. de dochm. p. 21. not. in melicis brevem vocalem ante mutam cum liquida produci posse recte existimans. Mihi ἐπί interpretamenti loco adiectum videtur.

V. 755. *Μουνύχου* est e coni. Herm. de metris p. 445. v. Harpocrat. v. *Μουνυχία.* Sed fortasse in *Μουνυχίου* per synaloephen *ιου* unam syllabam efficiunt. Vid. ad Phoen. 1637. *Μουνυχίου δ' ἐπ' ἀκταῖς* Ald. rell. *M. δ' ἐπ' ἀκταῖσιν* Par. E. Flor. 2. 15. Lasc. *M. δ' ἀκταῖσιν* Flor. A. 10. Par. A. B. D. Havn. ut edidit Brunck. — ἐκδήσαντο. Brub. in marg. ἐδήσαντο. Is. Vossius in notis MSS. ἐκδήσατο.

V. 756. πλευκὰς Flor. A.

V. 759. δεινὰ Lasc. Ald. rell. Havn. δεινᾷ coni. Is. Vossius, edidit Barnes.

V. 761. χαλεπὰ Havn. Lasc.

V. 762. ἀπονυμφιδίων una voce Havn.

V. 763. ἀμφίβροχον una voce Havn. βρόχον ἀμφὶ Par. E. Flor. 2. Lasc. ἅψετ' ἀμφὶ βρ. Flor. 15.

V. 764. δείρᾳ e Markl. corr. receperunt Valck. et Brunck.

V. 766. ταῦτ' pro τάν τ' Flor. 15. ἔνδοξον Lasc.

V. 767. φήμαν Flor. 2. 15. Lasc.

V. 768. φρεσὶν pro φρενῶν Flor. A. 10.

V. 769. In Ald. rell. praeponitur Θεράπαινα, sed v. 774. et 780. ἄγγελος, in Paris. A. Ἐξάγγελος, quod receperunt Valck. et Brunck., in Havn. Τροφός. vid. Schol. Barnes. praefixit Ἄγγελος.

V. 770. δρόμῳ pro δόμων Flor. 2. e corr. 15. Vict. et MSS. alii apud Musgr.

V. 772 sq. nutrici tribuit Par. A. Etiam Havn. Χοροῦ nomen omittit. Flor. 15. nil habet, nisi φεῦ βασιλὶς οὐκ ἔτ' ἐστὶ δή, 10. nil nisi οὐκ ἔτ' ἔστι (sic) δή. Havn. om. ἔτ'.

V. 774. σπεύσατ' Flor. 10.

V. 776. Vitiosum ἡμίχορος, etsi in Orest. 1250. iam correctum, hic et 778. me imprudente remansit.

V. 778. Ald. rell. τί δ' οὐ πάρεισι, *cur vero non adsunt.* Sed Musgravii interpunctio, quam Brunck. et Monk. etiam secuti sunt, accommodatior videbatur.

V. 779. βίου Ald. rell. Flor. A. 10. 15. Par. A. Havn. βίῳ Flor. 2. Lasc. App. Prov. Vat. VI, 8. Utramque lectionem agnoscunt Par. E. Lib. P. βίῳ recepit Valck. commendatum iam ad Phoen. 1282. eumque secutus est Brunck. Non placet, quia videri possit esse a recto ὁ ἀσφαλὴς βίος, quum sit pro οὐκ ἀσφαλές ἐστι τῷ βίῳ. Ad locutionem τὸ ἀσφαλὲς τοῦ βίου, i. e. ἡ ἀσφάλεια τοῦ βίου, nemo offenderit: cur ἐν ἀσφαλεῖ βίου alienum videatur?

V. 780. Lib. P. praeponit Θερ. Havn. τροφ. — ἐκτείναντες Flor. 10. Havn. ut habet *X. II.* 1484. et ediderunt Brunck. Monk. οἰκτείροντες Par. D. ἐκτείναντες firmari

possit iis, quae Heindorf. monuit ad Plat. Phaedon. §. 10. *νεκρόν* pro *νέκυν* Lib. P. Flor. 2. 15.

V. 781. *πικρὸν τόδ᾽ οἰκούρ.* i. e. *ὃ πικρὸν οἰκούρημά ἐστι.* Vid. Gramm. gr. §. 432, 4. Maiorem vim addit pronomen *τόδε*, ut Plat. Gorg. p. 508. D. *ἄν τε τύπτειν βούληται, τὸ νεανικὸν δὴ τοῦτο τοῦ σοῦ λόγου, ἐπὶ κόῤῥης.* Sic accepisse etiam videtur Heindorf. qui in meo exemplo ed. Brunck. punctum in fine v. 780. positum in comma mutavit. Verto: *quae acerba est rerum domesticarum cura in gratiam domini absentis suscepta.* Valck. cum schol. *οἰκούρημα* pro *οἰκουρός* dictum accipiebat.

V. 784. 5. transponendos suspicatur Monk. Musgr. alterum versum cum priore ita connectebat — *βοὴ ἠχοῖ βαρείᾳ πρ.* Mihi interpungendum videtur: *τίς ποτ᾽ ἐν δόμοις βοὴ, Ἠχὼ βαρεῖα προςπόλων, μ᾽ ἀφίκετο;* ut *βοή* appositione *ἠχὼ β. πρ.* declaretur. — *μ᾽*, quod deest in Lasc. Ald. rell., addidit Markl. probante Valck. Recepit Brunck.

V. 786. Markl. coni. *οὐδ᾽ ἄρτι.* Male: vid. Valck. qui *οὐ γάρ τι* satis exemplis confirmavit. Cf. Monk. cuius Censor in *Quart. rev.* p. 223. praeterea citat Aesch. Prom. 275. Theb. 38. 201. Soph. Phil. 1331. Eur. Ph. 110. Alc. 419. (431.) Suppl. 544. — Pro *δόμος* Flor. A. *δόμοις.*

V. 786. Flor. A. 10. *ἀνοίξαντ᾽.* 10. etiam *πύλαις*, ut Par. A.

V. 790. *ἐκλίπῃ* Ald. rell. Flor. A. 10. Par. A. Havn. peius etiam Brub. *ἐκλιπῇ.* Par. B. D. E. Lib. P. Flor. 2. 15. Vict. Lasc. *ἐκλίποι.* Nescio, quare V. D. in *Quart. rev.* p. 228. malit *ἐκλείποι.*

V. 791. Havn. *τίνει δίκη.* *ψυχή* pro *τύχη* Flor. 15.

V. 793. *μου* pro *μοι* Flor. 15.

V. 797. Havn. *παγχνωθεῖσ᾽ ἢ ῾πό* (i. e. *ὑπό*).

V. 798. Flor. A. 10. *δόμοις.* quod receperunt Musgr. et Monk. Male: *πάρειμι*, *adsum*, ad sensum idem est quod *παραγέγονα.* Orest. 1298 sq. *ἐς μέσον φόνον ἤδ᾽ Ἑρμιόνη πάρεστι.*

V. 802. *κλεῖθρα* Par. A. Flor. 15. Havn. *κλειδωμάτων* (superscr. *πυλω*) Flor. 10.

V. 803. Lasc. Ald. rell. *ἐκλύσαθ᾽ ἁρμοὺς, ὡς ἴδω* (*ἴδῳ* Ald.) *δυςδαίμονα Γυν.* eaedem hunc versum repetunt post v. 819. ita scriptum: *ἐκλύεθ᾽ ἁρμοὺς, ὡς ἴδω* (*ἴδῳ* Ald.) *πικρὰν θεάν.* Ex altero loco versum eiiciendum esse docuit Valck. Itaque quas lectiones illo loco habet, ad nostrum referendae sunt. Ex eo *ἐκλύεθ᾽* pro *ἐκλύσαθ᾽* recepit Valck. nescio qua causa permotus. Infra pro *ἐκλύεθ᾽* Flor. 15. *ἐκλύεσθ᾽.* — Ad *ἁρμούς* in Par. B. adscriptum: *γρ. ὁρμούς.* — *ὡς ἴδω δυςδαίμονα* nullo modo tolerari posse recte dicit Valck. Itaque e Flor. A. quocum conspirant Flor. 10. et Havn. recepit *τὸν δαίμονα.* Par. A. *τὸν δυςδαίμονα* (non *τὸν δυςδαίμ. νεκρὸν*, ut dicit Valck. vid. Brunck.). *Ut videam tristem uxoris meae sortem* explicat Valck. fassus tamen, nusquam in talibus locis se legisse *τὸν δαίμονα.* Et quis unquam pro *ut uxoris cadaver videam* dixit *ut sortem (tristem) uxoris videam?* Rectius Brunck. lectionem versus post 819. inserti amplexus est, *ὡς ἴδω πικρὰν θεάν.* Suspicor enim, quum sic scriptum versum invenisset librarius, eum explicandi causa addidisse *τὸν δυςδαίμονα νεκρόν*, hoc deinde in textum illatum, et, ut metro aptaretur, expuncto *νεκρόν*, ab aliis *τόν* deletum esse, ab aliis syllabam *δυς.* Eodem modo Phoen. 1601. *δυςδαίμονα* locum verioris scripturae *πεφυκέναι* invasit. Vid. Elmsl. ad Med. 1281. not. c. Sed nec ista lectio suspicione vacat: neque enim *θέαν ἰδεῖν* dixisse videntur veteres, quum *θέα* sit *actio spectandi*, sed *θέαμα*, ut Med. 1157. et *θέα* ac *θέαμα* absolute dici solent, non adiuncto genitivo. Si sic scriptum reperiretur, *ὡς ἴδω, πικρὰν θέαν, Νεκρὸν γυναικὸς, ἥ θανοῦσά μ᾽ ὤλεσεν*, non aspernarer.

V. 805. Hoc carmen tractavit Seidler. de vers. dochm. p. 205 sqq. ubi vss. tres primos *προῳδόν* vocat, stropham *α΄* v. 808—811. str. *β΄* v. 812—827. *μεσῳδόν* 827. 8. antistropham *β΄* v. 830—845. adiectis *ἰὼ τάλας*, antistropham *α΄* v. 846. (leg. *ἰὼ, ὅσον, τάλας*) ad finem. Elmslei. ap. Monk. totum carmen uni Theseo tribuendum censebat, cui sententiae tamen, monente Monkio, adversari vv. 847. 8. videntur.

V. 805. *ἰώ* semel Flor. 10.

V. 808. *ὦ* om. Flor. 10. 15. Par. A. Havn. *βιαίῳ* legi iubet Elmsl. ad Heracl. 926. Verba *αἶ αἶ τόλμας — συμ-*

φορᾷ parenthesis signis inclusit Valck. ut iungerentur *ἔπαθες, εἰργάσω τοσοῦτον, ὥςτε τ. σ. δ. σᾶς χερὸς π. μ.* Male: *σᾶς χ. πάλαισμα* est ὅ, *τὸ θανεῖν, πάλαισμά ἐστι σᾶς χερός.*

V. 809. *χερός* om. Par. A.

V. 811. Ald. rell. *τίς ἆρα σὰν τάλαιναν ἀμαυροῖ ζωάν.* Lasc. om. *τάλαιναν.* Par. A. Havn. *τίς ἄρα σὰν τάλαιν' ἀμαυροῖ ζωάν;* quod probat Herm. de metr. p. 244. receperunt Brunck. et Monk. *σὴν — ζωὴν* Flor. 15. *ζοάν* cum Monkio, an *ζωάν* scribas, perinde est in dochmiaco.

V. 812. *ὤμοι ἐγὼ παθέων* Ald. rell. *ἰώ μοι* Flor. 15. *πόνων* pro *παθέων* Par. A. Havn. quod recte recepit Brunck. Pro *ὧν ἔπαθον* Par. A. *ὢ ἔπαθον.* Havn. *ὧν* vel *ὢ* omittit. Brunck. *οἷ' ἔπαθον.* — *ὦ τάλαινα* Ald. rell. *ὦ τάλας* Par. E. Lib. P. Flor. 15. etiam 2. sed transverso calamo deletum, Vict. Lasc. quod recepit Musgr. *ὦ πόλις* Flor. A. 10. Par. A. Havn. *ὦ* ante *τάλας* delevit Brunck. Totum versum sic scriptum dedit Monk: *ᾤμοι ἐγὼ παθέων· ἔπαθον, ὦ τάλας, Τὰ μάκιστ'* etc. fortasse vere.

V. 813. Ald. rell. *τὰ κάκιστ'.* Flor. A. 2. 10. 15. Paris. A. B. *τὰ μάκιστ'.* Havn. *τὰ μήκιστ'.* *μάκιστ'* probatum Valck. recepit Brunck. — *ὦ τύχη* Havn.

V. 814. *μοι καὶ δόμοις* vertunt *mihi et meis aedibus,* Valck. *mihi meisque.* Ita esse deberet *ἐμοὶ καὶ δόμοις.* Dictum est, ut Homericum Il. ε', 116. *εἴποτέ μοι καὶ πατρὶ φίλα φρονέουσα παρέστης. ἐπεστάθη Κηλὶς ἅ.* malebat Valck. Sophocleum *πρίν μοι τύχη Τοιάδ' ἐπέστη* Oed. T. 777. comparat Elmslei. ad eum l.

V. 815. *ἄφρακτος* Par. D.

V. 816. *κατακονᾷ μὲν οὖν ἀβ. βίος* Lasc. Ald. rell. Flor. A. 2. Parr. omn. Havn. Etymol. M. p. 50, 26. *κατὰ κοινά* Flor. 15. *κατακονά* memorat Schol. unde Musgr. recepit, quem sequitur Brunck. Hesych. *κατακονά, διαφθορά.* E Flor. 10. ad ed. Musgr. nihil enotatum est, ut ille habere videatur *κατακονά.* — *βίου* pro *βίος* est in Flor. A. 10. 15. Par. A. Havn. Schol. Etym. M. Hoc tot testibus comprobatum si verum est, postulat nomen *κατακονά.* Solus vim particularum *μὲν οὖν* perspexisse videtur Musgr. vertens: *imo vero exitium;* vid. Herm. ad Vig. p. 845. n. 343. qua in interpretatione fieri non potest, quin *κατακονά* probemus. Et quis umquam vitae, quamvis non vitali, tribuit *τὸ μαραίνειν* s. *διαφθείρειν*? Hoc enim est *κατακονᾷ.* Monkio duriusculum videtur *κατακονὰ ἀβίωτος* i. e., ut Schol. explicat, *ἀβιωτοποιός.* Non videbitur ei, qui meminerit adiectiva in — *τος* saepe activam significationem habere: vid. ad Hec. 680. — *ἀβίωτος* in metrum peccare videtur: itaque Seidler. scripsit *ἀβίοτος,* cuius formae velim certiora exempla ex antiquis scriptoribus afferri. Alio modo *ἀβίωτος* tuetur Seidler. p. 106. excusari eam formam posse contractione vocalium *ιω.*

V. 817. *ὁ τλάμων* est a Brunckio pro *ὁ τάλας.* Sed Lasc. *ὦ τάλας,* quod recepit Monk. *ὢ τάλας* Seidl.

V. 818. Flor. A. *ὡς* pro *ὥςτ'* et *ἐκπνεῦσαι.* *ὡς* etiam Flor. 10. *ἐκπνεῦσαι* Lasc.

V. 819. *μήτ'* Flor. A. 10. Havn. Qui post hunc in Ald. sequebatur versus, omissus est in Flor. A. 10. Par. A. Vid. ad 803.

V. 820. *τίνα τίνα λόγον* Flor. A. apud Valck. in Hamb. nihil eiusmodi notatum est.

V. 821. *βαρύποτμον τλῆμον* Ald. rell. Sed *γύναι* pro *τλῆμον* Flor. A. 10. Par. A. Havn. *γύναι* pro glossa habuisse videtur Valck. qui, ad *τλῆμον* olim, inquit, vocem *γύναι* adscripserant. *γύναι* recte rec. Brunck.

V. 822. *χειρός* pro *χερῶν* Havn.

V. 823. *πικρὸν ὁρμήσ.* Ald. rell. Flor. 2. 15. *κραιπνὸν* Par. A. B. D. Lib. P. Flor. A. 10. Havn. Vict. Schol. *X. Π.* 232. Lasc. Pro *μοι* Havn. *που.*

V. 824. *αἶ* bis tantum Flor. 15. ter Brunck. ut constaret versus scilicet. *μέλεα* bis Lasc. Ald. rell. praeter Barnesianam, et Codd. *πάθη τάδε* Ald. rell. *τάδε πάθη* Par. A. B. D. E. Flor. A. 2. 10. 15.

V. 825. *δὲ πόθεν* male Canter. Commel. quod correxit Aemil. Port. *δέποθεν* una voce tres Florr. *πρόσωθεν δὲ δέποθεν* Flor. A.

V. 826. *τύχαν δαιμόνων* om. Havn. *ἀπλακίαισι* edidit Monk., ut semper in tragicis scribendum esse arbitratur. Cf. Elmsl. ad Med. 115. Blomf. gloss. Aesch. Agam. 336. not.

V. 828. Havn. *τόδ' — κακόν.* Par. *τάδ' ἄναξ.* Pro *ἦλθε* Flor. A. 10. *ἐπῆλθε.*

V. 829. *μετ᾽ ἄλλων ὤλ.* Lasc. Ald. rell. Flor. 2. 15. *μετάλλων* Havn. *δ᾽* post *ἄλλων* inserit Flor. A. 10. Par. A. unde sic ediderunt Valck. et Brunck. Flor. A. *καινόν* sec. Valck. *κεινὸν* in Hamb. (f. *κλεινὸν*) pro *κεδνόν*.

V. 831. Verba *σκότῳ θανὼν* nullam vim addunt sententiae et per abundantiam quandam addita sunt, quali saepe utuntur Tragici. Sed nimis tautologicum est Brunckii *σκότου, τὸ κατὰ γᾶς κνέφας σκότου*. Pro *θανών* Lasc. *θανεῖ*, Flor. 2. *θανεῖν*. — *ὁ τλάμων* pro *ὁ τλήμων* e Par. A. recepit Valck. *τλᾶμον* sine *ὁ* Flor. 10. *ὦ τλῆμον* Flor. 15. Elmslei. ap. Monk. *ὦ τλάμων*. *ὦ τλήμων ἐγώ* solennem senariorum clausulam notavit Porson. infra ad 1450.

V. 834. *δή*, quod deest in Ald. rell., e Par. E. et Lasc. addidit Musgr. Idem habet Flor. 2. Vict.

V. 835. Ald. rell. *τύχα || γύναι σὰν ἔβα τάλαιναν καρδίαν. σὰν ἐπέβαν* Flor. A. *σὰν ἐπέβα* Par. A. Flor. 10. *τάλαινα* Flor. A. 10. 15. Par. A. Vocem *τάλαιναν*, quippe e v. 811. ab imperito librario huc traductam, delevit Brunck. et sic edidit: *τύχα σὰν ἐπέβα, γύναι, καρδίαν.* in quibus *ἐπέβα* metro repugnat. Nostram lectionem probat Herm. ad Pind. Ol. 2, 173. ubi item *ἔβα* et *ἐπέβα* permutata sunt. Elmsl. coni. *τίνος δὴ, πόθεν, θανάσιμος τύχα, γύναι, σὰν, τάλαιν᾽, ἔβα καρδίαν; κλύω* suspectum habens propter scholion *λείπει ἡ παρά.* Mihi quoque *κλύω* suspectum est non propter scholion illud, sed quia sententiae parum accommodatum est, quae futurum requirit, *τίνος ἀκούσομαι.* Praesens quidem nonnunquam ponitur pro futuro. Vid. Elmsl. ad Med. 888. Sed *κλύω* vel praesentis vel, ut *ἀκούω*, perfecti significationem habet. vid. Soph. Trach. 78. Multo minus coniunctivus convenit, quo positum *κλύω* putat Monk., *from whom must I hear? von wem ſoll ich hören?* Coni. enim non futurum significat, sed id quod necessitas vel officii ratio poscit.

V. 837. *στέγοι* Ald. rell. quod defendere non dubitavit Valck. *εἴποι τις ἂν — — ἢ μάτην (ἂν) στέγοι.* Est hoc ex eo genere errorum, quod Elmslei. notavit ad Med. 865, 6. Recte Musgr. *στέγει* recepit e Cott. Lib. P. Sic etiam tres Florr. Havn. Vict. Lasc. Eustath. ad Il. ζ′, p. 640, 8. (499, 15.) Philemon lex. technol. p. 157. ed. Osann. Eodem alludit Par. A. *στύγει.* — *ἐμόν* pro *ἐμῶν* malebat Valck.

V. 838. *ἰώ μοι μοι σέθεν* Ald. rell. *ὤμοι μοι σέθεν* Flor. 10. Par. A. quod recepit Brunck. *ἰώ μοι σέθεν* Flor. 15. Havn. quod probatum Elmsleio recepit Monk. Seidl. dochmiacum dimetrum effinxit *ἰώ μοι τάλας, ἰώ μοι σέθεν,* qui responderet strophico 820.

V. 839. *οἷον ἄλγον* (sic) *εἶδον* Flor. 15.

V. 840. *ἀπωλόμαν* Ald. rell. *ἀπωλόμην* tres Florr. Vict. *ἀπολώμην* Flor. A. in apogr. Hamb. Havn.

V. 842. Haec choro tribuuntur in edd. et MSS. Sed Musgr. choro non convenire ratus *ὦ φίλα γυναικῶν*, forte nec *ἀρίστα*, quum Phaedrae morbum tam bene sciret Chorus, haec cum Thesei oratione continuanda censebat. Hunc in edenda fabula secutus sum. Postea, quum eadem typis descripta denuo legerem, statim sentire mihi visus sum, haec diversam a praecedentibus indolem habere, quo imprimis pertinebat metri subita mutatio. Itaque Musgr. rationes denuo examinans intellexi, satis leves eas esse. Choro enim convenire allocutionem *ὦ φίλα γυναικῶν*, monstrat Alcest. v. 474. *ἀρίσταν* vero quidni appellet Phaedram post ea, quae regina dixerat v. 710 sqq. Seidlero, Musgravii sententiam amplexo, rem extra dubitationem ponere videtur antistropha. Mirum! Quasi vero hoc ipsum extra dubitationem positum esset, haec esse antistrophica! Nisi forte placet, pro certo et explorato ponere, quod non nisi coniectura, quamvis probabili, at coniectura tamen nititur, huic deinde coniecturae versus accommodare. Quod vero in Cott. Lib. P. Lasc. versui 846. hemichorii persona praefigitur, hoc tum demum vim aliquam haberet, si v. 842. non choro, sed Theseo in iis libris tribueretur. Ea quidem, quae v. 846. sequuntur, ob subitam ad Theseum transitionem non videntur eidem tribui posse, cui praecedentia a v. 842., sed priora, Phaedrae appellationem continentia, alteri parti chori, quae sequuntur a v. 846. alteri hemichorio assignanda esse.

V. 842. *ἔλιπες* semel ex litura Flor. 2. Lasc. Versus videtur esse dochmiacus cum diiambo et syllaba.

V. 843. 4. 5. Haec, ut vulgo leguntur, metrum corrupta esse arguit, inquit Seidler. Itaque pro *ἐφορᾷ* scripsit *δέδορκ᾽*, *φέγγος ἀελίου τε* transposuit *ἀελίου φέγγος τε*, *σελάνα* mutavit in *σελαναία*, et addidit e sqq. *ἰὼ τάλας.* Ita

demum responsio antistrophica salva praestatur. Brunck. v. 844. delevit τε, ita dochmiacum exire ratus. V. 843. constat e iambo, dactylo et choriambo, similis glyconeo. 844. glyconeus. 845. e duabus penthemimeribus trochaicis constat.

V. 846. ἰὼ τάλας ὦ τάλας Ald. rell. ὦ τάλας, ὦ τάλας bis Par. A. Flor. 10. quod etiam e Flor. A. enotatum in apogr. Hamb. ὦ τάλας ἰὼ τάλας Flor. 2. Vict. Lasc. Monk. scribendum censet ἰὼ ἰὼ τάλας, integrum scilicet dochmium. Ego alia ratione dochmium efficere studui secutus Hermann. de metr. p. 248. Inter duos dochmios duae breves syllabae interpositae, ὅσον, de quo genere vid. Seidler. p. 152. Seidler. autem p. 207. dochmiacum dimetrum fecit, altero ἰὼ τάλας ad v. 845. relato, ἰὼ, ὅσον, τάλας, κακὸν ἔχει δόμος. vel ὅσον, ἰὼ τάλας, κ. ἔ. δ. Hemichorio hos versus tribui in nonnullis Codd. supra monui, in Havn. Theseo adsignantur.

V. 848. τᾷ σᾷ τύχᾳ Flor. 15. σὰν τύχαν Flor. A.

V. 849. πάλαι. Flor. A. Par. A. τάδε. Havn. πάλιν. In Flor. 2. deest πάλαι e litura, etiam in Lasc.

V. 851. 2. δή om. Flor. 10. Interpunctio utriusque versus haec est in Lasc. Ald. Herv. 1. τὶ δή ποθ᾽ ἥδε δέλτος ἐκ φίλης χερὸς Ἠρτημένη, θέλει τί σημᾶναι νέον; In Brub. Herv. 2. Canter. nota interrogationis bis posita, post θέλει et νέον, θέλει; τί σημ. νέον; Barn. notam post ἠρτημένη transtulit. Musgr. τί δή ποθ᾽ ἥδε δέλτος; ἐκ φίλης χερὸς Ἠρτημένη θέλει τί σημ. νέον; sed in nota interpunctionem Brub. et Canteri sequitur, deinde legit τί σημανεῖ νέον; Valck. τί δή ποθ᾽ ἥδε δέλτος; ἐκ φίλης χ. Ἠρτημένη θέλει τι σημ. νέον. Hunc secutus est Brunck. Heind. in exemplo Brunck. quo utor, sic verba distinxit: τί δή ποθ᾽ ἥδε δέλτος ἐκ φίλης χερὸς Ἠρτημένη θέλει, τί σημῆναι νέον; Vel hoc verum videtur, vel ἠρτημένη; θέλει τί σημῆναι νέον; Graeci enim in interrogationibus, quando ad novam rem transeunt, vocabulum, in quo novitas illa cernitur (h. l. δέλτος ἥδε), ipsi interrogationi praeponere solent adiunctis τί δέ; Sic Hec. 1232. ἀλγεῖς· τί δ᾽ ἡμᾶς; παιδὸς οὐκ ἀλγεῖν δοκεῖς; Iph. A. 1215. τί δ᾽ ἆρ᾽ ἐγώ σε πρέσβυν; ἆρ᾽ ἐςδέξομαι — —; Cf. Iphig. T. 562. Vid. Gramm. gr. §. 609. pag. 898. Heind. ad Gorg. §. 123. — σημᾶναι Ald. rell. σημῆναι Musgr. Valck. Brunck. e

Par. A. quocum conspirant Flor. 10. 15. Vid. Lobeck. ad Phrynich. p. 24 sqq.

V. 853. ἀλλ᾽ ἤ Havn. De genitivis λέχους καὶ τέκνων vid. Gramm. gr. §. 320.

V. 855. τοῦ Θησ. Havn.

V. 856. δώμαθ᾽ Havn.

V. 857. τύπος Havn.

V. 861. ἐκδοχαῖς. Havn. ἐν διαδοχαῖς.

V. 862. Lasc. Ald. rell. Flor. 2. 15. Havn. ἐπειςφέρει θεὸς κακῶν. ἐπιφέρει Flor. A. 10. Par. A. quod rec. Musgr. κακόν in quibus MSS. repererit, non indicavit Musgr. Est certe in tribus Florr. Havn. Vict. ἐπειςφέρει accommodatissimum est huic loco, *insuper infert*, nec facile librarium hoc pro usitatiore ἐπιφέρει substituisse credideris; sed ubi semel ἐπειςφέρει in ἐπειφέρει, quod est in Lasc., abierat, corrector hoc non in ἐπειςφέρει, quod debuerat, sed in ἐπιφέρει mutasse videtur. Etiam constructio ἐκδοχαῖς κακῶν a vulgari usu remotior est, quam νεοχμὸν κακόν. Itaque, etsi saepius dochmiacos in iambicos, quam contra, mutatos reperias, hoc tamen loco vereor, ne casu factum sit, ut dochmiacus ex iambico exiret. Nec antistropha obstat, quam ne Seidlerus quidem ex his elicere potuit. Sed videamus reliqua.

V. 862. 3. 4. ἐμοὶ μὲν οὖν. Markl. em. ἐμοὶ μὲν ἄν. quod, ut unice verum, recepit Brunck. vid. notam eius ad Phoen. 1211. ἐμοὶ μὲν οὖν ἀβ. β. τύχα εἴη τυχεῖν „vertendum esset: *sit mihi igitur misera vitae conditio ob illud factum.* Qui talia loquitur, ni mente captus est, aliud quid certe optare debet." Seidlerus, Dicit Chorus, inquit, se iam nolle felicem esse in tanta regiae domus calamitate. Sed aliud est, dicere, *nolim felicitate frui in tanta aliorum calamitate*, aliud, *utinam infelix sim.* Itaque addit Seidler., nisi, quod malim, non εὐκτικῶς intelligendum. V. Schaefer. Melet. p. 55. At ibi sermo est de εἰκὸς ἦν, χρῆν et similibus, non de optativo, etiam in eventu rei ὑποθετικῶς positae ἄν comitem non habente. Mihi quidem ἄν h. l. abesse non posse videtur. Nec video, quam gravis sit in oratione affectus plena particula conclusionem aliquam ratiocinantis significans. Ordo vero ἐμοὶ μὲν ἂν εἴη τυχεῖν non magis offendere debet, quam ver-

borum *ἐμοὶ δέ κε κέρδιον εἴη*. Optatio quidem aliqua inesse videtur in his, *ἐμοὶ μὲν εἴη τυχεῖν*, ubi *εἴη* pro *ἐξείη* positum videri possit, sed tota constructionis ratio monstrat, orationem esse e duobus dicendi generibus mixtam, *ἐμοὶ μὲν ἂν εἴη ἀβίωτος βίου τύχα* et *ἐγὼ τύχοιμι ἂν ἀβιώτου τύχας*. ubi vulgo *ὥςτε* supplendum dicunt, *ὥςτε τυχεῖν αὐτοῦ*. Vid. ad Orest. v. 383. Itaque Markl. coniecturam cum Brunckio recipiendam censeo. Sed *ἂν* versui adversum est, inquit Seidl. quum dochmiacus, ubi iidem numeri continuantur, ultimam longam postulet. Huic quidem malo facile occurri potest: sive enim dochmiacus est v. 862. ita locus describi potest:

φεῦ φεῦ! τόδ᾽ αὖ
νεοχμὸν ἐκδοχαῖς ἐπιφέρει θεὸς
κακόν. ἐμοὶ μὲν ἂν ἀ — βίωτος βίου
τύχα πρὸς τὸ κρανθὲν εἴη τυχεῖν.

Primae enim syllabae verbi, in quo alter dochmius incipit, ad antecedentem dochmium pertinentis plura exempla dedit Seidler. p. 60. not. Si vero iambicus est versus, nulla restat difficultas. — Ceterum *ἀβίωτον βίου τύχαν* a Valck. inductus scripsit Brunck. et sic, quod mireris, Havn. *τυγχάνειν* quidem cum quarto casu non raro iungitur. Vid. Gramm. gr. §. 363. not. Cf. Brunck. ad Med. 759. Elmsl. ad Med. 741. sed *εἴη μοι ἀβίωτον βίου τύχαν τυχεῖν* vix potest non *εὐκτικῶς* accipi.

V. 865. *ὀλουμένους* Flor. 2. Lasc.

V. 867. *σφάλης* Par. A. ap. Valck. quod recepit Brunck. *σφάλλης* coni. Valck. — *δόμον* pro *δόμους* Havn.

V. 868. *αἰτουμένης γάρ* Ald. rell. *δέ* pro *γάρ* dedit Barnes. e Canteri coni. Musgr. e Par. A. B. Lasc. Sic etiam Flor. 10. Havn.

V. 868. 9. *πρός γάρ τινος* Aemil. Port. explicat *πρὸς ἔτι γάρ*, *praeterea enim alicuius novi mali sinistrum augurium ceu vates prospicio*; *alicunde oblatum* vertit Valck. *a quodam, a quadam parte* Monk. Suspiciosum tamen est. Itaque Reisk. *πρὸ γάρ τινος*, quod amplexus Blomfield. in *Quart. rev.* n. 15. p. 228. coniicit etiam *τινα*. Alius V. D. ib. n. 16. p. 391. pro *πρὸς γάρ* legit *προὔργου*, i. e. *πρὸ ἔργου*, ut explicat Hesych.

V. 869. *κακοῦ* Ald. rell. *κακόν* Flor. A. 10. 15. Par. A.

Havn. quod vereor ne e sq. v. fluxerit. *κακῶν* em. idem V. D. qui *προὔργου*.

V. 870. *ἄλλο*. Havn. *ἄλγος*. Tum *πρὸς κακὸν κακῷ* Flor. A. 10.

V. 873. Seidler. p. 212 sq. ut iambicum dimetrum efficeret, quo hi versus responderent versibus 871. 2. scripsit *δέλτος ἄῤ ἄλαστα*, dubitanter tamen. — *ποῦ φύγω* Lasc. Ald. rell. *πᾷ* e Par. A. recepit Valck. Idem est in Flor. 10. Elmsl. ad Med. 1238. malit *ποῖ*. Vid. ad Med. 1261. Ego versus sic distinguendos arbitror:

βοᾷ βοᾷ δέλτος ἄλαστα. πᾷ
φύγω βάρος κακῶν;
ἀπὸ γὰρ ὀλόμενος οἴχομαι.

V. 874. *βάρος κακόν* Ald. Herv. 1. *β. κακῶν* Brub. Herv. 2. Canter. etc. et sic, ut videtur, Codd. omn. et Lasc.

V. 875. Edd. et MSS. *οἷον οἷον εἶδον* et *γραφαῖς*, pro quo *γραφαῖσι* Flor. 2. Lasc. Ob nudum participium *φθεγγόμενον* Seidler. scripsit *οἷ᾽ οἷον* i. e. *οἷον μέλος οἷα φθεγγόμενον*. Soph. El. 751. *οἷ᾽ ἔργα δράσας οἷα λαγχάνει κακά*. Eur. Alc. 144. *οἵας οἷος ὢν ἁμαρτάνεις*. ubi vid. Monk. Ita versus constat ex iambico dimetro brachycat. et dochmio. Nunc de emendatione dubito. Ubi duplex *οἷος* ponitur, oppositio est qua duo diversa iuxta se posita graviora fiunt, ut *οἷ᾽ ἔργα δράσας οἷα λαγχάνει κακά*, *quae facinora ediderit, et quae vicissim mala tulerit*, Soph. El. 751. Hic vero *οἷον μέλος* et *οἷα φθεγγόμενον μέλος* non ad rei indignitatem augendam opposita sunt, sed unum idemque significant; nec nudum est *φθεγγόμενον*, sed *ἐν γραφαῖς φθεγγόμενον* iungenda. Versus est trochaicus trimeter catalecticus, *οἷον οἷον ἔργον εἶδον ἐν γραφαῖς μέλος*. a cuiusmodi versu ad dochmium transitur etiam Hec. 680.

V. 876. *τλήμων* Ald. rell. *τλῆμον* Lasc. Flor. 2. 15. *τλάμων* Flor. A. *τλᾶμον* Flor. 10.

V. 878. Flor. A. *τὸ δ᾽ ἐμὸν οὐκ ἔστι*.

V. 879 sq. Ald. rell. *καθέξω δυςεκπέρατον, ὀλοὸν ὀλοὸν || κακόν. ὦ πόλις, πόλις, Ἱππ.* Ex his *ὀλοόν* semel tantum habent Flor. A. 2. 10. Par. A. Havn. Lasc. *πόλις* semel Flor. A. 10. Par. A. Itaque dedi versum e dochmio, diiambo et dochmio constantem. Seidler. p. 214. numeros confusos ita in ordinem redigere conatur:

καθέξω κακόν·
δυςεκπέρατον, ὀλοὸν, ὦ πόλις, πόλις.
δυςεκπέραντον Flor. A. 10. Havn.

V. 880. *τῆς ἐμῆς εὐνῆς* Flor. 15. Havn.

V. 881. Flor. 15. *διὸς* supra scr. *ζηνός*.

V. 885. (potius 883.) Flor. A. *μιᾶς κατείργασται.*

V. 886. *ἐμόν.* Flor. 15. *ἐμῶν.* — *φύγη* Ald. rell. soloece. *φύγω* Flor. A. Idem habet Flor. 10. sed *οι* ab eadem manu supra *ω* scripto. *φύγοι* Cott. Par. A. B. D. E. Lib. P. Flor. 2. 15. Vict. Lasc.

V. 888. Pro *ἀπεύχου* Valck. legendum suspicabatur *ἀνεύχου.* Flor. A. *ἀπόσχου.*

V. 889. *ἀμπλακῶν* Vict. *πειθοῦ* pro *πιθοῦ* Lasc.

V. 891. *θατέρα* Ald. Herv. 1. *θατέρᾳ* iam Brub. *θ' ἀτέρῳ* Flor. A. 10. Pro *πεπλήξεται* Flor. 10. *πληγήσεται.*

V. 894. *γῆς* pro *χώρας* Havn.

V. 896. *εἰς καινόν* Flor. A. 10.

V. 897. Flor. A. *κακῶν ἄναξ.* et v. 898. *σῇσι* pro *σοῖσι.*

V. 900. *σπουδῇ* om. Havn. *ἐφ' ᾧτινι νῦν στένεις* Ald. rell. *νῦν* om. Flor. A. 2. 10. Par. A. D. E. Lasc. In Flor. 15. *ἐφ' ᾧ τι νῦν στ.* (*νι* supra scr.) sic. in quibus *νι* est a m. sec. *ἐφ' ᾧ νυν στ.* Havn. *ἐφ' ᾧτινι στένεις* receperunt Valck. Musgr. Brunck. Sed Elmslei. usquam alias apud Tragicos se reperisse negat *ᾧ τινι* pro *ὅτῳ*, necdum mihi *ὅστις* idem esse videtur quod *ὅς*. Ubique enim verti potest, *aliquis qui*, ut statim infra 940. etiam in locis a Blomfield. allatis ad Aesch. Prom. 865. Vid. quae monui ad Hom. h. in Ven. 157. et Hermanni notam ad Soph. Oed. T. 688. in Erfurdt. min. Nam quae loca Musgr. affert ad Eur. Bacch. 115. diversa sunt. Blomfield. in Quart. rev. n. 15. p. 225. coni. *ἐφ' ᾧ γε νῦν στ.* sed *ὅς γε* est *qui quidem* vel *quippe qui*, ut in locis ab eo allatis, Aesch. Prom. 254. Eum. 25. Soph. El. 923. 941. Eur. Or. 81. 424. 522. El. 914. Auctor *X. Π.* 842. — — *τὸ μέντοι πρᾶγμ', ἐφ' ᾧ τὰ νῦν στένεις, Οὐκ οἶδα, βουλοίμην δ' ἂν ἐκ σέθεν κλύειν.* quod verum puto: nam quamvis *τὰ νῦν* rarissimum sit in Euripideis, non est tamen prorsus insolens.

V. 901. *βουλοίμαν* Flor. 10.

V. 904. *ἣν ἀρτίως ἔλειπον εἰς φάος τόδε* Lasc. Ald. rell. Flor. A. 2. 15. Priscian. p. 1168. F. ed. Putsch. vitiosius etiam Herv. 1. *ἣν ἀρτίως εἰς ἔλειπον εἰς φάος τόδε. ἔλειπον, ἢ φάος τόδε* e Paris. A. (ap. Valck. *ἢ φάος τόδε*) ediderunt Musgr. Brunck. et sic Flor. 10. Havn. Valckenaerio nihil videbatur causae, cur sperneremus phrasin *εἰς φάος εἰςδέρκεσθαι.* cuius vellem exempla e Tragicis excitasset; et, ut proba sit, nihilne *ἀσυνδέτῳ* isto moveamur? Reisk. et Vir quidam doctus, quem Scaligerum vocant, coni. *ὡς φάος τόδε*, et sic Auctor *X. Π.* 859 sq. Eldik. ap. Luzac. Exerc. p. 53 sq. *ἢ 'ς φάος τόδε*, i. e. *ἢ ἐς.* — Pro *ἔλειπον* Flor. 10. 15. *ἔλιπον.*

V. 906. 7. absunt ab ed. Lasc. Pro *πάσχει* Flor. 15. *πάσχεις.* *τῷ διόλλυται τρόπῳ* Flor. A. apud Valck. (in Hamb. nihil enotatum) Flor. 10.

V. 907. *πειθέσθαι* (sic) Havn. *βούλεται* Flor. A.

V. 908. *δ'* post *σιωπῆς* non habet Havn. *ἔργον οὐδέν* Flor. A. 10. Soph. Ai. 11 sq. *καί σ' οὐδὲν εἴσω τῆςδε παπταίνειν πύλης Ἔτ' ἔργον ἐστίν.* ubi vid. Musgr. Hunc versum post vss. 909. 10. transponendum esse censebat Markl. cui adsentiuntur Valck. et Brunck. Hoc ordine etiam *X. Π.* 861 sqq. *Τί χρῆμα πάσχεις; τῷ τρόπῳ διόλλυσαι, Τέκνον; πυθέσθαι βούλομαι σέθεν πάρα. Ἡ γὰρ ποθοῦσα καρδία πάντ' εἰδέναι Κἀν τοῖς κακοῖσι λίχνος οὖσ' ἁλίσκεται*, sed omisso v. 908. Hunc etiam e deperdito dramate in hunc locum irrepsisse censet Monk. Mihi Markl. ratio amplectenda videtur.

V. 911. *φίλοις γε* Flor. 10. Pro *γε* Valck. coni. *τε.*

V. 913. Markl. coni. *ὦ πολλὰ μανθάνοντες ἄνθρωποι μάτην.* Frustra: *homines cum aliis in rebus graviter errant, tum in eo, quod, quum infinitas artes doceant, hoc unum non invenerunt, ut sapere doceant stultos.* Sed bene Valck. iam refutavit Markl. Ex Schol. interpretante, *ὦ ἄνθρωποι πολλὰ ἐπιστάμενοι καὶ διδάσκοντες τοὺς ἀνθρώπους*, non sequitur, eum *μανθάνοντες* legisse, sed, quum poëta de toto genere errorum locutus esset, ille id posuit, in quo h. l. error hominum versari dicitur, in docendo. At *μάτην ἁμαρτάνειν* nusquam alibi legitur. Egregie, ut multa, Markl. ad Suppl. 1205. „Neque quaeri debet, inquit, quis unquam vel fando audiverit de hac phrasi *τιτρώσκειν φόνον.* Nam in sexcentis

exemplis, quae facile proferri possent, verba ipsa ita coniuncta, frustra forte alibi quaesiveris. Sed tamen ista sexcenta exempla omnia erunt eiusdem formae et rationis, non ideo repudianda, quia alibi locutionibus iisdem deficimur, quae nunquam forte alibi extiterant. Sat nobis in plerisque iam esse potest (imo, forte debet) ratio similium et MSS. consensus." Itaque ut adiectiva saepe nominibus ac verbis adduntur ea, quae non novi quid significent, sed dicta planius explicent, sic adverbia cum alia, tum *μάτην* usurpantur. Aesch. Choeph. 843. *λόγοι θνήσκοντες μάτην* i. e. *θνήσκοντες καὶ μάταιοι.* ib. 887. *Κωφοῖς ἀΰτῶ, καὶ καθεύδουσιν μάτην; ita obdormiverunt, ut nullus eorum usus sit?* Eur. Hel. 1220. *ἆ Πρίαμε καὶ γῆ Τρῳάς, ὡς ἔῤῥεις μάτην!* Med. 1251. *μάτην μόχθος ἔῤῥει παίδων.* Infra 1060. *μάτην συγχέαι ὅρκους* non est iusiurandum frustra violare i. e. ita, ut illud violare nullam vim habeat, sed ita violare, ut frustra illud susceptum et irritum sit. Valck. autem et cum eo Brunck. post *ἄνθρωποι* distinxerunt, et *μάτην τί δή* coniunxerunt. Contra V. D. in *Quart. rev.* p. 224. recte monet, *τί δή* et *τί δῆτα* ubique ab initio sententiae poni, ut supra 800. 851. 1057. Hec. 970. Phoen. 734. 740. 927. 1615. Med. 669. 673. 918. Alc. 548. 705. etc.

V. 914. *διδάσκεται* Par. A. ap. Valck.

V. 915. *κἀξευρίσκεται* Havn.

V. 916. *ἔνθ᾽ οὐκ ἐπίστ.* Par. A. ap. Valck. — *οὐδὲ θηράσασθέ πω* Flor. 10. *οὐδὲ δὴ θηρᾶσθέ πω* Par. E. Lib. P. Flor. 2. Vict. Lasc. *οὐδὲ θηρᾶσθαι δέ πω.* Fallitur Monk. qui *οὐδὲ δὴ θηρᾶσθέ πω* in Ald. esse ait.

V. 917. *αἶσιν οὐκ ἔστι νοῦς* Par. A. ap. Valck. non Flor. ut narrat Monk.

V. 918. Flor. 15. *μέγαν* c. gl. *δεινόν.*

V. 919. *ἀναγκάζειν* Ald. rell. etiam Canter. E Flor. A. in Hamb. enotatum *ἀναγκάζαι.* *ἀναγκάσαι* scribendum esse monuit Is. Vossius, in notis MSS. Sic primus edidit Barn. et sic omnes, quod sciam, Codd.

V. 920. Flor. 15. *ἀλλ᾽ οὐδὲ γάρ.* — *λεπτουργεῖν* coni. Markl. temere, etsi adstipulatur Valck. Similiter Alc. 834. *οὐκ ἦλθες ἐν δέοντι.*

V. 921. *ὑπερβάλοι* Flor. 15. *ὑπερβάλλοι* Flor. A. 10.

V. 923. Flor. 2. *διαγνωστόν*, sed m. ant. supra *στόν* scripsit *σιν.*

V. 924. *τ᾽* post *ὅςτις* deest in Flor. 15. — *ὅςτις μὴ φίλος* Flor. 2. 10. Vict. etiam Flor. A. qui *ὅτις.*

V. 925. *δισσὰς δὲ φωνάς* Ald. rell. *δισσάς τε φ.* Flor. A. 2. 10. Par. A. Lasc. quod receperunt Valck. et Brunck.

V. 926. *τὴν δ᾽ ὅπως ἐτύγχανεν, temerariam*, ideoque *iniustam.* Plato Phileb. p. 28. D. *Πότερον τὰ ξύμπαντα καὶ τόδε τὸ καλούμενον ὅλον ἐπιτροπεύειν φῶμεν τὴν τοῦ ἀλόγου καὶ εἰκῇ δύναμιν καὶ τὰ ὅπη ἔτυχεν, ἢ τἀναντία — — νοῦν καὶ φρόνησίν τινα θαυμαστὴν συμπράττουσαν διακυβερνᾷν;* quem locum imitatur Plutarch. de sera num. vind. T. II. p. 550. D. *ὅπως — ἡ ψυχὴ — — φεύγῃ τὸ εἰκῇ καὶ ὡς ἔτυχεν.*

V. 927. *ὡς ἡ φρον.* Brub. in marg. adscriptum habet *εἰ.*

V. 929. *ἀλλ᾽ εἴ τις* Lasc. Ald. Flor. 2. 10. Havn. *ἀλλ᾽ ἤ τις* iam Canter. Barn. et sic Par. A. Flor. 15. quod vel e schol. reponendum erat. Valck. reduxit *εἴ τις.* Mox Flor. A. *εἰς σὸν οὔσης με.*

V. 930. *δ᾽* post *νοσοῦμεν* om. Flor. A. 10. et delevit Valck. *Si quis amicorum calumnias in aurem tuam insusurrando me criminatus est, insontes falsa premimur suspicione;* quo frigida fit sententia, ut recte Monk.

V. 931. *ἤτοι πεπλ.* Par. A. *ἐκπλήσουσι* Flor. 2. Lasc.

V. 932. *ἔξεδρον* legendum censet Blomfield. in *Quart. rev.* p. 224. laudans Heracl. 709. Aesch. Choeph. 231. ubi leg. *φρενός.*

V. 933. *πῇ προβ.* Havn.

V. 934. Flor. A. *τί τόλμα τόλμης.*

V. 935. deest in Flor. A. 10. *βίοτος* Ald. rell. *βίοτον* e Parr. omn. Lasc. (quibus accedunt Flor. 2. 15. Vict. Havn.) tandem recepit Musgr. *Si enim eadem ratione progredietur et crescet audacia, qua vita hominis progreditur*, seu *si cum aetate crescet audacia.*

V. 937. Verba *πανοῦργος ἔσται θεοῖσι προςβαλεῖν* desunt in Flor. A. qui solum *χθονί* habet.

V. 940. *τόνδ᾽.* Havn. *τόν.*

V. 943. *ἐλήλυθα* coni. Musgrav. probantibus Valck. et

Brunck. Nec mihi vulgata commodum sensum habere videtur. *ἐς* pro *εἰς* Par. A. Flor. 10.

V. 944. *πατρί* pro *πατήρ* Flor. 15.

V. 945. *περισσῶς* Flor. A.

V. 946. Havn. *ξύνει*, et mox *κακῶν τ'*.

V. 947. *πυθοίμην* Flor. A. (in Hamb. nihil enotatum) Lasc.

V. 949. *ἤδη νῦν αὔχει* Lasc. Ald. rell. *νυν* primus dedit Barnes. *νῦν* reduxit Musgr. Mihi *ἤδη* suspectum est, ut parum accommodatum.

V. 950. Valck. Vim non animadverto, inquit, quam istis *δι' ἀψύχου βορᾶς καπηλεύειν* adiungere possit vox *Σίτοις*· cui duae voculae substitutae, *Σύ τοι*, asperam orationem magis, ni fallor, animabunt. Non meminerat Vir egregius, has voculas propter ipsam vim, quam orationi addunt, ab initio sententiae poni solere. *σῖτα* opponuntur *τῇ ἀψύχῳ βορᾷ*, et fruges ac fructus, herbas, radices etc. significant, quibus terra natis homines vescuntur. — *Ὀρφεᾶ* scripsit Barnes. metri scilicet gratia. Vid. Markl. ad Suppl. 37. Valck. ad Phoen. 1258. Porson. ad Hec. 876. De victu Orphico Plat. Leg. VI. p. 782. C. —— *ἀκούομεν ἐν ἄλλοις, ὅτε οὐδὲ βοὸς ἐτολμῶμεν γεύεσθαι, θύματά τε οὐκ ἦν τοῖς θεοῖσι ζῶα, πέλανα δὲ καὶ μέλιτι καρποὶ δεδευμένοι καὶ τοιαῦτα ἄττα ἄλλα ἁγνὰ θύματα. σαρκῶν δ' ἀπείχοντο, ὡς οὐχ ὅσιον ὂν ἐσθίειν, οὐδὲ τοὺς τῶν θεῶν βωμοὺς αἵματι μιαίνειν, ἀλλὰ Ὀρφικοὶ τινὲς λεγόμενοι βίοι ἐγίγνοντο ἡμῶν τοῖς τότε, ἀψύχων μὲν ἐχόμενοι πάντων, ἐμψύχων δὲ τοὐναντίον πάντων ἀπεχόμενοι.* Hoc victu vitae quamdam sanctitatem profitebantur. Ad *Ὀρφεοτελεστάς* respici putabat Blomfield. *Quart. rev.* p. 224. de quibus vid. Valck. diatr. de Aristobulo p. 84 sq. ubi etiam de nugacibus libellis agit, *πολλῶν γραμμάτων καπνῷ*, „quibus abutebantur veteratores, superstitiosis non in hac tantum vita quaevis commoda, quibus, ut fit, ipsi tamen carebant, polliciti, si se praeberent certis ritibus secundum istos libros initiandos." Cf. Alc. 983. Cycl. 639. quae loca citavit Blomf.

V. 953. *προςφωνῶ* Havn. Lasc. De verbo *θηρεύειν* cf. Schaefer. ad Dion. Hal. p. 84.

V. 955. *ἐκσώζειν* Par. A. unde sic ediderunt Musgr. et

Brunck *τοῦτό τ' ἐκσῶσαι* Flor. A. Ceteri omnes *ἐκσώσειν*. Similis varietas fuit supra 919. — Havn. *τοῦτ' ἐκσώσειν*.

V. 957. 8. *ὅρκοι, λόγοι κρείσσονες τῆςδε* pro *τῶν τῆςδε λόγων*. Vid. Gramm. gr. §. 453. Herm. ad Viger. p. 717. Schaef. melet. p. 57. 127. ad L. Bos. ell. p. 3. ad Apollon. Rh. p. 164. V. 958. *γένοιτ'* pro *γένοιντ'* Flor. 10. Havn.

V. 959. Ald. rell. *μισεῖν γε φ.* Canteri coniecturam *μισεῖν σε φ.* confirmant Parr. B. E. Lib. P. tres Florr. Havn. Vict. Lasc. *μισεῖν τε φήσαις* Flor. A. *φήσαις* etiam Flor. 15.

V. 960. Ald. rell. *τοῖς γνησίοις σοῦ π.* pro quo *τοῖς γνησίοισι π.* restituit Canter. et sic Parr. omn. Flor. A. (qui *γνησίοισιν*) 2. 10. Havn. Vict. *τοῖς γνησίοις πολ.* omisso *σοῦ* Flor. 15.

V. 962. *ἢ δυςμεν.* Flor. A. Par. A. *δυσμενίᾳ* Havn. *τὰ φίλατ'* Par. A. *ὤλεσαν* Brub. *ἀπώλεσε* Havn.

V. 964. *ἐμπέφυκας* Flor. A.

V. 967. *προκείμενον* Flor. A.

V. 968. Ald. rell. *τί οὖν; τί ταῦτα.* Flor. A. 2. 10. 15. Parr. omn. Havn. Vict. Lasc. *νῦν οὖν τί ταῦτα.* ut legendum annotavit Is. Vossius in notis MSS.

V. 970. Havn. *ἔξαιρε.* — *ὅσον φυγὰς τάχος* Flor. A. 10.

V. 972. Havn. *ὅρον* pro *ὅρους*.

V. 973. Flor. A. *παρών* (Hamb. *παρῶν*) *γε.* Havn. *γέ σου.* Par. A. *ἡττηθήσομαι.*

V. 974. Flor. A. *μαρτυρήσαις*, Flor. 15. *μαρτυρήσῃ.* Pro *Σίνις* Flor. A. 10. *σίνεις*, Havn. *σίννις*, ut Ald. rell. *Σίνις* iam Barnes.

V. 975. *κτανεῖν γ' ἑαυτόν* Par. A. quod recepit Brunck.

V. 976. *οὐδ' ἐν θαλάσσῃ* Flor. A. 10. *θαλάσσης σύννομοι* dictum ut Hel. 1488. *σύννομοι νεφέων δρόμου*, ubi tamen Blomfield. ap. Monk. ad h. l. legit *δρόμῳ*. Ego *σύννομος δρόμου, θαλάσσης* non minus recte dici puto, quam *κακῶν ξύνοικος* Soph. Oed. C. 1134. ut non necessaria sit Blomfieldii correctio *θαλάσσῃ* *Quart. rev.* p. 224. citantis Aesch. Choeph. 596. Arist. Av. 508. *συννόμοις κειρωνίδες* in Hamb. notatum e Flor. A. *σκειρωννίδαις* Flor. 15. *σκιρωνίδες* Flor. 2. Vict. Lasc.

V. 977. *μ'* ante *εἶναι* deest in Flor. 15.

V. 979. *δή* om. Havn.

V. 980. *μόνος* pro *μένος* Flor. A. in apogr. Hamb. *ξύστασις τῶν σῶν φρενῶν* idem.

V. 981. *πολλοὺς λόγους* Lasc. Ald. rell. Flor. 2. 15. Havn. *καλοὺς λόγους* Flor. A. (in Hamb. nihil enotatum) 10. Par. A. B. quod recepit Musgr.

V. 982. *διαπτήξειεν* Havn.

V. 983. *ἔγωγ᾽ ἄκ.* edidit Brunck. ut Phoen. 473. *λόγον* edd. MSS. et Plutarch. T. II. p. 6. B. *λόγους* Par. A. ap. Valck.

V. 984. *κὠλίγου* Ald. rell. *κὠλίγους*, ut coniecit Aemil. Portus, Parr. omn. (A. *καὶ ὀλίγους* sec. Valck.) Flor. 2. 10. 15. Plutarch. *καὶ ὀλίγους* Flor. A. Havn.

V. 987. *ξυμφορᾶς* pro *συμφορᾶς* edidit Brunck. e Par. A.

V. 988. *πρῶτά γ᾽ ἄρξ.* Flor. A. Par. A.

V. 989. *πρότερον* Lasc. Ald. rell. Flor. 2. *πρῶτον* Flor. A. 10. 15. Par. A. X. *Π.* 519. unde sic ediderunt Musgr. Valck. Brunck. *ὅθεν μ᾽ ὑπῆλθες*, i. e. *ἄρξομαι ἐκ τούτου, ᾧ μ᾽ ὑπῆλθες.* Pro *ἐκ τούτου* cogites *ἐκεῖθεν*, hoc suppresso pro *ᾧ* sequi debebat *ὅθεν*, i. e. *ἐξ οὗ.* Vid. Gramm. gr. §. 473. not. 1. Soph. Trach. 901. — *ὑπῆλθες*, *subdole aggressus es.* Verbum optime explicat Schol. Soph. Oed. T. 386. in Brunck. nota. Cf. Toup. ad Suid. T. I. p. 193. II. p. 301. 311.

V. 990. *κοὐκ ἀντ.* Markl. malebat *οὐκ ἀντ.* quod probatum Valck. recepit Brunck. Sic etiam Scholiastes legisse videtur. Sed possis etiam sic accipere: *putans te perditurum esse me, et me nihil contra dicturum.* Hoc est *ὡς διαφθερῶν με, καὶ ὡς ἐμὲ οὐκ ἀντιλέξοντα.* Similiter Thuc. IV, 5. *ὡς — ἢ οὐχ ὑπομενοῦντας σφᾶς, ἢ ῥᾳδίως ληψόμενοι βίᾳ.*

V. 994. *μὴ ἀδικεῖν* plene Codd. praeter Flor. 2. *πειρώμενος* Par. A. Inutilis est Musgr. coniectura *μὴ ᾽δίκων πειρωμένοις.*

V. 995. Codd. et edd. *ἀπαγγέλλειν*, ***nunciare;*** quod Aemil. Port. cum *ἐπίσταμαι* coniungit, Monk. eo sensu accipit, quo nutrix in hac fabula dici potuisset *ἀπαγγέλλειν* Phaedrae *κακά.* Sed potest aliquis mala facinora non foras efferre, et tamen improbus esse. Sensus poscit verbum, quod indicet sive *petere* sive *incitare ad aliquid.*

Prius voluit Milton *ἐπαγγέλλειν* legens; sed hoc a senioribus tantum *petendi* vi usurpatur. Potius *ἐπαγγ.* accipiam *faciendum aliquid alicui denunciare*, hinc *incitare. Spondere, in se recipere patranda facinora*, quo sensu Reisk. Valck. Brunck. vocem acceperunt, esset, puto, *ἐπαγγεῖλασθαι.*

V. 996. Ald. rell. *ἀνθ᾽ ὑπουργεῖν.* Correxit Aemil. Portus.

V. 997. *ἐκγελαστής* Havn.

V. 998. Vulgo *αὐτός.* Primus Valck. *ὁ* deesse videns edidit *ὡὐτός.* De hac crasi vide Buttmann. Gramm. gr. mai. p. 119. — *κἐγγὺς ὢν φίλος* Flor. A. Par. A. Havn. Hinc Valck. scripsit *παροῦσι, κἀγγὺς, ὢν φίλος*, i. e. *παροῦσι καὶ ἐγγὺς οὖσι*, vel *παροῦσι καὶ τοῖς ἐγγύς.* soloece: neque enim adverbium per se sine articulo vel participio adiectivi vicem sustinere potest.

V. 999. *ἔχειν* pro *ἑλεῖν* Par. E. Lib. P. Flor. 2. 15. Vict. Lasc. *ὢν* etiam Flor. 15. pro *ᾧ.*

V. 1000. *ἐς* Lasc.

V. 1001. *κοὐκ οἶδα* Ald. rell. *οὐκ οἶδα* Flor. A. Par. A. Havn. Lasc. et X. *Π.* 520. Pro *λόγῳ* Havn. *μόνον.*

V. 1002. *οὐδὲ ταῦτα καὶ σκοπεῖν* coni. Valck. i. e. *καὶ ὅμως οὐδ᾽ ἐν γραφῇ πρόθ. εἰμι.* quo sensu *οὐδὲ — καί* poni non recordor. *καί* nihil ad sensum conferre monens Brunck. particulam *γάρ*, importune et loco minime suo positam, librarii oscitantiae deberi censet, et edidit *οὐδὲ ταῦτα μὲν σκοπεῖν.* Monk. *οὐδὲ γὰρ ταῦτα σκ.* Exempla particulae *γάρ* post secundam vocem positae dedit Schaef. melet. p. 76. quod hoc loco minus etiam offendere debet, quum in *ταῦτα* vis sit.

V. 1004. *εἰ δὴ τὸ σῶφρον* Lasc. Ald. rell. Flor. 2. *κεἰ μὴ τὸ σ.* Par. A. Flor. 15. quod receperunt Valck. et Brunck. Vellem aperuissent, quo sensu accipienda essent haec *κεἰ μὴ — οὐ πείθει.* Flor. A. Par. B. (A. etiam commemorat Musgr.) Flor. 10. Havn. *καὶ δὴ τὸ σ.* quod recepit Musgr. Assentior Valckenaerio, nec has particulas hic convenire. Suspicor autem, *δή* e sq. v. irrepsisse, et scribendum *καὶ μὴν τὸ σῶφρ.* *Enimvero.*

V. 1005. *διεφθάρη* Ald. *διεφθάρην* Flor. A. 2. 10. 15. Parr. omn. Havn. Vict. Lasc.

V. 1006. *σῶμ' οὐ καλλιστεύετο* Flor. A. 10.

V. 1007. *οἰκῆσαι* Ald. rell. quod per se non spernendum, imo exquisitius. Vid. Elmsl. ad Med. 750. Osann. ad Philem. p. 226. Sed Flor. A. 2. 10. 15. Par. A. B. E. Lib. P. Havn. Vict. Lasc. *οἰκήσειν*.

V. 1009. *φρονῶν* Ald. rell. *φρηνῶν* Lasc. *φρενῶν* emendavit Markl. e Schol. qui explicat *οὐδαμοῦ συνέσεως ἤμην ἐγώ*. Valck. dubitare videtur de locutione *οὐδαμοῦ εἶναι φρενῶν*, sed Musgr. iam citavit Soph. El. 390. *ποῦ ποτ' εἶ φρενῶν;* Idem Oed. C. 310. *ποῖ φρενῶν ἔλθω;* quod ib. 170. dixerat *ποῖ τις φροντίδος ἔλθῃ;* Trach. 705. *ποῖ γνώμης πέσω;* Praeterea *ἦ* pro *ἦν* Flor. 15. et *οὐδαμῇ. κοὐδαμοῦ* Flor. 2. Vict. et sic legendum censet Markland. At *καί* sequentibus *μὲν οὖν* poni non solet. *οὐδαμοῦ μὲν ἦν φρ.* Par. A. Flor. 10. *οὐδ. μὲν οὐ* Lasc. Hinc Monk. *μάταιος ἄρα, κοὐδαμοῦ μὲν ἦν φρενῶν*. quod ipsum est *μάταιον*. De *μὲν οὖν* vid. ad v. 816. Phoen. 551. *Vanus igitur eram, imo non compos mentis.*

V. 1010. Notam interrogationis post *σώφροσιν* positam in Ald. rell. cum Markl. Musgr. Valck. post *ἡδύ* transposui. Sic legisse etiam videtur Schol. ubi tamen Iunt. et Basil. pro interrogationis nota, quam posui, punctum habent. Brunck. vulgatam distinctionem, nota interrogationis in punctum mutata, retinuit, et vertit: *At concedes forte pudicum me esse, sed dices castis etiam dulce esse regnare. Minime* etc. cui praeluserat iam Valck. At hoc sic dictum est, quasi proprium esset pudicorum regnare velle, et quasi omnes pudici regnum appeterent; quod absurdum est. Si dicere voluit, vel pudicos regnare velle, homines, etsi pudici essent, regnum tamen concupiscere, quem sensum res ipsa poscit, dicendum erat, *καὶ τοῖς σώφροσιν*. quod intelligens Brunck. in vertendo *etiam* addidit, *castis etiam*. Quasi satis sit hoc in interpretatione addi, ac non in Graecis ipsis addi necesse sit.

V. 1011. *διέφθειρεν* Flor. A. 10. *διέφθορεν* Par. A. Havn. Hinc Flor. 2. *διέφθοραν*. Par. E. Lib. P. *διέφθορ' ἄν*.

V. 1015. *ἀεί* excidit in Brub. Cum hoc loco Pind. Pyth. I, 191. confert Heyn. ad l. *τὸ δὲ παθεῖν εὖ πρῶτον ἄθλων· εὖ δ' ἀκούειν δευτέρα μοῖρ'· ἀμφοτέροισι δ' ἀνὴρ ὃς ἂν ἐγκύρσῃ καὶ ἕλῃ, στέφανον ὕψιστον δέδεκται.*

V. 1016. Lasc. Ald. rell. *πράσσειν γὰρ εὖ πάρεστι, κίνδυνος δ' ἀπών*. in quibus *πράσσειν εὖ* nihil aliud est, nisi, quod praecessit, *εὐτυχεῖν*. Hoc nomine praestat lectio Flor. A. 10. *πράσσειν τε γὰρ πάρεστι, κίνδυνός τ' ἀπών*. Valck. vertit: *Facere namque licet quae velis absque periculo.* Mihi *πράσσειν* eo potius sensu accipiendum videtur, quo scriptores Attici dicunt *ἄνδρα δεινὸν πράττειν, res civiles tractare, in republica versari.* Cf. Heind. ad Plat. Prot. §. 21. Hoc illud est, quod Creon apud Soph. Oed. T. 588. vocat *τύραννα δρᾶν*, v. 593. *ἀρχὴν ἄλυπον καὶ δυναστείαν*, quo pertinet etiam v. 598. *τὸ γὰρ τυχεῖν αὐτοῖς ἅπαντ' ἐνταῦθ' ἔνι.* Hoc quum non intelligeret librarius, addidit *εὖ*, explicandi scilicet causa; hoc deinde in textum illatum expulit *τε*.

V. 1017. *κρεῖσσον* Flor. A.

V. 1018. *ἐν γ' οὐ λέλ.* coni. Valck.

V. 1021. *εἶλες* pro *εἶδες* eleganter coni. Reisk. quod recepit Brunck. *καλούς* pro *κακούς* Havn.

V. 1022. *καὶ χθονὸς πέδον* Flor. 10.

V. 1024. Ald. rell. *μήδ' εἰς ἔννοιαν λαβεῖν*. Barnes. ut metro consuleret, scripsit *μήδ' ἐς ἔνν. λ.* quod est etiam in Is. Vossii notis MSS. Sed *μήδ' ἂν ἔννοιαν λ.* Flor. A. 2. 10. 15. Parr. omn. Havn. Vict. Lasc. quod recte receperunt Musgr. (non *ἀν' ἔνν.* ut ait Monk.) Valck. Brunck. In oratione recta esset *μήδ' ἤθελον ἄν, μήδ' ἔλαβον ἂν ἔνν.*

V. 1025. *ἦ τ' ἄν γ' ὀλοίμην* Ald. rell. in qua lectione *ἄν* sensui adversatur, nec *γε* ullam vim habet. *X. Π.* 526. *Ἠ κατολοίμην*. unde Valcken. et Wakefield. ad Alcest. 744. legendum coniecerunt *ἦ κάρτ' ὀλοίμην*. Flor. A. *ἦ γὰρ ὀλ.* in apogr. Hamb. *ἦ γ' ἄρ' ὀλ.* apud Valck. *ἦ γὰρ ὀλ.* etiam Havn. *ἦ γ' ἄρ'* Flor. 10. *ἦτ' ἄρ'* Par. A. (*ἤ τ' ἄρ'* ap. Valck.) Lasc. *ἦ τ' ἄρ'* Flor. 2. 15. *ἦ τἄρ'* recte explicavit Monk. sed male scripsit *ἦ τ' ἄρ'*. Quae enim crasi coaluerunt, *τἄρα* e *τοι ἄρα*, ea distingui a se non debent.

V. 1026. *ἀλιτεύων* Ald. Flor. 15. *ἀλητεύων* iam Barn. Par. A. Lib. P. Flor. 2. 10. Havn. Vict. Totum versum spurium iudicat Valck. tum ob locutionem insolitam *ἀλητεύων χθόνα*, tum quia *X. Π.* 526 sqq. eum omittit, et efformatum esse censet partim e v. 1045. tum e fr. Eurip. ap. Aelian. V. H. III, 29. Diog. L. VI, 38. *ἄπολις*,

ἄοικος, πατρίδος ἐστερημένος. Prorsus assentior. Accedit, quod *ἄπολις* deest in Havn.

V. 1030. *θέμις λέγειν πέρα* Ald. rell. Flor. 2. *πέρα θέμις λέγειν* Par. A. et *X. Π.* 531. quod receperunt Valck. et Brunck. *θέμις πέρα λέγειν* Flor. A. 10. Par. B. D. Havn. *θ. πάρα λέγειν* Flor. 15. Lectio Aldina ab eo invecta videtur, qui *πέρα* ultimam producere nesciret; utrum *οὐ πέρα θέμις λ.* scribas, an *οὐ θ. πέρα λ.* nihil interest, hoc tamen Codd. auctoritate sustentatur.

V. 1031. *ἐσωφρόνησε δ' οὐκ* Par. A. Flor. 10. Ad *ἔχουσα* in Par. D. adscriptum *γρ. ἑκοῦσα. Ἐσωφρόνησε, pudorem servavit Phaedra mortem sibi consciscendo*, ob quam existimata saltem est pudica, *quum pudica esse non posset, οὐκ ἔχουσα σωφρονεῖν.* Hippolytus autem pudicitia sua non bene usus erat, quum libidine Ph. non patefacienda committeret, ut ipse impudicus haberetur. De his oxymoris Euripidis vid. Bergler. ad Aristoph. Ach. 395.

V. 1032. *ἐκτώμεθα* pro *ἐχρώμεθα* Cott.

V. 1034. omittit Flor. 15.

V. 1035. *καὶ γόης* Ald. rell. Codd. *οὐ γόης* Par. A. ut ediderunt Valck. Musgr. Brunck. Lectio Aldina praestare videtur Elmsleio ad Med. 398.

V. 1036. *εὐορκησίᾳ* Lasc. Ald. rell. et plerique Codd. *εὐορκησία* non nisi ex Alexandri Helena enotatum legitur in Gramm. Sangermanensi apud Valck. ad h. l. (Bekk. anecd. p. 96.) et analogiae legibus repugnare videbatur Valck. quod etsi secus se habere concesserim Lobeckio ad Phryn. p. 513. huius tamen formae exempla non nisi in serioribus leguntur. Nec Theseus filium, quem mentiri credebat etsi iuratum, *εὔορκον εἶναι, εὐορκεῖν, εὐορκησίᾳ* uti dicere poterat. Itaque recte Musgr. et Valck. e Par. A. et Schol. ediderunt *εὐοργησίᾳ*, quo alludit etiam Flor. A. *εὐεργεσίᾳ*, Flor. 10. *εὐεργεσίαν.* Similiter erratum in Grammat. ap. Bekker. l. c. *Εὐεργεσία. Εὐριπίδης Βάκχαις* v. 597. ubi legitur *εὐοργησία.*

V. 1038. *ταῦτα κάρτα* Flor. 2. Lasc. *ταῦτα* deest in Havn.

V. 1039. *σὺ μοῦ* coni. Markl. *σὺ παῖς μέν* Flor. 10.

V. 1040. Flor. A. *ἔκτεινά τις ἂν κοὺ φυγῆς ἐζημίουν.* Hinc Valck. coni. *κοὐ φυγῇ σ' ἐζ.* pronomine male repetito, inquit Monk. Hic edidit *ἔκτεινά τἄν σε*, monente Elmsleio. „Hanc emendationem certissime firmat v. 1411. (1403.) *Τί δ'; ἔκτανές τἄν, ὥς τότ' ἦσθ' ὠργισμένος.*“ Quasi vero *τοι ἄν* divisim, alia vocula interposita, dici non possit!

V. 1041. *ἠξίους γ' ἐμῆς. γ'* e Flor. 10. addidi, etsi non necessariam. Vid. Porson. ad Med. 814.

V. 1042. *ὡς ἄξιον τόδ' εἶπας* cum exclamatione dictum accipio, *Quam te dignum est quod dicis!* Pro *οὐχ οὕτως θανῇ* Flor. 15. *οὐχ οὕτως θανεῖν*, servatis vestigiis formae Atticae. V. D. in *Quart. rev.* p. 228. corr. *οὐδ' οὕτω θανεῖ.*

V. 1044. *δυσσεβεῖ* pro *δυςτυχεῖ* Par. A. apud Valck. imo Flor. A. ex quo hoc enotatum in Hamburg. et sic Flor. 10. quocum ille plerumque conspirat.

V. 1047. *οὗτος ἐστὶν* Par. A. ap. Valck. (*οὗτός ἐστιν*) Flor. 10.

V. 1050. *καὶ τόπων Ἀτλαντικῶν* Lasc. Ald. rell. Flor. 2. 15. Pariss. praeter A. B. Havn. *τερμόνων τ' Ἀτλ.* Flor. A. 10. Par. A. (sed in hoc altera lectione supra scripta.) B. Codicum lectionem e v. 3. fluxisse recte suspicari videtur Valck.

V. 1051. *ὧς σὸν ἐχθ. κ.* Ald. rell. *adeo te odi.* Mihi rectius videbatur *ὡς σὸν ἐχθ. κ.* i. e. *ὅτι οὕτω σὸν ἐχθ. κ. quo te odio prosequor, pro eo ac te odi.* Vid. Iphig. T. 1147. In Soph. El. 65. scribendum: *ἐκτετίμηνται πλέον· ὡς κἄμ' ἐπαυχῶ -- sicut.*

V. 1052. *ὅρκων* Havn.

V. 1053. Par. A. *ἐλέγχων.*

V. 1057. Musgr. interpunxit: *ὦ θεοί, τί δῆτα; τοὐμὸν οὐ λ. στ.* nescio qua de causa; obsequentem tamen habuit Brunckium. Pro *λύσω* Elmsl. ad Iph. T. 691. (Mus. crit. Cant. VI. p. 292.) et ad Heracl. 805. legendum monet *λύω*, quum *τί δῆτα* aoristo vel praesenti, non futuro, iungi soleat. At quidni *λύσω* sit aoristus coniunctivi? Aesch. S. c. Theb. 93. *πότερα δῆτ' ἐγὼ ποτιπέσω βρέτη Δαιμόνων;* Infra 1063. *ποῖ δῆθ' ὁ τλήμων τρέψομαι*, nisi forte *τί* futurum respuit, non *ποῖ. λύω* recepit Monk.

V. 1058. *ἡμῶν* pro *ὑμῶν* Flor. A.

V. 1059. *οἷς με δεῖ* Ald. rell. *οὓς με δεῖ* Par. A. tres Florr. Havn. Vict. Lasc. ut ediderunt Valck. et Musgr. *οὓς μ᾽ ἔδει* coni. Valck. quod esset, *quos movere me oportebat,* neque tamen movere conatus sum. vid. ad v. 296.

V. 1060. *συγχέοιμ᾽* Flor. A. Vid. ad v. 913.

V. 1061. *ἀποκτενεῖ* Lasc. Ald. rell. *ἀποκτείνει* Par. A. Flor. 10. quod receperunt Valck. Musgr. Brunck. Pierson. coni. *ἀποκναίει.*

V. 1062. *οὐκ εἶ πατρ. ὡς τάχ. γῆς ἐκτός;* Ald. rell. Correxit Canter. et sic Lasc. Flor. A. 10. 15. Par. A. B. D. Havn. Pro *οὐκ εἶ* Lasc. *οὐκ εἶς.*

V. 1063. *ποῖ δῆτα τλήμων* vulgo. *ποῖ δῆθ᾽ ὁ τλήμων* Par. A. Flor. 10. quod receperunt Valck. Musgr. Brunck. Vide tamen ad Med. 968. Aesch. Prom. 478. Bl. *τοιαῦτα μηχανήματ᾽ ἐξευρὼν τάλας βροτοῖσιν αὐτὸς οὐκ ἔχω σόφισμα.* Cf. 677. Eur. Hec. 47. *ποῖ δῆτα τλῆμον* Flor. 15. *ποῖ δῆτα τλάμων* Flor. A. Havn.

V. 1064. *εἴςειμι* Flor. 2. 10. Havn. Lasc. *φεύγων* Ald. rell. *φυγών* tacite edidit Canter. et sic Codd.

V. 1065. Flor. A. *λυμαιῶνας.*

V. 1067. *πρὸς ἧπαρ* quum a nullo verbo pendeant, Reiskius legendum censebat, vocibus *αἶ αἶ* extra versum collocatis, *Ἕρπει πρὸς ἧπαρ,* Valck. vel *χωρεῖ,* vel *θίγγει,* vel, quod mavult, *δύνει.* *Χωρεῖ πρὸς ἧπαρ* edidit Brunckius. *τ᾽* post *δακρύων* om. Havn.

V. 1068. *κακός τε φαίνομαι* Lasc. Ald. rell. Flor. 2. 15. *κάκιστός τε* Havn. *κακός γε* Flor. A. 10. Par. A. B. D. *φαίνεσθαι* et *δοκεῖν* inter se differre, ostendere studuit Musgr. ex Aristot. Ethic. Eudem. II, 2. *τοῖς δὲ φαίνεται, κἂν μὴ δοκῇ· οὐ γὰρ ἐν ταυτῷ τῆς ψυχῆς ἡ φαντασία καὶ ἡ δόξα.* Sed quo sensu philosophus vocem acceperit, ad vulgarem atque poëtarum consuetudinem nihil attinet. Videtur quidem apud reliquos etiam scriptores aliquid interesse inter *φαίνεσθαι* et *δοκεῖν*, ut illud opinionem certioribus quibusdam signis et specie ipsa rei sustentatam, hoc autem sola coniectura nixam significet, quo sensu *κακὸς φαίνεται* Hippolytus ob indicium Phaedrae, *δοκεῖ* Theseo hanc suspicionem cupide arripienti. Sed non credo hoc discrimen spectasse Euripidem, qui saepissime vocabula *ἰσοδυναμοῦντα* ponit, ut Bacch. 573. *οὔτ᾽ ἔθιγεν, οὔθ᾽ ἥψαθ᾽ ἡμῶν.* quo loco duplex etiam *τε* h. l. defenditur. Plura exempla ad Bacch. 617. adscripsit Elmsleius, et particularum *τε καί* ibi positarum, ubi simplex *καὶ* locum habere videbatur, Hermann. ad Soph. El. 873. Eldik. ap. Luzac. Exercit. p. 54. coni. *εἰ δὴ κακός γ᾽ ἐφαινόμην, οὐκ ὤν γέ, σοι.*

V. 1069. Havn. *τόδε δὴ στενάζειν καὶ προςγιγνώσκειν σ᾽ ἐχρῆν.* *σ᾽ ἐχρῆν* etiam Flor. A. 10. Par. A. B. nam Lasc. Ald. rell. *προγιγνώσκειν ἐχρῆν.*

V. 1071. *γηρύσοισθέ μοι* Ald. rell. Par. B. D. *γηρύσεσθέ με* Flor. A. *γηρύσεσθέ μοι* Flor. 10. Par. A. Havn. Lasc. *γηρύεσθέ μοι* Flor. 15. *γηρύσαισθε* Par. E. Lib. P. Flor. 2. Vict. ut ediderunt Valck. et Musgr.

V. 1072. *μαρτυρήσαιτ᾽* Ald. Herv. 1. 2. Canter. Par. E. Lib. P. Flor. 2. *μαρτυρήσετ᾽* Flor. A. 10. 15. Par. B. D. Havn. Lasc. Brub. *μαρτυρήσατ᾽* Par. A.

V. 1073. Flor. A. in apogr. Hamb. *ἄφθογγος* pro *ἀφώνους* et *φεύγειν.* *σοφῶς* pro *σαφῶς* Par. B. D. eamque lectionem memorat Schol.

V. 1074. *δεικνύει* pro *μηνύει* Havn.

V. 1076 sq. Sensum horum versuum recte percepisse videntur Heath. et Brunck. nisi quod *στάνθ᾽* pro *στάντι* accipiunt. Constructio est, *εἴθ᾽ ἦν, ἐμὲ στάντα ἐναντίον προςβλέπειν ἐμαυτόν, utinam ex adverso stans* (tanquam pictor Hec. 790.) *me ipsum contemplari possem!* *ὡς ἐδάκρυσα* est *ut flerem,* (vid. Gramm. gr. §. 520. not. 5. Monk. supra ad v. 643. *ἐδάκρυσα ἄν, εἰ προςέβλεπον ἐμαυτόν*) non *quemadmodum defleo,* vel *ut lacrimas fundo.* *οἷα π. κ.* pro *ὅτι τοιαῦτα π. κ.*

V. 1077. *πάσχομαι* Havn. pro *πάσχομεν.*

V. 1078. Flor. A. *πολλῷ γε ἤσκησας μᾶλλον φεύγειν σε θύειν.* Flor. 10. *π. γε μ. σαυτὸν ἤσκησας φεύγειν σέβειν.* *σαυτόν* bis sumendum, *ἤσκησας σαυτὸν σέβειν σαυτόν*, ut v. sq. *ἢ τοὺς τεκ. ὅσια δρᾶν ἤσκησας σ. δίκαιος ὢν ὅσια δρᾶν αὐτούς.*

V. 1082. In Flor. A. deest *δμῶες* cum sqq. v. 1083. 4. et verbis *σὺ δ᾽ αὐτός.*

V. 1083. *τῷδε προὔννεπ.* Flor. 2. Lasc.

V. 1084. *ἄρ᾽* Lasc.

V. 1086. *πείσῃ* vulgo. *πείσει* (sic) [η superscr.] Havn.

V. 1087. *ἐπέρχεται* Par. A. Flor. 10. *χθονός* pro *φυγῆς* Flor. 15.

V. 1088. *ἄρηρεν* Lasc. Ald. rell. *ἄραρεν* e Par. A. *X. Π.* 837. reponendum monuit Valck. et sic Flor. 10. 15. Havn.

V. 1090. Ald. rell. *κόρα*. Correxit Valck.

V. 1091. *συγκύναγε*, *σύνθακε* Flor. 15. *σύνθαγε* Flor. A. in Hamburg. *συγκυνηγὲ* Havn. *φευξόμεσθα* Lasc. Ald. rell. *φευξούμεσθα* Flor. A. (ap. Valck. nam in apogr. Hamb. est *φευξούμεθα*) Flor. 15. Par. A. *φευξούμεθα* Flor. 10. Havn. *φευξούμεσθα* ediderunt Valck. et Brunck. Sed V. D. in *Qu. rev.* p. 224. quamvis Attici *φεύξομαι* et *φευξοῦμαι* promiscue usurparint, recte tamen dubitare videtur, an *φευξούμεσθα* dixerint pro *φευξούμεθα* vel *φευξόμεσθα*. *φευξόμεσθα* probat etiam Elmsl. ad Bacch. 797.

V. 1092. *χαίρετ᾽ ὦ πόλις Καὶ γαῖ᾽ Ἐ.* emend. Porson. et edidit Monk. ω

V. 1093. *γᾶ* pro *γαῖ᾽* Flor. 10. *Ἐρεχθέος* Havn.

V. 1095. *ὕστερον* pro *ὕστατον* Havn. *νῦν* pro *γάρ* Porsono legisse videbatur auctor *X. Π.* 1313. *χαῖρ᾽· ὑστάτιόν σ᾽ ὁρῶσα νῦν προσφθέγγομαι.* et 1631. *χαῖρ᾽· ὕστατόν σε νῦν ἐγὼ προσφθ.* — *σ᾽* om. Flor. 10. Havn. *προσφθέγξομαι* Barn. operarum culpa. *προφθέγγομαι* Flor. A.

V. 1097. Flor. A. 10. *πέμψατε.*

V. 1099. *ταῦτα τῶ᾽ μῶ* Havn.

V. 1100. *μελεθήμαθ᾽* Flor. A.

V. 1101. *παραινεῖ* Flor. A. Havn. Idem in Par. A. esse ait Valck. negat Brunck. In *παραινεῖ* latere *παραίνυται* suspicabatur Valck. *παραιρεῖ* Elmsl. ad Heracl. 908. interpretatur *minuit, partem aliquam ab ea aufert*, et *λύπας* pro genitivo accipit.

V. 1102 sq. De masculinis *κεύθων*, *λεύσσων*, quae prorsus insolenter posita credit Monk. vid. Hermann. ad Viger. p. 715, 50.

V. 1103. *βλέπων* pro *λεύσσων* Havn. *θανάτων* et *ἐνέργμασι* Flor. A.

V. 1104. *ἄλλοτ᾽ ἀμείβεται* Lasc. Ald. rell. *ἄλλοθεν ἀμ.* Valck. e Flor. A. Par. A. et sic Flor. 10. 15. Havn. hic etiam *ἀλλὰ* pro *ἄλλα*.

V. 1105. *ἵσταται᾽* Flor. 15. Havn. Lasc.

V. 1106. *ἀεί* Flor. 15. Lasc.

V. 1107. *εἴθε μοι δ᾽ εὐξ.* Flor. A. Par. A. apud Valck. In Hamb. nihil notatum. *εὐξαμένῳ* Flor. 15. fortasse recte. vid. ad 1102. *παράσχει* (οι) Flor. 10. *παράσχοις* Havn.

V. 1109. *ἀγήραον* Lasc. Ald. rell. Flor. 2. 15. Havn. *ἀκήρατον* Flor. A. (qui et *ἄλγεσθαι* pro *ἄλγεσι*) 10. Par. A. ut ediderunt Musgr. Valck.

V. 1110. *μήτ᾽ ἂν παράσιμος* Havn.

V. 1112. Flor. A. *μεταλαμβανομέναν* in apogr. Hamb. *καταλαμβανομέναν* sec. Valck. *μεταβαλλομένη* Havn. *ἀεί* Flor. 10. 15. Havn.

V. 1114. *παρὰ ἐλπίδα λεύσσων* Flor. A. Hamb. *παρ᾽ ἐλπίδα λεύσσων* Par. A. Lib. P. Flor. 10. Vict. Lasc. *λεύσσων* etiam Flor. 2. 15.

V. 1116. *Ἀθήνας* Ald. rell. *ἀθήναις* Flor. A. *Ἀθάνας* Eustath. ad Il. ε′, p. 515, 42. (388, 49.)

V. 1117. *ὀργὰς* Lasc. Ald. Herv. 1. 2. *ὀργᾶς* iam Brub. et Canter.

V. 1118. *ἰόμενον* Flor. A. Havn. *ἱόμενον* Flor. 10.

V. 1120. *τ᾽* post *δρυμός* om. Flor. A. *ὦ δρυμὸς ὄρειος* Flor. 10. 15. Lasc. *ὦ δρυμὸς ὄριος* Havn. *ὦ δρυμοί, ὄρειος ὅθι* Par. A. apud Valck.

V. 1121. *ἐπέβα θεᾶς μέτα θῆρας ἐναίρων* Lasc. Ald. rell. *ἐπέβας* edidit Canter. et defendit Aemil. Port. et sic Par. A. Flor. 10. 15. Barn. Hoc an recte cum Brunckio receperim, ut duplex compellatio esset, nunc dubito. *θεᾶς*, quod cum ceteris nulla ratione construi potest, eiecit Brunck. probante Porsono ad Phoen. 5. V. D. in *Quart. rev.* p. 225. *ἐπέβα* etiam eiicit et legit *ἔναιρεν*, quia statim recurrat *ἐπιβάσῃ* et *ἐπιβαίνειν* apud Eurip. nunquam sit *contra aliquem ire.* Et sic ed. Monk. *ὠκυπόδων μέτα θῆρας ἔναιρεν.* Repetitiones earumdem vocum in Euripide non debent offendere; *ἐπιβαίνειν* autem h. l. non est *contra aliquem ire*, sed iungenda sunt *ὅθι ἐπέβας μετὰ κυνῶν ὠκ. ἐναίρων θῆρας.* Antistrophico versui tamen optime congruit haec lectio; ego vero in antistrophico signa lacunae ponere, quam hic contra MSS. plura, quam sententia postulabat, mutare malui. Pro *ἐναίρων* Flor. 15. *ἀναίρων.* Librarius voluit *ἀναιρῶν*, quod in scholiis ad

h. I. habent Flor. 6. 15. et *μέγα γῆρας* pro *μέτα θῆρας* Flor. A.

V. 1123. *συζυγία* Flor. A. 10.

V. 1124. *τὸν ἀμφὶ Λίμνας τρόχον*, *in curriculo Limnae.* Vid. Gramm. gr. §. 418. 2. Soph. Oed. T. 1134. *ἦμος τὸν Κιθαιρῶνος τόπον Ὁ μὲν διπλοῖσι ποιμνίοις, ἐγὼ δ' ἑνὶ Ἐπλησίαζεν τῷδε τἀνδρί* — — Brunck. duram admodum esse dicens ellipsin praepositionis *κατά*, Reiskii coniecturam recepit, probatam etiam Musgr. *γυμνάδος ἵππου.*

V. 1125. Flor. 2. *γυμνάδας.* (σας superscr.)

V. 1126. Flor. A. *μοῦσα μὲν ὕπνος.* Idem in Par. A. esse dicit Valck. sed negat Brunck. — *χορδὰν* pro *χορδᾶν* Havn.

V. 1127. *δρόμον* pro *δόμον* Flor. A.

V. 1129. *ἀνὰ χλόαν. ἀν' ὕλαν* Par. E. Lib. P. Flor. 2. Vict. Lasc.

V. 1130. Lasc. Ald. rell. *νυμφίδια δ' ἀπόλωλε λέχη* || *φυγᾷ σᾷ. λέκτρων ἅμιλλα κόραις.* Hanc lectionem enixe tuetur Brunck. ad v. 1139. ut strophicis *ὠκυπόδων ἐπέβας μέτα, θῆ* || *ρας ἐναίρων*, responderent hi *νυμφίδια δ' ἀπόλωλε λέχη* || *φυγᾷ σᾷ*, ultima syllaba vocis *νυμφίδια* ob caesuram producta, quod in lyricis Tragicorum non fieri monuerat iam Heath. fieri posse contendit Erfurdt. ad Soph. Antig. 134. ed. min. hoc uno loco allato. Itaque vel *νυμφιδία* vel *νυμφιδίων* legendum. Hoc praetulerunt Wakefield. Buttmann. in Wolfii Museo antiqu. stud. II. p. 390. qui etiam *νυμφιδία* cum *ἅμιλλα* iungendum prius coniiciebat. Utro modo legas, *λέχη λέκτρων* ferri non potest, et abest illud vocabulum a Flor. A. 10. Lacunam, quae eo verbo eiecto relinquitur, Buttmann. l. c. explet verbo *γοερᾷ*, *νυμφιδίων δ' ἀπόλωλε φυγᾷ γοερᾷ σᾷ.* Ut hic *νυμφιδία ἅμιλλα λέκτρων*, sic Soph. El. 493. dixit *ἄλεκτρ' ἄνυμφα λέκτρων ἁμιλλήματα.*

V. 1131. Lib. P. Flor. 2. Vict. *λέκτρ' ἀνάμιλλα. κόραις* Lasc. Ald. rell. *κούραις* Flor. A. 10. Par. B.

V. 1132 sqq. Quae pro epodo vulgo habentur, ea Hermann. elem. doctr. metr. p. 537. in stropham v. 1132 — 1136. distribuit.

V. 1133. *δάκρυσιν* Flor. 15. ut scripsit Herm.

V. 1134. *ὦ* om. Lasc. et Flor. 2. in quo supra scriptum est m. sec.

V. 1135. *ἀνόνητα* Lasc. Ald. rell. *ἀνόναντα* Flor. A. *ἀνόνατα* Par. A. Contra *μῆτερ* Havn.

V. 1136. *μὰν ἰὼ* Flor. A. *θεοῖς* edidit Monk. nulla reddita causa.

V. 1137. *ἰώ* semel Flor. 10. *συζύγιοι* Herm.

V. 1138. *τί τόνδε* || *τὸν τάλαν' ἐκ πατρῴας γᾶς* Herm. vel *ὦ* in 1134. omisso, *τὸν τάλανα πατρίας γᾶς.* Et *πατρίας* habent Flor. 10. 15. — Flor. A. *τί τόνον τάλαν'.* Havn. *τάλαιν'*, quod habet etiam Monk.

V. 1139. Vict. Lasc. *τὸν οὐδὲν ἄτας αἴτιον*, ut scripsit Herm. E Flor. 2. *τόν* enotatum pro *οὐδέν.*

V. 1141. personam Semichorii praefigit Ald. rell. quam Brunck. auctoritate Par. A. delevit. *ὀπαδῶν* edidit Valck. ob *X. Π.* 1866. *καὶ μὴν ὀπαδῶν τιν' εἰσορᾷν δοκῶ Σπουδῇ σκυθρωπὸν ἐνθάδ' ἐφωρμημένον.* Med. 1108. *καὶ δὴ δέδορκα τόνδε τῶν Ἰάσονος Στείχοντ' ὀπαδῶν.* Alc. 136. *ἀλλ' ἥδ' ὀπαδῶν ἐκ δόμων τις ἔρχεται.* Quasi vero necesse sit, quod saepe scriptum invenitur, ubique scribi! et differunt aliquantum *τόνδε τῶν Ἰάσονος ὀπαδῶν* et *τόνδε Ἱππολύτου ὀπαδῶν.*

V. 1142. Flor. A. *ὁρώμενον.*

V. 1143. *τῆσδε.* Flor. A. *τόνδε* (Hamb. *τὸν δὲ*).

V. 1144. *εἴπερ ἴστ', ἐμοί* Monk. causa non allata. Vid. ad Hec. 162.

V. 1146. *πορεύομαι* Flor. A.

V. 1147. *φέρων* Flor. 15. et v. seq. *πύλην* pro *πόλιν.*

V. 1149. Lasc. *ναίουσιν.*

V. 1152. *οὐκ ἔτ' ἐστίν. ἔτ'* om. Havn. *ὡς εἰπεῖν ἔπος.* Vid. ad Orest. 1. Male Monk. *ut verbo dicam.*

V. 1153. *ἐπὶ σμικρᾶς ῥοπῆς* cum Soph. Ai. 1268. *εἰ σοῦ γ' ὅδ' ἁνὴρ οὐδ' ἐπὶ σμικρῶν λόγων*, *ne verbis quidem tenus*, comparat Erfurdt. ad l. c. 1155.

V. 1155. Havn. *κατῄσχυνεν.* Ald. Herv. 1. *ἐκ πατρός.* Sed *ὡς πατρός* iam Brub. Herv. 2. et Codd.

V. 1156. *ἅρματος ὄχος* Par. A. Havn. *αὐτῶν. ὤλεσεν* Flor. 15. Lasc. *ὄλεσεν* Havn.

V. 1157. *ἀραί τε σοῦ στόματος* Lasc. Ald. rell. Canter. „Videtur deesse *τοῦ* ante *σοῦ*.“ Igitur sic edidit Barn. et sic Flor. A. 2. 10. 15. Par. A. D. E. Lib. P. Havn.

V. 1159. *Πόσειδον*, omissa *θ'*, Lasc. Ald. rell. *θ'* addunt Par. A. Lib. P. Florr. tres, Havn.

V. 1160. *πατὴρ, ὀρθῶς ἀκούσας* Lasc. Ald. rell. Rectius distinxit Reiske.

V. 1162. *αἰσχύναντά με* vulgo. *αἰσχύναντ' ἐμέ* e Par. A. (idem habent Flor. A. 10.) edidit Brunck. et hic quidem recte, quum vis insit in *ἐμέ*. Paulo ante *ῥάπτον* Flor. A. vel *ῥόπτον* sec. Valck.

V. 1165. *κλάοντες* h. l. Flor. 2. 15.

V. 1166. *ἀναστρέφοι* Ald. rell. Flor. 15. *ἀναστρέφει* Vict. *ἀναστρέψει* Lasc. Par. E. Lib. P. Flor. 2. Havn. *ἀναστρέψοι* Par. B. D. Flor. 15. quod recepit Musgrav.

V. 1167. *τλήμονος* Par. A. quae melior scriptura videbatur Valck. assentiente Musgr. Recte vulgatam defendunt Brunck. ad Phoen. 389. et Porson. ap. Monk. ad h. l.

V. 1168. *ταὐτὸν* Ald. rell. *ταὐτό* Par. A. Flor. 2. 10. Vict. Lasc. ut edidit Brunck. Idem est in Flor. A. *ὃ δ' ἦλθετ' αὐτὸ δάκρυον* (sic). *ταὐτό* non valde frequentare Tragicos, legi tamen nonnunquam, notavit Elmsl. ad Soph. Oed. T. 734. Cf. ad Phoen. 499. — *ἔχον μέλος* Flor. A. *ἔχων μ.* Par. A. tres Florr. Havn.

V. 1169. *μυρίων* Lib. P. Flor. 2. Vict. Lasc.

V. 1170. Monk. edidit *ἡλίκων θ' ὁμήγ.* propter Med. 249. *ἢ πρὸς φίλον τιν', ἢ πρὸς ἥλικας τραπείς*.

V. 1171. *ἀποπλαγχθείς* Par. D. *ἀλλαχθεὶς* Havn.

V. 1172. *πιστέον* Flor. A. 10. 15.

V. 1173. *ἐντύνεθ'* Lasc. Ald. rell. *ἐντύναθ'* Flor. A. 10. Par. A. quos sequitur Brunck.

V. 1174. „*ἥδε μοι* vulgo. Correxit Brunck.“ *Monk.* Quasi vis sit in *ἐμοί*.

V. 1176. *λέγει* Ald. rell. *λέγοι* Flor. A. 2. 10. 15. Par. A. E. Lib. P. Vict. Lasc. Sic Bacch. 703. vulgo legebatur *θᾶσσον ἢ σὺ ξυνάψαις*, quod revocavit Elmsl. nec mihi nunc vitiosum videtur. *λέγει* praefert V. D. in *Quart. rev.* p. 228. *ἐξηρτιμένας* Flor. 15. *ἐξηρτημένας* Havn.

V. 1179. *αὐτῇσιν ἀρβύλῃσιν* Ald. rell. Etym. p. 135, 12. *ἀρβύλλῃσιν* Havn. *ἀρβύλαισιν* edidit Musgr. et sic Lasc. tres Florr. Vict. Eustath. ad Il. ε', p. 456, 19. (559, 22.) *αὐτῇσιν ἀρβύλῃσιν* Schol. ad Phoen. 3. Valck. et Musgr. Eustathium et scholiastem secuti *ἀρβύλη* de parte currus accipiunt, in qua stabat; cuius significationis exemplum nusquam exstat. Nec melius Monk. *αὐταῖς ἀρβύλαις* dictum accipit pro *σὺν αὐταῖς ἀρβ.* de qua structura vid. Gramm. gr. §. 400, 11. quam ab h. l. valde alienam esse Valck. iam monuerat. Haec enim locutio significat aliquem non solum aliquid fecisse, sed una cum aliis rebus, quae quum ab eo diversae sint, gravius sit eamdem sortem habuisse. At quis ita loquatur, Hippol. in currum conscendit, non nudus, sed una cum calceis? Durum etiam sileri *ἅρματι, ἅρματι ἁρμόσας*, quum non *ἅρμα*, sed *ἄντυξ* antea commemoretur, nisi *ἄντυγα* primum proprio sensu, deinde pro curru positum dicas, ut Herc. f. 928. *δίφρου τ' εἰςέβαινεν ἄντυγα.* nec scio, quam bene dicatur *ἅρματι ἁρμόζειν πόδα.* Iungo itaque *ἀρβύλαισιν ἁρμόσας πόδας*, *quum pedibus calceos induisset.* Nec tamen a Musgr. dissentio, qui *αὐταῖσιν* suo iudicio frigere dicit: quid enim mirum, eum calceis expeditis et vilioribus pedes inseruisse, exutis haud dubie Sicyoniis, quas in patris aula gestabat? — *πόδα* Ald. rell. et plerique Codd. De qua lectione Valck. „Si calcei hic sunt intelligendi, inquit, qualibus venator Hippolytus uti solebat ad cursum aptis, — non alterum certe pedem fuit *ἀνάρβυλος* — — Videtur itaque scribi debuisse *πόδας*, quod ex duobus Codd. et ed. Flor. recepit in suam Musgravius.“ Num igitur, quum Electra Chori mulieribus dicit Orest. 136. *ἡσύχῳ ποδὶ χωρεῖτε*, vel chorus Ion. 218. *θέμις γυάλων ὑπερβῆναι λευκῷ ποδί γ';* his unum omnibus pedem communem fuisse, vel quum Hecuba dicitur in cognomine fabula 53. *περᾶν ὑπὸ σκηνῆς πόδα*, hanc uno pede subsiluisse cogitabat? *πόδας* habet Lasc. Par. E. Lib. P. Havn. quod fortasse ab eo fluxit, qui, ut Valck., *μονοπέδιλον* non potuisse esse Hippolytum intelligebat.

V. 1184. *ἐπεῖγε* pro *ἐπῆγε* Havn.

V. 1185. *ὁμαρτῇ* cum sequentibus coniungunt Markl. Valck. Musgr. Brunck. *ὁμαρτῇ* Ald. quam scripturam probat Elmsl. ad Heracl. 139. — *ἐμφ' ἅρματος* Flor. A.

ἐφ᾽ ἅρματος Par. E. Lib. P. Flor. 10. ἐφ᾽ ἅρματι Par. A. Havn.

V. 1187. De εὐθύς pro εὐθύ posito vid. Lobeck. ad Phrynich. p. 144. — κἀπὶ δαυρίας Ald. Herv. 1. Sed iam Brub. Herv. 2. κἀπιδαυρίας. Pro hoc κἀπιδαυρίαν recepit Valck. e Flor. A. (qui in apogr. Hamb. ἔνθην — καπιδαρίαν) et Par. A. (in quo tamen — αν esse negat Brunck.) Idem est in Flor. 10. In hac lectione etsi mutatio structurae τὴν εὐθὺ Ἄργους ὁδὸν καὶ τὴν Ἐπιδαυρίαν ὁδόν exquisitior esse videtur, quam pro captu librarii, vereor tamen, ne ea ex similitudine sequ. ὁδόν fluxerit.

V. 1190. Par. A. κειμένην. Flor. A. Σαρδονικόν. Flor. 2. Lasc. Σαρρωνικόν.

V. 1191. φωνὴ Διός Ald. rell. βροντὴ Διός Flor. A. 2. 10. 15. Parr. A. B. D. Lib. P. Havn. Vict. Lasc. quod reposuit Musgr.

V. 1192. ἀφῆκε pro μεθῆκε Flor. 15.

V. 1193. ὀρθόν τε Ald. rell. ὀρθὸν δὲ Flor. A. 10. Par. A. et sic Valck. Iidem Codd. οὖς δ᾽ ἐς οὐρ. Praeterea Havn. ὀρθήν pro ὀρθόν.

V. 1194. παρ᾽ ἡμῖν τ᾽ ἦν (sic) Havn. [δ᾽ written above τ᾽]

V. 1195. εἰς ἁλιῤῥόθους omisso δέ Havn.

V. 1197. ὥς τ᾽ iam Ald. ὥς Herv. 1. ὡς Brub. Herv. 2. Canter. ὥστ᾽ ab Is. Vossio propositum in notis MSS. reduxit Barn. et sic Codd. Par. A. ap. Valck. B. Lib. P. Flor. A. 2. 10. 15. Havn. Lasc.

V. 1198. σκυθρωπὸς ἀκτάς Flor. A. Σκειρ. ἄκρας em. Luzac. Exercit. p. 57. quod recepit Monk. Σκειρωνίδας πέτρας novi, ἄκρας non item, nec, video quidni littus rupibus illis subiectum Σκ. ἀκταί vocari potuerit. Lasc. A. εἰσορᾶν, B. εἰσορᾷν. vid. Wolf. Anal. I. p. 478.

V. 1199. πέτρας Havn.

V. 1203. Ut hic αὐτῷ σὺν κλύδωνι, sic iam Homer. Il. ι', 194. αὐτῇ σὺν φόρμιγγι. Eurip. Ion. 32. αὐτῷ σὺν ἄγγει σταργάνοισί τε. Cycl. 699. αὐτοῖσι σὺν ναύταισι (ubi iniuria Porson. ap. Monk. ad v. 1184. scribit συνναύταισι, ut citat Elmsl. ad Med. 160.) Plat. Rep. VIII. p. 564. C. σὺν αὐτοῖς τοῖς κηρίοις. Cf. Lobeck. ad Phryn. p. 99 sq.

V. 1204. Flor. A. ἐξέθηκε ταύριον ἀγαῖον τ. ubi Is. Vossius adscripsit: „Fort. κῦμ᾽ ἐξέθηκε ταύρου Αἰγαῖον τέρας. Ita sq. pag. (v. 1237.) καὶ τὸ δύστηνον τέρας ταύρου etc. non κάρα, ut vulgo." Gronov. coni. Αἰγαίου. ταύριον est etiam in Flor. 10. ortum e similitudine v. ἄγριον.

V. 1206. ἀντεφθέγξατ᾽ Flor. A. 10. ἀντιφθέγγετ᾽ Flor. 2. Vict.

V. 1207. κρεῖσσον δεργμάτων Heath. interpretatur *monstrum forma adeo horrendum, ut ne adspectum eius quidem oculi sustinere possent.* Quam sententiam etsi satis accommodam esse fatetur Valck. tamen, quia simile exemplum nullum sibi oblatum sit, coni. κρεῖσσον δειμάτων, Musgr. φθεγμάτων, V. D. in *Quart. rev.* p. 225. θαυμάτων, coll. Iphig. T. 819. θαυμάτων πέρα. Bacch. 623. θαυμάτων κρείσσονα.

V. 1209 sq. Valck. coniecturam ἱππικοῖσιν ἤθεσι πολὺς ξυν. receperunt Brunck. et Monk. Mihi verbum compositum pro simplici positum videtur.

V. 1210. Havn. ἡνία et v. sq. κώπαν.

V. 1212. in Lasc. B. interpungitur post ἱμᾶσιν, ἐς τ.

V. 1213. γναθμοῖς Par. A. Flor. 10. quod receperunt Valck. et Brunck. γνάθοις sine varietate legitur Phoen. 1138. Alc. 510.

V. 1215. ὄχον Flor. A. ὄχον Havn. [ω written above ο]

V. 1216. Lasc. A. μεταστρέφουσα. Par. A. ἐς τὰ μαλθ. pro εἰς τὰ μ.

V. 1217. οἴηκας Ald. Brub. Quum Herv. 1. 2. haberent οἴκας, casu factum videtur, ut vitium corrigens Canterus recte scriberet οἴακας, quod habet Flor. 10. οἴηκας reduxit Musgr. οἴακας Valck. — εὐθύνοι Par. A. Flor. 10. ἰθύνειν, quantum invenire potui, Tragici non nisi in melicis usurpant, sed, quum Homericum sit, ad id reponendum procliviores erant librarii. Aliter iudicat Blomfield. ad Aesch. Pers. 779.

V. 1218. προφαίνετ᾽ Flor. 2. 15. εἰς τὸ πρόσθεν Flor. A. Par. A. εἰς τοὔπισθεν Havn.

V. 1220. εἰς πέτραν Flor. A. Par. A. φέροντο Flor. 10.

V. 1222. Flor. A. εἰ τοῦθ' ἕως. — κἀναχαίτισεν Flor. 2. 10. Lasc. κ' ἀναιχαίτισεν Havn. κανεχέτισε Flor. 15.

V. 1223. Brunck. post προςβαλών interpunxit, ut ordo esset, ἕως προςβαλὼν ἅψιδα πέτρῳ, ἔσφηλε καὶ ἀνεχαίτισε τοῦ ὀχήματος Ἱππόλυτον. Scilicet quum ἀναχαιτίζειν figurate dictum ferre non posset, excogitavit inauditam constructionem ἀναχαιτίζειν τινὰ τοῦ ὀχήματος.

V. 1225. ἐπεπήδων Ald. rell. Quod e coniectura scribendum vidit Pierson. ἐπήδων, habent Flor. A. 2. 10. 15. Pariss. omn. Havn. Vict.

V. 1227. δυςεξήνυτον Lasc. Ald. rell. Alteram formam reposuit Heath. et sic tres Florr.

V. 1228. μέν om. Havn. πρὶν πέτρας Ald. Brub. Herv. 1. Sed iam Herv. 2. Canter. πρὸς πέτρας. et Codd. πρὸς πέτραις Flor. A. 10. Par. A. B. Havn.

V. 1229. θραύων τε em. Elmsl. ap. Monk.

V. 1231. ἐξελείψηθ' Flor. A. in ap. Hamb. puto etiam Flor. 10. e quo enotatum est quod editur. ὦ πα πρὸς pro ὦ πατρὸς Flor. A. apud Valck. ὦ πρὸς in Hamb.

V. 1234. Flor. 15. ἐκλιπόμεσθα.

V. 1235. Havn. κατεῖδ'. Monk. legendum suspicatur οὐκ ἔτ' οἶδ' ὅτῳ τρόπῳ. ὅτῳ τῷ τρόπῳ Flor. 2.

V. 1236. βραχὺν βίοτον omisso δή Ald. Brub. Herv. 1. 2. Par. D. Lib. P. Lacunam asterisco indicavit Canter. Barnes. insersit ἂν, βραχὺν ἂν βίοτον. βραχὺν δὴ βίοτον primus edidit Musgr. e Par. A. B. Sic etiam tres Florr. Havn. βραχεῖ δὴ β. Flor. A. βραχὺν δὲ β. Par. E. Lasc. Pro ἐμπνέων Flor. 15. Havn. προςπνέων.

V. 1237. Pro ἔκρυφθεν Flor. 10. ἐκκρυφθέντες. τὸ δύστηνον κάρα Lasc. Ald. rell. τέρας pro κάρα Flor. A. 2. 10. Par. A. Havn. quod recepit Musgr.

V. 1238. Ald. rell. ὅπως χθ. Par. A. E. Lib. P. Flor. 2. 15. Vict. Lasc. ὅπου. Flor. A. 10. ὅποι. quod, ut exquisitius, praetuli. Vid. Iphig. T. 119. Hoc vero eodem modo dictum est, quo Suppl. 1213. μάχαιραν ἐς γαίας μυχοὺς κρύψον. Cycl. 608. δαλὸς κρύπτεται εἰς σποδιάν. Herc. 1044. δέμας ὑπὸ μέλαθρον κρύψω. — Pro λεπαίας Havn. λεπτίας.

V. 1239. οὖν om. Flor. 15.

V. 1240. αὐτάρ pro ἀτάρ Havn. τοσοῦτον οὐ δυνήσομαι Lasc. Ald. rell. τοσοῦτόν γ' οὐ δ. Flor. A. 2. 10. Paris. A. τοιοῦτο et τοσοῦτο nusquam apud tragicos et veteres comicos occurrere, nisi in corruptis locis, monet Elmsl. ad Soph. Oed. T. 734.

V. 1241. Havn. πυθέσθαι παῖδα ὡς ἔστι.

V. 1243. ἐν om. Havn.

V. 1244. νιν e Flor. A. Par. A. restituit Valck. pro μιν.

V. 1245. Flor. A. κρέμανται συμφορᾷ. Quum κέκρανται sit tertia persona singularis, non pluralis (vid. Schaefer. ad Dionys. Hal. p. 355. ad Apoll. Rh. Schol. p. 208.), haud dubie legendum συμφορά, quod auctore Elmsleio edidit Monk. Vid. Elmsl. ad Med. 34. τ' post χρεών om. Flor. A. — κακῶν νέων Flor. 10.

V. 1245. οὐδέ τι pro οὐδ' ἔστι Flor. 10. οὐδέ τις Havn.

V. 1247. Thesei nomen om. Havn. — Flor. A. τοῦ πεσόντος τόδε. Etiam Par. A. Flor. 10. τόδε.

V. 1248. Flor. A. τοῖςδ' ὁμοῦ μ' αἰδ. (in apogr. Hamb. τοῖς δ' ὁμῶμ' αἰδ.) τῆςδε pro τοῖςδε Flor. 15. qui omittit etiam δ' post νῦν.

V. 1249. θεοὺς ἐκεῖνον θ' Flor. A. Par. A. omisso τ'.

V. 1250. ἀπέχθομαι Lasc. Ald. rell. ἀπάχθομαι Flor. A. ἐπάχθομαι Par. A. B. D. Flor. 2. 10. Havn. ut sine Codd. legendum vidit Pierson. Veris. p. 69. Elmsleius vero ad Med. p. 130. not. l. cum hoc compositum exemplo carere videatur, et in cod. Flor. legatur ἀπάχθομαι, suspicatur Euripidem scripsisse οὔθ' ἥδομαι τοῖσδ', οὔτ' ἄρ' ἄχθομαι κακοῖς. Soph. Philoct. 345. λέγοντες, εἴτ' ἀληθὲς, εἴτ' ἄρ' οὖν μάτην.

V. 1251. Πῶς οὖν; κομίζειν. Sic distinxit Markland. quem sequuntur Musgr. Valck. Brunck. et sic Havn.

V. 1252. ᾗ pro σῇ Flor. 15.

V. 1256. 7. ordine inverso leguntur in Par. A. χρῆναι pro χρᾶναι Flor. 15. τ' ἄμ' Lasc. B. rectius A. τἄμ'.

V. 1257. λόγοις ἐλέγξω Ald. rell. λόγοις τ' ἐλέγξω Flor. 2. 15. Havn. Lasc. λόγοις γ' ἐλέγξω Vict.

V. 1258 sqq. Hoc carmen Seidler. de verss. dochm. p.

330. in stropham (v. 1258 — 61.), antistropham (1262 — 65.) et epodum descripsit. Pro τὰν, ut est in Lasc. B. τ' ἂν B.

V. 1259. Havn. σὺν σοὶ δ'.

V. 1262. Seidler. delevit ἐπὶ, ut dochmiacus dimeter exiret, qualis est v. 1258.

V. 1264. ἔρος Lasc. Ἔρως delevit Seidler. ob v. strophicum 1260.

V. 1264. μαινομένα κραδία Ald. rell. nisi quod Brub. Herv. 2. cett. ι subscribunt. καρδίᾳ tres Florr. Havn. hic sine ι subscripto. μαινομέναν καρδίαν Flor. A. quod praefert Valck. recepit Brunck. *cuius cor furens invaserit pinniger:* neque enim Amoris est, inquit Valck. sed amantis μαινομένα καρδία. Ἐπιστρατεύειν τι, ἐπεισπίπτειν τι Eur. Herc. 34. reperiuntur; ἐφορμᾶν (pro ἐφορμᾶσθαι) τι qui dixerit, non inveni. Sed ᾧ μαινομένᾳ κραδίᾳ dictum accipio pro οὗ μαινομένᾳ κραδίᾳ, de qua structura vid. ad Hec. 772. Cf. Gramm. gr. §. 392. h.

V. 1265. πανός Flor. A. Havn. — ἐφορμάσει Ald. rell. ἐφορμάσῃ Par. D. E. Lib. P. tres Florr. Vict. Lasc. ἐφαρμόσῃ Flor. A.

V. 1266. χρυσοφαής, φύσιν. Seidler. φύσιν, inquit, nolui a χρυσοφαὴς separare, ac facit mecum Scholiastes, qui construit ᾧ ἂν ἐφορμήσῃ ἢ τῶν ὀρείων ἢ τῶν πελαγίων ἢ τῶν ἐν τῇ γῇ etc. Equidem, quomodo χρυσοφαὴς φύσιν, *natura splendidus auro*, aptum h. l. sensum fundant, non video. Iungenda potius existimo: θέλγει φύσιν ὀρεσκ. σκυλάκων, i. e. ὀρεσκῴους σκύλακας, ἄνδρας τε. Ita non opus est ad mutatam structuram cum Scholiasta et Seidlero confugere. χρυσοφανὴς Lasc.

V. 1267. ὀρεσκῴων Barnes. Alteram formam, quam et MSS. et edd. habent, recte tuetur Brunck. ad h. l. Cf. Blomfield. glossar. Aesch. S. c. Th. 528.

V. 1269. ἀέλιος Havn. αἰθόμενος Lasc. Ald. rell. αἰθομέναν Flor. A. 10. Par. A. quam corruptam lectionem vocat Monk. Num igitur γῆν αἴθεσθαι ἡλίῳ dici non posse putabat? αἰθόμενος probum videtur etiam Seidlero de vers. dochm. qui tamen ad Troad. 1080. recte sententiam mutavit. Ortum illud e similitudine terminationis ἅλιος.

V. 1270. συμπάντων τε Flor. A. 10. σὺ πάντων τε Havn.

V. 1272. μόναν Flor. A. καρτύνεις Flor. 15.

V. 1273. κέλλομαι Havn. Lasc.

V. 1275. κόρη om. Havn. — αὐδᾷ Lasc. Ald. rell. αὔδα Flor. 2. αὐδάν Flor. 15. αὐδῶ Flor. A. ap. Valck. sed in apogr. Hamb. κόρης — ὦ αὐδᾶς. Flor. 10. Ἄρτεμις σ' αὐδῶ, Havn. Ἄρτεμις αὐδῶ. quod post Valcken. recepit Musgrav.

V. 1276. συνήδη contra Valck. coniecturam σύ γ' ἤδη recte defendunt Brunck. ad h. l. et Porson. ad Med. 136.

V. 1278. μύθων Flor. A. — πεισθεὶς ἀλόχου Lasc. Ald. rell. Flor. 2. 15. ἀλόχου πεισθείς Par. A. B. D. Flor. 10. ut edidit Musgr.

V. 1279. ἀφανῆ. Ald. rell. ἀφανῆ, quod correxit Aemil. Port. sed dubitanter. Supra ῆ in Flor. 2. ab alia m. scriptum ος. φαν. δ' ἔσχες ἄταν Ald. rell. ἔχεις Par. E. Lib. P. Flor. 2. ἔχες Lasc. ἔσχεθες est e coniectura Marklandi. Brunck. voces transposuit φανερὰν δ' ἄταν ἔσχες. Flor. A. φευκτέαν (Hamb. φευατέαν) δεῖλ' (vel δεῖλ') ἄταν. ἄτην Flor. 2. 15. Havn.

V. 1280. πῶς οὐχ Lasc. Ald. rell. πῶς δ' οὐχ Flor. A. (e quo enotatum πᾶς δ' οὐχ.) 10. quod receperunt Valck. et Musgr. Inutilem particulam vocat Brunck. et recte quidem. Χ. Π. 279. Ἀλλ' εἰςέτι ζῇς, δεινὰ ταῦτ' εἰργασμένος; Οὐδ' ὑπὸ γῆς τάρταρα σὸν κρύπτεις δέμας; Similia loca congessit Wyttenbach. Bibl. crit. III, 4. p. 37 sq.

V. 1281. πτανός Flor. 2. 15. πτηνός Ald. rell. De μεταβὰς βίοτον cf. Seidler. ad Eur. El. 94.

V. 1283. Flor. A. πόδα τῶν δ' ἀπέχεις. Havn. πόδ' ἀπέχεις. ἀπέχεις etiam Par. A. supra scripto ἀνέχεις, Flor. 10. Monk. edidit πόδα τοῦδ' ἀνέχεις, ut coniecerat Wakefield.

V. 1284. Lasc. Ald. rell. ὡς τοῖς ἀγ. Parr. B. D. Havn. Schol. ὡς ἐν ἀγ. Flor. A. 10. Par. A. ὡς ἐν τ' ἀγ. (ἐν ταγ. Par. ap. Brunck.) unde Musgr. fecit ὡς ἐν γ' ἀγ. quod habet Flor. 15.

V. 1285. βίου Flor. A. 10.

V. 1286. τῶν σῶν κακ. Flor. 15.

V. 1287. Flor. A. προκόψω οὐδέν, Flor. 10. προκόψω δ' οὐδέν.

V. 1288. παιδός omittit Havn.

V. 1289. ἐπ᾽ εὐκλείας coni. Reiske, quod probat Valck. quia non tanquam causa mortis ἡ εὔκλεια consideretur. Contra Brunck. ad h. l. monet, ὑπό saepe esse pro μετά, sed exemplis non satis idoneis usus. Nam locus Hec. 348. ita accipiendus, ut ἐλπίδες hominem θρέψαι dici videantur. Aptiora sunt, quae Monk. attulit, Aesch. Agam. 1562. καὶ καταθάψομεν Οὐχ ὑπὸ κλαυθμῶν τῶν ἐξ οἴκων. Soph. El. 630. Οὔκουν ἐάσεις οὐδ᾽ ὑπ᾽ εὐφήμου βοῆς Θῦσαί μ᾽; Similiter dictum videtur Soph. Oed. C. 650. οὔτοι σ᾽ ὑφ᾽ ὅρκου γ᾽, ὡς κακὸν, πιστώσομαι. Eur. Troad. 507. τί δῆτά μ᾽ ὀρθοῦτ᾽; ἐλπίδων ποίων ὕπο; Cf. Gramm. gr. §. 592. Ita ὑπ᾽ εὐκλείας valet εὐκλεῶς, ut Androm. 322. ἀληθείας ὕπο id quod ἀληθῶς. — θάνοι Lasc. Ald. rell. θάνη Par. B. D. Flor. A. 10. 15. Havn. prout edidit Musgrav.

V. 1290. τῆς γυν. pro σῆς Havn. ἢ τινὰ τρόπον Flor. A. 10.

V. 1293. Valck. coni. πληγεῖσα κέντροις, Porson. ap. Monk. πληχθεῖσα.

V. 1296. Ald. Brub. Herv. 1. 2. καὶ σῷ. Canter. ἢ σῷ. et sic, ut videtur, Codd. Havn. ἤσω.

V. 1297. ὥςπερ ἦν δίκαιον Ald. rell. ὥςπερ ὢν δίκαιον Flor. 10. 15. ὥσπερ ὢν δίκαιος Par. A. Havn. Hae lectiones ortae esse videntur ex ea, quam habent Flor. 2. Vict. ed. Lasc. ὥςπερ οὖν δίκαιον. Aesch. Agam. 1140. Bl. ἄκος δ᾽ οὐδὲν ἐπήρκεσεν, τὸ μὴ οὐ πόλιν μὲν, ὥςπερ οὖν ἔχει, παθεῖν. Soph. Ai. 990. καὶ μὴν ἔτι ζῶν, Τεῦκρε, τοῦδέ σοι μέλειν Ἐφίεθ᾽ ἁνὴρ κεῖνος, ὥςπερ οὖν μέλει. Cf. Schütz. ad Aesch. Choeph. 93. Brunck. ed. ὥςπερ ὢν δίκαιος, quod esset, *quasi eum hoc facere par esset*, Monk. ὥςπερ ἦν δίκαιον, sed in nota et ad Alc. 1166. verum putat ὥςπερ ἦν δίκαιος. — ἐφέσπετο Lasc. Ald. rell. ἐπέσπετο Flor. 2. Vict. ἐφέπετο Flor. A. Hinc ortum ἐφείπετο Par. A. quod receperunt Musgr. et Brunck.

V. 1300. μὴ πέσοι coni. V. D. in *Quart. rev.* p. 228. Vid. ad Phoen. 70.

V. 1301. Par. A. γραφὰς ἔτευξε, quod temere recepit Brunck. probatum a Valck.

V. 1303. Havn. οἴμοι, αἶ αἶ αἶ αἶ αἶ.

V. 1304. Comma post ἀκούσας delendum videtur, ut

iungantur, ὡς ἂν οἰμώξῃς πλέον τοὐνθένδ᾽ ἀκούσας. οἰμώξῃ Ald. rell. οἰμώξῃς Parr. omn. Flor. 2. 10. Havn. Vict. Lasc. quod receperunt Musgr. Valck. Brunck. οἰμώξεις Flor. 15. Cf. Elmsl. ad Med. Add. ad p. 82, 32.

V. 1305. Notam interrogandi, quae huic versui subiecta erat in edd., sustulit Valck. ἄρα initio periodi saepe notare *utique* dicens: ἄρ᾽ οἶσθα, *nosti utique* vel *sane*. Quem errorem refutavit Hermann. ad Antig. 628. in Erfurdtii ed. min. ἆρ᾽ οἶσθα est *nonne scis?* i. e. *scis utique*. — ἀρὰς ἔχων σαφεῖς Par. A. unde recepit Brunck. ut concinnius. Ceterum Havn. ἄχθ᾽ — ἔχειν pro ἀρ᾽ — ἔχων, Flor. A. τε εἰς ἀράς pro τρεῖς ἀράς.

V. 1307. ἐχθρῶν ex emendatione Elmsleii dedit Monk. Vid. ad Med. 249.

V. 1309. ὅσον περ ἔχρην e Par. A. recepit Brunck. Etiam Flor. A. 15. Havn. ἐχρῆν.

V. 1310. ἐκείνων Flor. A. φαίνῃ Lasc. A. φαίνει B.

V. 1312. οὐδ᾽ ἤλεγξας Lasc. Ald. rell. οὐκ ἤλεγξας Par. A. Flor. 10. quod recepit Brunck. οὔτε — οὔ illustravit Elmsl. ad Heracl. 615. Med. 1316. Cf. Erfurdt. ad Soph. Antig. 250. Sed οὔ tunc modo subiicitur, quando novi quid additur; hoc vero loco ἤλεγξας ad ὄπα referendum, ut ἔμεινας. Vid. v. 1053. Itaque nunc Aldinam lectionem veriorem iudico. — μακρὰν pro μακρῷ Flor. 15. οὐ μακρῷ χρόνῳ Flor. A. 10. Eodem modo variatur Soph. El. 42. ubi vid. Herm.

V. 1313. σκέψιν γ᾽ ἔνειμας Lasc. Ald. rell. γ᾽ omittit Flor. 15. σκέψιν πάρεσχες Flor. A. Par. A. Havn. σκ. παρέχεις Flor. 10. Valckenaerio σκ. παρέσχες prioris editionis fuisse videtur lectio, σκ. γ᾽ ἔνειμας, ut elegantius, in secunda positum. Brunckium illud non recepisse poenitet: vulgatum enim, σκ. γ᾽ ἔνειμας, nasutulo librario deberi, qui Euripide ipso elegantior esse sibi visus sit. Mihi autem σκέψιν παρέχειν χρόνῳ non magis dici potuisse videtur, quam ἀρχὴν vel δίκην τινὶ παρέχειν, vel latine *suppeditare alicui iudicium* pro *assignare*. Mox θᾶττον Havn. — ἥ σε χρῆν scriptum oportuit, ut supra 1309.

V. 1314. ἀρὰς ἐφῆκας coni. Schaefer. ad Schol. Apollon. Rh. p. 206. et sic Havn. ἀφιέναι ἀρὰς dictum, ut ἀφιέναι φθογγήν supra 418. vel γλῶσσαν v. 988. γόους

ἀφιέναι El. 59. *ἐφιέναι τινὶ ἀρὰς* tanquam telum aliquod, non memini me legere.

V. 1315. *ὀλοίμαν* Ald. rell. *ὀλοίμην* Lasc. Flor. 2. 15. Havn. Vict. ut primus edidit Valck.

V. 1316. Par. A. *ἔνεστι καί σοι.* V. D. in *Quart. rev.* p. 228. corrigit *ἔτ᾽ ἐστὶ σοὶ καὶ τῶνδε σ. τ.* quod ipsum est in Havn. Praestat alterum; *tibi etiam*, quamquam tanti criminis reo, *licet.* Tum *συγγνώμην ἔχειν* Flor. A. 10.

V. 1317. *ἤθελ᾽ ὥςτε.* Simile est Theocr. 14, 58. *εἰ δ᾽ οὕτως ἄρα σοὶ δοκεῖ, ὥςτ᾽ ἀποδαμεῖν*, ubi tamen verba *ὥςτ᾽ ἀποδαμεῖν* continent *ἐπεξήγησιν* adverbii *οὕτως*. Supra 700. *ἀλλ᾽ ἔστι κἀκ τῶνδ᾽ ὥςτε σωθῆναι, τέκνον.* Il. ι΄, 42. *εἰ δέ τοι αὐτῷ θυμὸς ἐπέσσυται ὥςτε νέεσθαι.* Plura exempla particulae *ὥςτε* sic positae collegit Heindorf. ad Plat. Protag. p. 565 sq. — *τόδε* pro *τάδε* Flor. A. Par. A.

V. 1321. *σάφ᾽ οἶσθα* Flor. 2. Vict. Lasc. tum *φοβούμενοι* Flor. 15. *Ζῆνα μὴ φοβουμένη* i. e. *εἰ μὴ Ζῆνα ἐφοβούμην.* Vid. Schaefer. melet. p. 57. Elmsl. ad Med. 363. loco parum apto: nam quod legitur Med. 372. *δοκεῖς γὰρ ἄν με τόνδε θωπεῦσαί ποτ᾽ ἄν, Εἰ μή τι κερδαίνουσαν ἢ τεχνωμένην* est *credisne me unquam huic blandituram fuisse alio consilio, nisi quod aliquid molirer*, et vim suam exserit *εἰ*, non abundat.

V. 1323. Lasc. Ald. rell. *φίλτατον ἐμοὶ βροτῶν.* Metro ruenti subvenire voluit Barnes. inferciendo *γ᾽*, *φίλτατόν γ᾽ ἐμοὶ βρ.* ad quod nihil enotatum ex Havn. Transponendo locum sanavit Scaliger, et eo ordine verba habent Par. A. B. Flor. 10.

V. 1326. Ald. rell. *ἔπειτά γ᾽ ἡ θαν.* Flor. A. 2. 10. 15. Par. A. E. Lib. P. Havn. Vict. Lasc. *ἔπειτα δ᾽ ἡ θαν.* quod recepit Musgr. Tum *ἀπώλεσεν* Flor. 15. sed cum gl. *γρ. ἀνάλωσεν. ἀνήλωσεν* scribi vult Elmsl. ap. Monk. Cf. Hermann. ad Soph. Ai. 1038.

V. 1327. *λόγων ἐλέγχους* Ald. rell. *λόγων ἐλέγχουσ᾽* Flor. 10. 15. Lasc. *λόγοις ἐλέγχουσ᾽* Par. A. E. Lib. P. Flor. 2. Vict.

V. 1328. Ald. rell *μάλιστα νῦν σοι που τάδ᾽.* Flor. A. 10. 15. Parr. A. B. D. Havn. *μάλιστα μὲν νῦν σοὶ τάδ᾽.* Par. E. Lib. P. Lasc. *μάλιστα μὲν νῦν δή σοι τάδ᾽.* (Lasc.

τάγ᾽) in quibus *δή* adiectum ad explicandum *νυν.* sic enim scribendum erat. Flor. 2. *μάλιστα νῦν σοι τάγ᾽* omisso *μέν.* Vict. *μάλιστα δή σοι τάγ᾽.*

V. 1330. *δέ* pro *γε* Flor. A. 10. De constructione *τοὺς εὐσεβεῖς θνήσκοντας οὐ χαίρουσιν* vid. Gramm. gr. §. 408.

V. 1335. Lasc. Ald. rell. Flor. 2. *οἷος ἐκράνθη.* Flor. A. 10. 15. Par. A. Havn. ut edidit Musgr.

V. 1336. Havn. *μελάθρων.*

V. 1337. *καταληπτόν* i. e. *ὃ καταλαμβάνει.* Vid. ad Hec. 680.

V. 1340. *χρησμούς* vocare videtur, quae Theseus supra 1042 sqq. dixerat.

V. 1341. *οἴμοι οἴμοι* Lasc. Ald. rell. *οἴμοι μοί* Flor. A. 10. 15. Havn.

V. 1342. Vulgatum *ἀΐσσουσ᾽* correxit Valck.

V. 1343. Ald. rell. *κατά γ᾽ ἐγκέφ.* Par. E. Lasc. *κατά τ᾽ ἐγκ.* Flor. A. 2. 10. 15. Havn. *κατὰ δ᾽ ἐγκέφ.* prout edidit Valck.

V. 1344. Par. A. *ἀπείρηκα.* Flor. 15. *ἀπειρηκὸς τὸ σῶμ᾽.* Havn. *ἀπειρηκώς.*

V. 1345. *ἒ ἔ* omittunt Par. A. Flor. 10. Havn. Quum hic solus locus sit, in quo metrum requirat *ἵππειος*, V. D. (Blomfield.) in *Quart. rev.* p. 225. (cf. ib. 18. p. 362.) legendum coni. *ἱππικὸν ἀμῆς.*

V. 1346. *χειρὸς* Flor. 2. 10. Havn.

V. 1347. *κατά τ᾽ ἔκτεινας* Lasc. Ald. rell. *κατὰ δ᾽ ἔκτ.* Flor. A. 10. Par. A. Havn. ut edidit Musgr. *κατά μ᾽ ἔκτ.* malit V. D. in *Quart. rev.* p. 228.

V. 1348. Ald. rell. *δμῶες, ἀτρέμας.* Sed altero ordine Par. A. D. E. Flor. A. Flor. 10. *ἀτρέμα* praeterea Par. A. quod receperunt Brunck. et Monk. *ἀτρέμας* legitur Or. 148. *πρόςελθ᾽ ἀτρέμας, ἀτρέμας ἴθι. ἀτρέμα* ib. 248.

V. 1349. Flor. A. *χροσσὸν* pro *χροός. ἅπτεσθαι* Par. A. Flor. 15.

V. 1350. Lasc. Ald. rell. et Codd. plerique *τίς ἐφέστηκεν δεξιὰ πλευροῖς.* Havn. *τίς ἐφέστηκεν ἐν δεξιᾷ.* Par. A. *τίς ἐφέστηκ᾽ ἐνδέξια πλ.* quod receperunt Valck. Musgr. Br. Sed Hermann. elem. d. metr. p. 374. ob violatam legiti-

mam caesuram in secunda arsi coni. *Τίς ἐφέστηκεν δεξιόπλευρος.*

V. 1351. Havn. *προσφ. μ' ἕλκετε, σύντ. δ' αἵρετε.*

V. 1353. Ald. rell. *ἀμπλακίᾳ.* Flor. A. 2. 10. 15. Par. A. Lasc. *ἀμπλακίαις*, quod recepit Valck. Tum *τάδ', εἰσορᾷς* Flor. A. 10.

V. 1354. Flor. A. *θεόπτωρ.*

V. 1355. *ὑπερσχὼν* malebat Valck. *qui pudicitia supra omnes eminui.* Idem ob metricas rationes, quia in legitimo systemate rarissime dactylo subiiciatur anapaestus, praefert Gaisford. ad Hephaest. p. 279. non improbante Herm. elem. p. 376. recepit Monk. Eadem de causa etiam sq. v. scribendum fuit *προὔπτον ἐς ᾅδην.* ut est in Ald. rell. et Codd. praeter Par. A. (Lasc. *ἀΐδην*) Hoc Monkius etiam neglexit, fortasse quia nihil de eo versu monuerat Gaisfordius.

V. 1356. Ald. rell. Flor. 15. et pro v. l. Par. B. *κατάκρας.* Flor. A. 10. Cott. Par. A. B. D. Lasc. *κατὰ γᾶς.* Havn. *κατὰ γῆς.* Par. E. Flor. 2. *κατὰ γᾶν.* Lib. P. *κατὰ γᾶς,* corr. in *γᾶν.*

V. 1358. *εὐσεβίας.* Sic Flor. 2. Lasc. quod reposuit Valck. pro *εὐσεβείας.*

V. 1359. Flor. A. *εἰσάνεος* (ap. Valck. divisim *εἰς ἄνεος*) *ἐπενόησα.* *ἐπενόησα* etiam Flor. 10.

V. 1361. *ὀδύναν μ' ὀδύναν* Flor. A.

V. 1362. Lasc. Ald. rell. *μέθετε τάλανα.* *με* addunt Flor. A. 2. 10. 15. Par. A. B. D. Havn. ut edidit Musgr. *τὸν* e Par. E. adieci, qui habet *μέθετε τὸν τάλανα.* Versus est iambicus dimeter brachycatalectus.

V. 1363. *παιὰν* i. e. *ἰατρός.* Hoc sensu *παιὼν* ubique scribendum esse contendit Blomfield. gloss. Agam. 98.

V. 1364. *ὄλοιτε* pro *ὄλλυτε* Flor. A. 10. Mox vera videtur Marklandi emendatio *δυσδαίμονά μ' ἀμφιτ.* quam recepit Brunck. probatam etiam V. D. in *Quart. rev.* p. 228. Vocabulum in duos versus dispescitur in illegitimo systemate apud Soph. El. 136. ed. Herm. 823. In Par. A. et Lasc. sic illi dispescuntur:

προσαπόλλυτέ μ', ὄλλυτε τὸν
δυσδαίμον' ἀμφιτόμου
λόγχας ἔραμαι διαμοιρᾶσαι.

Sed dimetros brachycat. nusquam usurpari recte monuit Herm. ad Hec. p. 76.

V. 1365. De constructione *λόγχας ἔραμαι διαμοιρᾶσαι* vid. ad Orest. 383.

V. 1367. Flor. A. 10. Havn. *εὐνῆσαι.*

V. 1368. *δύστηνος* Lasc. Ald. rell. *δύστανος* Par. A. Flor. 10. *ἀρᾷ* Flor. A.

V. 1369. 70. transponendos censent Reisk. et Heath. Sive ad Pallantidarum caedem hic respicitur, ut ait Schol., sive ad Tantalum, Pelopem, Atreum et Thyestem, Thesei per Aethram et Pittheum maiores, quae est Heathii sententia, *μιαιφόνοι σύγγονοι* iidem per appositionem vocari etiam possunt *παλαιοὶ προγεννήτορες.* Mihi videtur post *προγεννητόρων* plene distinguendum esse, ut hi genitivi ab *ἀρὰ* pendeant. Delicta maiorum se luere suspicatur Theseus supra 825 sqq. V. 1370. est dochmiacus cum cretico. Ceterum v. 1369. Havn. *μιαιφόνον τε σύγγονον,* *μιαιφόνον* etiam Flor. A. v. 1370. Flor. 2. Lasc. *παλαιῶν τε προγεννητόρων.*

V. 1373. Lasc. Ald. rell. *ἐμόλετ' ἐπ' ἐμέ,* ut et Flor. 2. 15. *ἔμολ' ἐπ' ἐμὲ* Par. A. Havn. *ἔμολ' ἔμολ' ἐπ' ἐμέ* Flor. A. *ἔμελ' ἔμελ' ἐπ' ἐμέ.* Versus est iambicus dimeter. Monk. edidit *ἔμολέ τ', ἔμολ' ἐπ' ἐμὲ, τί ποτε, τὸν οὐδὲν.*

V. 1374. Ald. rell. *ἰώ μοι μοι.* Brunck. e Par. A., ut videtur, recepit *ὤ μοί μοι.* Monk. malit *ἰώ μοι τί φῶ;*

V. 1375. *πῶς δ' ἀπαλλάξω* Ald. rell. *πῶς δ' ἂν ἀλλάξω* Flor. 2. Vict. Lasc. *δ'* omittunt Flor. A. 10. Par. A. et eiecit Valck.

V. 1376. *ἐμὰν* om. Havn. Lasc. *ἀναλθήτου, immedicabilis,* coni. Musgr. addens tamen, *modo vox exstet.* Hoc recepit Brunck. ut ab *ἀναλγὴς* fiat *ἀνάλγητος,* sic ab *ἀναλθὴς ἀνάλθητος* monens, nec aliter sine dubio scripsisse poëtam. *ἀνάλγητοι Ἀτρεῖδαι* vocantur a Soph. Ai. 946. Sic *ἀνάλγητον πάθος* i. e. *σκληρὸν,* ut in Soph. interpretatur Suidas. Hesych. *ἀνάλγητοι, ἀνηλεεῖς ἢ ἀμέριμνοι.* Sed Vict. *πολυαλγήτου π.*

V. 1377. *εἴθε μοι* Havn. *εἴθε δέ μοι* Lasc. *εἴθε δέ με* Flor. 2. Vict. *κοιμήσειε* Flor. 10. *κοιμίσειε* Par. A. quod recepit Brunck., qui *κοιμᾶν* et *κοιμίζειν* promiscue hoc sensu usurpari docuit ad v. 565. Idem *δυσδαίμον'* ad tol-

lendum hiatum, quamvis versum e duobus dochmaicis constare dicat. Fortasse, expuncto *τὸν*, sic describendi sunt versus:

εἴθε με κοιμίσειε δυςδαίμον᾽ Ἄι-
δου μέλαινα νύκτερός τ᾽ ἀνάγκα!

Sic trochaicus trimeter brachycatalecticus dochmio subiicitur Herc. f. 107 sq.

Ὑπώροφα μέλαθρα
καὶ γεραιὰ δέμνι᾽ ἀμφὶ βάκτροις.

V. 1378. Flor. A. Par. A. sec. Valck. *ᾅδου γε νυκτὸς δυςτάλαιν᾽ ἀνάγκα.* Neque in Hamb. neque a Musgr. et Brunckio quidquam enotatum.

V. 1379. *οἵαις συμφοραῖς* Flor. A. 10. Par. A. Havn. quod recepit Brunck. *ξυμφοραῖς* scriptum, non probante Elmsleio ad Med. 34. *προςεζύγης* Ald. rell. *συνεζύγης* Flor. A. 2. 10. Cotton. Par. A. D. Vict. Lasc. *X. Π.* 806. quod recepit Musgr. *ὑπεζύγης* Havn.

V. 1380. *ἀπώλεσεν* Flor. A. 10. Par. A.

V. 1382. Luzac. Exerc. acad. p. 22. quum participium *ὢν* a praecedentibus avulsum atque initio senarii positum a scena Attica, a rotunditate praesertim Euripidea abhorrere videretur, coni. *ὡς ᾐσθόμην σου*, *simul te sensi et languido corpore levatus sum.* et sic MS. ap. Musgr. *ὡς ᾐσθόμην σου κἀνεκουφίσθην* hoc sensu non magis Graece dici potest, quam Latine *simulac te sensi et levatus sum.* Et recte Hermann. ad Soph. Ai. 965. Ubi sententia, inquit, circa finem versus incipit, duorum versuum numeri ita coniunguntur, ut in fine alterius, alterius autem initio ea iam licita habeantur, quae aliter non nisi in medio versu concessa sunt. Cf. elem. doctr. m. p. 118.

V. 1383. *ἐν δόμοισι τοῖσδέ γ᾽ Ἄ.* *τόποισι* pro *δόμοισι* edidit Musgr. e Par. A. et sic Flor. 10. *τοῖσίδ᾽* (imo *τοῖσιδ᾽*) Brunck. e Par. A. *τοῖσι* Flor. 10. *τοῖσιν* Havn. *τὶς* Flor. 15.

V. 1385. Lasc. *ὁρᾷς μ᾽, ὦ δέσποιν᾽.*

V. 1386. *βάλλειν* Flor. 10.

V. 1388. *οὐ δῆτ᾽* om. Havn. Tum Flor. 2. Lasc. Ald. rell. *ἀτάρ τοι δύσποτμός γ᾽* (*τ᾽* Lasc.) *ἀπόλλυσαι.* Sic et Flor. 15. nisi quod *γ᾽* omittit. *ἀτάρ μοι δύσποτμος ἀπ.* om. *γ᾽* Havn. *ἀτάρ μοι προσφιλής τ᾽* Flor. A. *ἀτάρ μοι*

προςφιλής γ᾽ Par. A. B. D. Flor. 10. *ἀπώλεσεν* Par. A. B. D. e v. 1391.

V. 1389. Lasc. B. *ἱππονόμας.*

V. 1390. Lasc. A. *πανοῦρος.* B. *πανοῦγος.*

V. 1391. *ἀπώλεσεν* tres Florr. Lasc.

V. 1392. Havn. *ἐμέμφθης*, Flor. 15. *ἐμέμφθ* [ης] (sic). Brunck. *τιμῆς σ᾽ ἐμέμφθη* e Reiskii coniectura, quam probare videtur Valck.

V. 1393. Ald. Herv. 1. *ὤλεσ᾽ ἥσθημαι Κύπρις.* Sic etiam Brub. Herv. 2. Cant. nisi quod hae *ἤσθημαι*, Flor. A. 10. 15. Par. A. Havn. (qui etiam *ἤσθημαι.*) Contra Par. E. Lib. P. Flor. 2. Vict. Lasc. *ὤλεσεν μία Κύπρις.* Hinc Valck. egregie *ὤλεσ᾽, ᾔσθημαι, μία*, cui librarius adscripsit *Κύπρις.* Vid. ad Phoen. 181. Monk. edidit *ὤλεσεν Κύπρις μία*, qui vellem ostendisset, qui factum esset, ut *ᾔσθημαι* irreperet.

V. 1394. Par. A. *ξύναφρον.* Flor. A. ap. Valck. *ξυνόφρον τρίτην*, in apogr. Hamb. *ξυνάυρον* vel *ξυνάορον τρίτην.* Flor. 10. *ξυνάορον τρίτην.*

V. 1396. Flor. 15. *βουλήμασιν.*

V. 1397. Lasc. B. *συμφορὰς.* Flor. A. *πλήντερ* pro *πάτερ.*

V. 1398. Havn. *οὐδὲν ἡ χάρις βίου.*

V. 1399. Havn. *ἤμε.* Lasc. *ἤ με.*

V. 1400. Ald. rell. etiam Musgr. *γενοίμαν.* Par. A. Flor. 15. Havn. Vict. Lasc. *γενοίμην.*

V. 1403. Scribe: *ἔκτανές τἄν* i. e. *τοι ἄν.* Valck. *ἔκτανές γ᾽ ἄν. μ᾽* omittit Par. A.

V. 1404. 5.' omittit Lasc.

V. 1405. *φεῦ* om. Flor. A. in apogr. Hamb. *ἀραῖον* active iam accepit Aemil. Port. Vid. ad Med. 605. Mox scribe *δαίμοσιν.*

V. 1406. *οὐδὲ γὰρ οὐδέ* Ald. rell. *οὐ γὰρ οὐδέ* edidit Barnes. et sic Par. A. tres Florr. Lasc. *ὑπὸ ζόφῳ* Par. A. B.

V. 1408. *κατασκήψουσιν* Flor. A. (non *κατασκήφουσιν*, ut ait Valck.) Par. A. D. Havn. *κατασκήψουσ᾽* Flor. 10.

κατασκήπτουσιν Ald. rell. κατὰ σκήπτουσιν Lasc. A. σῶμα supra scripto δέμας Flor. 15.

V. 1409. delendum censet Valck. ad v. 1454. seu 1444. nostrae edit. etsi eum habeat *X. Π.* 822. Flor. 15. τῆς εὐσεβείας.

V. 1411. κυροῖ Ald. rell. soloece. κυρῇ Codd. et Lasc. E Flor. A. enotatum in apogr. Hamb. βροντῶν κυρῇ. Flor. 15. βροτῶν κυρῇ.

V. 1412. τόξοισιν Havn.

V. 1413. σὺ δ' ὦ ταλ. Flor. A. 2. 10. Vict. Lasc.

V. 1415. πάρα pro πάρος Havn.

V. 1416. καρπουμένῳ est ex emendatione Valck. pro καρπούμεναι. Hoc sanum videtur Monkio, qui vertit, *atque adeo fletus sui fructum reportabunt.* Equidem, quomodo virgines Hippolyto comam ponentes fletus sui fructum reportare dici possint, non intelligo.

V. 1418. Scribe ἐς σὲ, ut et v. 1420.

V. 1421. Flor. 15. γεραιέ. — Havn. λαβοῦ pro λάβε.

V. 1422. ἀγκάλησι Ald. rell. ἀγκάλαισι Par. A. Flor. 2. 10. Lasc. — προσέλκυσον Par. E. Lib. P. Flor. 2. Lasc.

V. 1423. ἀνθρώποισι. Vid. ad v. 610.

V. 1424. εἰκός. Flor. A. ἑκών. Ut hic θεοὶ διδοῦσιν ἐξαμαρτάνειν, sic Aesch. S. c. Th. 716. dixit θεῶν διδόντων, οὐκ ἂν ἐκφύγοι κακά.

V. 1427. φθιτούς. Par. A. Flor. A. 10. νεκρούς.

V. 1428. Havn. ἐν πνοαῖς.

V. 1431. λείπεις Lasc. Ald. Brub. Herv. 1. 2. tres Florr. λείποις Par. E. Havn. et sic ediderunt Canter. Barn. Valck. Brunck. In Flor. A. est λείπαις δακρῦ, unde Is. Vossius coniiciebat μακρὰν δὲ λείποις δακρύουσ' ὁμ. λείποις mihi quoque aptius videtur; *diuturnam vero consuetudinem, quam mecum habuisti, aequo animo relinquas.* At V. D. in *Edinburg. rev.* nr. 38. p. 485 sqq. λείπεις scribendum contendit, ob regulam quam explicavi ad Orest. 1686. Qui non animadvertisse videtur, si in ipso praesenti tempore aliquid esset, quod optationi adversaretur, futurum fuisse, ut Graeci a talibus verbis abstinerent, quae aoristo secundo carerent; explicandum etiam erat, qua ratione aoristo potius, quam praesenti haec vis esse posset, ut ad optandum imprimis vel solus aptus esset. Quod vero aoristus saepius in optando usurpatur, eius rei causam ibidem exposui. Monkius etiam haec habet: λείπεις Lasc. Ald. rectius sane quam, quod olim amplexus eram, λείποις, sed nulla causa addita.

V. 1432. λύσω Par. A. πατρὸς pro πατρί Flor. 15. Havn. Lasc.

V. 1434. Vulgo κιχάνει contra metrum. De forma vocis vid. Monk. ad h. l. Blomfield. gloss. ad Aesch. Theb. 44. γ et μ in his formis locum consonae ν tenere, monui Gramm. gr. §. 118. 3. Flor. A. 10. ὅσσων με τυγχάνει μ' ἤδη.

V. 1436. οἴμοι Par. A. Flor. 10. ᾤμοι omnino e scena Attica eiectum cupit Elmsl. Mus. crit. IV. p. 471. qua de causa, nescio. Sed scire velim, ᾤμοι et οἴμοι utrum promiscue usurpentur, an certa aliqua ratione distinguenda sint.

V. 1438. φρένα. Flor. A. 15. χέρα. etiam Par. B. D. sed addito γρ. φρένα.

V. 1439. φόβου pro φόνου Flor. A. 10.

V. 1440. ἀφήσεις Parr. A. B. D. Flor. A. 10. quod recepit Brunck.

V. 1442. φαίνῃ pro ἐκφαίνῃ Havn.

V. 1444. εὐλαβοῦς pro εὐσεβοῦς Par. A. Hic libri sine varietate ᾤμοι vel ὤμοι.

V. 1446. μὴ νῦν Lasc. Ald. rell. et Codd. μή νυν edidit Barnes. et Monk. qui in priore editione dederat μὴ νῦν. *Ne* igitur *me deseras* languidum est.

V. 1447. κεκαρτέρῃ Flor. A. κεκαρτέρηται τἀμὰ nihil aliud significat, nisi nihil opus esse se admoneri, ut fortem se adversus dolorem praebeat, quum in fine vitae nullus amplius ei fortitudini locus sit; praeteriit tempus, quo fortiter ferre dolorem poteram. Frustra in hoc loco laborat Barker. in *Classic. journ.* 13. p. 212. evidentem lusum esse in hoc verbo dicens, qui ad significationem mortis in verbo καρτερεῖν latentem referatur. At ea significatio non est in verbo, sed in praeterito tempore, quo res prorsus absoluta et finita designatur.

V. 1448. Par. A. ὥς τάχους πέπλοι.

V. 1449. Par. A. ὦ κλείν' Ἀθῆναι. Havn. ὦ κλεῖν' Ἀθηναίων.

V. 1450. Par. A. ὦ τλῆμον ἐγώ.

V. 1452. τόδ' omittit Flor. A.

V. 1453. ἐπῆλθεν Havn.

NOTAE IN ALCESTIDEM.

Hoc argumentum legitur etiam in edit. scholiorum Iuntina. Eadem habet scholiastes Platonis p. 44. Cf. Eudocia p. 21.

1. ὁ Ἄδμ. Lasc. schol. Plat. Eud. Iunt. Havn.

2. παράσχῃ τὸν ὑπὲρ ἑαυτοῦ ἑκόντα ἀποθανεῖν Iunt. παρ. τὸν ὑπὲρ ἑαυτοῦ ἑκόντα τεθνηξόμενον Havn. schol. Plat. Eud.

3. χρόνον schol. Plat. Eud. pro χρόνῳ.

Ib. καὶ δὴ Ἄλκ. Lasc. Iunt. schol. Plat. Eud. Iidem libri praeter Lasc. post γυνή addunt τοῦ Ἀδμήτου.

4. οὐδετέρου Iunt. schol. Plat. Eud. Havn. Iidem θελήσαντος pro ἐθελ. Havn. περί pro ὑπέρ.

5. ταύτης τῆς συμφορᾶς Iunt. schol. Plat. Eud. Havn.

6. Verba Ἡρακλῆς παραγενόμενος desunt in Havn. qui contra post Ἄλκηστιν v. 7. habet ἐντυχὼν ὁ Ἡρακλῆς.

8. τόν ante Θάνατον om. Havn.

9. λαβόντα αὐτὴν τηρεῖν Iunt. sch. Plat. Eud. Havn.

10. καὶ εἰληφέναι αὐτήν Lasc. Pro δέ Iunt. schol. Plat. Eud. Hav. γάρ.

11. ἀποκαλύψας om. Havn. Pro ἐπένθει Iunt. ἐπέλθῃ.

His ista subiicit ed. Iunt. Havn. partim etiam schol. Plat. Eud.

Ἄλκηστις ἡ (Ἄλκ. δ' ἡ Eud.) Πελίου θυγάτηρ, ὑπομείνασα ὑπὲρ τοῦ ἰδίου ἀνδρὸς τελευτῆσαι, Ἡρακλέους ἐπιδημήσαντος ἐν τῇ Θετταλίᾳ διασώζεται, βιασαμένου τοὺς χθονίους θεοὺς καὶ ἀφελομένου τὴν γυναῖκα. (Post haec Havn. schol. Plat. Eud. addunt: παρ' οὐδετέρῳ κεῖται ἡ μυθοποιΐα, i. e. neque apud Aeschylum, neque apud Sophoclem, puto. Pergunt Havn. et Iunt.) ἡ μὲν (μέν

om. Havn.) τοῦ δράματος ὑπόκειται (κεῖται Havn.) ἐν Φεραῖς μιᾷ πόλει τῆς Θετταλίας· ὁ δὲ χορὸς συνέστηκεν (συνέστηκε δὲ ὁ χορὸς Havn.) ἔκ τινων πρεσβυτῶν ἐντοπίων, οἳ καὶ παραγίνονται συμπαθήσοντες ταῖς Ἀλκήστιδος συμφοραῖς. (τῆς Ἀλκ. συμφορᾷ Havn.) προλογίζει δὲ Ἀπόλλων. (Havn. προλ. ὁ ἥλιος et addit: εἰσὶ δὲ   χορηγοί (sic spatio vacuo inter δὲ et χορ. relicto). τὸ δὲ δρᾶμα ἐστὶ σατυρικώτερον, ὅτι εἰς χαρὰν καὶ ἡδονὴν καταστρέφει. παρὰ τοῖς τραγικοῖς ἐκβάλλεται ὡς ἀνοίκεια τῆς τραγικῆς ποιήσεως ὅ τε Ὀρέστης καὶ ἡ Ἄλκηστις, ὡς ἐκ συμφορᾶς μὲν ἀρχόμενα, εἰς εὐδαιμονίαν [δὲ] καὶ χαρὰν καταλήξαντα. ἔστι δὲ μᾶλλον κωμῳδίας ἐχόμενα.) Τὰ τοῦ δράματος πρόσωπα. Ἀπόλλων. Θάνατος. (Pro Θάνατος, quod Lasc. Brubach. in marg. habent et edidit Canter., Χάρων habent Ald. rell.) Χορός. Θεράπων. Ἄλκηστις. Ἄδμητος. Εὔμηλος. Ἡρακλῆς. Φέρης.

---

* V. 1. Lasc. Ἀδμήτοι.

V. 2. Lasc. θῆσαν. αἰνέω in h. l. Blomf. gloss. Aesch. Pers. 648. male interpretatur *sino, tolero*, rectius Monk. ad h. l. *acquiescere, contentum esse aliqua re. Demensum contentus tuli* Stiblin.

V. 5. πατρός pro πυρός Flor. A.

V. 8. Ἐλθὼν δ' ἐς αἶαν Athenag. Leg. pro Christ. p. 25. ed. H. Steph. ubi v. 7. 8. citavit, monente Monkio.

V. 9. εἰς τόδ' ἡμ. Flor. 2.

V. 10. ὁσίαν Flor. A. pro ὁσίου, an pro ὅσιος, non additum, puto pro ὁσίου. ἐτύγχανε Ald. rell. ἐτύγχανον Parr. omn. Florr. 2. 10. 15. Vict. Havn. Lasc. quod recepit Musgr.

V. 11. ἐρυσάμην Flor. 10. 15. Havn. De constructione ὃν θανεῖν ἐῤῥυσ. vid. Hermann. ad Viger. p. 703, 20. Heind. ad Plat. Crat. p. 110 sq.

V. 12. ἥν. θεαὶ δέ μοι Flor. A. 10. 15. αἰνεῖν τινί τι est *assentiri alicui in re*, ut Med. 1147. ἀλλ' ᾔνεσ' ἀνδρὶ πάντα.

---

* Numeri, quos cum uncis apposui versuum in ed. Barnes. descriptionem significantes, ad ed. Cantabrig. accommodati sunt, a qua in hoc genere discrepat ed. Lipsiensis.

V. 13. Lasc. παρ' αὐτίκ'.

V. 17. 18. Flor. 10. 15. omittunt verba ἥτις ἤθελε θανεῖν πρὸ κείνου. ita ut unus versus sit οὐχ εὗρε πλὴν γυναικὸς μηκέτ' εἰςορᾶν φάος. Lasc. Havn. πρὸ 'κείνου. Quum copula deesset inter θανεῖν et εἰςορᾶν, Reisk. coni. ὅςτις ἤθελε θανὼν πρὸ κείνου μηκέτ' εἰςορᾶν φάος, quam coniecturam recep. Wakefield. et Monk. Idem coniecerat Markland. in margine exemplaris H. Steph. Musgrav. pro μηκέτ' malebat μηδ' ἔτ', et sic Havn. μὴδ ἔτ' (sic). Mihi Reiskii emendatio placet.

V. 22. Ald. rell. κιχῇ. Vict. Lasc. κίχῃ, ut edidit Gaisfordius, cuius editionem ego non vidi.

V. 23. Lasc. Ald. rell. τήνδε φιλτάτην στέγην. Parr. B. D. Schol. Hipp. 1427. τῶνδε φιλτάτην στ. ut edidit Musgr. Flor. A. τῶν δὲ φιλτάτων στ. Flor. 10. 15. Havn. τῶνδε φιλτάτων στ.

V. 24. deest in Flor. 15.

V. 25. ἱερέα edidit Monk. monente Elmsleio, qui formam accusativi — ῆ nominum in — ευς proscribere voluisse videtur. Cuius causam nullam aliam excogitare possum, nisi hanc, quod mirum videbatur, quum forma — εα in unam syllabam contracta saepius legatur (vid. Monk. ad Hippol. 1148. et ad h. l.), hac non contentos Atticos alia etiam usos esse. Equidem formam — εα contractam non nisi post syllabam longam legisse mihi videor, ut Μενοικέα Phoen. 913. Τυδέα ib. 1165. Πηλέα Andr. 22. Πενθέα Bacch. 1023. Θησέα Herc. f. 613. Ὀδυσσέα Soph. Ai. 104. praeterea in Aristoph. Ran. 76. Σοφοκλέα, Thesm. 26. Ἡρακλέα, qui tamen ξυγγραφῇ habet Acharn. 1150.

V. 26. σύμμετρον Flor. A.

V. 28. ἃ bis tantum Flor. 10. 15. Havn.

V. 29. Havn. τί σοι πρὸς μ.

V. 30. τιμὰν Flor. A.

V. 31. ἀφοριζόμενος h. l. eo sensu usurpatur, quo in Homericis legitur ἀπούρας. quod ex eo ortum videtur, quod idem illud ἀπούρας pro ἀπουρίσας dictum et ab ὅρος derivatum accipiebant. Vid. Buttmann. Lexil. p. 77. not. Interrogationis notam de meo addidi inconsiderate, obsequentem tamen habui, quod nollem, Monkium.

V. 32. *μόρον* omittit Flor. A.

V. 33. *δολίως* Havn.

V. 34. Flor. A. *σεφήσαντι* pro *σφήλαντι.* Mox Ald. rell. *νῦν δὲ τί τῇδ' αὖ.* Sed Lasc. Pariss. omn. Flor. A. 2. 10. 15. Vict. Havn. quod post Musgr. edidi.

V. 35. Flor. A. *φρουρεῖν ὁπλήσας.*

V. 36. Elmsl. correxit *ἢ τόθ' ὑπέστη*, quod sine ulla dubitatione amplexus est Monk. sine idonea causa, ut mihi quidem videtur. Non raro infinitivo praemittitur *τόδε, τάδε.* Hipp. 466. *ἐν σοφοῖσι γὰρ Τάδ' ἐστι θνητῶν, λανθάνειν τὰ μὴ καλά.* 475. *οὐ γὰρ ἄλλο πλὴν ὕβρις Τάδ' ἐστι, κρείσσω δαιμόνων εἶναι θέλειν.* 1288. *ἀλλ' ἐς τόδ' ἦλθον, παιδὸς ἐκδεῖξαι φρένα Τοῦ σοῦ δικαίαν.* Androm. 371. *μεγάλα γὰρ κρίνω τάδε, Λέχους στέρεσθαι.* Heracl. 350. *φημὶ δ' εἰς εὐπραξίαν Καὶ τοῦθ' ὑπάρχειν, θεῶν ἀμεινόνων τυχεῖν.* Sic etiam *κεῖνο.* Orest. 914. *ἢ κεῖν' ἀφήρει, μήθ' ὁπλίζεσθαι χέρα.* Plat. Apol. S. p. 38. C. *ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου ἂν ὑμῖν τοῦτο ἐγένετο, ἐμὲ τεθνάναι δή.* ubi non opus est cum Heindorf. addere *τὸ τεθν. δή.* ib. p. 39. A. *ἀλλὰ μὴ οὐ τοῦτ' ᾖ χαλεπὸν — θάνατον ἐκφυγεῖν.* Cf. ad Orest. 1155.

V. 37. Ald. rell. *αὐτήν.* ubi Canter. Malim *αὐτή.* Barnes. autem *αὐτήν* etiam stare posse imperite contendit. *αὐτή* habent Lasc. Par. B. D. Flor. 10. 15. Sed nova doctrina ex Anglia allata est, qua pronominum reciprocorum etiam nominativos esse docemur, auctore, ut videtur, Wakefieldio, *αὑτός, αὑτή, αὑτό.* Hinc Monk. h. l. edidit *αὑτή.*

V. 38. Havn. *δίκην τοι.* Flor. A. *δίκην τοκὶ λόγους κεγνῶς ἔχω.* unde de illius librarii peritia coniecturam facere licet.

V. 40. *ἀεί* Flor. 10. 15. pro *αἰεί.*

V. 41. Havn. *καὶ τοῖδε γ'.* — Flor. 10. 15. Havn. *ἐνδίκως.* Elmsl. ad Heracl. 683. tolli vult notam interrogationis, cui obsecutus est Monkius. Mihi interrogatio spiritum addere videtur orationi. ***Etiamne huic domui praeter ius fasque opem ferre consuetum tibi est?*** quod dictum est cum irrisione.

V. 43. *τοῦδε νεκροῦ δευτέρου* Flor. A. 10. 15.

V. 44. *σ'* om. Havn.

V. 45. *κοὐ κατὰ χθονός* Ald. rell. *κοὐ κάτω χθονός* Lasc. Par. E. Lib. P. Vict. Havn., ut edidit Musgr. *κοὐ χθονὸς κάτω* Flor. A. 10. 15. Par. B. D., ut citat Valck. ad Phoen. 1327. Utrumque probum; *κατὰ χθονός* est infra 75. 163. *κάτω χθονός* Troad. 1232. El. 682. Igitur in his Codd. auctoritas valere debet, et verisimilius est *κάτω* in *κατὰ* mutatum esse, quam contra.

V. 46. *ἣ σὺ νῦν* Flor. A. *ἧς σὺ νῦν* Havn.

V. 47. *κἀπάξιόν γε* Flor. A. pro *κἀπάξομαί γε.* Tum *νερτέρων ὑπὸ χθ.* Flor. 10. 15. Havn. Herc. f. 332., citante Monkio, *ἥκω πρὸς ὑμᾶς νερτέρᾳ δώσων χθονί.*

V. 48. *πείσαιμι* (οι) Havn. De formula vid. ad Med. 930. Markl. et Blomf. hic etiam coni. *οὐ γὰρ οἶδά γ' εἰ πείσαιμί σε,* Wakefield. *οὐ γὰρ οἶδ', ἂν ἐκπείσαιμί σε.*

V. 49. *γ' οὖν* Havn. pro *ὅν.* *ὃν ἂν χρῇ* pro *ὃν ἂν χρή* reposuit Schaefer. Signum interrogandi post *χρή* habent Brub. Herv. 2. Canter. rell.

V. 51. *λόγον δή* Flor. A. 10. 15. Par. B. D. Havn. quod mihi nunc accommodatius videtur. Recte Monk. *ἔχω* explicat *intelligo.* Cf. Heind. ad Plat. Phaedon. §. 42.

V. 52. *εἰς γῆρας* Havn. Herm. praef. ad Soph. Ai. p. XXII. et ad Ai. 1200. p. 149. scribendum censet *ἔσθ' οὖν ὅπως Ἄλκ. ἂν γῆρας μόλοι,* quia non de praeterito, sed de futuro tempore sermo sit. Vid. ad Hipp. 468 sq.

V. 53. *δοκεῖ* Havn.

V. 54. *οὔτι* Havn.

V. 55. *γέρας* pro *κλέος* Flor. A. 10. 15. Havn. Schol. quod magis convenit sequenti versui, vulgata lectio ei, quod supra dixerat v. 53. *τιμαῖς κἀμὲ τέρπεσθαι δόκει.* Vid. Schol. Sed *munus, γέρας,* semper comitatur *honor* et *gloria,* quod vel ex Homero notum, nec de donis cogitare Orcum, patet e v. 57.

V. 56. *ὄλυται* Lasc.

V. 58. *πέφυκας* pro *λέληθας* Flor. A. 10. 15. Havn. his cum altera lectione in margine adscripta.

V. 59. Ald. rell. etiam Musgr. *ὤνοιντ' ἄν.* Havn. *ὄνοιντ' ἄν.* *ὠνοῖντ' ἂν* scribendum esse vidit Aemil. Portus, (idem tamen *ὄναιντ' ἂν* etiam legi posse iudicans) et sic Lasc. —

οὖς πάρεστι Flor. A. 10. 15. Havn. οἷς πάρεστι sc. τὸ ὠνεῖσθαι.

V. 60. δοκῶ pro δοκεῖ Flor. A. 10. 15.

V. 62. στυγούμενος Flor. 10.

V. 64. ἦ μήν, *profecto.* Male Monk. cum Blomfield. gloss. Prom. 174. explicat *nihilominus.*

V. 67. εἰς τόπων Flor. A. ἐκ τόπων dictum est, quia in πέμπειν μετά τινα inest notio *adducendi.*

V. 68. Vict. Lasc. οὔ δή. Tum Flor. A. τήν δ᾽ pro τοῖςδ᾽.

V. 70. σοι om. Flor. 15.

V. 71. Monk. Rectius fortasse legeretur, inquit, ἀπεχθήσει δ᾽. Et sic Flor. A. 10. ἀπεχθήσετ᾽ ἐμοί Flor. 15.

οις

V. 72. Havn. λάβης.

V. 73. ἤδ᾽ οὖν γ. Monk. cum Lasc. Male: requiritur enim particula, quae haec praecedentibus opponi significet. οὖν indicat, ea, quae dicas, consequentia esse iis, quae antea dixeris, quaeve constitueris, et respondet verbis *ut supra dixi.*

V. 74. κατάρξομαι Flor. A. Havn. Paris. B. D. E. Lasc. quod iniuria probat Brunck. ad Soph. Oed. C. 1725. ὡς cum fut. Homero solenne est, Atticis non item. Cf. ad Med. 1306.

V. 76. Flor. A. ὃ τοῦτο δ᾽ ἔ. Havn. οὗ τοῦτο δ᾽ ἔ. Pro ἁγνίσει Lasc. ἀνύσει, Havn. ἁγνήσει, Par. E. Flor. 10. 15. ἁγνίσῃ, quod recte recepit Monk. probatum etiam Schaefero ad Soph. Ai. 1074. In futuro ἁγνιῶ dicerent Attici, non ἁγνίσω. Vid. Lobeck. ad Phrynich. p. 746.

V. 77. Χορ. personam addunt Ald. rell. Ἡμιχορίου ectius Barnes. πρόσθεν Monk. monente Blomfieldio, quum in anapaesticis μέλαθρον secundam semper fere brevem habeat.

V. 79. τις om. Flor. 10. 15. Havn. et delendum censebat Elmsl. nisi alibi repertum fuerit τις οὐδείς. cui incommodo facillime medearis, si cum Monkio scribas ἀλλ᾽ οὐδὲ φίλων πέλας ἔστ᾽ οὐδείς.

V. 80. ὅςτις ἂν εἴποι Monk. ne dactylo subiiceretur anapaestus (vid. ad Hipp. 1355.) et sic Flor. 10. 15. εἴπῃ Havn.

V. 81 sq. Ald. rell. τὴν βασίλειαν χρὴ πενθεῖν, ἢ ζῶσ᾽ ἔτι φῶς λεύσσει Π. π. omisso τόδε. τήν om. Flor. 10. 15. Havn. Lasc. qui libri etiam sq. v. addunt τόδε post φῶς cum Flor. A. Par. B. D. E. Praeterea Flor. 10. 15. Havn. πενθεῖν χρή.

V. 83. πᾶσί γ᾽ ἀρ. Flor. A.

V. 85. Vulgo αὐτῆς. Correxit Schaefer.

V. 86. στεναγμῶν Flor. A.

V. 87. χερός Lasc. Flor. 2.

V. 88. ἢ γόων Ald. rell. ἢ γόον Cott. Lib. P. Flor. 2. 10. 15. Vict. Lasc. quod recepit Musgr. Ut versum iambicum efficerent, Wakef. et Schaef. ad Lamb. Bos. p. 51. a. coniecerunt ἢ θρῆνον. Antistrophica haec esse primus vidit Hermann. Observ. cr. p. 65. In Flor. A. deesse ὡς πεπραγμένων narrat Musgr. In Hamb. nihil nisi ὡς omissum esse notatur, quod omissum est etiam in Flor. 10. In Flor. 15. desunt verba ἢ γόον ὡς πεπραγμένων οὐ μάν. Ceterum, quum in Ald. rell. vv. 86. 87. 88. Ἡμιχ. et 89 sqq. item, Monk. haec omnia uni Choro adscripsit, quia nullum sit interlocutionis indicium.

V. 90. Vulgo στατίζετ᾽ ἀμφὶ π. Correxit Hermann. l. c. Cf. Erfurdt. ad Soph. Ai. 190.

V. 92. ἰὼ Παιὰν vulgo. Versui 91. praefigunt Ἡμιχ. Par. B. D. E. Vict. Havn. Lasc.

V. 93. Par. B. D. Havn. Ἡμιχ. οὔτ᾽ ἂν φθ. γ᾽ ἐσιώπων. Ἡμιχ. οὐ γὰρ κ. τ. λ. οὔταν i. e. οὔτοι ἄν scripsi pro οὔτ᾽ ἄν.

V. 94. Lasc. Ald. rell. (οὐ) γὰρ δὴ φροῦδός γ᾽ ἐξ οἴκων νέκυς, in quo γ᾽ nullam vim habet, ad metrum fulciendum excogitatum. Musgrav. coni. φροῦδος γὰρ δὴ νέκυς ἐξ οἴκων. quem sequutus est Gaisford. Flor. A. φρούδων δ᾽ ἐξ οἰ. νέκυς ἤδε. Flor. 10. 15. Havn. ut Ald. sed post νέκυς addunt ἤδη. quod fuit etiam in Flor. 2. sed postea deletum. Quod ego dedi νέκυς ἐξ οἴκων, in eo Seidlero obsecutus sum de verss. dochm. p. 82. qui praeterea versus transponit:

οὐ δὴ φροῦδος νέκυς ἐξ οἴκων,
οὐ γὰρ φθιμένας γ᾽ ἐσιώπων.

V. 95. πόθεν h. l. non videtur mihi negandi vi accipiendum esse, sed ea, quae huic ipsi significationi origi-

nem dedit, *unde hoc scis.* Totus versus sic scriptus est in Flor. A. *πόθεν οὖν χώτισσε θαρσύνει.* in Flor. 10. et Par. B. *πόθεν οὖν καυχῶ τίς σε θ.* Is. Vossius in notis MSS. coni. *οὐ καυχῶ.* In versu inter semichoria dispertiendo secutus sum Heathium; cui rationi ex eo auctoritatis aliquid accedit, quod in Havn. ante *τίς σε θαρσύνει* spatii vacui relictum est quantum ad recipiendam vocem *Ἡμιχ.* sufficit. Seidl. l. c. sic corrigit: *πόθεν οὖν καυχᾷ; τί σε θαρσύνει;* Tum *τίς σε θρασύνει* Par. B. Flor. 15.

V. 96. *τάφωμ'* Flor. A. pro *τάφον.* Flor. 10. *τάφων.*

V. 97. Flor. A. *κεδνεῖν* et *γυναικῶν.*

V. 98. *Ἡμιχ.* notam omittit Lasc. Hinc Monk. sqq. Choro tribuit. *πυλᾶν* Monk. qui supra 93. *φθιμένης* pro *φθιμένας.* *πάροιθεν* Ald. rell. *πάροιθε* Lasc. Flor. 2. 10. Havn. *πάροιθ* (sic) Flor. 15.

V. 99. Lasc. *πηγαῖ' ὡς.* Ald. rell. *πηγαῖά θ' ὡς.* Brub. in marg. *πηγαίαν.* *πηγαῖον* non monito lectore edidit Canter. haud dubie e schol. et sic tres Florr. Havn. Morem, ad quem hic respicitur, optime illustravit Küster. ad Aristoph. Eccles. 1025. Cf. Casaub. ad Theophr. char. c. 16.

V. 100. *νομίζεταί γε χέρνιβ'* Ald. rell. ita ut a *γε* novus versus incipiat. *γε* om. Lasc. Flor. 10. 15. Havn. Pro *φθιτῶν* Par. B. D. Flor. 10. 15. Havn. *φθιμένων.*

V. 101. Lasc. *χαίτας τ'.* Havn. *χαίτη οὔτις,* omisso *τ'.* Tum Ald. rell. *ἐπὶ πρόθυρα.* Pariss. Florr. omn. Vict. Havn. Lasc. *ἐπὶ προθύροις,* ut iam edidit Musgr.

V. 103 sq. *πένθεσι* Lasc. Ald. rell. *πένθει* Flor. 10. 15. Havn. *πίτνει* Monk. Vid. ad Med. 55. Mox Ald. rell. *οὐ δουπεῖ νεολαῖα γυναικῶν.* Pariss. omn. Flor. 2. 10. 15. Havn. *οὐδὲ νεολαία δουπεῖ χεὶρ γυναικῶν.* Vict. *οὐδὲ δουπεῖ χεὶρ γυναικῶν.* Melius foret, inquit Musgr., *νεολαίᾳ* cum iota subscripto. Hoc recepit Monk. *οὐ νεολαίᾳ.* Blomfield. autem gloss. Pers. 674. *οὐ νεολαίας.* Quum *νεολαία* ubique substantivi vim habeat, *νεολαία γυναικῶν* et *χεὶρ γυναικῶν* videntur *ἐκ παραλλήλου* posita esse, de qua figura vid. ad Phoen. 1135. 1517. Sed fortasse legendum *χέρα γυναικῶν,* ut ordo sit *οὐ νεολαία γυναικῶν δουπεῖ χέρα.* Verba intransitiva activorum saepe vice fungi constat, et ut hic ‒‒‒⏑ | ‒‒ et ‒‒⏑⏑⏑ | ‒‒ sibi respondent, sic Ion.

1079. *ἀνεχόρευσεν αἰθήρ* ⏑⏑⏑‒⏑ | ‒‒ et *ἄδικον ἄροτρον ἀνδρῶν* ⏑⏑⏑⏑⏑⏑ | ‒‒. Hel. 1479. *γενοίμεσθα* et 1496. *δι' αἰθέρος ἱ - έμενοι.*

V. 105. 6. 7. In Ald. rell. hoc ordine isti versus leguntur 105. 107. 106. Alterum ordinem restituit Musgr. e Par. B. D. Flor. A. Lasc. quibus accedunt Flor. 10. 15. Havn. Memorabile vero in Flor. 2. qui aliis locis cum ed. Lasc. conspirat, hos versus eodem ordine, quo in Ald. legi. V. 105. *δή* om. Flor. A. 10. 15. Havn. Lasc. qui etiam v. 106. cum Flor. 2. *καί* non habent. Itaque Monk. utrumque delevit, quippe manifesto interpolata, quo ad similitudinem legitimi systematis versiculi cogerentur. Rectius Seidler. l. c. his versibus stropham, vss. 109. 10. 11. antistropham contineri putat, v. 108. pro mesodo habens.

V. 107. *χρή* Lasc. Flor. A. 2. 10. 15. Vict. Havn.

V. 109. Verba *χρὴ τῶν ἀγαθῶν* desunt in Flor. A.

V. 111. Lasc. *νενόμισθαι.*

V. 114. *Λιβύας* legendum coni. Is. Vossius. *Λυκίαν* Monk. ut dictum sit pro *ἢ ἐπὶ Λυκίαν εἴτε ἐπὶ τὰς Ἀ. ἕ.* de qua constructione vid. Gramm. gr. §. 595. 4. *Λυκίας* ex *αἴας* ortum videtur. *ἢ* ante *Λυκίας* om. Flor. 10. 15. De *ἢ — εἴτε* vid. Lobeck. ad Aiac. 117. *εἶτ'* Ald. *εἴτ'* Codd.

V. 116. *Ἀμμωνίδας* ob metrum scribendum vidit Musgr. coll. Electr. 734.

V. 117. *παραλῦσαι* MSS. et edd. contra leges syntaxis. *παραλύσαι* recepit Monk. qui hanc constructionem bene illustrat ad h. l. *ἄν* h. l. abesse posse monet Herm. praef. ad Soph. Ai. p. XXI. quia haec sint per praeteritum tempus expressa. Wakefield. coni. *παραλύσει,* quae constructio reperitur Med. 173 sq. Phoen. 1670.

V. 118. Flor. A. *ψυχᾶς* (superscr. *ἢ*) Havn. *ψυχᾶς.* Flor. 15. *ψυχᾶς* (superscr. *ἣν*). quam lectionem interpretatur etiam alter e scholiastis, *παραλύσειεν αὐτὴν τῆς δυστήνου ψυχῆς. ἡ γενική ἐστιν ἀντὶ αἰτιατικῆς κ. τ. λ.* Orta ea videtur e praec. *δυστάνου.* Pro *μόρος* Flor. 15. *μόνος.* Versus una syllaba brevior videbatur Heathio et Blomfieldio apud Monk. hinc ille coni. *ἄποτμος οἱ πλ.* infeliciter, hic *ἀπότομος,* eleganter; sed recte monuit Seidler. de verss. dochm. p. 106. vocis *ἄποτμος* mediam produci; qui etiam hunc versum in duos

dividit: *ψυχάν· μόρος γὰρ Ἄποτμος πλάθει*, e quibus alter sit dochmiacus. Denique Ald. Brub. Herv. 1. *πλάθειν*, Herv. 2. Canter. rell. *πλάθει*, et sic Lasc. Flor. A. 2. 10. 15. Vict. Havn.

V. 121. Monk. *μηλοθυτᾶν*, quia Tragici libentius dicerent *τίς ἀνθρώπων, τίς θεῶν*, quam *τίς ἄνθρωπος, τίς θεός*. cuius observationis levitatem iam in superioribus notavi. „Forsan tamen, pergit Monk. scripserit poëta *θεῶν δ᾽ ἐπ᾽ ἐσχάραν οὐκ ἔχω τίνα μηλοθύταν πορευθῶ*. et in antistr. v. 130. omittendum sit *ἔτι*. Certe dura est repetitio praepositionis cum diverso regimine intra tantillum spatium, et *βωμοὺς μηλοθύτας* habet noster El. 1116.“ (imo Iphig. T. 1116 = 1085.)

V. 122. *εἰς φῶς* Ald. Brub. Herv. 1. 2. Tacite correxit Canter. *εἰ φῶς* Lasc. et Codd. In his est anacoluthon: quum enim orationem sic instituisset, ut dicere velle videretur *μόνος δ᾽ ἂν ἔσωσεν αὐτὴν Φοίβου παῖς*, pro *ἔσωσεν αὐτὴν Φ. π.* ad Alcestidem retulit sqq.

V. 123. *ὄμμασι* Flor. 2. 10. 15. Havn.

V. 124. *προλιπών* Flor. A. 10. 15.

V. 125. *ἕδρας σκοτίας* rectius videtur Monkio, quum *σκότιος* pro feminino alibi non usurpetur, et sic Havn.

V. 126. *ἅδα τε πύλας* Lasc. Ald. rell. et MSS. ruente versu. Flor. A. *ἀΐσατε πύλας*. *ἅδαο* coni. Musgr. quem sequuntur Wakef. et Monk. Sed hanc formam nusquam admiserunt Tragici, monente Hermanno disqu. de Orph. p. 725. Quod ipse dedi, undecunque acceperim, sensui adversatur.

V. 127. *ἀνέστη* Vict. Lasc. Pro *δμαθέντας* Flor. A. *ἅμα θέντας*.

V. 128. *διάβολον* Flor. 10. 15. *πλῆκτον* Flor. A. *πλῆκτρον* Flor. 15. Havn.

V. 129. *Διός* pro *πυρός* Havn.

V. 130. *τίνα βίου* Ald. rell. *τίνα βίον* Lasc. *τίν᾽ ἐπὶ βίου* Par. B. Flor. A. 10. 15. *τίν᾽ ἔτι βίου* Havn. quod Bothius vidit in notis versioni subiectis T. IV. p. 269. not. in eo tamen falsus, quod, hac lectione recepta, in stropha v. 120. legendum dicit *οὐκέτ᾽ ἔχω*. Idem Gaisfordium edidisse e Monkii nota comperi: ipse enim illam editionem (Oxon. 1806.) nondum vidi.

V. 131. *προςδέχωμαι* est e Musgr. correctione pro *προςδέχομαι*.

V. 132. Si versus sunt anapaestici, ferri non potest vox *βασιλεῦσιν* ita discerpta, ut prior pars versui 132., altera sequenti tribuatur. Porson. Adv. p. 22. scribit: *Πάντα γὰρ ἤδη δὴ τετέλεσται Τοῖς βασιλεῦσιν*. Hermann. in litteris anno 1813. ad me datis haec ita arcte cum praecedentibus cohaerere scribebat, ut pro epodo ea haberet, quorum primus versus esset choriambicus:

πάντα γὰρ ἤδη τετέλεσται βασιλεῦσιν,
πάντων δὲ θεῶν ἐπὶ βωμοῖς
αἱμ.

Cui nunc prorsus assentior. Choriambicum esse versum 132. iam Bothius viderat l. c.

V. 134. Flor. A. *θυσίαις πλήρης*.

V. 135. Flor. 10. 15. Havn. *ἀλλ᾽ οὐδ᾽ ἕ. ἀλλ᾽* e sq. versu huc retracto.

V. 136. Flor. 10. *ἀλλ᾽ εἶ᾽ ὁπαδῶν*, 15. *ἀλλ᾽ ἴν᾽ ὁπαδῶν*. Pro *ἐκ δόμων* Havn. *ἐκποδών*.

V. 140. *ὄλωλε* Flor. 10. 15. Verba *εἰδέναι βουλοίμεθ᾽ ἂν* desunt in Flor. A. 10. *βουλοίμεθα* Havn.

V. 141. Flor. A. 10. 15. *καὶ θανεῖν ἔξεστί σοι*. Totus versus deest in Havn.

V. 142. *αὐτός* Lasc. Flor. 2. 10. 15. Vict. Havn. *ὡὐτός* Ald. rell. Miro errore Flor. A. *καὶ πῶς ἂν αὐτοῦ κατθάνη τοὺς βλέπη*.

V. 143. *προνοστής* Flor. A.

V. 144. *ὦ τλήμων* Havn.

V. 145. *πρὶν ἂν πάθοι* soloecum. Vid. Elmsl. ad Med. 215. Recte Monk. e Blomfieldii *Mus. crit.* I. p. 182. correctione *πάθῃ*.

V. 146. *σώζεσθαι* Flor. 10. 15. Havn. ut legendum censebat Blomfield. apud Monk. *σώσεσθαι* Flor. A. in quod incidit etiam Markl. quae varietates ex eo ortae videntur, quod post *ἐλπίς, ἐλπίζειν* non putabant sequi posse infinitivum aoristi. Sed vid. Elmsl. ad Med. 750.

V. 148. Elmsleium alicubi monuisse, ubique reponendum esse apud scriptores istius aevi *οὔκουν*, *nonne igitur*, ad h. l. narrat Monk; itaque sic edidit. Vid.

Hermann. ad Viger. p. 794 sq. — *ἐπ' αὐτοῖς* Lasc. Ald. Flor. 2. *ἐπ' αὐτήν* Flor. A. *ἐπ' αὐτῇ* Par. B. D. Flor. 10. 15. Havn. quod quum reponere vellet Musgr. typotheta *ἐπ' αὐτῆς* dedit. Porro pro *πράσσεται* Flor. A. *πραχθῆτε*, Flor. 10. *πράσσετε*.

V. 149. *ὤσσει* pro *ᾧ σφε* Flor. A. *συνθάψοι* Havn.

V. 150. *ἴστω νυν* Lasc. Ald. Herv. 1. Barn. *ἴστω νῦν* Brub. Herv. 2. Canter. Musgr. Fallitur Monk. qui primum Gaisfordium hoc vitium sustulisse dicit. Pro *ἴστω* Flor. A. *Ἔπω* (sic enot.). *εὐκλεής τε* ex emendatione Elmsleii et Taiei edidit Monk. Porson. Adv. p. 222. comparat Themist. Or. XXII. p. 265. A.

V. 151. *γυνή γ' ἀρ.* Ald. rell. pro quo quod reponendum iam vidit Miltonus *γυνή τ' ἀρ.* est in Lasc. Flor. 2. 10. 15. Vict. Havn. Sed lectione Ald. firmari videtur *γ'* in praecedenti versu. *ἀρίστη* Lasc. *τῶν ὑφ' ἡλίῳ μακρῶν* Flor. A.

V. 152. Monkium, verba *τίς ἐναντιώσεται* dicentem non vertenda esse *quis contradicet,* sed *quis certabit,* recte refutavit Censor in *Quart. rev.* p. 29. formulis *τίς ἀντερεῖ* Med. 368. infr. 1093. et *οὐδεὶς ἀντερεῖ* infr. 631.

V. 153. Vulgo *τί χρὴ γενέσθαι*, quod Monk vertit *What must the woman be, who has surpassed her.* Quum *τί γένωμαι* non sit, *qualem me esse oportet*, sed *quid faciam*, idem sensus etiam in verbis *τί χρὴ γενέσθαι* inesse debere videtur, hoc tamen loco minime aptus. Offendit etiam, si ita accipias, articulus. Itaque, Reiskii coniectura adiutus, edidi *τίς (ἐναντιώσεται) μὴ γενέσθαι.* Articulus indicat, Alcestidem iam antea eximiam mulierem appellatam esse, nimirum v. 151. ut Soph. Trach. 476. Iphig. T. 1138. Vid. Gramm. gr. §. 265.

V. 157. *δρόμοις* Flor. A. *θαυμάσῃ* Ald. rell. *θαυμάσῃς* Par. E. *θαυμάσεις* Lib. P. Flor. 2. Vict. Lasc. Verbi *θαυμάζω* futurum est *θαυμάσομαι*, non *θαυμάσω*. Vid. ad Med. 271.

V. 160. *κεδρίνους δόμους* recte *cedrinas arcas* interpretatur Graevius ad Hesiod. *ἔργ.* 96. ubi est *ἐν ἀῤῥήκτοισι δόμοισι* —— *πίθου ὑπὸ χείλεσιν.* Ovid. Trist. I, 1, 105 sq. *Cum tamen in nostrum fueris penetrale receptus, Contigerisque tuam, scrinia curva, domum* —.

V. 161. *τ'* deest in Lasc. *εὐπρεπῆ* pro *εὐπρεπῶς* Flor. A.

V. 163. In Musgraviana est *ἐγὼ μὲν γὰρ ἔρχομαι.* E Florr. ad hanc ed. collatis enotatum: 10. 15. deest *γάρ*, 2. deest *μέν*. ut in illis *ἐγὼ μὲν ἔρχ.* legi suspicer. Flor. A. *ἔρχομ' ἐπὶ χθ.*

V. 164. *προσεμπιπτύουσ'* Flor. A. pro *προσπιτνοῦσ'* sive *προσπίτνουσ'* Monk.

V. 165. Flor. A. *καὶ τ' ἐμὴν φίλην.*

V. 166. Flor. A. *συντεύξον ἀλ. τῇ δέ γε γενν. π.*

V. 167. *ἀπόλλυται* Ald. rell. Flor. 2. *ἀπόλλυμαι* Par. B. D. Flor. A. 10. 15. Havn. quod recte recepit Musgr. *αὐτῶν ἡ τεκοῦσ'* dictum ut *ὅ τ' ἐκείνου τεκών* Electr. 333. Ion. 311. *ὥς σου τὴν τεκοῦσαν ὤλβισα!* Vid. Lobeck. ad Soph. Ai. 358. Erfurdt. ib. 351. Gramm. gr. §. 570.

V. 169. *ἐν τῇ πατρ.* Flor. A.

V. 173. *μυρσινῶν φόβην* Lasc. Ald. rell. *μυρσίνης φ.* Flor. 15. Schol. *μυῤῥίνης* Havn. In Flor. A. et 10. deest hic versus.

V. 173. Lasc. Flor. 2. Vict. *ἄκλαυτος*.

V. 176. *κἄλεγεν τάδε* Ald. rell. *κἄλεγε* Brub. Herv. 1. 2. Cant. *καὶ λέγει τάδε* Par. B. D. Flor. A. 2. 10. 15. Havn. Vict. Lasc. Recepit iam Musgr. Tragicos diversa tempora coniunxisse notavit Brunck. ad Hec. 21. Cf. Gramm. gr. §. 504. Praeterea in Ald. rell. est *δὴ δάκρυσε* (*δὴ δάκρυσεν* Brub. Herv. 1. 2. Cant.). *δὴ 'δάκρυσε* scribendum monuit Heath. De re vid. ad Med. 41.

V. 178. *κουρεύματ'* Flor. A. *θνήσκειν περί τινος* hoc uno loco legi affirmat Valck. ad Phoen. 1336. et coni. *οὐ θνήσκω γ' ὑπέρ.* Sed etiam in Tyrtaei el. I, 13. est *καὶ περὶ παίδων θνήσκωμεν*, de quo non audiendus Monk. ad h. l.

V. 180. Flor. A. *σ' οἰκενῆσα γάρ σ' ὀκοοῦσα.*

V. 182. Suidas v. *κλέπτης* T. II. p. 325. et v. *οὐχὶ μᾶλλον* ib. p. 744. et hic et in Aristoph. loco hinc expresso Equ. 1251. (*σὲ δ' ἄλλος τις λαβὼν κεκτήσεται, Κλέπτης μὲν οὐκ ἂν μᾶλλον, εὐτυχὴς δ' ἴσως.*) habet *οὐχὶ μᾶλλον.* Hoc recepit Monk. quum vix crederet particulam sic nude positam esse ab Euripide. Vix credibile lectionem *οὐχὶ μᾶλλον* sive casu sive consulto abiisse in difficilius *οὐκ ἂν*

μᾶλλον. Nemo dubitabit, quin recte dici potuerit, *σώφρων μὲν οὐκ ἂν μᾶλλον γενομένη* vel *οὖσα.* Iam quum participium *ὢν* saepe omittatur, ubi adiectivum adest (vid. quae Schaefer. monuit ad notam Porsoni Med. 735.), analogiae certe non repugnat haec constructio, quamvis aliud exemplum huius particulae sine participio positae nec ego excitare possim. Similia sunt, sed, ut aiunt, in ipsa similitudine disparia ea loca, ubi *ἂν* nude ponitur ad verbum cogitatione supplendum pertinens, ut Soph. Trach. 461. *κοὔπω τις αὐτῶν ἔκ γ' ἐμοῦ λόγον κακὸν Ἠνέγκατ', οὐδ' ὄνειδος, ἥδε τ' οὐδ' ἂν εἰ Κάρτ' ἐντακείη τῷ φιλεῖν*, supple *κακὸν λόγον ἐνέγκαιτο.* Similior nostro est locus Soph. ib. 1214. ubi Herculi interroganti *ἦ καὶ πυρᾶς πλήρωμα τῆς εἰρημένης;* Hyllus respondet *ὅσον γ' ἂν αὐτὸς μὴ ποτιψαύων χεροῖν*, i. e. *ὅσον γ' ἂν πληρώσαιμι, αὐτὸς μὴ ποτιψ.*

V. 183. Lasc. Ald. rell. *κύνει* i. e. *ἐκύνει. κυνεῖ* correxit Porson. ad Med. 1138. quo alludit Havn. *κινεῖ* exhibens. *προςεπίπτουσα* Flor. A. *προςπίπτουσα* Flor. 15. qui etiam *πᾶν δέμνιον*, omisso *δέ.*

V. 184. Lasc. *ὀφθαλμοτεύκτῳ. δεύεται* pro *δεύετο* est e coniectura Porsoni l. c. quam confirmant Flor. 10. 15.

V. 186. Dele comma post *προνωπής.* Iungenda enim *προνωπὴς ἐκπεσοῦσα*, non *στείχει προν.*

V. 188. *εἰς κοίτην* Flor. 10. 15. Antea *κἄῤῥιψεν αὐτήν* vulgo.

V. 190. *λαμβάνουσ' ἐς ἀγκάλας* Flor. 10. 15. Havn.

V. 194. Ald. rell. *προὔτεινεν ἐκ.* Emendavit Barnes. ut egitur in Lib. P. tribus Florr. Vict. Havn. Lasc.

V. 197. *κατθανὼν τ' ἂν ὤ.* Lasc. Ald. Brub. Herv. 1. et Codd. quod servari debebat sic scriptum *κατθανών τἄν* i. e. *τοι ἄν.* Ex Hervag. 2. in sequentes edd. propagatum est *κατθανών γ' ἂν ὤ.*

V. 198. Ald. rell. *ὅὔποτ' ἐκλελήσεται*, i. e. *ὃ οὔποτ' ἐκλ.* nam *ἐπιλαθέσθαι* etiam cum Accus. iungitur. vid. Gramm. gr. §. 325. not. Sed tres Pariss. Flor. A. 2. 15. Havn. Lasc. *οὔποτ' οὐ λελήσεται.* Flor. 10. *οὔτοτ'* (α supra scr.) *οὐ λελ.* Par. E. *οὔποτ' οὐ λήσεται.* Vict. *οὐ ποτ' οὐ λήσεται.* Hoc Erfurdt. ad Soph. Oed. T. 895. positum accipit pro *οὐ οὔποτε ἐκλελήσεται*, sicut *ἔτ' οὐ* pro *οὐκέτι* Soph. Trach. 162. Philoct. 1193.

addo *τε οὐ* pro *οὔτε*, de quo vid. ad Med. 562. cf. Soph. Tr. 462. Eur. Hipp. 302. Videtur autem aliquid interesse inter *οὐ οὔποτ' ἐκλελήσεται* et *οὐ πότ' οὐ λελήσεται.* Hoc est, ***cuius aliquando non immemor erit,*** interprete Hermanno ad Soph. Trach. 160. Ita analogia saltem tuetur *ποτ' οὐ* pro *οὔποτε* dictum, quamvis alia exempla non suppetant. Blomfield. in Mus. cr. II. p. 187. legi vult: *οὐ πότ' ἐκλελ.* cum interrogatione, Monk. *οὐ λελήσεται* pro *μεμνήσεται* dictum accipit.

V. 199. *τοῖσιν* Lasc. Ald. rell. Flor. 2. *τοῖσιδ'* e Par. B. D. Flor. A. edidit Musgr. et sic etiam Flor. 10. 15. Havn. De accentu vid. ad Hipp. 400. Pro *κακοῖς* Flor. 15. *κακός.*

V. 200. Pro *εἰ* Par. B. D. Flor. 15. Havn. *ἦς*, Flor. 10. *ἦ.* Pro *σφε* Havn. *γε.* Interrogandi notam om. Herv. 2. et hinc Cant. Commel. Barn. Musgr.

V. 201. *κλαίεις γ'* Flor. 10. *φίλοιν* (η supra scr.) Havn.

V. 203. 4. Vulgo *φθίνει γὰρ καὶ μαραίνεται νόσῳ· παρειμένη δὲ χειρὸς ἄθλιον βάρος, ὅμως δὲ κ. τ. λ.* quae aperte vitiosa sunt. *χειρὸς ἄθλιον βάρος* Alcestidem dici, ut Penthei corpus exanime Bacch. 1168. vidit iam Heath. Itaque scripsi *μαραίνεται νόσῳ παρειμένη γε*, ita ut *νόσῳ* non tantum cum *μαραίνεται* (vid. v. 241.) sed etiam cum *παρειμένη* iungeretur, sicut Orest. 869. *νόσῳ παρειμένη γε,* ***quippe morbo soluta.*** Elmsl. versiculum post *βάρος* intercidisse suspicabatur, Censor autem ed. Monk. in Quart. rev. p. 29. sic versus ordinat: v. 203. — *νόσῳ· Ὅμως δὲ καίπερ σμ. ἐμπν. ἔτι, Παρειμένη δὲ* (vel *τε*) *χ. ἄ. β. Βλέψαι κ. τ. λ.*

V. 206. *κλέψαι πρὸς αὐγάς* Ald. Brub. Herv. 1. 2. Hinc Canter. novam vocem confinxit *προςαυγάς.* Quod coniectura assecutus erat Aem. Portus *βλέψαι πρὸς αὐγάς*, est in Pariss. omn. Flor. 2. 10. 15. Vict. Havn. et Lasc. et recepit Musgr.

V. 207. 8. ex Hec. 408. 9. huc translatos esse ostendit Valck. ad Hipp. 682. In v. 208. *θ'* post *κύκλον* omittunt Flor. 10. 15.

V. 210. *οὐ γάρ τοι* et *κοιρανίοις* Flor. 15.

V. 213. Ald. rell. Flor. 2. *ἰὼ Ζεῦ, τίς ἄν πως πόρος κακῶν.* Par. B. D. Flor. 10. 15. Lasc. *ἰὼ Ζεῦ, τίς ἂν πᾶ*

πόρος. Flor. A. pro πᾶ habet παῖ. Havn. τίς ἂν πῶς πῖ πόρος. Musgr. ed. τίς ἂν πόρος. Alios interpretes an duplex interrogatio τίς — πῶς offenderit, quod affirmat Monk. nescio; me quidem non offendit, quamvis aptius exemplum requiro, quam quod attulit Monk. e Soph. El. 958. ubi ποῖ explicatur verbis ἐς τίν' ἐλπίδων. Sed versus non respondet antistrophico; cum hoc ut congrueret, delevi τίς, ex eo hoc ortum esse ratus, quod iambicum dimetrum efficere aliquis voluerat. Scholiastes: τίς ἂν πόρος τῶν κακῶν ἡμῖν γένοιτο, ἢ πῶς, ἢ ποῦ. in quibus si nihil nisi ἢ πῶς additum legeretur, grammaticum duplicem interrogationem hoc modo explicare voluisse dicerem: quum ἢ ποῦ additum sit, potius tres diversas lectiones commemorare voluisse videtur, τίς, πῶς, πᾶ. Monk. vero, lectione Lasc. recepta, antistrophicum e coniectura emendavit. Erfurdt. in praef. catal. lect. Regiomonti per aestatem a. 1812. habendarum scribit Ὦ Ζεῦ, τίς ἂν πόρος κακῶν, ut versus sit dimeter iambicus, qualis tamen non est antistrophicus ex eiusdem descriptione παπαί, παπαί, φεῦ, φεῦ, ἰώ. τίς ἂν significare *utinam aliquis*, pro quo quum frequentius sit πῶς ἄν, glossatorem aliquem supra voculam τίς scripsisse πῶς.

V. 215. κοιράνοισιν scripsi ob metrum. Erfurdt. et Monk. ἃ πάρεστι κοιράνοις; ἔξ. — Sed quum a verbis ἔξεισί τις nova sententiarum series inchoetur, non puto fieri posse, ut eius prima syllaba superiori versui adiungatur.

V. 216. τις om. Flor. A. τεμῶν Havn. Rectius Erfurdt. ἢ τεμῶ τρ. nam *egrediturne aliquis*, convaluisse eam nuntiaturus, *an comam abscindam*, mortem eius lugens, ineptius videtur. Notanda autem variatio τεμῶ καὶ ἀμφιβαλώμεθα. Sic Soph. Tr. 972. τί πάθω; τί δὲ μήσομαι; Eur. Ion. 758. εἴπωμεν ἢ σιγῶμεν; ἢ τί δράσομεν; — χεῖρα χ' τρι Flor. A. χεῖρα τρίχα 10.

V. 218. ἀμφιβαλλώμεθ' Lasc. ἀμφιβαλώμεθα δὴ e Wakefieldii coni. versus causa scripsi pro ἀμφιβαλώμεθ' ἤδη. Rectius Erfurdt. in antistrophico scripsit πελάσσαι.

V. 220. δῆλα δ' Havn. — εὐχώμεθα Lasc. Ald. ἐχώμεθα Havn. εὐχώμεσθα Flor. 2. 15. εὐχόμεσθα scripsi ob metrum. Sed rectius Erfurdt ita versus dispescuit: δῆλά γ'· ἀλλ' ὅμως || Θεοῖσιν εὐχώμεσθα· θεῶν et in antistr. ἀλλὰ φιλτάταν || Γυναῖκα κατθανοῦσαν ἐν.

V. 221. ἁ δύναμις vulgo. ἁ delevit Erf. et om. Havn. μεγίστα pro μεγίστη Havn.

V. 223. Ἀδμήτου Flor. A. 10. 15.

V. 225. Pro τοῦδ' Havn. τοῦτ', in quod incidit etiam Monk. τῷδ' coni. Heath. quam verissimam coniecturam vocat Erfurdt. et confirmatur Flor. A. qui τῶν δ'. καὶ νῦν delevit Erfurdt, deberi ea interpolatori iudicans, qui vera loci ratione haud intellecta excidisse putaret, quae verbis καὶ πάρος responderent, etiam metro ea adversari.

V. 227. φοίνιον Lasc. φόνιον δ' ἀπόπ. Flor. 10. 15. Havn.

V. 228. Lasc. Ald. rell. Flor. 2. παῖ παῖ φεῦ φεῦ, ἰώ, ἰώ. Par. B. Flor. A. 10. 15. Havn. παπαὶ ὦ παῖ Φέρητος, omissis φεῦ φεῦ ἰὼ ἰώ. Nostra lectio est a Musgr. Erfurdt. παπαί, παπαί, φεῦ, φεῦ, ἰώ. Gaisf. et Monk. παπαὶ φεῦ, παπαὶ φεῦ· ἰώ· ἰώ.

V. 229. ὦ om. Ald. rell. cum Musgr. recepi e Par. B. etc.

V. 230. δάμ. τῆς σῆς Lasc. σᾶς Flor. 10. 15. Havn. σῆς vulgo.

V. 231. αἶ αἶ delevit Erfurdt, uncinis inclusit Monk. Mihi αἶ αἶ ἄξια καί duos anapaestos efficere videntur, quibus in stropha respondent spondeus et anapaestus. Ceterum αἴ quater est in Flor. 10. 15. Havn. ter in Flor. A. Pro σφαγᾶς Flor. A. γραφᾶς.

V. 232. καί deleri vult Musgr. ob metrum, et om. Flor. A. 10. 15. Iidem πλέον habent pro πλεῖον Ald.

V. 233. Pro πελάσαι Flor. A. πέπλασαι, 10. πεπλάσαι. Musgr. ob metrum coni. πελάζειν, Erfurdt. πελάσσαι, ut Soph. Phil. 1163. πέλασσον.

V. 235. φιλτάτην Lasc. Ald. φιλτάταν Flor. 15.

V. 236. ἤματι Lasc. Ald. Flor. 10. ἄματι. 15. αἴματι. — τῷδέ γ' ὄψει Lasc. Ald. Flor. 2. τῷδ' ἐπόψει Flor. A. 10. 15. Havn. τῷδ' ἐςόψει Par. B. D.

V. 237. Verba ἰδού, ἰδού, quae in Lasc. et Ald. deerant, e Par. B. D. supplevit Musgr. Eadem sunt in Flor. 10. 15. Havn. Ceterum non satis apte haec verba cum

sqq. eidem personae, cui praecedentia, tribui videntur. Totum canticum inter duo Semichoria distribuendum esse suspicor: Ἡμιχ. α΄. v. 213 — 15. Ἡμιχ. β΄. 216 — 18. Ἡμιχ. α΄. 219—21. Ἡμιχ. β΄. 222—27. Ἡμιχ. α΄. 228—30. Ἡμιχ. β΄. 231—33. Ἡμιχ. α΄. 234—36. Ἡμιχ. β΄. 237—242. Χορός 243 sqq.

V. 238. ὥδ᾽ ἐκ δ. Monk. καὶ δὴ πόσις coni. Elmsl. qua de causa nescio.

V. 239. Lasc. Ald. Flor. 2. στέναξον ὦ βόησον (βόασον Vict. Lasc.); Alterum ordinem e Par. B. D. praetulit Musgr. Idem est in Flor. 10. 15. Havn.

V. 240. τὰν ἀρίσταν vulgo. ἀρίσταν τάνδε est e Musgr. coni.

V. 242. κατὰ γᾶς Havn. quod ipsum dedit Monk. postulante sententia scilicet. Cf. ad Hipp. 1356.

V. 246. Flor. A. καὶ τῆς δὲ, Lasc. καὶ σάς δε.

V. 247. Lasc. Ald. ὃς ἀρίστης ἀμπλακὼν ἀλόχου. ὅςτις e Flor. A. recepit Musgrav. Idem habent Flor. 10. 15. Havn. In Flor. 2. τις erasum est. De ὅςτις vid. ad Hipp. 900. ἀπλακών est a Wakefieldio. De forma laudant Burneium in *Monthly rev.* 1796. *Febr.* p. 132. Cf. Elmsl. ad Med. 115. — Praeterea Flor. A. ἀρίστην — ἄλοχον.

V. 250. φῶς pro φάος Flor. 15. Havn. ἡμέρας Ald. rell. ἁμέρας Flor. 10. 15. Havn.

V. 254. Lasc. θανεῖν.

V. 256. νυμφίδιοι Flor. A. 10. 15. Havn. τε om. Flor. 10.

V. 257. πατρίας Ald. rell. πατρῴας Pariss. omn. Flor. A. 2. 10. 15. Vict. Havn. Lasc. quod recepit Musgr. Vid. ad Hec. 78. Monk. revocavit πατρίας. — Flor. A. Ἰωλκοὺς, 10. Ἰωλκοῦς.

V. 260. ὁρῶ δίκωπον ὁρῶ σκάφος Ald. rell. Sed Lasc. ὁρῶ δίκωπον σκάφος ἐν λίμνᾳ. Vict. ὁρῶ δίκωπον ἐν λίμνᾳ σκάφος. Alterum ὁρῶ erasum est in Flor. 2. sed exstat in Flor. A. 10. 15. qui iidem cum Pariss. omn. addunt ἐν λίμνᾳ.

V. 262. χέρ᾽ Ald. rell. χεῖρ᾽ Lasc. Flor. 2. 10. 15. Havn. Totus versus deest in Havn.

V. 263. Χάρων versum duabus syllabis longiorem facit antistrophico; itaque uncinis circumscripsi, tanquam a glossatore additum. De nominibus propriis temere additis vid. Elmslei. in Museo crit. nr. 6. p. 296. Similis locus est Soph. Oed. C. 1626 sqq. καλεῖ γάρ αὐτὸν πολλὰ πολλαχῇ θεός· Ὦ οὗτος, οὗτος, Οἰδίπους, τί μέλλομεν Χωρεῖν· πάλαι δὴ τἀπὸ σοῦ βραδύνεται. Cf. Plato Phaedon. p. 115. A. (§. 146.) ἐμὲ δὲ νῦν ἤδη καλεῖ, φαίη ἂν ἀνὴρ τραγικὸς, ἡ εἱμαρμένη.

V. 264. Lasc. Ald. rell. σὺ κατείργεις, (. Lasc.) τάδ᾽ ἕτοιμα. σπερχ. ταχ. sine sensu. Flor. A. 10. Havn. σὺ κατείργεις τάδε τί με σπ. ταχ. Par. B. σὺ κατείργεις. τάδε τοί με. Par. D. σὺ κατείργεις τάδε. τοῖα μέ. Sic etiam Flor. 15. sed sine distinctione post τάδε. Hoc optimum sensum praebere videbatur. Idem fere, tantum omisso με, edidit Monk. de Elmsl. sententia.

V. 267. An: ἔλεξας, ὦ δύςδαιμον, οἷα πάσχομεν. i. e. ὅτι τοιαῦτα πάσχ.

V. 268. Flor. A. 10. 15. ἄγει μ᾽ ἄγει τις ἄγει μέ τις. Etiam Havn. ἄγει μ᾽, ἄγει τις. Dele colon post τις, ut cohaereant ἄγει μέ τις νεκύων ἐς αὐλὰν, et interrogatio οὐχ ὁρᾷς sit διὰ μέσου.

V. 269. Lasc. Havn. εἰς. Flor. A. νέων ἐς ἁλιάν.

V. 271. ᾅδης Lasc. Flor. 2. Vict. ἀΐδας Flor. A. 10. 15. Havn. Post hanc vocem Par. B. Flor. A. Havn. addunt μέθες με.

V. 272. τί ῥέζεις Ald. τί ῥέξεις coni. Tyrwhitt. et sic Lasc. Flor. A. 2. 10. 15. Vict. τί πράξεις Havn.

V. 273. ἁ δειλαία Vict. Lasc. ἁ δειλαῖα Flor. 2. ἁ δειλότατα Flor. A. 10. 15.

V. 274. ἐκ δὲ τῶνδε Ald. rell. ἐκ δὲ τῶν iam Barnes. dedit. Confirmant tres Pariss. Flor. 2. 10. 15. (e Flor. A. nihil enotatum in Hamb.) Havn. Lasc. Soph. Oed. C. 742. πᾶς σε Καδμείων λεὼς Καλεῖ δικαίως, ἐκ δὲ τῶν μάλιστ᾽ ἐγώ.

V. 276. Flor. A. μέθετέ με μέθετε μήδ᾽. Flor. 10. Havn. μέθετέ με μέθετέ μ᾽ ἤδη. Flor. 15. μέθετέ με μέθετ᾽ ἐμ᾽ ἤδη. In his versibus ad antistrophicorum legem ordinandis nimis facile obsecutus sum Seidlero de verss. dochm. p. 45. not. Rectius pro epodo habent Barnes. Musgr. Hermann. elem. d. m. p. 281. qui primum, tertium, sextum iambicos ischiorrhogicos vocat.

V. 277. Flor. A. hunc versum priori continuans [μήδ'] ἐκκλίνατ' οὐ. Flor. 10. 15. Havn. κλίνατ' οὐ σϑ.

V. 278. Ald. Brub. Herv. 1. 2. Cant. Musgr. πόσι, *marite*. Barn. ποσί, ut Vict. Herm. ποσίν· πλησίον Ἅιδας, reliquis in sequentem versum reiectis, ut in Ald. rell. ii dispositi sunt.

V. 279. σκοτία δ' ἐπ' ὄσσοισι νὺξ ἐφέρπει uno versu edd. et Herm. ut versus ex anapaesto et iambo, tum e trochaico dimetro brachycat. constaret. Sed fortasse legendum cum Elmsleio σκότια adverbialiter, ut Phoen. 336. Pro ὄσσοισι Flor. 2. Vict. ὄσσοισιν, 10. ὄσσοις, 15. Havn. ὄσοις.

V. 280 sq. Herm. τέκνα, τέκν', οὐκέτι, οὐκέτι δὴ μάτηρ, quem versum dochmiacum vocat, non addens, quomodo syllabam finalem brevem prioris dochmii et hiatum defendat. Alterum δή v. 281. omittunt Par. B. D. Flor. 10. 15. Havn. Deleto secundo δή versus οὐκέτι μάτηρ (Lasc. μήτηρ) σφῷν ἐστίν ex eodem genere est ac Phoen. 136. Ion. 1051. Sed nolim quidquam mutari. Vid. v. 456. et notam.

V. 282. ἰώ est a Seidlero pro ὦ. Vix necessaria mutatio. Videtur unus versus esse, χαίροντες, ὦ τέκνα, τόδε φάος ὁρῷτον, iambicus trimeter catalecticus, qui satis frequens est apud Tragicos.

V. 283. φῶς pro φάος Flor. 2. Vict. Lasc. ὁρῴτην scribendum monet Elmsl. ad Med. 1041. et sic edidit Monk. Vid. ad Med. 1062.

V. 286. πρὸς τῶν ϑεῶν Ald. rell. τῶν om. Flor. A. 2. 10. 15. Havn. Lasc. Verissime Porson. ad Med. 325. restituit μὴ πρὸς σὲ ϑεῶν. Praeterea Flor. A. 10. 15. με τλῇς.

V. 287. primus addidit Musgr. e Par. B. D. Flor. A. et schol. Est etiam in Flor. 10. 15. Havn. Sed in Flor. A. ita legitur Μητρὸς παίδων οὐκ ὀρφανιαῖς. Eo recepto tollitur etiam hiatus inter v. 286. et 288.

V. 288. Ald. rell. ἀλλ' ἀνατόλμα. Lasc. ἀλλ' ἄνα τόλμα, quod recepi, auctore Porsono l. c.

V. 290. ἐν σοὶ ἐσμὲν καὶ ζῆν καὶ μή per attractionem dictum est pro ἐν σοί ἐστι τὸ ἡμᾶς ζῆν καὶ τὸ μή.

V. 291. γάρ deest in Lasc.

V. 294. Recte Monk. ἐγὼ σὲ.

V. 295. ψυχῆς om. Flor. A. et cum Flor. 10. 15. post εἰσορᾷν addit φίλον.

V. 296. ὑπὲρ σέϑεν non solum ad ϑνήσκω, sed etiam ad παρόν μοι μὴ ϑανεῖν referendum est, et delendum comma post ϑανεῖν, sicut v. 297. post Θεσσαλῶν. nam hic genitivus e verbis ὃν ἤϑελον pendet.

V. 297. Θεσσαλόν Lasc. Havn.

V. 301. ἠοῦς Ald. rell. ἥβης restituit Musgr. et sic Lasc. Vict. et MSS. ἥβης ἔχουσ' ἐν οἷς ἐτερπόμην ἐγώ, omisso δῶρ', Flor. A. 10. 15. δῶρον ἐν οἷς Flor. 2. Vict. Lasc. δῶρον οἷς Par. E. Lib. P.

V. 303. καλόν Havn. puto etiam Flor. A. e quo ad v. 23. p. 245. ed. Canter. i. e. ad v. 294. adscriptum est κἄλων. Formulam εὖ ἥκειν τινός illustravit Valcken. ad Herod. p. 577, 96. ad Eurip. Phoen. 364. et Monk. ad h. l. Pro αὐτοῖς Flor. A. αὐτήν.

V. 304. Flor. A. παῖδα δ' οὐκ εὐκλεῶς, 10. παῖδα κ' οὐκ εὐκλ.

V. 306. φυτεύσειν Lasc. Ald. Flor. 2. 10. contra metrum. φυττύσειν Flor. 15. φυτίσειν Havn. φιτύσειν pro var. l. Par. B. Cotton.

V. 307. ἔζην Lasc. Ald. et plerique Codd. et Etym. M. p. 413, 8. sed infra 667. in iisdem edd. est ἔζων. Hoc loco Par. E. Flor. 2. Vict. ἔζην (ω supra scr.). Lib. P. ἔζων (η supra scr.). Havn. ἔζων. ἔζην etsi damnant Grammatici, non tamen ratione caret. Etym. M. l. c. πλάνης οὖν γενομένης ἐγένετο πρῶτον ἔζην, προςϑέσει τοῦ ν, ἀπὸ τοῦ τρίτου προςώπου. Ultima cassa nuce non redemerim, inquit Pierson. ad Moerid. p. 148. Iniuria; similis πλάνη est in ἕσταϑι, τέϑναϑι, τέτλαϑι etc. ex ἕσταμεν, τέϑναμεν, τέτλαμεν. Vid. Gramm. gr. §. 219. IV. 3. a.

V. 308. Valck. ad Phoen. 761. legendum censet οὐκ, non κοὐκ, contra quem recte monet Heath. ita hiulcam et elumbem evadere orationem.

V. 309. Flor. A. 15. ὠρφάνευσεν.

V. 310. Flor. A. 10. 15. εἰςέπραξεν.

V. 311. Ald. rell. *σὺ δ' ἡμῖν*, quae lectio per se non improbanda. Prope accedit lectio Lasc. Par. E. Flor. 2. *σὺ δή μοι*, ut emendaverat Tyrwhitt. Hoc recepit Monk. quia adhiberi soleat *δὴ*, ubi praecedat *εἶεν*. vid. Helen. 761. Electr. 623. Contra Flor. A. 10. 15. Parr. B. D. *σύ μοι νῦν* (Flor. A. *νυν*). Havn. *σὺ νῦν μοι*. Haec mihi genuina lectio videtur, in qua quum *νυν* explicatum esset voce *δὴ*, ortum est *σὺ δή μοι*, ex hoc *σὺ δ' ἡμῖν*. — Mox Ald. rell. *τήνδ' ἀπόμν. χ.* Lasc. Parr. B. D. Lib. P. Flor. A. 2. 10. 15. Vict. Havn. *τῶνδ' ἀπόμν.*

V. 312. *μὲν* om. Flor. 10.

V. 314. *φῆς* Havn. pro *φήσεις*. Flor. A. *φύσεις σὺ δέ. τοὺς δέ.* Brub. Herv. 1. 2. Cant. Barn. *τούς γε γὰρ φ.*

V. 315. Havn. *ἥπερ ἐγώ.* Tum *εὐφρονεῖς* Brub. Herv. 1. 2. Cant. Barn. Musgr.

V. 316. *τῶν ἐμῶν δ.* Flor. 2. *ἀνάσχου* male Brunck. ad Soph. Ai. 212. cum eo, quod ibi legitur, *ἀνέχει* i. e. *τιμᾷ*, et *ἀνέχων* Hec. 119. comparat. Est pro *δεσπότας ὄντας ἀνάσχου*, ut ap. Soph. Antig. 467. *εἰ τὸν ἐξ ἐμῆς μητρὸς θανόντ' ἄθαπτον ἠνσχόμην νέκυν.*

V. 317. *μὴ 'πιγήμοις* Havn.

V. 319. *παισί* om. Flor. 10. 15.

V. 322. *τῆς πρόσθ'* Havn.

V. 324. delendum esse monuit Pierson. Verisim. p. 68. ut repetitum e v. 195.

V. 325. *πῶς μοι* coni. Monk. Vix opus. Vid. ad Hec. 62. *κηρυθεύση* Flor. A.

V. 327. *μή σοι τίν'* sc. *δέδοικα*, ut Il. ε', 238. (ρ', 95. citat Monk.) Plat. Phaedon. p. 69. A.

V. 328. *ἥκης* pro *ἥβης*, et *διαφθείροι* Flor. A.

V. 330. Flor. A. *οὔτε ἀτοκοῖσι τοῖσι σοῖσι θρασύνει. τόκοισι τοῖσι σοῖσι*, omisso *τέκνον*, etiam Flor. 10. 15. Havn. *θρασύνει* Flor. 10.

V. 331. *οὐδὲ* Flor. 2.

V. 332. *ἐς αὔριον* Lasc. Flor. 2. Vict. *εἰς αὔριον* Ald. Contra v. 333. Ald. *οὐδ' ἐς τρίτην*, Havn. *οὐδ' εἰς τρ.*

V. 334. *μηκέ τις οὖσι* Flor. A. *μηκέτ' οὖσι* Flor. 10. 15. Havn. *λέξομαι* est *numerabor.*

V. 335. *εὐφράνοισθε* legendum contendit V. D. in *Edinb. rev.* n. 38. p. 488. Vid. ad Orest. 1686. Hipp. 1431. — Tum *καὶ σὺ μὲν* Havn.

V. 338. *οὐ χάζομαι* omnes edd. et MSS. *οὐχ ἅζομαι* Barn. probantibus Heathio, Elmsleio ad Heracl. 600. Monk. ad h. l. Vid. ad Orest. 1109.

V. 339. *εἴπερ — ἁμαρτάνει* Flor. 10. 15. Havn.

V. 340. Scribe: *ἐπεὶ σ' ἐγώ*, i. e. *ἐπεὶ σὲ*, cui opponitur *κοὔτις νύμφη Θεσσαλίς.*

V. 341. *ἐμοῦ γενεῖν* pro *ἐμὴ γυνὴ* Flor. A. *ἐμοῦ* etiam Flor. 10. 15.

V. 342. *μούνη* Lasc.

V. 344. *οὕτως* iungendum cum *εὐγενοῦς*, *οὐκ ἔστιν οὔτις οὔτε πατρὸς οὕτως εὐγενοῦς.* sequi debebat *οὔτε αὐτως εἶδος ἐκπρεπής.*

V. 345. Wakefield. coni. *ἄλλων*, quod probat Blomfield. ad Aesch. Pers. 189. recte contradicente Monkio. *ἄλλως* est *alioqui*, ut Xenoph. Cyrop. I, 2, 11. *ἢν δέ τι δέῃ ἢ θηρίου ἕνεκα ἐπικαταμεῖναι, ἢ ἄλλως βουληθῶσι διατρίψαι περὶ τὴν θήραν.* *in other respects* vertit Censor ed. Monk. ad v. 549. (551.) citans Suppl. 417. Theocrit. 21, 34. Quod de toto genere dicebatur, confusum est cum eo, quod generi subiectum est, pro *οὔτ' ἄλλως ἐκπρεπεστάτη, οἷον εἶδος ἐκπρ.* Tum *εὐπρεπεστάτη* Par. B. D. Flor. A. 10. 15. Havn. Cf. ad Hec. 266.

V. 346. *καὶ τῶνδ' ὅ.* Havn.

V. 348. Lasc. Flor. A. 2. 10. 15. Havn. *τὸ σόν* pro *τόδε*, quod exquisitius videtur, quam ut a grammatico vel librario proficisci potuerit. Sic Ion. 1275. *ὁ οἶκτος ὁ σός.* infra 381 sq. *τὸ πένθος τῆςδε.* Cf. Gramm. gr. §. 466. 2. Praeterea Flor. A. *ἐτήση.*

V. 356. *θ'* post *μοῦσαν* om. Lasc. Flor. 10. 15.

V. 358. Lasc. Ald. *ἐξάροιμι.* Par. B. D. Flor. 2. 10. 15. Havn. *ἐξαίροιμι*, quod recepit Musgr. Wakef. coni. *ἐξάραιμι*, quod non improbabat Elmsl. propter praecedens *θίγοιμι.* *θιγεῖν βαρβίτου* significat rem non continuam, sed semel factam et mox praetereuntem, *ἐξαίρειν φρένα* animi habitum quemdam designat. *λίβω* pro *Λίβυν* Flor. A.

V. 359. *βίου* om. Flor. A. 10. 15.

V. 360. Lasc. Flor. A. 10. 15. *τὸ σὸν δέμας*.

V. 363. *οὔνομα* Lasc. *καλῶ* et *τὴν φίλην τ'* Havn. *τὴν φίλ'* Havn.

V. 365. *οἶδα* legendum videtur Elmsleio ad Heracl. 512. *οἶμαι* recte defendit Monk. ad h. l.

V. 366. *ἀπαντλήσῃς* Flor. A. *ὀνείρασιν* Lasc. Flor. 2.

V. 367. Lasc. *εὐφρένοις*. Flor. 15. *εὐφραίνεις*. — *φίλοις* Lasc. Ald. Brub. Herv. 1. Parr. omn. Flor. A. 10. 15. *φίλον* Herv. 2. Canter. Barnes. *φίλους* Havn. *φίλοις* non video, quomodo cum serie verborum conciliari possit; durum enim est ad *λεύσσειν* supplere *φίλον*. Itaque vel *φίλον* vel *φίλους* praeferendum; sed unice veram habeo Musgr. coniecturam *φίλος*, confirmatam Flor. 2. Mox Flor. A. *ὅςτις ἂν παρὰ χρ.*

V. 369. *γλῶττα* Lasc. Ald. rell. *γλῶσσα* coni. Wakefield. et sic Flor. 10. 15. Havn.

V. 370. *ὥςτ' ἢ κόρην*, quae Reiskii coniectura est, mihi quoque vera videtur lectio, ut Censori ed. Monk. in *Qu. rev.* Articulus certe melius absit.

V. 371. *κηλήσαντ' ἂν* Ald. rell. Tacite correxit Canter. *κηλήσαντά σ'*, et sic Lasc. Flor. A. 2. 10. 15. Havn.

V. 372. *μ' οὔποθ' ὁ Πλ.* Flor. A. 10.

V. 373. *αὖ Χάρων* Ald. rell. *ἂν Χ.* Lasc. Par. B. D. E. Flor. A. 2. 10. 15. Havn. ut legendum monuit Valck. ad Phoen. 404.

V. 376. *συνοικήσασα* Flor. A. 10. 15. *συνοικίσουσα* Havn. Pro *μοι* Flor. 15. *μου*.

V. 378. Ald. rell. *σοὶ, τάςδε θεῖναι πλευρὰς, ἐκτεῖναι πέλας*, contra metrum et constructionis rationem. Barn. e libro Heinsio-Scaligerano ed. *σοὶ τἀμὰ θεῖναι πλευρά, συνθεῖναι πέλας*, ubi *θεῖναι* — *συνθεῖναι* in eodem versu valde invenusta sunt. Rectius Piersonus Veris. p. 69. reponendum vidit, quod post Musgr. dedi, confirmatum Pariss. omn. Flor. A. 2. 10. 15. Vict. Havn. et ed. Lasc. De *πλευρά* vid. Porson. ad Hec. 820. Orest. 217.

V. 380. Flor. A. *τῆς δέ μοι πιστῆς μόνης*. Flor. 10. 15. *τοῖς ἐμοὶ πιστῆς μόνης*. Praeterea Flor. A. initio *σοι χωρὶς εἴην*. Locum Aristoph. Ach. 893. comparavit iam Bergler.

V. 382. *τῷδε* pro *τῆςδε* Flor. A.

V. 383. *δή* om. Flor. A. 10. 15. *εἰςακούσατε* Lasc. Pro *αὐτοὶ* malim *αὐτοῦ*, quod iungendum cum *πατρός*.

V. 384. Pro *ποτέ* Flor. A. 10. 15. Havn. *τινά*. *γαμεῖν* recte monet Monk. esse infinitivum futuri. Sic *γαμεῖς* Soph. Ant. 750. Ita non opus cum Marklando legere *ποτ' ἄν*, multo minus *σφ' ἄλλην*. Ubi enim verbi finiti et infinitivi idem subiectum est, non solet *se* infinitivo additum Graece reddi, nec quisquam dixerit *πατὴρ ἔλεγε, σφε* (i. e. *αὐτὸν*) *μή ποτε γαμεῖν*.

V. 389. Monk. gloriatur, se primum edidisse *σύ νυν γενοῦ*. Vix opus: commode dici potest, *tu nunc*, i. e. quum mors instet, *mater liberis sis*. Pro *σύ* Havn. *καί*.

V. 390. *πολλή μ' ἀνάγκη* ex emendatione dedit Monk, quia invenuste repetatur *γε*. Etiamne, si prius ad *πολλή*, alterum ad *σοῦ* pertinet, et utrique vim addit? De duplicato *γε* vid. ad Phoen. 554. Med. 125. 856. et de *πολλή γ' ἀνάγκη* ad Phoen. 1674. *πολλή γ' ἀνάγκη* h. l. mutari non vult Hermann. ad Soph. Trach. 294. Tamen neminem esse, quin cum Monkio legere malit *πολλή μ' ἀν.*, se credere dicit Elmsleius ad Med. 981.

V. 391. Lasc. Ald. rell. *ὅτε ζῆν μ' ἐχρῆν*. Flor. A. 15. Havn. *ὅτε ζῆν χρή μ'*. Pariss. B. D. Flor. 10. *ὅτε ζῆν χρῆν μ'*, quod recepit Musgr.

V. 394. Ab initio Flor. A. repetit verba *οἴμοι τί δράσω*, sed postea ab alio deleta, ut videtur.

V. 398. *ἂν* pro *ἄρ'* Havn. *δή* om. Flor. 2. *λείψῃς* Lasc.

V. 400. *λίπεις* Havn.

V. 401. *χαίρετω τέκνα* Lasc. Ald. Herv. 1. 2. Cant. Barn. *χαιρέτων* Brub. *χαίρετ' ὦ τ.* e Flor. A. Parr. B. D. recepit Musgr. et sic Flor. 2. 10. 15. Havn.

V. 402. *εἶμ'* Havn.

V. 403. *προλείπεις με χαῖρε* Flor. A. 10. 15. Havn.

V. 405. Vict. Lasc. *ἰώ μοι μοι τύχας*. Flor. A. 10. 15. *ἰώ μοι δὴ τύχας*. in quo *δή* e sequ. v. irrepsisse videtur. Elmsl. in *Classic. journ.* n. 17. p. 63. scribendum censet *ἰὼ ἰὼ τύχας*, fortasse ut antistrophico aptius respondeat. Hos versus ad mentem Seidleri de verss. dochm. p. 114. disposui.

V. 406. *δέ* pro *δή* Lasc. Vict. *βέβακεν* Lasc. Flor. 2. 10. 15. Vict. Havn.

V. 407. *ἡλίῳ* Flor. 10. 15. Havn.

V. 408. *λιποῦσα* pro *προλιποῦσα* Havn. Monk. nescit, an rectius in hoc loco reponenda sit communis forma *ἐμόν*. Causam non addit.

V. 409. *ὠρφάνισσε* Barn. temere; versus est dochmiacus.

V. 411. *χεῖρας* Lasc. Flor. 2.

V. 413. Monk. *ἀντιάζω σ'*, ut vitetur hiatus, quo caret versus antistrophicus. Vid. v. sq.

V. 414. Prius *ἐγώ* om. Flor. A. 2. 10. 15. Havn. qui uno tenore *ἀντιάζω σ' ἐγώ, μᾶτερ, ἐγὼ καλοῦμαί σ'*.

V. 415. *νῦν γε* om. Lasc. Flor. A. (qui *καλοῦ μέ σε*) 2. 10. 15. easque voces Monk. cum Elmsleio metri gratia interpolatas censet.

V. 415. 16. *προσπιτνών* Ald. rell. e quo Barn. fecit *προςπιτνῶν*. *πιτνῶν* Lasc. Par. D. Flor. 2. 10. 15. Havn. *σπιτνῶν* Flor. A. *πίτνων* Monk.

V. 416. *στόμασι* Lasc. Ald. rell. tres Florr. Havn. *στόμασιν* dedit Barnes.

V. 417. Flor. A. *οὐ δρῶσαν* pro *οὐδ' ὁρῶσαν*.

V. 419. 20. Flor. 10. 15. Havn. *λείπομαι, πάτερ*.

V. 420. *τε* om. Flor. A. 10. 15. Havn.

V. 422. *ἐγώ* om. Havn. Lacunam ex ingenio explevit Barnes. verbis *μακρὸν φίλης Μητέρος στερηθείς*.

V. 423. Ald. rell. *σύ τ' ἐμοί*. Recte Lasc. Havn. *σύ τέ μοι*. — *κόρα* Ald. rell. *κούρα* Flor. A. 2. 10. 15. Vict. Havn. Lasc. quod e Lib. P. recepit Musgr.

V. 424. *ὦ* delendum esse monuit Seidler. de verss. dochm. p. 105. Offendit tamen omissum *ὦ*, ubi ad alius personae allocutionem transitur. Flor. A. *σύ γέ τλας* (sic.) Monkii coniecturam, qui *ξύντλας* abiecto augmento, vel participium *ξυντλᾶσ'*, legi mallet, vix quisquam probaverit.

V. 425. *ἀνόνητ' ἀνόνητ'* Ald. rell. *ἀνόνατα ἀνόνατα* Flor. 10. 15. *ἀνόνατα* semel Havn.

V. 427. *σὺν τῷδ'* Lasc. Flor. 2. Vict. *σὺν τῇδ'* Flor. 15.

V. 431. *οὐ γάρ τοι* citat schol. ad Hippol. 828. *οὐ γὰρ πρῶτος* id. ib. 889.

V. 432. *γινώσκω* Flor. A. 10.

V. 434. Admeti personam om. Ald. Herv. 1. *ἐπίσταμαί τε* Flor. 10. 15. Havn.

V. 438. *παιᾶνα*. Praeter Monk. ad h. l. cf. Blomfield. gloss. Aesch. S. c. Th. 867. Pro *θεῷ* Havn. *νεκρῷ* (superscr. *θεῷ*).

V. 440. *πένθους* Flor. A. quod reponi iussit Valck. ad Phoen. 375. *κοινοῦσθαί τι* pro *τινός* legitur etiam Ion. 610. *κοινουμένη τὰς συμφοράς σοι πρόσθεν*. nec mirum, si *κοινοῦσθαι* pro *κοινὸν εἶναι* dictum accipias. *τοῖσδε* pro *τῆςδε* Flor. 2. Tum Flor. A. 10. 15. *θέλω* pro *λέγω*.

V. 441. *κάρᾳ ξυρήκει* e Phoen. 372. legendum suspicatur Blomfield. apud Monk. nec vulgata defenditur loco suspecto Troad. 141. — *καὶ μελαγχίμοις πέπλοις* Flor. A. 10. Havn. qui *μελαγχείμοις* habet. Haec lectio e Phoen. l. c. fluxisse videtur Monkio.

V. 442. Parr. B. D. Flor. A. 10. 15. Havn. *τέθριππά θ' οἳ ζεύγνισθε*. Fortasse legendum: *τέθριππά θ' οἳ ζεύγνυσθε καὶ μονάμπυκας Πώλους, σιδήρῳ τέμνετ' αὐχ. φόβην*. Neque enim omnibus Thessalis edicere poterat *ζεύγνυσθαι τέθριππα*. et quare eos quadrigas iungere vult? ut certamina equestria instituant?

V. 447. *οὐδ'* om. Flor. A. 10. 15. *οὐδ'* (superscr. *τ*) pro *τοῦδ'*. Havn. Porson. Adv. p. 222. scribi vult *ἀξία δ' ἐμοί*.

V. 448. *τιμᾷν* pro *τιμῆς* Flor. A. 10. 15. Havn. constructione eadem, quae est 1070. *ἀξία δέ μοι σέβειν*. Pro *τιμᾷν* facile a grammatico vel librario scribi potuit *τιμῆς*, praesertim quum Hec. 306. legatur, *ἡμῖν δ' Ἀχιλλεὺς ἄξιος τιμῆς, γύναι*, pro *τιμῆς* quemquam scripsisse *τιμᾷν*, vix credibile. Pro *μόνη* Flor. 15. *μόνην*, Havn. *λίαν*.

V. 449. *ἰώ* pro *ὦ* Flor. A. 10. 15. Havn. Monk. *Πελία*.

V. 450. *ἐν ἀΐδα δόμοισι* Lasc. Ald. rell. *ἐν* excidit in Musgr. et om. Flor. 2. *ἐν ἀΐδαο δόμοισι* Flor. 15. *ἐν* (non *εἰν*) *ἀΐδαο δόμοις* Flor. A. *εἰν ἀΐδαο δόμοισι* Parr. B. D. Flor. 10. Havn. hi duo *δόμοις*. Hinc *εἰν* recepi cum Wakefield. Marklando apud Monkium et Lobeckio ad Soph. Ai. 614.

V. 451. *ἱκετεύοις* Ald. rell. Havn. *οἰκετεύοις* correxit Duportus, et sic Parr. B. D. Lib. P. Flor. A. 10. 15. *οἰκτεύοις* Vict. *οἰκετεύεις* Flor. 2. Lasc.

V. 452. *Ἀΐδας* Monk. ut est in Flor. A. Havn. „In hoc versu subintelligendum est *δεξάμενος*, aut aliquid eiusmodi," inquit Monk. Iunge *ἴστω* cum *πορεύσας* v. 457.

V. 453. Flor. 10. 15. *κώπη*.

V. 456. Alterum *δή* omittunt Lasc. Havn.

V. 457. *Ἀχεροντείαν* Flor. 2. Lasc. Schol. *Ἀχερουσίαν*. Utraque forma proba. vid. Monk. *γυναῖκα πορεύσας λίμναν* dictum est, ut apud Soph. Trach. 560. *ὃς τὸν βαθύῤῥουν ποταμὸν Εὔηνον βροτοὺς Μισθοῦ 'πόρευε χερσίν*. Contra Eur. Herc. fur. 818. *πορεύσας δι' Ἀχερούσιον πόρον Τὸν καλλίπαιδα στέφανον* —. unde tamen non liquet, h. l. subaudiendum esse *διά*, sed tantum, utroque modo loqui licuisse.

V. 460. *μέμψουσι* Flor. A. *οὐρείαν* idem et Flor. 10. 15. *καθεπτανόν τ' οὐρείαν* Havn.

V. 461. *κλέοντες* ob metrum auctore Elmsleio edidit Monk. Passivum *κλέομαι* exstat Od. *ν'*, 299. et vocabulum agnoscunt Etymol. M. p. 517, 48. 520, 31. et Zonaras p. 1221. Grammaticorum quidem auctoritas non eo valere debet, ut vocabulum in usu fuisse credamus, sed derivandi voc. *κλέος* causa commemoratum esse, et Homericis formis non omnibus utuntur Tragici. Sed metrum vel hic vel in strophico corruptelae aliquid subesse demonstrat: in anapaesticis enim logaoedicis hanc formam ⏑⏑–⏑⏑– | ⏑–⏑–– oppositam esse alteri ⏑⏑–́⏑⏑–́ | ––́⏑– non audeo dicere.

V. 462. *Σπάρτα* et sq. v. *ὥρα* sine ι subscripto Lasc. Ald. rell. praeter Brubach. et ed. H. Steph. an. 1567. quae *Σπάρτᾳ*. Hoc e libro P. edidit Musgr. et sic habere videntur tres Florr. e quibus nihil enotatum. quod idem liber sq. v. habet *ὥρᾳ*, neglexit Musgr. Mox *κυκλὰς* ex emendatione Scaligeri edidit Barnes. ut cum *ὥρα* iungeretur. Sed *κυκλὰς*, recte monente Monkio, non nisi in Nonno et hymnis Orphicis legitur. Mihi hic verborum ordo esse videtur: *ἁνίκα κύκλος σελάνας περινείσεται ὥρᾳ Καρνείου μηνός*. *κύκλος σελήνης* memoratur Iphig. A. 707. — *Καρνίου* Flor. 10. Havn.

V. 463. *περινίσσεται* Lasc. Ald. rell. Flor. 2. Havn. Schol. *περινίσεται* Flor. 10. 15. *περινέσεται* Flor. A. *περινείσεται* Par. E. e quo recepit Musgr. qui *νείσομαι* pro futuro verbi *νίσσομαι* habuisse videtur. *νίσσομαι* et *νείσσομαι* diversae scripturae sunt praesentis, cuius futurum est *νίσομαι*. Vid. Boeckh. ad Pind. Ol. 3, 10. Futurum unice probandum esset, si de re certo temporis spatio definita sermo esset; quum de festo in orbem redeunte agatur, nihil est cur praesens tempus repudiemus. Hoc etiam firmatur glossa Hesychii: *περιΐσσεται ὥρας, περιέρχεται τὰς ὥρας*, unde Abresch. in Misc. obss. V. p. 84. hic legendum suspicabatur *ὥρας*.

V. 466. *ὀλβίαις* om. Flor. A. 10. 15.

V. 467. *ἔλειπες* Flor. 10. 15. Tum *θάσουσα* Flor. A. qui etiam sq. v. *ἀοιδῆς* pro *ἀοιδοῖς*.

V. 471. *ἀΐδου* Ald. rell. *ᾅδου* Lasc. Flor. 2. Vict. *ἀΐδα* Flor. 10. 15. Havn. *ἀΐδαν* Flor. A.

V. 472. Vulgo: *καὶ Κωκυτοῖο ῥεέθρων*, quae lectio propter formam Tragicis insoditam *Κωκυτοῖο* offendit. Ideo, et quia versus frigidissimus sit isto in loco, et ne habeat quidem in antistropha, quod ei respondeat, totum eiiciendum censet Hermann. disquis. de Orph. p. 724. *Κωκυτοῦ τε ῥεέθρων* legitur in Flor. A. 10. 15. Havn. *Κωκυτοῦ τε ῥείθρων* in Parr. B. D. *ῥείθρων* etiam Vict. Lasc.

V. 475. *γε* om. Parr. B. D. Flor. A. 10. 15. Havn. et deleri vult Erfurdt. in praefat. prael. Regiom. per aestatem a. 1811. habendarum, qui etiam *αὐτᾶς* legendum monet, deleto *νέου* in antistropha. vid. ad 487. De *ἑαυτοῦ* etc. pro *ἐμαυτοῦ*, *σεαυτοῦ* posito vid. Gramm. gr. §. 489. II. Sed vix credo *γε* a librario additum esse, nisi forte e *γάρ* praec. v. ortum dicas. Quod Monk. dicit vv. 474. 5. 6. esse Ionicos a minore, est e Gaisfordii doctrina ad Hephaest. p. 315. Rectius huiusmodi versus anapaesticos logaoedicos vocat Herm. elem. doctr. m. p. 421.

V. 477. Ald. rell. *ἐξ ᾅδαο*. Flor. A. 10. 15. *ἐξ ὑίδα* (sic.) *ἐξ ἀΐδα* Par. B. D. Havn. *ἐξ ᾅδα* Lasc.

V. 478. Lasc. Ald. rell. *χθὼν ἐπάνω πέσειε γύναι*. in quo barbarum est *πέσειε*. *ἐπάνωθεν πέσοι* Parr. B. D. Flor. A. 10. 15. Havn. Propius ad antistropham accedit, quod suadet Erfurdt. l. c. *ἐπάνωθι πέσοι*, etsi in talibus glyco-

neis post dactylum etiam spondeum pro trochaeo sequi non abhorret a consuetudine antiquorum. Seidler. ad Troad. 305. em. *χθὼν ἐπάνω πέσοι, ὦ γύναι.*

V. 479. Flor. A. *κοινὸν.* Idem cum Flor. 10. 15. Havn. *λέχος πόσις.* Erfurdt. hos versus ita disposuit:

χθὼν ἐπάνωθι πέσοι, γύναι. εἰ δέ τι
καινὸν ἕλοιτο πόσις λέχος, ἦ μάλ' ἐ-
μοί γ' ἂν εἴη στυγη-
θεὶς τέκνοις τε τοῖς σοῖς.

et in antistropha:

συνδυάδος φιλίας ἀλόχου. τὸ γὰρ
ἐν βιότῳ σπάνιον μέρος. ἦ γὰρ ἐ-
μοί γ' ἄλυπος δι' αἰ-
ῶνος ἂν ξυνείη.

E vulgata descriptione v. 478. est glyconeus, quem polyschematistum vocant; quales versus in secunda parte utramque formam –◡◡– et ◡–◡– admittunt; v. 479. dactylicus tetrameter, 480. dactylicus logaoedicus, 481. constat antispasto et ditrochaeo. In ea descriptione nec quidquam mutari, nec in duobus deinceps versibus vocabulum in duas partes discerpi opus est.

V. 480. Flor. A. 10. 15. Havn. *ἦ (A. ἢ) μάλ' ἂν ἔμοι γ' ἂν εἴη.*

V. 485. Ante hunc versum desiderari versum, vidit Canter. et e turbata constructione patet. Barnes. ex rationabili coniectura, ut ait, lacunam sic explevit, *θάνατον σφοῦ παιδὸς ἀπείργειν.* V. 485. Ald. rell. *ὃν ἔτεκον, κοὐκ ἔτλαν ῥύσασθαι.* Parr. B. D. Flor. A. 10. 15. Havn. *ὃν ἔτεκον δ' οὐκ,* Vict. *ὃν ἔτεκον οὐκ,* Florr. et Havn. etiam *ῥύεσθαι* pro *ῥύσασθαι.* Utro modo legendum sit, incertum est propter lacunam. Sed *ῥύσασθαι* recte suspectum est Monkio, quia eius prima producta metro strophico male respondet; nec *ῥύεσθαι* satisfacit, nisi forte versum anapaesticum Aesch. Theb. 826. *τούσδε ῥύεσθε* advocare velis.

V. 487. *νέου* deleri vult Erfurdt. ob metrum. vid. ad 475. et omittunt Parr. B. D. Flor. 10. 15. Havn. Sed ita hoc aptum est Euripidis consuetudini, ut illud a librario additum non putem; magis probabile est e vocibus tam similibus alteram ab oscitante librario omissam esse. Herc. f.

126. *ᾧ ξύνοπλα δόρατα νέα νέῳ Ξυνῆν πότ'.* Ne metrum everti videatur, *νέᾳ* una syllaba pronunciandum est, ut in loco Herc. *νέα.* Cf. Seidler. de verss. dochm. p. 50. not. 8

V. 489. *μοι* pro *με* Flor. A. 2. 10. 15. Vict. Havn. *μοι* Lib. P. Hinc Musgr. legendum suspicatur etiam metri gratia, *εἴη μέ τοι κύρσαι.* Erfurdt. non repugnaturum se dicit, si quis exactioris responsionis causa *μοι κύρσαι* malit. Idem coni. Elmsl. et amplexus est Monkius, nullus dubitans, quin sic scripserit Euripides, qui hanc aoristi formam plerumque usurparit. Exempla formarum *κυρήσω, ἐκύρησα* ab Eur. usurpatarum in Beckii indice satis multa reperias. Mihi *μοι* a librario scriptum esse videtur, quia *ἔξεστί μοι ποιεῖν* usitatius erat, quam *ἔξεστί με ποιεῖν,* quod legitur apud Soph. El. 365 sq.

V. 490. *συνδοιάδος* Flor. 10. 15. E Flor. A. enotatum *διάδα.* Tum *φιλίας* Parr. B. D. Flor. A. Havn. *φιλίας,* quod probant Erfurdt. Seidler., recepit Monk. Et verum est, *φίλιος* a librariis in *φίλος,* non contra, mutari solere. Sed ita responsionem formarum ⏑́◡◡– et ◡–◡–, quae in vulgata est, *πέσοι γύναι* et *—λας ἀλόχου,* a librario vel metrico quodam profectam esse dicere oportebit; quod vix verisimile.

V. 491. *τὸ γὰρ* pro *τοῦτο γὰρ* Erfurdt. Monk. *ἔν γε βίῳ* Lasc. Ald. rell. *ἐν βιότῳ* Parr. B. D. Flor. 15. Havn. Schol. *ἐν βιότου* Flor. A. 10.

V. 492. Flor. 10. 15. Havn. *ἦ γὰρ ἂν ἐμοί γε ἄλυπος.* Flor. A. *ἄλυπτος.* cetera desunt. Commel. *ἄλυτος* errore typographico, qui etiam in Barnesianam utramque irrepsit.

V. 495. *κιχάνω* vulgo. *κιγχάνω* Vict. Vid. ad Hippol. 1434.

V. 497. *Θ. πόλιν* Lasc. Ald. rell. *Θ. χθόνα* Parr. B. D. Flor. 10. 15. Havn. Idem post Gaisford. edidit Monk.

V. 498. *Φεραῖον* Lasc. Havn. Schol. probante Tyrwhitto, ut ait Monk. *Φεραῖον* (ων) Vict.

V. 499. *πόνῳ* Flor. 10. e *πλάνῳ* v. sq.

V. 500. *ποῖ καὶ πορεύει* Monk. e coni. laudata Porsoni nota ad Phoen. 1373. Mox *προσέζευξαι* Par. B. Flor. 10. Havn. *πρόσευξαι* Flor. A. 15. *προσέζευξαι* cur paullo elegantius dicat Musgr. non assequor. Cf. ad Hippol. 1379.

V. 505. *ἀπειπεῖν μ' ἦν πόνους* Lasc. Ald. rell. in qua lectione *οὐχ οἷόν τέ μοι ἀπειπεῖν με πόνους* vix Graecum. Par. B. Flor. A. 10. 15. Havn. *ἀπειπεῖν τοῖς πόνοις*. Monk. edidit *τοὺς πόνους*, *labores detrectare*, ut Suppl. 340. *οὔκουν ἀπαυδᾷν δυνατόν ἐστί μοι πόνους*. Sed qui negat se labores detrectare posse, idem etiam negat se animum despondere posse propter labores, antecedenti pro consequenti utens. Itaque *ἀπειπεῖν τοῖς πόνοις* scribendum censeo.

V. 506. Miro errore Ald. sqq. *κτανὰν, — θανάν,* quem Canterus non nisi in notis corrigere ausus est. Brubach. in margine habet *κτανεῖν — θανεῖν*. Lasc. Lib. P. Flor. A. 2. 10. 15. Vict. Havn. *κτανὼν — θανών*. Cum verbis *θανὼν αὐτοῦ μενεῖς* conferendus Ion. v. 1038. *οὔποθ' ἕξεται Κλεινὰς Ἀθήνας, κατθανὼν δ' αὐτοῦ μενεῖ*. Interrogationem in fine versus deleri iussit Markl. et delevit Wakefield.

V. 507. Recte Monk. comparat Suppl. 573. *πολλοὺς ἔτλην δὴ χἀτέρους ἄλλους πόνους*.

V. 509. Flor. A. *ἁρπάξω*. Havn. *τυράννῳ κορινθίῳ* (with *τι* written above) (sic).

V. 512. *λαιψηροῖς* Havn.

V. 513. *ὀρείον* Flor. A.

V. 514. *φάτωνας* Flor. A. *αἵμασι* Flor. 2. *αἵματι* Havn.

V. 515. *πάγος δὲ θρέψας* Flor. A. *δὲ θρέψας* etiam Flor. 10. 15. Havn.

V. 516. *Ἄρεως* Lasc. Mox *Θρακίας* Lasc. Ald. rell. *Θρηκίας* Flor. 10. 15. Havn. Hic etiam *πέλλης* pro *πέλτης*. Vict. *ἄρεως Θρακῴας ζαχρύσου*. *ἄναξ πέλτης* Wakef. comparat cum Ovidiano, *clypei dominus septemplicis Aiax,* Monk. cum Aeschyleo *κώπης ἄναξ* Pers. 384.

V. 517. Interrogationis notam post *λέγεις* habet Herv. 2. unde in reliquas edd. manavit, quam gloriari licet me primum sustulisse.

V. 519. Ald. Brub. Herv. 1. *οὐ χρή με*. Herv. 2. Canter. Commel. Barnes. *ἦ χρή με*, unde Markland. coni. *ἦ χρή με*. *εἰ χρή με* reposuit Musgr. e Lasc. Parr. B. D. Lib. P. quibus accedunt tres Florr. Vict. et Havn. Pro *οἷς* Flor. 10. 15. Havn. *οὕς*, Flor. A. *ὕς*.

V. 521. Havn. *Κύκνῳ* (with *τρίτον* written above). sic.

V. 522. *συμβαλὼν* Ald. rell. etiam Musgr. *συμβαλῶν* legendum esse iam Aemil. Portus et Heathius monuerunt, et sic Lasc.

V. 523. 4. om. Lasc. V. 523. *τόκον* pro *γόνον* Lib. P. Flor. 2. Vict. V. 524. vulgo *πολεμίων*. Exquisitius videbatur *πολεμίαν*, quod e Flor. 15. Havn. recepi.

V. 525. *τῆςδε* om. Lasc. Flor. 2.

V. 527. *Περσέως τ'* Canter. Barn. Musgr. Monk. e schol. et sic Havn. Recte. Idem est ac si dixisset *ὦ Διὸς παῖ, τῆς τε Περσέως τόκος*, quemadmodum loquitur Hippol. 10. Schol. *Περσέως Ἠλεκτρύων, οὗ Ἀλκμήνη, ἧς Ἡρακλῆς*.

V. 529. *δέ* post *εὔνουν* non habent Ald. rell. *εὔνουν δ' ὄντα* Flor. A. Havn. Tum *ἐπίσταμαι* Flor. A. 10.

V. 530. *πρέπεις*. Praeter Monk. ad h. l. vid. Stanlei. ad Aesch. Choeph. 10. Buttmann. Lexilog. p. 20.

V. 531. *μέλλων νεκρόν* Ald. rell. Havn. *μέλλω* edidit Barnes. et sic Flor. A. 2. 10. 15. Vict.

V. 532. *πημονὸν* Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. quod primus correxit Barnes. *πημονὴν εἴγοι* (with *α* written above) Flor. A. *ἔργοι* Flor. 10. *εἴργει* (with *οι* written above) Havn.

V. 537. *ἐπ' αὐτήν* Lasc. Ald. rell. Flor. 2. *ἐπ' αὐτῇ* Par. B. D. Flor. A. 10. 15. Havn. *μύθους* Flor. A.

V. 538. *ἔτι* pro *πέρι* Par. B. Flor. A. 10. 15. Havn.

V. 539. *ἔτ'* om. Flor. A. 10. 15. *ἀλγύνει τ' ἐμέ* Ald. rell. *ἀλγύνει τέ με* Vict. Lasc. *ἀλγύνει δέ με* Flor. 10. 15. Havn.

V. 542. *ἀντὶ σοῦ γε ἀποκατθανεῖν* Brub. Herv. 1. 2. Canter. Correxit Milton. *τε κατθανεῖν* Flor. A. 10.

V. 544. *ἆ ἆ* Flor. 10. 15.

V. 544. *ἐς τότ'* coni. Wakefield. quod valde arridebat Elmsleio, modo ne *εἰς τότε, ἐκ τότε* seriorum tantum scriptorum esset.

V. 545. Vulgo: *τέθνηχ' ὁ μέλλων, χὠ θανὼν οὐκ ἔστ' ἔτι*. Post *τέθνηχ'* interpunxerunt Canter. Barn. Musgr. Sed

Flor. 15. *τέθνηχ' ὁ μέλλων, κοὐκέτ' ἔσθ' ὁ θανών*, Parr. B. D. Flor. A. 10. Havn. *τέθνηχ' ὁ μέλλων, κοὐκέτ' ἔσθ' ὁ κατθανών*. Neutra lectio per se improbanda: nam quod Monk. obiicit, rectius simplex participium *θανών* simplici verbo *τέθνηκε* respondere, nec venustam esse repetitionem eiusdem terminationis *ὁ κατθανών* v. 548. tantillo spatio interiecto, vix momenti quidquam habet. Itaque Codd. auctoritatem secutus sum. Vulgata a metrico quodam e lectione Flor. 15. concinnata videtur.

V. 547. Flor. A. *αὐτῇ δ' ἐκρίνεις*.

V. 548. *ὁ* om. Flor. 10.

V. 549. *γυναικὸς δ' ἀρτίως* Flor. 10. 15.

V. 551. *ὀθνεῖος*, *quae genere me non attingit.* Vid. infr. 662. *ἄλλως*. Vid. ad v. 345. Blomfield. coni. *ἀλλ' ὡς*, vel *ἀλλ' ὧδ'*.

V. 556. Ald. rell. *ξένου πρὸς ἄλλην*. *ξένων* e Lasc. et Lib. P. edidit Musgr. et sic Flor. A. 10. 15. Vict. Havn. qui cum Par. B. D. *ξ. πρὸς ἄλλων*, errore e simili terminatione orto. Cf. Lobeck. ad Aiac. 7.

V. 560. *παρὰ κλαίουσι.* Quum Porsonus ad Orest. 64. docuisset, syllabam natura brevem ante mutam cum liquida non produci, certatim hunc versum correxerunt VV. DD. Elmsleius ad Med. p. 268. not. *αἰσχρόν τι παρὰ κλ.*, Iac. Tate *Αἰσχρὸν φίλοις κλάουσι θοινᾶσθαι πάρα*, Erfurdt. ad Soph. Ai. 1109. p. 628. *Αἰσχρὸν δὲ παρὰ κλ.* quod recepit Monk. Ego, quid de canone illo Porsoniano sentiam, declaravi ad Phoen. 591. Ceterum Lasc. Flor. 2. 10. 15. *παρακλαίουσι*, in quo syllabam *ρα* productam ferrent iidem, qui in divisis vocibus non ferunt. — *ξένους* Ald. rell. *φίλοις* e Par. B. et Lasc. recepit Musgr. Idem est in Flor. 15. Havn. *φίλους* Flor. A. (qui *θοινῆσι φίλους*) 10. *φίλοις* tum idcirco suspectum est, quod ea voce ad explicandum *ξένος* uti solent (vid. ad Hecub. 10.), tum quia proclivius erat post *κλαίουσι* scribere *φίλοις*, quam *φίλους* vel *ξένους*. Cur autem *φίλοις* sine damno abesse non posse dicat Monk. non intelligo.

V. 561. *οἷς σ' εἰςάξομεν* Ald. rell. Flor. A. 10. *οἵ σ'* Lasc. Parr. B. D. E. Havn. ut emend. Reiskius et Tyrwhitt. *οἷς εἰςάξ.* Flor. A. 2. 15. *ἐςάξομεν* Lasc. Vict.

V. 563. *οὐκ ἔστιν nefas est* interpretatur Erfurdt. ad Soph. El. 440.

V. 565. *τοῖς γ' ἐφεστ.* Flor. A. et sq. v. *σίτην* pro *σίτων*.

V. 566. *κλείσατε* Havn. ut edidit Monk. Vid. ad Phoen. 64.

V. 567. Flor. A. *θοιναμένους*.

V. 569. *τοιαύτης* Flor. 10. 15. Havn. hic etiam *ξυμφορᾶς*, quum in Lasc. Ald. rell. esset *συμφορᾶς*. *προςκειμένης* edidit Monk. neque tamen, cur *προκειμένης* falsum esset, declaravit.

V. 570. *τί μῶρος εἶ;* Commode Wakefield. citat Virg. Ecl. X, 22. *Galle, quid insanis?* *μωρός* Vict.

V. 574. Pro vulg. *ἐγίνετ'* Havn. *ἐγένετ'*.

V. 576. Lasc. *κεκλῆσθαι.* Flor. 2. *κεκλεῖσθαι.* Pro *ἐχθροξένους* Flor. A. 10. 15. Havn. *κακοξένους*.

V. 578. *ὅτ' ἄν ποτ'* Flor. A. Havn.

V. 582. *ἐγνώρισεν* tres Florr.

V. 584. Flor. A. *οὐκέτ' ἐπίσταμαι*.

V. 586. *ἰὼ πολύξεινος* Havn. *ὦ* om. Flor. 10. 15. *πολύξενος* Barn. operarum, ut videtur, errore.

V. 588. *χ' ὁ Πύθ.* Flor. 2. Vict. Lasc.

V. 591. Havn. *δέμοισι. νόμοις* coni. Pierson. Veris. p. 70.

V. 592. *δοχμιῶν* Flor. 15.

V. 594. *ποιμνήτας* Ald. rell. Flor. 2. *ποιμνίτας* Musgr. e Par. B. et sic Flor. 10. 15. Havn.

V. 595. *σὺ δ' ἐπ.* Flor. A. *ἐπημαίνοντο* (οι) Havn. Pro *χαρᾷ μελέων* Is. Vossius coni. *χάρωπ' τε λέων*.

V. 597. *ἔβα δέ* Codd. et edd. *ἔβα τε* e coniectura Musgr. ediderunt Wakefield. et Monk. propter praecedens *τε*.

V. 598. *ὕλα* Havn. *ἴλαον* Flor. A.

V. 599. *ἐχόρευσεν* Flor. 2. Vict. *χόρευσε* abiecto augmento ob metrum edidit Monk. Quasi vero anapaestus spondeo respondere non possit. Simili levitate v. 590. Musgr. coniecerat *ἐτάλα*, quod barbarum est. De *ἀμφὶ σὰν κιθάραν* vid. ad Phoen. 1028.

V. 603. Flor. A. *μολπᾶν* (sic).

V. 604. Havn. *Τοιγάρ τοι.*

V. 605. *οἰκίαν* pro *ἑστίαν* Flor. 15. *οἰκεῖ* e Markl. coni. edidit Monk. propter sqq. *τίθεται, κρατύνει. περὶ* Ald. rell. *παρά* Par. E. Flor. A. 2. 10. 15. Havn. secundum Homericum Il. β', 711. *οἳ δὲ Φερὰς ἐνέμοντο παραὶ Βοιβηΐδα λίμνην.*

V. 606. *γυᾶν* est a Barnes. confirmatum Havn. *γύαν* Lasc. *γυιάν* Ald. Ita evanescit mirum illud hyperbaton, quod interpretes hic sibi reperire visi sunt. *τὰν Μολοσσῶν αἰθέρα ὅρον τίθεται ἀρότοις καὶ δαπέδοις* idem est quod *τῇ Μ. αἰθέρι ὁρίζεται τοὺς ἀρότους.*

V. 609. *ὑπόστασιν* Flor. A. 10. Havn. *τὰν αἰθέρα.* Vid. Fischer. ad Weller. Gramm. I. p. 390. et Monk. ad h. l. Hoc ignorantes Musgrav. iungebat *τὰν γύαν*, Wakefield. vero emendabat *αἰθέρα τὸν Μ.* Havn. *τᾶν.*

V. 610. Flor. A. *μολιστῶν.* 10. *μολισσῶν.*

V. 611. *πόντιον δ' Αἰγ.* e Reiskii coni. edidit Monk. et *πὸντιτιον δ'* (sic) Havn. *πύντιον δ' ἐγγαῖον* Flor. A. Vid. ad Orest. 24. et Boeckh. ad Pind. Pyth. XI, 1. Pro *Αἰγαῖον* Musgr. coni. *Αἰγαίων*, quod Is. Vossio quoque placuerat, et ediderunt Wakefield. et Gaisford.

V. 612. *ἀλίμιον* Flor. A.

V. 613. Vict. Lasc. *δόμων.*

V. 614. *δέξεται* Ald. rell. *δέξατο* Flor. A. Vict. Havn. Lasc. *δέξετο* Lib. P. Sed vereor, ne *δέξατο* sit corrigentis Grammatici. *ξένον* Flor. A. 10. 15. Vict. Havn.

V. 615. Flor. A. *φιλίας* (ν supra). Lib. P. Flor. 2. 10. 15. Havn. Vict. Lasc. *φιλίας.*

V. 617. *αἰδῶ* recte interpretantur *pudorem*, siquidem *pudor* non tantum est eorum, quos turpiter fecisse pudet, sed animi affectus, quo turpiter facere veremur. Hinc illa *αἰδομένων δ' ἀνδρῶν πλέονες σόοι, ἠὲ πέφανται.* Miro errore Flor. A. 10. 15. *εὐγενὲς εὐγενὴς αἰδεῖται ἐκφέρεται*, nimirum *τὸ εὐγενὲς ἐκφέρεται πρὸς αἰδῶ* idem est atque *ὁ εὐγενὴς αἰδεῖται.*

V. 618 sq. *πάντα σοφίας* pro *πᾶσα σοφία* dictum est ut *ἐν παντὶ κακοῦ εἶναι, εἰς πᾶν κακοῦ ἀφικνεῖσθαι*, de quibus

vide Gramm. gr. §. 443, 3. Cf. *εἰς ἓν μοίρας* Androm. 1149. pro *εἰς μίαν μοῖραν.* Wakef. malit *πάντα μεστὰ σοφίας.*

V. 620. *θάρσος* Lasc. Ald. *θράσος*, quod metrum poscit, edidit Barnes. Versui praeponit Flor. A. *ἤγαμα πρὸς*, Flor. 2. (sed in h. l. ab alia m. deletum) 10. 15. Havn. *ἄγαμαι πρός.*

V. 621. *καινά* pro *κεδνά* Havn.

V. 624. *πρὸς τάφον* Lasc. Ald. et plerique Codd. *εἰς τάφον* citat Eustath. ad Il. θ'. p. 707, 37. Idem habent Flor. 10. 15. Havn. Utrum exquisitius vel rectius sit, haud facile dixeris, nec utrum ab explicante vel corrigente librario profectum videatur. *ἐς τάφον* praefert Blomfield. gloss. Aesch. Prom. 1087. cui adstipulatur Monkius. Sic infra 845. *λέγων θυραῖον κῆδος ἐς τάφον φέρειν. πρὸς τάφον* legitur Or. 94. 97. 784. 1060. etc.

V. 627. *πατέρα καὶ γηραιῷ* Flor. 2.

V. 629. *νερτέρων τ' ἀγάλματα* coni. Wakefield. propter locum Herc. fur. 690. *χρόνος γὰρ ἤδη δαρὸς, ἐξ ὅτου πέπλοις Κοσμεῖσθε σῶμα καὶ νεκρῶν ἀγάλμασιν.* Utroque haud dubie modo loqui licuit.

V. 630. *κακοῖσι σοῖς* Flor. 2.

V. 633. *δύςφορα.* Flor. A. 10. 15. Havn. *δυςμενῆ.*

V. 635. *τὸ* om. Flor. 15.

V. 638. Vulgo *καταφθινεῖν*, quod barbarum est. Futurum verbi *φθίνω* est *φθίσομαι*, nec futurum sequi solet post *ἐάω.*

V. 639. *εὐκλεέστερον* Havn.

V. 641. *τόνδ' ἐμόν* vulgo. *τόνδε μέν* Flor. A. 10. 15. Havn.

V. 642. *πίτνοντας* Monk. et sic Flor. 10. 15. *πιτνόντες* (α supra) Havn. Mihi *πιτνόντας* verum videtur. — *κὴν* Lasc. *κ' εἰν* Flor. A. Havn. Wakefieldius, cui adsentitur Blomfield. interpungendum censet *χαῖρε κἀν Ἅιδου δόμοις. Εὖ σοι γέν.* Me quidem illud *ἀσύνδετον* non delectat.

V. 647. *ἤδε νεύσεται* Flor. A. pro *ἤδ' ἐνδύσεται.*

V. 649. *χρή* Flor. 10.

V. 651. Lasc. Flor. A. 10. 15. Par. B. D. ἀποιμώζῃ. Havn. ἀποιμώζεις. Ald. rell. ἀποιμώξεις. Flor. 2. ἀποιμώξῃ. Neque οἰμώζομαι nec οἰμώξω dicebant Attici, sed οἰμώζω et οἰμώξομαι. ἀποιμώζεις edidit Monk. probante Elmsleio in auctario annot. ad Eur. Med. p. 82, 32. Mihi ἀποιμώξει verius videbatur; nam in eiusmodi increpationibus futurum fere usurpatur. vid. Phoen. 547.

V. 654. δολίου Flor. 10. Havn.

V. 657. σὸν παῖδα Havn. Notanda autem constructio οὐ νομίζω με παῖδα σὸν πεφυκέναι pro οὐ νομίζω παῖς σὸς πεφυκ. Sic Soph. El. 471. πικρὰν Δοκῶ με πεῖραν τήνδε τολμήσειν ἔτι. Cf. infr. v. 683 sqq. Gramm. gr. §. 535. not. p. 770 sq.

V. 658. Vulgo ἦτ' ἄρα π. pro quo scribendum erat ἦ τἄρα i. e. ἦτοι ἄρα.

V. 659. Ald. rell. ὅθ' ἡλίκος δ' ὤν, Canter. Barn. ὅθ' ἡλίκος τ' ὤν, pro quo Duportus coniiciebat ὁ τηλίκοσδ' ὤν, Barnes. ὅς τηλίκος τ' ὤν, Valck. ad Hippol. 480. εἰ τηλίκοσδ' ὤν, Reiskius ὅς τηλίκοσδ' ὤν, quod confirmatum ed. Lasc. Parr. omn. Flor. 2. 10. 15. Havn. recepit Musgr. ὅς τηλίκος Vict.

V. 663. πατέρα τέ γ' ἐνδ. Lasc. Ald. rell. cui lectioni quod opponit Monk. γέ τε nunquam coniungere Atticos docere Porsonum ad Med. 863. huc non pertinet, ubi non de γέ τε, sed de τέ γε sermo est. Ipse ex Elmsleii ad Soph. Ai. 469. in *Mus. crit. Cantabr.* I. p. 361. coniectura edidit πατέρα τ' ἂν ἐνδίκως ἄν. Flor. A. 10. 15. Havn. πατέρα τ' ἐνδίκως, hic etiam ἐμόν pro μόνην.

V. 664. τόν pro τόνδ' Havn.

V. 666. Havn. βίος. (χρόνος supra scriptum)

V. 667. ἔζων Lasc. Ald. rell. ἔζην legendum coniecit Pierson. ad Moerid. p. 149. ex Etymol. M. p. 413, 8. et sic Flor. A. 10. 15.

V. 668. ἔτεκον pro ἔστενον Flor. A.

V. 669. χρή. „Haud scio an rectius legeretur χρῆν." *Monk.* Fallitur: hoc esset, qua sorte ille frui debebat, sed non fruebatur. Vid. ad Hipp. 296. 344.

V. 671. Pro ἐγώ σοι Flor. A. ἀγῶσι. Lasc. Ald. Herv. 1. δόμον et v. sq. δόμων, Herv. 2. utrobique δόμων. Canterus

voces transposuit, quod iam factum erat in Brubach. et sic Codd.

V. 673. διαρπάσειν Lasc. Parr. omn. Flor. A. 2. 10. 15. Vict. Havn. quod ortum videtur e λείψειν.

V. 674. ὡς ἀτιμάζων τὸ σόν Parr. B. D. Flor. A. (qui praeterea ἐρεῖς γε μῶσεν ἀτ.) 10. 15. Havn. et sq. v. προὔδωκά σ' Flor. 10. 15. Havn. Utraque lectio commoda; sed praeterquam quod in vulgata ordo verborum est paulo impeditior, vix credibile, ex ea Codd. lectionem exquisitam depravatione ortam esse. Apte Monk. comparat Soph. El. 552. ἐρεῖς μὲν οὐχὶ νῦν γέ μ', ὡς ἄρξασά τι Λυπηρὸν εἶτα σοῦ τάδ' εἰςήκουσ' ὕπο. Cf. Elmsl. ad Med. 440. qui nostrum locum e Codd. lectione laudat. Recte Monk. monet vulgatam ortam videri ex eo, quod v. sq. scriptum erat προὔδωκας, ut scriptum est in Flor. A.

V. 677. τοιῶνδε pro τοιάνδε Flor. A. ἠλλαξάτην Codd. et edd. consensu, quo non leve pondus accedit Elmsleii sententiae, de qua dixi ad Med. 1062. Valck. ad Phoen. 1310. em. ἠλλάξατον.

V. 678. οὐκ ἔτ' ἂν φθάνοις. Vid. ad Or. 924. Primum hanc phrasin recte explicuisse Elmsleium ad Heracl. 721. dicit Monk. Blomfield. in notis ad Grammat. meam T. I. p. XLVIII. locutionem οὐκ ἂν φθάνοις ποιῶν τοῦτο interpretatur *you cannot be too quick in doing this*, et addit: φθάνειν *is to be sooner*. Idem recte damnat interrogationem, quam huic versui addidi in Gramm. gr. §. 553. b.

V. 687. Stobaeus Serm. CXVIII. ed. Gesn. CXX. p. 489. ed. Grot. ἂν δ' ἔλθῃ. Havn. ἢν δ' ἔλθοι. Hic versus ne canoni suo refragaretur, Porsonus Praef. Hec. p. XXXIII. scribi voluit οὐδ' εἷς βούλεται, quod esset *ne unus quidem*. Vid. Herm. elem. doctr. m. p. 116.

V. 688. θανεῖν e Flor. 10. 15. recepi pro θνήσκειν Nollem factum: nam θανεῖν e v. 685. repetitum videtur.

V. 690. ὦ παῖ suspectum habet Elmsl. tanquam e sq. v. huc retractum. Pro φρένα Flor. 10. 15. Havn. φρένας.

V. 691. Similem syntaxin Blomfield. animadvertit in Callim. h. in Iov. 4. Πῶς καί νιν, Δικταῖον, ἀείσομεν, ἠὲ Λυκαῖον; Proprie dicendum erat: πότερα Λυδὸν ἢ Φρύγα κακοῖς ἐλαύνειν αὐχεῖς; Adde Il. κ', 424. πῶς καὶ νῦν, Τρώεσσι

μεμιγμένοι ἱπποδάμοισιν Εὕδουσ᾽, ἢ ἀπάνευθε. i. e. *πῶς καὶ νῦν εὕδουσι, πότερον Τρῶ. μεμιγμ. ἢ ἀπάν.*

V. 692. *ἐλαύνων* Flor. A. memoratus iam Valck. ad Phoen. 1715. qui ita legendum esse monebat, adstipulante Heindorfio ad Plat. Soph. §. 43. p. 341. haud dubie, quia participium post verba *gloriandi* exquisitius videbatur infinitivo. Sed vitioso illi Codici non multum fidei habeo.

V. 693. Lasc. *με ἀπό.*

V. 695. Lasc. Ald. Flor. 2. *ἄγαν μ᾽ ὑβρίζεις. μ᾽* om. Par. B. D. Flor. 10. 15. Havn. et additum videtur ab eo, qui ultimam syllabam vocis *ἄγαν* produci nesciret.

V. 696. In his *βαλών* per abundantiam quandam additur, nec quidquam deesset, si dictum esset *ῥίπτων ἐς ἡμᾶς οὐχ οὕτως ἄπει, non sic* (i. e. *non impune.* Elmsl. ad Heracl. 375.) *tibi hoc abibit, quod insolenter in me inveheris.* Sed addidit *βαλών* ob proverbium *βαλόντα ἐκφεύγειν,* de quo vid. Wyttenb. ad Plut. de sera n. vind. p. 6 sq.

V. 698. *κἄθρεψ᾽ ὀφείλω δ᾽ οὐχ ὑπερθνήσκειν σέθεν* Par. B. D. Flor. A. 10. 15. Havn. e quibus *ὑπερθνήσκειν* pro *ὑπερθνήσκων* Ald. iam Reiskius coniectura assecutus erat. *ὀφείλω* sine *δ᾽* Lasc. et *ὑπερθνήσκειν. ὀφείλων — ὑπερθνήσκειν* Vict. *κἄθρεψ᾽, ὀφείλων οὐχ ὑπερθν.* Monk. minus bene. Recte Musgr. explicat *κἄθρεψα ὀφείλων τρέφειν σε, οὐκ ὀφείλων ὑπερθν. σέθεν.*

V. 701. Monk. Elmsleium coniicere scribit *εἴτε δυςτυχεῖς, εἴτ᾽ εὐτυχεῖς,* quod vereor ut satis intelligam.

V. 703. *γυίας* Lasc. Ald. Correxit Barnes. et sic *γύας* Flor. 2. Havn. hic etiam *πολυθρέπτους* pro *πολυπλέθρους.*

V. 705. *ἠδίκησα* Flor. A. 2.

V. 707. Signum interrogandi delendum erat post *φῶς,* non quo haec *χαίρεις ὁρῶν φῶς* extra interrogationem posita sint — sensus enim est: *Tune hac luce adspicienda delectari, me non delectari putas?* — sed quod illae non duae sunt interrogationes, sed unius duo membra inter se opposita. Alium locum Euripidis ap. Plut. II. p. 20. D. cum hoc comparat Wyttenbach. ad Plut. p. 212.

V. 708. Flor. 10. *ἦ μήν γε πολύν γε.* Elmsl. coni. *καὶ μὴν πολύν γε.* Hoc esset *Atqui tempus, quod apud inferos degendum est, longum esse duco;* quod non convenit.

V. 709. Havn. Lasc. *μικρόν.*

V. 710. Vict. *σὺ γοῦν.*

V. 713. *λέγεις* Lasc. Ald. Brub. Herv. 1. et Codd. omnes. *ψέγεις* ex Herv. 2. in sequentes edd. fluxit. Pro *ὦ κάκισθ᾽* Flor. 10. *ἀκάκιστ᾽.*

V. 714. Deerat nota interrogationis post *νεανίου.*

V. 715. Flor. 2. *δέ γ᾽ εὗρες.*

V. 716. *πείσειας ἂν* Lasc. Ald. rell. *πείσεις ἀεί* Flor. A. Flor. 10. 15. Havn. quod recte Monk. explicat *εἰ τὴν ἀεὶ παροῦσαν γυν. πείσεις.* Certe *ἀεί* hoc loco eamdem vim habet, quam alias inter articulum et verbum positum.

V. 717. Flor. A. 10. 15. *ὀνειδίζειν.* V. D. in *Quarterly rev.* nr. 18. p. 356. malit *ὀνειδιεῖς.* V. sq. notam interrogationis addidit etiam Monk.

V. 720. Herv. 1. 2. Cant. *εἰς ἡμᾶς,* quod corrigens Canterus *εἰ δ᾽ ἡμᾶς* nihil aliud nisi Aldinam lectionem inscius restituit.

V. 722. An: *καὶ τὸ πρὶν κ.?* Totus versus deest in Flor. A.

V. 724. *λέγοντος* Flor. A. 10. 15. Vulgata nescio cur corrigenda visa sit: Reisk. coni. *λέξοντος,* quod recepit Wakefield, Markland. ad Iphig. T. 955. *ὥς σ᾽ ἐμοῦ ᾽λέγξαντος* ob scholion ad h. v. *ὡς ἐμοῦ κακῶς ἐλέγξαντος,* pro quo coni. *ὡς ἐμοῦ κακόν σ᾽ ἐλέγξαντος.* quae non cum Monkio interpretantis verba esse censeo. Videtur supplendum *λέγε κακῶς, ὡς ἐμοῦ κακῶς σε λέξαντος. κακῶς* e praecedentibus Chori verbis facile repeti potest. Tum demum cum his cohaerent quae sequuntur *εἰ δ᾽ ἀλγεῖς κλύων κ. τ. λ.*

V. 725. *χρήν* Havn. in quo duplicis lectionis, *χρή* et *χρῆν,* confusae vestigia deprehendere mihi videor.

V. 729. *μεῖζον᾽ ἂν ζώοις* Ald. rell. et maior pars Codd. *μεῖζον᾽ ἂν ζώης* Lasc. Flor. 2. qui *ζώης. μείζονα ζώης* legendum esse vidit Schaefer. melet. p. 120. qui comparat Soph. El. 387. *ἀλλ᾽ ἐξίκοιτο τοῦδέ γ᾽ οὕνεκ᾽ ἐν τάχει. Τίν᾽, ὦ τάλαινα, τόνδ᾽ ἐπηράσω λόγον;* Quomodo haec imprecationis vim habeant, intelligitur e fabula Tithoni et epigrammate Lucillii in Anal. Brunck. T. II. p. 342. CXX. *Εἴ τις γηράσας ζῆν εὔχεται, ἄξιός ἐστι Γηράσκειν πολλὰς εἰς*

ἐτέων δεκάδας. quod citat Censor ed. Monk. in *Quart. rev.* p. 29. Idem hanc imprecationem esse e καὶ μήν — γε apparere, quod in optatis non usurpetur, dicit.

V. 733. Ald. rell. σημεῖά γ᾽ ὦ κάκιστε ταῦτ᾽ ἀψυχίας. Quod post Musgr. edidi, est in Parr. B. D. Flor. A. 10. 15. Havn. Lasc. Omissio vocum τῆς σῆς alteram lectionem peperisse videtur.

V. 734. οὔτι Lasc. Ald. rell. οὔτοι restituit Musgr. e Par. B. Flor. A. (qui οὔτοι — vel οὗτος — προσαγῶν) 2. 10. 15. Havn. Schol. γ᾽ post ἡμῶν om. Flor. 2.

V. 738. Pro φίλον in fine versus Monk. coni. βλέπειν.

V. 739. Diversa sunt τὸ σὸν λῆμα οὐκ ἔστιν ἐν ἀνδράσιν, et quod v. 748. legitur; ad nostrum propius accedunt illa: οὐκ ἐν αἰσχύνῃ τὰ σά. Vid. ad Phoen. 1265.

V. 740. ἐγγελᾷς i. e. ἐγγελάσεις, cuius tamen formae aliud exemplum nunc non succurrit. Tum γέροντι coni. Is. Vossius.

V. 741. θάνῃ γε μέντοι vitiose Herv. 2. Canter. Barn. pro θανῇ γε μ. Eaedem tamen cum Lasc. recte interpungunt θ. γε μέντοι δυςκλεής, ὅταν θάνῃς pro μέντοι. δυςκλ. ὅ. θ. Pro θάνῃς Flor. A. 10. 15. θάνῃ.

V. 744. Barn. ἥ δ᾽ οὐκ ἄν. quod probat Censor ed. Monk. nec improbat Monk. Propter sequens τήνδε verum videtur ἥδε.

V. 745. κἀμὲ Havn.

V. 746. Vict. αὐτὸν pro αὐτός. Flor. 2. αὐτῶν.

V. 747. δίκας τε δώσεις τοῖσι κ. Havn.

V. 748. Havn. ἥτ᾽ ἄρ᾽ ἄκλαυστος. Lasc. ἥτ᾽ ἄρ᾽.

V. 750. ἔῤῥου νυν Ald. Herv. 1. Barn. ἔῤῥου νῦν Brub. Herv. Cant. ἔῤῥοις νυν Parr. B. D. Flor. A. 10. 15. Lasc. ἔῤῥοις κ᾽ αὐτός Havn. ἔῤῥοις qui recepit Musgr. servavit tamen νῦν.

V. 751. ἄπαιδε παιδὸς ὄντες Flor. 10. Lasc. ἄπαιδες παιδὸς ὄντες 15. ὄντες etiam 2. sed e correctione. Verum videtur ὄντες, quod in ὄντος mutatum propter παιδός.

V. 752. γηράσκοντ᾽ Havn. Mox Lasc. Ald. rell. οὐ γὰρ τῷδ᾽ ἴτ᾽ εἰς ταὐτὸ στέγος. Νεῖσθ᾽. Flor. A. οὐ γὰρ τῷ γ᾽ εἰς αὐτὸν στ. Flor. 10. 15. Havn. οὐ γὰρ τῷδέ γ᾽ εἰς τ. στ. quod

recepi, puncto deleto post στέγος. οὐ γὰρ τῷδ᾽ ἔτ᾽ εἰς τ. στ. ex emend. Elmsleii ad Heracl. 959. ed. Monk. ταὐτόν Havn. quo alludit etiam Flor. A. et sic Monk. Vid. ad Phoen. 499. Hipp. 1168.

V. 753. χρή Ald. rell. χρῆν Lasc. (qui χρήν) Lib. P. Flor. 10. Vict. Havn.

V. 755. τοὐμποσὶ Havn. κακὸν οἰστέον Flor. 15.

V. 757. 8. Ald. rell. ὦ σχετλία, τόλμης, γενναία, omissis ἰὼ, ἰώ. ἰὼ, ἰώ praeponunt et σχετλία τ. ὦ γενναία habent Parr. B. D. Flor. A. 2. 10. 15. Vict. Havn. Lasc. σχετλίη Havn. τόλμας Flor. A. 15. Praeterea Flor. A. 10. 15. post τόλμας sic: καὶ μέγ᾽ ἀρίστη, ὦ γενναῖα, χαῖρε κ. τ. λ. ὦ γενναία Parr. B. D. Flor. A. 2. 10. 15. Havn. Lasc. γενναία deest in Par. D.

V. 759. ἀρίστη Flor. A. 10. 15. Havn. ut edidit Monk.

V. 759. 60. Flor. A. 10. πρόφρων τε χθόνιος Ἑρμῆς. θ᾽ post χθόνιος omittit etiam 15. Pro Ἑρμῆς Havn. ᾍδης, et pro ᾍδης idem Ἑρμῆς.

V. 761. τι deest in Havn. ἀγαθοῖσι Havn.

V. 763. Lasc. Ald. rell. νύμφα προςεδρεύοις. παρεδρεύοις Parr. B. D. Flor. A. 10. 15. Havn. qui νύμφη habet. Iota subscriptum primus addidit Barnes.

V. 767. κάκιον Lasc.

V. 769. ἀμείψασθε Lasc.

V. 771. τὰ προστεκόντα ξ. Flor. A.

V. 772. φέροιεν Havn. et εἴ τι μοι φέρ. Flor. A.

V. 773. Lasc. ποτῆρα δ᾽ ἐχειρεσι. Flor. 2. δὲ χείρεσι. Havn. δὲ χειρεσι (σ superscr.). Forma χείρεσσι, quae non nisi hoc l. et Soph. Antig. 1297. legitur, sed in versu choricis versiculis interiecto, suspecta est Monkio, qui malit ποτήριον δ᾽ ἐν χερσί. Nam nec ποτήρ nisi Cycl. 151. invenitur.

V. 774. εὔζωμον Havn.

V. 776. στέφη Flor. 2. μυρσίνοις Lasc. Ald. et Codd. μυρσίνης est a Cantero.

V. 778. ἀδμήτων κακῶν Flor. A.

V. 779. Aristoph. Ran. 654. τί δῆτα κλάεις; — Κρομμύων ὀσφραίνομαι. — Ἔπειτα προτιμᾷς οὐδέν; — Οὐδέν μοι μέλει. quem locum cum nostro confert Bergler.

V. 780. Havn. ἔξω (sic) pro ξένῳ. [ἐν written above]

V. 784. ἤδ᾽ Lasc. Ald. rell. Correxit Barnes.

V. 785. deest in Havn.

V. 786. ἤ ᾽μοί Wakefield. Monk. recte.

V. 788. Porson. Adv. p. 222. corrigit ἀφ᾽ οὗ τὸν ξ. Non opus.

V. 789. *ἐν κακοῖς ἀφ.* Nam si viva Alcestide et florente domo venisset, nulla fuisset causa odii. Itaque hoc male habet famulum, quod importunus hospes in domestica calamitate advenit. Ita *ἐν κακοῖς* non dictum videtur pro *σὺν κακοῖς*, quod Hermanno placet ad Viger. p. 858. n. 389.

V. 790. *πεφροντικῶς* Havn. *βλέποις* Flor. 15.

V. 794. Lasc. *συνοφρυωμένῳ.*

V. 797. *δοκῶ μὲν οὔ* habet Plutarch. Consol. ad Apollon. p. 107. C. ubi hunc versum cum quinque sequentibus citat. Plut. lectionem probasse videtur Porson. Adv. p. 222. ubi adscripsit *δοκῶ μέν* Suppl. 773. Hel. 926.

V. 799. De formula *κατθανεῖν ὀφείλεται* vid. Wyttenbach. ad Plut. p. 725 sq. Horatii Sat. II, 6, 93 sqq. comparavit Muretus.

V. 800. Lasc. *οὐκ ἔστι θνητῶν ὅτις. θνητῶν* etiam Ald. rell. *αὐτῶν* Plutarch. l. c. quod nunc memoriter citantis potius esse videtur.

V. 802. *τὰ τῆς τύχης* malit Elmsl. ad Soph. Oed. T. 977. Vix opus. Pro *οἷ* Flor. 2. Vict. Lasc. *οὗ*, Havn. *ᾗ*.

V. 803. *διδακτῶν* Flor. A.

V. 805. *καθημέραν* Havn.

V. 806. *λογίζω* Flor. A.

V. 807. 8. *ἡδύστην* Lasc. Tum Flor. A. 10. 15. voces *πλεῖστον* et *Κύπριν* transponunt: *τίμα δὲ καὶ τὴν Κύπριν ἡδίστην θεῶν Πλεῖστον βροτοῖσιν.*

V. 808. Lasc. *Κύπριν· βροτοῖσιν εὐμ. γὰρ ἡ θεός.*

V. 809. *πιθοῦ* Monk. quia hoc alteri praeferendum, ubicunque per metrum liceat, alicubi monuerit Elmsleius; quod recte alicubi ridet Hermann.

V. 811. *ἀφεὶς λύπην* Flor. 10. 15. *οὐκοῦν* Havn.

V. 812. *πίῃς* Ald. rell. *πίῃ* scribendum esse vidit Musgr. e Parr. D. E. Lib. P. Flor. A. et Lasc. quomodo habent Flor. 2. 10. 15. Vict. Havn. *πιεῖ* Wakef. Monk. Sed futurum verbi *πίνω* est *πίομαι*, non *πιοῦμαι*. Vide quos citavi Gramm. gr. §. 180. not. p. Interrogationem primus addidit Wakefield. Tum *τάσδ᾽ ὑπερβαλὼν τύχας* Lasc. Ald. rell. *πύλας*, ut coni. Is. Vossius, citans v. 846. Parr. B. D. et commemorat Schol.

V. 813. *ὁθούνεκα* cum Buttmanno Gramm. gr. mai. I. p. 121. scribendum censeo, quippe eadem ratione formatum ex *ὅτου ἕνεκα*, qua *οὕνεκα* ex *οὗ ἕνεκα.*

V. 814. *κακοῦ* pro *φρενῶν* Havn.

V. 815. Flor. A. 10. 15. *μεθορμιεῖς* (A. —*εὶς*) *πίτυλος.*

V. 818. *ἅπασίν ἐστιν* recte Lasc. et Monk.

V. 819. Ald. rell. *ὁ βίος ἀλ. οὐ βίος.* Lasc. Parr. omn. Flor. A. 2. 10. 15. Vict. Havn. quod iam inventum a Piersono Veris. post Musgr. edidi.

V. 820. Havn. *ἐπιστάμεθα.*

V. 824. Interrogationem in fine versus addunt Lasc. Wakef. Monk.

V. 826. Lasc. Ald. rell. *ἄγαν γ᾽ ἐκ.* Sed *γ᾽* om. Flor. 10. 15. (e quibus hic *ἄγαν ἐκεῖνος ἄγαν ἔστι φ.*) Havn.

V. 827. Ald. rell. *οὔκουν. ὀθνείου γὰρ οὕνεκ᾽ εὖ πάσχει νεκροῦ.* Barnes. scripsit *ἕνεκ᾽*. Parr. B. D. Flor. A. 10. 15. Havn. *οὐ χρῆν μ᾽ ὀθνείου γ᾽ οὕνεκ᾽ εὖ πάσχειν νεκροῦ.* Sic etiam Lasc. nisi quod *χρῆ* habet. Vict. *οὔκουν ὀθν. γ᾽ οὕνεκ᾽ εὖ πάσχει νεκροῦ. εὖ πάσχειν* est *bene sibi esse velle*, quod Plautus dicit *bene sibi facere*; non, ut Monk. vertit, *bene tractari, to be well treated.*

V. 828. *καὶ λίαν γ᾽ οἰκεῖος ἦν* Ald. rell. *γ᾽* om. Flor. 2. Havn. *καὶ λίαν θυραῖος ἦν* Flor. A. 10. 15. Lasc. Hoc recepi, quia, si altero modo locutus esset famulus, Hercules statim rem, ut se habebat, intellexisset. Nunc et ironice et aenigmatice loquitur famulus.

V. 829. Scribe *ἔφραζέ μοι*, ut est in Lasc. Ald. rell. Sic etiam infra 844. *ἔπειθέ με.*

V. 830. *χαίρων ἴθι* non tam est *vade et vale*, quam *valeas, noli mihi diutius importunus et molestus esse*, ut Phoen. 921. idem fere quod *πολλὰ χαίρειν σε κελεύω.*

Tum Lasc. Ald. rell. *ἡμῖν δὲ δεσπ.* Particulam expunxit Musgr. auctoritate Parr. B. D. E. Flor. A. nec habent Flor. 10. 15.

V. 832. *οὐ γάρ τι κωμ. ἂν ἠχθόμην σ' ὁρῶν* Flor. A. 10. 15. Havn. quod recepi pro *οὐ γάρ σε κωμ. ἂν ἠχθόμην ὁρῶν*, quia *τι* facilius omitti, quam addi, poterat.

V. 833. Frustra Valck. ad Hipp. 932. *ἀλλ' ἦ* scribens interrogationem delet in fine versus. Vid. Bergler. ad Aristoph. Ach. 1110. In Iphig. A. 836. scribendum: *ἀλλ' ἦ πέπονθα δεινά; μνηστεύω γάμους οὐκ ὄντας, ὡς εἴξασιν;*

V. 834. *δόμοις* Par. B. Flor. A. 10. 15. Havn. quod recepit Monk. citans Aristoph. Pac. 272. *κἂν δέοντι τῇ πόλει.*

V. 835. *ὑμῖν* Lasc. *βλέποις* Flor. A.

V. 836. *στολισμούς τε* Flor. A. 10.

V. 837. *μῶν ἦ τέκνων τι φροῦδον ἢ πατὴρ γέρων* Flor. 10. 15. Havn. etiam Flor. A. nisi quod ex hoc *τι* pro *τις* non enotatum est.

V. 842. *μόνον* Lib. P. Flor. 2. Vict. Lasc. quod praetulit Gaisford.

V. 845. *ἐς τάφον* Lasc. Ald. *εἰς τάφον* Flor. 10. 15. Vict. Havn.

V. 848. *κἀπεκώμαζον* Ald. rell. Sed Lasc. Par. E. Flor. 2. *κἀτ' ἐκώμαζον.* Par. B. D. Flor. A. 10. 15. Vict. *κᾆτα κωμάζω.* Havn. *κᾆτα κωμάζων.* Si quaeras, quod in his litteris semper quaerendum est, quae lectio e qua alia depravatione oriri potuerit, *κἀπεκώμαζον* ita non est difficile, ut librarium pro eo *κἀτ' ἐκώμαζον* scripsisse vix credas; hoc vero ipsum ortum videtur e *κᾆτα κωμάζω*, quum *ἔπινον καὶ κωμάζω* iungi non posse viderentur. Itaque legendum videtur: *πράσσοντος οὕτω, κᾆτα κωμάζω.* De *κᾆτα tamen* cum indignatione vid. Valck. ad Phoen. p. 205 sq. Heind. ad Plat. Gorg. §. 28. Phaedon. §. 89.

V. 849. Flor. A. *στέφανον.* Mox edd. et Codd. *ἀλλὰ σοῦ τὸ μὴ φράσαι*, constructione simillima ei, quae est Med. 1040. *ἀλλὰ τῆς ἐμῆς κάκης, Τὸ καὶ προέσθαι μαλθακοὺς λόγους φρενί.* Vid. Gramm. gr. §. 348. §. 542. not. 4. c. Atque in hoc acquiescendum erat, non Reiskii coniectura recipienda, *ἀλλὰ σοῦ τό μοι φράσαι*, quod vix recte dictum videtur pro *σὸν τό μοι φράσαι.*

V. 850. *προςκειμένου* corrigunt Scaliger, Reisk. Musgr. et hoc receperunt Wakef. Gaisf. Monk. Quod malum domum premit, idem ei propositum esse dici quidni possit? Pro *δώμασιν*, ut est in Flor. 10. 15. pro *δώμασι*, Havn. *δώματος.*

V. 851. *θάπτε* Flor. 15. *νῦν* pro *νιν* Flor. 2. Vict. Monk. edidit *ποῖ νιν εὑρήσω μ.* cum quaestio ad vocem *μολών* pertineat. Imo primarium est, *ubi eam inveniam?*

V. 852. Monk. coni. *ἢ 'πὶ Λαρίσσας* (voluit, puto, *Λαρίσσης*). Hoc certe usitatius. vid. Gramm. gr. §. 584. Brunck. ad Aesch. Prom. 663. Blomf. ib. 679.

V. 853. *προαστείου* Lasc. Havn.

V. 854. *καρδία καὶ χεὶρ ἐμή* Lib. P. Flor. 2. Havn. et Tzetzes Chil. II, 809. *καὶ χείρ τ' ἐμὴ* Vict.

V. 856. *'Ηλεκτρύωνος γείνατ'* rectum esse non potest propter omissum augmentum. Prae ceteris placet Blomfieldii coniectura a Monkio commemorata, *'Ηλεκτρυόνος ἐγείνατ' 'Α.* quam probat etiam Elmsl. ad Eur. Bacch. p. 150. ubi *'Ακταίονος* ap. Eurip. Bacch. 211. comparat. Et hoc ipsum, *'Ηλεκτρυόνος*, habet Havn. Cf. Wesseling. ad Diod. Sic. IV, 58. Heyne ad Apollod. p. 129. Schaefer. ad Apoll. Rh. T. II. p. 55.

V. 857. *δεῖ γάρ σε σῶσαι* Flor. 10. puto etiam A. quamvis ex eo enotatum *γάρ με.* *σῶσαι* omittit Flor. 15.

V. 859. Lasc. Ald. rell. *'Αδμήτῳ δ' ὑπ.* *'Αδμήτῳ θ' ὑπ.* Par. B. Flor. 10. 15. Havn. et sic edidit Musgr.

V. 860. *δ'* om. Lasc. *μελάμπτερον* legendum esse coni. Musgr. e Schol. et edidit Wakef.

V. 864. *κύκλον δὲ περ.* Parr. B. D. Flor. A. 2. 10. 15. Vict. Havn. Lasc. Hoc recipiendum erat, quum exquisitius sit *περιβάλλειν χεῖρας τινὶ*, pro eo *κύκλον χειροῖν*, quam *περιβ. τινὰ χερσί.* Vid. Or. 1037. Phoen. 1459. Lib. P. *κύκλιον.* Praeterea *περιβαλών* tres Florr. Recte Monk. ed. *περιβάλω.* Pro *ἐμαῖν* Flor. A. *ἐμά.*

V. 868. *εἶμι τῶν κάτω* Parr. B. D. Lib. P. Vict. Havn. quod praetulerunt Wakef. et Gaisf.

V. 872. Flor. 2. 10. 15. *ἀπήλασεν.*

V. 873. Lasc. *βαρίᾳ συμφρᾷ.*

V. 878. *ἰώ* semel Flor. 10. 15. *ὤ* semel Havn.

V. 879. *στυγεραὶ πρός.* Ald. rell. *στυγναὶ πρ.* Parr. B. D. Lib. P. Flor. 2. 10. 15. Havn. Lasc. quod recepit Musgr.

V. 880. Lasc. Ald. *ἰώ μοί μοι αἶ αἶ* (Lasc. *αἶ αἴ*). Alterum *μοι* om. P. Steph. Barn. Pro *αἶ αἶ* Flor. 10. 15. ἒ ἔ.

V. 881. *πῆ στῶ* Ald. *ποῖ στῶ* Flor. A. 10. 15. Lasc. *πᾶ* correxit Porson. ad Hec. 1070. Contra Havn. *πῆ βῶ.*

V. 882. *ὀλοίμην* Monk.

V. 883. *ἔτικτε* Lasc. Havn. *ἔτικτεν* Flor. 10. 15.

V. 884. *κείνην* Flor. A.

V. 886. *χαίρων προσορῶ* Flor. A. 10. 15.

V. 889. Havn. *ᾅδης θανάτῳ.*

V. 890. In sqq. omnia choro tribuunt Lasc. Ald. Interiectiones post Scaligerum et Duportum Admeto tribuit Barn. easque in fine versuum positas. Sic personae distinguuntur etiam in Parr. B. D. Flor. A. et Havn. fortasse etiam in tribus Florr. in Flor. A. interiectiones etiam in initio constitutae sunt.

V. 891. *αἶ αἶ* Lasc. Ald. ἒ ἔ scribendum esse ex antistrophico patet 910. in quo quum *πέρας δ' οὐδέν* respondeat verbis *πέπονθας ἅ* — versus esse debet dochmiacus dimeter: ⏑⏑⏑–⏑– | ⏑––⏑– et ⏑⏑⏑––– | ⏑––⏑–

V. 892. Hic Lasc. Ald. rell. ἒ ἔ, ut in antistr. nec nunc causam video, cur mutetur.

V. 893. *σαφῶς οἶδα* Flor. A. et pro *φεῦ φεῦ* cum Flor. 10. *ποῦ φῶ.*

V. 897. Ald. rell. *πρόςωπον ἄντα, λυπηρόν* contra metrum. *λυπρόν* Parr. D. E. Lib. P. Flor. A. 2. 10. 15. Vict. Havn. Lasc. quod restituit Musgr. Sed deest syllaba ante *ἄντα*. Musgr. coni. *πρόςωπόν τιν' ἄντα*, in quo *τιν'* misere frigere — *This τιν' is very unmeaning* — recte notat Censor ed. Monk. in *Quart. rev.* p. 29. Felicius Hermann. in litteris ad me datis, *πρόςωπόν μ' ἔναντα λυπρόν.*

V. 898. Flor. A. *ὅπου φρένας.* Havn. *φρέν' ἥλκωσε.*

V. 899. *τί γὰρ ἀνδρὶ κακὸν μεῖζον, ἁμαρτεῖν Π. ἀ.* dictum accipiunt pro *μεῖζον τοῦ ἁμαρτεῖν* vel *μ. ἢ ἁμαρτεῖν.* Ellipsis vix ferenda videtur Schaefero ad Lamb. Bos. p. 763. Hermann. autem ad Viger. p. 884. *μεῖζον*, inquit, cum genitivis construendum est: *quid enim tristius est ad amittendum, quam fida uxor?* Ita erit, credo, *τί γὰρ μεῖζον κακὸν πιστῆς ἀλόχου, ὥςτε ἁμαρτεῖν αὐτῆς;* nam infinitivi, qui sic adiectivis adduntur, ut respectum (sit venia verbo) designent, quo illa adiectiva ponuntur, omitti etiam possunt ita, ut sensui ad integritatem nihil desit, ad perspicuitatem nonnihil. Sic reliqua per se apte cohaerere debent, quod hic secus fit: *nam quodnam maius malum est, quam fida uxor, nimirum ad perdendum* vix quisquam dixerit. Similiter ἢ ante infin. post comparativum omissum est in Aesch. Agam. 613. *τί γὰρ Γυναικὶ τούτου φέγγος ἥδιον, δρακεῖν Ἀπὸ στρατείας ἄνδρα σώσαντος θεοῦ· Πύλας ἀνοῖξαι* pro *ἢ δρακεῖν*, vel si, quod malim, cum Blomfieldio (v. 585.) *δρακεῖν* cum *ἥδιον* coniungas, *ἢ πύλας ἀνοῖξαι.* (Obiter moneo, neque *πύλας τ' ἀνοῖξαι* cum Pauwio, neque *ἀνδρί* cum Blomf. legendum videri. Iungenda enim sunt: *τί γὰρ φέγγος ἥδιον δρακεῖν, ἢ πύλας ἀνοῖξαι, θεοῦ σώσαντος ἄνδρα ἀπὸ στρατείας.*) Sic etiam Plat. Gorg. p. 519. D. (§. 158.) *Καίτοι τούτου τοῦ λόγου τί ἂν ἀλογώτερον εἴη πρᾶγμα, ἀνθρώπους ἀγαθοὺς καὶ δικαίους γενομένους — ἀδικεῖν τούτῳ, ὃ οὐκ ἔχουσιν;* pro *ἢ ἀνθρώπους ἀδικεῖν.* Sed in his praecedens *τούτου* structuram mollit, et haec illa est ratio, quam illustravi ad Orest. 1155. Phoen. 520. Hoc loco ad *μῖξιν ἀμφοτέρων τῶν λέξεων*, quam saepe iam commemoravi, confugere cogor: *τί γὰρ κακὸν μεῖζον, ἢ ἁμαρτεῖν* et *μέγιστον γὰρ κακόν ἐστιν ἁμαρτεῖν.*

V. 900. *φιλίας* pro *πιστῆς* Havn.

V. 901. *ὄφελον* Flor. A.

V. 902. *τε* om. Flor. 10. 15. Havn.

V. 903. Lasc. Ald. rell. *ψυχῇ δὲ μιᾷ τῆσδ' ὑπεραλγεῖν* (*ὕπερ ἀλγεῖν* Lasc.). Flor. 2. *ψυχὴ δὲ μία*, ut edidit Grotius in Stob. LXVIII. p. 280. Parr. B. D. Flor. A. 10. 15. Havn. et Stob. LXVI. p. 420. Gesn. *μία γὰρ ψυχή.* quod recepit Musgr. Pro *τῆςδ'* Flor. A. *τῶνδ'*.

V. 905. *νυμφιδίας* Havn. *νυμφιδίους* (ων) Vict.

V. 907. 8. *ἀτέκνους* Schol. Flor. 10. 15. *ἀτέκνους ἀγάμους τ'* Havn.

V. 908. *διαπαντός* Ald. rell. *διὰ παντός* Lasc.

V. 910. Vulgo *αἶ αἶ.* Vid. ad 891. *τιθεῖς* Lasc. Ald.

rell. male. Vid. Porson. ad Orest. 141. *τίθης* Flor. 15. Sed Flor. A. 10. *πέρας δέ γ' οὐδὲν ἀλγίων τιθεὶς.* Sic etiam Flor. 15. qui *τίθης*, et Havn. qui *τιθεῖς*. Personam Admeti addit Flor. A.

V. 912. ἒ ἒ vulgo.

V. 913. *πρῶτον* Flor. 10. 15. Totus versus deest, et pro *φεῦ φεῦ* superiore v. scriptum est ἒ ἒ in Flor. A.

V. 915. *γυναῖκα* om. Flor. 15.

V. 916. *θνητῶν* Havn. *βροτῶν* Flor. A. 10.

V. 918. *τῶν ὑπὸ γαίας* edidit Monk.

V. 919. *εἰς* Lasc. Flor. 2. 10. 15. Vict. *τάφον* Havn.

V. 922. *ἅ εὖ* (sic) Flor. A. pro *ᾅδης*.

V. 923. *γε* om. Flor. A. 10. 15. Havn.

V. 923. *συνέσχ' ἂν* correxerunt Northmorus et Porson. Adv. p. 222., probante Schaefero Melet. cr. p. 56. Contra Elmsl. ad Med. p. 150. not. ε tertiae personae rarissime vel nunquam ante particulam *ἂν* elidi monuit; cuius rei causam aperire conatus est Hermann. Praef. Soph. El. p. XIV sq. Ille tamen dubitare videtur, an particula in eiusmodi locis omitti possit; Hermannus vero l. c. eius omissionem in sententiis conditionalibus quum omnium Graecorum, tum Atticorum usu tritissimam esse affirmat. Cf. idem ad El. 902. 1011. *χρῆν, ἔδει, εἰκὸς ἦν, ἐξῆν* (Xen. Hell. II, 3, 41.) Atticos dicere scio, ubi nos Coniunctivo utimur; sed in illis *ἂν* non magis deest, quam in Latinis, *oportebat, debebam, poteram.* In aliorum verborum imperfectis vel aoristis omissae illius particulae exempla rarissime mihi occurrerunt. Tragici certe, quantum equidem observavi, imperfecto et aoristo in sententiis conditionalibus semper addunt *ἂν*, nisi ibi, ubi *ἂν* sequi debebat tertiam personam ε finali carentem, et ne hoc quidem ubique: nam Ion. 357. *εἶχ' ἂν* in omnibus libris legitur. Num igitur credamus, Tragicos dixisse *ἔλαβεν ἂν* Or. 491. *ἀπέδωκεν ἄν*, ut Hel. 1012. vel *ἂν ἔδρασ'* Or. 570. *ἂν — ἔσχ'*, ut Troad. 970. etiam *ἔπαυσ' ἄν, καθῃμάτωσ' ἂν* Herc. 267. 231. pro *ἔπαυσα ἄν, καθῃμάτωσα ἄν*, at *ἔλαβ' ἄν, ἀπέδωχ' ἄν, ἔδρασ' ἄν, ἔσχ' ἂν* dicere refugisse? Cuius rei quae tandem causa excogitari possit? Nam alias ε tertiae personae saepissime elidunt, cuius rei una Hecuba haec exempla suppeditat: *μεθῆχ'* 27. *κάτεσχ'* 38. *ἦλθ'* 89.

ἔδοξ' 217. *παρέστηχ'* 226. *ἔστησ'* 519. (quod 528. est pro *ἔστησα*) *διέφθειρ'* 598. *ἔσωζ'* 671. *ἐτύγχαν'* 750. *ἀπώλεσ'* 1097. *ἤγαγ'* 1122. *εἶχ'* 1184. *ἐσήμην'* 1191. *ὑπῆρχ'* 1205. *ἔοιχ'* 1228. ut dicere non audeam cum Hermanno l. c. Tragicos libentius illas verborum personas plenas, quam elisa vocali posuisse. Utrum igitur sic ratiocinari placet: quum in Tragicorum editionibus rarissime *ἂν* tertiis personis ε finali carentibus subiectum reperiatur, Tragicos *ἔσχ' ἂν* et sim. dicere noluisse, an sic: quum *ἂν* ubique imperfectis vel aoristis addant, nec ulla causa cogitari queat, cur vocalem ante *ἂν* elidere noluerint, quam alias saepissime elidunt, ubi *ἂν* desit, hoc librariorum errori tribuendum esse? Accedit, quod omissio particulae rationi etiam repugnare videtur, de quo vid. ad Phoen. 1344. et parum sibi constitissent Graeci, si *ἔγραψ' ἂν* pro *ἔγραψεν ἂν* dicere refugissent, veriti ne illud *ἔγραψα ἂν* an *ἔγραψεν ἂν* valeret dubitari posset, *συνέσχεν* autem, *ἐλάνθανεν* etc. dicere non dubitassent, nihil veriti, ne quis revera aliquem continuisse vel latuisse dicere videretur, quem tantum certa aliqua conditione latuisse dicere vellent. Itaque h. l. vel cum Porsono, Gaisfordio et Monk. leg. *συνέσχ' ἄν*, vel dicendum, quum verba *τί μ' ἐκώλυσας ῥίψαι* etc. significent optare Admetum hoc factum esse, eundem his sensum inesse, ac si, utraque structura coniuncta, dixisset *εἴθε ἔῤῥιψα ἐμαυτόν*, atque ita orationem continuare: *εἴθε δὲ δύο Ἅιδης ψυχὰς συνέσχεν ὁμοῦ, utinam duas animas eodem loco continuisset.* Sic Orest. 1575. *εἰ γὰρ κατέσχον.* infra 1113. *εἴθ' ἐξ ἀγῶνος τῆνδε μὴ 'λαβες ποτέ.*

V. 924. *λίμνην* Flor. 10. 15. Havn. ut edidit Monk.

V. 925. *κοῦρος* Flor. A. 10. 15. Havn.

V. 926. *ὤλετ'* Flor. A. Havn. *δόμοισιν* Flor. 10. 15.

V. 928. *ἔφερεν* Flor. 2. 10. 15. Havn. Lasc.

V. 930. *βίου* pro *βιότου* Flor. A. 10. 15. *βιότου τε πρόσω* vulgo. *πρόσσω* Barnes. *βιότου τε πόρσω* Gaisford. Monk. in quod incidit etiam Erfurdt. ad Soph. Ai. 184. Hoc verum videtur. *πόρσω* legitur in Soph. El. 213. et ex uno Cod. in Oed. Col. 226.

V. 932. *δ'* om. Flor. 15. Havn.

V. 934. Flor. A. *πεύκοσι σὺν πολιάσιν*. e quo hoc saltem apparet, quam ille Codex vitiosus sit.

V. 935. *εἴσω* Flor. A. 2. 10. 15. quod metro accommodare voluit Havn. *ἔστιχον εἴσω*.

V. 937. *πολυήχητος* Monk. qui Doricas formas in anapaesticis legitimis retinere se nolle scribit.

V. 938. Havn. *ὀλβίαζων*. sic.

V. 939. *καὶ ἀπ᾽ ἀμφοτέρων* Flor. 10. 15. Havn. ut legendum coni. Monk. qui superiori etiam versu malebat *καὶ ἔμ᾽ ὀλβίζων*.

V. 940. Lasc. Vict. Havn. *ἧμεν*. Ald. rell. *εἰμὲν*, quod ionicum est pro *ἐσμέν*, nec tempus convenit. Recte Gaisford. *εἶμεν* i. e. *εἴημεν*. de qua forma vide praeter Dawes. Misc. crit. p. 243. Valck. ad Hipp. 349. Heindorf. ad Plat. Theaet. p. 298.

V. 942. *στολισμοί* Flor. A. 10.

V. 943. *εἴσω* Flor. 10. 15. Havn.

V. 944. *ἐς* om. Lasc.

V. 945. *παρ᾽ εὐτυχεῖ σοι πότμος* Ald. Brub. Herv. 1. *παρ᾽ εὐτυχῆ σοι πότμον* Herv. 2. Canter. haud dubie e Schol. et sic MSS. et Musgravii et mei cum ed. Lasc. *παρ᾽ εὐτυχῆ πότμον ἦλθεν ἄλγος* Monk. vertit: *dolor confestim secutus est prosperam fortunam.* Rectius vertisset: *eo ipso tempore, quo fortuna secunda utebaris.* Vid. Heind. ad Plat. Prot. p. 521.

V. 947. Post *ψυχάν* Flor. A. 10. 15. Havn. addunt *ἒ ἕ*, quae voces in Havn. singularem versum constituunt.

V. 948. Flor. A. *ἔνθ᾽ ἂν δάμαρ*. Flor. 10. 15. *ἔθανεν* Vict. Lasc. *ἔλιπεν*.

V. 949. *πολλοῖς* Lasc. Ald. rell. Parr. B. D. Flor. A. 2. 10. 15. Havn. *πολλούς* Canter. Barn. Musgr. *πολλοῖς* praeferrem, si sq. v. scriberetur *δάμαρτα* vel *δάμαρτας*. Et *δάμαρτας* habet Havn. quod etiam Reiskio in mentem venit. *παρέλυσεν* scripsi ob versum.

V. 953. *τῶν μέν* Flor. A.

V. 955. Recte Elmsl. ad Heracl. 959. corrigit *χρῆν*.

V. 956. *μανθάνων* Ald. rell. *μανθάνω* Parr. B. D. Flor. A. 10. 15. Havn. Lasc. Optime, inquit Musgr. si

praeterea *διάξων* legas. Non opus. Bacch. 1249. *Διόνυσος ἡμᾶς ὤλεσ᾽· ἄρτι μανθάνω.*

V. 957. *τῶν δ᾽ εἰς δόμους* Flor. A. 10.

V. 960. *ἐξολεῖ μ᾽ ἐρ.* Ald. rell. *ἐξελᾷ* Parr. B. E. Lib. P. Flor. A. 2. 10. 15. Vict. Havn. Lasc.

V. 962. Ald. rell. *ἵζες*. In marg. Brub. notatum est *ἵζεν*. *ἵζε* Canter. et Codd.

V. 964. *κλαίει* Ald. rell. *κλαίῃ* coni. Aemil. Portus, frustra obloquente Barnesio. Sic enim Par. E. Lib. P. Flor. 2. 10. 15. Lasc.

V. 966. *κατ᾽ οἶκον* Flor. A. 10. 15. Havn. Pro *δέ με* (sic enim scribendum, non *δ᾽ ἐμέ*) Flor. A. *νέμε*.

V. 967. *γελῶσι* Lasc. Flor. A. *γ᾽ ἐλῶσι* (non *γ᾽ ἔλωσι*, ut narrat Monk.) Ald. rell. unde veram lectionem restituit Aem. Portus. *γάμοι τ᾽ ἐλῶσι* dedit Monk. post Wakefield.

V. 968. *οὐδὲ γὰρ ἀνέξομαι* Flor. A. 10.

V. 969. *τῶν ἐμῶν* Flor. A.

V. 970. Monk. edidit *κυρῇ*.

V. 973. *εἶτ᾽ ἀνήρ* Flor. 10. 15. Havn.

V. 974. *τὸς τεκ.* — *αὐτούς* Lasc. littera *υ* transposita.

V. 975. Flor. A. *τοιάδε* — *κλυδόνα*.

V. 978—82. Stobaeus in Eclogas suas Tit. VIII. transtulit, T. I. p. 156. ed. Heeren. quibus Grotius p. 127. addidit ea, quae in Euripide usque ad v. 997. leguntur.

V. 978. *ἦσθα* pro *ἦξα* Flor. A. *ἦρξα* Stob. Canter. Idem et apud Heer. *μεταρσίων*, ubi mirari licet acumen Heerenii, qui, praefero, inquit, lectionem Stobaei: retenta enim vulgata, *καί* languere videtur!

V. 980. *πλεῖστον* Ald. et Stob. Grot. *πλείστων* Lasc. Parr. omn. Flor. A. 2. 10. 15. Vict. Havn. haud dubie ad sensum melius, quamvis ad metrum nihil intersit. Monk. *πλεῖστον* revocavit.

V. 985. *Ἀσκληπιάδησιν* Flor. A. (Falsus enim est Musgr. qui *Ἀσκληπιάδαις* in eo legi narrat) *Ἀσκληπιάδης* Lasc. *Ἀσκληπιάδαις* Par. E. Lib. P. Flor. 2. 10. 15. Vict. Havn. Unde firmatur Hermanni coniectura elem. doctr. metr. p. 531. sic legendum suspicantis:

γῆρυς, οὐδ' ὅσα Φοῖβος Ἀ-
σκληπιάδαις ἔδωκεν.

et in antistropha;

καὶ τὸν ἐν Χαλύβοις δαμά-
ζεις σὺ βίᾳ σίδαρον.

quomodo hi versus in Havn. dispositi sunt. *ἔδωκε* coni. etiam Musgr. edidit Gaisf. *παρέδωκεν* Flor. 10. 15. Praeterea Monk. *γᾶρυς* et v. 983. *Θρᾴσσαις*, eadem levitate formas Doricas, etiam quae nusquam alibi leguntur, ut *γᾶρυς* et *Θρᾷσσα*, hic inferens, qua ex anapaesticis expulit.

V. 987. *βροτοῖσι* Lasc. Ald. rell. *βροτοῖσιν* Flor. 10. 15.

V. 988. *οὐδ' ἔπιον β.* Flor. A.
οὐ

V. 989. Vict. *θεᾶς.*

V. 992. *ἔλθοις* omissum est in Lasc.

V. 993. *νεύσῃ* Lasc. Ald. rell. *νεύσει* Parr. B. D. Flor. A. 10. 15. Havn. quod recepit Musgr. quem nollem secutus essem. Recte *νεύσῃ* pro *νεύσῃ ἄν* defendit Monk. Vid. ad Hec. 250. Praeterea Flor. A. 10. 15. Schol. *ὅτε.*

V. 994. *Χαλύβοις* Flor. A. 15. Havn. recte: vid. ad 985. Schol. *ἐν Χαλύβῳ.* et *Χάλυβες ἔθνος* etc. unde fortasse Barnes. dedit *ἐν Χαλύβεσσι.*

V. 995. *δαμάζεις οὐ βίᾳ* Ald. rell. unde Canter. Nov. lect. IV, 19. fecit *δαμάζει σου βία.* quod recepit Barnes. Sed Parr. omn. Flor. A. 2. 10. 15. Lasc. *δαμάζεις σὺ βίᾳ.* Vict. *δαμ. οὐ βία σύ.* In Flor. 2. ab alia manu supra scriptum *γρ. οὐ βίᾳ.*

V. 996. *ἀπότμου* Flor. A.

V. 998. *ἀφύκτοις* Lasc. Flor. 2. 15. Vict. Supra *εἶλε* in Flor. 2. ab alia m. scriptum est *γρ. ἦλθε.* Quum Chorus orationem nunc ad Admetum convertat, scripsi *καὶ σ'*, *te etiam*, pro *καί σ'.*

V. 999. *τόλμα τάδ'* Flor. A. 10. Havn. *τόλμα τόδ'* Flor. 15. Tum Flor. A. *ἀνάρξεις.*

V. 1001. *φθινύθουσι* Flor. A. 2. 10. 15. Havn. Lasc.

V. 1003. *γε* om. Flor. A. 2. 10. 15. Havn. Lasc. et delevit Monk. vulgata lectione omnem numerorum suavitatem omnino sublatam dicens.

V. 1004. Ald. rell. *φίλα δέ τι*, quod correxit Portus. Flor. A. *φίλα δὲ καὶ θανοῦσα ἔσται.* Flor. 2. Vict. Lasc. *φίλα* (Lasc. *ἴφλα*) *δὲ καὶ θανοῦσ' ἐστίν.* Flor. 10. 15. Havn. *φίλα δὲ θανοῦσ' ἔσται.*

V. 1005. *πᾶσαν* Flor. 2. 10. 15.

V. 1008. *ὅμοιος* Havn. Porson. Adv. p. 222. Frustra, inquit, coniicit Cl. Villoison. *ὅμοιον.* Aristoph. Lysistr. 529. Eurip. Erechth. ap. Lycurg. p. 219. Demosth. de corona p. 582. Procop. hist. arc. VII. Ceterum Monk. hunc versum antispasticum hendecasyllabum esse dicit, cuius exempla indicaverit Porson. in Add. ad Hec. 1169. citans etiam Gaisford. ad Hephaest. p. 307. Imo versus constat e spondeo, duobus choriambis et syllaba catalectica, ut recte eum iudicat Porson. l. c. p. 104. ed. Lips. Ad sensum apte comparat Censor ed. Monk. epigramma Platonis Comici apud Plut. Themist. extr. *Ὁ σὸς δὲ τύμβος ἐν καλῷ κεχωσμένος Τοῖς ἐμπόροις πρόςρησις ἔσται πανταχοῦ· Τούς τ' ἐκπλέοντας εἰςπλέοντάς τ' ὄψεται, Χὠπόταν ἅμιλλα τῶν νεῶν, θεάσεται.*

V. 1011. Lasc. Ald. *ἐκβαίνων.* Parr. B. D. Flor. 10. 15. Havn. *ἐμβαίνων.*

V. 1012. Vitiosum *αὐτά* (nam Ald. Brub. Herv. 1. *αὗτα*) ex Herv. 2. in Canter. Barn. Musgr. fluxit. *προὔθαν'* Monk. Vid. ad 1003.

V. 1013. Flor. A. *δαιμόνων.*

V. 1014. Lasc. Flor. 2. Vict. *εὖ δὲ διδοίης.*

V. 1015. Flor. A. *τοιαῖσιν προσεροῦσαι.*

V. 1019. *μορφάς* Ald. rell. Havn. Correxit Canter. cui adstipulantur Codd. *νύμφας* Flor. A.

V. 1020. Flor. A. *ἐγὼ καὶ σοῖς κ.*

V. 1021. Flor. A. *παριστόν.*

V. 1022. Lasc. *προςκείμενον.* Flor. A. *πόσιν*, an *πόσω*, ambigo, sed supra scriptum *νέκυν.*

V. 1025. *ἐσπεισάμην.* Parr. D. E. Lib. P. Flor. A. 2. 10. 15. Vict. Havn. Lasc. *ἐλειψάμην.* quod nec in Sophocle, nec in Euripide hac significatione legere me memini, multo minus forma media.

V. 1027. *μέν* pro *δή* Flor. A. 10. 13. Havn. quod e sq. *μέμφομαι* oriri potuit.

V. 1028. Monk. ed. *οὐ μὴν σε λυπεῖν γ' ἐν*, quasi vero, ex quo Porsonus usum particularum *οὐ μὴν—γε* illustravit, *γε* omittere nefas sit.

V. 1029. *ἦκον* Havn.

V. 1030. Scribe *τήνδε μοι.* — *σῶσαι* Ald. rell. quod esset *serva tibi.* *σῶσον* Parr. omn. Flor. A. 2. 10. 15. Vict. Havn. Lasc.

V. 1031. *Θρηΐκας* Lasc. Ald. rell. *Θρηκίους* Barnes. *Θρηκίας* Pierson. ad Moerid. p. 300. quod confirmatum *ιους* Par. D. Flor. A. 10. 15. Havn. recepit Musgr. *Θρηΐκας* Flor. 2. *δεῦρο* om. Flor. 15.

V. 1032. *ἔνθα* pro *ἔλθω* Havn.

V. 1033. *τύχαιμι* Flor. A. 10. sed in hoc supra *αι* scriptum *οι*. Ex eodem fonte fluxit error Lasc. Lib. P. Flor. 2. Vict. *νοστήσοιμι.*

V. 1034. *προςπολεῖν* Flor. A. 10. 15. Havn. hic praeterea *σοῖς γε* pro *σοῖσι.*

V. 1035. *πολλῶν δὲ μόχθων ἦλθε χ. εἰς ἐ.* Lasc. Ald. Flor. 2. *πολλῷ δὲ μόχθῳ χεῖρας ἦλθεν εἰς ἐμ.* Parr. B. D. Flor. A. (qui *ἦλθον*) 10. 15. Havn. Nondum perspicio, quomodo, si *πολλῷ — μόχθῳ* scriptum fuisset, in mentem venire cuiquam potuerit scribere *πολλῶν — μόχθων.* Hoc vero eodem modo dictum est, ut *πολλῶν μόχθων ἐωνησάμην αὐτήν.* Vid. Gramm. gr. §. 342. Exquisitiorem hanc structuram non mirum, si quis in usitatiorem *πολλῷ μόχθῳ* mutavit; quo facto, ordo verborum etiam mutandus erat.

V. 1037. Flor. A. 10. 15. *πόνων.* Havn. *πόνον.*

V. 1044. *μέλλειν* Flor. A. 10. Lasc.

V. 1046. *σύ γ' αἰν.* Flor. 2. Vict.

V. 1047. *οὔτοι σ' ἀτιμάζων* Lasc. Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter et Codd. *οὔτι σ' ἀτ.* Havn. *ἀτίζων* correxerunt Scaliger et Portus, et sic fragm. MS. in Museo Britannico ap. Musgr. Cf. Markland. ad Suppl. 19. — *ἐν αἰσχροῖσι* Lasc. Ald. rell. Flor. 2. *ἐν ἐχθροῖσι* Par. B. 10. 15. Havn. quod receperunt Musgr. et Monk. Iungo: *οὔτ' ἐν αἰσχροῖσιν τιθεὶς ἀθλίους τύχας*, ita ut hoc *ἀθλ. τ.* et a *τιθείς* et ab *ἔκρυψα* pendeat; *non quo uxoris sortem mihi turpem esse putem*, quod negat, quia Pheres mortem uxoris ei crimini dederat.

V. 1048. *ἀθλίου τ.* Ald. rell. *ἀθλίους* Parr. B. D. Flor. A. 2. 10. 15. Lasc.

V. 1049. *προκείμενον* Flor. A. 10.

V. 1050. *εἴπερ πρὸς ἄλλου* vulgo. *εἴ του πρὸς ἄλλου* Flor. 10. 15. Havn. *εἴτε* Flor. A. *εἴπερ* non est *si* conditionale, sed *siquidem*, quod non multum distat a *quandoquidem.*

V. 1054. Flor. A. *ἄνωχα.*

V. 1055. Flor. A. 10. 15. *μή με μισήσῃς.* Havn. *μή με μιμνήσκεις.* Verba *πολλοὶ δέ σοι ξ. Φ.* in parenthesi sunt. Alioqui, si *μή μ' ἀναμν. κ.* esset *noli memoriam malorum mihi refricare*, scribendum videtur, *μὴ 'μ' ἀναμν.* i. e. *μὴ ἐμὲ ἀναμν.*

V. 1058. Lasc. Ald. *συμφορᾷ.* Flor. A. 10. 15. *συμφοραῖς.* Vid. Porson. ad Or. 154. Med. 34. Plurali tamen meliorem esse singularem dicit Elmsl. ad Med. 34.

V. 1059. Flor. A. *γυνὴ νέα.*

V. 1060. Lasc. Ald. Herv. 1. *νέᾳ γὰρ ὡς ἐσθ. κ. κ. πρ.* Brub. *νέα γὰρ ὡς ἐσθ.* sine interpunctione, ut Barnes. *νέα γὰρ ὥς, ἐσθ.* Herv. 2. Canter. *νέα γὰρ, ὡς ἐσθ.* Musgr. et Codd. Certe ex his nihil diversitatis enotatum inveni. Quod ad Longum p. 428. legendum coniecerat Schaefer. *νέᾳ γὰρ, ὥς ἐσθ. καὶ κόσμῳ, πρέπει, similis est*, idem retractavit ad Dionys. Hal. p. 212.

V. 1061. Flor. A. 10. 15. *δή τιν' οἰκήσει.*

V. 1062. Lasc. *στρεφωμένη*, non *στεφωμένη*, ut dicit Monk. *στροφωμένη* Havn. Pro *ἐν νέοις* Flor. A. 10. 15. *ἐν δόμοις.*

V. 1065. Ald. rell. *εἰς θάλαμον βύσας.* Flor. 2. Vict. Havn. *εἰς θάλαμον βήσας*, ut coniecerunt Canter. et Duport. Parr. B. D. Flor. A. 10. 15. fragm. Mus. Brit. Lasc. *θάλαμον εἰςβήσας.* Flor. A. etiam *τρέφων.* Illud recepit Musgrav.

V. 1066. Lasc. *ἐπείσφρῳ*, non *ἐπειςρῶ*, ut est apud Monk. et *τῷ 'κείνης λ.* Hoc est etiam in Havn. *κειν' λέγειν* Flor. A.

V. 1068. *ἔλεγχοι* Havn.

V. 1069. *ἐν ἄλλοις δεμνίοις* Flor. A, Havn. *πίτνειν* Monk.

V. 1072. *ταῦτ'* Lasc. Ald. rell. *ταὔτ'* legendum monuit Aemil. Portus, et sic iam Barnes.

V. 1073. Flor. A. *ἴστω*.

V. 1074. *ἐξ ὀμμάτων* Flor. A. 10. 15. Havn.

V. 1075. *ἠρτημένον* Lasc. Apte Monk. confert supra v. 1057. *μὴ νοσοῦντί μοι νόσον προσθῇς*. Eiusdem generis est locutio *currentem incitare*, et sim.

V. 1077—1083. desunt in Flor. A.

V. 1081. *σύ* om. Lasc. Flor. 2. *ὅςτις ἐστί* conl. Tyrwhitt. teste Monkio.

V. 1082. *δύναμιν εἶχον ἐκ Διός* Ald. rell. *δ. εἶχον ὥςτε σὴν* Parr. omn. Flor. 2. 10. 15. Vict. Havn. Lasc.

V. 1084. Legebatur *πορσύναι*.

V. 1085. *ἄν* om. Flor. 10. 15. Idem est ac *σάφ' οἶδα ὅτι ἐβούλου ἄν*. Vid. ad Hippol. 519.

V. 1087. Monk. *μή νυν*, hoc nonnunquam produci contendens. *ὑπέρβαιν'* Lasc. *ὑπέρβαλ'* Parr. B. D. Flor. A. 10. 15. Sed scriptum oportuit *ὑπέρβαλλ'* cum Monkio. Vid. ad Med. 280. Mox *αἰνεσίμως* Flor. A. 10. 15. Havn. Lasc.

V. 1089. *εἰ θέλοις* Ald. rell. *θέλεις* Parr. omn. fragm. Mus. Brit. Flor. A. 2. 10. 15. Vict.; quod non potuit ex errore librarii oriri, *θέλοις* potuit ob praecedens *προκόπτοις*. Et recte se habet *θέλεις*. Vid. ad Hipp. 471. *στέγειν* Flor. A. pro *στένειν*.

V. 1090. *ἀλλ' ἔρως τις ἐξάγει* Elmsl. ad Med. 703. et in auctario, ut versum citat Galenus de plac. Hippocr. et Plat. IV, 7. p. 150. B. Ita canoni Porsoniano satis fit. Sed mihi paulo durior videtur pronominis omissio.

V. 1091. Flor. A. *θανέτ'* pro *θανόντ'*.

V. 1092. Flor. A. 10. 15. *καὶ ἔτι*.

V. 1093. *ἤπλακες* Monk. *τίς σ' ἀντερεῖ* Flor. A.

V. 1095. *μαλάξει σε* Havn. e v. 393. Mox *νῦν δ' ἔθ' ἡβᾷ σοι κακόν* MSS. et edd. Sed Valcken. diatrib. p. 28. B. C. Porson. Praef. ad Hec. p. XXXVI. ed. Lips. praetulerunt *νῦν δ' ἔθ' ἡβάσκει κακόν* e Galeno de dogm. Hipp.

et Plat. T. I. p. 283, 55. ed. Basil. T. V. p. 52. ed. Charter. Sed recte Blomfield. ap. Monk. monet, *ἡβάσκειν* esse *reiuvenescere*, certe *pubescere*, non *vigere*. Vid. Pierson. ad Moerid. p. 180. Monk. etiam exemplum verbi apud veteres Graeciae poëtas desiderat.

V. 1096. *λέγεις ἄν* Lasc. Havn.

V. 1097. *πόθοι* Flor. A. 10. 15. Havn. Lasc.

V. 1099. *χηρεύεις μόνος* Lasc. Ald. rell. Flor. 2. *χηρεύσει λέχος* Parr. B. D. Flor. A. 10. 15. Havn. quod cum Musgr. recipere non dubitavi. Monk. *χηρεύσεις μόνος*.

V. 1100. Havn. *τῷδ' ἀνδρί* pro *τῷδε*. Flor. 10. 15. *συγκληθήσεται*. Flor. A. *συγκλεθήσεται*.

V. 1104. *καλεῖν* (*ῶν*) Vict. *ὡς — καλῶν* videtur dictum esse pro *ἴσθι καλῶν*. Accusativos participiorum hac significatione cum *ὡς* iunctos multos commemorat Elmsl. ad Heracl. 693. Nominativum extra hunc locum nondum reperi.

V. 1107. *δέχω δέ* Flor. A. *δέχου νὺν* Ald. *δέχου νυν* Lasc. — *γενναίαν* Lasc. Ald. *γενναίων* Parr. B. D. Flor. A. 10. 15. Havn.

V. 1108. *αἰτοῦμαι* pro *ἅπτομαι* Flor. A. 10. 15. Havn.

V. 1109. *ἁμαρτήσει γε* perspicue Havn. pro *ἁμαρτήσῃ γε*.

V. 1111. Havn. *πείθου. τάχα γάρ*.

V. 1112. *μὴ λάβοις* Ald. rell. Flor. A. 2. *μὴ 'λάβες* Parr. B. D. Flor. 10. 15. Havn. *μή 'λαβες* Lasc. Scribendum erat *μὴ 'λαβες*.

V. 1115. Lasc. Ald. rell. *εἰ χρεών, ὅρα. ἄθρει* pro *ὅρα* Parr. B. D. Flor. A. 10. 15. Havn.

V. 1116. *ὀργαίνειν ἐμὲ* Monk, quia *ὀργαίνειν* sit *irritare*, ut Soph. Oed. T. 334. *Οὐκ, ὦ κακῶν κάκιστε, (καὶ γὰρ ἂν πέτρου Φύσιν σύ γ' ὀργάνειας) ἐξερεῖς ποτέ.* citans praeterea Trach. 552. *ἀλλ' οὐ γάρ, ὥςπερ εἶπον, ὀργαίνειν καλὸν Γυναῖκα νοῦν ἔχουσαν.* Sed ibi *ὀργαίνειν* idem est, quod *θυμοῦσθαι* v. 543. *irasci*, ut h. l. Pro *ἐμοὶ* Flor. A. 10. *μέλλειν*, sed hic in margine *νέμειν*, et *νέμειν* est in Flor. 15.

V. 1118. *νῦν* Lasc. Totum versum om. Havn.

V. 1119. Flor. A. *ἡμᾶς τ' αἰπονέσαις.* quod quid sibi velit, monstrant Flor. 10. 15. *ἀλλ' ἔσθ' ἡμᾶς πότ' αἰνέσεις.*

V. 1120. *δέξαι* pro *δέξασθαι* Flor. A.

V. 1121. *τὴν γυν. προςπ.* Lasc. Ald. rell. *μεθείμην σοῖς γυναῖκα προςπ.* Parr. B. D. Flor. A. 10. 15. *σοῖς* cum Valck. ad Phoen. 522. recepi, quod mirari Monkium vicissim miror: articulus nec consuetudine poëtarum scenicorum convenit, et ortus esse videtur e *τήνδε* sup. v.

V. 1122. *εἰ βούλει* pro *εἰ δοκεῖ* Flor. A. 10. 15. Havn. *δόμους* edidit Monk. syntaxin hoc flagitare arbitratus. Si hoc Codd. reliqui praeberent, crederem *δόμοις* ob similitudinem superiorum versuum scriptum esse; constructione *εἴςαγε δόμοις* non magis offendor, quam notis illis *εἰςέρχεσθαι* vel *εἰςιέναι τινί, ἐμοὶ γὰρ οἶκτος δεινὸς εἰςέβη* Soph. Trach. 298. *εἰςπίπτει δόμοις* Eur. Ion. 1196.

V. 1124. *δώματ' εἰςελθεῖν* Flor. A. 10. 15. Havn.

V. 1127. Vulgo: *τόλμα προτείνειν χεῖρα καὶ θίγειν ξ.* *πρότεινε* et *θίγε* Flor. A. 10. 15. Sed verum esse videtur *προτεῖναι χεῖρα καὶ θιγεῖν*, quod coniecit Elmsl. ad Heracl. 693. et confirmat Havn. Hinc prava pronuntiatio fecit *πρότεινε*, quod rursus in *προτείνειν* mutatum.

V. 1128. *καὶ δὴ προτ.* Flor. A. 10. Havn. *καὶ προτείνω*, omisso *μήν* vel *δή*. Lectionem Cod. Flor. probat Valck. ad Phoen. 458. Mihi quoque *καὶ δή* verius videtur: nam hae particulae eorum, quae subiiciuntur, similitudinem aliquam cum praecedentibus ac consequentiam indicant, *καὶ μήν* autem diversitatem, ut supra 1109. quo factum, ut hae particulae ponantur et ubi ad novam rem transitur, ut in Homericis illis *καὶ μὴν Τάνταλον εἰςεῖδον* et sim. et a Tragicis ubi nova persona in scenam prodit. *Γοργόν' ὡς καρατόμῳ* multos offendit, quum ι dativi elisum ferri non posse videretur. Itaque Elmsl. ad Eur. Heracl. 693. legendum censet *Γοργόν' ὡς καράτομον* sc. *οὖσαν.* Locum librariorum lentitudine a recta ratione detortum dicit etiam Lobeck. ad Aiac. p. 344. ubi inde a p. 340. de ι dativi non eliso disputat. Contra Porson. Supplem. praef. Hec. p. XXIV. Herm. ad Hec. p. 152. elem. doctr. metr. p. 55. Schaefer. ad Soph. Oed. C. 1435. Boeckh. ad Pind. Ol. 8, 48. ι elisum defendunt. Equidem persuadere mihi non possum, veram esse regulam, cui ut veritas sua con-

stet, plura loca emendanda sunt, idque non e librorum fide, sed e coniectura. Itaque ι dativi a poetis Atticis, quamvis raro, nonnunquam tamen elisum esse negare non audeo, synizesis autem, quae in Homericis frequens est, ut *χαῖρε δὲ τῷ ὄρνιθι Ὀδυσσεύς*, in his poetis tam nulla alia exempla sunt, ut eam in auxilium vocare cum Hermanno elem. l. c. nolim.

V. 1129. Monk. edidit *Ἡρ. ἔχεις; Ἄδμ. ἔχω. Ἡρ. ναί, σῷζέ νιν.* conferens Orest. 147. *ναὶ οὕτω Κάταγε, κάταγε.*

V. 1131. *βλέψον πρὸς αὐτήν* Havn. *εἴ τι σῇ δοκεῖ πρ. Γυναικί* e coniectura Markl. et Musgr. ediderunt Gaisford. et Monk. Vix opus.

V. 1132. *δ'* om. Havn.

V. 1133. *τί λεύσσω* pro *τί λέξω* Flor. A. 10. 15. Havn.

V. 1134. *λεύσσων* Lasc. Ald. rell. *λεύσσω* e Duporti coniectura edidit Barnes. et sic Par. B. Flor. A. 10. 15. Havn. Mox *τὴν ἐμήν* Flor. A. 10. 15. Havn. Male: vid. ad Hec. 481. Post *ἐτητύμως* pone comma, ut factum a Musgr. et Monkio.

V. 1135. *ἤ* pro *ἦ* dedit Barn. Pro *με* Flor. 10. *τε.* *ἐμπλήσσει* Ald. rell. *ἐμπλήσει* fragm. Mus. Brit. *ἐκπλήσσει* Parr. omn. Vict. Havn. Lasc. *ἐκπλήσει* Flor. 10. 15. *θεοῦ χαρά* dictum est, ut *πένθος δαιμόνων* Suppl. 1039. Vid. Gramm. gr. §. 375. 3.

V. 1140. *τύχην* vulgo. *τύχῃ* emendavit Reisk.

V. 1142. *πάνθ'* Havn. *πάνθ' ὅσα περ* Flor. 2. Vict.

V. 1144. Interrogationis notam in fine versus addidit Monk. quod recte improbat Censor in *Quart. rev.* citans Phoen. 305. Iphig. T. 811. El. 575. Alius V. D. in *Classic. journ.* 3. p. 611. ita hos versus describi vult:

Ἄδμ. ὦ φιλτάτης γυναικὸς ὄμμα καὶ δέμας.
Ἡρ. ἔχεις γ' ἀέλπτως, οὔποτ' ὄψεσθαι δοκῶν.
Ἄδμ. ἔχω. Ἡρ. φθόνος δὲ μὴ γ.

V. 1147. *φυτεύσας* Lasc. Ald. rell. *φιτύσας* ex emendatione est Musgr. quam confirmat Havn.

V. 1148. Servavi lectionem Aldi. Sed Par. E. Vict. *σὺ γὰρ δὴ τἀμά γ' ὤρθωσας*, Flor. 2. *σὺ γὰρ δὴ τἄμ' ἄγ' ὤρθωσας.* Parr. B. D. Lib. P. Flor. A. 10. 15. Lasc. *σὺ γὰρ δὴ τἄμ' ἀνώρθωσας.* Havn. *σὺ γὰρ δή μ' ἀνόρθωσας.* Recte

Monk. suspicatur, quum intercidisset δή, lacunam expletam esse decomposito ἐξανώρθωσας, cuius aliud exemplum non exstat.

V. 1150. δαιμόνων τῷ κοιράνῳ Lasc. Ald. Quod dedi, est ex emendatione Iacobsii Anim. p. 36. Schol. ἢ τῷ τῶν νεκρῶν κυρίῳ. κυρίῳ pro κοιράνῳ Parr. B. D. Flor. A. 10. 15. quod nunc vereor, ne sit ex interpretatione Grammatici, siquidem Scholiastes eadem voce in explicando utitur. Sed fortasse verum est δαιμόνων τῷ κυρίῳ, i. e. τῶν δαιμόνων ἐκείνῳ vel δαίμονι ἐκείνῳ, ὃς κύριός ἐστι τούτου, τοῦ ἀνάγειν τοὺς τεθνηκότας. Sic κύριος, qui potestatem et ius rei habet, Hel. 968. El. 257. De constructione vid. Gramm. gr. §. 442.

V. 1153. τίς γάρ Flor. 15.

V. 1154. τῶνδε προσφ. Flor. A. 10. 15.

V. 1156. Havn. μόλοι.

V. 1157. δίκαιος ὢν hoc loco nolim vertere cum Markl. et Monkio *quemadmodum debes, quemadmodum te facere par est.* Nam qui alium aliquid facere iubet, hoc ipso indicat, alterum hoc facere debere. Imo δίκαιος ὢν εὐσέβει est *iustitia exercenda pius sis erga hospites.* Neque enim, quam vim multis locis habet locutio, eam ubique habere debet, si aliam recipit.

V. 1160. τυράννου Flor. A. 10. 15.

V. 1163. νόστιμον δ' ἔλθοις δόμον Lasc. Ald. rell. Flor. 2. νόστιμον δ' ἔλθοις πόδα Parr. B. D. Flor. A. 10. 15. (hic etiam ἔλθῃς ab eadem m.). νόστιμον δ' ἔλθοις ὁδόν Havn. et pro v. l. Parr. B. D. Tres istas varietates memoravit Schol. Si auctoritates Codd. numerandae essent, scribendum esset πόδα. nec facile assequare, quomodo δόμον vel ὁδόν in πόδα abire potuerit, πόδα in δόμον vel ὁδόν, facile est intellectu. Sed nondum hanc constructionem vidi ἐλθεῖν πόδα. Quid multa? νόστιμον — πόδα ex Hec. 921. fluxisse videtur. Barnes. edidit νόστιμος e Scaligeri coniectura. et sic Is. Vossius.

V. 1164. Lasc. ἀστοῖς δὲ πᾶσιν ἐνν. τετραρχία. E Vict. enotatum πᾶσιν ὤν. Ald. Herv. 1. Flor. 2. Havn. ἀστοῖς δὲ πᾶσί τ' ἐννέπω τετραρχία. Brub. Herv. 2. Canter. Barn. πᾶσι τ' ἐνν. τετραρχίαις, inversis litteris in Brub. sic: τετραρχίαις. Parr. B. D. fragm. Mus. Brit. Flor. 10. 15. πάσῃ τ' ἐνν. τετραρχία. Flor. A. πάσῃ τ' ἐνν. τετραρχίαις. De τετραρχίαις Thessaliae v. Monk.

V. 1165. Flor. A. 10. 15. συμφοραῖς συνιστάναι Havn. ἑστάναι pro ἱστάναι.

V. 1166. ὀδοὺς τε malebat Is. Vossius. κνισσάνων Flor. A. κνισᾶν Havn. ut scribi vult Blomfield. ad Aesch. Prom. 505. προτροπαῖς Ald. rell. Havn. προστροπαῖς Lib. P. Flor. A. 2. 10. 15. Vict. Lasc.

V. 1167. μεθηρμόσμεθα Flor. A. μεθηρμόσμεθα Flor. 10. 15. Havn.

V. 1171. Pro οὐκ ἐτελέσθη Flor. A. οὐ κελεύσε. sic.

V. 1173. τόδε τὸ πρᾶγμα Havn.

NOTAE IN ANDROMACHEN.

Argum. lin. 1. *ἐν τῇ Τροίᾳ* Lasc. Gu. Havn. *την Ἀνδρομάχην τοῦ Ἕκτορος* Havn. *Ἀνδρομάχην* om. Flor. A. Argumenta quae sunt in Flor. 2. 10. 15. cum Aldo consentiunt, sed 10. 15. desinunt in verbis *εἰς μακάρων νήσους ᾤκησεν.*

lin. 2. *τὸν Μολοττόν* om. Lasc. Flor. A. Havn.

lin. 3. *δέ* post *ὕστερον* om. Havn. *ἐπέγημε* Lasc. Havn. *ἔγημεν* Gu. *τὴν Ἑρμιόνην* et *Μενέλεω* Havn.

lin. 4. *πρότερον* recepi e Lasc. pro *πρῶτον.*

lin. 5. *ἐπῆλθεν* Gu. *ἦλθεν* Havn.

lin. 7. *ἐβουλεύσατο* Barn. Brunck. Musgr. *ἐβουλεύετο* Lasc. Havn. Flor. A. *ἐβούλετο* Gu. *κατὰ ταύτης* Ald. rell. Gu. *κατ' αὐτῆς* Lasc. Flor. A. Havn.

lin. 10. *καί* ante *τὸ παιδίον* om. Havn.

lin. 11. *ἤγειραν* Gu. Havn. *ἐκωλύσθησαν* Lasc.

lin. 12. *τοῦ Πηλέως* Ald. rell. *τοῦ* om. Lasc. Havn. — *ἐπῆλθεν* Gu.

lin. 15. *ἀνήγαγεν εἰς Σπάρτην* Ald. rell. *ἀνήγαγε πείσας* Lasc. Havn. Pro *ὃν καί* Gu. *αὐτόν.* Verba *δὲ ἐπεβούλευσεν* usque ad *φέροντες* om. Havn.

lin. 17. *ἐπιφανεῖσα* Lasc. Gu. Havn. pro *φανεῖσα* Ald. — *τοῦτον ἐπέταξεν ἐν Δελφοῖς θάπτειν*, omisso *μέν*, Gu. *ἐπέταξεν ἐν Δελφοῖς* etiam Havn.

lin. 18. *ἀπέστειλε* Gu. Havn.

lin. 19. *αὐτὸν δ' εἶπεν* Ald. rell. *εἶπεν* om. Lasc. Havn. Tum *δέχεσθαι* Gu.

lin. 20. *αὐτῆς* Gu. *ᾤκησεν* Lasc. Havn. *ἀπῴκησεν* Gu.

lin. 21. *κεῖται ἐν Φθίᾳ* Gu. Havn. *κεῖται* om. Lasc. Totum hoc caput in Gu. sequitur post *τὰ τοῦ δράμ. πρόςωπα.*

lin. 22. *συνέστηκεν* om. Havn. *δέ* post *προλογίζει* om. Lasc.

lin. 23. *ὁ* om. Gu. Havn.

lin. 24. *σαφής* Ald. rell. Gu. *σαφῶς* Lasc. Havn.

lin. 26. *ὑποφαίνουσα* Lasc. *ὑφαίνουσα* Gu. Havn. Post *λόγος* Lasc. Gu. addunt *οὐ.* quod unde ortum sit, monstrat Havn. qui *οὐ κακῶς.*

lin. 27. *καί* ante *ὁ Πηλεύς* om. Lasc. Gu. *ὁ* post *Πηλεύς* om. Havn.

In nominibus personarum Elmslei. ad Med. p. 72. pro *Θεράπαινα* scribendum censet *Τροφός*, quod Nutricem esse ostendant illa *τέκνον* et *ὦ παῖ.* In Gu. et Havn. praeter *Θεράπαινα* notatur etiam *Τροφός.* Troiana mulier, quae v. 56. in scenam prodit, quomodo pro eadem haberi possit, quae v. 812. prodit, non video: illa est *σύνδουλος* Andromachae v. 64. et hanc *δέσποιναν* vocat, v. 56. ut erat eius *πρόσθεν ἄνασσα* v. 65. haec videtur esse Graeca et vere Hermiones *Τροφός*, ut apparet e verbis *ὦ παῖ* v. 812. *τέκνον* v. 816. et *ὦ φίλη* v. 826. quo vocabulo Hermione eam appellat, vix sic appellatura Troianam mulierem. Itaque in his Gu. et Havn. secutus sum. *Ἄλλη Θεράπαινα* addidit Brunck. nescio unde, nec qua de causa.

V. 1. *Ἀσ. γαίης* Taur. Gu. *Θηβαΐα* Gu. *πόλις* Ald. rell. Taur. Gu. Havn. *πόλι* Flor. 2. 10. 15. Lasc. *πτόλι* Flor. A. Par. A. ap. Brunck. Neque vero subaudiendum *ἐστί* cum Brunckio, quo nihil frigidius; sed est compellatio, ad quam in sequ. non amplius respicitur. Vid. Seidl. ad El. 1. Monk. ad Alc. 1.

V. 2. *ξύν* Brunck. ut ubique *fere* scribit, praecedente syllaba longa, et ſemper, praecedente brevi ob metrum producenda. *Fere* autem dicit, quia litterae ξ sonum asperum quandoque respuant aures delicatae, quarum iudicio talia permittenda. Ita res ad aurium iudicium revocatur, quo nihil incertius. Post vocalem brevem ob metrum producendam *ξύν* scribi certum est; post syllabas longas ubi *ξύν* et ubi *σύν* scripserint Tragici, nondum exploratum est. Ad aurium iudicium provocat etiam

Reisig. coniect. in Aristoph. p. 300. ita tamen, ut certis illud regulis adstringat.

V. 5. *χρόνῳ* om. Flor. 10. 15.

V. 6. 7. Ald. rell. Havn. Flor. 2. *νῦν δ' οὔτις ἄλλη δυςτυχεστάτη γυνὴ Ἐμοῦ πέφ.* Sic etiam Lasc. nisi quod *δυςτυχεστέρα* legit, quod edi voluerat Musgr. At Parr. A. B. D. Flor. A. 10. 15. Taur. Gu. et Schol. *νῦν δ' εἴτις ἄλλη.* Hoc recipi voluit Valck. ad Phoen. 1589. graviter idcirco, quod rideas, reprehensus ab Heathio, et recepit Brunck. sequenti versu deleto. Aldinam lectionem tuentur Heath. superlativum pro comparativo positum contendens, et Hermann. ad Viger. n. 57. p. 708. qui comparat versum Homer. Od. λ', 481. *σεῖο δ', Ἀχιλλεῦ, οὔτις ἀνὴρ προπάροιθε μακάρτατος, οὐδ' ἄρ' ὀπίσσω.* Quin commodus sensus insit in Ald. lectione, vix quisquam dubitaverit, quamvis superlativi pro comparativo positi alia exempla non inveniri in Euripideis recte monuerit Valck. Sed ubi inter duas lectiones optio datur, consentaneum est quaerere, utram ex utra ortam esse verisimile sit. Iam vero ex *οὔτις ἄλλη δυςτυχ. γυνή* factum esse *εἴ τις ἄλλη*, quod exquisitius est, equidem mihi persuadere non possum; *οὔτις ἄλλη* ex altero facile effingi potuit vel ab homine alterius locutionis ignaro, vel errore quodam librarii, ut versum Medeae 509. *εἰ φεύξομαι* citans Herodianus habet *οὐ φεύξομαι.* Vid. Bast. ad Gregor. p. 760. Hinc vestigia etiam lectionis *εἴ τις ἄλλη* remanserunt in lectione Ald. *δυςτυχεστάτη*, ex quo deinde in Cod. Lasc. factum *δυςτυχεστέρα.* Quod vero Homerus simili modo alicubi locutus est, ex eo non continuo sequitur, Euripidem aliter loqui non potuisse. Quum vero semel ex *εἴτις* factum esset *οὔτις*, additus est v. 7. in quo miror, neminem offendisse ad *οὔτις γυνὴ πέφυκεν, ἢ γενήσεται π.* Mihi certe alia exempla particularum *οὔτε* vel *οὔτις* et *ἤ* sibi respondentium nondum occurrerunt. Accedit Codd. auctoritas, quorum potiores *εἴ τις ἄλλη* habent.

V. 9. Flor. A. *παῖδα δ'* propter praec. *πόσιν μέν.*

V. 10. *ῥιφέντα* Par. A. Havn. Lasc. Tum *ὀρθείων* Taur.

V. 11. *τὸ προίης* Gu. Taur.

V. 13. *οἴκοι νομισθεῖσ'* Gu. Taur.

V. 15. Gu. Taur. *δοθεῖσα εἰσάσας*, in hoc cum gl. *αἰχμαλωσίας.*

V. 17. Schol. Ven. ad Il. λ', 773. *χόρτοι δὲ οἱ τρίγχοι, ὡς καὶ Εὐριπίδης ἐν Ἀντιόπῃ, Σύγχορτα ναίω πεδία ταῖς Ἐλευθεραῖς. καὶ ἐν Ἀνδρομάχῃ ὁμοίως.* Cf. Stanlei. ad Aesch. Suppl. 6.

V. 19. *φέγγους* pro *φεύγουσ'* Havn. Tum *Θεσσαλὸς λαὸς δέ νιν* Flor. A. 10. 15.

V. 20. *Θέτειον* Havn.

V. 24. Flor. 2. Vict. Lasc. *ἄρσενα τίκτω κόρον.* Brunck. edidit *ἄρσεν' ἐντίκτω γόνον*, alterum non minus ineptum Graece esse dicens, quam si mulier Gallica diceret: *j'accouchai d'un garçon mâle.* Cf. idem ad Eur. Med. 927. Sed vid. Schaefer. ad Gnom. p. 168.

V. 25. *πλασθεῖσ'* Ald. rell. Gu. Taur. *πλαθεῖσ'*, ut edidit Musgr. et Brunck., Pariss. omn. tres Florr. Vict. Lasc. Vid. Brunck. ad Hec. 880. Blomf. ad Aesch. Prom. 927. Mox *δεσπότῃ γ' ἐμῷ* Brunck. coniunctioni nullum hic locum esse ratus. Rectius Elmsl. ad Med. 940. *δεσπότῃ δ' ἐμῷ.* Vid. supra ad Med. 959.

V. 27. *ἐλπίς μ' ἀεὶ προςῆγε* corruptum visum est VV. DD. Itaque Pierson. Verisim. p. 72. coniecit *προὔσηνε*, de quo recte Brunck.: dubitari potest, an *προσαίνω* Graecum sit; *προςσαίνω* agnoscit Graecitas. Musgr. *παρῆγε*, citans Plutarch. Opp. mor. p. 1502. *ἐν ἀρχῇ μὲν ἐλπὶς παρῆγε.* Elmsl. ad Soph. Ai. 15. Oed. T. 202. *προςῇε. ᾖεν ἐς* pro *ᾖεις ἐν* in Antiphanis versu ap. Athen. I. p. 15. A. legendum monuit Valck. ad Phoen. 1082. extr. de forma nihil ibi monens. Hinc V. D. fortasse idem Elmsl. in *Classic. journ.* XVII. p. 51. antiquissimos Graecos ait dixisse *ᾔα, ᾔας, ᾔε*, Atticos antiquiores nihil nisi duas primas vocales in diphthongum contraxisse, recentiores novam formam invenisse *ᾔειν. ᾖε* in Homero legitur Il. μ', 371. ab *ἤϊον*, pro quo etiam *ἴον* dicit; in veterum Atticorum libris *ᾖες, ᾖε* non nisi e coniectura leguntur, nec ea necessaria: nam ubique alteri etiam formae locus est. Ceterum *ἐλπὶς προςῄει* legitur etiam apud Aesch. Agam. 826. *προςῆλθεν ἐλπὶς* Eur. Phoen. 847. Brunck. vulgatam lectionem bene habere iudicat: *προςάγω* enim verbum esse neutrum, quod cum quarto casu iunxe-

rit Eurip. ut *προςπίπτειν γόνυ* dixerit. Hermann. in notis mss. quas mecum communicavit, sic locum interpretatur: *Spes me adduxit, ut quaererem auxilium.* Equidem nescio an comparari hoc possit cum Sophocleo El. 781. *χρόνος διῆγέ μ' αἰὲν ὡς θανουμένην*, i. e. *διατελεῖν με ἐποίει*, ut Xenoph. Rep. Lac. 1, 3. *τὰς μελλούσας τίκτειν — οἴνου ἢ πάμπαν ἀπεχομένας ἢ ὑδαρεῖ χρωμένας διάγουσιν.* Tibulli versus *Me mea paupertas vita traducat inerti* hoc modo verti possit, *ἡ πενία διάγοι με ἀπραγμόνως ζῶντα.* Hic autem si sensus est, commodius legatur *προῆγε.*

V. 28. Flor. 10. 15. *κἀπικουρήσειν δόμων.* Flor. A. etiam *πικουρήσειν. ἐπικούρησις κακῶν* dictum eſt, ut *ἐπικούρημα τῆς χιόνος* Xenoph. Anab. IV, 5, 13. *ἐπίκουρος ψύχους* id. Mem. S. IV, 3, 7. Cur Elmsl. ad Soph. Oed. T. 202. legendum dicat *κἀπικούφισιν κακῶν*, exputare non possum.

V. 31. *αὐτοῖς* Havn.

V. 32. *ὡς* om. Havn.

V. 36. Flor. A. *ἐγώ* pro *ἀγώ. τὸ πρόσθεν* e Par. A. edidit Brunck. Sic etiam Havn. *τὸ πρῶτον* vel *τοπρῶτον.* ut scribitur in Gu. et Taur., est *statim ab initio*, ut Od. ξ', 467. *ἀλλ' ἐπεὶ οὖν τὸ πρῶτον ἀνέκραγον, οὐκ ἐπικεύσω.* ψ', 214. *οὕνεκά σ' οὐ τὸ πρῶτον, ἐπεὶ ἴδον, ὧδ' ἀγάπησα.* Ita convenit cum *ἀρχήν.* nam *οὐδ' ἀρχήν* proprie est *ne initio quidem*, hinc *omnino non.* *τὸ πρόσθεν* ſcriptum esse videtur ab eo, qui sq. *νῦν δ'* opponi aliquid debere censebat.

V. 37. Par. A. *τά γ' εἰδείη.*

V. 40. Havn. *Μενέλαος.*

V. 41. *πάτρας* Flor. A. 10. 15. pro *Σπάρτης.*

V. 42. Brunck. *κατ' αὐτὸ τοῦτο*, errore operarum, credo.

V. 43. Havn. *δόμον.*

V. 44. Gu. *θάσω.* Havn. *θάσθω.* Mox *ἂν* Ald. rell. Taur. Gu. *ἦν* Parr. omn. Flor. 2. 10. 15. Havn. Lasc. Dictum est pro *πειρωμένη, ἤν με κωλ.* Vid. Gramm. gr. §. 526.

V. 46. *νηρηΐδος* Flor. A. 10. 15. Havn.

V. 47. Supra *ὑπεκπέμπω* in Taur. scriptum *γρ. ὑποκλέπτω.*

V. 52. *ἦν τότ'* Ald. rell. Flor. 10. 15. Taur. Gu. *ἦν ποτ'* edidit Barnes. ut habent Lib. P. Havn. Vict. Lasc. Praeterea *ἥ ποτ'* coniecerunt Reiske et Musgr. edidit Brunck. quod non video, quomodo locum habere possit. *ἦν* referendum ad *δίκην*, non ad *μανίας. δίκην τινὸς αἰτεῖν τινα* saepe legitur, ut de eadem re Orest. 1651. *θανεῖν γάρ αὐτῷ μοῖρα Δελφικῷ ξίφει, δίκας Ἀχιλλέως πατρὸς ἐξαιτοῦντί με.* infra 984. *πικρῶς δὲ πατρὸς φόνιον αἰτήσει δίκην Ἄνακτα Φοῖβον.* et 1084. *ἤτησα γάρ πατρός ποτ' αὐτὸν αἵματος δοῦναι δίκην.* Ut igitur *δίκην τινὸς αἰτεῖν* est *poenam rei ab aliquo petere*, i. e. *velle sibi ab eo satis fieri, rationem rei repetere*, sic *διδόναι δίκην τινί* est *poenam solvere, satis facere alicui*, quod, ut hic, sic infra 986. 1084. alteri opponitur.

V. 53. Ald. rell. Parr. A. Lib. P. Gu. *οὖ τίνει δίκην.* Flor. 2. Havn. Lasc. (in qua editione *οὐ κτείνει* legi, falso dicit Musgr.) *οὖ κτείνει.* Parr. B. D. E. *οὐ κτείνει*, sed in Ms. B. correctum *οὐ κτίνει.* Flor. A. 10. *οὖ τσίνει.* tandem Flor. 15. *οὖ 'κτίνει.* Hoc recepi, quia causam omnium errorum continet. *οὗ 'κτίνει δίκην*, *huius inquam rei* (vid. ad Orest. 902.) *poenas pendit.* Sensum corrupit Barnes. scribens *ἦν ποτ', ἐς Πυθὼ μολών, ἤτησε Φοῖβον, πατρὸς οὖ τίνειν δίκην*, obsequentem tamen habuit Musgravium. Hermann. in notis mss. *ἥν ποτ' ἐς Πυθὼ μολών, ἤτησε Φοῖβον πατρὸς οὗ 'κτίνειν δίκην.* „Referendum, inquit, *ἥν* ad *δίκην πατρός*, ita ut si dixisset *οἵαν δίκην τοῦ πατρὸς ἤτησε Φοῖβον.*"

V. 54. *εἴπερ* pro *εἴπως* Flor. A. *τὰ πρόσθε* e Flor. 10. 15. Havn. recepi pro *τὰ πρόσθεν. ἐξαιτούμενος* recte explicat H. Steph. Thes. T. I. p. 242. B. Lenting. tamen in *nov. Act. Traj.* p. 43. *) coni. *ἐξιώμενος*, coll. Or. 649. El. 1024.

V. 55. *εἰς τὸ λοιπὸν* Par. A. (etiam v. 52.) Flor. 2. 10. 15. Vict. Havn.

V. 56. *ἐγώ τοι τοὔνομ'.* Codd. et edd. Quum in Hervag. 1. 2. Cant. excidisset *τοι*, Is. Vossius et Barnesius post Miltonum metrum sarcire voluerunt inserto *γάρ, ἐγὼ γὰρ τοὔνομ'.*

*) Has animadversiones post notas in Alc. typis descriptas demum accepi.

V. 57. σ' om. Flor. 2. ἠξίου Flor. A.

V. 58. τὸ σόν Flor. A. Havn. prior etiam ᾠκούμην.

V. 60. τοι pro σοι Havn.

V. 61. Herv. 1. 2. Cant. φόβῳ μὲν μήτις δ. De φοβεῖσθαι εἰ vid. ad Med. 188.

V. 62. δεινὰ γάρ τοι βούλεται Ald. rell. Flor. 15. Gu. δεινὰ γὰρ βούλεται Taur. δεινὰ γὰρ βουλεύεται Parr. (e quorum uno, haud dubie B. var. lect. excerptas dedit etiam Hardion. in *Mem. de l'acad. des inscr.* T. V. p. 57.) Flor. 2. 10. Vict. Havn. Lasc. quod recepit Musgr.

V. 63. σὲ ἡ παῖς θ' Taur. Gu. σὲ παῖδ' Flor. 10. 15. σεὸν παῖδ' i. e. σὲ (superscr. ὀν) Flor. A. σὲ παῖδα θ' Havn. Nimirum παῖδα puerum Andromachae intelligebant; quod falsum esse quum significare vellet alius, addidit ἡ.

V. 65. Ald. Herv. 1. ἀνάσσῃ, τῇ δὲ. correctum iam in Brubach. δέ post νῦν om. Gu.

V. 66. πλέκουσι νῦν Ald. rell. Gu. Taur. πλέκουσιν nulla alia voce addita Flor. A. πλέκουσιν αὖ Parr. A. B. D. Flor. A. 10. 15. Havn. Lasc.

V. 67. θέλουσι pro θέλοντες Havn.

V. 70. Post 70. signum interrogandi habent Herv. 2. Cant. Barn. Musgr. punctum Lasc.

V. 71. ἀπωλόμαν Ald. rell. quod usque in Musgr. fluxit. ἀπωλόμην Par. A. Flor. 2. 10. 15. Vict. Havn. Lasc.

V. 72. ἐκεῖνον Flor. 2. ἐκεῖνος Vict.

V. 73. Μενέλαος Havn.

V. 75. In γῦπες inesse ignaviae significationem, ex Quinto Cal. III. 352. ubi diffugiunt, veniente aquila, non colligam cum Musgr. non magis, quam ex Il. λ', 479. sqq. θῶας esse ignavos.

V. 77. οὐδὲν ὧδε σ' ἂν πρ. Havn.

V. 79. ἥξει Havn. et hoc malit Lenting.

V. 80. γέρων ἐκεῖνος Lasc. Ald. rell. γ' e Flor. 2. Taur. Gu. Vict. addidi. De constructione vid. Gramm. gr. §. 448. Cf. Heind. ad Plat. Protag. p. 478. Boissonad. citat Reitz. ad Lucian. T. VII. p. 533. ed. Bip. Pro σ' ὠφελεῖν Flor. A. συνωφελεῖν.

V. 81. In Herv. 1. 2. Canter. excidit ἐπ', unde Canter. Scalig. Is. Vossius, Milton coni. ἐς αὐτόν.

V. 82. Ald. rell. μῶν οὐ δοκεῖ σοι. Parr. omn. tres Florr. Vict. Lasc. μῶν οὖν. Lasc. etiam σου pro σοι. Hinc Musgr. coni. μῶν οὖν δοκεῖς σου φρ. quod ipsum est in Havn.

V. 83. θέλοις Flor. 2. σύ μοι μολεῖν Flor. 2. Havn. Lasc. aptiore positura verborum, iudice Hermanno.

V. 85. ad Hecyram Terentii Donatus adhibet II. Sc. 1, 17. ex Attii servatum Aegistho — *melius quam viri Callent mulieres*, notante Valck. ad Hippol. 640.

V. 87. κακοῖσι Taur. Gu.

V. 88. Taur. Gu. μηδὲν ὀνειδίσῃς τούτων ἐμοί. Haerebant in μηδὲν, quod est pro μηδαμῶς, ut μηδὲν τόδε λίσσου Med. 155.

V. 89. Brunck. ad Gnom. p. 305. corr. ἐπεί τοι γ' οὐ, refutatus a Porsono ad Med. 675. p. 448. ed. Lips. Flor. A. ἐπεί μοι. Hoc probat Lenting, μοὶ — δούλης γυναικός anacoluthiam esse dicens, de qua laudat Lesbon. p. 186. Il. ξ, 26. h. in Cer. 37. Apoll. Rh. III, 371. 1008. Thuc. II, 5. in quibus locis omnibus duplex constructio locum habere potest, hic non item: neque enim dici potest περίβλεπτός μοι βίος pro μου.

V. 90. Flor. 15. κακὸν πάθω. Flor. A. ἣν καὶ κακὸν πάθῃ. κακὸν πάθῃ etiam Flor. A.

V. 91. Canter. Musgr. χώρει νῦν. Ald. Lasc. rell. χώρει νύν, Barn. χ. νυν. Pro οἷσπερ Flor. 10. οἷς. ἐγκείμεθ' Havn.

V. 92. Lasc. Flor. 2. δακρύμασιν.

V. 93. ἐκπέφυκε Flor. A. 10. In sqq. oratio e duabus locutionibus mixta est: τὸ τὰ παρεστῶτα κακὰ ἀνὰ στόμ' ἀεὶ ἔχειν τέρψις πέφυκε γυναιξὶ, et πέφ. τ. τῶν παρ. κ.

V. 95. διὰ λύσσης Flor. A. 10.

V. 99. δούλιον Flor. 15. Gu.

V. 100. Sic Lasc. Ald. et Codd. In Brub. Herv. 1. 2. Canter. verborum εἰπεῖν οὐδέν duae syllabae mediae exciderunt, et legitur χρὴ δ' οὔποτ' εἰδέν' ὄλβιον βρ. quod

Canter. ita emendabat: χρὴ δ' οὔποτ' οὐδέν' εἰδέν' ὄλβ. Milton. χρὴ δ' οὔποτ' εἰδέν' οὐδέν' ὄ. βρ. Barnes. Aldinam lectionem restituit, quam antea iam coniectura assecutus erat Aem. Portus.

V. 100. θανόντος. Flor. A. θάνατος. „Huc respexit Choricius Villoison. diatr. p. 26. ἐκείνην ὀλβίαν προςεῖπεν ἂν εἰκότως ἡ Τραγῳδία, εἴπερ (fort. ἥπερ) εὐτυχῶς τὴν τελευταίαν ἐπέρασεν ἡμέραν." *Boisson.*

V. 103. οὐ γάμον bis est in Havn.

V. 105. Flor. A. ἃς δ' οὕνεκ'. Pro δημάλωτον Flor. A. Havn. δὴ ἁλωτὸν, Taur. Gu. δοριαλωτόν.

V. 106. Havn. εἷλκε σ' ὁ χ.

V. 107. περὶ τύχη Lasc. τείχει (η) Havn.

V. 108. αὐτὴ Gu. Taur. ἀγόμαν om. Gu. Pro eo ἄγομαι Flor. 10. 15. Havn. θαλάσσας Havn.

V. 110. ἀμφὶ δὲ βαλοῦσα Flor. A.

V. 111. ἔλιπον Flor. 10. 15. Havn. ἀνίκελον (i. e. ἀνίκελον) εἶπον Gu.

V. 112. ἄστυ και Flor. 10.

V. 113. Lasc. Vict. τί με χρῆν.

V. 114. ἧς Taur. ὑποτειρομένα una voce Par. A. Taur. Gu. ὑποτειρομέναν Havn. ἀποτειρομένα Flor. 10. E Flor. A. enotatum αἷς ἀποτεκρ.

V. 115. Flor. A. παρὰ χεῖρα λαβοῦσα. χεῖρα etiam Flor. 10. 15. λαβοῦσα Par. A.

V. 116. Lasc. ὅς pro ὡς, et λοιβάς.

V. 117. ὦ Θέτιδος Flor. A. 10. ἀνάκτορον Flor. 2. Vict. Pro θάσσεις Flor. A. θαλάσσης.

V. 118. δηρόν Taur.

V. 119. Ἀσιάτιδα Flor. 2. Vict. Lasc. Lenting. l. c. p. 44. coni. ποτὶ τὰν Ἀσιήτ. γένναν. nam σὰν Ἀσ. γ. significare *ad prolem tuam Asiaticam*, et solere in talibus tertiam perſonam adhiberi pro secunda, ut hui. fab. 538. Suppl. 840. 1212. Herc. f. 701. At γέννα Φρυγῶν sunt ipsi Phryges Troad. 533. Κενταύρων γέννα Herc. f. 362. ipsi Centauri. Itaque ποτὶ σὰν Ἀσ. γ. est pro πρὸς σὲ, γένναν Ἀσιήτ. οὖσαν.

V. 120. δυναίμην Havn.

V. 121. ἄκος om. Taur. Gu. πόνων εὑρεῖν Ald. rell. πόνων τεμεῖν Parr. A. B. D. Taur. Gu. Havn. Lasc. Schol. τεμεῖν πόνων Flor. A. 10. 15. τεμεῖν e Schol. legendum viuit Canter. et recte recepit Musgr. De locutione vid. Animadv. ad h. Hom. p. 387. sq. Blomfield. gloss. Agam. 16. Monk. ad Alc. 993.

V. 122. Ald. rell. et Codd. συνεκλήϊσαν. Gu. Vict. Lasc. συνέκλεισαν. συνεκλῄσαν est a Barnes. qui praeterea coni. συνέλασσαν secundum Homericum Il. χ', 129. βέλτερον αὖτ' ἔριδι ξυνελαυνέμεν.

V. 123. τλᾶμον Ald. rell. τλῆμον Taur. τλάμων Flor. 2. Vict. Lasc. τλάμονα Flor. A. 10. 15. Havn. τλήμονα Gu. τλάμον' tacite edidit Brunck. Pro λέκτρων Gu. Taur. λεχῶν, hic cum v. l. γρ. λέκτρων.

V. 125. Ἀχιλλῆος Flor. A. 10. 15. Havn.

V. 126. Flor. A. κακὸν εἰς ὃ παρήκεις. Herv. 1. 2. Canter. τὸ παρὸν κακ' εἰς ὅ. ἥ.

V. 128. Ald. rell. Par. A. ἐκγενέταισι. Lasc. ἐκ γεντέησι i. e. ἐκγενέτησι, ut habet Flor. 2. Taur. Gu. ἐν γενέτησι Flor. A. ἐνγενέτησι. Havn. ἐγγενέταισιν. Elmsl. auct. Med. ad p. 157, 30. miratur, me ἐκγενέτησι dedisse, qui aliis locis formam — αισι praetulerim. Mihi quoque ἐκγενέταισι nunc melius videtur, et supra v. 119. Ἀσιάτιδα, quamvis in dactylicis versibus doricae et ionicae etiam locus sit.

V. 130. Lasc. Flor. 2. τᾶς ποντίου θεᾶς. Taur. Gu. τᾶς ποντίας θεᾶς, in illo ſupra ult. syll. v. θεᾶς scriptum ου. τί σοι ob metrum dedit Brunck. pro τίς σοι.

V. 131. Scribe αἰκέλιον, ut Gaisfordium h. l. dedisse scribit Blomfield. ad Aesch. Prom. 481. Dawesio Misc. crit. p. 311. Heathio, Porsono (vid. *Classic. journ.* 14. p. 458.) scribendum videbatur ἀκὶς, ἀκέλιον.

V. 132. ἀνάγκη Havn.

V. 133. τὸ κράτος Flor. A. 10. 15. Taur. Gu.

V. 134. Flor. A. μῆχα pro μόχθον, i. e. μῆχαρ.

V. 135. Νηρῇδος Flor. 2. Taur. Gu. ἀγλαΐην Taur. Gu. Pro ἕδραν Vict. ἕδος, quod pro v. l. habent etiam Flor. 2. Taur.

V. 137. δμῶες Flor. A.

V. 138. *φίλον* Vict. Lasc. *τί σ'* pro *τίν'* Flor. A.

V. 139. Flor. A. δυςτυχεστάτην.

V. 140. ὦ om. Flor. A. 10. 15. Havn. *τάλαινα* Taur. Gu.

V. 146. *εὐφραίνουσαν* pro *εὖ φρονοῦσαν* Flor. A. 10. εἰδῇ e coni. Musgr. ed. Brunck. *cognoscat me tibi benevolam esse. Videre* quidem, ἰδεῖν, hoc non poterat. ἴδῃ Hermanno libri recte habere videntur, nec ferri posse εἰδῇ. „Sed videndum an in strophico *νύμφα* brevi priore pronunciari potuerit: conf. Soph. Trach. 857. ut et haec vox et *κράμβη* atque alia, de quibus elem. d. m. p. 47. unius eiusdemque generis sint."

V. 147. sqq. Domo egrediens Hermione iis, quae intus remanent, haec dicere videtur, quum illae, in his nutrix, eam deterrere conatae essent, ne Andromachen tam superbe tractaret, hac maxime ratione usae, quod periculum esset, ne maritum et Peleum offenderet. Musgravius et Brunck. Hermionen choro respondere existimabant, et quia in chori verbis nihil esset, quo haec Hermiones verba pertinerent, intercidisse quaedam suspicabantur.

V. 148. *στόλον* Flor. A. 2. 10. 15. Vict. Parr. B. D. Lib. P. Lasc. Reliqui libri *στολμόν*, quam lectionem confirmat Hesych. v. *στόλμον χρωτός*. Mox Ald. rell. Taur. Gu. *τῶνδε*. Sed *τόνδε* Parr. B. D. Lib. P. Flor. A. 2. 10. 15. Vict. Lasc. quod cum Musgravio recepi.

V. 150. Lasc. *ἀπ' ἀρχάς*.

V. 151. Flor. A. *ἐκ Λακαὶ ἐν*.

V. 153. Flor. A. *συνέδροις ὥς σ' ἐλευθεροσι*.

V. 154. *τοιοῖσδ' ἀμείβομαι* Ald. rell. Flor. 10. Gu. Taur. *τοιοῖσδ' ἀνταμείβομαι* Par. A. Flor. A. 15. Havn. *τοῖσδ' ἀνταμείβομαι* Parr. omn. Flor. 2. Vict. Lasc.

V. 158. Lenting. l. c. malit *νηδύς τ'*.

V. 159. Flor. A. *ἡ πειρρού τις*. Hinc Lenting. l. c. p. 45. *ἡ 'πειρῶτις ψ.* nam articulum vix posse abesse.

V. 163. *ἢν δ' οὖν θεῶν τίς σ', ἢ βροτῶν σῶσαι θέλῃ* Ald. rell. Flor. A. (qui *σώζειν*) Lib. P. Taur. Gu. *ἢν δ' οὖν βροτῶν τίς σ' ἢ θεῶν σ. θ.* Parr. A. B. (unde commemorat Hardion.) Flor. 2. 10. 15. Havn. Lasc. nisi quod in Par. A. Havn. et Lasc. deest *σ'* post *τίς*. Non multum interest; sed tamen Aldina lectio ab eo profecta videtur, qui deos secundo loco commemorari aegre ferret. *θέλοι* Flor. 15.

V. 165. In Ald. Brub. Herv. 1. 2. interpungitur post *πτῆξαι*. Correxit Canter. Havn. *προσπεσεῖν ταπεινόν τ'*.

V. 166. Pro *σαίρειν* Flor. A. *σώζειν*, 10. *σώσειν*.

V. 167. *περισπείρουσαν* Ald. rell. Taur. Gu. *χερὶ σπείρουσαν* Parr. omn. Flor. A. 2. 10. 15. Vict. Lasc.

V. 168. *ἵν' ἡ* Flor. 10. 15. Gu. Havn. *ἵν' ἡ γῆς* Flor. A. — *τάδε* illustravit Blomfield. gloss. Pers. 1.

V. 169. Barnes. e sua et Petiti Miscell. III, 16. coniectura edidit *οὐδὲ Χρύσῃ* hiatu non deterritus. Markland. ad Suppl. 109. coniecit *οὐ Πρίαμος ὁ ζάχρυσος*, quam coniecturam recepit Brunck. Herm. in notis mss. *οὐδὲ Φρύγιος, ἀλλ'* etc. Acerba irrisio est, quum alicui commoda pristina, inprimis quibus gloriabatur, exprobramus, mutatum esse rerum statum significantes; auri vero et argenti divitiis Troia celebrabatur. Vid. Musgr. Hinc *χρυσός* h. l. non ineptum, inprimis quum eo vocabulo ad felicem rerum statum designandum uterentur, *χρυσὸς ἐφάνη τὰ πρόσθεν*. vid. Troad. 434. Hemsterh. ad Lucian. T. III. p. 334. ed. Bip. Wyttenbach. ad Plat. Phaedon. p. 180.

V. 170. Flor. A. 10. 15. *ὦ δύστηνε σύ*.

V. 172. Flor. A. *τεκνωθεί του* pro *τέκν' αὐθέντου*.

V. 173. *τοιοῦτο* est a Barnesio. *τοιοῦτον* Lasc. Ald. rell. recte. vid. ad Hippol. 1240. Flor. A. 10. 15. *τοιοῦτον γὰρ πᾶν*.

V. 174. *πατὴρ θυγατρί*, omisso *τε*, Havn. Ad hunc versum e Flor. A. enotatum γρ. *ἀτάρ γε*.

V. 177. Flor. A. *εἰ φέρ'*.

V. 179. Flor. 2. 10. *βλέποντος*, ut casu etiam in Musgr. exaratum.

V. 180. Flor. 2. 15. Vict. Gu. Lasc. *θέλοι*.

V. 181. *ἐπίφθονόν τι χρῆμα θηλειῶν* ne Graecum quidem videbatur Valckenaerio ad Phoen. 206. Itaque

em. *ἐπίφθονον τὸ χρῆμα θ. ἔ.* quod recepit Brunck. probante etiam Schaefero, ut videtur, ad Greg. Cor. p. 326. ubi *θηλειῶν γένος* se in hoc versu legere malle dicit. Equidem non video, quidni recte dici possit *χρῆμα θηλειᾶν ἐπίφθονόν τι χρῆμα ἔφυ*, ut Heath. locutionem explicat. Sic infra 939. *σοφόν τι χρῆμα τοῦ διδάξαντος βροτούς*. Stob. Tit. LXXI. p. 430. Gesn. LXXIII. p. 306. Grot. citat *ἐπίφθονόν τι χρῆμα θηλείας φρενός*.

V. 184. *ἐν δὲ τῷ νέῳ* Stobaeus Gesn. L. p. 355. Grot. p. 201. et Stob. Ms. Paris. ap. Brunck. quod mihi deterius videtur vulgato.

V. 185. *καὶ τὸ μὴ δίκ.* Flor. 15. *καὶ τὸ δίκαιον* A. 10.

V. 186. *ἔγωγε* coni. Lenting, cui respondeat *ὅμως δέ* v. 191.

V. 191. *ἐπ' αὐτὴν* pro *ἐμαυτὴν* Flor. A. 10. A. etiam *ἁλώσηται*.

V. 194. sq. *ἡ Λάκαινα πόλις* improbatur ab Atticistis. vid. Lobeck. ad Phryn. p. 341. Quum sensus postulet, ut sq. v. ad *τύχη* (sic Codd. et edd.) *ὑπερθεῖ* suppleatur *ἡ Φρυγῶν πόλις*, non *ἡ Λάκαινα π.* Canter. nov. lect. I, 17. legendum censet, *ὡς τῆς Λακαίνης ἡ Φρυγῶν μείων πόλις Τύχη θ' ὑπερθεῖ.* *Quaerit igitur Andromacha, num urbs Troiana, quae sit longe minor, Spartanae fortunam vincat.* Hardionius in *Memoires de l'Acad. des b. l.* coni. *τύχῃ θ' ὑπερθῶ*, quod non monito lectore recepit Brunck. probatum Musgravio. V. D. in Miscell. obss. I, 2. p. 151. *τύχη θ' ὑπάρχει*, sc. *μείων*, *anne quod vestra tum civitas tum fortuna Troianorum civitati et fortunae cedant?* Sed ad eum locum Batavus editor, quem Burmannum esse dicunt, nil nisi *τύχη* in *τύχῃ* mutat, ut legitur in ed. Lasc. probantibus Heathio, Reiskio et Lentingio p. 45. Hos secutus sum, sed *τύχην* non *τὴν ἐμήν*, sed *τῆς τῶν Φρυγῶν πόλεως* intelligo. Quamquam quum tot exempla sint mutatae structurae, (nec multum ab hoc loco abhorret illud Plat. Gorg. p. 464. A. *ὅτι ποιεῖ μὲν εὖ ἔχειν τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχήν, ἔχει δὲ (sc. τὸ σῶμα καὶ ἡ ψυχή) οὐδὲν μᾶλλον.* ubi vid. Heind. §. 41.) nunc dubito, an quidquam mutandum sit. *τῆς Φρυγῶν* em. Aem. Portus et v. sq. *ὑπερθεῖν*. Ceterum *τύχῃ δ'* pro *τύχη θ'* Flor. A. (sec. apogr. Hamb. *τύχη δ'* sec. Lenting. p. 45.) 10. *ἐλεύθερον* Flor. 10. 15.

V. 197. *πλούτου τε μεγ.* scribendum censet Brunck. ad Soph. Ai. 130. cui assentitur Jacobs Emend. p. 58.

V. 198. *ἀντί σου* Herv. 2. Cant. Barn. Musgr. *σοῦ* om. Taur. Gu.

V. 200. *ἀθλίαν τ' ἐφολκίδα* Flor. A. 10. 15. An igitur *ἐμαυτῇ ἀθλ. τ' ἐφ.*?

V. 203. *μ'* om. Flor. 15. Musgr. post *Ἕλληνες* plenius interpunxit, ut constructio esset *Ἕκτορός τ' ἄπο ἀμ. ἦν*, sensus autem, *et propter Hectorem et ipsa per me ignobilis eram.* Obsecutus est Brunck. Sed vix ferri potest asyndeton. Jacobs Exerc. cr. I. p. 59. sq. coni. *Ἕκτορός γ' ἄπο*, *propter H. nimirum.* Vix opus. Quum sic procedere deberet oratio, *φιλοῦσι γάρ μ' Ἕλληνες, Ἕκτορός τ' ἄπο καὶ ὅτι αὐτὴ ἀμαυρὰ ἦν*, poeta constructionem mutavit. Flor. A. *αὐτή γ' ἀμαβρά*, i. e. *ἀμαυρά*.

V. 206. Valck. ad Phoen. 768. coni. *ἀλλ' εἰ ξυνεῖναι μὴ 'πιτηδεία, κόρη.* Recte vulgatam defendit Brunck. *εἰ* pro *ὅτι, διότι, ἐπεί* dictum esse docens, ut Orest. 294. (282.) Addere debebat, cum dubitationis significatione. Vid. ad Med. 88. Scalig. et Is. Vossius coni. *ἀλλ' οἷ ξυνεῖναι*, Ionicam locutionem inferentes, Heath. *ἀλλὰ ξυν.*

V. 208. Flor. 15. Havn. *ἀλλ' ἀρεταί.*

V. 209. Lasc. *σὺ δ' εἴ τι κνιστῆς.*

V. 210. *τὸν δὲ Σκ.* Flor. A. *τίθεις* Taur. Gu.

V. 211. *πλουτεῖν* Flor. A.

V. 212. *ταῦτα σοι* Flor. A. *ταῦτα τ' εἰ* Havn.

V. 213. *χρῆν γάρ* Ald. rell. Taur. Gu. Sed Flor. A. 10. 15. Par. A. Havn. Vict. Lasc. *χρή.* Hoc recepit Brunck. Si haec ad solam Hermionen spectarent, quae haec facere debuisse diceretur, quum non fecisset, rectum esset *χρῆν*; quum vero generalis sit sententia, *χρῆν* non huius est loci. Vid. ad Hipp. 296. 344. — *κἂν κακῷ πόσει δοθῇ* Lasc. Ald. rell. Alterum ordinem servarunt Flor. A. 10. 15.

V. 215. *χιόνι τὴν κατάρρ.* Hunc articuli positum illustrarunt Erfurdt. ad Soph. Antig. 706. ed. min. et Hermann. ad Aiac. 1007. *Θρήκη* Havn.

V. 216. Flor. A. *ἄνδρες.*

V. 217. Flor. A. *εἰ σ' ἀνὴρ κοιμώμενος. κοιμώμενος*

etiam Flor. 10. 15. Vict. Lasc. *πολλαῖς κοινουμέναις* rectius legi putat Luzac lect. Att. p. 35. not. 32.

V. 218. *τάδ'* vitium est ed. Canter. *λέχος* Flor. A. 15.

V. 220. *χεῖρον* adverbialiter scripsit Brunck. e Par. A. Etiam in ed. Lasc. *χείρον* sine apostropho. Cur sic legendum sit, non addidit Brunck. Imo dubito, an *νόσον νοσοῦμεν* non addito adiectivo, bene Graece dicatur. Vid. ad Orest. 1451. Haesisse ille videtur in locutione *νοσοῦμεν, νόσον χείρονα ἀρσένων* pro *τῆς τῶν ἀρσένων νόσου*, quae tamen satis frequens est. Vid. Gramm. gr. §. 453. not. Cf. Hermann. ad Viger. p. 717, 55. Schaef. melet. p. 57. 127. not. ad Lamb. Bos. p. 3. ad Apollon. Rh. p. 164. Pro *ἀρσένων* Flor. 10. 15. Lib. P. Schol. Vict. Lasc. *ἀνθρώπων*. Flor. A. Par. D. E. *ανων*. Cf. Porson. ad Hec. 574.

V. 221. *νοοῦμεν* Flor. A. — *προὔστημεν, moderabar morbum.* Sic Soph. El. 980. *προὐστήτην φόνου.* Vid. Herm. ad El. v. 968. et Musgr.

V. 222. Cum hoc loco cf. Soph. Trach. 460. sqq.

V. 223. *ξυνῆρον* Reisk. quod in notis mss. probare videtur Hermann. Sed et *συναίρειν τινί, adiuvare aliquem*, pro *συναίρεσθαι* vix usitatum, et paulo inverecundior esset Andromache, dicens, se maritum in amoribus suis *adiuvisse.* Satis est, eam amore amplexam esse pellices mariti, quas aliae acerbissimo odio persequi solent. — *σφάλοι* Lasc. Ald. rell. *σφάλη* Havn. *σφάλλοι* Par. A. ap. Brunck. Hoc praetuli, quia in re saepius repetita poni solet praesens.

V. 224. sq. *καὶ μαστὸν — ἐπέσχον.* Similis fuit indolis Homerica Theano Il. έ, 69. quae Pedaeum, *ὅς ῥα νόθος μὲν ἔην, πύκα δ' ἔτρεφε - - Ἶσα φίλοισι τέκεσσι, χαριζομένη πόσεϊ ᾧ.* De Hectoris nothis liberis cf. Colomesium *Biblioth.* p. 236. — Ad *ἐπέσχον* cf. notam ad Philostr. Heroic. p. 652. Heusinger. ad Plut. de educ. p. 29. Euphorionem Stobaei bene emendatum a Jacobsio Anthol. T. XII. p. 282. Ernesti ad Callim. Del. 51. credit *ὑπέχειν* hoc sensu potius dici, quam *ἐπέχειν*: equidem puto aeque utrumque dici. *Boisson.*

V. 225. *ἐνδώην* Ald. rell. Taur. Gu. *ἐνδοίην* Par. A.

B. Lib. P. Flor. A. 2. 10. 15. Vict. Havn. Vid. Pierson. ad Moerid. p. 117. Lobeck. ad Phryn. p. 345. sq.

V. 226. *τῇ ἀρετῇ* plene Flor. A. 10. 15. Havn. *προηγόμην* Brub. vitiose.

V. 227. Flor. A. *σὺ δ' οὐδὲν ἐὰν ἰδῶ παιθρίας νόσον.* unde Is. Vossius legendum coniicit *σὺ δ' οὐδὲ νεανίδ' ὑπ' αἰθρίας δρόσῳ*, quo sensu, non assequor. Gu. *ὑπ' αἰθρίας.*

V. 230. *τῶν κακῶν δὲ μητέρων* proponit V. D. in *Edinb. rev.* n. 37. p. 79. ut canon Porsonianus servetur.

V. 231. Ald. rell. Gu. Flor. 2. a 1. m. Havn. *τέκν' οἷς ἔνεστι ν.* Flor. A. 10. 15. *τέκνα οἷς.* Lasc. *τέκν' οἷσιν.* Par. Lib. P. Vict. *τέκν' ὅσοις*, quod etiam in Flor. 2. ab alia manu annotatum. Hoc receperunt Musgr. Brunck. *τέκνα γ' οἷς* dederat Barnes.

V. 232. *προςίσταται* Par. A. B. Lib. P. Flor. 2. 10. 15. Vict. Havn.

V. 238. *λέγειν* Flor. A. i. e. *νεωτέρα εἶ, ἢ ὥςτε λέγειν.*

V. 240. *οὐκ ἂν* Lasc. Ald. rell. Florr. Gu. Taur. Havn. *οὐκ αὖ* Flor. A. Par. A. Scaliger em. *οὐκ οὖν*, quod probant Musgr. Heath. *οὔκουν* ed. Brunck. Tum Par. B. Flor. 15. *ἀλγήσης*, Havn. *ἀλγήσοις.*

V. 241. Flor. A. 2. 10. 15. Lasc. *πρῶτα ταῦτα.* Tum *πανταχῇ* Ald. rell. *πανταχοῦ* Par. A. B. D. E. Flor. A. 2. 10. 15. Havn. Lasc. quod recepit Musgr.

V. 242. Par. A. Havn. tres Florr. *ναὶ καλῶς γε χρ.* Flor. A. *αἳ ναὶ καλ.* In fine *οὐ καλῶς* Par. B. D. E. Lib. P. Flor. A. 2. 10. 15. Vict. Taur. Gu. Havn. Lasc.

V. 244. *τὰ δ' αἰσχρὰ* Flor. 10. *τά τ' αἰ.* Lasc.

V. 245. *δ'* ante *ὅμως* om. Gu.

V. 246. Par. A. *εἴς σ' ἐπιβλέπον.*

V. 247. *σὴν γῆν* enotatum e Flor. A.

V. 248. Flor. 15. *Ἑλένην ὤλεσ'. Ἑλένην* etiam e Flor. A. enotatum. Tum *μήτηρ δὲ σή* Flor. A. 2. 10. 15. Taur. Gu. Hav. Lasc. quod ideo factum, ut vv. *οὐκ ἐγώ* aliquid opponeretur. Non improbat tamen hanc lectionem Herm. si plenius post *ὤλεσ'* interpungatur.

V. 249 *καί* om. Gu. Pro *πρόσω γάρ* Heath. *πρόσω*

γε, quod recte improbat Lenting. p. 45. Indignationem enim exprimi illa particula, ut v. 581.

V. 251. *οὗπερ ἕνεκ'* Taur. Gu. *οὗπερ εἵνεκ'* Havn.

V. 253. *ειταλίας* Havn.

V. 254. *εἰ μὲν θαν.* e Par. A. recte edidit Brunck. nam reliqui Codd. et edd. *εἰ μὴ θ.* contra sensum. Ut supra 242 ob praecedens *καλῶς* in fine etiam idem scriptum est, sic h. l. quod in secunda parte verum erat, in priorem etiam immigravit.

V. 255. *ἄρηρε* Lasc. Ald. rell. *ἄραρε* Flor. A. 10. 15. Gu. Taur. Havn. *ὡς τοῦτ' ἄραρ' οὐκ οὐ μενῶ* Par. A. unde Brunck. ed. *ὡς τοῦτ' ἄραρ' οὖν, οὐ μ.* *ὡς* et *οὖν* in eadem orationis serie iuncta nondum reperi. — *μένω* Lasc. Ald. rell. *μενῶ* Par. A. ut coni. Aem. Portus. *μολεῖν πόσιν* Flor. A. 10. 15.

V. 256. *ἀλλ' οὐδ' ἐγὼ μέν* Ald. rell. Gu. Taur. *μήν* pro *μέν* e Parr. omn. et Lasc. edidit Musgr. Sic etiam Flor. 2. 10. 15. Vict. (*ἐγώμην*) Havn. Tum Havn. *ἐκδώσωμαί σοι*, Taur. Gu. *ἐνδώσομαί σοι*.

V. 257. *κοὐ τὸ σὸν προσκέψομαι, nec quod tua refert, quidquam curabo*, ut recte Schol. Brunck. tamen edidit *κοὐ τόσον προσκέψομαι*. nam fic Galli, *je n' y ferai pas tant de façon.*

V. 258. *θεοὶ δ' εἴσονται* Havn. *τόδε* Par. A.

V. 259. *δεινόν* Flor. A.

V. 260. *σφάζ' αἵματος* Ald. rell. Taur. Gu. Canter. nov. lect. I, 17. legit *σφάζ' αἷμα πρὸς*: at quis unquam dixit *σφάζειν αἷμα πρὸς βωμόν*? inquit Barnes. Duportus coni. *αἱμάτου*, quod, probatum Heinsio et Scaligero, recepit Barnes. et sic Parr. omn. Flor. A. 2. 10. 15. Vict. Havn. Lasc. Grammaticus ap. Bekkerum anecd. I. p. 362, 12. *αἱμάτου: ἀντὶ τοῦ ἐξαιμάτου. Εὐριπίδης· αἱμάτου θεᾶς βωμόν.* — *ἢ μέτευσέ σε* Flor. A.

V. 266. *σ'* om. Flor. A. Par. A. *ἔχη* Havn.

V. 267. *μόλιβδος* Lasc. Ald. rell. *μόλυβδος* Flor. A. 10. 15. Par. A. Havn. quam formam probat, reiecta altera, Etymol. M. p. 590.

V. 268. *ὃν πέπ.* Ald. rell. Taur. Gu. *ᾧ πέπ.* Flor. A. 2. 10. 15. Vict. Parr. A. B. Lib. P. Havn. Lasc. Utraque lectio proba, nec multum abest, quin Aldinam

ὃν πέποιθα, sc. *μολεῖν*, veriorem habeam, e qua altera facilius oriri potuit, quam contra. — *μαθεῖν* pro *μολεῖν* Flor.

V. 269. *δεινῶν* (supra scr. *ον*) Havn. *ἑρπετῶν καὶ ἀγρίων* Stob. Gesn. LXXI. p. 430. Grot. LXXIII. p. 308.

V. 270. Ald. rell. *ἄκη βροτοῖς θεῶν ἐγκαταστῆσαί τινα.* Lasc. *ἄκη βροτοῖσιν ἐγκαταστῆσαί τινα*, omisso *θεῶν*. *βροτοῖσιν* etiam Parr. B. D. E. *βροτοῖσι* Par. A. ap. Brunck. Flor. A. 2. 10. 15. Vict. Havn. Nostra lectio debetur Stobaeo, unde eam recepit Brunck. et confirmatur eo, quod MSS. in *βροτοῖσι* vel *βροτοῖσιν* consentiunt. Sed equidem vix mihi persuadere possum, *ἐγκαταστῆσαι* a corrigente grammatico vel librario profectum esse. Itaque nunc Aldinam veriorem puto.

V. 271. omittit Gu. *ἃ δ' ἐστ'* recte Lasc. quum in Ald. Herv. 1. esset *Α δ'*, in reliquis *Αδ'*, quod correxit Aem. Portus.

V. 273. *κακοῖς* pro *κακῆς* Havn. *τοιοῦτον ἐαμέν* Ald. rell. Gu. Taur. *τοσοῦτον ἐσμ.* Flor. A. 2. 10. 15. Vict. Havn. Lasc. Stob. et edidit Brunck.

V. 275. *ὅτ' Ἰδαίαν ἐς νάπαν ἦλθ' ὁ* Ald. rell. etiam Lasc. nisi quod hic *εἰς*, ut Florr. 2. 10. 15. Vict. detortum in *εἰσι* in Flor. A. *ἦλθεν ὁ* Flor. A. 10. 15. Par. B. Havn. *ὁ* omitti in Par. A. monere videtur Musgr. Taur. Gu. *ὅτ' ἐς Ἰδαίαν ἦλθεν ἅπαν.* Brunck. edidit *Ἰδαίαν ἐς νάπαν ὅτ' ἦλθ' ὁ.* Ut versus cum antistrophico congrueret, delevi *ἐς*, ut *ἦλθε νάπαν* dictum esset, quemadmodum *νάπος ἤλυθον* v. 284. Rectius Hermann. in notis MSS. ita versus descripsit: *Ἦ μεγάλων ἀχέων ἄρ' ὑπῆρξεν, ὅτ'*
Ἰδαίαν ἐς νάπαν
ἦλθ' ὁ Μαίας τε καὶ Διὸς τόκος.

V. 276. Ald. rell. *ὁ | τῆς Μαίας τε καὶ Διὸς γόνος.* *τῆς* om. Parr. B. E. Lib. P. Flor. A. 2. 10. 15. Taur. Gu. Havn. Lasc. Tum *Διὸς τόκος* Parr. A. B. E. Lib. P. Flor. A. 2. 10. 15. Vict. Havn.

V. 278. Flor. A. *ἀρῆς μα δαιμόνων.*

V. 280. Havn. *εὐμορφίαις.*

V. 281. *ἔπι βούτᾳ* Vict. In Lasc. Ald. rell. scribebatur *σταθμοὺς ἐπὶ β.*

V. 282. Verba *σταθμοὺς ἔπι βούτα βοτῆρά τ' ἀμφὶ* desunt in Flor. A. Brunck. e Par. A. edidit *βοτῆρ' ἀμφὶ μονότροπον νεανίαν*, et in antistropha *πικρὰν δὲ βίου σύγχυσιν Φρυγῶν πόλει*, strophici secundum pedem esse dicens dactylum, antistrophici *ἰσόχρονον* anapaestum.

V. 284. Lasc. *ταίδε δ' ἐπεί.* Ald. *ταίδ' ἐπεί. ταὶ δ'* scribendum monuit Heath. In fine Ald. rell. Taur. Gu., *ἦλθον.* Parr. omn. Flor. A. 2. 10. 13. Vict. Havn. *ἤλυθον.*

V. 285. *ὀρείαν πιδάκων, νίψαντο* Ald. rell. Havn. *ὀρείων* Flor. 2. Vict. Lasc. *οὐρεῖαν* Flor. 10. 15. *οὐρείαν* Parr. A. B. Flor. A. Taur. Gu. Havn. *εὐρεῖαν* Par. D. Scribendum erat *ὀρειᾶν* vel *οὐρειᾶν*. Vid. Elmsl. ad Med. 1230. *νίψαντο* etiam Flor. 2. Taur. Gu. Lasc. *ἔνιψαν τ'* Par. A. sec. Musgr. sed secundum Brunck. *ἐνίψαντ'*, ut scriptum est etiam in Havn. *ἔνιψαν* sine *τ'* Parr. B. D. Flor. A. 10. 15. Herm. recte ita hos versus descripsit:

ταὶ δ' ἐπεὶ ὑλοκόμον νάπος ἤλυθον,
οὐρειᾶν πιδάκων
νίψαν αἰγλᾶντα σώματ' ἐν ῥοαῖς.

V. 286. *ἀγλάεντα* Flor. 10. 15. *αἰγλάεντά τε* Taur. Gu. *σώματ' ἐν ῥοαῖς* Ald. rell. *σώματα ῥοαῖς* Flor. A. 2. 10. 15. Vict. Taur. Havn. Lasc.

V. 287. *ἔβαν τε* Ald. rell. Taur. Gu. *ἔβαν δέ* Parr. omn. Flor. 2. 10. 15. Vict. Havn. Schol. Lasc.

V. 288. *δυςφόρων* Taur. Gu. (In Havn. fuerat *δυσφρόρων*, ſed alterum ρ in ν mutatum) *σωφρόνων* Par. E. *εὐφρόνων* coni. Herm.

V. 289. Ald. rell. Taur. Gu. *περιβαλλόμεναι.* Parr. praeter B. D. Flor. tres, Vict. Havn. Schol. Lasc. *παραβαλλόμεναι* (ων). Par. B. D. *παραβαλλόμεναι δέ.* Flor. A. *παραβάλλομαι δέ. παραβαλλόμεναι* iam Canter. edidit.

V. 290. *Κύπρις δ' εἷλε* Havn. *λόγοις δολίοις* Florr. 2. 10. 15. Taur. Gu. Havn. Lasc. Ut versus strophico responderet, Musgr. coniecit *λόγοις αἱμύλοις* vel *λόγοις αἰόλοις.* Hoc alterum recepit Brunck. et probat Herm. qui hunc versum cum praecedente coniungi vult. In vulgata lectione prior longa cretici (*ευ*)*μορφίας* in duas breves soluta est (*λογοι*)*σι δολίοις.*

V. 291. 2. Quum *πικρὰν σύγχυσιν* nihil haberet, e quo penderet, Musgr. coniecit, *τέρψεις μὲν ἄγουσα, Πικρὰν δὲ* etc. Illud adscivit Brunck. leviter immutatum, *τέρψιν μὲν ἄγουσα.* Mihi *πικρὰν σύγχυσιν* dictum esse videtur per appositionem notissimam, cuius sensus, *ὃ (τὸ τὴν Κύπριν ἑλεῖν) πικρὰ σύγχυσις ἦν.* Saepe enim haec appositio effectum significat. Vid. ad Phoen. 1353.

V. 292. *βίου* deest in Flor. 15. Brunck. e Par. A. edidit: *πικρὰν δὲ βίου σύγχυσιν Φρ. π.*

V. 294. Flor. A. 10. 15. Taur. Gu. Havn. *ἀλλ' εἴθ'* (Flor. A. *αἴθ'*) *ὑπὲρ κεφαλάν. κεφαλάν* pro *κεφαλᾶς* etiam Flor. 2. Vict. Par. A. Lasc.

V. 295. Retinui lectionem Aldinam. Sed Flor. A. 2. 10. 15. Vict. Parr. omn. Taur. Gu. Havn. Lasc. *ἁ τεκοῦσά νιν Πάριν.* Hinc Hermann. *ἅ νιν τεκοῦσα, Πάριν,* et in antistropha, *δούλειον, οὐ σύ, γύναι.*

V. 296. *κατοικῆσαι* Par. A. Flor. A. 10. 15. Taur. Gu. Havn.

V. 297. *ὅγε νῦν* Flor. A. *περὶ θεσπεσίῳ δ.* Taur. Gu.

V. 298. *βόησε* Taur. Gu. *βόασον* Flor. A. *βόασσε* Flor. 10. 15.

V. 299. *Πριάμοιο* Flor. 15.

V. 300. Flor. A. *τοὔνεκ' οὐκ ἐπ.* et *ποίην.*

V. 301. Flor. A. *δυσμογερόντων.*

V. 302. sq. *ζυγὸς — δούλειος* Lasc. Ald. rell. *ζυγὸν — δούλειον* Parr. A. B. D. Flor. A. 10. 15. Havn. *τὸ ζυγὸν* legitur in Aesch. Pers. 593. ubi v. Brunck. Plat. Cratyl. 31. *ἦλθε* pro *ἤλυθε* Taur. Gu. Par. A. quod recepit Brunck.

V. 303. *δούλειον, οὔτ' ἂν σύ, γύναι* Flor. 10. 15. Taur. Gu. Havn. *δούλειός γ' οὔτ' ἂν σύ, γ.* Par. E. Lasc. Sic etiam Flor. 2. Par. A. B. nisi quod ille *τ'* pro *γ'*, hi *δ'*. *οὔτ' ἂν* etiam Vict. E Flor. A. enotatum *δούλειον σύ τ' ἄν*, non *δούλειον οὔτ' ἂν σύ*, ut est apud Musgrav. Tum v. 304. *τύραννον* Gu. Taur. *τυράννων τάςδ' ἔσχες ἂν δ. ἕδρας* Par. E. Lib. P. Flor. 2. Vict. *τάνδ' ἕδραν* Lasc. *ἕδρας* Parr. omn. Flor. A. 10. 15. *δόμον ἕδρας* Havn. *δόμους ἕδρας* Par. A. Hermanno legendum videbatur: *οὐ σύ, γύναι, τυράννων*

τάσδ᾽ ἔχες δόμων ἕδρας. De prioribus assentior; in sqq. ἔχες non concoquo.

V. 305. παρέλυσεν Flor. 2. Vict. Lasc.

V. 306. μόχθους pro πόνους Flor. A. 2. (qui a corr. πόνους) 10. 15. Par. A. Schol. Herm. coni. πόνους, ὅτ᾽ ἀμφὶ Τρωΐαις Δεκέτεις ἀλάληντο νέοι λόγχαις.

V. 307. Flor. 15. δέκ᾽ ἔτ᾽ εἰσαλάμηντο. Flor. 10. δέκ᾽ ἔτ᾽ ἐς ἀλάληντο. Taur. Gu. δέκ᾽ ἔτ᾽ εἰσαλάληντο. Havn. ὄλλοιντο pro ἀλάληντο.

V. 308. οὐκ ἂν pro οὔποτ᾽ Ald. rell. Florr. Taur. Gu. οὔποτ᾽ ἐξελ. Par. B. Lib. P. Vict. Lasc. οὐ πώποτ᾽ ἐξ. Par. A. Havn. οὔποτ᾽ ἂν ἔρημ᾽ ἐξελ. Par. E. ἐξελίπετο Taur. Gu. Havn.

V. 312. σὺ μὲν γὰρ ηὔχεις Ald. rell. Taur. Gu. σὲ μὲν γὰρ ηὔ. Parr. omn. Florr. tres, Vict. Havn. Lasc. et edidit Musgr. ηὔχης Lasc.

V. 313. τοῦτον τε, καὶ κρύψαντας Ald. rell. Taur. Gu. τοῦτον δὲ τοὺς κρύψαντας Parr. omn. Flor. A. 2. 10. 15. Vict. Havn. Lasc. Recepit Musgr.

V. 314. Μενελάου Flor. 10.

V. 315. ἐκλειποῦσ᾽ Havn. ἐρημώσαις Flor. A.

V. 316. σοῦ om. Flor. 15. σφαγήσηται Taur.

V. 317. πότερον Flor. 2.

V. 318. τῆς pro σῆς Havn.

V. 321. βίωτον Taur. Gu. μέγα pro μέγαν Par. A.

V. 322. Flor. A. 10. 15. Taur. Gu. Havn. μέν ἐστιν ἀληθ. (ἔστιν Florr. ἐστὶν Flor. A.)

V. 323. sq. Plena locutio esset, τοὺς δ᾽ ὑπὸ ψευδῶν ἔχοντας εὔκλειαν οὐκ ἀξιώσω ἔχειν εὔκλειαν. V. 324. Brub. Herv. 1. 2. φρονεῖ δοκεῖν. Canter. φρονεῖν δοκεῖ.

V. 325. Flor. 10. στρατηλατῶν pro στρατηγῶν, Havn. Ἀργείων pro Ἑλλήνων.

V. 326. Πριαμόν θ᾽ Havn.

V. 327. ἀντίπαιδος em. Canter. et scripsit Musgr. e Codd. pro ἀντὶ παιδός. et sic Lasc.

V. 333. πλὴν δ᾽ εἴ τι πλ. Taur. Gu.

V. 335. Vid. Gramm. gr. §. 510. 7. ἀπώλεσεν pro ἀπώλεσε tres Florr. Vict.

V. 338. τὸ συνδρᾶν Taur. Gu. Musgravii emendationem, ἐν τοῖς δὲ πολλοῖς καὶ σὺ τοὔδ ἀγωνιῇ Φόνου, τὸ συνδρῶν γάρ σ᾽ ἀναγκάσει, κλέος, recepit Brunck.

V. 340. κτανεῖτε Par. A.

V. 342. κάλει Havn.

V. 343. Pro οἷ Havn. ἧ. Πηλέως τε γάρ Ald. rell. Lib P. τε om. Lasc. Parr. omn. Florr. Taur. Gu. Havn. Πηλέω γάρ (non Πηλέῳ) Flor. A.

V. 345. σοὶ δ᾽ ἐκδ. Flor. A. 10.

V. 347. ἀλλὰ ψεύσεται. Hanc clausulam, tanquam depravatam, iuniorum sagacitati sanandam committit Porson Praef. Hec. p. XLI. ed. Lips. Hinc V. D. in *Quart. rev.* n. 5. p. 396. em. ἀλλ᾽ ἐψεύσεται, *it will be spoken untruly*. Vid. Herm. elem. doctr. metr. p. 114. Aliud tamen quid h. l. lectum olim fuisse coniicere possis e scholio, ἀλλὰ ψεύσεται τὸ σὸν ῥῆμα, καὶ ὡς ψευδῆ σε νομίσει ὁ ἀκούων, καὶ οὐ πεισθήσεται. ψεύσεται passivo sensu accipiendum est, ut εἴργασται, ἐωνήθην Xen. Mem. II, 7, 12. εὔχεσθε Soph. Oed. T. 1512.

V. 348. γαμεῖ δέ τις νὶν Gu. et sq. v. ὦ τλῆμον ἄνερ cum Havn.

V. 351. δ᾽ post πόσας om. Par. A. Havn.

V. 352. βούλει ἀνευρεῖν Havn.

V. 357. καὶ νηδὺν ἐξ. vid. Choerobosci locum in Bekkeri anecd. Ind. p. 1402.

V. 359. πιτνοῦντες Lasc. Ald. πιτνῶντες Havn. πίπτοντες Flor. A. 10. 15.

V. 361. ἀβουλίαν pro ἀπαιδίαν Flor. A. 10. 15. Havn.

V. 362. τοιόνδε Taur. Gu.

V. 363. ἓν ποῦ δέδ. coni. Musgr. quod recepit Brunck. sed rectius scriptum, ἕν που δέδ. τῆς σῆς φρενὸς est genitivus absolutus, *quod vero ad tuum animum attinet.* Vid. Gramm. gr. §. 320. 3. Sed hic ipse genit. absol. ex eo originem duxisse videtur, quod duae locutiones confusae erant, ἓν τῆς σῆς φρενὸς δέδ. et ἕν σου δέδ.

V. 364. ὤλεσας πόλιν Φρ. Brunck. e Paris. A.

V. 365. *ἄγαν γ' ἐλ.* Ald. Herv. 1, 2. rell. *ἄγαν δ' ἐλ.* Brub. *ἄγαν ἔλεξας* Flor. A. 2. 10. 15. Par. A. Gu. Havn. Lasc. ut edidit Brunck. qui ultimam vocis *ἄγαν* natura sua produci ostendit ad h. l.

V. 366. Musgr. coni. *ἐξετόξευσεν μένος*, modestiam tuam *tanquam ex arcu proiecit ira.* Sic modestia, *ἡ σωφροσύνη*, comparatur cum telo, quo adversarius petitur; quod quomodo cogitari potest? Iacobs cur. sec. in Eurip. p. 60. sq. *καί σου τὸ σῶφρον ἐξετόξευσε χρέος*, *necessitas effecit, ut e muliebris modestiae finibus nonnihil egredereris.* Hermann. in notis MSStis *ἐξετόξευσας*, monens, *ἐκτοξεύειν* hic, ut alibi, esse *verschiessen.* Ut *τοξεύειν* saepe absolute, nullo addito accusativo, legitur, quidni *ἐκτοξεύειν* eodem modo dictum accipiamus? *ἡ σὴ σωφροσύνη ἐτόξευσεν*, *telum emisit in adversarium*, *ἐκ τῆς σῆς φρενός.* Ita ipsa modestia incitasse dicitur Andromachen, ut Menelaum tam vehementer incesseret; nam non tanta ira correpta esset mulier, nisi suae sibi *σωφροσύνης* conscia. Sed hanc sententiam vix quisquam h. l. exspectet. Aptior est altera, si *ἐξετόξευσε* cum Schol. interpretemur *ἐξέπεσε*, quo etiam spectat Hesychii glossa: *ἐξετόξευσεν, ἐξέπεσε.* Ita *ἐξετόξευσε* dictum erit pro *ἐξετοξεύθη*, ut Aem. Portus accepit, *omnem modestiam perdidisti, nullam in dicendo modestiam servas*, vel pro *ἐκτετόξευται*, quod ipsum in margine habet ed. Lasc. e correctione, credo, Grammatici potius, quam e varia lectione. Is. Vossius ad verba *καί σου* adscripsit *ἔν που.* Ceterum *ἐξετόξευσεν*, quod etiam sine libris reponendum erat, suppeditarunt Florr. 10. 15.

V. 367. *μικρά* Havn.

V. 370. suum fecit Eubulus Athen. II, c. 64. notante Boissonadio.

V. 373. Ald. rell. Flor. A. Taur. Gu. Havn. *δεύτερ' ἂν πάσχοι γυνή.* quae lectio per se non improbanda; quis enim ita dici posse neget pro *τὰ μὲν γὰρ ἄλλα, ἃ πάσχει γυνή, δεύτερα ἂν εἴη*? Sed Parr. A. B. E. Flor. v. 10. 15. Vict. Lasc. *πάσχῃ*, unde Musgrav. fecit *δεύτερ' ἃ ν πάσχῃ γ.* quod recepit Brunck. Nunc tamen lectio Ald. exquisitior mihi videtur, et quum librarii tam facile a terminatione *οι* ad alteram, et contra, aberrent, vix quid-

quam praesidii ad lectionem constituendam e Codd. peti potest.

V. 375. Flor. A. *ἀλόχειν* pro *ἄρχειν.*

V. 377. Havn. *ἥδιον* pro *ἴδιον.*

V. 381. Flor. A. *τῶν θεῶν ἀνακτόρων.* 10. 15. *τῶν θεᾶς ἀνακτόρων.*

V. 382. Flor. A. *ἐκφύει μόρι.* 10. etiam *ἐκφύει.* Lenting malit *ἐκφεύγῃ*, quasi *ὡς* esset *ut.*

V. 383. Herm. monet *οὐ θελούσης* non esse pro *μὴ θελούσης* dictum, sed pro una notione esse, *te recusante.* *κτανῶ* Ald. rell. *κτενῶ* Par. A. Flor. 2. 10. 15. Havn.

V. 384. Flor. A. *ἀνάγκα ἢ θ.* (i. e. *ἀνάγκη*). Flor. 10. Havn. *ἀνάγκαιν ἢ θ.* Flor. 15. *ἀναγκαῖον ἢ θάτερον.* Τυμ λιπεῖν τὸν βίον Taur. Gu.

V. 385. Flor. 15. *γέ μοι.* Flor. A. 10. *γέ τοι.*

V. 386. Flor. 15. *καθέστης*, et *λαχοῦσ' ἄγ' ἀθλία.* Flor. A. 10. *λαχοῦσ' ἀθλία.* Herm. malit *λαχοῦσά τ' ἀθλ.*

V. 389. In Par. A. sic distinctum: *πιθοῦ τι. καίνεις μ' ἀντὶ τοῦ;* quam distinctionem recepit Brunck. addens, *πιθοῦ τι μοι* legi etiam apud Soph. Oed. Tyr. 1434. quam aptum sit *πιθοῦ τι* hoc loco, ubi non plura petere potest Andromache, et, quid petat, incertum adhuc relinquere, ut Oedipus in Sophoclis loco, docere oblitus.

V. 390. Musgr. ex scholiastae annotatione colligit, hunc versus 398. 9. infra post v. 404. qui autem ibi leguntur 405. 6. hic scriptos invenisse: illum enim, postquam, recitato in annotationis initio *τί δῆτ' ἐμοὶ ζῆν*, in eo diutius commoratus esset, tum demum explicandum suscipere *ἀτὰρ τί ταῦτ' ὀδύρομαι.* At quae in scholiis post prius lemma, *Τί δῆτ' ἐμοὶ ζῆν*, sequuntur, *τὰ κατὰ τὴν πατρίδα* etc. ita aperte ad verbum *ταῦτα* v. 398. spectant, ut his praeponenda verba *Ἀτὰρ τί ταῦτ' ὀδύρομαι*, non *Τί δῆτ' ἐμοὶ ζῆν ἡδύ*, appareat. In sqq. autem Barnesii editione deceptum esse Musgrav. ad scholia p. 566. e Kiddii libro monui. Itaque tantum abest, ut Scholiastes transpositionem versuum confirmet, ut vulgatum ordinem tueatur. Praeterea verba *τί δῆτ' ἐμοὶ ζῆν ἡδύ*, quibus Andr. nihil causae esse, cur diutius vivere cupiat, significat, proxime praecedere debent ea, quibus se mori pa-

ratam esse profitetur, non commemorationem praeteritorum malorum. Gravius est, quod in ipso sententiarum ordine inest incommodi, quodque ex parte attigit Musgr. Qui enim dicit, *At quid haec lamentor, praesentia autem mala non respicio?* is declarat, non opus esse mala praeterita (ταῦτα v. 398. opposita τοῖς ἐν ποσίν) commemorare, sed praesentia potius respicienda esse. Nihilominus tamen etiam post haec ad praeterita mala enumeranda pergit. Itaque versus 398. 9. post v. 404. collocandi, et cum versibus proxime sequentibus 405. 6. coniungendi esse videntur. Herm. haec adnotavit: Vereor ne recte schol. ἐξικμάζω per ἐρευνῶ explicet, i. e. quasi exprimendo summam rei colligere. Ita recte se habebit vulgatus versuum ordo, hoc sententiarum nexu: quid queror de moriendi necessitate, ac non potius summam malorum meorum reputo, quae, Hectore, patria, libertate amissa, nihil habeam, cur vivere optem. Solus mihi reliquus est filius, quem quum occidere velint, me potius pro eo mori par est.

V. 398. τί ταῦτα δύρομαι hic, ut in versu Neophronis hinc expresso ap. Stob. Grot. p. 107. legendum suspicatur Porson. ad Hec. 734. quo opus non esse contendit Hermann. ib. ad v. 721. ἐξικμάζω v. sq. Schol. recte explicare videtur δακρύω. Hic certe sensus optime convenire videtur. Sed quomodo ille in verbo inesse possit, non intelligo, nec quomodo idem esse possit, quod ἐξικνέομαι, ut Schneider. in Lex. explicat. Nam nihil aliud esse potest ἐξικμάζω, nisi *humorem extraho*, unde ἐξικμασμένη χώρα apud Suid. i. e. ἐξηρασμένη. Scholiasten, ἀναζητῶ explicantem, ἐξιχνιάζω legisse suspicatur Aem. Portus. ἐξηκμάζω Flor. 10.

V. 400. Flor. A. τροχηλάτου.

V. 403. Lasc. Ald. sqq. κόμης ἀποσπασθεῖσ᾽. Quod Pierson. Veris. p. 72. reponendum vidit κ. ἐπισπασθεῖσ᾽, id ipsum habent Parr. A. B. D. Flor. 10. 15. Havn. κόμην Flor. A.

V. 404. φονεῦσί θ᾽ Ἕκτ. Ald. rell. At Flor. A. 2. 10. 15. Vict. Parr. omn. Havn. Lasc. φονεῦσιν Ἕκτ. quod recepit Musgr. Ceterum in Taur. et Gu. sic dispositi sunt hi versus 400. 403. 401. 402. 404.

V. 405. Taur. Gu. τῷ δῆτ᾽ ἐμοὶ ζ. ἡ.

V. 406. λύπας pro τύχας Havn.

V. 407. Hunc versum distinxit Brunck. ut in Par. A. distinctus est, — ἣν μοι, λοιπὸς ὀφθ. β. Non in eo vertitur cardo sententiae, quod unum puerum se habere, sed quod hunc unum filium sibi praesidium vitae restare dicit. Itaque omnis interpunctio tollenda. Pro λοιπός Flor. 2. Vict. Lasc. λοιπόν.

V. 408. κτενεῖν Ald. rell. κτανεῖν Flor. A. 2. 10. 15. Lib. P. Vict. Havn. Lasc. quod recepit Brunck. Sic Or. 1573. μέλλω κτανεῖν. Quum Grammatici μέλλειν cum Infin. aoristi iungi posse negarent, saepius aoristus in futurum mutatus est. Vid. Boeckh. ad Pind. Ol. 8, 32.

V. 409. εἵνεκ᾽ Ald. rell. Taur. Gu. ἕνεκ᾽ Flor. 15. οὕνεκ᾽ Parr. B. D. Lib. P. Flor. A. 2. 10. Vict. Havn. Lasc. Quis hic οὕνεκ᾽ a librariis profectum opinetur, ac non potius εἵνεκ᾽? Lenting. p. 46. ob saepius in hoc versu invenuste repetitam diphthongum ου malit ἀθλίας, dubitans tamen, an, ut ὁ ἐμὸς ἀθλίας βίος recte dicatur, aeque bene dicatur τοὐμοῦ ἀθλίας βίου.

V. 410. Havn. ἐν τῷδε μὲν γάρ ἐστιν ἐλπὶς, εἰ σωθ.

V. 413. Flor. A. φράζειν pro σφάζειν. Havn. ἀπαρτίσθαι.

V. 414. Taur. Gu. ἡ τεκοῦσά θ᾽ ὡς σὺ μὴ θ.

V. 415. Flor. A. ὑπερδράμης. Utramque lectionem coniungit Gu. ὑπερεκδράμης. μόνος pro μόρον Flor. 2. Vict.

V. 416. ἀπωλόμαν Ald. rell. etiam Musgr. ἀπωλόμην iam Lasc.

V. 419. Gu. ἔπραξε. Tum Brunck. πᾶσιν ἀνθρώποις cum hac nota: „Vulgo πᾶσι δ᾽ ἀθρώποις, male.“ An propter sequ. ἄρα?

V. 420. αὐτ᾽ Gu. Havn. λέγει pro ψέγει Flor. 2. Vict.

V. 421. δυστυχῶν τ᾽ εὐδ. Ald. rell. Primus Barn. δ᾽ pro τ᾽, ut coni. Aem. Portus. et sic Florr. 2. 10. 15. Vict. Havn. Lasc.

V. 422. ἀκούσασ᾽ edidit Brunck. probante Monkio ad Hippol. 1107. et sic Lasc. Vid. ad Hipp. 1102.

V. 424. Ald. rell. χρή σε καὶ σὴν παῖδ᾽ ἄγειν. Taur.

Gu. εἰς ξ. δὲ χρήσει καὶ σὴν παῖδ' ἄγειν. Lasc. εἰς ξ. δ' ἐχρῆν σε σὴν παῖδ' ἐξάγειν, quacum concinunt Flor. 2. Vict. Lib. P. εἰς ξ. δὲ χρῆν σε σὴν παῖδ' ἐξάγειν Par. B. D. Flor. A. 10. 15. Havn. sed hi tres ἄγειν. Par. A. εἰς ξ. δὲ χρῆν σε σὴν παῖδ' ἐξάγειν, quod recepit Brunck. mutato tantum, ut in talibus se solere et fieri debere scribit, δὲ χρῆν in δ' ἐχρῆν. Si monere voluisset chorus, quid nunc etiam faciendum esset Menelao, haud dubie plura addidisset, quibus magis etiam persuaderet Menelao. Quum tam nude haec posita sint, apparet sermonem esse de eo, quod factum oportuit, sed non factum est. Ita unice verum est δὲ χρῆν, ut scribi iussit etiam Valck. ad Phoen. 965. Vid. ad Hipp. 296. In reliquis auctoritas MSS. sequenda erat, quum καί in plurimis desit. Ubi vero semel scriptum erat σὴν παῖδ' ἄγειν, alii interserendo καί, alii γε numeros expleverunt. At Elmsleius ad Med. v. 326, p. 139. allatis ex Euripide clausulis trimetrorum τῆσδ' ἔξομαι, τούσδ' εἰδέναι, τῇδ' ἡμέρᾳ, τῆσδ' ἐσφάλης, ἥδ' Ἕκτορος, τῶνδ' ἐκπεσεῖν, τήνδ' εἰς πυράν, in nota 5. monet, licet Iphig. A. 895. ὃς κακῶν τῶνδ' αἴτιος scripsisse videatur Euripides, non quamvis longam syllabam cum elisione in eam sedem, quam occupet τῶνδ', promiscue eum admisisse, nec scripsisse eum affirmat, quod ei tribuerim h. l. Quam scripturam se suspectam habiturum, etiamsi omnes libri in ea consentiant. Diversitates autem istas communem originem habuisse σὴν παῖδ' ἄγειν. Scribendum σήν τε παῖδ' ἄγειν. Ita credere videtur, in priore syllaba quinti pedis poni non posse, nisi τῆσδ', τούσδ', τῇδ', ἥδ', τῶνδ', τήνδ', alias longas syllabas proscribendas esse. Hinc corrigit illa ἔστ' ἀξία Or. 604. Bacch. 246. δεῖ δ' ἢ βρόχους Or. 1028. ὃς δ' οἴεται ib. 1649. credo etiam, si τοὺδ', τοῖσδ' in ea sede reperiretur, haec non magis ei ferenda videri.

V. 426. ἀμφελίξαντες δέμας Flor. A. 10, 15.

V. 427. Flor. 10. 15. λ. γὰρ οὐκ ἀκούσεται φίλους.

V. 428. Codd. et edd. ἐγώ σ' ἵν' ᾖ, i. e. ἐγώ σοι, quod correxit Lobeck. ad Soph. Ai. p. 249. probante Erfurdtio ib. v. 190. et sic ἐγὼ γ' ἵν' ᾖ, e Flor. A. enotatum video in apogr. Hamb. Flor. A. etiam ἁγνῷ et ἐκλίπῃ cum Flor. 10. ἐκλείπῃ Flor. 15. ἐλλίπῃς Havn. ἐκλίποις est a Brunckio; quem nollem secutus essem. Vid. ad Hec. 27.

V. 430. καί pro εἰς Havn.

V. 433. ἥν τε κτανεῖ νιν Lasc. Par. A. Havn. quod recepit Brunck. νιν om. Flor. A. 15. Tum μὴ κτείνειν Flor.
ανεῖν
A. 10. 15. Par. A. Havn. quod recepit Brunck. μὴ κτεῖναι Taur. μὴ κτεῖναι Gu.

V. 438. Pro παρ' Εὐρώτᾳ Flor. A. παρεστώταις, Flor. 10. 15. παρ' εὐρώταις, 15. etiam ἡμῖν pro ὑμῖν.

V. 439. καὶ τοῖς γ' ἐν Τροίᾳ Ald. rell. Taur. Gu. καὶ τοῖς τ' ἐν Τρ. Flor. A. 10. 15. καὶ τοῖς γε Τροίᾳ correxit Canter. nov. lect. I, 17. ut habent Flor. 2. Vict. Lasc. τοῖς ἐν Τροίᾳ τε Havn.

V. 440. τὰ θεῖά θ' οὐ θεῖ' Flor. 15.

V. 441. Par. A. B. D. Flor. A. 10. 15. Havn. ὅταν τόδ' ἢ τάδ' οἴσομεν. Barnes. e Scaligeri, Heinsii et Iani Rutgersii coniectura edidit τότ' εἴσομεν, soloece pro τότ' εἰσόμεθα.

V. 442. ὑπὸ πτερῶν corruptum iudicantes Duportus correxit ὑπόπτερον, quod recepit Barnesius, *tenellum* explicans, Pierson. Veris. p. 73. ἀπὸ πτερῶν, quod recepit Brunck. ὑπὸ πτερῶν idem esse quod ὑπὲκ πτερῶν hodie satis notum est. Vid. ad Hec. 53. Pro σπάσας Flor. A. πάσας.

V. 444. τί om. Flor. A. 10. 15. σ' οὐ καταστ. Lasc. Vict. Havn.

V. 445. ἀναμένει Lasc. Ald. et Codd. ἀναμενεῖ edd. inde a Brub.

V. 446. Nota Ἀνδρομ. deest in Lasc.

V. 447. βούλευματα Ald. Brub. Herv. 1. 2. Cant. βουκολήματα coni. Is. Vossius. βουλευτήρια iam Brub. habet in marg. et praelatum a Cantero primus dedit Barnes. e Schol. ad Orest. 361. et Tzetze ad Lycophr. 1124. Confirmant Parr. omn. Flor. A. 2. 10. 15. Vict. Havn. Lasc. Idem pro v. l. est in Taur.

V. 449. πάντα πέριξ Lasc. Ald. rell. unde Canter. πάντ' ἀπρίξ, probante Aem. Porto, qui ἀπρὶξ φρονεῖν explicat de rebus omnibus suam sententiam pertinaciter tueri, nec ullis aliorum rationibus ad eam mutandam adduci. vid. Suid. πᾶν πέρι coni. Is. Vossius. πᾶν πέριξ primus edidit

Barnes. e Schol. et Plutarcho (II. p. 1073. C. 1102. C.) et e coniectura Duporti, Scaligeri, Casauboni ad Athen. I, 4. Et sic Parr. A. B. D. Flor. A. 10. 15. Havn. Praeterea Flor. A. *ἕλκοντα δ' οὐδὲν* pro *ἑλικτὰ κοὐδέν*. Boissonad. adscripsit locum Athen. I, 6. *Κλέαρχός φησι Χάρμον τὸν Συρακούσιον εὐτρεπίσθαι στιχίδια καὶ παροιμίας εἰς ἕκαστα τῶν ἐν τοῖς δείπνοις παρατιθεμένων — — — εἰς τὴν χορδήν· ἑλικτὰ κοὐδὲν ὑγιές.*

V. 451. *ἐν ἡμῖν* Flor. 15. *οἱ πλεῖστοι φόνοι* Flor. A. Gu. Taur. sed in hoc cum v. l. *οὐ πλ. φ.*

V. 454. *ὄλυσθ'* Flor. 10. *θάν. μὲν οὐχ οὕτω β.* Havn. In eodem deest v. 455.

V. 455. Par. A. *ἀπώλεσαν.*

V. 457. *πόσις δ' ὁ κλ.* Havn.

V. 460. *ἀπόκτ.ινον* Flor. 2. Lasc. In fine versus Flor. A. *γέ γε.*

V. 463. *ἡμεῖς δ' ἐν Τρ.* Flor. 10. 15. *ἡμεῖς τροίᾳ γ'* Gu. omisso *δέ.*

V. 465. *οὐδέ ποτε διδ.* Parr. A. B. D. Flor. A. 10. 15. Taur. Gu. Havn. *ἄν* cum futuro iunctum exemplis illustravi Gramm. gr. §. 598. d. Cf. Schaef. ad Gregor. Cor. p. 66. Hermann. tamen non putat *ἄν* defendi posse et legendum coniicit: *οὐδέποτ', οὐ διδ.*

V. 466. Flor. A. *ἀμφιματέρας.* Flor. 10. 15. Havn. *ἀμφὶ ματέρας.*

V. 467. *ἔριδας οἴκων* Par. A. Flor. A. 2. 10. 15. Havn. Lasc. *ἔριδας μὲν οἴκ.* Vict. Hinc Brunck. *ἔριδάς τ' οἴκων,* ut esset basis anapaestica. Gu. Taur. *ἔριδ' οἴκων. ἔριδας* ob *κόρους* et *λύπας* scriptum videtur.

V. 468. *τήν* om. Flor. A. 2. 10. 15. Par. A. Taur. Gu. Havn. Lasc. probante Herm.

V. 469. *ἀκ. εὐνὰν ἀνδρός* Ald. rell. Gu. Taur. *ἀκ. ἀνδρὸς εὐνάν* Parr. omn. Flor. A. 2. 10. 15. Havn. Lasc. quod recepit Musgr. Recte Schol. iungit *ἀκοινώνητον ἀνδρὸς,* *torum cum alio viro non communicatum.* Brunck. vocem *ἀνδρὸς,* ita scilicet inepte abundantem, ut a poëta esse non possit, delevit et in v. 474. scripsit *ἔριν κραίνουσι Μοῦσαι,* et ex eo, quod v. 474. absque sensus et metri damno ad eundem modulum facillime redigi potest, manifestum esse dicit, vocem *ἀνδρός* v. 469. spuriam esse et additiam. Memorabile vero *petitionis principii,* quam vocant, exemplum!

V. 470. *πόλεσιν* Lasc. *πολίπτυχοι* Flor. 10.

V. 471. Flor. A. *ἄμεινον ἐσφέρειν.* Gu. Taur. *ἄμεινον ἐς φέρειν,* hic c. gl. *ἐς τὸ φέρειν.*

V. 472. *τ'* post *ἄχθος* delevit Brunck. et deest in Flor. 2.

V. 473. Ald. rell. *τεκτόνοιν θ' ὕμνοισιν ἐργάται δυοῖν.* *ἐργάταιν* edid. Canter. Barn. ut Codd. et Lasc. habent praeter Par. E. Flor. 2. E Vict. annotatum: in nonnullis impr. cod. est *ἐργάταιν,* quod etiam ex v. c. apparet, quamvis postea et formatum sit *ἐργάται. τεκτόνων* Par. E. Lib. P. Flor. 2. Vict. Lasc. *θ'* om. Parr. B. D. Flor. 10. 15. *ὕμνοιν* Parr. omn. Flor. A. 2. 10. 15. Havn. Lasc. *ὕμνοις* Gu. Taur. *ὕμνον* Vict. Vitium igitur est in *ὕμνοισιν ἐργάταιν,* quod optime Duportus sustulit legens *ὕμνου συνεργάταιν.* Hinc primo factum *ὕμνοισιν ἐργάταιν,* tum *ὕμνοιν* propter adiunctum *τεκτόνοιν.* Herm. coni. *τόνων θ' ὕμνου συνεργάταιν δυοῖν,* duorum musicorum unius carminis harmoniam componentium; ut Herod. *ἐν ἑξαμέτρῳ τόνῳ.*

V. 474. Vid. ad v. 469. Havn. *κρινειν* (*αι* suprascr.).

V. 475. *πνοιαί* Lasc. Ald. rell. et Codd. *πνοαί* Havn. Sed *πνοιαί* forma *ποιητικωτέρα.* *ναυτίλοις* Flor. A. 10. 15. *φέρουσιν ναυτίλους* Flor. 2.

V. 476. *διδύμᾳ πρ. γνώμᾳ* Brub. *δίδυμαι — γνῶμαι* Flor. A. 10. 15. cuius lectionis vestigium est etiam in Havn. *δίδυμα.*

V. 477. *σοφόν* Havn.

V. 479. *δύναμις* Herv. 2. Canter. Barnes. et sic Gu. *ἀδύνασις* Flor. A. Vulgo scribitur *ἃ δύνασις.* Sed Hermann. pro neutro plurali habet, et sic locum distinguit elem. doctr. metr. p. 320.

— — — — — *ἀσθενέστερον*
φαυλοτέρας φρενὸς αὐτοκρατοῦς
ἑνός, ἃ δύνασις etc.

i. e. *ἑνός ἐστιν, ἃ δύνασίς ἐστιν* etc.

V. 481. *στρατηλάτου* Lasc. Ald. rell. *στρατηλάτα* Flor. 10. 15. Havn.

V. 482. *Μενέλας* Ald. rell. *Μενέλεω* Barn. *Μενέλα* Havn. Lasc. et sic ed. Brunck. Victorius adscripsit: In nonnullis impressis codd. *μενέλα* legitur. fort. leg. *Μενέλαο*.

V. 484. *ἔριδος ὕπερ*, ut *ἀλγέων ὕπερ* Suppl. 1130. ubi vid. Markl. v. 1125. Notandus etiam proceleusmaticus *ἔριδος ὑ* — pro dactylo. Vid. ad Phoen. 796.

V. 485. *ἄθεός γ'* Ald. rell. *γ'* om. Parr. omn. sec. Musgr. Gu. Havn. Lasc. (Quod de Parr. dicit Musgr. dubito, quum Brunck. ne verbo quidem quidquam de eo moneat, et *γ'* servet.) Tum *ὁ φθόνος* Ald. rell. *ὁ φόνος* Parr. omn. Flor. A. 2. 10. 15. Vict. Havn. Gu. Taur. Lasc. Tum *ἔτι σοι π.* Ald. rell. *ἔτι σε* Parr. B. D. Flor. A.

2. 10. 15. Havn. Taur. Gu. Lasc. *σε* (superscr. *οι*) Vict.

V. 486. *μετατροπαί* Flor. 2. Vict. Lasc.

V. 487. *σύγκρατον* est e Parr. B. D. Flor. A. 2. 10. 15. Havn. quum in Lasc. Ald. rell. item Taur. et Gu. esset *σύγκροτον*. Pro *ἐςορῶ*, ut habent Lasc. Ald. Brub. Herv. 1. et Codd., in Herv. 2. Canter. Barnes. irrepsit vitiosum *εἰσορῶ*. *τόγε σύγκρατον* Havn.

V. 488. Havn. *προδρόμων*.

V. 489. Flor. A. Taur. Gu. *κατακεκρυμμένον*. Flor. 15. *κατακεκριμμένον*.

V. 490. *δύστηνε* Havn. ut edidit Brunck. *τλῆμον* Lasc. *τλήμον* Havn.

V. 491. Lasc. *ὃς θνήσκεις* sine *ὕπερ*.

V. 495. Brub. in marg. *κεκλασμένη*, e schol. *κεκλιμένα* Havn. Elmsl. ad Herc. fur. 729. (v. *Classic. Journ. n.* XV. p. 212.) scribit *κεκλημένα*, ut Helen. 977. et *ἐγκεκλημένους* legit Soph. Ai. 1274. *κεκλήσεται* Arist. Lysistr. 1071. Cf. Moeris p. 276. Recte.

V. 499. In Lasc. Ald. rell. et Codd. haec Molosso continuantur. Verba *θῦμα δ.* — *κράντορες*, monitus ab Hermanno, indicio antistrophae Andromachae tribui. Ald. *καὶ θῦμα δ'*. Sed *καί* deest in Parr. omn. Flor. A. 2. 10. 15. Havn. Gu. Taur. Lasc. nec metro glyconei quadrat.

V. 500. sq. Ald. rell. *ὦ πάτερ*, *ὦ μόλε*. Alterum *ὦ* omittunt Flor. A. 2. 10. 15. Gu. Taur. Havn. servat Herm. ad priorem versum relatum.

V. 502. Pro *'Ανδρομ.* Vict. *Χο.* *κεῖσο δ' ἤδη* Ald. rell. *κεῖσ' ἤδη* Flor. A. Par. A. Lib. P. Havn. Gu. Taur. Vict. Lasc. *κείση δὴ* Par. B. D. E. quod recepit Musgr. Idem esse videtur in tribus Florr. certe ex iis ad Musgr. nihil diversitatis enotatum.

V. 504. *σὺν νεκρῷ τε* Ald. rell. *σὺν νεκρῷ τ'* Herm. *τε* deest in Flor. A. 2. 10. 15. Havn. Gu. Taur. Lasc.

V. 508. *δυσσαῖν* Gu. Lasc. *δυσαῖν* (superscr. *ισ*) Havn.

V. 511. 12. Lasc. *ἄνοια λυπεῖν μεγάλη*. Flor. 2. *ἄν. λιπεῖν μεγάλη*. Ald. rell. Parr. omn. Flor. A. 10. 15. Vict. Gu. Taur. Havn. *ἄν. μεγάλη λιπεῖν*. In marg. Brub. notatum *λείπειν*, quod ob metrum edidit Musgr.

V. 512. Lasc. *ἐχθροὺς ἐχθρόν*. Par. A. *ἐχθροὺς ἐχθρῶν κτείνειν*. „Voci *ἐχθρῶν* minio superscriptum *ἐξόν*, quod ab emendatore est.“ Brunckio suspecta est vox *ἐχθρῶν*, quam satis frigide additam a correctore arbitratur ad implendum versum, cuius in fine aliquid deesset. Sic vero scripsisse poetam coniicit: *καὶ γὰρ ἄν. μεγ. λείπειν 'Εχθροὺς, ἐξὸν κτείνειν, καὶ μὴ Τὸν φόβον οἴκων ἀφελέσθαι*. Quod etiam ideo praestare videri, quia *φόβον* vix adiuncto articulo carere possit. Cur carere non possit, equidem non intelligo; potius additus articulus consuetudini Tragicorum adversari videtur. Frigidum vero *ἐχθρῶν*, si cum Brunckio ordinem verborum ita instituas, *καὶ γὰρ ἄν. μεγ. ἐχθρῶν ἐστι, λείπειν ἐχθρούς*. Rectius dicas, *ἐχθροὺς ἐχθρῶν* esse pro *τοὺς ἐχθίστους*, ut Soph. Oed. Col. 1238. *πρόπαντα κακὰ κακῶν* dixit, Philoct. 64. *ἔσχατα ἐσχάτων κακά*. Vid. Staveren ad Corn. Nep. Agesil. c. 2. Ceterum *ἐχθρῶν* in Flor. 2. deletum est.

V. 514. *οἶκον* Flor. A. Gu. Taur.

V. 517. Gu. *κτήσαιμ' ἄν*.

V. 518. Flor. A. *δύστανε*.

V. 519. Par. A. *παρατρ. τέλος εὕροιμ' ἄν*. *τέλος* pro *μέλος* etiam Havn.

V. 520. Lasc. Ald. rell. Gu. Taur. *λίσσου δὲ γούνασι* (*γόνασι* Lasc.). Flor. A. *λίσση δὲ γ.* Par. A. *λίσσουσι γούναις*, sed in marg. *λίσσου σὺ γ.* quod recepit Musgr. et sic, ut

videtur, tres Florr. *λίσσου γούνασι* Par. E. Havn. ut edidit Brunck. *γόνασι* Flor. 2. Vict.

V. 521. 2. Codd. et edd. *ὦ φίλος, ὦ φίλος.* Alterum *ὦ* ob metrum delevi. Tum Par. A. *ἄνες θανάτου με,* quod recepit Brunck.

V. 523. *δακρύοισιν* Ald. rell. *δακρύοισι* Flor. 10. 15. Taur. Gu. *δάκρυσιν* Par. A. *δάκρυσι* Havn. *δακρύοις* Lib. P. Flor. Vict. Lasc.

V. 526. sq. *ὤ μοί μοι κακῶν τί δ᾽ ἐγὼ μῆχος ἐξαν.* Flor. A. 2. 10. 15. Gu. Taur. Vict. Lasc. In Taur. Gu. Vict. distinctum post *κακῶν*. Metro unice convenit lectio Ald. *ὤ μοί μοι τί δ᾽ ἐγὼ κακῶν μῆχος ἐξ.* quam Parr. quoque habere videntur et Havn. habet. *ἐξανύσαιμ᾽ ἄν* Ald. rell. *ἐξανύσομαι* Parr. omn. Flor. 15. Havn. Lasc. Inde *ἐξανώσομαι* Flor. 2. *ἐξαυνύσομαι* Vict. *ἐξανίσομαι* Taur. Gu. Verum *ἐξανύσωμαι* servarunt Flor. A. 10.

V. 528. *προσπιτνεῖς* Havn.

V. 530. Ald. rell. *τοῖς γὰρ ἐμοῖσι γέγονεν ὠφέλεια.* Flor. A. 2. 10. 15. Gu. Taur. Havn. Vict. Lasc. *ἐμοῖς.* Iidem cum quatuor Parr. *γέγον᾽* i. e. *γέγονα*, cui in Par. B. adscripta est glossa *ὑπάρχω.* Hinc recte Brunck. *τοῖς γὰρ ἐμοῖσιν γέγον᾽ ὠφέλια*, e quibus *γέγον᾽ ὠφέλια* est iam in Musgr. Sed scrib. *ὠφελία.*

V. 531. Lenting. p. 47. coni. *σοῦ δ᾽ οὐδὲν ἔ. φ.* nescio quo sensu.

V. 539. Lasc. Ald. rell. Gu. Taur. Flor. 2. Vict. *τί ταῦτα; πῶς ταῦτ᾽; ἐκ τίνος λ.* Parr. B. D. Flor. A. 10. 15. *τί ταῦτα καὶ πῶς; κἀκ τίνος λ.* Similiter Par. A. Havn. *τί ταῦτα καὶ πῶς τ᾽ ἐκ τίνος λ.* Alteram praetulit Musgr. vereor ut recte. Herm. vel Aldinam lectionem servandam, vel legendum censet *τί ταῦτα; πῶς τε κἀκ τίνος —.*

V. 541. Lasc. *Μενέλαε, ᾽πίσχες.*

V. 543. Gu. *σχ. τὸ ἔργον.*

V. 544. Par. A. Havn. *ῥώμην μ᾽ ἐπαινῶ λ.* quod fortasse verum. Sic enim Alc. 657. *καί μ᾽ οὐ νομίζω παῖδα σὸν πεφυκέναι.* Soph. El. 471. *πικρὰν Δοκῶ με πεῖραν τήνδε τολμήσειν ἔτι.* Probabilius certe hanc constructionem in vulgarem mutatam esse, quam contra.

V. 545. Ald. rell. *πρῶτόν γε μὲν.* Parr. A. ap. Brunck. B. E. Flor. A. 10. 15. Havn. Lasc. *πρῶτον μὲν οὖν.* Flor. 2. Gu. *πρῶτον μὲν κατ᾽ οὖ.* Aldina lectio e conatu syllabam supplendi orta videtur.

V. 547. Piersono ad Moerid. p. 124. praestare videtur *ἐνδήσαντες.* Vix opus est, si cogites, Andromachen et filium ex se invicem nexos esse, quo spectare videtur vox *σύγκρατον* v. 1487.

V. 548. Flor. A. *ὑπάγονος* et *ἀπόλλυται.*

V. 549. *ὑμῶν* Flor. 2. Vict. Lasc.

V. 552. *σοι* pro *σε* Flor. 15. *προθυμίαν* Flor. A.

V. 554. *οἶδα* Flor. A.

V. 556. Flor. A. *καὶ βῶμε* (vel *βῶμι*) *βωμοῦ.*

V. 559. Flor. A. *οὐδέ τι τοὺς* et v. sq. *μείναντες οὐδὲ τοὺς ἀκόντας ἐκ δόμων.* Utrum omissa sint verba *ἀλλὰ τὴν ἐμὴν ἐρημίαν*, an tantummodo pro *κρίναντες* v. 559. scriptum sit *μείναντες*, non additum. Pro *οὐδέ* Lenting. *οὔτε.*

V. 562. *κτενεῖν* Ald. rell. *κτανεῖν* Flor. A. 2. 10. 15. Vict. Havn. Gu. Lasc. quod nunc praefero. Vid. ad v. 408.

V. 567. *ἡμῖν* pro *ὑμῖν* Flor. 15.

V. 568. *κλάειν* h. l. Ald. rell. *κλάειν* Lasc. *κλαίειν* Flor. 10. 15.

V. 569. *χειρός* Ald. Brub. Herv. 1. 2. Gu. Taur. *χεῖρας* Canter. Barn. et Codd. plerique cum Lasc.

V. 572. *τὸν ἐμὸν* Flor. A. 10. 15. Gu. Taur. Havn.

V. 575. Flor. A. *οὑμὸς δὲ ταύτην.*

V. 576. Ald. rell. *οὐκοῦν — — τ᾽ ἐμά.* Lasc. *οὔκουν — — τ᾽ ἐμά;*

V. 577. *ναί* praefigunt Par. A. Flor. A. 10. 15. Gu. Taur. Havn. Idem fuerat in Flor. 2. sed postea deletum.

V. 579. Flor. A. *σκ. τε τῷ σὸν καθ.* Lenting. p. 47. malit *σκήπτρῳ γε.* Tum Flor. 15. *σὴν καθ. κάραν*, 10. *σὴν καθ. χέρα.* Hermann. haec cum interrogatione profert: nam sine interrogatione non videri *δέ* explicari posse.

V. 580. Flor. 2. Vict. Lasc. *ψαῦσον δ᾽ ἴν᾽.* Flor. A. 10. 15. Taur. Gu. *ψαῦσόν θ᾽ ἴν᾽.* In fine Flor. 2. Vict. Lasc. *μοι* pro *μου.*

V. 581. Flor. A. *ἐκ κακῶν.* Havn. *τῶν κακῶν.*

V. 583. *λέχος* Flor. 10. Havn.

V. 584. *ἄδουλα* suspectum est Brunckio; nam vix credibile esse omnem familiam secum abduxisse peregre profectum Menelaum; et Helenae famulos superfuisse, qui opem ferrent, si quis illi vim intulisset; nec minus futurum fuisse, ut illa Paridis amore flagrans aufugeret, etiamsi integra servorum cohors domi fuisset. Hinc coniecit *ἄκληστ' ἀβούλως δώμ. ἐ. λ.* *patentem stulte relinquens domum*, Hermann. in notis MSStis *ἄκληστ'*, *ἄβουλα*, *sine regimine.* Quae Brunck. contra *ἄδουλα* monuit, eadem contra *ἄκληστα* etiam proferri possunt, et *nimium probant*, ut dialectici loquuntur. Num enim magis credibile est, claudi domum, absente Menelao, voluisse Peleum, vel Helenam minus, si clausa fuisset domus, aufugere potuisse? In duobus illis verbis nihil aliud inest, nisi nimiae securitatis et supinae negligentiae Menelai significatio, securitatis autem signum commemoratur negligentia in claudenda et custodibus firmanda domo. Lenting. p. 47. si vera sit lectio *ἄδουλα*, ita intelligendum hoc esse censet, ut Menelaus dicatur Helenam reliquisse, cum nullum de suis servis iussisset illius curam agere eamque observare, ut Agam. dicatur ad Troiam proficiscens *ἀοιδόν* reliquisse observandae Clytaemnestrae causa. *ἄδουλα δώματα* cum *ἄδουλος βίος* comparat Ruhnken. ad Vellei. p. 131. Ceterum Gu. Havn. *ἄκλειστ'*, Flor. A. *ἄδου δώμαθ'*, Flor. 10. *ᾄδου δώμ.*

V. 585. Gu. Taur. *ὡς δὲ γυν.*

V. 587. Flor. A. *κόρην.*

V. 590. Havn. *ἀνασχετάς.*

V. 591. Flor. A. *κοινήν.*

V. 594. Barnes. e coniectura Aem. Porti et Cod. Heinsio-Scaligerano edidit *τὸ σὸν λιπ. φίλιον*, i. e. *τὴν σὴν φιλίαν*, et sic, *τὸ σὸν*, Havn. Sed vid. Musgr.

V. 596. Flor. 15. *οὐχ* pro *οὕνεχ'*.

V. 597. Flor. 2. *ἀθρήσας.* Flor. A. 10. Havn. *ἤγαγε.*

V. 601. Ald. rell. *ἀλλ' οὔτε.* *οὔτι* pro *οὔτε* Parr. A. F. Havn. Similis variatio est Phoen. 344. ubi vid. not. *Non eo animum tuum appulisti*, i. e. *non id animum induxisti, ut uxorem negligeres.* Hesych. *ἐπούρισας*, *ἐφώρμησας.*

V. 602. *οἶκον* pro *οἴκους* Flor. 2. Lasc.

V. 608. Havn. *ἐν καλλίστοις σάγμασι.*

V. 610. *κἀγὼ μὲν ηὔδων* Lasc. Ald. rell. Flor. 2. Havn. *ηὔδουν* Gu. *ᾖδον* Parr. B. D. Flor. A. 10. 15. quod recepit Musgr.

V. 617. *ἔχῃς* Lasc. Ald. rell. *ἔχεις* Par. A. Flor. 10. Havn. Gu. *ἔχοις* edidit Brunck. ob canonem Dawesianum. Vid. ad Phoen. 70.

V. 618. *γάρ* deest in Flor. 15.

V. 623. Flor. A. *ἐσθλῶν* pro *ἐλθών.*

V. 625. Taur. *ὅς κλαίοντά δε.* sic.

V. 627. Ald. rell. *κεἴ τις.* Parr. B. D. Flor. A. 2. 10. 15. Lasc. *κεὶ τρίς*, quod recepit Musgrav. Lenting. citat Eustath. ad Il. *ι'* p. 616, 45. In fine *πολλάκις δέ σε* Flor. A. *πολλ. δέ σοι* Flor. 10.

V. 628. Flor. A. *βαρεῖαν.* — *σπορά* Ald. rell. Gu. Havn. Florr. tres. *σπορᾷ* Par. A. Flor. A. Lasc. quod cum Brunckio praetuli. *σπορά*, ut *seges* apud Latinos, pro *solo* non videtur in usu fuisse. Sed *σπορὰ ξηρά* esse potest *seges in solo arido nata.* Ea *melior* nonnunquam *est*, *ἐνίκησε*, segete soli feracis. Ita *σπορά* elegantius esset quam *σπορᾷ*, quod etiam Hermanno visum.

V. 630. *κύδιστον* Flor. A. 10. 15. Havn. quod non cum Musgr. spreverim. Vid. Gramm. gr. §. 464. Valck. ad Phoen. p. 538. Musgr. ad Soph. Ant. 1349. Ast. ad Plat. Legg. p. 107.

V. 631. Dobree ad Arist. Av. 705. coni. *πένητα χρηστόν τ', ἢ κακὸν καὶ πλ.* laudans Aesch. Pers. 375. Eur. Orest. 381. Iens. p. 347. quae loca quomodo huc pertineant, non intelligo. Similiter Eurip. Oedip. fr. VI. *πότερα γενέσθαι δῆτα χρησιμώτερον Συνετὸν ἄτολμον* (*τ'* addit Dobr.), *ἢ θρασύν τε κἀμαθῆ.*

V. 632. Verba *καὶ φίλον* desunt in Havn.

V. 635. Flor. A. *ἐξελαυνοῦνται.*

V. 637. Flor. 15. *καὶ τοὺς δοκεῖν φρονοῦντας.*

V. 638. Musgr. coniecturam, *καὶ πατρὸς κλεινοῦ, θεοῖς Κῆδος συνάψας*, Brunck. recepit. At vix credibile, librarios omisisse verbum *θεοῖς*, et in eius locum superfluum

γεγὼς substituisse, ut et sententia et oratio hiaret. Recte Iacobs. p. 62. inter v. 638 et 639 versum unum vel alterum intercidisse existimat.

V. 641. χοή σ' ἐλ. Flor. A. quod male probat Lenting. ἣν — τήνδ' suspectum fuit editoribus. Itaque Barnes. e coniectura (etiam Is. Vossii) dedit τῇδ', *hoc modo*. quod probat Heath. sed ita ut τῇδ' vertat, *huic* Hermionae, *eius gratia*. Reisk. coni. τῆλ' ὑπὲρ, quod qui non videat a poëta scriptum esse, eum in sole caligare dicit Brunck. Porsono ad Phoen. 1613 et hic locus et alter infra v. 701. mendosus videtur. Hermann. in notis MSS. coniecerat ἣν χοή σ' ἐλαύνειν τήν θ' ὑπὲρ N. ῥ. eleganter. Ὁδὸν supplendum esse Heynius etiam monuit ad Pind. Isthm. 2, 58. et V. D. in Barnes. ed. Lips. T. III. Defendi potest locus exemplis, quae attuli Gramm. gr. §. 468. (Cf. ad Phoen. 1597.) et Hermanno nunc sana videtur vulgata, repetito cum indignatione pronomine.

V. 642. Lasc. Ald. rell. et Codd. κἀμὲ παρακαλεῖν ἀεί, quo nihil absurdius, inquit Brunck. Ipse, quum in Par. A. esset καὶ παρακαλεῖν ἀεί, genuinam se eruisse lectionem dicit καὶ παρεκβαλεῖν ἀεί, *ultra Nilum, ultra Phasin, et longinquius semper abigere.* Felicius Herm. in notis MSS. καὶ πέρα 'κβαλεῖν ἀεί. Haereo tamen in aoristo ἐκβαλεῖν post praesens ἐλαύνειν, quum sermo sit de actione continua. κἀμὲ παρακαλεῖν ἀεὶ locum suum tueri potest, si cogites, respicere Menelaum ad ea, quae ipsum facere voluerat Peleus. *Tantum abesse debebat, ut me ob Andromachen et filium vexatos obiurgares, ut me ad eos domo et Graecia exigendos cohortari deberes.*

V. 644. δουριπετῆ Ald. rell. Gu. Taur. δορὶ πεσῇ Flor. A. δορυπετῆ Flor. 15. Vict. Lasc. δορίπετῆ Par. A. Flor. 10. Havn. Schol. quod recte recepit Brunck.

V. 645. τε om. Par. A. τοῦ σοῦ δὲ π. edidit Brunck. ob praec. μέν. — κινουμένην Flor. A. 10.

V. 647. δ' post δάμαρ et post τίκτειν v. 650. om. Gu. V. 647. ἣν om. Havn. et pro ἥδ' habet ἥδεθ' i. e. ἥδε θ'. V. 648. 9. 50. interrogative legendos esse vidit etiam Lenting.

V. 651. ἁγώ. Constructionem sic instituit poëta, ac si pergere vellet, ἃ ἐγὼ παίειν θέλων καὶ κτανεῖν τήνδε ἐκ χ. ἁρπάζομαι, sed instituto ordine neglecto statim subiecit κτανεῖν θ. Similiter Phoen. 878. ubi vid. notata. ἃ pro δι' ἃ dictum accipit Reisk. Brunckius locum corruptum habet, et sic legi mallet: ἁγὼ προνοίᾳ τῇ τε σῇ κἀμῇ, γέρον, Παύειν θέλων, τήνδ' ἐκ χ. ἁ. Gu. τε post τῇ omittit.

V. 652. θανεῖν pro κτανεῖν Par. A. ἐκ χειρῶν Flor. 2. Lasc. Pro ἁρπάζομαι Gu. ἁρπάζω.

V. 654. ἐμή pro ἡ μή Lasc.

V. 655. omittunt Flor. A. 10. τῆσδε pro manifesto mendo habens Brunck. ex ingenio edidit τούσδε.

V. 656. Flor. 2. Vict. Lasc. στήσει. Parr. B. D. in margine: γρ. θήσεις.

V. 657. Havn. Ἑλλήνων pro Ἕλλησιν.

V. 659. Gu. ἄθροισον.

V. 660. εἶτ' om. Flor. 15.

V. 662. τοῖς ἀναγκαίοις φίλοις Etymologicum Paris. MS. notante Schaefero ad Gregor. Cor. p. 129. sed idem v. λαλῶ habet, perinde ut Orion Thebanus, rectiorem accusativum.

V. 663. Flor. 2. om. γ' post ἴσον. Flor. A. 10. 15. Lasc. ἴσον τ' (A. ἴσον τ').

V. 664. Stob. Tit. LXXII. Gesn. (LXXIV. p. 323. Grot.) ὡσαύτως ἀνήρ.

V. 668. Lasc. Ald. rell. οὐκοῦν δίκαιον τοῖς γ' ἐμοῖς ἐπωφελεῖν. Havn. τοῖς τ' ἐμοῖς γ' ἐπωφ. Sed Stob. l. c. οὐκοῦν δίκαιον τοῖς ἐμοῖς εὖ ὠφελεῖν, quod recepit Brunck. probat Markl. ad Eur. Iphig. A. 736. qui tamen Οὔκουν — ὠφελεῖν; et τοῖς γ' ἐμοῖς praefert. Rectius, puto, Reisk. τοῖς γ' ἐμοῖς μ' ἐπωφελεῖν.

V. 669. γέρον γέρων Havn.

V. 670. ὠφελεῖς ἂν Gu. Taur. Havn. ἢ ante σιγῶν om. Flor. A. 10.

V. 671. Ἑλένης Flor. A. Pro ἐμόχθησ' Barnes. ἐμοίχευσ', quod viri esse, non feminae, recte monet Musgr. ipse coniicit ἐμάγλησ' a μαγλᾶν, quo scriptores serioris demum aetatis utuntur. Vulgatam recte defendunt Heath. et Brunck. Honesto vocabulo rem turpem velat Menelaus,

et pro adulterio uxoris aerumnas eius commemorat, ut Helen. 716. σὺ γὰρ πόσις τε σὸς πόνων μετέσχετε. 1113. Ἑλένας μελέας πόνους. quae loca attulit Heath. ad Hel. 1525.

V. 673. Flor. A. 10. 15. Par. A. Havn. ἀνίστορες.

V. 675. γίγνεται recte Lasc. pro γίνεται.

V. 676. Lasc. ἧδ᾽ εἰς πρ. Flor. 15. ὡς pro εἰς.

V. 677. Lasc. ἔχον. Par. A. ἔσχον μὲν μὴ κτανεῖν, unde Brunck. suspicatur in exemplari, unde derivatus ille codex, lectum fuisse ἐσχόμην κτανεῖν. Hoc si alicubi legeretur, pro glossa haberem. Hipp. 653. οὐκ ἄν ποτ᾽ ἔσχον μὴ οὐ τάδ᾽ ἐξειπεῖν πατρί. — θανεῖν pro κτανεῖν Flor. A.

V. 679. Havn. εὐφρονῶν.

V. 681. προμήθεια Flor. 10. Havn. προθυμία Gu.

V. 683. μακραίων pro ματαίων Flor. A. 10.

V. 684. Flor. A. ὡς κακὸς νομ. Gu. Taur. ὡς κακὸν νομ.

V. 685. πολέμων Havn.

V. 686. τῶν ποιούντων Havn.

V. 689. Flor. A. 10. 15. ἔχῃ. Gu. Taur. ἔχεις πλείω λόγους.

V. 690. Ald. Herv. 1. 2. ἥμμενοι. Lasc. Brub. Cant. ἥμενοι. Vict. ἡμένοι.

V. 691. μείζον᾽ Havn. οὐδενός Flor. 10. 15.

V, 692. μυρίων Ald. rell. Gu. Taur. e quo μυρίοι fecit Barnes. auctore Scaligero. μυρίῳ σοφ. Parr. A. B. D. Lib. P. Flor. A. 2. 10. 15. Havn. Vict. Lasc.

V. 698. μείζω Ald. rell. Flor. 2. Gu. Taur. Sed Parr. A. B. D. E. Flor. A. 10. 15. Havn. Lasc. ἥσσω, contra sensum.

V. 699. φθερῇ Flor. A. 2. 10. Vict. Havn. Lasc. pro φθερεῖ Ald.

V. 700. Brunck. ed. χ᾽ ἡ παῖς ἄτ. soloece pro χἡ ἄτεκνος παῖς.

V. 701. Ald. rell. τῆσδ᾽ ἐπισπ. κ. Sed Parr. omn. Flor. 2. 10. 15. Vict. Gu. Taur. Havn. Lasc. τήνδ᾽ ἐπισπ. Ut

τῆσδ᾽ ex adiecto κόμης ortum videtur, sic contrario errore Flor. A. 10. τήνδ᾽ (Hamb. τὴν) ἐπισπ. κόμην. Vid. ad v. 641. τῆσδε — κόμης dici non poterat, quia praesens non erat Hermione. τῇδ᾽ coni. Scaliger, τῶνδ᾽ recepit Brunck.

V. 702. Flor. A. στέῤῥος.

V. 704. δυστυχεῖς Ald. Brub. Herv. 1. 2. δυστυχεῖ Canter. Barn. haud dubie e Schol. et sic Codd. et Lasc. Praetera Taur. Gu. δυστυχεῖ τέκνων πέρι.

V. 706. φθείρ. τῇδε coni. Is. Vossius. Flor. A. 15. ὡς ἐκμάθω sine ἄν.

V. 707. Vict. Lasc. τήνδε pro τῆσδε.

V. 709. Flor. A. πλεκὰς ἱμάτων. Lasc. πλεκτά. Havn. ἐξανήξομαι. Canter. ἐμηρύσω legendum censet e schol. pro ἐλυμήνω. Ego neque quomodo μηρύεσθαι in hunc locum cadat, nec quomodo vel ἐμηρύσω voce ἐλυμήνω vel contra explicari possit, video.

V. 712. Lasc. εἰ μὴ ξίφ. λ. et v. 713. ἀγκάλαις cum Havn.

V. 714. Ald. rell. Flor. A. 10. 15. ξύλλυε (Florr. ξύνλυε) μητρὸς δεσμά· ἐν Φθίᾳ σ᾽ ἐγώ. Transpositione locum sanavit Heath. Sed Par. E. Flor. 2. Vict. Lasc. ξ. μητρὸς δέσμ᾽ ἐγα' σ᾽ ἐν τῇ Φθίᾳ, in quo articulus contra morem Tragicorum positus monstrat, correctionem hanc esse Grammatici. Havn. ἐν Φθίᾳ δ᾽ ἐγώ.

V. 718. Lasc. Ald. rell. Gu. Taur. πρεσβυτῶν γένος, sicut Stob. Gesn. p. 590. Grot. p. 483. ἔφυ pro γένος Parr. A. B. Flor. A. 10. 15. Havn. quod improbat Valck. ad Phoen. Sed vid. ad v. 181.

V. 719. ὕπερ pro ὕπο Flor. 2. Vict. hic etiam μιας ὕπερ.

V. 722. φαῦλον pro φλαῦρον Havn.

V. 726. Par. B. D. Flor. A. 10. 15. τήνδ᾽ ἐπελθεῖν οὖν θέλω, quod melius videbatur Musgravio.

V. 727. Ald. rell. στρατηλατήσας, ὥσθ᾽ ὑποχείριον λαβεῖν. Flor. A. ὥστε λαβεῖν υποχ. Hinc Pierson. Veris. p. 61. ὥστε χειρίαν λαβεῖν. Parr. B. D. Flor. 10. 15. καὶ λαβεῖν ὑποχείριον. Havn. καὶ ὑποχ. λαβεῖν. Gu. Taur. κ᾽ ὑποχείριον λαβεῖν. Parr. A. E. Lib. P. Flor. 2. Vict.

Lasc. χύποχείριον λαβεῖν, ut iam coniecit Dawesius Misc. cr. p. 309.

V. 733. 4. omittit Flor. A. qui error e bis posito vocabulo ἀντιλήψεται ortus est, ut recte notat Valck. ad Phoen 360. V. 733. pro θυμουμένων Flor. 10. 15. θυμουμένους.

V. 736. Ald. rell. σκιᾷ γὰρ ἀντιστ. ὥς, *tanquam respondens umbrae*, quod nimis ταυτολόγον pro *tanquam umbra* vel *respondens umbrae*. Itaque Musgr. pro ὥς malebat ὤν. σκιὰ γὰρ ἀντ. Par. A. Taur. Gu. Havn. Vict. Lasc. quod recepit Brunck. ἀντίστιχος Flor. 15. ἀντίστοιχος sc. σώματι. Is. Vossius coni. ἀντίστοιχον.

V. 738. Havn. ἡγοῦ σὺ τέκνον δεῦρ.

V. 739. Brunck. χείματος μὲν ἀγρ. errore, puto, operarum.

V. 741. εὖ om. Flor. A. 10. 15. καὶ τοῖς σοῖς Gu. τοῖσι excidit in Herv. 1. 2. quod vitium fideliter repetiit Canter. monens tamen, videri deesse τοῖσι ante σοῖς.

V. 743. Ald. rell. Gu. Taur. μὴ νῦν. Parr. omn. Flor. A. 2. 10. 15. Vict. Lasc. μὴ νῶιν, quod recepit Brunck. μὴ νῷν. νῦν e v. 743. ortum videtur.

V. 748. Ald. Brub. Herv. 1. 2. Gu. Taur. δειλῶν. Canter. dedit δειλόν, qui error typothetae esse videtur, quum Cant. alibi Hervagianas non relinquat, sed error, qui verum peperit. Secuti enim sunt Barnes. et Musgr. et sic Codd. certe Flor. A. 2. 10. 15. Havn. Vict. et Lasc. εἰσοίσαις Flor. A.

V. 749. ὑμῶν Lasc. Ald. rell. ἡμῶν Gu. Sed verum est ὑμῶν, quum de vi Andromachae tantum et puero, non Peleo, inferenda antea sermo fuerit.

V. 750. θεοῦ Lasc. Ald. rell. Taur. Gu. Sed θεῶν Parr. A. B. Flor. A. Havn.

V. 751. Flor. A. 10. 15. ὄρχομαι.

V. 752. Lasc. Ald. rell. Gu. ἡμεῖς δέ τ᾽ ὀρθοί. E Codd. nihil enotatum. Primus Musgr. edidit ἡμεῖς δ᾽ ἔτ᾽ ὀ.

V. 753. Lasc. ἀλλ᾽ εἴ γε τ.

V. 754. Flor. A. 10. πρεσβυτέρων pro πρέσβυς περ ὤν.

V. 755. γάρ om. Gu.

V. 756. Havn. κρεῖσσον. Pro τί γὰρ δεῖ Brunck. coniicit τί λύει, omisso γάρ, cuius in superiori versu iam extantis inutilis, ingrata etiam hic sit repetitio. Sed vid. ad Hippol. 441.

V. 757. sq. in quatuor versus discerptos in duos contraxit Brunck. V. 757. Gu. πατρώων pro πατέρων, et 758. δόμος pro δόμων.

V. 759. πάσχη Flor. A. 10. 15. A etiam εἰσὶ pro εἴτι.

V. 760. εὐεργέταις pro εὐγενέταις Flor. A. 10. 15.

V. 761. κηρυσσομένων Lasc. Ald. rell. contra quam antistrophe postulat. κηρυσσομένοις Par. A. non magis accommodate ad metrum.

V. 762. sq. Valck. diatr. p. 203. scribit τιμὰν καὶ κλέος Οὔτοι λείψανα τῶν ἀγ. Ἀ. ἀφ. χρ. quem sequens Hermann. in notis MSS. scribit:

εὐγενέταις· κη-
ρυσσομένοισι δ᾽ ἀπ᾽ ἐσθλῶν δωμάτων
τιμὰν καὶ κλέος οὔτοι,
λείψ. etc.

V. 764. Flor. A. χθόνος, sic, et ἀρετάν.

V. 765. κἂν θανοῦσι scribi iubet Valck. ad Phoen. p. 100. nescio, qua de causa. Vulgata etiam accommodatior: ἀρ. καὶ ἐν θανοῦσι λ. esset *virtus etiam inter mortuos splendet*, i. e. etiam a mortuis, apud inferos, magni aestimatur; καὶ θανοῦσι λ. *hominum, etiam mortuorum, virtus* apud superstites *splendet*. Ceterum tam pervulgata haec est sententia, ut vix credam Wyttenbachio ad Plut. p. 292. hunc locum ante oculos fuisse Diodoro Sic. I, 2. p. 5.

V. 766. ἔχειν om. Lasc.

V. 767. V. D. in *Classic. journ.* I. p. 30. coni. ἢ ξὺν φθόνῳ θάλλειν δυνάμει τ᾽ ἀδίκᾳ, unde novam formam lucramur, ἀδίκα. Pro δίκαν Flor. A. δίκας.

V. 768. Tres Florr. Vict. Taur. Gu. Havn. Lasc. ἡδὺ μὲν γὰρ αὐτ. unde V. D, in *Class. j.* l. c. ἡδὺ παραυτίκα. Utrumque versum sic describit et legi vult Hermann. in not. MSS.

ἁδὺ μὲν αὐτίκα τοῦτο βροτοῖσι * * *
ἐν δὲ χρόνῳ τελέθει, ξη-
ρὸν καὶ ὀνείδεσιν ἔγκειται δόμων.

V. 770. *καὶ ὀνείδεσιν*, omissis *μὴν καί*, Flor. A. 2. 10. 15. Taur. Gu. Mira est lectio Havn. *ἀφανὲς καὶ ὀνείδεσιν*, quo num librarium, obscuram fuisse Codicis sui scripturam, significare voluisse dicamus? Flor. A. *καὶ ὀνείδεσιν εἴκετε δόμων*, 10. *καὶ ὀνείδεσι νείκη τε δόμων*. Pro *ὀνείδεσιν* Canter. ut versus strophico responderet, coni. *ὄνειδος*, quod receperunt Barnes. et Brunck.

V. 772. Lasc. *καὶ μηδέν.*

V. 773. *κράτους* Parr. A. E. Lib. P. Flor. A. Vict. Lasc. Idem in animo habuisse videtur schol. Taur. Sed in apographo Hamb. e Flor. nihil enotatum.

V. 776. *σε* om. Flor. A. 10. Pro eo *τε* Flor. 15. Tum *καὶ Κενταύρων* Lasc. Ald. rell. Flor. 2. Gu. Taur. *καὶ Κενταύροις* Par. B. Flor. A. 10. 15. *Κενταύροις* etiam Par. A. qui tamen *καί* omittit. *Κενταύροις*, non improbatum Musgravio, recepit Brunck., quia *δορὶ κλεινοτάτῳ* ad semiferos referendum esset, si *Κενταύρων* legeretur. Sed vix credo, quemquam ita locuturum fuisse: *πείθομαί σε σὺν Λαπίθαισι Κενταύροις ὁμιλῆσαι δορί*, ita ut *Λαπίθαισι* e praep. *σύν*, *Κενταύροις* autem e verbo *ὁμιλῆσαι* penderet, cui alia ratione adiunctum esset *δορί*. *Κενταύροις* etiam facile ob adiectum *Λαπίθαισι* scribi potuit; et quidni Centauris *δόρυ κλεινότατον* tribui possit? *καί* Musgr. et Brunck. omiserunt, ut versus eiusdem moduli esset ac sequens, una tantum syllaba brevior. Herm. haec omnia uno versu complectitur: *πείθομαι καὶ σὺν Λαπίθαισί σε Κενταύρων ὁμιλῆσαι δορὶ κλεινοτάτῳ*, tum

καὶ
ἐπ' Ἀργῴ-
ου δορὸς ἄξενον ὑγρὰν
ἐκπερᾶσαι ποντίαν ξυμπληγάδα, κλει-
νὰν ἐπὶ ναυστολίαν.

V. 778. Ald. rell. Taur. Gu. *καὶ γὰρ ἐπ' Ἀ. γάρ* omittunt Parr. omn. Flor. A. 2. 10. 15. Vict. Havn. Schol. Lasc.

ε
ἄξενον Lasc. *ἄξεινον* Vict.

V. 779. *τὴν ποντίαν Ξυμπλ.* Flor. 10. 15. *Συμπλ.* Flor. 2. Lasc.

V. 782. Obsecutus sum Hermanno, in notis MSS. delenti articulum. Idem *Ἶνις* ad secundum versum refert.

V. 783. *ἀμφέβαλε* Flor. 2. Havn. Gu. Lasc. *ἀμφέβαλλε* Flor. A. 10. 15. *ἀμφέβαλεν* Ald. rell. *πόνῳ* pro *φόνῳ* Is. Vossius.

V. 784. *εὔκλειαν* om. Flor. 15. Pro *κοινὰν τάν* Flor. A. *κοινά τ' ἄν.*

V. 785. *Εὐρώταν* Ald. rell. Flor. A. 10. 15. Gu. Taur. *Εὐρώπαν* Par. E. Flor. 2. Havn. Lasc. ut coni. Is. Vossius. idque recepit Musgr.

V. 786. Vulgo haec verba, sicut v. 816. 820. 824. 828. 848., *Θεράπαινα* praefixum habent. Nutrici tribuenda esse ob v. 796. 804. 826. monuit Hermann.

Ib. *κακὸν κακῶς* Flor. 2. Gu. Taur. Ald. rell. *κακῶν* Havn. ut coni. Scaliger et Is. Vossius. *κακῷ* Parr. A. B. Flor. A. 10. 15. Lasc. ut coni. Canter.

V. 792. *μὴ ἀντὶ τῶν δ.* Ald. rell. Flor. 10. 15. Gu. Taur. *μήντι* Flor. 2. *μήν τι* Vict. *μὴ 'ντὶ* Havn. Lasc. *τῶν δεδραγμένων* Flor. A.

V. 794. *κτείνουσα* Ald. rell. Flor. A. Gu. Taur. Havn. *κτείνασα* Lib. P. Florr. 2. 10. 15. Vict. Lasc. Contra Elmsleium, ad Eur. Heracl. 1003. *κτείνουσα* praeferentem, sed in Mus. crit. I. p. 480. sententiam retractantem, Hermann. ad Soph. Ai. 1105. monet, de conatu et imperfectum, et aoristum usurpari, imperfectum, quum significetur voluisse aliquem aliquid facere, sed non perfecisse, aoristum, fecisse, sed sine successu, et ad hoc probandum aptissimum locum affert Ion. 1501. sq. Recte. Sed cur in aoristo hanc vim inesse dicamus, ut fecisse aliquem aliquid, sed sine successu significet? Quia, si quis aliquid facit, sed sine successu, is, quantum in ipso fuit, rem perfecit; neque enim h. l. per Hermionen stetit, quominus Andromache interficeretur, nec in Ione l. c. per Creusam, quominus Ion. — Pro *χρή* recte Elmsl. ad Heracl. 959. em. *χρῆν*. Pro *θανεῖν* Parr. A. B. Havn. Lasc. marg. *κτανεῖν*, quod mihi unice verum videtur. Quomodo enim Andromache et filius dici possunt mori non debere? num immortales sunt? Imo non oportebat eos Menelai et Hermiones manu perire.

V. 794. Flor. 15. *θέλουσα.*

V. 796. Flor. 15. Lasc. *εἴργ. δμῶες φύλακες,*

V. 798. Flor. A. *δεδραγμένα.*

V. 801. Flor. 2. Lasc. *ἡμεῖς.*

V. 803. Flor. A. 10. *εὐτυχέστεροι.* Blomfield. ad

Aesch. Prom. 341. scribi iubet, ut ubique in Tragicis, εὐπιθέστεροι. Vid. ad Orest. 31.

V. 805. Flor. 10. 15. ἀγγέλουσα.

V. 806. δεῖξαι Flor. A. 10. 15. Iidem cum Parr. A. B. Flor. 2. στένει, ut em. Is. Vossius, pro σθένει Lasc. Ald. rell. Gu. Taur.

V. 808. Flor. A. φεύγουσα χεῖρας πρὸς πόλων (vel πύλων) ἀκούωμεν βοήν; ἐφ' αἷσιν ἦλθες ὦ μοι μοι, et in marg. πρὸς πόλων θανεῖν πόθῳ. θανεῖν πόθῳ etiam Flor. 10. 15.

V. 809. 10. 11. ita accurate respondent versibus 813, 14. 15. ut illis strophen, his antistrophen contineri appareat. Similiter vss. 817. 18. 19. maxima ex parte congruunt cum 821. 22. 23. Sed idcirco nolui cum Barnesio signa strophae et antistrophae apponere, quod his ita descriptis consequens erat, ut sequentia etiam a v. 825. ad legem antistrophicorum digererentur, cui rei Codd. auctoritas obstat.

V. 810. κόμης Flor. 2. Vict. Havn. Gu. — δάϊα μύγματα Ald. rell. Gu. Taur. δάϊ' ἀμ. dedit Barn. et sic Flor. A. 2. 10. 15. Vict. Havn. Ceterum horum versuum metrum recte explicavit Seidler. de verss. dochm. p. 414 sq.

V. 812. Χο. praefigit Ald. rell. Θεράπ. Lib. P. Vict. Havn. Lasc. Τροφ. Par. A. sicut v. 816. 820. Nutrici tribuendum esse versum iam Barnes. viderat.

V. 814. Photius Lex. ἔῤῥιον, εἰς φθοράν. Εὐριπίδης. ubi leg. ἐῤῥ' αἰθέριον, εἰς φθ. Mox Gu. ἀπολεπτόμιτον una voce.

V. 816. Par. σύνδησον. Flor. A. 10. πέπλους.

V. 817. δεῖ om. Flor. A. 10. 15. στέρνα καλύπτειν πέπλοις Par. A. Flor. A. 2. 10. 15. Havn. Gu. Taur. Lasc. quod recepit Brunck. Herm. in notis MSS. hos versus ita describit:

τί δέ με δεῖ καλύπτειν πέπλοις στέρνα; δῆλα γὰρ
κἀμφιφανῆ καὶ ἄκρυπτα δεδράκαμεν πόσιν.

V. 820. μόρον pro φόνον Flor. 2. Vict. Lasc.

V. 821. Havn. κᾆτα. Pro δαΐας Flor. 15. δεμίας, Flor. A. 10. δικαίας.

V. 822. Par. A. ἂν ἔρεξ' ἢ κατάρ. Havn. ἂν ἔρεξα κατάρ. i. e. ἔρεξ' ἃ κατάρ. Hermann. in notis MSS. ut versus melius respondeat strophico, scribit,

κατὰ μὲν οὖν στένω δαΐαν τόλμαν, ἂν ἔρεξ'
ὦ κατάρατος ἐγώ, κατάρατος ἀνδράσιν.

V. 823. ἀνθρώποις pro ἀνδράσιν Flor. A. (ἄνοις) 10. 15. Gu. (Taur.?) Havn. Lasc. ut edidit Brunck. puto, quia in Par. A. quoque sic legebatur.

V. 825. 6. 7. Seidler. de verss. dochm. p. 302. προῳδὸν vocat, quo verbo nunc uti solent, ubi fateri coguntur, versus non posse ad legem antistrophicorum redigi. V. 825. Par. A. τί μοι τὸ ξίφος. Seidler. scripsit ἐκ χερός. recte, sive anapaesticos numeros esse velis, sive dochmiacos.

V. 826. Par. A. Flor. 10. 15. Havn. ὦ φίλ', Flor. 2. Vict. Gu. Lasc. ὦ φίλος, ut Seidler. scripsit, probante Hermanno, qui tamen addit: ἵν' omittendum putabat Io. Ulricus Faesi, citans Seidleri epist. ad Lobeck. post Aiac. p. 435 sq. non male. et sic Elmsl. ad Heracl. 559. Med. 1252.

V. 827. Flor. 2. πληγάν. Lasc. βρόχον.

V. 828. ἀλλ' εἴ σ' ἀφείην. Sic Flor. A. 2. 10. 15. Vict. Gu. Havn. (haud dubie etiam Pariss.) Lasc. Ald. ἀλλ' εἴς σ' ἀφ. Taur. ἀλλ' ἤ σ' ἀφ. Aem. Portus, Barn. Musgr. Brunck. Ad hunc versum annotatum in Vict. λείπει οὐ καλὸν δε. Nulla opus mutatione: institutam enim orationem interpellat Hermione. — θάνῃς Flor. A. 2. 10. 15. Vict. Gu. Taur. Havn. Lasc.

V. 829 — 32. stropha est Seidlero, antistropha vss. 835 — 40. Hermanno haec est antistropha strophae vv. 825. 6. 7. Ille in antistropha, hic in stropha nonnullis mutationibus opus habet.

V. 830. Ald. rell. Flor. 10. Gu. Taur. πέρας. πέτρας Parr. omn. Flor. 2. 15. Vict. Havn. Lasc.

V. 831. ἢ ante κατά inseruit Seidler. et sic Herm. qui hos vss. ita disponit:

ποῦ δ' εἰς πέτρας ἀερθῶ;
ἢ κατὰ πόντον, ἢ καθ' ὕ. ὀ.

V. 832. Legebatur νερτέροισι. Tum μέλλω Flor. A. 10. 15. Gu. Lasc. μένω Havn.

V. 835. ἔλειπες, ἔλειπες Flor. A. 10. 15. μ', quod deerat in Lasc. Ald. rell. addunt Flor. A. 10. 15. Havn. ante ἐπακτίαν, (Flor. 10. 15. ἐπ' ἀκτίαν) post hanc vocem posuit Seidler. Brunck. coni. ὦ πάτερ, ἐπακτρίδα μ' ὡσεὶ μονάδ', ne adiectivo deesset substantivum, quocum coniungeretur. Seidlero corruptela in altera syllaba vocabuli ὡσεὶ latere videtur, pro quo malit ὡς, ne vox isto loco distrahatur: nam ita descripsit versus:

ἔλιπες, ἔλιπες, ὦ πάτερ, ἐπακτίαν μ' ὡς-
εὶ μονάδ' etc.

e quibus prior versus non satis respondet versui 829. nisi si digitis eum metiaris. Hermannus omnia a v. 835 pro epodo habet.

V. 838. δηλαδὴ πόσις primus addidit Brunck. e Par. A. quocum consentiunt Flor. A. 10. 15. Taur. Gu. Havn. Sed recte pro glossemate illa verba habent Herm. et Seidler. Hic versus disponit:

ὀλεῖ, ὀλεῖ με· τᾷδ'
οὐκέτ' ἐνοικήσω νυμφιδίῳ στέγᾳ.

Herm. autem:

ὀλεῖ, ὀλεῖ μ'· οὐκέτι τᾷδέ γ' ἐνοικήσω
νυμφ. στ.

τῷδ' pro τᾷδ' Flor. 15. στέγῃ Flor. 10. 15. Havn.

V. 841. Lasc. Havn. Brunck. ὁρμαθῶ. Flor. 15. ὁρμασθῶ.

V. 842. δούλοις γούνασι Lasc. Ald. rell. δούλας γούνασι Flor. A. 2. (hic ex emend.) 15. Havn. Gu. Schol. Recepit Brunck. γόνασι Flor. A. 15. Brunck.

V. 843. Ἀσιάδος ἐκ γᾶς coni. Musgr. qua coniectura nihil melius excogitari posse censet Brunck. si locus integer sit, sed fortasse excidisse versus aliquot. Schol. Taur. et Gu. haec verba cum sqq. κυανόπτ. ὄρν. εἴθ' εἴην coniungit, et sic Heath. et Seidler. Φθιάδος ἐκ γᾶς interpretor *relicta Phthiotide*.

V. 845. ἅ e Par. A. recepit Brunck. ἢ Ald. rell. Gu. Taur. ἥ MSS. Vict. annotavit ἤ. in nonn. cod. est ἥ.

V. 846. ἐπέρασ' Ald. rell. ἐπέρασεν Par. A. Flor. 10. 15. Taur. Gu. Havn. Lasc. ἀκτᾶς Par. A. Lasc.

V. 847. πρωτόπλους Ald. rell. πρωτόπλοος Par. A. Flor. A. 2. 10. 15. Vict. Havn. Lasc. πρωτόπλατος ἀκτά Gu.

V. 848. Flor. 2. Ald. rell. τότε λίαν, i. e. τό τε λ. ut scripsit Barn. τε om. Parr. A. B. D. Flor. A. 10. 15. Gu. Havn. Lasc. profectum ab eo, qui voc. λίαν priorem produci nesciebat. Vid. Brunck.

V. 849. τρωίδ' Par. A.

V. 850. Flor. A. Gu. Ald. rell. οὔτ' αὐτὸ νῦν σου δ. Canter. coni. οὔτ' αὖ τὸ νῦν, quod recepit Barn. et sic Florr. 2. 10. 15. Vict. Havn. Lasc. σοι pro σου Flor. A. 10. Pro ὅ Flor. A. ἥ.

V. 852. Havn. φαύλης.

V. 855. Flor. 10. 15. ἕδνοισιν. Flor. A. 10. πόλεώς τ' ἀμέσως.

V. 856. Flor. A. δειμήναις.

V. 857. Lasc. ἑώσει.

V. 860. δωμάτων pro μελάθρων Gu. Brunck. quum τῶνδ' iam bis in tribus superioribus versibus fuerit, hic autem plus quam otiosum valde langueat, scripsit μελάθρων ὧδ', *in eo, quo es, statu.* quod mihi contra languere videtur. Mulierem in publico conspici iam per se dedecebat, vid. Phoen. 92 sqq.

V. 862. Vulgo δωμάτων πορεύεται, quod aperte falsum. βημάτων est e Brunckii coniectura.

V. 865. Flor. A. 10. 15. Gu. Taur. Ald. rell. ἀτὰρ δὴ τίς ὢν πυνθ. in qua lectione σύ pro ὢν malebat Canter. quod recepit Barn. probat Elmsl. ad Med. p. 287. not. Par. E. Lib. P. Flor. 2. Vict. Lasc. ἀτὰρ τίς ὢν γε πυνθ. quod recepit Musgr. Havn. ἀτὰρ δὴ πυνθάνῃ τίς ὤν. quod ipsum coniectura assecutus erat Reiskius. Vid. ad v. 937. Si Codd. addicerent, ego quoque Canteri emendationem adsciscerem, vel ἀτὰρ τίς ὢν σὺ πυνθ. Eadem sententia est Hermanni.

V. 866. Pro τέκος Flor. 10. 15. γόνος, Flor. A. τάδε e superiore versu.

V. 867. δ' post ὄνομα om. Flor. A.

V. 869. Ald. rell. δοκῶ μοι. Parr. A. B. D. Flor. A. 2. 10. 15. Havn. Gu. Lasc. δοκεῖ μοι, quod recepit Musgr.

V. 873 — 77. in Brub. Herv. 1. 2. Canter. Musgr. praefixum habent Θε. i. e. Θεράπαινα. Lasc. Ald. Barn. Par. A. Ἑρμιόνη.

V. 874. Flor. 2. Lasc. γονάτων.

V. 876. δ' om. Flor. 2. Vict.

V. 877. Flor. A. γούνασιν ὠλένας τ' ἐμάς. γούνασιν etiam Flor. 2. 10. 15. Gu. γούνασιν τ' ὠλένας ἐ. Flor. 2. ἐμᾶς Havn.

V. 879. Brunck· flagitante scilicet sensu scripsit δόμων ἄνασσαν τῶνδε.

V. 880. Flor. A. μόνη γε. Idem et 10. 15. Par. A. Gu. Taur. Havn. Ald. rell. Τυνδ. τίκτει γυνή. Par. E. Lib. P. Flor. 2. Vict. Lasc. Τ. τίκτει κόρη, quod recepit Musgr.

V. 882. Lasc. ἀκέστορ. Flor. A. δόμης.

V. 883. Flor. A. 10. 15. πάσχει κακόν; κακόν etiam Par. A. sine interpunctione post χρῆμα.

V. 886. Flor. A. πεφυκότες.

V. 888. εὖ μ' ὑπηγάγου, *scite callida oratione tua me illexisti*, ut, quae enuntiare nolebam, faterer. De hac vi verbi vid. Hemsterh. ad Arist. Plut. p. 58. Wesseling. ad Herod. IX, 94. Dounaeum ad Demosth. de pace p. 204 sqq. ed. Beck.

V. 891. Par. E. Lasc. ἄνδρ' ἕνα. Par. A. om. ἕν', recte, huc illatum fortasse e v. 178. et sic Brunck.

V. 893. Flor. A. οἷα σή, γυνή.

V. 895. συμφορᾶς ἀφείλ. Lasc. Ald. rell. Flor. A. 2. 10. 15. Havn. Gu. Taur. σφ' ἀφείλετο coni. Is. Vossius. igitur συμφορᾶς σφ' ἀφ. *e calamitate eos eripuit.* συμφορά σ' ἀφείλ. e Parr. A. E. recepit Brunck.

V. 896. Gu. γέρων τε Π.

V. 898. γ' om. Gu.

V. 899. ἡττήθη Ald· rell. Gu. Taur. ἡσσήθη Flor. A. (ἡσσήχθη) 15. Par. A. Havn. Lasc.

V. 902. μ' om. Gu.

V. 903. Ὁμόγνιον. Vid. Ruhnk. ad Tim. p. 193. *Boisson.*

V. 904. Havn. ὅπη.

V. 905. δοκοῦσί γε Flor. A. 2. 10. 15. Vict. Havn. Lasc. ut Brunck. etiam edidit. ἐνδοκοῦσί γε Taur. Gu. pro ὡς δοκ. γε. Brunck. etiam γ' versu sequ. servavit, pro quo Flor. A. 10. 15. μ'. Fortasse scribendum: ὡς δοκοῦσί γε Δόμοι τ' ἐλ. φθ. ἔχ. οἶδε με, Μισεῖ τε γ. φ.

V. 906. Havn. δός μοι pro δόμοι, et φθέγματ'.

V. 907. Gu. μισεῖται γ. φ.

V. 908. φόβου λιπών Flor. 10. φοίβου λοιπόν Flor. 15.

V. 911. ὡς εἴποι τις ad molliendam verbi ἐξημάρτανες asperitatem valere videtur. De ἄν omisso vid. ad Hippol. 468. Lenting. p. 50. cum scholiaste Orestis personam deleri vult, coll. Suppl. v. 183.

V. 913. Taur. Gu. αὐχένωσαν, ille cum scholio interl. ἐπτέρωσαν, ἐπῆραν. γράφ. ἐχαύνωσαν.

V. 915. 16. om. Flor. A. non 914. 15. ut ait Valck. ad Phoen. 360. ἀνέξουσι λέχους Flor. 15. ἀνέξει σοῦ Havn. κοινωνουμένην Gu.

V. 917. Flor. 2. 10. Vict. βλέπουσαν.

V. 919. Flor. 10. καλημάτων.

V. 921. Havn. ὅσον (ω supra). Lasc. ὅσον.

V. 924. Flor. 15. τοὺς ἐμοὺς νουθαγενεῖς.

V. 927. ἐσφοιτᾶν Par. A.

V. 929. Flor. A. 10. 15. συμφέρει λέχος.

V. 930. αὐτῇ Ald. rell. etiam, ut videtur, Lasc. αὑτῇ Barn. Musgr. E Codd. nihil enotatum.

V. 936. ἄγαν γ' ἐφ. Ald. rell. γ' omittunt Par. A. Flor. A. 2. 10. 15. Gu. Taur. Havn. Lasc. γλῶσσαν pro γλῶτταν Florr. 2. 10. 15. Havn. Vict. Lasc. σύμφυλον Havn.

V. 937. Lasc. Ald. Herv. 1. 2. Cant. Musgr. et Codd. συγγνωστὰ μὲν οὖν σοὶ τάδ', quod sanavit Valck. ad Hipp. 20. Similiter Canter. συγγν. μὲν νῦν σοὶ τ. Sed Havn. συγγνωστά σοι μὲν οὖν τάδ'. quod corrigentis librarii esse ex eo colligo, quod idem habet Brubachiana, non e codd. ducta, sed e coniecturis V. D. hic illic refecta.

V. 938. τὰς γυναικείους φύσεις Ald. rell. νόσους pro φύσεις Parr. omn. Flor. A. 2. 10. 15. Vict. Gu. Taur. (hic cum v. l. γρ. φύσεις) Havn. Lasc. γυναικείας etiam Vict. Havn. γυναικείας (ου supra) Gu. γυναικείους φύσεις praefert Herm. quia aliter parum aptum foret κοσμεῖν, neque ad aures suave γυναικείους νόσους.

V. 939. Aristoph. Vesp. 725. *ἦ που σοφὸς ἦν, ὅς τις ἔφασκε, πρὶν ἂν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσαις, Οὐκ ἂν δικάσαις,* ubi hunc locum comparat Bergler.

V. 941. Flor. A. *εἶδον* pro *εἰδώς.*

V. 943. Ald. rell. *μένεις.* Lasc. Taur. Gu. Vict. Havn. *μενεῖς.* Quod praecedit *φυλακὰς ἔχων ἔμιμνον,* idem est ac *φυλάσσων διετέλουν* vel *συνεχῶς ἐφύλασσον,* ut nec Musgr. emendatione *φυλ. ἔχων οὐ μίμνον,* a Brunckio recepta, nec Hermanni Praef. Hec. p. XXXIV. *φυλ. ἔχων ἔκαμνον* opus sit.

V. 945. Flor. A. *οἴκτων δ' ἀπ.*

V. 946. Ald. rell. *ἧ. δὲ τὰς σὰς οὐ μένων ἐπιστ.* Gu. *ἧ. δὲ σὰς οὐ μένων ἐπ.* Flor. A. Vict. *ἧ. δὲ τὰς σὰς οὐ σέβων ἐπ.* Parr. A. D. E. Flor. 2. 10. 15. Havn. Schol. Lasc. *ἧ. δὲ σὰς μὲν οὐ σέβων ἐπ.* *Veni, non quo mandatis tuis et adhortationibus obsequerer.*

V. 947. Flor. A. 10. 15. *ὥςπερ ἐνδίκως λόγον. λόγον* etiam Vict. Gu. Taur. Havn. Lasc. *λόγοις* e Musgr. emendatione edidit Brunck. *ἐνδιδόναι λόγους* dictum ut *ἀφορμὰς ἐιδιδόναι* Hec. 1215. *μηδὲν πικρὸν ἐνδιδόναι* Andr. 225. Cf. Herod. VII, 52. cui oppositum *μαλθακὸν ἐνδ.* Herod. III, 51. Aristoph. Plut. 488. Eur. Hel. 515. *sermonis copiam facere.* Vid. Ruhnk. ad Tim. p. 101. Luzac. lect. Att. p. 59. not.

V. 948. *πέμψων* est ex emend. Heathii pro *πέμψω.* — *ἐμοὶ γὰρ οὖσα* Ald. rell. *ἐμὴ γὰρ οὖσα* MSS. apud Musgr. certe Flor. 2. 10. 15. Vict. Gu. Lasc. ut iam ediderunt Canter. Barnes. *τὢνδεμὴ* Havn.

V. 951. Ald. rell. *γυναῖκ' ἐμοὶ δοὺς, εἶθ' ὑπ. ὕ.* Contra Parr. A. D. E. Lib. P. Flor. A. 2. 10. 15. Vict. Taur. Gu. Havn. Lasc. *γυναῖκ' ἐμοί σε δοὺς ὑπ. ὕ.* omisso *εἶθ'.* Sed hoc vix a librario proficisci potuit. Hinc e coniectura dedi *γυν. ἐμοὶ δούς σ'* (sic scriptum oportuit) *εἶθ' ὑπ. ὕ.*

V. 952. *πέρσει* Par. A. Flor. A. 10. 15. Taur. Gu. Havn. *Τρωάδες εἰ π.* etiam Flor. A.

V. 954. *τῷ δ' ἐλ.* Taur. Gu. *τόν δ'* pro *τόνδ'* Aem. Portus.

V. 956. *φίλον* Flor. A. 15.

V. 957. *ἔκτοσθεν οὐ ῥᾳδίως* Flor. 15. *ἔκτοθεν οὐ ῥᾳδίως* 10. *δ'* om. etiam Flor. A. et *ῥᾳδίως* Par. A. Havn. quod recepit Brunck.

V. 959. Heath. coni. *ὑβριστὴς, ὥςτ' ἐμῆς μ. φ. Τάς θ' αἱμ. θεὰς ὀνειδίζειν ἐμοί,* qua emendatione facile carere nos posse, quum in librorum lectione nihil sit, quod linguae rationi adversetur, iudicat Brunck. Sed explicare oportebat structuram: neque enim dicunt *ὀνειδίζειν τινὶ εἴς τι,* quamvis legatur Med. 544. *ἃ δ' ἐς γάμους μοι βασιλικοὺς ὠνείδισας.* additus enim est accusativus rei. Videntur igitur duae locutiones commixtae esse, *ὑβριστὴς ἦν εἰς μ. φόνον καὶ εἰς τὰς αἱμ. θεάς* et *ὑβρ. ἦν, ὀνειδίζων ἐμοὶ τῆς τ' ἐμῆς μ. φόνον τάς θ' αἱμ. θεάς.* Pro *μητρὸς φόνον* Flor. A. *μητροφόρον.*

V. 960. Flor. A. *αἱματοποίους,* 10. *αἱματοποιούς.*

V. 962. Scaliger ap. Barn. et Is. Vossius coni. *συμφορὰς δ' ἠνειχ.* alius ap. Beckium (nam in Heathii libro nihil eiusmodi inveni) *συμφορᾶς,* ut Troad. 101. Plat. Rep. VIII. p. 226. Barnes. *συμφοραῖς δ' ἐνειχόμην,* ab *ἐνέχομαι.* Musgr. *συμφοραῖς, propter mala* nimirum animum coercui et iniuriam tuli, ita ut *συμφοραί* sint *τύχαι αἱ οἴκοθεν.* Et in hoc acquiescendum puto, nisi *συμφοραῖς* bis cogitandum esse dicere malis, *ἤλγουν μὲν συμφοραῖς, ἠνειχόμην δὲ συμφοράς,* de quo genere vid. Wyttenbach. ad Ecl. hist. p. 400. et quae collegi in Miscell. phil. II, 2. p. 92. sqq.

V. 963. Havn. *σοῦ δὲ στερ.*

V. 965. *συμφορὰν τίν'* Flor. A. 10. 15.

V. 966. Flor. 15. *ἔξω σ' ἀπ' οἴ. καὶ π. δώσω χεροῖν. χεροῖν* etiam Flor. A. 10.

V. 967. Aesch. Prom. 39. *τὸ συγγενές τοι δεινὸν ἥ θ' ὁμιλία.*

V. 970. Havn. *λέγειν* pro *κρίνειν.* Flor. A. 2. 10. 15. Gu. Taur. *τόδε.* *κραίνειν τάδε* legi iubet Elmsl. ad Heracl. 198. e Suppl. 139. *τί δ' εἶπ' Ἀπόλλων παρθένοις κραίνων γάμον;* Itaque quod alicubi dictum est, ubique est inculcandum.

V. 973. Flor. A. 10. 15. Lasc. *ἢ πρέσβυς οἴκους μ' ἐξ. μ.* In Flor. 2. Gu. desunt verba *ἢ παιδός* et in Flor. 2. ad *οἴκους* adnotatum *λείπει.* E tali lacuna orta etiam lectio Havn. *οἴκους τε τούσδε μ' ἐξ. μ.*

V. 974. *μετέλθοι* Lasc. Ald. rell. Flor. 2. 10. 15. Gu. Taur. Havn. *μετέλθῃ* Parr. A. D. ut edidit Musgr. *ποικίλοις* pro *πωλικοῖς* Flor. A. *διώγμασιν* pro *διώγμασι* Flor. 10. 15.

V. 975. *δ'* om. Gu.

V. 976. Flor. 10. Gu. *φοβηθείς*. — *ὅσ' εἰς ἔμ' ὕβρ.* est e verissima coniectura Lobeckii ad Soph. Aiac. p. 312. pro *ὅς εἰς ἔμ' ὕβρ.* *nihil timeas Achillis filium pro iis* (propter ea), *quae in me insolenter patravit.* Vid. Gramm. gr. §. 480. not. 3. *ὕβρισεν* pro *ὕβρισε* Flor. 2. 10. 15. Gu. Lasc.

V. 981. *δ'* om. Flor. A. 10. 15. *ἦν* Flor. 10. *δορὶ ξένων* Gu.

V. 983. *μηδὲν* Lasc. Ald. rell. *μηδέν'* Havn. quod coniectura assecutus erat Herm.

V. 985. Flor. A. 10. *οὐδ' ἔνι* pro *οὐδέ νιν*.

V. 986. Gu. *θεῷ νῦν διδ. δ.* Havn. *νιν* pro *νῦν*, Flor. A. *με*.

V. 988. Pro *ἐμήν* Flor. 2. *ἐμοί*.

V. 991. Flor. A. 2. 10. 15. Vict. Gu. Taur. Havn. Lasc. *ἰὼ Φοῖβε πυργώσας*.

V. 992. *εὐτυχῆ* Flor. A. Gu. Lasc. Huc fortasse respexit Suidas: *Εὐτειχεῖ πάγῳ, καλῶς τετειχισμένῳ.* quae glossa est etiam in Zonara p. 903.

V. 993. *κυανέοις* Havn. Idem et Flor. A. 2. 10. 15. Vict. Taur. Gu. Lasc. *ἵπποισι*. E tribus his vss. Hermann. duos fecit: *Ὦ Φοῖβ', ὁ πυργώσας τὸν ἐν Ἰλίῳ εὐτει || χῆ πάγον, καὶ πόντιε κυανέαις ἵπποις διφρεύων.* vel: *Ὦ Φοῖβ', ὁ πυργώ || σας τὸν ἐν Ἰλίῳ εὐτει || χῆ πάγον, καὶ || πόντιε κυανέαις ἵπ || ποις διφρεύων.* quod eodem iure fieri posse. Sed nulli tertiae rationi locum esse.

V. 994. *ὄργανον* Barnes. *ἐργάναν* coni. Toup. Em. in Suid. T. IV. p. 343. ex Hesychio. Flor. A. 10. 15. *ὀργάνων*. Taur. *ὀργάναν* (ω above). *τεκτοσύνας* cum *ὀργάναν χέρα* iungit Musgr. Ita genitivus esset pro adiectivo. Vid. ad Phoen. 660. Ego tamen *ἄτιμον τεκτοσύνας* iungere malim, proprie *manum non honoratam, quod attinet ad fabricam*, i. e. nulla operae in exstruendis moenibus positae ratione habita. Sic Soph. Oed. T. 788. sq. *καί μ' ὁ Φοῖβος ὧν μὲν ἱκόμην ἄτιμον ἐξέπεμψεν.* Ibid. 657. Erfurdt. in ed. min. recte restituit *λόγων ἄτιμον*. Cf. Gramm. gr. §. 317.

V. 995. Herm. — *ναν χέρα τεκτοσύνας Ἐ || νυαλίῳ δορίμ. πρ.*

V. 996. Lasc. *δορὶ || μήστωρι.* Havn. *δορὶ μήστωρα.* Ald. Brub. Herv. 1. Gu. *δορὶ μήστορι.* quod correctum in Herv. 2. adstipulantibus, ut videtur, Codd. — *προθέντες* Parr. quatuor ap. Musgr. Flor. A. 15. Vict. Gu. Havn. Lasc.

V. 997. *τάλαιναν τάλ. μεθεῖτε.* Sic Lasc. Ald. et Codd. *τάλαιναν μεθεῖτε τάλ. Τρ.* Brub. Herv. 1. 2. Canter. Barn. Musgr. *τάλαιναι* pro altero *τάλαιναν* Flor. A.

998. Flor. A. *ἀκταίσησι* i. e. *ἀκταῖσι* (*ῆσι* above). Taur. Gu. *ἀκταῖς.* Havn. Lasc. *ἀκταῖσι.*

V. 1001. Flor. A. *ἔθεσαν* pro *ἔθετ'*.

V. 1002. *βασιλῆες* edd. et MSS. Ald. etiam *βασιλῆ-ες*, syllaba *ες* in secundum versum reiecta.

V. 1003. Gu. Havn. Lasc. *οὐδέ τι.* Flor. A. *ἐπιβοίμενον.*

V. 1004. *θεοῖσι λέλαμπε* Gu. Lasc. *λέλαμπε* etiam Flor. 2. 10. 15. Vict. *λέλαμπται* Havn. Tum Lasc. *θυώδεϊ.* Barnes. voces transposuit *λέλαμπε θυώδει καπνῷ,* causa non addita.

V. 1005. sqq. Musgrav. ob versum 1013. qui ex ipsius iudicio optime totam oden clauderet, suspicabatur, strophen esse, quam nunc antistrophen dicimus. Id quum ex totius cantici sensu manifestum videretur Brunckio, ne verenti quidem, ne, qui illud attente legerit, hoc in dubium vocet, v. 1014 — 1022. tanquam strophen praeposuit antistrophae v. 1005 — 1013. Recte hanc incredibilem et socordiam Musgravii et temeritatem Brunckii vocat Herm. in notis MSS. „Initium enim strophae *βέβακε δέ* tam aperte ad praegressum *βεβᾶσι* spectat, ut nihil certius sit, quam omnia suo loco posita esse. Sensus carminis hic est: cur conditam a vobis Troiam delevistis? cur frustra sivistis pugnare Troianos? unde occiderunt ab Ilo oriundi reges; occidit etiam Atrides, cuius caedem ultus est filius; multaeque in Graecia uxores aut

filios luxerunt, aut ad alios concesserunt maritos: non tibi soli, Hermiona, haec sors contigit, sed tota Graecia laborat, Phrygumque clades in eius agris effudit caedem.“ Caeterum Brub. inter *ἀλόχου* et *παλάμαις* signum lacunae habet * haud dubie, quia v. antistrophicus ex antiqua lectione uno anapaesto longior est, *πολλαὶ δ' Ἑλλάνων ἀγοραὶ ἀ χ ό ρ ο υ ς στοναχάς.* Eadem de causa Canter. legendum suspicabatur *ἰδίας ἀλόχου παλάμαις.*

V. 1007. Havn. *τέκνον.* Taur. Gu. *ἀπηῦρεν.*

V. 1008. Flor. A. *ἐστράφη.* Gu. *ἀπεστράφη. ἐπεστράφη νιν respexit eam* recte interpretatur Iacobs. Exerc. in Eurip. p. 68 sq.

V. 1009. *ὅ τε νῦν* est e Canteri et Musgr. coniectura, (*ὅτε νυν* Is. Vossius) quum vulgo legeretur *ὅτε νιν.* Sed hoc ipsum revocandum censet Herm. v. 1012. *κτάνε* scribens pro *κτεάνων.*

V. 1010. Pro *Ἀργόθεν* Havn. *ἄργος.*

V. 1011. Vulgo *Ἀγαμεμνόνειος.* Flor. 15. quod edidi. Flor. A. *Ἀγαμέμνονος.* Eadem varietas Orest. 826.

V. 1012. *ἄδυτα κτέανα* esse videntur opes in templi penetralibus, *ἐν ἀδύτοις*, repositae. Brunckius (nam Heathii et Musgravii coniecturas satius est silentio praeterire) edidit *πολυκτεάνων ἐπιβὰς ἀδύτων.* „In antitheticis transposita vocula *καί*, et *Πέλοπος* reposito pro *Φρυγῶν*, quod omnino sensus loci flagitat, metra satis apte congruunt.“

V. 1014. Parr. D. E. Lib. P. Flor. A. Havn. Gu. Taur. Lasc. Ald. *πολλαὶ δ' ἂν* (*ἈᾹΝ* Lasc.) *Ἑλλάνων ἀγοραὶ ἀχόρους στον.* Sic etiam Flor. 2. 10. 15. nisi quod pro *ἀχόρους* habent *ἀγόρους.* Pro *ἂν* Vict. ut Lasc. *ἀν'* i. e. *ἀνά. ἀγοράς* pro *ἀγοραί* Canter. *ἀχόρους* om. Par. A. Contra *ἀγοραί* eiecit Barnes. Musgr. edidit *πολλαὶ δ' ἂν Ἑλλ. ἀγόρους στον.* quod ne sensum quidem habet. In lectione *ἀγοραὶ ἀχόρους* vel *ἀγόρους* duplex lectio confusa esse videtur *ἀγόρους* et *ἀχόρους*, ita ut alterutrum eiiciendum sit. Si *ἀγόρους* scribas ab *ἄγορος* (vid. Iph. T. 1065. Herc. f. 409. El. 727. cf. Abresch. in Misc. obss. V, 1. p. 83.), necessario scribendum *ἀν'.* Sed quid hoc ad rem, mulieres in coetu virorum gemitus edidiſſe? nam quod Musgr. dicit, foeminas coram populo lugere summi doloris indi-

cium fuisse, id non eam vim habet, ut mulieres prae doloris magnitudine in coetum virorum progressas lacrymasse credamus, sed eas nonnunquam dolore oppressas etiam coram populo luxisse, quod alioqui dedecori erat, nec quidquam aliud nota Musgr. ad Phoen. 1609. docet. Nec credibile, si scriptum fuisset *ἀν' Ἑλλ. ἀγόρους*, illud *ἀν'* a librariis in *ἂν* mutatum esse, quod de re saepius repetita usurpatum et imperfecto iunctum vel Wesselingios, Gesneros, Reizios fugit. Accedit quod *στοναχὰς μέλποντο* nullo addito adiectivo nimis nude dictum videtur. Itaque *ἂν* servavi, et deleto *ἀγοραί* s. *ἀγοράς*, *ἀχόρους* scripsi, quod probat etiam Wyttenbach. ad Plut. p. 184. Ordo est: *πολλαὶ δ' Ἑλλ. ἄλοχοι μέλποντο ἂν ἀχ. στον. δυστάνων τεκέων, ob filios infelices*, qui in bello occubuerant. Sic *Ἑλλάδος ἔγωγε στένω* Iphig. A. 359. *πατέρα δακρύοντα συμφορᾶς τινος* Herc. 522. *οὐ δακρυῤῥοεῖς* ib. 1086.

V. 1015. Par. A. Havn. schol. *τοκέων*, quod recepit Brunck. matres parvulorum liberorum patribus sub Troiam caesis orbatorum innui dicens. Herm. coni. *λεχέων.* — Flor. 2. Vict. *ἄλοχον.*

V. 1016. *ἐκ δ' ἔλιπον οἴκους* Flor. A. Gu. Taur. Havn. Vict. Lasc. Brunck. edidit *ἐκ τ' ἔλειπον οἴκ.*

V. 1017. recte Hermann. *σοὶ* de Hermiona intelligendum esse monet, *φίλοισι* autem de gente Atridarum.

V. 1018. *ἔπεσον* pro *ἐπέπεσον* Flor. A. 10. 15. Havn. Gu. Taur. hic c. gl. interl. *γρ. ἔνεσπον.* Hinc Flor. 2. Vict. Lasc. *δυςφρ. ἔννεπον.*

V. 1019. Flor. A. *καὶ φίλοισι λύπαι.* et sq. v. *ἔτλαν* pro *ἔτλα.*

V. 1021. Flor. A. *διέβαλεν δὲ καὶ Φρυγῶν πρὸς εὐκ. γ.* Sic etiam 10. 15. nisi quod *διέβα* servant. Brunck. quum demonstrasse sibi visus esset, strophen et antistrophen sedes permutasse, quod quam falsum esset, ad v. 1005. docuimus, ita pergit: Hinc manisfesto apparet, inquit, scriptum oportuisse v. 1029 (1021) *διέβα δὲ Πέλοπος*, non, ut vulgo, *διέβα δὲ Φρυγῶν.* Et sic edidit: *διέβα δὲ καὶ Πέλοπος*, ut ita versus melius responderet versui 1012 a se reficto. Iunge: *Φρυγῶν σκηπτὸς διέβα καὶ πρὸς εὐκάρπους γύας* sc. *τῆς Ἑλλάδος. γύας* pro *γυίας*

Flor. 2. Lasc. Herm. em. *διέβα δ' ὁ Φρυγῶν πρὸς εὐκάρπους γύας*, eiecto *καί*, quod et ob metrum, et ob locum, quem tenet, vitiosum sit.

V. 1022. Vict. Lasc. *σταλάσσων ᾅδᾳ* (*ΑιΔΑι*) *φόνον*. Ald. rell. *σταλ. ἀΐδᾳ φόνον*. Flor. A. *ἀΐδαι*. 2. *ᾅδα*. Gu. *ἀΐδα*. Havn. *ᾅδα*. Genitivum dedit Brunck. post Heathium. Sed syllabam deesse metrum strophici versus docet. Itaque cum Hermanno inserui *τόν*. Metro etiam convenientius esset *τὸν ᾅδα φόνον*, quamquam longae syllabae *πῶς* opponi possunt duae breves *ἀϊ*.

V. 1026. Herm. *φρούδη 'στιν*. „Latere non potest var. lect. considerantem, Eurip. tragoedias manum correctoris expertas esse, qui vel vitia codicis sui emendaverit, vel lacunas pro suo captu et iudicio expleverit."

V. 1027. Lasc. *τῶν γὰρ ἐκ δόμων φίλων*.

V. 1029. Taur. Gu. *σοφῶς* pro *σαφῶς*. Flor. A. *σαφῶς Πηλεὺς ἠκ.* peius etiam 10. 15. *σαφῶς Πηλεῦ ἠκ.*

V. 1031. Havn. *βασ. γὰρ φυγὰς τῶνδ' οἴχεται δόμων*.

V. 1033. Taur. Gu. *ἐκβάλει*.

V. 1038. Flor. A. *ποίας περαίνων ἐλπίδος*.

V. 1043. Havn. *Πυθικὴν ἀνὰ χθόνα*.

V. 1046. Flor. 10. 15. Havn. *ὤ μοι μοι*.

V. 1047. Tres Florr. *ἀγγέλλων*.

V. 1048. Taur. Gu. *γηραιέ*.

V. 1049. 50. 51. 52. desunt in Flor. A. In Florr. 10. 15. deest unus versus 1052. — *προσδοκῶν* Ald. rell. *προσδοκᾷ* Parr. A. E. Lib. P. Flor. 2. 10. 15. Vict. Havn. Lasc. quod cur alteri praetulerint Musgr. et Brunck. ignoro. Verum videtur *προσδοκᾷν* Gu. ex quo origo var. lect. optime intelligitur. Herm. coni. *πρόμαντις θυμὸς ἅ 'στι προσδοκᾷν*.

V. 1051. Par. A. Havn. *ἔχων*.

V. 1053. Flvr. A. *αἶ αἶ*. Taur. Gu. iterum *γηραιέ*.

V. 1054. Ald. rell. *ἀπωλόμαν*. Sed Florr. 2. 10. 15. Gu. Taur. Havn. Vict. Lasc. *ἀπωλόμην*.

V. 1056. Flor. A. *εἰ δὲ καί*. Herm. *εἴπερ σοῖς φίλ.* Lasc. *σοῖς φίλοισιν ἀμ.*

V. 1058. Havn. *γέρως*. Pro *τέρμασιν* Blomfieldio ad Aesch. Prom. 356. paulo melius videtur *τέρμοσιν*.

V. 1060. Flor. A. Havn. *πῶς δ' οὐχ*. Havn. etiam *μου* pro *μοι*.

V. 1061. *δ'* post *ἀκοῦσαι* om. Flor. 2. *ἀκοῦσαι κοὐκ* Havn. *οὐκ ἀκοῦσ' ὅμως* Flor. 2. 10. 15. Taur. Gu. Ald. rell. Hinc Lasc. *οὐ κακοῦσ' ὅμως*. Havn. *κοὐκ ἀκοῦσαιμως* (sic). Solus Par. A. *οὐκ ἀκούσθ'* i. e. *οὐκ ἀκουστά*, unde rec. Musgr. Pro *ὅμως* Flor. A. *ὁμοῦ*.

V. 1063. Flor. 10. *φαεινάς*.

V. 1064. Valck. ad Phoen. 1378. *ὄμματ'* et ad *διδόντες* et ad *ἐξεπίμπλαμεν* pertinere arbitratur; cui non accedens Brunck. constructionem sic instituit: *διδόντες τῇ θεᾷ τρεῖς ἡμέρας, ὄμματ' ἐξεπίμπλαμεν*. Recte vero Valck. modo addidisset, *διδόντες* ab *ἐξεπίμπλαμεν* pendere. Vid. Hipp. 659 sq. ubi vid. Monk. 660. Ion. 925.

V. 1071. Flor. A. *παρόντες*. Havn. *καὶ τὸ δεύτ.*

V. 1074. Miro errore Flor. A. *ἀ. τ' ἐκπληροῦντο δίετε βουλ.* Ordo autem non is esse potest, quem vult Musgr. *ἀρχαί τ'* (i. e. *ἄρχοντες*) *ἐπληροῦντο εἴς τε βουλευτήρια ἰδίᾳ τε*. Quid enim est *ἰδίᾳ πληροῦσθαι*? Nec Brunckii constructio convenit: *ἀρχαί τ' ἐπληροῦντο καὶ φρουρὰν ἔταξαν εἰς βουλευτήρια, καὶ ἰδίᾳ ὅσοι θεοῦ χρημάτων ἐφέστασαν* (*φρουρὰν ἔταξαν*) *ἐν περιστ. δ.* Imo sic omnia aptissime cohaerent: *ἀρχαί τε εἴς τε βουλευτήρια ἐπληροῦντο, ἰδίᾳ θ' ὅσοι θ. χρ. ἐφ. φρουρὰν ἐτάξαντο*, ut *θ'* post *ἰδίᾳ* copula sit ad sqq. pertinens. *Et magistratus* ii, qui toti reipublicae praeerant, *frequentes in curias conveniebant*, de summa rep. deliberaturi, *et qui dei templum curabant, privatim*, non iussi a senatu, *praesidia disposuerunt*.

V. 1076. *ἐτάξαντ'* Ald. rell. et Codd. *ἔτυυξαν ἐν* Lasc. i. e. vel *ἔτευξαν* vel *ἔταξαν*. Par. A. *ἔταξάν τ' ἐν*. quod *τ'* abiecto recepit Brunck. — *δρόμοις* pro *δόμοις* Flor. A. 10.

V. 1079. *ἦμεν* est e Brunckii emendatione pro *ἦμεν*.

V. 1081. Flor. A. *τοῖσι* pro *τί σοι*.

V. 1082. Ald. rell. *τίνος ἥκεις μέτα*, quod esset *cum*

quonam venisti, non *qua de causa*. χάριν pro μέτα Parr. quatuor, Flor. A. 2. 10. 15. Vict. Gu. Havn. Lasc.

V. 1084. Havn. Gu. βουλόμεθ'. Havn. om. etiam γάρ.

V. 1086. Havn. καὶ ταῦτ' pro κἀνταῦθ' Flor. A. ἰχθύων.

V. 1087. Taur. Gu. ἐφέρεθ' ὡς ψ.

V. 1090. iniuria sollicitat Porson. ad Eur. Hec. p. 65 sq. Vid. ad Hec. 623. Herm. ad Soph. Ai. 9. El. 46.

V. 1091. Barn. Musgr. male τῷδε. τῷ δὲ iam Lasc. Ald. rell. Lasc. Vict. Havn. Gu. male ἄρ'.

V. 1092. δάφνῃ σκιασθείς Ald. rell. Par. A. Gu. Taur. Havn. δ. πυκασθείς Flor. A. 10. 15. quod recepit Brunck. Recte: nam πυκάζειν voce σκιάζειν fere explicant Grammatici. vid. Hesych. v. πυκάζουσι et Interpr. Photius v. πυκάζουσι, Zonar. p. 1599.

V. 1093. Musgravius contra Hardionium *Memoir. de l' acad. des b. l.* T. VIII. p. 264. Orestem praesentem fuisse docere studet maxime e v. 979. 1039. sqq. 1052. eique assentitur Brunck. Vocatur quidem Neoptolemi caedes φόνος τῆς Ὀρεστείας χερός v. 1218. cf. 979. 1052. Sed si hoc proprio sensu accipiendum est, pugnat cum v. 1128. Itaque omnia illa loca de Orestis machinationibus accipienda esse apparet. Caedi vero non interfuisse Orestem, satis patet e v. 1117 sqq. neque enim fugientium turbae eum immiscuisset Euripides, quamvis facile fieri potuit, ut eo tempore Delphis versaretur Orestes.

V. 1097. Gu. χωρεῖ δὴ πρύμναν. χωρεῖν πρύμναν, ductum e nautico vocabulo, πρύμναν κρούεσθαι, explicuit Dan. Heinsius ad Horat. p. 30. notante Valck. ad Schol. Eur. Ph. p. 768. 82.

V. 1098. Pro ἐξέλκει Musgr. coniecit primum ἐξέθει, *excurrebat*, deinde ἐξελᾷ. quorum neutrum probabile. Heath. supplet φάσγανον, *extrahit gladium e vagina*. Num vero Graeci simpliciter ἐξέλκειν pro ἐξέλκειν φάσγανον κολεοῦ dixerunt, ut Angli *he draws* vel Germani *er zieht?* et num, qui gladio cinctus est, ἀτευχής dici potest? Brunck. supplet ἐξέλκει, scil. ἑαυτόν, *extrahit se*, et si quid mutandum sit, malit ἐξέρπει. Tandem Iacobs Exerc. in Eur. p. 71. ἐξέλκει δὲ πόδα καὶ παστάδος Κρ. τ. coniicit,

locutionem ἐξέλκειν vel ἕλκειν πόδα egregie illustrans locis Soph. Phil. 290. Eur. Phoen. 304. Cf. El. 488. Mihi ea sententia optime convenire videtur, quam Iacobsius emendatione sua declarare voluit; an vero ea in verbo ἐξέλκει, scil. ἑαυτόν, per se insit, decernere dubito.

V. 1100. Havn. ὀφθείς. (ἰδεῖν superscr.)

V. 1105. φθέγξατ' Flor. 15. Versus 1106. deest in Flor. 15. cum sequentibus usque ad v. 1194. propter unius folii iacturam.

V. 1106. Lasc. πάντωθε.

V. 1107. Lasc. Ald. rell. καὶ φυλάσσετ'. Gu. καὶ 'φυλάσσετ'. Recte Reisk. et Brunck. κἀφυλάσσετ'.

V. 1109. ἤνυεν Lasc. Ald. rell. et Codd. Musgr. recepit ἦνεν e Par. D. qui ἦνεν. γρ. ἤνυεν. ἦνεν etiam Flor. 2. Sed hoc Ionicae et poeticae dialecti proprium, Brunck. nescit, an in tragico senario locum tueri possit. Cf. id. ad Aristoph. Vesp. 369. Si Aristophanes l. c. eo verbo uti potuit, ubi Bergler. e chori cantico ap. Aeschyl. Choëph. 795. ἀνομένων πραγμάτων citat, quidni potuerit Euripides? Et unde a librariis formam tam raram inventam dicamus?

V. 1110. Flor. 2. Havn. μεσάγκυλοι. Gu. ἀμφώβελοι.

V. 1111. Flor. A. Gu. σφαγῆς ἐχώρουν, sine τ', quod deest etiam in Havn. Lasc. Ald. Brub. Herv. et eiiciendum censet Herm. σφαγῆς Attica forma est pro σφαγεῖς. σφαγεῖς τ' ἐχ. Herv. 2. Canter. rell. et sic, ut videtur, Flor. 2. 10.

V. 1112. δεινὰς ἂν Par. A. quod recepit Brunck. φορουμένου pro φρουρουμένου Lasc. Vict.

V. 1113. ποδός pro παιδός Flor. A. 2. 10. Vict. Havn. Lasc. Mox Ald. rell. ὡς δέ μιν. νιν pro μιν Flor. 2. Lasc. ut scribendum esse monuit Brunck. ad Aesch. S. c. Th. 455. περιστάδην Taur. Gu.

V. 1114. Flor. 2. ἀναπνοάς.

V. 1117. Par. A. τοὶ δ' ὅπως π.

V. 1120. Lasc. αὐτοὶ δ' ὑπ' α. Is. Vossius ὑφ' αὐτῶν.

V. 1121. Flor. 10. κραγή.

V. 1122. ἀντέκλαξεν Ald. rell. Gu. ἀντέκλαζεν Flor. 2.

10. Vict. Lasc. ἀντέκλαγξεν Par. A. unde recepit Brunck. et Havn. εὐδίᾳ δέ πως Lasc. δέ πως etiam Parr. D. E. Lib. P. (δὲ πῶς ap. Musgr.) Flor. 2. 10. Vict. Taur. Gu. Havn.

V. 1124. Lasc. ἐκ μέσσων.

V. 1125. Lenting. p. 51. coni. δεινόν τι.

V. 1126. τρέψας Barn.

V. 1127. πλευρᾷ Havn. Lasc. πλευράν Taur. Gu. δαμείς pro τυπείς Flor. A. 10.

V. 1134. Flor. A. 10. θυοδότων.

V. 1136. Havn. κατοιμώξαι (sic etiam Lasc.) γέρον.

V. 1138. Flor. A. 10. κοσμίζων pro θεσπίζων.

V. 1140. Ald. Brub. Herv. 1. 2. παῖδ᾽ ἕδρα Ἀ. παῖδ᾽ ἕδρασ᾽ Lasc. Cant. Barn. et Codd. praeter Havn. qui παῖς δ᾽ ἕδρασ᾽ Ἀ.

V. 1143. Ald. rell. καὶ μὴν ὅδ᾽ ἄναξ φοράδην αὐτός. Taur. Gu. καὶ μὴν ὅδ᾽ ἄναξ φοράδην, omisso αὐτός. καὶ μὴν ὅδ᾽ ἄναξ ἤδη φοράδην Par. A. Flor. A. 2. 10. Havn. Lasc. quod recepit Brunck.

o

V. 1145. γέρων Lasc. γέρων Havn.

V. 1148. sq. πήμασιν ἔκυρσας Flor. A. 10. Quum hic et sq. versus eadem voce terminentur, Musgr. v. 1149. coni. συνέδυσας, Brunck. συνέπιπτες, Hermann. autem v. 1148. κέλσας pro κύρσας. Mihi aliquando in mentem venit συνεκράθης pro συνέκυρσας. Ob similem terminationem v. 1149. excidit in Flor. A. 10. Havn.

V. 1150. Antistrophica esse, quae sequuntur (dele notam στρ. α΄. versui 1143 vel meo vel typothetae errore appictam, et huc transfer) monuit Herm. in notis MSS. quem, ut in re manifesta, secutus sum. Vid. idem in nota Erfurdtii ad Soph. Antig. 134. ed. mai. Ex parte monuit etiam Seidler. de verss. dochm. p. 82. not.

V. 1150. Ald. rell. ἰώ μοι ἐγὼ κακόν. Gu. Taur. ἰώ μοί μοι ἐγὼ κακόν. Par. A. Lib. P. Flor. 2. 10. Vict. Havn. Lasc. ὤ μοι ἐγὼ κακόν.

V. 1151. χεροῖν Flor. 2. Vict. Lasc. δώμασ᾽ ἐμοῖς Ald. rell. δώμασιν ἐμοῖς Par. A. δώμασί τ᾽ ἐμοῖς Flor. A. in apogr. Hamb. δώμασί θ᾽ ἁμοῖς Par. D. Havn. δώμασιν ἀμοῖς Par. E. Lib. P. Flor. 2. Vict. Taur. Gu. Lasc. ἀμός scribendum esse, quum sit pro ἐμός, docuit Brunck. ad h. l. et ad

Aesch. Prom. 9. post Markl. ad Iphig. A. 1455. Cf. Blomfield. gloss. Aesch. S. c. Th. 413. ἁμοῖς Lasc.

V. 1152. Havn. ἰώ μοι αἶ αἶ. Herm. ὤ μοι, αἶ αἶ. Flor. A. 2. Taur. Gu. Havn. Vict. Lasc. ὦ πόλις.

V. 1153. Θεσσαλίας Flor. A. Herm. uno versu ὦ πόλι Θεσσαλία διολώλαμεν, deleto ᾠχόμεθ᾽, si nihil exciderit in antistropha; aliter ᾠχόμεθ᾽ ᾠχόμεθ᾽ scribendum, ut versus omnes dimetri fiant.

V. 1154. Taur. Gu. οὐκέτι λείπετ᾽ ἐν οἴκοις, omissis μοι τέκνα. Flor. 2. οὐκέτι λείπεται οἴκοις. Flor. A. οὐκέτι λείπεται οἴκοισι. Havn. omisso tantum μοι, οὐκέτι τέκνα λείπεται οἴκοις.

V. 1156. ὦ σχέτλια παθὼν ἐγώ Lasc. Ald. Florr. Taur. Gu. ὢ σχέτλιος παθέων ἐγώ Brunck. restituit e Par. A. Sic etiam Havn.

V. 1157. φίλων Flor. A. 2. 10. Gu. Taur. Lasc. Ex hoc loco perspicitur, quam verum sit praeceptum Elmsleii ad Soph. Ai. 1188. traditum, quo Tragicos libentius dixisse θεῶν τις, φίλων τις etc. quam θεός τις, φίλος τις docemur. Ne praeferendum quidem semper esse genitivum, e depravationibus librariorum h. l. intelligitur. — βαλών Taur. Gu. Havn. Vict. Lasc.

ι

V. 1158. φίλον Havn. γένυ σου χέρες Flor. A. χεῖρες Havn.

V. 1161. Ald. rell. οὗτος μὲν οὖν ἐκ τῶνδ᾽ ἐτιμᾶτ᾽ ἂν γέρον. Flor. A. 10. Havn. Lasc. οὗτος τ᾽ ἂν ὡς ἐκ τῶνδ᾽ ἐτιμᾶτ᾽ (Lasc. ἐκ τῶνδε τιμᾶτ᾽) ἂν γέρον. Flor. 2. Vict. οὗτος τ᾽ ἂν ἐκ τῶνδ᾽ ἐτ. Taur. Gu. οὕτως τ᾽ ἂν καὶ ἐκ τῶνδ᾽ ἐτ. ἂν γ. Porson. Praef. Hec. p. XXXV. Lips. citat οὗτός γ᾽ ἂν ὡς ἐκ τῶνδ᾽ ἐτ. ἂν γ. Soph. Ai. 537. τί δῆτ᾽ ἂν ὡς ἐκ τῶνδ᾽ ἂν ὠφελοῖμί σε; Thuc. II, 3. VII, 74. ὡς ἐκ τῶν δυνατῶν. IV, 17. ὡς ἐκ τῶν παρόντων. VII, 76. ὡς ἐκ τῶν ὑπαρχόντων. In his ὡς quamdam minuendi vim habet, *quantum quidem pro hoc rerum statu fieri potest.*

V. 1162. Inutilis est Brunckii coniectura, τὸ σὸν δ᾽ οὐκ ἦν ἂν εὐτ. Haud dubie, qui propinquum in bello occisum amisit, felicior est eo, qui eumdem ex insidiis, ut Peleus Neoptolemum, interemtum luget.

V. 1163. Versus ita describit Herm.

ὦ γάμος, ὦ γάμος, ὃς τάδε δώματα
καὶ πόλιν ἀμὰν ὤλεσας, αἶ αἶ,
αἶ αἶ, ὦ παῖ.

V. 1164. ὡς τάδε δ. Par. D. Havn. καὶ πόλιν ἐμάν Havn. Vict. Lasc. καὶ πόλι ἐμάν Flor. 2. καὶ πόλι καὶ πόλι ἐμάν Flor. 10. καὶ πόλιν καὶ πόλιν ἐμάν Flor. A. Brunck. ed. ὃς τάδε δώματα καὶ πόλιν ὤλεσας.

V. 1165. Servavi lectionem Aldinam. Par. A. Flor. A. 2. 10. Taur. Gu. Vict. Lasc. αἶ αἶ ἓ ἕ, (ἓ ἕ Lasc.) ὦ παῖ. quod recepit Brunck.

V. 1166. sq. Ordo hic esse videtur: μήποτε τὸ δυςώνυμον ἐμὸν γένος σῶν λεχέων (significat Molossum, a Neoptolemo ex Andromacha susceptum) ὤφελεν ἀμφιβαλέσθαι Ἑρμ. ἀΐδαν ἐπὶ σοί. Verba εἰς τέκνα καὶ δόμον iungenda cum δυςώνυμον. Ob invidiam, qua Hermione in Andromachen ob filium Molossum flagrabat, Orestem ab Hermione incitatum esse ad caedem Neoptolemi, ideoqne Molossum causam esse caedis suspicatur Peleus. Ἑρμιόνας ἀΐδαν, *perniciem ab Hermione profectam. Utinam ne proles mea in tuo lecto suscepta infausti in liberos et domum ominis perniciem ab Hermione profectam in te coniecisset!* Hermanno haec, si nihil exciderit, ad Acchillem dici videntur hoc sensu: utinam ne tui connubii infelix ad liberos et domum proles ab Hermiona mortem accepisset tua causa (i. e. Delphis vindictam patris exigere creditus), sed fulmine potius perisset etc. Pro ὤφελ' Flor. A. 10. Taur. Gu. Havn. ὤφειλ'. Verba εἰς τέκνα καὶ δόμον tanquam manifesto addititia recidit Brunck.

V. 1171. Flor. A. τοξοσύναν.

V. 1172. Φοίβου Flor. 2. 10. Taur. Gu. Havn. Lasc.

V. 1174. Ald. rell. ὀττοτοὶ, ὀττοτοί. Interiectionem om. Flor. A. bis, an semel, non notatum. Flor. 10. ὀττοττοῖ semel. Flor. 2. Lasc. ὀττοτοτοῖ semel. Havn. ὀττοτοτοτοῖ. Sic etiam 1176.

V. 1175. δεσπότην Flor. 2. Vict. Gu. Taur.

V. 1176. Vulgo κατάρξομαι. κατάρξω legendum suspicatur Elmsl. Mus. cr. Cant. T. I. p. 479. not. et sic Flor. 10. Havn. κατάρξωμαι Flor. A. De locutione vid. Hermann. apud Seidler. ad Troad. 123.

V. 1178. Vulgo διάδοχα τάλας ἐγώ. Quod cum Brunckio recepi, est in Parr. A. D.

V. 1179. Flor. A. δυςτυχές. Par. E. Lasc. δακρύων.

V. 1180. Ald. rell. συμφοράς. Sed συμφοράν Par. A. Flor. A. 2. 10. Gu. Havn. Lasc. recte: nam sermo est de certo aliquo infortunio, caede Neoptolemi. Taur. συμφοράς (ν superscr.). — Hos quoque versus ad legem antistrophicorum redigendos esse, tum ex eo apparet, quod in toto carmine ubique expressa responsionis vestigia insunt, tum quod v. 1180. 1184. aperte vss. 1193. 1196. et verba γέροντ' ἄπαιδα νοσφίσας v. 1183. verbis κόμπων μεταρσίων πρόσω v. 1195. respondent. Sed aegre inter se conciliantur v. 1181 et 1194. In priore Flor. A. 2. 10. Vict. Havn. Lasc. ἰὼ φίλος habent. ἔλειπες Ald. rell. sed ἔλιπες Par. A. E. Havn. Lasc. Eum si ita scripseris, ἰὼ φίλος, δόμον ἔλιπες ἔρημον, iambicum trimetrum brachycatalecticum habebis, cui satis apte respondebit v. 1194, si φεῦ addideris, ἀμπτάμενα πάντα φροῦδα κεῖται, φεῦ! ita ut ab initio dactylus sit pro iambo vel spondeo. Verba ἰώ μοί μοι v. 1182. pro quibus Flor. 2. Havn. Vict. Lasc. ὤ μοι μοι, extra numeros excurrunt, ut in trimetris saepe φεῦ ab initio versuum; sed totum omittunt Flor. A. 10. Prorsus vero redundant verba ταλαίπωρον ἐμέ v. 1183. quibus nihil in antistropha est, quod sespondeat. Vel igitur ea a mala manu addita sunt, vel in antistropha quaedam exciderunt. Pro γέροντ' ἄπαιδα νοσφίσας Musgrav. e Par. D. scripsit γέροντα παῖδα νοσφ. quod cur praetulerit, recte miratur Brunck. ipse νοσφίζειν interpretatur *deserere*, coll. Soph. Oed. T. 480. Possis etiam accipere pro *privare*, ut apud Soph. Phil. 684. Eur. Suppl. 539. ita ut ἄπαιδα effectum verbi significet. Hermann. ita hos versus et antistrophicos descripsit:

ὦ φίλος, ἔλιπες, ἔλιπες, ἔρημον, ὤ μοι
γέροντ' ἄπαιδα νοσφίσας.
ἀμπτάμενα πάντα φροῦδα, φροῦδα κεῖται
κόμπων μεταρσίων πρόσω.

Ceterum Vict. δόμων pro δόμον.

V. 1184. Ald. rell. Taur. Gu. *θανεῖν σε, πρέσβυ, χρῆν πάρος τῶν σῶν τέκνων.* *τῶν σῶν* omittunt Par. E. Lib. P. Flor. 2. Havn. Lasc. e quibus Flor. Vict. et Lasc. etiam *χρή* habent. Lacunam sic explent Flor. A. 10. *θανεῖν σε πρέσβυ χρῆν πάρος Πηλεῦ τέκνων.* Tandem Musgr. Brunck. e Par. A. quod edidi.

V. 1186. *οὐκ ἐπιθήσομαι ἐμῷ κάρᾳ* edd. et MSS. Hiatus quidem in *ἐπιθήσομαι ἐμῷ* ferri non potest; itaque *ἐμῷ* uncis inclusi et v. sq. duplicavi *πόλις.* sed rectius Herm. elem. doctr. metr. p. 536.

οὐκ ἐπιθήσομαι δ᾽ ἐμῷ
κάρᾳ κτύπημα χειρὸς ὀλοόν; ὦ πόλις.

et in antistropha v. 1198.

σκῆπτρα τάδ᾽ ἐῤῥέτω ᾽πὶ γᾶν.
σύ τ᾽ ὦ κατ᾽ ἄ. etc.

Idem in notis MSS. *οὐκ ἐπιθήσομαι κάρᾳ Κτύπημα χειρὸς ὀλοόν; ὦ πόλις, πόλις.* Havn. *ἐπιθήσω.*

V. 1187. Vulgo *χερός.* Lasc. *χροός.* Flor. 10. *ὦ πόλι.*

V. 1188. Flor. 2. Vict. Lasc. *μ᾽ ἐστέρησ᾽ ὁ Φοῖβος.*

V. 1189. Flor. A. *δυςτυχές.* Havn. *γέρων.*

V. 1190. Ald. rell. *τίν᾽ αἰῶνά γ᾽ εἰς τὸ λ. ἕ.* Par. A. Flor. 2. 10. Taur. Gu. Havn. Vict. Lasc. *τίν᾽ αἰῶν᾽ εἰς τὸ λ. ἕ.* quod probat etiam Elmslei. ad Med. p. 287. not. quia *γε* in sententiam interrogativam vix admittatur. *ἕξεις* om. Flor. A.

V. 1191. *κακῶν πέρας* Flor. A. 10.

V. 1192. Ald. rell. Taur. Gu. *διαντλήσομαι.* Flor. A. *διατλήσω.* Pariss. omn. Flor. 2. 10. Havn. Lasc. *διαντλήσω.*

V. 1193. *γάμοις* Flor. A. 10. Havn. Lasc. A. etiam *ὤλεσαν* pro *ὤλβισαν.*

V. 1194. Par. A. Flor. 2. 10. Havn. Vict. Lasc. *φροῦδα πάντα.* recte, quia vis est in *φροῦδα.* Flor. A. *ἀμπανῆ φρούδη παντα.* Brunck. e Musgr. coniectura edidit *φροῦδα πάντ᾽ ἀνεῖται,* sed causam mutationis neuter attulit. Cf. ad v. 1180.

V. 1195. *κόμπων μεταρσίων πρόσω* e Reiskii coniectura, probata etiam Musgr. edidit Brunck. pro *κόμπῳ μεταρσίῳ πρ.*

V. 1196. Havn. *ἀναστρέφων.*

V. 1197. Ald. rell. Gu. *οὐκέτι μοι πόλις.* Taur. *οὐκέτι μοι* suprascr. *γρ. οὔτέ μοι.* Flor. A. 10. 15. *οὔτ᾽ ἐμοί.* Flor. 2. Havn. Vict. Lasc. *οὔτε μοι.* Herm. l. c. *οὐκέτ᾽ ἐστί μοι πόλις.* sed in notis MSS. *οὔτε μοι.*

V. 1198. *σκῆπτρά τ᾽ ἐῤῥέτω τάδ᾽ ἐπὶ γαῖαν* MSS. et edd. Recte Herm. *σκῆπτρα τάδ᾽ ἐῤῥέτω ᾽πὶ γᾶν.*

V. 1200. *πίτνοντα* Flor. A. 10. 15. *πιτνόντα* Gu. Havn. Vid. ad Med. 55. Flor. A. etiam *ὄψεται.* Verba *πρὸς γᾶν* aliunde inculcata esse monuit Seidler. p. 82. et Hermann. elem. p. 536.

V. 1203. *κόραι* Flor. 2. Taur. Gu. Vict. Lasc. *κόρα* Flor. 10. 15. *λεύσετ᾽* Ald. *λεύσατ᾽* Par. A. Gu. Taur. Havn. quod verum videtur ob aorist. *ἀθρήσατε.* *λεύσσατ᾽* Flor. A. *ἀθροίσατε* Flor. A. Gu.

V. 1207. *σῶν τῶν πάρος* omnes et scripti et editi, quod non memini, cur mutaverim. Lenting. tamen etiam p. 52.: Malim *τῶν σῶν.*

V. 1209. Flor. 2. Vict. Lasc. *καὶ πρῶτα μὲν δή.*

V. 1210. Ald. rell. *λίαν γε δυςφρονεῖν.* *γε* ignorant reliqui libri. *λίαν δυςφρονεῖν* Lasc. *λίαν δυςφορεῖν* Parr. B. D. E. Lib. P. Flor. A. 2. 10. 15. Vict. Taur. Gu. Havn. *λίαν συμφορεῖν* Par. A. *δυςφορεῖν τινὶ* dictum, ut *χαλεπῶς φέρειν τινί, δυςχεραίνειν τινί, ἀλγεινῶς φέρειν τινί* Soph. Phil. 1011. vid. Gramm. gr. §. 403. c.

V. 1211. Flor. 10. 15. *ἄκλαυτ᾽.* E Flor. A. enotatum *ἄκοντ᾽*, dubito an vere.

V. 1217. Flor. 10. 15. Gu. *ἀπαγγέλη.* Ald. rell. *ἀπαγγέλῃ.* Havn. *ἀπαγγελεῖ.* Par. A. Lasc. *ἀπαγγέλλῃ.* Praeterquam quod forma *ἠγγέλην* dubiae est auctoritatis (vid. Porson. ad Hec. 672) nec ullus locus est in Euripide, ubi metrum eam flagitet, praesens etiam de re per longius tempus duratura aptius est.

V. 1220. *χρῆν* Ald. rell. Flor. 2. *χρή* Parr. A. D. Flor. A. 10. 15. Taur. Lasc. *χρὴν* Gu. — *κατοικίσαι* Par. E. Lib. P. Flor. 2. Vict. Lasc.

V. 1221. Flor. A. *συλλεχθεῖσαν.*

V. 1222. Lasc. Ald. rell. Gu. Havn. *τὸν ἀπ᾽ Αἰακοῦ.*

Flor. 2. τόνδ' ἀπ' Ἀ. τῶν ἀπ' Ἀ. tacite, sed recte, edidit Barn. quem secuti sunt Musgr. Brunck. τῶν δ' ἀπ' Ἀ. Flor. A. 10. 15.

V. 1223. Lasc. Ald. rell. Flor. 2. λελειμμένον δὴ βασιλέα· κἀκ τοῦδε χρή. Gu. λελ. δὴ βασιλέα· ἐκ τοῦδε χρή. Par. A. D. Flor. A. 10. 15. Taur. Havn. λελ. δή· βασιλέα δ' ἐκ τοῦδε χρή. Igitur error ex omisso δ' ortus est. In Brub. et Herv. 1. excidit τε post Τροίας.

V. 1228. Παλλ. προμηθίᾳ Lasc. Ald. rell. Flor. 2. Gu. Sed προμηθία est eius, qui servat aliquid, non, qui pessumdat. προθυμίᾳ Parr. A. B. Flor. A. 10. 15. Havn.

V. 1230. τόκος Flor. 2. Gu. Lasc. Ald. rell. τέκος Par. A. Flor. A. 10. 15. Havn.

V. 1232. σε pro τε Havn.

V. 1233. ὁμοῦ pro ἐμοῦ Flor. 10. 15.

V. 1234. συνοικ. θεῷ Lasc. Ald. Flor. 2. θεᾷ Par. A. Flor. A. 10. 15. Taur. Gu. Havn.

V. 1237. Lasc. ναίοντας.

V. 1238. Ald. rell. λευκὴν ἐπ' ἀκτήν. Taur. Gu. λευκήν τ' ἀκτήν. Flor. A. 2. 10. 15. Havn. Lasc. λευκὴν κατ' ἀκτήν. Par. A. λευκὴν κατ' αὐτήν. Hoc recepit Brunck. cum Musgravio dubitans, an Eurip. insulam Leucen Λευκὴν ἀκτὴν vocare potuerit. Λευκὴ ἀκτή vocatur etiam Iphig. T. 422. ubi vid. Seidler. ad v. 436. — Εὐξείνου πόντου Flor. A. 10. ποντόυ (ρου superscr.) Havn.

V. 1242. ἕζου Gu. Tum Flor. A. μεῖνα δες' ἄν. Flor. 10. μεῖναι. 15. μεῖνε.

V. 1243. Νηρηϊάδων Flor. A. 10. 15.

V. 1244. κομιστήρ Havn.

V. 1248. κέκραται Flor. A. 10. 15. Gu. — κατθανεῖν τ' ὀφ. Lasc. Ald. rell. et Codd. plerique. Recte copulam omittit Par. A. Vid. ad Hec. 777. p. 88. Hippol. 707.

V. 1249. Flor. A. γενναίας συγκ.

V. 1252. Havn. παύσω δὲ λύπης.

V. 1255. Flor. A. κἄτα κατ' οὐ δ' οὐ. sic. Lenting. p. 53. ex eo cod. affert κᾆτ' οὐ γαμεῖν etc. Stobaeus Gesn. Tit. LXX. p. 428. haec sic citat: Εἰ χρὴ γαμεῖν δῆτ', ἔκ τε

γενναίων γαμεῖν Δοῦναί τ' ἐς ἐ. tum ζαχρύσους οἴσεται φρένας. Grotius p. 295. reliqua ex Eurip. emendavit, ζαχρύσους reliquit. Taur. κατ' οὐ γ. Quum interrogandi nota non esset post v. 1256. Barnes. temere dedit κᾆτ' οὖν γ. Pro δῆτ' Havn. δεῖ τ'.

V. 1256. ἐπ' ἐσθλ. Flor. A. 10. 15. δοῦναί τ' ἐσθλούς Gu. δοῦναι τε γ' (sic) Havn. Tum Gu. βούλεται pro βουλεύεται.

V. 1257. Taur. Gu. κακῶν δὴ λ.

V. 1258. μήδ' εἰς ζαπλ. Flor. A. εἴσεται pro οἴσεται Vict.

V. 1259. καλῶς pro κακῶς Havn. Porson. in Advers. malebat πράξει' ἄν, quod refutat Elmsl. ad Med. p. 150. not.

V. 1261. Flor. A. ἀνέλπεις pro ἀέλπτως.

V. 1265. εὗρεν θεός Lasc. Ald. rell. εὗρε Flor. 10. 15. Gu.

NOTAE AD SUPPLICES.

In limine monendum, Marklandi Cod. A. esse Musgravio Par. E., illius B huic G., C. autem Lib. P.

V. 1. Comma post *Ἐλευσῖνος* posuerat Markland. ut *χθονὸς τῆσδε* appositionem continerent v. *Ἐλευσῖνος*. Sed recte illud delevit Musgrav. Elmsleius in censura ed. Herm. malebat *Ἐλευσίνης*. „Vid. Epicharm. Athen. IX. p. 374. E. cf. Etymol. p. 255, 3. Eratosth. ap. Heraclid. Pont. Brunck. Anal. T. I. p. 478. ubi rectius Achillis Tat. Isagoge p. 100. ed. Iuntae fil. *Ἐλευσίνης*. Et sic citat Ios. Scaliger ad Manil. p. 320. Eadem medicina dudum sanavi Antim. ap. Strab. VIII. p. 364. *Ἐλευσίνης*. Ut rem conficiam, post v. 551 Il. σ'. in quibusdam exemplaribus legebatur, teste Eustathio, *καρπὸν Ἐλευσῖνος Δημήτερος ἀγλαόδωρον*. Vide ipsum Erat. v. *Ἐλευσῖνος* pro *Ἐλευσίνης* scripto. Virg. Georg. I, 163."

V. 12. Notam distinctionis post *τέκνων* delet Monk. ad Alc. 751. ut iungantur *τέκνων ἄπαιδες*. Idem iam coniecerat Markland.

εε

V. 17. *μητέρων* Ald. Herv. 1. Flor. 1. *μητέρων* Lib. P. Flor. 2. Vict. *μητέρες* Brub. Herv. 2. Cant. rell.

V. 19. Par. A. ap. Markl. *ἀτιμάζοντες* e gloſſa.

V. 20. *χρείας ἐμῆς*, i. e. *χρείας ἐμοῦ*. *χρείαν ἔχων ἐμοῦ* (*δεόμενος ἐμοῦ*, *mea ope indigens*) *κοινῇ ταῖσδε*, *pariter, ut istae, opem meam implorans.* Pro *χρείαν ἐμοῦ ἔχων* dixit *φόρτον χρείας ἐμῆς*, quia grave est aliorum auxilium implorare. Sequens *κεῖται* proprio sensu accipio: nam lugentes humi iacere solent. vid. Soph. Ai. 309. 311. 325. Hec. 482. Heracl. 638 sq. Herc. fur. 1163. 1185. Minus bene Markl., Verba *gestus*, inquit, sicut *stare, iacere, sedere* etc. saepe nihil volunt praeter *esse*, vel

existere. Hermann. legendum coni. *ἧκται*, quod mihi languere videtur.

V. 22. Nescio, qua amentia impulsus dederim *τό τ' ἔχθος*, quum in omnibus et Codd. et edd. sit *τό τ' ἔγχος*. Illud est e Markl. coniectura, et in meam editionem e Zimmermanniana fluxisse puto, quam typothetae exscribendam dedi, oblitus nonnunquam corrigere, quae corrigenda erant. Hermannus, *Ἔγχος*, inquit, in quo vocabulo haerebat Marklandus, non de bello aut exercitu accipiendum est, sed de ipsius Adrasti hasta. At quid tandem est, Adrastus gemit hastam suam? non enim puto, quod ea fracta vel amissa sit, sed quod ea usus sit *in bello*. Illud vero, *gemit, quod hasta in bello usus sit*, nihil aliud est, nisi gemit bellum, quod susceperit. Huic additum *ἐκ παραλλήλου*, *τήν τε στρατείαν*.

V. 25. *νεκρόν* Ald. Brub. Herv. 1. correctum in Herv. 2.

V. 27. Marklandus et Reiskius probante Musgravio *μόνῳ* corrigunt: quod non videtur admittendum esse. *Hermann.* Contra Elmsleio in censura *μόνῳ* extra dubitationem positum videbatur. (*which appears to us to be indubitable*) Sed probum est *μόνον*, *nihil nisi hoc operis iniungens filio meo*, ut occisos sepeliendos curet, non ut ea etiam peragat, quae ipse Adrastus efficere non potuerat, urbem expugnet, et exsules reducat, vel cladem Argivis illatam ulciscatur.

V. 30. Ald. rell. *πρῶτον φαίνεται*. Parr. A. B. C. Flor. 1. 2. Vict. *πρῶτα φαίν.* unde sic ediderunt Markl. Hermann. Inutilis est Valckenaerii coniectura *πρῶτ' ἐφαίνετο*, ad Phoen. 674.

V. 32. *δεσμὸν ἄδεσμον φυλλάδος* accipio, non de coetu mulierum supplicum, cum ramis Aethram circumstantium, ut Heath. putat, nec de ramorum sertis, quibus supplices feminae Aethram cinxerint, quae est Hermanni explicatio, sed de ramis supplicatoriis, quos in ara posuerant supplices, et qui, dum in ara positi erant, religionem iniiciebant, ne quis supplicationem negligeret, et hoc modo *eum manere cogebant*; hinc *δεσμὸς φυλλάδος*. Certe, quod infra 357 est *σέμν' ἀφαιρεῖτε στέφη μητρός*, idem in Soph. Oed. T. 142. dicit Oedipus, *ἀλλ' ὡς τάχιστα, παῖδες, ὑμεῖς μὲν βάθρων Ἵστασθε τούσδ' ἄραντες ἱκτῆρας κλάδους*, nec tamen Oedipum a

supplicum coetu circumdatum, nec sertis ramorum cinctum fuisse usquam apparet.

V. 33. *μενῶ* Ald. rell. *μένω* e Markl. coniectura ediderunt Musgrav. et Herm. et hoc habere videntur Flor. 1. 2. *δυεῖν* pro *δυοῖν* edidit Hermann. Eustath. ad Il. *κ'*. p. 802, 26. e lexico rhetorico: *τὸ δὲ δυεῖν σπάνιον παρὰ τοῖς παλαιοῖς.* ——— *λέγει δὲ καὶ (τὸ αὐτὸ λεξικόν) ὅτι νεωτέρων τὸ γράφειν δυεῖν· οὐδὲν γὰρ δυϊκὸν εἰς ειν λήγειν φασὶν οἱ ἀναλογικοί.*

V. 35. *ματέρας* Ald. rell. etiam Musgr. *μητέρας* iam Markl.

V. 38. In verbis *τὸ τούτων λυπρὸν ἐξ. χθονός* haeserunt interpretes. Mihi *τὸ τούτων λυπρόν* nihil aliud esse videtur, nisi *ταύτας*, *λυπρὰς* s. *λυπηρὰς ἡμῖν οὔσας.* De *ἐξαιρεῖν* vid. ad Phoen. 516. *Ut vel molestiam, quam hae mulieres supplicationibus suis nobis exhibent, e terra amoveat, vel* etc. Duplex enim est via rei expediendae, vel ut mulieres permoveantur, ut alio concedant, et ab aliis auxilium petant, vel ut precibus earum obsequantur Athenienses et mortuos ad sepulturam deposcant.

V. 39. Comma post *λύσῃ* sustulit Herm. ut iungerentur *ἱκεσίους θεούς.* At quidni *ἀνάγκαι ἱκέσιοι vim* significare possint, *quam supplicationes afferunt?* et quare *ἱκεσίους θεούς*, non omnino deos, *ὅσιόν τι δρᾶσαι* velit Theseum? Sepeliendo enim caesos non tantum diis iis, qui supplices tuentur, sed omnibus omnino diis satis fit.

V. 41. *σοφοί* Ald. rell. quod defendit Markland. Sed Parr. A. B. Flor. 1. 2. Stob. serm. 83. p. 481. Gesn. 85. p. 351. Grot. *σοφαί.* Recte hanc lectionem praefert Brunck. ad Med. 488. et recipi debuisse monet Herm. in Add. Porsonus Advers. p. 226., Inepte, inquit, Magistrum citat Marklandus, quasi eadem esset ratio *τῶν ἀργός* et *σοφός.* *ἡ σοφός* defendi possit loco Choerobosci, quem attulit Göttling. ad Theodos. p. 247.

V. 42. Pro *γεραρῶν* Markl. coniicit *γεραιῶν*, quod, probatum etiam Musgravio, receperunt Hermannus et Gaisford. Raro enim *γεραρός* significat *senem*, ut apud Aeschyl. Agam. 701. ubi vid. Blomfield. gloss. Solent etiam Tragici eadem verba iuxta se ponere. Nolui tamen quidquam mutare, tum quia in *γεραρῶν* consentiunt Codd. et edd.

tum quia non tantum *os senile*, sed etiam *os venerandum*, utpote supplicum, indicare voluisse videtur Euripides. De metro vid. Hermann. *elem. doctr. metr.* p. 498. Aliter metra dispescuit Gaisf. secutus Burneium in Tentam. de metr. p. 12.

V. 44. 45. Assentior Brodaeo, Heathio et Hermanno, qui *φθιμένων νεκύων* dictum esse putant pro *ἐκ φθιμ. ν.* *ut restituas mihi filios e caesorum strage.* Flor. 1. 2. Ald. *ἄνο μοι.* Herv. 1. *ἄνομοι.* Brub. Herv. 2. rell. *ἄνα μοι.* Ceterum recte Abresch. lect. Aesch. p. 416. *λῦσαι* pro imperativo medii accipit: nam *λύειν* dicitur is, qui captivum reddit, *λύσασθαι*, qui redimit, vel quocunque modo ut reddatur impetrat. vid. H. Steph. Thes. II. p. 748 sq. infra 344. Ita cohaerent *λῦσαι ἐσιδοῦσα.*

V. 46. Dele comma post *λυσιμελεῖ*, ut cohaereant *οἳ καταλείπουσι μέλη θηρσὶ βοράν.* Inepte in Observ. crit. conieceram *καταλείβουσι.*

V. 48. 49. Ald. rell. *ῥυσά.* Flor. 2. Vict. *ῥυσσά*, ut scribi voluerunt Heath. et Markl. ob metrum. Neque tamen confecta res est: vid. Heyn. ad Il. *ι'*, 503. Seidler. ad Eur. Electr. 485. Pro *πολιῶν* Flor. 1. 2. *πολιᾶν.*

V. 49. *καταδρύμματα* pro *καταδρύματα* scribendum monuit Ernest. in Hederici lex. gr. et scripsit Hermann. ut est iam in Brubach. Pro *χειρῶν* V. D. in *Quart. rev.* 14. p. 447. *χειροῖν*, ita ut hic dativus sit, monente Elmsleio in *Classic. journ.* 16. p. 420. Haeserunt igitur in duplici genitivo diversa ratione posito. Sed vid. Hermann. ad Soph. Trach. 1181. et nos ad Phoen. 934. Aesch. Agam. 1213. ed. Blomf. *τὴν μὲν Θυέστου δαῖτα παιδείων κρεῶν ξυνῆκα.* *Χεῖρες καταδρύπτουσι σάρκας.* Itaque sunt et *χειρῶν καταδρύμματα*, et *σαρκῶν καταδρ.* Sic paulo post *τάφων χώματα γαίας*, quia et *γαῖα χώννυται* et *τάφος.*

V. 54. *σᾶς διανοίας* recte Markl. pro *σὰς διαν.* Illud iam in margine notaverat Barnes. et sic Vict. Locum bene explicavit Hermann. Pro *ὅσσον ἐπαλγῶ* Blomfield. ad Aesch. Pers. 871. certissime repono, inquit, *μετάδος δ' οἷσιν ἐπαλγῶ μέλεα* (sic), qui horum sensus sit, non addens.

V. 57. Parr. A. B. ap. Markl. Flor. 1. 2. *λίσσομ'.*

V. 59. Par. A. B. ap. Markl. Flor. 1. 2. *θαλερά.*

V. 60. *σώματα λάϊνον τάφον* Codd. et edd. quod sensu caret. Brodaeus, Barnes. Heath. Markl. *λάϊνον εἰς τάφον,* non satis accomodate ad metrum. Markl. dicit, *εἰς* h. l. esse id quod *in ordine ad*, quod tunc demum intelligo, quum anglice verti, *in order to, ut saxeo sepulcro condantur.* Sed quis ita dicat: *σώματα θεῖναι εἰς ἐμὰν χεῖρα εἰς λάϊνον τάφον?* Musgr. coni. *σώματα, γάϊνον βάρος*, ad sensum satis eleganter, sed metro minus etiam convenienter. Hermann. *σώματ᾽ ἀλαίνοντα τάφου, corpora sepulcro carentia. ἀλαίνειν, vagari, errare*, novi, idque de animo dicitur, quamdiu corpus insepultum est, circumvagante, ut Troad. 1074. *ἀλαίνειν τινός, carere aliquo*, haud scio an nusquam legatur, sed eo sensu *ἀλᾶσθαι* dicitur, ut Pind. Ol. 1, 94. Eur. Troad. 642. cognato quidem verbo, sed usus tamen discreti: neque enim, quae communem originem habent, eadem usu etiam et significatione inter se congruunt. Egregie Elmslei. *σῶμα ταλαίνας ἄταφον*, ut constructio sit *ἐμάν τ᾽ εἰς χεῖρα ταλαίνας θεῖναι σῶμα ἄτ.* *σῶμα* pro *σώματα* non rarum. Vid. Elmsl. ad Med. 1077. Bacch. 729. Hinc origo etiam vitii perspicitur: quum enim scriptum legeret librarius *ΣΩΜΑΤΑΛΑΙΝ*... non dubitans, quin *ν κύων σώματα*, non *νεκύων σῶμα*, dicendum esset, scripsit *σώματα λαιν* et ob similem terminationem sequentis verbi *λάϊνον τάφον.*

V. 61. In Ald. rell. ita distinguebatur, *ὁσίως. οὐχ ὑπ᾽ ἀν.* Nostram interpunctionem suasit Canter. receperunt Musgr. Herm. Gaisf. *οὐχ ὁσίως* venerunt matronae, quia habent *πεπλώματ᾽ οὐ θεωρικά* v. 96. ut recte Heath. Parr. A. B. ap. Markl. etiam Lib. P. ap. Musgr. Vict. *προςπίπτουσ᾽*, Cod. C. Markl. i. e. Lib. P. Musgr. *προςπίπουσ.*

V. 64. *εὐτεκνίᾳ* pro *εὐτεκνία* Aemil. Portus.

V. 65. *τὰν* pro *τὴν* scripsit Hermann.

V. 68. Ald. rell. *νέκυ᾽ ἀμφιβ.* Emendarunt Markl. et Reisk. et iam Barnes. annotarat: Alii *νέκυν*, et tum fit per appositionem ad *λυγρὰ μέλη.* Gaisford. Musgravii coniecturam recepit, *νέκυ᾽ ἀμφιβαλεῖν παιδὸς ἐμοῦ μέλη λυγρά.*

V. 69. Codd. et edd. *παιδός γ᾽ ἐμοῦ.* Heath. coni. *παιδὸς δὴ ἐμοῦ*, (quae lectio non est in Markl. Cod. C. ut Herm. ait) Markl. *παιδός γ᾽ ἐμέ.* Metri indicio Hermann. delevit *γ᾽.*

V. 70. Hunc et sequ. v. Markl. et Musgr. Aethrae tribuunt, quod recte refutat Hermann. Praef. p. XVIII. Ipse totum carmen, quod sequitur, *ἡμιχόριον τῶν θεραπαινῶν* vocat. — Codd. et edd. *γόων γόων διαδ. γόοις* est e coniectura Valcken. ad Phoen. 374. quam recepit Herm. et probavit Burneius in *Monthly rev.* T. 28. p. 206. Vid. ad Hec. 583.

V. 71. Ald. rell. et Codd. *προςπόλων. προπόλων* ob metrum scripsit Markl.

V. 72. *κακοί* Ald. rell. *κακοῖς* Parr. A. B. ap. Markl. Flor. 1. 2. Recepit Musgrav.

V. 73. Male Marklandus *ξυναλγηδόνες* pro *ξυναλγοῦσαι* accepit. *Herm.* Aliter nec ego explicare possum.

V. 74. Codd. et edd. *χορὸν, τὸν ἀΐδας σέβει.* Cantus lugubres vocantur *μολπαὶ Ἅιδου* infr. 775. *Ἅιδα χορός* Herc. f. 1005. *μέλος ἀΐδα* El. 143. A Plutone coli tales cantus, non memini me usquam invenire. Itaque iam in observ. crit. p. 15. scribendum duxi *χορὸν τὸν Ἅιδα σέβειν.* Vide tamen, an vulgata lectio defendi possit loco Iphig. T. 175 sqq. ubi *τὰν ἐν θρήνοις μοῦσαν Ἅιδας ὑμνεῖν* dicitur. Hermann. maiorem interpunctionem post *σέβει* sustulit. Nam *χορόν* non ex verbo *ἴτε*, sed ex *αἱματοῦτε* pendere. Vellem paulo planius et explicatius sententiam suam declarasset Vir egregius. Paulo post enim dicit, se vereri, ne poëta scripserit v. 76. *χρῶτα φοίνιον*, sine *τε*, ut *ὄνυχα αἱματοῦτε* pro *ἀμύσσετε* dictum habeatur. Num igitur sic intellexit, *ὄνυχα χρῶτα αἱματούμεναι* (i. e. *ἀμύσσουσαι χρῶτα*) *ἀείσατε* vel *ἀνάγετε χορόν*? Vix puto: nam in eiusmodi circumlocutionibus sensus inesse debet similis ei verbo, quod cogitandum est; inter *αἱματοῦν χρῶτα* vero et *ἀείδειν* vel *ἀνάγειν χορόν* nulla intercedit similitudo.

V. 75. *παρῇδος* pro *παρηΐδος* Heath. Markland. Herm. sed scribendum *παρῄδος* cum Herm., quum contractum sit e *παρηΐδος*, non e *παρήϊδος.*

V. 76. Herm. coni. *χρῶτα φοίνιον*, ut *ὄνυχα αἱματοῦτε* pro *ἀμύσσετε* dictum sit, et suspicatur, antistrophicum versum correctionem passum esse.

V. 79. Vulgo ἀλιβάτου. Sed iam Barnes. in marg. al. ἠλιβάτου, i. e. *alta*. Alibi Euripides et Aeschylus semper ἠλίβατος, monente Herm.

V. 83. Markl. coni. ἐπίμονον, *constanter manens affectus*, Musgr. ἐπίτονον. Neutro opus est. τὸ θανόντων τέκνων πάθος est ὁ τῶν τέκνων θάνατος. ἐπίπονόν τι πέφυκεν εἰς γόους, *mors liberorum in mulieribus dolorem*, πόνον *excitat, ita ut in lamenta illae erumpant.*

V. 85. Vulgo τῶν ἀλγέων. Markland. e Parr. A. B. τῶνδ᾽ ἀλγέων, et sic Flor. 1. 2.

V. 86. τίνων γόον τ᾽ ἦχ. coni. Elmslei. Mus. crit. V. p. 8. cf. ad Med. 102. *Quart. rev.* 14. p. 447. Potuit γόων scribi ob praecedens τίνων, sed non raro, ubi verbum duas constructiones recipit, utraque iungitur. Aesch. S. c. Th. 205. (187. Blomf.) ἔδεισ᾽ ἀκούσασα τὸν ἁρματόκτυπον ὄτοβον, — — ἱππικῶν τ᾽ ἀγρύπνων πηδαλίων διὰ στόμα πυριγενετᾶν χαλινῶν, (quamvis ἱππικῶν τ᾽ etc. etiam ex ὄτοβον pendere possunt), ubi Brunck. citat Anacreonteum, λυρικῆς ἄκουε μούσης, φιλοπαίγμονός τε Βάκχου ἑτεροπνόους ἐναύλους. Cf. Lobeck. ad Soph. Ai. 716. p. 331.

V. 88. μ᾽ ἀναπτεροῖ, *animum suspensum et anxium reddit.*

V. 89. Par. A. καταστείχω.

V. 91. καινῶν corrigit V. D. in *Quart. rev.* 14. p. 446.

V. 93. Elmsl. ad Heracl. 245. et in Mus. crit. V. p. 16. corrigit ξένας θ᾽ ὁμοῦ γ. Sed tot sunt adiectiva trium terminationum, sed pro communibus usurpata, ut, quousque progressa sit Atticorum in his sive consuetudo, sive licentia, difficile dictu sit. Ald. rell. οὐ ῥυθμόν γ᾽ ἕνα. Par. A. ap. Markl. οὐ ῥυθμὸν ἕνα. Par. B. Flor. 1, 2. οὐχ ἕνα ῥυθμόν. Vulgata ab eo profecta est, qui nesciebat, syllabam brevem ante ρ produci, quando brevis syllaba prima sit pedis.

V. 96. Markl. κουραί τε, quod recepit Gaisf. necessarium putat Elmsl. in censura, improbat Herm. Vid. ad Or. 192.

V. 105. ἀμφὶ τῶνδε Par. B. ap. Markl. Pro τούτου Musgr. e Par. G. enotavit τούτων, et sic Flor. 1. 2. Igitur, quum G. Musgravii sit Marklandi B., hunc errasse suspicor. τούτων probat Lenting. p. 53. quia plures essent pueri, quam ut Theseus credere posset, omnes Adrasti esse. Num inauditum, septem unius patris esse filios? Praeterea ἤ Ald. rell. Recte Barnes. ἦ.

V. 108. Barnes ὁ ἐντεῦθεν cum nota: Mallem οὑντεῦθεν. Sic iam Ald. Brub. rell. Hermanno in Add. scribendum videtur ὅδ᾽ ἀλλὰ τῶνδε μῦθος οὑντεῦθεν, i. e. ὅδε μῦθος οὐκ ἐμός, ἀλλὰ τῶνδε, eodem modo, quo οὐ μόνον ante ἀλλὰ καί omittitur: vid. Lamb. B. Ellips. p. 788. et adde Soph. El. 337. Ineptum certe est *scio*, sed dicere nolo: *harum* enim *est respondere.*

V. 110. Scribe καὶ πάρες γόον. Sic enim Codd. et edd.

V. 111. Markland. coni. περᾷς γὰρ οὐδὲν, μὴ διὰ γλ. ἰών, quia διὰ γλώσσης ἰέναι sit *loqui*, et de persona dicatur. Hactenus recte; quamquam saepe, quod proprie de persona valet, ad rem transfertur. περᾷν autem pro περαίνειν ab Aeschylo quidem dicitur, non item a Sophocle et Euripide.

V. 115. sine interrogatione legi iubet Elmslei. *Quart. rev.* 14. p. 448. vid. ad Hec. 237. p. 31. Punctum post ὀλεθρίαν posuit Herm.

V. 121. Markl. malit οἱ κρατοῦντες, ut v. 18. Vix opus.

V. 122. Ald. Herv. 1. χρήζοντες. χρήζοντος iam Brub. Herv. 2. rell. et Codd.

V. 123. Reisk. et Markl. distinguunt: τί δ᾽; εὐτυχ. *quid vero* dicant, quaeris? et sic distinxit Musgr. Herm. et Gaisf. Non deterior mihi videtur vulgata distinctio: *quid vero* dicant, *quum fortuna secunda utantur? felicitatem suam ferre nesciunt.*

V. 126. ἡμῖν Ald. rell. ὑμῖν Par. C. ap. Markl. (Lib. P.) Flor. 1. 2. Vict. ut citat Valcken. ad Phoen. 1682. Receperunt Musgrav. et Herm. — ἢ κόμπει μάτην Ald. rell. ἢ 'κόμπει Musgr. ἢ κόμποι Parr. A. B. C. ap. Markl. Flor. 1. 2. Vict. quod recepit Markl. De μάτην vid. ad Hipp. 913. Imitatus videtur hunc locum Sotion apud Athen. VIII. p. 336. F. quem citat Markl. ἀρεταὶ δὲ πρεσ-

βεῖαί τε καὶ στρατηγίαι Κόμποι κενοὶ ψοφοῦσιν ἀντ' ὀνειάτων. Hinc iungo: ἦ (sic recte Markl. non ἤ) τὸ *Ἄργος κόμποι μάτην ἦσαν*, non, ut Markl. *num gloriationes* vestrae *falsae erant?*

V. 128. *δοκοῦσαν* in sola est Commelin. *δοκῆσαν* Ald. rell. et Codd.

V. 129. *σ'* omittunt Flor. 1. 2.

V. 130. *λόχους* pro *ὄχους* coniecerunt Pierson. Veris. 1, 6. p. 76. et Markl. Recepit Herm. Non videtur necessarium, quandoquidem, quum septem duces essent, septem etiam currus fuisse, quibus ii veherentur, necesse est; et eo minus emendatio placet, quod *λόχους* librariis notius fuisse videtur, quam *ὄχους*.

V. 135. *τε* post *Τυδεῖ* om. Par. A. B. apud Markl. Flor. 1. 2. Herm. edidit *Τυδεῖ γε*, probante Elmsleio in *Quart. rev.* 14. p. 464. At *γε* in responsionibus non fere usurpatur, nisi ubi et ea, quae praecesserunt, confirmanda sunt (vid. Herm. ad Soph. Ai. 931.), et gravius quid additur, nec simpliciter respondet Anglico *Yes*, ut putat Elmsl. l. c. *Θηβαγενεῖ* pro *Θηβαιγενεῖ* scripsit Markl. in eo tamen falsus, quod *Θηβαιγενὴς* ne graecum quidem esse putabat. vid. Koen. ad Gregor. p. 294. ed. Schaef. Lobeck. ad Phryn. p. 648.

V. 140. Flor. 1. 2. *ἐξελίσσοις*.

V. 144. Ald. rell. *ἦ τοῖς, ἔδ.* i. e. *ἦ τίσιν ἔδ.* Valck. ad Phoen. 423. et Markl. *ἦ τοῖσδ' ἔδ.* quod recepit Herm.

V. 145. *μάχῃ γε* coni. Reisk. et Herm. Quod eodem recidit, si recte capio, inquit Markland. — *δισσῶν* Par. A. ap. Markl.

V. 148. Certatim corrigunt *ὁ δ' Οἰδίπου παῖς τίνι τρ. Θ. λ.* ne brevis syllaba ante *τρ.* producatur, Erfurdt. ad Ai. p. 628. Porson. Adv. p. 229. Gaisf. Hermann. Elmslei. ad Med. 241. Recte. Phoen. 414. *σοφὸς γὰρ ὁ θεός· τίνι τρόπῳ δ' ἔσχες λέχος.*

V. 149. *κτάνοι* coni. Hermann. et Blomfield. Mus. crit. 2. p. 182. quorum hic citat Andr. 723. El. 30. Iphig. A. 709. et notam suam ad Aesch. S. c. Th. 20. Sed vid. ad Phoen. 70. nam *timendi* notio in his etiam inest.

V. 150. Prius *γ'* om. Ald. rell. suppeditarunt Codd. Par. A. B. apud Markl. Flor. 1. 2. Vict. et recepit Herm. De duplici *γε* vid. ad Phoen. 554. ad Med. 125. *Sapientem vero dixisti*, si non omnem, at *voluntariam certe fugam.*

V. 152. *ἦπου σφ' ἀδ.* Sic Ald. Flor. 1. 2. *ἄρα σφ' ἀδ.* Par. C. ap. Markl. Vict. *ἦπου* (supra: *ἄρα*) *σφ' ἀδ.* Par. A.

V. 153. Ald. *ταυτὶ διδάξων ἦλθον.* Pro *ταυτί* Flor. 1. *ταυτοί.* Pro *διδάξων* Par. A. B. ap. Markl. Flor. 1. 2. *δικάζων*, ut edidit Markl. Sed non magis *ταυτί* ferri potest, quod Comicorum tantum est. Quod conieceram, *ταῦτ' ἐκδικάζων*, idem Hermanno in mentem venit, qui sic edidit, et, ut nunc video, Lentingio p. 53. Participii praesentis pro futuro post *ἔρχεσθαι* positi exempla suppeditabunt praeter eos, quos citavi Gramm. gr. §. 556. 7. Seidler. ad Iphig. T. 1284. Boeckh. ad Pind. Pyth. 1, 52. 4, 106. Markland. citat e v. 120. *ἦλθον ἐξαιτῶν.* Blomfield. gloss. Prom. 197. coni. *ταύτῃ δικ. ἦ. ob hanc rem*, vel potius *in hac re.* „vid. Soph. Antig. 936. Herodot. VII, 143. Plat. Cratyl. 18. p. 34. ed. Fischer. Eurip. Med. 336. Hippol. 41."

V. 155. *ἐγὼ 'σφάλην* iam est in Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter.

V. 157. Ald. rell. *τί δέ; πλέον ἦλθον* etc. Post *πλέον* interpunxit Markland. *τί δέ; πλέον, ἦλθον* etc. vertens: *Quid vero* dicis *me non ivisse εὐνοίᾳ θεῶν?* Imo, quod *maius* est, *ivi* deorum interprete *Amphiarao invito et repugnante.* Sed ubi *πλέον* unquam est, *quod maius est?* Porson. Praef. Hec. p. XLI. ed. Lips. citat *Τί πλεῖον; ἦλθον 'A.* quod quo sensu accipi vellet, non addidit. Herm. interpunxit: *τί δὲ πλέον; ἦ.* Elmslei. ingenue fatetur, sive *τί πλεῖον*, sive *τί δέ; πλ.* sive *τί δὲ πλέον* legatur, se locum non intelligere. Nec ego locutionem istam intelligo. Alias *τί πλέον* est *quid prodest?* vid. Blomfield. gloss. Agam. 995. — *γε* post *Ἀμφιάρεω* addendum monuerunt Porson. l. c. et Schaef. ad Soph. Oed. C. 1313 e Codd. B. C. ap. Markl. quibus accedunt Flor. 1. 2. Vict. Sed *γε* nunquam est *etiam*, ut interpretatur Porson. Verto: *quid? quod invito Amphiarao expedi-*

tionem suscepi. Aliter explicat Hermann. ad Viger. p. 826.

V. 158. *ῥᾳδίως ἀπεστράφης* e coniectura Reiskii, Marklandi, Tyrwhitti edidit Hermann. probatum etiam Musgravio. At *ἀποστρέφεσθαί τι* est *aversari aliquid*, vid. Markl. ad h. l. quod quomodo de homine dei monita negligente dici potest? Rectius deus ab homine iussis ipsius non parente sese avertere, eum aversari dicitur. Responsio autem Adrasti ad totam sententiam refertur: neglexi vatum monita, (quo factum, ut dii averso a me animo essent) quod adolescentium strepitus me de recto mentis statu deiiciebat.

V. 160. Valcken. ad Phoen. 753. scribendum putat *εὐψυχίαν γ᾽ ἔσπευσας*, causa non addita. Idem vs. sequ. male vulgo Adrasto tribui monuit.

V. 161. Porson. ad Hec. 13. pro *δή γε* scribit *δῆτα*, quod recepit Gaisford. Contra *δή γε* defendit Elmsl. in *Quart. rev.* 14. p. 465. *yes, which has been the ruin of many generals*, *δή* iungendum esse monens cum *πολλούς*, et quomodo *δῆτα* in hunc locum quadret, se intelligere negans. At Blomfield. Mus. crit. 2. p. 182, „particulae *δή γε*, inquit, sic coniunctae vix alibi reperiuntur, nisi in locis corruptis, Herc. 1146. cf. Elmslei. ad Heracl. 805. Iphig. T. 942. Heracl. 632. Bis *δή γε* expulit Hermann. ex Aristoph. Nub. 677. 783. Vid. ad Viger. p. 790.“ At vide nunc eundem Hermann. ad Viger. p. 825. ad Herc. f. 1137. — Pro *ὤλεσε* Flor. 1. 2. *ἤλασε*.

V. 165. Ald. rell. *πολιὸς ἀνὴρ εὐδαιμονῶν ἴσως πάρος*. Parr. A. B. C. ap. Markl. Flor. 1. 2. Vict. *πολιὸς ἀνὴρ τύραννος εὐδαίμων πάρος*, quod recepit Markland. Sed egregia est coniectura Porsoni praef. ad Hec. p. XXXI. ed. Lips. utramque lectionem coniungentis *πολιὸς ἀνὴρ τύραννος ἰσοδαίμων πάρος*, quam recepissem, si Codd. addicerent.

V. 170. Flor. 1. *ἔτλησε*.

V. 173. Edd. et Codd. *ὡς αὐτὰς ἐχρῆν*. Markl. *ὧν αὐτὰς ἐχρ.*, *ὧν ὡραίων* iungens. Hermann. *ἃς αὐτὰς ἐχρῆν*, quod Canterum legisse ex eius versione *) coniicit Markland. Ego *ὧν αὐτὰς ἐχρῆν*, sed ita ut *ὧν κείνων* posita sint *ἐκ παραλλήλου*. Vid. ad Androm. 641. In Stiblini versione est *quorum ipsas manibus sepultas esse conveniebat.*

V. 177. *χρησίμων* pro *χρημάτων* coni. Musgrav. *ἕλῃ* pro *ἔχῃ* Herm. Idcirco pauperem ad divitem respicere vult, ut, huius exemplo excitatus, non modo ad opes comparandas animum appellat, sed earum continuo studiosus sit. Hoc inest in *ἔχῃ*.

V. 178. Vere, puto, Tyrwhitt. et Marklandus, probante Musgravio, e v. 189. coni. *δεδορκέναι*.

V. 179. Quoquo te vertas, difficile dictu est, quomodo haec cum praecedentibus cohaereant. Versus 179 — 182 delebat Tyrwh. ex alia fabula petitos censebat Reiskius, non probante Musgravio, quem vide. Commodissimam mihi viam Hermannus aperuisse videtur. Nihil tamen impedit, quominus aliam ipsi etiam viam ingrediamur. Videtur igitur post v. 178. haec sententia sequi debuisse, *τούς τε δυστυχεῖς εἰς ἄλλων εὐτυχίαν ἀποβλέπειν*, ut ita tristitiam suam leniant. Sed hac generali sententia omissa, exemplo contrario rem illustrat: ut poëta, qui ipse malis laborat, alios vix delectare possit, nisi hominum feliciorum sorte contemplanda animum a miseriis suis abducat. — *ἅ ν* e correctione Scaligeri pro *ἄν* recepit Hermann. Scal. etiam *τόν θ᾽ ὑμνοποιὸν αὐτὸν, ἅ ν τ. μ.*

V. 182. Par. A. ap. Markl. *τρέπειν* pro *τέρπειν*, B. *τέρπειν. γρ. τρέπειν.*

V. 186. Ald. rell. et Codd. Parr. A. B. C. Markl. Flor. 2. Vict. *Σπ. μὲν ἡ ᾽μή.* Flor. 1. *Σπ. μὲν ἡμῖν.* Markl. em. *Σπ. μὲν ὠμή*, ut emendatum etiam a Cantero in margine exemplaris Basileensis in bibl. Bodleiana, Tyrwhitto, Heathio.

V. 189. *νεανιῶν* coni. Markl. quod recte refutavit Herm.

*) Nulla est Canteri versio, sed Aemilii Porti. Vid. Bentl. epist. ad Mill. p. 465. Lips. Elmslei. praef. Heracl. et in *Quart. rev.* n. 14. p. 455.

V. 194. δὴ 'πόνησ' iam Ald. rell. praeter Barnes. ἄλλοισι δήποτ' ἦν ἁμιλλ. λ. coni. Markl. ἀλλ' ἦ σὺ δὴ 'πόνεις ὁμιληθεὶς λ. Musgr. nescio quid difficultatis in loco plano et expedito quaerentes.

V. 197. Elmslei. in *Class. journ.* comparat Andocidis verba p. 3. ed. Reisk. ἐγὼ δὲ, ὦ ἄνδρες, πολὺ τὴν ἐναντίαν τούτοις γνώμην ἔχω.

V. 199. „De phrasi εἶναι ἐν φύσει vid. Valcken. ad Eur. Phoen. 1349. adde Hec. 706. (diverso sensu 1214.) Soph. Phil. 1242." Porson. Adv. p. 230.

V. 200. ἐκπεφυρμένον Parr. A. B. ap. Markl. Flor. 1. 2.

V. 201. θηριώδη Par. A. Markl.

V. 202. Ald. rell. πρῶτον μέν. Vict. πρῶτος μέν. Parr. A. B. ap. Markl. Lib. P. ap. Musgr. Flor. 1. 2. πρῶτον μέν, ut primus edidit Barnes.

V. 203. Iacobs. cur. sec. in Eurip. p. 61. et Wakefield. Silv. cr. II. p. 76. ὡς γεγωνίσκειν, ille etiam ἔπος pro ὄπα. Si ſana est lectio, supplendum ὥςτε ἡμᾶς γιγνώσκειν ὄπα.

V. 204. Markl. coni. τροφήν τε καρποῦ γητραφῆ, κἀπ' οὐρανοῦ, Hermann. τρ. τε κ. γητρεφῆ, κἀπ' οὐρ. Ego neque γητραφὴς, nec γητρεφὴς usquam legere me memini, quamvis analogiae non repugnet; nec gradatio in vulgata offendit.

V. 205. Vulgo ὡς τά γ' ἐκ γ. Emendavit Markl.

V. 206. Par. A. ap. Markl. ἄρδει τε. νηδὺν Telluris recte intelligit Heynius ad Pind. Ol. 5, 54. Markland. coni. ἄρδῃ τ' ἄνυδρον. — πρὸς δὲ τοῖσι. Blomfield. Mus. crit. 2. p. 182. et Monk. ad Alcest. 274. legendum censent πρὸς δὲ τοῖςδε.

V. 207. Ald. Brub. Herv. 1. 2. προβλήματ' αἴθον' ἐξαμύν. θ. unde Reisk. πρόβλημα κ' αἴθον' ἐξ. θεόν. αἴθον sine apostropho primus dedit Canter. Aemil. Portus αἶθον, ut Rhes. 987. quod recepit Musgr. vel potius αἶθος. T. Faber, Heath. et Markl. αἰθόν τ' ἐξ. Milton. et Valck. ad Phoen. 786. p. 292. αἶθός τ' ἐξ.

V. 210. Vulgo κοὐ σαφῆ, γινώσκομεν. Alterum e Parr A. B. C. recepit Markland. et sic Flor. 1. 2. Vict.

V. 216. Ald. rell. ἐν χερσίν. pro quo Is. Vossius ἐν χεροῖν. Parr. A. B. C. ap. Markl. Flor. 1. 2. Vict. ἐν φρεσίν. Pro κεκτημένοι Flor. 1. κεκτημένοις.

V. 219. Recte viderunt Reisk. Heath. Markl. Elmslei. in *Quart. rev.* 14. p. 449. huic μέν respondere δέ, non v. 221. sed v. 228. verba autem v. 222 — 227. χρῆν γὰρ — ἠδικηκότα in parenthesi esse. Neque tamen idcirco δέ v. 221 et 224. in τε mutatum velim, quod Elmsl. suadet.

V. 220. ὡς ζώντων θεῶν contra Marklandum et Porsonum, quorum ille ὡς δόντων θ. hic Append. ad Toup. in Suid. p. 461. ὡς ἐώντων θ. legendum coniecit, recte defendit Hermann.

V. 221. σῶμα pro δῶμα Parr. A. B. Flor. 1. 2.

V. 224. Ald. rell. εἰς φόβους. Parr. A. B. C. ap. Markl. Flor. 1. 2. Vict. εἰς δόμους, quod non expedire se ait Musgrav. Mirum, quum etiam Melanipp. fr. XII, 1. legatur: Ἴστω δ' ἄφρων ὢν, ὅςτις ἄτεκνος ὢν τὸ πρὶν Παῖδας θυραίους εἰς δόμους ἐκτήσατο. Similiter Hipp. 625. λαβὼν ἀτηρὸν εἰς δόμους κακόν.

V. 226. Markl. coni. πήμασι ξυνώλεσε vel πήμασιν συνώλεσεν. τοῖς πήμασιν est *propter mala, delicta.* Vid. Gramm. gr. §. 403. b.

V. 227. τὸν οὐ νοσοῦντα Pierson. Veris. I, 6. Markl. et ante utrumque Stanlei. ad Aesch. Theb. 605. et Lambin. ad Horat. Carm. III, 2, 29. monente Porson. Adv. p. 230. quod recipere, aliud agens, neglexi.

V. 229. Ald. Herv. 1. 2. Cant. Barn. Musgr. μάντεων λεγόντων, θέσφατ' εἶτ' ἀτιμάσας. Sed iam Brub. μ. λεγόντων θέσφατ', εἶτ' ἀτιμ. quod probant Reisk. et Heath. Mihi neque post λεγόντων, neque post θέσφατ' interpungendum videtur: θέσφατα enim et e λεγόντων et ex ἀτιμάσας pendet, μάντεων λεγόντων θέσφατα εἶτα ἀτιμάσας θέσφατα. Vid. ad Hec. 185. Or. 403. Phoen. 520. Herm. post παρελθών v. sq. distinxit, ut iungerentur, εἶτ' ἀτιμάσας θεούς.

V. 231. Blomfield. Mus. crit. 2. p. 183. legit ταραχθείς, verens, ut Tragici participio παραχθείς unquam usi sint.

V. 236. Par. B. ap. Markl, πάσχων.

V. 237. *οἱ γὰρ ὄλβιοι* Par. B. C. Flor. 1. 2. Vict. quod recepit Hermann. Mihi *γάρ* e praecedentibus repetitum videtur, nec solet post distributionem memoratam *γάρ* poni. *μέν* etiam Stob. Serm. XXXIX. p. 238. Gesn.

V. 238. Stob. Serm. XLIII. ed. Trinc. *ἔρως*. *Herm.*

V. 239. Flor. 1. *σπανίζονται*.

V. 240. 41. Soph. Ai. 157. *πρὸς γὰρ τὸν ἔχονθ' ὁ φθόνος ἕρπει.*

V. 242. Stob. l. c. *γλώσσῃ*, et v. 243. *ἡ μέση σώζει πόλιν.* Ald. Brub. Herv. 1. 2. Stob. *φιλούμενοι*. Canter. *φελούμενοι*. Barn. (cum v. l. in marg. al. *κηλούμενοι*.) *φηλούμενοι*, et sic Par. A. ap. Markl. Flor. 1. 2. Vict.

V. 244. *φυλάσσουσ'* pro *φυλάττουσ'* e Stobaeo dedit Herm. Cf. Porson. Adv. p. 231. Sic etiam Vict. Mox Stob. *ὅν τιν' ἂν δόξῃ πόλει.*

V. 246. *καλῶν* Parr. A. B. C. ap. Markl. Flor. 1. 2. Vict.

V. 247. sq. Ald. rell. *χαίρων ἴθι· μὴ οὐ γὰρ βεβούλευσαι καλῶς.* in qua lectione syllaba versui deest. Parr. A. B. C. Flor. 1. 2. Vict. *χαίρων ἴθι δὴ μὴ γὰρ βεβούλευσαι καλῶς.* soloece. Codd. lectionem, quamvis mendosam, receperunt Markl. Musgr. Herm. Heath. coni. *χαίρων ἴθ'· οὐ μὴ γὰρ* — — soloece. Markl. *χαίρων ἴθ'· οὐ δὴ γάρ* — vel *χαίρων ἄπιθι*, vel *χαίρων ἴθι σύ· μή* etc. Musgrav. *χαίρων ἴθ'· οὐδ' εἰ μὴ βεβ. κ.* Hermann. *χαίρων ἴθ'· εἰ δὲ μὴ βεβ. κ.* quod optimum videtur, probatum etiam Elmsleio in censura. Propius ad codd. accedas legendo: *χαίρων ἴθ'· εἰ μὴ γὰρ βεβ. καλῶς.* Sq. v. Heath. explicat *fortunam tuam nos etiam opprimere nimium est.* Wyttenbach. ad Plut. p. 272. *πιέζειν* explicat *urgere quid, consectari, insistere alicui rei, studere*, *πιέζειν τὴν τ. ἡμ. λίαν*, *ut fortunam nimium urgeamus*, quod vereor, ut satis intelligam. Musgr. coni. *οὐδ', εἰ μὴ βεβ. κ. Αὐτός, πιέζειν τὴν τύχην ἔμ' ἀξίου*, *neque — aequum puta, ut ego infortunio macter*, in quo *οὐδ' ἀξίου* soloecum est. Herm. *πιέζειν σὴν τύχην ἡμᾶς τί δεῖ;* commode; sed quomodo *τί δεῖ* in *λίαν* abiisse dicas? *πιέζειν* eo fere sensu accipiendum videtur, quo est in Hippol. 632. *πιέζει τἀγαθῷ τὸ δυςτυχές*, *infortunium suum commodo, quod simul adeptus est, comprimit*, id est, *occultat*, ut non amplius appareat, *obruit.* Sic h. l. *πιέζειν σὴν τύχην* *fortunam tuam* adversam *occultare* auxilio tibi ferendo quo illa obscuretur, id est, *fortunae tuae mederi.* Ceterum in Flor. 1. deest *τήν.*

V. 249. Petitus Misc. 3, 17. coni. *ἐν νόοισι*, Musgr *ἐννοίαισι*, quam coniecturam ipse non inelegantem vocat, et recepit Hermann. Sed plurale *ἔννοιαι*, nisi in Stoicorum *κοιναῖς ἐννοίαις*, vix usurpatur, nec ipsum vocabulum satis aptum videtur, *in cogitationibus* vel *in animo hominum hoc inest*, pro *in natura* vel *ingenio hominum.* Equidem sequor explicationem Marklandi, qui respici monuit ad ea, quae v. 159. 231. dicta erant; quamquam non diffiteor, perturbatum esse ordinem sententiarum, quum sic scribendum esset: *ἥμαρτε· συγγνώμην δὲ τῷδ' ἔχειν χρεών· παρήχθη γὰρ ὑπὸ τῶν νέων· ἐν τοῖς νέοις δὲ τῶν ἀνθρώπων ἔνεστι τὸ ἁμαρτεῖν.* Sq. v. Herm. *τῶνδ'* pro *τῷδ'*.

V. 251. Hic versus in omnibus et Codd. et edd. choro tribuitur, sic scriptus: *ἀλλ' ὡς ἰατρὸν τῶνδ' ἄν. ἀφ.* Sed quum sic scriptus choro nullo modo conveniret, Barnesius, Scaligero, Heinsio ac Duporto auctoribus, eum post v. 252. transposuit: *Οὔτοι δικ. Ἀλλ' ὡς ἰατρόν. Οὐδ' εἴ τι πρ.* in quo illud reprehendit Musgr. quod, quum *δικαστήν, κολαστήν, ἐπιτιμητὴν* e verbo *εἱλόμην* pendeant, haec incommode a se divellantur, interposito verbo *ἀφίγμεθα.* Mirum vero, divelli ea dicere, quum, interposito verbo *ἀφίγμεθα*, accusativi illi non amplius e verbo *εἱλόμην* pendeant, sed ex *ἀφίγμεθα*, sicut *ἰατρόν.* Quod vero idem dicit, negativam particulam *οὐδ'* ostendere, aliam negativam praecessisse, non adversativam *ἀλλά*, praecessit alia negativa *οὔτοι*, et, ut verbis *οὐδ' εἴ τι πρ.* etc. opponitur *ἀλλ' ὡς ὀναίμην*, sic versui *οὔτοι δικαστὴν εἱλ.* recte opponi potest *ἀλλ' ὡς ἰατρόν.* Cf. locum Thucyd. ad v. 252. allatum. Itaque hactenus ordo sententiarum, a Barnesio constitutus, non deterior est, imo melior, commento Musgravii, quem sequitur Herm., versum 251. Adrasto tribuentis, ut huius oratio a verbis *Ἀλλ' ὡς ἰατρὸν τῶνδ', ἄναξ, ἀφίγμεθα· Οὔτοι δικαστήν* etc. incipiat. In qua lectione quivis negativam sententiam *Οὔτοι δικ.* priore

loco poni, subsequi demum debuisse huic oppositam *'Αλλ' ὡς ἰατρόν* etc. existimaverit, et nimis abrupte ab *ἀλλ'* incipit Adrastus, tum quum post *ἰατρὸν τῶνδ' ἀφίγμεθα* accusativi *δικαστὴν, κολαστὴν κἀπιτιμητήν* etiam ad *ἀφίγμεθα* referendi essent, non satis commode novum verbum inculcatur, *εἱλόμεθα*, denique allocutio *ἄναξ* bis, parvo intervallo diremta, repetitur. Itaque in eo Codd. et edd. secutus sum, quod hunc versum choro reliqui, sed pro *ἀλλ' ὡς ἰατρόν* scripsi *ἄλλως σ' ἰατρὸν τῶνδ', ἄναξ, ἀφίγμεθα*. Sed, ut dicam quod sentio, mihi videtur aliquis ad verba *ἀλλ' ὡς ὀναίμην*, ut eadem constructio conservaretur, adscripsisse *ἀλλ' ὡς ἰατρόν*, alius vero versum integrum procudisse.

V. 252. Apte cum hoc loco confert Elmsl. in censura locum Thuc. IV, 83. *Περδίκκας δὲ οὔτε δικαστὴν ἔφη Βρασίδαν τῶν σφετέρων διαφορῶν ἀγαγεῖν, μᾶλλον δὲ καθαιρετὴν ὧν ἂν αὐτὸς ἀποφαίνῃ πολεμίων.* Ante *εἱλόμην* necessario inserendum putavi *σ'*, et sic legi fertur in ed. Basil. 1562.

V. 257. Elmsl. in *Quart. rev.* 14. p. 449. coni. *ἀλλ' ὦ γεραιαί*, collato v. 357.

V. 258. *καταστεφῆ* est ex coniectura Scaligeri et Duporti, probata etiam Heathio, Marklando, Hermanno, pro *καταστροφῇ*.

V. 260. Ald. rell. *μάρτυρας*. Parr. A. B. C. Markl. Flor. 1. 2. Vict. *μάρτυρ'*.

V. 261. Flor. 1. *ἤρκευσαν*.

V. 262. Lacunam, quam hic quivis deprehendet, his versibus, e Phil. Melanchthonis versione expressis, explet Brubachiana:

τῶν συγγενῶν δ' αἰδεῖσθαι δάκρυά σε χρεών,
τοῖς οὐ παθοῦσιν ἄξι' ἀμύνειν εὐσεβές.
ἡ γὰρ τεκοῦσά σ' ἐστὶ θυγάτηρ Πιτθέως,
ὃς Πέλοπος etc.

in quibus emendandis operam perdidit Marklandus. Hoc vero iam Musgrav. recte perspexit, versus 262. sqq. choro tribuendos esse, non Adrasto.

V. 267. Ald. rell. Stob. tit. CIII. ap. Gesn. CV. ap. Grot. *δοῦλοι*. Parr. omn. Flor. 1. 2. Vict. *δοῦλος*.

V. 270. Sequens chori canticum Herm. in stropham v. 270—73. *μεσῳδόν* 274—79. et antistropham v. 280—83. digessit, et inter tres chori personas distribuit.

V. 271. *ἀντίασον γονάτων, ἐπὶ χ. β.* interpungit Ald. Brub. Herv. 1. Herm. (*ἔπι χ. β.*) *ἀντίασον, γονάτων ἔπι χ. β.* Herv. 2. Canter. Barnes. Markl. Musgr. Neutra interpunctio vera. *γονάτων* et ex *ἀντίασον* et ex *ἐπιβαλοῦσα* pendet.

V. 272. Codd. et edd. *τέκνων τε θνατῶν κόμισαι δ.* *θνατῶν* pro *θανόντων* est etiam in Herc. f. 485. ubi nihil offendit Herm. Elmsl. in censura *φθιτῶν* legit. Hoc loco *τε* ferri non potest, et monstrat locum corruptum esse. Itaque Reiskius et Markl. coni. *τέκνων τεθνεώτων*, Heath. *τ. τεθνώτων*. contra quod monet Elmslei. in *Quart. rev.* p. 450. *τεθνεώς* non nisi in Aeschyli Choeph. 680. legi, ipse emendat *τέκνων δμαθέντων*, ut Alc. 125. Iph. T. 190. 221. Troad. 176. Pro *δέμας* Par. B. *παῖδας*. *κομίσαι* Markl. scripsit pro *κόμισαι*.

V. 274. Vulgo *πέμπετε, κρίνετε ταλ. χ. γερ.* *κρίνετε* quum sensu careat, Reisk. coniecit *πέμπετε, κλίνετε*. Musgrav. *πέμπετ', ἐκτείνετε ταλαίνας χέρας γεραιάς*. Beck. in Bibl. philol. I. p. 75. *πέμπετ', αἴρετε* ex Hec. 62. Hermann. ex eodem loco *πέμπετ', ἀείρετε*. Elmslei. in *Class. journ.* *ἀείρετε* plane abhorrere iudicat ab hoc loco, ubi chorus in eo sit, ut ad genua Thesei procumbat, et cum Reiskio legendum censet *κλίνετε*, *lay me down*, collato loco Alc. 277. Nam homines obesos et vetulos non minus in procumbendo, quam in surgendo alienae opis indigere. At ubi unquam *κλίνειν* est *adiuvare aliquem, ut genibus innitatur?* In loco Alcestidis certe haec non est sententia verbi *κλίνατε*, sed *humi me reclinate*, tanquam viribus deficientem et morituram, ut Orest. 217. Et si vel maxime *κλίνειν* hanc vim haberet, quis in eo usus est *τοῦ πέμπειν?* Imo antequam ad Thesei genua accidere possint, ad eum deducendae sunt, ut v. 271. erat *βᾶθι καὶ ἀντίασον*. Huc refertur illud *πέμπειν*, et ei bene convenit *ἀείρετε*, *sublevate, erigite* sedentem.

V. 275. Ald. et Codd. *ταλαίνας χέρας γεραιάς*. Herm. *τάλαιναν χερὸς γεραιᾶς*. Hinc *χερὸς γεραιᾶς* recepi ob l. c. Hec.

V. 276. Marklandus, hexametrum acatalectum non ferens, distinguit:

— — — — ὦ δοκιμώτατος Ἑλλά-
δ᾽ ἄντομαι — — — —

sequentem in dactylicum tetrametrum et dimetrum describit

ἄντομαι, ἀμφιπιτνοῦσα τὸ σὸν γόνυ
καὶ χέρα δειλαίαν·

Elmslei. etiam in *Classic. journ.* p. 425. pro Ἑλλάδι spondeum requirit, et v. sq. pro δειλαίαν malit δειλάν. Sed vid. Herm. elem. doctr. m. p. 325. — πρός σε γενειάδος est a Markl. quum in Ald. rell. et Codd. σε deesset.

V. 277. Ald. rell. et Codd. καὶ χέρα δειλαίαν. Markl. Heath. et Elmsl. ad Med. 1232. distinguunt καὶ χέρα, δειλαίαν Οἴκτισαί μ᾽. δειλαία est e correctione Herm. Alterum ob adiunctum χέρα et similem terminationem sq. v. scriptum videtur. Quam coniecturam de v. 278. protulit Hermann. ad Arist. de poët. p. 134. eam nunc silentio reprobavit.

V. 279. ἤ τίν᾽ ἀλάταν e coniectura Musgravii receperunt Herm. et Gaisf. Hac voce ἀλάταν defenditur etiam ἱκέταν v. praec. quod Markl. in ἱκέτιν mutandum, Hermann. cum ἴηλεμον iungendum putat. Elmslei. ad Med. l. c. citat οἴκτισαι ἀμφὶ τέκνων ἱκέτιν [τάφου].

V. 282. Ald. rell. ἐπιδάκρυον, ubi Barnes.: Alias ἐπὶ δάκρυον. et sic Portus, Reiskius, Musgr. Herm. Flor. 1. 2. ut iungantur βλέψον ἐπὶ δάκρ. Heath. βλεφάρων ἐμῶν ἔπι, quod mihi melius videtur. βλέπειν εἰς vel πρός τι invenitur, βλ. ἐπί τι nondum legi, nisi in D. Luca, quem laudat Markland.

V. 288. διοῦς pro Δηοῦς Flor. 1. ἐσχατιαῖς Ald. Brub. Herv. 1. 2. Par. A. ap. Markl. Vict. αἰσχατιαῖς Par. B. Flor. 1. 2. ἐσχάραις Canter. Barn. rell. — προςημένη dedit Hermann. consulto, an casu, nescio.

V. 291. εἴπω τί Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. εἴπω τι Barn. Musgr. ut volebat etiam Markl. qui habet εἴπω τί.

V. 294. Herm. χρήστ᾽ ἔπη κρύπτειν φίλοις, ne brevis

syllaba finalis ante mutam cum liquida produceretur. Quod vero ad hanc scripturam firmandam in Praef. p. IX. laudat Porson. ad Orest. 64. Erfurdt. ad Soph. Ai. 1109. Porsonus, ut recte monet Elmsl. in *Class. journ.*, non nunquam, ſed raro, in verbo composito brevem syllabam ante mutam cum liquida produci contenderat, Erfurdtius autem de eo, quod in diversis verbis fieri soleret, disputaverat. Idem Erf. ad Soph. Oed. T. 635. complura exempla certa et indubitata syllabae natura brevis in verbo composito productae attulit. — φίλοις Ald. rell. et Codd. Sed equidem nullum locum novi, ubi κρύπτειν dativo iungatur. Itaque cum Barn. Markl. Musgravio, Brunckio ad Aesch. Prom. 630. etiam Hermanno ap. Erfurdt. ad Soph. Oed. T. 635. dedi φίλους.

V. 299. ἔγωγε Par. C. (i. e. Lib. P.) Flor. 1. 2. Victor. pro ἐγὼ δέ Ald. rell.

V. 301. σφαλης (σφάλης an σφαλῆς?) Parr. A. B. apud Markl. pro Ald. σφαλῆ. Elmslei. in *Quart. rev.* 14. p. 446. em. σφάλλει, quod sane aptius.

V. 304. νυνί vitiosum est. vid. Porson. ad Med. 157. Itaque Herm. coni. νῦν δ᾽ οὐχὶ σοί τε τοῦτο τὴν τιμὴν φέρει; quod non satis convenire videtur cum sqq. κἀμοὶ παραινεῖν οὐ φόβον φέρει. Possis etiam suspicari: νῦν ἀλλὰ σοί τε etc. Articulum τὴν τιμήν, in quo haeserat Reiskius, ita defendit Herm. ut dicat significari honorem, qui cum illa re coniunctus est.

V. 308. ἐς τῶνδ᾽ ἀνάγκην coni. Blomfield. Mus. crit. 2. p. 183. sine causa idonea. καταστῆσαι Reiskio debetur pro καταστῆναι.

V. 310. Stob. Tit. XLIII. ed. Trincav. τὸ γὰρ συνέχον, ed. Gesn. XLI. p. 239. Grot. XLIII. τὸ μὲν γὰρ συν.

V. 311. Stob. Trinc. et Gesn. τοὺς αὐτούς pro τοὺς νόμους.

V. 319. sq. Ald. rell. ἄβουλος ὡς et v. sq. Γοργόν᾽ ὣς ἀναβλ. quod varii varie emendare conati sunt. Ego Hemsterhus. ap. Musgr. Exerc. in Eurip. p. 84. et Toupium Emend. in Suid. T. II. p. 259. secutus sum, cui adstipulatur Valck. in nota MS. h. l. ed. Markland. Ordo est, ὁρᾷς, ὡς σὴ πατρὶς, κεκερτομημένη ὡς ἄβουλος (ὡς οὐκ ὀρθῶς βουλευομένη de eadem Athenarum urbe Isocrat. Panegyr. c. 14. loco a Mus-

gravio adscripto) γοργὸν ἀναβλέπει τοῖς κερτομοῦσι. ἀναβλέπειν τινί satis tuebitur Plato Charm. p. 111. ἀνέβλεψέ τέ μοι τοῖς ὀφθαλμοῖς ἀμήχανόν τι οἷον. Sic ἀντιβλέπειν τινί Aeschin. p. 539. ed. Reisk. Cf. Elmlei. ad Bacch. 1307. Commode Gaisford. citat Eustath. ad Il. έ. p. 602. penult. = 458, 51. καὶ ὥσπερ ἐπαιγίζει τοῖς ἀντιπάλοις, καὶ οὐκέτι γαληνὸν καὶ μαλακὸν, ἀλλὰ γοργὸν ἐμβλέπει. Verbis γοργὸν ἀναβλ. opponitur v. 323. σκοτεινὰ βλέπειν.

V. 321. Legati Corinthiorum ap. Thuc. I, 123. πάτριον γὰρ ἡμῖν ἐκ τῶν πόνων τὰς ἀρετὰς κτᾶσθαι.

V. 322. Ald. rell. Stob. Tit. XXIX. p. 198. Gesn. (ubi vv. 321. 2. 3. citantur) p. 131. Grot. (qui vv. 319. 20. addidit.) αἵδ' ἥσυχοι, σκοτεινὰ πράσσουσιν πόλεις. Parr. A. B. C. ap. Markl. Flor. 1. 2. Vict. αἱ δ' —— πράσσουσαι, quod receperunt Markl. et Musgrav. an recte, dubitat Gaisford. ad h. l. Et sane lectio codicum facilius a librario effingi potuit.

V. 326. Herm. σὺν τύχῃ σ' ὁρμ. haud scio, an culpa operarum.

V. 329. Par. B. ap. Markl. (G. Musgr.) πάντ' (ταῦτ' superscr.).

V. 330. Markl. quia Tragici non soleant dicere ὦ φιλτάτη μοι, nisi addita alia voce, ut ὦ φιλτάτη μοι σύγγον' Iphig. T. 778. coni. ὦ φιλτάτη, σοὶ τῷδε τ' εἴρ. καλῶς· Κἀμοὶ διπλοῦν δὲ χάρμα. De priore assentitur ei Musgr. non item de interpunctione. Scribendum saltem erat κἀμοὶ δὲ διπλοῦν χ. γ. τόδε. et quomodo choro διπλοῦν χάρμα esse potuit id, quod non ad ipsum, sed Aethram et Theseum tantum pertineret?

V. 334. ἐσφάλην Ald. Brub. Herv. 1. 2. ἐσφάλη Canter. et sic Parr. B. C. apud Markl. Flor. 1. 2. Vict.

V. 338. ἐξεδειξάμην Herm. quam coniecturam firmat Praef. p. XV. et probat Elmslei. in *class. journ.* accipiens pro ἀπεδειξάμην. Blomfield. Mus. cr. 2. p. 183. coni. ἐξηνεγκάμην, quod a vestigiis vulgatae lectionis remotius est. Si vulgata sana est, sic explicanda est, *hunc morem mihi selegi inter Graecos*, εἰς Ἕλληνας, ut ἐπίσημος εἰς Ἕλλ.

V. 342. σύ, tanquam e glossa natum, ob metrum deleverunt etiam Gaisford. et Hermann.

V. 345. Necessario legendum videtur cum Elmsleio *Quart. rev.* 14. p. 450. λόγοισι πείσας. Cf. Iphig. T. 1018. Nam vix iungi possunt εἶμι πείσων post δράσων τάδ' εἶμι καὶ νεκροὺς ἐκλύσομαι. Terminationes - ας et - ων confusae sunt etiam infra v. 542. — βίᾳ δορὸς ἤδη τοῦτ' ἔσται. Sic distinctum in Ald. Brub. Herv. 1. Punctum post δορός posuit Herv. 2. et hinc Canter. Barnes. Markl. Musgr.

V. 346. μὴ οὐχὶ σὺν φθ. θ. legendum censebat Markl. hoc sensu: *modo absit invidia vel ira Deorum.* Nam se hoc facturum esse *propitiis diis*, dici non potuisse in re incerta. Quidni potuerit, quum legem divinam de sepeliendis mortuis defensurus sit, quam qui non defendat, ἀτιμάζειν θεούς dicitur v. 301.? Hoc vero nondum mihi innotuit, μὴ οὐκ in optationibus poni, pro *dummodo;* neo μὴ οὐ nisi post sententias negativas reperitur.

V. 347. Flor. 1. 2. τόδε pro τάδε.

V. 353. ἐς πλῆθος ἀστῶν coni. Elmslei. *Class. journ.* Vix opus, quum haec vis in praecedente δῆμος insit.

V. 355. λέξω pro πέμψω Par. A. ap. Markl. quod probat Herm. in Add.

V. 356. Flor. 1. νεκρῶν σώμασι διαιτούμενος.

V. 362. αὑτοῦ pro αὐτοῦ est a Markl. Rectene an secus, dubites post ea, quae Thiersch. in Act. Monac. T. II. p. 279. disputavit. — ἅν Ald. Brub. Herv. 1. ἄν Herv. 2. rell. quod inepte tuetur Barnes. Elmslei. in *Quart. rev.* p. 449. not. monet, non in Aegei domum abduci Aethram, sed idcirco abire, ut sit, qui paulo post persona praeconis indutus redeat.

V. 364. Flor. 1. 2. ἐκλύετε τάδ', ἔκλ.

V. 365. μεγάλᾳ Πελασγίᾳ e correctione Musgravii pro μεγάλα Πελασγία recepit Hermann. qui etiam ad hunc dativum et ad sqq. pertinere vocabulum ὅσια monuit. Constructionem sic variare solent Tragici, ut, qui ad eos proxime accedit, Thucydides. Vid. ad Hippol. 148. Versus est dochmiacus dimeter, sequens dochmiacus hypercatalectus.

V. 369. τάν, a praecedente syllaba absorptum, ob metrum addiderunt Heath. et Markl.

V. 371. καλοῦ pro καλόν Flor. 1.

V. 372. ἐςαεί Ald. rell. Flor. 1. 2. ἐςαιεί Barn. Markland. rell.

V. 373. τί μοι πτόλις κρανεῖ ποτ'; ἆρα est ex em. Musgr. quam receperunt etiam Hermann. et Gaisford. pro τιμόπτολις· κρανεῖ ποτ' ἆρα φίλιά μοι. Pro ἆρα Vict. ἄρα.

V. 374. Ald. rell. τεμοῖ. Parr. A. C. ap. Markl. Flor. 2. Vict. τεμεῖ, quod recepit Markl. φίλια τέμνειν ad h. l. docte illustrans. Pro τέκνοισιν Flor. 1. 2. τέκνοις.

V. 375. ληψόμεθα Ald. ληψόμεσθα Herm.

V. 377. Ad constructionem cf. Aesch. Theb. 14. θεοῖς ἀρήγειν καὶ θεῶν ἐγχωρίων Βωμοῖσι, τιμὰς μὴ 'ξαλειφθῆναί ποτε.

V. 379. ἀεί Parr. A. B. ap. Markl. Flor. 1. 2. Herm. Canter. et Markl. coni. νέμουσ' αἰεί, quod recepit Gaisford. Herm. ed. νέμεις, τόν τ' ἀεὶ δυςτυχῆ, ut τὸν ἀεὶ δυςτυχῆ idem esset, quod ἀεὶ τὸν δυςτυχῆ, qui satis frequens sit huius adverbii usus, commemoratus iam ab H. Stephano Thes. T. I. p. 113. Cf. Erfurdt. ad Soph. Phil. 131. Addo Valck. ad Herod. p. 353, 16. Monk. ad Alc. 716. Vid. Herm. Praef. p. IX. qui tamen dicere non debebat, τὸν ἀεὶ δυςτ. idem esse, quod ἀεὶ τὸν δυςτ.

V. 381. Verba μὲν ἀεὶ sensui parum prodesse notavit Markland. Probabile est, quod suspicatur Musgrav., mutilum hoc exordium esse. Si recte se habet, hic esse videtur ordo sententiarum: Quum alias semper nuntios et iussa mea ad alios perfers, tum hoc tempore Thebas perge.

V. 384. Herm. edidit: Ἰσμηνοῦ θ' ὕδωρ Σεμνὸν, τυράννῳ φρ. nescio, qua de causa.

V. 388. Flor. 1. 2. Ald. Herv. 1. 2. Cant. θέλωσ' αἰν. θέλωσιν Brub. Barnes.

V. 390. Par. A. ap. Markl. δέχεσθε.

V. 392. εὐτρεπής e coniectura Markl. probata etiam Valcken. ad Phoen. 801. et Brunckio ad Aesch. Theb. 91. pro εὐπρεπής.

V. 393. ἑκοῦσά γ' etiam Herm. pro ἑκοῦσά τ', probante Elmsl. in *Quart. rev.* 14. p. 446. Nam non adeo diversa sunt ἑκοῦσα et ἀσμένη, ut per duplex τε copulari possint.

V. 396. sqq. Ald. rell. Καδμεῖος ὡς ἔοικεν. οὐ σάφ' οἶδ' ὅτι Κῆρυξ, ἐπίσχες, ἵν σ' ἀπαλλάξῃ πόνου, Μολὼν δ' ὑπαντᾷ etc. Scaliger versum 398. post v. 395. ponendum censebat. Herm. ita hos versus dedit: Καδμεῖος, ὡς ἔοικεν· οὐ σάφ' οἶδ', ὅ τι Μολὼν, ὑπαντᾷ τοῖς ἐμοῖς βουλεύμασιν Κῆρυξ. ἐπίσχες etc. Mihi simplicissimum videbatur cum Musgravio scribere, ὡς ἔοικεν οὐ σάφ' εἰδότι. V. 398. δ' omittunt Parr. A. B. Flor. 1. 2.

V. 408. τὸ πλεῖον malit Elmsl. *Quart. rev.* 14. p. 450. laudans 379. et Porson. ad Phoen. 612.

V. 411. ὄχλων Parr. A. B. C. ap. Markl. Flor. 1. 2. Vict.

V. 413. ἄλλοτ' ἄλλοσε coni. Markland. probante Valcken. diatr. p. 257. Vulgatae commodus sensus est, et ὅςτις non ad certum hominem, sed ad totum genus spectat.

V. 415. Vulgo εἰςαῦτις. Correxit Hermann.

V. 417. Markl. fassus se διορθεύων λόγους non intelligere, suspicari se dicit aliquid de διοπτεύων, ad quem locum Valcken. adscripsit in meo exemplo: „Hoc verum est; hinc Hesych. Δ. κατασκεψάμενος.“ Mihi lusus esse videtur in oppositis διορθεύειν λόγους et ὀρθῶς εὐθύνειν πόλιν, et διορθεύων λόγους esse credo ὀρθῶς χρώμενος τοῖς λόγοις, *orationibus demagogorum, quibus rationes suas explicant.*

V. 420. Ald. rell. γᾷ πόνος. Barnes. e Canteri Nov. lect. II, 17. et Scaligeri coniectura dedit γαπόνος δ' ἀνὴρ π. Parr. A. B. C. ap. Markl. Flor. 1. 2. γηπόνος. Vict. γῆ πόνος. γαπόνος colorem ducere possit e γαπότους τιμάς, γαμόρων, quae affert Markl. quibus addere poterat γάπεδον. sed, ut monuit Herm., γηπονεῖν legitur in Rheso v. 73. et Hesych. non γαπόνος habet, sed γηπόνος· γεωργὸς, γεωμόρος.

V. 420. sq. πένης, εἰ καὶ πένοιτο corrupta esse quivis videt. Barnes. e Canteri et Scaligeri coniectura edidit, πένης εἰ καὶ γένοιτο. in quo quaerere licet cum Marklando, qui factum sit, ut notissima vox γένοιτο mutaretur in πένοιτο. Correctioni aliam addidit Erfurdtius πένης, εἰ καὶ γένοιτο μὴ 'μαθὴς ἔργων ὕπο scribens, quam recepit Hermann. sed interpunctione non in fine versus, sed post ἀμαθής posita. Ita homo rusticus rem publicam idcirco tantum respicere non posse diceretur, quod opera

in re rustica ponenda a cura rerum civilium arceretur, non quod earum imperitus esset; quod non magnam vim habet in eo, qui populare imperii genus sibi vituperandum sumsit. Itaque medicinam huic loco adhuc exspectandam esse censeo.

V. 423. Stob. Tit. CIV. p. 563. Gesn. CVI. p. 443. Grot. ἤδη. Markl. coni. ἦ δὴ νοσῶδες, ταὐτὸ τοῖς ἀμείνοσιν Ὅταν ἀ. π. ἀξίωμ᾽ ἔχῃ, quam coniecturam recepit Hermann. Sed etiam vulgatae sententia verissima est: *Res permolesta est maxime optimatibus, Cum dignitatis flore vir splendet malus*, ut vertit Grotius. et ταὐτό pro ταὐτόν rarissimum esse in Tragicis, recte monet Elmslei. in *Classic. journ.* Vid. ad Phoen. 499. Mox pro γλ. κατασχὼν δῆμον in Cod. Stobaei Paris. A. legi γλ. κατάρχων δόμον adscripsit Valck. ed. Trinc. γλώσσης κατάρχων δόμων.

V. 429. πόλει omittit ed. princ. Stobaei Tit. XLIX.

V. 431. Aeschyl. Prom. 194. οἶδ᾽ ὅτι τραχὺς καὶ παρ᾽ ἑαυτῷ Τὸ δίκαιον ἔχων Ζεύς. quocum hunc locum comparat Porson. ap. Blomfield.

V. 432. Vulgo: καὶ τόδ᾽ οὐκέτ᾽ ἐστί σοι. Toup. Em. in Suid. II. p. 258. coni. καὶ τόδ᾽ οὐ μέτεστί σοι. Sed recte Markland. καὶ τόδ᾽ οὐκέτ᾽ ἔστ᾽ ἴσον.

V. 433. Apud Stob Tit. XLII. p. 276. Gesn. XLIV. p. 171. Grot. haec sic leguntur: Οὐκ ἔστιν οὐδὲν κρεῖσσον, ἢ νόμοι πόλει Καλῶς τεθέντες· ὅ τε γὰρ ἀσθενέστερος Ὁ πλούσιός τε τὴν δίκην ἴσην ἔχει, Νικᾷ δ᾽ ὁ μείων τὸν μέγαν, δίκην ἔχων (δίκαι᾽ ἔχων Trincav. Grot.).

V. 436. ταὖθ᾽ est ab Hermanno pro ταῦθ᾽. Et sic iam Markland. Sensus videtur postulare, inquit, *et licet pauperioribus, quando a divitibus incessuntur conviciis, eadem divitibus ingerere.* Sic etiam Barnes. nisi quod τἀῦθ᾽ scripsit.

V. 438. Brub. Herv. 2. Cant. Commel. ἐκεῖνο, εἴ τις θέλει.

V. 440. Hunc locum Gaisfordio respexisse videtur Aristot. Polit. V, 9. p. 151, 9. ed. Sylburg. (V, 7, 22. p. 216. Schneid.) Vid. Schneideri notam p. 333. λαμπρὸν ἔσθ᾽ Ald. Brub. Herv. 1. 2. Flor. 1. 2. Vict. λαμπρός ἐσθ᾽ Canter.

V. 441. ἐστὶν ἰσαίτερον Codd. et edd. Nostrum est a Duporto.

V. 442. εὐθυντὴς χθονός coni. Markl. quod recepit Gaisford. probatum etiam Valcken. diatrib. p. 188. Hermann. citat interpretes Hesychii v. αὐθέντης.

V. 445. οὓς τ᾽ ἂν ἡγῆται φρονεῖν coni. Markl. De φρονεῖν vid. Erfurdt. ad Soph. Trach. 314.

V. 447. Aristoph. Av. 829. καὶ πῶς ἂν ἔτι γένοιτ᾽ ἂν εὔτακτος πόλις — —?

V. 451. ὅς Ald. rell. ὡς Parr. A. B. C. apud Markl. ὅς ὥς Vict.

V. 452. Coniecturam Reiskii καλάς probat Blomfield.

V. 453. ὅταν θέλῃ scil. ὁ τύραννος, siquidem non certus aliquis tyrannus, sed quivis intelligitur. Vid. Heind. ad Plat. Gorg. p. 105. Protag. p. 499. Lenting. p. 56. „Similem numeri enallagen vid. v. 435. sq. Andr. 423. Ion. 1316. Phoen. 393. Arist. Nub. 1135. Terent. Eun. II, 1, 19. Heautont. I, 2, 31. sq. etc. Confirmant haec lectionem γυναικί in Hipp. 645. et fortasse in Antiphanis versu, Valckenaerio laudato ad Hipp. 901. legendum est γυναιξίν."

V. 454. δάκρυα δ᾽ ἑτοιμάζουσι, illis qui voluptates illas parent tyranno, i. e. parentibus, explicat Markl. quod durissimum est ob omissum articulum. Sic tamen Phoen. 270. ἅπαντα γὰρ τολμῶσι δεινὰ φαίνεται. Elmslei. in *Quart. rev.* 14. p. 450. coni. δάκρυα δὲ τοῖς διδοῦσι, Blomfield. Mus. crit. 2. p. 183. δάκρυα δὲ τοῖς σώζουσι.

V. 456. νυμφεύσεται Herm. probante Elmsleio in *Quart. rev.* 14. p. 446. Sic etiam Lenting. p. 56.

V. 456. Markl. coni. πρὸς τά σ᾽ ἐξηκ. probante Musgravio.

V. 458. Lenting. p. 56. malit κλάων γ᾽ ἂν ἦλθες. recte.

V. 460. ὡς τάχος πόλει Ald. rell. πάλιν est a Marklando.

V. 463. φεῦ semel Par. A. ap. Markl.

V. 464. *κακῶς* Par. A. C. ap. Markl. Flor. 1. 2. Vict. *καλῶς* etiam Stob. Tit. CIV. Gesn. CVI. Grot.

V. 466. Edd. et Codd. *ἐμοὶ δὲ τἀναντία.* Markl. Heath. *ἐμοὶ δ᾽ ἐναντία*, quod probat Musgr. Herm. *ἐμοὶ δὲ τἀντία*, quod idem coniecit Porson. advers. p. 234. *ἀντίος* legitur supra v. 197. Soph. Trach. 123. Xenoph. Anab. VI, 4. (6.) 34. quae loca affert Herm. in Praef. p. XIV.

V. 469. *εἰ δ᾽ ἔστιν ἐν τῇ* edd. et Codd. *ἐν γῇ* est e Markl. coniectura, cui frustra obloquitur Musgr.

V. 479. Ald. rell. *ἐλπὶς γάρ ἐστι κάκ.* Hermann. ed. *ἐλπίς γέ τοι κάκιστον.* quod non satis convenire videtur, siquidem *τοι* sententiam per *γε* restrictam indicat praecedentibus quodammodo oppositam, *certe quidem, wenigstens doch, doch wenigstens*, ut vim particularum explicat Hermann. ad Viger. p. 828. *τοί* in sententiis accommodatissimum, at *γε* non suo loco est. Stobaeus Tit. CIX. Gesn. CXI. Grot. *ἐλπὶς βροτοῖς κάκιστον*, quod recepi. Saepe sententiae sine coniunctione subiiciuntur. Idem recepit Gaisford. Sq. v. Stob. ed. Trincav. *ἔχουσα θυμὸν εἰς ὕ.*

V. 481. Stob. Tit. LIII. Gesn. LV. Grot. *εἰς ψῆφον λεώ*, Trincav. *λεῷ.*

V. 484. *εἰ δ᾽ ἦν* iam Ald. Brub. *εἰ δ᾽ ᾖ* Herv. 1. 2. *εἰ δ᾽ ᾖ* Commel. Hoc est illud, quod Thucydides dicit I, 140. *καίπερ εἰδὼς τοὺς ἀνθρώπους οὐ τῇ αὐτῇ ὀργῇ ἀναπειθομένους τε πολεμεῖν καὶ ἐν τῷ ἔργῳ πράσσοντας, πρὸς δὲ τας ξυμφορὰς καὶ τὰς γνώμας τρεπομένους.*

V. 485. Par. A. ap. Markl. *δορυμανής.* — Ald. rell. *ἀπώλετο.* Parr. A. C. ap. Markl. Flor. 1. 2. Vict. et Stob. *ἀπώλλυτο*, quod reposuit Hermann.

V. 486. Edd. et Codd. *καὶ τοῖν δυοῖν γε. καίτοι* e Stobaeo iam recepit Musgr. commendatum a Markl. Sic etiam Gaisford. sed in nota annotationibus Markl. subiecta non recte factum dicit: articulum enim male desiderari. Itaque partim e Stob. legere malit *Καὶ τοῖν δυοῖν γάρ.* *δυεῖν* Par. B. suprascr. *οι*, Flor. 1. 2. *λόγων* Flor. 2. *λόγων* (suprascr. *οι*) Par. B. C. Flor. 1. Vict. — *γάρ* pro *γε* Stob.

V. 487. Stob. *τὸν κρείττονα* et v. sq. *κρεῖττον.*

V. 490. Ald. rell. et Codd. *ποιναῖσι δ᾽ ἐ.* Stob. *γόοισι δ᾽ ἐ.* quod recepit Markl. in ed. sec. et ad quod confirmandum Elmslei. in *Classic. journ.* laudat Med. 199. sqq. Alc. 355. sqq. Hermann. *πόνοισι δ᾽*, ut iam coniecerat Bothe. Mox Stob. *τέρπεται δ᾽ εὐπ.* quod melius videtur propter sequens *δέ.*

V. 492. Stob. *πολ. ἂν αἱρούμεσθα* (Trinc. *αἱρούμεθα*) *καὶ τὸν ἥττονα.* Ad *ἥττονα* Valcken. in margine exempli mei Stobaei Grotiani adscripsit: f. *γείτονα.* I. P. i. e. Ioann. Pierson.

V. 494. Elegans est et fortasse vera Marklandi coniectura *σὺ δ᾽ ἄνδρας ἐχθροὺς θεοῖς θανόντας ὠφελεῖς*, quam receperunt Hermann. et Gaisford. Nam *ἄνδρας ἐχθροὺς ὠφελεῖς* potest esse, *homines* tibi *inimicos.*

V. 495. Ald. rell. *οὓς ὕβρις ἀπώλεσεν.* Barn. *ὕβρις οὓς ἀπώλεσεν*, non monito lectore. Markl. coni. *οὓς ὕβρεις ἀπώλεσαν*, quod recepit Hermann. Contra monet Elmslei. in *Quart. rev.* 14. p. 450. plurale *ὕβρεις* non nisi ter in Tragicis legi, sed corruptis locis, Bacch. 247 (228). Heracl. 924 (919). Herc. 741 (726). Locus quidem Heracl. ob metrum corrigendus erat; e duobus reliquis alter alterum tueri videtur, et ex eo, quod raro aliquid usurpatur, colligi non licet, ea etiam loca, ubi legatur, corrigenda. Sed ea, quae semel vel bis leguntur, e coniectura in textum inferre non magis licere videtur. Itaque nunc cum Porsono Adv. p. 234. et Elmsleio probo Musgravii *οὓς ὕβρισμ᾽ ἀπώλεσεν.* *ὕβρισμα*, quod alias certam rem insolenter factam significat, pro *ὕβρις*, ipsa insolentia, ponitur Orest. 1637. Herc. 178.

V. 496. Ald. rell. *οὔτ᾽ ἂν γ᾽ ἔτ᾽ ὀ.* Paris. A. ap. Markl. *οὔτ᾽ ἂν ἔτ᾽ ὀ.* omisso *γ᾽*. Recte Markl. *οὔτ᾽ ἄρ᾽ ἔτ᾽ ὀ.* nisi quod *οὔτἄρ᾽* scriptum oportuit i. e. *οὔτοι ἄρα.*

V. 498. Par. C. apud Markl. Vict. *πύλησιν* (suprascr. *αι*). Flor. 2. *πύλῃσιν.*

V. 504. *ἢ νῦν* Ald. rell. et Codd. *ἦ νυν* est a Marklando. Idem pessime coniecit *ἢ νῦν φρονεῖν σ᾽ ἄμεινον* — —

V. 505. Markl. coni. sed dubitanter, *ἢ θεοὺς δικαίου τοὺς κ. ἀπ.* Ipse citat v. 345. Cf. v. 471. ubi

ἐξελαύνειν non ad *ἀπαυδῶ*, sed ad appositum *κελεύω* refertur, ut apud Herod. VII, 104. *ὁ νόμος ἀνώγει τὠυτὸ ἀεὶ, οὐκ ἐῶν φεύγειν οὐδὲν πλῆθος ἀνθρώπων ἐκ μάχης, ἀλλὰ μένοντας ἐν τῇ τάξι ἐπικρατέειν, ἢ ἀπόλλυσθαι.* Et sic iam Il. *έ*, 819. sqq. Cf. Soph. El. 71. sq. Elmslei. ad Heracl. 131.

V. 508. *ταράξαι* pro *κατᾶξαι* coniicit Elmsl. in *Quart. rev.* 14. p. 450. laudans Herc. f. 604. Heracl. 379. Aristoph. Ach. 621. c. not. Brunck. Mirum vero, si vocabulo notissimo *ταράξαι* a librariis substitutum esset rarius.

V. 509. Post *ναύτης* interpunxit Markland.

V. 510. *μοι* recte putidum vocat Markl. in *τοι* mutavit Herm.

V. 511. 12. praeconi continuant Ald. rell. et Adrasti personam verbis *ὦ παγκάκιστε* v. 513. demum apponunt. Adrasto v. 511. sq. tribuunt Paris. C. ap. Markl. et Vict. ut iam coniecerant Tyrwhitt. et Heath. Sed verum vidisse videtur Elmslei. in *Quart. rev.* p. 451. qui v. 511. 12. Choro tribuit, monens, Adrasti orationem commodius interrumpi post duo verba, quam post duos versus et dimidium. Absonum etiam Adrastum ab initio oratione satis leni uti, et tertio demum versu subito exardescere. Etiam post longiorem orationem semper chori *ῥῆσις* interponitur v. 192. 249. 330. 463. 564. 733. Sic Lenting. p. 56. v. 511. 12. choro, verba *ὦ παγκάκιστε* Adrasto tribuit, coll. Med. 465 (462). „Qui Hipp. 680 (675 sqq.) cum hoc loco contulerit, vix, credo, dubitabit."

V. 511. Fortasse *Ζεύς σφε τιμωρούμενος. ἀρκεῖν* participio saepius iungitur; sed articulum participio additum in hac constructione nondum reperi. Brub. *ἐξαρκέσας τε ῥν.*

V. 512. *τοιαύτην ὕβριν* Par. A. apud Markl. Flor. 1.

V. 514. Flor. 1. 2. *μὴ 'πίπροσθεν.*

V. 521. Par. A. Markl. Flor. 1. *εἰ 'πιτευξόμεσθα.* Distingui possit etiam *τὰ πράγμαθ', οὕτως εἰ 'πιταξ. δή.* Sed vocabula *εἰ 'πιταξόμεσθα δή* explicationem continent vocis *οὕτως*. In *εἰ 'πιταξόμεσθα* iudicii elegantiam auctoris desiderat Reisig. Syntagm. crit. p. 22. „Id enim Theseus, inquit, revera posse negat accidere unquam, ut Creontis imperio serviat: neque eam rem vult ullo

modo nisi mente fictam cogitari. Quare mirarer, ni ita Euripides maluisset optativum eligere: *εἰ ἐπιταξαίμεσθα.* At enim *εἰ* vitiosum duco, mihique persuadeo auctorem dixisse: *ἄνω γὰρ ἂν ῥέοι τὰ πράγμαθ' οὕτως, ἢ 'πιταξόμεσθα δή.*" In quo quid sibi velit *ἤ*, fateor me non intelligere. Futurum hoc loco non rem designat non nisi mente fictam, sed quae revera iam facta sit, v. 467. et e praeconis persona loquitur Theseus, sicut Iphig. A. 1176. *ἦτἄρ' ἀσυνέτους τοὺς θεοὺς ἡγοίμεθ' ἄν, Εἰ τοῖσιν αὐθένταισιν εὖ φρονήσομεν;* ubi *τὸ εὖ φρονεῖν τοῖς αὐθένταις* commemoratur, non tanquam res, quam Clytaemnestra revera futuram esse opinetur, sed quam Agamemnon fieri velit, et ut fiat, iure quodam suo postulet.

V. 526. *θάψας* Ald. rell. *θάψαι* Barnes. edidit e Canteri et Scaligeri auctoritate, et sic Parr. A. B. Flor. 1. 2. Vict.

V. 528. *πέπονθε γ'* Parr. A. B. C. Flor. 2. Vict. quod e Codd. auctoritate admisit Markl. licet vulgatam praetulerit. *πέπονθεν γ'* Flor. 1. Hinc Elmslei. in *Classic. journ.* legendum censet *κἀπεπόνθετ',* antiquiorem formam esse dicens *ἐπεπόνθεμεν, ἐπεπόνθετε,* pro — *ειμεν* — *ειτε*, cuius nullum usquam nec exemplum nec vestigium exstat; nec plusquamperfectum convenit.

V. 530. Servavi distinctionem Ald. rell. ut sensus sit: ***et turpiter,*** re male gesta, ***illis vindicta etiam periit,*** irrita fuit, successu caruit. quod apud Soph. Ai. 405. est *εἰ τὰ μὲν φθίνει*, si vindicta perit, i. e. irrita redditur. Post *ἐκείνοις* interpunxit et cum Barn. et Heath. *αἰσχρῶς δ'* legit Markl. quem secutus est Hermann. ut *χἠ δίκη διοίχεται* esset ***et vindicta finita est.*** Equidem mutationis nullam causam video; concinnior enim est lectio ex interpunctione Ald. in altera cogitandum *ἠμύνασθε πολ. καλῶς μὲν ὑμῖν, αἰσχρῶς δ' ἐκείνοις,* nec scio, quam bene dicatur, *ἠμύνασθε πολεμίους αἰσχρῶς ἐκείνοις, τοῖς πολεμίοις.*

V. 532. *ἕκαστος* coni. Markl. Idem in Explic. vett. p. 250. *εἰς τὰ ζῶντ' ἀφ.* contra metrum, ut Toup. Em. in Suid. I. p. 234. *εἰς τὸ ζῆν.* vid. Porson. App. p. 449. sq. Porson. Adv. p. 207. Lips. coni. *εἰς τὸ φῶς.* Saltem *σῶμα* e v. 534. huc retractum videtur.

V. 533. Markl. coni. *ἀπέλθῃ*, *abeat*, pessime. Stob. Tit. CXXII. Gesn. CXXIV. Grot. *ἀπελθεῖν*, quod probant Gataker. ad M. Anton. VII, 50. p. 225. Toup. l. c. Porson. l. c. receperunt Musgrav. (*ἀπέλθειν* sic.) Gaisford. Herm. Quasi vero dici possit *ἐάσατε ἀπελθεῖν*, de re quae facta esset, etiamsi non permisissent, quum impedire non possent, quominus anima in aerem abiret, corpus autem in terrena elementa solveretur. Sententia est generalis, qua demonstrare vult Euripides, humanda esse cadavera, et ipsum verbum servasse videtur, quo usus erat Epicharmus ap. Plutarch. Consol. ad Apoll. p. 110. A. *συνεκρίθη καὶ διεκρίθη κἀπῆλθεν, ὅθεν ἦλθεν, πάλιν, Γᾶ μὲν εἰς γᾶν, πνεῦμα δ' ἄνω· τί τῶνδε χαλεπόν; οὐδὲ ἕν*, ut versus distinxit Vir D. in Edinburg. rev. n. 37. p. 76.

V. 534. *οὔτοι* pro *οὔτι* Flor. 1. Lenting. Male, inquit, sollicitant *οὔτι*. Vid. Alc. 208. Med. 927. Odyss. *ά*, 169. Il. *ύ*, 467. ap. Plut. Demosth. p. 851. C.

V. 535. Toup. l. c. *ἐνοικῆσαι μόνον.*

V. 536. Lent. p. 57. coni. *κἄπειτα τὴν θρέψασαν αὐτὸ γῆν λαβεῖν.*

V. 539. Ald. rell. *εἰ τοὺς θανόντας νοσφίσεις, ὧν δεῖ λαχεῖν, Ἀτάφους τις ἕξει;* Brub. et Herv. 1. comma post *ἀτάφους* ponunt, Barnes. punctum post *λαχεῖν*. *νοσφίσας* recte emendavit Markl. Atticum est *νοσφιεῖς*, non *νοσφίσεις*. Par. C. seu Lib. P. Flor. 1. 2. Vict. *χρῆν* pro *δεῖ*, quod, ut aptius, recepi: *quae eos accipere oportebat*, sed non acceperunt.

V. 542. Ald. rell. *ἀπειλήσας*. Parr. A. B. C. Flor. 1. 2. Vict. *ἀπειλήσων*. quod recepit Markl. Post *ἔπη* pone comma.

V. 543. *κρυφήσονται* scribendum dicit Elmslei. in *Quart. rev.* p. 446. et in *Classic. journ.* p. 439. formas *ἐκρύβην, κρυβήσομαι* serioris aevi esse censens: nam quum radix (*the radical consonant*) verbi *κρύπτω* sit *φ*, ut e derivatis *κρυφῆ, κρύφιος, κρυφαῖος* apparere, aoristus autem secundus et futurum 2. pass. radicem servent, analogiam postulare *ἐκρύφην*, non *ἐκρύβην*. Cf. Hermann. ad Soph. Ai. 1125.

V. 545. *ἡμῶν* Flor. 1. *ἐν μυχοῖς χθ.* em. Markl. nam *ἐν μυχῷ* esse in recessu vel angulo loci vel terrae, qui autem *sub terra* sint, dici *ἐν μυχοῖς χθ. εἶναι.* Cf. Valcken. ad Phoen. 1456. p. 491.

V. 546. *εἴ τις* Flor. 1.

V. 547. *τῆς γνώμης* coni. Markland. *laevum dispendium mentis* i. e. *stultitia*, quia *timere vanos metus*, quod sequitur, non ad *τὴν γλῶσσαν*, sed ad *τὴν γνώμην* pertinet. Sed quomodo hoc esse potest *ἀνάλωμα τῆς γνώμης?* Imo orationem in eo consumserat homo inepte loquax, ut caesos non sepeliendos esse ostenderet: quo ipso timorem et suum et Creontis significabat. *Inepte ista est loquacitas, qua ostendis, te vano timore laborare.*

V. 550. *παλαίσμαθ' ἡμῶν.* Sic Reisk. et Markl. pro *πάλαισμά θ' ἡμῶν.*

V. 551. Markl. coniicit *οἱ μὲν τόθ'*, *olim*, ut Soph. El. 280. 678. *Τάχα* et *ἐςαῦθις* utrumque ad futurum tempus spectant, sed *τάχα* tempus a praesente proximum, *ἐςαῦθις* remotius significare videtur. Cf. Erfurdt. ad Soph. Antig. 607. ed. min.

V. 553. Ald. rell. *ὃς εὐτυχήσει.* Parr. A. B. apud Markl. Flor. 1. 2. *ὡς εὐτυχήσῃ.* Par. C. Vict. *ὡς εὐτυχήσει.* Musgrav. *ὡς εὐτυχὴς ᾖ*, quia praesens subiunctivum postulari videbatur.

V. 554. Recte Markl. *ὅ τ' ὄλβιός νιν.* Hic enim arctissime iunguntur *πρός τε γὰρ τοῦ δυςτυχοῦς — ὅ τ' ὄλβιός νιν.*

V. 556. Barnes. edidit, non monito lectore, *μέτρια μὲν θυμῷ φ.*

V. 557. *οἷα μὴ βλάψαι πόλιν.* Scio, sic recte dici posse pro *ὥςτε μὴ βλάψαι.* Sed rectius tamen videtur, *οἷα μὴ βλάψει πόλιν.*

V. 558. In Ald. Brub. Herv. 1. 2. interpungebatur: *πῶς οὖν ἂν εἴη τοὺς ὀλωλότας νεκροὺς Θάψαι; δὸς ἡμῖν* — — Rectius distinxerunt Canter. Barnes. Markl.

V. 559. *εὐσεβεῖν.* Ald. rell. *εἰςιδεῖν.* Correxit Markl.

V. 562. *εἰς* omittit Flor. 1.

V. 569. Pessime Markl. Musgrav. *κἀμοῦ νῦν ἀντ.* quod ex Herv. 2. Canter. vel Commel. fluxisse videtur. In Ald. Brub. Herv. 1. est *κἀμοῦ νυν ἀντ.*

V. 571. *ἀσωτείας* pro *Ἀσωπίας* Flor. 1.

V. 572. *ἐν ἀσπίσιν τοι* coni. Lenting. p. 57.

V. 573. *χἀτέρους ἄλλους.* Recte hanc lectionem defendit Herm. Etiam Elmsl. in *Quart. rev.* citat Aristoph. *Θεσμοφ. β.* fr. III. *ἄλλα τε τοιαῦθ᾽ ἕτερα μυρί᾽ ἐκιχλίζετο.* Cf. ad Orest. 335. Markl. coni. *χἀτέρους καλοὺς πόνους*, Blomfield. ad Aesch. Pers. 249. *χἀτέρους ἄλλοις πόν.* in quod ipse incideram et Lenting. p. 57.

V. 578. Recte Brodaeus, Barnes. Markl. Musgr. *λόγχῃ Σπ.* Mihi operae non paruerunt. *ἐπὶ πόλει*, *ad urbem*, coni. Musgr. quo sensu *ἐν* etiam poni recte ostendit Lenting. p. 58. citans Duxer. ad Thuc. I, 213. Wessel. ad Diod. Sic. XII, 6. — *λάβῃ* recte Ald. cum Parr. A. B. Flor. 1. 2. Vict. *βλάβῃ* Brub. Herv. 1. 2. Cant. Barn.

V. 579. Ald. rell. *τί δ᾽ ἐκ δράκ.* Barn. Musgr. *τί δ᾽; ἐκ δράκ.* Parr. A. B. Flor. 1. 2. *τίς δ᾽ ἐκ δράκ.*

V. 580. *παθών* Par. A. Mox Ald. rell. *νῦν δέ τ᾽ εἶ.* Nostrum est a Reiskio et Markl.

V. 581. *ἐπαίροις* Flor. 1. Pro *θυμῶσαι* Musgr. coniicit *θυμοῦσθαι.*

V. 585. Ald. Herv. 1. *ἐπ᾽ ἐμβάτην.* Brub. Herv. 2. Cant. rell. cum Florr. et Vict. *ἐπεμβάτην.*

V. 586. 7. Locum rectius distinxit Markland. quum ante esset *κινεῖσθαι στόμα, Ἀφρῷ καταστάζοντα Καδμείαν χθ.* Pro *Καδμείαν χθ.* Herm. *Θηβαίαν χθ.*

V. 589. 90. Vulgo: *αὐτός γε κῆρυξ· σοὶ δὲ προστάσσω μένειν, Αὐτὸς σίδηρον ὀξὺν ἐν χεροῖν ἔχων.* Verum ordinem restituit Markl. in secunda edit. et *αὐτός τε κήρ.* legit, ut habent Parr. A. B. C. Flor. 1. Transponendos versus Musgr. quoque censet, sed retinet *αὐτός γε.*

V. 593. Parr. tres, Flor. 2. supra scriptum habent *καινὸς ἐν καινῷ δορί*, quod recepit Musgrav. et probat Hermann. in Add. explicans *renovato bello.* Ut *καινὸν δόρυ* hoc sensu dicatur, num ipse propterea *καινός* dici potest? nam loci Sophoclei Trach. 622. alia ratio est.

V. 596. *ἁ᾽ρετή* rectius scribi monuit Blomfield. in Mus. crit. 2. p. 183. probante Reisigio Syntagm. cr. p. 24. Pro *φέρει* Par. A. B. Flor. 2. *λέγει*, sed cum var. lect. *φέρει. λέγει* etiam Flor. 1. Hoc praeferendum videtur Hermanno in Add. „Id apud comicos saepe significat *nugari*, sed etiam, quod nos dicimus, *es will nichts sagen*, i. e. *nullius momenti est.*" Cuius significationis

vellem certiora exempla attulisset, quam quod ex Aeschyli Agam. 176. petiit.

V. 597. *εἰ — ἔχει* Ald. rell. *ἦν — ἔχῃ* Flor. 2. *ἦν — ἔχει* supra scripto ab ead. m. *η*, Flor. 1. *χρῄζοντα* explico *idem volentem.*

V. 598. sqq. In Ald. rell. v. 598. 99. 601. 603. 4. 5. 608. 611. 613—617. 620. 622—626. praefixum habent *αἴ.* i. e. *Αἴθρα.* Quod fieri non posse, quoniam Aethra iamdudum abiisset, quum intellexisset Tyrwhittus, nomen Adrasti substituendum monuit ap. Musgr. Exerc. in Eurip. p. 134. probantibus Markl. Musgr. Gaisford. Contra quod recte Hermann. Praef. p. XIX. sq. monuit, nec, si quid Adrasto hic tribueretur, aequalitatem quamdam, quam hac quoque in re diligenter servasse tragici viderentur, effici posse, neque omnino quidquam inveniri, quod Adrasto potius, quam choro, conveniret. Addo, quae ita Adrasto tribuantur, personam viri, eiusdemque belli ducis, minus decere, mulieribus, a bello abhorrentibus, optime ea convenire. Itaque recte Hermann. totum carmen mulieribus chori assignandum putavit. Sed quum manifesta insint in carmine colloquii vestigia, non ab una omnia chori persona vel a toto choro cani potuerunt. Itaque Boeckh. de Aeschylo, Soph. et Eurip. p. 77. suspicabatur, breviora septem chori dicta a singulis personis proferri singula, ita ut primae sit v. 600. alterius v. 602. et sic deinceps ad septimam usque, quae v. 621. pronuntiet, quod autem supersit carmen vss. 627—35. uno tenore decurrens, ab universo sive matronarum hemichoro, sive mulierum choro cantari. Hermannus autem, quum chori quatuordecim vel quindecim personae fuerint, a singulis etiam singulos versus vel *ῥήσεις* pronunciatas censens, versus 598—607. inter primam et secundam personam chori ita divisit, ut illius essent vss. 598. 99. 601. 603—607. reliqui huius, tum similiter vss. 608. 9. 611. 613—617. tertiae, vss. 610. 612. quartae tribuit; tandem sequitur *Χοροῦ ἡ ε′.* v. 618. *Χορ. ἡ ς′.* v. 619. *Χορ. ἡ ζ′.* 620. 21. *Χορ. ἡ η′.* v. 622. 23. *Χορ. ἡ θ′.* v. 624. 25. 26. *Χορ. ἡ ι′.* v. 627. *Χορ. ἡ ια′.* v. 628. *Χορ. ἡ ιβ′.* v. 629. 30. *Χορ. ἡ ιγ′.* v. 631. 32. *Χορ. ἡ ιδ′.* v. 633. sqq. Quae descriptio quum suspicione tantum aliqua et coniectura nitatur, ne ulla e quatuordecim chori personis sermonis expers

esset, neque quidquam sit neque in hoc chori cantico, neque in aliis, quod nos personas ita distribuere *cogat*, (accedit quod tota res a tragoediae gravitate nimis abhorrere videtur,) non longius progredi licere editori existimavi, quam quantum vel librorum auctoritas sineret, vel ipsa rei natura postularet admittere: hoc unum vero postulat hoc loco, ut ad diverbiorum legem ista constituantur. Itaque quae Aethrae vel Adrasti erant in edd. alteri Hemichorio tribui; quo facto, summa hac quoque in re aequalitas efficitur.

V. 599. Parr. A. B. C. Flor. 1. Vict. *χλωρὸν δεῖμα.* Flor. 2. *χλοερὸν δεῖμα.* Vulgata lectio singulis syllabis antistrophico versui respondet. Quid vero discriminis esse inter *χλοερὸν δεῖμα* et *χλωρὸν δεῖμα* statuat Hermann. equidem nescio. Idem *ταράσσει* explicat *ταραγμὸν ἐμποιεῖ.* Possis etiam *ταράσσει* pro *ταράσσεται* accipere.

V. 600. *προφέρεις* Ald. rell. Parr. A. B. *προςφέρεις* Par. C. Flor. 1. 2. Vict. quod recepit Markland. inventum iam ab Heathio.

V. 601. Ald. rell. *στράτευμα μὲν Παλλ.* Parr. A. B. *στράτευμα πᾶ τῆς Παλλ.* Flor. 12. *στρ. πᾶ τὴν Παλλ.* Hinc recte Herm. *στρ. πᾶ Παλλ.*

V. 603. Ald. rell. *οἱ δ᾽ ἀρείφ.* Par. B. Flor. 1. 2. *εἰ δ᾽ ἀρείφ.* quod recepit Hermann.

V. 604. 5. Ald. rell. et Codd. *στερνοτυπεῖς γ᾽ ἀνὰ τόπον πάλιν κτύποι φανήσονται.* Markland. *τ᾽* suasit pro *γ᾽.* Brunck. ad Hec. 280. ordinem verborum secundi versus mutavit, ut legeretur *πάλιν φανήσονται κτύποι;* in quo ad spondeum offendit Elmslei. in *Classic. journ.* et legendum censet *στερνοτυπὴς τ᾽ ἀνὰ τόπον πάλιν φανήσεται κτύπος.* Ita propter praecedentia pluralia et propter pravam pronuntiationem syllabae *ης* in *στερνοτυπής* scriptum esset primum *στερνοτυπεῖς — κτύποι,* hinc etiam *φανήσονται. ἀνὰ τόπον* Hermann. explicat *αὐτοῦ, illico,* nos *auf der Stelle;* cuius usus exempla desidero. Hermann. non dubitans, quin idem sit metrum huius versus, quod v. 601. Euripidem scripsisse putat: *εἰ δ᾽ ἀρείφατοι Φόνοι, μάχαι στερνοτυπέσιν ἀνὰ τόπον Πάλιν φανήσονται κτύποις.* Ego *φόνοι* versui 603. addendum duxi, ut v. 604. esset ex antispasto et dochmio.

V. 607. *αἰτία* est ab Hermanno pro *αἰτίαν.* Causam

caedium quaerere non potest chorus, quippe plane sibi cognitam, nec *λαβεῖν αἰτίαν* pro *causam exquirere* vel *ponere, afferre* usitatum videtur.

V. 608. *εὐτυχίᾳ* est e Markl. emendatione pro *εὐτυχῆ.* Ald. rell. *αἱρῇ,* ex quo Barnes. fecit *αἵρῃ,* Musgr. *αἱρῇ.* Optativum requiri Markland. vidit; sed quod *αἵροι* scribit, hoc propter sequens *πάλιν* ferri non posse videtur. Animum mulieribus confirmare studet hemichorium ex eo, quod qui fortuna secunda usus sit, ut nunc Thebani, fieri et possit et soleat, ut de statu rursus deiiciatur, quae sententia decantatissima est in Tragicis. Hoc est *αἱρεῖν* vel *καθαιρεῖν,* Heracl. 636. *εἷλέ σ᾽ ἡ Δίκη χρόνῳ.* Orest, 962. *φθόνος νιν εἷλε θεόθεν. αἵρῃ* vel *αἵροι* nullam auctoritatem neque in Codd. neque in edd. habet.

V. 609. *τόδε μοι τὸ θράσος* Ald. Brub. Herv. 1. 2. *τό* omisit Canter. errore, puto, operarum, et hinc Barnes, Musgrav. E Codd. nihil enotatum est. *ἀμφιβαίνει μοι* dictum, ut Sophocl. Antig. 1209. *τῷ δ᾽ ἀθλίας ἄσημα περιβαίνει βοῆς Ἕρποντι μᾶλλον ἆσσον.*

V. 611. Flor. 1. *τίνας γὰρ ἄλλοις.* Par. A. Flor. 2. *τίνες γὰρ ἄλλοισιν ν.* Par. B. *τίνες γὰρ ἄλλοι σοι ν.*

V. 612. Sensum esse puto, *εἰςορῶ θεοὺς πολλὰ διαφέροντας βροτοῖς, video deos multis in rebus, saepe, ab hominibus discrepare,* aliter res administrare et constituere, quam homines constituendas arbitrantur.

V. 614. Par. C. Flor. 1. 2. Vict. *δ᾽ ἐκάλεσε.*

V. 615. Vulgo *κακὸν δ᾽ ἀνὰ ψυχάς.* quod de Canteri et Scaligeri coniectura correxit Barnes. Par. B. *κακον κακον δ᾽ ανα ψυχας.*

V. 616. Parr. A. B. Flor. 2. *βροτροῖς.* Flor. 1. *βροτοί.*

V. 617. Ald. rell. *ἁπάντων τέρμ᾽ ἔχ.* Parr. A. B. C.
των
πάντων τέρματ᾽ ἔχ. Flor. 2. Vict. *πάντα τέρματ᾽ ἔχ.* Flor. 1. *πάντα τέρματ᾽ ἔχ.*

V. 619. Hermann. in Add. *Καλλίχορον* scribi vult.

V. 620. Ineptissime legebatur *εἴ σέ τις θ.* quod correxit Herm.

V. 623. *ψυχάς* libri. *τύχας* certatim reposuerunt viri docti.

V. 624. Ald. rell. ἔτι πότ' αἶσα· τίς ἄρα π. quae verba quid sibi velint, ignorare se fatetur Markl. Musgr. coni. ὅ τι ποτ' αἶσα. Hermann. vulgatae sensum declarat illo Homeri, ἔτι γὰρ καὶ ἐλπίδος αἶσα Odyss. XVI, 101. XIX, 84. Propter sequens τίς ἄρα πότμος, recipiendam duxi Reiskii coniecturam τίς ποτ' αἶσα, τίς ἄρα π. In Ald. rell. hi versus eidem personae tribuuntur, cui antecedens.

V. 626. τᾶςδε γᾶς Par. C. Flor. 1. Vict. pro τῆςδε γῆς.

V. 628. φόβῳ Hermann. pro φόβων. Sensus est: *hoc, τὸ ἀνακαλεῖσθαι θεούς, primum est, quod in timore fiduciam addat.* Haec quidni πίστις φόβων dici potuit?

τι

V. 630. Parr. A. B. πόριος. A v. 627. omnia uno tenore Choro tribuuntur in Ald. rell.

V. 634. πόλεως Flor. 2. ἐκκόμιζέ μοι, *recupera mihi*, recte coniecit Musgrav. cetera etiam huius loci bene explicans.

V. 638. Libri οἱ θανόντες. θανόντων est ex emendatione Marklandi. Musgr. coni. ἵν' οἱ θανόντες, ἑπτὰ δεσπόται λόχων.

V. 641. Elmslei. ad Med. p. 88. not. z. elisionem in initio verborum nullam litteram pati praeter ε, contendens, scribit μακροῦ ἀποπαύσω, ut ου α per crasin in unam syllabam coalescant, quam tamen crasin reliquis insolentiorem vocat.

V. 644. Vulgo τήν τ' ἀμφὶ Θησέως τάξιν. βάξιν emendarunt Reisk. Markl. Musgr. Androm. 79. οὐδ' ἀμφὶ Πηλέως ἦλθεν, ὡς ἥξοι, φάτις. Cf. Soph. Ai. 998. Markl. tamen praefert πρᾶξιν, probante Elmsleio in *Quart. rev.* 14. p. 451. πρᾶξις de fortuna, qua quis utitur, non rarum est, v. c. Aesch. Prom. 701. Soph. Ai. 790. sed πρ. τινός, non πρ. ἀμφί τινος, dicitur.

V. 645. Ἀθάνας coni. Elmslei. l. c. haud dubie ob v. 601. — ἀγγέλλῃς Par. B. Flor. 1. 2. ἀγγέλῃ Par. A.

V. 646. Pierson. ad Moerid. v. πεπραγώς, καὶ πέπραγεν, ὡς. quod probat Musgrav.

V. 647. οὗ pro ὡς coni. Reisk. et Musgr. recepit Hermann. Recte: ὡς e v. praeced. repetitum est. ἀπ' Ἰνάχου iam Canter. pro ἐπ' Ἰν. ut habent edd. et Codd.

V. 649. male diſtinctum est πῶς γάρ; τροπ. non enim, an victoriam reportaverit Theseus, quaerere potest, quod iam v. 640. nuntius dixerat, sed quomodo.

V. 651. Ald. rell. τοὺς ἀπόντας. Parr. A. B. C. Flor. 1. 2. Vict. τοὺς παρόντας, quod receperunt Markland. Herm. repudiarunt Musgr. et Gaisf. An igitur τοὺς ἀπόντας interpretabantur *eos, qui pugnae non adfuerunt?* ὤν de praeterito tempore non memini me legere.

V. 652. In Ald. rell. usque ad Musgrav. interpungebatur ἀκτὶς, ἡλίου κανὼν σαφής. quod vix sensum habet. ἀκτὶς ἡλίου, κανὼν σαφ. Musgrav. Hermann. *Radius solis* vocatur *certa* rerum *norma*, quatenus facit, ut res recte dignoscamus, et hoc addit ad fidem narrationi conciliandam.

V. 654. ἔστη Ald. Herv. 1. 2. Cant. Comm. ἔστην iam Brubach. et sic Parr. A. B. (apud Musgr. etiam Lib. P.) Flor. 1. 2. Vict. εὐαυγῆ est ex Hemsterhusii emendatione pro εὐαγῆ. Sed vid. Elmslei. ad Bacch. 660.

V. 655. Flor. 1. 2. Vict. συστρατευμάτων pro στρατευμάτων. Haec τρία στρατεύματα Markl. intelligebat pedites, equites et παραιβάτας, s. *eos, qui e curribus pugnabant.* At equitatus agmen per se constituere non potest, quippe πρὸς κρασπέδοις στρατοπέδου constitutus v. 663. Musgravius, quem sequitur Hermann., de Diacriis, Pediaeis et Paralis interpretatur; quae interpretatio sola mentione τῶν Παράλων v. 661. nititur, et hoc incommodi habet, quod ita intercidisse versus aliquot, Διακρίων nomen continentes, necesse est. Quae tria agmina intellexerit, ipse poëta locis iis commemorandis, ubi quodque constitutum erat, satis plane indicare videtur. Sunt *primum* οἱ ὁπλῖται v. 656. ad collem Ismenium, qui ab Electris portis prospicienti a dextra erat. vid. Paus. IX. c. 10, 2. ἔστι δὲ λόφος ἐν δεξιᾷ τῶν πυλῶν ἱερὸς Ἀπόλλωνος· καλεῖται δὲ ὅ τε λόφος καὶ ὁ θεὸς Ἰσμήνιος, παραῤῥέοντος τοῦ ποταμοῦ ταύτῃ τοῦ Ἰσμηνοῦ. Pausaniam vero situm locorum ita describere, ut a porta Electra prospicienti sese offerebat, bene ostendit Hermann. eodemque modo nuntius ea describit. *Alter* locus, qui commemoratur, est κρήνη Ἄρεως v. 662, ideoque alterum στράτευμα conficiunt οἱ Πάραλοι, levis armaturae milites. De

eo fonte Pausan. IX, 10, 5. *ἀνωτέρω δὲ τοῦ Ἰσμηνοῦ τὴν κρήνην ἴδοις ἄν, ἥντινα Ἄρεως φασὶν ἱερὰν εἶναι.* *ἀνωτέρω* Pausanias ea dicere videtur, quae ad dextram sunt. Tertium agmen erat *τῶν παραιβατῶν* s. *τῶν ἁρμάτων* v. 664. ad monumentum Amphionis. Quod vero Musgravius *παραιβάτας*, paucos admodum numero, *στρατεύματος* nomine designari vix potuisse dicit, id nullam vim habebit apud eos, qui ex Homero meminerint, robur totius exercitus fuisse eos, qui e curribus pugnabant, et hoc loco praecipuae eorum partes sunt v. 676—695. Hoc unum difficultatem facere potest, quod *μνῆμα Ἀμφίονος* est ad Proetidas portas Paus. IX, 17, 3. hae vero, quum non solum Chalcidem ducant ib. c. 18, 1. sed etiam in montem Ptoum et ad Acraephnium et Larymnam urbes, ib. c. 23. nimis septentrionem versus remotae videntur; nisi dicas, portas illas ad orientem spectasse, sed quum ad illas urbes et ad Ptoum montem non nisi per ambages quasdam circa lacus, ut Hylicen, Copaidem, circumductas perveniri posset, iter in septentrionalia illa loca fieri non potuisse nisi porta orientem versus patente egressis.

V. 656. Nullam causam video, cur *ἐκτείνοντα* cum Hermanno plurali numero dictum statuas, ut ad *φῦλα* referatur: quidni *τευχέσφορος λαός*, i. e. *ὁπλῖται*, *ἐκτείνειν* sc. *ἑαυτόν*, ad collem Ismenium *ordines explicare* dici possit. Hic *τευχ. λ.* deinde duobus verbis declaratur, *αὐτόν τ' ἄνακτα καὶ τοὺς ξὺν αὐτῷ* — — Verba autem *ὡς μὲν ἦν λόγος* ad *αὐτόν τ' ἄνακτα* spectant: milites gravis armaturae ad collem Ismenium consistentes ipse viderat nuntius, sed Theseum iis praeesse fando tantum audiverat, non ipse videre poterat.

ἐν
V. 659. Par. A. *σὺν αὐτῷ.*

V. 660. Markl. malit *παλαιούς*, ne quatuor voces in *ας* exeuntes concurrant; recte, opinor.

V. 661. Libri *αὐτὸν δὲ Πάραλον.* Reisk. et Markl. coniecerunt *λαιὸν δὲ Π.* quia *δεξιὸν κέρας* praegressum *λαιὸν κέρας* sibi oppositum postularet, et quia infra v. 707. *λαιὸν κέρας* memoretur. Diserte quidem commemorari non necesse erat sinistrum cornu, quum e locorum situ appareret, utrum dextrum, utrum sinistrum

cornu esset; sed tamen elegans est illa coniectura, quam recepit etiam Herm. Fortasse tamen *αὐτὸν δέ* non sollicitandum est, siquidem inter *Παράλους* s. *Παραλίους* Eleusinii fuisse videntur, quos, eius urbis cives, in qua haec fabula agi fingitur, cum emphasi quadam commemorari par erat.

V. 662. *ἱππότην δ' ὄχλον* e coniectura Scaligeri, Reiskii, Marklandi pro *ἱππότην ὄχον.* Sed *δέ* significaret, hoc tertium esse *στράτευμα*, quod secus est. Itaque scripsi *ἱππότην τ' ὄχλον* et sic Gaisf.

V. 666. *πρόσθε τειχέων.* Sic Barnes. et Hermann. pro *πρόσθεν τ.* probante Markl.

V. 667. *ὄπισθε* e Par. A. recepi pro *ὄπισθεν.*

V. 668. *ἱππεῦσί θ' ἱππεῖς* Ald. rell. *δ'* pro *θ'* Hermann. *ἱππῆς* Parr. A. C. Vict.

V. 674. *τεῖναι φόνον.* Canter. coniecit *θεῖναι φόνον.* quod e vulgari consuetudine ductum et omnibus notum, mirarer, si quis in locutionem tam reconditam mutasset. *τείνειν φόνον* dictum esse videtur ad similitudinem Homericarum locutionum *τείνειν μάχην, πόλεμον, πολέμοιο τέλος*, quibus longa belli s. pugnae continuatio declaratur, ut *τείνειν βοὰν* Med. 201. *longos clamores edere*, *βίον τείνειν* ib. 665. vel *αἰῶνα τείνειν* Ion. 627. *longam vitam producere.* Sic igitur *τείνειν φόνον* est *caedem producere* i. e. diuturnam edere.

V. 679. *εἰς τάσιν δορός* coni. Musgr. Vulgata satis defenditur loco Phoen. 694. *πρὶν ἐς μάχην τε καὶ δορὸς τάξιν μολεῖν.* Rem ipsam optime explanavit Hermannus; a Reiskii vero, Marklandi, Musgravii coniecturis libenter abstineo.

ον ων
V. 683. *ἁρμάτων ὄχον* Ald. rell. *ὄχων* Par. C. *ὄχον* Flor. 2. *ὄχων* Flor. 1. *ὄχλον* Marklando debetur.

V. 685. Scribe *κἀκράτουν.*

V. 687. *ἅμα* pro *ἅρματ'* Flor. 1. *ἐπιβάται* Par. A.

V. 689. *ἐς οὐρανόν* pro *εἰς οὐρ.* Flor. 1. 2.

V. 691. *τοὺς — φρουρουμένους* e correctione Heathii, Marklandi, Musgravii pro *τάς — φρουρουμένας.*

V. 692. *ῥοαῖς* Parr. A. B. C. Flor. 1. 2. Vict.

V. 693. *πιτνόντων* pro praesente me habere dixi ad Med. 55. Sed ab hac sententia me revocavit Hermanni disputatio in *Classic. journ.* Vol. 38. p. 284. sqq. quae subiecta est Elmsleii notae ad Heracl. 77. in exemplo Lips. Haec sunt Viri egregii verba ad h. l. pertinentia: Intelligunt *πιτνόντων* de aurigis. At ita vix differunt, qui *ἐκκυβιστῶντες βίᾳ* dicuntur. Hi vero non videntur illi esse posse, quorum currus frangebantur: nam eversis potius curribus proni in caput volvuntur aurigae, quam confractis. Omninoque illud *πιτνόντων* de aurigis dictum nimis nudum est et languidum. Ex his intelligitur ita esse interpungendum, *τῶν μὲν, πιτνόντων, τῶν δὲ, θραυσθέντων δίφρων.* Sic omnia recte apteque dicta sunt: ***quum alii eversis curribus, alii confractis, illi proni in caput ruerent ut currum ruina laniarentur.*** Itaque hic locus aperte aoristum, non praesens, tuetur. Haec ille. In quibus hoc assentior, quod *πιτνόντων* aoristum, non praesens, esse, et ad *δίφρων* referendum dicit, de interpunctione nullo modo assentiri possum. Horrida enim et scabra haec esset oratio: *τῶν μὲν ἡ ν ι ό χ ω ν, πιτνόντων δ ί φ ρ ω ν, τῶν δὲ ἡ ν ι ό χ ω ν, θραυσθέντων δίφρων*, ita ut sq. *ἐκκυβιστώντων* ad *τῶν μὲν, λειπόντων τε* autem ad *τῶν δέ* referretur; nec ullum probum scriptorem sic unquam locutum esse existimo, nec sic dici omnino posse. Equidem *τῶν μέν — τῶν δέ* ad *δίφρων* referendum esse censeo, et quum sic pergere deberet, *καὶ τ ῶ ν μ ὲ ν ἡ ν ι ό χ ω ν ἐκκυβιστώντων, τ ῶ ν δ ὲ λειπόντων*, hic *τῶν μέν — τῶν δέ* omisisse, quum non de iisdem utrumque dici cuique attendenti appareret. Etiam illud concedo, in locis ad Med. l. c. et ab Hermanno allatis aoristo potius, quam praesenti vel imperfecto locum esse videri, in hoc Supplicum loco autem et Iphig. T. 48. necessario aoristum *πιτνόντων, πιτνόντα* requiri: in Iphig. enim sequitur *τῶν δ' ἐρείψιμον στέγος βεβλημένον πρὸς οὖδας. πίτνω* praesens in nostris libris nusquam legitur, ut valde dubium sit, quod Brunck. post Heath. in Soph. Oed. C. 1754. reposuit, ubi legi etiam poterat, ut monet Herm. *προπιτνοῦμέν σοι.* Itaque formarum *πιτνῶ* praes. et aor. *ἔπιτνον* eamdem rationem esse, non quae est inter *μένω* et *μίμνω, ἱκνέομαι* et *ἱκόμην, φιλέω* et *ἐφιλάμην* — in his enim praeter terminationem praecedens etiam syllaba immutata est — sed quae est inter *ῥίπτω* et *ῥιπτῶ, δουπέω* et *ἔδουπον, κτυπέω* et *ἔκτυπον, στερέω* et (*στέρω*, unde) *στερείς, στερεῖσα*, non quo *ἔπιτνον* a *πιτνῶ* ductum sit, sed ut aoristus *ἔπιτνον* novae praesentis formae occasionem et originem dedisse videatur.

V. 696. Porson. Adv. p. 238. legendum dicit *ὡς ὑπεῖδε τὸν στρατόν.*

V. 697. Ald. rell. *Κρέων γε, τοὐνθένδ'.* Parr. A. B. C. Flor. 1. 2. Vict. *Κρέων τὸ ἐνθένδ'*, unde Marklandus fecit *τό γ' ἐνθένδ'*, quod valde probant Musgr. et Porson. Adv. l. c. Sed declarari debuit, uter exercitus *νικῶν* diceretur. Non certe Creontis, quem intelligi necesse est, si legas *νικῶντα δ' ἵπποις ὡς ὑπείδετο στρατὸν Κρέων τό γ' ἐνθ.* quare Markland. *νικέντα*, Valck. ad Hippol. 444. *εἴκοντα* coniecerat. Rectius Herm. *Κρέων τὸν ἐνθένδ'*, ***exercitum, qui hinc***, Athenis, ***profectus est.*** *ἐνθένδε* eodem modo dictum est Heracl. 285.

V. 699. 700. tanquam per parenthesin dici, ut ne quid Theseo detrahi videatur, Hermann. monuit contra Markl. qui hos versus post v. 708. transponendos censuerat.

V. 700. *ἴετ'* Ald. rell. *ἵετ'* scribendum monuit Brunck. ad Soph. Oed. T. 1242. Fortassis etiam *εὐθύ* legendum, ut in Sophoclis loco.

V. 701. Blomfield. in Mus. cr. 2 p. 184. corrigit: *καὶ ξυμπατάξαντ' εἰς μέσον*, haud dubie ut numeros emendaret, quorum similes ex Aesch. Pers. 509. protulit Herm.

V. 704. Ald. rell. *θεῖν. κἀντέρειδε.* Parr. A. B. Flor. 1. 2. *ἀντέρειδε*, unde Markl. nostram lectionem restituit.

V. 707. Ald. rell. *δεξιὸν δ' ἧσσ.* quod quum absurdum esset, Markland. reposuit, quod cum Musgr. et Herm. recepi.

V. 708. Lenting. malit *ἦν τ' ἀγών.*

V. 710. Pro *ἐκέρδαινεν* Musgr. coni. *ἐκήδαινεν*, ***curabat***, Herm. *ἐκύδαινεν* secundum illud Homeri Il. X, 67. IV, 232. Sed neque *κηδαίνειν*, nec *κυδαίνειν* Atticis usitata sunt, ut recte notat Elmslei. in *Class. journ.* 17. p. 49. Wakefield. Silv. crit. T. IV. p. 172. *τὸ νικᾶν τοὔτ' ἐκέρδαινε*, i. e. *κέρδος ἡγεῖτο*, non hoc solum in lucro deputavit, non satis habuit, hanc partem exercitus, dex-

trum cornu, vincere, si sinistrum pulsum esset. In hoc ipso laus ducis posita est, quod non altero cornu, sed omnibus copiis vincere vult. Ita ἐκέρδαινεν explicari potest.

V. 715. Libri *Δαναΐδῶν*, pro quo Markland. *Παραλίων*, Musgrav. coniiciebat *Κραναΐδῶν*, quod cum Herm. recepi, quamquam *Κραναΐδας* ut dici potuisse Athenienses dubium non sit, dictos tamen esse, non probavit Musgrav. Elmslei. in *Class. journ.* 17. p. 49. reponit *Κεκροπιδῶν*, quod a vestigiis vulgatae lectionis nimis distat.

V. 719. Libri *κἀποδαυλίζων*, quae vox est nihili. Canter. *κἀποκαυλίζων*, probantibus Marklando, Musgravio, Hermanno. At Elmsleio l. c. haec vox minus poëtica videtur, et legendum *κἀπολωτίζων*.

V. 720. Vulgo ἔτρεψεν. Sed *τρέψαι εἰς φυγὴν* est *fugere*; *in fugam coniicere* est *τρέψασθαι*. Itaque recte Hermann. ἔτρεψαν.

V. 722. Aristoph. Plut. 739. ἐγὼ δὲ τὼ χεῖρ᾽ ἀνεκρότησ᾽ ὑφ᾽ ἡδονῆς, quod tamen ex nostro loco expressum dicere nolim cum Berglero.

V. 725. Ald. Brub. Herv. 1. 2. παρὼν δέ. Canter. Barn. παρὸν δέ, et sic Parr. A. B. Flor. 1. 2.

V. 728. τοιόνδε τοι στρ. Elmslei. in *Quart. rev.* 14. p. 446.

V. 730. Par. A. μισεῖ δ᾽, quod probat Lenting. p. 59., et ὅν pro ὅς.

V. 734. τὰς συμφοράς Ald. rell. et Codd. Scaliger καὶ δοκῶ τοι συμφορᾶς, Reisk. et Heath. καὶ δ. τῆς συμφορᾶς, quod recepit etiam Herm. sed in Add. τὰς συμφορὰς servari potuisse dicit, comparato loco Helen. 662. (654.) Concederem, si in loco Helenae esset πλέον χάριν ἢ λύπαν.

V. 737. Par. A. ἐξηρτύμεθα.

V. 738. Ald. Brub. Herv. 1. recte ἄ᾽ν. Vitium ἄν ex Herv. 2. etiam in Canter. propagatum est, ubi Canter. Videtur et hic legendum esse ἄ᾽ν σὺ τυγχ. Porro Diog. Laert. IX, 71. omissis ὦ Ζεῦ, citat Τί δῆτα τούτους τοὺς ταλ. φρονεῖν Βροτοὺς λέγ. v. 737. Plut. T.

II. p. 1056. B. λέγοιμ᾽ ἄν pro λέγουσι. v. 738. Plut. ἃ σὺ τυγχάνεις φρονῶν, Diog. L. ἃ σύ γε τυγχάνεις θέλων. Suidas in *Πυῤῥώνειοι*, citatus ab Is. Casaub. ad Diog. ἃ δὴ τυγχ.

V. 739. Ald. rell. τότ᾽ ἄλγος. Parr. A. B. C. Flor. 1. 2. Vict. τότ᾽ Ἄργος. Hermann. edidit: ἡμῖν γὰρ Ἄργος ἦν τότ᾽ οὐχ ὑπόστ. et ita Codd. habere dicit. τό τ᾽ Heath. scribendum vidit, quem iam secutus est Musgr.

V. 740. Elmslei. in *Class. journ.* coniicit ἀστοί τε π. sed vulgatam defendi posse fatetur ad Bacch. 959. Opponuntur τό τε Ἄργος et αὐτοί τε. Itaque αὐτοί non sunt cives, sed ii, qui expeditionis auctores erant.

V. 741. Lentig. p. 59. malit Ἔτ. γε.

V. 742. Male Markl. coni. μέτριά τε δόντος, *dare volente* vel *offerente*, quod tamen recepit Gaisford. Elmsl. in *Class. journ.* supplendum esse dicit μέτριά τε θέλοντος δοῦναι, quum saepe verbum contrariae significationis e praecedentibus vel sequentibus supplendum sit. δοῦναι supplendum esse e λαβεῖν apparet. Herm. interpunxit μέτρια, θέλοντος, οὐκ ἔχρ. quam inutilem subtilitatem (*a needless refinement*) vocat Elmsl.

V. 743. Ald. Brub. Herv. 1. ὅδ᾽ αὖ i. e. ὁ δ᾽ αὖ. Herv. 2. Canter. rell. ὅδ᾽ αὖ. quod male secutus sum. Pro τότ᾽ Par. B. Ald. Herv. 1. τόδ᾽. τότ᾽ iam Brub. Flor. 1. 2.

V. 744. ὥς Vict. pro ὡς.

V. 747. Ald. rell. οἳ τόξον ἐκτείνοντες. Parr. A. B. Flor. 1. 2. τόξον ἐντείνοντες, quod receperunt Markl. et Musgr. Hinc Elmsl. in *Quart. rev.* 14. p. 446. οἳ τόξ᾽ ἐπεκτείνοντες. — τοῦ pro ὡς Parr. A. B. Flor. 1. 2.

V. 749. Sensus mihi hic esse videtur: amicis recta suadentibus non obsequimini, sed rerum statui prospero, rebus prospere fluentibus, ut tunc erant res Argivorum v. 739 sq. in contrarium illas mutari posse non putantes. Lenting. p. 59. corrigit: καὶ τόξον ἐντ. — — οἳ πέρα δίκης γε π. π. κ. φίλοις μὲν οὖν πείθεσθε τοῖς τε πρ. πόλεις δ᾽ ἔχ.

V. 751. Markl. coni. καθαιρεῖτ᾽. Flor. 1. καθαρεῖθ᾽. καθαιρεῖσθε τὰ πράγματα interpretor non *evertitis*, sed *feliciter conficere studetis.* Herod. VII, 50. μεγάλα γὰρ

πρήγματα μεγάλοισι κινδύνοισι ἐθέλει καταιρέεσθαι, ubi vid. Wessel. Idem IX, 35. οὕτω δὴ πέντε σφι μαντευόμενος ἀγῶνας τοὺς μεγίστους Τισαμενὸς ὁ Ἠλεῖος, γενόμενος Σπαρτιήτης, συγκαταιρέει, *ad felicem eventum perduxit*, pro quo ib. 33. est ἀναιρεῖσθαι. Hinc Soph. Oed. Col. 1148. ὅπως μὲν ὅδ' ἀγὼν ᾑρέθη. Sic explico Pind. Ol. 10, 75. ἀγώνιον — εὖχος ἔργῳ καθελών.

V. 753. Ald. Herv. 1. 2. Cant. εἶτ' ἄλλ'. Brub. εἶτα τ' ἄλλ'. Commel. εἶτα τἄλλ', ut Musgr. ad quod nihil varietatis enotatum e Florr. εἶτα τἄλλ' Barn.

V. 754. Herm. vulgatum δορί in δορός mutavit, quod librarii si scriptum reperissent, ob similem terminationem sequ. v. non facile dimisissent.

V. 755. εἰςῄε Elmsl. in *Classic. journ.*

V. 756. Quae in sqq. Adrasti sunt, Ald. Herv. 1. 2. Cant. Choro tribuit; sed iam in Brubach. error correctus est, et a Barnesio Miltonum secuto, et sic Flor. 1. 2. Vict. Legebatur οὕνεκ' ἀγὼν ἦν. Flor. 1. 2. οὕνεκεν ἀγών ἦν. Barn. οὕνεχ' ὡ'γὼν ἦν legendum vidit. — κομίζετε Ald. Barn. Parr. A. B. Flor. 1. 2. Vict. κομίζετο Brub. Herv. 1. 2. Canter.

V. 757. Ald. rell. ὡς οἵγε κλ. Par. A. B. C. Flor. 1. 2. (hic tamen alteram pro var. lect. commemorans) Vict. In fine δόμοις edd. et Codd. λόχοις coni. Reisk. et probat Musgr.

V. 759. δέδονται. „Imo δίδονται.“ Blomfield. in Mus. cr. 2. p. 184.

V. 760. ἤ in multis deesse dicit Markl. Equidem in nulla editione desideravi.

V. 762. Flor. 1. ὅς δ' οὐκ ἔθ. Tum ποῖ pro πῇ Flor. 1. 2. ποῦ edidit Herm. Non difficile est intelligere, quid discriminis inter ποῖ et πῇ esse statuat Hermann. ad Herc. fur. 1236. ποῖ nihil nisi motum, πῇ autem motum simul succedentemque ei quietem indicare dicens; ita πᾶ στῶ erit *quo progressus* (motus) *consistam* (quies)? Blomfield. tamen ad Aesch. Agam. 1510. Distinctionem, inquit, quam inter ποῖ et πῇ satuit Hermannus, nec ego intelligo, nec alius quivis facile intellexerit. Sed scire tamen velim, quomodo illa vis in πῇ inesse possit, quod recte Blomf. l. c. comparat cum

ᾗ, et dicit esse *quanam, which way.* Ita πῇ et motum et quietem significare potest, sed ita, ut certiorem loci definitionem postulet πῇ, quem ποῦ universe tantum significat, ut verbis ποῦ κεκμηκότων ὄχλος universe responderi poterat πρὸς Κιθαιρῶνος πτυχαῖς, sed quum hoc nimis vagum esset, certius quid scire cupiens Adrastus pro τοὐκεῖθεν ἢ τοὐνθένδε quaerere poterat πῇ κεκμηκότων ὄχλος. — ἥκεις pro ἥκει est e Markl. emendatione.

V. 763. Mira sententia, quam fateor me non satis intelligere. Proxime tamen ad verum accedere videtur Hermanni explicatio. Markl. coni. σπουδάζετε, *prope sunt ducum cadavera, ob quae tantos labores suscepistis:* quae tautologica, vel propinqua certe tautologiae esse recte iudicat Musgr.

V. 764. Lenting. tolli vult interrogationis notam. Cum summo enim dolore haec enuntiare Adrastum, qui revera crederet cadavera a servis sublata.

V. 765. Marklandus, quia quaestio v. 767. ab Adrasto non possit commode supponi, haec omnia usque ad v. 768. uni nuntio tribuit, et obsequentem habuit Gaisfordium. Miror, VV. DD. non vidisse, quam male tunc omnia cohaererent. Paulo melius V. D. in *Classic. journ.* 3. p. 611. ita versus transponit: v. 765. 767. ἔνιψε δ' αὐτός — — 768. 766. 769. 770. sed v. 766. non apte respondet v. 768. Verum vidisse Hermannus videtur, qui post v. 765. Adrasti versum excidisse suspicatur, cui assentitur Elmsl. in *Quart. rev.* 14. p. 452. In hoc versu Herm. legendum coniicit ἐν πόνῳ.

V. 766. Flor. 1. παρῆθ'. Versum bene vertit Elmslei. ad Bacch. 1341. *Diceres*, Theseum virum optimum esse, *si affuisses curanti cadavera.*

V. 767. αὐτός. Ita Markl. et Reisk. pro αὐτῶν. Quod Herm. ad h. v. dicit, in Aldina hinc perturbata esse personarum nomina, restituta illa iam in Brubachiana, nihil aliud est, nisi quod iam ad v. 776. monuerat.

V. 769. δεινὸν μὲν οὖν β. coni. Elmsl. in *Quart. rev.* 14. p. 446.

V. 772. ἄκραντα δύρει edidit Gaisford. laudans Porsonum ad Hec. 734. Idem v. praec. σφιν ξυνθανεῖν. Quidni σφι ξυνθανεῖν?

V. 773. bene contra Marklandum defendit Hermann.

V. 774. Markland. quum Tragici nunquam scribant ἀλλ᾽ εἶεν, sed εἶεν solum, legendum censet ἀλλ᾽ εἶ᾽, ἀναίρω χεῖρ᾽. De εἶεν vid. quae disputavi ad Hippol. 296. Quae si vera sunt, nulla causa excogitari potest, cur dicere non licuerit ἀλλ᾽ εἶεν. Sed haec missa faciamus. ἀλλ᾽ εἶα autem idcirco minus convenit, quia hoc in adhortationibus tantum, sequente imperativo vel prima persona coniunctivi pluralis, usurpatur. Mox libri ἀπαντήσας, pro quo Marklandus ἀπαντήσων. At primum tum demum manum tollit, quum obvius factus est cadaveribus, non contra; deinde vero, ut vere monuit Elmslei. in *Class. journ.*, Attici non dicunt ἀπαντήσω, sed ἀπαντήσομαι. vid. Thuc. IV, 77. VII, 2. 80. Xen. Hell. I, 6, 3. Lysias p. 96. 923. Demosth. p. 1043, 7. Aeschin. p. 163. 170. Ipse Elmsl. coni. ἀλλ᾽ εἶμ᾽, ἐπαρῶ χεῖρ᾽. De ἀρῶ, priore producta, vid. ad Med. 841. Cum αἴρω iam Markl. contulit Alcest. 785. Cf. Monk. ad Alc. 626.

δορός

V. 782. Par. A. χθονός.

V. 784. Recte Hermann. ἐμοὶ δ᾽ ἐμῶν π. Elmslei. in *Quart. rev.* 14. p. 446. coni. ἐμοὶ δὲ δὴ π. sed. in *Classic. journ.* Hermanno adstipulatur.

V. 785 sq. In Ald. rell. interpungebatur: εἴπερ ὄψομαι, Τὰν ἄ. ἡμέραν Ἰδοῦσα πάντων μέγ. ἄ. Recte iam Barnes. locum distinxit, quem secutus est Musgr. ἁμέραν pro ἡμέραν scripsit Herm. ut v. 783. τιμά. τὰν ἄελπτον ἁμέραν, *filios sepulturae redditos*, μέγιστον ἄλγος, *filios caesos.* Hinc adspectus filiorum et acerbus et iucundus est. Iniuria in h. l. laborat Musgrav.

V. 790. Vulgo ἁμέρᾳ. Correxit Porson. ad Orest. 1679. Markl. coni. ἄμμορον, Musgr. ἀγάμῳ — ἁμέρα, et in Supplem. ἁμέρας, quod cum δεῦρ᾽ ἀεὶ iungit.

V. 791. Vulgo τί γάρ με δεῖ π. Correxit Markl.

V. 795. Pro στερεῖσθαι mallem στερεῖσα. *Markl.* Hoc recepit Hermann. At non raro infinitivus sine articulo ἐπεξήγησιν facit. Vid. ad Orest. 1155. Phoen. 520. Blomfield. in Mus. crit. 2. p. 184. legi vult στέρεσθαι.

V. 799. Parr. A. B. κοινὸν ἐς ᾅδου, quod praefert

Markl. ita ut κοινόν adverbialiter sumatur. Sed videtur librarius vulgarem formam in animo habuisse.

V. 800. In hoc etiam loco Boeckhius de tragic. p. 78. signum sustulit ad versus inter quindecim chori personas distribuendos, ita ut cum Adrasto per vices singulae loqui viderentur. Hermanno autem et matres singulae et famulae loqui, ipseque Adrastus post peractas primam stropham atque antistropham choro se, ut quinta decima persona, immiscere videbatur. Vid. Praef. p. XXI sqq. Ego nec hic ultra id, quod libri scripti et editi concedebant, progredi ausus sum; sed quum in iis, quae choro tribuuntur, aliae singulari numero, ut v. 806. 811. 818 sq. 824., aliae plurali, ut v. 809. 828. de se loquentes utantur, necesse erat illa uni e chori personis, reliqua omnibus seu toti choro, fortasse famularum coetui, assignare. Sed antistropha monstrat, versus 807 verba ἰὼ ἰώ Adrasto, reliqua choro, versus 809 verba ἐπάθομεν ὤ choro, reliqua Adrasto tribuenda esse. Ita strophae et antistrophae et metri et personarum descriptionis summa erit aequalitas. — Ante hunc versum personae nota abest in Ald. Herv. 1. 2. Canter. addita iam in Brub. et a Barnesio, et sic Par. A. ap. Markl. et Lib. P. sec. Musgr. Flor. 1. 2. Vict.

V. 802. ἀντίφων᾽ ἐμῶν στεναγμάτων i. e. ἀντίφωνα ἐμὰ στενάγματα. Vid. Gramm. gr. §. 442. 3.

V. 807. Ex his interiectiones ἰὼ ἰώ Adrasto, reliqua matri secundae, μήτηρ ἡ β′, tribuit Herm. sicut in antistropha versus inter Adrastum et chorum dividitur. Ita v. 808. interiectiones αἶ αἴ rursus Adrasto tribuendae erant; quae desunt, ea habet θεράπαινα ἡ ά. Tum v. 809. Adrastus ἐπάθομεν ὤ, sed ut v. 823., absolvere eum sermonem non patitur θεράπαινα ἡ β′, et addit τὰ κύνταт᾽ ἄλγη κακῶν. In Ald. rell. haec omnia αἴ αἴ ἐπάθ. ὦ (sic) τὰ κύνταт᾽ ἄλγη κακῶν uni choro assignantur. Desse quaedam; ex antistropha iam vidit Barnes. qui de suo haec infersit Δεινὰ πάσχομεν φίλοι. In Parr. A. B. etiam ad hunc v. annotatum λείπει.

V. 809. Flor. 1. 2. ἔπαθον μέν.

V. 810. πόνον pro πότμον Par. A.

V. 811. Parr. A. C. Flor. 1. 2. Vict. ὁρῶσιν (A. ὁρῶσι) δῆτ᾽ ἐμέ γε τὴν τάλ.

V. 813. Ald. rell. *προςάγετ' ὦ δυςπότμῳ.* Par. A. *προςάγετε δυςπότμων.* ὦ omittunt etiam Flor. 1. 2. Vict. sed servant *δυςπότμῳ.* Hinc Markl. *προςάγετε τῷ δυςπότμῳ,* Hermann. *προςάγετε τῶν δυςπότμων. δυςπότμων* edere voluit etiam Musgr. Hos versus choro tribuunt Florr. 1. 2.

V. 814. Grammaticus in Bekkeri anecd. I. p. 362, 10. *Αἱματοσταγῆ: Εὐριπίδης καὶ Ἀριστοφάνης·*

αἱματοσταγῆ
κηλῖδα τέγγῃ.

quod quo pertineat, non perspicio.

V. 816. choro tribuit Par. A. In eo Par. B. Flor. 1. 2. Vict. *ἐγών.* Par. A. *ἐγὼν ἐκράνθην.*

V. 817. 18. 19. in Ald. Herv. 1. 2. Canter. Adrasto tribuuntur, denuo praefixa nota *Ἀδ.* quo factum, ut v. 820. verba *ἔχεις, ἔχεις* choro, reliqua Adrasto, totus autem versus 822 choro tribueretur. Vitium correctum iam in Brubach. et a Barnesio, eamque correctionem confirmat Par. A.

V. 818. Ald. rell. *προςαρμόσας*, etiam Brub. Barnes. Musgr. qui haec choro tribuunt. Correxit Hermann.

V. 820. Dele punctum post alterum *ἔχεις*: cohaeret enim cum sqq. In Barnesiana verba *πημάτων γ' ἅλις βάρος* Adrasto continuantur.

V. 821. Verbis *τοῖς τεκοῦσι δ' οὖν λ.* suprascriptum in Par. A. B. *περισσόν*, quia strophicus versus deest. In iis libri *δ' οὐ λέγεις.* et totum Choro vel Adrasto tribuunt. Inter Adrastum et chorum divisit Hermann. recte: sic enim etiam v. 820. 822. Verba *τοῖς τεκοῦσι δ' οὐ λέγεις* sensum habent, *αἶ αἶ tibi soli dicis, non parentibus, tuam solius sortem defles, non matrum.* Sed huic sensui non satis convenit quod sequitur, *στένεις ἐπ' ἀμφοῖν ἄχη.* Convenirent inter se, si et verba *τοῖς τεκοῦσι δ' οὐ λέγεις* et *στένεις ἐπ' ἀμφοῖν ἄχη* cum interrogatione pronunciarentur *τοῖς τεκ. δ' οὐ λέγεις; στ. ἐπ' ἀ. ἄχη;* Sed Herm. edidit *τοῖς τεκοῦσι δ' οὖν λέγεις,* particulus *δ' οὖν*, nimium illas ab interpretibus neglectas, significare fere dicens quod nos dicamus *indessen,* in Add. autem, Sensus est, inquit, *matrum nimirum sortem gemis*, non tuam. Equidem talibus interpretationibus, quum voces vel formulae graecae aut latinae vocibus aut formulis germanicis redduntur, non multum profici existimo, nisi explicetur etiam, quae vera earum vis sit et quis usus. Mihi in his particulis *δ' οὖν δέ*, ut alibi, oppositionem quamdam significare videtur, *οὖν* autem indicare, ex iis, quae antea dicta vel facta sint, id quod nunc dicatur consequi. Hoc loco quomodo vel e praecedentibus aliquid colligi, vel *indessen* poni possit, fateor me non intelligere.

V. 823. *στένοις* Flor. 1.

V. 825. Ald. rell. *δέμας εἰς. γ'* addit Par. A. Sequentia Seidlerus in strophas et antistrophas digessit sic: *στρ. β'.* v. 827. 8. deleta in priore versu voce *ματέρες. στρ. γ'.* 828. *ἀντιστρ. β'.* v. 829. 30. *στρ. δ'.* v. 831. 2. *ἀντ. γ'.* 833. *ἀντ. δ'.* v. 834. 5. relinqua sunt *ἐπῳδός.* Hanc descriptionem ridet Elmslei. *Class. journ.* 17. p. 53. bello, quo tunc Anglia a continente excludebatur, hoc acceptum referens, quod hic furor antistrophicus (*this antistrophic mania*) in Angliam non penetraverit. Ceterum notandum, in omnibus, qui sequuntur, dochmiacis dochmio praemitti iambum, ut 829. 834. 5. pro quo est tribrachys v. 826. 831. 2. Creticus est v. 827.

V. 827. *ματέρες* cum Seidlero expunxit Hermann.

V. 831. Par. A. *πέλαγος* pro *πέδον.*

V. 836. Legebatur sine interpunctione *πικρὰν δὲ Φοίβου φάτιν ἔγημας ἁ πολύστονος. Οἰδιπ.* — — Markl. correxit: *φάτιν. ἔρημα δ' α πολύστονος Οἰδιπ.* rectius Hermann. *ἔρημα σ' ἁ πολ.*

V. 839. Theseum una cum militibus, qui mortuorum corpora vel attulerant vel comitati erant, reducem, et lamentis, quae chorus cum Adrasto effundit v. 800 — 838. praesentem fingit Euripides. Sed locus varie tentatus a criticis. Musgrav. legendum coniiciebat: *Μέλλων σ' ἐρωτᾷν, ἡνίκ' ἐξήντλεις στρατῷ Γόους, ἃ φήσω, τέως, ἀκαιρίαν βλέπων, Ἐστέγασα μύθους· νῦν δ' Ἄδρ. ἱστορῶ.* Ludicra est propter audaciam coniectura Brunckii ad Orest. 845. *Μέλλων σ' ἐρωτᾷν, ἡνίκ' ἐξήντλει λόγους Κήρυξ Κρέοντος, τοὺς ἐκεῖ μὲν εἰς τὰ σὰ Μύθους ἀφῆκα· νῦν δ' Ἄδρ. ἱστ.* Iacobs Exercit. I. p. 89. ultima sic emendat: *τοὺς ἐκεῖ μὲν εὐτυχῶς ἔστησα μόχθους.* Posse

etiam sic legi: *μέλλων σ᾽ ἐρωτᾷν, ἡνίκ᾽ ἐξήντλεις στρατῷ Γόους, ἀφῆκα· νῦν δ᾽ Ἄδρ. ἱστ.* Fieri tamen posse, ut pristinus verborum ordo fuerit hic: *Ἔστησα μόχθους τοὺς ἐκεῖ μὲν εὐτυχῶς· Μέλλων δ᾽ ἐρωτᾷν σ᾽, ἡνίκ᾽ ἐξήντλεις στρατῷ Γόους, ἀφῆκα· νῦν δ᾽* — — Erfurdt. ad Soph. Oed. T. 317. scribendum putabat: *Μέλλων σ᾽ ἐρωτᾷν, ἡνίκ᾽ ἐξήντλεις στρατῷ Γόους, ἃ φήσω, τοὺς ἐκεῖ μὲν ἐκλιπὼν Ἔσωσα μύθους* — — id est *memoria servavi.* Hermannus, nihil mutandum censens, ita incepisse poëtam dicit, ut si dicturus esset, *ἐξέλιπον τοὺς ἐκεῖ μύθους*, sed priusquam hoc dicat, mutare formam orationis et dicere *ἀφήσω σε, τοὺς ἐκεῖ μύθους ἐκλιπών.* quod vix anacoluthon vocari potest: nam oratio recte sic procedere potest *μέλλων σ᾽ ἐρωτᾷν, ἀφήσω τὸ ἐρωτᾷν σε* etc. Neque tamen his contentus Elmslei. in *Class. journ.* coni. *Μέλλων σ᾽ ἐρωτᾷν, ἡνίκ᾽ ἐξήντας στρατῷ, Γόους ἀφήσων, τοὺς ἐκεῖθεν ἐκλιπὼν Εἴασα μύθους.* in quibus *ἐξαντᾷν* ipse fatetur *ἅπαξ λεγόμενον* esse, sed iis rationibus defendit, quibus quidvis in antiquorum scripta inferre possis. *) Ad Adrastum vero oratio converti nullo modo potest, propter verba *νῦν δ᾽ Ἄδρ. ἱστορῶ*, quae aperte oppositionem quamdam significant, ut, quem h. l. pronomine *σέ* dignat, diversus esse debeat ab Adrasto. At in loco, quem affert, Herc. f. 137. *τὸν Ἡράκλειον πατέρα καὶ ξυνάορον, εἰ χρή μ᾽, ἐρωτῶ*, nulla est oppositio. Proprie *ἐξαντλεῖν πόνον, μόχθους, βίον* dicitur, (vid. Monk. ad Hipp. 902.) ubi res gravis et molesta peragenda significatur; hinc h. l. *ἐξαντλεῖν γόους.* Quae vero e matribus quaerere voluerat Theseus, ad illas proprie pertinebant, v. c. cuius earum quisque filius esset; hinc addit *μύθους τοὺς εἰς τὰ σά γε, quae quidem ad tuas res, ad te, pertinerent:* nam alia, de virtute eorum et indole Adrastum exponere magis conveniebat.

V. 841. Parr. A. B. *ἰσωρω* (superscr. *ιστο*). Par. C. Flor. 2. Vict. *ἱστορῶ.* *εἰςορῶ.*

*) We do not think, however, that this objection is very serious. *ἅπαξ λεγόμενα* of this kind are very abundant in tragedies. Unusual combinations of prepositions and verbs, and usual combinations in an unusual sense give variety and novelty to the diction of tragedy, although they frequently render it obscure.

V. 843. *γ᾽* post *θνητῶν* e Par. A. addidit Herm. Pro *εἰπέ γ᾽* Elmsl. in *Quart. rev.* p. 446. malit *εἰπὲ δ᾽*, vix accommodate.

V. 849. Ald. rell. *ἢ τρῶμα.* Parr. A. B. C. Flor. 1. 2. Vict. *ἢ τραῦμα*, ut iam edidit Musgrav.

V. 851. Ald. rell. *κοινοὶ γάρ.* Flor. 1. *κοινὸν γάρ. κενοί* coni. Grotius in notis ad Excerpta p. 954. Reisk. et Tyrwhitt. in Append. ad Musgr. Exercit.

V. 853. Par. A. *ἐπήγγειλ᾽. ὅςτις ἐστὶν ἀγαθός* Ald. rell. etiam Barn. et Musgr. *ὡγαθός* scribendum iam viderat Milton. et dedit Markl.

V. 855. *πυθέσθαι* Flor. 1. Reisk. Markl. Musgr. coni. *οὔτ᾽ αὖ πυθ.* quod recepit Herm. et ipse recepissem, si in Codice aliquo reperiretur; nunc praeter necessitatem nihil mutare volui.

V. 858. Legebatur *ἄκουε δὴ νῦν.* Vid. ad Hec. 816.

V. 859. Libri *δίδως ἔπαινον τῶν ἔγωγε β.* Cum Piersono Veris. I, 6. scripsi *ὧν*, non quod *τῶν* pro *ὧν* a Tragicis dici ignorarem; sed hoc metro coacti et hiatus vitandi causa faciunt, hic nulla eiusmodi causa est. Sed qua de causa librarios *τῶν* scripsisse dicas, quum alibi non soleant? Fortasse scriptum fuit *δίδως ἔπαινον τῶνδ᾽· ἐγὼ δὲ βούλ.* et sic fere Elmslei. in *Class. journ.* qui tamen *τόνδ᾽* scribit.

V. 860. *δίκαιον* pro *δίκαι᾽* Flor. 1.

V. 861. Libri *ὁρᾷς τὸν ἁβρὸν, οὗ β. δ.* Sed *ἁβρός*, *delicatus*, vocari nullo modo potest Capaneus. Itaque Markl. iam coniecit *ἁδρὸν*, *robustum*, *validum*, quod probat Musgr. Sed Toup. Em. in Suid. II. p. 157. apte contulit locum Polybii V, 9. ubi, quum narrasset, Macedones saevitiam, qua Aetoli Dium Dodonamque vastaverant, excidio Thermi, oppidi Aetoliae, ultos esse, pergit: *κατέγραφον δ᾽ εἰς τοὺς τοίχους καὶ τὸν περιφερόμενον στίχον, ἤδη τότε τῆς ἐπιδεξιότητος τῆς τοῦ Σάμου φυομένης, ὃς ἦν υἱὸς μὲν Χρυσογόνου, σύντροφος δὲ τοῦ βασιλέως· ὁ δὲ στίχος ἦν, ὁρᾷς τὸ Δῖον, οὗ βέλος διέπτατο.* Quamvis vero *οἱ παρῳδοῦντες* verba etiam nonnulla mutare solent, causa tamen in hoc ipso loco esse debebat, cur eum potius, quam alium, sibi ad rem propositam detorquendum sumeret Samus. Accedit, quod

βέλος per se *fulmen* designare non potest. Itaque optime Toup. scribendum vidit, *Ὁρᾷς, τὸ δῖον οὗ βέλος διέπτατο,* quod recepit Herm. Adiectivum *τὸ δῖον* Samus in urbis nomen deflexit, *δῖον πῦρ* vocatur *fulmen* Alc. 5. Bacch. 8. *διόβολον πλᾶκτρον* Alc. 126. Memorabile tamen, quod Bacch. l. c. legitur *τυφόμενα δίου τ' ἔτι πυρὸς ζῶσαν φλόγα,* in eo pro *δίου* legisse *ἁδροῦ* videri Plutarchum Sol. p. 79. A. *καὶ παρεφύλαξε τυφομένην ἁδροῦ πυρὸς ἔτι ζῶσαν φλόγα.*

V. 862. Flor. 1. *ἦ πολύς.*

V. 865. Athenaeus IV. p. 159. A. citat *ψέγων* pro *φεύγων*, sed VI. p. 250. E. F. *μισῶν*, ut hoc argumento appareat, quam nihil tribuendum sit antiquis, versus poëtarum memoriter afferentibus. *ψέγων* tamen, probatum Musgravio, recepit Herm. Idem Athen. p. 159. *εἴ τις ἐξογκοῖτ' ἄγαν*, quod probat Dobree ad Arist. Equ. 1272. et v. sq. *τἀρκοῦντ' ἐπαινῶν.*

V. 868. Ald. Brub. Herv. 1. 2. Parr. A. B. Flor. 1. *φίλος τ' ἀληθὴς ἦν· φίλος τοῖς παροῦσί τε.* Canter. Barn. *φίλος τ' ἀληθὴς ἦν, φίλος παροῦσί τε.* et *τοῖς* omittunt Par. C. Flor. 2. Vict. Reisk. em. *φίλος τ' ἀληθὴς ἦν φίλοις, παροῦσί τε*, quod recepit Gaisf. *φίλοις τ' ἀλ. ἦν φίλος παροῦσί τε* Brunck. ad Orest. 426. et Porson. ad Orest. 910. quod recepit Herm.

V. 871. Herm. edidit *ἀκρ. οὐδὲν οὔτ' ἐς οἰκ. ἔχων, οὔτ' ἐς πολ.* quod memorat etiam Markl. *οὔτε* post *οὐδέ* soloecum dicit Elmsl. ad Med. 1351. cf. ad 4. 5. Vulgatam sic accipio: *nihil irritum*, nihil, quod eventum non haberet, itaque omnia vera et non fucata, *ne in famulos quidem exercens, neque in cives.* Pro *οὐδ' ἐς* vel *εἰς* Flor. 1. *οὐδείς.* In vulgatis nullum inesse sensum credens Lenting. p. 60. coni. *ἄκρατον* vel *ἄπλατον.* „*Ἄκρατος*, in cuius te amicitiam haud facile insinues, quocum difficulter amicitiam iungas, ut *φιλίας ἀνακίρνασθαι* Hipp. 254. *νεοκρᾶτα φίλον* Aesch. Choeph. 342. *φιλίαι συνεκρήθησαν* Herod. IV, 152. Aesch. Prom. 679. *ἄκρατος ὀργὴν Ἄργος.* *ἄπλατος* aditu difficilis, *ἀπρόσιτος, ἀπροςπέλαστος, δυςπρόςιτος* Iph. A. 345."

V. 873. Legebatur *ἄλλον*, quod iungendum cum *τὸν δὲ δεύτερον ἄλλον.* *Δεύτερος ἄλλος, τέταρτος ἄλλος* legitur apud Soph. et Aeschyl. locis a Markl. allatis. *ὁ δεύτερος ἄλλος* nondum vidi: itaque e coniecture scripsi

ἄλλην χρ. aliud genus virtutis exercentem. Lenting. p. 61. coni. *ἄλλῃ.*

V. 873. Markl. coni. *ἔσχ' ἐν Ἀγρ. χθ.* sed non opus, addit. Herm. edidit *ἔσχ' ἐν Ἀ. χθ.* quod non video, cur verisimilius dicat. Mihi potius, si e codd. alii *ἔσχεν Ἀργ. χθ.* alii *ἔσχ' ἐν Ἀ. χ.* haberent, illud, utpote a vulgari consuetudine remotius, a poëta profectum, hoc a librario suppositum esse verisimilius videretur. Vide quos laudavi Gramm. gr. §. 405. 8. b. et Bentl. ad Callim. lav. Pall. 18. Schaef. ad Lamb. Bos. p. 697. Monk. ad Eurip. Hipp. 547. et ipsum Herm. ad Hec. p. 134. *ἔσχεν* etiam Teles apud Stob. XCIII. p. 516. citante Marklando.

V. 877. Stob. Serm. XLIV. p. 305. Gesn. XLVI. Grot. *οὐδὲ τοὺς τρόπους δούλους παρέσχε χρημάτων πεισθεὶς ὕπο.* et v. 879. *τοὺς δ' ἐξ.* et *οὐχὶ τὴν τύχην.* *οὔτε παρέσχε* vel *ὡς μὴ — παρασχεῖν* praefert Lenting. p. 61. Verte: *quod* (*τὸ χρυσὸν εἰςδέξασθαι οἶκον*) *eam vim habiturum esset, ut aliorum arbitrio subiectus esset.*

V. 880. *ἐπεί τοι κοὐδὲν* recte defendit Porson. ad Med. 675. Stob. ed. Trincav. *ἐπί τοι κοὐδέν.* Stob. ed. Gesn. *ἐπεὶ κατ' οὐδέν.* Parr. A. B. C. Flor. 1. 2. Vict. *ἐπεί τοι γ' οὐδὲν.* Stob. *πέλει* pro *πόλις* et v. sq. *ἀκούειν* pro *κλύουσα.*

V. 884. *βίον* Par. B. et Reisk. coniecerat *πρός τε μαλθακὸν βίον*, quod iam aliis placuisse Barnes. annotavit. In vulgata est appositio ad verba *πρὸς ἡδονὰς Μουσῶν* pertinens, qua hae vituperantur.

V. 885. *σκληρά τε ψυχῇ* coni. Lenting. p. 61.

V. 886. *πρὸς τἀνδρεῖον* dictum esse videtur pro *ἀνδρείως.* vid. Elmsl. ad Med. 397. Blomfield. gloss. Aesch. Agam. 373. Possis etiam iungere: —— *σκληρὰ τῇ φύσει διδοὺς Ἔχαιρε, πρὸς τἀνδρεῖον εἰς ἄγρας τ' ἰών*, ut Med. 398. *τόλμης εἶμι πρὸς τὸ καρτερόν.* Andr. 674. *ἔβησαν ἐς τἀνδρεῖον.* Heracl. 561. *σφαγῆς γε πρὸς τὸ δεινὸν εἶμ' ἐγώ.* et sic h. l. accepit Blomfield. Mus. crit. 2. p. 184. Sed dubito, an recte iungantur *πρὸς τἀνδρεῖον ἰέναι* et *εἰς ἄγρας ἰέναι*, quorum illud tropico sensu, hoc proprio accipiendum.

V. 889. Libri *Ἀταλάντης γόνος, παῖς Παρθενοπαῖος.* Coniecturam meam *γεγὼς* pro *γόνος* recepit Herm. et idem

audendi mihi animum addidit. Vulgatam defendit Elmslei. et, quum Aeschylus in fabula, quam memoriae infixam tenebant Athenienses, Parthenopaeum ut imberbem adolescentem descripsisset (intelligit, puto, locum S. c. Th. 539. βλάστημα καλλίπρωρον, ἀνδρόπαις ἀνήρ. quem locum in Add. indicavit Herm.) Euripidem idem sibi faciendum existimasse et hic et Phoen. 147. 1160. Quamvis vero aliud esse videatur ἀνδρόπαις ἀνήρ et νεανίας, aliud παῖς simpliciter, tamen nunc vulgatam mutandam non censeo, imprimis quum vix appareat, qua re inducti librarii pro γεγὼς παῖς Παρθ. scripserint γόνος, παῖς Παρθ.

V. 893. De sententia cf. Elmslei. ad Med. 217.

V. 897. Probabiliter ἐφεςὼς corrigit Blomfield. in *Mus. cr.*

V. 899. ἔφερεν primus edidit Barnes. et Grotius in Excerptis p. 267. pro ἔφερ', ut erat in Ald. rell. δυςτυχοῖ Reisk. Heath. Musgr. nec Markl. dubitare debebat, an haec forma Atticis in usu fuerit. Vid. Valcken. ad Hipp. 469.

V. 901. κἀπὸ θηλειῶν ἴσας emendavit Canter. quod probabant Musgrav. et Porson. hic afferens locum Alexidis apud Athen. III. p. 114. E. Λευκοὺς μὲν ὀκτὼ, τῶν δὲ φαιῶν τοὺς ἴσους. Post certum numerum commemoratum nemo ad ἴσοι offendat; sed quis unquam dixerit, *multos amatores habuit, et tot numero*, itaque etiam multas, *de feminis?* Herm. post ὅσας commate interpunxit, ut constructio esset πολλοὺς δ' ἐραστὰς ἔχων, κἀπὸ θηλειῶν ὅσας εἶχεν. quod vereor ut intelligam. Equidem non nisi cum exclamatione dictum accipere possum, qua plus etiam significatur, quam si καὶ πολλὰς ἀπὸ θηλειῶν dixisset.

V. 903. 4. Schol. Hom. apud Valcken. ad Ammon. p. 421. et apud Villois. ad Il. δ', 400. habet οὐδ' ἐν λόγοις ἦν δεινὸς, ἀλλ' ἐν ἀσπίδι, omisso sequente versu. Hinc Porson. App. ad Toupii Em. in Suid. p. 478 sq. versum manifesto spurium esse dicit, et Reiskium, Valckenaerium, Marklandum, omnes certatim ad medicinam mortuo faciendam incubuisse. Scilicet, inquit, quum δεινὸς semel adscriptum esset pro λαμπρὸς, nasutus quidam alterius versus initium esse ratus, senarium hunc qualemcunque edolavit. Vere nasutum vocat, cui tale quid in mentem venire potuerit. Hermann. ad idem

scholion provocans, versum 904. post 909. transposuit, πολλά γ' legens pro πολλά τ'. Equidem vereor, ne scholio illi nimium tribuerint VV. DD. nec causam idoneam video, cur v. 904. vel mutetur, vel eiiciatur; vel transponatur. Vocabulis σοφιστής et σοφός delectari Euripidem iam alii observarunt, et σοφιστὴς ἐν ἀσπίδι non durius translatum est, quam μουσικὴ ἐν ἀσπίδι v. 907. Quod vero σοφιστής — σοφὰ tam parvo intervallo iunguntur, non magis offendere debet, quam quod v. 886. ἔχαιρε — χαίρων proxime se subsequuntur, vel Soph. Oed. T. 741. quem locum Herm. in Add. ad v. 909. attulit, φύσιν τίν' εἶχε, τίνα δ' ἀκμὴν ἥβης ἔχων. Ad ἐξευρεῖν repetendum δεινός, constructione simili Pindaricae Ol. 6, 28. μάντιν τ' ἀγαθὸν καὶ δουρὶ μάρνασθαι. quam vocem scholiastes Homeri memoriae vitio e secundo in priorem versum pro λαμπρός transtulit. Restat, ut VV. DD. de hoc loco coniecturas enumerem. Reisk. δεινὸς σοφιστὴς πολλά γ' ἐξευρεῖν (vel πόλλ' ἀνεξευρεῖν) κακά, Markland. δ. σοφιςὴς, πολλά τ' ἐξευρὼν σοφά, Toup. ad Suid. T. II. p. 302. δεινὸς σοφιστὴς, πολλὰ δ' ἐξευρεῖν (vel ἐ ξ α ι ρ ε ι ν) σοφός Valcken. ad Hipp. 921. δεινὸς παλαιστὴς, πολλά τ' ἐξευρεῖν σοφός.

V. 908. Ald. φιλότιμον ἦθος· πλούσιον· φρόνημα δέ — — Canter. Barn. Musgr. φιλ. ἦθος, πλούσιον, φρόν. δέ — — Vere Markl. „Quid sit πλούσιον ἦθος, ignoro. An exprimit Pindaricum illud, νόῳ δὲ πλοῦτον ἄγει Pyth. 6, 47.?“ Itaque interpungi vult: φιλότ. ἦθος· πλούσιον φρόνημα δέ — — ut in Brub. Herv. 1. 2. distinctum est, i. e. *mens et inventio Tydei foecunda erat in factis, in dicendo impar*, et comparat Orest. 384. ὁ δαίμων δ' ἐς ἐμὲ πλούσιος κακῶν. At ut πλούσιος τινός recte dicatur, πλούσιος ἔν τινι *foecundus in aliqua re* a D. Paulo dicatur, in classicis scriptoribus frustra quaesiveris; et φρόνημα non est mens, quatenus ad inveniendum et excogitandum aliquid valet, sed animi elatio, ut recte Musgrav. Vid. v. 863. Offendit etiam δέ post secundam vocem collocatum. Musgr. coni. φιλότιμον ἦθος πλούσιος, i. e. πλούσιος τὴν φιλοτιμίαν. Herm. edidit πλούσιον φρονήματος, et versum sequentem cum v. 904. huc translato connectit: ἐν τοῖσιν ἔργοις· οὐχὶ τοῖς λόγοις ἴσον Δεινὸς σοφ. — — Elmslei. in *Classic. journ.* legendum censet, πλούσιος φρόνημα δέ, *dives fuit, sed divitiarum sensum magis factis, quam dictis, ostendebat.* Dictis divitias suas ostendere ita ab-

iecti animi est, ut eo vitio vacare eum, quem laudare velis, vix quidquam attineat commemorare; neo convenit inter virtutes animi unum e bonis externis afferre. Mihi quomodo locus vel explicandus vel legendus sit, non liquet; igitur distinctionem, quae a Cantero inde recepta fuit, quamvis falsam, servavi.

V. 912. Quod Herm. edidit *μὴ καλῶς*, id in Add. reiicit. *Αἰδώς* non tam esse pudorem ob turpia, quae commisimus, quam pudorem eum, quo prohibemur turpe quid vel nobis indignum facere, sensum honesti, notum est. Itaque hoc dicere vult Euripides, bonam educationem efficere, ut turpiter te gerere pudeat.

V. 913. Stob. Tit. I. *αἰσχ. δέ τοι ἀγάθ' ἁ.*

V. 914. *κακὸς κεκλῆσθαι*, auctore Porsono ad Phoen. 576. e Stobaeo receperunt Hermann. et Gaisford.

V. 915. *διδακτόν.* Sic Stob. pro *διδακτός.* Sequentia *ὧν μάθησιν οὐκ ἔχει* non magis intelligo, quam Marklandus. Quid enim hoc est *βρέφος διδάσκεται ἃ οὐ μεμάθηκε?* quasi vero unquam quemquam doceamus, quae iam didicit. Naturalis vero rei notitia, de qua cogitat Markl. non vocatur *μάθησις.* Grotius absurditatem sententiae interpretando velavit: *sensus infantum rudis Quae nescit audit, inde conatur loqui.* Sed verba *ὧν μάθησιν οὐκ ἔχει* non sollicitanda esse ex oppositis *ἃ δ' ἂν μάθῃ τις*, liquet. Lenting. p. 61. pro *ἀκούειν* coni. *ἀκούσι*, quod sane sententiam tolerabiliorem facit.

V. 917. *παῖς* pro *τις* coniicit Valcken. ad Phoen. 1553. quod probat Porson. Adv. p. 243. et recepit Gaisford. sine causa idonea. In verbis *οὕτω παῖδας εὖ παιδεύετε* nihil difficultatis video. Quum haec ita sint, et qui bona institutione usus est, virtutes recte percipiat, monendi sunt omnes, ut liberos bene instituendos et educandos curent. *παιδεύετε* est imperativus.

V. 919. *Ἰώ, τέκνον δυςτυχὴς ἔτρεφον* Porson. Adv. p. 243.

V. 924 sq. Vulgo *τεκοῦσα τάλαινα.* Emendavit Hermann.

V. 926. Thesei et Adrasti personae usque ad v. 940. permutatae erant. VV. 926—933. 935. 37. 39. 41. Theseo tribuendos esse, reliquos Adrasto, vidit Musgr. — Ald. rell. Parr. A. B. Flor. 1. 2. Vict. *τὸν Ἰοκλέους.* Emendavit Brodaeus.

V. 927. *ἐς μυχοὺς* Flor. 1. 2. pro *εἰς μυχ.*

V. 929. *τὸν Οἰδίπου δὲ π.* Herm. et Lenting. p. 61. rectius. *Πολυνείκῃ* scribi vult Elmsl. in *Quart. rev.* 14. p. 453 sq. alteram formam ab Atticis, poëtis certe, abiudicans, hoc argumento usus, quod nullus locus sit, ubi — *ην* necessario vel ad hiatum vitandum vel metri causa legendum sit, nonnulla contra, ubi ea metro noceat Cf. Brunck. ad Soph. Oed. Col. 375.

V. 933. Markl. *ὃ δρᾶν σε β.* recte, ob Adrasti responsum. Probat etiam Valck. ad Hipp. 598.

V. 939. Ald. rell. et Codd. *παρ' οἰκτροὺς τούςδε.* Emendarunt Reisk. et Tyrwh.

V. 940. *οὗτος* pro *αὐτός* Reiskii est.

V. 942. in Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. nullam interpunctionem habet. Barnes. distinxit post *ἴτ'* et *τέκνων*, Musgr. post *ἴτ'* et *μητέρες.* Hoc Hermanno, illud mihi placuit.

V. 944. Par. B. *Ἄδρ. Πῶς; Θη. τὰς τεκούσας* —— In Ald. Herv. 1. est *Πῶς, τὰς τεκ.* —— in Brub. Herv. 2. Cant. Barn. Musgr. *Πῶς; τὰς τεκ.* ——

V. 946. Adrasto dari oportuisse dicit Herm. cuius rei causam idoneam non video. Sed lectio vix sana. Tyrwhitt. in Append. ad Musgr. Ex. em. *πικραὶ γὰρ ὄψεις χἄμ' ἀνωφελεῖς νεκρῶν.* Toup. Em. in Suid. T. I. p. 456. *πικρὰ γὰρ ὄψις αἷμα κὠτειλαὶ νεκρῶν*, ingeniose et eleganter; sed recte Beckius monuit, ablutos dici v. 767. Hermann. *πικραὶ γὰρ ὄψεις χάσματ' ὠτειλῆς νεκρῶν*, *ὠτειλήν* cicatricem interpretans. At tum verum est, quod Elmslei. opponit, cicatricis i. e. signi; quod, sanato vulnere, in corpore remanet, non posse esse *χάσματα.* Sed *ὠτειλή* est vulnus, quod post mortem, sedato sanguine, hiat. Ita vero singularis *πικρὰ γὰρ ὄψις* requiri videtur, quem Toup. reponebat. Markland. in Add. vulgatam interpretatur: „Dicit Theseus: Aspicere vita functos etiam statim post eorum obitum, grave et molestum est, quale putas futurum matribus, si filios suos iam sex dies mortuos, mutatos et deformatos videant?“ quae annotatio in ed. Oxon. male omissa est. Lenting. p. 61. *χἄμα τῷ τέλη νεκρῶν λύει; τί λύπην* —— *cuinam defunctorum prod-*

est? τέλη λύει pro *λυσιτελεῖ*, ut Soph. Oed. T. 332. Ceterum similis sententia est in Soph. Ai. 915. sqq. — Par. A. Flor. 1. 2. Vict. *νεκρῷ*. C. *νεκρῷ νεκρῶν*.

V. 948. Blomfield. in Mus. crit. 2. p. 185. rescribendum censet *τλήμονας, μένειν τλημόνως* pro *patienter exspectare* an satis graece dicatur, nescire se fassus.

V. 950. *βροτοί* Ald. rell. *βροτῶν* Par. C. Flor. 1. 2. Vict. quod ita probat Markl. si v. sq. *οἳ κτᾶσθε λ.* legatur; genitivum enim cum adiectivo partem tantummodo significare putabat.

V. 952. *ἀλλά* referri ad praegressam interrogationem, quasi dixisset *μὴ κτᾶσθε λόγχας*, annotat Herm. quod equidem fieri non posse credo, quum *παύσασθ'* interiectum sit. Sed *παύσασθε* idem est ac *μὴ ποιεῖτε τοῦτο, ἀλλά* — — Herm. tamen magis sibi placere dicit, si legeretur *παύσαθ' αἷμα, λῆξ. π.* in quo asyndeton pro *καὶ λῆξ. π.* minime placet.

V. 959. Par. A. *λοχεία*.

V. 961. Ald. Brub. Herv. 1. 2. *δυσσαίων*. Correxit Canter.

V. 962. Ald. Herv. 1. 2. Cant. Musgr. *πλακτά*. *πλαγκτά* iam Brub. Barn. Markl. et Codd.

V. 963. Vulgo *δυςχείμων*, eiusmodi verbum in usu fuisse recte negare videntur Elmsl. in *Classic. journ.* et ad Bacch. 15. Blomfield. ad Aesch. Pers. 573. Hermann. dedit *δυςχίμων*.

V. 968. *δυστηνότατος* pro *δυστηνοτάτη*, cuius enallages alia exempla sunt apud Thucyd. v. Poppo T. I. p. 102. Reisk. et Markl. coni. *δυστηνοτάτως*, cuius formae unum modo aliud exemplum exstat in Soph. Oed. C. 1579. Elmslei. in *Class. journ.* et ad Heracl. 544. coni. *δυστανοτάταν — μοῖραν*.

V. 969. Parr. tres, Flor. 1. 2. Vict. *οὔτ' ἐν φθιμένοισιν*.

V. 970. Ald. rell. *οὔτ' ἐν ζῶσιν ἀριθμουμένη*. Parr. 3. Flor. 1. 2. Vict. *οὔτ' ἐν ζωοῖσιν*. Hinc Herm. *οὐ ζώοις ἀριθμουμένη*, quo metrum etiam sanatur. Sed recte Elmslei. in *Classic. journ.* dubitat, an *ζῶος* in usu fuerit apud Atticos, et legendum coni. (cf. ad Heracl. l. c.) *οὔτ' ἐν ζῶσι κρινομέναν*. *κρινομένη* ob metrum iam coniecerat Musgrav. *κληζομένη* Erfurdt. ad Soph. Antig. 843.

V. 971. *τάνδ'* pro *τῶνδ'* Elmsl. ad Heracl. l. c. *ἴσχουσα* Ald. rell. *ἔχουσα* Parr. A. B. C. Vict.

V. 973. Herm. *δάκρυα· μέλεα παιδὸς ἐν οἴκοις κεῖται μνήμ.* quia *παιδὸς* non recte in initio sententiae collocatum esset. Ne tum quidem, si vis quaedam inest in eo vocabulo, quam inesse probabile est? Ald. Herv. 1. *μελέα* (sic) sine ι subscr. *μελέᾳ* Brub. Herv. 2. rell.

V. 976. debetur Plutarcho de *ει* apud Delphos p. 394. B. nisi quod *τε* omittit, quod inseruit Herm.

V. 979. Ald. Herv. 1. 2. Cant. *ὀρθευομένα*. Parr. E. G. ap. Musgr. (i. e. A. B. Markl.) Flor. 1. 2. *ὀρθρευομένα*, et sic iam Brubach. Praeterea *γόοισιν* Herm. dedit pro *γόοισι*.

V. 980. Flor. 1. 2. *νοτρόν*.

V. 981. Parr. A. B. C. Flor. 1. 2. Vict. *τάξω* pro *τέγξω*. Aesch. Pers. 545. Blomf. *διὰ μυδαλέοις δάκρυσι κόλπους τέγγουσαι*. ubi hunc l. comparat Stanlei.

V. 982. sq. De *δή — ἤδη* vid. Herm. ad h. l. et ad Viger. p. 829. not. 301 b. Blomfield. Mus. cr. 2. p. 185. malit *Καὶ μὴν θαλάμας τάςδ' ἐςορῶμεν*.

V. 985. *Θησέως* Par. C. Vict. Altera forma rarior est, ideoque facile oblitterari potuit.

V. 986. Sic Erfurdt. ad Soph. Ai. p. 520. emendavit vulgatam *κλεινήν τ' ἄλοχον τοῦ καταφθιμένου*. Sed Blomfieldio ad Aesch. S. c. Th. ex observatione Elmsleii ad Arist. Ach. 733. placet *κλ. τ' ἄλ. τοῦ καπφθιμένου*, quod non temere spreverim.

V. 992. In sq. nullam aliam sententiam invenire possum, nisi hanc: Quam infausta illa dies fuit, et nox illa, qua Capaneo nupsi! fere ut Phoen. in. Solem alloquitur Iocasta, *ὡς δυςτυχῆ Θήβαισι τῇ τόθ' ἡμέρᾳ Ἀκτῖν' ἐφῆκας* — — Illam vero loci sententiam esse maxime colligo e vss. 997 sqq. Quomodo Hermannus locum acceperit, ex nota eius dispicere non possum. Dicit vero, rogi flammam videntem Evadnam de hac loqui, et sic locum corrigi posse putat:

τι φέγγος; τίν᾽ αἴγλαν
ἐδίφρευσεν ὅ γ᾽ Ἀίδας,
σελᾶναί τε κατ᾽ αἰθέρα
λαμπᾶν ὠκυθόων ὑφαῖς (vel ῥιφαῖς)
ἱππεύουσι δι᾽ ὄρφνας;

V. 993. *τάλως* pro *τάλας* reponendum censebat Duportus ob glossam Hesychii, *τάλως, ὁ ἥλιος.* ubi tamen Lobeck. ad Aiac. p. 358. legendum censet *φάλος, ὁ ἧλος,* alii et probabilius *Γάλος, ὁ ἧλος.* Omnino vocabula, quae non nisi in Hesychio leguntur, in veterum scripta inferre, antequam scias, qua auctoritate illa nitantur, vereor, ut satis tutum sit. Canter. em. *ἅλιος* pro *τάλας*, unde Barnes. edidit *ἐδιφρεύετό γ᾽ ἅλιος*, Markl. suspicabatur *ἐδίφρευεν ὁ θ᾽ ἅλιος.* Mihi in mentem venit *ἐδίφρευε τόθ᾽ ἅλιος.*

V. 995. non respondet antistrophico, nisi dicas, dactylum in basi spondeo, molossum in fine cretico oppositum esse, quod utrumque magnam dubitationem habet. Vid. Hermann. elem. doctr. metr. p. 540. 545. 550. In illo non haereo, quod Nymphae comites iunguntur Lunae: quum enim Luna iam antiquis temporibus cum Diana confunderetur, hanc vero constanter Nymphae comitentur, quid mirum, Lunae quoque Nymphas tribui, etsi nullo alio loco eae memorentur? Ita astra poterant Lunae comites nominari; vid. Markland. *λαμπάδα ἱππεύειν* vero exquisitius est, quam ut e corruptione ortum esse vel e grammatici aut librarii ingenio profectum verisimile sit.

V. 996. *δι᾽ ὄρφνας* recte Hermann.

V. 997. Deesse tres syllabas ad complendum versum ‒ ‒ ‒ ⏑⏑⏑ ⏑ ‒ ex antistropha intelligitur. Pro *ἡνίκα* Par. C. Vict. *ἁνίκα.*

V. 999. Musgr. coni. *ἀοιδαῖς*, ut constructio esset *ἐπύργωσεν εὐδαιμ. ἐμῶν γάμων ἀοιδαῖς.* Sed vulgata magis poetica, *ἐπύργωσεν ἀοιδὰς εὐδαιμονίας*, *cantus de felicitate*, fere ut Pindar. Pyth. in. *θησαυρὸς ὕμνων τετείχισται.*

V. 1000. *τε*, quod et sensui et metro adversatur, delevit Herm. *χαλκεοτευχοῦς* Flor. 1. pro vulg. *χαλκοτευχοῦς.*

V. 1002. aperte corruptus. Musgr. coni. *ᾧ προσέβαν δρ. ἐξ ἐ.* Herm. edidit *πρός σ᾽ ἔβαν δρ. ἐξ ἐ.* sed in elem. doctr. m. p. 537 sq. *πρὸς ἂν ἔβαν δρομὰς ἐξ ἐμῶν*, et in antistr. *σὲ, τὸν θανόντα γ᾽ οὔποτ᾽ ἐμᾷ.* Par. A. *προσέβα.*

V. 1004. Flor. 1. *καθέλουσα* pro *καθέξουσα.* Hermanno *καθέξουσα* pro interpretatione ad *βατεύσουσα* adscriptum videtur.

V. 1005. *βατεύουσα* Ald. Brub. Herv. 1. 2. *βατεύσουσα* Canter. Barn. Markl. Musgr. Par. P. ap. Musgr. et, ut e silentio coniicio, Flor. 1. 2. et Parr. A. B. *σατεύσουσα* Vict. Verum videtur *ματεύουσα*, ut edidit Hermann.

V. 1011. *δή* om. Parr. A. B. Flor. 1. 2. De metro vid. Hermann. elem. p. 529.

V. 1012. *πύλας* edd. et Codd. *πέλας* est e Canteri correctione.

V. 1013. Libri *Διὸς θησαυρόν.* Musgr. coniicit *δύης* pro *Διός*, quam coniecturam recepit Herm. Musgr. coniecturam non flocci faciendam esse dicit Elmslei. in *Class. journ.* quamvis explicare se non posse fateatur, quomodo rogus Capanei thesaurus Iovis dici possit. An quia in eo conditum est cadaver fulmine tactum ideoque Iovis potentiam maxime declarans, sicut Electr. 493. cadus vel amphora vocatur *θησαύρισμα Βάκχου?* Tum Ald. rell. *ἔνθέν ἐστι σός.* Correxit Canter.

V. 1014. Flor. 1. *λαμπάδι.*

V. 1015. sq. Reisk. coni. *τελευτᾶς ἵν᾽ ἕστακα.* Primum vocabulum non mutandum fuisse monens Herm. recepit *ἵν᾽.* Si in Codd. et edd. esset *ἂν ἕστ. ἂν* ex ultima syllaba praecedentis vocabuli repetitum videri posset; sed constanter legitur *ἥν*, quod etsi prava pronuntiatione facile ex *ἵν᾽* oriri potuit, parum tamen probabile est, lectionem tam expeditam *ἵν᾽ ἕστακα* sive errore librarii sive consulto in difficiliorem *ἣν ἕστ.* mutatam esse. In *τελευτάν* Evadna cogitare videtur locum, qui ipsi finis vitae futurus esset; igitur ut supra erat *ἕστηκε πέτραν*, dixit *ἕστακα τελευτάν.* Sequentia *τύχα δέ μοι ξυνάπτει ποδός* explico, *felici vero casu huc delata sum.*

V. 1018. Ald. rell. *εὐκλείας χάρισιν ἔνθεν ὁρμ.* Par. A. B. Flor. 1. 2. *εὐκλείας χάριν ἔνθεν ὁ.* Musgr. edidit: *εὐκλεΐας χάρις, ἵν᾽ ἔνθεν ὁ.* quod quid sibi velit, non intelligo. Praeterea metri gratia legendum putat *ἐν-*

θένδ᾽ ὅ. Herm. scribendum putat: ξυνάπτει ποδὸς ἅλματι, εὐκλείας χάριν ἔνθεν ὁρμάσω. E regione verborum ἔνθεν ὁρμ. Par. B. habet ἀντιστρ.

V. 1021. Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. σώματ᾽ αἰθ. φλ. Correxit Barnes.

V. 1023. non respondet strophico. Itaque Herm. edidit: χρόα τε χροῒ πέλας θ. cuius interpretationem illud esse dicit.

V. 1024. Φερσεφονείας Ald. Περσεφονείας Brub. Herv. 1. 2. Cant. Musgr. et, ut videtur, Codd. ἥξω delevit Herm. ut θαλάμους ex ὁρμάσω penderet. Contra Elmsl. in *Quart. rev.* 14. p. 446. Φερσεφόνας ἥξω θ.

V. 1025. Ob metrum Herm. edidit τὸν θανόντα σ᾽ οὔποτ᾽ ἐμᾷ, quod nolui imitari, quia strophici versus lectio incerta est.

V. 1028. Locum corruptum esse non facile quemquam latere potest. Et primum quidem εἴθε — φανῶσι soloecum videbatur, donec Hermann. elem. doctr. metr. p. 534 sq. grammaticam aliquam rationem excogitavit, qua illud defenderetur, de qua quae ad Hec. 424. monui, eorum nondum me poenitet. Nunc addo, quod proprie ad h. l. pertinet, ne si εἴθε quidem per se positum accipiatur, coniunctivum in reliquis poni posse. Nam locum Hel. εἴθε, ἐξαλειφθεῖσ᾽, ὡς ἄγαλμ᾽ — — αἴσχιον εἶδος ἀντὶ τοῦ καλοῦ λάβω sic vertit Hermann.: *an deleta, ut pictura, quod utinam fiat, turpem pro pulcra formam induam,* i. e. *fac me amittere venustatem formae.* At in tali quoque interrogatione, ubi aliquid tantummodo fingitur, non coniunctivo, sed optativo, locus est. In loco Sophoclis autem, εἴθ᾽, αἰθέρος ἄνω πτωκάδες ὀξυτόνου διὰ πνεύματος ἕλωσί μ᾽; quae verba Herm. vertit: *utinam — an Harpyiae me sublimem rapiant?* quaeritur, quid sibi velit illud *an rapiant*; utrum *visne*, vel *fatone constitutum est, ut Harpyiae me rapiant?* tunc coniunctivus aptus est; sed vix quisquam hunc loci sensum esse dixerit. An sermo est de re cogitata tantum et quae futuro tempore fieri possit? At tunc optativus requiritur. Hunc vero locum, ita emendatum, εἴθε, πῶς τινὲς εὐναὶ δικαίων ὑμεναίων ἐν Ἄργει φανῶσι τέκνοις, sic ibidem interpretatur Herm. *quomodo (utinam fiat) torus iusti connubii apud Argivos sanctus inveniatur posteris*

— —? Quod nihil aliud significare potest, nisi *quomodo fieri potest, ut inveniatur;* in quo quis coniunctivo locum esse dicat? Ita ne si seiungas quidem coniunctivum ab εἴθε, commodam ille explicationem habet. Sed nuper Buttmannus ad Soph. Philoct. 1092. p. 159. non *dubium reddi* tribus locis, Soph. Phil. Eurip. Suppl. et Hel. 269. an εἴθε cum coniunctivo non construatur, sed coniunctivum post εἴθε in tribus his exemplis *extra omnem suspicionis ansam positum* esse, et locum aliquo modo esse posse post εἴθε coniunctivo quoque, tribus his exemplis *satis nunc certum esse* dicit, tum, quum Herm. tamen fassus esset, multum falli, qui εἴθε cum coniunctivo construi posse putaret, Buttmannus nihil impedire dicit, quominus coniunctivus, et primitus quidem, particulae εἴθε se applicuisse censeatur, ut in quibusdam loquendi formis imperativo, e. g. φέρ᾽ ἴδω, et interrogativo βούλει, βούλει τράπωμαι. Quod excidere potuisse viro, grammaticae graecae peritissimo, nec, quam diversa haec sint, in mentem venisse, satis mirari nequeo. Mihi quidem, coniunctivum in optando poni, ipsi eius modi naturae repugnare videtur, siquidem coniunctivus rem in *voluntate* vel eius qui loquitur, vel alterius positam significat, unde illa φέρ᾽ ἴδω, βούλει τράπωμαι, at, si quid optamus, rem *cogitatione* tantum comprehensam declaramus, cui optativus proprius est. Ita coniunctivus nunquam, neque post εἴθε, neque solus per se designare potest id, quod optes et quod tanquam votis expetitum cogites. E tribus vero illis locis, quibus usum coniunctivi in optando extra omnem suspicionis ansam poni dicit Buttmann., unus, Helenae, nihil probare potest, quum lectio incerta sit, et alii Codd. pro λάβω habeant λαβεῖν, cui quomodo formas indicativi modi, quae subsequuntur, obstare dicat Buttm. non intelligo; hunc Supplicum locum corruptissimum esse fatentur omnes, etiam Buttm. Ita relinquitur Sophoclis locus, qui utrum solus ad vim et naturam coniunctivi, quae ex omnibus locis colligitur, infringendam valere possit, an ipse pro corrupto habendus sit, non difficile est iudicare. Hoc loco Buttmannus probat Musgravii correctionem ὅσος δ᾽ εὐναῖος γαμέτας etc. ut non per coniecturam, sed necessario scribendum fuisse dicit, et locum sic vertit: *Veniat lux nuptiaeque! Utinam inveniantur sancti hymenaei (etiam) posteris meis et*

quotusquisque legitimus maritus (erit, is inveniatur sive spectetur) sincero amoris ardore generosae mentis uxori coniunctus: in quibus ὅσος singulare pro ὅ vel ὅς (ὅςτις) positum esse dici vix exspectaveris, ne quid de scabritie orationis dicam in illis, ὅςτις δὲ εὐναῖος γαμέτας (sc. ᾖ, tum supple φανῆ, εἴθε φανῇ puto) συντηχθείς etc. Mihi maxime placet Hermanni coniectura ad h. l. et elem. doctr. m. l. c. prolata, ὅθεν μή τινες εὐναὶ Δικαίων ὑμεναίων ἐν Ἄργει Φανῶσιν τέκνοις, ὅσιος δ'. sed ante εὐναῖος γαμέτας duas syllabas deesse, monstrat stropha. Ultima sic vertit Herm. *fidusque coniux sincero generosae mentis ardore uxori amatus.* recte, ut γενναίας ψυχᾶς ex αὔραις ἀδόλοις pendeat: nam ἀλόχοι γενναίας ψυχᾶς latina est, non graeca, constructio. Parr. A. B. C. Flor. 2. γενναιάς ψυχᾶς ἀλόχῳ. in Flor. 1. deest ἀλόχῳ.

V. 1039. Ald. rell. ἥκω διπλοῦν πένθος γε δαιμ. ἔχων. Parr. A. B. C, Flor. 1. 2. Vict. pro πένθος γε habent πένθιμον, unde Markl. διπλοῦν τὸ πένθιμον δόμων ἔχων, quod cum Herm. recepi. Lenting. p. 62. διπλῇ γε πενθίμως δόμων ἔχων.

V. 1040. Herm. suspicatur τὸ μέν.

V. 1041. Pro ἐς τὴν πατρίδα scribe ἐς γῆν πατρίδα cum Hermanno et Lenting. p. 62.

V. 1045. Flor. 1. πρόσθεν φρουρεῖτ'.

V. 1048. κατείδετε legendum censet Elmslei. in *Quart. rev.* 14. p. 454. in Attica dialecto non esse verbum quale κατοίδατε dicens.

V. 1053. δόμον γ' ὑπερβ. Ald. rell. et Codd. δόμον σ' ὑπερβ. Flor. 1. δόμων ὑπερβ. Par. A. unde recepit Markl. Quae vero edd. δόμον ὑπερβ. habeant, quod Markl. dicit, non habeo dicere.

V. 1054. ὀργὴν λάβ. ἂν e Reiskii et Markl. coniectura pro ὁρμὴν λάβ. ἄν.

V. 1058. τῇ χάριν Flor. 1. pro τῇδε τοῦ χάριν.

V. 1059. καινόν pro κλεινόν Porson. Adv. p. 244. et Herm. ut v. 1061. νεοχμόν. Hanc ipsam ob causam κλεινόν verum habeo, ne bis idem dicat Eurip. στόλος pro *amictu* non dici contendunt Casaub. ad Strab. III. p. 245. Gataker. ad M. Antonin. I, 16. p. 40. quibus assentitur Elmslei. in *Classic. journ.* et in Aesch. Suppl. 249. quem locum laudat Markl. vel στολήν legendum e Schol. vel στόλον interpretandum *coetum* dicit, ut 195. 470. 496. 940. 951. Itaque legendum censet στολμός, quod iam Markl. in mentem venit. Recte. In Androm. 148. etiam confusa στολμόν et στόλον.

V. 1060. ὡς οὐκ ἐπ' ἀνδρὶ πενθίμῳ πρέπει σ' ὁρᾶν Ald. rell. ὡς om. Par. A. πένθιμος πρέπεις ὁρᾶν Markl. quod recepit Herm. Vid. ad Alc. 520.

V. 1067. Lenting. p. 62. συμπλακεῖσα vel συντακεῖσα.

V. 1068. Markl. conj. σημαίνει σ. Sed dictum est pro τί τοῦτο αἴνιγμα σαθρόν ἐστιν, ὃ σημαίνεις;

V. 1070. εἰς πολλοὺς Porson. Adv. p. 244. et Herm. et hoc certe usitatius; quod quominus reciperem, impediit me locus Herodoti III, 82. σιγῷτο ἂν βουλεύματα ἐπὶ δυςμενέας ἄνδρας οὕτω μάλιστα. in quo si praepositio ex nomine βουλεύματα penderet, dictum esset βουλεύματα τὰ ἐπὶ δυςμ. ἄ. Flor. 1. μὴ μ. ἐπὶ πολλὰς ἐ. omisso οὐ. In fine interrogationis notam poni vult Elmsl. in *Quart. rev.* 14. p. 434. Vid. ad Hippol. 212.

V. 1072. Herm. in Add. comparat Soph. Phil. 1252. ἀλλ' οὐδέ τοι σῇ χειρὶ πείθομαι τὸ δρᾶν, quod scholiastes interpretatur, οὐκ ἐπιτρέψω σοι.

V. 1073. Ald. rell. οὐ γὰρ ἂν κίχῃς. Parr. A. B. C. Flor. 1. 2. Vict. οὐ γὰρ μὴ κίχῃς, quod receperunt Markl. Musgr. Gaisf. Herm.

V. 1080. ἀθλιώτερον Ald. rell. ἀθλιώτατον Parr. A. B. C. Flor. 1. 2. Vict. quod nollem recepissem. Recte Elmslei. ad Med. 67, 8. Multo saepius, inquit, superlativum pro comparativo quam comparativum pro superlativo mendose exhibent libri. Utriusque autem simile est scripturae compendium. vid. Bast. comm. palaeogr. p. 790 sqq.

V. 1082. Par. C. Flor. 1. 2. Vict. μετέλλαχες.

V. 1083. καί ante πόλις addidit Herm. metri indicio.

V. 1087. Flor. 1. ἐξορκούμεθα.

V. 1089. εἴ τις om. Flor. 1.

V. 1090. Ald. rell. ἐξορθούμεθ' ἄν. Parr. A. B. C. Flor. 1. 2. Vict. ἐξωρθούμεθ' ἄν, ut edidit Musgr.

V. 1092. τ' prius om. Flor. 1. 2.

V. 1093. Ald. rell. κἀξεπειράθην τέκνων. τεκών est e Canteri coniectura, probata Marklando, Musgravio, Porsono App. ad Toup. Em. p. 476. Hermanno. Sed hoc vehementer frigere videtur Elmsleio in *Classic. journ.* qui coniicit τότε vel πάρος. Toup. Em. in Suid. T. II. p. 260. iungit τέκνων Οἷον στέρεσθαι πατέρα γίγνεται κακόν, Οὐκ ἄν ποτ' ἦ. — κακοῦ. in quibus κακοῦ probant Porson. et Herm. Idem proponit Lennep. ad Phalarid. p. 211. et probasse videtur Valck. qui in exemplo suo, quod nunc penes me est, τέκνων v. 1094. transverso calamo delevit, adscripto: „κακόν. Sic Lennep. Phalar. p. 211, 6." Addit Lennep. posse etiam, deleto versu, qui antecedentibus κἀξεπειράθην τέκνων interpretandis adscriptus videri possit, sic locum legi: Εἰ δ' εἰς τόδ' ἦλθον, κἀξεπειράθην τέκνων, Οὐκ ἄν ποτ' εἰς τόδ' ἦλθον, εἰς ὃ νῦν, κακόν. „Quod alteri anteferrem, inquit, nisi multos esse scirem, qui in poetis quidvis comminisci, quam versum aliquem reiicere, tanquam commentitium, malint." Miror autem, neminem offendisse ad duplex illud εἰς τόδ' ἦλθον, e quibus secundum v. 1095. genuinum videtur, prius in locum alius lectionis irrepsisse.

V. 1098. Ald. rell. τί δὴ χρῆν. Par. C. Flor. 1. 2. Vict. τί δὴ χρή.

V. 1100. πολλὴν est ex emendatione Marklandi pro πολλῶν.

V. 1102. Ald. rell. ἥδιστα, πρίν γε δή ποτ' ἦν παῖς ἥδε μοι. quod Canterus ita emendavit, probante Heathio, ἥδιστα πρίν γε δῆθ', ὅτ' ἦν παῖς ἥδε μοι, Pierson. Verisim. I, 6. ἥκιστα· πρίν γε δή ποτ' ἦν παῖς ἥδε μοι. Piersoni coniectura placuit Marklando et Hermanno, Canteri Musgravio. Mihi etiam Canteri ratio accommodatior videtur. Gaisford. edidit: ἥδιστα, πρίν γε· δή ποτ' ἦν παῖς ἥδε μοι.

V. 1105. Hic solus locus est in poetis Atticis, in quo penultima comparativorum formae — ίων corripiatur. Itaque Burneius in *Monthly rev.* 1799. p. 434. corr. κατεῖχε χερσίν. Οὐδὲν ἥδιον πατρί. Et lectioni χερσί quidem non debebat ille auctoritatem conciliare velle ex editione Canteriana, quae una cum Herv. 2. (anni 1544) habet χερί: neutra enim e Codd. ducta est. χερί tamen habere

videtur Par. C. (Lib. P.) At Parr. A. B. Flor. 1. 2. Vict. Ald. Brub. Herv. 1. χειρί. Quod ubi in Herv. 2. errore, puto, operarum in χερὶ abiit, Barnes. edidit χερσί, quod iam Canter. coniecerat nov. lect. VI, 25. Verum videtur χειροῖν, quod coni. Elmslei. in *Quart. rev.* hoc certe utpote rarius facilius in χειρί depravari potuit, quam χερσί. χερί et χεροῖν permutata etiam Hipp. 221. Legendum itaque puto: κατεῖχε χειροῖν. Οὐδὲν ἥδιον πατρί. Nisi ita scripsit Euripides, mirum, eum committere, quod consuetudini Atticorum repugnaret, maluisse, quam id ponere, quod omnibus satis faceret. Moram tamen obiicit illud Comici apud Athen. VIII. p. 336. F. γαστρὸς οὐδὲν ἥδιον, quae parodia esse huius loci videtur. ἥδιον media correpta legitur etiam in Theophili versibus apud Athen. XIII. p. 563. A. ἦν ἥδιον ἰδεῖν ἐστιν, ἢ τὸ θεωρικόν.

V. 1106. Markland. δέ huic loco non adeo congruere ratus, coniecit ἀρσένων γε μείζ. vel ἀρσ. γὰρ μείζ. Sed brevius dictum est pro Οὐδὲν ἥδιον πατρὶ Γέροντι θυγατρός· αἱ μὲν γὰρ θυγατέρες θωπεύειν πεφύκασιν, ἀρσένων δὲ μ.

V. 1107. γλυκεῖαί θ' Lenting. p. 62.

V. 1109. Puto σκότῳ τε δώσετ'.

V. 1114. Ald. rell. et Codd. τοῖτοισι καὶ στρωμναῖσι καὶ μαντεύμασιν. Sed Plutarch. consol. ad Apoll. p. 110. C. βρωτοῖσι καὶ ποτοῖσι καὶ μαγεύμασι. M. Antonin. VII, 51. σίτοισι καὶ πότοις (cod. Vat. A. ποτοῖσι) καὶ μαγγανεύμασι. Markl. coni. βρωτοῖσι καὶ ποτοῖσι μαγγανεύμασιν, Musgr. λουτροῖσι καὶ στρωμναῖσι καὶ μαγεύμασι, Plutarchi lectionem probarunt Canter. nov. lect. II, 17. Grotius in Exc. p. 269. et recepit Barnes. ποτοῖσι confirmatur loco M. Antonin. sicut etiam βρωτοῖσι, pro quo vocem magis vulgarem habet M. Anton. Βρωτά et ποτά semper fere iunguntur. Sin στρωμναῖσι probes, pro βρωτοῖσιν aptius erit λουτροῖσι: utrumque enim ad corpus curandum et ad delicias spectat. Sed βρωτοῖσι καὶ στρωμναῖσι, quorum illud res designat ad victum pertinentes, hoc eas, quibus corpori bene fit, nimis diversa sunt.

V. 1116. Libri ἐπειδὰν μηδὲν ὠφέλουν πόλιν. πόλιν etiam Parr. A. B. cum v. l. γρ. πάλιν. Flor. 2. πόλις, sed in

marg. *γρ. πάλιν.* Plutarch. l. c. *ἐπειδὰν μηδὲν ὠφελῶσι γῆν*, quod etsi memoriter citantis esse potest, tamen, quum vulgata soloeca sit, tutius recipitur, quam quod e sola coniectura reposuit Herm. *ἐπειδὰν μηδὲν ὠφελῇ πόλιν.* Vulgata ex explicatione ad *γῆν* adscripta, *πόλιν*, nata videtur. Quod Elmsl. in *Classic. journ.* dicit, *ὠφέλουν* melius convenire cum *χρῆν*, quam aut *ὠφελῇ* aut *ὠφελῶσιν* nihili est; nam *χρῆν* etsi imperfecti temporis est, tamen non rem praeterito tempore tantum factam indicat, sed in universum valet de re, quae et praeterito tempore et praesente fieri debuit.

V. 1118. Sequentia Herm. inter matres et pueros ita distribuit, ut *μήτηρ ἡ ά* haberet vv. 1118—22. *μήτ. ἡ β'* vv. 1123—27. *παῖς ὁ α'* vv. 1128—31. *μήτ. ἡ α'* 1132—36. *παῖς ὁ β'* vv. 1137—1140. *μήτ. ἡ β'* 1141—45. *μήτ. ἡ γ'* 1146—49. *παῖς ὁ γ'* 1150—52. *μήτ. ἡ δ'* v. 1152. verba *εἰ γὰρ γένοιτο, τέκνον. παῖς ὁ δ'* 1153. 54. *μήτ. ἡ ε'* vv. 1156. 57. *παῖς ὁ ε'* 1157—59. *παῖς ὁ ϛ'* v. 1160. *μήτ. ἡ ϛ'* v. 1161. *παῖς ὁ ϛ'* 1162. 63. *μήτ. ἡ ϛ'* 1164. 65. *παῖς ὁ ζ'* v. 1166. *μήτ. ἡ ζ'* v. 1167. *παῖς ὁ ζ'* 1168. 69. *μήτ. ἡ ζ'* 1170. 71.

V. 1118. *ἰώ* bis Herm.

V. 1119. Offendunt ad duplex *δή*. Musgr. em. *τάδ', ἰδού, παίδων ἤδη φθιμ.* Iacobs Exercit. p. 14. *τάδε δὴ παίδων, τάδε δὴ φθιμένων.* ut Lenting. p. 62. Blomfield. in Mus. crit. 2. p. 185. vel *Ἀλλὰ τάδ' ἤδη παίδων φθιμένων* (coll. supra v. 796. Hipp. 169. Iph. T. 442. Aesch. Theb. 861. Pers. 150. Soph. Ant. 155. Eur. Ion. 395. Herc. 138. 437. El. 107. 1176. 1234. quibus omnibus in locis *ἀλλὰ* ponitur in re nova significanda, quod hic locum non habet, quum praecesserit *ἰώ*) vel *τάδε δὴ παίδων τῶν καπφθιμένων.* Prius *δή* est asseverandi particula, *καὶ δή iam, nunc ipsum.* Cf. ad v. 982. Herm. ad Vig. p. 837. n. 320.

V. 1120. *φέρεται* e Scaligeri et Canteri coniectura pro *φέρετε* edid. Barnes. Markl. Musgr. E Florr. nihil enotatum, ut hi etiam *φέρεται* habere videantur. Recte monet Elmsl. in *Class. journ.* comma delendum esse post *ἀμφίπολοι*, ne iungatur *λάβετε γραίας ἀμενοῦς*, pro *λάβεσθε*, et vertit: *Ossa in manus sumite, famulae vetulae infirmae.* Nec otiosa vocabula *γραίας ἀμενοῦς* voci *ἀμφίπολοι* addita; illis enim causa indicatur, cur ipsa non sumat.

V. 1123. Ald. rell. *πολλοῦ δὲ χρονοῦ σώζεις μέτα δή.* Par. A. *ζώσας δή*, sine *μέτα.* B. *ζώσας μέτα δή.* C. *δὴ — ζώσας*, puto, ut Vict. *πολλοῦ δὴ* (in Vict. supra scr. *δέ.*) *χρόνου ζώσας* (Vict. *ζώσης*, altero supra scr.) *μέτα δή.* Flor. uterque *ζώσης.* Lectio satis expedita. *μετὰ πολλοῦ χρόνου ζῆν* dictum, ut *μακρῷ γήρᾳ συνεῖναι* et sim. Herm. edidit *πολλοῦ τε χρόνου ζωᾶς, μέγα δὴ καταλ. ἄ. π.* in quo nescio, genitivi *πολλοῦ χρόνου ζωᾶς* utrum ex *ὑπό* v. 1122. pendeant, quamvis post *πένθους* punctum positum sit, an per se significent *per longum tempus. μέτρα* pro *μέτα* coni. Musgr. quod probat Elmslei. citans Hel. 1532.

V. 1128. In Flor. 2. et Vict. adscriptum est *ζήτει πρόςωπον.*

V. 1130. Hermanno *ἀλγέων ὕπερ* hic, ubi *ἄβριθες ἀλγέων* de more iungenda erant, non placet, ac potius corrigi velit *ἄβριθες ἀλγέων ἄτερ*, ita ut *ἄτερ* praeter necessitatem adiectum sit, ut supra 402. *ὑπό* abundat. Hoc si legeretur, exquisitum esset; sed nulla causa est, cur vulgata mutetur, quae vel hoc ipso se tuetur, quod a consueto more recedit, et pro *οὐκ ἄβριθες ἀλγέων* habet *οὐκ ἄβριθες ἀλγέων ὕπερ.* Illud vero *ὑπέρ*, usu minime vulgari positum (vid. ad Androm. 484), a librario profectum esse, vix verisimile. Lenting. p. 63. coni. *βάρος μὲν οὖν ἀβρ.* Nam saepe in Euripideis legi *νύμφη ἄνυμφος* etc. sed nunquam addita negativa.

V. 1132. Pro *Ἡμιχ.* Vict. *Χο. ἰὼ ἰώ* om. Par. C.

V. 1133. Ald. rell. *φίλα.* Par. A. B. C. Flor. 1. 2. *πᾶ φέρεις δάκρυα.* Tum A. B. *φίλα τε ματρί.* C. *φίλαι τε ματρί.* Flor. 1. 2. Vict. *φίλαι τῇ ματρί. φίλᾳ* edidit Herm.

V. 1137. Personae notam om. Ald. Herv. 1. ad versum 1139. *παῖς* addit Brub. ad v. 1138. Herv. 2. Canter. Barn. Ante v. 1138. Par. E. G. ap. Musgr. (nam Markland. nihil monuit) addunt *ἀπαῖς ἀπαῖς.* Flor. 1. 2. Vict. *ἄπαις ἄπαις*, unde Musgrav. fecit *παπαί παπαί.* Elmsl. in *Class. journ.* servat *ἄπαις*, ut sensus sit: *σὺ μὲν ἄπαις εἶ, ἐγὼ δ' ἔρ.*

V. 1142. Flor. 1. *ποῦ δαὶ πόνος.* Elmsl. in *Classic. journ.* confert Med. 1251. *μάταν μόχθος ἔρρει τέκνων,*

et virum valde doctum coniecisse ait *ἐμῶν τόκων* Phoen. 30. Med. 1031. Suppl. 920.

V. 1143. Flor. 1. 2. *πολυχευμάτων*. Par. B. C. *πο-λυχευμάτων* (*νυ* supra). Hinc Musgr. coni. *ποῦ λοχευμάτων χ.* ne et hic et sq. v. nocturnae vigiliae commemorentur. Sed recte Hermann. Multo aptius est, inquit, etiam cum quadam repetitione proferri, quae dolore commotus animus suggerat, quam iusto omnia ordine enumerari.

V. 1144. Markl. coni. *τροφαί τε μαστῶν*, eleganter, sed non opus.

V. 1146. In Ald. adscriptum *Παῖς*. Tyrwhitt. hunc et tres sqq. versus Adrasto tribuit, quo digniores videntur etiam Musgr. praecipue ob vv. *αἰθὴρ ἔχει ... ιν ἤδη*, quae philosophiam quodammodo spirent. Tyrwh. sequitur Gaisford. Contra Adrasto nusquam hic locum esse contendit Elmsl. in *Quart. rev.* 14. p. 455. — Par. A. *οὐκέτ' εἰσί μοι παῖδες τέκνα*. B. *οὐκέτ' εἰσί μοι παῖδες, πάτερ*. Flor. 1. 2. Vict. *οὐκέτ' εἰσί μοι πᾶτερ* (sic Florr.) *τέκνα*, in 2. supra *πᾶτερ* scriptum *παῖδες*, unde liquere videtur, *παῖδες* glossam esse v. *τέκνα*. Lectionem Par. A. recepit Herm. et versus matri tertiae tribuit. Antistrophica ab hoc versu primus detexit Tyrwhitt.

V. 1150. Evadnae tribuunt Ald. Brub. Herv. 1. 2. Personae notam om. Canter. Barn. et versum puero tribuit Tyrwh.

Ib. Ald. Herv. 1. *σὺ μὲν τῆς σῶν*. Brub. Herv. 2. rell. *σὺ μὲν τῶν σῶν*, et sic tres Parr. Florr. Vict. Porson. ad Orest. 674. corrigebat *σὺ μέντοι σῶν*, quod recepit Herm. Cf. ad v. 1157. Tum legebatur *λόγους*. *γόους* Parr. A. B. C. Flor. 1. 2. Vict.

V. 1151. Libri *ἀντιτάσσομαι*. *ἀντιτίσομαι* est e Canteri coniectura, Marklando aliisque probata. Sed fortasse nihil mutandum, post *σὸν φόνον* autem cogitandum *ἐκδικάσων*, *τιμωρησόμενος*, pro quo, interpellata oratione, alius verborum ordo sequitur, *ὅταν ἔλθῃ μοι δίκα πατρῷος*. Similiter etiam Hermann. in Add.

V. 1152. Verba *εἰ γὰρ γένοιτο, τέκνον* in Ald. rell. praefixum habent *Ιφ.* i. e. *Ἶφις*, inepte. Nec minus inepte Parr. B. C. Vict. hunc unum versum Adrasto tribuunt. Recte Hermann. matri tribuit: hic ponendum erat *Ἡμιχ.*

V. 1153. Retinui lectionem Aldinam, nisi quod pro *ἔλθοι* e Par. B. scripsi *ἔλθῃ*. Sed Musgrav. pro *ὅταν* coni. *ἔτ' ἂν — ἔλθοι*, quam coniecturam recepit Hermann. Vid. ad 1151. *μοι* in Flor. 2. ab alia manu suppletum est. Hos versus puero tribuendos esse, quum in Ald. Iphidi continuarentur, vidit Musgrav.

V. 1154. *οὔτω* pro *οὔπω* Par. G. ap. Musgr.

V. 1155. deest in Vict.

V. 1156. Ald. rell. *ἅλις ἀλγέων πάρεστί μοι*. Sed Parr. A. B. Flor. 1. 2. *ἅ. ἀ. μοι πάρεστι*. Hinc Herm. metrum restituit, scribens *ἅλις δ' ἀλγέων ἐμοὶ πάρεστιν*. *δ'* post *ἅλις* addit etiam Porson. Adv. p. 247. Quod Elmsl. coniecerat in *Quart. rev.* p. 455. *ἅλις τῶνδ' ἀλγέων πάρεστι*, id ipse in *Classic. journ.* Hermanni lectioni postponendum esse dicit.

V. 1157. Ald. rell. *στάσω· ποῦ με δέξεται γάνος*. Palmaria emendatio est Tyrwhitti, *ἀρ' ἔσθ' ὅτ' Ἀσωποῦ με δέξ. γάνος*. Propius vero ad litterarum similitudinem accedit Herm. coniectura *ἔτ' ἄρ', ἔτ' Ἀσ. - - - -* etiam eo nomine praeferenda, quod recte monet Elmslei. in *Classic. journ.* quia, quum saepius trimetri in melicis huius tragoediae partibus legantur, strophico semper accurate respondet antistrophicus. Sed non iniuria Elmsl. dubitat, an omnino quidquam supplendum sit, ac non potius e strophico eiiciendae sint voces *σὺ μέν*, metri causa additae ab eo, qui iambicum efficere vellet. Ita sibi aptissime responderent

v. 1150. *πάτερ, τῶν σῶν κλύεις τέκνων γόους.*
ἔτ' Ἀσωποῦ με δέξεται γάνος.

qui versus ex antispasto et iambico dimetro brachycatalecto constant, ut v. 600. 603. 610. 620. 629. vid. Hermann. elem. metr. p. 231.

V. 1158. *χαλκέοισιν ὅπλοις* Ald. rell. *χαλκέοις* Par. A. Flor. 1. Markl. in App. coniicit *χαλκέοις σὺν ὅπλοις*. Hermann. edidit *χαλκέοις ἐν ὅπλοις*. Strophico melius respondeat versus, si cum Elmsl. in *Class. journ.* legas *χρυσέοις ὅπλοισι Δαν.* In fine Ald. rell. *στρατηλατῶν*. Heath. coni. *στρατηλαταν* (sic sine accentu), Musgr. *στρα-*

τηλάταν, quod eum pro accusativo habuisse ex eo patet, quod constructionem esse dicit, *στρατηλάταν χαλκέοισιν ὅπλοις Δαναϊδᾶν*, dictum ut Phoen. 17. *Θηβαίσιν εὐίπποις ἄναξ*. At Hermann. Multo, inquit, et simplicius hoc est et venustius, puerum, ut ipse armatus sit, optare, quam ut armatorum dux. Itaque *στρατηλάταν* pro *στρατηλατῶν* accepit, nec tamen *στρατηλατᾶν* scripsit. Equidem non video, cur minus venustum sit, puerum, unius e septem ducibus filium, optare, ut ipse etiam dux sit.

V. 1159. *ἐκδικατάν* Ald. rell. quod barbarum est. *ἐκδικαστάν* Parr. A. B. C. Flor. 2. *ἐκ δικαστᾶν* Vict. *ἐκδικαστῶν* Flor. 1.

V. 1160 sqq. Ald. Brub. Herv. 1. 2. Evadnae tribuunt; Canter. Barnes. Markl. Musgr. notam personae omiserunt, et haec puero continuarunt; Tyrwhitt. Adrasto tribuenda censebat. Perspicuum est, versum 1160 pueri esse, sed diversi ab eo, qui adhuc locutus est, versum autem 1161 propter *σόν* unius e matribus vel chori. Sic etiam 1163. 64. puero, 1165. 66. matri vel choro unice conveniunt Et sic Herm. versus descripsit. vid. ad v. 1118. Sed. Elmslei. in *Quart. rev.* p. 455. alternos versus puero et choro dat, vv. 1160. 2. 4. puero, 1161. 3. 5. choro. V. 1160. Tyrwh. ap. Musgr. Exercit. legit *σε πατέρ᾽ ἐπ᾽ ὅ.*

V. 1161. Par. A. *θέντα*.

V. 1162. *παρακέλευσμα* Ald. Par. A. B. Flor. 1. 2. Vict. *παρακέλευμα* Brub. rell.

V. 1164. Vulgo *ἔλιπες*, contra metrum, nisi scribas *ματρί*. Tyrwh. *ἔλιπεν*, Herm. *ἔλιπε*, ut ultima versus syllaba in duas breves soluta sit. Hi duo versus Choro tribuuntur in Lib. P.

V. 1165. *λείψῃ* Ald. rell. *λείψει* Par. A. Flor. 1. 2. Versus 1166. 7. 1170. 71. Ald. Iphidi, vv. 1168. 9. Evadnae tribuit. Pro *Ἰφ.* Par. C. habet *Xo.*

V. 1167. Par. C. *ὑποβάλλω*. In fine versus Hermanno excidisse videtur *τέκνου*.

V. 1170. 71. *Xo.* Par. C. pro *Ἰφ.* Ald. rell. *οὐκέτι φίλον φίλον ἄγ.* Pro secundo *φίλον* Par. C. Flor. 1. 2. Vict. *φίλος*, Par. B. *φιλίας*, unde Musgr. *φίλας*. Tum Ald. rell. *σῆς μητρός*. Par. A. Flor. 1. 2. *σε μητρός* (*σε ματρός* A. sec. Markl.).

V. 1172. *Ἀργεῖαι γένος* Ald. rell. *Ἀργείων γένος* Par. A. quod recepit Herm.

V. 1174. *ἀριστέων* malit Lenting. p. 63.

V. 1175. Quum Minerva v. 1192 sq. Theseo dicat *μὴ δῷς τάδ᾽ ὀστᾶ τοῖςδ᾽ εἰς Ἀργείαν χθόνα Παισὶν κομίζειν*, probabilis est Elmsleii suspicio in *Classic. journ.* prodita, pro *σε* legendum esse *σφε*.

V. 1177. Par. A. *ὁρῶντες*.

V. 1178. Libri *πᾶσίν θ᾽ ὑπεῖπον τούςδε τοὺς ἀ. λ.* Reisk. coni. *παισίν θ᾽ ὑπ. τούςδε*, Tyrwh. *παισίν θ᾽ ὑπειπεῖν τοῖςδε*, Markl. *παισίν θ᾽ ὑπεῖπον τοῖςδε*, quod probatum Musgr. et Herm. recepi.

V. 1183. *Ἀργείαν χθόνα* Flor. 1. 2. ut v. 1192.

V. 1185. Ald. rell. *χάριν τ᾽ ἀγήρω γ᾽ ἕξ.* Parr. A. B. C. Vict. *χάριν τ᾽ ἀγήρων ἕξ.*

V. 1187. Herm. edidit *τί δή ποθ᾽ ὑμῖν*, *ecquid aliud*. *τὶς*, *τὶ* an ab initio sententiae poni possit, dubium est, quum in reliquis encliticis hoc nunquam fiat, quamquam *τὶς* ita poni posse Herm. demonstrare conatus sit *de emend. rat. gr. gr.* p. 94 sq. Cf. idem ad Pind. Pyth. 10, 5. Soph. Trach. 862. Elmslei. in *Quart. rev.* p. 455. scribit *Τί δῆτ᾽ ἔθ᾽ ὑμῖν.* Pro *ὑμῖν* Par. B. *ἡμῖν*. Lenting. p. 63. comparat Terent. Phorm. I, 2, 101. *Numquid aliud me vis? — Ut bene tibi sit.*

V. 1188. Markl. coni. *καὶ σὺ χἡ πόλις σέθεν.* Probat Porson. Adv. p. 247. Sed sic supra 1175. *ἐγὼ — καὶ πόλις.* nec lectionem Porson. mutavit Orest. 73. *σύ τε κασίγνητός τε σός*, ubi *κασ. θ᾽ ὁ σός* legendum dixerat in Adv. Bacch. 1242. *σύ νιν κατέκτας καὶ κασίγνηται σέθεν*, ubi Markl. ad h. l. malit *χαἱ κασ.*

V. 1189. Lenting. p. 63. *ἔστω τάδ᾽.* „Eadem permutatio v. 1190." (1198.)

V. 1190. *Ἀθηναίους* Flor. 1. Fortasse leg. *τῆςδ᾽ Ἀθηναίας λ.* ut Iph. T. 1401. *ἄκουσον τῆςδ᾽ Ἀθηναίας λόγους.*

V. 1191. Pro *τάδε* Reisk. coni. *πόλιν*, Musgrav. *τὰ σά*, quod probat Elmsl. ad Heracl. 238. Blomf. Mus. crit. p. 185. iungit *δρῶντα δὲ τάδε ὠφελεῖν.* Hermann. *τάδε* interpretatur *hanc regionem*, afferens illud *τάδ᾽ οὐχὶ*

Πελοπόννησος, ἀλλ' Ἰωνία, et laudans Schaefer. melet. p. 77 sq. Similiter Cic. Catil. IV, 4. quem locum iam Markl. attulit, *qui* haec *delere conati sunt*, i. e. hanc civitatem.

V. 1192. *μόναν* pro *χθόνα* Flor. 1.

V. 1193. Flor. 1. *ῥᾴδιον*. Idem et 2. *οὕτως*.

V. 1196. Par. A. B. *κύριος ὡς τύραννος ὤν*.

V. 1197. Ald. rell. *ὁρκωμοτεῖ*. Reisk. Heath. Tyrwh. Musgr. *ὁρκωμοτεῖν*, quod recepit Herm. Sed Parr. A. B. C. Flor. 1. 2. Vict. *ὁρκωμοτῶν*, quod recepit Markland. sed male explicat. Usitata constructio verbi *κύριος* est cum Infinitivo. Sed multa vocabula sunt, quae et *relativo* et *absoluto* sensu, ut logici loquuntur, usurpantur; relativus sensus infinitivum requirit, absolutus admittit participium. Vid. quae attuli Gramm. gr. §. 550. not. 4. Sic si *κύριος* relativo sensu accipias, rectum est *κύριος ὁρκωμοτεῖν*, *ius habet foedus feriendi*; sin absoluto, dici potest *κύριός ἐστιν ὁρκωμοτῶν*. Ita *ὁρκωμοτῶν* exquisitior locutio videtur, quaeque a Codd. sola auctoritatem habeat. Non dissimulandum tamen, posse eam e simili terminatione praecedentis et versus et vocabuli ortam esse.

V. 1198. Par. A. *ἔστω*, quod recepit Musgr.

V. 1203. Numerosiorem versum efficere voluit Elmslei. in *Quart. rev.* legendo *ἐν ᾧ δὲ τέμνειν σφάγια χρή σ', ἄκουέ μου*.

V. 1207. Libri *στῆσαί γ' ἐφ*. Nostrum Reiskio debetur, probatum Markl. Musgrav. Herm. Lenting. p. 63. Quid? inquit, an igitur qui tripus Apollini debebatur, eum Theseus sibi retinuit? An vero Eur. scripsit *μυχίαν πρὸς ἐσχάραν*, vel potius *μυχίαν παρ' ἐσχάραν*, vel *μυχίᾳ πρὸς ἐσχάρᾳ*. vid. Med. 397.

V. 1211. Legebatur *μαρτυρήμαθ' Ἑλλάδι*. Correxit Barnes. prout legitur in Vict. *μαρτύρημά θ' Ἑλλ*.

V. 1218. Legebatur *ἵν' αὐτῶν σώμαθ' ἁγνισθῇ π*. Markl. correxit *ἡγνίσθη*. Possit *ἵν' ἁγνισθῇ* dictum accipi pro *ἵν' ἂν ἁγνισθῇ*, et sic accepisse videtur Scaliger, sed haec constructio ibi tantum locum habet, ubi de re indefinita sermo est; certus autem erat locus, ubi cadavera combusta erant. Similiter erratum, monente Elmsleio in *Class. journ.* Iphig. A. 338. *ἵνα — εὕροι*. Herc. 424. *ἵν' ἐκπεραίνῃ*, ubi nunc *εὗρον*, *ἐκπεραίνει* legitur.

V. 1219. Legebatur *Ἰσθμίας θεοῦ*, in qua lectione vel explicanda vel emendanda certatim portenta protulerunt viri docti, inquit Herm. Ipse recepit coniecturam Heathii *Ἰσθμίας ὁδοῦ*, in qua *τρίοδον ὁδοῦ* placere ei potuisse miror. Egregie Tyrwhitt. App. ad Toup. Em. T. IV. p. 423. Nihil, inquit, iuris habebat Theseus in terram Isthmicam, quo in ea *τεμένη* concederet. Legendum credo *Μέθες παρ' αὐτὴν τρίοδον Ἰσθμίαν θεῷ*. *Τρίοδος Ἰσθμία* est *via ad Isthmum ducens*. *Θεῷ* Apollini scilicet, cuius meminit v. 1203. (1210.)

V. 1221. Par. C. Flor. 1. 2. Vict. *πορθήσαθ'*.

V. 1224. Lenting. pro *μολών* reciperet *παρών*, si unus tantum codex haberet. Causam, inquit, intelliget, qui in senariis non tantum digitorum, sed aurium etiam solet rationem habere.

V. 1225. *Διομήδη* Elmsl. in *Quart. rev.* 14. p. 453.

V. 1226. Ald. rell. etiam Musgr. *ἀλλ' οὐ φθονεῖν χρή*. Correxit Markland.

V. 1228. Ald. rell. et Codd. *ἑπτάστολον*. Correxerunt Valcken. ad Phoen. 755. Heath. et Markland. An iungenda *ἑπτάστολον στρατόν*, *exercitum septem agminibus constantem?* At *στρατόν* iam adiunctum habet *χαλκοπληθῆ*.

V. 1229. Par. B. *ἐκτετραμμένοι*.

V. 1231. *Ἐπίγονοι*. Ita VV. DD. pro librorum scriptura *ἔκγονοι*.

V. 1235. Markl. coni. *ἀπορθοῖς*, quia *ἀνορθοῦν* sit lapsum vel lapsurum erigere, et qui *ἀνορθοῦται*, iam lapsus sit vel peccaverit, qui *ἀπορθοῦται*, praeveniatur, ne labatur vel peccet. Sed recte Herm. monuit, *ἀπορθοῦσθαι* res, non homines, dici.

NOTAE IN IPHIGENIAM AULIDENSEM.

Ut Medeae, sic Iphigeniae Aulidensis duplex recensio fuisse creditur. Primus hanc quaestionem tractavit Musgravius ad initium fabulae, cui assensi sunt Marklandus, Prevostus in *Théâtre des Grecs* T. VII. p. 121. Eichstadius *de dram. Graecorum comico satyrico* p. 99. Iacobs. in *Beytr. zu Sulzer's Theorie* T. V. P. II. p. 401. et *Exercit. crit. in script. vett.* I. p. 93. nemo autem accuratius in hoc argumento versatus est Boeckhio in libro: *Graecae trag. principum, Aesch. Soph. Eurip. num ea, quae supersunt, et genuina omnia sint* etc. Heidelb. 1808. alia addidit Bremius in *philol. Beitr.* I. p. 143. Et Musgravius quidem primum ad locum Aeliani de animal. VII, 39. provocat, ubi versus ex Euripidis Iphig. Aul. citantur, quos in nostra fabulae editione et frustra quaeras, et ne locum quidem in ea habere potuisse facile videas. Ii versus hi sunt:

> *Ἔλαφον δ᾽ Ἀχαιῶν χερσὶν ἐνθήσω φίλαις*
> *κεροῦσσαν, ἣν σφάζοντες αὐχήσουσι σὴν*
> *σφάζειν θυγατέρα.*

Haec igitur dubitari non posse dicit Musgrav. quin a Diana pronunciata sint; cuius persona cum prologo in hac praesertim tragoedia convenientissima sit, versenturque hi versus, ut et multi apud Euripidem prologi, in praedictione rerum futurarum, magnam exinde oriri suspicionem, fragmentum hoc ex vero prologo, quem proinde nunc desideramus, desumtum esse; ea vero ad Agamemnonem vel absentem vel non audientem dicta esse, cuius rei cum multa exempla apud alios auctores, tum nonnulla apud Euripidem habeamus: vid. Hec. 55. Androm. 222. Iph. T. 379. Sed hanc argumentationem optime refutavit Bremi l. c. fieri non potuisse monens, ut Diana in Agamemnonem ea ira percita, quae non nisi

mactata Iphigenia placari posset, eum in prologo alloqueretur et consolaretur, ac sollicitudine de filiae sorte levaret. Addere poterat, inepte Dianam fingi, Agamemnonem vel absentem vel non audientem his versibus alloquentem; nam absentes compellantur tantummodo, ubi is, qui eos alloquitur, in graviore animi affectu versatur, et eorum, quos alloquitur, sortem dolet, ut in locis a Musgr. allatis omnibus, non, ubi res, quae eventura sit, narranda est. Accedit, quod apud Euripidem is, qui prologum agit, semper illud tantum exponit, quo statu res sint eo ipso tempore, aut, si forte, eventum rei generatim et infinite tantum significat, ut in Hippolyti prologo Venus, nunquam ipsum fabulae exitum, quam *καταστροφὴν* vulgo vocant, et in quo *λύσις* actionis posita est, statim ab initio spectatoribus enunciat. Itaque probabilior certe Bremii sententia, hos versus, modo in Euripidis Iphigenia locum habuerint, post v. 1532. Barn. 1507. nostrae edit. olim lectos fuisse suspicantis, iisque Dianam Clytaemnestrae ob ereptam filiam moerorem mitigasse; tale quid autem suboluisse videri Porsono, qui Praef. Hec. p. XXIII dicat: Persuasus sum, totam scenam abusque v. 1541. spuriam esse, et a recentiori quodam, nescio quando, *certe post Aeliani tempora* suppositam. Recisa igitur illa Dianae oratione, sive emendatorem sive depravatorem nuncium potius, quae gesta erant, exponentem induxisse. Quamquam haec quoque ratio dubitationem habet. Deorum enim interventu nusquam Euripides utitur, nisi ubi *dignus vindice nodus incidit*, et fabula non nisi divina ope ad exitum perduci potest; quo pertinet etiam, quod in Hippolyto Theseus non nisi a dea de errore suo edoceri potest. Hic vero quis dignus vindice nodus incidit? Non immolatam esse Iphigeniam, sed pro ea cervam substitutam commodius narrari potuit, ut Polyxenae caedes a Talthybio narratur. Contra dici potest, rei eventum narrari quidem potuisse, quomodo vero et a quo administratus sit, a dea tantum, eventus eius auctore, potuisse declarari. Ad quae respondeo, primum in aliis fabulis, quum Euripides non solum rem, quemadmodum gesta sit, narrare vult, sed etiam qua de causa et quo auctore gesta sit, explicare, semper post narrationem demum deum apparere, nusquam sola praedictione eius, quod futurum sit, defungi, deinde pugnare hoc cum

eo, quod Diana ipsa in versibus ab Aeliano allatis dicit; dicit autem, ἣν (ἔλαφον) σφάζοντες αὐχήσουσι σὴν σφάζειν θυγατέρα. Itaque secundum hos versus Graecos scire noluit, a se servatam Iphigeniam et cervam in eius locum substitutam esse. Et in Iphigenia Taurica Orestes sororem revera immolatam esse Aulide credit. Igitur et illud abhorret a more Euripidis, deum aliquem ea, quibus fabulae ipsius exitus continetur, praedicentem inducere, quum semper narrari faciat, quae extra scenam gesta sunt, nec ulla causa excogitari potest, cur in hac una fabula a consuetudine sua discesserit. Quocirca valde vereor, ne versus ab Aeliano citati alius potius sint, quam Euripidis.

Gravioris momenti est, quod ibidem Musgravius attulit. Nulla enim fabula e superstitibus ab anapaestis incipit praeter Aeschyli Persas, Supplices, Myrmidones, et, quod docuit Blomfield Praef. Persarum p. XIII, Prometheum λυόμενον; et in his quidem chorus prologum agit. Sophoclis et Euripidis fabulae omnes a iambis incipiunt. Una Iphigenia Aulidensis et ab anapaestis incipit et hoc metri genere, non ut Aeschylus fecit, item auctor Rhesi, chorum utentem inducit, sed personas inter se colloquentes. Levius hoc argumentum tractaverunt Musgravius et Boeckhius, quod Bremius merito pro gravissimo habet. Addere debebat, quod Hermannus in Censura notavit p. 1972. non minus contra morem Euripidis v. 49. ab anapaestis ad iambos, ab his v. 115. denuo ad anapaestos transiri. Quo accedit, quod v. 49—110. narrationem continent plane talem, qualem Euripides alias in prologis persequitur, si ab eo recedas, quod in extremis ad senem convertit orationem. Maiorem etiam dubitationem versus 115—161 habent. Primum enim, quod in iis Agamemnon, quae in epistola scripserat, seni verbis aperit, in eo mihi satis manifesta indicia imitationis similis loci Iphig. Taur. 743 sqq. deprehendere videor. Simillimi sunt etiam versus, quibus ad argumentum epistolae exponendum in utraque fabula transitur: Iph. Aul. 112. ἃ δὲ κέκευθε δέλτος ἐν πτυχαῖς Λόγῳ φράσω σοι πάντα τἀγγεγραμμένα. Iph. T. 743. τἀνόντα κἀγγεγραμμέν' ἐν δέλτου πτυχαῖς Λόγῳ φράσω σοι πάντ' ἀναγγεῖλαι φίλοις. Sed quamvis similia sint illa loca, eo tamen differunt, quod in altero Iphig. Taur. idoneam causam habet Iphig. cur Pyladi argumentum epistolae Argos perferendae exponat, in hoc loco nulla eiusmodi causa aderat: nam epistola deprehensa ipse etiam nuntius ab itinere peragendo prohibetur, nec quidquam prodest, quod animo tenet, quae litteris mandata erant. Deinde, quod recte vidit Bremius, quum Agamemnon v. 99. dixisset, Iphigeniae cum Achille coniugium ad fallendam Clytaemnestram fingi, et quas illa credat esse, non esse veras nuptias, nec praeter se, Calchantem, Menelaum quemquam de ea re quidquam scire, quomodo senex v. 124. dubitare potest, quomodo Achilles denegatum coniugium laturus sit? Absurdum etiam senem v. 152. quaerere, quomodo orationi suae fidem conciliet apud Clytaemnestram, quasi vero verbis tantum exsequi mandata debeat, ac non epistolam Clytaemnestrae reddendam ferat, quam habens de fide sibi habenda laborare non poterat.

Haec igitur talia sunt, ut initium certe fabulae longe aliter ab ipso Euripide constitutum fuisse, quam ut nunc legitur, dubitare vix liceat. Quae praeterea afferuntur ad duplicem fabulae recensionem demonstrandam pertinentia, non magnam vim habent. Parodum chori v. 162—291. non esse Euripidis, sed aliquanto recentioris poetae, affirmat Hermann. elem. doctr. metr. p. 547. cf. p. 725. quibus argumentis adductus, non addidit. Hesychii glossam ἄθραυστα, ἀπρόσκοπα. Εὐριπίδης Ἰφιγενείᾳ τῇ ἐν Αὐλίδι commemorat Musgrav. Ea enim vox in nostra Iphigenia non legitur. Sed quamvis Hemsterhusii hanc vocem v. 57. pro ἄρυστα reponentis sententiae accedas, quae mihi quidem parum probabilis videtur, hoc tantum efficias, vocem exquisitiorem Grammatici alicuius vel librarii mala sedulitate expulsam esse a voce notiore, non propter unam vocem de duplici recensione totius fabulae cogitandum esse. Aliud argumentum, e Schol. Aristoph. Ran. 1344. 45. petitum, optime elevavit Bremius p. 146. In quo hoc maxime miror, quod, quum in loco Aristophanis centonem esse e diversis Euripidis locis consutum ipse Scholiastes dicat (ἐξ ἄλλων δὲ καὶ ἄλλων Εὐριπίδου δραμάτων κόμματα τίθησιν, καὶ οὐδὲν κατὰ τὸ ἑξῆς λέγει μέλος) Boeckhius tamen p. 219. quatuor integros versus, paucis perversis, Comicum ab Euripide mutuatum esse censet, in quibus est etiam στωμύλλετε, quae vox non

nisi a Comicis usurpatur. vid. Bremi l. c. Mihi Aristophanes non tam singula Euripidis vocabula risisse, quam morem illum poëtae, in chori canticis ea admiscendi, quae ad propositam rem nihil faciunt, ut alcyonum querelas, perstrinxisse videtur, et errasse Scholiastes, qui, quum scribere deberet *Ἔστι δὲ τὸ παρεγκείμενον ἐξ Ἰφιγενείας τῆς ἐν Ταύροις*, scripserit *τῆς ἐν Αὐλίδι*. Nam alcyonum commemorationem ad Iphig. Taur. v. 1058. referendam esse cum Berglero existimo. Omnium autem levissima mihi quidem esse videntur, quae Boeckhius a pag. 276., Valckenaerii exemplum secutus, e singulis vocibus et diversis lectionibus petiit argumenta; de quo genere non opus est quidquam addere post ea, quae supra ad Medeam disputavi p. 423 sq. nec nunc sententiam muto, quamvis nuper Hermannus etiam Sophoclis Trachiniarum duplicem recensionem fuisse e nonnullis fabulae locis, quae diverso modo leguntur, colligere voluerit. Hoc autem argumentandi genus eo minorem vim habet, quando altera e diversis lectionibus aperte e corruptela orta est, ut v. 76 sq. *ἔκδημον λαβών. Μενέλαος οὖν*, quo loco abutitur Boeckh. p. 282 sq. v. 1229. *ὅμως δὲ σὺν δάκρυσιν ἱκέτης γίγνου πατρός* (p. 295.). Quod si lectionum diversitatem v. 33. ubi nostri libri habent *τὰ θεῶν οὕτω βουλόμεν᾽ ἔσται*, Stobaeus autem *τὰ θεῶν οὕτω νενόμισται*, pro indicio duplicis recensionis habere oporteret, sequeretur, alteram recensionem post Plutarchi demum aetatem factam esse; hic enim versum eodem fere modo citat, quo in nostris libris legitur. Denique, ut duplicem fuisse Iphigeniae Aul. recensionem fuisse demonstret, hoc etiam argumento utitur Boeckh. p. 221. quod, quum ista fabula necessario ante Tauricam docta esse debeat, quippe in qua loci reperiantur respectu Aulidensis compositi, ut ante et scriptae et actae, Taurica vero ante Ranas Aristophanis, i. e. ante Ol. 93, 3. acta sit, ut ex eo apparere, quod in Ranis v. 1232. exordium Tauricae perstringatur, Aulidensis tamen post mortem Euripidis i. e. post Ol. 93, 2. acta esse diserte a Schol. Aristoph. Ran. 67. narretur una cum Alcmaeone et Bacchis. Loci Tauricae, quos respectu Aulidensis compositos esse dicit Boeckh., in nostra editione sunt v. 199—208. 221—225. quibus respici opinatur Iph. Aulid. v. 597—622. quorum locorum quae similitudo sit, nisi in eo posita, quod utroque loco

Iphigenia curru Aulidem advecta et Achilli destinata, Orestes autem tener adhuc et matris ulnis foveri dicatur, non video. Quasi vero hoc in Taurica dicere non potuisset Euripides, quippe e fama populari acceptum, nisi antea idem in Aulidensi dixisset! Minor vero etiam similitudo intercedit inter locum Tauricae v. 351 — 367. et Aulidensis v. 1198 — 1239. In utroque quidem Iphigenia precata esse dicitur partem, ne se immolandam abduceret, et in utroque et mentum et genua patris amplectitur. At in Tauricae loco Clytaemnestra et Orestes Argis remansisse, dum Aulide immolatur Iphigenia, finguntur, ut rem narrat etiam Hygin. fab. 98., in Aulidensi ipsa mater eam Aulidem adduxisse: in illa *ἱερεὺς ἦν ὁ γεννήσας πατήρ*, quod ab Agamemnonis ingenio, quale in Aulidensi exhibetur, toto coelo abhorret. Haud dubium est, inquit Boeckhius p. 223., quin Aulidensis docta sit ante Tauricam, ut ante est scripta, ante animo concepta; hoc nisi esset, Euripides contra naturam docuisset, scripsisset, cogitasset. Num igitur Bacchae etiam ante Phoenissas actae, Phoenissae ante Supplices, Hecuba et Troades ante Andromachen, Hercules furens ante Heraclidas? Non magis, Iphigeniam Aulidensem ante Andromachen, i. e. a. Ol. 90, ½ doctam esse, ex eo confici licet, quod Androm. v. 616. Menelaus fratrem iussisse filiam immolare dicitur, quae partes in Aulidensi tribuuntur Menelao: nam hoc quoque e vulgari opinione arripere poterat Euripides, vel suo iure fingere, quia eum, cuius praecipue res agebatur, consentaneum etiam erat, omnia tentare, ut consilium suum perficeret. Itaque quum nullo valido argumento probatum sit, Iphigeniam Aulidensem ante Aristophanis Ranas actam esse, illud maneat in causa, quod Scholiastes Arist. Ran. docuit ad v. 67. *οὕτω δὲ αἱ διδασκαλίαι φέρουσι, τελευτήσαντος Εὐριπίδου, τὸν υἱὸν αὐτοῦ δεδιδαχέναι ὁμωνύμως ἐν ἄστει Ἰφιγένειαν τὴν ἐν Αὐλίδι, Ἀλκμαίωνα, Βάκχας*. E quo loco ne quis novum argumentum duplicis recensionis petat, monendum est, eodem iure ex eo confici posse, Baccharum quoque duplicem recensionem fuisse, quamquam hoc quoque demonstrandum suscepit Boeckh. p. 297 sqq. Auctor argumenti Soph. Oed. Col. *Τὸν ἐπὶ Κολωνῷ Οἰδίποδα ἐπὶ τετελευτηκότι τῷ πάππῳ Σοφοκλῆς ὁ υἱιδοῦς ἐδίδαξεν*, etc. Num ex hoc loco Oedipi quoque Colonei duplicem recen-

sionem fuisse existimabimus? Adde Suidam v. *Εὐφορίων, ὃς τοῖς τοῦ πατρὸς Αἰσχύλου οἷς μήπω ἦν ἐπιδειξάμενος, τετράκις ἐνίκησεν.* E quo loco non video, quo iure effici possit, *correctas* patris fabulas in scenam adduxisse Euphorionem; quamquam verum esse potest, quod Quintil. narrat X, 1, 66. sed unus Quintilianus.

Praeterquam vero, quod, ut supra demonstratum est, initium fabulae nunc non eiusmodi est, quale a vero auctore institutum erat, multa in ea fabula sunt, quae eam pluribus locis interpolatam et mutilatam esse arguant. Primum, si versus ab Aeliano servati ex Iphigenia Aulidensi desumti sunt, eius fabulae, ut iam demonstravimus, longe alia esse debuit descriptio et *οἰκονομία*, quam nostrae. Deinde extrema fabulae ab aliena manu, eaque hominis imperiti et insulsi, addita esse, ad v. 1508 sqq. accuratius demonstrare conatus sum. Tum vss. 613 — 627. quam suspecti sint, ad illum locum exposui, nec minus recte de vss. 498 — 500 dubitatur. Haec autem additamenta mihi quidem a diversis auctoribus profecta esse videntur. Versus quidem quadraginta octo primi ita elegantes sunt, ut eos, si non ab Euripide, ab aequali certe et egregio poëta scriptos esse existimem. Sed aliam manum prodere videntur vss. 115 — 161. nisi quod in his quoque elegantia nonnulla insunt, ut v. 154 — 161. Non diversi sunt coloris, quae post v. 497. inserta leguntur. Non mali sunt vss. 613 — 616, si eos per se spectes; sed qui sequuntur, admodum insulsi, longe vero insulsissimi ii, qui post v. 1534. accesserunt. Praeterea lacunas deprehendisse mihi videor: ipsi illi versus 613 — 616. in locum aliorum ad explendam lacunam substituti esse videntur, maxime vss. 1535 sqq. Etiam post v. 936 et 1166. quaedam deesse suspicor, ut in notis monui. Haec omnia reputanti non absurda esse coniectura videbitur suspicantis, hanc fabulam, quae non vivo Euripide, sed post eius mortem demum acta sit, ab auctore imperfectam et inchoatam relictam esse, ita ut nonnulla quidem cum cura elaborata essent, alia vero secundis curis relicta, nonnulla etiam fortasse bis diverso modo scripta, quae deinde auctor retractans ea eligeret, quae maxime probaret; quae reperiri poterant, ea deinde ab Euripide minore ita coagmentata esse, ut iusta fabula agi posset; quum

vero vestigia inessent operae non absolutae, quae deesse viderentur, aliter ab aliis expleta esse.

In indice personarum qui memoratur *Θεράπων*, eum non diversum esse ab eo, qui *Πρεσβύτης* vocatur, monuit Markl.

V. 1. Flor. 1. 2. *τῶνδε δόμων*. Iidem vs. sq. *στεῖχε. πρεσβύτα στείχω.*

V. 4. Ald. rell. *μάλα τὸ γῆρας* contra metrum. *τὸ* om. Flor. 1. Markl. coni. *δὴ* vel *γὰρ* vel *τόδε.* Ex his *γὰρ* amplectitur Blomfield. Mus. crit. 2. p. 185. Sed Heath. *μάλα τοι γ.* quod iam in margine notavit Barn.

V. 5. Blomfield. l. c. *τό τ' ἐπ' ὀφθ.* quod quomodo locum habere possit, non video. Valde ambigua haec esse dicit Markland. Vulgo vertunt: *et acumen adest in oculis*, quod quid sit, ipsi viderint; Stiblin. *Nec adhuc hebescit meorum acies luminum*; Erasm. *Multum impigra vigilque senecta, Sic ut et ipsis constet et adsit Vigor atque acies sua luminibus.* Musgrav. *Usu enim senectutem meam insomnem et oculis vegetam praestiti.* Lentingio in *Nov. Act. Traj.* p. 63. e praecedenti voce *ἄϋπνος* repetenda videtur vox *ὕπνος*, hoc sensu: *et meis luminibus somnus ita insidet (ego senex ita dormire soleo), ut facile avolet.* Contra Bremio p. 212. *τὸ ὀξύ* somnolentiam indicare videtur. Hoc enim argumento probare vult, senem nondum prodiisse: *Er ist ja nicht da! Das ὀξύ steckt noch in seinen Augen.* Quo sensu *ὀξύ*, imprimis articulo destitutum, dici posse, recte negavit Hermann. in Censura *Leipz. Litt.* Z. 1819. nr. 247. p. 1974. et, nisi post v. 5. versus exciderit, quo substantivum ad *ὀξύ* pertinens contineretur, *ὀξύ* referri ad insomniam monuit, quae notio in verbis *γῆρας ἄϋπνον* insit.

V. 6. sqq. Acute Bremi in *philol. Beiträge* I. p. 211. absurdi quid in hoc colloquio inesse vidit, in quo non solum Agamemnon summam imperitiam prodat, et meliora se docere velit a famulo, nec ipso multum peritiore, tum Agamemnon ad sententiam longe insulsissimam et levissimam progrediatur v. 9. sed etiam magna professus ad quaestionem nihil omnino ponderis habituram transeat. Nec dum domo egressum esse famulum, qui v. demum 12. progrediatur. Itaque haec omnia a v. 6 — 11. uni

Agamemnoni tribuenda esse, et hunc secum ipsum loqui, absente famulo, et ea proferre, quae et animo graviter commoto et rerum externarum speciei accommodata sint, ut hominem mollioribus sensibus praeditum. Itaque interpunctionem delendam esse post πορθμεύει, ut ἀστὴρ σείριος iungantur, *stella fulgens*. Nam Eratosthenes Cataster. 33. τοὺς μεγάλους καὶ λαμπροὺς ἀστέρας οἱ ἀστρολόγοι σειρίους καλοῦσι. Idem Schol. Apoll. Rh. II, 518. magis dubitanter dicit: Σείριος — ἢ παρὰ τὸ σείεσθαι καὶ πάλλεσθαι. ὁμοίως δὲ καὶ πάντα τὰ ἄστρα σείρια λέγοιντο, οἱονεὶ τείρεα τινὰ ὄντα. pro quo Etymol. M. p. 710, 28. ἔνιοι δὲ πάντα τὰ ἄστρα σείρια καλοῦσι, τείρεα ὄντα καὶ σημεῖα τῶν πλεόντων. Gravius etiam est, quod Suidas habet: Σείριον, τὸν Κύνα. ὁτὲ δὲ καὶ τὸν ἥλιον. Ἴβυκος δὲ πάντα τὰ ἄστρα σείρια λέγει. Ex his tamen apparet, hunc usum vocis Σείριος reconditum fuisse, et nonnullis tantum proprium, astrologis, ut ait Eratosthenes, Ibyco, ut Suidas, nec tuto ex eo colligi licet, Euripidem quoque eum usum adscivisse, multo minus, σείριος pro adiectivo esse et *splendidum* significare. Itaque, si versus 7. et 8. Agamemnoni tribuendi sunt, malim sic interpungere: τίς ποτ᾽ ἄρ᾽ ἀστὴρ ὅδε πορθμεύει; Σείριος; ἐγγὺς τῆς ἑπτ. Sed nondum demonstratum est, famulum versu demum 12. in scenam prodire: nam quod Bremi dicit, nondum adesse famulum, quia τὸ ὀξὺ oculos eius adhuc teneat, nec ob senectutem tam celeriter eum accurrere posse, quam velit Agamemnon, id falsa vocabuli ὀξὺ interpretatione nititur, ut supra monui. Accedit, quod, si famulus verba τί δὲ σὺ σκηνῆς ἐκτὸς ἀΐσσεις pronunciasset eodem tempore, quo egrediebatur, nimis abrupte sermonem incepisset, vel potius δέ particula utens, haec ad ea referri, quippe contraria, significasset, quae Agamemnon dixerat, ipse autem ne audiverat quidem. Recte illud etiam monuit Hermannus, animi illam mollitudinem (*Sentimentalität* vulgo vocant, miro vocabulo, quod, quum Gallicam originem prodere videatur, minime tamen Gallicum est) recentiorum moribus accommodatam esse, non antiquorum. Equidem famulum seu senem statim post v. 5. prodire existimo, et ex eo quaerere Agamemnonem, τίς ποτ᾽ ἄρ᾽ ἀστὴρ ὅδε πορθμεύει; non ut astronomica ab eo discat, sed quum homines de re aliqua cum alio colloqui volunt, ad quam

tractandam inviti accedunt, anxie anquirere, unde dicendi initium sumant, saepe etiam a levioribus incipere solent. Ad nexum vero sententiarum imprimis pertinet, quod interpretes neglexerunt, illud ἔτι μεσσήρης. *in medio adhuc cursu est illa stella, necdum ad occasum vergit*, quo media nox esse significatur. Inest simul significatio importuni temporis, quo Agamemnon per castra vagetur. Hoc autem non tam commode ab Agamemnone commemorari, quam a famulo, potuit. Hinc apte nexa sunt, quae subiicit Agamemnon: *itaque silent omnia*. Haec verba Hermann. l. c. famulo tribuenda censebat; sed nec ab Agamemnone ea abhorrent. Restat illa difficultas, quam ante Musgravium Scaliger movit Proleg. in Manil. de astrol. vett. Gr. quod Sirius prope Pleiadas esse dicitur, quamque disertius etiam exponit Boeckh. de tragg. p. 277. In quo non mirer, si Euripides (de cuius scientia astrologiae Boeckh. magnificentius sentit, quam Scaliger) Sirium cum splendida stella, quae est in fronte Tauri, *Aldebaran* vocant, confuderit, nec verum puto, quod Bremi dicit, qui Pleiadas et Sirium vel semel viderit, eum has stellas non prope se positurum esse. Videtur Euripides non tam astronomicas rationes secutus esse, quam eas stellas cum delectu posuisse, quae et splendidissimae essent et notissimae, quippe ad tempestatum vicissitudines plurimum momenti habentes. Similiter Scaliger post locum Eurip. addit: *Haec ergo fuit rudiorum illorum rudior astrologia.*

V. 8. ἀΐσσων Ald. rell. ᾁσσων Valck. ad Hipp. 1352.

V. 9. Blomfield. Mus. crit. 2. p. 186. malit οὐ μὴν φθόγγος γ᾽ et sq. v. quum σιγαί plurale alibi nusquam legatur, σιγὴν δ᾽ ἄνεμοι τόνδε κατ᾽ E. ἔχ.

V. 11. ἔχουσιν h. l. Ald. rell. ἔχουσι Flor. 1. 2.

V. 12. Pierson. ad Moerin p. 301. corrigit ἔκτοσθ᾽ ᾁσσεις. Vulgatam tuetur Porsonus ad Hec. 31.

V. 14. τήνδε κατ᾽ Αὖλιν em. Blomfield. l. c. ut v. 11. τόνδε κατ᾽ E. v. 802. ταῖσδέ γ᾽ Εὐρίπου πνοαῖς. satis probabiliter.

V. 16. στείχομεν εἴσω Ald. rell. Homerico usu, qui alibi apud Tragicos non reperitur. Musgravius cum interrogatione accipit, *num imus intus?* quod verecun-

dius est, inquit, quam si intus ire aut monuisset, aut etiam rogasset. Vellem huius quoque structurae exempla e graecis scriptoribus addidisset: nam quae Heindorf. ad Plat. Gorg. p. 109. ad Theaet. p. 441. affert, alius generis sunt. Rectius Parr. A. B. C. Flor. 1. 2. Vict. στείχωμεν ἔσω.

V. 19. Stob. Serm. LVI. ἥσσον ἐπαινῶ.

V. 21. ἐστὶ Ald. rell. ἐστὶν Heath. τό om. Flor. 1. Vid. Brunck. ad Aristoph. Eccl. 70.

V. 22. Metrum poscit vel καὶ φιλότιμον (supra: το) vel τό τε φιλότιμον. *Markl.* Hoc cum Musgr. praetuli, tum quia facile τε a syllaba τό absorberi, tum quia proceleusmaticus corruptioni locum dare potuit.

V. 23. Locum Machonis ap. Athen. VI. p. 244. A. (Tom. II. p. 435. ed. Schweigh.), quo huc alluditur, adscripsit editor Oxoniensis.

V. 28—33. affert Stob. Tit. CIII. p. 560. Gesn. sed perturbato ordine 28. 30. 32. 33. 29. 31. 32. Verum ordinem ex Euripide restituit Grotius Tit. CV. Versus 29—33 citat Plutarch. Consol. ad Apoll. p. 103. B. C. versus 29—31 idem de audiendis poët. p. 33. E.

V. 28. ἀριστέως Stob. Gesn. ut ediderunt Oxonienses.

V. 29. πᾶσι Ald. rell. Plut. sed in nonnullis apud Wyttenb. p. 283. πᾶσιν ἐφύτευσ᾽, omisso σ᾽. πᾶσιν ed. Barn. et Grot. πᾶσι δ᾽ ἐφύτευσ᾽ Par. A. οὐκ ἐπὶ πᾶσιν ἔφυς ἀγαθοῖς Stob. Gesn.

V. 30. Ἀγαμέμνον᾽ Ἀτρεῦ Stob. Gesn. Ἀγαμέμνον᾽ et Ἀγαμέμνων᾽ etiam nonnullae edd. Plut. apud Wyttenb. l. c.

V. 33. Plutarch. Consol. τῶν θεῶν οὕτω βουλομένων ἔσται. Stob. τὰ θεῶν οὕτω νενόμισται, quod retinuerunt Grotius et Barnesius. Sed potest esse memoriter citantis.

V. 39. Par. A. παιδω. De πεύκην vid. Valck. ad Hipp. 1253.

V. 40. καταδάκρυ una voce Ald. rell. Correxit Aem. Portus, quem secutus est Barn.

V. 42. τί πονεῖς bis Ald. Barn. Parr. duo, Flor. 2.

Vict. semel Brub. Herv. 1. 2. Canter. Flor. 1. Blomfieid. l. c. versus ita distinguit:

μὴ οὐ μαίνεσθαι.
τί πονεῖς; τί νέον περί σοι, βασιλεῦ.

V. 45. δ᾽ om. Flor. 1. 2.

V. 46. Barnes. in marg. „al. ποτέ" pro τότε, quod probat Musgrav. Sed τότε, etsi non memorato tempore, ponitur in re omnibus nota, locis a Marklando allatis Soph. Ai. 650. ὃς τὰ δείν᾽ ἐκαρτέρουν τότε. ib. 1240. πικροὺς ἔοιγμεν τῶν Ἀχιλλείων ὅπλων Ἀγῶνας Ἀργείοισι κηρύξαι τότε. Eurip. Or. 99. ὀψέ γε φρονεῖς εὖ, τότε λιποῦσ᾽ αἰσχρῶς δόμους. Cf. Helen. 1081.

V. 47. πέμπει scribendum sine haesitatione monet Elmslei. in *Quart. rev.* n. 14. p. 456. dubitanter loquitur ad Med. 1380.

V. 53. φθόνος. Sic Markl. emendavit vulgatum φόνος. An ἀπειλαὶ καὶ φόνος per ἓν διὰ δυοῖν dictum est pro ἀπειλαὶ φόνου? Vix puto.

V. 54. Flor. 1. ὅςτις ἂν μὴ λ. 2. ὅςτις (supra: ἂν) μὴ λ.

V. 56. τῆς τύχης θ᾽ ὅπως. τῆς om. Flor. 1. θ᾽ est a Marklando, qui tamen addit: Sed aliter sumi potest. Nimirum si θ᾽ additur, infinitivi δοῦναί τε μὴ δοῦναί τε positi sunt pro εἰ δοίη, εἴτε μή. quod an alibi fiat, nescio, an fieri possit, dubito. Itaque in illis infinitivis esse debet epexegesis verbi τὸ πρᾶγμα, ut sensus sit Τυνδάρεως δὲ περὶ τοῦ δοῦναί τε καὶ μὴ δοῦναι ἠπόρει, ὅπως τῆς τύχης ἄριστα ἅψαιτο. Ita nullus locus est particulae θ᾽.

V. 57. ἅψαιτ᾽ ἄριστα. Hesych. ἄθραυστα, ἀπρόςκοπα. Εὐριπίδης Ἰφιγενείᾳ τῇ ἐν Αὐλίδι. ex quo loco Hemsterhusius apud Albert. ad l. c. coniecit, hic olim lectum fuisse ἅψαιτ᾽ ἄθραυστα. Primum ἅψασθαι τῆς τύχης, inquit, est *uti fortuna oblata*; tum deinde ἄθραυστα, *sic uti, ut nec ipse pedem offendas, neque aliorum in offensionem incurras.* Commendavit hanc coniecturam Valcken. ad Herod. p. 193, 15. ep. ad Roever. p. 42. reprobavit ad h. l. Musgravius et Boeckhius l. c. p. 216. denuo probavit Bremi p. 214. cui adsentitur Hermann. in Censura. Sed si ἄθραυστα cum Hemsterhusio interpreteris, necesse est θραύειν vel θραύεσθαι esse *pedem offendere*

proprio sensu et translato; quod ubi tandem legitur? θραύειν ubique est *frangere*, et fortuna secunda θραύεσθαι dicitur. Pindar. Ol. 3, 164. μὴ θραύσαι χρόνος ὄλβον ἐφέρπων, quod Eurip. Herc. f. 760. dixit ἔθραυσε δ' ὄλβον κελαινὸν ἅρμα. Itaque ἄθραυστος τύχη esset *fortuna non fracta*, sed *integra*, ἀσφαλής, et ἅψασθαι τῆς τύχης ἄθραυστα, *fortuna ita uti, ut ea postero tempore non evertatur.* At hoc est e verbis, quod nobis commodum est, elicere, non quod in eorum vi inest. Adverbia enim, quo sensu ἄθραυστα accipiendum est, verbis ita iunguntur, ut verborum illorum qualitatem aliquam indicent, atque ita homines quoque, ad quos illa verba referuntur, epitheto aliquo designare possit. Ita τῆς τύχης ἄθραυστα ἅπτεσθαι esset fortuna uti, non ita ut fortuna illa illaesa et solida maneat, sed ita ut et ipsum illud ἅπτεσθαι sit ἄθραυστον, et is, qui fortuna utitur, ἄθραυστος. Itaque Hesychii glossam ex alio potius fabulae loco petitam existimo, vel errore tributam Euripidi. — Ad τάδε Barnes. in marg. adscripsit: ἴσ. τόδε. Non opus.

V. 62. συναμυνεῖν pro συναμύνειν scripserunt Heath. et Markland.

V. 63. ἀπώσασθαι λέχους Ald. rell. Sed ἀπωθοίη Parr. 2. Lib. P. Florr. 1. 2. Vict. quod receperunt Markland. et Musgrav.

V. 64. Vulgo κἀπιστρατεύειν et κατασκάπτειν. Pro hoc Par. C. apud Markl. (G. Musgr.) et Lib. P. Flor. 1. 2. Vict. κατασκάψειν, quo recepto Markl. et Musgr. κἀπιστρατεύσειν etiam scripserunt.

V. 67. ὑπῆλθεν. Vid. ad Hipp. 989. Lenting. p. 63. sq. interpungi vult post φρενί, ut δέ post ἐπεί in apodosi accipiatur. Praestet tamen fortasse, inquit, Heathii εὖ δή πως.

V. 68. Libri δίδωσιν ἑλέσθαι. Markl. δίδωσ' ἑλέσθαι. Elmslei. in Edinb. rev. n. 34. App. p. 494. διδοὺς ἑλ. etsi multa elisi ι exempla afferens. De θύγατρι ultima brevi ante μν vid. Porson. App. ad Toup. Em. IV. p. 442. Cf. Lobeck. ad Aiac. 1066. Gaisford. ad Hephaest. p. 218.

V. 69. Vulgo ὅτου πνοαί, quod nullo modo cum reliquis conciliari potest. Praeterea Paris. B. ἀφροδίτην,

quod verum esse potest, inquit Markl. et tunc constructio erit, [εἰς] ὅτου ἀφροδίτην πνοαὶ φίλαι φέροιεν [αὐτήν], *ad cuius amorem flatus grati eam ferrent.* Sed ubi ἀφροδίτη τινός, *amor alicuius*, unquam dicitur? et cuiusnam sunt πνοαὶ φίλαι, nisi amoris i. e. Ἀφροδίτης? Itaque nihil restat, nisi ut vel cum Heathio ὅπου scribatur, vel ὅτῳ cum Boissonadio. ὅποι coni. Lenting. p. 64.

V. 72. Clem. Alex. Paedag. III, 2. κρίνων et mox Ἀργείων pro ἀνθρώπων. Hoc placet Marklando.

V. 73. στολήν MSS. Clementis, notante editore Oxon.

V. 74. χρυσῷ δὲ λαμπρός coni. Markl. At haec non sunt opposita, sed utrumque ad externam Paridis speciem pertinet. vid. ad Orest. 24. Phoen. 643. Apte Elmsl. in *Quart. rev.* 14. p. 456. comparat Bacch. 426.

V. 76 sq. Ald. rell. — λαβών. Μενέλαος οὖν καθ' Ἑ. Sed Parr. A. B. C. duo Florr. Vict. λαβὼν Μενέλαον ὁ δέ, quod recepit Markl. Μενέλαον etiam Clem. Al. λαβών in λαθών non mutaverim cum Markl. Est *quum pergre absentem nactus esset Menelaum*, non *observans, dum peregre profectus Menelaus esset*, ut vertit Boeckh. de tragg. p. 283. Pro μόνος, quod quare h. l. addatur, difficile dictu est, Codd. μόρῳ. unde Markl. coni. πόρῳ vel πόρον, vel τορῶς Ὅρκους παλ. vel δρόμῳ, Musgr. μόγῳ, Toup. App. ad Theocr. p. 30. (464. Heind.) πόθῳ, Iacobs. Anim. in Eurip. p. 66. οἰστρησάμενος pro οἰστρήσας μόνος, Bremi p. 216. οἰστρήσας μόρον, *Mord schnaubend*, quod prae ceteris exemplis comprobari oportebat, Hermann. in Censura οἰστρήσας, πρόμων Ὅρκ. π. An fuit: οἰστρήσας μένος, *incitato animo, incitata ira?* Eo vero difficilius est, quid hoc loco lectum fuerit, indagare, quod nihil ad sensum necessarium requiritur, ut recte monet Herm.

V. 80. Aristot. Rhet. III, 11. citat ἀΐξαντες ποσί, ubi tamen MSSti quidam Codd. notante Buhlio, δορί. ποσί etsi improbatum Markl. recepit Musgr. Non sine causa Markl. de sanitate et de versione horum, *ruentes ad bellum*, dubitat, et δόρυ coniicit, pro εἰς δόρυ. Sic quidem dici non posse existimo, et δορί saepissime ab Euripide additur, ubi salvo sensu omitti poterat.

V. 83. Ald. rell. *ἵπποις τε, πολλοῖς θ' ἅρμασίν γ' ἠσκημένοι. γ'* omittunt Parr. et Florr. Recte Reisk. et Markl. *ἵπποις τε πολλοῖς ἅρμασίν τ' ἠσκ.*

V. 84. *κᾆτα* haud dubie corruptum, sed quid pro eo reponendum sit, incertum est. Markl. coni. *κἀμὲ στρατηγήσοντα* vel potius *στρατηλατοῦντα.* Aliorum coniecturas commemorare piget.

V. 89. Libri *κεχρημένος.* Hemsterh. ad Callim. h. in Dian. 69. *κεχρημένῳ.* melius Markland. *κεχρημένοις.*

V. 92. *κατασφαγας* Parr. et Florr.

V. 100. Markl. malebat *στέλλειν*, quia praecessit *ἔπεμψα*, Elmsl. in *Quart. rev.* l. c. *ἄγειν*, citans Soph. Ai. 330. Eur. Suppl. 649. Ion. 1553. Herc. 548.

V. 102. Ald. rell. *τοὔνεκ' οὐ θέλοι.* Correxit Barnes.

V. 103. Par. B. *εἰς Τροίαν.*

V. 105. Legebatur *ἀντὶ παρθένου.* Correxit Markl.

V. 109. Flor. 1. *κατ' ἐφρόνης* (sic) sine *σκιάν.* Parr. A. B. Flor. 2. *κατ' εὐφρόνην*, etiam sine *σκιάν.*

V. 115. 16. legebantur post 117. 18. Vitium sustulerunt Reiskius et Markland.

V. 121. Quum Aulis vocari non possit *πτέρυξ Εὐβοίας*, quippe Euripo, quamvis angustissimo, discreta, copulam deesse rati, Markland. coni. *καὖλιν ἀκλύσταν*, Lobeck. ad Soph. Ai. p. 244. Markl. coniecturam ob crasin insolentiorem vituperans, *Αὖλιν τε κλυτάν.* Vulgatae patrocinium suscepit Bremi p. 216. et recte quidem, ut mihi videtur. Pro *ala* enim rei cur id tantummodo habeatur, quod continuo tenore cum illa re iunctum est, non id etiam, quod proximum est, etsi parvo spatio discretum? Ita ne exercitus quidem alae recte dicerentur. Nec convenit duorum locorum commemoratio, quum Iphigenia non in Euboeam *et* Aulidem, sed in unam tantum Aulidem adducenda sit. Durissimum vero est, quod Hermann. in Censura proposuit, qui *Αὖλιν* cum *στέλλειν* proxime iungendum dicit, puto, ut *πρὸς τὴν κολπώδη πτέρυγ' Εὐβοίας* sit idem quod *ἣ πρὸς τὴν κολπ. πτέρ. Εὐβ. κέκλιται.* (*nicht nach Aulis zu schikken bei der vorragenden Spitze des Busens von Euboea.*) quasi esset *τὴν πρὸς τῇ πτέρυγι.*

V. 122. *τάς* om. Par. A. Flor. 1. 2. Non videtur de infinito tempore loqui Agamemno, ut *εἰς τὰς ἄλλας ὥρας* sit pro *εἰς ἄλλας ὥρας*, sed de certo tempore, et quidem de proximo anno. Eo sensu Aristoph. Thesm. 950. *ἐκ τῶν ὡρῶν εἰς τὰς ὥρας.* Nub. 562. *ἐς τὰς ὥρας τὰς ἑτέρας εὖ φρονεῖν δοκήσετε*, *übers Jahr.* Formula autem *εἰς ὥρας* proximum annum vel potius proximum ver significari, imprimis patet e Plat. epist. 7. p. 346. C. *καὶ μένε ἐπὶ τούτοις τὸν ἐνιαυτὸν τοῦτον· εἰς δὲ ὥρας ἄπιθι λαβὼν τὰ χρήματα ταῦτα.* Cf. Casaub. ad Athen. II. p. 112. (T. II. p. 371. Schweigh.) — Pro *δή* Reisk. coni. *τῆς.* Tandem V. D. in Mus. crit. n. 3. p. 333. sic verba transponit: *εἰς ἄλλας γὰρ δαίσομεν ὥρας Παιδὸς τῆς σῆς ὑμεναίους.* haud dubie ne dactylo anapaestus subiiciatur.

V. 124. *Ἀχιλεύς* Ald. Herv. 1. *Ἀχιλλεύς* Brub. Herv. 2. Cant. Barnes. Tum libri *λέκτρ' ἀμπλακών.* Scaligero et Musgravio debetur *λέκτρων*, quod etiam notavit Vossius. *ἀπλακεῖν, ἀπλάκημα* ubique scribendum esse, ubi prima syllaba corripiatur, docuit Porson. Vid. Erfurdt. ad Soph. Ai. 127. ad Oed. T. 474. min. Elmslei. ad Med. 115. Blomfield. ad Aesch. Prom. 112.

V. 125. *φυσσῶν* Ald. rell. *φυσῶν* Musgr. — *ἐπαρεῖ* corrigit Reisk. et Elmsl. in *Quart. rev.* p. 460. et ad Heracl. 323. Vid. ad Med. 841. — In Ald. Herv. 1. interpungitur: *ἐπαίρει; σοὶ σῇ τ' ἀλόχῳ Τόδε* etc.

V. 127. Praeter necessitatem Musgr. verba *τόδε καὶ δεινόν* Agamemnoni, reliqua seni tribuenda censet.

V. 128. Rursus *Ἀχιλλεύς* Brub. Herv. 2. Cant. Barn.

V. 130. *ἐπεφήμισα* est e correctione Marklandi pro *ἐπέφησα.*

V. 132. *ἐκδώσειν* item a Marklando. Vid. Schaef. ad Long. p. 384.

V. 134. Ald. rell. *οὕτω τῆς θ.* Canteri emendationem *ὃς τῷ τῆς θ.* receptam iam a Barnesio, confirmat Lib. P. apud Musgr.

V. 139. Par. B. ap. Markl. *σπεύσω.*

V. 140. *ἕζη* pro *ἵζου* malit Elmsl. *Quart. rev.* p. 446. et ad Bacch. 1046. soloece. Ab initio Markland. scribendum censet *μή νυν, μή.*

V. 142. Non ita stultus est senex, ut, quum mors

et somnus fratres existimentur, timeat, ne somnum mors sequatur, quae sententia est Markl. sed quia ὕπνῳ θελχθῆναι minime convenit fido ministro, hanc suspicionem a se amovet verbis εὔφημα θρόει.

V. 144. μή τίς σε λάθῃ emend. Markl. pro μή τί σε λ. Vossius μή τοι.

V. 145. Par. A. τροχάλοις.

V. 148. τάδε additum e Parr. B. C. Flor. 1. 2. Vict.

V. 148—50. Locus magnis difficultatibus impeditus, quas plerasque silentio transierunt Interpr. κλῄθρων ἐξόρμα H. Steph. in Thes. T. II. p. 1452. B. vertit *E septis prodi,* Stiblinus *sed septis te proripe,* H. Steph. in ed. 1567. *Septis igitur erumpe,* Aem. Portus *Ex septis igitur ocius exi.* Sed quaenam hic septa vel potius *claustra* intelligenda sunt? Non enim intus in tabernaculo haec geri et dici potuerunt, quod e v. 16. suspicari aliquis possit, nec tabernaculo conveniunt claustra. Utrum τὸ ἕρκος intelligendum est, quod ad Achillis tentorium commemoratur Il. π', 231? An τὰ περιφράγματα τῶν νεῶν? quorum ubi mentio exstat? Sed etiamsi septa castrorum intelligamus, dicendum erat κλ. οὖν ἐξ. nec convenit quod sequitur ἣν γάρ etc. et violatur συνάφεια anapaesticorum hiatu ἐξόρμα. ἣν. Sq. v. quid verbis νιν πομπαῖς ἀντήσῃς facias, in quibus Markl. quoque haerebat? ἀντᾷν enim, *occurrere*, cum accusativo nusquam iunctum reperitur. Nam apud Pind. Pyth. 5, 59. ἑκόντι τοίνυν πρέπει νόῳ τὸν εὐεργέταν ὑπαντιάσαι, in hoc verbo inest notio τοῦ δέξασθαι. πομπαῖς Markl. explicat *missu meo.* Ita addendum erat ἐμαῖς, et quid est *missu alicuius occurrere* s. *obvium fieri*? nam qui missu alicuius aliquid facit, ei id, quod facere dicitur, mandatum esse debuit ab eo, qui misit; mandare vero alicui, ut obvius fiat alteri, dementis est. Denique v. 50. et in metrum et in linguam peccat. Egregia prima specie emendatio est a Blomfieldio in Mus. crit. p. 286. ad Aesch. S. c. Th. 489. prodita, πάλιν ἐξόρμα, σεῖε χαλινούς. Sed locutionis σείειν χαλινούς auctoritatem frustra quaesivi. Latinorum haec formula est, *frena* s. *lora concutere*, sed ea de equite vel auriga usurpata equos concitante, non de eo, qui equitem cum equo redire cogit. Bremi p. 217. pro ἐξορμάσεις corrigit ἐξορίσεις τῶνδε χαλ. *trans*

fines duces dicens, et τῶνδε ad πομπαῖς accommodans (τῶνδε, das sich nach πομπαῖς richtet). At Attici ἐξοριεῖς dicunt, non ἐξορίσεις, nec, quomodo τῶνδε cum πομπαῖς congruat, intelligere possum. Hermann. in Censura corrigit: Πρ. Ἔσται τάδε. Ἀγ. κλῄθρων δ' ἐξόρμους (ἣν γάρ νιν πομπαῖς ἀντήσῃς, Πάλιν ἐξόρμα) σεῖε χαλινούς. qua coniectura non multum lucramur. Vellem me aliquid ad locum emendandum medicinae afferre posse; sed nihil succurrit.

V. 149. Ald. Brub. Herv. 1. 2. ἀντήσας. Cant. Barn. ἀντήσαις. Pariss. tres, duo Florr. Vict. ἀντήσῃς, ut iam editum ab H. Stephano.

V. 155. Ald. rell. τῇδε κομίζεις. Par. B. et Flor. 2. τήνδε, sed supra scripta altera lectione. — λευκαίνει. Sic transitivo sensu in poematio recentissimo, quod notis in Eunapium insertum legitur p. 277. v. 44. Νῦν δ' αὖ γε λευκαίνουσα τὴν κόμην νέῳ. Boisson.

V. 162. Ald. Herv. 1. 2. παρ' ἀκτίαν.

V. 165. Markl. et Musgr. coni. στενόπορον, contra legem Pherecrateorum. V. 186. νεοθαλεῖ est pro νεοθηλεῖ, ut Troad. 219. εὐθαλεῖ.

V. 169. Ald. rell. ὡς ἴδοιμ' ἄν. Par. A. (G.) καὶ ἴδοιμ' ἄν sec. Markl. quem vide ad v. 173. ὡς καὶ ἴδ. ἄν sec. Musgr. Elmsl. in *Quart. rev.* 14. p. 456. ὡς ἐσιδοίμαν. Nam ὡς ἄν semper coniunctivum adsciscere. Vid. ad Iph. T. 994.

V. 171. ὡς. Sic Ald. rell. et Codd. Pro eo καί Par. A. ut 169. vid. Markl. οὕς Barnes. et sic Scaligerum legisse notat editor Oxon. Hoc haud dubie verum, ut στέλλειν v. 176. accusativum suum habeat.

V. 178. Flor. 1. 2. Vict. ἔλαβε, et v. 182. ἔσχε.

V. 184. Libri ὁρωμέναν. Canter. ὀρομένα, quod et sensus et metrum postulat.

V. 185. παρηΐδ' ἐμάν Ald. rell. παρῇδ' ἐμάν Markl. Rectius παρῄδ' ἐμάν. Vid. Herm. ad Suppl. 87.

V. 189. ἵππων ὄχλον τ' ἰδ. Ald. rell. τ' om. Parr. A. B. Flor. 1. 2. Recte Markl. ἵππων τ' ὄχλον ἰδ.

V. 191. τὸν Οἰλέως recte Elmsl. *Quart. rev.* 14. p. 446.

V. 192. τοῖς Σαλαμῖνος Ald. rell. Parr. tres, Flor. 1.

2. Vict. *τοῖς Σαλαμινίοις*, quod probat Markl. ita ut *μινίοις* sit duarum syllabarum. Vid. ad Phoen. 1637. *τοῖς Σαλαμ.* probat Lenting. p. 64. vertens *voor die van Salamis*, i. e. Salaminiis, et comparans *οἱ ἐξ Ἀμφιπόλεως* apud Plut. vit. Lyc. Sed recte Brodaeus *τῆς Σαλ.* Elmsl. l. c. *τᾶς Σαλ.*

V. 194. *ἡδομένους* per schema *Ἀλκμανικὸν* explicat Markl. Iunge: *δύ᾽ Αἴαντε Πρωτεσίλαόν τε ἡδομένους.*

V. 198. *κεχαρημένον* solo hoc loco in Tragicorum reliquiis legi notat Maltby ad Morell. II. p. 1065.

V. 207. Nec quid Markl. voluerit, legendum coniiciens *ἐξεπόνασσεν*, nec quid Elmslei. in *Quart. rev.* 14. p. 457. *ἐξεπόνησεν*, intelligo. De efficiendo *πονᾶσαι* habet etiam Pindarus. vid. Herm. de dial. Pind. p. 265. Recte Iacobs cur. sec. in Eurip. p. 94. *ἐξεπόνασεν* interpretatur *aluit, educavit*, comparans Theocr. 13, 14. *ὡς αὐτῷ κατὰ θυμὸν ὁ παῖς πεπονημένος εἴη.*

V. 210. Iungo cum Iacobsio p. 94. *ἐπόνει δὲ ἅμιλλαν ποδοῖν ἑλίσσων* (i. e. *πόδας ἁμιλλωμένους ἑλίσσων*, seu *ποσὶν ἁμιλλώμενος*) *πρὸς ἅ. τέτρ. περὶ νίκας*, quae constructio spiritui lyrico accommodatior, quam altera, qua *ἑλίσσων* pro *ἑλισσόμενος* accipitur, vel ad *ἑλίσσων* e *ποδοῖν* repetitur *πόδε* cum Bremio p. 218.

V. 214. Par. B. *Φερεητιάδας.*

V. 216. Parr. apud Markl. Florr. 1. 2. *στομίοις.*

V. 217. *μέσσους* Heath. qui versus dactylicos esse vidit. Vulgo *μέσους.*

V. 218. Flor. 1. *τριχόν.*

V. 220. Flor. 1. *καμπαῖς.* Par. A. *λαμπαῖσι.*

V. 221. Flor. 1. 2. *μονόλαχα.*

V. 222. Parr. omn. Florr. duo, Vict. Ald. Brub. Herv. 1. 2. Cant. *ποικιλλοδέρμονας.* Uno *λ* H. Steph. ed. 1574. Barn.

V. 223. Elmslei. in *Quart. rev.* et ad Med. 806. *Πηλεΐδας*, quod haec forma metro dactylico convenientior sit. Vix opus. Vid. ad Med. 819. Et Aeolica illa forma in Tragicorum reliquiis rarissima est. — Par. A. *ἐπ᾽ ἄντυγα.*

V. 228. *μείλινον ἄδ.* i. e. *ὅ, τὸ πλῆσαι ὄμματα θέᾳ, μείλινός ἀδ. ἐστι*, ut iam accepit Elmslei. ad Herc. f. 59. in *Classic. journ.* nr. 15. p. 207. *μείλινον* recte cum *μείλια* componit, sed *μειλινόν* scribi vult H. Steph. Thes. II. p. 1614. G. *μείλιχον* coni. Markl. et Musgr.

V. 233. *κατ᾽ ἄκραν* Ald. rell. Correxit Pierson. Veris. p. 26. — Par. E. ap. Musgr. *ἔστασι.* in marg. *γρ. ἔστασαν.*

V. 234. Pierson. l. c. scribit: — *ἔστασαν θεαὶ Πρύμνας, σῆμ᾽ Ἀ. στρ.* quod probat Musgr. Equidem vix credo, librarium hanc structuram in exquisitiorem *πρύμναις* (figuram Colophoniam vocant) mutaturum fuisse. Pro *Ἀχιλλείου* Boeckh. ad Nem. 9, 41. scribit *Ἀχιλλέου.*

V. 238. Markl. coni. *ὃν τρέφει Ταλαὸς πατὴρ* ob stropham.

V. 240. Par. C. Flor. 1. 2. Vict. *ναῦς* pro *νῆας.* Et *νῆας* improbant Grammatici. Vid. Philem. lex. p. 80. Idem tamen legitur v. 246.

V. 242 sqq. Infelix est Markl. coniectura *Μωνυχίοις* s. *Μουνυχίοις* pro *μωνύχοις*, infelix etiam Bremii explicatio, *μώνυχα ἅρματα πτερωτά* de navibus accipientis p. 219. a quo vel vox *μωνύχοις* eum revocare debebat. Recte Hermann. in Censura Palladem currui alato insistentem pro insigni fuisse navium dicit.

V. 244. *εὔσημόν τι φάσμα*, quae est Marklandi coniectura, mihi languere videtur. Nec minus *θετόν* v. 243. languet; quod cum *Παλλάδα* iungens Bremius, in soloecismum incidisse videtur: neutra enim adiectivorum cum substantivis masculini vel feminini generis ita iunguntur, si adiectiva praedicati vice funguntur. vid. Gramm. gr. §. 437.

V. 247. Ald. rell. et Codd. *εὐστολισμένας.* Barn. *ἐστολισμένας* e Cod. Heinsio-Scaligerano. *εὖ ᾽στολισμένας* est a Marklando. Praeterea Markl. legit: — — *εἰδόμαν. Σημεῖον εὖ ᾽στολισμέναις Ταῖςδε* (vel *ταῖς δὲ*) *Κάδμος ἦν* etc.

V. 251. Flor. 1. *ἀρχεναΐου.*

V. 252. *τ᾽* cum Markl. scripsi pro *δ᾽*, ut iungerentur *τῶν Βοιωτῶν δ᾽ ὅπλισμα ποντίας πεντήκοντα νῆας εἰδόμαν; Φωκίδος τ᾽ ἀπὸ χθονός* sc. *νῆας εἰδόμαν.*

V. 253. Legebatur *Λοκροῖς*. Correxit Markland. cuius coniectura praeferenda videtur Scaligeri et Canteri emendationi *Λοκρός*, et Heathii *Λοκρῶν*. *Λοκράς* enim cur in *Λοκροῖς* abierit, causa facile apparet, et *οι* cum *α* saepe confunditur; vid. Porson. ad Med. 44. Bast. comm. palaeogr. p. 769 sq. In Flor. 1. hic versus positus est post 255.

V. 254. *ἦλθ'* addidi metri indicio.

V. 255. *Θρονειάδ'* Markl. ob metrum: quae forma a *Θρόνιον* deflexa cum analogia pugnat. Metrum salvum praestatur inserta syllaba *τόν* v. 266.

V. 256. *τὰς κυκλ.* Ald. Brub. Herv. 1. 2. Correxit Canter. et sic, *τᾶς*, Vict. *Κυκλωπείας* Par. B. Flor. 1. 2.

V. 259. Quum Adrastus in expeditione Troiana a nemine commemoretur, Markland. legi posse censebat *ἀδελφός*. idem tamen recte addit: Sed quis probabilem causam tantae mutationis potest reddere? Nam *ἀγαστός*, *ἀγανός* et similia, inquit, forte non sunt mentione digna. *ἀγαστὸς* — *γνωτός* pro *Ἄδραστος* — *ταγός* coni. Iacobs p. 96. Mirum sane, Menelaum in toto carmine non commemorari. Sed eum si commemorasset h. l. Euripides, haud dubie navium etiam numerum ad viri primarii nomen addidisset, nec Menelaus proprie dici poterat expeditioni interfuisse, *τᾶς φυγούσας μέλ. πρᾶξιν Ἑλλὰς ὡς λάβοι*, sed *αὐτὸς ὡς λάβοι*. Memorabile etiam, ubi Agamemno ab Homero commemoratur Il. *β'*, 569. ibi Adrasti Sicyonii etiam mentionem fieri 572. *καὶ Σικυῶν', ὅθ' ἄρ' Ἄδρηστος πρῶτ' ἐμβασίλευεν*. An ex hoc loco male intellecto Adrasti nomen fluxit pro nomine viri alias ignoti? nam obscuram aliquam famam secutus esse videtur Euripides de homine, qui Agamemnonem, ut Sthenelus Diomedem, Patroclus Achillem, comitaretur.

V. 265. Markl. coni. *πρύμναισι* ob metrum: falso. Dicendum erat *Νέστορος κατειδόμαν ναῦς, σῆμα ἐπὶ πρύμναις ἐχούσας*, sed pro *ναῦς σῆμα ἐχούσας* brevius dixit *σῆμα πρύμνης*. De singulari *πρύμνης*, ubi de pluribus sermo est, vid. ad Suppl. 60.

V. 266. *τόν* e tribus Parr. duobus Florr. et Vict. addidi.

V. 267. non pro epodo secundo habet Hermann. elem. doctr. m. p. 726. sed in his non obscura inesse antistrophicorum vestigia iudicat, ad quae equidem persequenda non valeo.

V. 268. Ald. Brub. Herv. 1. 2. *Ἰουνεώς*. Correxit Canter.

V. 274. *Θάλπιος* pro *Τάφιον* coni. Leopard. Em. IV, 10. ex Homero Il. *β'*, 620. Sed Euripidem non presse secutum esse Homerum vel ex eo patet, quod Eurytum Epeis praefuisse dicit, quem Homerus parti tantum Epeorum imperasse dicit. Taphios vero naves suas cum Epeis iunxisse dicere videtur Euripides. Infelices Musgravii coniecturas praetereo.

V. 276. *Ἐχίνας* e Brodaei et Reiskii coniectura scripsi pro *Ἐχίδνας*. *Ἐχινάδας* Vossius. *Ἐχινάων ἱεράων* est Il. *β'*, 625.

V. 285. *προσαρμόσσοι* Ald. rell. *προσαρμόσσει* Par. E. Flor. 1. 2. ut edidit Musgr.

V. 286. *βαρβάρους γε βαρίδας* malit Maltby ad Morelli thes. v. *βάρις*, quia prior vocis *βάρις* syllaba longa sit. Igitur versus e duobus creticis constat, ut v. 276.

V. 288. Ald. rell. *ἔνθα δ'* (Markl. malebat *Ἐνθάδ'* et sic Vict.) *ἄϊον εἰδόμαν*. *δάϊον* e Scaligeri, etiam Vossii, coniectura edidit Musgrav.

V. 290. *τάδε* una voce Ald. rell. etiam Musgr. *τὰ δὲ* Voss. Opponuntur sibi *τὰ μὲν εἰδόμαν*, *τὰ δὲ ἔκλυον*. *ὁ μέν* saepe omitti vel aliis verbis efferri notum est.

V. 291. Flor. 1. *μνήμης*.

V. 293. Ald. rell. *λίαν γε*. *γε* om. Parr. A. B. C. Flor. 1. 2. et omisit Musgr. ut iam antea Barnes.

V. 295. Flor. 1. *εἰ πράσσεις*, fortasse vere.

V. 296. *ἐχρῆν* pro *οὐ χρῆν* Flor. 1. *φέρω* Ald. rell. *φέρον* Parr. A. B. C. sine apostropho sec. Markl. cum apostr. sec. Musgr. Flor. 1. 2. Vict. *ἐγὼ 'φερον*.

V. 297. *οὐδὲ σὲ φέρειν γ' ἅπασιν Ἕ.* citat Elmslei. in *Quart. rev.* 14. p. 448.

V. 298. Ald. rell. *ἄλλως ἁμιλλᾷ ταῦτ'*. Barnes edidit *ἁμιλλῶ*, et sic Parr. tres, duo Florr. Vict. Ita *ἄλλοις* pro *ἄλλως* scribendum erat cum Marklando. Nisi Codd. alio ducerent, equidem lectione *ἄλλως ἁμιλλᾷ* non offenderer.

V. 301. σοι pro τοι Flor. 1.

V. 302. Multo animosius futurum esse cum nota interrogationis post λόγους censet Markl. et magis ex usu. Equidem in increpationibus interrogationem poni de rebus, quas quis facere cogitat, ut Hel. 1630 (1646 Barn.) memini, non de rebus, quae cum maxime fiunt.

V. 306. δῆτ᾽, quo metrum corrumpitur, delendum censuerunt Heath. et Musgr. Sed Grammaticus in Bekkeri anecd. p. 369, 7. citat τίς ποτ᾽ ἐν πύλαισι θόρ. καὶ λ. ἀκ. quod verius videtur, ut ἔα extra versum sit. — ἐν πύλαις Par. C. Flor. 1. 2. Vict. In Flor. 2. supra vocem τίς scriptum ἀρχή, supra ἀκοσμία contra τέλος.

V. 310. Markl. malebat Ὠτρέως i. e. ὁ Ἀτρέως, tanquam magis emphaticum.

V. 313. γε deest in Ald. sed legitur in Par. G. apud Musgr. Flor. 1. 2.

V. 314. Ald. Herv. 1. ἦ γάρ ἦσθ᾽. Brub. Herv. 2. Canter. Barn. etc. ἦ γὰρ οἶσθ᾽, et sic Flor. 1. 2. Vict.

V. 322. Ruhnken. ad Timaei lex. p. 154. legit εὖ κεκόμψευσαι. Sed recte Bremi p. 220. monet, Tragicos ἐκ libenter verbis *gloriandi* praeponere, citans Soph. El. 561. ἐκκομπάσας. Eur. Bacch. 31. ἐξεκαυχῶντο. Cf. supra 101. ἐκγαυρούμενος. Ἐκ autem in talibus vim augendi habet, et *extra morem* vel *modum* aliquid fieri significat. Vid. Valck. diatrib. p. 197. Musgrav. ad Eur. Iph. T. 259. In Ald. rell. legebatur ἐκκεκόμψευσαι· πονηρὸν γλῶσσ᾽ ἐπίφθονον σοφή, in quo duo praedicata, quae vocant, πονηρὸν et ἐπίφθονον, non ferenda. Itaque Musgr. edidit πονηρὸν γλῶσσ᾽ ἐπὶ φθόνον σοφή, i. e. explicante Bremio lingua ad invidiam excitandam callida (*eine Zunge die weise ist, alles Gehässige aufzufinden und aufzubürden*). At Graeci non dicunt σοφὸς ἐπί τι, sed σοφός τι vel σ. εἴς τι. Itaque distinxi post πονηρόν, ἐκκεκόμψευσαι πονηρόν τι (vid. Heind. ad Plat. Euthyd. p. 391. Ast. ad Plat. Leg. p. 89.), *scita et speciosa oratione rem pravam ostentas.*

V. 324. μήτ᾽ ὀργῆς ὕπό. Ald. rell. et Codd. Parr. μή τ᾽, quod ob accentum non potest esse μὴ τῆς ὀργῆς, ut Markl. existimabat. Hoc est in Commelin. (et in

P. Stephani ed.) haud dubie vitio operarum, quum illa editio e Canteriana expressa sit. μήτε suspectum est, quum nihil ei respondeat, nisi forte dicas, subiicere voluisse poetam, μήτε ὑπὸ λύπης, sed pro eo aliam orationis formam praetulisse.

V. 325. Legebatur οὔτοι (Commel. οὔκοι, in quo emendando laborat Aem. Portus) καταινῶ λίαν σ᾽ ἐγώ, quod nec sensum habet et metro repugnat. Dedi e coniectura, quod et sensum commodum haberet, et metro accommodatum esset, et facile depravari potuisset, οὐδ᾽ εἰ κἀνιῶ (καὶ ἀνιῶ) λίαν σ᾽ ἐγώ, *ne si nimis quidem tibi molestus sum.* Viam monstravit Struchtmeyer. qui in Anal. crit. p. 128. pro καταινῶ reposuit γὰρ ἀνιῶ. Blomfield. in Mus. crit. p. 186. coni. οὔτ᾽ αὖ σ᾽ ἐκτενῶ λίαν ἐγώ. σ᾽ post λίαν omittunt Parr. A. B. Ad sqq. nescio an respexerit Eustath. ad Il. p. 57, 30. ὅτι δὲ τοῖς Ἀχαιοῖς ἐξ αἱρέσεως ἦν βασιλεὺς ὁ Ἀγαμέμνων, Εὐριπίδης ἐν Ἰφιγενείᾳ δηλοῖ σαφέστατα. Cf. idem p. 185, 3.

V. 328. ὡς ταπεινὸς ἦσθ᾽ est a Marklando pro ὡς ταπ. ἦς. Cf. Lobeck. ad Aiac. 611. extr. et ad Phrynich. p. 149.

V. 329. ἀκλήστους Ald. Brub. Herv. 1. Vict. ἀκλείστους Herv. 2. rell.

V. 333. Ald. Herv. 1. οὐκ ἔτ᾽ οἶσθα. Brub. Herv. 2. rell. et Codd. οὐκ ἔτ᾽ ἦσθα.

V. 334. κλείθρων Ald. rell. κλῄθρων Par. G. Musgr. Flor. 1. 2.

V. 338. ταῦτα μέν σοι πρ. Ald. rell. σε pro σοι Par. C. Flor. 1. 2. quod reposuit Markl. Andr. 679. ταῦτ᾽ εὖ φρονῶν σ᾽ ἐπῆλθον. Par. A. om. σοι. εὗρον pro εὕρω est e coniectura Reiskii et Marklandi.

V. 339. ἦλθεν Flor. 1. 2. Vict. hic etiam αὖτις. tum Florr. καὶ ὁ pro χὠ.

V. 342. διήγγελον Barn. Musgr.

V. 343. δ᾽ om. Flor. 1. Tum ὄνομα Ald. rell. ὄμμα tres Parr. duo Florr. Vict. quod reposuit Markl. μὴ νεῶν χιλίων ἄρχων Πριάμου τε πεδίον ἐμπλήσας δορός est pro εἰ μὴ ἄρχοις καὶ εἰ μὴ Πρ. πεδίον ἐμπλήσαις δορός. Vid. ad Hippol. 1321. Ita carere possumus coniecturis VV. DD. Musgravii σύγχυσίν τ᾽ εἰ μὴ νεῶν Χιλίων ἀρ-

χων τὸ Πριάμου πεδίον ἐμπλήσεις δορός (quod probat Blomfield. Mus. cr. 2. p. 187. ita ut *Πρ. τὸ πεδίον* et *ἐμπλήσοις* legendum putet) et Elmsleii in *Edinburg. rev.* n. 37. p. 71. *χιλίων ἄρχων τὸ Πρ. πεδίον ἐμπλ. δορός* ita vertentis, *meministine, quam infelix fueris, quod exercitum in Troiam traiicere non posses, quamvis mille navibus imperans?* Lenting. p. 64. *μὴ νεῶν Χιλίων ἄρχων τὸ Πριάμου πεδίον ἐμπλήσαις δορὸς Κἀμέ* etc. Poterat quidem ita dici, ut primarium esset *πεδίον ἐμπλῆσαι δορός*, et *ἄρχων* pro *quamvis* acciperetur, sed non necesse erat: nam si solvere non poterat classis, ipsum illud mille navium imperium ad nihilum recidebat. Quod vero secunda dipodia a dactylo incipit, idem factum est in Orest. 1528. de quo vid. Herm. elem. doctr. m. p. 85. Sed in aoristo *ἐμπλήσας* haereo, pro quo requiri videtur futurum *ἐμπλήσων*.

V. 345. Libri *τίνα δὲ πόρον εὕρω ποθέν;* contra metrum.

V. 346. *ἀρχῆς* pro *ἀρχᾶς* primus reposuit Marklandus, neque tamen obsequentem habuit Musgravium. *ἀρχῆς* Flor. 1. 2. Pro *σ'* Nodell. in Epist. crit. (*Class. journ.* n. 19. p. 161) *μ'*, Musgrav. *στερέντας ἀρχῆς*. Sed iungenda *κἀμὲ παρεκάλεις* — — *ὥστε μὴ στερέντα σ'*, ut haec etiam ad orationem obliquam, quam vocant, pertineant.

V. 348. *Ἀρτέμιδος* Flor. 1.

V. 352. *λέλησαι* Ald. rell. quod sensui repugnat: non enim oblitus erat Agam. sententiam mutare. Parr. tres, duo Florr. Vict. *λέληψαι*, quod recte recepit Musgr. *deprehensus es.* *λελήμμεθα* est etiam Ion. 1113. *λελεγμένος* Aristoph. Eccl. 58. Blomfield. Mus. crit. 2. p. 187. coni. *λέληθας*.

V. 353. *μάλιστά γε* dubito an verum sit. Brodaeus ea verba *εἰρωνικῶς* accipiebat, *recte vero, euge bene.* Ita interpungendum erit post *ἔσει*. Hoc non probans Markl. adiungit ea sequentibus, dubius tamen, inquit, propter usum istarum vocum, quae sententiam fere claudunt. Musgr. explicat *prae ceteris* sc. Argivis; quod si voluit Euripides, non potuit obscurius. Mihi Brodaeus verum vidisse videtur.

V. 354. *οὗτος αὐτός* libri. Correxit Markl.

V. 356. *ἐκπονοῦσ' ἑκόντες* coni. Canter. et edidit Barnes. Scaligero etiam auctore, quod nec vim nec venustatem habet, inquit Musgrav. Markland. comparare illud videtur cum formula *ληρεῖς ἔχων*. hanc certe illustrat Valckenar. loco a Markl. laudato, ad Phoen. 713. Imperite vero Heath. et Musgr. accipiunt pro *ἐκπονοῦσ' ὥστε ἔχειν*, *laborando perficiunt, ut rerum potiantur.* Praeivisse videtur Aem. Portus, qui particulam *ἄν* in *ἔχοντες* subaudiendam censet *ἀντὶ τοῦ ἕξοντες, ἤγουν ἵν' ἔχωσι*, idem tamen legendum coni. *ἐκπονοῦσ' ἔχειν τάδ', εἶτα.* Equidem interpretor *intente laborant, dum negotiis illis implicati sunt, ἔχοντες τὰ πράγματα.*

V. 357. Ald. *γνωμ.* Brub. rell. etiam Musgr. *γνώμας*. Correxit iam Markl. ad v. 346. (357) et *γνώμης* Flor. 1. 2.

V. 360. *τοὺς οὐδένας* male Markl. cum sequentibus iunxit. Verte *homines nullius numeri.* Vide Soph. Ai. 1114. Eurip. Androm. 691. Aristoph. Equ. 158. ubi vid. Bergler.

V. 361. Markl. coni. *ἐξαφήσει.* non male. *ἐξανήσει* tueri se potest, si est pro a timore et tanquam e vinculis solvet.

V. 362. *χρέους ἕκατι* valde ambiguum, ut ait Markl. Reisk. coni. *γένους ἕκ.* Musgr. *κήδους ἕκ.* Brodaeus vertit *necessitatis gratia*, Heath. *commodi gratia*, rectius H. Stephanus *rei et officii gratia:* nam *χρέος* apud Tragicos fere significat *rem exsequendam, munus et officium.* vid. H. Steph. thes. IV. p. 614. B. Itaque *χρέους ἕκατι* esset *ob rem aliquam exsequendam, ob negotium aliquod administrandum*, ut Agamemnon dux electus erat ad Helenam repetendam. Sed ne hoc quidem satis convenit: qua enim de causa ducem quisquam elegerit, nisi ad rem aliquam exsequendam? et quum opponatur *νοῦν χρὴ τὸν στρατηλάτην ἔχειν*, significari videtur, eum, qui *χρέους ἕκατι* eligatur, saepe vel plerumque esse *ἄνουν*; quod ut saepe fiat, non tamen ita de more fit, ut *ὁ χρέους ἕκατι αἱρεθείς* et *ὁ νοῦν ἔχων* inter se opponi possint. Vossius coni. *ἄρχοντ' ἄνουν*.

V. 364. *πόλεως* Ald. rell. Correxerunt Grotius, Markl. Heath.

V. 365. λόγους Markl. ad Suppl. 565. interpretatur *convicia, verba iratorum et altercantium*; quam vim non tam per se verbum habet, quam propter adiecta, ut h. l. μάχας.

V. 367. μὴ λίαν ἂν ὦ Ald. rell. Flor. 1. λίαν ἂν ἀνῶ. 2. λίαν ἂν ὦ cum gl. γρ. ἀνῶ. Vict. ἀνῶ. Pariss. A. B. pro var. l. et C. (lib. P.) in contextu λίαν ἄνω, et sic iam Stob. Tit. XXXI. p. 209. Gesn. p. 137. Grot. His verbis explicatur, quid sit εἰπεῖν τινα κακῶς εὖ, *increpare aliquem, sed modo servato*, cum verecundia quadam. Ita non opus est cum Markl. legere αὖ pro εὖ vel cum Musgr. ἐς βραχέα.

V. 368. Ald. σωφρονέςερ. hinc Brub. rell. σωφρονέστερος, quum scribi deberet σωφρονέστερον. Vid. Bast. comm. palaeogr. p. 770 sq. In Stobaeo est σωφρονεστέρως, ut coniecit Markl.

V. 369. Ald. rell. ἀνὴρ γὰρ αἰσχρὸς αἰδεῖσθ' οὐ φιλεῖ. Pro αἰσχρὸς Florr. 1. 2. αἰσχρῶς. Particulam οὐ transponunt Codd. tres Parr. duo Florr. Vict. οὐκ αἰδεῖσθαι. (ἐδεῖσθ Vict.) φιλεῖ Stob. ἀνὴρ γὰρ χρηστὸς χρηστὸν αἰδεῖσθαι φιλεῖ. Veram lectionem in Stobaeo restituit Grotius, et hinc in Euripide Markl. Aldina eo etiam nomine vitiosa est, quod αι infinitivi eliditur. v. Erfurdt. ad Soph. Ai. 190. Stobaei lectio ex eo orta videtur, quod librarius dubitaret, compendiosam scripturam χρηστ utrum pro χρηστός an pro χρηστόν acciperet.

V. 371. Ald. rell. λέκτρ' ἐρᾷς γε χρηστὰ λαβεῖν. γε om. Parr. A. B. Flor. 1. 2. Markl. coni. λέκτρ' ἐμὰ χρήζεις λαβεῖν, *cupisne habere meam uxorem?* Reisk. χρηστὰ λέκτρ' ἐρᾷς λαβεῖν; Musgr. λέκτρ' ἐρᾷς χρηστά γε λαβεῖν, Heath. λέκτρα χρηστ' ἐρᾷς λαβεῖν; prout edidit etiam Gaisford. Elmslei. ad Med. 581. p. 173. not. λέκτρ' ἐρᾷς χρηστῶν (in *Quart. rev.* 14. p. 457. coniecerat χρηστῆς) λαβεῖν, ut fr. inc. CLVII, 2. ὁ μὲν γὰρ ἄλλης λέκτρον ἱμείρει λαβεῖν. χρηστὰ λέκτρα dicuntur etiam Hipp. 631. quae pro λέκτρα χρηστῆς ponuntur, ut κακὸν λέχος infra 378. pro κακῆς λ. ἄλλο λέκτρον Orest. 1073. pro ἄλλης λέκτρον, δοῦλα λέκτρα Ion. 818. pro δούλης λέκτρα. Neque necesse erat χρηστῶν praeferre propter pluralem λέκτρα. Nam. Hec. 118 sq. sunt τῆς μαντιπόλου Βάκχης ἀνέχων λέκτρα.

V. 373. Ald. rell. δίκην δώσω κακῶν. Dawes Misc. cr. p. 341. corr. δίκην δῶ σῶν κ. etiam quod trochaicus tetrameter caesuram in fine secundae dipodiae habere solet (vid. Herm. elem. d. m. p. 81 sq.), probantibus Marklando et Ruhnkenio ad Iul. Rufin. p. 222.

V. 374. Recte edd. ἢ δάκνει. Respondetur enim verbis λέκτρα χρήστ' ἐρᾷς λαβεῖν. Monuit etiam Bremi p. 221.

V. 379. Alias dicitur εὖ διδόναι τινί, non adiectis verbis τὴν τύχην.

V. 381. Ald. ἥδέ γ' ἐλπίς. οἶμαι μὲν θεὸς Ἐξέπρ. Correxit Barnes. Sed vide ad sq. v.

V. 382. κἀξέπραξεν Parr. Vict. Hinc Markl. versum intercidisse suspicabatur et super. v. legebat: ἡ δέ γ' ἐλπὶς, οἶμαί, γ' εὐνίδος. Musgr. coniecturas satius est silentio praeterire. Sed v. 381. articulus dubitationem iniicit. *Illa* enim spes, ἡ ἐλπίς, Helenam ducendi, minus commode vocatur θεός, quod melius in Spem universe acceptam cadit. Quid si ita legamus, ἥγε δ' Ἐλπὶς, οἶμαι μὲν, θεὸς, Κἀξέπραξεν etc.

V. 383. Ald. rell. οὓς λαβὼν στράτευέ γ'· οἶμαι δ' εἴση μωρίᾳ φρενῶν Τοὺς κακῶς παγ. ὅ. γ' post στράτευε om. Parr. A. B. Versum corruptum sic emendabat Markl. οὓς λαβών, στράτευέ γ', οὔ μοι (*non mei gratia*, quod esse debebat οὐκ ἐμοί), σῇ δὲ μωρίᾳ φρενῶν, Musgr. οὓς λαβὼν στράτευέ γ', οἷ μαίνουσι μωρίαι φρενῶν, Heath. οὓς λαβὼν στράτευέ γ'· οἶμαι, μωρίαν δ' εἴση φρενῶν, Valck. diatr. p. 224. οὓς λαβὼν στράτευέ γ', ὄμμα, μωρίαν δ' εἴση φρενῶν, quod Bremi etiam amplectitur, omisso tamen δ'. Hermann. in Ephem. Lips. l. c. οἶμαι δ', ἴσθι, μωρίᾳ φρενῶν. Dedi, quod sono ad vulgatam lectionem proxime accederet; haec quidem vix dubito, quin ex eo orta sit, quod, quum deesset v. 384, accusativus τοὺς κ. π. ὅρκους habere debere videbatur, unde penderet. εἰδέναι vero μωρίᾳ φρενῶν, *prae stultitia aliquid intelligere*, absurdum est.

V. 384. deest in Codd. et edd. e Theophilo ad Autol. l. II, 54. p. 258. ed. Wolf. et Stobaeo Tit. XXVIII. suppletus a Reiskio, Heathio, Musgravio, Valckenaerio, Marklando. At Boeckhio p. 287. et Bremio hoc loco

propter pietatis quandam affectationem languidus (*zu frömmelnd flach und matt*) esse videtur; contra quem versum recte defendit Hermannus; neque enim, si versus aliquis dignam summo numine sententiam continet, continuo ille Iudaeo alicui falsario tribui debet, nisi in dictione etiam habet, quae eum suppositum esse arguant. Quod vero Markl. pro συνιέναι coniicit μετιέναι, *punire, ulcisci*, in metrum peccat; ἱέναι enim ι longum, ἰέναι breve habet.

V. 385. συνηναγκασμένους MSS. et edd. etiam Theophil. κατηναγκασμένους Stobaeus, quod recepit Musgr.

V. 386. Flor. 2. τὰ δ' ἀμ' οὐκ ἀποκτ.

V. 387. πέρα δίκης ἔσται Codd. et edd. contra metrum: nam πέρα ultimam producit. Recte Reiskius παρὰ δίκης, *tuum quidem commodum*, quod ut fiat tua maxime interest, nimirum *punitio uxoris, a Iustitia bene administrabitur*; quippe quum δίκαιον sit. παρὰ δίκην probabat Porson. Adv. p. 251.

V. 389. ἐγείναμεν Ald. rell. Correxit Marklandus, et sic duo Parr. Florr. Vict. Post hanc vocem interrogationis notam posuit Markl, ut haec a verbis καὶ τὸ σὸν μέν etc. cum indignatione pronunciarentur. Quo vix opus.

V. 391. φρονεῖν εὖ Ald. rell. et Codd. σύ pro εὖ Markl. quod probat Musgrav. Nollem recepissem: nam non necessario σύ addendum est, ubi opponitur ἐγώ.

V. 394. Elmslei. ad Heracl. 283. corrigit: φίλους ἂν οὐχὶ κεκτήμην τάλας. In vulgata non video, quid reprehendendum sit. Ad sensum Markl. iam comparavit Orest. 709. ἄφιλος ἦσθ' ἄρ', ὦ πάτερ, πράσσων κακῶς.

V. 397. Vulgo συσσωφρονεῖν σοι βούλομ', ἀλλ' οὐ συννοσεῖν. in quo offendit αι elisa. Itaque recepi Plutarchi scripturam T. II. p. 64. C. ἔφυ in ἔφυν mutato. Vid. Erfurdt. ad Aiac. 190. Idem videbatur Porsono. Sed nescio quo casu acciderit, ut pro Plutarchi lectione συσσ. γάρ, οὐχὶ συνν. ἔφυν lectio irreperet metro contraria.

V. 400. Blomfield. in Mus. crit. II. p. 187. scribendum censet ἆρ' οὐ δοκεῖ σοι. quod satis est commemorasse.

V. 401. Porson. Adv. p. 251. mavult κατὰ θεῶν τ. τινά. vid. ad Phoen. 86.

V. 402. σκήπτρῳ νυν αὐχ. iam est in Ald. Herv. 1. pro quo νῦν irrepsit in Brub. Herv. 2. Cant. Barn. Musgr. αὐχεῖς Codd. et edd. Tyrwhitto magis animosa oratio fieri videbatur, si legeretur αὔχει. quod etiam propter νύν id est οὖν necessarium videtur. *Regia potestate igitur gloriaris* vix commodum est; *gloriare igitur* accommodatissimum.

V. 406. Ald. rell. ἣν Ἰφιγ. ὠνόμασας πότ' ἐν δόμοις. Parr. A. B. C. Florr. 1. 2. Vict. ὠνόμαξας (ὠνόμαξαις Parr. sec. Markl.) Pariss. etiam omisso ποτ'. Hinc Markl. ὠνόμαζες ἐν δόμοις. Sed latere aliquid videtur in lectione Codd. vix enim credibile librarios Doricam formam e suo ingenio invexisse. σφετεριξάμενοι legitur apud Aesch. Suppl. 39. φατίξαιμ' ἄν apud Soph. Ai. 715. sed utrumque in melico carmine. Aoristus mihi quoque, ut Bremio, aptior videtur. Heath. coni. ἣν ὠνόμασας Ἰφιγένειάν ποτ' ἐν δ. contra metrum.

V. 407. σὴ Κλυταιμνήστρα δάμαρ coni. Elmsl. in *Quart. rev.* 14. p. 457. satis leviter.

V. 408. ὥς τι τερφθείης ἰδών coniiciebat Hermann. in litteris olim ad me datis, *ut delectareris*.

V. 409. Dictionem χρόνον παλαιόν illustrat Valcken. ad Hipp. 907. ἔκδηλος ὢν Herv. 1. Cant. ἔκδημος ex Ald. revocavit Barnes. in quod inciderat iam Aem. Portus.

V. 410. Εὔρυτον πάρα, κρήνην Ald. Brub. Herv. 1. 2. Cant. quasi esset nomen proprium. Quod Marklandus usitatiorem morem scribendi esse dicit εὔῤῥυτον, ρ non duplicatur post diphthongos, nec εὔῤῥους scribitur.

V. 412. Ald. rell. αὐταί τε πῶλοί γ'. γ' mutavi in τ', ut constructio esset Homerica, quamquam Tragicorum sermoni magis convenit αὐταῖσι πώλοις, ut coniecit Porson. Adv. p. 251.

V. 413. Nescio quid sibi voluerit Musgr. corrigens καθίεμεν τάσδ'. quasi καθεῖμεν non esset aoristus verbi καθίημι. Vid. Gramm. gr. §. 206. II. 3.

V. 415. Flor. 1. πέπεισται pro πέπυσται. Idem cum 2. et Vict. ταχεῖα γάρ.

V. 416. *διῆξε* recte scriptum est in ed. Markl. Oxon. (hac enim sola utor), ut iam Aem. Portus legendum suasit, quamquam *διῆξε* a *διήκω* defendit Lobeck. ad Phryn. p. 743. *φήμη διήκειν* dici potest: sed *ταχεῖα φήμη* rectius dicitur *διᾴσσειν*, nec aoristi *ἦξα* ab *ἥκω* exemplum apud antiquiores reperi.

V. 420. Par. E. apud Musgr. et Flor. 1. *πράσσετε*, quod supra scriptum habent Par. G. Lib. P. Flor. 2. Vict. *πράσσεται*. Vossius coni. *ἤτοι* pro *ἤ τί*.

V. 425. Ald. Barn. *τἀπὶ τοῖσι δ'*. Brub. Herv. 1. 2. Cant. *τἀπὶ σοῖσι δ'*. Flor. 1. 2. *τἀπὶ τοῖσιν ἐξ*. *τοῖσιδ'* (vel *τοισίδ'*) est a Cantero, receptum a Markl. et Musgr.

V. 426. *στεφανοῦ τε κρ.* Markl. Agamemnonis erat *ἐξάρχεσθαι κανᾶ*, *στεφανοῦσθαι κρ.* aliorum etiam. Post *κρᾶτα* recte erat plena interpunctio ante Markl. nam ab Agamemnone ad Menelaum transit oratio.

V. 431. Lenting. p. 65. vertit: Ceterum ea, quae tu mones de (adparandis nuptiis), recte curabuntur, prout fortuna procedet; coniecit tamen *ἐώσης* pro *ἰούσης*.

V. 432. *ἄρξομαι πόθεν;* scripserunt Grotius et Markl. pro *ἄρξομαι σέθεν*. Lentingio l. c. ita interpungendus videtur hic versus: *οἴμοι, τί φῶ; δύστηνος, ἄρξομαι σέθεν.* Ut *δύστηνος* Attice sit pro *δύστηνε*, et Menelaus intelligatur, qui *δύστηνος* hic dicatur eodem sensu, quo infelix Phormio in Ter. Phorm. *Itane es paratus omnia me advorsus facere, infelix?* Eodem sensu *τλήμων, τάλας.*

V. 433. Flor. 1. 2. *ἐς οἷά γ' ἀνάγκης.*

V. 439. *ἅπαντα ταῦτα.* Brodaeus coni. *ἀπαντᾷ ταῦτα, conveniunt;* contra mentem Eurip. Vossius ad Scriverii fr. trag. lat. p. 35. *ἀπαυδᾷ ταῦτα, deficiunt*, in quo duplici potestate verbi latini deceptus est: *deficere animo* vel *viribus* est *ἀπαυδᾶν*, *deficere* pro deesse nunquam. Canter. nov. lect. VI, 23. *ἀπῳδὰ* vel *ἀπευκτὰ ταῦτα.* quam emendationem sequitur Aem. Portus. Musgrav. in lect. Eur. II, 7. et in edit. sedes verborum *ἄνολβα* et *ἅπαντα* inter se permutandas et legendum censet *ἅπαντά τ' εἰπεῖν — — ἄνολβα ταῦτα.* Reiskio et Markl. versus post 438. excidisse videtur. Ego *ἅπαντα ταῦτα* ad sqq.

refero: *nobili vero omnia haec sunt, nimirum ut et dignitate quadam vitam regat* etc. ex more, quem illustravi ad Hec. 777. p. 80. Hinc *προστάτην τε* scripsi pro *προστάτην γε.* Plutarch. Nic. p. 526. C. citat *προστάτην δὲ τοῦ βίου Τὸν ὄγκον ἔχομεν*, quod recepi, probatum etiam Bremio p. 223 sq. et Hermanno in censura pro *τὸν δῆμον ἔχομεν.*

V. 445. *ποῖον ὄνομα* Par. B. Tum Flor. 1. 2. Vict. *συμβάλω*, quod mutatum deinde in *συμβαλῶ* propter *δέξομαι.* Sed sic etiam Soph. Trach. 972. *τί πάθω; τί δὲ μήσομαι;*

V. 446. *ἅ μοι πάρος, quae mihi antea erant*, Parr. A. B. C. Flor. 1. 2. Vict. pro *ἅ μοι πάρα.*

V. 448. *νυμφεύουσα* pro *νυμφεύσουσα*, quod e Marklandi coniectura dedi, recte defendit Bremi p. 224. *νυμφεύουσα* id est *νυμφαγωγός*, quo munus quasi aliquod Clyt. indicatur. Eius muneris pars est *τὰ φίλτατα διδόναι.*

V. 452. *ἱκετεῦσαι.* Non omissum est *ἄν*, ut Markl. videbatur, sed est pro praesente Latinorum.

V. 456. Male corrigunt Markl. post Pierson. ad Moerin v. *βοήσεται οὐ συνετὰ συνετοῖς*, Musgrav. *εὐσύνετ' ἀσυνέτως.* *Οὐ συνετὰ* sunt Orestis verba, quippe balbutientis: *ἔτι γάρ ἐστι νήπιος.* Sed eadem tamen affectus, amoris, significationem habent; itaque *συνετῶς ἀναβοήσεται*, ita ut sensus eius, et quid velit, intelligi possint. Cf. infra 1228 sqq.

V. 458. Codd. et edd. *ὅς μ' εἴργασται τάδε*, contra metrum. Valcken. ad Phoen. 1069. citat *ὁ Πριάμου παῖς, μ' ὅς εἴργ. τάδε.* Markl. *ὅ μ' εἴργασται τ. quae res*, nimirum *τὸ γῆμαι Πάριν.* quod probatum Porsono ad Hec. 13. recepi. *Πριάμου* excidit in Brubach.

V. 465. *ἦ μὴν ἐρεῖν σοι.* Pessime Barnes. inseruit *μ'*, *μ' ἐρεῖν.*

V. 471. *ἀποκτεῖναι* malit Elmslei. ad Med. 323. not. q.

V. 472. *τοὐμόν, meam utilitatem.* vid. Schaefer. ad Lamb. Bos. p. 131.

V. 479. Ald. rell. *τὰ πράγματα δ' ἐγγύθεν.* Cor-

rexit Markl. et iam Barnes. in marg. Alias τὸ πρᾶγμα. Sed fortasse legendum ἄφρων νέος τ' ἦν, πρὶν τὰ πράγματ' ἐγγύθεν σκοπῶν ἐξεῖδον, *donec tandem*. Vid. Elmslei. ad Med. 1142. Et sic etiam Lenting. p. 65.

V. 482. ἐσῆλθε Flor. 1. 2. Vict. pro εἰσῆλθε. Mox non debebam recipere Marklandi coniecturam ἐννοούμενον pro ἐννοουμένῳ, quod in omnibus Codd. et edd. legitur. Vid. ad Med. 58.

V. 485. στρατιά Codd. et edd. contra metrum. στρατεία Barnes.

V. 488. μέτεστί μοι e Markl. coniectura. Vulgo μέτεστί σοι, inepte.

V. 492. Duo Parr. lib. P. Flor. 1. 2. supra scriptum αἱ οι habent τροπαὶ τοιαίδε. Vict. τρόποι τοιαίδε. Quod explicationis causa additur χρῆσθαι τοῖσι βελτίστοις ἀεί, non potest vocari τροπή. Qui τροπαὶ τοιαίδε scripsit, sermonem adhuc esse de μεταβολαῖς et τῷ μετέπεσον credidit.

V. 494. Pierson. Veris. p. 78. legendum censet γενναῖα λέξας, ne copula deesset. Hoc ipso plus spiritus habet oratio, quod copula deest. Eodem errore ductus Musgr. v. 498. legi iubebat ταρ. γ' ἀδελφῶν οἷς δι' ἔρωτα γίγνεται Πλ. τε δωμάτων, ἀπέπτ. V. sq. Flor. οὐ καταισχύνης.

V. 496. Vulgo Μενέλαος. Barn. in marg. Alias Μενέλεως, quod probat Heath. Musgr. Μενέλα', quod recepit Gaisford, quum etiam margini ed. Basil. in bibl. Bodlei. adscriptum esset; et sic citat Porson. Praef. Hec. p. XXI.

V. 497. ὑπέθηκες Ald. rell. etiam Musgr. ὑπέθηκας iam Barnes. et Florr. 1. 2.

V. 498. Anapaestum in quarta sede optime sustulit Dobraeus ad Arist. Pac. 649. ταραχή γ' ἀδελφῶν διά τ' ἔρωτα γίγνεται. Cf. Quart. rev. 14. p. 457. ubi etiam exempla τε post praepositionem positae citantur Soph. Oed. T. 253. 541. El. 599. Ai. 53. 492. Phil. 1294. Eur. Suppl. 383. Ion. 1283. Herc. f. 477. Arist. Vesp. 126. Sed non iniuria hi vss. offendere videntur Boeckhium p. 288. tum propter tres anapaestos tribus deinceps versibus positos, tum propter sententiam intrica-

tam et obscuram, etiam quod in nullo alio Euripidis loco vocabula ταραχή et πλεονεξία legantur, quorum etiam significationes h. l. ita ambiguae sint, nihil ut certi de sensu proferri possit. Addo, non satis apte Menelaum Agamemnonis orationem interpellare generali sententia, quae Chori personae melius convenit; qua de causa etiam V. D. in *Classic. journ.* n. 3 p. 612 hos tres versus choro tribuit; quod importunius etiam, a choro, qui sententiam suam iam tulerat, denuo Agamemnonis orationem interpellari. Mihi itaque, ut Boeckhio, hi versus ab interpolatore additi videntur.

V. 500. Iniuria Markl. scribendum putat, συγγένειαν, ἀλλήλοιν πικράν, quasi dici possit ἡ συγγένεια ἀλλήλοιν πικρά ἐστι.

V. 503. Paris. B. ἀναγκάσειε τήν, „quasi voluisset πῶς; τίς σ' ἀναγκάσειε τήν γε σὴν κτανεῖν." *Markl.*

V. 505. ἦν νιν pro εἴ νιν Parr. A. B. Flor. 1. 2. Ita legendum etiam esset ἀποστέλλῃς vel ἀποστείλῃς. Paris. B. omittit etiam γ' ante ἀποστελεῖς. νιν ad Iphigeniam referendum esse, post Koehlerum monuit Bremi p. 225.

V. 506. Vulgo λήσομαι i. e. *obliviscar*. Par. B. (G.) Flor. 1. 2. λήσομεν, quod iam recepit Markl. De transitu a singulari ad pluralem vid. ad Orest. 111. ad Hippol. 655.

V. 507. Par. A. οὔτι χρή.

V. 509. Calchantis interficiendi consilio, quod h. v. Menelaus suggerit, parum apte respondet Agamemnon, qui quam utile sit necne vatem interficere, quaerere omittens, omne vatum genus ambitiosum esse malum, pronuntiat. Hinc Iacobs Cur. sec. p. 65. scribendum coniicit, οὐκ, ἢν φθάνῃς γε πρόσθε, hoc sensu, *Non edet, si filiam antea dimiseris eiusque consilia anteverteris.* Iacobsii emendationem probat, sed aliter interpretatur Bremi p. 226 sq. *si eum anteverteris* i. e. si, priusquam edat oraculum, tu pecunia corruptum adduxeris, ne edat. Contra Hermann. in censura omnia sana esse in hoc versu iudicat, sed v. sq. pro σπέρμα φιλότιμον legendum σπέρμ' ἀφιλότιμον, *genus contemtum.* Quod de hac vocabuli significatione H. Stephani thes. l. gr. laudat, is probat quidem T. III. p. 1560. B. locis Plutarchi et Synesii, ἀφιλότιμον vocari illiberalem, qui nullo

honoris studio ducatur, quem nos vocamus *niederträch-tig*, quod morum et animi vitium est, *contemtum* uni-verse ita vocari non probat, quum is tantum ita vocari possit, qui *propter animi illiberalitatem* contemnitur. At Hermannus de eo accipit, qui quacunque ratione contem-nitur, addens, vitam vatis non magni aestimari (*daſs nichts auf das Leben eines elenden Wahrsagers an-komme*), quo modo si accipi posset *ἀφιλότιμος*, falsa esset sententia; plurimi enim haberi solitos vates constat. Non igitur sublata est difficultas, quam Iacobsius et Bremius moverunt. Mihi Iacobsii coniectura verissima videtur, nec tamen de corrumpendo vate, sed de eo honoribus ha-bitis et blanditiis in partes Agamemnonis pelliciendo co-gitandum esse existimo. Ita sensus erit: non edet oracu-lum, si tu animum eius honoris cupidum blanditiis occu-paveris, antequam oraculum palam edere possit; quod facile est in homine vano. Sed qua re antevertere opor-teat vatem, suspicandum relinquit Agamemnoni. Tunc hic apte respondet *τὸ μαντικὸν γὰρ σπέρμα φιλότιμον κακόν*.

V. 511. Codd. et edd. *κοὐδέν γ' ἄχρηστον*. Canter. et Markl. coniecerunt *κοὐδέν γε χρηστὸν οὐδὲ χρ. παρόν*, Musgr. *κοὐδέν γ'· ἄχρηστον οὐδὲ χρ. et*, *quod plus etiam est, nullius pretii, inutile nec ulli commodo inserviens*, quod nunc magis placet.

V. 512. *οὐ δέδοικας* recte se habet: *nonne illud ti-mes, ne Ulysses adversetur?* *ὅ μ' εἰσέρχ.* Ald. rell. *ὅ τι μ' εἰσέρχ.* duo Pariss. ap. Musgr. lib. P. Flor. 1. 2. Vict. ut iam edidit Barnes.

V. 513. Vid. ad Hipp. 468. *ὑπολάβοιμ' ἂν* e conie-ctura Marklandi probata Porsono Suppl. praef. p. XXXIII. edidit Gaisford.

V. 514. *εἶδεν* Flor. 1. *εἶδε* Flor. 2.

V. 516. *τοῦ τ' ὄχλου μέτα* est e coniectura Reiskii et Köhleri pro *τοῦ γ' ὄχλου μ.* Servari poterat vulgata lectio, i. e. quippe qui plebis partes tueatur.

V. 518. *δόκει νῦν* Ald. Brub. Herv. 1. 2. *δόκει νιν* Canter. Barnes. Musgr. et sic Flor. 1. 2. si e silentio ali-quid coniicere licet.

V. 520. *κἆτα ψεύδομαι*, utpote regulae suae repu-

gnans, iuniorum sagacitati committit Porson. Praef. Hec. p. XXXVII. Itaque ex iis aliquis in *Quart. rev.* 5. p. 396. em. *κἆτ' ἐψευσάμην*, Kidd. p. 194. *κἆτ' ἐψεύσομαι*. In Advers. p. 251. nihil nisi Androm. 347. citat Porson.

V. 521. *οἷς ξυναρπ.* e coniectura Tyrwhitti pro *ὃς ξυν.*

V. 525. Vulgo *ξυναρπάσουσι*, quod, sive *με* supplere velis, sive *ξυναρπ. γῆν* iungere, vix idoneum sensum praebet, imprimis quum idem verbum v. 521. praecesse-rit. Itaque recepi Markl. emendationem *ἀναρπάσουσι*. Helen. 751. *πόλις ἀνηρπάσθη μάτην*. Elmsl. ad Med. 160. malit *ξυναρπάσονται*, nescio quo sensu.

V. 537. Vulgo *μαινόμεν' οἴστρων*. Canter. coni. *μέλο-μεν οἴστρων*. Markl. *μαινόμεθ', οἴστρων ὅθι δή*. Musgr. *γέμομεν οἴ.* Heath. *μαινόμενά γ' οἴστρων*, quod dictum esse pro *μαινόμενοι οἶστροι* sc. *εἰσί*. Iacobs. p. 104. *δεῖμ' ἐμοὶ οἴστρων*, Seidler. de verss. dochm. p. 349. *μαινόμε-νοι δ' οἴστρων*. Quarum emendationum nulla, ut nec vulgata lectio, metro satisfacit. Tutissimum videbatur Reiskium sequi, qui *μαινομένων οἴστρων* correxit, sed repudiato eo, quod pro *ὅθι δή* scribi volebat *ἄθικτοι*. *μαινομένων* citat etiam Herm. elem. d. m. p. 541. Con-structio est: *χρησάμενοι γαλανείᾳ μαινομένων οἴστρων*, *tran-quillitate ab insano amoris affectu*, ut *τῶν ἀφροδισίων εἰ-ρήνη καὶ ἐλευθερία* ap. Plat. Rep. I. p. 151. *μαινομένων* quum ita scriptum esset *μαινομέν͡*, (vid. Bast. comm. pa-laeogr. p. 778.) circumflexus pro apostropho habitus le-ctionem corrupit. Tractavit hos versus Boeckh. de tragg. p. 288 sq. ubi e Markl. coni. *μαινόμεθ' οἴστρων ὅθι*. Quod autem dicit, chorum non solum infaustum amo-rem deprecari, sed omnem amorem, et felicem, qui afferat *εὐαίωνα πότμον*, et infelicem, qui vitam perdat, *propterea quod insaniamus, quicunque amemus* (hoc e lectione *μαινόμεθ'* ductum) mihi non ita videtur, sed ve-hementem tantum amoris affectum, etsi is nonnunquam, quum voto potitus est amator, felicem vitam afferat, chorus abominari, moderatum vero non aspernari. Cf. Med. 624 sqq.

V. 538. *ὁ* ante *χρυσοκόμας* cum Musgr. addidi e Parr. B. (G.) Flor. 2. Sed Flor. 1. *δίδυμ' ὁ χρυσοκόμας ἔρως*.

V. 539. Athenaeus XIII. p. 562. F. haec ut Chaeremonis profert: *Θεόφραστος δ' ἐν τῷ Ἐρωτικῷ Χαιρήμονα φησι τὸν τραγικὸν λέγειν, ὡς τὸν οἶνον τῶν χρωμένων κεράννυσθαι τοῖς τρόποις, οὕτως καὶ τὸν Ἔρωτα, ὃς μετριάζων μέν ἐστιν εὔχαρις, ἐπιτεινόμενος δὲ καὶ ἐπιταράττων χαλεπώτατος. διόπερ ὁ ποιητὴς οὗτος οὐ κακῶς αὐτοῦ τὰς δυνάμεις διαιρῶν φησί· Δίδυμα γὰρ τόξα αὐτὸν ἐκτείνεσθαι* (leg. *ἐντείν.*) *χαρίτων, τὸ μὲν ἐπ' εὐαίωνι τύχᾳ, τὸ δ' ἐπὶ συγχύσει βιοτᾶς.* quo loco lectio *ἐντείνεται* e duobus codd. a Schweighaeusero recepta pro *ἐκτείνεται* defenditur contra Markl. qui *ἐντείνει τᾶν χ.* Sed in illo Athenaei loco grammaticum memoria lapsum esse suspicabatur Brunck. Schweig- (T. VII. haeus. p. 30 sq.) Chaeremonem illos versus ab Euripide mutuatum esse, Boeckh. l. c. etsi nihil certi pronuntiare vult, in eam tamen sententiam inclinare videtur, ut minorem Euripidem haec e Chaeremone mutuatum esse putet. Tunc melius intellexerim, inquit, unde tanta et strophae et antistrophae difficultas venerit. Difficultatem quidem istam vereor ne V. D. ipse sibi finxerit. Errorem aliquem esse in Athenaei loco, ex eo etiam suspicor, quod *Ἔρως εὔχαρις* vocatur, quo nomine ipsam Venerem in eodem argumento designat Euripides in Med. 629. ut dubitem, an verba *ὃς μετριάζων* etc. potius sint Theophrasti, quam Chaeremonis. Sequentia autem *διόπερ ὁ ποιητὴς* etc. Athenaei esse videntur, memoriae lapsu Chaeremoni tribuentis, quae sunt Euripidis.

V. 544. De hoc versuum genere vid. ad Hec. 467. Huc autem respexisse videtur Plutarch. T. II. p. 132. A. *πρὸς τὸν οἶνον, ἅπερ Εὐριπίδης πρὸς τὴν Ἀφροδίτην, διαλεκτέον· εἴης μοι μέτριον δέπας, εἴης, μήδ' ἀπολείποις.* neque tamen ex eo loco cum Boeckhio p. 291. suspicer, in priore fabulae recensione sic scriptum fuisse: *εἴης μοι μετρία, Κύπρι, Εἴης, μήδ' ἀπολείποις.*

V. 546. 7. Markl. suspicatur *τᾶσδ' Ἀφροδίτας*, cui v. sq. opponatur *καὶ μετέχοιμ' ἴσας πολλάν τ' ἀποθ.* Eadem de causa Bremi p. 228. *Ἀφρ.* quod idem esse vult, ac *μετρία θεός* 533. usu tamen hoc non probato. Recte vulgatam defendit Herm. modo v. sq. cum Reiskio et Iacobsio p. 104. *πολλὰν δ'* scribatur pro *πολλάν τ'* (Ald. rell. *πολλὰν τ'*, Flor. 1. *πολλά τ'*).

V. 552. *φέρουσ'* Ald. rell. *φέρουσιν* scribendum monuit Heath.

V. 553. *σοφίᾳ* Ald. rell. *σοφία* scripserunt Scalig. Reisk. Heath. Markl. et sic iam H. Steph. Musgr. ariolationes sciens praetereo. In sqq. *τὰν ἐξαλλάσσουσαν* vertunt *aliam*, Stiblinus *alternam*, Reisk. *eminentem, insignem.* Quarum significationum auctoritatem desidero. τε illud in *τό τ' αἰδεῖσθαι* verbum vel nomen postulat, illi *αἰδεῖσθαι* oppositum: nam si ad *αἰδεῖσθαι* non solum *σοφία ἐστί*, sed *ἔχει* etiam referendum esset, dictum oportebat *σοφία τέ ἐστι.* Itaque sic verborum ordinem constituo: *τό τε γὰρ αἰδεῖσθαι σοφία ἐστί, καὶ τὸ ἐσορᾶν τὸ δέον χάριν ἔχει*, et quidem *τὰν ἐξαλλάσσουσαν*, quae permutationem efficit, seu quae facit, ut pro ipsa honesti videndi facultate aeterna gloria consequatur. Quum igitur sequi deberet appositio *δόξαν φέρουσαν κλέος ἀγήρατον*, constructionem immutavit, *ἔνθα δόξα φέρει κλέος.* Distinguuntur inter se *τὸ αἰδεῖσθαι*, verecundia naturalis, quae non tam certis praeceptis, quam exemplo, more ac consuetudine in bono ingenio exsistit, et *τὸ ἐσορᾶν τὸ δέον ὑπὸ γνώμας*, honesti animo et mentis intentione videndi facultas.

V. 556. Ald. rell. *δόξαν.* Sed iam Barnes. *δόξα*, quod vel metrum poscit.

V. 557. *βιοτᾷ* est a Markl. pro *βιοτάν.*

V. 561. *ὁ* versui nocens eiiciendum monuit Seidler. de verss. dochm. p. 350. Sed Herm. elem. d. m. p. 542. sensum etiam dicit requirere elegantem emendationem Marklandi: *κόσμος ἐνὼν ὁ μυριοπλη — θής.*

V. 563. Sequentia Hermann. elem. doctr. m. p. 542. in stropham v. 563 — 568. antistropham v. 569 — 574. et *ἐπῳδὸν* a verbis *ἔρωτα δέδωκας* v. 574. distribuit.

V. 565. *ἰδέαις* Ald. Brub. Herv. 1. 2.

V. 568. Vulgo *πλέκων.* Markl. *πνέων* e Parr. A. B. C. quibuscum congruunt Flor. 1. Vict. *πλέκων* legisse videtur Telestes Athenaei XIV. p. 617. B. *πνεύματος εὔπτερον αὔραν ἀμφιπλέκων καλάμοις*, quem locum cum nostro comparat Huschke epist. cr. p. 47. Et sane *πνέων* facilius a librario proficisci potuit, voci *καλάμοις* magis accommodatum. Ceterum versum mutilum habet Herm. l. c. De Olympo vid. Barnes. et Musgr. et quae Marklandianis interserta sunt in ed. Oxon.

V. 570. ἔμενε. Herm. ἔμαινε. et sq. v. ἅ σ᾽ ἐς Ἑλλάδα πέμπει Τῶν ἐλεφαντοδέτων — — Pro ὅτε v. 570. Flor. 1. 2. Vict. ὅτι, et v. 572. πάροιθε.

V. 573. Pro ὅς Musgr. coni. οὗ.

V. 574. βλεφάροις Hermann. Blomfield. Mus. crit. 2. p. 187. miratur, Porsono hunc versum citanti ad Med. 629. non displicuisse δέδωκας in praeterito, quum δέδωκε damnaverit in Solonis elegia Advers. p. 313. Ipse corrigit ἔρωτά τ᾽ ἔδωκας. Talia refutare piget.

V. 576. Par. B. lib. P. Flor. 1. 2. Vict. Ald. Brub. Herv. 1. ἔρις ἔριν. quod revocavit Marklandus, quum in Herv. 2. Canter. Barn. etiam Par. E. apud Musgr. esset ἔρις ἔρις. Aldinam lectionem Brodaeus ita explicat, ut supplendum dicat ἔρις ἔριν γεννῶσα. Markl. ἔριν Ἑλλάδα pro ἔριν Ἑλληνικήν accepisse videtur.

V. 578. Blomfield. l. c. corrigit εἰς πέργαμα Τροίας, eiusmodi versus supra fuisse dicens 572 (562) qui in ed. Oxon. hic est μείζω πόλιν αὔξει, et 570 (560) κρυπτάν· ἐν ἀνδράσι δ᾽ αὖ.

V. 582. Codd. et edd. ἴδετ᾽ Ἰφιγένειαν, in quo syllaba *I* contra morem producitur, quod ne fieret, scripsi εἴδετ᾽ Ἰφιγ. signo interrogandi in fine v. 585. posito.

V. 583. γε Κλυτ. Flor. 1. 2.

V. 584. ἐβλαστήκασ᾽. Par. A. ἐκβλαστήκασ᾽. Bene, inquit Markl. vid. Dorvill. ad Char. p. 576. 577. et Casaub. ad Athen. III, 15. p. 113. Imo pessime: pro βεβλαστήκασι dicitur ἐβλαστήκασι, nunquam, apud Atticos certe, βλαστήκασι.

V. 587. τῶν ante θνατῶν ob metrum delendum erat, et delevit Blomfield. in Mus. crit. l. c. p. 288. laudans Herc. 634. Androm. fr. 20. Phrix. fr. 15. Cf. Seidler. de verss. dochm. p. 82. not.

V. 590. Ald. Brub. Herv. 1. 2. δεξώμεθ᾽ ὄχλων. Parr. A. B. δεξόμεθ᾽ ὄχλων. Cantero debetur ὄχων, et sic Flor. 1. 2. Tum Flor. 1. μὴ σφαλανερῶς. In verbis ἐπὶ τὴν γαῖαν articulum delendum esse vidit iam Markl. et sic Heath. cui adstipulatur Blomfield l. c. Markl. tamen addit, si malis, scribi potest ἐπὶ τὴν γῆν vel τὰν γᾶν. Rectius Seidler. de vss. dochm. p. 82. not. haec verba delenda censet, ut e glossa addita. Repugnant enim strophae.

V. 591. Blomfield. l. c. scribendum censet ἀγαναῖς χερσὶν, μαλακῇ γνώμῃ, puto, quod χεροῖν μαλακὴ γνώμη ei displicebat. Eadem de causa Musgr. post χεροῖν interpungit.

V. 592. Ald. rell. μὴ ταρβήσῃ νεωστί μοι μόλον. et sic Codd. μοι νεωστί Markl. At Blomf. μὴ ταρβήσωμεν νεωστὶ μολόν, fortasse ταρβεῖν sensu activo accipiens.

V. 593. Ἀγαμεμνόνιον est a Markl. pro Ἀγαμέμνονος.

V. 594. μὴ δή Markl. pro μὴ δέ. Sed Gaisf. et Blomf. μήδ᾽ αὖ.

V. 595. ταῖς Ἀργείαις aliunde illata esse metrum monstrat.

V. 597. Valck. ad Phoen. 565. et ad Herod. p. 590. legi iubet τόδ᾽ pro τόνδ᾽, quod, probatum Musgravio, recepit Gaisford. Ego non offendor illo τόνδ᾽, ut nec Schaefer. ad Lamb. Bos. p. 456.

V. 598. τὸ σόν γε χρ. Blomfield. l. c.

V. 602. εὐλαβούμενοι Codd. et edd. praeter Barnesianam, quam sequi non debebam; famulos enim alloquitur Clyt. non puellas Chalcidicas.

V. 603. Male Barnes. Markl. Musgr. interpunxerunt ἀλλ᾽, ὦ τέκνον μοι, λεῖπε, ut τέκνον μοι pro τέκνον μου dictum acciperetur. μοι ad λεῖπε pertinet, quod vidit Canter. interpungens, ἀλλ᾽, ὦ τέκνον, μοι λεῖπε. In talibus melius est nullam distinctionem poni, quam nec veteres ponebant. Vid. ad Hec. 62. Ast. ad Plat. Legg. p. 216. Cf. Hecub. 406. Hippol. 1144.

V. 605. Ald. rell. ὑμεῖς δὲ νεανίδαισιν ἀγκάλαις ἔπι. Vocem non Graecam emendare voluit Toup. ad Suid. T. I. p. 413. νεανίδεσσιν ἀγκ. et sic Parr. A. B. Flor. 2. νεανίδεσιν Flor. 1. Sed haec forma a scena Attica abhorret; et desideratur accusativus e vv. δέξασθε καὶ πορεύσατε pendens. Itaque Pierson. Veris. I, 6. et Markl. corrigunt: ὑμεῖς δὲ, νεάνιδές, νιν ἀ. ἔ. quo vocabulo ab Iphigenia et Clytaemnestra compellari chorum v. 1446. 1467. mo-

nuit Piers. *νεανίαις νιν ἀγκάλαις ἔπι* probare videtur Lobeck. ad Ai. 323. p. 270.

V. 608. *ἐκλίπω* Ald. rell. Flor. 1. 2. Vict. *ἐκλείπω* e Par. E. edidit Musgrav.

V. 609. *ἐς* h. l. Ald. rell. *εἰς* Flor. 1. 2. Vict.

V. 613. Pro *καθεύδεις* duo Parr. lib. P. Flor. 1. 2. Vict. *θακεύεις*.

V. 616. Vulgo *λήψῃ, τὸ Νηρῇδος παιδὸς ἰσόθεον γένος*, quod nec metro, nec grammaticae convenit. Miltonus coni. *τὸ Νηρέως παιδὸς ἰσ. γ.* quod probant Markl. et Musgr. Sed *Νηρῇδος* ex interpretatione oriri non potuit: potius vocabulo *Νηρῇδος* adscriptum esse dicas *τῆς Νηρέως παιδός*. Barnes. e Canteri et Scaligeri coniectura edidit *τὸ τοῦ Νηρῇδος ἰσόθ. γ.* rectius Aemilius Portus *τὸ τῆς Νηρῇδος ἰσ. γ.* nam *παιδός* deest in lib. P. Flor. 1. 2. Vict. Sed vid. ad 617—20.

V. 617—20. In his versibus plura sunt, quae offendant. Primum *κάθησο* verum esse non potest, quum iam de curru descenderint, et mox Iphigenia dicatur *πλησίον σταθεῖσα*. Markl. coni. *καθίστω*, quod probat Musgr. Sed tota sententia languet, sive *κάθησο* sive *καθίστω* legas; cur enim Iphigeniam iuxta se adstare iubeat, quae vix ab ea abscesserat? Reliqua non minus mira sunt. Quam impeditus est hic verborum ordo: *Τέκνον Ἰφιγένεια, δεῦρο πρὸς μητέρα, καθίστω ἑξῆς ποδός μου* (sic constructionem ordinat Markl.). *ἑξῆς μου καθίστω* comparari potest cum *ἑξῆς ἐναυλόχει* supra 241. et *σίτησιν αὐτὸν ἐν Πρυτανείῳ λαμβάνειν θρόνον τε τοῦ Πλούτωνος ἑξῆς* Arist. Ran. 764 sq. ubi *ἑξῆς* est *iuxta*, sed ita ut *ὁ ἑξῆς* ordine secundus sit. Ita etiam *ἑξῆς τινὸς ἑστάναι* dici potest, quamquam eius usus aliud exemplum non habeo. Tum quis unquam dixit *μακάριόν τινα διδόναι*? Tota vero sententia inepta est: hoccine apparatu opus erat, ut Chalcidicae mulieres eam ob filiae formam matrem beatam praedicarent? Etiam, quod praecedit v. 615. 16. pugnat non solum, quod Boeckh. observavit p. 292. cum iis, quae v. 686. dicuntur, sed etiam cum v. 599. Quomodo enim dicere potest, se *sperare* ad bonas nuptias accitam esse, quae Achillem *ἰσόθεον γένος* filiae maritum futurum sciat? Ita non dubito, quin hi

versus, — non ex altera editione irrepserint: — in neutra enim Euripidem tam ineptos versus fecisse arbitror — sed ab insulso aliquo homine, Pseudo-Gregorio quodam additi sint. In v. 620. assentientem habeo Porsonum apud Kidd. p. 223.

V. 621—627. Haec etiam mirum in modum perturbata sunt. Et primum quidem neminem fore puto, qui vss. 621. 2. et 625. 6. 7. simul stare posse credat. Quaeritur igitur, uter locus spurius sit. Porsono sec. Kidd. l. c. vss. 625. 6. 7. a mala manu adiecti videbantur, mihi vss. 621. 2. 627. Nunc Porsoni sententia verior videtur, tum quia languidius est *ἐγὼ δὲ βούλομαι προσβαλεῖν*, quam *ὦ μῆτερ, περιβαλῶ*; tum quod v. 627. spurius facilius aliis versibus spuriis subiici poterat, quam genuinis. Tum non iniuria miratur Bremi p. 229. quod Clytaemnestrae verbis nihil respondeat Agamemnon, quasi illa procul absit. Nec minus mirum, quod Iphigeniae nihil respondet. Utrique incommodo medetur versibus 623. 4, ante versus 621. 2. ponendis, et versibus 628. 9. tribuendis Clytaemnestrae, non Agamemnoni. Eadem sententia fuit Porsoni l. c. Ita omnia aptissime cohaerent.

V. 622. *περιβαλῶ*. Varia lectio est v. 626. *προσβαλεῖν*, unde recte h. l. Porsonus *προσβάλω* vel *προσβαλῶ*.

V. 628. *χρή* pro *χρῶ* tres Parr. duo Florr. Vict.

V. 629. *τῶνδ'*. Markl. coni. *τῶν γ'*, ad quod proxime accedit Bremii coniectura *τῶν, ὅσους*. *ὁ* a Tragicis an pro *οὗτος* vel *ἐκεῖνος* dicatur, dubito. V. D. in *Quart. rev.* 14. p. 458. *τοῦδ'*.

V. 634. *βλέπεις μ' εὔκηλον* Ald. rell. *μ'* omittunt Parr. A. B. Flor. 1. 2. *βλέπειν εὔκηλον* est *placido vultu esse*, ut *πεφροντικὸς βλέπειν* Alc. 785. *δριμὺ βλέπειν* ap. Aristoph. Vid. Bergler. ad Arist. Ach. 565. Plut. 328. Brunck. ad Arist. Av. 1169. Schaefer. ad Lamb. Bos. p. 63. *placide aliquem adspicere* esset *εὐκήλως βλέπειν εἴς τινα*. Porson. sec. *Quart. rev.* 14. p. 458. pro spuriis habebat vss. 630. 635. 6. 7. et vss. 633. 4. ante 631. 2. ponebat.

V. 636. Ald. rell. *πρὸς ἐμοῦ*. Sed Parr. duo, lib. P. Flor. 1. 2. Vict. *παρ' ἐμοί*, ut edidit Markl. Mox *καὶ* delevit Barn.

V. 637. ἀλλ᾽ εἶμι Vict. Pro κοὐκ Flor. 1. οὐκ.

V. 639. Ald. rell. ἰδοὺ γέγηθ᾽, ἕως γέγηθά σ᾽ ὁρῶν, τέκνον. Inde Barnes. fecit: ἰδοὺ Γέγηθ᾽, ἕως γέγηθά σ᾽ εἰσορῶν, τέκνον. Musgr. coni. ut edidi. De formula γέγηθα, ὡς γέγηθα vid. Markl. et Musgr.

V. 641. ἠπιοῦσ᾽. Par. A. ἠπιτυχοῦσ᾽.

V. 642. Ald. rell. et Codd. οὐκ οἶδ᾽ ὅ τι φῄς. Nostrum est ab Heathio et Markl. Pro φίλταt᾽ ἐμοί (debebat saltem esse φίλτατέ μοι) πάτερ Markland. probabiliter scribendum suspicatur φίλτατ᾽ ὦ πάτερ. Sic El. 167. Ἀγαμέμνονος ὦ κόρα.

V. 644. Ald. rell. ἀσύνετα μέν γ᾽ ἐροῦμεν. Parr. A. B. C. Flor. 1. 2. Vict. ἀσύνετα (Flor. 1. συνετά) νῦν ἐροῦμεν.

V. 647. Markl. coni. τὸ τελεῖν. θέλειν saltem non videtur accommodatum esse.

V. 649. πρόσθ᾽ ἅ μὲ. Sic recte Porson. ad Med. 1011. pro πρόσθεν ἅ με, non quo — θε διο — pro anapaesto cum Gaisfordio haberet, sed quod voci ἄλλους opponi debet ἐμέ, non encliticum με. Cf. Adv. p. 252.

V. 652. ποῦ γῆς em. Elmslei. in *Quart. rev.* 14. p. 458. Pro ᾠκῆσθαι Porson. Adv. p. 252. ᾠκίσθαι, ut infra 696. οἰκεῖσθαι pro οἰκεῖν Ionum est, ut Herodoti, non Atticorum.

V. 654. Ald. rell. μακρὰν ἀπαίρεις. γ᾽ e Parr. tribus addidit Markl. quibus accedunt Florr. 1. 2. Vict. Hoc si recipiatur, notam interrogandi in fine versus falsam esse monet Elmsl. in *Quart. rev.* 14. p. 458. Vide eundem ad Med. 1334.

V. 655. Ald. rell. σύ θ᾽ ἥκεις. „Mendosum esse σύ τε nemo non videt, sed eo in σύγε mutato nihil admodum lucramur. Legendum, Ὦ θύγατερ, ἥκεις καὶ σύγ᾽ εἰς ταυτὸν πατρί." Porson. Praef. Hec. p. XXXVII. et sic edidit Gaisford. satis leviter. σύ θ᾽ om. Flor. 1. εἶθ᾽ ἥκεις unde sumpserim, non memini.

V. 656. εἴθ᾽ ἦν recte Ald. εἶτ᾽ ἦν Brub. Herv. 1. 2. εἶθ᾽ ἦν Cant. Barn. Musgr. pessime.

V. 657. αἰτεῖς τί; „Graeci non ita scribunt αἰτεῖς τί pro τί αἰτεῖς." *Markl.* At Troad. 74. δράσεις δὲ τί; Herc. f. 1217. δράσεις δὲ δὴ τί; Ion. 1012. τί τῷδε χρῆσθε, δύ-

νασιν ἐκφέρει τίνα; et ipse Markl. Iph. T. 65. scribit ἀλλ᾽ ἐξ αἰτίας Οὔπω τίνος πάρεισιν. Hoc loco Markl. corrigit Ἔσται δὲ καί σοι (imo καὶ σοί) πλοῦς. Porson. praef. Hec. l. c. et Advers. p. 252. Ἔτ᾽ ἔστι καὶ σοὶ πλοῦς, ut Med. 370. ἔτ᾽ εἴσ᾽ ἀγῶνες τῷ νεωστὶ νυμφίῳ. Mox Par. B. καὶ σύ.

V. 660. Pro ἦ που Parr. A. B. C. Flor. 1. 2. Vict. οὔ ποῦ. Sic accentus notati sunt in Florr. οὔ που in Vict.

V. 661. Ald. rell. ἔα γέ τ᾽. οὐ χρή τοι τάδ᾽ εἰδέναι κόρας. γέ τε nunquam coniungi ab Atticis monuit Porson. ad Med. 863. et τ᾽ omittunt Parr. B. C. Flor. 1. 2. Vict. In versu aperte corrupto nec MSS. ope sanando coniecturae locum esse ratus scripsi ἔα γε ταῦτ᾽· οὐ χρὴ τάδ᾽ εἰδ. κόρ. Blomfield. Mus. crit. 2. p. 188. ἔασον· οὐ χρή τοι τάδ᾽ εἰδέναι κόρας. allatis locis, ubi ἔασον legitur, Orest. 623. Hipp. 521. iis omissis, ubi ἔα est. Orest. 1021. τὰ δὲ παρόντ᾽ ἔα κακά. Phoen. 1209. ἔα τὰ λοιπά. Iph. T. 896. ἔα τὰ μητρός. Herc. f. 1097. τὰ δ᾽ ἄλλ᾽ ἔα.

V. 664. Ald. rell. τόδ᾽ εὐσεβές. τό γ᾽ εὐσ. Par. B. ut apud Soph. Oed. C. 1187. Lentingio p. 66. rogare videtur Iphig. liceatne sibi sacrificio adesse. Interrogative igitur legendum censet hunc versum.

V. 665. ἑστήξει Par. A. pro ἑστήξῃ. Elmslei. in *Quart. rev.* 14. p. 446. malit ἑστήξεις,

V. 667. ἢ ᾽μὲ Ald. rell. rectius quam Barnes. et Musgr. ἤ με.

V. 668. ὀφθῆναι κόραις. Recte Brodaeus: Non, ut hic, a viris et exercitu.

V. 684. συνισχάνει Ald. rell. Parr. tres, duo Florr. Vict. συνανίσχεται. Recte V. D. in *Quart. rev.* 5. p. 393. συνισχνανεῖ. vid. ad Orest. 288.

V. 687. ἐγείνατ᾽ Ald. Brub. Herv. 1. 2. Correxit Canter. et sic Parr. Florr. lib. P.

V. 688. ἔζευξε τίς; malit Lenting. p. 66. ob responsum Agamemnonis.

V. 690. Rectius Elmslei. in *Quart. rev.* 14. p. 458. τὰ δ᾽ Αἰακοῦ. Lenting. l. c. τῶν δ᾽ Αἰακοῦ.

V. 692. *βίᾳ θεοῦ* coni. Musgr. ut intelligatur Nereus. Porson. Adv. p. 252.: *θεόν* legendum. *θεῶν* est absurdum, *θεοῦ* tautologum. Absurdum cur sit, recte negat se intelligere Elmslei. l. c. ipse proponit: *τίνος διδόντος*, *θεοῦ* glossam esse interlinearem dicens.

V. 694. *ἢ κατ' οἶδμα π.* Ald. rell.

V. 695. *Πηλείου* Ald. Brub. Herv. 1. 2. Flor. 1. 2. *πελείου.* Canter. *Πηλίου.*

V. 696. Recte Porson. l. c. *ᾠκίσθαι.* Vid. ad v. 652.

V. 699. *μάθῃ* edd. et Codd. *μάθῃ* e coniectura Musgravii.

V. 705. Lenting. l. c. legendum putat: *κείνῳ μελήσει ταῦτα, τῷ τ' ἐκτημένῳ*, ut *ὁ ἐκτημένος* sit pater, qui supra v. 693. *ὁ κύριος* dicebatur. *κτᾶσθαι* semper dicitur maritus uxorem, non pater filiam, nec formam *ἐκτημένος* apud Tragicos usquam memini me legere.

V. 706. *εὐτυχείτην* edd. et Codd. *εὐτυχοίτην* e coni. Aemilii Porti recepit Barnes.

V. 709. *μέλλω γ'· ἐπὶ ταύτῃ* Ald. rell. *μέλλω· 'πὶ ταύτῃ* e Parr. tribus dedit Markl. Sic etiam Florr. Vict.

V. 711. *ἅπερ μ' ἐχρῆν* Ald. rell. Porson. Adv. p. 252. Lege, inquit, *ἅ μ' ἐχρῆν* vel *ἅ με χρή.* Satis visum est delere *μ'*, quo carere facile possumus.

V. 712. *θύσομεν* pro *θήσομεν* Par. A.

V. 714. *καλῶς δ', ἀναγκαίως τε* Ald. rell. *δ'* post *καλῶς* om. duo Parr. et Florr. *συνενέγκαι* pro *συνένεγκαι* restituit Markl. quem vide. Sed *καλῶς ἀναγκαίως τε* non bene coëunt; quae enim *ἀναγκαίως* fiunt, ea non per se bene se habent, sed temporis modo, loci, personarum ratione habita; hinc addi potuit *συνενέγκαι δ' ὅμως.* Itaque recte Heathium emendasse puto *κακῶς, ἀναγκαίως δέ. κακῶς* etiam Markl.

V. 716. *εἴθισμαι σέθεν* Ald. rell. *εἴθισμ' ἐκ σέθεν* Parr. A. B. Flor. 1. 2. quod recepit Markl. Debebat saltem scribi *εἴθισμαι 'κ σέθεν.* Sed nec *αι* primae personae elidi solet, omnium minime ante brevem syllabam, nec

brevis vocalis initio vocabuli post *αι* abiici. vid. Reisig. syntagm. cr. p. 25. Lectionem Codd. tamen probavit Porson. Adv. l. c. *ἐκ σέθεν* recte iungens cum *πείθεσθαι*, allato loco Soph. El. 411. *ἐκ τοῦ φίλων πεισθεῖσα.* Sed ibi significat *a quo amico permota*; hic *πείθεσθαι* est *obtemperare.* quo sensu vix usquam *πείθεσθαι ἐκ τινός* legitur. Cf. Gramm. gr. §. 340.

V. 717. Egregie hunc locum contra Iacobsium Animadu. p. 67. defendit Bremi p. 230 sq.

V. 718. Scribebatur *μητρός τι.* Tum Ald. Brub. Herv. 1. 2. *ἅν με δρᾶν χρεών*, i. e. *ἃ ἄν*, in quo *ἄν* soloecum. Peius etiam Cant. et Musgr. *ἄν με.* Parr. A. B. Flor. 1. 2. *ἅ με.* recte: modo cum Markl. scribatur *ἅ μέ*, quo et syllaba *ἅ* producatur, et pronomen vi sua ne destituatur.

V. 720. *τυγχάνειν* sc. *ὄντας* pro *εἶναι.* Vid. ad Hec. 623. Hermann. ad Soph. El. 46. ad Ai. 9· Lobeck. ad Phryn. p. 277.

V. 724. Ald. rell. *καὶ σὺ δὲ φαῦλ' ἡγῇ τάδε* cum anapaesto in quarta sede. *καὶ — δέ* ab antiquioribus non coniungi monuit Porson. ad Or. 614. Parr. A. B. Flor. 1. 2. omittunt *καί*, unde Elmslei. in *Quart. rev.* l. c. corrigit: *σὺ δὲ τί φαῦλ' ἡγῇ τάδε;* Quod ego dedi, est a Valcken. ad Phoen. 346. p. 124. et 808.

V. 726. *τἀμά μ' ἐκδ.* scribendum suspicatur Markl.

V. 730. Parr. A. C. Flor. 1. 2. Vict. *ἐλθών γε* pro *ἐλθὼν δέ.* Vera videtur Marklandi emendatio *ἐλθὼν σὺ τἄξω πρ.* Vulgata parum iuvatur eo, quod Elmslei. l. c. monuit, verba *τἀν δόμοις δ' ἐγώ* in parenthesi esse posita, coll. Suppl. 1034. Iphig. A. 944. Iph. T. 694.

V. 743. Gaisford. ed. *ἄγυρις* cum articulo, fortasse ut prima syllaba produceretur; quo non opus. Sic v. 744. *ἀνά τε* respondet 755. *πόντιος.* vid. Herm. elem. p. 539 sq.

V. 744. *ναυσί* Par. A. B. Flor. 1. 2. pro *ναυσίν.*

V. 747. *τάν* expungendum esse metrum monstrat. *Κασάνδραν* Par. C. Flor. 2. pro *Κασσ. Κανσάνδρας* Flor. 1.

V. 748. Elmslei. ad Heracl. 149. post *ῥίπτειν* interpungit; quo facto, *ῥίπτειν* absolute positum quo sensu accipi velit, non intelligo.

V. 751. *παντόσυνοι* Ald. rell. *μαντόσυνοι* e Parr. A. B. C. recepit Markl. et sic Flor. 1. 2. Vict.

V. 755. Ald. rell. *εὐπύργοισι πλ.* Flor. 1. 2. Vict. *εὐπρό̓ροις*. Parr. A. B. C. *εὐπρώροισι*.

V. 758. *ἐν αἰθέρι* vulgo. Sed Par. A. om. *ἐν*.

αι

V. 764. Parr. A. B. *λαΐνους* i. e. *λαϊνέους*.

V. 765. Vulgo *κυκλώσας Ἄρει φοινίῳ. κυκλώσας, σπάσας, πέρσας, θήσει* haud dubie ad *Ἄρης* v. 754. referenda: at quid *Ἄρης κυκλώσας Ἄρει φοινίῳ?* Iacobs. p. 106 sq. coni. *ἕρκει φ.* vel *ἄρκυι φοινίῳ*. Ex his *ἄρκυι* praetuli, utpote corruptioni magis obnoxium. Sed dativi nominum in *υς* exeuntium disyllabi in Homero quidem et Pindaro (vid. Boeckh. ad Ol. 13, 82.) exempla adsunt, in Tragicis nullum, nisi Ion. 1426. *παγχρύσῳ γένυι*, si lectio certa. Pro *φοινίῳ* dedi *φονίῳ* ob metrum.

V. 766. *λαιμητόμους* Ald. rell. *λαιμοτόμους* Parr. tres, Florr. 1. 2. Vict.

V. 768. Pro *πόλιν* Barn. Markl. Musgr. *πάλιν*, *rursus*, quum prius iam ab Hercule eversa esset Troia. Mihi *πόλιν* pro glossa voci *πόλισμα* adscriptum videtur.

V. 769. Pro *πολυκλαύτους* tres Parr. Florr. 1. 2. Vict. *πολυκλαύστους*.

V. 772. Misere friget *πολύκλαυτος ἐσεῖται*. Itaque libenter amplecterer Musgravii coniecturam *ἑδεῖται*, si hanc formam alibi invenissem.

V 777 sq. *στήσουσι* contra Tyrwhitti coniecturam *σχήσουσι* recte defendunt Musgr. Heynius ad Pind. Pyth. 4, 354. Erfurdt. ad Soph. Oed. T. 692.

V. 778. *μυθεύουσαι* e coniectura scripsi pro *μυθεῦσαι*, cuius forma nulla est auctoritas.

V. 780. *μ' εὐπλοκάμους κόμας ἀπολωτιεῖ* iungenda. *ἀπολωτίζειν τινά τι* dictum, ut *ἀφαιρεῖσθαί τινά τι*. Exemplis in Gramm. gr. §. 412. citatis adde Soph. Oed. C. 866. *ὅς με ψιλὸν ὄμμ' ἀποσπάσας οἴχει*. Hinc Suppl. 449. *ὅταν τις — Τόλμας ἀφαιρῇ κἀπολωτίζῃ νέους*. Sensus est: *quis me captivam et servam abducet?* ut Hec. 445. Infeliciter Markl. coni. *τίς ἄρα μὴ οὐ πλοκάμους κόμας — ἀπολωτιεῖ*, quam coniecturam tamen pro vera ponit Boeckh. p. 293.

V. 781. Ald. rell. *ἔρυμα δακρυόεντ' ἀκούσας*. Flor. 1. 2. *δακρυόεν τανύσας*. Vict. *δακρυόεντα νύσας*. Parr. A. B. C. *δακρυόεντ' ἀνύσας*. *ἀνύειν ἔρυμα*, *ad finem perducere*, dici posse videtur pro *deiicere* munimentum, ut Odyss. ω', 71. *ἐπεὶ δή σε φλὸξ ἤνυσεν Ἡφαίστοιο*. Il. λ', 365. *ἐξανύω σε*. quo loco collato in Soph. Oed. T. 166. scholiastes *ἠνύσατε* explicat *ἐφθείρατε*. Markl. *ῥεύματα δακρυόεντ' ἀνύσας*, Boeckh. l. c. *ἔρυμα δακρυόεν τ' ἀκούσας*, *κόμας ἔρυμα* explicans *κόμη ἐρυομένη*, *coma tegens caput et ornans*, ut v. 189. *ἀσπίδος ἔρυμα*, *scutum defendens*, Plat. Leg. III. p. 680. E. *τειχῶν ἐρύματα*. Num igitur, ut scutum hominis corpus, muri urbem, sic coma caput puellae tuetur? Versus est glyconeus ⏑⏑⏑ | –⏑⏑–⏑–.

V. 782. *π. οὐλομένας* edd. et Codd. Sed recte Erfurdt. ad Soph. Ant. 833. *ὀλλυμένας*.

V. 783. Markl. versum ita dividit, ut prior *διά σε τὰν κύκνου* trochaici, posterior iambici pars sit. Mihi glyconeus cum iambo esse videtur ⏑⏑⏑ | –⏑–⏑⏑– | ⏑–⏑–

V. 784. *ὡς ἔτυχε* Ald. rell. *ἔτυχεν* Par. B. Flor. 1. 2. *ἔτυχες* Par. A. Tum *Λήδ' ὄρνιθ' ἱπταμένῳ*, in quo neque *Λήδ'* extrita ultima longa, (vid. Draco p. 111, 6.) neque elisum *ι* dativi ferri potest; nec *ἵπταμαι* forma est Atticis usitata. v. Porson. ad Med. 1. Nec *ὡς ἔτυχε* sensum habet. Itaque Musgr. coni. *ὥς σ' ἔτεκε Λ.* Elmslei. in *Quart. rev.* 14. p. 458. *ὡς ἔτεκε Λήδα σ' ὄρνιθι πταμένῳ* vel *πετομένῳ*. Supplendum esse *μιγεῖσα* vix quisquam crediderit Scaligero ad Catull. p. 51. ed. 1607. Porson ad Eur. Med. coni. *ὡς ἔτυχεν Λήδα μιχθεῖσ' ὄρνιθι πταμένῳ*. Mihi aliquando in mentem venit: *εἰ δὴ φάτις ἔτυμος*, (iambicus) *ὥς σ' ἔτεκεν, Λήδας*, (dochm.) *Ὄρνιθι πτ.* i. e. *φάτις περὶ Λήδας*. nam nec hiatus *Λήδα ὄρνιθι* ferri potest. *Ὄρνιθι πταμένῳ* iungebam cum *ὀλ-*

λάχθη δέμας pro εἰς ὄρνιθα πτάμενον. Pro ἀλλάχθη Flor. 1, ἀλλάχη.

V. 787. *Πιερίσιν* pro πιερίσι Flor. 1.

V. 793. *Εὐρίπου πέλας* e coni. Barn. et Markl. pro Εὐρ. πύλας. Vossius coni. πύλαις, quod etiam in margine Barnes. notatum.

V. 796. „Recte ἐπ' ἀκταῖς, *in littore*, ἐπ' ἀκτάς, *ad* quo equidem non video, quid proficia- *littus*" Markl. tur. ἐπ' ἀκτάς dictum, ut apud Soph. Oed. C. 1493. εἴτ' ἄκραν ἐπ' αἰγιαλὸν ἐναλίῳ Ποσειδαωνίῳ θεῷ τυγχάνεις βούθυτον ἑστίαν ἁγίζων. Cf. quos citavi Gramm. gr. p. 861. not. b.

V. 796. 7. Non male Musgr. εὐνίδας Καὶ παῖδας. Sed nec vulgata reiicienda est, *uxores quidem habentes, sed non filios*, qui ipsorum opes absentium tueri possint.

V. 798. Ἑλλάδι γ' οὐκ, anapaestus in quarta sede. Porson. Praef. Hec. p. XXII. γ' delendum, neque de elisione in Ἑλλάδι, quamquam paulo rarior sit, timendum esse dicit. Ea quo rarior est, eo minus de coniectura eam in scripta veterum inferre licet. Elmslei. ad Heracl. 693. Add. p. 141. Ἑλλάδ' accipit pro Ἑλλάδα, ut Soph. Oed. C. 942. οὐδείς ποτ' αὐτοὺς τῶν ἐμῶν ἂν ἐμπέσοι Ζῆλος ξυναίμων, ubi Brunck. ex Heathii coniectura αὐτοῖς edidit. Ad Medeam tamen v. 93. not. i. p. 97. Elmsl. Ἑλλάδ' omisso, scribere malit οὐκ ἄνευ θεῶν τινός. Hoc alterum probat V. D. in *Ien. Litt. Z.* 1811. n. 17.

V. 800. ὑπὲρ αὐτοῦ Ald. rell. ὑπὲρ αὑτοῦ Vict. quo vix opus. Vid. Thiersch. in Act. Monac. T. II. p. 479.

V. 801. Φαρσάλιον tres Parr. Flor. 1. 2. Vict. quod recepit Markl. improbante Porsono Praef. Hec. p. XXII.

V. 802. ταῖσδέ γ'. Blomfield. Mus. cr. 2. p. 188. corr. ταῖσιδ'.

V. 803. μ' iunge cum λέγουσι. Vid. Porson. ad Eur. Phoen. 1230. Erfurdt. ad Soph. Ai. 755. προςκείμενον με iungit Lobeck. ad Ai. p. 249.

V. 805. Tres Parr. Florr. 1. 2. Vict. Ἰλίου (ον superscr.).

V. 806. γ' om. Flor. 1. 2.

V. 807. μελήματα Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. μελλήματα Portus, Barnes. Markl. et sic Parr. A. B. Flor. 1. 2. Vict. Apte Markl. comparat Aeschin. adv. Ctesiph. p. 392. ed. Taylor. (p. 461. Reisk.) τὰ τῶν Ἑλλήνων ἀναμένειν μελλήματα.

V. 813. E Parr. A. B. C. Markl. et Musgr. enotarunt ὅτι προςέβης ἄν (non ὃ προςέβης ἄν, ut ait Boeckh. p. 294.) pro σέβεις. E Flor. 1. 2. enotatum προσέβης ἂν αἰνῶ pro κατεῖδες· αἰνῶ. προσέβης ἄν etiam Vict. quod utro pertineat, non additum. Ex ὁτισεβεις, partim τι et π confusis (vid. Bast. comm. palaeogr. p. 730.) partim prava pronunciatione factum ὁπσεβης. hinc ὁ προσέβης et ὅτι προσέβης. Frustra Markl. in eo se torquet, ut hoc explicet.

V. 817. μοι 'στὶν. Scribe μοὐστίν. Vid. Elmsl. ad Med. p. 88. not. z. et ad v. 801. et nos ibid. v. 814.

V. 820. Codd. et edd. δεινόν· τί φεύγεις. Nostrum est e coniectura Valck. ad Phoen. 904. probatum Markl. Musgr. aliis. Mox Markl. coni. δεξιάν τ' ἐμῇ χερί. Flor. 1. δεξιὰν δ' ἐμῇ χ. Si nihil interjectum esset inter haec et μεῖνον, scriberem δεξιάν τ' ἐμῇ. Nunc δεξιὰν δ' ἐμῇ praefero. V. sq. Markl. μακαρίων νυμφ.

V. 822. αἰδούμεθ' ἄν Ald. rell. αἰδοίμεθ' ἄν duo Parr. Flor. 1. 2. unde sic edidit Markl.

V. 823. Ald. rell. εἰ ψαύοιμεν, ὧν μή μοι θ. Par. C. Flor. 1. 2. Vict. εἰ ψαύοιμεν ἂν ὧν μή μοι θ. unde Markl. εἰ ψαύοιμ' ἂν ὧν μή μοι θ. quem vereor ne paulo inconsideratius secutus Aldinam deseruerim. Nam ψαύοιμεν ob sequens μοι non potuit a librariis proficisci.

V. 824. γαμοῖς Flor. 1. 2.

V. 826. ποίους γάμους ἔφησθ'; ἀφασία μ' ἔχει γύναι. Ald. rell. contra metrum. Barnes. φῄς pro ἔφησθα. Markl. ποῖον γάμον ἔφησθ'; ἀφασία μ' ἔχει, γύναι. quod probat Musgr. Sed praesens tempus aptius est.

V. 829. μεμνημένοις Ald. rell. et Codd. μεμνημένους Barnes. quam Markl. vulgatam vocat.

V. 835. Vulgo ἄμφω γὰρ οὐ ψευδόμεθα contra sensum. Markl. ἄμφω γὰρ ἐψευδ. Mihi ου ex οὖν ortum videbatur; non *ambo enim mentimur*, sed *ambo decipimur*.

V. 836. ἀλλ' ἦ πέπ. Ald. rell. ἀλλ' ἦ Barn. Musgr. vid. ad Alc. 833. Notam interrogandi etiam post δεινά poni vult Heath.

V. 840. σ' post ὄμμασιν om. Flor. 1. 2.

V. 842. καί σοι. Imo καὶ σοί, *tibi quoque*. τόδε, χαῖρε.

V. 844. Πρεσβύτου personam praeponunt Lib. P. Vict. quum in edd. et Codd. rell. esset Θεράπων. ὦ σέ τοι λέγω est ex emendatione Markl. pro ὥς σέ τοι λέγω. Flor. 1. ὥς ἔτι λέγω.

V. 846. Par. A. ἀνοίξας (superscr. παρ). Cf. Blomfield. gloss. Agam. 721.

V. 847. Vict. τῷδ' (superscr. ο). μ' post γάρ delet Elmslei. ad Soph. Oed. T. 461. et ad Med. 703. (cf. auctar.) metri gratia.

V. 849. Ald. rell. τῶνδε τῶν πάρ. Par. A. Flor. 1. 2. τῆςδε τῆς, quod edidi, secutus Musgr.

V. 851. Ald. Brub. Herv. 1. 2. ἦ μόνῳ πάροιθεν δῆτα παῖδ' ἐφεστ. Canter. ἦ μόνω πάρ. δ. παῖς δ' ἐφ. Voluit, puto, ταῖσδ', ut est in Commelin. et sic Parr. Florr. Vict.

V. 852. μόνοιν malit Markl. λέγεις Flor. 1.

V. 853. Par. B. σώσουσ', A. Flor. 1. 2. Vict. σώσας i. e. σῶσον οὕς et σῶσον ἅς.

V. 854. Ald. rell. et Codd. ὁ λόγος εἰς μέλλοντ' ἂν ὤσῃ sine sensu. Scalig. εἰς μέλλοντ' ἂν εἴη, Reisk. εἰς μέλλοντα λεύσσει χρ. Markl. ἀνοίσει, addens: ἀνοίσει (fut. ab ἀναφέρω) εἰς usitata est locutio. At nec activum pro ἀναφέρεται, nec futurum convenit. Musgr. εἰς μέλλοντ' ἀνοιστέος, putans huc respexisse Plutarch. Opp. mor. p. 694. 765. ed. H. Steph. ἀλλ' ἀνοιστέος ὁ λόγος, ὥς φησιν Εὐριπίδης. Vid. Musgr. ad fragm. inc. 125. Haec autem lectio metro repugnat. Quid reponendum sit, latet.

V. 855. δεξιᾶς ἕκατι recte explicavit Markl. μὴ μέλ' Ald. rell. μὴ μέλλ' Barn. et sic Par. G. Flor. 1. 2. Vict.

V. 856. οἶσθα δῆτά μ' Porson. Adv. p. 253. quod probat Elmslei. ad Med. p. 287. not. quia γ' in interrogatione locum non habere sibi persuaserat; nam in Ald. rell. interrogationis nota erat in fine versus. Sed nec ea deleta vim habet illud γε.

V. 858. Ald. rell. χ' ὥτι δή με ταῖς σαῖς φερναῖς ἐλ. Ἀγ. ἄν. Nostrum est in tribus Parr. Flor. 1. 2. χὥτι μὲν ταῖς σαῖσι φερναῖς Vict.

V. 861. Pro ποθ' Flor. 1. 2. πείθ'.

V. 862. κτενεῖν Elmslei. in *Quart. rev.* 14. p. 446. hic et v. 869.

V. 864. τὴν ταλαιπ. Ald. rell. τῆς ταλ. Parr. A. B. Flor. 1. 2.

V. 870. Flor. 1. 2. λάβοι.

V. 873. Ald. rell. τίν' εἶχε τὴν πρόφ. et ἐκόμισ' ἐκ δ. τὴν om. Par. B. Flor. 1. 2. ἐκόμισεν est a Markl.

V. 874. ἴν' ἀγάγοις Blomfield. Mus. cr. 2. p. 189. νυμφεύσουσα est a Barn. Markl. et Musgr. pro νυμφεύουσα. vid. ad 448.

V. 875. Ald. rell. ὦ θύγατερ, ἥκεις ἐπ' ὀλέθρῳ καὶ σὺ καὶ μήτηρ σέθεν. Barn. edidit θυγάτηρ. Flor. 1. 2. ὀλέθρῳ σὴ καὶ μήτηρ σέθεν. unde versum concinnavi, non satis modulatum illum quidem, sed tamen trochaicum, si ad digitos eum exigas. Aliud vero est ἥκεις ἐπ' ὀλέθρῳ σῷ καὶ σὺ καὶ μήτηρ σέθεν, aliud καὶ σὺ καὶ μήτηρ σέθεν ἥκετον ἐπ' ὀλέθρῳ; in hoc utraque statim ab initio cogitatur, nec addi poterat σῷ, in priore non nisi Iphigenia cogitatur, sed, sententia absoluta, idem ad matrem etiam refertur. Markl. χἠ μήτηρ σέθεν.

V. 877. Ald. rell. δακρύον τ' ὄμματ' contra metrum.

V. 878. παίδων Par. A. pro τέκνων.

V. 883. κᾆτα πῶς φέρων γε δ. Omni venere caret particula. Lege κᾆτα πῶς φέρων σὺ δ. *Porson.* Adv. p. 253. Sic etiam Elmslei. ad Med. p. 287. not. φέρων γε est *quippe qui ferebas*, et γε non ad ipsam interrogationem, sed ad φέρων tantum spectat.

V. 884. Porson. ad Med. 333. τῶνδ' ὅς αἴτιος κακῶν, ut in Med. legitur. Contra sentit Elmslei. ad Med. 326.

V. 889. Markl. coni. οὐκ ἐπαιδεσθήσομαι 'γώ.

V. 890. γεγῶτα Ald. rell. Flor. 1. 2. In Parr. A. B. C. Vict. suprascriptum est γεγῶτος. Quum dicebat προσπεσεῖν τὸ σὸν γόνυ, cogitabat σε. huc relatum γεγῶτα. Elmslei. in *Quart. rev.* 14. p. 459. comparat Aesch. Prom. 144. Soph. Antig. 1001.

V. 891. ἢ τίνος Porson. ut περί utrumque genitivum regat.

V. 893. Plene interpungendum esse post ὅμως monent Blomfield. Mus. cr. 2. p. 189. et Lenting. p. 67. Ita hoc referendum esset ad ἄμυνον. Sed quis ad rem, quam ipse irritam vocet, quemquam adhortetur, ἄμυνον μάτην μὲν, ἀλλ' ὅμως?

V. 898. In Ald. rell. deerat σε post γενειάδος, tum πρός] τε μητέρος. σε addidit, τε sustulit Markl. Totum versum sic, ut edidi, constituit Musgr.

V. 901. Marklandi coniecturam πέλας μοι probat Musgr.

V. 906. φέρειν Parr. omn. Vict. φέρει Florr. ut Ald. rell.

V. 908. ὑψηλόφρων αἴρεται πρόσω i. e. ὑψηλόφρων ἐστί. In sqq. μετρίως et ad ἀσχαλᾷν et ad χαίρειν spectare videtur. Magni enim animi est, adversa fortiter, secunda moderate ferre.

V. 911. Recte V. D. in *Classic. journ.* nr. 3. p. 612. Chori personam delendam, et haec verba Achilli quoque tribuenda iudicat. Pessime autem vertit Heath. *Celebrantur enim tales homines ut vitam traducentes recte et cum sapientia.* Dele comma post βροτῶν et iunge λελογισμένοι εἰσὶ διαζῆν, *calculis quasi subductis constituerunt vivere.*

V. 918. Flor. 1. πεισόμεθα θ' ὅταν. In fine Ald. rell. οὐ πεισόμεθα. Scaliger οὐ πείσομαι, ut edidit Barnes. et sic Parr. A. B. Flor. 1. 2. Vict.

V. 920. Ald. rell. Ἄρει τῷ κατ' ἐμέ. Par. G. Lib. P. Flor. 2. Vict. Ἄρει (η supra). Par. E. ap. Musgr. Flor. 1. Ἄρη. Iam Brodaeus Ἄρη τὸ κατ' ἐμέ, quamquam Ἄρη tantum commemorat Barnes.

V. 921. ὦ παθοῦσα σχέτλια Barnes. operarum, puto, errore.

V. 923. καταστελῶ quam vim h. l. habeat, non intelligo. An καταστένω?

V. 927. Flor. 1. 2. εἰ μὴ καί.

V. 928. Flor. 1. φονεύσῃ. Tum τό γ' αἴτιον mavult Lenting. p. 67. cui respondeat ἁγνὸν δ' οὐκέτ' ἔστι. Non intelligo, quid sibi velit. Cf. tamen ad v. 995.

V. 932. ἠτιμωμένη legendum suspicatur Elmslei. Mus. crit. I. p. 481. propter locum Hel. 455. Alius fortasse in Helena ἠτιμασμένη ex h. l. legendum contendat.

V. 933. Markl. coni. ἦν ἄν et v. 936. φονεύοι. Male. vid. Heindorf. ad Plat. Phaedon. §. 35. Schaefer. melet. p. 55.

V. 934. Flor. 1. Μενέλεώς τ' ἐν ἀνδρ. Flor. 2. item τ' ἐν, sed suprascr. δ'.

V. 935. Elmslei. ad Heracl. 168. coni. ἐγὼ οὐχὶ Πηλ.

V. 936. εἴπερ. Lib. P. ὅσπερ. Flor. 1. 2. ὥσπερ. Vict. ὅπερ. Pro φονεύει Schaefer. l. c. φονεύσει. Sed haereo in eo, quod accusativus deest, qui ex hoc verbo pendeat, ut σὴν κόρην. Itaque Reisk. coni. σὴν κόρην, Musgr. σοι πόριν, parum probabiliter. Mihi versus deesse videtur, in quo fuerit verbum παρέχειν, εἴπερ τοὐμὸν ὄνομα παρέξει σῷ πόσει φονεύειν τὴν θυγατέρα.

V. 940. Porson. Adv. p. 253. coni. οὐδ' ὥστε χεῖρα προσβαλεῖν πέπλοις ἄκραν. Mirarer, si pro hac expedita locutione alia longe difficilior substituta esset. εἰς ἄκραν χεῖρα ἅψεται dictum esse videtur pro ἄκρᾳ χειρί, ut Soph. Antig. 1236. ἐς δ' ὑγρὸν ἀγκῶν' ἔτ' ἔμφρων παρθένον προσπτύσσεται pro ὑγρῷ ἀγκῶνι. εἰς etiam nonnunquam ponitur eodem sensu, quo ὥστε, ut Helen. 904. τὰ κτητὰ δὲ κτᾶσθαι κελεύει πάντας, οὐκ ἐς ἁρπαγάς, i. e. οὐχ ὥστε ἁρπάζειν. Hipp. 276. ἀσιτεῖ δ' εἰς ἀπόστασιν βίου i. e. ὥστε ἀποστῆναι βίου vel ἵνα ἀποστῇ βίου. Cf. Troad. 320. Sic h. l. εἰς ἄκραν χεῖρα est pro ὥστε ἄκραν χεῖρα προσβαλεῖν, quod deinde explicandi causa additum.

V 941. Pro πόλις ὅρισμα Paris. E. ap. Musgr. πόλισμα, quod quomodo ortum sit, neminem latere potest. Markl. coni. ἢ Σίπυλος ἔσται μέγα, (πόλισμα βαρβάρων, Ὅθεν πεφύκασ' οἱ στρατηλάται) γένος, melius Musgr. ἢ Σίπ. ἔσται πολὺς, ὅρισμα βαρβ. πολὺς *celebratus*, ut Hippol. in. Sed nec vulgatae incommodus sensus est: Sipylus, ignobilis barbarorum locus, pro civitate habebitur etc.

V. 943. Ald. rell. Φθία δὲ τοὐμὸν οὐδαμοῦ κεκλ. Tres Parr. Flor. 1. 2. Vict. τοὐμόν τ' οὐδ. Egregia est Zimmermanni lectio Φθίας δὲ τοὔνομ' οὐδ.

V. 944. Vulgo ἀνάξεται. ἐνάρξεται est e verissima Musgr. coniectura.

V. 945. Vulgo τίς δὲ μάντις ἔστ' ἀνήρ, Ὅς. In edit. secutus sum Markl. distinctionem, κακῶς ποιῶν. Hoc si voluisset Euripides, dixisset τί δὲ μάντις ἔστ'; Vid. Gramm. gr. §. 439. p. 611. Plato Gorg. p. 462. D. Ἐρωτῶ δή, τίς τέχνη ὀψοποιΐα. Σω. Οὐδεμία, ὦ Πῶλε. Πωλ. Ἀλλὰ τί, φάθι. Σω. Φημὶ δὴ ἐμπειρία τις. Τίς ἔστι μάντις nihil aliud esse potest, nisi vel *quis* e pluribus *vates est?* vel *qualis vatis est* is, de quo quaerimus? Sed τίς δὲ μάντις ἔστ' ἀνήρ; est *qualis vir est vates?* i. e. οὐκ ἔστιν ἀνήρ.

V. 947. διοίχεται. Hermann. ad Suppl. 546. explicat τὸ τυχεῖν διοίχεται, *sin erraverit, res sic abit, non curatur.* qui sensus accommodatissimus est. Ita διοίχεται eodem sensu positum erit, quo alibi διόλλυσθαι, διαφθείρεσθαι, *in oblivionem abire.* vid. Brunck. ad Soph. Oed. T. 317. Τυχὼν ad verba ὃς πόλλ' ἀληθῆ λέγει tantum spectat, illis πολλὰ δὲ ψευδῆ in parenthesi positis, ut supra 934. Μενέλεως δ' ἐν ἀνδράσιν parenthesin faciunt: qui multa vera dicit, si fortuna ita fert; sed ὅταν δὲ μὴ τύχῃ, quando vero rem non tetigit, non assecutus est, oblivione illud obruitur.

V. 948. Ald. rell. ἢ τῶν γαμούντων ἕκατι, contra metrum. γάμων ex Heinsii, Scaligeri, Rutgersii, Canteri coniectura edidit Barnes. Canter. etiam ἢ, ut Victor. τῶν γάμων ἕκατι, propter nuptias *illas*, quas conatui suo praetexuit Agamemnon. Lenting. p. 67. ita legit et interpungit: οὐ τῶν γάμων ἕκατι (μυρίαι κόραι Θηρῶσι τοὐμὸν λέκτρον· εἴρηται τόδε·) Ἀλλ' ὕβριν etc.

V. 952. Iungo: ἡ Κλ. δὲ πόσει ἐπείσθη ἐμοὶ μάλιστα ἐκδοῦναι θυγατέρα, non *persuasa fuisset*, ut est in versione, sed revera *adducta est.* Haec enim ἡ Κλυτ. — πόσει etiam in parenthesi collocata sunt. Sed scribendum ἡ Κλυταιμνήστρα δ' ἐμοὶ Μάλιστ' — —.

V. 954. Ald. Herv. 2. et Codd. ἔδωκέ τ' ἄν. Brub. Cant. Barn. rell. ἔδωκά τ' ἄν. Scribendum erat τἄν i. e. τοι ἄν. Ita nec Barnesii commento ἔδωκά τ' ἄν γ' Ἑλλ. nec Marklandi ἔδωκά τ' ἄν σφ' Ἑλλ. nec Musgravii ἔδωκα γὰρ ἄν opus est. Sic etiam Lenting. p. 67. cui tamen τοι ἄν melius scribi videtur.

V. 955. ἐν εὐμαρεῖ δέ Blomfield. Mus. crit. 2. p. 189. Idem est quod ῥᾴδιον δὲ αὐτοῖς ἐστι eo sensu, quem explicavi ad Hec. 738. et Musgrav. ad Suppl. 159. *nullius momenti res est.*

V. 959. τάχ' εἴσεται σίδηρος. Vid. ad Phoen. 253.

V. 960. φόνου κηλῖσιν αἵματι χρανῶ vix sanum videtur. αἵματι appositivum esse possit, ut ait Markl. τῷ κηλῖσιν φόνου. (Vid. ad Orest. 1452. ad Phoen. 1135. 1517.) sed nimis propinqua sunt κηλῖσιν et αἵματι. Etiam syllaba brevis ante χρ. producta dubitationem movet. Ut aliorum coniecturas taceam, optime locum sanasse videtur Porson. apud Kidd. p. 224. πρὶν ἐς Φρύγας Ἐλθεῖν φόνον, κηλῖσιν αἵματος χρανῶ.

V. 961. Pro ἐξαιρήσεται Flor. 1. ἐξορίσεται.

V. 962. 3. Marklandus, cui haec stultissima, ut sunt, ita esse videntur, coni. θεὸς ἐγὼ πέφηνά σοι. Μέγιστος ὠγών· ἀλλ' ὅμως γενήσεται, Musgr. θεὸς ἐγὼ πέφηνά σοι Μέγιστος, οὐκ ὢν ἄλλος ὢν γενήσομαι. quod non intelligo. Boisson. coni. σοι. Μέγιστος οὐκ ὤν, ἀλλ' ὅμως γενήσομαι. Ego in his quoque Euripidis argutias captandi studium agnosco.

V. 967. Ald. rell. μήτ' ἐνδεῶς, μήτ' ἀπολέσ. Tres Parr. Flor. 1. 2. Vict. μήτ' ἐνδεῶς (Vict. ἐνδειῶς) [with η written above] μὴ τοὐδ' ἀπολ. unde Markl. fecit μήτ' ἐνδεὴς τοὐδ' ἀπολ. ἐνδεὴς τοῦδε, ut Troad. 899. fr. inc. CLVII, 3.

V. 968. Parr. A. B. Flor. 1. 2. Vict. ἀγαθοί et v. sq. ἢν pro ἐάν. ἀγαθοί et ἄν Stob. Trincav. XII. οἱ ἀγαθοί et ἐάν Gesn. et Grot. Tit. XIV.

V. 970. οἰκτρῶς Par. A.

V. 971. κακῶν γ' ἐμῶν Par. A. Flor. 1. 2. Vict.

V. 972. ἔχει τοι σχ. Flor. 1. 2. Vict.

V. 973. ὠφελεῖν Ald. rell. et Codd. ὠφελῶν Canter. ὠφελεῖν si verum est, cum Aemilio Porto potius ad χρηστός referam, quam cum Barnesio ad ἔχει τι σχῆμα.

V. 977. Non opus est Markl. correctione σοῖς τε μέλλ. γ.

V. 981. ἱκέτην Ald. rell. ἱκέτιν Aem. Portus, Barn. Musgr. et sic Flor.

V. 983. Porson. Adv. p. 254. et apud Kidd. p. 224. et Elmslei. ad Heracl. corrigunt: *Ἔξεισιν, αἰδοῦς ὄμμ' ἔχουσ' ἐλεύθερον, misso pudore.* Sed ἐλεύθερος αἰδοῦς, quasi αἰδώς res molesta ac gravis esset, dubito an dicatur; et quamquam non decebat virgines in virorum conspectum prodire, nonne tamen cum pudore et verecundia ad Achillem accedere poterat Iphigenia? ὄμμα ἐλεύθερον Iphigeniae est vultus ingenuus, qualis est liberi hominis. δι' αἰδοῦς, *cum pudore*, ut in illis διὰ φόβου εἶναι, δι' ὀργῆς ἥκειν Soph. Oed. C. 905. de quibus praeter eos, quos citavi Gramm. gr. p. 848. not. a. vid. Bergl. ad Arist. Ran. 1459. Brunck. ad Soph. Oed. T. 773. Elmslei. ad Med. 842. et ipsum δι' αἰδοῦς εἶπον Bacch. 414. ubi recte explicat Elmsl. post Brunck.

V. 984. Pro ἢ μὴ Par. A. ιδους. Flor. 1. 2. Vict. ἰδού. ιδους e vs. praec. pro αἰδοῦς huc translatum videtur, correctum deinde, si diis placet, ἰδού. Elmslei. ad Heracl. l. c. coni. Εἰ δ' ἡ παροῦσα ταὐτὰ (sic iam Markl.) τεύξομαι σέθεν, Μενέτω κατ' οἴκους, hoc etiam versu Clytaemnestrae tributo. Equidem in vulgata nihil video, quod reprehendam.

V. 986. Markl. fassus, se non intelligere αἰδεῖσθαι, corrigit αἰτεῖσθαι, quod probat Musgr. addens, nisi malis ἄντεσθαι. Optime sensum versus perspexisse mihi videtur Bremi p. 233. sq. *Pudorem et modestiam servare quidem oportet, sed tantum, quantum fieri potest: nam ea tempora incidere possunt, quibus, tui servandi causa, pudore omisso ab aliis auxilium petere oporteat.* Similiter Lenting. p. 67 sq. explicat, *Eo usque pudendum est, dum id res rationesque patiuntur.* Quod Hermann. in censura, hanc Bremii explicationem reprehendens, dicit, αἰδεῖσθαι nihil aliud esse nisi *petere, supplicari*, hactenus verum est, si de iis dicitur, qui quum hominem inviti occiderunt, patria relicta, propinquos occisi *placare* student. vid. quae monui in diss. de iudiciis Atheniensium p. 170. not. 54. coll. p. 156. not. 22. nec alio spectat Harpocrationis locus ab Herm. citatus p. 17.

V. 991. Flor. 1. μ' οἱ 'κετεύοντες. Vict. ἕξετ' εἰς pro ἥξετ' εἰς.

V. 992. Ald. rell. εἴ τ' ἀνικέτευτος ἦς. Scripsi e coni. Vossii ἤν τ' ἀνικέτευτος ἦς. εἴτ' ἀνικέτευτος ἦσθ' cum Markl. et Lobeckio ad Aiac. 611. extr. scribere dubito, quia, sequente futuro ἥξετε, εἰ cum praeterito ἦσθα poni non posse puto. De adiectivis in — τος activa significatione usurpatis vide praeter eos, quos citavi Gramm. gr. p. 288. not. m. Porson. ad Eur. Phoen. 220. ad Hec. 1125. Erfurdt. ad Soph. Oed. T. 962. Monk. ad Alc. 174. Blomfield. gloss. Agam. 352. Singularem vero post pluralem poni, nemo mirabitur.

V. 994. Notandus infinitivus pro participio post ἴσθι. Vid. Elmslei. ad Med. 580.

V. 995. σ' post μάτην addidi e Markl. coniectura. Bremi p. 234. coni. ψευδῆ λέγων σε, δέ ab hoc loco alienam esse dicens. Herm. ψευδῆ λέγων γάρ. recte: nam hoc ipsum est illud ἕν, quod eam audire vult. Sed eodem sensu ponitur etiam δέ. Xenoph. Mem. S. II, 1, 1. ἐδόκει δέ μοι τ ο ι α ῦ τ α λέγων προτρέπειν τοὺς συνόντας ἀσκεῖν ἐγκράτειαν — — — γνοὺς δέ τινα — — pro γνοὺς γάρ. Lenting. p. 68. Procul dubio, inquit, legendum γε, cui respondeat δέ v. 1007. Itaque γε — δέ inter se sibi respondere censuit, ut μέν — δέ?

V. 998. δή νυν edidit Barnes. pro δὴ νῦν. Probat Blomfield. mus. cr. 2. p. 189. Pro ἔχῃ Parr. A. B. ἔχῃ (ει supra).

V. 1000. Ald. rell. πειθώμεθ' αὖτις. Par. B. Flor. 2. πειθώμεθ' (ωμεν supra) αὖτις. Flor. 1. Vict. πείθωμεν τ' αὖτις. Parr. A. C. πείθομεν sec. Markl. πείθωμεν sec. Musgr. ut iam coniecerunt Scaliger et Reisk.

V. 1003. Legebatur τί δὲ χρή, contra metrum. Correxerunt Reisk. et Markl. Vossius coni. τί δὲ χρεώ.

V. 1005. Ald. rell. ἂν δ' ἀντιβ. Scripsi ἤν, quamvis loca omnia, ubi in scriptis scenicorum poetarum ἄν pro ἐάν sit, mutare Critici parum verecundi esse dicat Schaefer. ad Soph. Oed. T. 1062. — Par. A. ἀντιβαίνοι.

V. 1006. Versus haud dubie corruptus. Initio pro εἰ γάρ Flor. 1. 2. Vict. εἴη γάρ. Tum praeteritum ἐπίθετο non convenit de re, quae adhuc futura est; tum πιθοῦ, πιθοίμην, πιθέσθαι, πιθόμενος etsi saepe a Tragicis usurpantur, ἐπιθόμην tamen non memini me legere. τὸ χρῆζον nihil aliud esse potest, nisi preces tuae, non quod quis

optat, ut Bremi accipit p. 235. Scalig. coni. πείθετ' i. e. πείθεται, elisa αι diphthongo; Hermann. in Censura (Ephem. Lips. 1819. n. 248) πείσετ' pro πείσετε. Sed quid est τὸ χρῆζον πείσετε? Blomfield. Mus. cr. 2. p. 189. εἰ γὰρ τὸ χρηστὸν πείσετ'.

V. 1008. κἀγώ τ' ἀμείνων non sollicitandum; καί ad hanc sententiam cum priore connectendam valet, τε autem opponitur sq. στρατός τε. Pro γενήσομαι Markl. coni. φανήσομαι, vehementer improbante Bremio l. c. contra quem Hermann. dubitat, an γενήσομαι tum demum locum habere possit, si πρὸς φίλου scribatur. Num igitur ἀγαθὸν εἶναι πρός τινα dici nequit? et quid est ἀγαθὸν γίγνεσθαι πρός τινος?

V. 1010. Parr. A. C. σθενῶ. B. σθενω (ει supra). Flor. 1. 2. Vict. σθένει (ω supra).

V. 1014. Lenting. p. 68.: Putavi ἦν δ' αὖ τὰ μὴ πρ.

V. 1017. ἡμεῖς γε φύλ. Par. A. Mox φυλάξομεν mavult Markl. quod probat Musgr. Markl. etiam post φυλ. plenam distinctionem ponendam esse monet, et leg. μή τις δ' ἴδῃ, *cave ne quis te videat.* Quum Clyt. dixisset, ποῦ χρή μ' εὑρεῖν ἐλθοῦσαν σὴν χέρα, respondet Achilles, se eius cum Agamemnone colloquium observaturum esse, ne rursus ad se adire necesse habeat, quod dedecori ei futurum esset apud Graecos. Itaque μή τίς σ' ἴδῃ στείχουσαν non est *a colloquio meo discedentem:* nam ante tentorium Clytaemnestrae collocuti erant. vid. v. 809. sed ne quis te videat post colloquium cum Agamemnone habitum per turbam Graecorum ad me pergentem.

V. 1022. ἔσται τάδ' e coni. Markl. probata etiam Porsono ad Hec. 894. pro ἔστιν τάδ'.

V. 1023. Pro σύ γε Valcken. ad Hipp. 952. legendum censet σύ τοι.

V. 1025. Τίς ἄρ' ὑμέναιος. Brodaeus et Barnes. supplent ἦν vel ἐγένετο, ut Πιερίδες ad ἔστασαν referatur; quod fieri nequit, quia ad hunc nominativum spectat ἦλθον v. 1035. Markl. et Musgr. Τίν' ἄρ' ὑμέναιος — — ἔστασεν ἰαχάν, ita ut ὑμέναιος sit deus Hymenaeus. *Qualem sonum edi fecit Hymenaeus,* ut vertit Musgr. Nec tamen necesse est de deo Hymenaeo cogitare: potest

carmen nuptiale intelligi. Aemil. Portus τίν' ἄρ' ὑμέναιον — — ἔστασαν, sc. αἱ Μοῦσαι vel Πιερίδες, vel τίς ὑμέναιος — — ἔστασεν ἰαχάν. Prius probabat Miltonus, quod mihi quoque maxime placet. Nam ad anacoluthon confugere, ut τίς ὑμέναιος dictum sit, quia poëta in mente haberet addere ἔκλαγξε, vel ἰάχησε (ut Heracl. 777. ὀλολύγματα ἰακχεῖ), deinde vero, quum αἱ Πιερίδες iam aures circumsonarent, ἔστασαν ἰ. dixerit, paulo durius videtur. Ceterum versus est choriambicus trimeter, primi choriambi arsi in duas breves soluta, vel diiambo pro choriambo posito, sequens versus choriambicus dimeter pro —⏑⏑——⏑⏑— vel ⏑—⏑—|—⏑⏑— Pro Λίβυος Flor. 1. Λίβους.

V. 1027. καλαμοεσσᾶν Markl. et Musgr. Sed quidni cantus, qui ὑπὸ συρίγγων καλαμοεσσᾶν instituitur, ἰαχὰ καλαμόεσσα dici possit? Versus videtur esse glyconeus, ita ut syllaba — σαν ad sequentem versum, Pherecrateum, referatur. Vid. Herm. elem. p. 547.

V. 1029. videtur esse Pherecrateus cum choriambo.

V. 1030. Anapaesto — ρίδες ἐν — in antistropha opponitur trochaeus — υ. vid. Herm. elem. p. 548.

V. 1033. Πηλέως Ald. rell. Πηλέος Par. A. Flor. 1. 2. — εἰς om. Par. B.

V. 1034. Elmslei. ad Heracl. 752. malit Μελῳδοῖς Θέτιν ἀχήμασι. Certe duabus brevibus syllabis ια in antistropha respondet longa λογχ — ήρ. Bene etiam μελῳδοῖς.

V. 1035. ἐν ὄρεσι Ald. rell. ἀν' ὄρεσι Par. A. quod, ut exquisitius, praetuli. Sic ἀνὰ Γαργάρῳ Il. ο', 152. ξ', 352. Tum Ald. κλύουσαι. Cant. Barn. Musgr. ediderunt κλείουσαι, quod in Parr. A. C. esse, e silentio colligo, et ex eo quod Markl. e Par. B. enotavit κλύουσαι. Monk. ad Alc. 459. ob metrum scribi vult κλέουσαι.

V. 1038. φίλων Vict. Iniuria Markl. ob antistrophicum 1059. scribi vult λέκτρον τὸ τρύφημα φ. Vid. ad Hec. 467.

V. 1042. λευκοφαῆ Flor. 2. Vict. Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. Barn. λευκοφανῆ Commel. Steph. Musgr. λευκοφᾶν Flor. 1. Hunc versum cum sequente voce ψάμαθον con-

iungit Seidler. de verss. dochm. p. 261. et Herm. elem. p. 546. cui ille subiungit anapaesticum εἱλισσόμεναι, hic anapaesticum cum iambo εἱλισσόμεναι γάμους.

V. 1045. Pro Νηρῆος Seidl. l. c. scripsit Νηρέως, nescio qua de causa, quum respondeant haec πρώτας Πηλέ ——. Cf. Erfurdt ad Soph. Ai. 188.

V. 1046. ἀνά τ' ἐλάταισι. Hesiod. Sc. H. 188. Centauri effICti erant χρυσέας ἐλάτας ἐν χερσὶν ἔχοντες. Monuit Lenz in epist. in loca quaedam carm. Catull. de nupt. P. et Th.

V. 1048. τὰν θεῶν Parr. A. B. Flor. 1. 2. Vict. et Ald. τῶν θεῶν Brub. rell.

V. 1050. Quae litteris diductis expressa sunt, Chori in nuptiis epithalamium canentis verba sunt: μέγα, ὦ Νηρηῒ κόρα, μέγα φῶς γεννάσεις, ὃς ἥξει — —.

V. 1051. παῖδες αἱ Θ. Codd. et edd. αἱ deleverunt Heath. et Markl.

V. 1052. μάντις ὁ Φ. Ald. rell. μάντις δ' ὁ Φ. Codd. Pro τ' post Μουσᾶν Par. B. γ', Flor. 1. om. Pro Μουσᾶν Markl. corr. Μοιρᾶν, ut ad Chironem referatur, fatorum praescium; sed nihil necesse. Constructionis Homericae ὁ Μουσᾶν εἰδώς aliud exemplum in Tragicis non inveni.

V. 1054. Post ἐξωνόμασεν pone comma. Χείρων om. Flor. 1.

V. 1056. De forma Πριάμοιο, rarissima apud Tragicos, hic etiam dubitat Hermann. disquis. de Orph. p. 725. etiam quia ultimam ante κλεινὰν productam habeat, quod fieri non possit. ἀκλεής prima longa est Hipp. 1025. ut Ἡρᾶκλέει Heracl. 3. Herc. f. 3.

V. 1058. περιζώματι malebat Canter. probante Aem. Porto.

V. 1060. Iunge κεκορυθμένος ἔνδυτα (ut ἠμφιεσμένος χιτῶνα) ὅπλων et ἔνδυτα ὅπλων δωρήματ' ἔχων. Markl. pro ἔνδυτ' ἐκ coni. ἐνδυτοῖς.

V. 1065. Vict. νηρῄδος. Markl. malit Νηρῄδων, πρώτας Νηρῄδων ut δαίμονα πρῶτον μακάρων Bacch. 377. Canteri coni. ἔδαισαν pro ἔθεσαν metro repugnat.

V. 1066. πρώτης Flor. 1. 2.

V. 1067. Iunge ἐπιστέψουσί σε κάρα (vid. ad Hec. 795) et per appositionem καλλικ. πλόκαμον.

V. 1068. βαλιὰν ex emendatione Scaligeri recepit Markl. pro γ' ἁλιᾶν. Musgr. coni. γ' ἀθλίαν. nam quid ad πάθος faciat color iuvencae, se non intelligere. Oblitusne erat loci Hec. 85?

V. 1074. νυμφοκόμῳ malit Markl. Musgr. comparat νυμφοκομεῖν Med. 974. quod ut ibi de sponsa ipsa dicitur, sic h. l. νυμφοκόμος.

V. 1076. Iungo cum Brodaeo: ποῦ τὸ τᾶς αἰδοῦς πρόσωπον (*pudor, qui vultu et externo habitu proditur*, ut τυραννίδος πρόσωπον ἡδύ Ion. 621.) ἢ τὸ τᾶς ἀρετᾶς πρόσ. δύνασιν ἔχει σθένειν τι (pro δύνασιν τινὰ ἔχει vel σθένει τι,) ὁπότε τὸ μὲν (τὸ τῆς αἰδοῦς πρόσ. vel simpliciter ἡ αἰδώς) ἄσεπτον ἔχει δύναμιν, i. e. οὐ σέβεται.

V. 1083. κοινὸς ἀγὼν βροτοῖς, homines communiter contendunt, in eo elaborant, ne deorum invidia in se ingruat, ne dii nimiae hominis excellentiae invidentes eam evertant.

V. 1084. Pro φθόνος Vossius coni. φόβος.

V. 1085. προσκοπουμένη Par. C.

V. 1087. ἐν δακρύοισι δ'. recte Markl. pro ἐν δακρύοισί θ'.

V. 1090. Clytaemnestra haud dubie dicere voluit: sentire mihi videor venientem Agam. Quomodo pro hoc dici potest μνήμην εἶχον (s. ἐμνήσθην) Ἀγ. πλησίον βεβηκότος?

V. 1098. Vict. ηὐτρεπισμένοι.

V. 1099. καθάρσιον e Reiskii, Piersoni Veris. I, 5. p. 65. Marklandi coni. pro καθάρειον. Praeterea Ald. rell. καθάρειον ἐκ χερῶν. ἐκ omisit Par. A. unde Markl. fecit πῦρ καθάρσιον χερῶν, Musgr. πῦρ καθάρσιον χεροῖν.

V. 1104. δέ om. Par. A. Flor. 1. 2. Pro πατρός Canter. πάρος, probante Barnesio. Male. vid. Gramm. gr. §. 420.

V. 1105. Ald. rell. πάντως ἃ μέλλει γε χὑπὸ contra metrum: nam voc. χὑπό prior syllaba ob crasin producitur. Itaque Markl. cui πάντως etiam suspectum est, coni. πάνθ' ὅσα γε μέλλει. Idem coni. Musgr. Ego satis

habui γε delere quod Gaisf. etiam fecit. Tum pro χὐπὶ τοῖς πέπλοις scripsi χὐπὸ σοῖς π.

V. 1108. πρὸς τῆσδε Ald. rell. quod defendit Markl. Et explicari possit *dicam eius et mei commodi causa,* ut explicant Reisk. et Heath. Vid. praeter eos, quos citavi Gramm. gr. §. 590. not. u. Monk. ad Alc. 57. Sed melius est πρὸ τῆσδε, ut edidit Barnes. et habent Flor. 1. 2. Vict.

V. 1109. οὐδέ θ' ἡδέως Ald. rell. Reisk. et Markl. em. οὐδ' ἔθ' ἡδ. quod est in Par. C. Flor. 1. 2. Vict. Praeterea ἡδέως ὁρᾷς nihil est. Markl. inseruit μ', μ' ὁρᾷς.

V. 1110. πρόσθ' om. Par. A.

V. 1111. 12. 13. Ad hos versus offendit Bremi p. 237 sq. Initium enim orationis Iphig. tale esse, ut plura post illud dicenda ab ea exspectes; neque tamen quidquam addi. Itaque hos versus cum duobus praecedentibus 1109. 10. ex alia fabulae recensione illatos censet. Posse quidem vss. 1111 sqq. Clytaemnestrae tribuendos videri; sed repugnare Agamemnonis verba, quae aperte ad plures pertineant. Hoc quidem levius est; nam etsi una Clytaemnestra locuta erat, tamen non solum ex eius verbis, sed etiam ex Iphigeniae et Orestis vultu ac gestu intelligere poterat Agamemnon omnium σύγχυσιν καὶ ταραγμόν. et in Vict. tres hi versus Clytaemnestrae tribuuntur. Sed vix procedit haec ratio. Post tale enim initium Clytaemnestram continua oratione uti oportebat, non interrogando Agamemnonem urgere. Itaque Bremii indicio equidem hactenus subscribendum puto, ut hi versus alieni habeantur. Ceterum cum v. 1112 sq. Heath. apte comparat El. 911.

V. 1113. Markl. coni. κἂν μέσοις, καὶ πανταχοῦ.

V. 1114. Markl. interpungit: Τί δ' ἔστιν, ὥς μοι πάντες, *Quid vero est quare* etc. quod dubito an dici possit.

V. 1117. Ald. Brub. Herv. 1. 2. Flor. 2. Vict. οὐδὲν κέλευσμ' οὐ δεῖ γ'. Flor. 1. οὐδὲν κέλευσμ' οὐ δή. Canter. em. οὐδὲν κελευσμοῦ δεῖ γ', quod habere videntur Parr. Markl. pro δεῖ γ' coni. δεῖ μ', non sine specie, ut ait Porson. ad Eur. Or. 659. p. 170. ed. Lips.

V. 1118. κτενεῖν Elmsl. in *Quart. rev.* 14. p. 446.

V. 1120. Parr. A. B. C. Flor. 1. 2. Vict. praefigunt diiambum Ἔχ' ἥσυχος, praeclare, inquit Markl. Ego illa verba extra versum poni non memini. Boeckh. de trag. p. 294. suspicatur esse variam lectionem pro ἔα v. 1119. ut ita fere scriptum fuerit: Ἔχ' ἥσυχος· τλήμονα λέγεις ἃ μή σε χρή. V. D. in *Class. journ.* nr. 3. p. 612. coni. ἔχε νῦν σύ μοι· τὸ πρῶτον ἀπόκριναί μ' ἁπλοῦν. Possis etiam ἔχ' ἥσυχος· τὸ πρῶτον ἀπόκριναι πάλιν. Nam κἀκεῖνο de re non nova, sed quae iam dicta est, vix aptum; et formula ἔχ' ἥσυχος reprimuntur fere, qui contra dicere aliquid volunt. vid. Med. 547. Hipp. 1303. post quam sine copula addi solet, quod dicendum est.

V. 1121. εἰκότα κλύεις Ald. rell. Metro et sensui convenientius Markl. et Musgr. εἰκότ' ἂν κλύοις. κλύοις etiam Vossius. Helen. 1085. ἢν γάρ καί τι πλημμελές σε δρᾷ, Τάφος σ' ὅδ' ἂν ῥύσαιτο — —. Cf. Gramm. gr. §. 524. 5.

V. 1123. Ald. rell. ἇ πότνια τύχη καὶ μοῖρα καὶ δαίμων γ' ἐμός. Parr. A. B. Flor. 1. 2. μοῖρα δαίμων τ' ἐμός. Par. C. ap. Markl. μοῖρα τ' δαίμων γ'. μοῖρά τ' etiam Vict. Lectione Codd. recepta, et vocc. τύχη et μοῖρα transpositis locum sanavit Musgr. Cf. Porson. Adv. p. 254.

V. 1125. Ald. rell. τίν' ἠδίκησαι. Parr. B. C. Flor. 2. τίμ' ἠδίκησε (ν' supra μ'). Flor. 1. τιν' ἠμ' ἠδίκησε. Vict. τι μ' ἠδίκησε (τινι ἢ supra). Ex ἠδίκησαι facilius fieri potuit ἠδίκησε, quam contra. Igitur lectionem Ald. servavi, sed pro τίν' scripsi τί δ'. Fortasse tamen τίν' mutatum non oportuit. Hel. 456. πρὸς τίν' οἰκτρὸς εἶ;

V. 1126. αὐτός non abundat, ut ait Markland. *Ista calliditas tua ipsa incallida est*, ut fere vertit Erasmus. Porson. Adv. l. c. citat Cicer. ad Att. VII, 3. *Causam solam illa causa non habet; ceteris rebus abundat.* Lenting. p. 68. sensum hoc modo explicat: *Num* (nam interrogative haec enuntianda esse censet) *illa tua calliditas (qua per speciem matrimonii filiae me induxisti, ut huc venirem) eadem nunc non satis callide intelligit, quid dicam?*

V. 1128. πέπεισμ' Parr. A. B. Flor. 1. 2. Sed recte Elmslei. *Quart. rev.* 14. p. 459. et Erfurdt. ad Soph. Aiac. 190. p. 516. corrigunt: πάντ' οἶδα καὶ πεπύσμεθ', ἃ σὺ μέλλεις με δρᾶν.

V. 1130. In Ald. Herv. 1. 2. sine interpunctione legebatur. Commate post πολλά distinxit Brub. Canter. colo

habui γε delere quod Gaisf. etiam fecit. Tum pro χὐπὶ τοῖς πέπλοις scripsi χὐπὸ σοῖς π.

V. 1108. πρὸς τῆςδε Ald. rell. quod defendit Markl. Et explicari possit *dicam eius et mei commodi causa*, ut explicant Reisk. et Heath. Vid. praeter eos, quos citavi Gramm. gr. §. 590. not. u. Monk. ad Alc. 57. Sed melius est πρὸ τῆςδε, ut edidit Barnes. et habent Flor. 1. 2. Vict.

V. 1109. οὐδέ θ' ἡδέως Ald. rell. Reisk. et Markl. em. οὐδ' ἐθ' ἡδ. quod est in Par. C. Flor. 1. 2. Vict. Praeterea ἡδέως ὁρᾷς nihil est. Markl. inseruit μ', μ' ὁρᾷς.

V. 1110. πρόσθ' om. Par. A.

V. 1111. 12. 13. Ad hos versus offendit Bremi p. 237 sq. Initium enim orationis Iphig. tale esse, ut plura post illud dicenda ab ea exspectes; neque tamen quidquam addi. Itaque hos versus cum duobus praecedentibus 1109. 10. ex alia fabulae recensione illatos censet. Posse quidem vss. 1111 sqq. Clytaemnestrae tribuendos videri; sed repugnare Agamemnonis verba, quae aperte ad plures pertineant. Hoc quidem levius est; nam etsi una Clytaemnestra locuta erat, tamen non solum ex eius verbis, sed etiam ex Iphigeniae et Orestis vultu ac gestu intelligere poterat Agamemnon omnium σύγχυσιν καὶ ταραγμόν. et in Vict. tres hi versus Clytaemnestrae tribuuntur. Sed vix procedit haec ratio. Post tale enim initium Clytaemnestram continua oratione uti oportebat, non interrogando Agamemnonem urgere. Itaque Bremii indicio equidem hactenus subscribendum puto, ut hi versus alieni habeantur. Ceterum cum v. 1112 sq. Heath. apte comparat El. 911.

V. 1113. Markl. coni. κἂν μέσοις, καὶ πανταχοῦ.

V. 1114. Markl. interpungit: Τί δ' ἔστιν, ὥς μοι πάντες, *Quid vero est quare* etc. quod dubito an dici possit.

V. 1117. Ald. Brub. Herv. 1. 2. Flor. 2. Vict. οὐδὲν κέλευσμ' οὐ δεῖ γ'. Flor. 1. οὐδὲν κέλευσμ' οὐ δή. Canter. em. οὐδὲν κελευσμοῦ δεῖ γ', quod habere videntur Parr. Markl. pro δεῖ γ' coni. δεῖ μ', non sine specie, ut ait Porson. ad Eur. Or. 659. p. 170. ed. Lips.

V. 1118. κτενεῖν Elmsl. in *Quart. rev.* 14. p. 446.

V. 1120. Parr. A. B. C. Flor. 1. 2. Vict. praefigunt diiambum Ἔχ' ἥσυχος, praeclare, inquit Markl. Ego

illa verba extra versum poni non memini. Boeckh. de trag. p. 294. suspicatur esse variam lectionem pro ἔα v. 1119. ut ita fere scriptum fuerit: Ἔχ' ἥσυχος· τλήμονα λέγεις ἃ μή σε χρή. V. D. in *Class. journ.* nr. 3. p. 612. coni. ἔχε νῦν σύ μοι· τὸ πρῶτον ἀπόκριναί μ' ἁπλοῦν. Possis etiam ἔχ' ἥσυχος· τὸ πρῶτον ἀπόκριναι πάλιν. Nam κἀκεῖνο de re non nova, sed quae iam dicta est, vix aptum; et formula ἔχ' ἥσυχος reprimuntur fere, qui contra dicere aliquid volunt. vid. Med. 547. Hipp. 1303. post quam sine copula addi solet, quod dicendum est.

V. 1121. εἰκότα κλύεις Ald. rell. Metro et sensui convenientius Markl. et Musgr. εἰκότ' ἂν κλύοις. κλύοις etiam Vossius. Helen. 1085. ἢν γάρ καί τι πλημμελές σε δρᾷ, Τάφος σ' οὔδ' ἂν ῥύσαιτο — —. Cf. Gramm. gr. §. 524. 5.

V. 1123. Ald. rell. ἆ πότνια τύχη καὶ μοῖρα καὶ δαίμων γ' ἐμός. Parr. A. B. Flor. 1. 2. μοῖρα δαίμων τ' ἐμός. Par. C. ap. Markl. μοῖρα τ' δαίμων γ'. μοῖρά τ' etiam Vict. Lectione Codd. recepta, et vocc. τύχη et μοῖρα transpositis locum sanavit Musgr. Cf. Porson. Adv. p. 254.

V. 1125. Ald. rell. τίν' ἠδίκησαι. Parr. B. C. Flor. 2. τίμ' (ν' supra) ἠδίκησε. Flor. 1. τιν' ἠμ' ἠδίκησε. Vict. τι μ' (τινι ἢ supra) ἠδίκησε. Ex ἠδίκησαι facilius fieri potuit ἠδίκησε, quam contra. Igitur lectionem Ald. servavi, sed pro τίν' scripsi τί δ'. Fortasse tamen τίν' mutatum non oportuit. Hel. 456. πρὸς τίν' οἰκτρὸς εἶ;

V. 1126. αὐτός non abundat, ut ait Markland. *Ista calliditas tua ipsa incallida est*, ut fere vertit Erasmus. Porson. Adv. l. c. citat Cicer. ad Att. VII, 3. *Causam solam illa causa non habet; ceteris rebus abundat.* Lenting. p. 68. sensum hoc modo explicat: *Num* (nam interrogative haec enuntianda esse censet) *illa tua calliditas (qua per speciem matrimonii filiae me induxisti, ut huc venirem) eadem nunc non satis callide intelligit, quid dicam?*

V. 1128. πέπεισμ' Parr. A. B. Flor. 1. 2. Sed recte Elmslei. *Quart. rev.* 14. p. 459. et Erfurdt. ad Soph. Aiac. 190. p. 516. corrigunt: πάντ' οἶδα καὶ πεπύσμεθ', ἃ σὺ μέλλεις με δρᾶν.

V. 1130. In Ald. Herv. 1. 2. sine interpunctione legebatur. Commate post πολλά distinxit Brub. Canter. colo

H. Steph. et Markl. Pro *κάμνης* Porson. ad Hec. 1166. edit. 3. (vid. *Quart. rev.* 14. p. 459) *κάμῃς*.

V. 1131. *με δεῖ* Codd. et edd. Ita τὸ *ἀναίσχυντον* positum erit *ἐν τῷ σιωπᾷν*, quod qui convenit? Igitur e coniectura dedi *τί δεῖ*, et sic Elmslei. in *Quart. rev.* l. c. Ad *τί δεῖ* adscriptum erat *με*, *τί με δεῖ*.

V. 1133. Legebatur *ἄκουε δὴ νῦν*.

V. 1132. Flor. 1. 2. *χρησώμεθ'*.

V. 1136. *ἔγημες* edd. et Codd. miro consensu. *ἔγημας* legendum vidit Markl. et sic, notante Porsono Adv. p. 254. Eustath. ad Od. *λ'*, p. 1693. (446, 48.)

V. 1138. *προςούρισας* Codd. et edd. *προςούδισας* Scaliger, Milton. Barn. Markl. Wesseling. ad Herod. p. 420. Iacobs. p. 108. *προςούρισας* miro modo defendere conatur Musgrav. nec minus mira comminiscitur in supplem. *βρέφος τε τοὐμὸν ζῶν πρὸς ὀκρίδας βαλών. πάλῳ* si verum est, recte vertit H. Steph. in Thes. T. III. p. 30. F. *infantem meum vibrando illisisti solo, s. vibratum.* Sed *πάλος* ista vi hoc solo loco legitur. *πέδῳ* coni. Scaliger et recepit Gaisford. Sed huius voc. vis inest iam in *προςούδισας*, et quid est *σῷ πέδῳ?* Saltem ad partes vocanda erat Musgr. coniectura *ζῶν* pro *σῷ*, *βρ. τε τοὐμὸν ζῶν προςούδισας πέδῳ*, ut fecit Iacobs.

V. 1140. Recte Markl. *καὶ τὼ Διός τε παῖδ' ἐμώ τε συγγ.* adstipulante Elmsleio ad Med. 940. Sin cum Markl. scribas *Καὶ τὼ Διός σε παῖδ'*, scribendum etiam erit *ἐμὼ δὲ συγγ.*

V. 1141. Barn. in marg. al. *ἐπί σ' ἐστρατευσάτην*, quam, utpote veterem lectionem, retinendam fuisse dicit Reisk.

V. 1147. Ald. rell. *ὥςτ' εἰςιόντα τε.* Emendavit Canter.

V. 1150. Par. A. *φαυρον*.

V. 1152. Pro *τλημόνως* Elmsl. *Quart. rev.* 14. p. 460. coni. *τλήμονος*.

V. 1154. Porson. Adv. p. 254. *λέξον, ὅ τι φήσεις.* Mihi gravior esse videtur vulgata.

V. 1155. Ald. Herv. 1. 2. et Codd. *καλὸν γένος*. Brub. Stiblin. Cant. Barn. *καλόν γε νῷ*, haud dubie e coniectura

eius, qui Brubachianam curavit. Praeclara emendatio est V. D. in Edinburgh rev. n. 37. p. 69. qui totum vs. sic legit: *Μενέλαος Ἑλένην ἵνα λάβῃ. καλόν γ' ἔθος. γ' ἔθος* primum in *γ' ἔθνος*, tum in *γένος* abiisse. Sic *γένους* scriptum esse in Athen. p. 297. D. pro *ἔθους*.

V. 1157. Par. B. Flor. 1. 2. Ald. Brub. Herv. 2. *ταχθεῖσα*. Herv. 1. Cant. *τ' ἀχθέντα. τἄχθιστα* coni. Brodaeus, Canter. Scalig. commode citantes Troad. 372. *ὁ δὲ στρατηγὸς ὁ σοφὸς ἐχθίστων ὕπερ Τὰ φίλτατ' ὤλεσε.* Tum *ὠνουμένῳ* Musgr. recte.

V. 1158. In *ἢν στρατεύσῃ* nescio cur haeserit Markl. (est enim coniunct. aor. med. ab *ἐστρατευσάμην*.) qui coni. *ἢν στρατεύσῃς*. Sed difficultas est in *ἢν γενήσῃ*, neque enim *ἐγενησάμην* dicunt Graeci. Igitur Elmslei. in *Quart. rev.* l. c. corrigit *ἄγ', εἰ στρατεύσει — γενήσει.*

V. 1160. Markl. Qui Euripidae iambis assueti sunt, inquit, hunc praeferent, *Τίν' ἐν δόμοισι καρδίαν μ' ἕξειν δοκεῖς;* Mox tamen, quum *ἐν δώμασι* iam praecesserit, proponit: *Τίν' ἔνδον εἴς σε καρδίαν μ' ἕξειν δοκεῖς;* quam sententiam ibidem statim retractat. Porson. citat Apsinem inter Aldi Rhet. p. 725, 21. qui mox v. 1161. *δόμους μὲν τούςδε προςίδω κενούς.*

V. 1163. *κάθωμαι* pro *κάθημαι* Elmslei. in *Quart. rev.* l. c. citans Soph. El. 266—274. Eur. Alc. 961—65. Sed mutatio illa structurae satis frequens.

V. 1164. Elmslei. *Quart. rev.* „Versus paulo numerosior evadet, si legamus *ὁ φιτύσας πατήρ.* vid. Porson. App. ad Toup. p. 443."

V. 1165. Post hunc versum Brunck. ad Androm. 397. ponit vss. 1172—1183. tum 1193. 5. 1170. 71. 1166—69. sic flagitare dialecticen dictitans.

V. 1166. Quid sit *πρὸς τοὺς δόμους καταλιπεῖν*, non intelligo. Si id quod *καταλ. τοῖς δόμοις*, ut accipit Markl. primum *καταλείπειν πρός τι* pro *τινὶ* inusitatum est, tum hoc ipsum quid sibi vult *μισθὸν καταλείπειν δόμοις?* Musgrav. comparat has constructiones, *τὴν αἰσχύνην τὴν πρὸς τοὺς πολίτας* Herod. vit. Hom. c. 2. *τὸν πρὸς τοὺς πολεμίους κίνδυνον* Lysiae p. 17. *τὴν τιμὴν προς τοὺς ἄνδρας* Plut. Num. p. 140. ed. H. Steph. Iunxit itaque *τοιόνδε μισθὸν πρὸς*

τοὺς δόμους, non *καταλιπὼν πρὸς τοὺς δόμους;* at tunc *μισθὸν τὸν πρὸς τοὺς δόμους* dictum oportuit, et illa loca dissimilia sunt. Articulus etiam a more tragicorum abhorret. Fortasse excidit versiculus, in quo fuit *πάλιν ἀφίξῃ πρὸς τοὺς δόμους.*

V. 1167. Reisk. Markl. Musgr. coni. *ἐνδεῖ*, i. e. *ἐνδεήσει*, *opus erit.* Sed quidni imperfecto locus sit, quum sermo sit de consilio occidendae filiae antea iam capto? *βραχεῖα πρόφ.* est praetextus levis, nullam vel exiguam vim habens, nimirum quod alioqui in Troiam perveniri non posset. *Tam parum liberos amabas, ut levi tantummodo causa opus tibi esset ad occidendam filiam: quare male te accipiemus.* Fortasse leg. *προφάσεώς σ' ἔδει μόνον.* Markl. versus 1170. 71. ante hunc ponendos censet. Nam vocem *ἐπεί*, *nam*, rationem reddere duorum istorum versuum, non praecedentium. At accommodatius est, primo significare Clytaemnestram, se maritum ulcisci velle, deinde precari, ne huc sese adigat maritus, quam contra; et si inter v. 1166. et 1167. intercidit versus, is eiusmodi esse potuit, ut *ἐπεί* v. 1167. commodius etiam ad eum referretur.

V. 1168. Par. A. *ἔφον* vel *εφου* pro *ἐφ' ᾗ. χαὶ παῖδες* Markl. Vix opus.

V. 1172. Adhuc affectu materno exponendo et vindictae studio, quod inde exarsurum esset, significando movere voluit Agamemnonem. Nunc ne diis quidem hanc victimam acceptam esse posse, ut, ea mactata, commodi quidquam in ipsum redundet, demonstrat.

V. 1172. Markl. colo interpunxit post *παῖδ'*, quum in Ald. rell. esset comma. Idem *σήν* malit pro *τήν.* Elmslei. in *Quart. rev.* 14. p. 460. coni. *θύσας δὲ σὴν παῖδ', ἔνθα τ. ἐ. ἐ.* i. e. *ἐὰν θύσῃς*, citans Suppl. 539. cum not. Markl. At qui preces ad deos facit, facit eas *θύων*, non *θύσας.* Vid. Hec. 520 sqq. et sic sq. v. est *κατεύξει σφάζων*, non *σφάξας.*

V. 1173. Elmslei. Add. ad Heracl. 488. et ad Med. 323. not. q. coni. *τέκνα* ob v. 480. 726. 1003. satis levi de causa. Cf. ad 471.

V. 1176. Ald. rell. *οὔτ' ἄρ' ἀσ.* Barnes. *οὔτ' ἆρ'.* E coniectura dedi *οὐ τἄρ' ἀσ.* (*ἦ τἄρ'* vel *ἦ τἄν* scribendum censet Lenting. p. 68.) et cum Grotio et Heathio interrogandi signum posui post *εὖ φρονήσομεν* v. sq. Alioqui *ἦ τἄρ'* legendum erit cum Musgravio et Valcken. diatr. p. 188. ut Hipp. 480. Sequentium sensum recte explicavit Bremi p. 238 sq. *εὖ φρονεῖν τινι* dicitur *ὁ ἀγαθὸν αὐτῷ εὐχόμενος.* Itaque recte dicere aliquis potest: deos stolidos putaremus, si commoda in parricidas redundatura ab iis flagitaremus, eosque nos exauditures esse speraremus. Sic iam accepit Erasmus: *Sed me tibi boni precari quippiam Par fuerit, ac votis lacessere numina? At non et ipsos iudicarimus deos Stultos item esse, ut annuant eiusmodi, Si parricidis nos voluerimus bene — —.* Ita concidunt coniecturae Valck. l. c. *εὔφρονες γένοινθ'* pro *εὖ φρονήσομεν*, et Musgravii *εὔφρον' ᾄσομεν.*

V. 1178. *ἥκων δ' εἰς Ἄ.* Flor. 1. 2. Vict. *προςπέσοις* Ald. rell. Sed Parr. A. B. Flor. 1. 2. *προςπέσῃς*, unde Musgr. *προςπεσῇ.*

V. 1180. *παίδων σ' ἐὰν αὐτῶν προθ.* Ald. rell. et Codd. vitiose. Heath. et Markland. *σ' ἂν αὐτῶν*, quod probat etiam Bremi p. 239. Sed *ἄν* pro *ἐάν* recte Tragicis abiudicant Critici. Porson. ad Eur. Phoen. 1373. citat *παίδων σ' ὅτων ἂν προθέμενος κτάνῃς τινά;* qua coniectura, improbata etiam Bremio l. c., nullum aptum sensum effici ait Hermann. in censura, et Porsonum scribere debuisse *ὅτων γε*, si orationem recte se habere et soloecismo carere vellet. Quid soloecismi insit in Porsoniana lectione, equidem non video; sensum accommodatum non inesse fateor, nec *ὅςτις* pro simplici *ὅς* usurpari puto, multo minus *ὅςτις ἄν* de certo homine. Elmslei. ad Soph. Oed. T. 1460. et ad Eurip. Med. p. 236. not. q. dubitanter corrigit *ἵν' αὐτῶν*, audacter *προέμενος. προθέμενος* vertunt *consulto.* Erasm. *Quis vel adspectu, obsecro, Post e tuis dignabitur te liberis, Quum tu* sciens *necaris horum quempiam?* Sed ubi unquam apud Tragicos *προτίθεσθαι* hac vi usurpatum reperitur? Si verum est *προθέμενος*, verterim *re ad deliberandum proposita*, de qua vi vocis vid. Valck. ad Herod. p. 645 sq. At *προέμενος* est *prodens*, aliorum arbitrio committens, quod ipse nullius momenti habeas. Dicere vult Clyt. Nemo e liberis tuis te adspiciet; nam verendum iis erit, ne rursus aliquem ex ipsis interficias. Sed indignantium et cum indignatione

irridentium est, ut id quod futurum esse vel fieri posse praevident, tanquam consulto ab improbis factum ponant. Itaque dicere poterat Clyt. *τίς δὲ καὶ προςβλέψεται Παίδων σ'; (ἢ προςβλέψεταί σε) ἵν' αὐτῶν προέμενος κτάνῃς τινά;* Itaque Elmsleii coniectura placet.

V. 1181. Par. C. Flor. 2. Vict. *ἦλθεν ἤδη.* Flor. 1. *ἦλθεν δή. ἦλθον διὰ λόγων* ad sensum idem est ac *λόγοις διῆλθον* s. *ἔλεγον.* hinc ad sensum respiciens addidit *ταῦτα.* Ridicula est Musgravii coniectura, quam ipse certam emendationem vocat, *Ταῦτ' ἦλθεν, ἢ μή, διὰ λοβῶν; Haec tibi in iecur, annon, penetrarunt?* Mox edd. et Codd. *ἢ σκῆπτρά σοι μόνον διαφ. καὶ στρατ. σε δεῖ,* quod aperte vitiosum est. Itaque dedi *ἦ σκῆπτρά τοι. Sane oportet te solum exercitui praeesse.* Hoc est id, quod responsurum Agamemnonem praevidet Clyt. Sequitur refutatio: *At tunc oportebat* etc. sed hoc, ut saepe, pronomine relativo cum praecedentibus connectitur. Vid. quae monui ad Cicer. or. pro S. Roscio §. 105.

V. 1183. *ὃν χρή* edd. et codd. Recte Reisk. et Markl. *ὃν χρῆν. Oportebat te iusta oratione uti, sed non usus es.* Ceterum colo interpungendum erat post *λέγειν.*

V. 1186. *ἐν ἴσῳ γὰρ ἦν τόδ'* dicta sunt *διὰ μέσου,* et constructio sic procedit, *ὃν χρῆν δίκαιον λόγον λέγειν, ἀλλὰ μὴ παρασχεῖν. ἐν ἴσῳ ἦν τόδε* dictum est, ut *εἰκὸς ἦν, ἐχρῆν, ἔδει, τοῦτο ποιητέον ἦν,* ubi *ἄν* deesse minus recte dixi in Gramm. gr. §. 508. not. 1. Minus recte itaque Markl. coni. *ἐν ἴσῳ γ' ἂν ἦν τόδ'.*

V. 1188. *πρὸς μητρός* Ald. rell. *πρὸ μητρός* Scaliger, Barnes. et sic, ut videtur, Flor. 1. 2. e quibus nihil enotatum.

V. 1190. *παιδὸς ὑστερήσομαι.* Markl. coni. *παῖδ' ἀποστερήσομαι,* Musgr. *παῖδά σοι στερήσομαι.* Porson. Adv. p. 254. cum Reiskio *ἐστερήσομαι.* Non videtur quidquam mutandum esse. Qui proprie *ὑστερεῖ ἄθλου τοῦ προκειμένου,* is non accipit praemium, eo privatur. hinc *ὑστερεῖν τινός* omnino esse potuit *amittere aliquid.*

V. 1191. Ald. rell. *ὑπόστροφον,* contra metrum et sensum, nec audiendus vulgatam defendens Barnesius. Scaliger eodem auctore *ὑπώροφον,* imo *ὑπόροφον.* Parr.

A. B. C. Flor. 1. 2. Vict. *ὑπότροφον,* ut edidit Musgr. i. e. *τὴν ὑπ' αὐτῇ,* tanquam sub alis pulli, *τρεφομένην. κομίζουσα, curans, fovens,* ut Heracl. 91. *τοῦ ποτ' ἐν χειρὶ σᾷ κομίζεις κόρους νεοτρεφεῖς;*

V. 1194. Ald. rell. et Codd. *εἰ δ' εὖ λέλεκται νῶϊ μὴ δήγε κτάνῃς,* in quibus *νῶϊ* pro *νῶϊν* soloecum est, et dissyllabum contra morem Atticorum. Nec *μὴ δή γε* convenit: *ne, quaeso, occidas saltem filiam,* quasi hoc minimum sit, quod ab eo petat. Itaque Pierson. ad Moer. p. 266. coni. *εἰ δ' εὖ λέλεκται ταῦτα νῷν, μὴ δὴ κτάνῃς.* Markl. *εἰ δ' εὖ λέλεκται νῶιν* (i. e. *νῷν*), *σὺ μὴ δή γε* (vel *δῆτα*) *κτάνῃς.* Musgrav. *εἰ δ' εὖ λέλεκται, γνῶθι· μὴ μὴ δὴ κτάνῃς.* Elmslei. ad Heracl. 999. *εἰ δ' εὖ λέλεκται τἀμά, μὴ δὲ* (sic) *σὺ κτάνῃς.* Blomfield. Mus. cr. 2. p. 189. *εἰ δ' εὖ λέλεκται τἀμά, μὴ δῆτα κτάνῃς.* Piersoni coniectura placuit Brunckio ad Andr. 397. Musgravii Buttmanno in Lexil. p. 53. not. nisi quod hic sqq. sic constituit — — *γνῶθι, μηδέ γε κτάνῃς.* Ex his coniecturis nulla talis est, quae prae ceteris probabilis videatur. Et *ταῦτα* in hac vicinia voc. *τούτων* languet, et *νῷν* vel *μοι* commode omitti poterat; si nihil nisi *εἰ δ' εὖ λέλεκται* scriptum esset, nemo ad integritatem sententiae quidquam desideraret. An igitur has voces inferciens Grammaticus mutilum versum explevit?

V. 1195. *τε* om. Flor. 1.

V. 1197. *συνσώζειν* Par. A. Flor. 1. 2. Vict.

V. 1198. *ἀντείποι.* Par. B. *ἀντείπῃ.* „Demosthenes inseruisset *ἄν,* adv. Lept. p. 36. ed. Taylor. *οὐδεὶς ἂν ἀντείποι.*“ ***Markl.*** *ἀντερεῖ* certatim corrigunt Elmslei. in *Quart. rev.* 14. p. 460. Blomfield. Mus. 2. p. 190. Hermann. ad Soph. Ai. (qui ad Viger. p. 818. nudum optativum defenderat) Praef. p. XXII. Reisig. de vi part. *ἄν* p. 126 sq. Si vera sunt, quae ad Hipp. 468. disputavi, nulla opus est mutatione. Hoc quidem mihi parum probabile videtur, operae pretium quemquam duxisse explicare *ἀντερεῖ* adscripto coni. *ἀντείπῃ.* Infra 1370. *ἆρ' ἔχοιμεν ἀντειπεῖν ἔπος;* ubi vid. not.

V. 1199. Elmsl. ad Med. 56. not. z.: Si plura legerentur, qualia *σοὐρίζει* (i. e. *σοι ὁρίζει*) apud Aesch. Choeph. 927. *σοὔπισθεν* ap. Aristoph. Thesm. 165., auctor essem, ut h. l. reponeretur *ὥστε μοὐμαρτεῖν πέτρας*

Pro *ἐπάδουσ'* Par. B. *μεταδουσ'*.

V. 1201, Vict. *ἐνταῦθ' ἀνῆλθον*.

V. 1202. *δυναίμεθ' ἄν* est e coniectura Markl. et Porsoni Adv. p. 255. pro *δυναίμεθα*.

V. 1203. *γόνασιν ἐξάπτω* defendi posse videtur constructionibus, *Πορθεῖ γὰρ τρεῖς παῖδες ἀμύμονες ἐξεγένοντο*, et *καί σφι εἶδε ἅπασι τέκνα ἐκγενόμενα*, quibuscum hunc locum comparavi in Gramm. gr. §. 377. not. 1. Adde Iphig. T. 790. Markl. corrigit *γόνατος*.

V. 1207. *λεύσσειν* pro *βλέπειν* Plutarch. de aud. poët. p. 17. D. quod unice probat Porson. Adv. p. 255. Cf. Valcken. diatr. p. 140. Neque tamen satis certa Plutarchi memoriter citantis est auctoritas. Idem *ὑπὸ γῆν* pro *ὑπὸ γῆς*, quod Euripidis libri habent. Vid. ad Hec. 144. *ἀναγκάσεις* Flor. 1.

V. 1208. Legebatur *γούνασι*, quod iam Barnes. correxit.

V. 1211. Libri *εὐδαίμονος ἀνδρός*. Markl. coni. *εὐδαιμονοῦντος ἐν δόμοισιν*, ut vulgata esset e lectione su- *εὐδαίμονος ἀνδρός* prascripta *εὐδαιμονοῦντος*. Pierson. Veris. p. 65. *εὐδαίμον' ἀνδρός*. Porson. Adv. p. 255. *ἆρ' εὐδαίμονος, Ὦ τέκνον, ἀνδρὸς ἐν δόμ. ὅ*.

V. 1212. *ἀξίαν* pro *ἀξίως* Par. A.

V. 1214. *ἀντιλάζυμαι* Markl. edit. Oxon. ubi Gaisford. citat Porson. ad Orest. (imo Medeam) 1213.

V. 1215. *τί δ' ἆρ' ἐγώ σε πρέσβυν; ἆρ' εἰςδ.* Sic distinctum in Ald. rell. quod non debebat ita refingere Markl. *τί δ' ἆρ' ἐγώ σε; πρέσβυν ἆρ' εἰςδ.* Vid. ad Hippol. 851. ad Cicer. or. pro S. Rosc. §. 92.

V. 1220. *πρός σε Πέλ.* e Marklandi coniectura pro *πρός γε Πέλ.*

V. 1221. Ald. rell. *καὶ τῆς γε μητρός*. *τῆςδε* e Par. C. recepit Markl. et sic etiam Flor. 1. 2. Vict.

V. 1224. Hic versus mihi quidem valde otiosus videtur.

V. 1227. Ald. rell. et Codd. *εἰ μὴ τοῖς ἐ. πεισθῇς λόγοις*. *εἰ* apud Atticos non iungi Coniunctivo post alios monuit Hermann. ad Viger. p. 831. not. 304. et quum

in plerisque locis, ubi *εἰ* cum Coni. legitur, alii Codd. *ἐάν*, alii *ἄν*, alii *ἤν* habeant, quis dubitet, quin ibi, ubi nulla talis varietas exstat, *εἰ* librariorum errori, e consuetudine serioris temporis nato, tribuendum sit? Quo magis miror Hermannum, ad Soph. Aiac. 491. obiter, quasi in re notissima, *εἰ* etiam apud Atticos recte Coniunctivo iungi dicentem. Aesch. Prom. 1023. (1050 Blomf.) *σκέψαι δ', ἐὰν μὴ τοῖς ἐμοῖς πεισθῇς λόγοις*. Hinc cum Herm. ad Viger. l. c. scripsi *ἢν μὴ τοῖς ἐ. π. λ.* Sed Porson. Adv. p. 255. *εἰ μὴ — πείθει*, Elmslei. ad Soph. Oed. T. 191. (cf. *Quart. rev.* 14. p. 460.) *εἰ μὴ — πείσει*, coll. Hipp. 1086.

V. 1229. Servavi lectionem Ald. quamvis aperte vitiosam; cuius rei nunc me poenitet. Nam Codd. omnes, tres Pariss. duo Flor. *συνδάκρυσον* pro *σὺν δάκρυσιν*, Pariss. etiam cum Victor. *ἱκέτευσον πατρός*. At *ἱκετεύειν* non iungitur genitivo eius, quem quis precatur: nec audiendus videtur Bremi, qui p. 240. *ἱκέτευσον πατρός* vertit *precare eum per officia, quae pater praestare debet* (*Flehe ihn bei seinen Vaterpflichten*), quod dici quidem graece potest, sed ineptum sensum fundit. Quum enim id, per quod aliquem precamur, ei, quem precamur, per se carum esse debeat, quis ita loquatur, precare patrem per officia patris, quippe quae ipsi cara sint, ut ne filiam occidat, i. e. ut patris officium servet? Verum vidisse videtur Censor edit. Aeschyli Butlerianae in *Quart. rev.* 5. p. 393. i. e. Blomfield, (vid. Mus. crit. 2. p. 189.) qui scribendum censet: *ὅμως δὲ συνδάκρυσον ἱκέτευσόν τε πρός*. *πρός* quum semel pro usitato compendio vocis *πατρός* habitum esset, deleta transversa lineola (*προς*) pro *ἱκέτευσον* emendator aliquis, si diis placet, scripsit *ἱκέτης γίγνου*.

V. 1230. Paris. A. *τὴν σὴν ἀδελφὴν ὡς αἴσθημά τι*. unde Markl. suspicatur scriptum olim fuisse *Τὴν σήν τ' ἀδελφὴν σῶσον· ὡς αἴσθ. τι*. Boeckh. p. 295. scribendum censet *μὴ κτανεῖν*.

V. 1234. Flor. 1. *ἀντόμεθα*. *δύω* Ald. rell. et Codd. *δύο* iam Barnes. *δύω τέκνω* malebat Markl. sed *δύο φίλω* satis defendi loco Eurip. Phoen. 1659. monuit Porson. Adv. p. 255.

V. 1236. Canter. Nov. lect. VI, 23. coniicit *πάντα*

κινήσω, afferens Platonicum illud e Philebo (p. 15. E. Steph. T. III. p. 217. Bip.) *ἐνθουσιᾷ τε καὶ πάντα κινεῖ λόγον ἄσμενος*. Assentitur Aemil. Portus. Ita iungenda essent *ἓν συντεμοῦσα*, quod fieri non posse bene ostendit Musgr. ex Hec. 1180 (1156) afferens *ἅπαντα ταῦτα συντεμὼν ἐγὼ φράσω*. Mihi iungenda videntur *ἓν συντεμοῦσα πάντα λόγον*, quod dictum sit pro *διὰ τοῦ συντέμνειν πάντα ἓν εἰποῦσα*, vel *συντόμως ἓν εἰποῦσα*, de qua dicendi figura vid. ad Hec. 795. Suppl. 74. Sic Herm. explicat Pindaricum Pyth. 5, 13. *ὃς εὐδίαν καταιθύσσει τεὰν ἑστίαν* i. e. *τῷ εὐδίαν καταιθύσσειν εὐδιανὴν ποιεῖ τὴν ἑστίαν*.

V. 1237. *τό* om. Flor. 1.

V. 1238. Ald. rell. et Codd. *τὰ νέρθε δ' οὐδείς*. Sed Stobaeus Tit. 118. *τὸ νέρθεν οὐδέν*, unde Heath. Markl. et Valcken. diatr. p. 141. *τὰ νέρθε δ' οὐδέν*. At Bremi p. 241 sq. *Ense recidendum, ne pars sincera trahatur* dictitans, versus 1238. 9. delendos censet, utpote indignos Iphigeniae animo. At in hac scena Iphig. nondum animum ad mortem pro patria obeundam paratum prodit, unice id agens, ut vitam servet, (vid. v. 1205.) plane diversa ab ea, quae v. 1348 sqq. loquitur. Quae hic Iph. dicit *κακῶς ζῆν κρεῖσσον, ἢ θανεῖν καλῶς* non multum abhorrent ab iis, quae Achilles dicit Od. λ', 488 sqq.

V. 1239. *ἢ καλῶς θανεῖν* Flor. 1. 2.

V. 1243. Ald. rell. et Codd. *φιλῶν ἐμαυτοῦ τέκνα*. Markl. malle se dicit *φιλῶ τ' ἐμ*. allatis locis Hipp. 314. Helen. 999. Herc. f. 277. At si illis locis *φιλῶ τε* legitur, num idcirco nefas est *φιλῶν* dicere eum, qui hoc dicere velit, se ea, quae ad misericordiam commovendam valeant, sentire et intelligere, quippe quum liberos suos amet? Adsentiuntur tamen Marklando Musgr. et Porson Adv. et mihi quoque magis placet *φιλῶ τ' ἐμ*. quam *φιλῶν*. Sed corrigendi nulla necessitas.

V. 1247. *χαλκέων θ' ὅπλων*. Sic Flor. 1. 2. Vict. Vulgo deest *θ'*.

V. 1250. *κλεινόν* est ex em. Marklandi, Reiskii, Valck. ad Phoen. 1746. probata Toupio Epist. cr. p. 133. (T. II. p. 566.), Musgravio et Porsono Adv. p. 256. pro *καινόν*. Vossius coni. *κενόν*. Tum Markl. Hic autem versus, inquit, praecedenti bene praeponi potest, et forte debet. Commodior certe haec ei sedes esset. Sed fortasse v. 1250. aliunde additus est, nec Euripides quidquam aliud posuit, nisi quod tunc solum spectabatur, quodque unum Iphigeniae immolatione effici volebat Calchas, ut Graeci in Troiam pervenirent.

V. 1251. Eleganter Lobeck. ad Soph. Ai. v. 705. extr. coni. *ἔμηνε — στρατόν*. Pro *Ἀφροδίτη* Voss. *ἀφροσύνη*.

V. 1253. *Ἑλληνικῶν* conieceram, quod idem coniecit Elmslei. in *Quart. rev.* 14. p. 460. conferri iubens Aldinam Phoen. 30. 1633. Andr. 758. Suppl. 27. 73. 658. 704. 765. 1163. Iph. A. 1223. in quibus omnibus terminatio similem terminationem peperit.

V. 1254. *κτείνουσι* libri. *κτενοῦσι* e Scalig. Heinsii, Rutgers. Duporti coniectura ediderunt Barnes. et Musgrav. Iidem v. sq. *θέσφατ' εἰ* pro *θέσφατον εἰ*.

V. 1261. *βαρβάροις ὑπό*. Usitatior constructio est *βαρβάρων ὕπο*. *Musgr.* In poëtis quidem altera non minus usitata. Vid. Gramm. gr. §. 392. not. et Blomfield. ad Aesch. Pers. 58.

V. 1264. Libri *θανάτου σοῦ*. Musgr. *θανάτου τοῦ σοῦ*.

V. 1266. Flor. 1. 2. *μῆτερ μᾶτερ*. Vict. *μᾶτερ μᾶτερ*. *ταὐτὸ γάρ* peccat in *συνάφειαν* anapaestorum. Itaque Heath. scribi voluit *ταὐτό γε*, Markl. *ταὐτὸ δέ*, Musgr. *τόδε γάρ*, Porson. Adv. p. 256. *ταὐτόν*, deleto *γάρ*. recte. vid. ad Phoen. 499.

V. 1270. Sequentes versus usque ad 1275. qui iambicus est, omnes pro dochmiacis habet Seidler. de verss. dochm. p. 52. not. rectius quam Elmslei. qui eos metro trochaico decurrere dicit ad Med. p. 77. not. Versu 1270. legendum coni. Seidl. *ἰὼ ἰώ Φρυγῶν νιφόβολον νάπος*, Hermann. apud eumdem *ἰὼ ἰὼ νιφόβολον Φρύγιον νάπος*. Mihi *ἰὼ ἰώ* diiambum efficere videtur, quem sequitur dochmius *νιφόβολον Φρυγῶν* cum duabus brevibus syllabis, quae pro iambo sunt.

V. 1272. *μητέρος* cum Seidlero scripsi pro *μητρός* ob metrum.

V. 1276. Elmsl. l. c. hos versus ita scribendos censet: *μήποτ᾽ ὤφελες τὸν ἀμφὶ | βουσὶ βουκόλον τραφέντα | παῖδ᾽ Ἀλέξανδρον κτίσαι.* ut numeros scilicet trochaicos efficeret. Seidler. l. c. *πόλει· μή ποτ᾽ ὤφειλε τὸν ἀμφὶ βοῦς | βουκόλον ἐκτραφέντ᾽ Ἀλέξανδρον οἶ | κίσαι*, nihil tamen certi de hoc loco pronuntiare ausus. Ut nunc versus descripti sunt, primus est dochmiacus incipiens a cretico; sequitur iambicus, tum antispastus cum cretico vel dochmiacus cum iambo.

V. 1278. Musgr. coni. *οἰκῆσαι*, recte improbante Brunckio ad Andr. 293.

V. 1282. Versus est choriambicus tetrameter, choriambi secundi et tertii arsin secundam solutam habens:

⏑́⏑ ⏑́⏑

–́⏑⏑–́ | –́⏑⏑— | –⏑⏑— | –́⏑⏑–́

V. 1286. *Κύπρις* tanquam insititium damnat Elmslei. ad Bacch. 1153. et ad Med. l. c. ubi versus, quos pro trochaicis habet, ita scribit: *ἔνθα ποτὲ καὶ Παλλὰς ἔμολε | καὶ δολιόφρων Κύπρις, Ἥρα θ᾽ | ὁ Διὸς Ἑρμᾶς τ᾽ ἄγγελος | (ἃ μὲν ἐπὶ πόθῳ τρυφῶσα, | δορὶ δὲ Παλλὰς, ἃ δὲ Διὸς ἄ | νακτος εὐναῖσιν βασιλίσι) | κρίσιν ἐπὶ στυγνὰν, ἔριν τε | [δυστυχῆ] τᾶς καλλονᾶς. | ἐμὸν, ἐμὸν δὲ θάνατον, ὄνομα | μὲν φέροντα Δαναΐδαισιν, | ὦ κόραι. προθύματ᾽ ἔλαβεν | Ἄρτεμις πρὸς Ἴλιον. | ὁ δὲ τεκών με τὰν τάλαιναν | (ἰὼ μᾶτερ, ἰὼ μᾶτερ) | οἴχεται προδοὺς ἔρημον. | ἃ δὲ δυστάλαιν᾽ ἐγὼ πι | κρὸν γάμον, πικρὰν ἰδοῦσα | δυσελέναν, φονεύομαι, δι | όλλυμαι σφαγαῖσιν, ἀνοσί | οισιν ἀνοσίου πατρός.* Equidem nihil decernere audeo, sed tamen v. 1283. videtur esse iambicus dimeter, sequens dochmiacus, tum 1285. antispastus cum dochmio, 1286. trochaicus trimeter brachycatalecticus, 1287. antispasticus dimeter, incipiens a diiambo, in quo pro priore

⏑⏑ ⏑⏑

iambo est dactylus: ⏒—⏑– | ⏑–́–́⏑ | ⏑–́–́⏑, sequentes iambici. V. 1289. *τᾶς* insititium videtur, non solum ob metrum, sed etiam quod articulus abhorret a more Tragicorum.

V. 1287. Recte Lenting. p. 68. Pro *Ἥρα τε* Beckius mallet *Ἥρα δέ*, omnino male. Minerva et Iuno, quae inferiores e proelio discesserant, Veneri hic opponuntur, quae superior discesserat.

V. 1290. *ὄνομα μέν*. Par. B. C. *μεν.* (above: *αν.*) in quo latere aliquid videtur Marklando. Vict. etiam *ὄνομα μεν.* (above: *ἀν*) et planius etiam Flor. 2. *ὄνομα μὲν.* (above: *μὰν*) Musgr. quia in oppositionibus nunquam non praecedat ea pars, quae *μέν* coniunctum habeat, verba transponit: *Δαναΐδαισιν ὄνομα μὲν | φέροντ᾽, ἐμοὶ δὲ θάνατον, ὦ κόραι.* Sed videtur ad se invicem referri *ἔριν καλλονᾶς* et *ἐμοὶ δὲ θάνατον.* Tum *ὄνομα μέν* positum, non respondente *δέ*, ut saepe fit.

V. 1294. Ald. rell. *ὦ μῆτερ, ὦ μῆτερ.* Flor. 1. 2. Vict. *ὦ μᾶτερ* bis.

V. 1301. Post hunc versum operarum culpa excidit versiculus *τούσδ᾽ εἰς ὅρμους εἰς Τροίαν.* Iunge cum Heathio *ἐλάταν πομπαίαν εἰς Τροίαν*, abietem, quae Graecos in Troiam deduceret. *ἐλάταν πομπαίαν* vero appositio est verborum *πρύμνας ναῶν χαλκεμβολάδων.*

V. 1303. Sequentia Tyrwhitt. sic constituebat: *Μήτ᾽ ἀνταίαν Εὐρίπῳ πνεῦσαι πνοιάν. Ζεὺς μειλίσσων αὔραν ἄλλοις Ἄλλαν θνατῶν λαίφεσι χαίρει, Τοῖσι δὲ λύπαν, τοῖσι δ᾽ ἀνάγκαν* etc. Non, puto, iunxit *μήτ᾽ ὤφελεν ἅδ᾽ Αὐλὶς πνεῦσαι ἀνταίαν πνοιάν*, quod vix dici potest, sed mutatam esse structuram censuit *μήτ᾽ ὤφελεν ἀνταίαν πνοιὰν πνεῦσαι*, quae constructio non nisi apud seriores scriptores invenitur pro *μήτ᾽ ἀνταία πνοιὰ ὤφελε πνεῦσαι.* Potius est *μήτε Ζεὺς ὤφειλε πνεῦσαι. πομπάν* pro *ἄνεμον* esse recte monet Musgrav. coll. v. 341. In sqq. duas constructiones in unam conflasse videtur Euripides, *Ζεὺς μειλίσσων αὔραν ἄλλοις θνατῶν [ὥστε αὐτοὺς] λαίφεσι χαίρειν*, et *Ζεὺς ἄλλαν ἄλλοις θνατῶν αὔραν διδοὺς, τοῖς μὲν χαίρειν, τοῖς δὲ λύπαν.* Ita *μειλίσσων* per zeugma ad omnia refertur. Ad sensum recte Erasmus: *Ventis o utinam secundis Recta cursus ad Ilium Vexisset celeres carinas, Transversis neque flatibus In terramque ferentibus Euripi exagitasset undas Iuppiter, auras aliis alias Placans, quo sua carbasa laeti Placitis videant distenta notis, His immittere tristia suetus, Hos vi cohibens* etc.

V. 1307. *τοῖσι δέ* debetur Tyrwhitto. Ald. rell. bis *τοῖς δέ*

V. 1311. Marklando *τῶν* deesse videbatur ante *ἀμερίων* ad supplendum anapaestum. Fortasse versus est glyconeus, ad quem ab anapaesticis poeta transit dactylico 1310. qui et anapaesticis et glyconeis cognatus est.

V. 1312. Barnes *χρεὼν δὲ τί*, cum nota interrogationis post *ἀνευρεῖν*, quam denuo delevit Markl. Hic etiam *ἄνδρεσσιν* coniicit, vel, si servetur *ἀνδράσιν*, legendum

— ◡ ◡ — ◡ ◡ —

ἐξευρεῖν, ut sit paroemiacus, *χρεὼν δέ τι δύςποτμον ἄν-*

— ◡ — ◡◡

δρεσσιν ἀνευρεῖν vel *ἀν δράσιν ἐξευρεῖν*. Ego suspicor versum esse logaoedicum cum anacrusi iambica ◡—| ◡◡—◡◡—◡◡◡—— pro ◡———.

V. 1313. 14. Iphigeniae continuandos censet Blomfield. Mus. crit. 2. p. 189. cui quomodo conveniant, equidem non video. Versu 1314. *τοῖς* om. Flor. 1.

V. 1315. Flor. 1. 2. *συμφορᾶς κακῆς*.

V. 1318. Libri *τόν τε τῆς θεᾶς παῖδ᾽, ὦ τέκνον γ᾽, ᾧ δεῦρ᾽ ἐλήλυθας*. Emendarunt Heath. Markl. Musgr. sed pro *τόν τε θ.* cum Reiskio scripsi *τόν γε θ. et quidem.*

V. 1320. Ald. rell. *τί δὲ φεύγεις τέκνον; τὸν Ἀχιλλέα, τὸν ἰδεῖν αἰσχύνομαι.* Prius *τόν* deest in Parr. A. B. Flor. 1. 2. Vict. Hinc Markl. versum constituit, prout edidi, nisi quod *τόνδ᾽* Musgravio debetur: Markl. *τόν γ᾽*. Lenting. p. 69. *τί δὲ, τέκνον, φεύγεις; Ἀχιλλέα τόνδ᾽ ἰδεῖν αἰσχύνομαι.*

V. 1322. Ald. rell. *πρὸς τὰ νῦν πεπραγμένα*. Parr. A. B. Florr. 1. 2. Vict. *πρὸς τὰ νῦν πεπτωκότα*, quod recepit Markl. ut legitur Hipp. 713. El. 644. Plut. ad Apoll. p. 112. E. qui, monente Porsono Adv. p. 256. sumsit a Platone Rep. p. 604. C. ed. H. Steph. „Adde Alexin Stobaei CIII. p. 560, 15. Terent. Adelph. IV, 7, 21."

V. 1324. Ald. Herv. 1. pro *Ἀχιλλ.* praefixum habent *Χο.* hic et 1325. 26. 27. 28. quod iam correctum in Brub. Herv. 2. rell.

V. 1326. *οἰωνὸν λόγων* vel *λόγου* malit Markl. citans Phoen. 1336. Ion. 753. Herc. f. 532. Sed ibi sunt *φροίμια λόγου* vel *λόγων*. *οἰωνὸς λόγου* nusquam legitur, sed ipsa res, sive bene s. male ominosa, vocatur *οἰωνός*, ut Phoen. 858. *οἰωνὸν ἐθέμην καλλίνικα σὰ στέφη.* Ion. 1191. *οἰωνὸν ἔθετο*, nimirum *τὴν βλασφημίαν*.

V. 1327. Flor. 1. 2. *κοὐδεὶς ἐναντία*, omisso *τοῖςδ᾽*. *κοὐδείς* libri omnes, contra metrum: recte Heath. et Markl. *οὐδείς*, deleto *κ*, quod e *Κλ.* adhaeserat.

V. 1328. Ald. rell. et Codd. *εἰς θόρυβον ἐγώ τοι καὐτὸς ἤλυθον*, contra metrum. Markland. coni. *ἔγωγε*, vel *ἐγὼ δέ*, vel *ἐγώ τε*, et *ἦλθον* pro *ἤλυθον*, Musgr. *ἐγώ τι*, de qua coniectura Blomfield. Mus. cr. 2. p. 189. *ἐγώ τι καὐτός* vix bene graecum iudico. Fort. leg. *εἰς θόρυβόν τιν᾽ αὖτος* (sic) *ἦ*. Scripsi *ἔγωγε καὐτὸς ἦλθον* cum Porsono Adv. p. 256.

V. 1329. Libri *μῶν κόρην σώζειν ἐμήν*, quod Markl. explicat cum Porto, *ὥςτε σώζειν*. Ita *τὸ σώζειν* effectus erit *τοῦ εἰς θόρυβον ἐλθεῖν*. quod quî fieri potest? Recte idem post Canter. coni. *σώζων*, *dum servare vis.*

V. 1330. Ferri posse *τίς δ᾽ ἂν ἔτλη* dicit Lenting. p. 69. quis vero auderet? (imo ausus sit) sed reponendum tamen videri, *τίς δ᾽ ἄρ᾽ ἔτλη*.

V. 1331. V. D. in *Edinb. rev.* n. 37. p. 71. coni. *Μυρμιδών* pro *Μυρμιδόνων*, recte ob metrum, nisi forte nomen proprium hic etiam excusationem habet.

V. 1333. Legebatur *τῶν γάμων*. Correxi *τὸν γάμων*, ut post verba appellandi legitimus usus est adiectivi cum articulo. Soph. Ai. 726. *τὸν τοῦ μανέντος κἀπιβουλευτοῦ στρατοῦ ξύναιμον ἀποκαλοῦντες.* Orest. 1133. *ὁ μητροφόντην δ᾽ οὐ καλεῖ.* Hipp. 584. *καὶ μὴν σαφῶς γε τὴν κακῶν προμνήστριαν, τὴν δεσπότου προδοῦσαν ἐξαυδᾷ λέχος.* Heracl. 973. *πρὸς ταῦτα τὴν θρασεῖαν — — λέξει.* Cf. Gramm. gr. §. 266. extr. Sed num anapaestus pro trochaeo in tertia sede tolerandus videtur, *οἵ με | τὸν γά | μων ἀπ | εκάλουν* —? Sequitur alius etiam anapae-

◡ ◡ —

stus, *απεκρι*.

V. 1335. *ἐπέμψατο*, *arcessivit.* Vid. ad Ph. 769.

V. 1337. Vulgo *καὶ μάχῃ*. E coniectura dedi *καὶ μαχεῖ*. et sic Elmslei. in *Quart. rev.* 14. p. 446. et Lenting. p. 69.

V. 1339. Elmslei. l. c. p. 461. sine haesitatione scribit ἀλλ' ὀνήσομέν σε. Male. ὀνησόμεσθα dicit Achilles, respiciens ad id, quod Clyt. dixerat, ὄναιο τῶν φρενῶν, *utinam fructum capias probi animi tui.* Respondet, *Ego vero fructum capiam.* Fructum autem intelligit eum, quem e servata Iph. capiet. Erasmus: *Dî, precor, tibi adsint prosperi. — Ii quidem sunt adfuturi.*

V. 1342. Vulgo ἰδίᾳ πρ. Correxerunt Heath. et Markl.

V. 1345. Recte Gaisford. edidit ἐμὲ δὲ χρὴ τί δρᾶν τότε;

V. 1346. Elmslei. auctar. annot. in Med. ad p. 175, 4. corrigit, ὡς τῆσδ' οὕνεκ' οὐ σφ. τῆσδ' οὕνεκα, puto, pro ἐμοῦ οὕνεκα. Quidni etiam dici possit τοῦ ἐμὲ αὐτῆς ἀντέχεσθαι οὕνεκα. Pro οὕνεκ' Par. A. B. Flor. 1. ἕνεκ'.

V. 1347. Vulgo ἀλλὰ μὴν εἰς τοῦτό γ' ἥξει. Barnesio manum ad capulum admovens vel milites respectans haec dicere videtur. Markl. coni. ἥξω, *Atqui ad hoc veniam* scil. ἵνα μὴ σφαγήσηται (sic). Ego coniecturam Musgr. recepi ἀλλὰ μὴν εἰς ταὐτό γ' (rectius ταὐτὸν) ἥξει, *res eodem recidet.*

V. 1352. Ald. rell. ὃς δὲ συμφ. τύχῃ. Flor. 1. 2. Vict. ὁ δὲ συμφ. τ. Paris. A. ὅδε συμφ. τ. C. ὃς ὅδε sec. Markl. E. secundum Musgr. ὅδε δὲ σ. et sic edidit Musgr.

V. 1355. τὸ δυςμενές Ald. rell. τὸ δυςγενές Parr. B. C. Florr. 1. 2. Vict. quod causa non erat cur sperneret Musgr. praeferens τὸ δυςχερές. Antea, v. 1198 sqq. vitam deprecata erat Iphigenia, nesciens ob Dianae vaticinium et commodi communis Graeciae causa se immolatum iri; nunc, quum ex Agamemnone v. 1242 sqq. audiverit, successum expeditionis et totius Graeciae commodum e sua caede pendere, ad mortem paratam sese ostendit. Itaque ἀνώμαλον quidem se praebet, quod in ea reprehendit Aristot. poet. c. 15, 9. sed utrumque iusta de causa. Eodem modo supra a v. 309. Menelaus Agamemnonem graviter increpat, quod filiam immolare recuset; sed a v. 461. in fratris sententiam concedit.

V. 1357. Misere languet Marklandi coniectura, ᾗ μεγίστη, qua parte maxima est, i. e. Peloponnesus. Recte vulgatam defendit Musgr. probante Schaefero ad Lamb. Bos. p. 212.

V. 1358. Blomfield. gloss. Aesch. Pers. 177. corrigendum censet κἀν ἐμοὶ νεῶν τε πορθμός.

V. 1360. Libri τᾶς ὀλβίας ἐξ Ἑλλ. quod Barnesio est specimen dialectorum mixturae etiam extra chorum. Barnes. et Heath. corrigunt τὰς ὀλβ. ut est in Vict. Porson. praef. Hec. p. XLIII. τάσδ', etiam hanc ob causam, quod articulus quartum pedem trochaici tragici terminare non possit; in Advers. p. 256. comparat Euripidis locum apud Aristot. Polit. VII, 6. οἵ τοι πέρα στέρξαντες οἶδε καὶ πέρα Μισοῦσιν. Cf. ad Androm. 701. Hoc verum videtur: quamquam pronomen demonstrativum, ubi nomen ipsum praecessit, a pedestris orationis scriptoribus ponitur ad negligentiam sermonis quotidiani imitandam, a poetis non nisi quando nomen vi quadam notandum est; hoc vero loco quae tandem vis esse potest in verbis τὰς μελλούσας γυναῖκας? Sed plura sunt in his versibus, quae offendant. In ipsa structura est aliquid impediti: κἀν ἐμοί ἐστι τὸ τὰς μελλούσας γυναῖκας μηκέτι ἁρπάζειν ἐᾶν τοὺς Ἕλληνας. Tum ἤν τι δρῶσι βάρβαροι esse debet, *si quid iniuriae inferre volent uxoribus*, quod plane otiose additum est et nulla cum vi. V. 1361. ὄλεθρος Ἑλένης de Helenae raptu non satis commode dictum etiam Musgravio videbatur, qui caudam trahere sentiebat quoque illud ἥντιν' ἥρπασεν Πάρις. in quo ὅςτις etiam pro ὅς positum videtur, nisi forte ita accipere malis, *quaecunque tandem illa fuit, quam rapuit Paris.* Flor. 1. ἣν ἥρπ. Π.

V. 1364. Ald. rell. καὶ γὰρ οὐδέ τοι λίαν γ' ἐμοὶ φιλοψ. χρ. Sed non dicunt Graeci χρεών ἐστιν ἐμοὶ τοῦτο ποιεῖν, sed ἐμέ. Paris. A. B. Flor. 1. 2. λίαν ἐμέ. unde Markland. scribendum coniecit καὶ γὰρ οὐδέ τοι λίαν ἐμέ γε φιλοψ. χρ. Aperte mendosum versum vocat Porson. Praef. Hec. p. XLIII. V. D. in *Edinb. rev.* n. 37. p. 92. corrigit: καὶ γὰρ οὐδέ τοι τι λίαν ἐμὲ φιλ. χρ. Elmslei. ad Iphig. T. 199. in *Mus. crit.* VI. p. 282. not. citat: καὶ γὰρ οὐχ οὕτω τι λίαν ἐμὲ φιλ. χρ.

V. 1365. Elmslei. l. c. legendum coni. οὐκ ἐμοὶ μόνῃ pro οὐχὶ σοὶ μόνῃ.

V. 1368. Ald. rell. ἐχθρούς τε χ' ὑπὲρ Ἐ. Par. B. ἐχθρούς γε. τε vel γε expunxit Markl. qui etiam signum interrogandi ponendum esse vidit v. sq. post τάδε.

V. 1370. Ald. rell. τί τὸ δίκαιον τοῦ γ'; ἆρ' ἔχοιμεν ἀντ. ἔ. Pro τοῦ γ' Canter. τοῦτό γ', quod recepit Barnes. et ita Parr. A. B. sec. Markl. (E. apud Musgr.) Flor. 1. 2. τοῦγ' (superscr. τὸ) Par. C. Vict. In sqq. γ' V. D. in *Edinb. rev.* l. c. et Bremi p. 242. ἆρα γ' ἔχομεν ἀντ. ἐπ. Ge. Burges. praef. Troad. p. XV. totum versum sic scribit: τόδε δίκαιον· οὔτ' ἔχοιμ' ἆρ' ἕν γ' ἂν ἀντειπεῖν ἔπος. Hoc quidem hoc ἂν male deesse videri possit. Facile enim quisque conditionem animo supplet, εἴ τις ταῦτα ἡμῖν ὀνειδίζοι. Sed non necessario haec sententia suppletur, et dicere etiam licet *poterimusne quidquam contra dicere?* Cf. ad v. 1198.

V. 1371. Par. A. οὐ χρῆ (superscr. δει.).

V. 1372. ἕνεκ' pro οὕνεκ' Flor. 1.

V. 1374. τό om. Flor. 1. 2.

V. 1375. Ald. rell. et Codd. γενήσομ' ἐγώ. Emendarunt Reisk. Heath· Markl. ad Suppl. 1193. Musgr.

V. 1379. Ald. rell. et Codd. εἰκὸς ἄρχειν. Transponendis vocibus locum sanavit Dan. Heinsius apud Rutgers. Var. L. IV, 3. p. 327. notante et probante Valcken. ad Phoen. 11. ut citat Aristot. Polit. I, 2. Porson. apud Gaisford.

V. 1385. Ald. Brub. Herv. 1. 2. ut et Florr. 1. 2. Vict. ζηλῶ δὲ τοῦ μέν. Canter. Barn. rell. ζ. δὲ σοῦ μέν.

V. 1388. Flor. 1. ἐξελογήσω. — τά τ' ἀναγκαῖά γε Ald. Brub. Flor. 1. 2. Vict. τὰ ἀναγκαῖά γε Herv. 1. 2. Cant. Barn. hic in marg. al. τἀναγκαῖά γε, ut scribi etiam iussit Markl. Nullam causam video, cur ab Aldina recedatur. In Markl. lectione hoc est incommodi, quod τὰ χρηστὰ eadem sunt ἀναγκαῖα, et honesta secuta esse Iphigenia dicitur, quatenus necessaria sunt; quae non magna laus est. Melius Reisk. τἀναγκαῖά τε. Sed nemini, puto, in mentem venisset, τἀναγκαῖά γε vel τἀν. τε scribere, nisi τὰ ἀναγκαῖά γε pro lectione omnium editionum habuissent.

V. 1390. εἰς σὴν φύσιν Barnes. e coni. Scaligeri et Cant. sine necessitate, ut recte Markl.

V. 1394. ἄθροισον Ald. Brub. Herv. 1. 2. ἄθρησον Cant. et sic MSS.

V. 1395. Vict. οὐδὲν οὐδὲν.

V. 1396. ἀρκεῖ e coni. Hardionii *Mem. de l'acad. des inscr.* IV. p. 296. pro ἄρχει. Hinc etiam μάχης Flor. 1. μάχας (superscr. η) Flor. 2.

V. 1403. ὅμως γ' ἴσως κἂν μετ.

V. 1404. ἄν om. Flor. 1.

V. 1414. Ald. rell. παῦσαί με, μὴ κάκιζε. Quum veteres interpunctionum notis non uterentur, scribebant, παῦσαί με μὴ κάκιζε, με tamen ad κάκιζε referentes. Sed Porson. nostrae interpungendi rationi assuetus, Distingue, inquit, παῦσαι· 'μὲ μὴ κάκιζε, etsi nulla vis est in pronomine. Vid. ad v. 603. Aliter de hoc loco iudicat Hermann. ad Viger. p. 893. Sed equidem pausae illius non magnam vim esse iudico. Plura dabo in nova edit. Gramm. gr. §. 58. Lenting. p. 69. post παῦσαι interpungens, pronomen με, inquit, in prima sententia sic posuit Soph. Trach. 465. Arist. Lysistr. 753. Thesm. 1134. Ut hic κακίζειν est *timidum reddere*, sic Il. ώ, 214. κακιζόμενος est *imbellem se praebens*. De hoc verbo vid. Porson. Adv. p. 257.

V. 1415. Pro ἀδικήσῃ Canter. em. ἀτυχήσεις, non improbantibus Musgravio et Elmsleio ad Heracl. 461. ἀδικεῖν τινα fortasse dicebatur etiam qui quod alius petebat, imprimis moribundus, ei denegaret, vel non praestaret. Sic fere Iphig. T. 733. εἰ δ' ἐκλιπὰν τὸν ὅρκον ἀδικοίης ἐμέ, *si, neglecto iureiurando, id quod a te peto, non exsecutus fueris.*

V. 1416. Elmslei. in *Quart. rev.* 14. p. 446. malit μήτ' οὖν σὺ τὸν σὸν πλ. Certe, quid γε h. l. sibi velit, nec ego assequor, ad quod offendisse Reisk. quoque videtur coniiciens μήτ' οὖν τι τῶν σῶν ἐκτάμῃς πλοκάμων τριχός.

V. 1417. Hunc versum, in quo lateat varia lectio versus 1427. deleri vult V. D. in *Classic. journ.* n. 3. p. 613. Certe στιχομυθίας ordo eo violatur.

V. 1418. Ald. rell. et Codd. *τί δῆτα τόδ' εἶπας, ὦ τέκνον, ἀπολέσασά σε;* Recte Markland. *τί δὴ* (hoc iam Barn. coniecit) *τόδ' εἶπας, τέκνον,* cui adstipulatur Porson. Adv. p. 257. „Ultima in *δῆτα* potuit esse a scriba dubitante utrum *τάδ'* an *τόδ'* poneret.“

V. 1422. *τί δή* edidit Gaisford. hic et infra 1426. ex praecepto Brunckii ad Med. 1011. ubi vid. etiam Porson. Sed hic locus, inquit, graviori vulnere adhuc fortasse laborat. Vid. ad Hec. 1232.

V. 1427. *ἐξάψῃς* corrigit Reisk. Recte: Clytaemnestra ipsa *ἐξάψασθαι μέλανας πέπλους, sibi induere,* dici poterat, filiabus non nisi *ἐξάψαι.* V. D. in *Class. journ.* 3. p. 613. malit *ἀμπίσχειν.* Vid. ad v. 1417.

V. 1428. Pro *τί* Elmsl. in *Quart. rev.* 14. p. 446. scribit *τι παρθ.*

V. 1429. Flor. 1. *τόν τ' ἐμοί.* 2. *τόνδ' ἐμοί.*

V. 1432. Male Barnes. *κατ' Ἄργους* contra omnes libros.

V. 1433. *πατέρα τὸν ἐμόν,* Ald. rell. Scaliger coni. *πατέρα τὸν ἁμόν,* quam coniecturam recepit Markl. et probat Elmslei. ad Med. p. 226. At lib. P. apud Musgr. Flor. 1. 2. Vict. *πατέρα γε τὸν ἐμόν,* ut iam de coniectura edidit Barnes. Quid *γε* hoc loco sibi velit, fateor me non intelligere: nam quod Barn. dicit, *τὸ γε* in his responsis recte locum habere, ut 1438. (1416.) 1441. (1419.) 1447. (1425.) 1451. (1429.) etc. confudit, quae diversa sunt. Heath. quidem monet, quum sequatur *πόσιν τε σόν,* praecedat *πατέρα, τὸν ἐμόν* dici, non *τὸν ἁμόν* i. e. *τὸν ἡμέτερον,* necesse esse; quasi vero non saepissime a plurali ad singularem, et contra, transeat oratio, ut statim supra 1399. *ἔα δὲ σῶσαί μ' Ἑλλάδ', ἢν δυνώμεθα.* Totum versum cum Elmsleio l. c. sic lego: *πατέρα τὸν ἁμὸν μὴ στύγει, πόσιν γε σόν,* „*maritum scilicet tuum,* quem odisse non debes,“ vel quippe qui maritus tuus est.

V. 1434. Porson. Praef. Hec. p. XXXV. corrigit *διὰ σὲ δεῖ κεῖνον δραμεῖν.*

V. 1435. Flor. 1. *ὑπὲρ τῆς Ἑλλ.*

V. 1436. Elmslei. in *Quart. rev.* 14. p. 446. scribendum censet, *δόλῳ γ', ἀγεννῶς τ', Ἀτρέως τ' οὐκ ἀξίως.* eleganter.

V. 1437. Elmslei. l. c. p. 461. legendum censet *σπαράσσεσθαι.* nam *πρίν* iungi tantum cum infin. praes. ut Or. 1095. (1088.) Andr. 578. (568). perfecti Phoen. 1152. (1145.) Med. 78. El. 1069. (1073.) Arist. Lys. 322. vel aoristi Suppl. 468. (469.) 696. (698.) Iph. A. 971. (959.) Iph. T. 102. 529. (515.) 774. (757.) 881. (854 sq.) 989. (958.) non cum futuro; *σπαράξασθαι* autem non aptum esse. Fortasse ξ e praecedenti *ἄξων* huc translatum est. Pro *κόμας* Flor. 1. 2. *κόμης.*

V. 1443. Signum interrogationis post *οἴχῃ* est a Marklando.

V. 1444. Bremi p. 243. offendit ad *οὐκ ἀξίως;* nam si sit *non pro meritis (unverdienter Weise)* nec iis quae praecesserint generose et fortiter dicta, nec sequentibus convenire. Itaque legere malit *ὡς ὁρᾷς γε, κἀξίως, prout dignitas postulat, non lamentans* (mit Würde, mit Anstand). *ἀξίως ἐμοῦ* hunc sensum habere possit, *ἀξίως* per se positum vix puto. Et quidni, quae ad mortem pro patria obeundam parata est, dicere tamen possit, non aequum esse, se delectam esse, quae immoletur? Lenting. p. 69. coni. *οὐκ ἀθλίως.*

V. 1447. Toup. append. not. in Theocr. XV, 98. (p. 464. ed. Heind.) per *Διὸς κόρην Ἄρτεμιν* intelligendum censet hymnum s. paeana in Dianam, qui ab istis verbis inchoaret. Mihi *ἐπευφημήσατε παιᾶνα* dictum esse videtur pro *παιανίζετε,* hinc *Ἄρτεμιν* additum.

V. 1449. Distinctionem post *πῦρ* sustulit Markl. *αἰθέσθω πῦρ προχύταις καθαρσίοις* est pro *προχύται καθάρσιοι αἰθέσθωσαν ἐν τῷ πυρί.*

V. 1452. Markl. cum Brodaeo post hunc v. duos chori iambos excidisse suspicatur. In quam suspicionem adductus esse videtur, quod versibus sqq. denuo Iphigeniae nomen praefixum viderat, quamvis eadem persona loquatur.

V. 1453. Sequentia tractavit Seidler. de verss. dochm. p. 285. ita ut v. 1453 — 1474. pro stropha, v. 1475 — 1484. pro mesodo, v. 1485 — 1507. pro antistropha haberet; valde probabiliter et ad v. 1486. Par. C. adscriptum habet *στροφ.* sed quum haec dispositio multas mutationes postulet, non ausus sum imitari.

V. 1455 sq. in Ald. rell. ita divisi sunt, ut duo iambici dimetri efficerentur. Ego cum Seidlero pro tribus dochmiis habeo:

⏑⏖⏖⏑⏖ | ⏑⏖⏖⏑⏖ | ⏑⏖⏓⏑–. Ad πλόκαμος ὅδε καταστέφειν Elmslei. in *Quart. rev.* 14. p. 461. comparat Hippol. 293. ubi vid. not. Andr. 412.

V. 1457 sqq. παγάς Seidl. quod coniecerat Reisk. et v. 1489. codices, sed supra scriptum, habent. Iunge δίδοτε χερνίβων παγάς. Ego Musgravium sequor. ἑλίσσετε ἀμφὶ βωμὸν Ἄρτεμιν est pro ἑλισσόμεναι ἀμφὶ βωμὸν ἀείδετε Ἄρτεμιν, nec aliter accipio locum Herc. f. 676. ἀμφὶ πύλας τὸν Λατοῦς εὔπαιδα γόνον εἱλίσσουσαι. Praeterea verba ἑλίσσετ᾽ ἀμφὶ ναὸν, ἀμφὶ βωμὸν Seidler. in unum versum coniunxit, et post Ἄρτεμιν lacunam esse suspicatur indicio antistrophae 1492.

V. 1461. ἦ χρεὼν coni. Elmsl. in *Quart. rev.* 14. p. 446.

V. 1462. Pro θύμασί τε Flor. 2. θύμασι [τάς] τε, Flor. 1. θύμασι τάς τε.

V. 1463. Seidler. ἐξαλείψομεν metri causa.

V. 1464—66. etiam Iphigeniae tribuit Seidler. Pro ὡς Markl. coni. ὥς, *sic*, id est, quemadmodum nunc facimus, ut haec loquatur Chorus lacrymans. Sic scripsit etiam Seidler. Melius Blomfield. Mus. cr. 2. p. 190. πῶς — ἁμέτερα; collato Aeschylo S. c. Th. 1061. πῶς τολμήσω μήτε σὲ κλάειν, μήτε προπέμπειν ἐπὶ τύμβον;

V. 1465. γε post δάκρυα delet Blomfield. l. c.

V. 1467. Seidler. hos versus ita disponit:

ἰὼ νεάνιδες συνεπαεί-
δετ᾽ Ἄρτεμιν Χαλκίδος ἀντίπορον,

qui sunt dochmiaci a diiambo incipientes.

V. 1471. Ald. Parr. A. B. τᾶσδ᾽ Αὐλ. τάς δ᾽ Flor. 1. 2. τᾶς γ᾽ Brub. Herv. 1. 2. Canter. Barn. Musgr. Quum versus aperte esset dochmiacus, τᾶς uncis inclusi; sed γ᾽ auctoritate destitutum est. Seidler. praecedentem dochmiacum syllabis ὄνο- finiit, et reiecto, quod prius in mentem venerat, δόρα pro δόρατα, δάϊα pro disyllabo

habendum esse dicit, (vid. Eustath. ad Il. β′, p. 213, 43. Bas.) ita ut prima corripiatur ad illa exempla, quae proposuit §. 42. p. 100. Tum Par. A. B. Flor. 1. 2. στενοπόροισιν.

V. 1472. μᾶτερ Seidl. pro μῆτερ.

V. 1474. Ald. rell. Μυκῆναί τ᾽ ἐμαὶ θεράπαιναι. Μυκηναῖαί τ᾽ Par. A. B. C. Flor. 1. 2. Vict. θεράπναι Scaliger, Cant., quod probat Musgr. Cf. ad Hec. 477. Sed non necesse est Θεράπναι de urbe Laconiae accipiatur.

V. 1476. post χερῶν nota interrogationis deesse videtur Marklando.

V. 1477. Ἑλλάδι με φάος scribendum coniicit Elmslei. *Quart. rev.* 14. p. 461. ut versus sit dimeter iambicus. Flor. 1. habet ἔθρεψας ἐμὲ Ἑλλάδι, 2. cum lib. P. et Vict. ἔθρεψας [ἐμὲ] Ἑλλ.

V. 1488. Seidler. ut metra congruerent, scripsit:

στείχουσαν βωμὸν δαίμονος, ἐπὶ κάρα
στέφεα βαλομέναν
χερνίβων τε παγάς,
θεᾶς ῥανίσιν αἱμ. θ.

in quibus βαλόμενος haud scio an nunquam sensu passivo usurpetur. Dochmiacos quidem, qui respondeant vss. 1455. 6. ita expresseris; at in eiusmodi antistrophicis eundem etiam syllabarum numerum et mensuram servare solent.

V. 1489. Par. B. C. Flor. 2. Vict. παγαῖς [άις]. in quibus παγάς corrigentis librarii esse videtur; non raro enim duae constructiones iunguntur, vel ab altera ad alteram transitur.

V. 1490. „Quid γε sibi velit, quod libri addunt post βωμόν, non exputo.“ *Seidl.* nec δαίμων θεά vel δαίμων θεός alibi invenitur, notante Marklando. Hic itaque coni. διαίμονος θεᾶς, quae eadem esset quae θύμασι βροτησίοις χαρεῖσα v. 1500. At vox διαίμων non magis usquam invenitur.

V. 1491. ἴδεσθε κόρην στείχουσαν ἐπὶ βωμὸν θανοῦσαν καὶ σφαγεῖσαν vix quisquam dixerit, pro θα-

νουμένην καὶ σφαγησομένην. Itaque Markl. coni. *ῥανοῦσαν, (βωμὸν ῥανίσιν αἱματοῤῥύτοις ῥανοῦσαν) εὐφυῆ γε σώμ. δέρην σφαγεῖσαν*, *postquam caesa fuerit.* Seidlero *θανοῦσαν* proleptice intelligendum videtur. Sic etiam *ἦλθον ἐπιδὼν* pro *ἦ. ἐποψόμενος* explicari et defendi possit.

V. 1499. Melius fortasse verba *ὡς ἐπ᾽ εὐτυχεῖ πότμῳ* cum *πέμψον* v. 1501. iungantur, quam cum *κλήσωμεν Ἄρτεμιν.*

V. 1500. *ὦ πότνια* Parr. A. B. Flor. 1. 2. hic ex emendatione. Sq. v. *χαρεῖσα* recte observat Maltby ad thes. Morell. T. II. p. 1065. formam esse nunquam alibi ab Euripide, nunquam a Sophocle usurpatam, licet Antig. 149. occurrat *ἀντιχαρεῖσα.*

V. 1502. Seidler. *χαρεῖσα, πέμψον εἰς γᾶν Φρυγῶν*, uno versu, tum

Ἑλλάνων στρατὸν καὶ δολόεντα Τροί-
ας ἕδη, Ἀγαμέμνονά τε λόγχαις, Ἑλλάδι.

V. 1504. Elegans est Markl. coniectura *λόγχαις Ἑλλάσι*, ut *Ἑλλὰς αἰχμά* Tro. 835.

V. 1505. *δός* delevit Seidler. tanquam ab explicatore additum.

V. 1506. Ald. rell. *ἀμφὶ κάρα τεόν.* Parr. tres, Flor. 1. 2. Vict. *κάρα ἑόν.* Hinc Markl. fecit *ἀμφὶ κάρα γ᾽ ἑόν*, Heath. et Musgr. *ἀμφὶ κάρα θ᾽ ἑόν (δὸς Ἀγ. ἀμφιθεῖναι στέφανον Ἑλλάδι ἀμφὶ κάρα θ᾽ ἑόν* pro *κάρα θ᾽ ἑῷ)*, Seidler. *ἀμφὶ κρᾶθ᾽ ἑόν.*

V. 1508. Porsonus Praef. Hecub. p. XXI. (cf. ib. p. XX. XXVIII. ad Orest. 1338.) sequentia pro panno ab interpolatore recentiore assuto habet. Idem videtur Bremio *Philol. Beitr.* p. 149. cuius accuratam de h. l. disputationem probat Hermann. in Censura. Equidem in vss. 1507 — 1526. nihil magnopere, quod reprehendam, video. Nec vss. 1527 — 1534. prorsus abiiciendi videntur, praeter unum v. 1532. Sed a v. 1535. in peius ruunt omnia; primum ineptae imitationis Hecubae v. 525 sqq. satis expressa vestigia; tum multa et in sermonis leges et in metrum peccantia, ut 1545 sq. 1549. 1555 sq. 1560. 1564 sq. 1568. 1572. 1584. 86 sq. Versus vero 1591. prorsus horribiles. Itaque hunc epilogum, ut ita dicam,

mutilum vel truncatum esse censeo, cuius vss. 1507 — 1526. fortasse etiam 1527 — 1534. antiqui poetae sint, reliqua hominis, qualis Sophoclis Clytaemnestram, vel fragmentum Danaes procudit. Hoc vero assentiri non possum Bremio, quod ne opus quidem fuisse tali epilogo censet; nam quae p. 154. disputat, ad nostrum quidem vel morem vel sensum vera sunt, Graecis autem non satis erat, significari eventum rei, sed ipsum coram videre vel ex iis, qui aderant, audire volebant, ut recte monet Herm. l. c.

V. 1509. *κλύοις* Ald. rell. *κλύῃς* Parr. A. B. Flor. 1. 2.

V. 1512. In Ald. Brub. Herv. 1. 2. post *φόβῳ* punctum est, post *παρούσῃ* signum interrogationis. Canterus, quem secuti sunt Barnes. et Musgr., commate post *φόβῳ*, puncto post *παρούσῃ* distinxit. Itaque *ἥκεις* vitiosum visum; Scaliger em. *ἥκοις*, quod probant Valcken. ad Phoen. 93. et Heath. *ἥκῃς* Portus. At nulla mutatione opus est: *μή* enim est interrogantis. Vid. quae monui ad Phoen. 93. ubi etiam comma ponendum dixi, non punctum, post *φόβῳ*, ut *ταρβοῦσα κἀκπεπληγμένη φόβῳ, εἰ ἥκεις* idem sit, quod *φοβουμένη, εἰ ἥκεις*, de qua constructione vid. ad Med. 188.

V. 1517. Ald. rell. *σφαλεῖσά μου*, quod verum esse non potest propter sequens *γλῶσσαν ἐμήν. σφαλεῖσά που* debetur Marklando, qui etiam v. sq. *μνήμῃ* legi posse coniicit pro *γνώμῃ*, ut Soph. Oed. T. 1239. *ὅμως δ᾽ ὅσον γε κἀν ἐμοὶ μνήμης ἔνι, Πεύσει.* Vix opus. *ἀπ᾽ ἀρχῆς* Par. C. Vict. *ἀπαρχῆς* Ald. rell.

V. 1520. *ἀνθεσφόρους*, quod coniecit Musgrav. pro *ἀνθηφόρους*, est in Flor. 1. *ἀνθεσφόρους* (η supra ε) Par. C. Flor. 2. Vict.

V. 1526. *δάκρυα προάγειν* vix alibi legitur. Comparari tamen potest *ταῖςδέ τ᾽ ἐξάγεις δάκρυ* Suppl. 772.

V. 1532. *δίδωμι θῦσαι τοὐμὸν δέμας ἄγοντας* pro *δίδ. ὑμῖν ἄγουσι* vel *σοὶ ἄγοντι* durum, sed non sine exemplo. Vide praeter eos, quos citavi Gramm. gr. §. 555. not. y. Duker. ad Thuc. VII, 70. Wyttenb. Bibl. cr. II, 1. p. 43. Iacobs. ad Athen. p. 97. Boeckh. ad Pind. Pyth. 9, 93.

V. 1533. Flor. 1. 2. εὐτυχεῖτε.

V. 1534. *νικηφόρου δώρου* i. e. *νίκης*, quatenus *νίκη* est *δῶρον θεῶν*. Reisk. tamen et Pierson. Veris. I, 6. coniecerunt *δορός* pro *δώρου*, ille etiam *νόστου*.

V. 1535 sq. ducti ex Hec. 543 sq. sed ibi hoc petit Polyxena, quia voluntariam se et liberam (v. 545.) mori velle profitetur, hic, quia eos, victoria potitos, in patriam redire vult, an quia pro Graecia mortem obitura est? Prius ineptum, ex altero non sequitur id, quod petit. Melius autem scripsisset falsarius: *πρὸς ταῦτα μὴ ψαύσῃ τις Ἀργείων χροὸς Τοὐμοῦ· παρέξω γάρ*, ut est in Hec. In Ald. rell. etiam interpungitur — — *Ἀργείων ἐμοῦ σιγῇ· παρέξω.* Maltby ad Morell. thes. I, p. 388. sibi in mentem venisse narrat, *σιγῇ* fuisse olim. *θιγῇ*, idque meram interpretationem τοῦ *ψαύσῃ*.

V. 1537. *τοσοῦτ' ἔλεξε* Flor. 1.

V. 1543. *κολεῶν ἔξωθεν* Brub. Herv. 2. Canter. haud dubie, quia absurdum videbatur *σπάσαι ξίφος κολεῶν ἔσωθεν*. Hinc Reisk. etiam et Pierson. Veris. I, 6. *ἔξωθε κολεῶν*. Aldinam lectionem restituit Barnes. (non tamen interpungens, ut est in exemplo Lips. — — *φάσγανον, σπάσας κολεῶν, ἔσωθεν*, in quo misere languet quippe superfluum, illud *ἔσωθεν*, imprimis tam longe remotum, et imparibus, ut ita dicam, passibus sequens ea, quibus proxime adiunctum esse oportebat.) In nota, Nec dicimus, inquit: *τίθημι φάσγανον ἔξωθεν κολεοῦ*, sed *ἔσωθεν*, quum reponimus in vaginam. In versione, quam se correxisse gloriatur, dedit: — — *in aureum calathum posuit acutum gladium, manu quum prius extraxerat, in vaginam.* Sed ubi est in graecis illud *prius?* Ut nunc locus legitur, miram rem sibi finxit interpolator, vatem *σπάσαντα τὸ φάσγανον*, quod tamen *κολεῶν ἔσωθεν* mansit. Hinc fortasse Lobeck. ad Soph. Ai. 308. correxit *σχάσας κολεῶν ἔσωθεν*. At *σχάζειν* est remittere, quod antea intentum fuerat, ut *κώπην, ὀφρύν, φροντίδα.* quod quomodo ensi convenit? Ritum ipsum non nisi ex h. l. et grammaticis, schol. ad Orest. 188. et ad Aristoph. Pac. 948. novimus, satis operose h. l. descriptum, in quo mirari tamen subit, cur nunc demum in calatho condat cultrum, et quidem vagina inclusum, qui statim expediendus erat, et cur omnino

e vagina extraxerit, quem mox recondere vellet. Nec *φάσγανον* vocari puto *μάχαιραν*. Quod grammatici dicunt, intelligendum est de cultro, quo in sacrificandis bestiis utebantur; hic conditus erat calatho (*ἐκέκρυπτο ἡ μάχαιρα, ἐν ᾧ ἔκειτο ἡ ἱερουργικὴ μάχαιρα*), non paulo ante sacrificium demum imponebatur. De ense, quo occidenda erat Iphigenia, nihil eiusmodi reperitur. Ensem aperte vagina educit Neoptolemus immolaturus Polyxenam Hec. 538 sq.

V. 1544. *Πηλέος* Flor. 1. 2. Tum *ἐν* om. Flor. 1. Pelei filius hic longo alio munere fungitur, quam minatus fuerat supra v. 1405. ut exclamare libeat: *Quid tanto dignum feret hic promissor hiatu!* Sed adhibendus erat aliquis, qui Neoptolemi in Hecuba vices gereret. *βωμὸν θεᾶς ἔθρεξε* insolita locutio; itaque Markl. et Heath. coniecerunt *ἐν κύκλῳ βωμοῦ ἔθρεξε, circum aram.* Sed nec *ἔθρεξα* facile apud alium idoneum auctorem legitur, (vid. Pierson. ad Moer. p. 187.) et quid opus est cursu? Sacra portantes lente incedere credideram.

V. 1546. Ald. rell. *ἔλεξε δ', ὦ θηρόκτον' Ἄρτεμι, παῖ Διός* Parr. tres ap. Markl. Flor. 1. 2. Vict. *ἔλεξε δ' ὦ Διὸς Ἄρτεμις θηροκτόνε.* Alterutrum scriptum esse a falsario existimo, quem anapaestis mire delectari videmus; quod autem Porson. proposuit Praef. Hec. p. XXI sq. *Ἔλεξε δ', ὦ θηροκτόν' Ἄρτεμις Διός*, id vir scriberet metri peritus. Dianam vero tam aperte cum Luna confusam, ut sq. v. fit, apud nullum huius aetatis scriptorem reperias, si Aeschylum excipias, cuius locum laudat Galen. Comm. ad Hippocr. de morb. epid. VI. p. 454. sed corruptum. vid. Blomfield. ad Aesch. Prom. 821. Alibi Euripides Lunam, Solis filiam Phoen. 175. a Diana distinguit, nec *φωςφόρος θεά* Iph. T. 21. necessario Dianam eamdem esse, quam Lunam arguit.

V. 1548. Porson. l. c. corrigit: *δέξαι τὸ θῦμα τοῦθ', ὅ σοι δωρούμεθα.* Versus expressus esse videtur ad v. 532. Hecubae.

V. 1549. Quum tertia vocis *Ἀγαμέμνων* h. l. contra morem corripiatur, Markl. coniecit *στρατός τ' Ἀχαιῶν κοινὸς Ἀγαμέμνων τ' ἄναξ*, quod probat Brunck. ad Orest. 201. At Porsonus l. c. p. XXII. Ubi vero Tragici, inquit, exercitum Graecorum hoc epitheto ornant? In hac

ipsa scena 1591. ait Marklandus, *Στρατεία* quidem *κοινὴ* erat, *στρατὸς* non *κοινός*. Hoc tamen ipsum legitur infra 1567. Nihilo minus tamen mihi quoque versus, ut nunc legitur, in ipsius PseudEuripidis cerebello natus videtur, ut ait Porson.

V. 1553. *ἔστι βλέπων* Ald. Herv. 1. 2. *ἔστη βλ.* iam Brub. Canter. Nescio vero, cur in terram oculos deiecerint Atridae et totus exercitus, e quibus sese eximit et idem seorsim sibi, ut viro primario, tribuit homo stupidus, qui ista narrat. Alias precantes ad coelum oculos tollere consueverunt, *ἰδεῖν εἰς οὐρανὸν εὐρύν* Il. η', 178. An forte Christianorum consuetudo obversabatur versificatori?

V. 1554. Tres personae sunt, Calchas, qui ensem vagina extractum, tum reconditum in calatho ponit, Achilles, qui circa aram currit, quippe *πόδας ὠκύς*, et, inter currendum puto, preces ad deam fundit, tertius sacerdos, qui precibus Achillis non contentus ipse etiam precatur. In Hecuba unus Neoptolemus et preces facit, et ense Polyxenae cervicem ferit.

V. 1555. Ne brevis syllaba ante mutam cum liquida produceretur, Erfurdt. ad Soph. Ai. 629. coni. *ἵν᾽ ἂν πλήξειέ νιν* (*πλήξειέ νιν* iam Markl.), mortuo medicinam faciens; et *dispiciebat, ubinam eam feriret* esset *ἐπεσκοπεῖτο, ἵνα πλήξειέ νιν*, non *ἵν᾽ ἂν πλ. νιν.* Ineptus vero sacerdos fauces inspiciens, ut, quam faucium partem feriret, constitueret; sed voluit interpolator dicere aliquid simile ei, quod in Hec. 558 sqq. legitur.

V. 1556. *φρένα* Barn. Tum *μικρὸν εἰςῄει* omnes, cretico pro iambo in pari sede posito. Nihil proficimus scribendo *μικρὸν ἐςῄει*, nam dactylo non magis in quarta sede locus est. Musgr. coni. *ἄχος* pro *ἄλγος*, quo metrum saltem salvum praestatur. Sed et *δέ τ᾽* a Tragicorum, et *εἰσιέναι τινί* ab Euripidis consuetudine abhorret. Vid. Valcken. ad Phoen. 1378. qui hunc versum spurium censet.

V. 1557. *κἄστη νενευκώς* ponendum censet Valcken. *sacerdos* nempe. *αἴφνης* ex Eustathio de Ismen. amor. VIII. p. 309. et Eustath. ad Il. ζ', p. 637, 16. 17. et aliis seriorum scriptorum locis citat Porson. Adv. p. 257.

V. 1559. *οἶδεν* edd. et Codd. *εἶδεν* iam olim coniecisse aliquem, e Marklandi nota colligo.

V. 1560. *βοᾷ δ᾽ ἱρεύς* Heath., ne anapaestus esset in secunda sede; sed ita spondeus in eamdem sedem infertur.

V. 1562. Porson. Praef. Hec. p. XXVIII. ne secunda dipodia uno vocabulo constaret, scribi iussit *φάσμ᾽ οὔ γε πίστις μήδ᾽ ὁρωμένου παρῆν.* Pro *ὁρωμένου* Commelin. *ὁρωμένη*, errore, puto, operarum, sed in Barnesianam etiam propagato.

V. 1564. *διαπρεπὴς τὴν θέαν* vix alius quisquam dixerit.

V. 1565. Versus omnem medicinam respuens, quam variis modis ei afferre conati sunt VV. DD. Itaque eum pro spurio habet Markland. iniuria; tales enim multi versus sunt in Pseudo-Gregorii Christo patiente; quidni noster scriptor, non melior illo poeta, talem versum procudere potuisset?

V. 1562. Hunc quoque versum, metro repugnantem, frustra emendare conati sunt Heath. Markl. Musgr. Versificator primam vocis *θυσίαν* syllabam produci posse putavit.

V. 1570. *μάλιστα τῆς κόρης* pro *μᾶλλον τῆς κόρης* contra usum Euripidis esse contendit Valcken. ad Phoen. p. 537 sq. huius tamen loci non memor.

V. 1571. *μιάνοι* Ald. Brub. Herv. 1. 2. Cant. Par. A. Flor. 1. 2. *μιάνῃ* Par. B. *μιαίνοι* Barn. Musgr.

V. 1572. En iterum anapaestum in quarta sede. Pierson. Veris. I, 6. coni. *ἐδέξατο πλοῦν τ᾽ οὔριον.* Markl. *ἐδέχετο καὶ πλ. οὔρ.* Nec *ἡδέως* in duas syllabas contractum alibi observavi.

V. 1575. Libri *ὡς ἡμέρᾳ τῇδε δεῖ.* Dedi quod coniecit Scaliger. Nollem factum: nam accentu pedes dimensus esse videtur noster: — — *ὡς* | *ἡμέρᾳ τῇδε δεῖ.* Lenting. p. 69. *ὥς γε δεῖ.* An: *ἡμέρᾳ τῇδ᾽ ὥς γε δεῖ?*

V. 1580. *ὥςτε σοι φράσαι* soloece pro *ἵνα σοι φράσω.* Pro *φράσαι* Par. A. *φράσειν.*

V. 1584. *ἀφίπτατο.* Vid. Porson. ad Med. 1.

V. 1585. *λύπης δ᾽ ἀφαίρει* Par. A. Flor. 1. 2. Vict.

Ald. quod revocavit Barnes. quum inde a Brubachiana editum esset *λύπης γ' ἀφαίρει. ἀφαιρεῖν τινός* pro *ἀφ. τι* vix alibi invenias, nisi forte in tironum pensis graece elaboratis, qui, ubi *ἀφαιρεῖν* genitivo iungi audiverunt, etiam rei genitivum addunt. Si dicas genitivo partem designari, ut Homerus dixit *τυρῶν αἰνύμενος* Od. ι', 429. (de quo loco Eustath. ad Il. υ', p. 1213, 55. *οὐ γὰρ πάντας ἐκεῖ τοὺς τυροὺς ἦν αἴνυσθαι, ἀλλὰ μέρος αὐτῶν*) quid ineptius, quam *partem moeroris tolle*, non *omnem moerorem?* Adde quod *ἀφαίρει* est *deme* alii *moerorem*, quum sensus postulet *deme* tibi *moerorem, seda dolorem tuum.* Miror Elmsleium ad Heracl. 908. qui hunc senarium Euripideum iudicet ex fabula hodie non superstite desumtum.

V. 1586. *βροτοῖσι* Ald. rell. Flor. 1. 2. Vict. *βροτοῖς* Barn. Non mirer *βροτοῖσι* scripsisse hominem in anapaestos adeo propensum, qui etiam *δέ* ante *βρ.* produxerit. In sqq. versificatori obversatus esse videtur versus *ὃν οἱ θεοὶ φιλοῦσιν, ἀποθνήσκει νέος.*

V. 1591—94. In his quoque versibus ad metri leges corrigendis frustra elaboravit Markl. scribens v. 1591. *ὦ παῖ, θεῶν του κλέμμα σὺ γέγονας*, et 1592. *πῶς καὶ φῶ* (versum 1594. anapaesticum, si Diis placet, dimetrum hypercatalecticum, priore syllaba vocis *λυγροῦ* producta.) Sed hi versus non tantum a metro, sed etiam a constructione grammatica et a sensu laborant. Unde enim pendet infin. *παραμυθεῖσθαι*, et quis unquam dixit *παραμυθεῖσθαι μύθους?*

V. 1595. Markl. non dubitans, quin vox *ἄναξ* supra scripta fuerit, legit *Καὶ μὴν Ἀγαμέμνων στείχει*, paroemiaco praeter morem ab initio posito.

V. 1596. Heath. probante Markl. *τούσδ' αὐτὸς ἔχων.* Ita versus erit dimeter hypercatalecticus. Sed bene factum: quod enim priori deerat, in hoc suppletur, defectumque alterius alter compensat. Lege:

καὶ μὴν Ἀγαμέμνων στείχει, τούσδ'
αὐτὸς ἔχων σοι φράζειν μύθους.

V. 1597. Barnes. censet ob versus rotunditatem satius esse *ἕνεκα* subaudiri, et hoc e margine irrepsisse, assentientibus Marklando et Porsono; fatetur tamen stare etiam posse illud *ἕνεχ'*, si ita metiamur: *γύναι | θυγατρὸς | ἕνεχ' ὄλ | βιοι | γενοί | μεθ' ἄν.* Merito hanc Agamemnonis orationem ridet Bremi p. 155.

V. 1599. Legebatur *τόνδε μόσχον νεαγενῆ* cum cretico in quinta sede: nam *νεαγενής* est diiambus, ut ex ionico *νεηγενής* patet. *μόσχον εὐγενῆ* scripsit Porson. Praef. Hec. p. XX. pro dactylo habens syllabas — *σχον νεα.*

V. 1601. *χρόνιά γε* libri. *γε* delevit Barnes. quod an recte factum sit, dubitabit, qui, quam amans noster sit anapaestorum, animadverterit. Dicere voluit interpolator: Post longum demum tempus te alloqui et colloqui tecum potero, quum Troia rediero. Pro eo dixit: Post longum tempus inde e Troia tecum colloquar.

V. 1602. *καὶ γένοιτό σοι καλῶς.* Hoc est illud *lebt wohl*, quod in Göthii Iphigenia, tanquam Graecorum consuetudini minus consentaneum, reprehendit Hermann. in Censura n. 248. p. 1978.

V. 1603. Huiusmodi versus

— — ∪ – (sive — —) — — ∪ – ∪∪ –

in Hermanni elementis doctrinae metricae neglectus est, sicut ultimus

— — ∪ — — — ∪∪ — — ∪ —

in quo *τὰ* ante *σκῦλ'* debetur Marklando, qui hoc inserto iambum efficere volebat.

NOTAE IN IPHIGENIAM TAURICAM.

V. 1. *εἰς* om. Flor. 1. *Πίσσαν* Ald. rell. e more Grammaticorum vel librariorum consonas post vocales ancipites, ubi eae producendae sunt, duplicantium. Primus Barnes. *Πίσαν*, ut scribitur in plerisque libris apud Aristoph. Ran. 1232. ubi initium fabulae citatur; Cod. Rav. *Πείσαν*, ut Cod. Medic. Herod. II, 7.

V. 4. *τοῦ δ'* Schaefer. et Seidler. probante Elmsleio in *Quart. rev.* 14. p. 446. Vulgo *τοὖδ'*.

V. 5. *τῆς Τυνδαρ. παιδός* malit Elmsl. (*Quart. rev.* p. 462.) in Mus. crit. VI. p. 273. et ad Bacch. 181. ob locum Orest. 364. ubi Ald. *θυγατρός*, plurimi Codd. *παιδός*.

V. 8. *ἔσφαξ'* Ald. Herv. 1. 2. Canter. et, ut videtur, Codd. *ἔσφαξεν* iam Brubach. et (e Miltoni correctione) Barn. Vetus tamen vitium repetiit Musgr. Mox pessime Barn. *ὡς δόκει*, pro quo Heath. *ὡς ἐδόκει*. *ὡς δοκεῖ* Ald. Brub. rell. *δοκεῖ* non positum est pro *ἐδόκει*, ut Markl. visum, *ut sibi videbatur*, sed *ut* nunc etiam vulgo *creditur*.

V. 9. *πτυχαῖς* male Herv. 1. 2. Canter. Marklandum, *κλεινῆς ἐν πτ. Αὐλ.* tentantem, recte refutavit Seidler. Sed Elmslei. l. c. „Iure *κλειναὶ* appellantur Sparta et Athenae," inquit, „Aulis non item. Fortasse legendum *κοίλαις ἐν πτυχ. Αὐλ.* Sic *Αὐλίδος κοίλους μυχούς* Iphig. A. 1600. (1576.)" Recte vero *κλεινή* vocatur Aulis, quo principes Graeciae convenerant, et cuius hanc ob causam celebris tunc fama erat.

V. 11. *Ἑλληνικῶν* Ald. rell. *Ἑλληνικόν* Parr. A. B. Markl. Flor. 1. unde sic ediderunt Markl. Musgr. Seidl. *Ἑλληνικήν* Flor. 2.

V. 13. Lenting. p. 69. coni. *Ἀχαιοῖς*, coll. Suppl. 313. Il. χ', 216 sq. Vix opus.

V. 14. *Ἑλένης* Ald. rell. *Ἑλένης* tres Pariss. Vict. *Ἑλένη* Flor. 1. 2. Hoc verum videtur. *τοὺς ὑβρισθέντας γάμους μετελθεῖν Ἑλένη* dictum, ut Plat. Apol. S. p. 66. ed. Bip. *εἰ τιμωρήσεις Πατρόκλῳ τῷ ἑταίρῳ τὸν φόνον*. Markland. coni. *Ἑλένην*, citans Orest. 413. *ὡς ταχὺ μετῆλθόν σ' αἷμα μητέρος θεαί.* At ibi accusativus σε designat eum, a quo commissum erat facinus puniendum. Sic etiam Cycl. 280 sq. *οἳ μετήλθεθ' ἁρπαγὰς Ἑλένης — Ἰλίου πόλιν.*

V. 15. *δεινῆς δ' ἀπλ.* recte Barnes. pro *δεινῆς τ' ἀπλ.* Seidler. etiam *πνευμάτων δ' οὐ τ.* minus recte. Iungenda: *δεινῆς δ' ἀπλοίας τυγχάνων, πνευμάτων τ' οὐ τυγχ.* quo verbo *ἀπλοίας* respondent verba *πνευμάτων τ' οὐ*.

V. 18. *ἀφορμίσῃ* Ald. rell. et Codd. *ἀφορμίσει* dedi Seidlero obsecutus. Sed recte Elmslei. (*Quart. rev.* p. 454.) Mus. crit. p. 273 sq. monet, futurum Atticum esse *ἀφορμιοῦμαι*, *ἀφορμιεῖ*, non *ἀφορμίσομαι*. Coniunctivus aoristi primi legitur etiam Soph. Phil. 380. *οὐ μή ποτ' ἐς τὴν Σκῦρον ἐκπλεύσῃς ἔχων.* Ai. 560. *οὔτοι σ' Ἀχαιῶν, οἶδα, μή τις ὑβρίσῃ*, ubi ne cum Brunckio *ἐκπνεύσεις*, *ὑβρίσει*, scribas, obstat, quod eorum verborum futura sunt *ἐκπνεύσομαι*, non *ἐκπνεύσω*, *ὑβριῶ*, non *ὑβρίσω*. Vid. Elmsl. in *Class. journ.* 15. p. 213. et Mus. crit. I. p. 363.

V. 35. Ald. rell. *ὅθεν νόμοισι τοῖσιν ἥδεται θεὰ Ἄρτεμις ἑορτῆς.* Canter. coni. *ὅθ' ἐννόμοισι τοῖσιδ' ἥδεται θεά.* quod recepit Barnes. repudiavit Seidler. hac ratione addita, quod pronomen *τοῖσιδε* nunquam tali modo ponatur. Mirum vero, quum ipse citet Orest. 1127. (1118.) *ἐν πέπλοισι τοισίδ'*. Herc. f. 493. *τέκνοισιν εἴ τι τοισίδ' ὠφελεῖν μέλλεις.* Ipse praetulit Reiskii et Marklandi emendationem, *ὅθ' ἐν νόμοισι, τοῖσιν ἥδεται θεὰ Ἄρτεμις, ἑορτή* sc. *ἐστι*, *ubi inter ritus, quibus delectatur dea, festum est* etc. quod et egregie languere mihi videtur (Hermanno in Leipz. Litt. Z. 1813. n. 267. p. 2132. durum esse), quum festum tanquam secundarium *inter alios ritus* commemoretur, quod sua natura primarium est, nec, cur Euripides *ἐν νόμοισι τοῖσιν* scribere

maluerit, quam, quod in promtu erat, *ἐν νόμοισιν*, *οἷσιν*, facile intelligas. Sed recte Elmslei. monet, *ὅθι*, *ubi*, non nisi in melicis apud Euripidem legi, nec quidquam mutandum esse censet nisi *τοῖσιν* in *τοιοίδ'*. *ὅθεν* eo referendum, quod, quum antea iam mos fuerit homines immolandi, post Iphigeniae adventum institutum est, ut Graeci immolarentur. vid. v. 37. 38. Recte idem vidit, illud *τοιοίδε* v. 35. explicari voc. *γάρ* v. 37. Vid. ad Hippol. 622.

V. 36. Post hunc versum sequebatur is, quem post v. 41. posui Marklando et Musgravio auctoribus, non quo *statim* dicere Iphigeniam id, quod ex metu vel reverentia deae se *tacere* velle dixerat, *θύω γάρ* etc., quo argumento Marklandus nititur, existimem, sed quod melius cum v. 40. in quo iam *σφάγια ἄῤῥητα* commemorantur, coit hic versus; qui si hic legeretur, bis et diversis locis commemorarentur ritus arcani. Nunc factum nollem: nam si eadem sunt *τὰ ἄῤῥητα* et *τὰ ἄλλα*, non debebat post *ἄῤῥητα* subiici, tanquam ab iis diversa, *τὰ δ' ἄλλα*. Quae siut *ἄῤῥητα* illa, significat v. 610 sqq. Hermann. l. c. p. 2132. *σφάγια ἄῤῥητα* non esse *arcana*, sed *nefanda*, quippe *crudelia*, contendit.

V. 44. Flor. 1. 2. *ἔδοξεν ὕπνῳ*. Schol. Aesch. Pers. 181. *ἔδοξας ὕπνῳ*.

V. 45. *παρθενῶσι δ' ἐν μέσοις* coni. Markl. Vix opus; nec video, cur *ἐν μέσοις παρθενῶσι* se cubasse dicat Iphigenia.

V. 48. *πιτνόντα*. Vid. ad Suppl. 693. Pro *ἐρείψιμον* Reisk. Markl. Valcken. et Ruhnk. ad Tim. p. 187. em. *ἐρέψιμον* ob Hesychii glossam *ἐρέψιμον*, *στεγάσιμον*, et Suid. v. *ξύλων ἐρεψίμων*. Recte vulgatam tuetur Seidler. Cf. Blomfield. gloss. Aesch. Theb. 880. Aliquanto plus concidisse, quam tectum domus, e sqq. perspicitur.

V. 50. Ald. Brub. Herv. 1. 2. *ἐλήφθη*. ad quod Victorius adscripsit *ἴσως* (sic enotavit Iacobs. non *ἴσος*, ut Goellerus, qui suo errore Seidlerum etiam in ridiculum errorem induxit, de quo vid. Elmsl. p. 274 sq.) *ἐλείφθη*. et sic iam correctum in exemplo Brubachianae Lipsiensi, Canter. Barn. Florr. 1. 2. Porsonum coniecisse *μόνος λελεῖφθαι στῦλος εἷς ἔδοξέ μοι* narrat Kidd. in *Miscellan. tracts* p. 224. in quo defectus copulae vix ferendus. Ab obliqua ad rectam orationem transit poëta, deinde ob verba *ὡς ἔδοξέ μοι* ad infinitivos redit, de qua constructione praeter ea, quae attuli Gramm. gr. §. 538. not. 2. vid. Erfurdt. ad Soph. Antig. 736. ed. min. Heindorf. ad Plat. Soph. p. 436. Blomfield. ad Aesch. Pers. 194. *Στῦλος* scribi iussit Scaliger pro *στύλος* Ald. rell. et sic v. 57. scribendum *στῦλοι*.

V. 51. *ἐπικράνων*. Vid. Porson. ad Hec. 788. Monk. ad Hipp. 201.

V. 52. Ald. rell. etiam Flor. 1. 2. Vict. (MSS. inquit Musgr. igitur Pariss. quoque) *καθεῖμαι*. Correxerunt Brodaeus et Canter.

V. 54. Non dubito, quin cum Erfurdtio ad Soph. Ai. 679. et Reisigio coni. in Arist. p. 83 sq. legendum sit *ὑδραίνειν*. Solus enim hic locus est, in quo temporale augmentum omittitur, isque ipse neque *ῥῆσιν ἀγγελικήν* (cf. ad Med. 1181.) neque rem magnam, gravem, admirabilem habens.

V. 58. Ald. rell. et Codd. *ὡς ἂν χέρνιβες βάλωσί με*. Quod dedi, est e Scaligeri et Canteri coniectura. Seidler. edidit *οὓς ἂν χέρνιβες βάλωσί μου*.

V. 62. Ald. rell. et Codd. *παροῦσα παντί*. Brodaeus coni. *παροῦσα πάντῃ*. Canter. *παροῦσ' ἀπόντι*, quod recepit Barnes. rell.

V. 65. *τίνος* coni. Markl. et edidit Seidler. Interrogare, nisi adsit, quem interroges, ineptum. Itaque commodius dicitur *Sed, nescio qua de causa, nondum adsunt*. Mox *εἴς μ'* Elmslei. p. 275. *ἐς ἐμέ* scripsisse videntur Grammatici, regulae, qua encliticis post praepositiones locus negatur, tenaces. Sed iam Elmslei. attulit Bacch. 804. El. 347. Aesch. Eumenid. 101. et cf. Reisigium coni. in Arist. p. 56.

V. 67. Elmsleio p. 275. nostro loco convenientior videtur activa forma, et legendum *Ὅρα, φυλάσσων μή τις ἐν στίβῳ βροτῶν*, ut Iphig. A. 144. *λεῦσσε, φυλάσσων μή τίς σε λάθῃ — — παραμειψαμένη*. Xenoph. Hell. V, 4, 28. *ἐφύλαττε μὴ λάθῃ αὐτὸν ὁ πατὴρ ἐξελθών*.

V. 70. V. D. in *Class. journ.* 3. p. 613. hic versus post v. 76. transponendus videtur, cui quidem loco non

intelligo quomodo conveniat. Sed eo violatur lex *στιχομυθίας*, unde vereor, ne aliunde hic illatus sit. De Hermanni dispositione vid. ad v. 76.

V. 73. *τριχώματα* Ald. rell. et Codd. quod quam ineptum sit h. l. ostendit Markl. Is igitur coni. *τριγχώματα*, quia v. sq. sit *θριγκοῖς*, melius Ruhnken. Epist. cr. II. p. 208. *θριγκώματα*, ut eiusdem vocis eadem quoque forma servetur. Seidler. edidit *τροχώματα*, idque probare posse sibi videtur ex Etymol. M. p. 455, 52. *θριγκῷ, τῷ τροχώματι* etc. Ita, quum alibi hanc legem sequantur Critici, ut, quas voces Grammatici in interpretando usurpant, quippe vulgares, postponendas esse iis censeant, quibus interpretandis illae adhibentur, contrario modo h. l. argumentatur V. D. et vocabulum, huic uni Grammatico cognitum, quo, tanquam vulgo noto, exquisitius vocabulum explicat, poëtae obtrudit. Antiquior forma fuit *θριγκός*, pro qua postea *τριγχός* invaluit: quum igitur h. l. *τριγχώματα* scriptum esset, facile illud in *τριχώματα* mutari potuit.

V. 76. Reiskius Pyladae tribuendum censebat, ut Orestis oratio a verbis *Ὦ Φοῖβε, ποῖ μ' αὖ* inciperet. Hinc et quod v. 69. Orestes duos versus habet, Hermannus apud Seidlerum sic versus describendos existimabat:

Ὀρ. *Πυλάδη, δοκεῖ σοι μέλαθρα ταῦτ' εἶναι θεᾶς —*
Πυλ. *ἔμοιγ', Ὀρέστα· σοὶ δὲ συνδοκεῖν χρεών.*
Ὀρ. *ἔνθ' Ἀργόθεν ναῦν ποντίαν ἐστείλαμεν;*
Πυλ. *καὶ βωμὸς, Ἕλλην οὗ καταστάζει φόνος.*
Ὀρ. *ἐξ αἱμάτων γοῦν ξάνθ' ἔχει θριγκώματα.*
Πυλ. *θριγκοῖς δ' ὑπ' αὐτοῖς σκῦλ' ὁρᾷς ἠρτημένα;*
Ὀρ. *τῶν κατθανόντων τἀκροθίνια ξένων.*
Πυλ. *ἀλλ' ἐγκυκλοῦντ' ὀφθαλμὸν εὖ σκοπεῖν χρεών.*
Ὀρ. *ὦ Φοῖβε κ. τ. λ.*

et hanc versuum transponendorum rationem evidentem vocat Hermann. in *Leipz. Litt. Z.* 1813. n. 268. p. 2137. At ita, etsi alternorum versuum ordo restituitur, aliud tamen nascitur incommodum. Quum enim in hoc sermone a v. 67. praecipuae partes sint Orestis, quippe loca ipsa designantis, Pyladae autem, illi adstipulantis tantum, secundae, id quod ipse Pylades indicat v. 71. verbis *σοὶ δὲ συνδοκεῖν χρεών*, minus consentaneum est, post v. 71. 2. Pyladem in illius locum succedere, et loca demonstrare, cui ille tantum assentiatur. Accedit, quod, quum Orestes, ut persona primaria, v. 67. dixisset *ὅρα, φυλάσσου, μή τις ἐν στίβῳ βροτῶν*, hanc personam deinde v. 76. suscipit Pylades.

V. 78. Quum in Barnesiana post *χρήσας* signo interrogationis distinctum esset, post *κατακτάς* autem commate, Seidler. antiquam interpunctionem restituit, puncto tantum post *κατακτάς* in signum interrogationis mutato. Blomfield. Mus. crit. 2. p. 190. omnino legendum putat: *ἐπεὶ δὲ πατρὸς αἷμ' ἐτισάμην, Μητέρα κατακτὰς, διαδοχαῖς Ἐριννύων Ἐλαυνόμεσθα*, ut etiam v. 911. scribendum censet, citans Aesch. Pr. 237. Pers. 500.

V. 84. qui recurrit infra v. 1421. ab hoc loco alienum esse iudicat Marklandus, cui recte adstipulatur Seidler.

V. 86. Flor. 1. 2. *σὺ σύγγονος*.

V. 91. Vulgo *δοῦναι τόδ'· ἐνθένδ'*. in quibus *τόδε* praeter necessitatem additum erat. Itaque ex Hermanni coniectura l. c. p. 2133. dedi: *δοῦναι· τὸ δ' ἐνθένδ'*, quod idem suadet Elmslei. p. 275. hic citans e Soph. Phil. 895. *τοὐνθένδε γε*. Eurip. El. 623. *σὺ δὴ τοὐνθένδε βούλευσον*. — *πέρα* est e coniectura Brodaei, probata Marklando, Musgravio, Seidlero, pro *πέρας*.

V. 92. Lenting. p. 70. malit *ἀμπνοάς μ' ἕξειν π.* Vix opus.

V. 94. Flor. 1. 2. Vict. *ἄξεινον*.

V. 97. *πρὸς ἀμβάσεις* Ald. rell. *προσαμβάσεις* scribendum putabat Barn. probante Musgravio. Sed in *ἐκβησόμεσθα* haerent Markland. et Musgr. quorum ille, Sed *unde* egrederentur? inquit; nam e navi iam egressi fuerant etc. et legendum coni. *ἐσβησόμεσθα*. Musgr. *ἐκμησόμεσθα*. sed in Supplem. *ἐκβησόμεσθα* activa notione accipi posse putat. Blomfield. l. c. p. 190. *ἐμβησόμεσθα*. *ἐκ* in compositione non semper egressum e loco diserte memorato indicat, sed omnino e loco, ubi quis antea fuit, sicut Latini *escendere in locum* dicunt, et *ἐκβαίνειν προσαμβάσεις δωμάτων* eodem modo dicitur, ut *κλίμακα ἐκπερᾶν ποδί* Phoen. 100. infra 1373. *πλεκτὰς ἐξανῆπτεν ἀγκύλας*.

V. 98. *πῶς ἂν οὖν μάθοιμεν ἂν* scripti et editi, nisi quod Par. A. apud Markl. Flor. 1. 2. *πῶς ἄρ' οὖν μαθ. ἂν*, quod iniuria praefert Markl. Quum nihil sit, quod discere debeant ii, qui per scalas ad fastigium aedis escensuri sunt, magno consensu Reisk. Markl. Musgr. coniecerunt *λάθοιμεν* pro *μάθοιμεν*. Hac emendatione nos non multum lucrari ait Seidler. nam non minus offendere ista paulo post, *ὧν οὐδὲν ἴσμεν*, et ieiunam esse Marklandi explicationem: „*eane claustra, de quibus nihil novimus? quae quomodo obfirmentur et quo pacto aperienda sint, nihil omnino scimus.* Me quidem ista, *ὧν οὐδὲν ἴσμεν*, non magis offendunt, quam illa Ciceronis pro S. Roscio 37. §. 105. *curat Chrysogonus, ut eius bona veneant statim; qui non norat hominem aut rem*, pro *At is non norat.* Cf. quae monui Gramm. gr. §. 477. c. Sic h. l. *ὧν οὐδὲν ἴσμεν* est *At horum nihil scimus.* Quum autem duplex ratio in templum introeundi proposita esset, altera in scandendis parietibus posita, altera in claustris aperiendis, ad utramque addi oportebat, cur ea uti non liceret. Scandere muros non poterant, nisi clam, omnibus arbitris remotis; quod an fieri possit, dubitat Orestes. Ad claustra aperienda necesse erat scire, quomodo illa aperirentur; quod non magis scire se fatetur Orestes. Sed ab illa criminatione progressus Seidlerus, facile apparet, inquit, copulanda esse, *πῶς ἂν οὖν μάθοιμεν ἂν, ὧν οὐδὲν ἴσμεν.* Itaque versum transponendum esse censet hoc modo:

πότερα δωμάτων πρὸς ἀμβάσεις!
ἢ χαλκότευκτα κλῇθρα λύσαντες μοχλοῖς,
ἐκβησόμεσθα; πῶς ἂν οὖν μάθοιμεν ἄν,
ὧν οὐδὲν ἴσμεν;

Haec quidem transponendorum versuum ratio non nisi multis et gravibus de causis instituenda esse videtur, ex quibus simul appareat, quomodo factum sit, ut versuum ordo perturbaretur, ut nihil de eo dicam, quod non satis commode verbum *ἐκβησόμεσθα* ab iis, ad quae proprie pertinet, interiecto versu divellitur. Et quid turba illa verborum lucramur, *πῶς ἂν οὖν μάθοιμεν ἂν ὧν οὐδὲν ἴσμεν?* quod brevius dici et poterat et debebat. *πῶς ἂν οὖν λάθοιμεν ἂν* quum scriptum esset, videtur aliquis, eumdem hic sensum requirens, qui in verbis *ὧν οὐδὲν ἴσμεν* est, pro *λάθοιμεν* scripsisse *μάθοιμεν*. Hermann. l. c. p. 2133. de gradibus templi ascendendis sermonem esse existimans, nihil nisi *ἢ* v. 99. in *εἰ* mutat hoc sensu: *quid faciamus? per gradusne templi adscendamus? At quomodo cognoscamus, quum claustra aperuerimus,* — eane quae nescimus, an id quod nescimus? nam Germanica ambigua sunt, *wie sollen wir nun erfahren, wenn wir das eherne Schloſs aufgeriegelt haben*, was uns *unbekannt ist?*

V. 101. *εἰς βάσεις* divisim Ald. Herv. 1. 2. *εἰσβάσεις* Brub. Canter. rell.

V. 103. Praeter necessitatem Markl. haec cum interrogatione legenda censet.

v. 105. *κακίζειν χρησμόν* est propter ignaviam, *κακίαν*, oraculum negligere. Pro eo monstrum vocis protulit Markl. *οὐκ ἀπιστέον*, pro *ἀπιστητέον*, credo. Musgr. *λακτιστέον*.

V. 106. *ἀπαλλαχθέντες* Ald. Brub. Herv. 1. 2. Flor. 1. Vict. *ἀπαλλαχθέντε* primus Canterus, et sic Flor. 2. puto etiam Pariss.

V. 108. Musgravii coniecturam *πόλεως ἄπωθεν, μή τις εἰσιδὼν σκοπός*, recte refutavit Seidler.

V. 110. Musgr. coni. *ἅρμα* pro *ὄμμα*, sed locum Aeschyli Pers. 436. *κελαινῆς νυκτὸς ὄμμα* opponit Seidler. ubi Blomfield. etiam ad v. 434. vulgatam in Euripide tuetur. Nocti *ὄμμα* tribuisse videntur veteres propter lunam et stellas. Seidler. per antiphrasin explicat similem ei, qua *lucus* a non lucendo dictus esse credebatur.

V. 111. *τὸ ξεστόν* pro *τοι ξεστόν* Flor. 1. 2. Vict.

V. 112. *προσφέροντα* Ald. rell. *προσφέροντε* omnes Pariss. Flor. 1. 2. Vict. ut coniecit Markl.

V. 113. *ὅρα δέ γ' εἴσω τριγλ.* dubito an dici possit pro *introspice intra intercolumnia.* Ineptum etiam hoc iubere Orestem, quod etsi non dispiceret, scire poterat. Hanc ob causam minus accommodata est Elmsleii ratio p. 277. iungentis *ὅρα ὅπου κενόν ἐστι δέμας καθεῖναι.* Blomfield. Mus. crit. II. p. 191. „Correxi dudum, inquit, in censura quadam *ὅρα δὲ γεῖσα τριγλύ-*

φων, coll. Or. 1586. 1635. Phoen. 1196. Et vere quidam correxi.“ Mihi dubium non est, quin vera lectio sit ὥρα, quam suppeditat Musgr. MS. E. Tum dicendum erat ὅπου κενόν ἐστι. Sed in enuntiationibus secundariis saepenumero ad verbum in enuntiatione primaria positum respicitur; itaque quum dicatur δέμας καθεῖναι εἰς τόπον, pro ὅπου positum est ὅποι. Hoc genus attractionis cum in praepositionibus solenne est (vid. Herm. ad Soph. El. 134. et Grammat. gr. §. 536.) tum in adverbiis et relativis non rarum. vid. Heindorf. ad Plat. Gorg. §. 61. Recte locum explicavit Porson. ad Hec. 1070. de quo miror dubitasse Seidlerum, et magis etiam Elmsleium p. 277.

V. 114. οἱ᾽γαθοί Ald. rell. ἀγαθοί Flor. 1. 2. et Stob. ed. Trinc. 27. i. e. ἁ᾽γαθοί.

V. 116. 17. Marklandus, quem sequitur Seidlerus, Pyladi continuandos censet. Recte.

V. 117. ἄρωμεν Ald. rell. ἀροῦμεν Parr. A. B. C. Flor. 1. 2. Vict. Vid. ad Med. 841.

V. 118. χώρει νεκρῶν Ald. rell. et Codd. χώρει ὁρῶν Brub. χωρεῖν χρεών est e Scaligeri coniectura.

V. 119. ὅπου emendat Valck. ad Hipp. 1247. cui accedit Elmslei. p. 278. Eadem ratio est huius loci, quae versus 113. Accedit quod κρύπτειν εἰς τόπον dicitur. Vid. ad Hipp. 1238.

V. 120. ab Heathii et Musgravii coniecturis recte defendit Seidler.

V. 121. Blomfield. l. c. pro ἄχρηστον legendum putat ἄκραντον, citans Alex. fr. XXII.

V. 123. Reliqui versuum descriptionem eam, quae est in Ald. rell. Seidler. hos etiam liberiores anapaesticos seu spondiacos in strophas et antistrophas coëgit, ita ut v. 123—135. contineatur στροφὴ α΄. vss. 136—141. στρ. β΄. v. 142—153. ἀντιστρ. α΄. v. 154—164. στρ. γ΄. v. 165—171. στρ. δ΄. v. 172—179. ἀντ. δ΄. v. 180—186. ἀντ. β΄. v. 187—198. στρ. ε΄. v. 199—208. ἀντ. γ΄. v. 209—219. ἀντ. ε΄. v. 220—fin. ἐπῳδός. Hermann. in Leipz. Litt. Z. 1813. n. 267—270. si versus sint antistrophici, certe aliter strophas constitui debere ostendit. Is enim illo loco a vss. 189. 211. qui aperte sibi respondent

progressus primum proxima, tum reliqua quoque, argumentis usus ad logicam paene severitatem exactis, carmen ita ad legem antistrophicorum descripsit, ut Codd. et edd. lectionem nusquam fere desereret, ubi mutanda quaedam erant, lenissimis mutationibus defungeretur, atque ita omnibus, qui antistrophica disponere cupiunt, exemplum, quod sequerentur, proposuit.

V. 123—135. Iphigeniae, cui in Ald. tributi sunt contra Tyrwhittum et Musgravium vindicare studet Seidler. Sed eius argumenta egregie elevavit Hermann. l. c. p. 250. Quod enim S. dicit, κληδοῦχον vocari posse ipsam deam, quod ostenderit Wesseling. Obss. I, 3. ei Herm. opponit v. 1429. ubi Iph. κληδουχεῖν θεᾶς dicitur. Addo, κληδούχους ipsas deas non nisi a serioribus vocari, arcanam aliquam doctrinam secutis; antiquioribus solae sacerdotes sunt κληδοῦχοι. v. Spanhem. ad Call. h. in Cer. 45. Deinde monet Herm. Iphig. non Dianae sacrificium peragere, sed inferias fratri ferre velle; quae quum sub dio fieri soleant, et fiant v. 156 sqq. Iph. e templo egrediendum fuisse, non deam ipsam compellandam, quasi huic sacra facienda essent, nec, tanquam in solenni sacrificio, bona verba indicenda. Chorum autem, nescium, qua de causa arcessitus sit, (vid. v. 136.) et solenne sacrificium instare suspicantem, commode et bona verba imperare, et Dianam alloqui posse. Restat difficultas in verbis πόδα παρθένιον. Chori enim mulieres virgines non fuisse contendit Seidler. Hinc Herm. corrigit v. 130. πόδα, παρθέν᾽, ὅσιον ὁσίας. Sed unde tandem apparet, Chori mulieres non fuisse virgines? V. 1040. Iph. chorum alloquens his verbis utitur: ἱκνοῦμαί σε πρὸς τῶν ἐν δόμοισι φιλτάτων, Μητρὸς πατρός τε καὶ τέκνων, ὅτῳ κυρεῖ. at ibi dubitanter loquitur Iphig. et v. 1112., quum dicit χοροῖς δὲ σταίην, ὅθι παρθένος ἡλίκων θιάσους εἵλισσον, non negat, se παρθένον esse, sed hoc ipso, quod denuo choro interesse optat, indicat, se nondum esse devirginatam.

V. 126. ὦ et τᾶς, librariorum scilicet additamenta, resecuit Seidler. et vss. 126. 127. in unum coniunxit, iubente non tam metro anapaestico, quam studio versum 144. 5. μολπαῖσι βοᾶς ἀλύροις ἐλέγοις tanquam antistrophicum huic opponendi; quamquam sic etiam tres anapaesti

tribus spondeis respondent. Hermann. l. c. p. 2141. etiam recte monet, εὐ et τᾶς vix omitti posse, quum, quae hic loquitur, a compellandis incolis regionis ad Dianam ipsam orationem convertat.

V. 130. De hoc genere anapaesticorum, longas solutas habentium, vide Hermann. ad Hec. p. 82. Seidler. inelegantissimos numeros vocans, quales veretur ne nunquam Tragici admiserint, transposuit *πόδα παρθένιον, ὁσίας ὅσιον*, „quod *fortasse* poëta ultimam in *παρθένιον* ante repetitas voces, quarum eadem vis est quae exclamationis, produxerit. Vid. de verss. dochm. p. 91. coll. 80. not.“ Num igitur huius productionis magis, quam solutionis illius, exempla exstant?

V. 131. *κληδούχου δούλα.* Vid. ad v. 123 — 135.

V. 132. *τῆς εὐΐππου* Flor. 1. 2. *τᾶς εὐ.* Vict.

V. 133 sq. *καί* ante *τείχη* delet Herm. p. 2152. ut iungantur *τείχη χόρτων τ' εὐδ.* pro *τείχη τε χόρτ. εὐδ. χόρτων εὐδένδρων τείχη* vel *Εὐρώπαν* dictum ut *στολὶς τρυφᾶς* i. e. *στ. τρυφερά* Phoen. 1491. Vid. ad Phoen. 660. Seidler. ad Eurip. El. 651. Ita *ἐξαλλάξας τείχη Ἑλλ.* erit *relictis moenibus Graeciae:* nam qui locum loco permutat, is alterutrum relinquit; et sic Ion. 917 sq. *σπάργανα ἐξαλλάξας.*

V. 134. Barnes. *Εὐρώταν*, non reputans, secundum Euripidem — nam in Pindaro alia res est — Iphigeniam ex Argolide Mycenis, non Sparta, venisse.

V. 140. Legebatur *μυριοτεύχοις*, quae vox est nihili. Itaque Seidler. edidit *μυριοτευχοῦς.* Mihi accommodatius videbatur *μυριοτευχεῖ*, quod coni. Barn. ob praecedens *χιλιοναύτᾳ.*

V. 141. *τῶν* ante *Ἀτρειδᾶν* om. Flor. 1. 2. *Ἀτρειδῶν* Brub. In structura nulla esset difficultas, si scriptum esset *τῶν Ἀτρειδῶν τοῦ ἐλθόντος.* Deesse quaedam suspicatur Herm. p. 2152. quia, quae hic dicantur, ad Menelaum etiam spectare possint.

V. 142. Seidler. *ἰὼ δμωαί*, ut hic unus versus esset. *ἰὼ ἰὼ δμωαὶ δμωαὶ* Herm. p. 2154.

V. 142. 3. Seidler. edidit non probante Herm. p. 2141. *δυςθρηνήτοισιν θρήνοις ὡς Ἔγκ.* quia hunc versum respondere vult versui 124. sic scripto: *Πόντου δισσὰς συγχωρούσας.* Contra Blomfield. Mus. crit. 2. p. 191. legit *δυςθρ. Ὡς ἔγκειμαι θρήνοισιν*, ut versus sit paroemiacus e spondeis constans. Elmslei. p. 280. *δυςθρ. Ὡς θρήνοις ἔγκειμαι, καὶ Τᾶς οὐκ εὐμ.* his rationibus additis: Addidi *καί*, quod infra v. 223. (214. 15.) post *εἰκῶ* exciderat, quod post *ἔγκειμαι* facile excidere poterat, quodque in eodem metro eandem sedem occupat apud Eurip. Troad. 124. quibus rationibus quid gravius inveniri potest?

V. 144. Legebatur *μολπᾶς βοᾶν* contra et metrum et sensum. Correxit Heath. Elmslei. l. c. deleto *βοᾶν*, *Τᾶς οὐκ εὐμούσου μολπᾶς Ἀλύροις ἐλέγοις.* Flor. 1. *τοῖς — πᾶς* pro *τᾶς — μολπᾶς.* In nostra lectione *μολπαῖσι* et *ἀλύροις ἐλέγοις* respondent sibi *ἐκ παραλλήλου.*

V. 146. Vulgo *οἴκτοισιν*, contra metrum, inquit Seidler. Elmslei. delevit *ἐν*, eandem enim praepositionem expulisse Marklandum ante *ναοῖσι* v. 460. (446).

V. 147. *αἵ μοι συμβαίνουσ' ἆται*, i. e. *ὅτι αὗται ἆταί μοι συμβαίνουσι.* Soph. Ai. 272. *αὐτὸς μὲν ἥδεθ' οἷσιν εἴχετ' ἐν κακοῖς.* Vid. ad Orest. 1114. Seidler. edidit *ἃ μοι συμβαίνουσ' ἆται*, in quo nude positum *ἆται* offendit Hermann. p. 2141.

V. 148. *σύγγ. ἁμόν* Ald. rell. *ἀμόν* Markl. *κατακλαιομένᾳ* cum ι subscr. Barnes. Markl. Musgrav. fortasse etiam duo Florr. Certe ex iis ad Musgrav. collatis nihil diversitatis enotatum. *κατακλαιομένα* Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. quod non opus erat mutari: nam rectius participium iungitur cum *θρήνοις ἔγκειμαι*, quam cum *αἵ μοι συμβαίνουσ' ἆται.*

V. 149. Seidler. edidit *ἂν* pro *οἵαν*, et *ὀνείρων*, quippe e glossa *ὄνειρον* ad *ὄψιν* adscripta ortum et versum excedens, uncis inclusit. Neutrum probabile videtur Hermanno in Censura p. 2141. qui ib. p. 2154. ita hos versus describit:

σύγγονον ἀμὸν κατακλαιομένα
ζωᾶς, οἵαν

οἵαν ἰδόμαν ὄψιν ὀνείρων
νυκτὸς, τᾶς ἐξῆλθ' ὄρφνα.

Contra *ζωᾶς* rectius abesse videtur Elmsleio p. 280. quod si per o Attico more scribatur, in hoc metro stare non possit. Nam ad Med. 946. formam *ζωή* Atticis omnino abiudicandam esse censet. Sed unde *ζωᾶς* ortum esse dicas? Vix enim librarius hoc adscripserit.

V. 151. Ald. rell. *ὠλόμαν* bis. Correxerunt Heath. et Markland.

V. 152. Seidler. *πατρῷοί μοι, φροῦδος γέννα.* quod idcirco reprehendit Hermann. in Censura p. 2141. quod minus conveniat Iphigeniam dicere, *sibi* non amplius esse domum paternam, quae iamdudum non fuerit, quam omnino exstinctam esse domum. Elmslei. Rectius, inquit, fecisset, si *γενεά* pro *γέννα* scripsisset, citans notam Porsoni ad Hec. 160. Vid. ad Hec. 156. et de media vocis *πατρῷος* correpta ib. 78.

V. 154 sq. Ald. rell. *ἰὼ δαῖμον, ὃς τὸν Μόνον* —— Quod cum Seidlero dedi, est ab Heathio. Markl. coni. *ἰὼ δαίμων, ὃς τόνδε μόνον Με κασίγνητον συλᾷς Ἅιδᾳ π.* — —

V. 156. *ἀΐδα* Ald. Brub. Herv. 1. 2. *ἀΐδᾳ* Canter. Barn. Musgr. Contractam formam *ᾅδᾳ* praetulit Seidler. quod illa necessario reponenda sit paulo post v. 164. Mira vero ratiocinatio!

V. 158. *ὑδραίνειν κρατῆρα* illustrat Lobeck. ad Aiac. 374.

V. 159. *ἐκ* delevit Seidler. ut ab explicatore profectum; in antistropha enim i. e. v. 203. esse paroemiacum. Hermanno autem in Censura p. 2142. explicator quamvis aliam paraphrasin, quam praepositionem *ἐκ*, qua nihil explicetur, additurus fuisse videtur. Idem comparat Aesch. Pers. 613. *βοός τ' ἀφ' ἁγνῆς λευκὸν εὔποτον γάλα*, et totum illum locum ab Euripide hic expressum esse monet.

V. 162. *κεῖτ'* Ald. rell. Correxit Seidler.

V. 164. *ἀΐδα* Ald. *ἀΐδᾳ* Brub. Herv. rell. Qui ad v. 155. contractam s. disyllabam formam hic *necessario* reponendam esse dixerat Seidlerus, hic tantummodo eam in catalexi certe elegantiorem esse dicit.

V. 165. Ald. rell. *Ἀγαμεμνόνειον.* Correxit Markl.

V. 167. Ald. rell. *πάρος || τύμβου. πρὸς τύμβον* Markl. Heath. ut Hec. 258. Troad. 482.

V. 170. *πατρίδος, κεμᾶς* Ald. rell. Inepte Brodaeus coni. *κεμὰς*, *hinnula*, quod probarunt tamen Canter. Scaliger. Markl. Barn. Heath. *καὶ ἐμᾶς* Porson. Adv. p. 259. et Seidler. Mox Ald. rell. *ἔνθα δοκίμα* contra metrum. Markl. coni. *κεμὰς ἐν τᾷ* (i. e. *ᾇ* vel *ῇ*) *δοκίμα*, *ubi hinnula existimata*, Heath. *ἔνθ' ἀδοκίμα*, *vilis, nullius pretii:* nam primam huius vocabuli syllabam posse produci; Seidler. *ἔνθ' ἁ δοκίμα*, i. e. *ἁ εὐδοκίμα*, *quae ex tam illustri genere oriunda sum, quippe magni regis filia.* qui sensus an inesse verbo possit, recte dubitat Herm. in Censura p. 2152. potius hunc sensum requiri, *ubi immolata et sepulta esse existimor.* Ipse igitur coni. *ἔνθα δοκήματα κεῖμαι σφαχθεῖσ' ἁ τλάμων*, paulo melius Porson. Adv. p. 259. *ἔνθα δοκήμασι κεῖμαι σφ. ἁ τλ.* citans Troad. 413. Erechth. fr. VII, 2. (in Stobaeo Grot. p. 331.)

V. 171. *σφαχθεῖσα τλάμων* Ald. rell. *σφαχθεῖσ' ἁ τλάμων* coni. Markl. quod praeter morem recepit Musgr. Vix opus: nam brevi syllaba ante *τλ* in anapaesticis producta non offendor. Seidl. citat v. 221. *δμαθέντα κλαίω.*

V. 174. Ald. rell. *δέσποιν' ἐξαυδάσω*, quod defendit Seidler. Sed Parr. omn. Vict. *δεσποίνᾳ γ' ἐξαυδάσω.* Flor. 1. 2. *δέσποιν' ἄγ' ἐξαυδ.* ex quo coniicio, Codd. lectionem mutatam esse ab eo, qui vocativum requiri crederet, et locutionem *σοὶ δεσποίνᾳ ἐξαυδάσω*, *tibi, quippe dominae meae*, *δεσποίνᾳ οὔσῃ*, non concoqueret, de qua vid. Markland. ad Iphig. Aul. 791.

V. 175. *θρήνοισι* Parr. Flor. 1. 2. Vict. quam lectionem damnat Seidler. haud dubie, sicut *δεσποίνᾳ γ' ἐξαυδ.* quia suae metrorum descriptioni non accommodata erat; in alia descriptione quam apte locum habere possit, optime ostendit Herm. l. c. p. 2148.

V. 176. Pro *μέλεον* Markl. et Musgr. coni. *μελομέναν*, ut Phoen. 1303. *ἰακχὰν μελομέναν νεκροῖς*, probante

Hermanno l. c. qui hoc in μέλεον τάν mutatum esse censet, et τάν delet, ut prius τάν sit pro ἄν. Recte. Ita hi versus exeunt:

τὰν ἐν θρήνοισιν μοῦσαν
νέκυσι μελομέναν ἐν μολπαῖς
Ἅιδας ὑμνεῖ δίχα παιάνων.

Possit tamen vulgata etiam explicari cum Seidlero, *cantum mortuis destinatum* seu *dedicatum*, ut Helen. 177 sq. παιᾶνας νέκυσιν ὀλομένοις. In fine Ald. rell. ἀΐδας. Vid. ad v. 164.

V. 178. Musgrav. observat, quod promiserit chorus se lamentis dominae ἀντιψάλμους ᾠδάς redditurum, hoc illum nuspiam praestare. Itaque v. 178. 9. choro adhuc tribuit, quem sequitur Seidler. Recte autem Hermann. in censura p. 2144. monuit, ita, quae magno chorus hiatu promisisset, non nisi ieiuna exclamatione contineri. Itaque non solum hos versus, sed sequentes etiam usque ad verba σπεύδει δ' ἀσπούδαστ' ἐπὶ σοὶ δαίμων v. 192. 3. choro tribuit. Ita et praestat chorus, quae promiserat, et eius ῥῆσις in iis versatur, quae chorus praecipue tractare solet, in querelis de interitu domus Atridarum, eoque a causa aliqua ducendo, denique aptissime Iphigenia verbis chori v. 192 sq. respondet ἐξ ἀρχᾶς μοι δυςδαίμων. In eadem sententia est Elmsleius p. 281.

V. 178. τῶν delevit Seidler. quod, ad οἴκων pertinens, abesse non posse recte monet Hermann. p. 2142.

V. 179. Ald. rell. ἔῤῥει φόως σκήπτρων. φῶς correxerunt Heath. et Markl. Sed deesse videntur duae syllabae. Seidler. οἴκων e praecedenti versu huc retraxit, Elmslei. dubitanter corrigit: οἴμοι, τῶν Ἀτρειδᾶν οἴκων Ἔῤῥει φῶς, ἔῤῥει σκῆπτρον (Οἴμοι) πατρῴων οἴκων. Ego nihil nisi οἴμοι duplicavi. Hermann. in cens. p. 2148. formam φόως, etsi vix alibi Tragicis usurpatam, mutare tamen non audet, et, quum chorus non nisi coniectura ductus dicere possit, domum Atridarum interiisse, legendum putat ἔῤῥει δῆτα φόως σκήπτρων. Mihi quidem in oratione affectus plena vocula, ratiocinationis index, valde languere videtur, et plura exempla habuimus vocum Homericarum, a librariis lectioni Homeri assuetis in Tragicos illatarum.

V. 181. Ald. rell. et Codd. τίν' ἐκ τῶν εὐόλβων Ἄργει βασιλέων ἀρχά, nisi quod Paris. C. habet τίν' ἐκ τῆς τῆς εὐόλβων. Corrupta haec esse quivis facile videt. Markl. em. ποινὰ τᾶς τῶν εὐόλβων Ἄργει βασιλέων ἀρχᾶς, Musgrav. ἔτην ἐκτῶντ' εὐόλβων Ἄ. β. ἀρχάν. Seidler. οἴμοι πατρῴων οἴκων ἔριν, ἐκ Τῶν εὐ. Ἄ. βασ. Ἀρχαίαν, μόχθους δ' ἐκ μόχθων! in quo equidem nec metrum (quomodo enim choriambus — κων ἔριν ἐκ in metro anapaestico locum invenire potest?) nec sensum idoneum video. Elmslei. ingenue fatetur, hos versus suam emendandi facultatem longe superare. Hermann. p. 2148. ob lectionem Cod. C. coni. τίς γᾶς ἐκ τῶν εὐόλβων Ἄργει βασιλέων νῦν ἀρχά. in quo illud νῦν mihi certe prorsus superfluum, imo ne aptum quidem esse videtur.

V. 183—186. Ald. rell. μόχθος δ' ἐκ μόχθων || ἀΐσσει δινευούσαις ἵπποισιν || πτανοῖς· ἀλλάξας || δ' ἐξέδρασ' ἱερὸν ὄμμ' αὐγᾶ ἅλιος. In quibus corrigendis alii aliter elaborarunt. Markl. — — μόχθος τ' ἐκ μόχθου || ᾄσσει δινευούσαις ἵπποις || πτανοῖς, in quo ᾄσσει et πτανοῖς (ut habet Vict.) dubitationem non habent, sed δινευούσας ἵππους non posse esse Pelopis, de quibus accipiebat Markl. sed potius Solis equos intelligendos esse recte ostenderunt Musgrav. et Seidler. Musgrav. coni. μόχθους δ' ἐκ μόχθων || εἱλίσσει δινευ. || ἵπποισιν πτ. ἀλλάξας || ἔς τ' ἐξέδρασ' etc. In ultimis pro ἱερόν, quod anapaesticum pessumdat, Markl. coni. ἱερᾶς, quod recepit Seidler. Mirum vero, omnes retinuisse ἐξέδρασ', etiam Seidlerum, qui in veram lectionem ἐξ ἕδρας inciderat. Nam et El. 740 sqq. de eadem re est: λέγεται — — στρέψαι θερμὰν ἀελίου χρυσωπὸν ἕ δ ρ α ν ἀλλάξαντα, et forma ἐξέδρασα nusquam apud Tragicos legitur, etsi exempla eius e Xenophonte, Lysia, Andocide attulerit Fischer. ad Weller. p. 72. Cf. Lobeck. ad Phrynich. p. 737 sq. ἐξ ἕδρας etiam Elmsleius l. c. p. 281. qui coniecturam Iacobsio tribuit, et Blomfield. gloss. Aesch. Theb. 386. Itaque Musgravii coniectura μόχθους assumta dedi μόχθους δ' ἐκ μόχθων ᾄσσει etc. ut dies, quo sol locum reliquit, omnium malorum origo fuisse diceretur: non raro enim tempus, quo aliquid ortum est, huic causam dedisse dicitur. ἅλιος δὲ ἀΐσσει (transitive. vid. Porson. ad Eur. Orest. 1427. Lobeck. ad Aiac. 40.) μόχθους ἐκ μόχθων, ἀλλάξας ἵπποις

Hermanno l. c. qui hoc in *μέλεον τάν* mutatum esse censet, et *τάν* delet, ut prius *τάν* sit pro *ἄν*. Recte. Ita hi versus exeunt:

τὰν ἐν θρήνοισιν μοῦσαν
νέκυσι μελομέναν ἐν μολπαῖς
Ἅιδας ὑμνεῖ δίχα παιάνων.

Possit tamen vulgata etiam explicari cum Seidlero, *cantum mortuis destinatum* seu *dedicatum*, ut Helen. 177 sq. *παιᾶνας νέκυσιν ὀλομένοις*. In fine Ald. rell. *ἀΐδας*. Vid. ad v. 164.

V. 178. Musgrav. observat, quod promiserit chorus se lamentis dominae *ἀντιψάλμους ᾠδάς* redditurum, hoc illum nuspiam praestare. Itaque v. 178. 9. choro adhuc tribuit, quem sequitur Seidler. Recte autem Hermann. in censura p. 2144. monuit, ita, quae magno chorus hiatu promisisset, non nisi ieiuna exclamatione contineri. Itaque non solum hos versus, sed sequentes etiam usque ad verba *σπεύδει δ' ἀσπούδαστ' ἐπὶ σοὶ δαίμων* v. 192. 3. choro tribuit. Ita et praestat chorus, quae promiserat, et eius *ῥῆσις* in iis versatur, quae chorus praecipue tractare solet, in querelis de interitu domus Atridarum, eoque a causa aliqua ducendo, denique aptissime Iphigenia verbis chori v. 192 sq. respondet *ἐξ ἀρχᾶς μοι δυςδαίμων*. In eadem sententia est Elmsleius p. 281.

V. 178. *τῶν* delevit Seidler. quod, ad *οἴκων* pertinens, abesse non posse recte monet Hermann. p. 2142.

V. 179. Ald. rell. *ἔῤῥει φόως σκήπτρων*. *φῶς* correxerunt Heath. et Markl. Sed deesse videntur duae syllabae. Seidler. *οἴκων* e praecedenti versu huc retraxit, Elmslei. dubitanter corrigit: *οἴμοι, τῶν Ἀτρειδᾶν οἴκων Ἔῤῥει φῶς, ἔῤῥει σκῆπτρον* (*Οἴμοι*) *πατρῴων οἴκων*. Ego nihil nisi *οἴμοι* duplicavi. Hermann. in cens. p. 2148. formam *φόως*, etsi vix alibi Tragicis usurpatam, mutare tamen non audet, et, quum chorus non nisi coniectura ductus dicere possit, domum Atridarum interiisse, legendum putat *ἔῤῥει δῆτα φόως σκήπτρων*. Mihi quidem in oratione affectus plena vocula, ratiocinationis index, valde languere videtur, et plura exempla habuimus vocum Homericarum, a librariis lectioni Homeri assuetis in Tragicos illatarum.

V. 181. Ald. rell. et Codd. *τίν' ἐκ τῶν εὐόλβων Ἄργει βασιλέων ἀρχά*, nisi quod Paris. C. habet *τίν' ἐκ τῆς τῆς εὐόλβων*. Corrupta haec esse quivis facile videt. Markl. em. *ποινὰ τᾶς τῶν εὐόλβων Ἄργει βασιλέων ἀρχᾶς*, Musgrav. *ἄτην ἐκτῶντ' εὐόλβων Ἄ. β. ἀρχάν*. Seidler. *οἴμοι πατρῴων οἴκων ἔριν, ἐκ Τῶν εὐ. Ἄ. βασ. Ἀρχαίαν, μόχθους δ' ἐκ μόχθων!* in quo equidem nec metrum (quomodo enim choriambus — *κων ἔριν ἐκ* in metro anapaestico locum invenire potest?) nec sensum idoneum video. Elmslei. ingenue fatetur, hos versus suam emendandi facultatem longe superare. Hermann. p. 2148. ob lectionem Cod. C. coni. *τίς γᾶς ἐκ τῶν εὐόλβων Ἄργει βασιλέων νῦν ἀρχά*. in quo illud *νῦν* mihi certe prorsus superfluum, imo ne aptum quidem esse videtur.

V. 183—186. Ald. rell. *μόχθος δ' ἐκ μόχθων* || *ἀΐσσει δινευούσαις ἵπποισιν* || *πτανοῖς· ἀλλάξας* || *δ' ἐξέδρασ' ἱερὸν ὄμμ' αὐγᾶ ἅλιος*. In quibus corrigendis alii aliter elaborarunt. Markl. — — *μόχθος τ' ἐκ μόχθου* || *ᾄσσει δινευούσαις ἵπποις* || *πταναῖς*, in quo *ᾄσσει* et *πταναῖς* (ut habet Vict.) dubitationem non habent, sed *δινευούσας ἵππους* non posse esse Pelopis, de quibus accipiebat Markl. sed potius Solis equos intelligendos esse recte ostenderunt Musgrav. et Seidler. Musgrav. coni. *μόχθους δ' ἐκ μόχθων* || *εἱλίσσει διν.* || *ἵπποισιν πτ. ἀλλάξας* || *ἐς τ' ἐξέδρασ'* etc. In ultimis pro *ἱερόν*, quod anapaesticum pessumdat, Markl. coni. *ἱερᾶς*, quod recepit Seidler. Mirum vero, omnes retinuisse *ἐξέδρασ'*, etiam Seidlerum, qui in veram lectionem *ἐξ ἕδρας* inciderat. Nam et El. 740 sqq. de eadem re est: *λέγεται* — — *στρέψαι θερμὰν ἀελίου χρυσωπὸν ἕδραν ἀλλάξαντα*, et forma *ἐξέδρασα* nusquam apud Tragicos legitur, etsi exempla eius e Xenophonte, Lysia, Andocide attulerit Fischer. ad Weller. p. 72. Cf. Lobeck. ad Phrynich. p. 737 sq. *ἐξ ἕδρας* etiam Elmsleius l. c. p. 281. qui coniecturam Iacobsio tribuit, et Blomfield. gloss. Aesch. Theb. 386. Itaque Musgravii coniectura *μόχθους* assumta dedi *μόχθους δ' ἐκ μόχθων ᾄσσει* etc. ut dies, quo sol locum reliquit, omnium malorum origo fuisse diceretur: non raro enim tempus, quo aliquid ortum est, huic causam dedisse dicitur. *ἅλιος δὲ ἀΐσσει* (transitive. vid. Porson. ad Eur. Orest. 1427. Lobeck. ad Aiac. 40.) *μόχθους ἐκ μόχθων, ἀλλάξας ἵπποις*

ἱερὸν ὄμμ' αὐγᾶς ἐξ ἕδρας. De Sole ὄμματι αἰθέρος vid. Valck. ad Ammon. p. 276. Cf. Soph. Antig. 104. Aristoph. Νεφ. 285. et Schol. Post ἱερόν excidisse videtur vox disyllaba a consona incipiens. ἐξ ἕδρας legitur etiam Bacch. 886. et similiter Herod. VII, 37. ὁ ἥλιος ἐκλιπὼν τὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἕδρην. ἀλλάξας ὄμμα ἐξ ἕδρας est pro ἀλλ. ὄμμα ἐξέστηκεν ἐξ ἕδρας. Aliter Hermann. cuius lectiones infra coniunctas dabo.

V. 187. ἄλλαις, sc. ὀδύναις, edidit Seidler. probante Hermanno in censura p. 2143. non item Elmsleio, qui p. 281. ἄλλοις μελάθροις explicat ἄλλῃ γενεᾷ. At μέλαθρον ubique est totum genus, stirps, non hominum aetates sibi succedentes.

V. 189. ἀχεά τ' ἄχεσιν. Sic Barnes. pro ἄχεα ἄχεσιν, ut Hel. 364.

V. 190 sqq. ita, ut edidi, descripsit Heath. pro ἔνθεν τῶν πρ. δμαθέν || των Ταντ. ἐκβαίνει || ποινά γ'.

V. 191 sq. ἐς οἴκους Ald. rell. εἰς οἴκους Heath. Flor. 1. 2. Pro γ' post ποινά Elmslei. p. 281. scribit τ' et mox σπεύδει τ' ἀσπ. ἐπὶ σοί ad Iphigeniam spectare, siquidem haec a choro pronuntiantur, recte monet Elmsl. maiori enim intervallo haec verba a prima fratris compellatione distare, quam ut ἐπὶ σοί de Oreste nude absque personae indicatione dici potuerit.

V. 194. Ab his verbis Iphigeniae orationem incipiunt Elmsl. et Hermann. Emphasis autem est in voc. ἐξ ἀρχᾶς. itaque μοι, non ἐμοί scriptum. Herm. ἐξ ἀρχᾶς τοί μοι δυσδ. Post ἐξ ἀρχᾶς Seidler. infersit μοι, haec omnia cum vulg. Iphigeniae tribuens.

V. 196. Seidler. ζώνας καὶ νυκτὸς κείνας || ἐξ ἀρχᾶς γὰρ λ. στ. non probante Herm. p. 2144 sq. Nox autem haud dubie intelligitur ea, qua primum tori societate se iunxerunt Agamemno et Clytaemnestra. cf. Troad. 207. νυκτὸς κείνας ἐξ ἀρχᾶς non ab initio eius noctis, sed ab illa nocte, quae initium malorum fuit. Elmsl. p. 283. ἐξ ἀρχᾶς librariorum oscitantia e v. 194. repetitum dicens corrigit καὶ νυκτὸς κείνας, ἐξ ἇς.

V. 197. Ald. rell. λοχείαν, στέῤῥαν παιδ. Seidler. λοχιᾶν. Sed recte monet Herm. p. 2147. nondum constare, an plurale λοχίαι de partu usurpetur, et Elmsl. l. c. vereor, inquit, ut λοχία pro λοχεία melioris notae sit substantivum quam παιδία aut ἀνδρία. Herm. coni. λόχιαι — — Μοῖραι, melius Elmslei. λοχίαν, ut habet Flor. 1. comparans Med. 1020. στεῤῥὰς ἐν τόκοις ἀλγηδόνας. „Quod autem λοχίαν στεῤῥὰν παιδείαν potius quam στ. λ. π. dixit, id more suo fecit, qui infra v. 423. (409.) Φινεΐδας ἀΰπνους ἀκτὰς dixerit, similemque ordinem passim exhibuerit.“ Post παιδείαν Seidler. addidit languidum μοι.

V. 199. Ald. rell. ἁ μναστ. Sed quum haec e nullo verbo pendeant, Scaliger hunc versum post v. 211. collocandum censebat, Seidler. excidisse post hunc tres dipodias suspicabatur, Elmslei. autem p. 283. post Bothium τᾷ μναστευθείσᾳ 'ξ Ἑλλάνων scribi volebat. Hermann. p. 2143. ἃ, non ἁ, scribendum monet, et participium pro verbo finito ἐμνηστεύθην accipiendum esse, quod non raro fieri (equidem certum eius usus exemplum nondum vidi; nam locus Troad. 285. ipse suspiciosus est), vel, quod fortasse melius sit, ἀνακόλουθον esse orationem. Sic fere Markl. suspendi sententiam usque ad ναίω v. 210. dicit. Hoc libenter amplecterer, ut ordo verborum hic esset ἃ μναστευθεῖσα ἐξ Ἑλλ. νῦν ναίω, hic autem verbis ἂν πρωτ. θ. etc. interciperetur (in quo non rarum est, ubi ad ordinem verborum institutum reditur, δέ poni, ut v. 209.), nisi exemplum sententiae a pronomine relativo incipientis, alia sententia ab eodem pronomine incipiente interceptae desiderarem.

V. 200. Par. C. Flor. 1. 2. θάλλος. Tum θαλάμοις est iam in Ald. (non θαλάμοι, ut narrat Seidler. certe non in meo exemplo) Parr. A. B. Vict. θαλάμῳ Brub. rell. etiam Musgr. ad quam nihil diversitatis enotatum est e Florr.

V. 201. ἁ delevit Seidler. metri causa.

V. 202. Ald. Herv. 1. 2. Canter. etiam Musgr. πατρώα λώβα. Sed iam Brub. πατρώᾳ λώβᾳ, et Barnes.

V. 204. Ad metrum sarciendum plura comminiscitur Seidler. ἔτρεφεν ἔτεκεν εὐκταίαν, vel ἔτεκεν κἄτρεφεν,

εὔκτ. vel *ἔτρεφεν ἔτεκέν τ' εὐκτ.* Loci vero hanc esse constructionem dicit: *ἃν — Λήδας κούρα — ἔτρεφεν, (ταύτην) εὐκτ. Αὐλ. ψ. ἐπέβασαν.* Contra quod recte monet Herm. p. 2149. dicere non potuisse Iphigeniam, me, quam mater tristem victimam peperit, eam Aulidem deduxerunt Achilli nuptum, sed, me, quam Aulidem deduxerunt, eam mater tristem victimam peperit. In hoc enim summa calamitatis posita est, quod victima destinata fuit, non quod Achilli nuptura erat. Itaque inserendum putat *εὖτ', εὖτ' εὐκταίαν.* Sic infra 837. *εἰς Ἀχιλλέως κλισίαν λέκτρων ὅτ' ἀγόμαν.* Quum anapaestici dimetri brachycalectici, qualis hic est *ἔτεκεν ἕ | τρεφεν εὐ | κταίαν*, nusquam inveniantur (vid. Herm. ad Hec. p. 76.), versum una syllaba mutilum esse in aperto est. Alioqui placeret Canteri correctio *ἐπιβᾶσαν* pro *ἐπέβασαν* v. 206.

V. 205. Ald. rell. *ἱππείοισιν ἐν δ.* Correxit Markl.

V. 207. Ald. rell. et Codd. *νύμφαιον. νύμφαν* debetur Scaligero, quod cum Seidlero inconsideratius recepi. Vix enim *νύμφαιον* e sq. syllaba *οι* oriri potuit. Rectius Musgr. *νυμφεῖόν γ'*, quod probat etiam Hermann. p. 2143. Soph. Ant. 574. *ἀλλὰ κτενεῖς νυμφεῖα τοῦ σαυτοῦ τέκνου;*

V. 208. *Νηρῆος* Seidl. praeter necessitatem, quum exclamandi particulis *αἶ αἶ*, quas Seidler. ad numeros non pertinere dicit, huic versui adiunctis bonus exeat dimeter acatalecticus. Sic etiam Herm. p. 2144.

V. 210. Herm. *δυςχ. τούςδ' οἴκους ναίω.*

V. 215. *καί*, quod deest in Ald. rell. et Codd. addidit Tyrwhitt. probantibus Musgrav. et Seidl. Emendationem confirmat antistropha apud Seidler. repudiat Herm. Hic enim p. 2149. iungit *κερκίδι Παλλάδος*, Palladem artium et inventricem et praesidem designari putans, unde Virg. Aen. VII, 805. *colo calathisve Minervae*, et eo respici, quod virgines Atheniensium peplum Palladis instrumentis sacris et deae dicatis texuisse videantur. Obstat tamen quod etiam Hec. 461 sqq. non tantum Titanum, sed etiam Palladis imago in peplo picta commemoratur nec de Palladis radio alibi quidquam legitur.

V. 217. Constructionem *αἱμάσσουσ' ἄταν βωμούς* post Musgravium bene explicavit Seidler. nec debebam *βωμούς* uncis includere. Ita concidit etiam Tyrwhitti coniectura *δυςφόρμιγγι — ἄτᾳ.*

V. 218. Ald. rell. *οἰκτράν τ' αἰαζόντων || οὐδ' ἄνοικτρόν τ' ἐκβαλλ. δ.* Egregie Tyrwhitt. *αἰαζόντων αὐδάν, οἰκτρόν τ' ἐκβ. δ.*

V. 219. Pro *δάκρυον* Seidler. *δάκρυμα*, syllaba ad metri integritatem deficiente.

V. 221 sq. Elmslei. p. 284. coni. *τὸν δ' Ἄργει δμαθέντα σε κλάω | ξύγγον', ὃν ἔλιπον ἐπιμαστίδιον | ἔτι βρ.* — e quibus versum secundum quo metri genere esse voluerit, non intelligo.

V. 222. *γ'* inserui ut ultima verbi *ἐπιμαστίδιον* produceretur. Idem fecit Hermann. p. 2154. Seidler. addidit *τότ'* ante *ἔτι βρέφος*, improbante Hermanno p. 2155.

V. 223. Verba *ἔτι βρέφος* pro interpretamento ad sqq. adscripto habet Hermann. p. 2154. et p. 2155. improbat Seidleri interpunctionem *ἔτι νέον ἔτι θάλος* i. e. *ἔτ' ἔτι νέον θάλος.* nam *θάλος* etiam per se, non adiuncto *νέον*, poni de prole, et iungenda esse *ἔτι θάλος ἐν χερσὶν ματρός* etc.

V. 224. Ald. rell. *ἐν χερσὶ ματρὸς πρὸς στέρνοισί τ' Α.* Markl. *χερσὶν* et *στέρνοισιν*, Elmsl. *ἐν χερὶ ματρὸς πρὸς στέρνοισίν τ'.* His addere placuit carmen ex Hermanni mente descriptum.

Χο.

Εὐφαμεῖτ', ὦ — *στροφὴ α'.*
πόντου δισσὰς συγχωρούσας
πέτρας Εὐξείνου ναίοντες.
ἰὼ παῖ τᾶς Λατοῦς, Δίκτυνν'
οὐρεία, πρὸς τὰν σὰν αὐλάν,
εὐστύλων ναῶν χρυσήρεις
θριγκούς, πόδα, παρθέν', ὅσιον ὁσίας
κληδούχου δοῦλα πέμπω,
Ἑλλάδος εὐΐππου πύργους,
[*καὶ*] *τείχη χόρτων τ' εὐδένδρων*
ἐξαλλάξας', Εὐρώπαν,
πατρῴων οἴκων ἕδρας.

Ἔμολον· τί νέον; τίνα φροντίδ' ἔχεις; στρ. β΄.
τί με πρὸς ναοὺς ἄγαγες, ἄγαγες;
ὦ παῖ τοῦ τᾶς Τροίας πύργους
ἐλθόντος κλεινᾷ σὺν κώπᾳ
χιλιοναύτᾳ μυριοτευχεῖ
* * *
τῶν Ἀτρειδᾶν τῶν κλεινῶν.

Ἰφιγέν.

ἰὼ ἰω δμωαὶ δμωαὶ, στρ. γ΄.
δυςθρηνήτοις ὡς θρήνοις
ἔγκειμαι τᾶς οὐκ εὐμούσου
μολπαῖσι βοᾶς ἀλύροις ἐλέγοις,
αἶ αἶ αἶ αἶ
ἐν κηδείοις οἴκτοισιν
αἵ μοι συμβαίνουσ' ἆται,
σύγγονον ἀμὸν κατακλαιομένᾳ
ζωᾶς, οἵαν
οἵαν ἰδόμαν ὄψιν ὀνείρων
νυκτὸς, τᾶς ἐξῆλθ' ὄρφνα
ὀλόμαν, ὀλόμαν. στρ. δ΄.

Χορός.

αἶ αἶ αἶ αἶ!

Ἰφιγ.

οὐκ εἴσ' οἶκοι πατρῷοι!

Χορ.

οἴμοι, οἴμοι! ἀντιστρ. δ΄.

Ἰφιγ.

φροῦδος γέννα.

Χορ.

φεῦ φεῦ τῶν Ἄργει μόχθων!

Ἰφιγ.

ἰὼ δαίμων, ἀντιστρ. α΄.
ἰὼ ἰὼ δαίμον, ὃς τὸν

μοῦνόν με κασίγνητον συλᾷς
ἀΐδᾳ πέμψας, ᾧ τάςδε χοὰς
μέλλω κρατῆρά τε τὸν φθιμένων
ὑδραίνειν γαίας ἐν νώτοις,
πηγάς τ' οὐρείων ἐκ μόσχων,
Βάκχου τ' οἰνηρὰς λοιβὰς,
ξανθᾶν τε πόνημα μελισσᾶν,
ἃ νεκροῖς θελκτήρια κεῖται.
ἀλλ' ἔνδος μοι πάγχρυσον
τεῦχος καὶ λοιβὰν Ἅιδᾳ.
ὦ κατὰ γαίας Ἀγαμεμνόνιον ἀντιστρ. β΄.
θάλος, ὡς φθιμένῳ τάδε σοι πέμπω·
δέξαι δ'· οὐ γὰρ πρὸς τύμβον σοι
ξανθὰν χαίταν, οὐ δάκρυ' οἴσω.
τηλόσε γὰρ δὴ σᾶς ἀπενάσθην
πατρίδος καὶ ἐμᾶς, ἔνθα δοκήματα
κεῖμαι σφαχθεῖσα τλάμων.

Χορ.

ἀντιψαλμοὺς ᾠδὰς ὕμνον τ' στρ. ε΄.
Ἀσιήταν σοι, βάρβαρον ἰαχὰν,
δεσποίνᾳ γ' ἐξαυδάσω,
τὰν ἐν θρήνοισιν μοῦσαν
νέκυσι μελομέναν ἐν μολπαῖς
Ἅιδας ὑμνεῖ δίχα παιάνων.
οἴμοι τῶν Ἀτρειδᾶν οἴκων!
ἔῤῥει δῆτα φόως σκήπτρων,
οἴμοι, πατρῴων οἴκων!
τίς γᾶς ἐκ τῶν εὐόλβων
Ἄργει βασιλέων νῦν ἀρχά;
μόχθος δ' ἐκ μόχθων ᾄσσει
δινευούσαις ἵπποισιν
πταναῖς· ἀλλάξας δ' ἐξ ἕδρας
ἱερὸν * * * ὄμμ' αὐγᾶς
ἅλιος· ἄλλαις δ' ἄλλα προςέβα
χρυσέας ἀρνὸς μελάθροις ὀδύνα,
φόνος ἐπὶ φόνῳ, ἄχεά τ' ἄχεσιν·
ἔνθεν τῶν πρόσθεν δμαθέντων
Ταντολιδᾶν ἐκβαίνει ποινά γ'
εἰς οἴκους· σπεύδει δ' ἀσπούδαστ'
ἐπὶ σοὶ δαίμων ἐξ ἀρχᾶς.

Ἰφιγεν.

ἐξ ἀρχᾶς τοί μοι δυςδαίμων   ἀντιστρ. ε΄.
δαίμων τᾶς ματρὸς ζώνας, καὶ
νυκτὸς κείνας ἐξ ἀρχᾶς
λόχιαι στεῤῥὰν παιδείαν
Μοῖραι συντείνουσιν θεαί,
ἃ μναστευθεῖσ᾽ ἐξ Ἑλλάνων,
ἂν πρωτόγονον θάλος ἐν θαλάμοις
Λήδας ἁ τλάμων κούρα
σφάγιον πατρῴᾳ λώβᾳ
καὶ θῦμ᾽ οὐκ εὐγάθητον
ἔτεκεν, ἔτρεφεν, εὖτ᾽ εὐκταίαν
ἱππείοις ἐν δίφροισιν
ψαμάθων Αὐλίδος ἐπέβασαν
νυμφεῖόν γ᾽ οἴμοι δύςνυμφον
τῷ τᾶς Νηρέως κούρας, αἶ αἶ.
νῦν δ᾽ ἀξείνου πόντου ξεῖνα
δυςχόρτους τούςδ᾽ οἴκους ναίω
ἄγαμος, ἄτεκνος, ἄπολις, ἄφιλος,
οὐ τὰν Ἄργει μέλπουσ᾽ Ἥραν,
οὐδ᾽ ἱστοῖς ἐν καλλιφθόγγοις
κερκίδι Παλλάδος Ἀτθίδος εἰκὼ
Τιτάνων ποικίλλουσ᾽, ἀλλ᾽
αἱμαῤῥάντων δυςφόρμιγγα   ἀντιστρ. γ΄.
ξείνων αἱμάσσουσ᾽ ἄταν
βωμούς, οἰκτράν τ᾽ αἰαζόντων
αὐδάν, οἰκτρόν τ᾽ ἐκβαλλόντων
δάκρυον. καὶ νῦν
κείνων μέν μοι λάθα, τὸν δ᾽
Ἄργει δμαθέντα κλαίω
σύγγονον, ὃν ἔλιπον ἐπιμαστίδιόν γ᾽
[ἔτι βρέφος] ἔτι νέον, ἔτι θάλος
ἐν χερσὶν ματρὸς πρὸς στέρνοις
Ἄργει σκηπτοῦχον Ὀρέσταν.

V. 227. Flor. 1. 2. Vict. *σημαίνων*.

V. 228. *παῖ — τέκνον*. Cf. Hippol. 10. et ibi Monk.

V. 230. Markl. coni. *τί δ᾽ ἐστι τό με παρόντος ἐκπλῆσσον λόγου*, Seidler. et Lenting. p. 70. *τί μ᾽ ἔστι τοῦ π. ἐ. λ.* Hermann. l. c. p. 2133. nihil esse, cur pro-

nomen requiratur, et *ἡμᾶς* potius, quam *με*, cogitandum esse recte monet.

V. 231. *κυανεᾶν συμπληγάδων* Ald. rell. *κυανέαν Συμπληγάδα* coni. Pierson. Veris. I, 2. et sic Parr. A. B. C. Flor. 1. 2. Vict.

V. 235. Herv. 2. Cant. *εὐπρεπῆ*. ubi Canter. Malim *εὐτρεπῆ*. *εὐτρεπῆ* audacter reposuit Barnes. non Canteri tantum et Scaligeri auctoritate, sed etiam Aldinae editionis pervictus. De formula *οὐκ ἂν φθάνοις* vid. ad Orest. 924. ad Alc. 678. Dele autem signum interrogandi post *ποιουμένη*.

V. 240. *ξυζύγου* Ald. Brub. Herv. 1. 2. *συζύγου* Canter. Barn. Musgr. Ob additum alterum genitivum *τοῦ ξένου*, et quia rectius dicatur *τί σοι ὄνομά ἐστι*, quam *τί σου ὄν. ἐ.* Elmsleius p. 234. legendum arbitratur *Τῷ ξυζύγῳ δὲ τοῦ ξ.* recte.

V. 242. Reisk. et Markl. *κἀντυχόντες εἵλετε*, non male, inquit Seidler. ut Helen. 1217. *ναῦταί σφ᾽ ἀνεῖλον ἐντυχόντες*. Sed ibi est *quum forte in eos incidissent*, quod hic minus aptum est, quum eos consulto *ἐθήρων* v. 270. Verte: *quomodo eos cepistis secunda fortuna usi?* Iph. A. 947. *ὃς πόλλ᾽ ἀληθῆ — λέγει Τυχών*. Sic infra 319. *εὐτύχει βαλών*. Elmsleio p. 284. legendum videtur *ποῦ δ᾽ εἴδετ᾽ αὐτούς*, etc. Blomfield. in Mus. crit. 2. p. 191. *πῶς δ᾽ εἵλετ᾽ αὐτοὺς ποῦ τυχόντες εἴδετε;* Quum primaria notio insit in verbo *εἵλετε*, non mirum ad hoc iam ab initio respici, pro *πῶς δ᾽, ἰδόντες αὐτούς, εἵλετε;*

V. 243. Vulgo *ἀκταῖσιν ἐπὶ ῥηγμῖσιν*. Dawes. Misc. crit. p. 161. coni. *αὐταῖς ἐπὶ ῥ.* Rectius Pierson. Veris. p. 16. et Markl. *ἄκραις ἐπὶ ῥ.* e Plutarch. T. II. p. 602. A.

V. 248. *ἥκουσιν* Ald. Herv. 1. 2. Canter. Barn. qui in marg. addit: al. *ἥκουσ᾽*, et sic iam Brubach. *οὐδέπω* non convenire sensui visum est interpretibus; neque enim dici potuisse, *nondum Graeci mactati sunt*, sed *diu est, ex quo non mactati sunt.* Itaque Markl. coni. *οὐδ᾽ ὅπως βωμὸς θ. ἐξεφοινίχθη*, quod per ellipsin dictum sit pro *οὐδὲ βωμὸς ἐκφοινίσσεται, ὅπως ἐξεφοινίχθη*, locum satis incommodum citans Orest. 1030. Heath. le-

gendum putabat *χρ. γὰρ ἤκουσ᾽, ἐξ ὅτου β. ϑ.* Seidl. *χρόνιοι γὰρ ἤκουσ᾽ οὐδ᾽, ἐπεὶ (ex quo) β. ϑ.* Hermann. in censura p. 2133. ad morem Graecorum provocat enuntiationes eas, quae temporis notationem continerent, quaeque ex aliis nexae esse deberent, hoc nexu solutas ponendi, ut Soph. Oed. T. 717. *οὐ διέσχον ἡμέραι Τρεῖς, καί νιν ἄρϑρα κεῖνος ἐνζεύξας ποδοῖν Ἔῤῥιψεν.* Cf. Antig. 1186. ad Viger. p. 523. not. 49. Sic hoc loco pro *diu est, ex quo Graeci nulli mactati sunt,* dictum esse *diu est, et nondum* etc.

V. 250. *τὸν εἰσρέοντα.* Imo *τὸν ἐκρέοντα,* inquit Elmslei. Mirum vero acumen!

V. 251. *ὑλοφορβοί* Ald. rell. *ὑλοφορούς* Flor. 1. *ὑλοφορβούς* tres Parr. Flor. 2. Vict. Vereor tamen, ne ob similem terminationem praecedentis vocabuli *ὑλοφορβούς* scriptum sit; *ὑλοφορβοί* praefert etiam Seidler.

V. 253. *κοιλωπὸς ἁρμός* Ald. rell. *ἀγμός* coni. Brodaeus, et sic Marklandi collat. Oxon. et omnes Gallici, Flor. 1. 2. Vict.

V. 255. *κἀπεχώρησεν.* Imo *κἀνεχώρησεν πάλιν,* ut Rhes. 771. *Blomfield.* Mus. cr. 2. p. 191.

V. 259. *χεῖρε* mavult Markl., quod minus poeticum videtur Seidlero.

V. 269. Elmsl. ad Bacch. 336. coni. *ἔδοξε δ᾽ ἡμῖν εὖ λέγειν τοῖς πλ.* satis leviter, quamvis, si hoc in codd. legeretur, praeferendum esset, ut exquisitius.

V. 271. *πέτροις — ξένην* Ald. rell. *πέτρας* et *ξένοιν* coni. Brodaeus. Et *πέτρας* quidem Flor. 1. sed *πέτραν* tres Pariss. Oxon. ap. Markl. Flor. 2. Vict. Eadem confusio est infra v. 317. *ξένοιν* recepit Canter.

V. 278. *ἥδ᾽* Ald. Brub. Herv. 1. 2. Cant. *ἡ δ᾽* Barn. Musgr. *ἐκ χιτώνων πῦρ πνέουσα* vix sanum. Markl. coni. *ἡ δ᾽ ἐξ ἐχιδνῶν.* nam hae Furiae erant *πεπλεκτανημέναι πυκνοῖς δράκουσιν* Aesch. Choëph. 1050. Electr. 1256. Vid. Stanlei. ad Aesch. l. c. 1047. At *ἐχίδναις* modo praecessit. Musgr. *ἐκ χαλινῶν,* vertens *ex labiis.* Quid differant *χαλινοί* a labiis, e Schneideri lexico discas. Seidlero, vulgatam ita defendenti, ut Furiam volantem longa et nigra veste (vid. Stanlei. ad Aesch. Choëph.

1046. Eum. 55.) caput quoque sibi involvisse diceret, non assensi sunt Hermann. et Elmslei. quorum ille p. 2134. coni. *ἡ δ᾽ ἐκ κενώνων πῦρ πν.* nisus Aesch. loco Eumen. 137. (132.) *τὸ δ᾽ αἱματηρὸν πνεῦμ᾽ ἐπουρίσασα τῷδ᾽ Ἀτμῷ κατισχναίνουσα νηδύος πυρὶ Ἕπου.* Meliorem viam iniit Elmsleius, qui distinguendum censet *ἡ δ᾽ ἐκ χιτώνων, πῦρ πν. καὶ φόνον, πτεροῖς ἐρέσσει,* ut sub *χιτώνων* lateat nomen loci, unde Furia *πτεροῖς ἐρέσσει.* Quidni *ἐκ χιτώνων πτεροῖς ἐρέσσει* vertas: *alis e veste prominentibus remigat?* Ita vulgata lectio defendi potest.

V. 281. Flor. 1. 2. Vict. *κτείνει με.* In Longino c. 15, notante Marklando, editur *κτανεῖ με.*

V. 282. Seidler. *οὐ ταὐτὰ μορφῆς σχ.* in quo praeivit Markl. coni. *οὐ ταὐτὰ μορφῆς σήματ᾽.* „Licebat autem videre non has formarum species (quas scil. dicebat), sed confundebat ille sonos vitulorum“ etc. At ubi tandem *ἀλλάσσεσθαι* est res inter se confundere?

V. 284. *μιμήματα,* voces non sibi proprias, sed aliunde assumtas. Ald. Herv. 1. 2. Flor. 1. 2. Vict. *ἃς φάσ᾽ Ἐρ.* Brub. Canter. *ἃ φάσ᾽,* ut coni. Brodaeus, et sic Parr. duo et Lib. P.

μβ

V. 285. Flor. 2. Vict. *θανούμενοι,* quam egregiam scilicet lectionem, quae unice nexui conveniat, Seidlerus dolet Praef. p. XII. quod non licuerit loco suo reponere oblitus non *θαμβεῖσθαι* dici, sed *θαμβεῖν.* *Τὸ Δάτιδος μέλος* apud Aristoph. comparat Elmslei. p. 285.

V. 286. *περισπάσας ξ.* Ald. rell. et Codd. *χερὶ σπάσας* em. Pierson. Veris. p. 17. et Markland. Vulgatam defendit Seidler. comparans *περιδύειν.* At hoc est exuere quod rem *circumdabat,* sicut *περισπᾶν* v. c. *θώρακα, detrahere, quod circumdabat.* Hoc illud est quod Markl. dicit: *περισπᾶν ξίφος* pro *educere gladium* non puto esse (neque *posse* esse) Graecam locutionem. Similiter Andr. 167. olim legebatur *περισπείρουσαν* pro *χειρὶ σπ.*

V. 288. Elmslei. ad Heracl. 824. vocabula *πλευραί, πλευραῖς* et *πλευράς* in tragicorum scriptis ubique vitiosa esse suspicans, in quo abutitur auctoritate Porsoni ad

Hec. 814. Orest. 217. hic legendum coniicit *λαγόνας εἰς μέσας*. Vid. Hermann. ad Soph. Aiac. 1389.

V. 289. *τάδε* i. e. *οὕτως*. Vid. ad Med. 158. Sic iam Il. ε', 185. *οὐχ ὅγ' ἄνευθε θεῶν τάδε μαίνεται*. ib. 827. *μήτε σύ γ' Ἄρηα τόγε δείδιθι*.

V. 290. *ὥςθ' αἱματ*. coni. Markl. fortasse recte. Pro *πέλανον* Parr. A. B. C. Flor. 1. 2. Vict. *πέλαγος*. *αἱματηρὸν πέλανον* est etiam Alc. 868.

V. 296. *πολλοὶ δ' ἐπληρώθημεν*. Sic Androm. 1074. *ἀρχαί τ' ἐπληροῦντο*.

V. 301. Recte Elmslei. p. 285. scribendum censet *ἀπέψη*, probante Blomfield. Mus. crit. 2. p. 191. Vid. Gramm. gr. §. 194, 1.

V. 302. Ald. rell. *εὐπήκτοις ὑφαῖς*, ut editur apud Lucian. T. V. p. 311. ed. Bip. Sed Pariss. omnes, Flor. 1. 2. Vict. *εὐπήνους ὑφάς*, ut duo Codd. Luciani.

V. 305. *ἀναΐξας* Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. Musgr. *ἀναίξας* Barn. *ἀνᾴξας* Schaefer.

V. 306. *ἔγνωκε κλ.* Ald. rell. et Codd. *ἔγνω κλ.* est e Scaligeri et Duporti coniectura, recepta a Barnesio.

οι

V. 308. Vict. *πέτρους*.

V. 311. Maiorem vim orationi addit Marklandi interpunctio, quam adscivi, quam vulgata, *ἀλλ' ὅπως θανούμεθα Κάλλισθ', ἕπου μοι*, quam retinuit Seidler. et Blomfield. ad Aesch. Theb. 585. Cum Markl. sentit etiam Bergler. ad Aristoph. Equ. 81.

V. 317. Ald. rell. *οὔτις τὸ νῦν ὑπ*. Par. uterque et P. ap. Musgr. coll. Oxon. ap. Markl. Flor. 1. 2. Vict. *αὖτις*, quod coniecerant Pierson. Heath. Reisk. *αὖθις* Seidler. cum Schaef. Sed circumspecte de forma *αὖτις* etiam in Tragicis admittenda disputat Seidler. Mox *ἤρασσεν* Ald. rell. *ἤρασσον* tres Parr. Flor. 1. 2. Pro *πέτροις* Flor. 1. *πέτρας*, 2. *πέτραν*.

V. 319. *εὐτύχει λαβών* Ald. rell. *βαλών* pro *λαβών* Parr. omn. Flor. 1. 2. Vict. Recepit Markl.

V. 320. Par. A. *ἐχειρούμεθα* pro *οὐ χειρούμεθα*.

V. 324. Ald. *ὅδ' ἐσιδών*. Elmslei. p. 285. quia raro in *ἐς* cadat ictus metricus, scribendum putat aut *εἰςιδών* pro *ὁ δ' ἐςιδών*, aut *ὅδε δ' ἰδών*.

V. 325. *ὡς χέρνιβας* vulgo. *τε χέρνιβας* Flor. 1. 2. Emendavit Valcken. ad Phoen. 1409. Tum Ald. rell. *καὶ σφάγι' ἐξέπεμπέ σοι*. Sed Pariss. A. B. Flor. 1. 2. Vict. *ἔπεμπέ σοι*. Pierson. Veris. p. 65. ad vitandum anapaestum legebat *ἐς χέρνιβάς τε σφάγιά τ' ἐξέπ. σοι*. Markl. *καὶ σφάγι' ἔπεμπέ σφε σοί*. Musgr. *καὶ σφαγεῖ' ἔπεμπέ σοι*. Elmsl. p. 290. quum semel, inquit, *σφαγεῖ' ἔπεμπέ σοι* in *σφάγι' ἔπεμπέ σοι* corruptum esset, non defuit qui scribendo *σφάγι' ἐξέπεμπέ σοι* versum claudicantem sanasse sibi videretur.

V. 331. Elmslei. p. 285. dubitat, an *Ἕλλην* femininum ab idoneis auctoribus antiquis dictum sit. Quatuor enim loca, in quibus illud legitur, Aesch. Ag. 1263. Eurip. Iph. T. h. l. et 481. Heracl. 131. vitii suspecta esse. Hoc vero loco mirum esse, si Euripides *Ἕλληνος ἐκ γῆς*, quam *ἐξ Ἑλλάδος γῆς* dicere maluisset. Itaque coni. *Ἑλληνίδος γῆς*.

V. 333. Ordo est *τὰ δ' ἐνθάδ' ἡμεῖς φροντιούμεθα, οἷα ἔσται*. Inanis coniectura est Reiskii et Toup. in Suid. I. p. 430. *ὅσια* vel *οἷδε*. Notari autem Elmslei. iubet futurum *φροντιούμεθα*, quum alias sit *φροντιῶ*.

V. 336. *εἰς τ' οὑμόφυλον* Ald. rell. *εἰς τὸ ὁμόφ.* Vict. *εἰς θοὑμόφυλον* Barn. Scribendum puto *θοὐμόφυλον*, in quo ' est *κορωνίς*, signum craseos; spiritu aspero non opus, quum *θ* eius vicem sustineat. Sic scribendum *θοἰμάτιον* et sim. non *θοἱμάτιον*.

οι

V. 337. Par. A. *λαβῃς*. Vid. Gramm. gr. §. 521.

V. 339. Par. A. C. Flor. 1. 2. Vict. *δοκοῦσαν Ὀρ.* De hoc transitu a plurali ad singularem, *ἠγριώμεθα δοκοῦσα*, vid. ad Phoen. 391.

V. 343. Seidler. *αὐτοὶ καλῶς πράξαντες*, qui ipsi aliquando felices fuerunt, ob aoristum *πράξαντες*. Sed necesse erat prius infelices esse, quam felicioribus infensi essent.

V. 346. Vulgo *Ἑλένην ἀπήγαγ' ἐνθάδε*. Sed primum ipsum verbum incommodum est, *ἀπάγειν ἐνθάδε*, deinde

non revera adduxit, sed dicendum erat, quae si venisset *adduxisset*, imprimis quum sequatur *ἵν' αὐτοὺς ἀντετιμωρησάμην*. Itaque scripsi *Ἑλένην ἂν ἤγαγ' ἐνθάδε*.

V. 347. *Μενέλεων* Barnesio debetur pro *Μενέλαον*.

V. 348. Mirum Marklando scribendum videri *τῇ γ' ἐκεῖ*, quia *ἀντιτιθέναι* frequentius construatur cum dativo. Hoc fit, quum est *opponere*; ubi est *ponere pro aliquo*, *τιθέναι ἀντὶ τινός*, genitivus legitimus est.

V. 349. *οἵ μ' ὥστε* Ald. rell. et Codd. *οὗ* Pierson. Veris. p. 10. Markl. Musgr. Elmsl. p. 286 sq. *οἵ* Reisk. sed male explicans. *οἵ μ' ἔσφαζον* est *οἵ με σφάξοντες ἤγαγον*. Duo libri in bibl. Bodlei. teste Gaisfordio margini adscriptum habent *ᾗ μ'*.

V. 351. Flor. 1. 2. Vict. *τῶν τοῦδ' οὐκ ἀμνημ*.

V. 352. Cf. Ruhnk. epist. cr. p. 142. *γενείου* et *γονάτων* ad *ἐξαρτωμένη* referunt Schaefer. ad Lamb. Bos. p. 716. et Seidler. Sed per se etiam *χεῖρας ἐξακοντίζειν γενείου* dici poterat, ut *τοξεύειν τινός* Il. δ', 100. ψ', 853 sq. vid. Schaef. ad Lamb. B. p. 715. *ἱέναι τινός* Soph. Ai. 154. *ὀρούειν τινός* Pind. Pyth. X, 95. alia, in quibus appetendi significatio inest.

V. 356. *νιν* recte Brodaeus et Seidler. explicant *νυμφεύματα ἐμά*. Tyrwhitt. ap. Musgr. corrigebat *μήτηρ δ' ἐμὲ, σέθεν κατακτείνοντος, Ἀργεῖαί τε νῦν Ὑμνοῦσιν* — — in quibus misere languet inane illud *νῦν*. Verba *αὐλεῖται δὲ πᾶν μέλ.* illustrat Elmslei. ad Soph. Oed. T. 1094. et ad Heracl. 402.

V. 358. *ὀλλύμεθα* Flor. 1. 2.

V. 360. *δ'* ante *ὄχοις* om. Flor. 1. 2.

V. 362. *λεπτῶν* Ald. rell. Flor. 1. 2. Vict. *λεπτόν* uterque Paris. sed in MS. G. (B. Markl.) *λεπτῶν* a pr. m.

V. 363. *ἀδελφὸν τοῦτον*, quasi eum nunc adesse sciret; omnino praeter necessitatem et nulla cum vi additur *τοῦτον*; nec dici solet *αἱρεῖσθαι τινὰ χερσὶν*, pro *tollere*, sed *ἀναιρεῖσθαι*. Itaque verissimam habeo Tyrwhitti emendationem *ἀδελφὸν οὔτ' ἀνειλόμην χεροῖν* — — *οὐ κασιγνήτῃ στ.* quamvis Schaefer. qui ad Lamb. Bos. p. 229. Tyrwhitti correctionem probaverat, nunc, teste

Seidlero, eamdem reprobet ob *οὔτε* alieno loco positam. Flor. 1. 2. *κασιγνήτω*, quod etiam margini edit. Basil. 1544. in bibl. Bodlei. adscriptum esse testatur Gaisford. ad Markl. edit. *κασιγνήτῃ* (ω) Vict.

V. 365. Elmslei. in *Quart. rev.* 14. p. 446. scribi vult *ὡς ἰοῦσα Πηλέως*, ut canoni Porsoniano satis fiat.

V. 367. *εἰςαῦτις* Ald. rell. et Codd. *εἰςαῦθις* Schaef. et Seidler. — *εἰς Ἄργος* Commel. et Barnes.

V. 368. Legebatur *κακῶν*. Emendaverunt Reisk. et Markl.

V. 374. *αὐτή* Aemil. Portus pro *αὕτη*.

V. 375. *ἔτεκεν ἄν*. Lege *ἔτικτεν*, eiecto *ἄν*, quod nullum hic locum habet. *Porson*. Adv. p. 259.

V. 376. Flor. 1. *ἐγὼ μὲν αὖ*.

V. 377. *τὰ θεοῖσιν ἑστιάματα* diversum est ab iis, quae a Porsono ad Phoen. 948. adscripta sunt: nam *τὰ Ἡρακλεῖ δωρήματα* dicere licuit ob *δωρεῖσθαί τι τινί*, at *ἑστιᾶν τινα* dicitur. Esse igitur videtur *dativus commodi*, quem vocant.

V. 380. *ἐς τὴν θεόν* emendabat amicus Marklandi et Grotius in Excerptis p. 284. Vix opus: est enim *in numen divinum* conferre. Mox *τὸν φαῦλον* Ald. Herv. 1. *τὸ φαῦλον* iam Brub. Herv. 2. et sic Parr. Florr.

V. 384. *ἂν* pro *ἦν* Seidl. *Ἴστρος* Ald. rell. *οἶστρος* coni. Brodaeus, et sic omnes Parr. Flor. 1. 2. Vict.

V. 385. *ἐπ'* om. Par. A. Erfurdt. corrigebat *διεπέρασεν Ἰοῦς* et in antistr. *λινοπόροισιν αὔραις*, cui assentitur Seidler.

V. 387. *Εὐρώτας* Ald. Herv. 1. Sed iam Brub. Herv. 2. *Εὐρώπας*, ut Codd.

V. 388. *ἆρα* vulgo. Correxit Seidler. Male Musgr. interpunxit *τίνες πότ'; ἆρα* —.

V. 389. *καί* om. Flor. 1. 2. Pro *δονακόχλοα* Elmsleio *Quart. rev.* Add. n. 15. p. 230. analogia postulare videtur *δονακόχλοον*. Recte: sic *εὔχλοος Δημήτηρ* Soph. Oed. Col. 1600. Sed videtur hoc ex eodem genere metaplasmi esse, e quo *ἐρίηρες ἑταῖροι*, *ἐρυσάρματες ἵπποι*

apud Homerum, εὔνους pro εὖνοι apud Lysiam. Vid. Musgr. et Gramm. gr. §. 124. 2.

V. 393. Ad βωμούς Musgr. repetit περί. Vid. Gramm. gr. §. 595. 4. et praeter auctores ibi citatos Ruhnk. ep. cr. p. 130. Lobeck. ad Ai. p. 283. Monk. ad Alc. 114. Sed quum orationem variare soleant poëtae, imprimis lyrici, haud scio an melius sit iungere *διατέγγει βωμοὺς καὶ αἷμα βρότειον*. Elmslei. p. 287. legendum censet: *ἔνθα κούρα || Δίᾳ τέγγει βωμοὺς || καὶ περικίονας να || οὓς αἷμα βρότειον.* *περικίοσιν θαλάμοις* dixit Eurip. Erechth. fr. VI, 4. Sed vix bene omittitur subiectum, quod vocant, verbi *τέγγει*. Ceterum recte idem v. 391. cum sq. asynartetum conficere monet, quales sint Archilochi apud Hephaestionem: *Ἐρασμονίδη Χαρίλαε, χρῆμά τοι γελοῖον | ἐρέω* — — —

V. 395. ἦ Ald. rell. et Seidler. ἢ Barnes. Markl. Musgr. ἤ, *an*, non convenit: neque enim hoc a praecedentibus diversum est: *Qui sunt, qui huc advenerunt? an mercaturae causa huc navigarunt?* imo *mercaturae ne causa* — — —. Alia ratio est locorum Homericorum: *ὦ ξεῖνοι, τίνες ἐστέ; πόθεν πλεῖθ' ὑγρὰ κέλευθα; ἤ τι κατὰ πρῆξιν ἦ μαψιδίως ἀλάλησθε;* in quibus duplex est ἤ. Pro *εἰλατίνοις* rectius Seidlero scribi videtur *εἰλατίναις*, ut Hec. 627. Hel. 1461.

V. 399. *φιλόπλουτον ἅμιλλαν αὔξοντες* i. e. *περὶ πλούτου ἁμιλλώμενοι*. Pro *ἁμιλλώμενοι*, *ἅμιλλαν ἔχοντες* est *ἅμ. αὔξοντες*, ut saepe *αὔξειν* de iis, quae magna sunt, ponitur. *φιλόπλουτον ἅμιλλαν*, ut *ἅμιλλαν πολύτεκνον* pro *ἅμ. πολλῶν τέκνων* Med. 554. Cf. ad Hipp. 67.

V. 401. Codd. omnes Gallici, item Flor. 1. 2. Vict. *γένετ'*.

V. 402. Elmslei. p. 288. malit: *βροτῶν, ἄπληστον* (vel potius *ἄπλατον*) *ἀνθρώποις ὄλβου βάρος*. „*Βάρος ἄπλετον pondus immensum* dixit Soph. Trach. 984." Quidni *ἐλπίς* dici possit *ἄπληστος*?

V. 403. Elmslei. l. c. Post *βάρος*, inquit, distinguunt omnes ante Musgravium, qui verba *ὄλβου βάρος οἳ φέρονται* reddit *qui divitiarum onus reportant*. — Rectius alii *οἳ φέρονται πλάνητες ἐπ' οἶδμα*, *qui feruntur errabundi per fluctus*. Num igitur verba sic iungenda: *φίλα ἐλπίς*, (per appositionem) *πλούτου βάρος* —. Vix crediderim. Mihi haec dicta esse videntur pro *φίλα δὲ ἐλπὶς ἐγένετο βροτῶν τοῦ φέρεσθαι*, constructione simili ei, quam ad v. 592. illustrabo.

V. 406. *κοιναὶ δόξαι· γνώμα* Ald. rell. Flor. 1. *κεναὶ δόξαι* Par. E. apud Musgr., quod supra scriptum etiam habet Lib. P. et e Canteri coniectura ediderunt Barnes. et Musgr. *κοιναι* Flor. 2. Vict. Quum metrum non responderet versui 393., Markland. Heath. Musgr. coniecerunt *κενόδοξοι*, *vani et falsi opinionibus suis*, ut interpretatur Markl. At Elmslei. p. 287. VV. DD. corrupta strophici versus scriptura *διατέγγει* pro *Δίᾳ τέγγει* deceptos censens, legendum coni. *κεινᾷ δόξᾳ*, quod ad Med. 243. eodem sensu dictum esse dicit, quo *κακῶς φρονοῦντες* Med. l. c. Heracl. 55. „Forma poëtica *κεινός* hoc uno loco, quod sciam, apud Euripidem legitur. Olim legebatur *κεινόν* apud Soph. Trach. 495. ubi nunc rectius legitur *κενόν*, metro scilicet utramque formam admittente. Sed *ἐξεκείνωσεν* in senario apud Aesch. Pers. 763. communem formam prorsus excludit." Ita coniectura coniecturam fulcit. *κεινᾷ δόξᾳ* quidem dici potuit, ut *συννοίᾳ* Androm. 789. *εὐνοίᾳ* Soph. El. 233. at quum coniectura V. D. de v. 392 sq. *κούρα Δίᾳ* mihi quidem minime convenire videatur, in *κενόδοξοι* acquiesco, etsi e coniectura tantum profecto. — *γνώμα ἄκαιρος ὄλβου* Hermann. apud Seidler. explicat *sententia non tenens modum in divitiis*, quam explicationem defendit in censura p. 2135. *ἄνευ καιροῦ τοῦ ὄλβου* declarandae eius causa addens, et citans Schaefer. melet. p. 137. *γνώμα ἄκαιρος ὄλβου*, *animus immodicus quod attinet ad divitias* (vid. Gramm. gr. §. 317.), est animus immoderate divitiis inhians, *οὐδένα καιρὸν ἔχουσα ὄλβου*. Seidler. coni. *ἀκήρος ὄλβου*, mens illibata et incorrupta a divitiis, immunis ab illo morbo, quo divitiarum causa homines laborare solent. — *οἷς μὲν* — *τοῖς δέ*, ut rarissimum est in antiquis scriptoribus, ita iam in Homerico sermone nititur. Il. χ', 201. *ὡς ὁ τὸν οὐ δύνατο μάρψαι ποσίν, οὐδ' ὃς ἀλύξαι.* Theogn. 207. *ἀλλ' ὁ μὲν αὐτὸς ἔτισε κακὸν χρέος, ὃς δὲ φίλοισι Ἄτην ἐξοπίσω παισὶν ἐπεκρέμασεν*, ubi tamen Bekker. e Mut. et Vat. edidit *οὐδὲ*

φίλοισι, an sensui convenientius, dubito. Phocyl. in Brunck. Gnom. p. 126. V. *οὐχ ὅ μὲν, ὃς δ' οὔ.* Satis antiquum cum usum esse ex Archytae locis colligas p. 674. 676. Gal. nec multum abhorrent illa *ὃς καὶ ὅς, ἦ δ' ός.* Originem huius usus explicare malim cum Hermanno ad Viger. p. 706. not. 28. quam cum eodem in censura l. c. ubi plenam sententiam hanc esse dicit: *γνώμη τισὶν μέν ἐστιν ἄκαιρος ὄλβου, οἷς ἐστι.*

V. 407. *εἰς μέσον ἥκει* optime Herm. in censura explicat *moderata est*, comparatis formulis *εἰς ἄπορον, δοῦλον, ἴσον, μικρὸν ἥκειν.*

V. 411. *παρ' ἅλιον* Seidler. quo vix opus.

V. 414. *Νηρηΐδων* Flor. 1. 2.

V. 415. Ald. rell. et Codd. *ἐγκυκλίοις.* Emendarunt Markl. et Heath.

V. 419. *αὔραις ἐν νοτίαις* divisim Ald. Brub. Herv. 1. *ἐννοτίαις* Herv. 2. Canter. rel.

V. 420. *πνοιαῖσι* Ald. Brub. Herv. 1. *πνοαῖσι* Herv. 2. Canter. Barn. Musgr. *πνεύμασι* Par. B. Flor. 1. 2.

V. 422. *λευκὰν ἀκτάν.* Vid. ad Andr. 1238. Pro *Ἀχιλῆος* Parr. A. B. Vict. *Ἀχιλλῆος*, Flor. 1. 2. *Ἀχιλλέως.* Post *Ἀχιλῆος* male addidi *τε.*

V. 425. Recte Markl. *δεσποσύνοις. δεσποσύνας* ortum e sq. *Λήδας*, sed propter hoc ipsum vix scriptum ab Euripide. In exemplis syllabarum *οι* et *α* permutatarum hoc etiam affert Elmsléi. ad Med. 43. not. x. Cf. Porson. ad Med. 44.

V. 433. In metro nulla difficultas, quum nunc satis notum sit, formas ———◡|—◡◡— et ————| —◡◡— recte inter se opponi. Sed Seidler. quum in vulgata sententiarum nullus sit nexus — hoc enim dicere Chorum: Utinam huc aliquando veniat Helena, ob quam Iphigenia in Aulide mactata est, ut morte sua dominae meae poenas luat. Omnium tamen iucundissimus hic mihi foret nuntius (i. e. Helenae morte etiam iucundior), si quis veniret, meque e servitute in patriam reduceret. — hunc igitur nexum ut efficeret, scripsit *ἡδίσταν δ' ἂν ἀγγελίαν δεξαίμεσθ'*, in quo nescio utrum magis mirer, quod *ἥδιστα ἂν δεξαίμεθα ἀγγελίαν* dici non posse arbitratus est, an quod *τήνδε* locum non habere putavit, ubi ad sequentia respicitur. At neutrum horum offendisse eum videtur, sed defectus particulae *δέ*, quae mihi idcirco deesse videtur, quod id, quod nunc optat, ita prope ad praecedentium similitudinem accedit, ut non ad novam rem transiri, sed in iis, quae antea dicta erant, pergi videatur.

V. 434. *δεξαίμεθ'* Flor. 1. 2.

V. 438. *συμβαίην ἀπολαύειν* accipio pro *ὀνείρασι συμβαίη μοι ἀπολαύειν*, ut, quae alias impersonalia sunt, a Graecis ad subiectum referuntur. Sic Orest. 759. *οὐ προςήκομεν κολάζειν τοῖςδε* pro *οὐ προςήκει τοῖςδε κολάζειν ἡμᾶς.* Sic, quanquam alio sensu, *συμβαίνειν* saepe usurpatur a Platone. vid. Heindorf. ad Gorg. §. 77. ad Phaedon. §. 32. p. 49. Ita recte Aemil. Portus et Barnes. hoc sensu *Utinam mihi vel in somniis contingat esse in patria.* Markl. coni. *συμβαίη 'ν οἴκοισι.* Loca a Seidlero commemorata, Philostr. Heroic. p. 106. *δημαγωγίᾳ ἐκ μειρακίου ξυμβεβηκότα*, et Arist. Ran. 807. *οὔτε γὰρ Ἀθηναίοις ξυνέβαινεν Αἰσχύλος*, quomodo ad hunc locum explicandum pertineant, non video.

V. 439. Flor. 1. 2. Vict. *δόμοις* pro *οἴκοις.* De metro ——◡|—◡◡—, cui respondet ———|—◡◡—, sicut v. 415. coll. v. 432. vid. ad Hec. 467.

V. 441. *κοινὰν χάριν ὄλβῳ*, i. e. ὃ, nim. *τὸ ἀπολαύειν ὕμνων, κοινὰ χάρις ἐστὶν ὄλβῳ*, e notissima illa appositionis forma, quam illustravi Gramm. gr. §. 432. 4.

V. 442 sqq. tribuuntur vulgo Iphigeniae. Choro recte assignavit Seidler. *δίδυμοι* pro *διδύμοις* coniecit Markl. probantibus Musgr. et Blomfieldio Mus. cr. 2. p. 191. *διδύμας* Schaefer. melet. crit. p. 78. citans Soph. El. 206. quod probat Elmslei. p. 288. Cum Seidlero vulgatam retinui, in qua nihil est offensionis, quamvis elegans imprimis sit lectio *διδύμας.*

V. 443. *χωροῦσι νέοι, προσφ.* Blomfield. l. c.

V. 444. *προσφ. θεᾷ* Toup. App. emend. in Theocr. p. 30. Non opus: vid. Seidler.

V. 446. Ald. rell. *ἐν ναοῖσι. ἐν* delendum iam vidit Markl. et omittitur in Flor. 1. 2. Recte autem *ναοῖσι*

cum πέλας iungit Seidler. Vid. Aesch. Suppl. 223. Eur. Phoen. 845. Suppl. 1023. 1062.

V. 447. λάκε Ald. rell. ἔλακε Barn. ἔλακεν tres Parr. Flor. 1. 2. Vict.

V. 452. In ἀναφαίνει dubito an arcanorum sacrorum significatio insit, de quibus alibi est δεικνύναι.

V. 453. ἔχοι Ald. rell. ἔχῃ Parr. A. B. Flor. 1. 2. Vict.

V. 456. Recepi Valcken. ad Phoen. 454. correctionem ναοῦ pro ναούς. Nam etsi ναούς ita explicari possit, ut e στείχοντες pendeat, non ex ἔσω, tamen balbutientis, non diserti, scriptoris esse videtur, ea iungere, quae separanda sunt.

V. 458. ἄρα Ald. rell.

V. 459. τυγχάνοι Ald. rell. τυγχάνει tres Parr. Flor. 1. 2. Vict. Praeter necessitatem Markl. locum ita distinguit: πατὴρ τ'; ἀδελφὴ δ', εἰ γεγῶσα τυγχάνει, οἵων στερ. — —

V. 460. στερεῖσα e Scaligeri emendatione. Libri στερηθεῖσα.

V. 461. Ald. rell. τίς οἶδ' ὅτι. Parr. B. C. Florr. Vict. τίς οἶδ' ὅτῳ, quod restituit Markl.

V. 466. Lenting. p. 70. legendum censet ὡς διὰ μικροῦ μέν, comparans Orest. 746. ὁ μῦθος δ' οὐ μακρὸς μακρῶν πέρι. Nesciit igitur, primam vocis μικρός natura longam esse.

V. 467. ἀεὶ κάτω. Frigidam hanc clausulam vocans Markl. multo frigidiora substituit ἔσεσθ'· ἐοίκατε. Elmslei. p. 288 sq. coni. ἐκεῖ κάτω ex Hec. 415. ἐκεῖ δ' ἐν ᾅδου κείσομαι χωρὶς σέθεν.

V. 468. τί ταῦτα δύρει edidit Gaisford. nam piaculum est Anglis ὀδύρεσθαι scribere, ex quo Porson. δύρεσθαι quoque a Tragicis scribi demonstravit.

V. 469. Markl. coni. κακοῖσι λυπεῖ γ', ἥτις εἶ ποτ', probante Brunckio ad Soph. Oed. T. 336. In iis γ' quid sibi velit, haud facile dixeris. Recte Porson. Adv. p. 259. Legendum plenissimo sensu νῷ, inquit, quasi dixisset, *Desine nosque tuis incendere teque querelis.* Idem

argumentum Suppl. 770. (772.) ἄκραντ' ὀδύρει, ταῖσδέ τ' ἐξάγεις δάκρυ.

V. 472. οὔθ' ὅςτις Ald. rell. οὐχ ὅςτις Pariss. omnes, Flor. 1. 2. Vict. Hanc lectionem suasit Hermann. in censura p. 2135. eaque recepta omnes difficultates evanescunt. οἰκτίζεσθαι est *ad misericordiam commovere*, ut Hel. 1053. *Qui Orcum adstantem et mortem minitantem lamentis ad misericordiam commovere studet, is de salute sua non desperat. Ego vero scio, me mortem effugere non posse: itaque a lamentis abstinere satius censeo.* Haec vero pro parenthesi interiecta sunt, et cohaerent, οὔτοι νομίζω σοφὸν, ὃς ἂν — θέλῃ· ὡς δύ' ἐξ ἑνὸς κακὼ συνάπτει — —. Aldina lectio in eo laborat, quod vix bene iunguntur ὃς ἂν θέλῃ, οὔθ' ὅςτις οἰκτίζεται, tum quod ita οὐδέ ponendum erat, non οὔτε, ut monuit Herm. Seidleri autem ratio, pro θανεῖν v. 470. κτανεῖν reponentis, idcirco non procedit, quod in sqq. v. 475. de moriente tantum sermo est.

V. 473. ἂν ἐλπίς Ald. Brub. Herv. 1. 2. ἄνελπις Brodaeus, Canter. rell. et sic Florr. Vict. γρ. ἄνελπις, quae coniectura esse videtur Victorii.

V. 475. θνήσκει δ' ὁμοίως Flor. 1.

V. 479. Elmslei. p. 289. pro κέκληται coniicit λέλεκται. Sensum enim esse, πότερος ἄρ' ὑμῶν δεῦρο ἀγγέλλεται Πυλάδης ὠνομασμενος; et respici ad v. 239. Mihi sensus esse videtur, πότερος ὑμῶν Πυλάδης κέκληται, nec necesse erat ad bubulci narrationem respici.

V. 480. Ald. rell. ὅδ'· ἔστι δή σοι τοῦτ' ἐν ἡ. μ. Pierson. Veris. p. 20. probante Valcken. ad Phoen. 624. ὅδ'. ἐς τί δή σοι. *quare.* Porson. Adv. p. 260. ὅδ' ἔστιν, εἴ σοι. Addit autem, *Sed rectum est* εἴ τι δή, ut legitur in Parr. omn. Florr. Vict. Blomfield. in Mus. crit. 2. p. 191. hoc responsum Pyladi tribuit, ut ὅδε positum sit δεικτικῶς.

V. 481. Quod Markl. coni. Ἕλλην εἶ γεγώς, numeris nocere monet Seidler. Sed Elmslei. p. 289 procul dubio legendum esse dicit Ἑλλήνων. „Noster Bacch. 20. εἰς τήνδε πρῶτον ἦλθον Ἑλλήνων πόλιν. Ion. 8. ἔστιν γὰρ οὐκ ἄσημος Ἑλλήνων πόλις.“ quae a nostro loco aliena sunt.

V. 483. *ματρός* Ald. rell.

V. 484. Sic Markl. et Musgr. e tribus Pariss. quibus accedunt Florr. et Vict. *φιλότητί γ' ἐσμὲν, οὐ κασιγνήτω γύναι* Ald. rell.

V. 488. *γελῴμεθ'* Portus pro *γελώμεθ'*. Musgravium tacite sic correxisse notat Porson. Adv. l. c. quamquam in exemplari, quo utatur, *ι* non appareat; nec in meo apparet.

V. 489. *τί δὲ φθονεῖς τοῦτ'*. Sic Pariss. omnes, Oxon. Florr. 1. 2. Vict. ut coniecerat Tyrwhitt. pro *τί δὲ φρονεῖς τοῦτ'*.

V. 495. *εἶ κεῖθεν γεγώς* tres Pariss. ap. Musgr. Florr. 1. 2. Vict. ut coniecerat Cant. pro *ἐκεῖθεν γεγώς*.

V. 497. *δ'* post *φυγάς* addidit Scaliger.

V. 502. *σὺ τοῦτ' ἔρα* Ald. rell. Barn., si quis *σὺ τοῦδ' ἔρα* proponat, se non repugnaturum dicit. Idem coniecit Reisk. *σὺ τοῦθ' ὅρα* Bothius et Seidler. *tu hoc videris.* quomodo an graece dicatur, dubito. Lenting. p. 70. *σὺ τοῦτ' ἐροῦ* (*ἔρου*), ut Orest. 761. *κἀμὲ νῦν ἔρου τί πάσχω*. quod nunc verum videtur. *ἐρῶ* et *ἐρᾶ* confusa etiam infra 1010.

V. 508. Male Barnesius *τῶν ἐμῶν τινί* dictum accipit aenigmatice pro *ἐμοί.* Imo Agamemnoni. Monuit Hermann. in censura p. 2136.

V. 511. *μόνη* Ald. Herv. 1. 2. *μόνῃ* iam Brub. Canter.

V. 518. Restituenda videtur particula *γε*, *ὄλωλεν, ὥς γ' ἦν*, in talibus usitata. *Lenting.* p. 70.

V. 519. Ald. rell. *ὦ πότνι', ὡς ἔστι γὰρ ὁ Λ. γ.* Canter. et Markl. *ὦ πότνια, σῶς ἐστι γὰρ ὁ Λ.* Quum vero *ὁ* in Codd. Gallicis et multis edd. (ego in sola Commelin. desideravi) desit, proponit *σῶς γάρ ἐστι Λαέρτου γένος*, falsus tamen in eo, quod articulum non esse ex toto necessarium dicit. Optime Musgr. *ὦ πότνι', ὡς εὖ. τί γὰρ ὁ Λ. γ.*

V. 521. *ἐς πάτραν τυχών. εἰς πάτραν μόλοι* corrupte Diphilus apud Athen. VI. p. 247. C. nisi legamus *νοστῶν*. *Porson.* Adv. p. 260.

V. 530. *ἐστι* post *εὐδαιμόνων* addunt Flor. 1. 2.

V. 538. *δεινὸς γάρ* Ald. rell. *δεινῶς γάρ*, ut coni. Portus, Pariss. omn. Flor. 1. 2. Vict.

V. 539. *χὠ κτανών* Ald. rell. *χὠ θανών*, ut primus in margine Stiblin. et edidit Canterus, Pariss. omn. Florr. Vict.

V. 540. *παῦσαι νῦν* Commel. Stiblin. Musgr. *ἐρωτήσεις* Flor. 1. 2.

V. 542. Ald. rell. *πῶς νιν.* Canter. et Codd. *παῖς νιν.*

V. 544. *τήνδε* post *νιν* v. 542. prorsus supervacaneum. Itaque Blomfield. coni. *π. θανόντος ἀντιτιμωρούμενος*, ut supra 347. El. 853. *τήνδε* e glossemate in textum irrepsisse suspicatus. Elmslei. p. 289. *αἷμα τιμωρούμενος*, ut supra v. 78. Alc. 749. Oeneo fr. III. Cycl. 691.

V. 545. Etsi Clytaemnestrae caedes iure *κακὸν δίκαιον* appellari potest, vereor ut huic notioni conveniat media forma *εἰςεπράξατο*, quod cum *δίκαιον* coniunctum *poenas sumere* significare videtur. Id certe significat *δίκην πράσσεσθαι* apud nostrum Phoen. 1645. (1651.) *οὐκ ἔννομον γὰρ τὴν δίκην πράσσεσθέ νιν.* Legendum suspicor *κακήν*, ut sensus sit, *ὡς εὖ κακὴν οὖσαν αὐτὴν ἐτιμωρήσατο.* Noster Or. 504. (494.) *κακὴν γὰρ αὐτὴν ἐνδίκως ἡγούμενος Αὐτὸς κακίων μητέρ' ἐγένετο κτανών.* Malim etiam *ἐξεπράξατο.* *Ἐκπράσσειν* passim apud Eurip. legitur, *εἰςπράσσειν*, si Beckio fides habenda est, hoc solo loco. Similem errorem, *εἰςεγραψάμην* pro *ἐξεγραψάμην*, apud Soph. Trach. 1169. nemo, quod sciam, adhuc correxit. *Elmslei.* p. 289 sq. Si *κακήν* legas, tollitur *ὀξύμωρον*, quod est in *ὡς εὖ κακόν*, et magis decebat Orestem, matrem *κακήν* appellare, quam Iphigeniam. Media autem forma quidni conveniat, quum etiam Herodotus VII, 158. dixerit *τὸν Δωριέος πρὸς Ἐγεσταίων φόνον ἐκπρήξασθαι* et *τὸν Δωριέος φόνον ἐκπρηξόμενοι?*

V. 546. *δίκαιος ὢν* sc. *εὐτυχεῖν*, *licet mereatur*, interpretatur Markl. Rectius Seidler. *licet iusta eius sit causa.* Ita enim melius respondet praecedenti *δίκαιον.* Iniuria vero Seidlerum reprehendere videtur Hermann. in censura p. 2136., quod priora *ἀλλ' οὐ τὰ πρὸς θεῶν εὐτυχεῖ δίκαιος ὢν* ita explicaverit: sed quod ad sortem

eius attinet, quam dii moderantur, non felix est. Hoc enim si dixisset Orestes, inquit, Iphigeniam convenisse interrogare, quonam infortunio laboraret Orestes. At nec post v. 554. quum respondisset Orestes, ἄϑλιός γε, Iphigenia quaerit, quale eius sit infortunium. Poterat vero Orestis infortunium in eo positum esse, quod matrem ulciscens perierit; itaque non sine ratione v. 553. quaerit Iph., an vivat Or.

V. 549. Vulgo ἔστι τίς λόγος. Seidler. ἔστι τὶς λόγος.

V. 552. χάριν duplici potestate h. l. sumitur, primum praepositionis, κακῆς γυναικὸς χάριν ἀπώλετο, *ob improbam mulierem*, deinde substantivi, quare additum ἄχαριν, *periit ob improbam mulierem, qua re nullam sibi gratiam peperit*. Cf. ad Hec. 608. Similiter Soph. Ai. 176. ἤ πού τινος νίκας ἀκάρπωτον χάριν ex ἤ τινος νίκας χάριν et ἕνεκα τοῦ μὴ κεκαρπῶσθαι νίκαν. Sed Elmslei. quum sibi persuadere non posset, ab Euripide profectum esse senarium tam scabrum atque auribus ingratum, cuiusmodi nullum praeter hunc nostrum in tragicorum scriptis offendisse se dicit, corrigit χάριν ἀχάριτον ὤλετο. Videtur igitur in eo offendisse, quod post dactylum in tertio pede praegressum sequitur tribrachys una voce finitus. At non magis tales formae, quales sunt ἀδάματος, ἀκόρετος, ἀχάριτος, in senariis leguntur. Ceterum Oxon. ap. Markl. χάρις ἄχαρις.

V. 556. In Ald. rell. hic versus cum quinque seqq. continuatur Iphigeniae. Pariss. A. B. versui 558. πολὺς ταραγμός praefigunt Ὀρε. sed nec 556. 7. Iphigeniae conveniunt, quae nulla causa erat cur deorum vaniloquentiam accusaret. Itaque recte Heath. Markl. Musgr. illos Oresti tribuunt. Pro οὔϑ' Hermann. apud Seidler. οὐδ'. Nam οὔτε simpliciter negantem sententiam cum praecedente connectit, οὐδέ gravius quid addit, ubi Latini *neque vero, ac ne — quidem*. Vid. Boeckh. ad Pind. Pyth. 5, 48. 49.

V. 558. τοῖς ϑεοῖς. Elegantius Barnes. τοῖς ϑείοις.

V. 559. ἓν δὲ λείπεται μόνον Ald. rell. Par. A. Florr. 1. 2. ἓν δὲ λυπεῖται μ. Pariss. B. C. Oxon. Vict. Utrumque, quamvis alterum alteri contrarium, locum habere posse ostendere studet Musgr. Seidlero λυπεῖται ad loci nexum accommodatum esse videtur. Potest quidem aliquis dolere, quod, quum ipse non imprudens fuerit, sed rem, qualis esset, perspicere potuerit, vatibus tamen obtemperaverit, non suo consilio usus sit. Sed hoc ipsum fit propterea, quod in rebus divinis nihil certi est. Dicere igitur poterat: in rebus divinis nihil certi est, nec quisquam confidere debet iis, quae dii significaverunt; *itaque* doleo, quod vatum monitis obtemperaverim; non poterat hoc priori, tanquam contrarium, opponi. Accedit, quod λυπεῖται non nisi ad Orestem referri potest, quod durum est, quum Orestis mentio paulo remotior sit; οὐκ ἄφρων ὢν ὄλωλεν non necessario ad Orestem referri debet, sed in universum et infinite valere potest, si τις cogites. Indefinite autem loqui par est Orestem, qui non, qui sit, scire vult Iphigeniam. Igitur λείπεται servavi; quis vero nescit, hoc maximo solatio esse in malis, quod quis non sua culpa vel imprudentia, sed ab aliis inductus infelix fuerit? Primaria autem sententia est, ὅτι μάντεων πεισϑεὶς λόγοις ὄλωλεν, reliqua οὐκ ἄφρων ὢν media interiecta sunt, quod illa interpunctione planius ob oculos ponere possis, ἀτ', οὐκ ἄφρων ὤν, μάντεων π. λ. Ὄλ.

V. 561. ὄλωλεν ὡς ὄλωλε notissima est illa formula, qua rem ingratam nude et simpliciter commemorant, quomodo illa gesta sit, explicare nolentes. Vid. Markl. ad Iph. A. 649. Blomfield. gloss. Agam. 66.

V. 563. Ald. Herv. Ἀῤῥεῖσιν;

V. 565. Ald. rell. ὑμῖν τ' ὄνησιν ὦ ξένοι σπουδαῖς
αι αι
ἅμα. Oxon. σπουδῆς. Par. A. B. σπουδῆς. Vict. σπουδοῖς. Praeclaram Musgravii emendationem σπεύδουσ' ἅμα recte vocat Porson. Praef. Hec. p. XXXVIII.

V. 566. Vulgo κἀμοὶ τόδ' εὖ. Correxit Marklandus. Pro οὕτω Porson. l. c. ὧδε.

V. 567. ἔχοι Ald. rell. ἔχει Par. A. C. Flor. 1. 2. Vict.

V. 568. Ald. rell. ϑέλεις ἂν εἰ σώσ'. Recte Aemil. Portus ϑέλοις ἂν εἰ σώσ. probante etiam Schaefero ad Lamb. Bos. p. 787.

V. 573. Ald. rell. ταῦτα δίκαι' ἡγ. Correxerunt Pierson. Veris. p. 65. et Markl.

V. 574. ἀγγεῖλαι Aem. Portus et Markl. et sq. v. τὰς δ' ἐμὰς ἐπιστ. (Elmsl. in *Quart. rev.* 14. p. 446. τάς τ' ἐμὰς ἐπ.) Vix opus. Iunge cum Barnesio μολὼν ἀγγεῖλαι, *quum Argos rediisset, ut nuntium perferret.* Sic Iph. A. 668. χώρει δὲ μελάθρων ἐντὸς ὀφθῆναι κόραις. Soph. Oed. C. 12. μανθάνειν γὰρ ἥκομεν ξένοι πρὸς ἀστῶν. et post πέμπειν infra v. 913. 946. Cf. ad Phoen. 91.

V. 576. τινός Par. B. τινὸς (supra: νὶ) Flor. 2.

V. 577. δυςμενὴς Ald. rell. δυςγενὴς Parr. tres Florr. Vict.

V. 578. ἦσθα Ald. Brub. Herv. 1. οἶσθα Herv. 2. Canter. et sic Codd. omnes. Lenting. p. 71. ᾔσθα, quod esset *noveras*, non *novisti*. χοῦς κἀγὼ θέλω bene contra Markl. defendit Seidler.

V. 579. Quum ita interpungeretur, σώθητι, καὶ σὺ μισθὸν οὐκ αἰσχρὸν λ. multa moliti sunt Interpr. Reisk. σώθητι, καὶ σοῦ i. e. σόου, *evade*. Canter. et Markl. καὶ ζῆ, Musgr. σώθητ' ἐκεῖσε, Seidler. ad suppressam sententiam, nescio quam, respici monet. Ego nihil nisi comma post σώθητι sustuli. Pro μισθὸν οὐκ αἰσχρὸν Musgr. μ. οὐ γλίσχρον, *mercedem non parcam s. parvam.* eleganter: sed vix opus. Quum alias mortem vitare imbellis animi esse videretur, hic dici poterat, non turpe esse ita mortem effugere, et honestam mercedem esse salutem. Phoen. 1013. δῶρον οὐκ αἰσχρὸν πόλει δώσων.

V. 584. τόνδε μοι Ald. rell. Sed vis est in ἐμοί, cui opponitur τόνδε. Igitur Luciani Amor. T. V. p. 311. scripturam adscivi.

V. 587. οὐκοῦν Vict.

V. 589. γενέσθω Codd. omn. Vid. ad Hec. 871.

V. 590. Lucian. l. c. πέμψω γὰρ Ἄ.

V. 592. Locutio e duabus mixta, αἴσχιστον τὸ καταβαλόντα σεσῶσθαι, et αἴσχιστος, ὅςτις. Vid. Gramm. gr. §. 481. not. 2. Schaef. ad Eur. Phoen. 519. Pors. ad Brunck. Gnom. p. 186. Heindorf. ad Plat. Phaedon. p. 54. ad Soph. p. 388. Similiter Theogn. 743 sqq. Bekk. πῶς ἐστὶ δίκαιον, Ἔργων ὅςτις ἀνὴρ ἐκτὸς ἐὼν ἀδίκων — — μὴ τὰ δίκαια πάθῃ; Cf. Troad. 650 sq.

V. 593. σέσωται Vict.

V. 594. ἤ με Ald. rell. Correxit Seidler.

V. 596. ὀρθὸς φίλος Ald. rell. Flor. 2. ὀρθῶς φίλος Oxon. Flor. 1. et supra scriptum Pariss. B. C. Vict., quod recepit Markl. probat Valcken. ad Hipp. 925.

V. 604. Elmslei. qui in *Quart. rev.* 14. p. 464. coniecerat προςτρόπαι' ἔχω ob sequens ἄζηλα, sententiam suam retractat in Mus. cr. p. 291.

V. 606. ἐς ἀνάγκην κείμεθα. Vid. Lobeck. et Hermann. ad Soph. Ai. 80.

V. 612. De εὔρωπόν etiam valent, quae de vocc. εὐρώεις et εὐρώδης monuit Hermann. ad Soph. Ai. 1146. contra quem non male disputavit Passovius in lex. gr. Pro πέτρας Diod. Sic. XX, 14. citante Brodaeo et Marklando, legit χθονός, quod e v. 615. huc translatum videtur.

V. 617. οὐδ' ἐγὼ λείψω χάριν. Diversa sunt χάριν λείπειν, *beneficium omittere*, et μηδὲν ἐνδεὲς λιπεῖν Phoen. 385. Propius accedit, quod legitur Helen. 1156. οὔποτ' ἔρις λείψει κατ' ἀνθρώπων πόλιας. Non male tamen Markl. οὐδ' ἐγὼ 'λλείψω χάριν.

V. 619. e Codd. Pariss. primus edidit Markland. Est etiam in duobus Florr. ἔλεω pro ἐλαίῳ Parr. A. B. Promittit Iphigenia, se, rogo modo concremato, calentia adhuc ossa oleo et melle perfusuram. Sic recte Seidler.

V. 621. Ald. rell. εἰς πῦρ ἐμβαλῶ σέθεν. Par. C. Flor. 1. 2. Vict. εἰς πῦρ ἐμβαλών. Correxit Canter. non ob metrum, ut ait Markland., sed ob sensum.

V. 626. ὃν Ald. ὧν Brub. Herv. 1. 2. Canter. Barn. Musgr., quod etiam Codd. habere videntur.

V. 628. Quum in Brub. Herv. 2. Canter. legeretur λέγουσα, 'πίστας, Aem. Portus coni. λέγουσ' ἀπίστας.

V. 629—640. antistrophica esse primus vidit Hermann. de metr. p. 245. qui κατολοφύρομαι duplicat, ut Orest. 329. ut post tres dochmios sequatur antispasticus dimeter. Seidler. vero de verss. dochm. p. 357. ῥανίσιν repetit post μελόμενον, cuius repetitionis multa exempla

habet ib. p. 278. In antistr. Herm. *ὅτ᾽ ἤδη ποτ᾽ ἐπεμβάσῃ*, sed in censura p. 2156. *ὅτι ποτὲ πάλιν ἐπεμβάσῃ.* Seidler. de verss. dochm. *ὅτι ποτ᾽ ἐμβάσῃ*, in edit. *ὅς ποτ᾽ ἐπεμβάσῃ.* Elmslei. p. 291. *ῥανίσι βαρβάρων* (vel *ῥανίσι δυσσεβῶν*) *μελόμενον αἱμακταῖς*, et in antistr. *σεβόμεθ᾽ εἰς πάτραν ὅτι πόδ᾽ ἐπεμβάσει*, ut prius hemistichium dochmiacum sit, alterum, quale Suppl. 781. *διπλάζεται τιμά*, et similem versum esse Soph. Oed. T. 1314. *ἄφατον ἀδάματόν τε καὶ δυςούριστον.* Verba quidem *μελόμενον αἱμακταῖς* et *ὅτι ποτ᾽* (vel potius *ὅτι πόδ᾽*) *ἐπεμβάσῃ* accurate sibi respondent, ut magna suspicio sit, post *ῥανίσι* excidisse vocem, qua dochmiacus compleretur. — V. 649. male Brub. Herv. 2. Cant. Barn. *τῶν χερνίβων.* Alterum est in Ald. Herv. 1, Par. A. (an igitur *τῶν χ.* in B. C.?) Flor. 1, 2. Vict.

V. 631. *οἶκτος μὲν* Brub. Herv. 1. 2. Cant. Barn. *οἶκτος γὰρ* Ald. Parr. Florr. Vict.

V. 632. *σύ* pro *σε* Flor. 1. *ἰὼ νεανία* est e Seidleri correctione pro *ὦ νεανία.* Hoc qui tuetur Elmslei. non attendit, finalem dochmii longam esse vel in duas breves solvi.

V. 633. Vid. ad 629.

V. 634. *ἄζηλα τάδε φίλοισι* suspicatur Elmslei. l. c.

V. 636. *διόλλουσαι* Brub. Herv. 1. 2. Canter., quod ne in Musgrav. quidem correctum. *διόλλυσαι* Ald. Barn. *ὦ σχ. πομπαί* accipio de Orestis ad Tauricam accessum: *o infaustum iter!* Optima Reiskii ratio esset expediendi loci, *διόλλυσαι σὺ, ὁπότερος εἶ ὁ μέλλων διόλλυσθαι*, modo pro *πότερος* v. 638. scriberetur *ὁπότερος*.

V. 639. *ἀμφίλογα* Brub. Herv. 2. Canter. *ἀμφίφλογα* Ald. Herv. 1. in quo mirum est Codd. etiam consentire.

— *μέμηνε* (ο above) Flor. 2. *μέμηνε* Parr. B. C. Flor. 1. Vict.

V. 641. Quum *ταὐτό* rarum sit apud Tragicos (vid. ad Hippol. 1168.), Elmslei. p. 291 sq. scribendum censet *πεπονθας ταὐτὰ*, citans Bacch. 189. *Ταὐτά μοι πάσχεις ἄρα.* Arist. Eccl. 339. *ταὐτὰ τοίνυν ἄντικρυς Ἐμοὶ πέπονθας.* Epicrates apud Athen. p. 570. B. *πεπονθέναι δὲ ταὐτά μοι δοκεῖ Τοῖς ἀετοῖς.* Plato Euthyphr. p. 8. D. Polit. V. p. 468. D.

V. 646. *Ἀχιλέως* Ald. rell. *Ἀχιλλέως* Parr. A. B. Florr. unde sic edidit Markl.

V. 647. *ᾤκτειρεν* Ald. rell. et Codd. *ᾤκτειρ᾽* Heath. et Markl. *ἀνηρώτα τέ με* Schaefer. et Seidler. pro *ἀν. τ᾽ ἐμέ.*

V. 652. Ald. rell. *ταὐτὰ δὲ φράσας λέγεις.* Sed Parr. omn. Florr. Vict. *φθάσας* pro *φράσας*.

V. 654. *ἐπιστροφή*, *commoratio.* *ὧν ἐπιστροφή τις ἦν*, *qui vel paulum inter homines versati sunt*, ut vertit Hermann. ap. Seidler. De hac vi vocis vid. Blomfield. gloss. Theb. 645. Durum tamen *ἐπιστροφή* nude sic dici, non adiecto *ἀνθρώπων.* Itaque malim vertere, *quorum est aliqua attentio et cura.*

V. 655. Tan. Faber et Markl. coni. *ἀτὰρ διελθέ*, *considera*, quam coniecturam recte refutavit Seidler. Ipse edidit *διῆλθον*, in quod incidit etiam Porson. Adv. p. 260. ut infra 998. *Ἰφ. ἔχειν δοκῶ μοι καινὸν ἐξεύρημά τι. Ὀρ. ποῖόν τι; δόξης μετάδος, ὡς κἀγὼ μάθω.* Sed qui dicit se aliud quid considerasse et perpendisse, ab eo petere quidem possumus, ut rem nobiscum communicet, quo ipsi eam melius cognoscamus, ut v. 998. hortari eum, ut rem, quam secum perpendit, nobis declaret, quo ipse melius eam cognoscat, inepti esset. Itaque vulgatam *διῆλθε* servavi, referens ad Iphigeniam: *sacerdos aliud quid nobis exposuit.* Sic vulgatam Hermann. etiam defendit in censura p. 2137. Sed illis verbis quum significare videatur Pylades, se id quod dixerit Iph. non satis perspexisse, respondere poterat Orestes: *τίν᾽; ἐς τὸ κοινὸν δοὺς ἄμεινον ἂν μάθοις.* Ita nec Hermanni correctionem, *τίν᾽; ἐς τὸ κοινὸν δοὺς, ἄμεινον, ἂν μάθῃς*, *melius communicare cum aliis, quae scias*, necessariam iudico. Vict. *μάθῃς* (οι above). qua tamen scriptura in tanta harum formam confusione non dixerim aliquid probari.

V. 657. *θανόντος σοῦ* Seidler. et Porson. l. c. pro *θαν. σου.*

V. 658. *κοινῇ τ᾽ ἔπλευσα.* Debebat sequi: *καὶ δεῖ με καὶ κοινῇ θανεῖν.* Reisk. coni. *κοινῇ γ᾽ ἔπλευσα*, Elmslei. p. 292. *κοινῇ δ᾽ ἔπλευσα.* „Ceterum nescio, inquit, an

scripserit Eurip. *κοινῇ δὲ πλεύσας, δεῖ με καὶ κοινῇ θανεῖν.* Ita certe scripsit Hipp. 22. *τὰ πολλὰ δὲ πάλαι προκόψασ', οὐ πόνου πολλοῦ με δεῖ.* De hoc nominativi usu videantur scriptores quos allegat Matthiae Gramm. gr. §. 561. 562.“ In idem incidit Lenting. p. 71. nisi quod is *κοινῇ γε πλεύσας.*

V. 659. Soph. Antig. 924. *τὴν δυσσέβειαν εὐσεβοῦσ' ἐκτησάμην.* ubi hunc locum attulit Musgrav. De idiomate Graecae linguae, quo *virtus*, *vitium* pro laude virtutis, crimine vitii ponitur, vid. Schaeferi annotationem in Iacobsii notis ad Anthol. Palat. IV. p. 973.

V. 660. Infelix est Lentingii coniectura p. 71. *Φωκεών τε πολυπτ.*

V. 662. *σώζεσθ'* ob elisam diphthongum merito suspectum fuit Erfurdtio ad Soph. Ai. 190. Ipse corrigit *προδούς σε, σωθείς* — sed ordinem verborum paulo durius sic instituit, *σωθεὶς μόνος εἰς οἴκους δόξω τοῖς πολλοῖς ῥάψαι μόρον σοι, προδούς σε, ἢ καὶ φονεύσας.* Melius Elmslei. p. 292. *σωθείς τε δόξω τοῖς πολλοῖς ῥάψαι μόρον σοι (ἢ) προδούς σε, σωθείς τ' αὐτὸς εἰς οἴκους μόνος, ἢ καὶ φονεύσας.* Sed magis placet Elmsleii coniectura legentis *προδοὺς σεσῶσθαί σ' αὐτὸς* — —. „Ita fere noster Ion. 293. *καὶ πῶς ξένος σ' ὢν ἔσχεν οὖσαν ἐγγενῆ;* Ibid. 614. *κἆτ' ἢ προδοὺς σύ μ', εἰς δάμαρτα σὴν βλέπῃς, ἢ τἀμὰ τιμῶν δῶμα συγχέας ἔχῃς.* Ex hac lectione facile intelligi potest quomodo vulgata oriri potuerit, quum *σε σῶσθαι* divisim legi coeptum esset, e *σωθείς* non item.

V. 663. Lobeck. ad Aiac. p. 311. coni. *ἢ κἀφεδρεύσας.*

V. 665. Pessime Reisk. Markl. Musgr. *ὡς γαμῶ. γαμῶν* est temporis futuri. De *ἔγκληρος* Porson. Adv. p. 260. conferri iubet Valcken. ad Herod. VI, 57. Cf. Monk. ad Hipp. 1015. Pro *ἔγκληρον* Flor. 1. *ἄκληρον.*

V. 668. *καὶ πυρωθῆναι* pro *καὶ συμπυρωθῆναι.* Vid. Schaef. Ind. Gnomic. p. 361.

V. 670. *τἀμὰ δεῖ φέρειν κακά.* Pronomen *ἐμέ* vix deesse posse videtur. Vis enim in eo est, *me*, non *te*, mala mea ferre oportet. Markl. coniectura *δεῖ με φέρειν* metro repugnat. Probabiliter Porson. Adv. p. 261. *τἀμὰ δεῖ φέρειν ἐμέ.*

V. 672 sq. *ὃ — ταῦτα.* Vid. ad Hec. 977.

V. 675. Pro *λύσειν* Par. A. *λήγειν.* Flor. 1. *λήσειν.* Parr. B. C. Flor. 2. *λήσειν* (γ superscr.). *λύειν* coni. Elmslei. p. 292. et iam diu ante Is. Vossius in notis MSS. haud dubie, quod *οὐ κακῶς ἔχει ἐμὲ λύσειν βίον* non bene Graece dici existimabat, et recte quidem.

V. 678. *ἐξ* in Brub. Herv. 1. 2. Canter. excidit. Restituit Barnes. ex Aldina.

V. 679. Elmslei. p. 276. *ἣν ἔδωκα σοὶ δάμ. ἔχ.* quod *σοι* encliticum in initio versus aut sententiae stare non possit.

V. 680. Lenting. p. 71.: Vel lege *ὄνομά τ' — οὔτ',* vel *ὄνομά γ' οὐδ'.* Markl. coni. *ὄνομά τ' ἐμοῦ μένοι γ' ἄν, οὔθ' ἅπας δόμος* — — in quibus *μένοι* Reiskio debetur. Probat Musgr. sed recte vulgatam defendit Seidler. Nomen Orestis exstabit, quandoquidem, qui ex eius sorore nati erunt, eius calamitates celebrabunt.

V. 682. citat Gramm. in Bekkeri anecd. p. 97, 29. unde sua sumsisse Photium monet V. D. in *Edinb. rev.* Vol. XXI. p. 333.

V. 690. *καὶ δόμους προδοὺς πατρός.* Sed Codd. *ὁρῶν* pro *προδούς.* Ad *δόμους* supple *ἐρήμους.* Male Markl. *ὁρῶν* vertit *considerans.*

V. 693. Ald. rell. *ὡς πόλλ' ἐνεγκών.* Oxon. tres Pariss. duo Florr. *ὦ πόλλ' ἐν.* quod edidit Markl.

V. 696. *ἀπήλασεν* Ald. rell. Correxit Heath.

V. 700. Male quaedam edd. *ἐπεὶ δ' ἐγώ.* *Seidl.* Ego in una Barnes. reperi, sed vitio operarum, ut ex accentu liquet, *ἐπεί δ' ἐγώ,* pro quo Lipsienses *ἐπεὶ δ' ἐγώ.*

V. 702. Ald. rell. *οὐ διέφθειρέν μέ πω.* Oxon. *οὐ διέφθειρέν σέ πω.* Flor. 1. 2. Vict. *οὐ διέφθορέν μέ πω.* Parr. B. C. *οὐ διέφθορέν σε πω.* quod recepit Markl.

V. 703. *ἕστηκας* pro *ἕστηκα* Ald. omnes Codd. Hunc versum notat Porson. ad Med. 675. quod *γε* statim post

τοι positum est, nullo alio vocabulo interiecto. Hinc Erfurdt. ap. Seidl. *καίτοι κἀγγὺς ἕ.* Elmslei. ad Soph. Oed. T. 60. *καίπερ ἐγγὺς ἑστηκὼς φόνου*, quasi praecessisset *διέφθορας* sensu passivo, in Mus. cr. VI. p. 293. *καίπερ ἐγγὺς ἑστῶτος φόνου*, ut v. 486. *Ἅιδην ἐγγὺς ὄντα.* Andr. 996. *τοία γὰρ αὐτῷ μηχανὴ — — ἕστηκεν φόνου.*

V. 707. Similis versus Soph. Oed. T. 531. *αὐτὸς δ᾽ ὅδ᾽ ἤδη δωμάτων ἔξω περᾷ.*

V. 709 sq. recte contra Markl. explicant Heath. et Seidler.

V. 710. *πολύθρηνοι διαπτ.* Ald. rell. et Codd. unde *πολύθροοι* fecerunt Scaliger et Duportus. Oxon. *πολύθηροι.* Duo Codd. Aristot. Rhet. III, 6. *πολύθυροι*, quod recepit Musgr. Nec obstat Pollucis auctoritas IV, 18. *οἱ δὲ Ἀττικοὶ γραμματεῖον δίθυρον· καὶ θύρας τὰς πτύχας, ἄχρι δύο· εἶτα πτύχας, καὶ τρίπτυχον καὶ πολύπτυχον.* Cf. id. X, 57. Hesych. v. *θυρίς.* Nam Eurip. non dixit *δέλτος πολύθυρος*, sed *διαπτυχαὶ πολύθυροι*, ut monuit Seidler.

V. 711. Ald. rell. *ξένοις πάρ.* Pierson. Veris. p. 20. coni. *ξένοι*, quod confirmat Oxon.

V. 712. *οὐδεὶς αὐτὸς ἐν π. ἀ.* Ald. rell. et Codd. *ὡὑτὸς* Valck. ad Phoen. 927. et Markl. pro quo nunc rectius *αὑτὸς* scribitur.

V. 713. Ald. rell. *ὅταν γε.* Parr. tres, Flor. 2. *ὅταν τε*, ut coni. Canter. *ὅταν δέ* Flor. 1.

V. 716. *τήνδε* Parr. A. C. Flor. 1. 2. Vict. pro *τάνδε* Ald.

V. 717. „*βούλει.* Sic Aldus.“ *Seidl.* item Brub. Herv. 1. 2. Canter. Commel. Barn. Musgr.

V. 718. Aesch. Choeph. 681. *ἐφετμὰς τάσδε πόρθμευσον πάλιν.*

V. 721. Idem versus est Med. 743.

V. 725. Quod in Ald. rell. praeponebatur *ναί*, deest in Pariss. A. C. Inutilis autem Marklandi est coniectura *καὐτόν.*

V. 727. Ald. rell. *Πυλ. Δώσω. Ἰφ. λέγειν χρή — —.*

Totum versum Iphigeniae tribuunt Pariss. A. B. C. Florr. 1. 2.

V. 730. Oresti tribuunt Ald. rell. et Par. C. Pyladae Parr. A. B. Flor. 1. 2. Vict. Tum Ald. rell. Par. B. Flor. 1. 2. Vict. *τοῖσιν.* Par. A. *τοῖς*, quod nonnullas quoque edd. habere scribit Markl. *τοῖσιδ᾽* Markl. Musgr.

V. 735. Pro *ποδός* Par. A. *χθονός*, quasi legisset *Ἄργους* etc. *χθόνα*, inquit Markl.

V. 736. *ἄκουε δὴ νῦν* Ald. rell. etiam Seidler. *ἄ. δή νυν* Scaliger.

V. 737. *ἀλλ᾽ αὖτις ἔσται καινός* Ald. rell. *κοινός* pro *καινός* Markl. At quod Pylades Iphigeniae dicturus est, hoc ipso *κοινόν* erit, sive *καλῶς ἔχῃ*, sive non *καλῶς.* Seidler. vulgatam ita explicat: possumus repetere sermonem nostrum, et alium facere sive mutanda mutare, si quidem hoc praestabit. *Repetere* quidem non poterat, quod praetermiserat; *καινὸς ἔσται λόγος* nihil aliud significare potest, nisi *nunc primum dicetur, quod antea indictum fuerat;* quod quomodo a proximis differt, ut cum *ἀλλὰ* iis subiici possit? qui enim dicit: *audi, quaeso, quod praetermisi*, hoc ipso dicit, novum illud esse et indictum antea, quod dicturus sit. *Mutanda* vero *mutare* non est in verbis, et si inesset, non conveniret; quomodo enim dicere potest Iphigenia, mutari licere, quae nondum audiverat, et quae an mutanda essent, nec Pylades dubitare se significaverat, et ipsa nesciebat? Nihil verius Piersoni emendatione Veris. I, 2. p. 21. *ἀλλ᾽ αὖθις ἔσται καιρὸς, ἢν καλῶς ἔχῃ, si id, quod dicturus es, bonum est.*

V. 739. Marklandi coniecturam, *γραμμάτων μέτα*, recte refutat Seidler.

V. 740. Ald. Brub. Herv. 1. 2. Vict. *ἐκδώσω.* Canter. Barn. *ἐκσώσω* e Brodaei coniectura, et sic, ut videtur, Parr. et Florr.

V. 742. *πολλὰ γὰρ πολλῶν κυρεῖ*, nam, si multas vias inieris consilii perficiendi, multa etiam effeceris, seu per plurima plurimis prospicitur. Ita recte Heath. et Seidler. ut facile carere possimus Markl. et Musgr. coniecturis.

V. 744. Flor. 1. 2. *ἀναγγεῖλαι.* Elmslei. p. 293. malit *ἀπαγγεῖλαι*, et in Aesch. Prom. 662. etiam scribit *ἀπαγ-*

γέλλοντες pro *ἀναγγέλλοντες*. Ceterum scribendum erat *φράσω σοι*, ut est in Ald. rell. non *φράσω σοὶ*.

V. 745. *ἐκσώσεις* Flor. 1. 2.

V. 748. Flor. 1. *τοὺς λόγους σώσεις ἐμούς*.

V. 749. Markl. libenter invenisset *τῶν θεῶν τ' ἐμοῦ θ' ὕπερ*.

V. 750. Paris. B. *ὡς χρή*, quod vult, opinor, *οἷς*, inquit Markl. Et *ᾧ* et *οἷς* soloecum habet Elmslei. p. 293. et ad Med. 1087. *ὅς* pro *τίς* vel *ὅστις* dici negans. Itaque corrigit vel *σήμαινε τῷ* vel *σήμαιν' ὅτῳ*. Sed vid. Herm. ad Soph. Ai. 1238. Gramm. gr. §. 485. Sic Soph. Antig. 542. *ὧν τοὔργον, Ἅιδης χοἰ κάτω ξυνίστορες*.

V. 752. *τὠγαμέμνονος* Par. C. Flor. 1. 2. Vict. quod praefert Markl. Crasis natura nunc satis nota est.

V. 756. Ald. Brub. Herv. 1. 2. *ἥνδ'*, *ἣν ὁ. σύ*. Correxit Canter. Mox Markl. probante Musgr. *μὴ λόγου δ' ἔκπλησσέ με*. Non opus, quum facile suppleri possit *λόγου*. Neque falsum dicit vulgata: quanam enim alia re sermonem Iphigeniae interpellabat Orestes, nisi suis verbis?

V. 758. Toup. App. not. ad Theocr. p. 30. *θέας σφ.* *amove me ab aspectu harum victimarum.* quod ineptum est. Ipsa enim non immolabat hospites. vid. v. 39. 607. Itaque adspectum victimarum etiam sine fratris ope facile vitare poterat. Vid. Seidler. ad v. 443. et Gramm. gr. §. 313. p. 431.

V. 759. *ξενοκτόνους* Ald. rell. *ξενοφόνους* Markl. e Parr. A. B. et Oxon. quibus accedunt Flor. 1. 2. Vict.

V. 760. *εὑρήμεθον* coni. Markl. Non opus: multa exempla verbi pluralis cum subst. duali iuncti attulit Elmslei. p. 294. in eo tamen paulo calidior, quod primam personam dualis veteribus ignotam fuisse contendit. Vid. Hermann. ad Soph. El. 938.

V. 761. Blomfield. gloss. Agam. 228. et hic et Med. 605. scribendum censet *ἀραῖος*. Causam non addidit.

V. 765. *τάχ' οὖν ἐρωτῶν σ'* MSS. et edd. nisi quod Ald. notam interrogandi habet. Iam videt Pylades, sacerdotem esse Iphigeniam, Orestis sororem; haec sunt

τὰ ἄπιστα, ea, quae vix credas, (cf. v. 779. 819. 869.) ad quae penitus videnda se interrogando perventurum esse sperat. Versus tamen corruptus visus est interpretibus. Markl. huius iambi mentem se non assequi fatetur, tantundem si Iphigeniae assignetur et legatur *Τάχ' οὖν σ' ἐρωτῶσ'* etc. Musgr. '*τάχ', οὐδ' ἐρωτῶν σ', εἰς τὰ πίστ' ἀφίξομαι*, statim, etiamsi te non interrogem, ad certitudinem perveniam, i. e. certo intelligam, quid rei sit. Seidler. versum Iphigeniae tribuens (nam Par. A. personam *Ἰφιγ.* v. 766. omittit.) *τάχ' οὖν ἐρῶ· τῶν δ' εἰς ἄπιστ' ἀφίξομαι*, *statim igitur dicam, iam in eo sum, ut dicam. Veniam autem ad ea, quae in his incredibilia sunt.* quam coniecturam tam certam habuit, ut eam in textu reponeret. Sed recte monet Hermann. p. 2137. *τῶν*, etsi pro *τούτων* a Tragicis dicatur, hic tamen locum habere non posse, quia vim acciperet, quae ei nulla esse posset. Et cur haec praefatur Iph. se nunc ad incredibilia venire? Hermann. versum statim post v. 794. collocandum censebat; quod parum probabile videtur Seidlero, ipsi Hermanno in censura non minus evidens, quam id, quod de v. 76. proposuerat. Vix digna est, quae commemoretur, coniectura V. D. in *Classic. journ.* n. 3. p. 613. *τὰ δ' ἐμπόρων πω κεῖσ' ἄπιστ' ἀφίξεται.* „*τὰ ἐμπόρων*, ut *τὰ Περσῶν* in Pers. Trach. 446. 506."

V. 769. *ᾤκησ'* Pariss. A. C. Florr. 1. 2. Vict.

V. 770. Codd. et edd. *τάδ' ἐστιν ἐν δέλτ. ἐγγεγραμμένα*. Plutarch. T. II. p. 182. E. *τάδ' ἐστὶ τὰν δέλτ. ἐγγ.* quod commendatum a Markl. recepit Musgr.

V. 772. *κάλλιστα δ' ὀμόσασ' οὐ.* Sic Ald. rell. Par. B. Flor. 2. Vict. *ὀμόσασ.* (supra: *ας*) Flor. 1. *ὀμόσας σ' οὐ* i. e. *ὀμόσασας.* (supra: *ασ'*) *ὀμόσας* legit Markl. ita ut prior iambus absolutam per se sententiam efficiat, et Seidler. Mihi prior iambus, *ὦ ῥαδίοις ὅρκοισι περιβαλοῦσά με* requirere aliquid videtur, quod ipsi oppositum sit vel respondeat: hoc est *κάλλιστα δ' ὀμόσασα. Et me iureiurando obstrinxisti, et ipsa pulcherrimum iusiurandum iurasti*, nimirum te servaturam esse eum, qui epistolam Argos pertulisset v. 720 sqq.

V. 778. Ald. rell. *ὦ φιλτάτη μοι σύγγον᾽ ἐκπεπληγμένη. ὅμως ἀπιστῶ. περιβαλὼν βραχίονι.* Par. C. *ἐκπεπληγμέν.* (with ο written above) A. B. Flor. 1. 2. Vict. *ἐκπεπληγμένος.* Oxon. *ἐκπεπλημένος.* Hoc iam probavit Markl. Reliqua feliciter sanavit Musgr. *ἀπιστῶν* Brub. in quod incidit etiam Herm. ap. Seidler. Sed praeterquam quod ita nimia fit participiorum multitudo, nimis nude etiam posita sunt illa *περιβαλὼν βραχίονι.*

V. 782. Flor. 1. 2. *χραίνοις.*

V. 785. Ald. rell. *οὐ δοκῶν ἕξειν ποτε.* Barnes. *οὐ δοκοῦν*, quod recepit Seidler. Sed *δοκοῦν* impersonale poni non potest, ubi ad eam personam pertinet, quae antea commemorata fuit. Iphigenia enim, quae nunc *ἔχει ἀδελφόν*, eadem *οὐκ ἐδόκει αὐτὸν ἕξειν ποτέ.* Itaque rectius Reisk. *δοκοῦσ᾽*, quod recepi, utroque Florentino comprobatum.

V. 790. *Πέλοπός γε* Seidler. qui etiam de constructione *παιδὶ ἐκπέφυκα* dubitat. Iniuria: vid. Gramm. gr. §. 377. not. Cf. Seidler. ad v. 1374. extr. Igitur nec Seidleri correctio necessaria est *Πέλοπός γε παιδὶ παιδός, οὗ πέφυκ᾽ ἐγώ*, nec Elmsleii p. 295. *Πέλοπός γε παιδὶ παιδὸς ἐξέφυσέ με*, vel *Π. γε παιδὶ παιδός, οὗ 'κπέφυκ᾽ ἐγώ.*

V. 791. *ἔχοις* Flor. 1. 2.

V. 794. Ald. rell. *λέγοιμ᾽ ἄν. ἄκουε πρῶτον Ἠλέκτρα τάδε.* *Ἠλέκτρας* e Parr. A. B. iam recepit Markl. quibus concinunt Florr. duo. Vict. *Ἠλέκτρα.* (with ας written above) Reliqua emendavit Markl.

V. 795. *οἶδα* Ald. Herv. 1. 2. Canter. *οἶσθα* iam Brub. tum Barnes. Vict. *ἴσ. οἶδας*, quod in Basil. scriptum esse narrans Barnes. Stiblini editionem intelligit.

V. 796. *ἡνίκ᾽ ἦν.* Barnes. *οὕνεκ᾽ ἦν.* Markland. *ἣν εἶχον πέρι*, Porson. *ἥτις ἦν πέρι.* Frustra: vid. ad Hec. 107.

V. 802. Seidler. cum interrogatione legit: *nonne enim nuptiae illae, quae satis felices erant, illi me abstulerant?* In quo durum est omitti *ἐκείνην* vel *αὐτήν.*

Quum proxime praecedat *οἶδα* sc. *λοῦτρα ἀναδεξαμένη*, vix aliud quidquam intelligi potest, nisi *ἀφείλετό με τὰ λοῦτρα*, *nuptiae enim bonae*, cum nobili viro ineundae, *non effecerunt, ut lavacris a matre ministrandis carerem.*

V. 803. Distinctionem post *τί γὰρ* posuit Musgr. Ad *δοῦσα* Seidler. supplet *οἶσθα.* Imo iungendum cum *ἀνεδέξω* v. 801.

V. 804. Videtur Iphigenia, quum tam longe a matre et a patria seiungeretur, ut sperare non posset se in patria obituram, capillos dedisse matri, quos, si forte moreretur, in cenotaphio sibi Argis exstruendo poneret. Morituram se esse Aulide vix praevidere poterat.

V. 808. *Οἰνόμαον ἑλὼν* legendum censet Elmslei. p. 295. Nam Porson. Praef. Hec. p. XXV. *Euripides etiam in Νεοπτόλεμος, Ἱππόλυτος, Ταυροπόλος tres ultimas syllabas anapaestum fecit, quod tamen in genitivis et dativis meliori iure fecisse videtur, quam in nominativis et accusativis.* *κτανεῖν* genuino *ἑλεῖν* substitutum etiam Med. 389. Pind. Ol. 1, 142. *ἕλεν δ᾽ Οἰνομάου βίαν.*

V. 809. *τοῖσι* omissum culpa haud dubie operarum in Herv. 1. 2. Canter. Revocavit Barn. ex Ald.

V. 810 sqq. in strophas et antistrophas descripsit Seidler. *στροφὴ α΄.* continetur versibus 810. 11. 12. 13. *στρ. β΄.* vss. 814. 15. 16. 17. *ἀντιστρ. α΄.* vss. 818. 19. 20. 21. Sequitur *μεσῳδός* vss. 822. 23. 24. *στρ. γ΄.* vss. 825—829. *ἀντιστρ. β΄.* 830. 31. 32. 33. *ἀντιστρ. γ΄.* 834—838. *στρ. δ΄.* 839. *στρ. ε΄.* 840. *ἀντιστρ. δ΄.* 841. *στρ. ς΄.* 842. *ἀντιστρ. ε΄.* 843. *ἀντ. ς΄.* 844. *στρ. ζ΄.* 845. 46. *ἀντ. ζ΄.* 847. 48. *στρ. η΄.* 849. *ἀντ. η΄.* 850. *στρ. θ΄.* 851. 2. 3. *ἀντ. θ΄.* 854. 5. 6. *στρ. ι΄.* 857—862. *ἀντ. ι΄.* (mutila) v. 863—fin. Hermann. in censura p. 2157. a v. 857. *ἐπῳδὸν* esse monet.

V. 811. *Ὀρέστα* libri et scripti et editi. *Ὀρέσταν* Seidler. ut duo dochmii exirent, quorum prior a iambo inciperet: *ἔχω | σ᾽ Ὀρέσταν τηλύγε | τον χθονὸς ἄπο πατρίδος.* quod an recte factum sit, dubitare videtur Hermann. elem. d. m. p. 260. Pro vocativo saepe ponitur accusativus, sed hoc ibi tantum fit, ubi adiectivum vel substantivum adiectivo iunctum cum articulo per

appositionem additur, ut Phoen. 676. *καὶ σὲ, τὸν προμάτορος Ἰοῦς ποτ᾽ ἔκγονον Ἔπαφον.* Iphig. A. 783. *διὰ σὲ, τὰν κύκνου δολιχαύχενος γόνον.* Hel. 348. *σὲ γὰρ ἐκάλεσα, σὲ δὲ κατώμοσα, τὸν ὑδρόεντα δόνακι χλωρὸν Εὐρώταν.* ib. 1109. *σὲ, τὰν ἀοιδοτάταν ὄρνιθα μελῳδὸν ἀηδόνα δακρυόεσσαν.* El. 155. *ὡς σὲ, τὸν ἄθλιον πατέρ᾽, ἐγὼ κατακλαίομαι.* Ubi nudum nomen eius, qui compellatur, additur, hoc fieri non memini. Neque enim hic quisquam verba *Ὀρέσταν τηλύγετον* pro appositione habuerit, *te, qui es exoptatus Orestes.* Elmslei. p. 296. quia adiect. *τηλύγετος* hoc uno loco apud Atticos poëtas occurrat, legendum censet *ἔχω σ᾽, Ὀρέστα, τηλόθεν χθ. ἀ. π.* Vulgatam ductam esse ex Il. *ι᾽*, 142.

V. 814. Ald. rell. *κατὰ δὲ δάκρυα, δάκρυα, κατὰ δὲ γόος ἅμα χαρᾷ.* Alterum *δάκρυα* om. Parr. A. B. Florr. 1. 2. Quum in Parr. esset *δάκρυ᾽* cum apostropho, Musgr. coni. *κατὰ δὲ δάκρυ᾽ ἀδάκρυα,* probante Markl. qui *δάκρυα ἀδάκρυα* explicat *mixtas gaudio lacrymas.* quae vis an omnino in his verbis inesse possit, vehementer dubito. Vid. ad Hec. 608. nec plurale *ἀδάκρυα* ab *ἄδακρυς* usquam legere me memini. Vid. Gramm. gr. §. 114. 4. E scriptura autem *δάκρυ᾽* non magis hic quidquam confici potest, quam Hec. 513. Versum esse senarium ex antistropha i. e. v. 830. colligit Seidler. eiusque anapaesticum esse initium, nisi forte alterum *δὲ* delendum sit: hoc alterum probat Hermann. in censura p. 2156. addens sic etiam legi posse versum: *κατὰ δὲ δάκρυ᾽ ἀδάκρυα, κατὰ δὲ γόος χαρᾶς,* ut Soph. El. 1231. *γεγηθὸς δάκρυον.* Sed mihi nec *γεγηθὼς γόος,* nec *γόος χαρᾶς, luctus gaudio natus* dici posse videtur. Si huic versui versus 830. antistrophice respondet, ut vult Seidler. vellem alia exempla harum formarum sibi oppositarum ⏑–⏑–| ⏑–⏑–|⏑–⏑– et ⏑⏑⏑⏑⏑⏑|⏑⏑⏑⏑⏑⏑|⏑⏑⏑⏑– excitasset Vir metrorum me longe peritior, (cf. ad Suppl. 1157.) simulque docuisset, iambicum trimetrum, omnes longas syllabas solutas habentem, virili atque sedatiori animo aeque accommodatum esse ac senarium legitimum. Mihi versus constare videtur e duobus dochmiis, inter quos tres breves syllabae interiectae sunt. Vid. Seidler. de vss. dochm. p. 157.

V. 816. Ald. rell. *τὸ δέ τι βρέφος ἔλιπον.* Barnes. coni. *τόδ᾽ ἔτι βρ.* Seidler. leg. esse censet vel *τότε δὲ τόδ᾽ ἔτι βρέφος ἔλιπον* vel *τότε δ᾽ ἔτι βρέφος σ᾽ ἔλιπον.* Utrumque languidum videtur Hermanno in censura p. 2156. qui coniicit *τόδ᾽ ἔτι, τόδ᾽ ἔτι βρέφος.* egregie. Ego e coniectura dedi *τότ᾽ ἔτι βρέφος σ᾽ ἔλ.* ut esset diiambus ante dochmium. — *ἀγκάλαισι* Parr. A. B. Vict.

V. 818. *εὐτυχῶν ἐμοῦ ψυχά.* Hermann. ad Viger. p. 716. ubi de his formulis agit, *κλυτὸς Ἱπποδάμεια, ψολόεντος ἐχίδνης, ἀνεμοέντων αἰγίδων, δαϊζομένοιο πόληος,* Perperam, inquit, hanc rationem critici, in primis Heathius, aliquot locis tragicorum intulerunt: quorum tres attulit Matthiae (Gramm. gr. §. 436. 2.), sed eorum duos, qui sunt in Eurip. Troad. (1103) et Electra (1020) iure nuper removit Seidlerus: in tertio, si is sanus est, *εὐτυχῶν ἐμοῦ ψυχά,* defendi is eo poterit, quod de Oreste sermo est, quem Electra animam suam vocet, eodem modo ut Homerus aliique *φίλε τέκνον* dixerunt. Sed hunc quoque locum Seidlerus removit. Haec ille. Seidlerus vero hunc locum ita removit, ut v. 818. Oresti tribueret, cum Ald. plene interpungens post *ἐμοῦ,* et verteret *O magis me felicem, quam in verbis meis,* i. e. *quam verbis declarare possum, ὦ εὐτυχῶν* pro *ὦ εὐτυχῶν ἐγὼ* dictum accipiens; quod libenter amplecterer, si exempla *participii* sic sine *ἐγώ* positi in promtu essent. Sed ipsa sententia nihil vidi frigidius, imprimis *λόγοισιν ἐμοῦ,* ubi *ἐμοῦ* superfluum est, et esse deberet vel *λόγοισιν ἐμοῖς* vel *λόγοισί μου,* non cum emphasi *λόγοισιν ἐμοῦ,* et *ψυχά, τί φῶ;* Elmslei. p. 296. primum masculinum *εὐτυχῶν* defendit ex Aesch. Choeph. 893. *Οἲ ἐγὼ, τέθνηκας, φίλτατ᾽ Αἰγίσθου βία.* sed mox corruptum esse locum dicit, ita sanandum: *Ὦ κρεῖσσον, ἢ λόγοισιν, εὐτυχῶν τύχαι!* | *τί φῶ* etc. ut *εὐτυχῶν* esset genitivus pluralis, cuius interpretatio esset *ἐμοῦ.* Vocum *τύχη* et *ψυχή* permutatarum exempla suppeditavit Schaefer. melet. crit. p. 117. Plurale autem *τύχαι* potius quam singulare *τύχα* repraesentandum arbitratur, quia coll. Vict. et Lib. P. *ψυχᾷ* exhibent. Conieceram aliquando, *ὦ κρεῖσσον, ἢ λόγοισιν, εὐτυχῶν, ἐμοῦ ψυχά, τί φῶ;* ut haec essent Orestis verba, sic iungenda, *τί φῶ εὐτυχῶν.* Sed nec in hoc *ἐμοῦ ψυχά* pro *ἐμὴ ψυχά* vel *ψυχά μου* ferri potest.

V. 820. *ἀπέβα* Reiskio debetur pro *ἐπέβα*.

V. 823. dochmiacum effingere voluit Blomfield. Mus. crit. 2. p. 192. *δέδια δ᾽ ἐκ χερῶν μή με πρὸς αἰθέρα ᾽Α. φ.*

V. 824. Par. B. *ἀμπτάμενον.* Intelligi Orestem monuit Seidler. ut opus non sit Marklandi emendatione *ἀμπτομένα* (*ἀμπταμένα*).

V. 827. *ζοᾶς* Blomf. l. c.

V. 828. Seidler. *ὅτι μοι συνομαίμονα | τόνδε δόμοισιν ἐξεθρέψω φάος.* Blomf. *ὅτι δόμοισι τόνδε ξυνομαίμον᾽ ἐξ | εθρέψω φάος.*

V. 832. Par. A. *ἐγὼ δὲ μέλεος*, unde Seidler. fecit, *ἐγὼ δ᾽ ἁ μέλεος.* Ut vulgo legitur, diiambus est ante dochmium.

V. 833. Iacobs. Exerc. p. 118. *δέρᾳ ᾽θῆγέ μοι*, i. e. *ἔθηγε.* Elmslei. p. 297. *δέρα ᾽φῆκέ μοι*, ut Hec. 1128. (1104.) Med. 633. (631.) *δέρᾳ* iam Brub. Herv. 2. quum in Ald. esset *δέρα.*

V. 835. *ὦ* ante *σύγγον᾽* addidit Seidler.

V. 836. *λύκων* Ald. rell. *λέκτρων* Pariss. A. B. C. Florr. 1. 2. Vict.

V. 837. *δολίην* Commel. et Barnes. Seidler. edidit *ὅτ᾽ ἀπαγόμαν.* Hermann. in Censura p. 2156. coni. *δόλι᾽ ὅτ᾽ ἀγόμαν*, ut hic et praecedens versus essent dochmiacis integri, vel, quod praefert, secundus dochmius disyllabam anacrusin habeat, *ἀγόμαν* autem, abiecto augmento, primam corripere statuas.

V. 839. *τῶν* ante *ἐκεῖ* recte addidit Seidler. In Ald. hic versus tribuebatur Oresti, vss. 840. 41. Iphigeniae, vss. 842. 3. 4. 5. Oresti, reliqui Iphigeniae. Veram personarum in vss. 839—41. distributionem sensu duce invenit Tyrwhitt.

V. 842. Oresti tribuit Seidler.

V. 843. Apte Elmslei. confert Ion. 961. *εἰ παῖδά γ᾽ εἶδες χεῖρας ἐκτείνοντά μοι* — Phoen. 1347. *εἰ καὶ τὰ πρὸς τούτοισιν εἰδείης κακά* — Utroque loco praecedit exclamatio, in priore *τλήμων σὺ τόλμης, ὁ δὲ θεὸς μᾶλλον σέθεν*, in altero *οἴμοι κακῶν δύστηνος! ὦ τάλας ἐγώ!*

Itaque hoc quoque loco ista verba proxime cum *ἀπάτορα πότμον ἔλαχον* coniungenda puto, quasi addere voluisset *τοῦτο μᾶλλον ἂν ἐφθέγξω*, vel *μᾶλλον ἂν ᾤμωξας.*

V. 844. Iphigeniae tribuit Seidler.

V. 847. *ἀμφέφυγες* Ald. Herv. 1. Flor. 1. 2. Vict. *ἀμπέφυγες* Brub. Herv. 2. rell. *ἀπέφυγες* coniecit Musgrav. quo recepto dochmiacum effecit Seidler.

V. 848. *χερῶν* pro *χειρῶν* Flor. 1. 2.

V. 849. Seidler. Hermanni monitu, *αὐτοῖς.* Recte, nisi malis *ἃ δ᾽ ἐπ᾽ αὐτοῖσι τίς τελευτὰ μένει;*

V. 850. *συγκυρήσει* Seidler. ab Hermanno monitus, ut Ion. 1446. *πόθεν μοι συνέκυρσ᾽ ἀδόκητος ἡδονά;* Ita v. 849. et 50. accurate sibi respondent. *συγχωρήσει* certe non convenit.

V. 854. *ξίφους* Flor. 1. 2.

V. 855. Pariss. A.B.C. Flor. 1. 2. Vict. *πελάσαι* pro *παλαῖσαι.* Oxon. *παλάσαι.* Illud recepit Seidler. Ego vero non intelligo, quomodo e notissimo verbo *πελάσαι* fieri potuerit reconditius *παλαῖσαι.* Potius illud vel e corrupta scriptura *παλάσαι* correctione ortum, vel e v. 859. huc retractum videtur. *παλαῖσαι* defenditur loco Pindari Nem. VIII, 46. *χρυσέων δ᾽ Αἴας στερηθεὶς ὅπλων φόνῳ πάλαισεν.* Scaliger coni. *παλάξαι*, quae vox est Homerica Il. ε', 100. λ', 169. Od. ν', 395. idque receperunt Barnes. et Markland. Mox *τόδε* libri duplicant.

V. 859. *θανάτῳ πελάσεις* Musgrav. interpretatur *mortem obibis;* quod si recte fecit — neque vero ego aliud quid significari iis verbis posse censeo — vix quaerere poterat Iphigenia, *utrum terra mortem obibis?* sed potius, *utrum terrestri itinere mortem effugies, an mari?* et *ἄρα* quamvis in interrogando usurpetur, tam longe tamen ab interrogandi particula seiungi non solet. Itaque cum Heathio distinguendum puto post *ῥιπᾷ* sic: *πότερον κατὰ χέρσον, οὐχὶ ναΐ, ἀλλὰ ποδῶν ῥιπᾷ;* scil. *ἀπὸ φόνου σε πέμψω* e v. 852. ut verba *τόδε σόν, ὦ μελέα ψυχά, χρέος ἀνευρίσκειν* tanquam in parenthesi posita sint. Tum *θανάτῳ πελάσεις ἄρα, βάρβαρα φῦλα* — — *at mortem obibis per barbaras gentes vadens.* Pro *ἄρα* Markl. coni. *ἀνά.* Sed praepositio secundo nomini ap-

posita ad prius quoque referenda est, *διὰ βάρβαρα φῦλα* — — — Vid. Gramm. gr. §. 595. 4.

V. 860. Ald. rell. *διόδους ἀνόδους*. Emendarunt Reisk. et Tyrwh.

V. 861. *στενοπόρου* Ald. Herv. 1. 2. cum Par. B. Flor. 1. 2. Vict. *στεινοπόρου* Par. A. *στενοπόρους* Brub. Herv. 2. rell. Ceterum variata est oratio: post *πότερον κατὰ χέρσου* debebat *ἢ ναῒ ἀποδράσεις διὰ κυανέας πέτρας. Ἀλλὰ ταύτῃ μακρὰ κέλευθά ἐστι.*

V. 861. 2. *ναΐοισι* Ald. rell. et Codd. *ναΐοις* e Commel. in Barnes. et Musgr. fluxit. Addidi *ν* cum Seidlero.

V. 863. Post utrumque *τάλαινα* excidisse nonnulla, metris antistrophicis scilicet se doceri scribit Seidler. Hermanno in censura p. 2157. incredibile videtur, praeter unum vocabulum *τάλαινα* bis positum tot alia excidisse, ita tamen ut ad sensus integritatem nihil desideraretur.

V. 864. Frustra *τάδ' ἂν* tentatur a Reiskio. Instituta est oratio, tanquam si sequeretur *Τίς ἂν οὖν τάδε θεὸς ἢ βροτὸς ἐξορθώσειεν*, sed mutata constructione pro *τάδε* posuit *πόρον ἄπορον* et huic accommodavit verbum *ἐξανύσας*. Hinc etiam futurum posuit *φανεῖ* pro eo, quod post *ἂν* sequi debebat *φήνειε*.

V. 865. Ald. rell. et Codd. *ἢ τί τῶν ἀδοκήτων πόρον ἄπορον ἐξανύσας*. Recte Seidler.: *τί* quid sibi velit, nemo dixerit. Ipse coni. *τύχα* et hinc *ἐξανύσασα*. Sed post *ἢ θεὸς ἢ βροτός* non poterat commemorari tertium, quod praeter hominem vel deum opem ferre posset, ut *casus aliquis inopinatus*; nam hunc ipsi dii moderantur. Tum *πόρον ἄπορον* metro accommodari non potest, in quo sunt aperta anapaestorum vestigia *ἄ| πορον ἐξανύσας*. Itaque Seidler. edidit *ἄπορον πόρον ἐξαν.* At *ἄπορος πόρος* s. *πόρος ἄπ.* esset remedium malorum, quod proprie non est remedium: nam eiusmodi adiectiva negantia significant, id non vere esse, quod substantiva indicant. Vid. ad Hec. 608. Intelligerem locum, si sic scriptus esset:

τίς ἂν οὖν τάδ' ἂν ἢ θεὸς ἢ βροτὸς, ἢ
τίνα τῶν ἀδοκήτων
πόρον ἐξ ἀπόρων ἐξανύσας

δυοῖν etc. *πόρον ἐξ ἀπόρων* est Blomfield. coniectura Mus. crit. 2. p. 192. quem vid. ad Aesch. Prom. 59.

V. 867. *δυοῖν τοῖν μόνοιν Ἀτρ.* recte defendit Brunck. ad Soph. Antig. 941.

V. 871—876. Pyladi tribuendos esse, quum in Ald. rell. choro continuarentur, viderunt Heath. et Musgrav. Marklandus hos versus Iphigeniae tribuebat.

V. 874. Par. E. apud Musgr. *τὸ κλεινὸν ὄμμα*, quod praefert Elmslei. in *Quart. rev.* 14. p. 465. Vid. Seidler.

V. 876. Flor. 1. *μὴ 'μβάντας τύχης*. Sensum huius et sq. versus sic explico: *Prudentes homines convenit, non, fortunam, in qua constituti sunt, non respicientes* (*ἐκβάντας τύχης*), *aliis rebus a fortuna sua alienis, quum opportunitate oblatae sint, sese oblectare in iisque fruendis tempus terere*; nunc enim Orestes et Iphigenia, de fortuna sua et discrimine non cogitantes, mutuis amplexibus se oblectaverant.

V. 879. *ἣν δέ τι* Ald. Herv. 2. Cant. Barn. *ὂν δέ τι πρ.* Herv. 1. *ἣν δέ τις* Brub. Musgr. ut coni. Reiskius et Markl. et sic Florr.

V. 881. Parr. A. B. C. Florr. 1. 2. *οὐδὲν μ' ἐπίσχῃ γ' οὐδ' ἀποστήσῃ λ.* *ἐπίσχῃ* etiam Vict. Recte hic latere aliquid videtur Elmsleio p. 298. qui dubitanter coniicit *οὐ μή μ' ἐπίσχῃ γ' οὐδ' ἀποστήσει λ.* Quidni *οὐδὲν μὴ 'πίσχῃ μ' οὐδ' ἀποστήσει λ.* Apte Elmsl. comparat Soph. Oed. C. 450. *ἀλλ' οὔτε μὴ λάχωσι τοῦδε συμμάχου, Οὔτε σφιν ἀρχῆς τῆσδε Καδμείας ποτὲ Ὄνησις ἥξει.* El. 42. *οὐ γάρ σε μὴ γήρᾳ τε καὶ χρόνῳ μακρῷ Γνῶσ' οὐδ' ὑποπτεύσουσιν* — — — Ceterum Ald. Brub Herv. 1. 2. et Vict. *ἀπιστήσει*, quod correxit Canter.

V. 882. *τιθέσθαι* Ald. quod mendum esse ex accentu liquet. Herv. 1. *τιθεσθαι* nullo accentu. *πιθέσθαι* Brub. Herv. 2. *πυθέσθαι* Cant. et sic Florr. Vict.

V. 883. Markl. coni. *φίλα γάρ ἐστι ταῦτ' ἐμοί*, Seidler. *φίλα γὰρ ἐστὶ πάντ' ἐμά*, Hermann. in censura p. 2138. *φίλα γὰρ ἐς τὰ πάντ' ἐμοί.*

V. 887. Elmslei. p. 298. corrigit *εἰ δ' ἐστί γ' Ἀτρέως θυγατρὸς, ὁμογενὴς ἐμός.* *Imo vero, si ex Atrei filia natus est, consanguineus meus est.* Nimirum *γε* in in-

terrogando poni non posse existimabat V. D. ὁμογενής ἐμοί Ald. rell. ὁμ. ἐμός tres Pariss. Flor. 1. 2. Vict.

V. 889. Interrogandi signum post ἔκτεινέ με delevit Markl.

V. 896. οὐδέ σοι. Imo οὐδὲ σοὶ κλ. κ.

V. 897. Interrogandi notam addidit Markland.

V. 899. Nullam causam video, cur verba νοσοῦντας δόμους cum Elmsleio p. 299. pro accusativo absoluto habeam. Pro ἤπου Flor. 1. 2. οὔπω. Utrumque coniungit Vict. ἤπου οὔπω.

V. 900. Ἐρινύων uno ν Flor. 1. 2.

V. 901. ταῦτα dictum accipio pro οὕτως. vid. ad v. 289. vel potius duae locutiones in unam conflatae sunt, ταῦτ᾽ ἄρ᾽ ἐκεῖν᾽ ἦν, ἃ ἐπ᾽ ἀκταῖς ποιήσας ἠγγέλης et ἐπ᾽ ἀκταῖς ἄρ᾽ ἠγγ. μανείς. Pro ἠγγέλης Elmslei. p. 299. ἠγγέλθης. idem ἐπ᾽ ἀκταῖς κἀνθάδ᾽ recte vertens *hic etiam in littore*. Post μανείς Ald. rell. notam interrogandi habent, quam Markl. post ἀκταῖς transtulit. Omnem interpunctionem sustulit Schaefer.

V. 903. σ᾽ post μητρός inseruit Markland.

V. 904. Elmslei. p. 300. malit στόμιά γ᾽ ἐμβαλεῖν; quia convenientius videatur ἐμβαλεῖν quam ἐπεμβαλεῖν, multa etiam exempla particulae γε post ὥστε c. infin. positae, alia omissae afferens, quasi nihil intersit, γε addatur an omittatur. Sed γε ponitur, ubi gravius quid subiungitur, quod ab hoc l. alienum est.

V. 907. δρᾶσαι procul dubio scribendum esse dicit Elmslei. p. 300., quia κελευσθεὶς δράσειν Graece non dicatur; recte.

V. 911. Recte Elmslei. p. 300. ἔνθεν explicat ἐκεῖσε (εἰς Δελφοὺς scilicet) ἔνθεν. „Ita noster Herc. 260. ἀπέῤῥων δ᾽ ἔνθεν ἦλθες ἐνθάδε Ὕβριζ᾽. El. 635. στείχων. ὅθεν σε βουθυτῶν ἐσόψεται.“ Hinc recte minimam distinctionem post φυγάδες habere Barnesianam. Legendum autem esse ἔνθεν μου πόδα. sic enim loqui tragicos. Verum; sed altero etiam modo loquuntur.

V. 912. Pro δή γ᾽ Scaliger. δῆτ᾽, quod probat Blomfield. Mus. cr. 2. p. 182. improbat Seidler. qui citat Hermann. ad Herc. f. 1137. Cf. ad Suppl. 161. Elmsleio p. 301. neutrum horum magnopere arridet, et legendum videtur aut δὴ ᾽ξέπεμψε aut ἐξέπεμψε, omisso δή, quod saepe librariorum culpa in tragicorum scriptis apparere. Ἐξέπεμψε i. e. ἔπεμψεν ἐκ τοῦ ναοῦ, ut apud Soph. Oed. T. 787. λάθρα δὲ μητρὸς καὶ πατρὸς πορεύομαι Πυθῶδε. καί μ᾽ ὁ Φοῖβος ὧν μὲν ἱκόμην Ἄτιμον ἐξέπεμψεν.

V. 915. Ald. Herv. rell. εἴσατ᾽. εἶσατ᾽ ut legendum vidit Aemil. Portus, iam Brubach.

V. 916. Ald. rell. ἐλθόντα δ᾽ ἐκεῖσε. Par. C. (Lib. P.) Flor. 2. Vict. ἐλθών (όντα). Flor. 1. ἐλθών, ut coniecit Markl. De constructione vid. Gramm. gr. §. 562. μ᾽ post μέν inseruit Barnes.

V. 918. Ald. Herv. 1. 2. Cant. οἵδ᾽. ἔ. Sed οἵ δ᾽. iam Brub.

V. 919. παρέσχον οἴκων, ὄντες Ald. rell. Correxerunt Brodaeus et Markland. Pro στέγει Pariss. A. B. Flor. 1. 2. Vict. τέγει.

V. 920. σιγῇ δ᾽ ἐτεκτήναι᾽ Ald. Herv. 1. 2. Cant. σιγῇ δ᾽ ἐτεκτήναντ᾽ iam Brub. tum Barnes. et sic duo Florr. Vict. ἐτεκτήναντ᾽ etiam Parr. σιγή an σιγῇ, non annotatum. — ἀπόφθεγκτον i. e. ἄφθεγκτον. Vid. Hermann. ad Viger. p. 856. n. 376.

V. 921. Ald. rell. πώματός τ᾽ αὐτοῦ. Correxit Scaliger. Locum explicat Valcken. diatr. p. 246.

V. 922. ἄγκος Ald. rell. ἄγγος duo Florr. et Vict. ut iam edidit Barnes.

V. 924. κἄγωγ᾽ ἐξελέγξαι Ald. rell. Correxit Markl.

V. 925. Notandum εἰδέναι pro *animadvertere*, quo firmatur correctio Musgravii Andr. 146.

V. 929. Hic etiam ἄγκος Ald. rell. At ἄγγος tres Pariss. cum Florr. et Vict.

V. 932. ἤπερ Ald. Herv. 1. ἥπερ Brub. Herv. 2. etc.

V. 935. Ald. διηρίθμηζε. Herv. 1. διηρίθμυζε. Brub. rell. διηρίθμησε.

V. 936. πειρατήρια optime respondet latinae voci

periculi, ubi pro iudicio ponitur. *φόνια πειρατήρια νικῶν* iungenda. vid. Gramm. gr. §. 417. not. 2.

V. 939. Vulgo *Ἐριννύων*.

V. 944. Blomfield. Mus. crit. 2. p. 192. em. *σώσοι*, (unless he *should* save me) coll. Hipp. 1178. Aesch. Pers. 367. Sed orationem rectam et obliquam iungi non adeo rarum est.

V. 945. Pro *λαβὼν* Oxon. *βαλών*. Vict. *γρ. βαλών*, quae nihil aliud esse videtur, nisi coniectura V. D. Scaliger coni. *λακών*, cui assensi sunt Reisk. Markl. Musgr. Boissonad. ad Marin. p. 69. Vid. Or. 320. Arist. Plut. 39. Syntaxin eamdem esse, quae fuerit v. 916. dicit Seidler. nec quidquam mutandum. Ita oratio sic instituta esset, ac si ita pergere vellet scriptor: *ἐντεῦθεν — λαβὼν ὑπὸ Φοίβου δεῦρο ἐπέμφθην*, vel *ἐντεῦθεν — λαβὼν παρὰ Φοίβου δεῦρο ἐστειλάμην*.

V. 949. *ἢν* Seidler. pro *ἄν*.

V. 952. Ald. rell. *ἀλλ' ὦ φίλη γ', ὦ κασ. κ.* Sed Pariss. tres, Flor. 1. 2. Vict. *ἀλλ' ὦ φιληθεῖσ', ὦ κασ. κ.*

V. 953. Ald. rell. *ἔκσωσον δέ με*.

V. 955. *ληψόμεθα* Par. B. Lib. P. Vict.

V. 957. *διὰ πόνων τ' ἀεί* Ald. rell. Correxit Canter.

V. 959. *ἐσιδεῖν* Flor. 1. 2. Vict.

V. 960. Ald. rell. *σοί τε μεταστῆσαι πόνον*, nisi quod Brub. Herv. 2. *πόνων* habent. Hinc Canter. *σέ τε μεταστῆσαι πόνων*. *πόνων* etiam Pariss. A. B. Florr. 1. 2. illi supra scripto — *ον*.

V. 961. *κτανόντι* ex Heathii et Marklandi emendatione pro *κτανοῦντι*. Elmslei. *κτείνοντι* vel *κτενοῦντι*. Vid. ad Androm. 794. Hic versus omittitur in Par. A.

V. 962. Pro *θέλω* Markl. *πάλιν*, quod valde arridet Elmsleio p. 301. Ego quoque ita scriptum esse vellem.

V. 963. *σῆς* deest in Flor. 1.

V. 964. *σώσαιμί τ' οὐκ.* malit Markl. Vid. ad Orest. 192. Sed hic mihi quoque *τε* verius videtur.

V. 967. *τίς δ' ἔνεστί μοι λ.* Ald. Brub. Par. B.

Flor. 1. 2. Vict. *τίς γ' ἔν. μοι λ.* Herv. 1. 2. Cant. Barn. Musgr. num igitur etiam Pariss. A. C. e quibus nihil annotatum?

V. 968. *ταῦθ'* pro *τοῦθ'* coni. Markland. de qua coniectura recte iudicantem vide Seidlerum. Lenting. p. 72. *ἀλλ' εἰ μέν ἐστι, τοῦθ' ὅπως γενήσεται*, satis eleganter. Pro *ἕν τι* Flor. 1. *ἕν τοι*.

V. 974. *οὐ γάρ. Ἀλλ'* Ald. rell. Correxit Reisk.

V. 975. *γυναικῶν* tres Pariss. Flor. 1. 2. Vict. quod recepit Markl. minus numerose: vid. Porson. Praef. Hec. p. XXXV. Singulari *ἀνήρ* melius opponitur singulare *γυναικός*.

V. 977. *κοινόφρων* recte pro *κοινῇ* dictum accipit Seidler.

V. 979. Ald. rell. *ἥξω δέ γ', ἥνπερ καὐτὸς ἐνταυθοῖ πέσω, πρὸς οἶκον, εἴ σου κατθανὼν μενῶ μέτα.* Canter. coni. *ἄξω δέ σ', ἥνπερ* et sq. v. *ἤ σου*. quod omnium assensum tulit. Reliqua sic emendavit Aem. Portus, *εἰ μὴ καὐτὸς ἐνταυθοῖ πέσω*, Barnes. *ἢν μὴ καὐτὸς ἐντ. π.* Markl. *ἥνπερ μὴ αὐτὸς* (vel *μὴ 'υτὸς*) *ἐντ. π.* Musgr. paulo audacius, *ἥνπερ εὖ τό γ' ἐνταυθοῖ πέσῃ*. Seidler. sedem vitii non in *ἥνπερ καὐτὸς* sed in *ἐνταυθοῖ πέσω* quaerit, et em. *ἥνπερ καὐτὸς ἐντεῦθεν περῶ*, *eadem via, qua et ipse hinc in patriam contendam.* Hermann. in censura p. 2138. *ἥνπερ καὐτὸς ἐνταυθοῖ περῶ*, *si quidem ipse eo pervenio (wenn ich anders selbst dahin gelange)*. Verum videtur *περῶ*. Sed, ut recte monuit Elmslei. p. 302., Attice non dicitur *ἐνταυθοῖ*, sed *ἐνταυθί*, ut *ἐνθαδί*, *ἐντευθενί*, *δευρί* et sim. Quae omnia a tragico sermone aliena esse satis notum est. Itaque totus versus sic scribendus videtur; *ἄξω δέ σ', ἥνπερ καὐτὸς ἐντεῦθεν περῶ*. Sq. v. Pariss. E. Lib. P. Florr. 1. 2. *ἢ σοῦ*, Vict. *εἴη* (supra scripto *ἢ*) i. e. *εἰ*.

V. 983. *πόλισμα Παλλάδος* malit Elmslei. in *Quart. rev.* 14. p. 446.

V. 986. *κτανεῖν* Ald. rell. *θανεῖν* Pariss. Florr. Vict. ut coniecerat Stiblin. edidit Canter.

V. 987. 8. Ald. rell. *τῇδε γὰρ νεὼι νόστον πρὸς οἴκους.*

Νόστος tres Pariss. duo Florr. Vict. Hinc Markl. *τῇδε γὰρ νοσεῖ νόστος πρὸς οἴκους*, ut Iph. A. 954 sq. *εἰ πρὸς Ἴλιον ἐν τῷδ᾽ ἔκαμνε νόστος.* eleganter. Non praetermittenda tamen Musgravii ratio — *βουλόμεσθα, (τῇδε γὰρ νόει) νόστος πρὸς οἴκους*, ut iungantur *πῶς οὖν γένοιτ᾽ ἂν Νόστος πρὸς οἴκους.* Sed non solent Tragici orationem longiore ambitu ita circumducere.

V. 988. Ald. rell. *ἣ δὲ βούλησις πάρα.* Markl. coni. *ἥδε βούλευσις πάρα, haec est res, de qua nunc consultare debemus.* ex quo non debebam alterum, *ἥδε*, recipere, altero, *βούλευσις*, neglecto, sed vel utrumque probare vel neutrum. Nunc lectio Aldina potior videtur. Qui enim difficultatem rei explicat, videri potest idcirco difficultatem exponere, quia rem suscipere non vult. Idcirco addit haec Iphig. *ἣ δὲ βούλησις πάρα.*

V. 994. Ald. rell. Vict. *ἐξωθεῖμεν.* Brodaeus, Canter. Scaliger *ἐκσωθεῖμεν*, quod recepit Barnes. et sic Pariss. ap. Musgrav. Florr. At Blomfield. Mus. crit. 2. p. 193. Lege *ἐκσωθῆμεν*, inquit. Particulae *ὡς ἂν* coniunctivum postulant, quod alibi notavit Elmsleius (*Quart. rev.* 14. p. 456.). Vid. infra 1067. Alc. 740. Ion. 77. Aesch. Prom. 675. Choeph. 554. Sed totum versum iure, ut opinor, *ἀθετεῖ* Markl. *ὡς δή* sic positae haud raro inveniuntur, *ὡς δὴ ἂν* nusquam, si bene memini. Haec ille; quibus nova forma coniunctivi pluralis ditamur, *ἐκσωθῆμεν* pro *ἐκσωθῶμεν.* Regulam vero Elmsleii iam labefactavit Hermann. ad Soph. Ai. 1200. Sic etiam Iphig. A. 169. *Ἀχαιῶν στρατιὰν ὡς καὶ ἴδοιμ᾽ ἄν.*

V. 1000. *ἀνοίαις* Ald. rell. *ἀνίαις* Pariss. A. B. C. Florr. 1. 2. Vict. quod recepit Markl. Ego tamen dubito, an *ἀνία* alibi de furore vel insania positum inveniatur.

V. 1004. *ὡς οὐ θέμις γε* Ald. rell. *σε* pro *γε* Reisk. et Markl.

V. 1005. Marklandum, suspicantem *τιν᾽ αἰτίαν σχοῦσ᾽ οὐχ ὑπ. τι γάρ*, recte refutavit Seidler.

V. 1006. *τὸν δ᾽ ὅσιον* Ald. rell. *τὸ δ᾽ ὅσιον* Pariss. A. B. Florr. 1. 2. quod recepit Markl. *φόβῳ* pro *φόνῳ* Lib. P. Flor. 1. 2. Vict.

V. 1009. *ὄντ᾽ ἐν δόμοισι* Ald. rell. *ὄντ᾽ ἐν δόμ.* Paris. C. ap. Markl. sec. Musgr. etiam E., Florr. 1. 2. Vict. Notam interrogationis in fine versus recte delet Heath.

V. 1010. *ὡς ἐρᾷ* Ald. rell. *ὡς ἐρῶ* tres Pariss. Flor. 1. 2. Vict. Recte Seidler. distinxit *σοῦ θιγόντος ὥς, ἐρῶ.*

V. 1011. Ald. Herv. 1. *εἶπεν ἔκβ.* Brub. *εἶεν ἔκβ.* Herv. 2. Canter. *εἶπ᾽ ἔκλ.* Barnes. *εἰ ἐπ᾽ ἔκβ.* ut *εἰ* esset *an*, vel *εἶ ἐπ᾽ ἔκβ.* Tres Pariss. Flor. 1. 2. Vict. *εἶπας ἔκβ.* Tum Ald. rell. sine interpunctione. Herv. 2. Cant. *ποῖ δῆτα, πόντου* — — Barn. *ποῖ δῆτα; πόντου* — — Seidler. *ποῖ δῆτα πόντου; ἔκβολον* (nam mitto coniecturam VV. DD. *ἐκβολήν*) Seidler. explicat rupem in mare prominentem, sub qua navis in ancoris erat, citans Eustathium, qui p. 1405, 47. Rom. Euripidem dixerit voce *ἔκβολος* usum esse *ἐπὶ ὀξέος ἀκρωτηρίου.* Mirum vero, Orestem dubitantem, quonam littoris loco simulacrum mari ablotura sit Iphigenia, de rupe cogitare; rupes enim ad quidvis mari abluendum minus idonea est, nisi forte dicas, ad radices rupis hoc fieri potuisse. At quo tunc rupis commemoratio, quae nihil afferre poterat, ut facilius hoc efficeretur? Itaque *νοτερὸν ἔκβολον* de loco accipio, ubi mare e finibus suis egressum (hinc *ἐκ*) in terram intrat et sinum efficit, qualis est *κοιλωπὸς ἀγμός* commemoratus v. 453. Elmsleius p. 302. Legendum, inquit, *Ποῦ δῆτα πόντου νοτερὸν εἶπας ἔκβολον;* Cogitat Orestes *ποῖ πόντου ἐλθοῦσα* vel *κομίσασα τὸ βρέτας.*

V. 1013. Coniecturam Iacobsii Exercit. p. 84. *σὺ δ᾽ ἤ τις ἄλλος* recepit Seidler. de qua Elmslei. p. 302.: Haec coniectura si falsa est, nihil in his literis certum est. Elegans est coniectura, sed non necessaria, nec satis probabile e *σύ* factum *σοί.* Neque vero in animo habere Orestem puto, ut Pyladi hoc munus tribuatur, sed hoc quaerere verentem, ne, si cum comitibus exeat, ipsorum fuga impediatur. Hoc si verum est, conveniebat prae ceteris commemorari id, quod difficultatem obiiciebat, an quis alius una exiturus esset. Ceterum Ald. rell. *σοὶ δὴ τίς ἄλλος.*

V. 1014. *μόνη* Ald. rell. quod miror ne Canterum quidem emendasse.

V. 1015. *πόνου* Brodaei coniecturam pro *φόνου* recepit Seidler. Nam commemoratio caedis, quam perpetrasse Orestem dictura sit Iphigenia, ab hoc loco aliena est, nec futurum convenit.

V. 1018. Ald. Brub. Herv. 1. *λάθοιμί σε.* Herv. 2. *λάθοιμί ψε.* Canter. Barnes. *λάθοιμί σφε.* contra metrum. *λάθοιμί γε* tres Pariss. Florr. 1. 2. Vict. ut edidit Markl.

V. 1024. Markl. coniecturam *ἂν πάντα* reiiciunt Seidler. Blomfield. Mus. crit. 2. p. 193. (hic sensui illud officere dicens: vertendum enim: *May every thing else turn out equally well* i. e. Utinam cetera omnia eodem modo faustum exitum habeant!) Particulae *ἂν* locum obtinere *ἴσως* dicenti Seidlero adstipulatur Elmsleius p. 302. allato loco Suppl. 735. *ἴσως γὰρ ἢ κήρυξ τις ἢ πρέσβυς μόλοι, Ἄγειν θέλοντες.* Contra Reisig. de partic. *ἄν* p. 129. Optime Markl. inquit, *τὰ δ' ἄλλ' ἴσως ἂν πάντα.* Etenim *ἴσως* locum posse *ἄν* particulae obtinere, non liquet. Mihi *ἄν* non videtur necessaria, quum sensus esse non possit *cetera bene evenient, si aliud quid factum erit;* quominus autem pro *ἂν ἴσως* poni posse putem, impedit formula *τάχ' ἂν* ita solennis, ut ne divelli quidem eae particulae posse videantur. Sed ne opus quidem doctrina a me proposita. Videntur enim iuncta esse *τὰ δ' ἄλλ' ἅπαντα ἴσως ἂν καλῶς συμβαίη,* et *τὰ δ' ἄλλ' ἅπαντα συμβαίη καλῶς,* *utinam reliqua omnia bene succedant, quod fortasse fiet.*

V. 1026. Nonnullae edd. *ἐν ἡμῖν,* inquiunt Markl. et Seidler. Equidem in nulla reperi. Plat. Prot. §. 11. p. 313. A. *καὶ ἐν ᾧ πάντ' ἐστὶ τὰ σὰ ἢ εὖ ἢ κακῶς πράττειν,* ubi hunc locum comparat Heindorf. p. 474.

V. 1028. *φίλου τ' ἀδελφοῦ φιλτάτου τε συγγόνου* Ald. rell. *φίλης τ' ἀδελφῆς* Markl. quod recepit Musgr. Minori mutatione Seidler. *φιλτάτης τε συγγ.* quod coni. etiam Lenting. p. 72.

V. 1030. *ἀλλήλοις* Pariss. B. *ἀλλήλαις* Flor. 1. 2.

V. 1033. Ald. rell. *καλόν τι γλῶσσ'.* Recte e Par. A. *καλόν τοι* recepit Markl. quod habent etiam Florr. 1. 2.

V. 1035. Ald. et Codd. *νόστον,* quod miro modo explicat Markl. Recte Heath. Valcken. ad Hipp. 1403. Musgrav. *νόστος.* De constructione *γῆς πατρ. νόστος* vid. Schaefer. melet. p. 90. ad Soph. Phil. 43. Seidl. ad Eur. El. 161.

V. 1037. Elmsleio p. 302. legendum videtur *ἀλλὰ πρός σε δεξιᾶς ἱκέτις ἱκνοῦμαι,* literis *ΣΕΚΑΙΣ* in *ΙΚΕΤΙΣ* mutatis. Soph. Phil. 468. *πρός νύν σε πατρὸς, πρός τε μητρὸς, ὦ τέκνον, Πρός τ' εἴ τί σοι κατ' οἶκόν ἐστι προςφιλὲς, Ἱκέτης ἱκνοῦμαι — —* Ego causam non video, cur hic aliquid mutetur; nisi quod scribendum videtur *ἀλλὰ πρός σε δεξιᾶς, Σὲ καὶ σ' ἱκν.* primum enim universum chorum alloquitur, tum singulas personas distinguit, *σὲ καὶ σὲ — — σὲ δέ.* Cf. Elmslei. ad Med. 318.

V. 1041. Mira annotatio est Seidleri: Ad *θέλει* intellige *φάναι*: *quid dicitis? quaenam vestrûm annuit, aut quaenam* (annuere) *non vult?* Ad *τίς ὑμῶν φησίν* haud dubie cogitandum *σιγήσειν.* Quis vero libentius dixerit *τίς οὐ θέλει φάναι σιγήσειν,* quam *τίς οὐ θέλει σιγῆσαι?* Sic etiam Herm. p. 2138. Sed sq. v. vix convenit *φθέγξασθε ταῦτα,* ut vulgo interpungitur: *dicite haec,* imo: *dicite, utrum velitis.* Barnes. *ταυτά.* Sed recte Musgrav. in notis distinguit post *ταῦτα,* in eo tamen falsus, quod *θέλειν* scribi vult. Ita cohaerent *τίς οὐ θέλει ταῦτα, φθέγξασθε.* Ald. Brub. Herv. 1. 2. *ἢ τίς οὐ θέλει Φθέγξασθαι ταῦτα;* Canter. *ἢ τις οὐ θέλει Φθέγξασθε ταῦτα;*

V. 1045. *ὡς ἔκ γ' ἐμοῦ σοι.* Ita Ald. Brub. et Codd. Paris. B. Flor. 1. 2. Vict. *ἔκ γ' ἐμοί σοι* Pariss. A. C. In Herv. 1. 2. Canter. excidit *σοι.* Quis ante *πάντα* inferserit *τὰ,* ut Seidler. narrat, non reperi. Milton. et Duport. coni. *ὡς ἐξ ἐμοῦ γε,* quod recepit Barn.

V. 1046. Praestaret, *ὧν μ' ἐπισκήπτεις πέρι.* Verbum *ἐπισκήπτειν* interdum cum quarto casu construitur. Vid. Iphig. 701. Alc. 366 sq. Soph. Trach. 1221. ubi *σ'* pro *σοὶ* accepit Brunckius. Quam sententiam recte postea mutavit, ut fatetur ad Phil. 782. *Lenting.* p. 72.

V. 1049. *τῆςδε τύραννος χθ.* Ald. Brub. Herv. 1. 2. Cant. *κοίρανος* pro *τύραννος* legendum esse monuit Canter. et sic Pariss. omn. Flor. 1. 2. Vict.

V. 1050. Markl. malit *ἐλέγξων,* quod unice verum habere videtur Elmslei. p. 303. Praesentis participium non rarum post verba *veniendi.* vid. Gramm. gr. §. 556.

7. Seidler. infra ad 1284. Boeckh. ad Pind. Pyth. I, 62. IV, 106. Mox *κατείργασθαι* Ald. Brub. Herv. 1. 2. Correxit Canter.

V. 1052. Pro *δεινῆς* Markl. malebat *κλεινῆς* sc. *Αὐλίδος.* Pro *πατροκτόνου* Par. A. *πατροφόνου.* Dictum esse pro *παιδοκτόνον πατρὸς χεῖρα* recte notavit Elmsl. Cf. ad Hipp. 67.

V. 1058. Ad hunc locum respexisse videri Aristophanem Ran. 1344. monui ad Iphig. A. p. 324. *τάς* in hoc versu omittunt Flor. 1. 2.

V. 1060. *ἔλεγον ἀείδεις* ad sensum idem est ac *γοᾷ, οἰμώζεις.* hinc additus alter accusativus *οἶτον.* Sic recte locum explicavit Seidler.

V. 1061. Par. B. *ἀξύνετον.* (superscr. *εὐ*)

V. 1065. Marklandi coniecturam *ἀγρούς* vel *χορούς* pro *ἀγόρους* recte reiicit Seidler. ad v. 1067. Vide nunc Herm. elem. p. 530.

V. 1066. *λοχείαν* Ald. rell. Correxit Musgrav.

V. 1067. Pariss. B. C. *Κύνθιον.* (superscr. *Δήλιον*)

V. 1070. *θάλλος* Ald. Par. B. Flor. 1. 2. Vict. *θάλλον* Brub. Herv. 1. 2. Cant. Pro *ἱερόν* Par. A. *ἱρόν*, quod recepit Seidler. Non opus. Vid. Herm. elem. p. 547.

V. 1071. *ὠδίν* significare videtur locum, ubi Latona partum edidit, a quo usu non multum discrepat alter, quo res venales nominantur pro loco, ubi prostant. Seidler. Aem. Porti coniecturam *ὠδῖνι* recepit.

V. 1073. *κύκνειον* om. Par. A. Pro eo Seidler. *κύκλιον*, quia hic lacus vulgo appelletur *τροχοειδής*; satis speciose. Sed nusquam apud Euripidem, credo, nec apud alios *κύκλιος* epitheton est loci, et si metrum spectes, hoc oritur incommodi, quod in antistrophico ita corrigendum est *τὸ δέ* pro *τὸ γάρ.* Versus est anapaesticus logaoedicus a diiambo incipiens, similis iis, quos Hermann. affert elem. d. m. p. 418 sqq. Nec *κύκνειον* ob vicinitatem voc. *κύκνος* offendere debet.

V. 1076. Markl. *αἵ τε παρ.* praeter necessitatem.

V. 1078. *ὀλλυμένων* scripsi pro *οὐλομένων* e monitu Erfurdtii ad Soph. Antig. 833. ed. min. Pro *ἐνὶ* Elmslei. ad Heracl. 893. ut ad h. l. p. 303. malit *ἐπί*, non improbante Hermanno ad Soph. Trach. 7.

V. 1081. *νόστος βάρβαρος* est pro *νόστος εἰς βαρβάρους.* vid. ad v. 1035. et *νόστος* est *iter*, ut Iphig. A. 1174.

V. 1083. *κόραν* Flor. 1. quo melius exaequantur metra. Sed vide Hermann. elem. p. 527 sq.

V. 1086. *ζητοῦσ'* Ald. rell. *ζηλοῦσ'* tres Pariss. Flor. 1. 2. Vict. *ζηλοῦσα* plene Oxon.

V. 1088. *οὐ κάμνεις* Ald. rell. *οὐ κάμνει* Oxon. ut coniecerunt Milton, Reisk. Markl. Musgr.

V. 1089. *μεταβάλλει δυςδαιμονία*, infortunium, in quod quis incidit, animi eius habitum mutat, ita ut graviter ferat calamitatem, *κάμνῃ*, propter *ἀηθίαν.* Sic iam Milton. Cf. Helen. 417 sqq. Aliter Seidler. cui etiam nimis abrupta oratio videtur. Itaque legendum suspicatur:

ἐν γὰρ ἀνάγ-
καις οὐ κάμνει σύντροφος ὢν
μεταβάλλειν δυςδαιμονίαν.

ut infinitivus pendeat a *κάμνει*, *fortunam suam quamvis iniquam mutare non laborat.* At *κάμνειν* non tam *laborem in eo ponere, ut aliquid efficias*, significat, quam *laborare aliqua re*, hinc *viribus defici, defatigari.* Itaque ubique participium adiunctum habet, non infinitivum. Horum autem modorum non posse alterum pro altero promiscue poni norunt ii, qui rationem eorum et naturam perspexerunt. Lenting. p. 72. coni. *ἐν γὰρ ἀνάγκαις Οὐ κάμνει σύντροφος, ᾧ Μεταβάλλει δ' εὐδαιμονία*, vel *ἐν γὰρ ἀνάγκαις Οὐ δάκνει σύντροφος, ᾧ Μεταβ. δ' εὐδ.* addens *οὐ δάκνει* nempe *ἡ ἄτη. Μεταβάλλει δ' εὐδαιμονία*, ut Herc. f. 480. *μεταβαλοῦσα ἡ τύχη.* Apte idem comparat Hec. 379 sq. (372.) Herc. f. 1291 sqq. (1262.) *κεκλημένῳ δὲ φωτὶ μακαρίῳ ποτὲ Αἱ μεταβολαὶ λυπηρόν· ᾧ δ' ἀεὶ κακῶς Ἔστ', οὐδὲν ἀλγεῖ, συγγενῶς δύστηνος ὤν.*

V. 1090. Seidler. edidit *τὸ δὲ μετ' εὐτ.* ut scilicet hunc versum strophico, prout ab eo refictus est, exaequaret.

V. 1092 sq. Ald. Herv. 1. *καὶ σὲ μὲν πότνι᾽ ἀργεία πεντηκόντορος, οἶκον ἄξει.* Brub. Herv. 2. Canter. sine ulla interpunctione. Barn. *καὶ σὲ μὲν, πότνι᾽ Ἀργεία, πεντηκ.* rectius Markl. et Musgr. quos cum Seidlero secutus sum.

V. 1094. *συρίζων θ᾽* scribi iubet Elmslei. p. 303. ad v. 1128.

V. 1100. Ald. rell. *Εἰς Ἀθηναίων ἐπὶ γᾶν.* Flor. 1. *ἐς Ἀθ.* Markl. coni. *ὡς Ἀθην. ἐπὶ γᾶν*, Musgr. *ἔς τ᾽ Ἀθ. ἐπὶ γᾶν.* Seidler. *εὖ σ᾽ Ἀθην. ἐπὶ γᾶν*, ut Hec. 1291. *εὖ δ᾽ ἐς πάτραν πλεύσαιμεν.* quod recepi. Male factum dicit Elmslei. p. 303. et legendum cum Marklando *ὡς*.

V. 1101. Ut hic versus antistrophico respondeat, Hermann. in censura p. 2157 sq. scribi vult: *ἐμὲ δ᾽ αὐτοῦ προλιποῦ | σα βήσῃ ῥοθίοις πλάταις*, sed elem. doctr. m. p. 539. *ἐμὲ δ᾽ αὐτοῦ προλιποῦσα βή|σῃ πλάταις ῥοθίοις.*

V. 1102. *ῥοθίαις* Ald. rell. *ῥοθίοις* Pariss. A. B. Flor. 1. 2.

V. 1103 sq. Constructionem loci recte expedivisse mihi videtur Heath. *πρότονοι δὲ κατὰ πρῷραν ἐκπετάσουσιν ἱστία ἀέρι ὑπὲρ στόλον, ἱστία δηλονότι πόδα ὄντα ναὸς ὠκυπ.* Quum enim rudentum ope vela pandantur, recte rudentes *ἱστία ἐκπεταννύναι* dici possunt. Hinc Hec. 108 sq. *σχεδίας λαίφη προτόνοις ἐπερειδομένας. πούς* autem non accipiendum sensu nautico, quem, ut cetera vocabula, accurate ad h. l. explicavit Seidler. sed pro eo, quo quid movetur, ut Hec. 921. 999. etiam accipiendum videtur. Quomodo vero totus locus a sensu laborare dici possit, quod dicit Seidler., fateor, me non intelligere; a metro hactenus laborat, quod duobus dactylis *ἀέρι δ᾽ ἱστία*, quos sequuntur anapaesti, v. 1117. respondent duo anapaesti *ἔριν ὀρνυμένα.* Itaque Seidler. coni. *ἀέρι δ᾽ ἱστία πρὸ προτόνου κατὰ | πρῷραν ὑπὲρ στόλον ἐκπετάσουσι πόδες Ναὸς ὠκ.* in quo mirifice displicet anxia illa partium navis, quo quaeque loco posita sit, enumeratio. Improbat etiam Hermann. in censura p. 2157. qui *ἱστία*, ut e glossa ad voc. *πόδα* adscripta natum, eiiciendum censet; quo metra egregie exaequantur:

ἀέρι δὲ πρότονοι κατὰ πρῷραν ὑ-
πὲρ στόλον ἐκπετάσουσι πόδα.

et

ὀρνυμένα, πολυποίκιλα φάρεα
καὶ πλοκάμους περιβαλλομένα.

V. 1112. Quum dicere vellet *παρθένος εὐδόκιμος*, dixit *παρθένος εὐδοκίμων γονέων* et pro hoc *παρθ. εὐδ. γάμων.* Sed potest etiam esse, *virgo nobili coniugio destinata.*

V. 1116. Vulgo *ἁβροπλούτοιο*, quam formam apud Tragicos suspectam esse recte monuit Hermann. disqu. de Orpheo p. 724 sq. In censura p. 2138. proponit *χαίτας ἁβρόπλουτον ἐς ἔριν*, qui versus est glyconeus, secundam choriambi arsin solutam habens. — — — ⏑ | ⏑⏑ — ⏑⏑ —. *ἐς* habet Ald. rell.

V. 1121. *ἢ δή* Ald. Herv. 1. *ἦ δή* Brub. Herv. 2. Canter. *ἡ δή* Barnes. Musgr. *ἤδη* a Reiskio et Valcken. ad Phoen. 576. inventum recepit Seidler. ut festinationi Thoantis accommodatissimum. Elmslei, p. 303. legi iubet *ἆρα τῶν ξένων* (vel *τοῖν ξένοιν*) *κατήρξατο*; eo confisus, quod apud Aristophanem etiam Ach. 393. *ἤδη* et *ἄρα* vel *ἆρα* permutata sunt.

V. 1122. *ἀδύτοις τ᾽ ἐν ἁγνοῖς* Bothius et Elmslei. Mihi *ἀσύνδετον* Thoantis festinationem aptius exprimere videtur. Pro *λάμπονται* Iacobs. coni. *σῶμα δάπτονται πυρί.* Bothius *σώματ᾽ ἀναλάμπει πυρί* (quo haud scio an spectet Seidleri annotatio, *σῶμα* est accusativus, alioqui nimis levis). Elmslei. etsi vulgatam non improbat, mallet tamen, si consentirent libri, *σῶμα δαίονται πυρί*, ut Heracl. 913. *πυρὸς δεινᾷ φλογὶ σῶμα δαισθείς.* Troad. 825. *ἁ δέ σε γεινομένα πυρὶ δαίεται.*

V. 1125. *ὠλένῃ* Ald. rell. *ὠλέναις* Pariss. omn. Florr. 1. 2. Vict.

V. 1126. *ἐν παραστάσει* Ald. rell. *ἐν παραστάσιν* coni. Barnes. et sic tres Pariss. Flor. 1. 2. Vict. 1.

V. 1127. *ἐν δόκοις* Brub. unde in sequentes omnes fluxit, etiam Canterianam. *ἐν δόμοις* ex Aldina revocavit Barnes.

V. 1128. *ὁσία* Ald. rell. *ὁσίᾳ* Par. C. Vict. et haud dubie etiam Florr. e quibus nihil diversitatis enotatum est. *ἀπέπτυσα* non idcirco dicere Iphigeniam censeo, quod Thoas voce male ominata *καινός* usus erat, quae est Marklandi sententia; — statim enim ex hoc Iphig. responso Thoas coniicit *νεοχμόν τι*, *grave quid*, factum esse; — sed ad id, quod animo adhuc continet, et v. demum 1130. eloquitur. Hinc *ὁσίᾳ γὰρ δίδωμ' ἔπος τόδε* esse videtur *ὁσίας ἕκατι* (v. 1427.) *τοῦτό φημι*. Quum enim impura erant sacrificia, non satis erat dicere *ἀπέπτυσα*, sed lustrare templum vel statuam necesse erat.

V. 1135. Seidler. Edd. quaedam *ἦ*, inquit. Ego non nisi in Markl. vidi. Sic tamen Vict.

V. 1138. *τὸν φόνον*, caedem, quam suspicaris. Dixerat enim *ἀλλ' ἦ τιν' ἔκανον* — —

V. 1141. Propter anapaestum in quinta sede *τόδ'* eiecerunt Gaisford. et Seidler. quod recte improbat Elmslei. p. 304. Ipse coniicit, *Ἄπολλον, οὐδ' ἐν βαρβάροις τόδ' ἔτλη τις ἄν*. Mihi in mentem venit, *Ἀπ. οὐδὲ* (vel *οὐδ' ἂν*) *βάρβαρός γ' ἔτλη τόδ' ἄν*. ex quo quum *γ'* excidisset, vulgata lectio facta est. *τλαίη τάδ' ἄν* in clausula trimetri est Bacch. 97.

V. 1144. *ὡς μεταστήσω φόνου* vertunt, *ut amoveam a contagione caedis*. Ego credebam contagionem caedis iam ad simulacrum permanasse, quum prope illud iam adducti essent peregrini, quo tempore *ἀπεστράφη πάλιν*. Si vero tunc non pollutum erat simulacrum praesentia parricidarum, num verendum erat, ne posthac pollueretur? Vertendum potius, ut illud a caede i. e. piaculo e caede concepto (vid. ad Med. 790.) purgem.

V. 1140. Elmsl. p. 304. malit *ἡδύ μου φρενῶν*, temere.

V. 1149. Edd. *τί φίλτρον*, quod significaret scisse Thoantem, peregrinos *φίλτρον τῶν Ἀργόθεν* attulisse, sed scire voluisse, cuiusmodi illud fuerit; quod vix credibile. Itaque scripsi *τι φίλτρον*. Mox Ald. Herv. 1. *ἀγγέλλοντί σοι*. *ἀγγέλλοντε* iam Brub. Herv. 2. rell. *ἀγγέλλοντέ σοι* Vict.

V. 1155. *τοῖς ξένοις* Ald. rell. *τοῖν ξένοιν* Barnes. e coni. et sic Pariss. B. C. Florr. 1. 2. Vict.

V. 1163. Primus Barnes. post *κλύδων* notam interrogandi posuit: *nonne ad ipsum templum fluctus alliditur?* quo factum, ut Markl. *οὔκουν* scriberet. Recte Aldi interpunctionem revocavit Seidler.

V. 1168. Ald. rell. *οὐ γάρ ποτέ νιν ἀνηράμην β. ἀπό.* Pariss. A. B. Flor. 1. 2. *οὐ γάρ ποτ' ἄν νιν ἀνηράμην*, quod recepit Markl. *ἠράμην* pro *ἀνηράμην* scribendum vidit Musgr. edidit tamen *οὐ γάρ ποτέ νιν ἂν ἠράμην*.

V. 1169. *δίκαιος* femin. legitur etiam Heracl. 896. quem locum citat Elmsl. ad h. l. Porson. Adv. p. 262. citat Alciphr. III, 23. *ἀμοιβὴ δίκαιος*. Ad Heracl. 901. Elmsl. dubitanter proponit *δίκαιον*, quod mihi etiam in mentem venerat.

V. 1170. vulgo legebatur post v. 1181. Huc transponendum esse monuit Markl.

V. 1171. Marklandi coniecturam *γενέσθαι* improbat etiam Porson. l. c. Lenting. p. 72 sq.

V. 1174. Haud dubie legendum cum Elmsl. p. 304. *κἀκκομιζόντων γε*.

V. 1175. Libri et scripti et editi *κατακρύψαντες* contra metrum. Barnes. tacite edidit *κᾆτα κρύψ.* Markl. coni. *κᾆτα κρυψάντων*, Heath. *κατά γε κρύψαντες*, optime Musgrav. *κρᾶτα κρύψαντες*. Thoantis nomen deest ante *ἡλίου πρ. φλ.* in Ald. rell. Correxit Markland.

V. 1177. *ποίας τύχας*. Non video, quid hic significet *τύχας*, quod recte legitur v. 1410. *σοὶ τὰς ἐκεῖθεν σημανῶν, ἄναξ, τύχας*. Nec magis placet *δίκας*, quod cum eo permutare solent librarii. Postulat sententia *Ποίους λόγους* aut tale quid. *Elmslei*. p. 305. Ex verbo *σημανεῖ* suspicatur Thoas, oppidanis nuntiari aliquid velle Iphigeniam, quod factum sit; hinc pro *τί* dicit *ποίας τύχας*.

V. 1178. *μὴ ξυναντῶσιν φ.* corrigit Elmsl. p. 305. Vix credibile librarios, nedum grammaticos, locutionem consuetudini optime convenientem, quae ne ipsis quidem ignota erat, in aliam temere mutasse, a legitima dicendi lege abhorrentem; ubi coniunctivus et optativus confusi sunt, factum hoc est soni similitudine, ut *μόλοις* pro *μόλῃς* scriptum erat v. 1183. Hic optativus significare vi-

detur, dubitare Thoantem, an haec, quam dicit, vera causa sit, quod vertas, *an forte, ne occurrant.* Quod Hermann. ad Soph. El. 57. vertendo expressit *ea mente, ut ne adsint in caede*, hoc ipsum esset, ni fallor, *μὴ ξυναντῶσιν.* Pro *φόνῳ* Flor. 1. *φόβῳ.*

V. 1180. Brub. Herv. 1. 2. Canter. etiam Musgraviana, nimium illa chartae et typorum nitorem foedissimis mendis inquinans, *ἐλάζειν*, quod e coniectura emendans Canter. id ipsum reponi iussit, quod iamdudum in Aldina legebatur, *πελάζειν.* Personas hic etiam recte notavit Markl. quum ante *μηδέν᾽ εἰς ὄψιν πελάζειν* deesset *Ἰφιγ.* quo factum, ut verba *εὖ γε κηδεύεις πόλιν Καὶ φίλων γ᾽ οὐδεὶς μάλιστα* uni Iphigeniae tribuerentur.

V. 1181. *καὶ φίλων δ᾽ οὐδεὶς* Brub. Herv. 1. 2. rell. *γ᾽* pro *δ᾽* ex Aldina, item Par. B. cui accedunt duo Florr. revocavit Seidler. Ad *οὐδεὶς* supplentes *πελαζέτω* Markl. et Heath. non senserunt, se soloecam reddere orationem. Seidler. supplendum potius esse verbum dicit, quod significet *admittendus est.* Sed sive dicas *ne quis amicorum accedat*, sive *nec quisquam amicorum admittendus est*, utrovis modo vetantis fieri aliquid erit oratio. Qui autem imperfectam orationem relinquit, iis ipsis, quae ponit, verbis significare et debet et solet, quomodo verba intellecta velit. Quis vero verba *καὶ φίλων οὐδείς* audiens vel legens aliud quidquam animo supplebit, nisi *πάρεστι?* scriptor si suppleri vult, sive *accedat*, sive *admittendus est*, scribere debet *καὶ φίλων μηδείς.* Partem laborantem praecidit, non sanavit, Blomfield. in Mus. cr. 2. p. 193. corrigens *καὶ φίλων μηδεὶς μάλ.* longe melius Elmslei. p. 305. *καὶ φίλων γ᾽ οὐ δεῖ μάλιστα*, quod lenius dictum est pro *καὶ μηδεὶς φίλων πελαζέτω.*

V. 1183. Ald. rell. *ἁγν. χρυσῷ μέλ.* Reiskius optime *πυρσῷ*, quod probarunt Markland. et Musgrav. ille comparans Hel. 874. (865 sqq.) Herc. fur. 1145. (1117.) Hesych. *πυρσῷ, πυρί.* Cf. Markl. ad Suppl. 1211. Mox Ald. Herv. 1. 2. *καθ. ὡς μόλις πάλιν. μόλης* Brub. Par. A. Flor. 1. 2. Male Canter. Barn. e *μόλις* fecerunt *μόλοις*, quod tuetur Seidler. tanquam idonea auctoritate munitum. Paris. B. *μολις* (o supra scriptum).

V. 1184. Ald. rell. *ἡνίκα δ᾽ ἂν ἔξω π.* contra metrum. Pariss. A. B. Florr. 1. 2. *ἡνίκ᾽ ἂν δ᾽ ἔξω π.* Porson. Adv. p. 262. citat Arist. Plut. 107. Eccl. 273. Nub. 1122. Eurip. El. 1143. Lycophr. Stob. p. 491. *ἡνίκα δ᾽ ἂν* Archestratus Athen. VII. p. 321. C.

V. 1187. *μηδεν* et *ἐπὶ σχολῆς* debetur Schaefero melet. cr. p. 113. not. pro *μηθὲν* et *ἐπὶ σχολῇ.*

V. 1188. Flor. 1. *πέσει.*

V. 1190. *ἄρνας* est a Piersono Veris. p. 172. pro *ἄρσενας.* Paris. A. *αρσεν᾽* i. e. *ἄρσενας*, quod ortum e scriptura *ἀρσέ*ς. v. Bast. comm. palaeogr. p. 757 sq.

V. 1199. *ἐσόμεσθ᾽* Ald. rell. Correxit Markland. *ἐσόμεθα* etiam Musgr. casu, puto.

V. 1201. *εὔπαις*, ut *ἁ κατὰ χθονὸς νερτέρων καλλίπαις θεά* Orest. 952. ubi vid. schol. Gu.

V. 1202. 3. Ald. Herv. 1. 2. Canter. rell. *ὅν ποτε | Δηλίας ἐν καρποφόροις | γυάλοις χρυσοκ.* Brub. *Δηλία.* Scaliger coni. *Δηλιάς*, i. e. Latona, et sic Vict. e codice, an e Victorii coniectura, non dixerim. Heath. et Elmsl. in *Quart. rev.* 14. p. 446. *Δηλίοις. Δηλιάσιν* et *γυάλοισι* est a Seidlero. Hermann. autem in censura p. 2158. legit:

> *ὅν ποτε Δηλιὰς*
> *ἐν καρποφόροισι γυάλοις χρυσοκ.*

ita ut in antistropha vulgata non mutetur. *Δηλιὰς μάτηρ* satis esse monet ad indicandum, sermonem esse de Delo insula. At nec *μάτηρ* adest, nec dici potest, Delus insula *φέρε νιν.* Voluit, puto, *Δηλιὰς μάτηρ* (v. 1208.) satis esse ad designandam Latonam.

V. 1204. *Φοῖβον* delet Seidler. probantibus Hermanno in censura l. c. et Elmsleio p. 296. not.

V. 1205. *γάννυται* Ald. rell. Instituit poeta orationem, tanquam si dicere vellet *ὅν ποτὲ ἔτεκεν*, sed ad praecipuum carminis argumentum properans, omisso *ἔτεκεν*, scripsit *φέρε νιν.* Sic constructio similis efficitur ei, quam illustravi ad Phoen. 1597 sq. ad Androm. 641.

V. 1206. *φέρει νιν* Ald. rell. et Codd. *φέρειν νιν* Par. B. quod vult, opinor — Marklandi verba sunt — *φέρεν*

pro ἔφερε. Musgrav. offensus constructione, quam ad v. 1205. defendere studui, coni. φέρεν εὖνιν, *inopem tulit*, quod ineptum videtur, Seidler. φέρεν Ἶνιν, quod probare studet lectione Cod. B. φέρειν νιν, in quibus unam litteram transposui, inquit. Eadem de causa Scaliger coni. θῖν' ἔπι pro νιν ἐπί. Mirarer, si librarii e lectione non adeo difficili, φέρεν Ἶνιν, φέρε θῖν' ἔπι aliam fecissent usus reconditioris. Tum ἐναλίας Ald. rell. εἰναλίας Pariss. A. B. Flor. 1. 2. Vict. Hermann. in censura p. 2159. φέρεν Ἶνιν ἀπὸ γᾶς δεράδος εἰναλίας, ita ut γᾶς εἰναλίας iungantur, quod haud scio an paulo durius sit, interiecto δεράδος, quo in fraudem induci audientem et legentem necesse erat. An scribendum: φέρε νιν ἀπὸ δεράδος εἰναλίας, cui accurate respondet antistrophicus 1230. nisi quod duas breves in unam longam contrahit. Forma rarior δεράς a VV. DD. restituta est Soph. Phil. 491.

V. 1208. ἀστάκτων ὑδάτων λοχεῖα κλεινά iungo cum Marklando, quam constructionem nescio cur ne commemoraverit quidem Seidler. iungens ἀστ. ὑδ. Παρνάσιον κορυφάν. λοχεῖα ἀστ. ὑδ. dictum ut πύργοι διδύμων ποταμῶν Phoen. 824. ubi vid. not.

V. 1212. εὐφύλλων Ald. Brub. Herv. 1. 2. εὐφύλλῳ Cant. Barn. e Brodaei coniectura, et sic Pariss. (P. non dissentientibus MSS. *Musgr.*) Florr. 1. 2.

V. 1213. Libri ἀμφέπει. ἄμφεπε Seidler. qui sic hos versus digessit:

γᾶς πελώριον
τέρας ἄμφεπε μαντεῖον χθόνιον.

et in antistr. v. 1237.

Πυθίων δόμων
χθονίαν ἀφελεῖν θεᾶς μαντοσύναν.

Hermann. in censura p. 2160.

γᾶς πελώριον τέρας ἄμ-
φεπεν μαντεῖον χθόνιον.

et in antistr.

Πυθίων δόμων ἀφελεῖν
θεᾶς οἱ μῆνιν χθονίαν.

Lacunae signa, quae posui, nihil aliud nisi indicare volunt, in strophicis versibus nonnullos quidem pedes esse antistrophicis respondentes, quemadmodum hi in libris exhibentur, alios autem deesse, quamvis mirum sit ad metrorum integritatem aliqua deesse, ad sensus nihil.

V. 1221 sqq. Libri μαντείας βροτοῖς ἀναφαίνων, | θεσφάτων ἐμῶν ἀδύτων, | ὑπὲρ Κασταλίας ῥεέθρων | γείτων, μέσον γᾶς ἔχων μέλαθρον. Egregiam Musgravii correctionem θεσφάτων νέμων (Orest. 581. βροτοῖσι στόμα νέμει σαφέστατον) ἀδύτων ὕπερ, recepit Seidler. nisi quod ὑπέρ in ὑπό mutavit.

V. 1225. 6. 7. Ald. rell. Θέμιν δ' ἐπὶ γᾶς ἰὼν, παῖδ' ἀπενάσατο. | ἀπὸ ζαθέων χρηστηρίων νύχια | χθὼν ἐτεκνώσατο φάσματα. | οἳ πολ. etc. ἐπεὶ pro ἐπὶ debetur Scaligero et Cantero, receptum iam a Barnesio. ἀπενάσσατ' Barnes. ἀπενάσσατο Hermann. in censura p. 2159. versum in hoc verbo finiens. Cf. ad 1202. In Seidleri coniectura Ἀπόλλων pro ἀπὸ recipienda nimis facilis fui. Recte enim Hermann. l. c. p. 2158. monet, saepius inculcatum hoc nomen, ubi minime necessarium sit, languere. Hermann. haec verba uno versu coniungit ἀπὸ ζαθέων χρηστηρίων, νύχια. qui versus tamen non video qua ratione strophico, prout ab eo constitutus est v. 1202 sq. (ἐν καρποφόροισι γυάλοις χρυσοκόμαν), respondere videri possit.

V. 1228. τεκνώσατο Oxon. Pariss. A. B. Flor. 1. 2. Vict. Iidem Codd. et Lib. P. addunt ὀνείρων, uno Oxoniensi excepto. Φοῖβον in stropha si serves, τεκνώσατο recipiendum, quod a librario profectum minus verisimile est, quam ἐτεκνώσατο.

V. 1230. ἅ τ' ἔμελλε τυχεῖν Seidler. ob metrum. Parum verisimilem hanc mutationem esse dicens Hermann. l. c. vulgatam servat, strophico 1206., prout ab ipso constitutus est (φέρεν Ἶνιν ἀπὸ δεράδος εἰναλίας), accurate respondentem. Ut hic τά τε πρῶτα τά τ' ἔπειτα iunguntur, sic Soph. Oed. C. 614. τοῖς μὲν γὰρ ἤδη, τοῖς δ' ἐν ὑστέρῳ χρόνῳ, Aiac. 34 sq. πάντα γὰρ τά τ' οὖν πάρος Τά τ' εἰςέπειτα σῇ κυβερνῶμαι χερί. ubi τὰ εἰςέπειτα, ut h. l. τὰ ἔπειτα, sunt quae proxime τὰ πάρος, h. l. τὰ πρῶτα subsequuntur.

V. 1231. γᾶς εὐναί dictum ut Οἴτης πάγος, de quo et similibus vid. Schaef. ad Lamb. Bos. p. 697 sq. Cf. ad Hippol. 153. εὐναὶ ὕπνου, *lectus in quibus somnus*

capitur, fere ut *εὐναὶ δικαίων ὑμεναίων* Suppl. 1028 sq. De duobus genitivis uni verbo diversa vi iunctis vid. ad Phoen. 934.

V. 1232. *φράζον* scripsit Seidler. pro *ἔφραζον*. Herm. *γᾶς εὐνὰς ἔφραζον ἄνω, μαντεῖον δ᾽ ἀφ.* eiectis *Γαῖα δέ.* Quum enim Tellus iam antea commemorata sit, his autem verbis explicentur et continuentur praecedentia, non potuisse *γαῖα δὲ* poni, tanquam quod oppositum esset superioribus. *τὰν* e Paris. A. addidit Seidler. Etiam Flor. 1. 2. *τὴν μαντεῖον.* Sed articulus mihi quidem a poëtarum consuetudine abhorrere videtur.

V. 1233. *μαντεῖον* Par. A. et Florr. Hinc Hermann. omisso *τάν, μαντεῖον δ᾽ ἀφείλετο τι | μὰν Φοῖβον φθόνῳ θυγατρός.* Malim *μαντεῖόν τ᾽ ἀφ.*

V. 1236. Ald. rell. *χέρα ψεδνὸν ἔλεξ᾽ ἐκ Διὸς θρόνων.* Pro *ψεδνὸν* Par. G. Flor. 2. *ψαιδνὸν*, Flor. autem 1. *παιδνὸν*, quod ipsum coniectura assecutus erat Scaliger. Pro *ἔλεξ᾽* Par. A. ap. Markl. *ἔλιξ᾽*, Par. C. *ἕλιξ᾽*, (apud Musgr. uterque MS. et Lib. P. *ἕλιξ᾽*). *ἕλιξ᾽* etiam Vict. Hinc Seidler. *ἕλιξεν.* Sensum ita explicat Seidler. ut dicat, Apollinem puerilem e Iovis solio, velut fulmen gerentem, vibrasse manum, quo Pythicas domos a subterranea deae vaticinatione liberaret, Hermann. autem in censura p. 2160., Apollinem Iovi manu ostendisse, quomodo fulmen in manus sumeret et Terrae iram castigaret. Ex his si alterutrum eligere necesse est — neque enim tertiam rationem ullam excogitare possum — equidem Seidleri explicationem praeferam; quamquam, utrovis modo accipias, inepti quid inesse in poëtae commento videtur.

V. 1238 sq. Quum plura de una eademque re dicantur, *χθονίαν θεᾶς μῆνιν, νυχίους ἐνοπάς, νυχίους ὀνείρους* v. 1242. *μαντοσύναν νυκτωπόν* v. 1243. nec metra aequari possint, Seidler. hoc v. pro *θεᾶς μῆνιν νυχίους τ᾽ ἐνοπάς* edidit *θεᾶς μαντοσύναν*, verbis *μῆνιν θεᾶς* in v. 1243. traiectis. At verum non est *χθ. θεᾶς μῆνιν* et *νυχίους ἐνοπάς* rell. unum idemque significare: differunt enim, ut causa (*θεᾶς μῆνις*) et effectus (*νύχιοι ἐνοπαί*). Hinc recte monuit Hermann. l. c. p. 2160. primum de ira Telluris placanda sermonem esse, ei autem commemorandae non amplius locum esse in sequentibus. Ipse, deletis hoc v. verbis *νυχίους τ᾽ ἐνοπάς* et in v. 1242. translatis, scribit:

Πυθίων δόμων ἀφελεῖν
θεᾶς οἱ μῆνιν χθονίαν.

(cf. v. 1213.) hoc etiam argumento usus, quod, quum Tragici idem vocabulum eodem strophae et antistrophae loco ponere solerent, hic etiam *χθονίαν* eodem loco poni conveniret, quo in stropha fuerat *χθόνιον.* Cui ego prorsus assentior.

V. 1241. Scribe *ἔσεισεν* cum Seidlero et Hermanno.

V. 1242. Ald. rell. *παῦσε νυχίους ὀνείρους.* Musgrav. coni. *ἐπὶ δὲ σείσας κόμαν Παῦσεν ὀνείρους νυχίους.* Hinc mea fluxerunt. Sed rectius Seidler. et Herm. *παῦσεν νυχίους τ᾽ ἐνοπάς*, cui *ὀνείρους* pro glossa adscriptum fuerat. Herm. etiam vss. 1241. 2. in unum coniunxit, *ἐνοπάς* in sq. versum reiecto. Ita verba — *σεν κόμαν παῦσεν νυχίους τ᾽* glyconeum efficiunt.

V. 1243. *ἀπὸ δὲ λαθοσύναν* Ald. rell. *μαντοσύναν* pro *λαθοσύναν* duo Pariss. apud Musgr. Markl. coni. *μαντοσύναν*, de MSS. lectione nihil addens. Seidler. *ἀπὸ δὲ μῆνιν θεᾶς.* Vid. ad v. 1238.

V. 1247. 8. *θάρση ἀοιδαῖς* dixit, quia *βροτοὶ ἀοιδαῖς θεσφάτων θαρσοῦσι.* Haec autem *θάρση ἔθηκεν ἐν θρόνῳ* Pythico.

V. 1250. *ποῦ κυρεῖ βεβώς;* „Malim *ποῖ κυρεῖ βεβώς;* i. e. *ποῖ βέβηκε;* Legebatur apud Sophoclem Trach. 40. *κεῖνος δ᾽ ὅπου | Βέβηκεν, οὐδεὶς οἶδε.* Brunckius *ὅποι* reposuit, collato tragico Rhes. 689. *Οἶσθ᾽ ὅποι βεβᾶσιν ἄνδρες.*“ *Elmsl.*

V. 1253. Paris. B. (G. apud Musgr.) *ἢ χρή.* *Quid vero est, si me dicere* i. e. rogare *oportet, quamvis non iussa sim.* Quasi vero quaerere ex nuntio non ante liceat, quam iussus sis quaerere! Hinc valde placet Lentingii coniectura p. 73. *τί δ᾽ ἔστιν; εἴ με χρὴ κελευσθεῖσαν λέγειν.* *Quid rei est? nam fortasse Thoas me roget, quid sit. Dic ergo et mihi, ut iussa ab illo eloqui possim, quid acciderit.*

V. 1263. Dicendum erat: *ἄπιστόν τέ ἐστι πᾶν γυναικεῖον γένος, μέτεστί θ᾽ ὑμῖν.* Pro eo in priore membro exclamatione utitur. Similiter Hec. 329. *τὸ δοῦλον ὡς κακὸν πεφυκέναι, Τολμᾷ θ᾽ ἃ μὴ χρή, τῇ βίᾳ νικώμενον.* ubi vide notata.

V. 1265. Ald. rell. *τοῦ ξένων δρασμοῦ.* Recte Markl. *τῶν ξένων* e Pariss. A. C. quibus accedunt Flor. 1. 2. Vict. Pro *τί δ᾽ ἡμῖν* Brub. Herv. 1. 2. *τί δ᾽ ὑμῖν.*

V. 1266. choro, non nuntio, tribuendum esse viderunt Heath. et Musgr.

V. 1267. Recte *εἴπῃ* Blomfield. ad Aesch. Prom. 795. Elmslei. *Mus. crit.* p. 274.

V. 1271. *ἀγγέλλων*, pro quo Schaefer. edidit *ἀγγελῶν*, recte defendit Seidler.

V. 1273. Lib. P. Flor. 1. 2. Vict. *καὶ ψόφον πέμψας ἔσω.*

V. 1274. Ald. rell. et MSS. *ψευδῶς ἔλεγον αἵδε· καί μ᾽ ἀπήλαυνον δόμων.* quod varie corrigere conati sunt VV. DD. Nemo commemoravit lectionem Brubach. *ψεῦδος ἔλεγον αἵδε, καί μ᾽* —— e coniectura viri docti ortam. Scaliger *ψευδῆ ἔλεγον αἵδε καί μ᾽* — quod probat Barnes. Utraque anapaestum habet in secunda sede: nam Barnes. versum ita metitur: *ψευδῆ ἔ|λεγον αἵ|δε.* Markl. *ψευδῶς ἔλεγον αἵδ᾽, αἵ μ᾽ ἀπήλ. δ.* Musgr. *ψύθρ᾽ ἔλεγον αἵδε καί μ᾽* — —. Pierson. Veris. p. 66. *ψευδῶς λέγουσαί μ᾽ αἵδ᾽ ἀπ. δ.* quod recepi. Sed nec in hac dicere in promtu est, qua re inducti hanc lectionem in vulgatam mutaverint librarii. Causa erroris aperiri possit, si cum Hermanno scribas: *ψευδῶς μὲν αἵδε, καί μ᾽ ἀπήλ. δ.* ut *ἔλεγον* omissum sit. Vid. Lamb. Bos. p. 632. et ibi Schaefer. Sed desiderari videtur particula *igitur:* itaque malim: *ψευδῶς ἄρ᾽ αἵδε, καί μ᾽ ἀπήλ. δ.* Omnium minime verisimilis est Elmsleii coniectura ad Heracl. 65. et *Mus. cr.* VI. p. 305 sq. prodita: *Ἀλλ᾽ ἔλεγον αἵδε (καί μ᾽ ἀπήλαυνον δόμων).* Nam post litteras *ἀγγ.* quae personam designant, facile excidere potuisse *ἀλλ᾽*, *ψευδῶς* autem ex interpretatione natum esse.

V. 1275. Ald. rell. et MSS. *ὡς ἐκτὸς ἦς.* Correxerunt Scaliger et Canter.

V. 1277. Vulgo *αὖτις.*

V. 1282. Par. B. *κεκτημένους.* Locum recte explicat Seidler.

V. 1283. Markl. *σώσουσ᾽.* Vix opus. vid. Seidler. *σώζουσα* significat eam iam cum maxime in eo esse, ut servet Orestem, *σώσουσα*, eam alio tempore hoc facturam esse. Itaque e templo quidem eos *ἐξήγαγε σώσουσα*, in navi imposuit *σώζουσα.* Cf. 1455.

V. 1284. *τὸ ποῖον* Ald. Herv. 1. 2. Cant. Par. B. *τὸν ποῖον* Par. E. P. ap. Musgr. Flor. 1. 2. Vict. et sic iam Brubach. et Barn.

V. 1285. *θεᾷ* Ald. rell. *θεά* Oxon. Par. C. Vict. *θεά*, quod recepit Seidler.

V. 1290. Vid. Seidler.

V. 1293. Par. A. *ὡρμημένη.*

V. 1298. *ὄπισθεν* verius habet Lobeck. ad Phrynich. p. 285. not.

V. 1301. *δοκῇ* Ald. rell. et MSS.

V. 1302. *κατεῖδε* Ald. Brub. Herv. 1. 2. *κατῆδε* Canter. Barn. et sic Lib. P. Florr. 1. 2. Vict.

V. 1303. *ματεύουσ᾽* Ald. rell. et MSS. *μαγεύουσ᾽* Reisk. Valck. ad Herod. VII, 191. Markl. Musgr. Porson. Adv. p. 262.

V. 1307. Ald. rell. *ἃ μὴ ᾽χρῆν.*

V. 1308. *αὐτός* Schaefer. pro *αὑτός.*

V. 1309. *οὐκ ἐωμένους* malit Schaefer. melet. crit. p. 99. not. *οὐκ ἐώμενοι* Elmslei. in *Quart. rev.* 14. p. 464. Mihi quoque *ἐωμένους* verius videtur, quamvis vulgata tueri se possit.

V. 1311. An omnia sana sint, non audeo dicere. Primum *κατήρης* ubicunque legitur, dativum rei, qua aliquid instructum et aptatum est, adiunctum habet, ut *κατήρης χλανιδίοις* Suppl. 109. *ὀσμῇ κατῆρες.* In loco Herodoti VIII, 21. *εἶχε πλοῖον κατῆρες ἑτοῖμον* ab *ἐρέσσω* ductum videtur, ut *εὐήρης· ταρσὸς κατήρης* tamen, ut *εὐῆρες ἐρετμόν* apud Homerum, an dici possit, dubito. Tum *πίτυλος* semper adiuncto genitivo *νεώς*, *δορός*, legi-

tur, uunquam per se solum *navigium* significat. Hinc *νεώς* non tantum cum *σκάφος*, sed etiam cum *πίτυλον* coniungendum puto, et pro *ταρσῷ κατήρει* legendum *ταρσῷ κατῆρες*. Pro *νεώς* Flor. 1. 2. Vict. *νεῶν*.

V. 1314. *πρύμνηθεν νεώς*, *a puppi*, sed in terra stantes.

V. 1315. *πρῴροις* Ald. Brub. Herv. 1. 2. *πρώρας* Canter. Barn. *πρῶραν* Pariss. Florr. Vict. Dictum pro *οἱ μὲν πρῶραν εἶχον* bene illustrat Musgrav.

V. 1316. *ἀγκύρας* Ald. rell. Flor. 1. 2. Vict. contra metrum. *ἄγκυραν* Scaliger, Barnes.

V. 1318. Optime Seidler. *τοῖν ξένοιν* pro *τὴν ξένην*. Sic supra 271. erat *ξένην* pro *ξένοιν*. Blomfield. in *Mus. crit.* 2. p. 193. coni. *πόντῳ δὲ, δόντες τῇ ξένῃ, καθίεσαν*. Optime etiam locum explicavit Seidler.

V. 1323. Pariss. B. C. Flor. 1. 2. Vict. *πορθεύετε*.

V. 1324. Ald. rell. et MSS. *ξόανον καὶ θυηπόλον* contra metrum. Musgr. corrigit *ξόανα καὶ θυηπόλους*. Hinc Seidler. et Elmslei. ad Soph. Oed. T. 322. *ξόανα καὶ θυηπόλον*. Sed quid causae esse dicamus, cur *ξόανα* de uno simulacro dixerit Euripides, non item *θυηπόλους* de una sacerdote? Itaque mihi quum necessario scribendum esse *ξόανα*, non minus necessario scribendum etiam visum est *θυηπόλους*. et invidiosius est aliquem simulacra et sacerdotes rapere dicere, quasi de more hoc faciat, quam simulacrum et sacerdotem.

V. 1325. *σύ* deest in libris. Addiderunt Markl. et Musgrav. *τίς ὢν γε* Barnes.

V. 1326. *ὡς μάθοις* Ald. rell. *ὡς μάθῃς* Pariss. omn. Florr. Vict.

V. 1332 sq. *κεῖνοί τε οὐκ εἶχον, ἡμεῖς τε* pro *οὔτ᾽ ἐκεῖνοι εἶχον, οὔθ᾽ ἡμεῖς*. cuius generis unus praeterea locus succurrit, infra 1443. *ἐγὼ δ᾽ Ὀρέστῃ τ᾽ ἀδελφῇ τ᾽ οὐχὶ θυμοῦμαι* pro *οὔτ᾽ Ὀρ. οὔτ᾽ ἀδ.* nam quae Markl. affert exempla aliena sunt.

V. 1333. Flor. 1. 2. *πυγμαί τ᾽ ἦσαν ἐγκρ.*

V. 1336. Vulgo *ὥςτε ξυνάπτειν*, quod non convenit; requiritur enim verbum, quod cum *συναποκαμεῖν* consentiat. Seidler. Hermanni coniecturam *ὥςτε ξυναλγεῖν* recepit. Sed multo exquisitius est quod Markl. coniecit *ὡς ξύν τ᾽ ἀπειπεῖν*, ex quo simul origo vitii melius perspicitur.

V. 1345. Ald. rell. *φόβος δ᾽ ἦν ναυάταις τέγξαι πόδα*. Sed Pariss. A. B. C. Flor. 1. 2. Vict. *φόβος δ᾽ ἦν ὥςτε μὴ τέγξαι πόδα*. de quo recte Seidler. Vox *ναυάταις* unde originem habeat, inquit, intelligi potest, non item unde venerit altera lectio *ὥςτε μή*. Originem vero corruptelae bene explicavit Markl. *φόβος ἦν ὥςτε μὴ τέγξαι* dictum est pro *φόβος ἦν τέγξαι*. Infinitivus non rarus post *φοβεῖσθαι*, *δεδιέναι*, ut Hec. 751. *πατήρ νιν ἐξέπεμψεν, ὀῤῥωδῶν θανεῖν*. Cf. Ion. 1564. Aesch. Th. 726. *φοβεῖσθαι* et sim. tunc proprie significant *prae timore nolle* vel *non audere*, vel infinitivus designat obiectum, quod vocant, timoris, *ἐφοβοῦντο τὸ τέγξαι*. Hinc, ut verbis negantibus omnibus, sic verbis timendi additur *μή*, ut Plat. Leg. XII. p. 943. D. *χρὴ — — φοβεῖσθαι τὸ μήτε ἐπενεγκεῖν ψευδῆ τιμωρίαν*. Sicut vero aliis verbis additur *ὥςτε* (vid. ad Hippol. 1317.), sic hoc loco verbis *φόβος δ᾽ ἦν*. Cf. Gramm. gr. §. 531. not. 2. p. 761.

V. 1347. Frustra Markl. tentat *βάς τ᾽ εἰς θάλ.* Vid. Gramm. gr. §. 556. 2.

V. 1348. *ἐντὸς εὐσήμου νεὼς* Ald. rell. et MSS. *εὐσέλμου* coni. Pierson. Veris. I, 2. p. 25. et Markl. quam coniecturam confirmat Par. B.

V. 1349. *τό τ᾽ οὐρ. π.* Sic recte Markl. pro *τὸ δ᾽ οὐρ. π.*

V. 1351. Ald. rell. puncto post *νεὼς* v. 1348. posito: *τὸ δ᾽ οὐρανοῦ πέσημα τῆς Διὸς κόρης | ἄγαλμα, νηὸς ἐκ μέσης ἐφθέγξατο | βοήν τιν᾽*. Pro *βοήν τιν᾽* Pariss. omn. Florr. 1. 2. Vict. *βοή τις*. Hinc, puncto posito post *ἄγαλμα*, post *νηὸς* Markl. inseruit *δ᾽*. — Sqq. *ὦ γῆς Ἑλλάδος νεὼς* mihi durissimum videtur, siquidem *ναῦς γῆς Ἑλλάδος* inanem verborum turbam habere videtur pro *ναῦς Ἑλλάς*. Recte Marklandus *ὦ τῆςδ᾽ Ἑλλάδος ναῦται νεώς*. Porson. Adv. p. 263. post *νεὼς* interpungens, iungit *νεὼς λάβεσθε*.

V. 1352. Ald. rell. et MSS. *λάβεσθε κώπαις ῥόθιά τε λευκαίνετε.* Ut metro succurrerent, Scaliger coni. *ῥόθιά τ' ἐκλευκαίνετε*, quod probat Musgr. Markl. vel hoc vel *ῥόθιά τ' ἐπιλευκαίνετε*, Pierson. l. c. *λαβ. κώπαισί τε ῥόθια λευκαίνετε*, Seidler. *λαβ. κώπαις τε ῥόθια λευκαίνετε*, ut *τε* ante *ρ* producatur, Porson. Adv. l. c. *νεὼς Λαβέσθε, κώπαις ῥόθι' ἁλὸς λευκαίνετε*, coll. Electr. 999. Nicand. Ther. 822. Ex his lenissima et facillima emendatio est Piersoni, quae numeris etiam elegantibus decurrat, qui in Seidleri lectione duriores sunt. Propius etiam ad vulgatam accedas, si legas *λαβέσθε κώπαισι ῥόθιά τε λευκ.*

V. 1358. Par. A. *συμπεσου δηπηγετο*, quod, merum scripturae vitium, non tanti faciendum erat Marklando, ut coniiceret *συμπεσοῦσ' ἀπήγετο.* *Ἠπείγετο* recte explicavit Musgrav.

V. 1360. *ἐκαρτέρουν λακτίζοντες* recte Schaef. ad Lamb. Bos. p. 632. explicat *καρτερικῶς ἐλάκτιζον.*

V. 1361. Ald. rell. Florr. *εἰς γῆν δὲ πάλιν. εἰς* om. Herv. 1. 2. Cant. *εἰ γῆν δὴ πάλιν* tres Pariss. ap. Musgr. (*εἰς γῆν* ap. Markl.) *δή* pro *δέ* etiam Vict. Hinc Musgr. *εἰς γῆν δ' ἔμπαλιν*, ut edidit Seidler. *εἰς δὲ γῆν πάλιν* Brub. et sic coni. Canter. *εἰς γῆν δ' αὖ πάλιν* Porson. Adv. p. 263. coll. Soph. Tr. 1104. Eur. Suppl. 1084.

V. 1364. *ἱέριαν* pro *ἱέρειαν* restituit Barnes.

V. 1369. *γυμνὰς ἐξ ἐπωμίδων χέρας* est e Musgr. correctione pro *γυμνὰς ἐκ χερῶν ἐπωμίδας.* At num *ἐπωμίδας* statim attingunt *χεῖρες*, ut nihil inter *ἐπωμίδα* et *χεῖρα* interiectum sit? Tum *χεῖρας γυμνὰς* eos habuisse, facile credimus etiam non moniti; dicendum erat *γυμνὰς ὠλένας* vel *γυμνοὺς βραχίονας.* Memorabilis est lectio trium Pariss. Florr. Vict. *γυμνὰς ἐκβαλόντες ἐπωμίδας.* An fuit *γυμνὰς ἐκβαλόντες ὠλένας?* At unde *ἐπωμίδας* ortum dicas?

V. 1373. Ald. rell. *ἄλλοι δὲ, πλεκτὰς ἐξανῆπτον ἀγκύρας.* Paris. A. *ἄλλοι — ἐξανῆπτεν.* Par. C. Flor. 1. 2. Vict. *ἄλλος — ἐξανῆπτεν.* Sed *ἀγκύρας* in metrum peccat. Hinc Markl. *ἀγκύλας, lora*, quod probant Musgr. Seidler. Maltby ad Morell. thes. v. *ἄγκυρα.* At quo tandem consilio haec lora vel hos funes alligasse dicamus? ut vela contraherentur, ut Musgr. ait? at nondum velis eos usos fuisse recte monet Seidler. An ut navim ad littus alligarent, ut suspicatur Seidler.? At vix verisimile, eos ad littus religare voluisse, ubi barbari facilius eam invaderent et caperent. Fortasse funes alligant, ut iis prehensis remiges nantes, *οἱ ἐς θάλασσαν ὁρμηθέντες*, navim protrahant; quod profecto mirum.

V. 1379. *τ'* post *Ἴλιον* om. Flor. 1.

V. 1380. Markl. coni. *Πελοπίδαις τ' ἐναντίος.* frustra. Vid. ad Orest. 192. Sed quum v. 1381. sequatur *καὶ νῦν*, fortasse scriptum fuit: *πόντου δ' ἀνάκτωρ Ἴλιόν τ' ἐπεσκόπει Σεμνὸς Ποσειδῶν, Πελοπίδαις ἐναντίως, Καὶ νῦν.*

V. 1382. dele comma post *χεροῖν*, ut hoc cum *λαβεῖν* coniungatur, pro *λαβεῖν ἀδελφήν θ' ἥ.*

V. 1384. Iungo *ἀμνημόνευτον θεᾷ.* Nam dicitur *μνημονεύειν χάριν τινί*, et *προδιδόναι τί τινι* est propter aliquem, in alicuius gratiam, negligere quod defendere debebas, ut Hel. 900. *συγγόνῳ δὲ σῷ Τὴν εὐσέβειαν μὴ προδῷς τὴν σήν ποτε.* *προδιδόναι* autem *φόνον* est negligere ita, ut debitam pro ea gratiam non referas.

V. 1386. *πόλιν μολ.* Ald. Herv. 1. *πάλιν* iam Brub. Herv. 2. Cant. tres Pariss. Florr. Vict.

V. 1394. *καταστύφλου* Ald. Herv. 1. 2. Cant. Barn. *κατὰ στύφλου* iam Brub. ut scribendum vidit Reiskius et ante eum Battierius Mus. Helv. 4. p. 7. Sic etiam Vict.

V. 1396. *ἵστορας* Ald. Herv. 2. Reliquae *ἵστορας.* Vid. Seidler.

V. 1397. *αὖ* (sic) pro *ἂν* Flor. 1.

V. 1398. *τὴν προκειμένην* Ald. et Codd. *τῶν προκειμένην* Brub. Herv. 1. 2. Canter. unde Barnes. fecit *τῶν προκειμένων.* Sic error errorem parit. Veterem scripturam restituit Musgrav.

V. 1400. Coniecturam suam, *ποῖ δὴ δ.* in *Quart. rev.* 14. p. 446. retractat Elmslei. Mus. cr. p. 306. citans Orest. 278. 470.

V. 1401. Vid. ad Suppl. 1190.

V. 1404. Vulgo *τῶν τ᾽ Ἐρ.* Emendavit Markl.

V. 1407. addidit Musgrav. e tribus Pariss. Eumdem habent Florr.

V. 1410. *πορθμεύων πλάτῃ* i. e. *τοῦτον, Ὀρέστην, πορθμ. πλ.* Vid. Seidler.

V. 1413. Lentingio p. 73. *θεᾶς* in hoc loco valde displicet. Itaque legendum coniicit: *καίπερ οὐ παρὼν ὅμως*, ut Soph. Ai. 15.

V. 1417. *γείτων* i. e. *ex adverso situs.* Mare enim in medio est. *Seidler.* Num igitur, quae mari disiuncta sunt, non possunt vicina inter se esse? Idem error turbas excitavit Iphig. A. v. 120.

V. 1419. *τεύξας* est e correctione Piersoni Veris. p. 28. pro *τάξας*.

V. 1420. Elmslei. in *Quart. rev.* 14. p. 450. et Hermann. apud Seidler. recte scribunt *γῆς Ταυρικῆς* pro *τῆς Τ.*

V. 1421. Par. A. *ἐξεμοχθης*.

V. 1422. Vulgo *Ἐριννύων*.

V. 1423. *Ταυροπ. ἀεὶ* emendat V. D. in *Edinb. rev.* n. 37. p. 70. quod non videtur probare Elmslei. in *Classic. journ.* n. 9. p. 202. Idem in Mus. crit. I. p. 352. II. p. 306. quum emendatio non succurrat, qua tollatur anapaestus, coni. *Ταυροπόλην θεάν*, mira ratiocinatione usus.

V. 1424. Ald. rell. *νόμον τε θέσθε τόνδ᾽, ὅθ᾽ ἑορτάζῃ λεώς.* Par. A. *θεσθαι.* (ε superscr.) Flor. 1. 2. *θέσθαι.* Pro *ὅθ᾽* Par. B. C. Flor. 1. 2. Vict. *ὅταν.* Hinc Porson. Adv. p. 263. *νόμον τε θὲς τόνδ᾽, ὅταν ἑορτάζῃ λεώς.* Constructionem enim esse *ἵδρυσαι βρέτας — — Νόμον τε θές.* in quod incidit etiam Seidler. Ut ego locum interpunxi, sic etiam Porson. ad Aristoph. Plut. 314. p. 95. ed. Dindorf.

V. 1426. *ἐξανιέτω* e Musgravii emendatione, probata etiam Porsono ad Phoen. 463. pro *ἐξαννέτω.* De *κλίμακας* v. 1428. vid. Seidler.

V. 1429. In verbis *τῆςδε κληδουχεῖν θεᾶς* laborant

Markl. Musgr. Seidler. Iniuria: est pro *κληδοῦχον εἶναι τῆςδε τῆς θεᾶς.*

V. 1435. Recte Brodaeus et Markl. hic lacunam esse viderunt, in eo tantum falsi, quod ante *γνώμης δικαίας οὕνεκ᾽* quaedam deesse suspicantur. Verba enim *τάςδε δ᾽ ἐκπέμπειν χθονὸς* etc. haud dubie Thoanti dicuntur, penes quem solum erat eas dimittere, penes Orestem nullo modo, ut stultissima esset Minerva, si haec Oresti, ad quem nullo modo pertinent, diceret, ita tamen, ut Thoas audiret, ideoque quae ad se pertinerent, inde sumere sibi posset, quae Seidleri est defensio. Verba *γνώμης δικαίας οὕνεκ᾽* cum praecedentibus iungenda: dimittere has mulieres iubeo ob bonam voluntatem, qua Orestis et Iphigeniae consilium adiuverunt. Quae sequuntur, ad solum Orestem spectant, nec ullo vinculo cum praecedentibus cohaerent. Itaque post *γνώμης δικαίας οὕνεκ᾽* intercidisse quaedam suspicor.

V. 1436. 7. *ἴσας ψήφους κρίνασα* i. e. *τῷ κρίνειν ἴσας ψήφους ποιήσασα.* Nam sua sententia Minerva effecerat, ut par esset in utramque partem calculorum numerus.

V. 1437. Par. A. *εἰς ταὐτό με. εἰς* non accipio pro *κατά* cum Markl. et Seidlero, qui vertunt *secundum eandem constitutionem, ad illam ipsam regulam*, quasi haec lex vel regula iam antea lata esset, eique Minerva paruerit. Sed *εἰς eventum* vel *effectum* significare videtur, *et ita quidem, ut eadem posthac lex obtineat, ὥςτε ταὐτὸ νόμισμα εἶναι.* Vid. ad Iph. A. 940.

V. 1439. *σὴν κασιγνήτην* em. Elmslei. p. 306.

V. 1440. *παῖς* Flor. 1.

V. 1446. Tertia persona plur. imperat. in *ωσαν* terminata et hic et Ion. 1131. offensus Elmslei. p. 306. legendum suspicatur *εἰς σὴν ἰόντων σὺν θ. ἀγ.* Sed formam *ωσαν* satis tuebitur Thuc. I, 34. *μαθέτωσαν* et Aeschin. c. Tim. e lege Attica afferens p. 61 sqq. ed. Reisk. *κυριευέτωσαν, εἰςφερέτωσαν, κρινάτωσαν, ἐγγραψάτωσαν*, et p. 37 sq. *ἀνοιγέτωσαν, κλειέτωσαν, ἐάτωσαν, ἔστωσαν.*

V. 1448. *τάςγ᾽* pro *τάςδ᾽* Flor. 1.

V. 1451. Par. C. *θεᾷ.*

V. 1452. Huic versui in Par. B. praefigitur Ἀθην. quod secuti sunt Markl. et Musgr. Nam in Ald. rell. hic versus tribuebatur Thoanti, et versui 1453. demum praefigebatur Ἀθην.

V. 1453. 4. 5. Apollini tribuuntur in Flor. 1. 2. Vict. puto etiam in Pariss. B. C. quamvis ex iis de v. 1453. tantum hoc annotaverit Markl. In Ald. et hic v. 1456. est nota ἀθη., ut in Codice, quem describendum dedit Aldus, hic quoque Ἀπ. fuisse videatur. — ναυσθλοῦσθε, quae erat Scaligeri coniectura, est in Pariss. A. C. Florr. 1. 2. Vict. ναυσθλοῦσαι Ald. rell. ναυσθλοῦτε coni. Canter. recepit Musgr. Pro τὸν Ἀγαμέμνονος Markl. τῷ 'γαμέμνονος Παῖδ', i. e. παῖδε. quem sequutus Seidler. τἀγαμέμνονος παῖδ' scripsit. Non puto necessarium, quum praecipuae partes sint Orestis.

V. 1456. 7. in Ald. rell. et Codd. tribuuntur Minervae. Recte hos quoque Choro assignavit Seidler.

V. 1457. εὐδαίμονος Par. C. (Lib. P.) Flor. 1. 2. Vict.

ADDENDA ET CORRIGENDA.

AD HIPPOLYTUM.

P. 13. v. 16. Hermann. ad Eur. Bacch. improbat Porsoni coniecturam ὅςτις pro ὅσοις, quia non satis apte quis dicatur *τὸ διδακτὸν λαγχάνειν*, *εἴληχεν* autem etiam ita dici potuerit, ut *τὸ σωφρονεῖν* sit nominativus, et verbum illud ad ὅσοις referatur, *quibus obtigit*. Si *διδακτὸν μηδὲν λαγχάνειν* non satis apte dicitur, ad hoc vocabulum per zeugma repete *ἔχει*. Locutionis autem *λαγχάνειν τινὶ*, *obtingere alicui*, exemplum frustra quaesivi.

P. 15. v. 21. leg. Wakefield.

P. 16. v. 14. a fin. dele punctum post *tres*.

P. 20. v. 10. a fin. post „et ut" adde: Soph. El. 93. *εὐναὶ μογερῶν οἴκων*.

P. 24 post v. 19. adde:

V. 213. *ῥιπτοῦσα* Ald. Lasc. *ῥίπτουσα* Brub. Herv. 2. rell. *ῥίπτοῦσα* (sic) Herv. 1. *ῥιπτεῖν* est etiam Tro. 736. in Ald. rell. *ῥιπτοῦνθ'* Hel. 1096. *ῥιπτεῖτ'* Herc. f. 921. alibi semper *ῥίπτειν*. *ῥιπτεῖ* Soph. Ai. 239. Ant. 133. Trach. 780. Cf. Herm. ad Ai. 235.

Ib. v. 25. post *ἐγχριπτόμεναι* adde: Lasc. Ald. rell.

P. 31. post v. 7. adde: Herm. ad Soph. Antig. 706. ad Eur. Bacch. 200 minus explicate de discrimine, quod inter *εἰ* et *ἤν* intercedere statuit, exposuit, quam ut de eius doctrina iudicare possim.

P. 32. v. 7. a fin. adde: Lenting. nov. Act. Trai. p. 23. hunc versum interrogative legendum esse censet, ut nutricis dubitatio quaedam de Phaedrae innocentia significetur. Non male.

P. 77. v. 11. post *ἢ ες* adde: Lenting. p. 25. versum 905. spurium iudicat, et in hoc versu *ἐς φάος τόδε* pro *ἐν φάει τῷδε* dictum accipit; quo se nescire, ubi *εἰς* pro *ἐν* poni liceat, ubi non liceat, declaravit.

P. 79. v. 15. adde: Cave iungas ὥς ἥ φρον. — ἐξηλέγχετο — κοὐκ ἂν ἠπατώμεθα, quod Lenting fecit p. 26. Vid. Gramm. gr. §. 520. not. 5. κοὐκ ἂν ἠπατώμεθα est *Tunc nos non deciperemur*, nec a superioribus pendet.

P. 83. v. 12. adde: Quod adhuc, imprimis Valckenaerio auctore, pro explorato habebatur, *idem* apud Atticos non esse αὐτός, sed ὁ αὐτός, vel per crasin s. ὡὐτός s. ἁὐτός, id nuper Viri docti in dubium vocare conati sunt, imprimis Buttmann. ad Soph. Phil. 119. Hermann. ad Soph. Antig. 920. Et Buttmann. quidem hoc argumento pugnat, quod αὐτός, non ὡὐτός vel ἁὐτός, plurimis locis in Codd. et edd. pr. sine varietate legatur, ubi sensus ὁ αὐτός poscat, ἁὐτός autem, ut nunc scribendum contendant, nusquam in codd. inveniatur, haud minus frequenter tenuis etiam littera praecedat, ut Oed. T. 557. καὶ νῦν ἔτ' αὐτός εἰμι. Eurip. Ph. 927. (920. m. ed.) ἀνὴρ ὅδ' οὐκέτ' αὐτός. Soph. El. 917. τοῖς αὐτοῖσι γὰρ Οὐκ αὐτὸς αἰεὶ δαιμόνων παραστατεῖ. Codicum quidem auctoritatem vereor, ne, ut nonnulli nimis spernunt, sic alii, in contrariam partem peccantes, nimis superstitiose sequendam censeant: nullus enim eorum est, quin iis vitiis inquinatus sit, quae hodie vix pueris condones. In quibus autem tot vitia inveniuntur, iis cur ibi fidem habeamus, ubi res rationi repugnat? Si autem αὐτός, *idem*, mutare non audemus, propterea quod haec constans omnium Codd. scriptura est, num etiam ἀνήρ, ἀγών, ἀγαθός, prima producta toleranda sunt, quia ea Codd. non minus constanter exhibent, an tunc ὡνήρ, ὡγών, ὡγαθός metri causa scribendum est? Hoc quidem dubitationem non habet, quum metrum rationem adiuvet; at quum in his aperte peccatum sit, et quidem constanter, cur in αὐτός pro ὡὐτός s. ἁὐτός non item peccatum esse suspicemur? imprimis quum nonnullis in libris nonnunquam ὡὐτός legatur, ubi alii αὐτός habent v. c. Alc. 142. Tro. 1256. Bacch. 1219. Soph. Phil. 521. Neque enim recte Buttmann. dicit, scripturam ὡὐτός nimium probare videri debere iis, qui solam per ἁ crasin vere atticam esse demonstraverint. Ea enim demum argumenta nimium probare dicunt dialectici, in quibus ex iis, quae sumta sunt, effici aliquid potest, quod vel per se absurdum est, vel iis, quae efficienda sunt, contrarium; quorum neutrum in hanc quaestionem cadit. Hoc autem tantum ex eo sequeretur, crasin ἁὐτός, ἁνήρ, ἁγών, ἁγαθός librariis ignotam fuisse; quamquam in Baccharum loco in Pal. legitur ἔθ' αὐτός, teste Elmsleio, et praeter argumenta a Dawesio aliisque iam allata egregie eam scripturam firmat Apollon. Dysc. περὶ συνδέσμων in Bekkeri anecd. p. 495, 25. καὶ ὡς ὁ ἀνὴρ ἁνήρ, ὁ ἄνθρωπος ἅνθρωπος, οὕτως τὸ ἕτερον θἄτερόν ἐστι. Haec igitur si craseos ὁ α antiqua scriptura fuit, ut videtur, ea quum alia scriptura ὡὐ, ex Ionica dialecto petita, paulatim oblitterata esset, (sicut etiam Iph. T. 752. nonnulli scripserunt

τὡγαμέμνονος pro τἀγαμέμνονος) quid mirum, librarios ἀγών, ἀνήρ, αγαθός, αὐτός scripsisse, ubi ἁγών, ἁνήρ, ἁγαθός, ἁὐτός scribenda erant, et hoc ipsum, quod ἀγών, ἀνήρ, ἀγαθός toties, adversante et metro et sensu, legitur, documento esse potest, scripturam antiquam fuisse ἁνήρ, ἁγών, ἁγαθός, eundemque fontem erroris. Quod vero rem conficit, in neutro et *casibus obliquis*, quos vocant, ubi *idem* dicendum est, nunquam scriptum reperitur αὐτό, αὐτοῦ, αὐτῇ, αὐτά, sed semper et ubique ταὐτό, ταὐτοῦ, ταὐτῷ, ταὐτά. Quid igitur? num in neutro et casibus obliquis articulum necessarium fuisse, in nominativo non fuisse dicamus, et, quamvis Tro. 1017. legatur κἄβλεψας πόσει τὸν αὐτὸν αἰθέρα, tamen Iph. A. 354. ferri possit οὗτος αὐτός ἐστιν αἰθήρ, non ὁὐτός? an, quum in illis nunquam desideretur articulus, si in nominativo desit, hoc errori librariorum, craseos naturam, etsi ipsa analogia satis firmatam, ignorantium, tribuendum esse? At spiritus mutandus est. Verum; at hoc cur maiorem offensionem habeat, quam si Hec. 490. αὐτή pro αὕτη, Med. 911. αὕτη pro αὐτή, Alc. 1012. αὕτα Ald. pro αὐτά Herv. & rell. ταὔτ' pro ταῦτ' Hipp. 387. Alc. 1072. Ion. 333. 772. ταῦτ' pro ταὔτ' Ion. 587. scribas? At tenuis littera saepe praecedit, quae, si ἁὐτός vel ὡὐτός scribitur, in aspiratam mutanda est. Num igitur Iph. T. 336. lectio Ald. retinenda εἰς τ' οὑμόφυλον, vel Soph. Trach. 1060. οὔτ' Ἑλλάς, ne tenuis τ' in aspiratam θ mutetur, aut Suppl. 756. scriptura Aldinae ὧν δ' οὕνεκ' ἀγὼν ἦν relinquenda est, ne, si ἁγών, quod metrum poscit, scribamus, pro tenui κ aspiratam χ scribere cogamur, οὕνεχ' ἁγὼν ἦν? et maiorisne audaciae est, οὐκέθ' ἁὐτός ἦν, ἀνὴρ ὅδ' οὐκέθ' ἁὐτός pro οὐκέτ' αὐτός scribere, quam Electr. 33. χρυσὸν εἶφ', ὃς ἂν κτάνῃ, quod metrum poscit, pro χρυσὸν εἶπεν, ὃς ἂν κτάνῃ cum anapaesto in quinta sede. Quod vero Buttmann locum Philoct. 500. affert, εἰς σὲ γὰρ πομπόν τε καὐτὸν ἄγγελον Ἥκω, nihil cogit αὐτόν *eundem* interpretari, cuius pronominis sensus est in τε — καί, sed est, *qui ipse nuntius es*, non per alios nuntias, ut αὐτὸς κῆρυξ Eurip. Suppl. 590. qui v. 568. αὐτάγγελος vocatur. Non magis in Oed. T. 459. scribi necesse est φανήσεται δὲ παισὶ τοῖς αὐτοῦ ξυνὼν Ἀδελφὸς ἁ ὐ τ ὸ ς καὶ πατήρ, quum in vulgata scriptura αὐτός commodus sensus insit, *ipse erit frater et pater filiorum suorum.* Sic accipienda etiam videri possint loca Oed. T. 557. καὶ νῦν ἔτ' αὐτὸς εἰμι. Eur. Phoen. 920. ἀνὴρ ὅδ' οὐκέτ' αὐτός. Herc. f. 911. ὁ δ' οὐκέτ' αὐτὸς ἦν, ubi nunc scribitur ἁὐτός. αὐτός enim opponi voculae ἄλλος, ut Med. 744 sq. et similiter Germanice dici posse, *er war nicht mehr er selbst.* Sed, ut hoc Germanice bene dicatur, a Graecis tamen pron. αὐτός in hac formula ita usurpati nullum exemplum mihi innotuit, qui ὁ αὐτός dicunt, ut Thucyd. III, 38. ἐγὼ μὲν οὖν ὁ αὐτός εἰμι τῇ γνώμῃ, loco ab Elmsleio ad Soph. Oed. T. 557. adscripto; nec Latini dicunt: *iste homo non*

amplius ipse est, sed *idem*; et in eadem formula apud Soph. Phil. 521 in antiquis quoque édd. legitur. *τότ' οὐκ ἔθ' ὡὐτὸς τοῖς λόγοις τούτοις φανῇς.* ubi Tricl. *οὐκέτ' αὐτός.* Cf. Add. ad p. 460. His ita explicatis vix opus est ad eam rationem confugere, quam Hermann. l. c. exposuit. Is enim, ubi is, quem eumdem dicimus, subiectum sit orationis, ibi *ὁ αὐτός* s. *αὑτός* poni, ubi praedicatum sit, eumdem aliquem esse, ibi recte *αὐτός* sine articulo usurpari existimat. Constat quidem, nomina, ubi subiecti vice fungantur, articulum adiunctum habere, ubi praedicati, plerumque eo carere posse; quamquam ne hoc quidem ubique valet: nam praedicatum etiam articulum habet, quum eo res aliqua vel homo ad id refertur, de quo antea sermo fuit, ut Eur. El. 376. *τίς δὲ πρὸς λόγχην βλέπων Μάρτυς γένοιτ' ἄν, ὅστις ἐστὶν ἁγαθός* s. *ὡγαθός.* Cf. Suppl. 653. At in nostra formula articulus additus vel omissus apud prosae certe scriptores significationem mutat; ubi autem articulus significationem mutat, nominis sine articulo in praedicato positi ea significatione, quam alias additus articulus tribuit, hoc unum exemplum esset. Quae vero ad hoc illustrandum loca affert Herm. ex iis duo supra removi, Soph. Oed. T. 459. et Phil. 50. Et prioris quidem ipse Herm. hunc proprie sensum esse dicit: *suorum liberorum ipse frater est et pater*, nec ibi potuisse *ὁ αὐτός* usurpari, quum non de incerto aliquo, sed de certo homine, Oedipo, sermo sit. Quae quid aliud sibi volunt, nisi eo loco *αὐτός* esse *ipse*, non *idem*? Sed in duobus aliis locis Oed. T. 557. Eur. Phoen. 920. equidem necessario *ἁὐτός* scribendum existimo, quamvis utrobique praedicati loco sit; nam qui *αὐτός*, *ipse*, dicit, is alium ab eo diversum animo quasi ei opponit, ut sit *ipse, non alius*; qui *ὁ αὐτός*, *idem*, is uni diversa et inter se contraria vel certe raro coniuncta tribuit, ut Alc. 142. *καὶ πῶς ἂν ἁὐτὸς κατθάνοι τε καὶ βλέποι;* Hec. 292. *λόγος γὰρ ἔκ τ' ἀδοξούντων ἰὼν Κἀκ τῶν δοκούντων ἁὐτὸς οὐ ταὐτὸν σθένει.* ubi vid. not. Med. 255. *ἀλλ' οὐ γὰρ ἁὐτὸς πρὸς σὲ κἀμ' ἥκει λόγος.* Cf. Hipp. 998. Iph. A. 354. Iph. T. 712. Hel. 127. 558. 1010. Troad. 1256. Similiter Soph. Phil. 1330. *ἔστ' ἂν ἁὐτὸς ἥλιος ταύτῃ μὲν αἴρῃ, τῇδε δ' αὖ δύνῃ πάλιν*, ubi si *αὐτός* serves et vertas, *quamdiu hic sol hac parte coeli ipse orietur* etc. quid illud *ipse* sibi velit, fateor me non intelligere. Neque vero, si *ἁὐτός* scribitur, hoc dicetur quasi de uno e pluribus solibus, sed sensus erit: donec idem sol erit, nec mutabitur, s. alius in eius, quem nunc videmus, locum succedet. In Antig. 920 Herm. edidit *ἔτι τῶν αὐτῶν ἀνέμων αὐταὶ ψυχῆς ῥιπαὶ τήνδε γ' ἔχουσιν*, et vertit: *earumdem aurarum flabra ipsa hanc nunc, ut ante, tenent.* In quo quid tandem sibi vult *ipsa* flabra? His de causis nondum credo, Atticis pro *ὁ αὐτός* dicere licuisse *αὐτός*, sed hanc corruptam esse lectionem e scriptura *ἁὐτός*, ut *ἀνήρ*, *ἀγών*, *ἀγαθός* ex *ἁνήρ*, *ἁγών*, *ἁγαθός*, quae scriptura facilius ita depravari potuit, quam *ὡὐτός*, *ὡνήρ*, *ὡγών*, *ὡγαθός*.

P. 101. v. 18. adde:

Porson. ad Arist. Plut. 115. ed. Dobree e vestigiis Flor. A. em. *φανερὰ δ' εἷλέν σ' ἄτα.* Cf. Or. 963. ed. Pors. Heracl. 941.

P. 109. v. 16. adde:

Cf. Porson. et Dobree ad Arist. Nub. 23.

P. 111. v. ult. Similiter Soph. El. 796. quum Clytaemn. dixisset *οὔκουν Ὀρέστης καὶ σὺ παύσετον τάδε*, Electra respondet: *πεπαύμεθ' ἡμεῖς, οὐχ ὅπως σε παύσομεν.*

AD ALCESTIDEM.

P. 114. v. 29. Wüstemann. eo offensus, quod deus se ipsum *ὅσιον* appellat, revocavit *ἐτύγχανεν* sc. *οἶκος.* Si de domo hoc dicere voluisset poëta, haud dubie scripsisset *τυγχάνει*, non *ἐτύγχανε.*

Ib. v. ult. post *πάντα* adde: *promittere* interpretatur Schaefer. ad Eur. El. 33. ed. Seidler.

P. 115. v. 7. a fin. Brub. Herv. 1. *τιμᾶς*, quod ipsum probat Lenting. p. 30.

P. 116. v. 3. post *σφήλαντι* adde: Monk. coni. *σφήλαντα*, de quo recte iudicat Wüstemann.

P. 118. post v. 6. adde:

V. 66. *ἵππειον.* Vid. Elmslei. ad Med. p. 95. not. f.

Ib. post v. 8. a fin. adde: V. 78. *δόμος Ἀδμήτου* Ald. rell. et Codd. recte: nam prima voc. *Ἄδμητος* syllaba alibi semper producitur. *δώματ' Ἀδμ.* e Zimmermann. me dormitante irrepsit.

Ib. post v. 5. a fin. adde: Wüstemann. interpunxit: *ἀλλ' οὐδὲ φίλων τις πέλας; οὐδεὶς — παῖς;*

P. 119. v. 4. post B. D. E. adde: Wüstem. ed. — — *φθιμένην Βασιλ. χρὴ πενθεῖν, ἢ ζῶσ' Ἔτι φῶς λεύσσει Πελίου παῖς.* esse enim paroemiacum. *φῶς τόδε* docte illustrat Lenting. p. 31.

P. 120. v. 7. a fin. post „*οὐ νεολαίας*" adde:

Hermanno ad Soph. Antig. 603. non dubitandum videtur, quin dederit poëta: *χαίτα τ' οὔτις ἐπὶ προθύροις τομαῖος, ἃ δὴ νεκύων π έ ν θ ε σ σ ι πιτνεῖ, νεολαία τε δουπεῖ χεὶρ γυναικῶν*, ut *οὐ* e superioribus repetatur. Quod ut saepe fiat, nolim tamen contra Codd. et edd. *οὐ* expungere.

P. 122. v. 8. post „notavi" adde: ad Phoen. 86. Cf. ad Andr. 1157. Discrimen tamen an sit inter *θεῶν τις* et

θεός τις; quale Herm. statuit ad Soph. Ai. 977. dubito: nam et qui *θεῶν τις* dicit, deum, non hominem, aliquid facere significat, et qui *θεός τις*, non certum quemdam, sed aliquem deum esse indicat.

P. 123. post v. 4. a fin. adde: Lobeck. ad Phryn. p. 752.

P. 125. post v. 9. adde: Qui dicit *περί τινος θνήσκειν*, hoc dicit, *mori ratione alicuius habita*, i. e. propter eum, qui *θν. ὑπέρ τινος*, *mori ad alterum servandum.* Utrumque, si sensum spectes, idem est; sed idem sensus diversa ratione explicatus. Eadem est ratio locutionum *μάχεσθαι, ἀμύνεσθαι περὶ πατρίδος.*

P. 133. v. 6. a fin. adde: Nec *ἔζην* reprobat Herodian. ap. Lobeck. ad Phryn. p. 457. ubi vid. not.

Ib. v. 3. a fin. Sensus est: si Pheres pro te mori sustinuisset, et tu viveres, nec mihi necesse esset pro te mori. In fatis enim erat, ut Admetus moreretur, nisi aliquis pro eo morti se obtulisset. In his quid absurdi sit, ut ait Wüstem., non video.

P. 134. v. 8. a fin. post *θρασύνει* adde; (*θρασυνεῖ* et *τόκοισι* sec. Lenting. ad Med. 469.)

P. 135. v. 10. post Flor. A. adde: (*ἐμοῦ γυνή* sec. Lenting. ad Med. 479.)

P. 137. v. 20. *πολλή μ' ἄν.* praetulit etiam Wüstem. quia opposita sint verba *σοῦ γ' ἄπεστ.* At tunc scribi oportuit *πολλὴ 'μ' ἄν.* i. e. *πολλὴ ἐμὲ ἄν. πολλή γ' ἄν.* minus verisimile est a librariis profectum esse, quos potius sequenti *γ'* deterritos esse credas.

P. 141. v. 19. leg. insolitam.

Ib. v. 3. In iis, qui formae *ἔπεσα, πέσεις* patrocinentur, Wüstem. Lobeckium etiam commemorat ad Phryn. p. 724. At is de *recentioribus Graecis* loquitur.

P. 144. v. 15. leg. *ἴξεται* pro *ἕξεται.*

Ib. post „*μενεῖ*" adde: Iph. T. 980.

P. 146. post v. 9. adde:

Nostra lectio eo quoque commendatur, quod Euripides sententias generales amat.

P. 148. v. 17. a fin. adde:

Αἰγαιῶν' citat Hermann. elem. d. metr. p. 662.

P. 151. v. 15. post Flor. A. adde: Parr. B. D. Lasc. Ald. rell.

Ib. v. 25. post „*sooner*" adde: Cf. Ruhnk. et Valcken. ad Ernest. epist. ed. Tittmann. p. 181. quem locum citat Wüstem.

P. 157. v. 11. post „*οὗ ἕνεκα*" adde: At scribimus *τοὔνεκα* pro *τοῦ ἕνεκα*, non *θοὔνεκα.* Itaque si illa explicatio vera, scribendum etiam *ὁτοὕνεκα*, non *ὁθοὕνεκα.* [Exemplari quo utor editionis Lipsiensis Gnomicorum Brunck. p. 361. iam dudum adscripsi: „Si esset compositum ex *ὅτου* et *ἕνεκα*, legeremus *ὁτούνεκα*, ut *τοὔνεκα.*" De elisione vocalis *ι* in *ὅτι* adhuc quaerendum. *G. H. S.*]

IN ANDROM.

P. 181. v. 10. a fin. post *τὰ πρόσθεν* adde: Lobeck. ad Phryn. p. 284. significat, antiquiores dixisse *πρόσθεν*, non *πρόσθε.* At vid. Soph. Phil. 958. ubi *πρόσθε* est in secunda et quarta sede, sicut Oed. C. 1375. 1549. Oed. T. 268. 1483. etiam cum elisione ib. 1114. *τοῦ πρόσθ' ἐρήμου*, ut Trach. 1073.

P. 186. v. 8. post „benevolam esse" adde: Hoc sensu *εἰδέναι* legitur Iph. T. 925.

Ib. v. 13. adde: Cf. id. ad Soph. Ant. 1115.

P. 187. v. 12. adde: Cf. ad Troad. 99.

P. 190. v. 13. a fin. post „in re" adde: praeteriti temporis.

P. 198. v. 5. a fin. pro „Flor. v." lege: Flor. A.

P. 207. v. 14. adde: Ut hic *ἄνοια*, ultima longa, *ἀνοία*, sic Aesch. S. c. Th. 402. *τάχ' ἂν γένοιτο μάντις ἡ 'νοία τινί*, ubi tamen Blomf. *ἐννοίᾳ τινί.* Soph. Phil. 129. *μορφὴν δηλώσας, ὡς ἂν ἀγνοία προσῇ.* Sed antiquae edd. *ἀγνοίᾳ.* Trach. 350. *ἀγνοία μ' ἔχει.*

P. 215. v. 8. a fin. adde:

V. 724 sq. De duplici *τὶς* vid. Porson. Add. ad Hec. p. 103. ed. Lips. sec.

IN SUPPLICES.

P. 244. v. 3. a fin. post „Hec. 482." adde: Troad. 37. 465. 469.

P. 247. v. 20. post „vid." adde: Hemsterh. ad Aristoph. Plut. 266.

P. 264. v. 8. post „*σκοτ. βλέπειν*" adde: Herm. ad Bacch. 1301. sic distinguendum censet: *ὁρᾷς, ἄβουλος ὡς κεκερτομημένη τοῖς κερτομοῦσι, γοργὸν ὡς ἀναβλέπει σὴ πατρίς. Vides,* inquit, *quam inops consilii a quibusdam dicta patria tua, quam torvum vultum tollat.* Dativum tamen verbo *ἀναβλέπειν* iunctum firmat loco Ionis 1465. *ἁλίου δ' ἀναβλέπει λαμπάσιν.*

P. 266. v. 3. a fin. adde: At vid. ad Hipp. 1068.

P. 267. v. 23. post „*explicant*" adde: vel potius pro *ὀρθῶς λέγων.*

P. 272. v. 1. pro „appositum" lege: oppositum.

P. 275. v. 9. pro „*Inepte*" lege: *Inepta.*

P. 281. v. 8. Idem iudicat Hermann. ad Soph. Antig. 1177. At ὤν non rarum est pro ὅς ἦν, v. c. Andr. 968. Tro. 1225. 1229. Hel. 1437. Cf. ad Hec. 804. Hel. 1199. ὁ παρών, ὅτ' ὤλλυτο, non ὅς πάρεστι, sed ὅς παρῆν. Soph. El. 927. τοῦ πλησίον παρόντος, ἡνίκ' ὤλλυτο.

P. 283. ad vv. 2 — 6. Erravi: vid. Schömann de comit. Ath. p. 343. C. O. Müller in Erschii et Gruberi Encyclop. T. VI. p. 217. b.

P. 291. post v. 22. adde:

V. 801. *Τῶν κατὰ χθονὸς νεκρῶν* mire dictum de cadaveribus nondum sepultis. *Erfurdt.* ad Soph. Antig. 511. ed. sec.

P. 300. v. 6. adde: Ad *ἦθος πλούσιον* confer. Electr. 369. *λιμόν τ' (εἶδον) ἐν ἀνδρὸς πλουσίου φρονήματι, γνώμην τε μεγάλην ἐν πένητι σώματι,* ubi ut *λιμός* vocatur illiberale hominis ingenium, qui comportatis recte uti nescit, et opponitur *γνώμη μεγάλη,* sic *πλοῦτος τῆς ψυχῆς* vel *πλούσιον ἦθος* est *γνώμη μεγάλη,* generosa animi indoles, quae bonis recte utitur, non solum ipsa iis fruitur, sed ea aliis etiam impertit. Cf. Menandri et Phil. reliquiae ed. Meinek. p. 246. CLXXV.

IN IPHIGEN. AULID.

P. 325. v. 8. pro „partem" lege: patrem.

P. 333. v. 14. post „643." adde: Similiter Troad. 984. *ὃν σύ γ' ἐςιδοῦσα βαρβάροις ἐσθήμασι χρυσῷ τε λαμπρὸν — —.*

P. 336. v. 4. a fin. post „*lora concutere*" adde: et sic apud Soph. El. 712. aurigae *ἡνίας χεροῖν Ἔσεισαν.*

P. 344. v. 7. a fin. post „*euge bene*" adde: *μάλιστά γε* sibi ipsi respondentis est Helen. 351.

P. 349. post v. 6. a fin. *αὐτός τε καὶ γῆ* legitur Troad. 861.

P. 366. post v. 18. Vide an *Ἄρει* illis locis defendi possit, quae Monk. ad Alcest. 50. adscripsit.

P. 368. v. 10. a fin. Ex quo haec scripsi, antiquas editt. diligentius inspexi, et illud adhuc mihi observasse videor, ubi vis sit in pronomine, ut, quum quis de se ipso loquatur, vel ad alium orationem convertat, *ἐμαυτοῦ, σαυτοῦ* diceret, ibi constanter scribi *αὑτοῦ, αὑτῆς, αὑτόν,* ut Soph. Oed. C. 34. 308 sq. 660. 984. El. 572. 803. 966. Ai. 967. 1099. 1366. Phil. 167. 902. itaque etiam in oppositione *τὴν αὐτὸς αὑτοῦ* Oed. C. 930. cf. 1356. *αὐτὴ πρὸς αὑτὴν* El. 285. *αὐτὸς πρὸς αὑτοῦ* Ai. 906. *ἐμοὶ πικρὸς τέθνηκεν, ἢ κείνοις γλυκύς, αὑτῷ δὲ τερπνός.* at non, ubi non tam oppositio est, quam coniunctio, ut Oed. C. 1124. *καὶ σοὶ θεοὶ πόροιεν, ὡς ἐγὼ θέλω, αὐτῷ τε καὶ γῇ τῇδε.* At ib. 1396. scribitur: *οὕνεκ' Οἰδίπους τοιαῦτ' ἔνειμε παισὶ τοῖς αὐτοῦ* (Brunck. *αὑτοῦ*) *γέρα.* Nam simpliciter est *τοῖς ἐμοῖς*

παισὶ γέρα ἔνειμα. Secundum haec Alc. 85. Suppl. 362. non necesse est scribi *αὑτῆς, αὑτοῦ,* hoc loco necesse est.

P. 372. v. 15. a fin. post „*subductis*" adde: *tanquam boni ratiocinatores* (Cic. Off. I, 18, 59. Cf. quae de *εὐλογιστίᾳ* monuit Wyttenbach. ad Plut. p. 707.).

P. 374. 20. pro „*si fortuna ita fert*" scribe: si rem assecutus fuerit, si futuri divinandi conatus ei successerit.

P. 376. v. 2. post „ad Heracl." adde: 44.

P. 381. v. 13. a fin. adde: An inde ductum, quod dicitur *προμνᾶταί τί με γνώμα,* ut Soph. Oed. C. 1075.

P. 391. v. 7. Vid. Add. ad p. 31. v. 7.

P. 395. v. 6. lege: videntur.

P. 397. v. 7. a fin. pro „tertia" lege: quarta.

P. 400. v. 11. pro „Hoc quidem hoc" lege: Hoc quidem loco.

P. 403. v. 8. post „vix puto," adde: *οὐκ ἀξίως* nihil aliud esse potest, nisi *prout me dignum est,* ut Hipp. 1042. legitur *ὡς ἄξιον τόδ' εἶπας,* pro *ἄξιον σοῦ.*

P. 408. v. 5. a fin. post „ex h. l." adde: Electr. 814 sq.

P. 409. v. 16. post „*circum aram*" adde: ut Herc. f. 906 sq. legitur *κανοῦν ἐν κύκλῳ Εἵλικτο βωμοῦ.* Cf. El. 804. 1146.

IN IPHIGEN. TAUR.

P. 419. v. ult. post „*ἀγκύλας*" adde: Tro. 1040. *πρὸς πρύμνας νεῶν τήνδ' ἐκκομίζειν.* Soph. El. 405. *ποῖ δ' ἐκπορεύῃ,* ubi Brunck. e coniectura dedit *ἐμπορεύῃ.*

P. 420. v. 16. post „§. 477. c." adde: Cf. Med. 500.

P. 441. v. 13. adde: At *σφαγεῖον* pro *victima* dubitationem habet. Vid. ad Troad. 749.

P. 457. v. 13. adde: Eodem tamen modo Helen. 440. *ἢ κατθανεῖ, Ἕλλην πεφυκώς, οἷσιν οὐκ ἐπιστροφαί.*

P. 460. v. 14. a fin. adde: Ad sensum comparari potest Thuc. I, 140. *εἰδὼς τοὺς ἀνθρώπους οὐ τῇ αὐτῇ ὀργῇ ἀναπειθομένους τε πολεμεῖν, καὶ ἐν τῷ ἔργῳ πράσσοντας — —* quo etiam scriptura *αὑτός* firmatur.

DATE BORROWED	DATE DUE	DATE BORROWED	DATE DUE